

Mỹ thuật: NAM KIM THẠCH

GIANG HỒ

THẬP ÁC

TRƯỜNG LAN

1

Giang Hồ Thập Ác (Tuyệt Đại Song Kiều)

Cổ Long

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Hồi 1

Ánh Kiếm Hương Hoa

Đã là người của giới võ lâm, tất phải nghe đến uy danh lừng lẫy của tay kiếm vô địch thiên hạ :

Nam Thiên Yến !

Và đã là người của chốn giang hồ, thứ nhất là những thiếu nữ đang độ mơn mớn đào tơ, tất không sao khỏi mơ ước một dịp nào được nhìn thấy vẻ hào hoa tuấn tú tuyệt phàm của chàng kiếm sĩ đẹp trai nhất Giang Phong, cũng như tài múa kiếm vô song của vị kiếm thủ Nam Thiên Yến.

Họ là đôi bạn chí thân, gần như không rời nhau nửa bước, họ đã dám ném từng thỏi vàng xuống đáy nước làm trò chơi, đã từng phung phí hàng loạt chuỗi hạt minh châu chỉ để mua lấy ánh mắt nụ cười của các giai nhân lầu xanh trong một đêm ngắn ngủi.

Thế nhưng giờ đây một trong hai chàng kiếm sĩ hào hoa ấy đang mặc một chiếc áo vải cục mịch, điều động một cỗ xe không kém phần cũ kỹ tồi tàn, chuyển hành trên một nẻo đường cực kỳ hoang vắng.

Nếu hiện tại có ai trông thấy Giang Phong với sắc phục ấy, trong lớp hành trang ấy, sẽ không làm sao tin được rằng :

gã chính là chàng kiếm sĩ phong lưu đã một thời vắng bóng với mỹ hiệu Ngọc Lang !

Thời tiết tháng bảy thật nóng vô cùng, dù hoàng hôn đã buông trùm trên vạn vật, nhưng hơi nóng gay gắt của ban trưa vẫn vương vãi trên màu cát vàng tít tắp, trên đầu cây tơi tả lá vàng.

Người cũng như ngựa đều bài hoải dưới cái nóng thừa của ngày tàn.

Tuy thế, Giang Phong vẫn không ngừng tay roi cứ chốc chốc vụt lên tron trót, thúc giục con ngựa đã mệt nhoài vì đường xa vì nắng cháy, phải luôn luôn cất vó nuốt nhanh đoạn đường dài.

Cỗ xe lướt đi như bay, vượt qua vùng hoang dã, chừng như gấp đến một điểm nào trước khi màn đêm buông xuống.

Đột nhiên Giang Phong nghe đâu đây có tiếng gà gáy lên lạnh lạnh.

Tiếng gà gáy lên giữa buổi chiều tà vắng lặng của miền hoang dã nghe thật nảo nuột làm sao !

Giang Phong cau mày lẩm bẩm :

- Lạ nhỉ ! Nơi đây không thôn xóm, không dân cư, tại sao lại có tiếng gà gáy, mà gáy một cách nghịch thường như thế ?

Như chợt nhớ ra một điều gì, Giang Phong sắc mặt vùng biến đổi. Ánh mắt như dao của chàng xuyên qua vành nón thủng chiếu ra tận xa xa.

Dưới cội liễu già, chàng trông thấy một con gà trống to lớn dị thường đang vươn cổ gáy lên, nhưng lạ một điều là thân hình bất động y như đôi chân bị chôn chặt dưới đất.

Dưới ánh chiều yếu ớt, màu lông của con vật ngời lên chơm chớp như đập thẳng vào mắt Giang Phong, thứ nhất là đôi mắt của con gà trống lấp lánh một thứ ánh sáng nguy dị cực cùng.

Đã biến sắc vì tiếng gà gáy, Giang Phong lại càng biến sắc hơn khi trông thấy ánh mắt của nó, lập tức chàng siết mạnh cương cho cỗ xe đỗ lại bên vệ đường.

Từ bên trong xe, một giọng nói cực kỳ êm dịu vọng ra :

- Có việc gì thế chàng ?

Giang Phong ngần ngừ một lúc và cố nhếch nụ cười :

- À, không có việc gì, hình như lộn đường nên dừng lại để nhận định

phương hướng.

Vừa đáp Giang Phong vừa siết cương ngựa để trở đầu xe lại.

Nhưng ngay lúc đó, tiếng gà lại vụt gáy lên, tiếng gáy lanh lảnh y như một giọng cười ngọt ngào.

Giang Phong càng gấp rút quất roi túi bụi lên mình ngựa, con thú bị đau lông lên sải như bay, lôi cỗ xe thoăn thoắt trên con đường xuyên hoang dã.

Chẳng ngờ chạy quá bốn mươi trượng trước mắt xa xa hình như có vật gì nằm lù lù chắn lối.

Tia mắt ngời lên dưới đôi mắt xếch đến tận thái dương, Giang Phong nhận ra đó là một con lợn thật lớn nằm khoanh giữa lộ.

Sắc mặt của Giang Phong càng biến đổi dị thường. Nơi đây, một địa phương hoang vắng, trên con đường bỏ phế không dấu chân người, cỏ mọc gần lấp lối, tại sao lại có lợn nuôi xuất hiện giữa đường ?

Vừa rồi là một con gà sổng, bây giờ lại là một con heo thịt, Giang Phong cắn chặt vành môi, sắc mặt đang tái biến bỗng trở nên kiên quyết lạ thường.

Lần này chàng cho xe đỗ hẳn lại, nhất định không tiến tới mà cũng chẳng quay lui.

Xa xa, con lợn nằm chắn lối xe đang lăn lộn trở mình, Giang Phong nhìn kỹ, thấy con heo được tắm rửa rất kỹ. Màu lông đen ngời của nó quện với màu cát, biến thành một màu vàng mông mốc kỳ lạ.

Bên trong xe, giọng nói êm dịu khi nãy lại vọng ra :

- Phu quân lại làm đường nữa rồi à ?

Giang Phong vàng trán đã ướt đầm mồ hôi :

- À.... à.... tôi.... tôi....

Nhưng người ngồi trong xe đã chặn lời chàng :

- Chàng lại dối em nữa phải không ? Em đã biết hết từ khi nãy rồi !

Giang Phong chết lặng đáp ứng :

- Em xem đã hiểu cả ?

Người trong xe đáp :

- Làm sao em lại chẳng nghe tiếng gà gáy khác lạ đó chứ ? Nghe tiếng gà, em đã biết ngay là bọn người của Thập Nhị Quái theo dõi chúng ta, vì sợ em lo ngại nên chàng cố giấu em phải chăng ?

Giang Phong nhếch gượng nụ cười :

- Kỳ thật ! Chuyết đi này ta giữ gìn hết sức bí mật, thế tại làm sao chúng lại biết được ? Nhưng dù thế nào, anh tự tin là mình cũng thừa sức để đối phó, em đừng lo lắng gì cả.

Tiếng người con gái trong xe có vẻ không vừa ý :

- Sao anh lại nói thế ? Từ ngày ấy, em đã nhất quyết theo anh, sống cùng sống, chết cùng chết. Dù gặp phải cảnh hiểm nguy nào, chúng ta vẫn nhất quyết mãi bên nhau chẳng rời, không một trở lực nào chia rẽ chúng ta được. Anh đã hiểu rõ lòng em, sao lại còn nói lên những lời phủ nhận tình yêu chung thủy của em như thế ?

Giang Phong cố nén tiếng thở dài :

- Nhưng hiện giờ em....

Một chuỗi cười êm như ngọc khua từ bên trong xe vọng ra, tiếng cười hình như cố gắng nhưng không kém phần cương nghị :

- Anh yên lòng, chẳng có gì đáng lo lắng đâu, em đã bảo là em khoẻ nhiều rồi !

Giang Phong cẩn nhẹ lấy vành môi :

- Vậy càng hay ! Em có thể xuống đi bộ được chứ ? Con đường nay đã bị chặn cả hai đầu, bây giờ mình chỉ còn cách bỏ xe, băng qua đồng....

Người trong xe đáp :

- Tại sao lại phải xuống bỏ xe ? Chúng đã quyết theo dõi , thì mình có thoát đi bằng ngõ nào cũng bị bắt thoát khỏi ! Chi bằng mình cứ dừng xe ở đây chờ. Thập Nhị Quái cho dù hung tàn bực nào, mình chắc gì đã sợ chúng ?

Giang Phong lo ngại :

- Nhưng em....

Người trong xe lại cười lên thành tiếng, ngắt lời chàng :

- Anh yên lòng, chẳng có gì quan hệ cả, em đã bảo là em khỏe hơn nhiều rồi kia mà ?

Nét lo lắng trên khuôn mặt từ từ tản dần, Giang Phong nở nụ cười cực kỳ triu mến:

- Gặp được em thật là hạnh phúc lớn lao cho một đời anh !

Người trong xe cười đáp lại :

- Người có hạnh phúc giữa chúng ta chính là em mới phải. Anh nghĩ trên giang hồ có bao nhiêu thiếu nữ đang và sẽ đổ kị em muôn đời không, chỉ vì.... chỉ vì....

Người trong xe thốt đến đó đột nhiên nín lặng.

Gió hoàng hôn phát nhẹ mang cái mát dịu xóa tan phần nào oi bức chiều tà.

Nhưng trong cái mát dịu của gió ấy, hình như phảng phất một cái gì khác lạ khiến con ngựa đang gặm cỏ tìm gặm cỏ non phải giật mình, cho đến người bên ngoài xe lẫn người trong xe cũng giật mình bỏ lửng câu nói.

Con heo nằm giữa lộ chột trở mình kêu lên eng éc. Và xa xa ngoài bốn mươi trượng, tiếng gà gáy vọng lại vắng vắng.

Nắng chiều đã tắt hẳn, màn đêm đang bắt đầu ngự trị không gian, cảnh vật càng như thê lương báo điềm một cái gì bất trắc xảy đến....

Giang Phong biến sắc kêu lên :

- Hình như chúng đã đến !

Người trong xe chưa kịp đáp, tiếng cười vụt vang lên phía sau xe ngựa lẫn trong tiếng nói oang oang như chuông bể :

- Phải, chúng ta đã đến !

Tiếng cười phát lên như tiếng gà gáy, lanh lạnh, nhỏ vút vọng dài....

Bình sanh, Giang Phong chưa từng nghe giọng cười nào quái dị dường ấy.

Chàng quay nhanh người hướng về phía cỗ xe quất :

- Ai ?

Giữa tiếng cười như gà gáy vang lên lanh lạnh như bất tận, từ phía sau cỗ xe bảy tám người ló nhố xuất hiện.

Họ lừ đừ tiến lên vòng thẳng ra phía trước đầu xe.

Người đi đầu cao lêu nghêu, ốm như ngọn sào tre, vận bộ quần áo màu đỏ. Dù trong cảnh tối nhá nhem, lớp y phục của hắn cũng vẫn ngời lên đỏ rực.

Người thứ hai lại cao gấp đôi người thứ nhất, vóc dáng hùng vĩ khác thường, áo vàng mào cũng màu vàng, da mặt lạnh băng như màu thép.

Bốn người đi sau vận y phục nham nhở đủ màu, lồi ăn mặc lố lăng không xứng với dáng người, trông chúng như những tên hành khất

lem luột vừa được phú ông bao cho chiếc áo sặc sỡ mặc vào mình.

Bốn người cao thấp béo ốm bất đồng, tên nào cũng lộ vẻ hung hăng ra mặt, tuy lốt người có vẻ cục mịch vũ phu, nhưng bước đi thật chững chạc tỏ ra là người có một trình độ võ công tương xứng.

Đi phía sau cùng tận mút xa là một tên béo núc ních như heo, béo đến độ không còn lớp y phục nào mặc cho vừa với thân hình của hắn.

Hắn vừa đi vừa không ngớt càu nhàu :

- Nóng nóng quá, nóng chảy mỡ đi được.

Mồ hôi từ trên đầu và trán hắn từng hạt từng hạt to lăn dài xuống đôi má phọc phịch y như hai sang thịt bụng thông.

Giang Phong nhảy xuống khỏi xe, mượn cái nhảy đó để trấn định tinh thần, chàng hỏi :

- Hai vị có phải là Tư Thần Khách và Hắc Diệu Tinh trong thập nhị quái kiệt đấy chăng ?

Người áo đỏ bật cười lạnh lạnh :

- Giang công tử quả có đôi mắt tinh đời, nhưng chúng tôi bất quá chỉ là một gà một heo mà thôi, làm gì mà có được cái mỹ danh Tư Thần Khách và Hắc Diệu Tinh như công tử tặng cho. Có lẽ giang hồ định mượn cái mỹ danh đó để mà mĩa mai cái đám ăn cướp Thập Nhị Quái chúng tôi thì có.

Giang Phong hướng mắt sang người đối thoại :

- Các hạ có lẽ là....

Người áo đỏ nhếch môi cười lạnh :

- Đỏ là đầu gà, vàng là ức gà, bông lóm đốm sặc sỡ là đuôi gà, sáu chúng tôi hợp lại thành nguyên bộ gà. Còn cái vị mập ú đi sau cùng công tử thấy đó chứ ? Công tử nhìn xem y giống vật gì ? Có đúng là

heo không ? Heo nọc hạng nhất đấy !

Giang Phong đi ngay vào câu chuyện :

- Các vị có điều chi dạy bảo ?

Hồng Y Kê Quan, người tự xưng là đầu gà đáp :

- Nghe đồn công tử vừa gặp được giai nhân, anh em chúng tôi lập tức đi tìm công tử để được chiêm ngưỡng trang giai nhân tuyệt thế đó đẹp đến bậc nào mà có thể làm xiêu lòng cả vị kiếm khách Ngọc Lang. Và sau cùng.... anh em chúng tôi định yêu cầu công tử cho mượn tạm một vật.

Giang Phong không đáp đoạn đầu mà chỉ đề cập đến đoạn sau :

- Chư vị muốn mượn vật gì ?

Hồng Y Kê Quan cười to :

- Tất nhiên vật đó cũng phải vô cùng giá trị, bằng chẳng vậy để gì Hắc nhân huynh chúng tôi lại chịu khó bôn ba dưới cái nóng thiêu người ?

Hắc Diệu Quân đang đứng thờ dốc vụt bước tới cười lên khinh khịch y như heo ục:

- Nếu không phải là vật vô giá thì Hắc tôi đâu khi nào chịu bôn ba dưới cái nóng như đồ lửa thế này ?

Giang Phong mặt liền biến sắc :

- Rất tiếc vì rời nhà hấp tấp, nên tại hạ không hề mang vật gì quý giá theo người.

Hiện thời trong cỗ xe này tuyệt không có món gì xứng đáng cho các vị phải lưu ý cả.

Hồng Y Kê Quan nhướng mắt cười lạnh lạnh :

- Đột nhiên Giang công tử đem gia tài sản nghiệp bán đi, làm chúng tôi hết sức suy nghĩ chẳng biết công tử muốn gì. Nhưng gia tài sự sản đó, công tử đem đánh đổi một hạt minh châu. Ha ha.... Giang công tử cũng hẳn thừa hiểu trong đám anh em chúng tôi từ lâu, không bao giờ xuất hành chịu về tay không, vậy công tử nên trao viên minh châu đó cho chúng tôi !

Giang Phong nhếch mép cười gằn :

- Hay lắm, thì ra các vị đã dò biết được cái tin như thế nên theo dõi chúng tôi.

Tất nhiên tại hạ phải biết rằng Thập Nhị Quái Kiệt chực vị từ lâu chẳng hề khinh xuất ra tay. Và nếu đã ra tay thì chẳng bao giờ tay không trở về, nhưng....

Hồng Y Kê Quan trầm giọng :

- Nhưng làm sao ?

Giang Phong nghiêm sắc mặt :

- Nếu muốn cho tại hạ....

Hồng Y Kê Quan hừ một tiếng, chặn liền :

- Nghĩa là công tử đặt điều kiện ? Nghĩa là công tử muốn tạo một khó khăn để có lý do từ khước ?

Giang Phong lạnh lùng :

- Chẳng có khó khăn, chẳng có điều kiện gì cả, thiết tưởng các vị cũng hiểu rõ cái ý tứ của tại hạ rồi. Bởi các vị chỉ được mãn nguyện là khi nào....

Câu nói của Giang Phong chưa dứt, một đường sáng trắng lao vút đến, chiếu thẳng vào ngực chàng.

Thủ pháp của Hồng Y Kê Quan nhanh không tưởng nổi.

Giang Phong vừa thốt mấy tiếng đầu, là y rút vũ khí cầm tay sẵn sàng. Đến lúc chàng thốt được nửa câu, vũ khí đó chóp lên, y vung tay gần như đồng thời với Giang Phong mở miệng.

Vũ khí của y có hình dáng cực kỳ cổ quái, dường tượng lưỡi cày, mà cũng giống chiếc mõ sắc, song chẳng phải lưỡi cày, chẳng phải mõ sắt.

Một vũ khí không có tên trong các loại vũ khí khách giang hồ thường sử dụng, nhìn thoáng qua cũng thừa hiểu là một loại vũ khí sắc bén phi thường.

Thân pháp hòa theo thủ pháp, chiêu thức phát ra, thân pháp chuyển động, biến cái tư thế của Hồng Y Kê Quan thành hình thức một con gà cất cao chiếc cổ dài, vươn mình nhóng tới, từ trên mổ xuống, vũ khí chiếu vào ngực Giang Phong như mổ gà nhắm mổ thóc.

Nói là chiếu vào ngực Giang Phong, song chẳng phải bất cứ nơi nào trên phần ngực cũng bị mổ. Sự thực thì Hồng Y Kê Quan chú trọng đến các yếu huyệt mà lao vũ khí vào, như những huyệt Trung Cực, Thần Tạng, Linh Hư....

Nếu chỉ có thể thôi, thì thủ pháp của Hồng Y Kê Quan cũng chẳng có gì linh nghiệm cho lắm.

Cái hay của y, là ở chỗ một chiêu thức từ lúc phát ra đến khi gần chạm trúng đích, đã biến đúng bảy lượt.

Thành ra, chỉ một cái vung tay, y phát xuất đúng bảy chiêu trong thời gian ngắn hơn một thoáng mắt.

Vũ khí thoát đầu mở rộng một vòng tròn, vòng tròn đó từ từ khép lại. Thoạt đầu còn bao bọc toàn thân Giang Phong, cuối cùng thì gom nhỏ lại và chiếu thẳng vào ngực chàng.

Vòng tròn thu hẹp, vừa đủ trùm phần ngực của Giang Phong, mũi vũ khí bắt đầu xoáy, càng phút càng nhanh như để chọn một địa điểm mà lao vào, nhưng kỳ thực thì Hồng Y Kê Quan cố ý gây hoang mang cho đối tượng.

Trước một thế công cực kỳ ảo diệu của đối phương, Giang Phong chẳng dám khinh thường, xuất thủ hóa giải lập tức. Chàng khẽ nhún chân, lấy đà tung bổng thân hình lên không.

Vũ khí hình mỏ gà của Hồng Y Kê Quan mất cái đích, mổ luôn bầy lượt vào khoảng không.

Vọt lên cao, tránh thế công của địch, tránh được rồi là phải đáp xuống, nhưng Giang Phong chưa đáp xuống, chỉ nhìn thôi, vừa nhìn, bất giác chành kinh hãi, mồ hôi lạnh toát ra ướt đầu, ướt mặt.

Bên dưới, có bốn chiếc câu liêm hình móng gà đang chờ đón chàng.

Một con gà di động, hể đuôi, mông, cánh, chân phải di động theo.

Bốn câu liêm đó, do bốn gã đại hán cầm tay, bọn đại hán mặc y phục sạch sẽ, trông như lông gà, họ tượng trưng cái đuôi gà. Đầu gà, nhit động, là đuôi cũng nhit động.

Thân pháp của Hồng Y Kê Quan, được gọi là Kê Pháp. Bọn đại hán sử dụng câu liêm đang thi triển Vỹ Pháp, bởi chúng tượng trưng phần đuôi, cũng như các đại hán tượng trưng bộ cánh nếu di động sẽ thi triển Dực Pháp. Bọn nào tượng trưng cho móng thì sử dụng Trảo Pháp.

Trong nhiều năm qua, trên giang hồ, có biết bao nhiêu người táng mạng dưới Kê Vỹ Liêm Dao của chúng....

Mỏ gà mổ tới, đuôi vẩy theo liền, móng chực vồ, cánh chực đập.

Một Hồng Y Kê Quan và các đại hán tùy thuộc tạo thành một chiến pháp vô cùng liên lạc, tuần tự mà diễn tiến.

Một chiến pháp gần như liên thủ, song không diễn tiến đồng thời, liên thủ là để áp đảo tinh thần địch chứ thực ra thì phải theo thứ tự mà diễn tiến, tỏ rõ sự lợi hại của mỗi bộ môn mổ, đuôi, chân, cánh.

Tuy nhiên, nếu cần, bộ môn nào cũng có thể hỗ trợ bộ môn kia và thời thường thì Hồng Y Kê Quan không cho toàn Diệu chiến pháp phát động cùng một lượt.

Nhưng, đã biết Hồng Y Kê Quan là một nhân vật trong số mười hai Quái Kiệt, biết như vậy, thay vì đánh xe đi luôn Giang Phong lại dừng bên đường chờ, thì hiển nhiên chàng không ngán chúng cho lắm.

Chúng hùng hổ thị Oai, chàng khi nào chịu kém.

Vận chân khí, chuẩn bị xong rồi, chàng lộn người một vòng, thuận thế, buông mình đáp xuống.

Đáp xuống, tức nhiên phải nhanh, càng nhanh càng tốt.

Để tăng phần nhanh, chàng dùng pháp Thiên Cân Trụ, cho thân hình nặng hơn.

Chàng vừa đáp xuống, mỏ gà và đuôi gà cùng bao vây chàng vào giữa.

Chàng vung tay, tung chân, chống tả, công hữu, thoát vọt tới trước, thoát lùi về sau, chàng xoay mình vòng vòng.

Bọn Hồng Y Kê Quan vẫn chưa làm gì được chàng dù chúng đông người lại luôn luôn giữ áp lực mạnh.

Nếu chỉ có bọn Hồng Y Kê Quan thôi, thì cũng chẳng đáng cho Giang Phong lo ngại cho lắm, dù sao thì cũng thừa sức duy trì một lúc lâu.

Chàng không cần thủ thắng, chỉ cần chân được bọn này, giữ cái thế quân bình thôi qua một thời gian ngắn. Nếu sự ước đoán của chàng không sai thì nguy sẽ chuyển thành an, họa sẽ chuyển thành phúc.

Song, nào phải chỉ có mỗi một Hồng Y Kê Quan ?

Bên ngoài, còn có Hắc Diệu Quân đứng nhìn cuộc chiến, chực chờ một sơ hở của chàng mà xuất thủ tiếp trợ đồng bọn ngay.

Hắc Diệu Quân bật cười hăng hắc, gọi các huynh đệ đang giao đấu bên trong, mà cũng để trêu tức Giang Phong :

- Các huynh đệ đừng học theo thói nhi nữ yếu long mà tha chết cho

hắn đấy nhé!

Nụ cười của hắn chỉ để dùng lung lạc thiếu nữ chứ không phải đưa duyên với anh em đâu mà nhẹ dạ với hắn ! Cố mà hạ cho kỳ được hắn đấy. Ta còn phải bận đến cỗ xe, xem thử giai nhân có vẻ đẹp như thế nào mà rung chuyển được tâm tình của Ngọc Lang đây ! Ha ha !

Giang Phong sôi giận, quát :

- Người không được bước tới một bước ! Nếu di động thì chỉ có chết với ta !

Nhưng, vũ khí của bọn Kê Quan và Kê Vỹ như tường đồng vách sắt, xoắn tít quanh người chàng, đã mấy lượt chàng xung phá vòng vây mà không tài nào thoát khỏi.

Trong khi đó, Hắc Diệu Quân đã cất từng bước chân nặng chịch đi về phía cỗ xe.

Hắn đã đến nơi rồi. Hắn đang vươn tay vén rèm che cửa xe.

Vừa lúc đó, cánh cửa cỗ xe mở hé.

Bên trong, một bàn tay nhỏ, trong trắng mịn màng, không một vết, một điểm nhỏ nào trên bàn tay làm mất cái thần sắc tươi nhuận của nó, bàn tay đó từ từ lộ ra, năm ngón tay cầm một đóa hoa mai, màu đen.

Tiết đầu thu vào tháng bảy, mà có hoa mai, là một sự lạ.

Hơn nữa, hoa mai lại màu đen, một loài hoa hi hữu, lại là một sự lạ khác.

Bàn tay trắng, đóa hoa màu đen, hai màu sắc tương phản đó làm cho nổi bật nhau, đen càng đen hơn, trắng càng trắng hơn, vẻ đẹp của bàn tay và của hoa càng thần bí ảo diệu hơn.

Song, nếu một nữ nhân có ngàn ấy vẻ, cũng chưa đủ xứng với cái danh mỹ nhân.

Giọng hỏi từ trong cỗ xe vọng ra ngoài, nghe ấm dịu làm sao ! Vừa ấm dịu, vừa trong, vừa nhẹ, nghe như ru, nghe giọng nói đó, người ta sẽ quên ngay những nét người mà chỉ nhớ giọng người, nhớ để mà ngây ngất đê mê, nhớ để phiêu phưởng thần hồn trong huyền ảo.

Người chưa xuất hiện, chỉ có một bàn tay xuất hiện, chỉ có một âm thanh ấm dịu vang lên, cũng đủ làm con người nghe đê mê ngây ngất. Nếu người xuất hiện thì liệu những kẻ có mặt còn giữ vững tâm thần chẳng ?

Người trong xe từ từ hỏi :

- Các vị muốn xem vật chi ?

Hắc Diệu Quân đột nhiên nghe đôi chân nặng, không làm sao nhấc lên nổi.

Rồi thì mỏ gà, đuôi gà, móng gà, cánh gà đang chuyển động vù vù, bỗng dừng lại, như nhiều bộ phận một cơ quan đình chỉ khi nào cái nút điều động được khóa chặt.

Cái nút điều động đó, là bàn tay trắng với đóa hoa mai đen. Bàn tay trắng và đóa hoa đen xuất hiện, toàn bộ cơ quan dừng.

Bàn tay đó, có ma lực huyền diệu phi thường, vừa xuất hiện là nắm chắc những linh hồn bọn hiện Diệu, và tất cả cảm như những công cụ vô tri vô giác, tùy tiện bàn tay phát lực.

Chúng dừng tay, dừng chân, thân hình dừng mà chừng như máu trong người chúng cũng ngừng chạy, ánh mắt chúng cũng ngưng đọng, không chớp, lại mất thần.

Hắc Diệu Quân xám mặt mãi một lâu mới kêu lên được mấy tiếng :

- Tú Ngọc Cốc ! Di Hoa Cung !....

Người trong xe trầm ấm thốt :

- Khá đấy ! Thì ra các vị cũng có kiến thức đấy !

Đang là hung thần, Hắc Diệu Quân trở thành tội quý, phạm có tội thì còn chi oai khí của một người ?

Đang ở trên cao, Hắc Diệu Quân tụt nhanh xuống thấp, lời nói của y cũng nhỏ nhoi đáng thương vô cùng :

- Ta.... tại hạ.... tiểu nhân....

Y thay đổi luôn ba tiếng xưng hô. Giả như dưới hai tiếng tiểu nhân còn có tiếng nào thấp kém, hèn mọn, y đã dùng rồi.

Mà dù có, trong cơn sợ hãi tột độ, y cũng chẳng tìm ra kịp thành thử y phải dung tạm hai tiếng tiểu nhân, vậy mà y còn cho rằng hai tiếng đó chưa tỏ niềm tôn kính của y.

Y sợ rõ rệt thốt được mấy tiếng đó rồi, không còn nói tiếp được nữa, bởi hàm răng dưới rung mạnh, chạm cạch cạch vào hàm răng trên, niềm sợ hãi làm lạnh người, lưỡi y lạnh lúu luôn.

Người trong xe thân nhiên hỏi tiếp :

- Ta chờ nghe các vị cho biết muốn gì, các vị cứ làm thỉnh mãi, thế là các vị không muốn gì. Phạm con người không muốn gì nữa, tất nhiên chỉ còn chờ chết. Thế là các vị muốn chết, có đúng vậy không ?

Hắc Diệu Quân rung lên :

- Tiểu nhân.... tiểu nhân không....

Người trong xe nghiêm giọng hơn :

- Nếu không muốn chết thì chạy nhanh đi.

Tiếng thốt từ trong xe vọng ra vừa buông dứt, đầu tiên là hồng, rồi đến vàng, rồi đến hoa màu sắc sỡ, toàn bộ không hện nhau mà cùng cất chân, cùng chạy như dẫm trên lửa.

Hắc Diệu Quân không dám chạm chân, đến hơi thở y cũng không dám phào ra dù tấm thân mập mập như thế, trong lúc đó cũng phải

thi đua với đàn em út, nếu y có đôi cánh chắc y cũng bay nhanh, mặc cho những kẻ nào xấu số chậm chân rơi lại sau.

Nhưng, đừng tưởng y mập mạp như thế mà chậm như rùa đâu. Chính y chạy sau mà trong thoáng chốc lại dẫn đầu, đủ biết thân pháp của y nhanh chóng thế nào.

Khi bọn gà đã đi hết rồi, Giang Phong bước đến bên song cửa xe, cất tiếng hỏi :

- Em.... có làm sao không ?

Người trong xe cười nhẹ, đáp vọng ra :

- Có gì đâu ? Chẳng qua vừa rồi em bắt buộc phải vẫy tay một tí thôi....

Giang Phong thở phào, đoạn buông ra từng tiếng thở dài :

- Không ngờ khi em rời cung lại mang theo một đóa hoa bằng ngọc màu đen của các nàng ấy, không ngờ bọn Thập Nhị Tinh Tượng hung hãn vậy mà trong thấy đóa hoa mai lại kinh sợ hãi hùng như vậy.

Đóa hoa mai ngọc màu đen tượng trưng cho những ai ? Tại sao Giang Phong lại gọi là bọn các nàng ấy qua một đóa mai hoa ?

Chỉ nghe người trong xe đáp :

- Đó đó, anh thấy các nàng ấy đáng sợ như thế nào. Nhưng thôi bỏ chuyện đó qua một bên đi, giờ mình lo chạy đi, chạy càng xa càng hay. Dù cho ai đuổi theo chúng ta, cũng chẳng đáng lo ngại gì, chỉ có....

Đột nhiên, lúc đó, ba tiếng vút ! vút ! vút ! vang lên, rồi có tiếng áo phất trong không gian nghe rền rẹt.

Giang Phong vừa kịp nhìn ra, thấy bọn gà đã chạy đi, giờ lại toàn bộ trở lại.

Chúng chạy đi nhanh một, chúng trở lại nhanh hai.

Còn từ xa, Hắc Diệu Quân đã bật cười hăng hắc :

- Bọn ta không chạy được rồi, nên bắt buộc phải trở lại.

Giang Phong quắc mắt :

- Trở lại thì chỉ chết ?

Hắc Diệu Quân cười lớn :

- Trong xe kia, nếu đúng là người trong Di Hoa Cung, thì bọn chúng ta làm gì lại được tha mạng sống ? Hừ ! Người có nghe nói thủ hạ của Di Hoa Cung có bao giờ tha cho kẻ nào sống sót không chứ ?

Người trong xe vọng ra :

- Ta tha chết cho các người, các người lại....

Hắc Diệu Quân hét chặn ngay tiếng nói của người trong xe :

- Im ngay ! Đừng mạo nhận ! Hãy ra đây đối Diệu với ta !

Y thốt xong, vung tay đánh một chưởng.

Cánh cửa sổ cỡ xe bị chưởng kinh đó đánh bể ra từng mảnh.

Cánh cửa xe mở rộng để lộ người ngồi trong xe là một nữ nhân, đầu bù tóc rối, sắc Diệu như có bệnh chưa lành.

Dù trong trạng thái bệnh hoạn, phạc phờ, nữ nhân vẫn có vẻ đẹp hấp dẫn mê hồn.

Không phải nàng hoàn toàn đẹp đúng theo cái nghĩa đẹp tuyệt vời của những người được tặng cho là một mỹ nhân.

Đôi mắt không xanh biếc lắm, chiếc mũi không chảnh và thon nhỏ lắm, đôi môi không mộng đỏ vì máu đã mất nhiều.

Nhìn từng vẻ, từng bộ phận, thì con người đó không hoàn toàn là một mỹ nhân, song có một cái gì huyền bí, kết hợp với những điểm bất đồng đó tạo thành một sức hấp dẫn mãnh liệt.

Đặc điểm của sức hấp dẫn đó là vừa nhìn qua, không ai có thể quên được, và càng nhớ đến lại càng thấy sức hút mạnh hơn, cho nên hình ảnh đó phải khắc ghi đậm trong tâm tư người nhìn, dù qua bao nhiêu thời gian, cũng chẳng phai mờ.

Bụng của thiếu nữ von lên, chứng tỏ nàng đang mang thai.

Hắc Diệu Quân trở mắt nhìn nữ nhân một lúc, bỗng bật cười sảng sặc, thốt :

- Thì ra, người là một lão bà to bụng !

Đoạn y quắc mắt, cao giọng tiếp luôn :

- Người là ai ? Lá gan người bao lớn, dám mạo nhận là người trong Di Hoa Cung ?

Di Hoa Cung chủ hay được, liệu người còn sống sót nổi hay chẳng ? Người vô lễ với bọ ta, liệu người có tránh khỏi tội chẳng ?

Câu nói của Hắc Diệu Quân vừa buông dứt, nữ nhân như một cái máy bật nơi chỗ ngồi, bắn vọt ra ngoài.

Hắc Diệu Quân hoảng hồn, chưa hiểu nữ nhân sẽ làm gì, thì nữ nhân vung hai bàn tay đẹp, tát mạnh vào hai bên má y.

Bốn tiếng chát vang lên, chứng tỏ nữ nhân tát đủ bốn tát.

Đoạn, nàng bay mình trở vào trong xe, rồi cười nhẹ, hỏi :

- Một lão bà to bụng là kẻ vô dụng à ? Bây giờ, người đã thấy lão bà to bụng lợi hại như thế nào chưa ?

Thẹn quá, hóa tức, tức là không còn đả đo lợi hại nữa, Hắc Diệu Quân hét lên như sấm :

- Hèn ! Đánh trong lúc ta không đề phòng là hèn ! Đã có hành động hèn hạ, người còn cao hãnh lớn tiếng được à ?

Sở trường của y là quyền pháp, bàn tay y nắm lại, đánh ra có cái khí thế ngang với một quả chùy to, rít gió bật thành tiếng vù, vút vào cổ xe.

Thân hình của y vừa lùn, vừa béo, mường tượng một quả cân, nhìn y ai cũng nghĩ là y cử động phải chậm chạp lắm.

Song, bộ pháp của y nhanh không tưởng nổi, quyền vút ra, nhanh là cái chắc, lại còn mãnh liệt phi thường.

Một hòn núi trúng phải một chiêu của y, ít nhất cũng phải vỡ một góc.

Song, thiếu phụ trong xe điềm nhẹ một nụ cười khinh miệt, khẽ nhấc bàn tay lên.

Một bàn tay đẹp dĩ nhiên phải nhỏ, trắng mịn, mềm mại, dùng bàn tay đó chọi lại với chiêu quyền của Hắc Diệu Quân, có khác nào đem quả trứng xem tảng đá cứng rắn như thế nào.

Bàn tay đẹp vừa nhấc lên, khoanh một vòng tròn, đi thêm nửa vòng rồi từ bên trên, chặt xuống.

Bàn tay chặt xuống rõ ràng, đáng lý nếu chạm tay của Hắc Diệu Quân, thì tay của y phải trầm xuống, nhưng lạ lung thay, nàng chặt xuống mà tay của Hắc Diệu Quân lại bị hất tung lên, vừa bật lên lại vừa bị bắn dội ngược trở về.

Một bàn tay nhỏ ngăn chặn chiêu quyền của con người có xác thân như hòn non bộ, kể ra đã là một sự phi thường rồi, chiêu thức của nàng cũng nguy dị vô cùng, nàng đánh xuống mà tay địch lại bị hất tung lên, chính điều đó mới nói lên chỗ tuyệt diệu trong thủ pháp của nàng.

Bàn tay của Hắc Diệu Quân bị bật dội trở lại không tạt ra ngoài, trái lại như có một áp lực vô hình, bẻ co quắp cánh tay y, điều động cho nắm tay đập vào vai y, kêu một tiếng bịch to lớn.

Thành ra, Hắc Diệu Quân xuất thủ để tự đánh lấy mình.

Bất giác, y kinh sợ đến xám mặt.

Một quyền đó, nếu chạm trúng cỗ xe, thì cả người lẫn xe phải nát như cám, thế mà thiếu phụ chỉ khoát nhẹ tay một vòng, như đưa tay chụp một đường tơ nhện phiêu phiêu trước mặt, một cử động nhẹ nhàng, như làm dáng cho vẻ người được tự nhiên với cái đẹp, cử động đó lại có công hiệu hóa giải một chiêu thô sơ của y, quả thật bình sanh y không hề tưởng có một sự kiện như thế, chớ đừng nói là có thấy qua một lần.

Dĩ nhiên, y phải đau, bởi công lực vận dụng bao nhiêu đều trả lại trọn vẹn cho chính mình, thay vì giáng xuống đối tượng.

Chịu đau không nổi, y loạng choạng người, lùi lại mấy bước, lùi mà chân vẫn không đứng vững được, lại ngã ngòai xuống đất.

Đầu gà, đuôi gà vừa sợ vừa tức, toan lướt tới cùng một lượt, song cái ý thì thừa mà lực thì thiếu, thành ra chân dậm lên, chung quy không nhấc nổi.

Chúng ngây người, đưa ánh mắt từ Hắc Diệu Quân sang thiếu phụ, rồi từ thiếu phụ trở lại Hắc Diệu Quân.

Một ngòai dưới đất, bao nhiêu đứng sững tại chỗ, đứng cũng như ngòai, bất động.

Thiếu phụ nhìn quanh bọn chúng một lượt, lạnh lùng hỏi :

- Các người có biết ta vừa sử dụng thủ pháp gì đó chẳng ?

Hắc Diệu Quân chưa hết xanh mặt, rung rung giọng đáp :

- Di Hoa Tiếp Ngọc ! Một thủ pháp vô song ! Đến quỷ thần cũng không hóa giải nổi, trên thế gian này, làm gì có kẻ không ngã gục trước thủ pháp đó ?

Thiếu phụ hừ một tiếng :

- Đã biết cái tên của thủ pháp, tất các người cũng biết xuất xứ nó luôn. Bây giờ các người còn cho rằng ta mạo nhận nữa chăng ? Các người định ở đây luôn, quyết ngăn chặn ta, hay lạng lẽ cúi đầu rút đi nơi khác ? Nói cho ta biết đi !

- Đi ! Đi ngay !.... Tiều nhân đáng chết !.... Xin....

Nhưng, y đưa tay tự tát vào mặt, tát liên hồi, tát độ mười lượt, mới dừng.

Mặt y đỏ lên.

Y tự tát thật sự, bàn tay chạm vào má, kêu chát chát có thể bảo là mạnh hơn một người nào khác hành tội y.

Thiếu phụ buông tiếng thở dài :

- Muộn rồi ! Người có tát đến vỡ mặt, cũng chẳng làm sao chuộc lại cái tội vô lễ với ta ! Tuy nhiên, ta không trách các người, cứ đứng lên và dẫn nhau rời khỏi nơi này, nhường lối cho xe ta chuyển bánh !

Nàng tự thốt âm thanh nghe nhỏ hơn một chút :

- Giết người làm gì ? Máu có đổ vẫn không giúp ích gì cho mình ! Mình nên lưu lại cho đứa bé trong bụng đây một chút phước về sau....

Không phải giục đến hai lần, nàng vừa cho phép chúng bỏ đi, tên nào đứng, phóng chân chạy trước, tên nào ngồi, cũng vội đứng lên, chạy theo.

Chúng chạy chết ! Chúng sợ, nếu trì hoãn đứng lại đó, nàng thay đổi chủ ý, thì oan mạng cho chúng quá chừng !

Trong bóng mờ mờ lúc giao liên ngày tận đêm đến, có một bóng người, chạy theo chúng....

- - OoOoo- - Giang Phong đứng lặng người, nhìn theo lưng bọn Hồng Y Kê Quan và Hắc Diệu Quân, thở phào mấy lượt.

Rồi, nhớ lại thực cảnh, chàng thở dài, thốt :

- Cũng may ! Em am tường thủ pháp tuyệt diệu đó, chứ nếu không thì.... dù chúng ta có mọp mình, cầu khẩn, vị chúng chịu bỏ đi !

Đột nhiên, chàng xanh mặt.

Thiếu phụ thay đổi thần sắc đáng sợ.

Nàng rung rẩy, toàn thân mồ hôi đổ ra ướt cả đầu, mặt. Mồ hôi đầm ướt cả y phục nàng.

Rồi nàng nhăn mặt, uốn mình, ôm bụng oằn oại.

Tưởng chừng nàng không đủ sức chịu đựng nỗi cơn đau !

Giang Phong hấp tấp hỏi :

- Em.... Em làm sao thế ?

Thiếu phụ phều phào :

- Em.... chiêu thức vừa rồi.... làm động thai, chắc là....

Nàng vận mình, cắn môi đến rớm máu, mồ hôi đổ ra từng hạt lớn.

Giang Phong chột hiểu.

Nhưng hiểu mà làm gì giúp được nàng ? Chàng lúng túng bối rối, dậm chân liên liên :

- Làm sao ? Làm sao hờ em ? Anh phải giúp em như thế nào ?

- Đem.... cỗ xe.... sát lề đường.... đi anh !.... Nhanh lên !

Giang Phong không chậm trễ, cố đẩy cỗ xe vào lề. Chàng lại cố gắng đẩy luôn nó xuống đám cỏ gần đó, cho có một địa điểm êm ái một chút.

Con ngựa cũng ác thật. Trong lúc chủ nhân bối rối như vậy, thay vì

im lặng, nó cứ hí lên vang lộng lộng. Nó làm cho Giang Phong đã quỳnh, càng quỳnh hơn.

Trên đời này, thử hỏi một người chưa từng chứng kiến cảnh sanh sản gặp trường hợp như chàng, làm sao khỏi quỳnh bản lên ?

Hướng chi ở tại nhà, vợ sanh là một sự thường, không có mụ, thì còn có thân thích, có láng giềng, người kinh nghiệm chỉ điểm cho kẻ chưa quen....

Bây giờ, đúng là trong cảnh tứ cố vô thân, đúng là một cảnh bị bỏ rơi, gia dĩ chàng chưa thạo việc, bảo sao chàng đừng khổ sở ?

Bên ngoài, Giang Phong cứ chạy quần quanh, chẳng biết làm gì giúp ích cho thiếu phụ, bên trong nàng cứ rên đau thoát nhỏ, thoát lớn, có lúc nàng im bật tiếng rên, tưởng chừng đã lịm đi rồi.

Lâu lâu, nàng buông một câu :

- Chết !.... Ngọc Lang ơi !.... Em chết mất !.... Đau quá đi thôi !....

Chàng lí nhí mấy tiếng, cố trấn an nàng :

- Ráng chứ, em ơi.... cố nhịn đau.... Xong rồi là hết đau ngay ! Từ xưa đến nay, nếu gặp trường hợp này mà nữ nhân nào cũng phải chết cả, thì còn ai dám....

Chợt, chàng nhận ra mình hơi lố, vội tiếp :

- Không có gì đáng ngại đâu em ! Em không chết đâu ! Hãy gượng đau một chút nữa, rồi mọi việc sẽ qua !

Trấn an bằng miệng, can thiệp bằng miệng, trong khi người ta đau không tưởng nổi, nghĩ cũng khô hài thật, song ái tình có cái nhiệm màu của nó, nó lên tiếng là nguồn an ủi vô biên xuất hiện liền.

Thiếu phụ nín lặng một lúc lâu.

Thời khắc chậm chậm trôi qua.... Giang Phong gần như nín thở.

Bỗng, có tiếng oe oe vang lên trong xe.

Giang Phong bất giác thở phì, tiếng thở của chàng to quá như ngọn gió mạnh quét qua. Tiếng thở mang theo tất cả lo lắng dồn ứ, cùng một lúc thoát ra ngoài, vang thành một âm thanh khá lớn.

Con !

Chàng có một đứa con ! Một tiếng "con" rất gọn, hàm súc bao nhiêu ý nhị của một người ? Con, là tượng trưng tương lai, sự nghiệp của chàng !

Ngoài ra và ý nghĩa hơn nữa, cái tiếng "con" là chất keo sơn gắn chặt hai tâm tình. Con là lá bùa bảo vệ hạnh phúc lứa đôi !

Người ta có thể chán yêu nhau, nhưng đứa con sẽ xoa dịu mọi xô xát giữa nhau, đứa con sẽ đem đôi tâm hồn nhít lại gần nhau, để hàn gắn nếu có rạn nứt, để chấp vá nếu có đổ vỡ !

Chàng thở phì, chẳng phải hoàn toàn vì có một đứa con, mà chính là vì thiếu phụ thoát nạn.

Phải, sanh xong, là thoát nạn chứ còn gì nữa ? Ít nhất, cũng tạm thời, còn như những gì sẽ xảy ra sau này, thì khi đến một thị trấn nào đó, chàng sẽ nhờ y sư lo chữa trị....

Hãy biết là cái nạn cấp thời đã qua rồi, còn thì với thời gian mọi việc vẫn tự nó sắp xếp.

Chàng chưa dám vào xe vội, chỉ khi nào thiếu phụ lên tiếng gọi, chàng mới dám vào.

Bên trong xe, lại im lặng như cũ.

Thời khắc lại trôi qua.... chậm chậm.... Giang Phong lại nín thở.

Bỗng, tiếng oe oe lại vang lên ?

Một đứa bé nữa ra đời. Hai đứa bé đã ra đời.

Lần này, vừa thở phì phì, Giang Phong vừa reo lên :

- Hai đứa ! Song sanh ! Phước chẳng đến đôi, phước hôm nay đến đủ đôi với ta !

Bây giờ thì chàng chắc chắn lắm rồi.

Chàng chắc chắn là thiếu phụ không thể sanh thêm một đứa thứ ba nữa.

Chàng lảng xãng, chàng chạy quán bên ngoài xe, thiếu phụ bảo gì, chàng làm vậy, tìm vật này, vật nọ, chân chàng như không bén đất.

Qua cuộc hành trình quá vội, lại vừa chiến đấu với bọn Hồng Y Kê Quan, rồi quỳnh quáng vì cơn đau oằn oại của thiếu phụ trước lúc lâm bồn, Giang Phong có cái vẻ xác xơ tơi tả, mớ tóc rối bù, với y phục xóc xếch, chẳng khác nào một gã điên lang thang trên đường vô định suốt mấy ngày trời không hề vấy qua một tí nước sông nước suối.

Cũng có thể ví chàng với một gã hành khát đói lả vào nhà ăn xin bị chê đuổi dòn, chạy bất kể chết.

Còn đâu cái phong độ hào hoa của một công tử thuở nào từng làm rung động những con tim nắp kín trong phòng sâu thẳm thẳm ?

Còn đâu dáng vẻ của một mỹ nam tử từng là thần tượng của lứa tuổi xuân thì ?

Giang Phong bước vào xe, nhìn qua mặt hai giọt máu vừa chào đời, an ủi thiếu phụ mấy câu, rồi trở ra ngoài.

Gương mặt chàng lộ vẻ hân hoan, miệng điểm nụ cười tươi, mắt ngời sáng, đôi mắt đó vừa nhìn lên, bắt giáng ánh sáng tắt ngay, rồi nụ cười cũng tắt theo.

Gương mặt đang rạng rỡ, bỗng xám lại.

Chàng vừa ngẩng đầu lên, là trông thấy hai bóng người. Hai bóng đó, đứng không xa cỗ xe, chẳng rõ xuất hiện từ lúc nào.

Hai bóng đó, dù đêm xuống, gieo tối nhá nhem, Giang Phong vẫn nhận ra dễ dàng. Chính là Tư Thần Khách và Hắc Diệu Quân, đã bỏ đi một lúc lâu, đột nhiên quay trở lại.

Kinh hãi trong phút giây, Giang Phong lấy lại bình tĩnh, trầm giọng hỏi :

- Các vị còn trở lại đây à ?

Chàng cố giữ lễ độ, chưa dùng đến tiếng người xưng hô với họ, có lẽ chàng chỉ muốn được an thân thôi, nên tỏ cái ý cầu hòa hơn là khích chiến.

Hồng Y Kê Quan, tức là Tư Thần Khách, nở một nụ cười bí hiểm không đáp, chỉ hỏi lại :

- Công tử hẳn lấy làm lạ ?

Y cũng giữ lễ độ, chưa gọi Giang Phong bằng tiếng người, song âm thanh của y bộc lộ rõ rệt một sự khinh miệt, một thách thức rõ rệt.

Bực vì giọng nói của Hồng Y Kê Quan, Giang Phong hừ một tiếng, hỏi luôn :

- Các người trở lại để nạp mạng phải không ?

Hắc Diệu Quân bật cười ha hả :

- Nạp mạng ?

Giang Phong cao giọng :

- Dù sao, các người cũng là những kẻ hữu danh trên chốn giang hồ, nghe nhiều, thấy rộng, đương nhiên các người thừa hiểu Di Hoa Cung tại Tú Ngọc Cốc, lợi hại như thế nào. Đã được tha cho đi, còn trở lại thế chẳng phải nạp mạng, thì là gì ?

Vốn là một tay hào hoa, luôn luôn chàng giữ phong độ tao nhã, bình sanh chưa hề thốt to tiếng với ai bao giờ.

Giờ đây, chàng cất giọng cao, đôi mắt lại đỏ rực, chỉ vì chàng quá phần uất, thành mắt bình thường.

Nhưng, chàng phần uất để làm gì ?

Họ dám trở lại đây, là họ xem chàng quá thường, họ xem thường chàng từ trước, chứ nào phải đợi đến phút giây này ? Họ dám trở lại đây, là họ xem thường luôn thiếu phụ, dù thiếu phụ đã dùng thủ pháp Di Hoa Tiếp Ngọc, đánh ngã gục một người trong bọn họ.

Hắc Diệu Quân thấy chàng làm oai, cất tiếng cười vang :

- Giang Phong ! Cái chết đang tiếp cận ngươi, ngươi chưa hay biết hay sao, mà còn lên giọng hống hách với bọn ta ? Ngươi không hay biết hay ngươi giả vờ ? Vô ích, ta đã khám phá ra sự bí mật của ngươi rồi. Cho ngươi biết, hiện tại, hai vị công chúa trong Di Hoa Cung đang tìm ngươi trên khắp nẻo sông hồ, nếu ngươi có tài, có sức, hãy liệu mà đối phó với hai vị công chúa, chứ bọn ta đối với ngươi, là những kẻ vô can, bọn ta làm khó dễ người, phỏng có ích lợi gì ?

Mồ hôi lạnh toát ra, ướt đầu, rơi từng hạt lớn xuống mặt, Giang Phong giữ thần sắc thản nhiên, gằn từng tiếng :

- Nhị vị công chúa Di Hoa Cung ? Ngươi có nằm mộng chẳng ? Ngươi có biết ai đang ở trong xe kia chẳng ?

Hồng Y Kê Quan bĩu môi :

- Ai ở trong xe ? Ngươi tưởng bọn ta chẳng biết gì sao ? Kẽ ở trong xe chỉ là một liễu đầu, một nữ tỳ, một nàng nô lệ chuyên hái hoa cho ngươi, có sang quý gì mà ngươi khoe khoang ? Một kẻ phản nghịch đang bị truy nã khắp nơi, có oai vọng gì mà ngươi hòng tựa vào để thoát nạn bọn ta ?

Giang Phong thoáng giật mình, song cố gượng giữ bình tĩnh.

Tuy nhiên, niềm sợ hãi quá to lớn, chàng không thể nào che dấu trọn vẹn được.

Chàng điếm một nụ cười, nhưng nụ cười biến thành cái mỉu.

Hắc Diệu Quân thích chí, bật cười khanh khách :

- Chàng công tử đẹp trai nhất nước lại khiếp đảm rồi à ?

Đoạn y trầm giọng, tiếp luôn :

- Có lẽ người muốn hỏi tại sao bọn ta lại biết được sự tình ? Vô ích !
Chẳng bao giờ bọn ta tiết lộ điều đó !

Thực ra, Giang Phong hết sức lầy lăm lạp.

Việc chàng bỏ cả sự nghiệp to lớn, cùng thiếu phụ âm thầm ra đi, được chàng và thiếu phụ giữ bí mật tuyệt đối. Sở dĩ cả hai phải giữ bí mật, là vì cần phải tránh sự truy tầm của Di Hoa Cung.

Người trong thiên hạ đương thời có thể không sợ trời đất, quỷ thần, nhưng chẳng một ai không ngán Di Hoa Cung.

Bởi, từ nhiều năm qua rồi, thủ pháp truy hồn Di Hoa Tiếp Ngọc chưa hề buông lỏng một linh hồn nào, mỗi lần xuất phát, cho nên hào kiệt võ lâm lầy cái việc tránh chạm mặt người trong Di Hoa Cung làm một phương châm tự tồn.

Thì khi nào Giang Phong và thiếu phụ kia, mà cũng là vợ chàng, lại đi tiết lộ cái điều tai hại nhất cho cả hai ?

Thế tại sao bọn Hắc Diệu Quân, Hồng Y Kê Quan lại biết được ?

Chàng đang tìm hiểu nguyên nhân sự kiện, bên trong xe, thiếu phụ rên ư ử, tiếng rên vọng ra nghe bi thảm phi thường.

Hòa lẫn với tiếng rên của thiếu phụ, có tiếng hài nhi khóc ré.

Chẳng phải là một hài nhi, mà là hai hài nhi.

Vợ rên, con khóc, còn cái cảnh nào nào nuốt hơn cho Giang Phong, khi hành trình dang dở, xe dừng lại vệ đường hoang vắng, giữa lúc

ngày tàn, đêm đến ?

Thêm vào đó, có mấy ma vương, quỷ sứ đang hiện hình dọa chết.

Chưa hết, sau chúng, trong một giây, một phút, còn có mấy người nữa, mà những người sau này mới đáng sợ hơn !

Đúng là cái cảnh họa vô đơn chí ! Đúng là họa triền miên chí !

Bất giác Giang Phong như điên lên, gầm một tiếng lớn, lao vút mình tới trước.

Thân hình chàng vừa chớp, thì từ nơi phía đối Diện hai đạo bạch quang cũng chớp liền.

Hai đạo bạch quang ngăn chặn khí thế của Giang Phong như một chiếc chiên được đưa ra, đón lấy mũi tên.

Dĩ nhiên, hai đạo bạch quang đó do Hồng Y Kê Quan.

Hồng Y Kê Quan phát xuất vũ khí sóng đôi, vũ khí hấn mường tượng đôi cánh gà, và hai đạo bạch quang chính là đôi Kê Dực Dao, rất đặc biệt, bằng rộng hơn, thân mỏng, chế luyện theo hình thức cánh gà, khi được vung lên, bằng rộng nên ánh thép chớp rộng hơn, mà cũng bằng rộng nên gió rít mạnh hơn.

Đôi đó, phải bén là cái chắc.

Hai đạo bạch quang chớp lên, tỏa rộng nhanh chóng, phút chốc đã biến thành hai chiếc tán, thoạt đầu hai chiếc còn rời ra, dần dần nhập lại làm một, từng chiếc đã tán rộng rồi, hai chiếc hợp lại, tất phải rộng hơn, chiếc tán đó phủ nhanh từ bên trên đỉnh đầu Giang Phong.

Hiện tại, Giang Phong như mất cả lý trí rồi, không còn biết lợi hại là gì nữa, dù thấy rõ chiếc tán bạch quang chụp xuống đầu, vẫn không lùi, không né tránh sang tả hay sang hữu, cứ hùng hổ lướt tới.

Thoáng mắt, chàng đã đến sát Hồng Y Kê Quan, vươn nhanh tay lên, chụp trúng một thanh Kê Dực Dao.

Đồng thời gian, chàng tung một ngọn cước vào hạ bộ của đối phương.

Với thanh đao vừa đoạt, chàng hoành tay, đảo vũ khí một vòng, từ bên trên chặt xuống thanh Kê Dực Đao còn lại của Hồng Y Kê Quan.

Cùng lúc đó, đuôi gà phát động, bốn Vỹ Liêm Đao bay tới.

Nhưng, đã liều, phải liều luôn, hướng chi chàng vừa đắc thủ. Giang Phong đảo bộ soạt chân nhập nội, xung phá vòng vây do bọn đại hán bọc bên ngoài, thanh đao trong tay quét qua một vòng, đánh bật bọn đuôi gà tản ra xa, nhường lối cho chàng vọt đến Hắc Diệu Quân.

Không chậm trễ, ước độ thân hình vừa sát địch, tay đao vung lên, bạch quang chiếu vào mặt Hắc Diệu Quân, nhanh hơn điện chớp.

Chỉ mất một phút, Giang Phong đã đánh lại một đầu gà, bốn đuôi gà, ngoài ra lại còn dồn áp lực trước một trụ bát giải.

Thấy đồng bọn đang từ cái thế ưu chuyển sang thế bại lại tự mình cũng bị đối phương bức càn, Hắc Diệu Quân hết sức hãi hùng, mồ hôi đổ ra ướt cả thân thể như tắm.

Nhưng, sợ là một việc, tự vệ là một việc khác, không vì sợ mà lợi sự việc tự vệ, bản năng tự tồn không cho phép y lùi lại, bởi lùi chạy là quay mình, địch lướt theo, công từ phía sau, y cầm chắc cái nguy trong tay. Ưu thế !

Tiên cơ đã mất rồi phải làm sao chiếm lại ưu thế, mà mong dành tiên cơ.

Lập tức, y hét lên :

- Tiểu tử liều mạng rồi đấy nhé, các anh em ! Phải hết sức cẩn thận ! Kẻ điên bao giờ cũng lợi hại hơn người tài, mà tài của hắn cũng khá lắm, các anh em sơ hở là mất mạng liền.

Đồng với câu nói, y vung luôn cả hai tay.

Đúng như y vừa cảnh cáo đồng bọn, kẻ điên giao đấu, bất chấp cả

chiêu thức, thuận tay thế nào, đánh ra thế ấy, đánh không cần nhắm đích, đánh vun vít, đánh bất kể có đối thủ trước mặt hay không.

Trước một kẻ địch như vậy, còn ai ước độ thế công ra sao mà hòng nghĩ ra cách thức hóa giải ?

Cho nên, vung tay để lấy tư thế, chứ Hắc Diệu Quân không dám ngang nhiên nghênh chiến, hai tay vừa khoát lên, đôi chân nhún khễ, y nhảy vụt về phía hậu, tránh đường đao ác liệt của Giang Phong.

Mặc cho đối phương lùi hay tiến, Giang Phong cứ vung đao, chém tả, hoành hữu, vút lên, bổ xuống, tung hoành, đôi chân lại phóng ra, rít gió vù vù, người chàng xoay như con trót lốc.

Tức uất mà đánh, đánh như điên cuồng, Giang Phong xuất phát chiêu nào cũng hàm súc một nội lực vô cùng mãnh liệt.

Và những chiêu đưa ra, toàn là tử chiêu, nhắm đúng tử huyết của địch thủ.

Lắm lúc, như tối mắt, không cần nhắm vào yếu huyết, chàng vẫn vung tay, phóng chân, đánh đá vun vít, đối phương dù không chết vì đánh đá, cũng phải tung bay, hoặc ngã nhào, nếu sơ xuất để quyền cước của chàng chạm phải.

Lâm trận, chỉ có đầu gà là Hồng Y Kê Quan Tư Thành Khách, và đuôi gà gồm bốn đại hán lực lưỡng, còn Hắc Diệu Quân thì đứng bên ngoài, xa xa, quan sát cuộc chiến.

Y luôn luôn điếm nụ cười, chốc chốc lại cười thành tiếng, cười mỉa mai, cười thách thức, như để khiêu khích Giang Phong cho chàng thêm phần nộ.

Chàng càng phần nộ thì đấu pháp càng loạn, do đó để lộ sơ hở và bọn Hồng Y Kê Quan sẽ có cơ hội hạ chàng.

Hai gã thuộc bộ phận cánh gà, cùng vung đao, song lấp ló bên ngoài, như trợ Oai, như chực chờ.

Chúng không vào cuộc, sợ vướng bận nhau, chúng đứng bên ngoài

làm tinh thể.

Tuy Giang Phong hung hăng tốt độ, song đánh đá mãi, vẫn chẳng làm sao hạ được một tên bên phía địch.

Dần dần, chàng thấm mệt, trong khi đó thì bọn Hồng Y Kê Quan lại tăng gia khí thế, đảo lộn những loại vũ khí dị hình quái trạng, đao quang chớp chớp, đao phong vù vù, đao khí rợn rợn.

Nhất định là chàng không thể xung phá vòng vây thoát đi.

Nhất định là chàng phải chết dưới tay bọn này !

Bây giờ, chàng có vẻ tơi tả quá chừng, trông chẳng còn nhân dạng chút nào, y phục rách, từ mảnh to tới mảnh nhỏ, mảnh nào đứt luôn bay mất, mảnh nào còn lại, dính long thong, lát phát theo đà xoay chuyển của chàng, tóc xỏa dài, bay loạn thành rối tung, mồ hôi đổ ra như tắm, mặt mày xanh dờn, hơi thở hồng hộc, mắt trắng nhợt, tay thì cứ vung, chân vừa nhảy chơi chơi, vừa đá vút vút.

Chàng như con dã thú, điên tiết lên, giữa bảy tên thợ săn, tuy thừa sức hạ con thú song vẫn đùa dai với thú, nhìn con thú lồng lộn như nhìn một trò tiêu khiển.

Từ trong xe, một giọng nói yếu ớt vọng ra :

- Ngọc Lang ! Hãy giữ bình tĩnh, chỉ cần chàng cẩn thận, là chúng chẳng làm gì chàng được đâu ! Chúng chẳng phải là đối thủ của chàng, bắt quá chúng lấy số đông, tạo áp lực, gây hoang mang cho chàng đó thôi !

Hắc Diệu Quân giựt mình, như chợt nhớ ra một việc gì, khi nghe thiếu phụ cất tiếng.

Y lập tức bỏ phía cuộc chiến, quay mình bước về phía cỗ xe, đưa tay vén áo choàng do Giang Phong máng nơi cửa xe, che bớt gió, trong lúc thiếu phụ lâm bồn.

Y cất tiếng cười vang, giọng cười quái dị vô tưởng, nghe như tiếng lộn eng ét trong chuông. Y kéo dài tràng cười đó, tỏ rõ cái thích chí

của kẻ đắc thế, rồi y thốt :

- Tiểu tử tốt phúc quá chừng. Không có con thì thôi, lúc có lại có đôi, có ba một lượt. Cứ cái đà này mà đi thì trong vòng vài năm, hẳn sẽ có cả chục cũng nên.

Giang Phong nghe tràng cười và câu nói của y, quay mình lại trông thấy y đã đến sát cổ xe rồi, lửa giận bốc lên phừng phừng trong tâm, quát lớn :

- Súc sanh kia ! không được đến gần xe ! Muốn sống thì hãy rút đi gấp.

Một tiềm lực vùng dậy, chàng đáng bạt bọn Hồng Y Kê Quan nói rộng vòng vây, toan vọt đi.

Nhưng vô ích.

Vòng vây vừa tản ra liền khép lại chặt chẽ kín đáo hơn.

Giang Phong đã mấy lượt quật khởi thế công, quyết xông phá hàng rào người, nhảy đến cổ xe, bảo vệ vợ chàng nhưng lần nào cũng thế, bọn Hồng Y Kê Quan vừa tản ra là áp vào, cầm chân chàng tại một chỗ.

Chàng quắc đôi mắt, bắn tia lửa đỏ ngời ngời. Chàng giương mắt suýt rách khóe, song phần uất mà làm gì, khi chàng không áp đảo nổi chúng ?

Càng phần uất thì càng tiêu hao chân khí thôi.

Trong xe thiếu phụ hai tay bế con, hét vọng ra :

- Tên khốn nạn ! Người định làm gì chứ ?

Hắc Diệu Quan bật cười khanh khách :

- Làm gì ? Tại hạ làm gì thì mỹ nhân rồi cũng sẽ thấy, hỏi làm chi. Yên trí đi, mỹ nhân ! Từ nghìn xưa, chưa có một ai dám chạm đến mỹ nhân, kể cả những tên vũ phu hung bạo nhất. Mỹ nhân là một cái

gì trời sanh ra để cho nam nhân tôn thờ kia mà. Tại hạ mong mỗi làm được một cái gì giúp mỹ nhân mau hồi phục nguyên trạng cho tại hạ chóng được dịp tôn thờ mỹ nhân. Thú thật tuy không đẹp trai bằng hẳn, tại hạ vẫn biết nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Gì thì chẳng biết chứ về cái khoa đó thì tại hạ áp dụng đúng kỹ thuật.

Giang Phong tiêu hóa làm sao được những lời sàm sỡ đó của Hắc Diệu Quân, quát to như sấm :

- Súc sanh ! Người đúng là một súc sanh, chẳng còn một điểm nhân tính. Ta thách người dám nhích đến gần xe hơn.

Hắc Diệu Quân không đáp lời chàng, cũng không lưu ý đến chàng, vừa cười hì hì vừa bước tới.

Y đã đến sát thiếu phụ rồi.

Y đưa tay xoa nhẹ đôi má nàng rồi y bật cười với cái giọng lộn kêu, y nghiêng đầu qua, nghiêng đầu lại, ngã ngón mà cười, híp mắt mà cười, có lúc y chồm tới như để hít cái hơi hướm của nàng.

Y tặc lưỡi, y hít hà, chốc chốc lại buông gọn :

- Đẹp ! Đẹp tuyệt ! Tiểu tử có đôi mắt tinh đấy ! Chọn người rất đúng, chẳng có chỗ nào chê được.

Bây giờ y mới quay đầu lại, nhìn Giang Phong hỏi :

- Ta đến gần xe, ta thân thiết với mỹ nhân, người sẽ làm gì ta ?

Giang Phong điên tiết, vừa gào vừa lồng lộn, vũ lộng thanh đao vun vút.

Vô ích.

Đã mấy lượt xung phá vòng vây, khí lực còn mà vẫn không làm sao thoát đi, thì khi khí mòn lực kiệt, chàng mong gì đặc chí ?

Đầu gà, đuôi gà rồi cánh gà, tất cả đều gia tăng áp lực, kèm chặt chàng trong vòng vây nhỏ hẹp.

Qua một hồi xông xáo trong tuyệt vọng, Giang Phong bị trúng mấy nhát đao, thương thế cũng khá nặng, song chàng chưa nghe đau đớn gì, bởi cơn giận đang sôi động, chàng như không còn nghe một cảm giác nào nơi thân thể.

Bị thương thì tất nhiên là máu chảy. Thương thế càng nặng thì máu chảy càng nhiều, máu đã nhuộm đỏ những mảnh vải còn lại trên mình chàng, máu hòa với mồ hôi tuôn như một dòng nước, một thứ nước hồng hồng loã loã chảy rờn rờn, ứ thành vũng, chiếm trọn khoảng đất bên trong vòng vây.

Thiếu phụ với giọng yếu ớt, gọi vọng ra :

- Cứ bình tĩnh nhé, Ngọc Lang. Chưa có gì đáng cho chúng ta tuyệt vọng đâu.

Chúng kém tài Ngọc Lang thấy rõ nên trêu tức cho Ngọc Lang rối loạn tâm thần đó.

Cẩn thận một chút là hạ chúng ngay.

Thiếu phụ lặp đi lặp lại câu nói đó mấy lượt rồi, song làm sao Giang Phong bình tĩnh được khi bên này chàng bị bọn Hồng Y Kê Quan quần thảo. Bên kia vợ chàng lại bị Hắc Diệu Quân cọt đùa, sàm sỡ.

Nàng càng ân cần dặn dò chàng, chàng càng điên loạn hơn, đường đao dần dần mất kín đáo, chàng lại bị chúng gây thêm mấy vết thương nữa.

Khí lực mất, máu lại ra nhiều, chàng làm sao chi trì được lâu hơn.

Chàng có thể ngã gục bất cứ trong giây phút nào.

Hắc Diệu Quân cười lớn :

- Lang là trai đẹp, quý là thứ dữ. Ta khuyên mỹ nhân nên gọi hấn là Ngọc Quý thì đúng hơn. Chứ đã ra thân thể như vậy mà gọi hấn là Ngọc Lang thì sai, sai rất xa.

Toàn thân Giang Phong hiện tại đầm ướt máu và mồ hôi, đầu bù, tóc rối, chàng đâu còn nhân dạng nữa để xứng đáng với hai tiếng Ngọc Lang ?

Giang Phong giận sùi bọt mép, quát :

- Câm ngay, súc sanh !

Hồi 2

Chim Non Không Tổ

Đôi mắt của Giang Phong bốc lửa, chàng nhìn nơi nào cũng thấy rục lên một màu hồng, màu của máu.

Phải ! Chàng phải khơi dòng máu của bọn Hồng Y Kê Quan và Hắc Diệu Quân, khi nào máu của chúng chảy đến giọt cuối cùng, lòng chàng mới lắng dịu.

Nhưng khi con người bất lực, dù phần uất dâng cao đến chín tầng xanh, cũng cầm như thừa.

Càng phần uất, càng tự làm khổ lấy mình, không kể cái việc gây thích thú cho địch.

Bởi, chúng làm mọi cách để chọc tức chàng, chàng càng tức uất thì chúng càng thích chí.

Trong khi đó, Hắc Diệu Quân cứ cười, giọng cười của y vang lên, đập vào tai Giang Phong như búa nện.

Chen lẫn với tiếng cười của y, lại có tiếng hài nhi khóc thét, mỗi tiếng khóc là một mũi tên bắn vào quả tim chàng, một mũi châm đâm vào óc chàng.

Máu của chúng chưa chảy ra một giọt nào nhưng máu của chàng đã sắp cạn dòng.

Mỗi cử động của chàng làm máu đẫm ướt y phục, bắn ra tung toé, máu bắn đi, không ráo khô, bởi máu tiếp nối từ người chàng chảy ra, thấm ướt như cũ.

Độc ác hơn, Hắc Diệu Quân lại giật chiếc áo treo nơi cửa xe cho nó lệch hẳn qua một bên, cho người bên trong xe trông rõ người bên ngoài, rồi y cười hăng hắc:

- Nhìn kìa, mỹ nhân ! Cái con người ngọc, đáng yêu đáng quý đó, có

đúng là một con quỷ chẳng ? Một con quỷ đỏ, đáng sợ thế, mà sao mỹ nhân còn tha thiết đến hắn làm gì nữa ? Bỏ đi mỹ nhân, tại hạ tin chắc là còn vạn người sẵn sàng dâng hiến cho mỹ nhân mọi nhu cầu, dù nhu cầu đó xuất xứ từ cung trời hay đáy biển !

Thiếu phụ nhìn cây máu đang lồng lộn giữa đầu gà, đuôi gà, cánh gà, bất giác tối mắt, hét lên:

- Loài cẩu trệ ! Các ngươi phải chết với ta !

Vừa hét, nàng vừa đặt hai hài nhi xuống.

Tiếng hét vừa buông dứt, thân hình bay vọt ra, cái đích của nàng là kẻ ở gần nhất và kẻ đó chính là Hắc Diệu Quân.

Đồng thời gian thân hình chóp lên, hai tay vươn tới, mười ngón sẽ đủ, mười ngón biến thành móc câu, tất cả móc câu chộp lại nơi yết hầu Hắc Diệu Quân.

Chiêu thức đó, không có gì đặc biệt, trên chốn giang hồ, ai ai cũng sử dụng được.

Bởi nó chẳng phải là tuyệt kỹ của Di Hoa Cung nên Hắc Diệu Quân hoá giải dễ dàng.

Y khoát một vòng tay, đánh bật đôi tay của thiếu phụ trở lại, đoạn y bật cười ha hả :

- Mỹ nhân ơi, chiêu thức đó thông thường quá, mỹ nhân đánh ra làm chi cho nhọc sức ? Thủ pháp lợi hại của mỹ nhân đâu, sao không phát xuất lại một lần nữa cho tại hạ học hỏi ?

Y tặc lưỡi, tỏ vẻ thương hại, nhưng thương hại một cách mỉa mai, rồi y tiếp:

- Nữ nhân ! Ít thương cho nữ nhân quá chừng. Tại sao mỹ nhân không là nam mà lại là nữ ? Bởi, nữ nhân phải sanh, phải sản, lúc sanh sản tự nhiên phải mất sức, huống chi mỹ nhân sanh sản đúng cái lúc cần dùng công lực ? Giả như mỹ nhân là nam, thì có phải bọn tại hạ đến hỏi vận mạng đen tối chẳng ?

Y đột nhiên cười lớn :

- Nữ nhân ! Nữ nhân bao giờ cũng thua thiệt nam nhân ! Nhưng ai bảo nữ nhân sanh sản ? Chỉ tại hấn đấy, hấn tạo cái bất hạnh cho mỹ nhân, dù bọn tại hạ gặp may, song vẫn không khỏi buồn thương cho mỹ nhân đó ! Giả như mỹ nhân có oán hận, thì đừng oán hận vận số, chỉ nên oán hận hấn thôi !

Thiếu phụ cắn răng, vọt mình ra lướt nữa.

Hắc Diệu Quân bật cười ha hả, lại khoát ra một vòng tay.

Lần này y xuất toàn lực, không cần phải nương tay nữa, nhưng lần này, thiếu phụ không chịu lùi, nhất định liều sống chết với y qua cái chạm đó.

Nàng quyết đồng y quy tận với đối phương, dù có bị y đánh trúng, nàng cũng đánh trúng được y.

Ngoài hai tay, nàng còn dùng miệng, miệng há rộng cắn vào yết hầu Hắc Diệu Quân.

Cao thủ giao đấu nhau là bằng vào chiêu pháp, ai có chiêu độc thì thắng, ai đoán được chiêu thức của địch thì hoá giải được dễ dàng, giành thắng lợi nhanh chóng.

Chứ đấu pháp đâu lại có thứ đấu pháp lạ kỳ, dùng miệng cắn địch ?

Cho nên y chẳng hề phòng bị thiếu phụ áp dụng cái lối há miệng cắn cổ như vậy.

Y bị nàng cắn trúng, đau nhói lên, bất giác hét vang, tiếng hét thoát ra, cuốn theo một giòng máu, máu dồn trợn vào miệng thiếu phụ.

Ngậm máu Hắc Diệu Quân, thiếu phụ không hề nhăn mặt tỏ vẻ ghê tởm, trái lại nàng còn sáng mắt lên, niềm thích thú chớp ngời trong ánh mắt.

Gương mặt xanh xao của nàng thoáng đỏ, hiển nhiên nàng khoan

khoái vô cùng.

Bị cắn mạnh một cái, tự nhiên phải đau, song Hắc Diệu Quân không vì một vết cắn tầm thường như vậy mà nhận bại, sau tiếng hét, lập tức y vung tay, đánh ra một quyền, hấn tung thiếu phụ vòng cầu lên, rơi xuống đất kêu một tiếng bịch.

Một người vừa sanh xong, thân thể còn yếu, gia dĩ đã vận toàn lực đánh đối phương hai lượt, người đó hẳn tiêu hao chân khí quan trọng, nếu không hoàn toàn kiệt quệ.

Giờ đây hứng trọn một quyền như búa thiên lôi giáng rồi từ trên cao rơi xuống đất, con người kiệt quệ đó làm sao chịu nổi chấn động ?

Nhưng phải nhìn nhận thiếu phụ có công phu hàm súc quá thâm hậu, hơn nữa đang phần uất, nàng chẳng nghe đau đớn gì, chừng như tiềm lực nhiệm màu phát sinh nơi người nàng, nàng bật vùng dậy, đoạn cất tiếng cười cuồng dại.

Vùng dậy tức nhiên nàng toan thực hiện ý định liều, song thay vì lướt tới, nàng lại bất động, rồi cười vang, điều đó chứng tỏ nàng không còn cử động nổi nữa.

Để đỡ tức uất, nàng uống ực búng máu còn ngậm trong miệng.

Có gì thích thú hơn sự uống máu kẻ thù ? Vừa nuốt máu Hắc Diệu Quân, nàng vừa nhìn Giang Phong, miệng nàng cười, môi còn dấu máu, nhưng đôi mắt đã nhòa lệ thảm.

Nàng ngưng cười để khóc.

Rồi nàng gào lên trong nước nở :

- Chạy đi anh, chạy đi, đừng vì em, đừng tuyên chiến ! Anh đã mất bình tĩnh rồi thì cục diện này không còn hy vọng xoay chiều, cứ chạy đi, bỏ mặt em với bọn chúng.

Để cho chúng tự tiện giết em. Em chết là có lợi cho anh, cho con, cha con tìm nơi nào đó, ẩn tích mai tung, chờ một cơ hội báo thù cho em cũng chẳng muộn. Em an lòng ở nơi chín suối chờ anh ? Em chết đi,

mọi phiền lụy sẽ không còn đeo đuổi theo anh nữa, bởi hai vị cung chủ sẽ tha? hận với cái chết của em, hai vị sẽ buông tha anh. Chạy đi anh, Ngọc Lang !

Giang Phong gầm lên:

- Không ! Em không thể chết được! Anh không chạy đi được ! Em sống, anh sống !

Chúng ta phải sống mãi trên đời ! Không một ai có quyền năng làm cho chúng ta lìa bỏ cõi đời !

Chàng vung tít thanh đao, cố xung phá vòng vây, vừa dợm tới là lập tức lùi lại, hoặc tránh đầu gà, hoặc tránh đuôi gà, cánh gà, bởi đầu đuôi cánh không ngừng tấn công chàng.

Hiện tại chàng như con thuyền con, không mái chèo, không tay lái, dùng hai tay bơi nước, thuyền nhích tới, sóng đưa tiếp vào bờ rồi sóng dợn, lồi cuốn trở ra khơi, vào thì ít, ra thì nhiều, cứ dập rồi lui tới trong phạm vi sóng dợn.

Cố gắng xông xáo một lúc, chàng không gượng nổi nữa, hét lên một tiếng, ngã nhào.

Thiếu phụ thét lên, bắt chập bao nhiêu người ngăn chặn trước mặt, bắt chập tình trạng kiệt quệ, chạy tới.

Ngã xuống rồi, Giang Phong cố trường mình ra bên ngoài, thiếu phụ cố nhào vô.

Cả hai hoàn toàn tuyệt vọng.

Bây giờ, họ không còn miễn cưỡng phản công nữa, họ cố làm sao cho được gần nhau, dù có chết trong tay nhau.

Trong khi bọn Hồng Y Kê Quan chặn Giang Phong, thì Hắc Diệu Quân chặn thiếu phụ.

Thiếu phụ gom toàn lực, đánh một chưởng vào mặt y, y đưa tay lên, chụp bàn tay nàng, rồi gặt mạnh xuống.

Bàn tay nàng gãy lìa, da còn dính nơi cổ tay.

Hắc Diệu Quân đưa tay kia chặt xuống, mảnh da đứt, bàn tay thiếu phụ văng xa.

Bị gãy tay như vậy, thiếu phụ chùng không nghe đau đớn chi cả, nàng buông cánh tay xuống, máu chảy ròng ròng, mắt nàng trợn tròn, nhìn Hắc Diệu Quân, nhìn một lúc, nàng rít lên :

- Tàn nhẫn lắm ! Người bất chấp quy củ giang hồ, hạ độc thủ cả với kẻ bất lực !

Hắc Diệu Quân cười vang :

- Tàn nhẫn ? Mãi đến giờ phút này, người mới biết là ta tàn nhẫn ? Ha ha ! Muộn lắm rồi !

Giang Phong gào lên :

- Muốn giết chúng ta, cứ giết, song ta yêu cầu các người cho chúng ta được chết gần nhau. Chẳng lẽ các người táng tận lương tâm đến độ khước từ lời yêu cầu của ta ?

Hắc Diệu Quân càng cười lớn :

- Trước đây một khắc, nếu người thỉnh cầu như vậy, có thể là ta chấp nhận, nhưng bây giờ thì kẻ như muộn đó. Giang Phong ! Hai người, lừa bọn ta, đánh bọn ta, các người cho là mình thắng thế, nên đắc chí lắm. Niềm đắc chí đó, người vất đi đâu rồi ? Ịã hống hách, người nên hống hách luôn, đắc chí luôn, sao lại mở miệng van xin, cầu khẩn ? Không ! Ta chẳng bao giờ chấp nhận đâu, đừng mong vọng vô ích. Chết, đó là cái chắc rồi. Ịời chết chung, không thể được đâu, đó cũng là cái chắc !

Thiếu phụ gằn giọng :

- Tại sao người quyết chia rẽ chúng ta ? Trong cái chết mà các người cũng chẳng cho chúng ta hiệp nhau, thế là nghĩa gì ? Người hãy nói rõ nguyên nhân cho ta nghe ?

Hắc Diệu Quân cười ha hả :

- Các người chết chung, chết riêng, cũng chẳng quan hệ đến bọn ta, sở dĩ bọn ta không để cho các người chết chung, vì có lời yêu cầu của một người. Bọn ta đã đáp ứng người đó rồi.

Dừng lại một chút, y bật lên cười ha hả, cố ý kéo dài tràng cười, đoạn buông từng tiếng:

- Người đó, không muốn cho các người đồng hành trong chuyến vĩnh du này.

Giang Phong quát :

- Ai ? Người đó là ai ?

Hắc Diệu Quân nheo nheo mắt :

- Ta tưởng người có thể đoán ra !

Một đại hán trong cặp cánh gà, đột nhiên lướt tới.

Hắn cao giọng thốt :

- Giết rắn, đốt nọc; đốn cây, bứng rễ, hấn chết đã đành, hai giọt máu thừa kia, nhất định không nên lưu lại ! Thà phụ đời, đừng để đời phụ ta. Từ nghìn xưa, có bao nhiêu chứng tích cứu nhân, nhân trả oán.

Hắn nhân mạnh :

- Tàn ác là trường tồn ! Nhân đạo là nuôi dưỡng mầm diệt vong !

Hắc Diệu Quân hoan hô :

- Đúng đạo lý ! Đúng đạo lý ! Ai dám đảm bảo là hai hài nhi kia chẳng là hậu hoa. của chúng ta ?

Gã cánh gà không nói chi thêm, đưa cao cánh tay lên.

Thanh đao trong tay gã chớp sáng lạnh. Thanh đao đó chiếu xuống hai hài nhi.

Giang Phong hét lên, thiếu phụ rú lên.

Gã cánh gà vừa nhích động cánh tay, thanh đao nhích động theo, lưỡi bén nhắm đúng hai khối thịt đỏ, trần truồng, đang oa oa khóc.

Một tấm tả mỏng phủ hờ trên hai khối thịt đó, liệu có đủ sức ngăn chặn lưỡi đao, giữ cho hai khối thịt đừng đứt thành bốn đoạn chẳng ?

Ngờ đâu ... Một tiếng xoảng vang lên, thanh đao vừa nhích xuống độ tấc, vụt gãy làm hai đoạn.

Đoạn gãy bay đi, rơi xuống ngoài xa, đoạn còn lại suýt vượt tay gã cánh gà. Gã xám mặt, đúng là mặt gà cắt tiết, loạng choạng lùi lại.

Vật gì đó, làm gãy thanh đao, đã chấn động tới gã.

Lùi lại rồi, đứng vững chân, lấy bình tĩnh, gã hét lớn :

- Ai dám ngăn trở hành động của ta ?

Mặc gã hét, chẳng một ai đáp.

Không một bóng người nào khác xuất hiện, tại cục trường chỉ có bọn chúng và vợ chồng Giang Phong !

Chẳng lẽ đồng bọn gã ngăn chặn gã ? Thế thì ai ?

Thanh đao của gã, chế luyện bằng thép quý, rắn chắc phi thường, chạm vào vũ khí khác, nhất định vũ khí đó gãy, chứ thanh đao không hề hấn gì. May ra, chỉ có mấy thanh kiếm thần như Can Tương, Mạc Gia, Thái A, Long Tuyền mới làm tổn thương loại đao đó. Thế thì lạ thật !

Vật gì làm gãy thanh đao ? Ít nhất cũng phải có một người nào đó xuất hiện, vung vũ khí, hứng nhát đao chứ ?

Nhưng chẳng có ai khác, ngoài bọn chúng, mà cũng chẳng thấy vật

gì từ đâu đó bay đến chứng tỏ có kẻ tung ám khí, phá hoại mưu đồ của gã cánh gà.

Hồng Y Kê Quan có theo dõi từng cử chỉ của gã cánh gà, vẫn chẳng phát hiện ra sự gì cả, biến sắc mặt, hấp tấp hỏi :

- Tại sao ? Tại sao thế ?

Gã cánh gà run giọng :

- Quỷ ? Quỷ phá chúng ta ! Quỷ ngăn chặn hành động của chúng ta !

Gã rít lên, cơn phẫn uất làm gã quên sợ, gầm gừ :

- Thế này là nghĩa gì chứ ? Một thanh đao quý bỗng nhiên bị gãy !

Trầm lặng một chút, gã chưa chịu bỏ cuộc, nhún chân vọt tới. Còn một đoạn đao nơi tay, gã vung lên.

Xoảng !

Đoạn đao đó lại gãy làm hai, đoạn gãy bay đi, đoạn còn thừa chỉ là cái chuôi đao.

Gã lại bị chấn động như trước, chập choạng lui lại, lùi đến sáu bảy bước mới đứng vững.

Gã quắc mắt nhìn vào bên trong cỗ xe, cố tìm xem có thấy một bóng hình nào ẩn nấp trong đó chẳng, mặc dù cả bọn đã quan sát kỹ rồi.

Người, thì chắc chắn là không có.

Không người, hẳn phải có quỷ. Nếu có quỷ, làm gì gã nhìn thấy được nếu quỷ không hiện hình ?

Gã còn đảo mắt nhìn ra bốn phía, ngoài đồng bọn ra, chẳng có một bóng người nào khác.

Đến lúc đó, gã thực sự kinh hãi, lưỡi gã líu lại, thành ra gã thốt vừa khó nghe, vừa thấp :

- Có quỷ thật sao ?

Hắc Diệu Quân vụt cười khan :

- Để ta quan sát thử xem nào !

Từ lâu, y đã rời cỗ xe, bây giờ y bước trở lại gần xe.

Nhưng y không đến sát cỗ xe, cúi xuống nhặt đoạn đao gãy cầm trên tay, vờ sấm soi một chút, bất thành linh vung tay ném vào xe.

Y vận dụng toàn lực, lao đoạn đao đó, đà bay vừa nhanh vừa mạnh.

Lại một tiếng xoảng vang lên.

Vì đoạn đao quá ngắn, không gãy, song cũng bị sút mẻ một mảnh nhỏ.

Đoạn đao không bay đi nơi nào khác, mà lại bắn trở về y, nếu y không nhanh tay chụp lấy, hẳn đã thọ thương rồi.

Hồng Y Kê Quan chợt tỉnh ngộ, kêu lên :

- Có người nấp quanh đây, phá hỏng mưu đồ của chúng ta !

Nụ cười cao ngạo trên môi Hắc Diệu Quân đã tắt.

Y rung rung giọng thốt :

- Âm khí, một loại âm khí rất nhỏ, vút đi rất nhanh, chúng ta không làm sao phát hiện được ! Người sử dụng âm khí này phóng đi, vừa nhanh, vừa chuẩn, lại vừa mạnh, hẳn phải có thủ pháp tuyệt diệu ! Một vật nhỏ, được lao đi từ xa, mắt chúng ta không nhìn thấy, vật đó lại làm gãy thanh đao quý, còn bắn vọt đoạn đao trở lại, suýt làm cho ta thọ thương, người đó hẳn phải có công lực thâm hậu vô tưởng !

Gã cánh gà còn xám mặt, tiếp nối không thành tiếng rõ rệt :

- Ai ? Trên đời này có ai tài ba như thế ? ... Hay là ... Gã vụt nín bặt.

Cái tên vừa hiện trong tâm tư gã, gã toan nói ra, cái tên đó như có một uy lực phi thường, làm lưỡi gã lú lại.

Lưỡi lú lại rồi, răng gã lại đập vào nhau, cành cách, cành cách. Mặt gã tái hơn, mắt gã mất thần.

Giang Phong cảm như mình đã chết rồi, bất quá chúng chưa xuống đao thôi, và chắc là chúng xuống đao, chứ mong gì chúng buông tha ?

Vậy mà chàng cũng sợ hãi. Tuy gã cánh gà bỏ ngang câu nói, chàng cũng hiểu gã định đề cập đến người nào rồi !

Chàng tự lẩm nhẩm :

- Nàng đã đến ? Có phải chính nàng đã đến chăng ?

Hắc Diệu Quân không nghe rõ tiếng "nàng" , vội hỏi :

- Nam Thiên Yến ?

Một giọng nói vang lên :

- Nam Thiên Yến ? Yến Nam Thiên ? Cái quái gì thế ?

Người phát xuất ra câu nói ngắn đó, không phải là một tên trong bọn Hồng Y Kê Quan và Hắc Diệu Quân.

Người đó cũng không phải là Giang Phong hay thiếu phụ.

Không phải ai trong những người có mặt tại cục trường. Hiển nhiên cũng không phải hai hài nhi sơ sanh!

Thế thì ai ?

Âm thanh nghe trong trẻo, lại dịu, chứng tỏ người phát xuất là một nữ nhân, nhất định là tuổi chưa tròn đôi mươi.

Tuy nhiên, nếu để ý một chút, chắc mọi người đều nhận ra, âm thanh

vừa dịu vừa trong đó, có ẩn ước phần nào linh hoạt, xảo quyết, âm thanh của một người không được hiện thực cho lắm.

Bọn Hồng Y Kê Quan và Hắc Diệu Quân biến sắc.

Vợ chồng Giang Phong càng biến sắc hơn. Họ đã cầm chắc cái chết trong tay, thì họ còn sợ gì nữa mà biến sắc ?

Không ! Họ không sợ chết, mà họ sợ một chuyện khác.

Họ sợ một cuộc chạm mặt với người vừa hỏi gần đó. Họ không muốn có cuộc chạm mặt.

Tất cả mọi người đều nhìn quanh. Chung quanh, chẳng có bóng người.

Nhưng tất cả làm sao thấy được, trong bụi cỏ rậm, cách cục trường không xa lắm, có người ẩn nấp.

Hiện tại, chỉ có một người.

Người đó, hiển nhiên là một nữ nhân. Nữ nhân, hiển nhiên dưới lứa tuổi đôi mươi, vóc nhỏ, rất dịu dàng, yếu điệu.

Nữ nhân, xuất hiện trong trường hợp này, hẳn phải là kỳ nhân, và kỳ nhân đó, đẹp là cái chắc rồi.

Một cơn gió nhẹ thoáng qua, tuy nhẹ, song thừa làm rợn mình bao nhiêu người hiện diện.

Cơn gió lặng, nữ nhân đã đứng tại cục trường.

Cơn gió đó, do nữ nhân xuất phát lúc di động thân hình rời bụi cỏ đến nơi.

Bây giờ ai cũng thấy rõ người mới đến, cái người mà họ không dám nêu tên nhưng ai cũng nghĩ đúng.

Người đó, một nữ nhân trạc tuổi suýt soát đôi mươi, vận áo gấm màu mây rắng, loại gấm thường dùng trong cung cấm hoàng gia.

Chiếc quần quá dài, tạo cái vẻ thướt tha cho người, mớ tóc đen dài buông thõng càng làm tăng thêm vẻ thướt tha đó.

Một nữ nhân, thừa vẻ thướt tha, càng tìm mọi cách làm tăng thêm vẻ thướt tha đó, hẳn nữ nhân phải đẹp.

Bởi, chẳng có thiếu nữ xấu xí nào muốn tỏ lộ cái vẻ thướt tha, vì vẻ thướt tha không thể đi đôi với cái xấu xí. Đáng người càng tha thướt, vẻ xấu xí càng nổi bật.

Cho nên, những thiếu nữ xấu xí, bao giờ cũng muốn gọn gàng, nhanh nhẹn, luôn linh hoạt, dù không cần linh hoạt thường xuyên, cũng phải linh hoạt.

Linh hoạt để tạo cái nét oai khí, ngăn chặn sự quan sát kỹ của người nhìn, oai khí làm giảm bớt vẻ xấu xí.

Bởi thế, những nữ nhân xấu xí, thường là nữ ma đầu hung ác ra mặt, luôn luôn bức người phải kiêng sợ.

Còn người đẹp dù có tàn nhẫn, sự tàn nhẫn cũng được giấu kín.

Nữ nhân vừa xuất hiện đẹp vô tưởng. Ịem nàng so sánh với một tiên nữ, là khỏi phải diễn tả vẻ đẹp của nàng. Giả như có điểm xuyên thêm vẻ đẹp đó bằng một vài lời phụ hoa. thì cũng có thể dùng tiếng "hơn".

Nghĩa là, nàng đẹp hơn một tiên nữ.

Nàng vui vẻ, trẻ tính cũng như trẻ người, gần như hồn nhiên. Song ánh mắt của nàng nói lên một cái gì phức tạp của tâm hồn, nàng như có một tâm tư do sự kết tụ những mâu thuẫn mà thành. Do đó, không thể hiểu nổi được nàng đang muốn gì, và trong chốc lát nàng đã thay đổi ý tứ chẳng ?

Nàng là hiện thân của cái gì khó hiểu nhất trên đời.

Vợ chồng Giang Phong hiểu, bọn Hồng Y Kê Quan và Hắc Diệu Quân hiểu, nhưng nàng là ai ?

Nữ nhân xuất hiện, tim mọi người ngưng đập, không gian ngưng đọng.

Không một ai nói tiếng gì, cục diện song phương biến thành cái thế tam giác.

Một lúc sau, Hắc Diệu Quân cất tiếng trước :

- Tôn giá là Nhị Cung Chủ Di Hoa Cung ?

Nữ nhân mỉm cười :

- Người nhận ra ta ?

Hắc Diệu Quân gật đầu :

- Uy danh của nhị Cung Chủ vang dội khắp sông hồ, trong võ lâm còn ai không biết chứ ? Mãi đến hôm nay, tại hạ mới hân hạnh nhìn tận mắt tôn nhan ... Y chớp chớp mắt, tiếp với niềm tôn kính, có điều chẳng rõ niềm tôn kính đó, chân thành hay giả vờ.

- Cái hân hạnh đó, từ lâu tại hạ hằng ao ước, cũng như hầu hết mọi người trên giang hồ ao ước được một lần diện kiến Cung Chủ Lân Tinh.

Lân Tinh Cung Chủ điềm nhiên :

- Và người, cũng như hầu hết khách giang hồ, đều nể sợ ta ?

Hắc Diệu Quân không đáp.

Lân Tinh Cung Chủ tiếp luôn :

- Nếu nể sợ ta, chắc người không từ chối tuân theo, khi ta đưa ra một điều kiện ?

Hắc Diệu Quân vẫn nín lặng, lần này thì y điểm phớt một nụ cười.

Lân Tinh Cung Chủ nhìn thẳng vào mặt y, chừng như vẽ kinh ngạc

thoáng hiện trong ánh mắt đó.

Kinh ngạc vì một người không đáp câu hỏi của cung chủ, hẳn phải là sự phi thường.

Từ bao lâu rồi, có ai dám im lặng trước một câu hỏi của nàng ?

Nàng hơi cau mày, hỏi tiếp :

- Người không đáp lời ta ? Thế là người không kiêng sợ ta ?

Hắc Diệu Quân hơi nghiêng mình, nụ cười nơi môi hiện rõ hơn một chút :

- Chỉ vì tại hạ ... Lân Tinh Cung Chủ chặn ngang :

- Người có biết là đã làm nhiều điều bại hoại rồi chẳng ? Người có biết là người là một tội nhân đối với võ lâm chẳng ? Đã thế, người lại không kiêng sợ ta thì thật là một điều ta không tưởng nổi ! Giả như ta cần sửa trị các người, hoặc giả ta muốn trừ diệt những phần tử bại hoại, đem lại an ninh cho giang hồ, thì cái việc đó đối với ta, dễ hơn trở một bàn tay ! Ta nghĩ, người thừa thông minh hiểu như vậy ?

Không tưởng là nữ nhân tố thái độ quyết liệt như thế, Hắc Diệu Quân biến sắc.

Nhưng y còn hy vọng là sự tình không biến đổi quá nghiêm trọng, cố lấy vẻ thản nhiên, cười nhẹ, hỏi :

- Nhị Cung Chủ không đùa đấy chứ ?

Lân Tinh Cung Chủ lạnh lùng thốt :

- Ta có thể đùa với một người cỡ người à ? Người có biết là người đắc tội với ta chẳng ? Dựa vào uy lực nào mà người dám đánh cung nữ của ta đến thọ trọng thương ?

Hình phạt nhân đạo dành cho người là một cái chết nhẹ nhàng, nếu ta muốn nhân đạo.

Bởi cái tội của ngươi, là một tử tội. Cho ngươi biết, đừng hy vọng sống sót với cái tội xúc phạm người trong Di Hoa Cung. Không, ta không đùa đâu, còn như các ngươi muốn đùa để được vui trước khi chết, thì cứ đùa, tùy tiện đùa ! Đó là quyền của các ngươi !

Gương mặt của Hắc Diệu Quân biến xanh rờn.

Y áp úng :

- Nhưng ... Đại Cung Chủ ... Yêu Nguyệt Cung Chủ ... Y không còn kịp dứt câu, chẳng ai trông thấy Lân Tinh Cung Chủ xuất thủ như thế nào, chỉ nghe một loạt hơn mười tiếng bốp bốp vang lên.

Bóng bàn tay hiện lên, bóng bàn tay tắt, hiện rồi tắt chỉ trong khoảng một giây thôi.

Gương mặt của Hắc Diệu Quân đã to, bây giờ phồng to hơn, đầu ngón tay căng chịt, các chỗ sưng lan ra đều, trông như nổi u nổi nân.

Cái tát này giống như thiếu phụ trong xe, có điều thiếu phụ tát qua một lần, còn Lân Tinh Cung Chủ tát đến mười lần.

Tuy tát mười lần, cung chủ chỉ sử dụng một khoảng thời gian bằng cái tát của thiếu phụ.

Gia dĩ, thiếu phụ chỉ tát để khuyên cáo cho chúng bỏ đi, chứ không vì ác ý, hay trừng phạt.

Cung Chủ tát vì phẫn nộ, công lực phải mạnh hơn.

Máu răng, máu môi chảy ròng ròng, rơi từ hai mép xuống áo, Hắc Diệu Quân có vẻ thảm hại quá chừng.

Nhìn y, Lân Tinh Cung Chủ thản nhiên, chừng như ai khác tát tay Hắc Diệu Quân chứ không phải nàng.

Vẫn với giọng lạnh, Lân Tinh Cung Chủ hỏi :

- Ngươi là cái quái gì, dám nêu danh hiệu của thơ thơ ta như đề cập

đến một kẻ tầm thường ? Ta muốn moi lấy lá gan người, xem nó to lớn bao nhiêu cho biết !

Đầu gà, đuôi gà, cánh gà, mông gà đều xám mặt. Cái xác chúng còn đó, song hồn chúng phiêu phưởng tận đâu đâu.

Hắc Diệu Quân nín lặng, Hồng Y Kê Quan cố lấy can đảm, cứu vớt đồng bạn :

- Tại hạ có biết rõ sự tình, chính Yêu ... Y quên mất những cái tát cảnh cáo Hắc Diệu Quân vừa tiếp nhận nên buột miệng phụ hoa. với Hắc Diệu Quân, song y vừa buông tiếng "Yêu" chưa kịp dứt với tiếng "Nguyệt", y bỗng thấy đủ ngàn sao chớp trước mắt.

Một loạt tiếng bốp vang, lên hình phạt dành cho Hắc Diệu Quân tiếp chuyển sang y.

Lần này Lân Tinh Cung Chủ tát mạnh hơn, hơn nữa, vóc người của Hồng Y Kê Quan lại nhỏ, nhỏ là phải nhẹ, mười cái tát tay đó bắn y lên không bay vù vù.

Lân Tinh Cung Chủ cau mày:

- Lạ thật ! Các người quả không thông minh chút nào. Một người đã bị ta trừng trị, những người khác phải lấy đó làm gương chứ ? Tại sao còn có kẻ sau vô lễ như kẻ trước ? Các người không tin là ta có thể giết các người à ?

Để chứng minh cái điều ngôn tất hành, Cung Chủ phát bàn tay.

Một gã cánh gà đột nhiên ngã xuống, gã không kịp kêu lên một tiếng.

Một gã khác cúi mình, quan sát kẻ vừa ngã, rú lên thất thanh :

- Chết rồi !

Lân Tinh Cung Chủ hừ lạnh :

- Chứ sao ! Ta đã nói, ta có thể giết các người ! Các người vẫn không tin, bắt buộc ta phải làm cho các người tin !

Thương cảm vì cái chết tức, chết oan của đồng bọn, tên vừa rú lên phần nộ, không còn sợ hãi nữa rít giọng :

- Cung Chủ tàn nhẫn quá !

Lân Tinh Cung Chủ điềm nhiên :

- Các người giết người vô cớ, có ai dám nói chi các người chẳng ? Các người có thấy rằng các người tàn nhẫn chẳng ? Giết người ta thì người thân nhiên, bị người ta giết lại thì các người oán hận, cho là tàn nhẫn ! Thế thì còn gì cái lẽ công bình ? Chết một tên phỗng có nghĩa gì thế mà các người cho là tàn nhẫn ? Giả như ta giết tất cả các người thì sao ?

Tiếp theo câu nói, nàng lại phát tay.

Một tên nữa ngã gục, chính là tên vừa rít giọng oán trách nàng tàn nhẫn.

Hồng Y Kê Quan đã đáp xuống rồi, thấy thuộc hạ bị giết nóng mắt lên, vừa hét to vừa lao vút thanh đao trong tay thẳng đến Cung Chủ.

Lân Tinh Cung Chủ mỉm cười, phát nhẹ Ống tay áo, thanh đao chui gọn vào đó.

Đồng thời nàng vẩy bàn tay kia, một tên nữa ngã gục.

Đoạn nàng nhặt tất cả những thanh đao rơi trên mặt đất, nhìn thoáng qua, mỉm cười, thốt :

- Kê Trảo Liêm Đao ! Chẳng biết có rắn chắc hay không ?

Nàng đưa từng thanh đao lên miệng, hai hàm răng đều như ngọc vụn đã hé ra, nàng cắn từng thanh đao, từng thanh, tiếng cách, cách vang lên, những thanh đao bằng thép quý gãy đôi.

Mục kích thần lực của Lân Tinh Cung Chủ, Hồng Y Kê Quan và Hắc Diệu Quân đã hãi hùng, càng hãi hùng hơn.

Còn một đoạn đao nhỏ nơi miệng, Lân Tinh Cung Chủ thổi phòi một tiếng, vệt trắng bay đi, như ánh sao xẹt, một tên thuộc hạ của đầu gà và thủ lợn rú lên một tiếng, hai tay che mặt ngã nhào.

Hai bàn tay của gã khép kín mười ngón, máu từ mặt trào qua mấy kẽ tay, mép tay, chảy ròn ròn.

Gã bất động trong tư thế đó.

Hai bàn tay che mặt, đầu gã như dính xuống đất.

Không, đầu gã không mát, chỉ vì đoạn đao đập vào mặt gã dập lại, như bị một đồng đá nặng nề ép lại, thành ra mát hẳn dưới lòng hai bàn tay.

Trời ! Một đoạn đao nhỏ có công lực lớn đến kinh người !

Nếu không trông thấy tận mắt một cảnh tượng như vậy mà nghe thuật lại, chắc hẳn trên đời này chẳng có ai tin được !

Bây giờ thì Hắc Diệu Quân mới thấy mình không hy vọng gì chống trả nổi với đối phương, dù chỉ là chống trả cầu may, y ngã nhũn người xuống đất, chân quỳ, lưng mọp, hai tay chấp lại, lạy như té sao, vừa lạy vừa rung giọng van cầu :

- Cung Chủ tha mạng cho bọn chó heo này ! Giết chó, giết heo chỉ bần tay Cung Chủ thôi !

Lân Tinh Cung Chủ không buồn nhìn y, nghe y, lạnh lùng nhìn qua Hồng Y Kê Quan, hỏi :

- Người tin chưa ? Ta có thể giết người chẳng ? Ta giết người, việc đó có khó khăn lắm chẳng ?

Hồng Y Kê Quan đã sụp mình theo Hắc Diệu Quân cũng lạy, song không van cầu, bởi đã có Hắc Diệu Quân làm hộ việc đó rồi.

Cả hai cùng van cầu, thì lời van cầu sẽ lẫn lộn khó nghe, chứ có ích chi đâu ?

Cung Chủ hỏi, Hắc Diệu Quân nín lặng, y phải cất tiếng :

- Tin rồi ! Tin lắm, Cung Chủ ơi, võ công của Cung Chủ quả là siêu thượng ! Trên đời này, không một ai có thể đương đầu nổi với Cung Chủ ! Ngàn năm trước, khó có ai, ngàn năm sau, không có luôn !

Lân Tinh Cung Chủ hừ một tiếng:

- Và người cũng biết sợ luôn ?

Qua bao nhiêu năm, gieo tang tóc khắp sông hồ, người ta sợ y, khi nào y sợ lại ai, y chưa từng nghe ai dám hỏi y câu đó.

Có ai dám hỏi y như vậy chứ ? Hỏi một đứa bé con bằng câu đó, kể ra cũng quá đáng, nói chi một hung thần. Vì mỗi một nhân vật trong mười hai quái khách là một hung thần.

Vậy mà Hồng Y Kê Quan phải cúi đầu nghe, không muốn nghe cũng phải mở rộng vành tay mà nghe, không dám bỏ sót một tiếng.

Tại mở rộng để nghe cho đủ, đã đành rồi, hơn nữa miệng y cũng phải mở rộng luôn, để xác nhận.

- Biết rồi Cung Chủ ơi ! ... Sợ lắm ! ... Thấy thái độ hèn khiếp của Hồng Y Kê Quan, Lân Tinh Cung Chủ bĩu môi :

- Đã biết sợ sao chưa quỳ xuống mà van xin tha chết cho ? Người còn chờ gì chứ ?

Hồng Y Kê Quan không thể không vâng lời, quỳ xuống liền, mồm lí nhí :

- Cung ... Chủ ... dung mạng ... Lân Tinh Cung Chủ trầm giọng :

- Các người còn muốn sống à ? Muốn sống, phải thực hành một điều kiện của ta !

Hồng Y Kê Quan và Hắc Diệu Quân hồi hộp chờ đợi, xem nàng bảo họ làm gì.

Nàng tiếp :

- Mỗi người phải đánh ta một quyền !

Hồng Y Kê Quan biến sắc :

- Tại hạ làm sao dám ... Hắc Diệu Quân cũng kêu lên :

- Trên đời này có ai dám làm thế, Cung Chủ ? Bọn tại hạ đâu có lá gan to hơn núi ?

Lân Tinh cung chủ quắc mắt :

- Không có gan đánh ta, sao các người có gan cãi lời ta ? Cãi lời ta thì mong gì ta tha thứ ?

Cãi lời, dĩ nhiên chẳng bao giờ chúng dám.

Nhưng đánh, làm sao chúng dám xuất thủ chứ ?

Trong hai điều, điều nào cũng khó, dù chúng có lá gan trùm vũ trụ, nhứt định là chúng chẳng dám làm bất cứ điều nào.

Nhưng, nhất định chúng phải làm một trong hai điều, dù không muốn cũng phải làm.

Bình sanh, chưa bao giờ chúng gặp một trường hợp đặc biệt như thế này.

Bình sanh, muốn hành động như thế nào, tùy ý mà hành động, chẳng bao giờ có việc chúng phải chọn lựa. Hơn thế, khi nào cao hứng, chúng ra điều kiện cho kẻ khác chọn lựa, chứ ngược lại, thì không.

Bây giờ, chúng gặp đúng cái cảnh trái ngược đó !

Làm sao ?

Cả hai cùng kêu lên một lượt :

- Bọn tại hạ không dám xuất thủ đâu, Cung Chủ ơ ! Xin Cung Chủ

đưa ra bất cứ điều kiện nào khác, bọn tại hạ sẵn sàng đi thực hiện, trừ điều kiện đó.

Cung Chủ lắc đầu, lạnh lùng thốt :

- Ý ta muốn như thế, các người phải làm thế. Ta đã nói rồi, muốn sống phải làm điều đó !

Nàng cao giọng, giục :

- Nhanh lên nào !

Hắc Diệu Quân và Hồng Y Kê Quan cùng nhìn nhau, bất động.

Lân Tinh Cung Chủ lại quát mắt.

Hoảng sợ, cả hai cùng đứng dậy, chúng từ từ bước tới, trong khi đó, Lân Tinh Cung Chủ cười nhẹ, gật gật chiếc đầu tán thưởng :

- Được lắm ! Được lắm đó! Cứ từ từ tiến tới ! Làm gì phải sợ chứ, chính ta bảo như vậy, mà khi ta đã bảo thì khi nào ta bắt tội ?

Nàng dặn dò :

- Bình tĩnh nhé, thật bình tĩnh rồi sẽ xuất thủ nhé ! Dùng một chiêu thật độc, đánh ra thật mạnh, chiêu thức càng độc, càng mạnh, càng cấp bách dùm cho ta ! Yên trí, ta không hoàn thủ đâu !

Rồi nàng hăm :

- Kẻ nào đánh nhẹ, kẻ đó đừng trách ta đấy !

Hồng Y Kê Quan nghĩ :

- Nàng muốn như vậy thì tại sao ta không nhân dịp này thực nghiệm xem công lực của nàng cao thâm đến mức nào ? giả như may ra, với một chiêu, ta đắc thủ, thì có phải là ta vĩnh viễn không còn bị nàng ám ảnh chẳng chứ ? Nếu ta không làm gì nổi nàng thì điều đó có hại gì cho ta đâu, bởi nàng muốn ta làm để giúp vui nàng mà ?

Hắc Diệu Quân cũng nghĩ thầm :

- Ta đâu dám vô lễ ? Tại nàng muốn thế, nếu ta đắc thủ, trừ diệt được nàng, nàng cũng chẳng thể trách ta, nàng không thể cho là chết oan ! Hừ, quả đấm thôi sơn của ta, có lẽ nàng chưa nghe nói nó lợi hại như thế nào sao ? Hừ, nàng không hoàn thủ, thì dù thân thể nàng có là sắt cũng phải bẹp rí ! Được rồi, nàng muốn chết, ta cho chết !

Lấy chủ trương rồi, cả hai vận dụng chân khí, dồn tụ vào hai tay.

Cả hai không còn sợ hãi nữa, cầm chắc là tay vung ra, Lân Tinh Cung Chủ phải đi đời.

Niềm phẫn khởi hiện lên, thay thế cho sự sợ hãi.

Tuy nhiên, cả hai không dám biểu lộ sự hân hoan đó, cả hai còn rầu rầu gương mặt hơn trước, tỏ vẻ miễn cưỡng rõ rệt.

Cả hai vừa lùi thối bước tới, vừa thở dài, vừa lẩm nhẩm :

- Cung Chủ bắt buộc bọn tại hạ phải thất lễ với Cung Chủ như vậy, thật bọn tại hạ không yên tâm một chút nào !

Lân Tinh Cung Chủ gạt ngang :

- Khởi phải nói nhiều. Cứ xuất thủ, ta đứng đợi đây. Dần dà mãi chỉ làm ta sanh cáu mà thôi !

Đang lùi thối bước, độ chừng vừa tầm xuất chiêu, bất thành lình Hắc Diệu Quân vụt đứng thẳng người, hai cánh tay cùng vươn ra, thân hình vọt tới, hai tay nắm tay vút lên rồi giáng xuống, nhanh hơn thiên lôi vung búa.

Vó người mập lùn, bề ngang chừng như hơn bề cao. Đáng lý y cử động phải chậm chạp lắm, nhưng y xô dịch nhanh hơn một hòn núi từ trên không giáng xuống.

Hai chiêu quyền giáng xuống, toàn khối thịt gieo theo, trợ lực cho hai tay.

Đà di động của y cuốn không khí ào ào, khí rơi xuống lại rít gió âm âm.

Chiêu đó, tên là Thần Trư Hóa Tượng, một con lợn đột nhiên biến to bằng con voi, cho nên gọi là lợn thần. Trên giang hồ, nhiều danh thủ táng mạng với con lợn thần đó.

Trừ những bậc kỳ nhân, dị khách, hầu hết hào kiệt võ lâm đều rùn mình khi nghe nói đến chiêu Thần Trư Hoá Tượng.

Đồng thời gian với Hắc Diệu Quân, Hồng Y Kê Quan cũng xuất thủ.

Cầm danh là con gà, tự nhiên tâm pháp và thủ pháp của y phải nhanh, có lẽ còn nhanh hơn Hắc Diệu Quân một bậc.

Vũ khí của y hình mỏ gà, theo đà tay của y, mỏ gà biến thành một đạo ngân quang, ngân quang chớp lên, bắn sao tung toé khắp bốn phía.

Ngân quang chiếu xuống Lân Tinh Cung Chủ, khi gần đến nơi, lại móc ngược lên, như mỏ gà, mổ xéch vào ngực nàng.

Mỏ gà khi mổ, không hẳn nhắm vào một điểm duy nhất, mà lại nhắm nhiều điểm nơi phần ngực của Cung Chủ, toàn là những điểm yếu nhược.

Chiêu thức đó, có cái tên Thần Kê Iế Tinh.

Với chiêu thức đó, ngày trước Hồng Y Kê Quan sát hại đúng tám vị tiêu sư trong Tiêu cục Đình Oai Vũ.

Lân Tinh Cung Chủ ung dung điểm một nụ cười, gật gù khen :

- Khá lắm ! Có vậy mới đáng mặt anh hùng chứ ! Chiêu thức độc, công lực thâm hậu ! Ta chịu quá !

Thốt xong, nàng đưa tay hữu lên, khoa một vòng.

Bàn tay đó quậy trong vàng ngân quang, không màng đến hai quả đấm như trời giáng của Hắc Diệu Quân.

Hồng Y Kê Quan chơi với đã đành, Hắc Diệu Quân cũng chao đao người như thuyền nhảy sóng.

Trong tình thế đó, chúng làm sao điều khiển chiêu thức chuẩn cái đích đã nhắm ?

Chiêu của chúng tung vào khoảng không, là điều chẳng tránh khỏi.

Lạ lùng hơn nữa, chúng chưa có ý rút tay về, thì hai tay lại lui về.

Chúng chưa có cái ý buông thõng tay thì hai tay lại xuôi xuống.

Chúng bây giờ muốn hai tay bất động theo cái tư thế buông thõng thì hai tay đã không còn tuân theo sự điều khiển của chúng nữa, hai tay đưa lên, hai tay chấp chới, quờ quạng, khoát qua khoát lại, đảo lên hoành xuống ... Lân Tinh Cung Chủ nhìn chúng, cười hì hì ... Nàng cười mãi, đứng nguyên tại chỗ mà cười không hề hoàn thủ, đúng như lời nàng đã hứa.

Chúng không trách cứ nàng được, với cái khoa tay vừa rồi, bởi nàng có xuất thủ đánh trả chúng đâu ? Bất quá, nàng phát bàn tay như đùa cợt, nàng dùng bàn tay thay cánh bướm chợp lên rồi xếp cánh, đổ lại trên một đoá hoa.

Nàng cứ cười Hắc Diệu Quân và Hồng Y Kê Quan cứ khoa tay vun vút.

Bỗng nàng ngưng cười, chẳng rõ nàng thi triển một thủ pháp như thế nào, cả hai bị bắn ra xa, mỗi người một nơi, rơi xuống đám cỏ.

Cả hai chỉ kịp kêu hự một tiếng, rồi bất động.

Hai đám cỏ còn rung động một chút, rồi cũng im luôn.

Nhưng, chúng chưa chết hẳn. Nơi ngực của Hắc Diệu Quân, vũ khí mở gà của Hồng Y Kê Quan còn móc cứng, y cắn răng giật mạnh chiếc mở gà, lôi theo một đoạn xương ngực, có thịt và da, chỗ đó bày ra một lỗ hồng, máu tươi vọt ra như xối.

Y hướng về Lân Tinh Cung Chủ, rít giọng căm hờn :

- Người ... người ... Bây giờ y cần gì phải ve vuốt, tăng bốc nàng nữa ? Giả như y còn đủ sức, hẳn y đã mắng nàng oang oang, mắng cho hả để rồi chết vui.

Bị chấn động qua cơn bị bắn bay đi, rồi vết thương làm nhói mạnh, y lại giật mổ gà, da thịt đứt, xương gãy, y không còn chịu đựng nổi.

Phần thì máu ra quá nhiều, khí lực kiệt quệ mau chóng.

Cho nên, thay vì mắng lớn, mắng nhiều, y chỉ áp úng một tiếng người, giọng vừa run vừa mỏng.

Lân Tinh Cung Chủ khoát tay :

- Người định mắng ta ? Đừng hận ta ! Ta giữ đúng lời hứa kia mà ! Ta có làm gì các người đâu ? Ai bảo các người xuất thủ, không đánh ta mà lại đánh nhau ? Các người tự gây hại cho nhau, thì cố mà chịu, ta chẳng liên quan vào việc của các người !

Nàng lại cười, dứt tiếng cười, lại tiếp :

- Nhìn kỹ đi, chiếc mổ gà đâu phải là vật của ta ?

Hắc Diệu Quân còn lại bao nhiêu công lực, y dùng phần lực đó trừng mắt nhìn nàng, bất quá y lí nhí mấy tiếng, song âm thanh vừa nhỏ vừa dính rít nhau, Lân Tinh Cung Chủ không làm sao nghe rõ.

Lân Tinh Cung Chủ lắc đầu, tỏ vẻ tiếc rẻ :

- Tại các người hết ! Ta bảo xuất chiêu độc, các người chỉ xuất chiêu vừa vừa thôi, tại sao cố tình xuất tuyệt độc ? Mình làm, mình chịu chứ, oán trách ta là oán trách làm sao ? Thật oan cho ta quá chừng !

Không một tiếng người đáp lại.

- - - Cỗ xe đã ngã nghiêng.

Chẳng rõ nó ngã nghiêng từ lúc nào, bốn bánh đưa về một phía. Hai

hài nhi còn trong cũi xe, chúng nó rơi theo chiều xe ngã. Vậy mà chúng nó không khóc.

Họ vừa đưa tay ra định bế hai đứa bé, bỗng nhiên một bàn tay chẳng rõ xuất hiện từ đâu, đẩy hai hài nhi ra xa.

Bàn tay đó mềm mại, như một bàn tay chỉ có da và thịt chứ không có xương, một bàn tay trắng mịn, thon đều vuốt đều móng, móng ngời lên một màu hồng mát dịu.

Năm ngón tay, dài ngắn bất đồng, to nhỏ bất đồng, song rất đẹp, trông như năm ngọn bút bằng hồng ngọc trong trong, do một thợ khéo chuốt lăm công phu.

Thụt vào trong bàn tay một chút, một ống tay áo bằng lụa, bao quanh cánh tay tròn lẳn, cũng trắng, cũng mịn, một màu trắng có pha lẫn chút màu hồng, màu của một con người có khí huyết đầy đủ, không hề bệnh hoạn.

Bàn tay đẹp, cánh tay đẹp, ống tay áo lại rộng, tất cả tăng phần dịu dàng cho cử động của con người đó, dù cái cử chỉ có hàm súc ác ý :

ngăn chặn tình thương, tình cha mẹ thương con.

Giang Phong kinh hoàng, kêu lên :

- Con của ta ! Con của ta mà ! Ai đó, làm gì lạ thế, sao không cho ta bế con ta ?

Nhưng, thiếu phụ đã biết bàn tay đó của ai rồi.

Nàng không gào lên như Giang Phong, nàng khẩn cầu tha thiết, đôi mắt ràn rụa lệ thảm :

- Nhị Cung Chủ ! Cung Chủ nữ nào ! ... Con của tôi, Cung Chủ ơi ! Cung Chủ xuống phước, đừng cắt đứt tình thương của cha mẹ chúng nó !

Phải, người vừa đẩy hai hài nhi ra khỏi tầm tay của Giang Phong và thiếu phụ chính là Lân Tinh Cung Chủ, sau khi hạ bệ Hắc Diệu

Quân và Hồng Y Kê Quan rồi, nàng bước đến cỗ xe.

Nàng cười nhẹ.

Nụ cười điểm phớt trên vành môi mọng đỏ, thoáng trông thì đẹp vô cùng, nhìn kỹ lại thì thấy sợ, bởi trong nụ cười ẩn ước một nham hiểm lạnh lùng.

Nàng nhẹ giọng, song giọng rất mỉa mai :

- Nguyệt Nô ! Người đã làm một việc rất đáng khen ! Ta không tưởng là có một ngày, người trở thành mẹ ! Và tay thợ biến người thành mẹ lại là Giang Phong ! Hay quá đó, Nguyệt Nô !

Nàng thốt, chốc chốc nàng pha vào câu nói một tiếng cười, nửa như gằn, nửa như mỉa, nhưng nghe ra chua chát làm sao !

Nếu Nguyệt Nô nhìn kỹ, tất phải thấy vẻ oán hờn trong ánh mắt của Cung Chủ, và thấy cái vẻ oán hờn thậm độ đó, còn ai không rùng mình ?

Nguyệt Nô muốn khóc to, muốn van cầu tha thiết hơn, song ánh mắt của Cung Chủ gieo lạnh bắt nàng lạnh rợn người, lệ thảm như bị ngăn đọng nơi yết hầu, rồi lời van cầu cũng ứ đọng tại đó luôn, thành ra nghẹn ngào, nước nỡ ... Lâu lắm, Nguyệt Nô mới thốt thành tiếng được :

- Cung Chủ ơi, Cung Chủ lượng xét cho tôi ! Nào có phải tôi muốn chống đối với Cung Chủ đâu ? Ra đi, tôi biết rằng đắc tội với Cung Chủ, song sự thể chẳng đáng dừng, tôi còn biết làm sao ?

Nói được, là khóc được, nàng vừa khóc, vừa tiếp :

- Tội nghiệt, là do cha mẹ làm, hình phạt, cha mẹ chịu, hai đứa bé kia hoàn toàn vô tội, chẳng lẽ vừa mở mắt chào đời, là chúng có trách nhiệm về tội nghiệt của cha mẹ chúng ? Buông tha cho chúng, Cung Chủ ơi ! Bao nhiêu búa rìu, Cung Chủ cứ giáng xuống đầu cha mẹ chúng ! Nhất định chúng tôi không hề oán hận !

Thiếu phụ có nói gì ! Lân Tinh Cung Chủ có nghe chẳng ?

Mặc thiếu phụ nói, nàng nhìn hai đứa bé kia :

chúng nó lại là con của thiếu phụ ?

Thiếu phụ đó có diễm phúc gì ? ... Hai đứa bé kháu khỉnh vô cùng, nhìn qua chúng, Cung Chủ thấy mến ngay.

Nhưng, mến là một chuyện, hành động lại là chuyện khác, không thể đóng khung hành động trong cái mến đó.

Chắc chắn như vậy rồi !

Lâu lắm, nàng thở dài rất nhỏ, bất quá vừa đủ cho mỗi một mình nàng nghe.

Nàng lẩm nhẩm :

- Chúng dễ thương quá chừng ! Sinh được con như vậy mới xứng đáng cho cái công mang nặng, đẻ đau ! Tại sao không phải là ta ? Nếu là ta, chúng hẳn phải đẹp hơn nhiều !

Nghĩ đến đó, máu trong người vọt tăng nhiệt độ, nàng quay người nhanh về hướng Giang Phong, nàng nhìn chàng, tia nhìn sáng rực ngọn lửa hận.

Nhưng, có ai biết được trong ngọn lửa căm hờn đó, có cái gì như luyến tiếc, như thương cảm, man mác, mông lung, ánh mắt đó dịu dần, dịu dần ... Nàng gằn giọng hỏi :

- Giang Phong ! Người có ý thức cái tầm quan trọng của việc làm chưa ? Người đã nhận định hậu quả của việc đó chưa ?

Tình cảm của nàng biến đổi như chong chóng, tâm tư nàng vừa dịu lại bỗng sôi bùng lên, nàng tiếp nói, giọng rít lại :

- Tại sao, hử Giang Phong ?

Giang Phong đã lấy lại bình tĩnh rồi.

Khi con người quá sợ, rất dễ mất bình tĩnh. Nhưng biết rằng mình có sợ cũng vô ích, sợ cũng chết, nhưng không sợ cũng chết, thì sợ mà làm gì ?

Cho nên, chỉ thoáng qua một phút giây, chàng bình tĩnh liền.

Chàng trầm giọng, đáp :

- Tại sao ? Chẳng tại sao cả, con người ta, có một quả tim, nàng đã làm cho tim tại hạ rung động, tại hạ hướng về nàng. Yêu nàng, không phải là một cái tội, chỉ vì Cung Chủ cho đó là một cái tội, nên trách cứ tại hạ.

Chàng gằn từng tiếng, tiếp luôn :

- Nếu phải đáp câu hỏi của Cung Chủ, tại hạ xin nói rằng, sở dĩ phải làm như thế vì tại hạ yêu nàng !

Lân Tinh Cung Chủ mỉm cười, nụ cười biểu lộ cái vẻ mỉa mai, khinh miệt.

Nàng thốt :

- Người yêu ? Yêu một đứa nô tì của ta ? Nó có những đặc điểm gì ? Nó hơn chị ta ở những nét nào ? Nó có cái công ơn gì đối với người ? Người bị hãm hại, chị ta cứu người hay nó cứu người ? Rồi ai săn sóc, ai chữa trị cho người trong thời gian người mang thương thế ? Bình sanh, chị ta không hề vất vả với ai, người có biết chăng ? Với cái ơn tái tạo đó, người chưa thấy giá trị của một con người à ? Tại sao người có lối đối xử như vậy ?

Nàng dừng lại một chút, nặng giọng căm hờn, hỏi :

- Người nói làm sao với ta ?

Giang Phong thản nhiên :

- Cung Chủ muốn nghe tại hạ nói ? Có chi đâu, Cung Chủ ? Tình yêu phát xuất tự con tim, ai làm cho tim tại hạ rung động, là tại hạ hướng về người đó. Nguyệt Nô hiền dịu ôn nhu, hợp với tâm tính của tại hạ,

còn Đại Cung Chủ bất thường, lúc nóng lại nóng hơn lửa, khi lạnh lại lạnh hơn giá băng, gia dĩ, lại hung ác, bạo tàn, xem mạng sống của con người như một chiếc lá rụng. Đại Cung Chủ không còn là người nữa ! Bảo tại hạ yêu một con người như Đại Cung Chủ, có khác nào bảo tôi thân thiết với một ác quỷ, một hung thần ? Huống chi, yêu chân thật là yêu người, chứ có phải yêu giai cấp ?

Chàng cao giọng tiếp :

- Đem sanh mạng đền đáp một ơn trọng, thì được ! Đem quả tim dâng hiến cho một người chỉ vì người đó có ơn trọng, tại hạ xem gượng ép quá, đại trượng phu không thể làm một việc gì gượng ép, bởi gượng ép là đi ra ngoài tôn nghi, tại hạ không thể bước lệch đường!

Như cảm hờn quá độ, cho rằng tình cảm hôm nay do một áp lực của một kẻ ngoan cố gây nên, một kẻ ích kỷ chỉ biết ganh mà không hề tự xét, chàng buông luôn :

- Tại hạ có thể yêu một con người, nhất định không yêu một con quỷ!

Thốt xong, chàng nhìn thoáng qua thiếu phụ, ánh mắt chàng trĩu mến vô cùng.

Lân Tinh Cung Chủ không còn dằn được phần uất, vung tay tát mạnh vào mặt chàng mấy lượt, quát to :

- Người đã nói hết cái ý chưa ? Nếu còn, cho người nói tiếp !

Giang Phong bật cười ghê rợn :

- Nói làm chi nhiều với những người không biết nghe lẽ phải ? Tại hạ chỉ cần thêm mấy tiếng này :

nàng là linh hồn của tại hạ, nàng là lẽ sống của tại hạ ! Nàng yêu tại hạ vì tư cách, chứ không vì vẻ đẹp của tại hạ !

Lân Tinh Cung Chủ bật cười lớn, nếu ai chưa nghe chàng tinh cười lần nào, thì có thể bằng vào giọng cười của nàng mà tưởng tượng ra giọng cười của chàng tinh.

Cười một lúc, nàng rít lên :

- Vẻ đẹp của người ? Người tự phụ là đẹp trai ? Người tưởng bất kỳ ai cũng say mê vẻ đẹp của người ? Ta sẽ giết người, trước khi giết, ta sẽ huỷ diệt gương mặt của người, ta sẽ biến người thành một kẻ xấu xí nhất đời, cho người thành một xú quỷ, vĩnh viễn hổ thẹn với loài quỷ !

Nàng còn nói nữa, nhưng Giang Phong chẳng màng nghe.

Chàng chờ Cung Chủ hạ thủ, nàng hạ thủ sớm, chàng được giải thoát sớm.

Thiếu phụ kêu lên :

- Trời ? Thế ra nhị Cung chủ đã ... đã ... Biết Nguyệt Nô sắp nói gì, Lân Tinh cung chủ gần giọng, chận lời :

- Phải, người đã nghĩ đúng !

loạn, nàng hướng qua Giang Phong, cắn hờn :

- Tên xuẩn ngốc kia, nhìn kỹ ta xem, ta kém nàng ở điểm nào ? Chẳng lẽ hai chị em ta đều kém hơn nàng ? Ta không đủ tư cách yêu người và đáng được người yêu sao ?

Bốn mạng sống đang ở trong nắm tay của nàng, hai vợ chồng, hai hài nhi.

Bốn mạng sống chỉ còn chờ từng giây, chứ không phải từng phút, để tắt lịm.

Tắt lịm vĩnh viễn, tắt lịm muôn đời.

Một Cung Chủ Di Hoa Cung, bất chấp thân phận giữa giang hồ, phải đi đến quyết định hèn hạ, giết người vì không được người yêu, giết luôn kẻ đoạt tình yêu, giết cả những giọt máu, tàn tích của sự chiếm đoạt đó, chứng cứ sự thua kém của chị em nàng, trước một kẻ nô tỳ.

Hèn hạ thật, song bỏ qua thì nàng uất hận suốt đời, thà hèn hạ mà nàng được thoa? ?

Bỏ qua, rồi không quên được hình ảnh của người nàng yêu, bỏ qua để mỗi lần nghĩ lại, thì làm sao khỏi phác hoa. trong tâm tư hai mái đầu gần kề nhau, tâm tình thân mật ?

Quá căm hờn, nàng rít lên một lúc, rồi tủi thân, xót phận, nàng bật khóc.

Nhìn những hạt lệ lăn dày, từ khoé mắt bò chậm chậm xuống má, Nguyệt Nô hết sức kinh hãi.

Con người đó, khóc được sao ? Cung Chủ Di Hoa Cung khóc, là một hiện tượng lạ lùng, còn lạ lùng hơn thái dương đổi chiều, lặn !ông, mọc Tây.

Thiếu phụ nhìn Lân Tinh Cung Chủ một lúc lâu, áp úng giọng trầm buồn, từ từ phân trần :

- Cung Chủ tha thứ cho ! Thật ra tôi không được biết mối tình u uẩn của Cung Chủ đối với chàng ! Nếu trước kia, tôi biết được, thì khi nào tôi dám hiện thân làm một vật chướng ngại trên con đường mơ vọng của Cung Chủ !

Nàng thở dài, tiếp nói :

- Tuy nhiên, sự việc cũng chưa phải muộn màng, cái dở dang đó còn có thể hoán cải được, sự tình còn có thể cứu vãng được. Bởi, tôi sắp chết, tôi không sống được mấy phút giây nữa đâu, tôi chết đi, là chàng sẽ hoàn toàn tự do, tôi chết đi, là Cung Chủ không còn vấp phải một chướng ngại vật nào nữa trên con đường mơ vọng. Nếu Cung Chủ còn mơ vọng như xưa, thì chàng còn đó, chàng sẽ thuộc về Cung Chủ, trọn vẹn và vĩnh viễn. Cung Chủ thừa sức trị thương cho chàng bình phục như ngày nào, và ... Nàng nuốt lệ, cố gượng điếm một nụ cười, cười lên cho vui lòng người nhưng bên trong, nàng nghe chua xót lại, rồi nàng kết luận :

- Bên cạnh chàng, Cung Chủ sẽ thấy hạnh phúc, Cung Chủ sẽ yêu đời hơn bao giờ hết, Cung Chủ phải được hưởng hạnh phúc làm một

ngươi mà tạo vật ưu đãi phi thường.

Lân Tinh Cung Chủ khích động mãnh liệt.

Những tiếng "từ nay, chàng sẽ thuộc về Cung chủ, trọn vẹn và vĩnh viễn" có cái nhiệm màu làm rung chuyển toàn thân Nhị Cung Chủ, gieo một cảm giác đê mê, mặc dù đó là ảo tưởng.

Nhưng, đồng thời Lân Tinh Cung Chủ cũng nghe đau nhói ở tim.

Chướng ngại vật.

Đành rằng Nguyệt Nô là một chướng ngại vật, giả như Nguyệt Nô không chết, Cung Chủ cũng thừa khả năng huỷ diệt chướng ngại vật đó !

Nào có phải chỉ có một chướng ngại vật duy nhất ? Nguyệt Nô chết đi, một chướng ngại vật được tiêu trừ, song cái chướng ngại vật đó quá nhỏ mọn, nó cũng không hại, tiêu trừ cũng không lợi.

Bởi còn chướng ngại vật to lớn, Lân Tinh Cung Chủ tự xét mình bất lực tiêu diệt cái chướng ngại vật đó.

Nên nàng nghe nhói trong tim.

Nguyệt Nô phân trần với tác dạ chân thành, mà Cung Chủ nghe như những lời nói của nàng là những mũi tên bắn vào quả tim đau khổ của nàng.

Nàng không khóc nữa, tuy ngưng khóc, nàng càng ủ rũ hơn, trông nàng như một đoá hoa héo, sắp rã cánh, lìa cành ... Giang Phong bật cười ha hả, trong lúc này, càng cười được như thế, thì quả thật lý trí của chàng đã đi vắng tự lâu.

Bảo rằng chàng đang lên cơn điên cũng chẳng ngoa, những lời nói của vợ chàng làm chàng suyết điên thật.

Yêu nhau, từ trong cảnh nguy, yêu nhau là cả hai biết rằng họ tự lên án tử hình cho họ, họ cam nhận cái án tử hình đó, để yêu nhau.

Yêu như thế, là tự nguyện đồng tử với nhau rồi.

Chết, phải chết đồng, thì Nguyệt Nô chết, chàng có thể sống hơn nàng một giây chằng ?

Đành là chàng còn có hai con kia, nhưng có ai ngăn chặn chàng cùng đưa chúng theo chàng, về với vợ vĩnh viễn sống hoà bên nhau ở nơi thanh bình đó.

Thì, làm gì có việc chàng sẽ thuộc về Lân Tinh Cung Chủ, sau khi nàng gửi xác thân giữa vùng đất lạnh ?

Nếu chàng có thể sống chung với Lân Tinh Cung Chủ, hoặc Đại Cung Chủ, thì chàng chọn Nguyệt Nô làm gì ? Từ lúc chàng yêu nàng, là nguy hiểm quanh quẩn bên chàng, chàng vẫn không sợ, một mực yêu nàng, như vậy là cái tâm của chàng hướng trọn về Nguyệt Nô, làm sao chàng ôm ấp một con người như chị em Cung Chủ ?

Chọn chị em họ trước kia, khi chưa yêu Nguyệt Nô, chàng hưởng sung sướng biết bao ?

Trước đã không chọn, bởi không thích chị em nàng, thì sau này, chàng yêu họ được sao ?

Nguyệt Nô nói những lời đó, là khinh thường cái tình của chàng, phủ nhận cái giá chung thuỷ của tình chàng!

Chàng tức uất, cười lên ha hả, cười cuồng dại.

Cười một lúc, chàng nhìn Nguyệt Nô gần từng tiếng :

- Cứu sống huynh à ? Ai ? Không một ai có thể cứu sống ngu huynh, không bao giờ ngu huynh chấp nhận cho một ai cứu sống ngu huynh ! Cứu sống ngu huynh, là cắt đứt mối tình của đôi ta, kẻ đó tàn ác lắm, ngu huynh không bao giờ ưng thuận cho bất cứ ai hành động tàn ác ngay trên xác thân này ! Người ta ngăn chặn ngu huynh và hiền muội yêu nhau trên cõi tạm, thì hai ta sẽ đưa nhau đến thế giới vô tận vĩnh viễn yêu nhau !

Chúng ta đi, hai con chúng ta cùng đi, nhường cõi tạm ô uế này cho

bọn người tàn bạo !

Nguyệt Nô còn biết nói làm sao ?

Nàng khóc.

Rồi nàng nhích thân hình sát Giang Phong, còn một tay, nàng đưa ra ve vuốt chàng.

Nàng gào lên :

- Tội tình gì hả Giang Phong ? Kiếp trước, chúng ta đã làm gì? Kiếp này, chúng ta có làm gì? Tại sao oan nghiệt chờ đón chúng ta ở khắp nẻo đường đời ?

Giang Phong cười, chàng vừa cười, vừa nghiến răng keng két, răng nát răng mòn, bột răng bay theo hơi cười của chàng, toa? trắng mờ mờ trước mặt chàng.

Nguyệt Nô rên rỉ :

- Đừng chết, Giang Phong, đừng giết con, Giang Phong ! Cố sống, sống nuôi con !

Giang Phong chua chát :

- Ngu huynh phải sống ? Chết, là nghịch ý hiền muội, sống là trái với tâm nguyện của ngu huynh !

Nguyệt Nô hướng qua Lân Tinh Cung Chủ :

- Cung Chủ ơi ! Hãy cố cứu sống chàng. Như tôi đã nói, chàng sống lại, là vĩnh viễn thuộc về Cung Chủ, Cung Chủ và chàng sẽ hiệp lực xây lâu đài hạnh phúc, mái lâu đài hạnh phúc đó sẽ che mưa, che nắng, áp ủ đôi tim cùng hoà chung nhịp yêu đương.

Lân Tinh Cung Chủ mơ màng :

- Ta cứu hắn ? Ta có tài năng gì cứu hắn ? Mà cứu hắn để làm gì ?

Nguyệt Nô cao giọng :

- Cung Chủ phải cứu chàng ! Cung Chủ thừa sức cứu chàng !

Lân Tinh Cung Chủ mơ màng :

- Ta thừa sức cứu hấn ? Phải ! & Ta có thể cứu hấn ! Nhưng cứu để làm gì ?

Nàng lập đi lập lại mãi hai tiếng "làm gì ".

Nguyệt Nô lại cao giọng :

- Để xây lâu đài hạnh phúc với chàng chứ làm gì ? Từ lâu, Cung Chủ xây lâu đài mộng, bây giờ đến lúc xây lâu đài thật. Cung Chủ yêu chàng mà ! Cung Chủ đã thừa nhận là yêu chàng mà ?

Lân Tinh Cung Chủ vẫn mơ màng :

- Ta yêu hấn thật sao ? Nguyệt Nô ? Ta có thừa nhận như vậy sao ? Nguyệt Nô ?

Nguyệt Nô gật đầu :

- Có, Cung Chủ ạ, có !

Lân Tinh Cung Chủ cũng mơ màng như trước :

- Phải ! Ta có thừa nhận như vậy ! Và sự thật, ta có thể cứu hấn ! Ta đã nói dối với người !

Giọng nàng xa vắng quá, thân tình nàng mơ hồ quá, chừng như xác thân đứng đó, hồn nàng đã phiêu phưởng tận đâu đâu.

Vừa lúc đó, một giọng nói lạnh lạnh đâu đây vang lên, vọng đến cực trường :

- Người nói dối ! Người không cứu nổi hấn đâu ! Trên thế gian này chẳng có ai cứu nổi hấn, kể cả người ! Người hoàn toàn nói dối !

- - - Giọng nói đó, nghe như xa như gần, như to, như nhỏ, mừng tượng từ trên trời vọng xuống, giống như dưới đất vang lên.

Giọng nói phát ra, lạnh lạnh, bộc lộ cả ý niệm tàn độc, hung ác, một giọng nói đúng tiếng người song không có nhân tánh, giọng nói của một ác quỷ, một nữ quỷ phải hơn.

Nhưng giọng nói trong trẻo quá, chứng tỏ nữ quỷ đó hẳn phải diễm kiều.

Một nữ quỷ diễm kiều !

Nhưng giọng nói đó có một sức hấp dẫn mãnh liệt phi thường, ai nghe cũng biết là tàn độc, là lạnh lùng, thế mà thích, muốn nghe mãi, càng nghe càng sợ, càng sợ càng thích.

Từ trước tới nay, những người có tiếp cận với chủ nhân giọng nói đó, đều nhận ra sự mâu thuẫn quái dị, họ biết là mâu thuẫn, song họ không làm sao hiểu nổi cái mâu thuẫn ấy !

Dù là sợ, dù là thích, điều đó cũng chẳng đáng lấy làm lạ, cái đáng lạ là ai nghe qua giọng nói đó một lần rồi vĩnh viễn chẳng hề quên, sau dăm mươi năm, hai mươi năm, không thấy người, chỉ nghe đâu đây cái giọng đó, người ta cũng không nhầm lẫn được.

Nhất định trên đời này chẳng có một kẻ khác có một giọng nói y như vậy, hoặc mừng tượng.

Giọng nói đó vang lên, có cái nhiệm màu làm cô đọng không gian tại cục trường, luôn đến tim con người cũng đứng luôn, máu ngưng chảy trong cơ thể, hơi thở cũng dừng.

Mà chừng như gió cũng ngăn, gió tránh cái cục trường trong một phạm vi rộng lớn, gió không quét, thì cây cối cũng ngừng rung chuyển.

Tất cả đều cô đọng, trong cái lạnh nặng nề, lạnh từ ảo tưởng lạnh ra, lạnh đến độ mọi người phải run bần bật.

Mọi người, là gồm vợ chồng Giang Phong, có cả Lâm Tinh Cung Chủ.

Lân Tinh Cung Chủ run, là một sự phi thường.

Như thế, người có giọng nói vừa vang lên đó, là ai ?

Run sợ tất nhiên phải biến sắc, gương mặt người nào người nấy cũng trắng nhợt, riêng vợ chồng Giang Phong thì biến sắc mặt đến xanh rờn.

Chẳng một ai nhìn quanh quẩn xem người phát ra câu nói đó đã xuất hiện chưa.

Một phần vì họ quá sợ, nên bất động, phần khác, họ không muốn nhìn tận mắt, bởi nhìn làm gì khi họ biết người kia lắm rồi, càng nhìn càng sợ thêm chứ có ích chi đâu ?

Họ không cần nhìn, họ cũng chẳng phải chờ lâu, một bóng trắng xuất hiện.

Một chiếc lá rơi, dù nhẹ đến đâu cũng gây tiếng động, bóng trắng xuất hiện không hề gây tiếng động, chẳng khác nào một bóng ma vừa xuất hiện.

Ma không gây tiếng động, vì ma vô hình, ma phiêu phưởng khỏi mặt đất.

Bóng trắng, dĩ nhiên là một nữ nhân, tóc bỏ xoã, rất dài, lất phất theo đà di chuyển, tà áo dài phết đất bay lượn tạo cái vẻ ảo ảo huyền huyền cho nữ nhân, tà áo phất song vẫn không gây tiếng động.

Đẹp, điều đó khỏi phải nói, nếu cần phải nói, người ta phải nói là nhan sắc của nữ nhân trên cái đẹp.

Danh từ đẹp dùng cho nhan sắc nữ nhân không xứng một chút nào, bởi danh từ đó bất quá chỉ đủ diễn tả một cái nét trong muôn nét diễm kiều của nữ nhân.

Cái đẹp của nàng cao vời quá, do đó, chẳng một phàm nhân nào dám mơ vọng ăn miếng thịt con ngỗng trời, thành ra nàng cô độc mãi mãi.

Bởi chừng như nàng quá cái tuổi lấy chồng, mà nàng vẫn còn cô đơn.

Thực ra những nam nhân đồng lứa tuổi, không hẳn là quá sợ cái lạnh lùng, hoặc hung ác của nàng mà dám cầu thân.

Bởi, người ta vẫn thấy nữ ma đầu siêu thượng vẫn có chồng, có bạn như thường.

Điều mà người ta ngán nhất nơi nàng, là tâm tính bất thường của nàng.

Cho nên, sống với một con người có chiều hướng rõ rệt, lúc vui, lúc buồn, lúc nóng, lúc lạnh, hoặc dữ hoặc hiền, tâm tính thay đổi như chong chóng, thử hỏi còn ai thích ? Với một con người như thế, đừng ai hòng xây dựng một nền tảng lâu bền được.

Người ta tránh nàng, vì không ai thích cái phù phiếm mong manh. Người ta muốn nắm một cái gì trong tay, rắn chắc, lâu dài hơn một bọt nước.

Do đó, bọt nước phải cam cảnh cô đơn, dù lắm lúc bọt nước đẹp như mơ, quyến rũ như mộng, khi ánh thái dương chiếu diệu bốc người lên muôn sắc màu long lanh.

Lân Tinh Cung Chủ cúi thấp đầu, nhìn mũi giày, lâu lắm mới nói được mấy tiếng :

- Thơ thơ đã đến.

Như vậy, người đó là chị của Lân Tinh Cung Chủ, người đó là Yêu Nguyệt Cung Chủ !

Người có cái tên bất khả điếm, kẻ nào vô tình nêu tên nàng, là phải chết.

Hắc Diệu Quân bị tát đến sưng mồm, chỉ vì nêu tên nàng.

Hồng Y Kê Quan bị vả đến tét môi, chỉ vì nêu tên nàng, dù là nêu

chưa trọn vẹn.

Yêu Nguyệt Cung Chủ lạnh lùng :

- Không ta thì còn ai ? Thế người nghĩ là chẳng bao giờ ta đến đây ?

Nói với một người đồng cha đồng mẹ, lại dùng cái giọng đó, thì tình thân cốt nhục nàng vất bỏ nơi nào rồi ?

Tại sao nàng hẳn học người tiểu muội của nàng ?

Lân Tinh Cung Chủ gằm đầu thấp thêm một chút nữa, không ngừng ý nơi thái độ của chị, cứ lờ đi và tiếp luôn :

- Thơ thơ đến lâu chưa ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ vẫn lạnh lùng, giọng nói của nàng nặng hơn một chút :

- Không sớm lắm, mà cũng chẳng muộn lắm !

Nàng hừ một tiếng tiếp :

- Chẳng biết ta đến đúng lúc chẳng, chứ ta nghe được trọn vẹn câu chuyện do người thốt ra, nhưng thốt khi nào không có mặt ta, và thốt khi cái người đáng được nghe có mặt !

Nàng gòm trọn hai người trong một câu nói, không dài lắm.

Hai người đó là Giang Phong và Lân Tinh Cung Chủ.

Chàng không còn giữ được sự im lặng nữa được. Chết, là cái chắc rồi, tại sao chàng không nói cho hả ?

Chàng cao giọng hỏi :

- Cung Chủ đã có mặt quanh đây từ lâu ? Cung Chủ đã giục bọn Hắc Diệu Quân, Hồng Y Kê Quan trở lại đây gây khó khăn cho tại hạ ? Cung Chủ đã mớm lời cho chúng đối đáp với tại hạ ? Chính Cung Chủ đã tiết lộ sự thâm kín của nội nhân cho chúng hiểu ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ bĩu môi :

- Sao người chậm hiểu thế ? lảng lý ra người phải thức ngộ được điều đó khi thấy chúng trở lại chứ ? Phàm một kẻ bị người đánh bại, chạy trốn chết, kẻ đó đột nhiên trở lại tìm người đã đánh, tức nhiên phải có một hậu thuẫn gì đó chứ, nếu không thì làm gì kẻ đó có can đảm tái hiện ?

Giang Phong tức uất người, đôi mắt long lên sóng sọc, ánh mắt ngời lửa hận.

Trước một con người mất cả lương tri, nhân tánh như thế, chàng còn cần giữ lễ độ nữa chăng?

Tự nhiên là không rồi, và bất cứ ai ở trong trường hợp chàng, cũng không luôn.

Chàng hét lên :

- Người ? Tất cả là do người, phải không, con yêu nữ ? Tại sao chứ, tại sao người có thể là một mẫu đại trùng, một huyết la sát ? Ta có làm chi thiệt hại đến quyền lợi người, mà người thù ta dai đến thế ? Người hãy dẫn giải cho ta nghe cái nguyên nhân khiến người táng tận lương tâm !

Hoa Nguyệt Nô cũng căm phẫn, rít theo chồng :

- Đại Cung Chủ tàn nhẫn chi quá độ đối với chàng ? Lỗi do tôi mà Cung Chủ ời ?

Chàng không có tội chi cả! Chàng đáng thương hại lắm, chàng đáng được Cung Chủ tha thứ lắm.

Nàng không quyết liệt như Giang Phong, bởi dù sao thì Yêu Nguyệt Cung Chủ cũng từng nuôi dưỡng nàng, giáo huấn võ công cho nàng. Nàng không phản sự, chỉ nhận tội, và tha thiết van cầu chủ nhân rộng lượng đối với chàng.

Yêu Nguyệt Cung Chủ hét lớn, lần đầu tiên nàng hét từ lúc đến đây :

- Câm !

Long đôi mắt sáng rực, nàng tiếp :

- Người còn dám chường mặt cho ta thấy à ? Người còn dám mở miệng tranh biện với ta nữa à ?

Hoa Nguyệt Nô sợ cho Giang Phong hơn cho chính nàng, rung rung giọng van cầu :

- Đại Cung Chủ ơi ! Tôi ... Nàng nước nở, không nói thêm được một tiếng nào nữa cả !

Yêu Nguyệt Cung Chủ nhấn mạnh :

- Người hành động hợp lý lắm, đáng khen lắm, Nguyệt Nô ! Ta tin tưởng, có thông minh người mới hành động như vậy, và cái thông minh đó sẽ giúp người dự đoán được những gì phải đến cho người, sau hành động đó ! Bây giờ gặp ta rồi, cái gì phải đến, đã đến, chắc người cũng hiểu là những gì đang chờ đợi người ?

Nguyệt Nô tự nhiên phải biết chứ, cho nên nàng không nói gì hơn là van cầu tha thiết, van cầu mà chưa chắc gì thoát chết, nói gì bào chữa ?

Nàng rên rỉ :

- Đại Cung Chủ thương thì nhờ, ghét thì chịu, tiểu nô nào dám nói gì. Phần tôi, tôi cam thọ nhận mọi hình phạt Cung Chủ dành cho, chỉ xin Cung Chủ nói tay cho chàng.

Giang Phong kêu lớn :

- Không phải van xin ai cả, hiền muội ! Người ta đã mất cả lương tri, hiền muội có nói nhiều cũng vô ích ! Chúng ta kém, chúng ta bại, bại là chết, để cho kẻ mạnh vui với cái thắng của họ !

Nguyệt Nô nhìn chàng, rồi nhìn qua hai hài nhi.

Một niềm đau hai mặt giày vò tâm tư nàng quá mà :

đau cho chồng, đau cho con !

Nhìn chồng, nhìn con, nàng nghe khí lực tiêu tan dần, rồi chân lạnh, tay lạnh, còn lại một nhiệt độ nào, nàng nung nóng giòng lệ cuối cùng, khi giọt cuối cùng vượt khỏi bờ mi, nàng gọi khẽ Giang Phong :

- Giang Phong ơi ! Vĩnh biệt !

Nàng từ từ khép mi mắt.

Cho đến muôn đời, đôi mắt nàng chẳng bao giờ mở lại.

Nếu xác thân không được ai vùi trong đất lạnh, thì xác thân đó sẽ rã tan, cuối cùng cũng hoà vào cát bụi, nhưng linh hồn nàng bất diệt, linh hồn mãi quyện quấn bên chồng, bên con.

- - - Giang Phong gào lên :

- Nguyệt Nô ! Chờ huynh theo với !

Một mảnh lực nhiệm màu bốc chàng lên, quăng mình tới cạnh Nguyệt Nô. Chính chàng cũng lạ lùng, không hiểu tại sao trong tình trạng này chàng nhảy vọt đến cạnh vợ được.

Vô ích !

Một đạo kinh phong vút tới, đẩy chàng nhào xuống chỗ cũ.

Đồng thời Yêu Nguyệt Cung Chủ lạnh lùng bảo :

- Nằm yên tại chỗ, chờ lệnh ta !

Giang Phong gào to :

- Người ngăn chặn ta đến gần vợ ta ? Hèn quá ! Người tưởng làm thế là ta không theo vợ ta được à ? Cho người biết, hồn nàng còn quanh quẩn đâu đây chờ ta, hồn nàng đang nhìn người, cười khinh miệt trước hành động đê hèn của người !

Mắng, chỉ có cái lợi là hả dạ phần nào, song cái lợi đó có nghĩa gì bên cạnh cái hại, tăng gia sự phẫn nộ đối với đối tượng, sự phẫn nộ của càng tăng, Yêu Nguyệt Cung Chủ càng ngăn chặn chàng đến gần xác vợ.

Mà chàng thì muốn đến gần xác vợ, để ôm ấp cái xác của nàng lần cuối cùng, khi xác còn nóng.

Chàng muốn hưởng lần cuối cùng cái hơi nóng ấm áp đó, nương theo hơi ấm áp, lấy nghị lực quyết định một điều quan trọng :

giết con theo vợ về nơi suối vàng.

Giết ! Tự tay chàng giết chúng, tuy vô nhân đạo, nhưng bắt buộc phải làm, bởi chúng không thể nào sống sót sau chàng, khi con yêu tinh xuất hiện trước chúng.

Tại sao chàng không thể giết chúng, lại để cho kẻ khác hạ thủ chứ ?

Nhưng mắng, đương nhiên là không giúp cho chàng được việc gì rồi, chàng đổi giọng, xuống nước, van cầu :

- Đại Cung Chủ ơi, tàn nhẫn làm chi đến thế ? Cho tại hạ đến gần xác nàng đi !

Tại hạ vuốt ve xác nàng lần cuối, rồi Cung Chủ muốn xử trí cách nào tùy ý, nhất định tại hạ không oán hận Cung Chủ ! Bình sanh, tại hạ chưa van cầu một ai, lẽ nào Cung Chủ không thể ban một đặc ân cho kẻ sắp ra đi vĩnh viễn ?

Yêu Nguyệt cung chủ lạnh lùng :

- Chẳng bao giờ ta chấp nhận một sự kiện như vậy !

Giang Phong gương mặt nhìn Yêu Nguyệt Cung Chủ.

Đôi mắt ngời lên niềm tuyệt vọng, ước muốn cuối cùng không thỏa mãn rồi.

Chàng biết rõ, trên thế gian này, không một mảnh lụa nào bứt bách nàng thay đổi chủ trương, chủ trương chia rẽ vợ chồng chàng :

chia rẽ lúc sống, chia rẽ luôn lúc chết.

Yêu Nguyệt Cung Chủ thản nhiên đứng lặng tại chỗ, một vẻ thản nhiên tàn khốc, vừa mỉa mai, vừa thách thức, ẩn ước sự hài lòng.

Phải ! Ít nhất nàng cũng làm được một cái gì giúp nàng hài lòng chứ ? Giang Phong và Nguyệt Nô đã hưởng quá nhiều hạnh phúc bên nhau rồi, bây giờ phải để cho một trong hai, oằn oại với niềm đau nỗi uất.

Đột nhiên, Giang Phong bật cười vang.

Chàng cười điên dại cười mãi, tiếng cười càng lúc càng vang lớn, tràng sau cùng chấm dứt bằng một tiếng nấc, tràng cười dứt, tiếng nấc im bật liền.

Chàng đã ra đi, chàng đi tìm vợ.

Có lẽ hai oan hồn đã gặp nhau, hai oan hồn đang nắm tay nhau, phiêu diêu đến cõi hư vô, nơi đó họ sẽ được an ninh trọn vẹn.

Họ đã gặp nhau rồi, nên nơi miệng của Giang Phong thoáng điểm một nụ cười.

Nụ cười cô đọng đó khi Yêu Nguyệt Cung Chủ giật mình bước đến, nó vẫn còn.

Một nụ cười thoa? mãi về phần kẻ ra đi, nhưng có cái vẻ chua chát mỉa mai, gọi lại cho người còn sống.

Thì ra, chàng chết không phải vì cười quá phải đứt hơi, chàng chết với thanh đao do chàng đoạt được của bọn đuôi gà.

Mũi đao cắm sâu nơi ngực, máu chảy không nhiều, vì máu đã đổ quá nhiều, trước đó.

Gió đêm từ nơi xa xa thổi về, từng cơn, từng cơn quét dần, cô đọng

không gian, gió đêm thổi phát phơ mớ tóc dài của Yêu Nguyệt Cung Chủ tạo cho nàng cái dáng ảo huyền, đúng lúc tâm thần nàng cũng chơi vơi trong ảo huyền.

Thế là xong !

Địch cũng chết ! Cái địch cũng mất luôn !

Hiển nhiên địch là Nguyệt Nô, địch là Giang Phong rồi ! Di Hoa Cung đi khắp bốn phương trời, biết được hành tung của đôi vợ chồng, quyết tâm trừ địch, đoạt địch.

Bây giờ, địch diệt, địch cũng mất luôn.

Tại sao nàng không giữ cái địch lại ? Từ xưa tới nay, tụi ái đã làm hỏng bao nhiêu việc lớn của con người ?

Đời không tụi ái, thì đời đã tránh được bao nhiêu là thương tiếc, đời đã xây dựng được bao nhiêu được tốt đẹp ?

Chỉ vì tâm tánh nàng bất thường, nên lắm lúc nàng nông nổi đáng trách.

Nhưng nói thế, là bằng vào chiều hướng tâm tư của nàng, đã chắc vì Giang Phong chịu xếp mình theo chiều hướng đó !

Xong ! Thế là xong !

Một lúc lâu, nàng nhẹ thốt :

- Chàng ra đi rồi !

Nàng gọi tên Giang Phong với cái tiếng chàng ! Một tiếng đó, đủ diễn tả cõi lòng nàng về trước, và cũng phát hoa. luôn cõi lòng nàng về sau !

Nàng tiếp :

- Chết, chàng được thoa? nguyện, chàng hưởng trọn vẹn hạnh phúc bên người yêu, vĩnh viễn vô ưu, vô phiền, trần gian không dành cho

họ một khung cảnh an toàn, thì họ tìm một khung cảnh bên ngoài thế giới ! Ta làm mọi cách, chung quy rồi vẫn không ngăn chặn được họ đoàn tụ!

Giọng nàng trở nên căm hờn :

- Còn ta ?

Lân Tinh Cung Chủ hừ một tiếng :

- Còn bọn ta chứ ? Các người ra đi, các người cho nhau trọn vẹn, còn bọn ta ở đây, hưởng những gì ? Các người ra đi, còn hai giọt máu rơi đó, cho ai chứ ?

Nàng rít lên, oán hận :

- Chứng tích của một vụ án đoạt tình ! Kẻ đoạt tình đã đền tội, còn hai chứng tích kia ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ gắt :

- Cho ta im lặng đi, có được không ? Ta đang cần cái im lặng của người, biết không ?

Lân Tinh Cung Chủ không cho nàng cái gì cả, điều đó trái với thông lệ, bởi chẳng khi nào Lân Tinh dám cãi lời Yêu Nguyệt.

Yêu Nguyệt xin cái im lặng của nàng, nàng lại cho cái bực tức hằn học.

Nàng gào lên :

- Thơ thơ bảo tôi câm ? Tại sao tôi phải câm ? Thơ thơ nói được, tôi cũng nói được chứ ? Thơ thơ nói được trong thời gian họ còn sống, tôi phải câm lặng trong thời gian họ sống, bây giờ họ chết rồi, tôi cũng phải câm luôn sao ? Không, tôi phải nói, tôi không thể câm vĩnh viễn, ít nhất tôi cũng có quyền nói một lần, dù là nói sau khi họ chết !

Nàng phẫn hận cực độ, buông luôn :

- Tại sao thợ thợ làm thế ? Làm như thế, thợ thợ có thu thập được gì ? Được gì hả thợ thợ ? Càng phân rẽ họ, họ càng gần nhau ! Thợ thợ có thể đi theo họ xuống tuyến đài, tiếp tục làm cái công việc phân rẽ họ nữa chẳng ? Thì ra, từ bao lâu nay thợ thợ tận dụng tâm cơ, để cuối cùng tạo cho họ một chất keo sơn, gắn liền họ vào nhau vĩnh viễn !

Bốp !

Năm ngón tay của Yêu Nguyệt Cung Chủ in rành rành trên má của Lân Tinh Cung Chủ.

Lân Tinh Cung Chủ lùi lại mấy bước, đưa tay xoa xoa vào chỗ bị tát, gương tròn mắt nhìn Yêu Nguyệt.

Yêu Nguyệt trầm lạnh giọng hỏi :

- Người muốn nói rằng chúng hận ta ? Người muốn biện hộ cho chúng ? Người có biết là ta hận chúng chẳng ? Niềm hận của ta, đối với chúng tràn ngập cả vũ trụ này, cho người biết !

Đột nhiên nàng dịu sắc mặt, chừng như lệ thảm đã lên đến yết hầu, nàng cố giữ lại đó, giọng nàng trở nên sệt lại, nàng gọi nhỏ :

- Lân Tinh hiền muội !

Lân Tinh Cung Chủ giật mình.

Thái độ đó từ nhiều năm qua, không hề có nơi người chị độc đoán, chuyên quyền.

Bây giờ nàng biểu lộ ra, bảo sao Lân Tinh không kinh ngạc ?

Lân Tinh bước tới mấy bước, trong khi Yêu Nguyệt, phát ống tay áo, đưa hai cổ tay tròn trắng mịn cho Lân Tinh xem.

Trên làn da trắng mịn hiện lên những điểm đỏ to bằng đầu kim, điểm lốm đốm khắp cùng, có đốm còn vấy máu khô, màu máu đen sì.

Nàng đưa hai cổ tay cho Lân Tinh nhìn rõ, đoạn hỏi :

- Hiền muội có biết tại sao không ?

Lân Tinh kêu lên :

- Tại sao ? Tại sao ?

Yêu Nguyệt cúi mặt xuống, giọng u buồn, tiếp :

- Sau cái hôm bọn chúng thoát ly Di Hoa Cung, ngu thơ đau khổ vô cùng, đau khổ vì mất chàng, phần hận con liễu đầu to gan phản chủ! Niềm uất hận, nỗi khổ đau càng ngày càng dâng cao, càng tràn đầy, ngu thơ phải làm một cái gì, cho vơi đi niềm khổ hận ! Mỗi lần ngu thơ nhớ đến họ, là máu sôi động hải hùng, ngu thơ dùng kim châm vào mạch máu, cho máu thoát bớt ra ngoài, ngu thơ nghe lòng dịu lại. Ngày ngày, ngu thơ làm như thế, đếm số chỗ lóm đốm trên cổ tay, cái số đó hẳn là nhiều hơn số ngày chúng đưa nhau trốn tránh ngu thơ. Hiền muội đã thấy ngu thơ đau khổ như thế nào chứ ? Sao hiền muội không thốt một lời thương hại ngu thơ, mà lại bệnh vục chúng, trở lại thống trách ngu thơ ? Sao hiền muội ác thế ?

Nàng xúc động tâm tình, không thể khóc được, nàng phải gào to :

- Tại sao để chúng sống, chúng hưởng hạnh phúc bên nhau, còn mình thì tiêu mòn vì uất hận rồi đến một ngày nào đó mình lại chết vì hận ? Giết ! Nhất định phải giết chúng, không thể dung tha chúng, hiền muội ơi ! Người ta đã huỷ diệt lẽ sống của mình, thì bằng mọi giá mình phải cướp lại cái lẽ sống của bọn chúng !

Lân Tinh cung chủ lặng người.

Giang Phong và Nguyệt Nô yêu nhau, điều đó nghĩ ra chẳng có gì đáng trách, bởi con tim họ hướng về nhau.

Yêu Nguyệt đau khổ, kể cũng đáng thương, chỉ vì tình yêu của nàng không được đáp lại là nàng oán hận, là lẽ thường. Cái oái oăm trong sự việc là do tạo vật sắp bày, nên con tim của Yêu Nguyệt chọn sai hướng.

Bây giờ cả hai chết rồi, một ở lại ôm niềm đau nỗi hận!

Tất cả đều đáng thương cả!

Còn nàng, nàng có khác gì Yêu Nguyệt ? Niềm đau của nàng cũng nặng, cũng lớn, có khác chi niềm đau của chị ?

Thương hại cho chị, ai thương hại cho nàng ?

Tuy nhiên, đã âm thầm chịu đựng từ lâu, thì giờ đây nên âm thầm chịu đựng luôn để tìm lời an ủi chị.

Nàng thốt :

- Tiểu muội hồi hận quá, thơ thơ ơi ! Trong một phút xúc động, không ngăn chặn được nguồn lòng lai láng, tiểu muội mất lý trí, nặng lời hờn oán thơ thơ.

Yêu Nguyệt Cung Chủ khoát tay :

- Thôi đi, hiền muội. Tất cả đều đã rồi, nói bao nhiêu lời, cũng đã rồi ! nói bao nhiêu cũng chẳng cứu vãng được gì, càng nói càng nghe đau, chúng ta nên bỏ qua. Nếu có một điều gì còn vướng đọng nơi ngu thơ qua sự tình này, là ngu thơ hận mình, sao chẳng là con yêu tinh, sao mình chẳng là một quái vật, mà lại là một con người ! Bởi ngu thơ là con người, nên ngu thơ đau khổ như mọi người ! Ngu thơ giác ngộ ra sở dĩ con người đau, khổ, buồn thương, là vì con người không là quái vật, không là yêu tinh !

Con người có một quả tim ! Con người yếu hèn, nhu nhược là vì có một quả tim ! Cho nên, hầu như rất hiếm kẻ thoát ra khỏi vòng chi phối của ngoại cảnh !

Thốt xong, nàng im lặng.

Lân Tinh Cung Chủ cũng im lặng.

Hai cái im giữa im lặng của không gian, một cái gì nặng nặng đè xuống cục trường, đè dần... Trăng đã lên cao, trăng dần dần lên cao, ánh trăng chiếu sáng một thứ ánh sáng lạnh giữa cảnh tịch mịch, có điểm xuyết một vài xác chết với hai bóng ảo huyền, tất cả đều nói lên

âm u, rùng rợn... Hai bóng trắng ôm nhau lại, cùng khóc.

Họ là Cung Chủ Di Hoa Cung, họ là những nhân vật bất khả xâm phạm trên chốn giang hồ, họ có lối sống siêu nhiên, nhưng họ cũng khóc được như thường, họ khóc như người tầm thường.

Thì ra, họ chưa là siêu nhân !

Chưa là siêu nhân, họ vẫn yêu, họ vẫn hận, tình yêu càng sâu đậm, hận càng to lớn.

Khi họ báo hận, hàng động của họ phải có tầm quan trọng phi thường.

Và cái chết của Giang Phong và Nguyệt Nô, chưa phải là kết thúc của sự việc.

Cái chết của đôi vợ chồng, chỉ là giai đoạn mở màn ... Lân Tinh Cung Chủ ngưng khóc, thở dài dịu giọng :

- Tiểu muội hiểu lòng thơ thơ, tiểu muội không lưu ý đến cái tát vừa rồi đâu, thơ thơ yên trí.

Đột nhiên Yêu Nguyệt xô mạnh Lân Tinh ra xa, Lân Tinh chập choạng, suýt ngã xuống.

Đồng thời nàng quát :

- Đứng lại gần ta.

Lân Tinh Cung Chủ sửng sốt :

- Thơ thơ muốn gì ? Tại sao ... Lân Tinh Cung Chủ hết sức hãi hùng trước sự thay đổi thái độ đột ngột của người đại thơ, nhìn sửng nàng một lúc.

Yêu Nguyệt Cung Chủ quát to:

- Sao còn đứng đó ?

Lân Tinh hấp tấp hỏi :

- Chứ thơ thơ muốn tiểu muội làm gì ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ gắt :

- Người ngốc đến thế à ?

Lân Tin suýt khóc :

- Không cho tiểu muội lại gần, thì tiểu muội dang xa, muốn tiểu muội làm gì thì cứ bảo, làm sao tiểu muội hiểu ý tứ của thơ thơ ? Hay là thơ thơ bảo tiểu muội trở về cung ?

Yêu Nguyệt dậm chân :

- Xuất thủ ngay !

Lân Tinh kêu lên :

- Xuất thủ ? Với ai ? Với thơ thơ à ?

Yêu Nguyệt quát :

- Tại đây, ngoài người và ta ra, còn ai sống sót ?

Lân Tinh chột hiệu, giật mình, sắc mặt nàng biến đổi rõ rệt :

- Hai đứa bé ? Chúng sanh ra chưa được nửa ngày ... Yêu Nguyệt hừ một tiếng :

- Thì đã sao ? Chúng nó là chứng tích của sự cướp đoạt ! Nó là kết tinh của sự phủ phàng, cha mẹ chúng phá hủy hạnh phúc của ta, chúng phải đền tội ! Chúng không có quyền sống trên thế gian này. Ta còn thấy chúng, là niềm hận của ta chẳng hề tiêu tan.

Nàng gằn từng tiếng :

- Người hiểu chưa ?

Lân Tinh sao chẳng hiểu, nhưng tàn nhẫn quá !

Trẻ thơ, nào có tội tình gì ?

Nàng đáp ứng :

- Nhưng tiểu muội ... Yêu Nguyệt quát :

- Người không tuân lời ta ?

Lân Tinh rên rỉ :

- Bất nhẫn quá, thơ thơ ơi ! Xuống tay thế nào được, hờ thơ thơ ?

Yêu Nguyệt trừng mắt nhìn Lân Tinh.

Một lúc lâu, nàng cười lạnh, thốt :

- Được rồi ! Người nhân đạo ! Ta tàn nhẫn ! Ta tàn nhẫn tức nhiên ta có thể nở như thường ! Người không làm, thì ta làm !

Nàng xoay bàn tay nửa vòng.

Theo đà xoay của bàn tay, ống tay áo phát lên, vương thẳng ra, quét xuống đất, đầu ống tay áo, hốt thanh đao của Giang Phong.

Nàng gạt nhẹ bàn tay, ống tay áo bật trở về, thanh đao nằm gọn trong tay nàng.

Nàng nhích chân tới một bước. Cánh tay vung lên, thanh đao chớp sáng. Thanh đao chiếu thẳng xuống hai hài nhi đang thiêm thiếp trong giấc ngủ vô tư.

Hai hài nhi mồm mĩm đang nằm yên, nào có hay biết gì ? Dù chúng mở mắt ra, chúng lại biết gì ?

Trên thế gian có ai nở cầm đao chặt những hài nhi như thế ?

Giả thử chúng gặp chẳng tinh, chẳng tinh vồ chúng mà cắn mà nhai, bởi chúng là mồi ngon của chúng, cũng như các loài thú thịt khác,

chứ chúng không chặt, không xé chúng cho vui, cho khoái.

Không ai làm được, đến chẳng cũng không làm được, chỉ có Yêu Nguyệt Cung Chủ là làm được, làm với sự bình tĩnh của tâm hồn.

Lân Tinh Cung Chủ biến sắc mặt, nhưng đôi mắt long lanh, rồi gân trán nổi vồng, những đường gân biểu lộ sự cương quyết.

Không chậm trễ, nàng lướt tới.

Muộn một chút.

Khi tay nàng chụp được tay của Yêu Nguyệt, mũi đao đã xuống sát mặt một hài nhi rồi.

Nàng chỉ còn kịp kéo giật tay Yêu Nguyệt ra, mũi đao không hạ thẳng xuống mặt đứa bé đó, quét qua một bên, rọc lên trợn má non của nó !

Máu chảy liền. Máu một hài nhi có bao nhiêu ? Bất quá chỉ rỉ rả ra, song rỉ mãi cũng thấm ướt nửa phần mặt của nó.

Dĩ nhiên nó khóc thét, đứa bé kia giật mình, cũng khóc theo.

Giữa tiếng khóc của chúng, Yêu Nguyệt gầm lên :

- Người ngăn trở ta ?

Lân Tinh van cầu :

- Thờ thờ ... Yêu Nguyệt quát :

- Người có buông tay không ?

Nàng cao giọng hơn, tiếp :

- Người có thấy từ bao lâu nay, có ai dám trái ý ta chẳng ? Có ai dám ngăn chặn một hành động của ta chẳng ? Có kẻ nào làm cho ta bất mãn mà được sống sót chẳng ?

Một ý nghĩ chợt hiện trong tâm tư, Lân Tinh điểm một nụ cười :

- Bao giờ tiểu muội dám ngăn trở thơ thơ ? Chẳng qua, tiểu muội nhận thấy, có một phương pháp khác, hay hơn nhiều. Tại sao chúng ta không chọn cái hay, mà lại dùng cái dở?

Yêu Nguyệt trầm ngâm một chút :

- Người nói thử cho ta nghe !

Lân Tinh đã có chủ trương rồi, thần sắc nàng trở nên bình hoà, nàng cười nhẹ, hỏi :

- Hẳn thơ thơ phải oán hận con liễu đầu Hoa Nguyệt Nô lắm chứ ?

Yêu Nguyệt hừ lạnh :

- Người còn phải hỏi !

Lân Tinh tiếp :

- Và Giang Phong đương nhiên không ngoài cái lệ dành cho Nguyệt Nô ?

Yêu Nguyệt lại hừ một tiếng :

- Còn phải hỏi !

Lân Tinh mỉm cười :

- Hai hài nhi kia nào có biết gì ? Có thể cho rằng chúng là những vật vô tri vô giác, mình giết chúng, như giết một con trùn, con dế, cái chết của chúng chẳng đem lại cho mình một khoái cảm nào. Trái lại, mình còn giúp phương tiện cho cha mẹ chúng chóng gặp con hơn, gia đình chúng sẽ đoàn tụ gấp hơn ... Yêu Nguyệt trở mắt :

- Thế là ta phải để cho chúng sống ?

Lân Tinh gật đầu :

- Đó là giai đoạn sơ khởi trong kế hoạch của tiểu muội. Hành hạ một

con người, ít nhất cũng phải chờ đến lúc cái tri giác của con người đó phát sinh, cho người đó biết được thế nào là đau khổ, có như vậy, sự tàn nhẫn của mình mới đáng giá ! Hẳn thơ thơ cũng thừa hiểu là mình không thể có một hứng thú nào khi cầm dao chém, chặt vào một khối thịt chứ ? Chúng có khác nào hai khối thịt chết đâu ? Lưu mạng sống cho chúng, mình có hai điều lợi ! Điều thứ nhất là chờ cái ngày chúng trưởng thành, mình hạ thủ, chúng sẽ ném cái đau thương, oằn oại, chúng sẽ oán hận cha mẹ chúng gieo cái nhân bất thiện, để chúng gặt cái quả không hiền ! Điều thứ hai, là mình làm chậm lại cái ngày đoàn viên của chúng và cha mẹ chúng nơi âm cảnh !

Yêu Nguyệt mơ màng :

- Hai điều lợi, hai điều lợi ... Lân Tinh cười nhẹ :

- Đúng vậy, thơ thơ.

- Vừa rồi, người muốn che chở chúng, bây giờ, người lại nghĩ ra một phương pháp thâm độc, thế là nghĩa làm sao ?

Lân Tinh điềm nhiên :

- Chẳng sao cả ! Chỉ vì, tiểu muội cũng oán hận Nguyệt Nô và Giang Phong, niềm oán hận của tiểu muội cũng không kém nổi tức uất của thơ thơ đâu !

Yêu Nguyệt trầm lặng giây lâu.

Sau cùng, nàng thở dài, buông lời :

- Tùy người.

Đoạn nàng hỏi :

- Người sẽ làm thế nào, cho chúng sau này phải đau khổ ? Chúng suốt đời phải đau khổ, và cha mẹ chúng nó nơi suối vàng phải lo âu !

Lân Tinh suy nghĩ.

Rồi nàng gật gù, như tán thưởng lấy mình đã tìm ra một phương

pháp tuyệt diệu.

Nàng đáp :

- Chắc chắn trên giang hồ, không ai biết lai lịch của chúng, khi chúng trưởng thành, chúng không thể truy ra nguồn cội !

Yêu Nguyệt xì một tiếng :

- Cái đó hẳn rồi ! Không ai biết lai lịch của chúng, thì chúng còn hỏi ai ?

Lân Tinh tiếp :

- Giang Phong có một bằng hữu chí thân, người đó không xa lạ gì đối với chúng ta.

Yêu Nguyệt nhìn nàng :

- Người muốn nói đến Yến Nam Thiên ?

Lân Tinh gật đầu :

- Phải, Yến Nam Thiên có ước hẹn với Giang Phong, họ gặp nhau trên đoạn đường này. Thơ thơ biết không, nếu chẳng có cái lời ước hẹn đó, thì dù có gan to bằng núi, Giang Phong cũng không dám đánh xe ngang qua đây !

Yêu Nguyệt hừ một tiếng :

- Người biết nhiều chuyện đấy !

Lân Tinh Cung Chủ không lưu ý đến câu mai mỉa của Yêu Nguyệt, tiếp luôn:

- Nhưng nếu Yến Nam Thiên không đến kịp lúc ... Yêu Nguyệt trầm giọng :

- Hẳn đến kịp rồi sao ? Hẳn làm gì bọn ta ?

Lân Tinh không muốn phá tan niềm tự tin của Yêu Nguyệt, dù rằng nàng không tán đồng quan niệm của Yêu Nguyệt. Tự tin là một đức tính khiến người kiên trì, cương quyết đi đến thành công, song tự tin quá độ, thành ra ngông cuồng, khiến con người gặp địch, dễ khinh địch, mà khinh địch là cầm chắc cái bại.

Nàng không muốn chạm tự ái của Yêu Nguyệt, nên hướng cái ý của nàng qua một chiều khác :

- Tiểu muội nói rằng Yến Nam Thiên không đến kịp lúc là có ý nhấn mạnh ở cái điểm hấn ta thế nào cũng đến. Hấn không đến kịp lúc Giang Phong còn sống, thì hấn đến sau ... Yêu Nguyệt nóng nảy, giục :

- Người dài dòng quá, ta không thích cái lối suy luận đó. Cứ nói thẳng ra, phương pháp của người như thế nào, để ta cân nhắc xem có áp dụng được không ?

Lân Tinh gật đầu :

- Tiểu muội xin đi ngay vào chuyện. Trong hai hài nhi, chúng ta đi bắt một đứa, chừa một lại đây. Yến Nam Thiên đến nơi rồi, hấn sẽ bắt đi hài nhi đó, theo hấn, hấn nuôi dưỡng nó, hấn truyền dạy võ công cho nó, hấn còn cho nó biết kẻ thù của cha mẹ nó là ai. Ứa bé đương nhiên phải báo thù ... Yêu Nguyệt chột hiểu.

Nàng nhìn nhận Lân Tinh có sáng kiến hay.

Nhìn sang đứa bé kia, nàng hỏi :

- Người chỉ an trí số phận cho một đứa, còn đứa kia, chúng ta phải làm gì cho nó ?

Lân Tinh mỉm cười :

- Tự nhiên tiểu muội có cách an bài. Soát qua các vết thương trên mình Giang Phong, Yến Nam Thiên sẽ biết là chúng ta hạ thủ, thì hấn phải sớm nuôi hận thù trong khối óc non nớt của đứa bé, mà chúng ta là đối tượng của hận thù đó! Thế là, suốt đời đứa bé, nó chuyên tâm, chú ý hướng về Di Hoa Cung, trong khi đó đứa bé kia lại được

chúng ta nuôi nấng giáo huấn trong cung.

Yêu Nguyệt gật đầu:

- Ta khởi sự hiểu rồi đấy. Cái đũa do chúng ta nuôi dưỡng sẽ cố gắng hết sức mình, bảo vệ Di Hoa Cung, nếu đũa kia đến tìm thù tại Di Hoa Cung, thì đũa này sẽ đối phó, anh em chúng sẽ trở thành đối lập, tử đối lập !

Lân Tinh cười nhẹ :

- Làm sao chúng biết cả hai là đồng bào song sinh huynh đệ ? Trên giang hồ có ai biết được điều bí mật đó mà hòng tiếm lộ với chúng ?

Yêu Nguyệt sáng mắt lên :

- Phương pháp của người tuyệt diệu !

Lân Tinh thở phào :

- Vậy thì cần gì chúng ta phải giết chúng hôm nay ? Thơ thơ có đồng ý với tiểu muội chứ ?

Yêu Nguyệt lại gật đầu :

- Đồng ý là cái chắc !

Đoạn nàng tiếp :

- Chúng giết nhau, vô luận tên nào chết, mình cũng có cái lợi là hả hận phần nào.

Chúng chết hết càng tốt, giả như có một tên còn sống sót sau cuộc ác chiến giữa chúng, thì mình đem sự thật tố bài cho nó hiểu, nó phải hối hận biết bao ! Nó phải đau khổ biết bao ! Mà, cha mẹ, anh hay em của nó dưới suối vàng cũng đau khổ biết bao ! Còn mình thì khoái trá biết bao !

Lân Tinh cười lớn :

- Thơ thơ thấy chưa ? Kế hoạch chưa thực hiện, mà thơ thơ đã nghe hân hoan rồi, đến lúc nhìn tận mắt một tên oằn oại trong vũng máu vì độc thủ của tên kia, còn tên kia thì ôm mặt kêu trời trước cảnh tượng tàn cốt nhục, hẳn thơ thơ phải cười lăn lộn, cười đến xỉu luôn !

Yêu Nguyệt không muốn tỏ lộ sự khâm phục mưu cao của em, hừ một tiếng:

- Khoan cao hứng sớm ! Giả như trước khi chúng động thủ với nhau, có kẻ nào đó, ngăn chặn chúng, tiết lộ sự bí mật cho chúng hiểu, thì chắc là bộ mặt người méo hơn quả cam phơi nắng mười ngày !

Lân Tinh lắc đầu :

- Làm gì có người biết lai lịch của chúng mà mách với chúng ? Không ! Nhất định là cái kế hoạch của tiểu muội phải có kết quả đúng như mong muốn !

Chẳng hiểu nghĩ sao, Yêu Nguyệt nhóng một câu :

- Không ai biết đã đành, nhưng biết đâu, người chẳng tiếc lộ với chúng ?

Nàng còn bị sự ngăn trở của Lân Tinh ám ảnh, tuy Lân Tinh đưa ra kế hoạch đó, nàng vẫn nghi ngờ.

Bởi nàng nghi rằng rất có thể Lân Tinh dùng kế hoãn binh, để tạm thời cứu sống mạng sống của hai đứa bé, rồi sau đó, tùy cơ ứng biến.

Lân Tinh giật mình :

- Thơ thơ nói sao ? Chính tiểu muội lại có thể phá hoại cái kế hoạch của mình à ?

Thơ thơ quên rằng tiểu muội đưa kế hoạch, đương nhiên tiểu muội chịu trách nhiệm hoàn toàn kia mà ? Kế hoạch bất thành, là anh em chúng sẽ quay mũi dùi vào mỗi một mình tiểu muội, sau lưng chúng, còn có Yến Nam Thiên, bằng hữu của cha chúng, tất cả làm hậu thuẫn cho chúng, thiết tưởng đương đầu với một lực lượng như vậy,

tiểu muội không phải muốn nhàn hạ mà được ! Thơ thơ nghĩ như thế, là phủ nhận mọi hận thù của tiểu muội đối với Giang Phong và Nguyệt Nô rồi !

Như cãm hờn, nàng trầm giọng tiếp :

- Thơ thơ cho là tiểu muội quá ngu xuẩn mới có hành động mâu thuẫn với mình vậy ! Tiểu muội chưa đến nỗi quá ngu, thơ thơ ạ !

Yêu Nguyệt hết nghi ngờ.

Tuy nhiên nàng còn khích một câu nữa :

- Ta chỉ sợ người không đủ kiên nhẫn giữ sự bí mật đến lúc chúng trưởng thành !

Lân Tinh mỉm cười, không nói gì !

Chị em đối thoại với nhau, Lân Tinh thì gọi là thơ thơ, xưng tiểu muội, còn Yêu Nguyệt vẫn dùng tiếng người và ta, như thế đủ biết cái tánh của nàng bất cận nhân tình cực độ.

Trong thái độ lạnh lùng đó, hiện rõ sự hống hách của nàng, bình sanh nàng chẳng nhân nhượng bất cứ ai, kể cả em gái nàng, dù em gái có lẽ phải.

Nàng tưởng rằng, trời sanh nàng trên thế gian là để ra lệnh cho tất cả, con người cao ngạo như vậy lại có tài cao, bảo sao nàng chẳng ích kỷ, khinh ngạo ?

Bởi thế, sự tể nhị không hề có nơi nàng, và luôn luôn nàng độc đoán, dù thấy mình làm sai, vẫn làm luôn, chẳng chịu sửa hành vi cho hợp lý, hợp tình.

Trước đó nàng có gọi Lân Tinh bằng hai tiếng hiền muội, đó không phát xuất do chính thực tâm của nàng, bất quá trong niềm tuyệt vọng, nàng quên mất bản ngã đi, sau phút dao động mạnh, nàng trở về với cá tính muôn đời.

Giờ đây, hai chị em trầm lặng, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ, dĩ

nhiên ý nghĩ của họ phải bất đồng.

Hai hài nhi khóc một lúc, mệt lả, lại thiếp đi.

Lâu lắm, Yêu Nguyệt Cung Chủ nhìn xuống chúng, lẩm bầm :

- Đợi chúng trưởng thành ! Ít nhất cũng mười bảy năm ! Mười bảy năm chờ đợi !

Lâu thật ... Lân Tinh Cung Chủ mỉm cười, nếu Yêu Nguyệt không bận nhìn hai hài nhi, hẳn đã phát hiện nơi ánh mắt của Lân Tinh một vẻ bí hiểm.

Nàng gật đầu, thốt :

- Mười bảy năm, lâu thật, song chúng ta phải đành, bởi chẳng còn phương pháp nào thích hợp hơn. Thơ thơ cũng biết chứ, biết bao trường hợp đợi chờ lâu hơn thế ?

Người ta lắm khi phải ôm mối hận suốt đời, không tìm được một dịp báo phục ! Thì, chúng ta chờ đợi mười bảy năm, cũng chẳng sao !

Để gieo thêm niềm tin nơi Yêu Nguyệt, nàng gật gù, tiếp :

- Mười bảy năm ! Một niềm vui to lớn sẽ đến với chúng ta !

Yêu Nguyệt thở dài :

- Một sự kiên nhẫn trên sức ta ! Phải chờ đợi suốt mười bảy năm dài ! Bởi mối hận này sâu và nặng phi thường, nên ta phải kiên nhẫn đến độ đó ! Nhưng ... Nàng mơ màng nói tiếp :

- Sự thích thú sau mười bảy năm đó, có đáng cho ta chịu đựng một sự kiên trì như thế này chẳng ?

Hồi 3

Đường Gươm Vạn Thắng

Địa phương là một thị trấn nhỏ, rất nhỏ, có lối sinh hoạt oải oải, mỗi mồn.

Địa điểm là một ngôi quán, dĩ nhiên phải nghèo nàn vì dân cư nơi đây mệt phờ trong cái việc kiếm ra đồng tiền bát gạo, còn đâu mà phê phỡn bên chén rượu chung trà ?

Ngôi tửu quán dựng lên dựa con đường trải đá, con đường duy nhất của thị trấn xác xơ này, thỉnh thoảng tiếp đón một vài viễn khách.

Tửu quán có cái tên khá hấp dẫn là Thái Bạch Cư. Cái tên gọi một nơi cư trú của Lý Thái Bạch, hẳn là phải có một thứ rượu cầu kỳ. Chẳng biết quán có loại rượu cầu kỳ đó chẳng, có điều là tửu khách không thường lui tới.

Con đường trước mặt cũng tịch mịch vô cùng. Điều đó chứng tỏ sinh hoạt của dân cư không đặt trọng tâm vào thương mại, và một thị trấn không chuyên về thương mại thì làm sao có cái phồn thịnh của những đô thành ?

Trong tửu quán lựa thưa vài tên tiểu nhị ngồi rải rác, mỗi tên dựa một chiếc bàn, đầu gục xuống mặt bàn như tránh bọn ruồi nhặng không tìm được mỡ thịt phải bu vào chúng để rút tĩa thứ chất nhờn lẫn với mồ hôi.

Hôm nay có thể bọn chúng phát tài vì có một tửu khách đang độc ẩm nơi một chiếc bàn đặt trong góc.

Một người khách thì có đòi bao nhiêu người phục dịch đâu.

Bọn tiểu nhị cứ mơ màng, giả như khách có cất tiếng gọi thì một tên nào đó chưa nặng mơ cứ đáp, rồi chằm chằm đứng lên, nặng nề bước tới nghe khách bảo, rồi đi lấy cái gì khách cần mang đến.

Nhàn quá !

Một ngôi tửu quán mà tiểu nhị rất nhàn thì ngôi quán đó phải yếu số.

Huống chi khách lại là người trầm lặng, chỉ có uống chứ biếng nói năng, khác hơn những kẻ khác rượu càng vào thì lời càng ra.

Thì tiểu nhị đã nhàn lại càng nhàn hơn.

Gia dĩ, khách là người quen thuộc, chẳng ngày nào là khách chẳng đến đây thì dù sao sự chiêu đãi cũng kém sút sảng.

Khách thường ngày chỉ gọi rượu mà không cần thức nhắm nên thấy khách đến, tiểu nhị không cần chờ bảo đã mang bao nhiêu vò rượu đến tại chiếc bàn mà khách ưa ngồi. Có thể thôi ! Rồi khách uống, uống xong mấy vò rượu lại ra về để ngày sau lại đến.

Xem ra khách rất nghèo.

Giày bằng cỏ, rách đến mắt cả hình dạng lại đầy bụi bám, bụi cũ đen sì, bụi mới trắng mốc, gót lòi ra, một vài móng chân đen thoát ra khỏi chiếc giày thủng mũi.

Khách ghéch chân đặt trên một chiếc ghế bên cạnh, bất chấp bụi rơi trên ghế, bất chấp những chỗ rách của giày.

Cần gì phải dấu diếm ? Ngôi quán vắng vẻ quá mà, có ai nhìn đâu ?

Phần đông người nghèo đều có mặc cảm tự ti nhưng khách đứng vững như thường.

Nghèo thì không ăn sang mặc đẹp, có bao nhiêu chi dụng bấy nhiêu, chỉ cần kiếm được tiền bằng những phương tiện lương thiện là đủ.

Khách uống một lúc rồi lim dim đôi mắt như trầm tư , chốc chốc lại mở ra, rồi uống, rồi lại nhắm.

Một con người có thân vóc cao, không ăn uống đầy đủ, tự nhiên phải gầy đến lủng khồng. Y phục không lành lặn thì dù cho là bậc hào hùng cũng mất đi phần nào cái oai khí.

Đặc biệt là khách không mất đi oai khí, chỉ có điều là không tỏ lộ ra bên ngoài thôi. Do đó chẳng ai biết rõ khách là một anh hùng mặt lộ hay một kẻ cùng đinh.

Thái dương đã chênh chếch về Tây mà nắng vẫn gay gắt như giữa ngọ, xuyên qua cửa sổ rọi vào.

Không có cảnh nào tiêu điều bằng một quán nghèo, vắng khách, giữa trưa oi nồng, cánh ruồi vo ve và những kẻ hiện diện chập chờn ngủ gà ngủ gật.

Khách ngồi đó, một tay đặt lên đốc kiếm, tay kia sè ra che đôi mắt.

Với tư thế đó, khách lim dim đôi mắt.

Quán im lặng, con đường im lặng, thị trấn im lặng. Không gian như cô đọng giữa vùng nắng thiêu đốt vật và người.

Bỗng có tiếng động phá vỡ cái im lặng đang cô đọng khắp thị trấn.

Tiếng động do nhiều con ngựa nện vó mạnh trên con đường im lặng. Vó ngựa nhanh chóng tổ kỵ sĩ gấp rút hành trình.

Trong một thị trấn nhỏ, một đoàn người ngựa chợt đến như vậy, lại đang lúc im vắng, phải làm cho mọi người giật mình.

Những ngôi nhà ven đường từ từ hé cửa, một vài bộ mặt lộ ra nhìn một chút, rồi trở lại cái bình thường trong im vắng.

Trong khí đó đoàn kỵ sĩ dừng lại trước quán.

Kỵ sĩ mặc toàn giáp chúng tỏ họ là những tay thừa tiền. Họ xuống ngựa, họ vào quán một cách nghênh ngang.

Họ có quyền nghênh ngang bởi đây là một ngôi quán nghèo trong một thị trấn nhỏ bé. Còn họ là những người được ưu ái thì phải tỏ rõ sự chênh lệch của những hạng người giữa xã hội.

Họ Ồ ạt vào, vóc dáng hùng hổ lạ.

Dẫn đầu là một đại hán kiêu hùng đáng khiếp.

Đại hán có gương mặt rõ chẳng rõ chịt, thêm vào đó là những vết sẹo, to có, nhỏ có, vắt ngang vắt dọc.

Y đem lưng lẳng bên hông một thanh kiếm dài xem chừng cũng có giá trị lắm.

Vừa bước vào cửa quán, đại hán bật cười ha hả:

- Thái Bạch Cư ? Thái Bạch nào lại có thể nương mình trong cái chuồng ngựa ọp ẹp như thế này ? Nên đổi tên là Lạc Phách Cư thì đúng hơn.

Đi kể đại hán là một gã mặt tròn, cũng có đeo kiếm nhưng dáng người lại giống một chưởng quỹ thu tiền trong các tửu quán hoặc một người quản lý khách điếm.

Không ! Tên thứ hai chẳng có vẻ gì là một khách giang hồ.

Gã cũng cười vang như đại hán đi đầu, gã thốt:

- Quắc lão ca khó tính thì thôi. Cần gì phải có Lý Bạch đứng chân nơi đây thì ngôi quán này mới mang được cái tên đó ? Giả như chủ quán chép một bài thi nào đó của họ Lý dán vào vách là đã có cái bóng của họ Lý rồi, và con người phần đông đều sồn với ảo tưởng, như vậy là đủ để đặt cho cái tên Thái Bạch Cư rồi. Chúng ta hãy nhìn chiều sâu để biết cái hữu ích của ngôi quán, chứ đừng nhìn chiều rộng mà phê bình cái dáng bên ngoài. Không có ngôi quán nghèo nàn thì bọn hạ đẳng cùng lưu làm gì có chỗ nghỉ chân lót dạ?

Khinh ngôi quán, khinh luôn thực khách của quán, quán nghèo chỉ để tiếp đón bọn mặt hạng. Bọn này kiêu hãnh quá chừng, xem dưới mắt không người.

Quắc lão ca gật gù:

- Lời biện hộ có lý đó. Rất tiếc không có Lý Thái Bạch để cùng chúng ta chuốc chén một lúc cho vui nhộn lên.

Uống rượu, lại đòi có Lý Thái Bạch cùng đối ẩm. Bọn này quả thật cao ngạo quá chừng.

Gã đi sau vụt quát to:

- Có rượu thì cứ mang ra, có thức gì ăn được thì cứ dọn lên. Ta đang đói, đang khát không tưởng nổi.

Họ ngồi vào bàn, họ uống, họ châm, châm và uồng liền mấy chén mới ngừng.

Ngừng để khà khà, để chuẩn bị nốc mấy chén kế tiếp.

Từ lúc đầu, người khách quái dị vẫn lim dim như không nghe không thấy gì hết.

Sau cùng y hơi vươn mình thẳng đứng một chút lẩm nhẩm:

- Thúi quá ! Cái mùi gì phát qua mũi chịu không nổi.

Bỗng y đập tay xuống bàn, một tiếng bốp vang lớn, rồi giọng y cũng to, vang lên tiếp theo tiếng vỗ bàn:

- Rượu ! Mang gấp cho ta ! Ta cần có rượu để đuổi cái tặc khí vừa chui qua mũi vào mình ta, khó chịu phi thường.

Tiếng quát của y lớn như sấm. Bọn kỵ sĩ giật mình nhấc người lên một chút rồi ngồi xuống.

Bây giờ họ mới lưu ý đến khách.

Trông thấy khách, Quắc lão ca biến sắc mặt ngay. Y vụt đứng lên nhưng gã áo gấm có thân vóc ốm gầy như que củi kéo y ngồi xuống, đoạn thấp giọng bảo:

- Minh sắp hội diện với Tổng tiêu đầu, tuyệt đối không nên sanh sự trước khi việc kia chưa xong.

Hừ thêm một tiếng nữa , y hỏi:

- Tôn lão tam, có đúng là Tổng tiêu đầu hẹn tại đây chứ? Ta chỉ sợ người nghe lầm thôi.

Gã ốm gầy mỉm cười:

- Làm sao được lão ca ! Chính Tiền nhị ca cũng có nghe Tổng tiêu đầu ước hẹn nữa, chứ nào có phải mỗi một mình tiểu đệ đâu.

Người mặt tròn gật đầu:

- Đúng vậy lão ca. Tổng tiêu đầu hẹn chúng ta đến đây. Lão ấy cho biết là đến đây để bái kiến một vị đại anh hùng, cho nên lão sai chúng ta mang lễ vật đi trước.

Quắc lão ca hỏi:

- Lão nhị có nghe Tổng tiêu đầu nói đến danh hiệu của vị đại anh hùng đó chăng ?

Tiền lão nhị kè tai Quắc lão ca thì thảm mấy tiếng.

Quắc lão ca trở mắt:

- Người đó ? Có thật là người đó không ? Người đó lại đến chốn này sao ?

Tiền lão nhị gật đầu:

- Dĩ nhiên là vậy rồi. Nếu người đó không đến đây thì lão Tổng lại cất công đi xa làm chi cho mệt chứ ?

Cả bọn bây giờ không còn cười nói ồn ào nữa. Họ dè dặt từng lời từng tiếng nhưng rượu thì họ nốc càng lúc càng đậm hơn.

Họ ăn, họ uống, càng ít cười nói thì càng ăn uống nhiều. Thỉnh thoảng một trong ba người mới buông khế một câu.

Họ thì thảm với nhau:

- Nghe nói thanh kiếm của người đó vốn là vật của thần tiên tặng,

chém sắt như chém bùn, đem lại chiếu sáng như đèn.

- Hừ ! lại còn phải nói. Nếu chẳng phải vậy thì làm sao chỉ trong nửa khắc , người đó lại làm cỏ sạch bọn ác quỷ trên Âm Sơn.

Không hện mà đồng một động tác với nhau, cả ba cùng rút soạt thanh kiếm bên mình ra khỏi vỏ, lau lại trên vạt áo.

Quắc lão ca nhếch mép cười tự đắc:

- Thanh kiếm này cũng có hạng lắm chứ chẳng phải là tầm thường đâu. Nhưng chắc chắn là không sánh được với thanh thần kiếm của người đó. Nếu sánh bằng thì Quắc lão ca này đây lại cứ mãi là một tên vô danh tiểu tốt?

Tiền lão nhị lắc đầu, khoát tay:

- Đừng có mơ mộng ! Dù cho đại ca có được một thanh kiếm báu đi nữa thì đã chắc gì đại ca có bản lĩnh sử dụng kiếm thuật đến mức linh thông để tỏ rõ giá trị của báu kiếm ? Đừng nói gì đến môn nào khác, chỉ nội cái thuật khinh công thôi mà đại ca cũng chẳng bằng ai rồi.

Y nhấn mạnh:

- Đại ca có biết không, thành Bắc Kinh rộng lớn là thế nào ? Vậy mà người đó chỉ vào một mình một phát là từ cửa thành này vút sang cửa thành kia nhanh hơn điện chớp.

Quắc lão ca trở mắt lè lưỡi:

- Thật vậy à ?

Tiền lão nhị cao giọng:

- Chứ không thật thì bỡn à ? Này nhé, lúc hoàng hôn người đó còn uống rượu trong một tửu lâu ở thành Bắc Kinh, thế mà màn đêm chưa buông xuống là người đó đã đến Âm Sơn rồi. Bọn quỷ trên Âm Sơn chỉ thấy ánh kiếm ngời lên là đầu chúng rơi như sung rụng. Chúng chết mà không hay biết gì cả. Hừ ! Theo người tại Âm Sơn

thuật lại thì lúc đó ánh kiếm ngời lên như điện chớp, chiếu xa đến ngoài trăm dặm.

Người khác bàn cùng vào quán đầu tiên, lúc đó không hiểu nghĩ sao, cũng rút thanh kiếm bên sườn ra, cũng lau qua lau lại trên vạt áo.

Thanh kiếm của khách khác hơn các thanh kiếm của bọn Quắc lão ca, hai bên bản kiếm có chạm trổm không rõ là hình thù gì.

Lau kiếm chán, khách lại uống.

Bỗng nhiên khách cười to. Dứt tràng cười, khách thốt:

- Trên thế gian làm gì có hạng người như thế ? Làm gì có loại kiếm quý như thế ?

ha ha !

Khách nói bâng quơ, không hướng vào ai nhưng bọn Quắc lão ca cảm thấy mình bị chạm mạnh. Họ biến sắc, nhìn sang khách.

Quắc lão ca vỗ bàn đánh rầm một tiếng quát:

- Người là ai ? Sao bỗng dưng lại chen vào câu chuyện của bọn ta ?

Khách vẫn thản nhiên như không nghe không thấy gì cả, vừa lau kiếm trên vạt áo vừa nốc rượu.

Quắc lão ca không chịu nổi thái độ khinh khỉnh của khách vội đứng lên toan phi thân sang chiếc bàn của khách nhưng Tiền lão nhị đã kịp thời đưa tay nắm Quắc lão ca giữ lại.

Y lấy mắt ra hiệu cho Quắc lão ca , đoạn thông thả đứng lên từ từ tiến về phía khách:

- Luận theo tình hình thì bằng hữu là người từng luyện kiếm, cho nên khi nghe nói đến kiếm thuật là ngứa ngáy và có lẽ kiếm thuật của bằng hữu có hạng lắm nên không phục tuyệt học của kẻ khác, nhưng bằng hữu có biết là chúng tôi đang nói đến nhân vật nào chăng ?

Khách từ từ ngượng mặt lên, nhe hai hàm răng vẽ thành một nụ cười cao ngạo hỏi:

- Ai ?

Thái độ khinh khỉnh, câu hỏi buông gọn bằng một tiếng cộc lốc, khách có vẻ xem trời bằng nắm tay, dưới mắt không người.

Nhưng Tiền lão nhị không lấy đó làm điều bận lòng, y nghĩ rằng y đưa danh hiệu nhân vật đó ra thì chắc chắn khách sẽ thẹn mà câm lặng luôn.

Y cười:

- Nhân vật đó là Yén đại hiệp, Yén Nam Thiên đại hiệp ! Yén thần kiếm ! ha ha !

Bằng hữu là người luyện kiếm chắc bằng hữu có nghe danh hiệu đó chứ ?

Khách khẽ chớp mi mắt, ngờ ngác nhì Tiền lão nhị :

- Yén Nam Thiên ? Yén Nam Thiên là ai mới được chứ ?

Tiền lão nhị vỗ bụng cười đắc chí:

- Ha ha ! Đến danh hiệu của Yén đại hiệp mà bằng hữu còn không biết thì còn hợm mình là người luyện kiếm thế nào nữa ?

Khách vẫn điềm nhiên:

- Vậy ra các hạ biết Yén Nam Thiên ?

Tiền lão nhị giật mình nhưng y có bao giờ chịu lép? Y không nhận là mình có biết Yén Nam Thiên hay không, chỉ cười đáp vu vơ:

- Việc đó... ha ha ! Ha ha ... Khách dồn thêm:

- Yén Nam Thiên có hình dáng ra sao? Thanh kiếm của Yén Nam Thiên có đặc điểm gì không?

Quắc lão ca thấy Tiền lão nhị quần quá vội chen vào:

- Chúng ta tuy không biết mặt Yến Nam Thiên nhưng nghe nói Yến Nam Thiên có thân hình cao lớn, cao hơn người một phần đấy. Còn thanh kiếm của Yến đại hiệp thì dĩ nhiên là phải có giá trị gấp trăm gấp ngàn lần thanh kiếm của người.

Khách cười mỉa:

- Chả trách được người, bất quá người chỉ là một tên bảo tiêu tầm thường nên nhãn lực chẳng có gì xuất sắc ! Ta tuy thân hình không được khôi vĩ bằng ai, chứ thanh kiếm này thì ... Quắc lão ca cười lớn:

- Chẳng lẽ người đem thanh kiếm rỉ sét đó so sánh với thanh kiếm của đại hiệp?

Khách vẫn điềm nhiên:

- Thanh kiếm của ta vẫn chém sắt như chém bùn, có thua gì thanh kiếm của ai ?

Nghe khách khoa trương thanh kiếm, Quắc lão ca bật cười, y gập người xuống, cười đến chảy nước mắt.

Tiền lão nhị cũng bật cười sang sảng. Tôn lão tam cũng phụ họa theo. Ngồi quán điệu hiu suýt tung nóc vì tràng cười của ba tên bảo tiêu. Họ cười cái sự khoát lác của khách. Họ cười cho khách trơ trẽn vì sự khoát lác của mình.

Cười một lúc, Quắc lão ca thốt:

- Nếu thanh kiếm của người chém được sắt như chém bùn thì bọn ta sẽ đãi người một chầu rượu, nhưng... Khách bỗng đứng lên, đồng thời bảo:

- Được rồi ! Người tuốt kiếm của người ra đi, chúng ta thử một tí xem sao.

Thốt xong, khách vùng đứng lên, hiện đúng là một vị hộ pháp khổng lồ. Thân hình cao tám thước của khách khôi vĩ vô tưởng.

Quắc lão ca vốn có thân vóc cũng khá to lớn, vậy mà còn ngán xác khách.

Lúc đó, hấn đã rời bàn, bước đến gần Tiền lão nhị, đối diện với khách. Khi khách đứng lên, hấn nhìn người rồi nhìn lại mình, bất giác hấn kinh hãi lùi lại mấy bước.

Tiền lão nhị tuy không cao lắm, song thân hình phì nộn nên đứng một mình thì hấn vẫn có cái oai vệ như thường. Nhưng thái cực khôi vĩ của khách vừa hiện ra, Tiền lão nhị thấy mình nhỏ bé lại như que củi.

Khách không phải là người thừa da thịt nhưng được cái là xương vóc to lớn, đôi vai rất rộng, đôi tay lại dài quá mức bình thường, nếu xòe thẳng ngón tay xuống quá gối.

Vừa lúc đó, một thiếu niên vận chiếc áo màu xanh, đội mũ nhỏ, gương mặt trắng nhợt từ bên ngoài chạy vào tửu quán, nhìn thoáng qua mọi người, đoạn đứng tặc mình vào quày cười tí toét.

Đắn đo một lúc, sau cùng Quắc lão ca cũng rút thanh trường kiếm bằng loại thép quý mang lưng lẳng nơi hông ra khỏi vỏ, đoạn ưỡn ngực tới, dũng dạc thốt:

- Được rồi ! Ta bằng lòng làm một cuộc thực nghiệm với ngươi.

Khách thản nhiên bảo:

- Có bao nhiêu công lực, ngươi cứ vận dụng trọn vẹn vung kiếm chém qua đi !

Quắc lão ca bật cười ha hả:

- Thế thì ngươi cẩn thận nhé, giả như có bề gì thì ngươi không trách ta đấy nhé !

Ta có muốn vô cớ giết người đâu. Bình sanh ta trọng nhân mạng lắm.

Tuy nói thế nhưng trong thâm tâm y nghe niềm thích thú dâng cao.

Y rất hận khách, cái lỗi khinh người của khách làm cho y tức lộn ruột từng cơn, song chẳng có có gì để gây sự. Bây giờ khách lại thách thức thì đúng là chạm vào chỗ ngứa của y rồi.

Y cảm chắc chỉ một nhát kiếm thôi là y sẽ chặt khách ra làm hai đoạn hoặc chẻ thân hình kia làm hai mảnh, nhất định là phải đồng đều.

Từ xưa đến nay, có khi nào Quắc lão ca xuất thủ mà vô công ?

Cánh tay của y được nâng cao từ từ, gân nổi vòng, bắp thịt cuộn tròn, chừng như có tiếng xương chuyển động răng rắc, mặt y phồng lên, mắt trợn lớn.

Cánh tay đó lên cao, bất thành linh, y xoay nửa vòng, chém mạnh xuống đỉnh đầu khách.

Trong khi Quắc lão ca gồng tay lấy tư thế, khách ung dung cầm tay tả, từ từ đưa chén rượu lên miệng, từ từ hớp từng hớp nhỏ. Bàn tay hữu vẫn đặt nơi đốc thanh kiếm rỉ, bàn tay đó khẽ nhích động.

Không ai kịp nhìn xem khách làm một thủ pháp như thế nào, chỉ thấy thanh kiếm rỉ đã lên cao, khỏi đầu khách.

Một tiếng keng vang khẽ.

Khách vẫn ung dung cầm chén, chén vẫn còn kề miệng nghiêng nghiêng, rượu từ từ chui vào miệng.

Tay hữu của khách còn đưa cao, thanh kiếm rỉ còn bên trên đỉnh đầu của khách.

Nhưng Quắc lão ca đã lùi lại hai bước.

Thanh trường kiếm quá dài nơi tay hữu dường như chui vào chuôi, bởi hiện tại chỉ còn cái chuôi kiếm trong tay y, thân kiếm biến đâu mất.

Không, thân kiếm làm gì biến mất, bởi có tiếng keng phát lên rõ ràng. Tiếng keng chứng tỏ một sự va chạm.

Thân kiếm của y ở đâu ?

Môi người đều sửng sờ, không ai tưởng là một sự thật vừa diễn ra trước mắt họ.

Bây giờ khách mới hạ tay kiếm xuống, uống cạn chén rượu, đặt luôn chén xuống mặt bàn, rồi bật cười ha hả hỏi:

- Thế nào ?

Quắc lão ca há hốc mồm, có lẽ y định cất cao giọng, song thay vì thốt oang oang, y lại lảm nhảm:

- Quý... kiếm quý... đúng là một thanh kiếm quý.

Y lảm nhảm cái tiếng quý luôn mấy lượt, chùng như không tin nổi một thanh kiếm rỉ, bỏ rơi bên vệ đường chắc chắn chẳng có ma nào nhặt, lại có thể tiện đứt thanh kiếm báu làm bằng loại thép hi hữu của y.

Tuy nhiên sự thật đã diễn ra trước mắt, dù không tin cũng phải tin. Bởi khó tin nên y lảm nhảm mãi để gây một ấn tượng rõ rệt, để có một xác nhận rõ rệt.

Khách bỗng thở dài, buông băng quơ:

- Kiếm thì báu thật song người cầm kiếm lại không xứng đáng. Kiếm báu ở bên cạnh kẻ nghèo kẻ ra cũng tội cho cái số của nó. Cái số của một vật không xứng với người, người không xứng với vật. Uống thay cho nó ! Uống thay !

Đôi mắt của Quắc lão ca chớp sáng lên, hỏi gấp:

- Bằng hữu nói thế ... hửn... hửn có cái ý muốn... nhượng nó lại cho một người nào đó ?

Khách lại tiếp tục thở dài:

- Có cái ý mà làm gì ? Trên đời này có ai tinh mắt thấy cái giá trị của một thanh kiếm rỉ ? Đem nó ra đề nghị bán cho thiên hạ thì có khác nào mời thiên hạ cười vào mũi mình ? Cho nên cái ý của ta rồi cũng âm trầm như số phận của thanh kiếm.

Quắc lão ca chớp mắt luôn mấy lượt, ánh mắt càng lúc càng sáng hơn:

- Giả như... giả như tại hạ... đề nghị với bằng hữu... giả như tại hạ muốn mua... Y không dùng cái tiếng người gọi khách cũng chẳng xưng ta, y thừa nhận cái giá trị của thanh kiếm thì đương nhiên y cũng nể luôn chủ nhân của thanh kiếm.

Khách nhìn sang y, nhìn từ trên đầu xuống chân, rồi từ chân trở lên đầu, đoạn đáp:

- Ta xem các người đều có khí khái anh hùng, thanh kiếm này của ta phải là vật tùy thân của các người thì mới xứng người xứng vật. Tuy nhiên bất cứ trong cuộc mua bán nào cũng cần có sự thoa? hiệp giữa song phương.

Quắc lão ca hân hoan ra mặt:

- Bằng hữu khỏi lo. Nhất định là bằng hữu phải hài lòng.

Y kéo đồng bọn đi ra ngoài, bàn với nhau một lúc, rồi mỗi người lấy trong mình ra một gói bạc, đếm kỹ.

Khách tựa mình bên cạnh bàn, ung dung rót rượu, ung dung uống.

Khách đến đây trước đã rất lâu, uống chẳng biết bao nhiêu bình rồi, mà bây giờ vẫn còn uống, lại uống ung dung, chừng như tửu lượng của khách to bằng biển.

Khách uống, mơ màng nhìn lên trần nhà, không buồn lưu ý đến bọn Quắc lão ca đang thì thầm bàn luận, đang âm thầm đếm bạc củ mỗi người.

Lâu lắm, Quắc lão ca và mấy đồng bọn bước vào.

Quắc lão ca không ngồi lại bàn mà đi thẳng đến bàn của khách đưa tay gãi đầu, gãi một lúc, y ấp úng thưa:

- Chẳng biết... năm trăm lượng bạc... Khách làm như giật mình vì có người đến bên cạnh bất ngờ mà chẳng hay biết gì, chùng nghe tiếng nói mới rõ ra.

Đôi mắt đang lim dim, mặt đang ngẩng lên, khách mở rộng mắt nhìn thẳng vào người Quắc lão ca, buông gọn:

- Bao nhiêu ?

Có lẽ khách đã nghe con số do Quắc lão ca nói ra, song khách còn vờ vỉnh.

Vì cái vờ vỉnh của khách, Quắc lão ca hơi ngán, sợ mất món hàng, vụt tăng gấp đôi:

- Một ngàn lượng ! Chẳng rõ cái số đó có làm cho bằng hữu hài lòng chẳng?

Chẳng dám dấu cho bằng hữu, bốn anh em tại hạ dốc trọn túi đầy. Nhất định chẳng còn một chút bạc vụn nào trong mình. Chỉ được bấy nhiêu đó thôi bằng hữu ơi. Bằng hữu cũng biết chứ, đi đường có ai lại mang tất cả tài sản theo mình. Nếu phải chi ở tại nhà thì đừng nói là một ngàn, dù cho là nhiều gấp mấy lần nữa thì tại hạ cũng có thể tìm ra... Khách trầm ngâm một lúc, đoạn từ từ thốt:

- Thanh kiếm này thực ra thì là vật vô giá đấy. Song theo lời người xưa thì phần dôi dành cho mỹ nhân, kiếm báu thì dành cho bậc anh hùng. Các hạ có thừa oai phong, đương nhiên là phải có vật báu này tùy thân. Tại hạ còn biết nói sao hơn. Thôi đành vậy, bao nhiêu đó cũng được, tại hạ cảm như tạo cho mình cái duyên tri ngộ, dù sang nhượng vật dưới cái giá thích đáng cũng chẳng sao. Tại hạ bằng lòng.

Quắc lão ca không ngờ khách đáp ứng hết sức dễ dàng như vậy.

Hắn sợ khách đổi ý, vội trút số bạc lên bàn, rồi cười hì hì bảo:

- Các hạ đếm lại đi, đúng một ngàn lượng đó.

Bên cạnh đồng bạc có chiếc bao của Quắc lão ca , khách đưa số bạc vào bao, thần nhiên đáp:

- Đếm làm gì, chắc không thiếu đâu.

Khách trao kiểm ra, tiếp luôn:

- Vật là thần vật, chỉ có người có đức cao mới xứng đáng giữ nó. Từ nay các hạ hãy thận trọng gìn tâm giữ tánh mình tròn hạnh thì kiểm mới linh, mình kém đức thì kiểm chỉ còn là một đoạn thép thông thường.

Quắc lão ca gật đầu:

- Phải ! Phải !

Hai tay tiếp kiểm, tim hấn đập mạnh, mắt hấn sáng lên.

Khách lấy trong chiếc bao ra một đĩnh bạc, dần lên mặt bàn kêu một tiếng bộp, rồi đứng lên, vươn thân hình dài vô tưởng, ngáp một hơi, cười nhẹ thốt:

- Tiền rượu đó, lão gia đi thôi !

Khách bước ra ngoài, không hề quay đầu lại.

Trong quán, Quắc lão ca cười tít.

Thiếu niên mặt trắng nhợt từ lúc vào vẫn tựa mình nơi quầy, không nói một tiếng nào, lúc đó nhìn Quắc lão ca điểm một nụ cười bí hiểm, đoạn bước theo khách.

Tiền lão nhị cũng vui lây với Quắc lão ca.

Nhìn họ Quắc, hấn cười hì hì, tán một câu:

- Lão ca chúng ta có được thanh kiếm này thì cũng như cọp mà mọc

thêm hai cánh vậy. Chỉ sợ cái giang hồ sau này sẽ là sản nghiệp của Quắc lão ca chúng ta.

Quắc lão ca bật cười ha hả:

- Lão nhị nói nghe đến là hay. Nếu giang hồ là sản nghiệp của ta thì có khác nào là sản nghiệp của các huynh đệ. Vậy chứ xưa nay, vật gì của ta lại chẳng phải là vật của các huynh đệ sao ?

Hắn cười lớn hơn tiếp:

- Mạng vận của ta đã đến hồi tươi sáng rồi. Nếu không thì làm gì có cơ may hi hữu như thế này ?

Tiền lão nhị gật gù tiếp:

- Đúng là vận đồ của lão ca. Yển Nam Thiên nghe lão ca có một thanh kiếm báu như thanh kiếm này cũng phải xám mặt, nói gì đến những kẻ khác. Có lẽ rồi đây Tổng tiêu đầu cũng phải khép nép trước mặt lão ca.

Quắc lão ca như từ chín tầng mây thốt vọng xuống:

- Bất cứ thành tựu của ta ở mức độ nào thì ta vẫn không quên các huynh đệ.

Hắn nắm chặt đốc kiếm, sợ nó mọc cánh mà bay. Hắn đứng không yên mà ngồi cũng chẳng lâu. Hắn phải nhích nhích mình, phải đi tới đi lui, chừng như hắn bất động thì niềm cao hứng bốc mạnh lên, phá vỡ huyết quản mà chết.

Hắn cần cử động để phát tiết bớt sự căng phồng bên trong.

Bỗng có tiếng người cười rồi hỏi:

- Việc gì làm cho các vị cao hứng thế?

Liền theo câu nói, một người bước vào.

Người đó có vóc lùn, đôi mắt to và sáng, vận y phục gấm, thân thể bé

song khí thái kiêu hùng, bất cứ cử động nào của y cũng biểu lộ một oai nghi thừa gieo khiếp đảm cho những kẻ chung quanh.

Nhìn thoáng qua con người đó, tất cả ai ai cũng biết y sanh ra dưới phàm trần này là để ra lệnh cho kẻ khác chứ y thì chẳng bao giờ thừa lệnh của một ai.

Bởi phong thái của y biểu lộ rõ rệt cái tập quán chỉ huy, cái phong thái của một người không thể chấp nhận một sự lệ thuộc, dù là cái lệ thuộc một chúa tể san hà... Bọn Tiền lão nhị cũng đứng lên nghinh tiếp.

Hắn nghiêng mình, chưa thốt đã cười, lời chào của hắn tuy thông thường song tỏ rõ một sự khuất phục tuyệt đối:

- A ! Tổng tiêu đầu... Đoạn mỗi người một câu, dứt câu này đến câu khác, không ai nhượng ai, không ai muốn mình bỏ sót một chi tiết. Tất cả cùng một lượt tường thuật lại cuộc kỳ ngộ vừa qua với người khách bần cùng kia.

Tổng tiêu đầu vừa nghe vừa chớp mắt, ánh mắt của y càng lúc càng sáng lên, cuối cùng y nhếch miệng cười tươi tắn:

- Có việc như vậy à? Thật vậy chứ ? Nếu đúng là thật thì đáng mừng cho các vị lắm lắm.

Bây giờ Quắc lão ca mới nói lên cái hứng của hắn. Nhưng hắn chợt nhận thức ra thân phận của hắn quá kém, thân phận của hắn làm hắn tiu nghỉu, cái hứng cũng sứt độ luôn. Hắn lui về một góc, giương mắt nhìn Tổng tiêu đầu.

Ánh mắt của hắn thoáng lộ vẻ ngại ngại.

Hắn ngại gì ?

Đề khoa? lấp phần nào cái may to lớn đến với hắn bất ngờ, sợ cái may đó sẽ làm nảy nở một ý niệm ganh tỵ, hắn cười nhẹ thốt:

- Tổng... Trầm huynh khen quá lời ! bất quá... bất quá ... mạng vận của tiểu đệ chuyển hướng, từ bỉ cực đến thái lai. Trầm huynh ơi, bỉ

cực thái lai ấy mà. Trong đời ai ai cũng có một lần may mắn, cũng như tất cả loài hoa, hoa cũng có mùa, đến mùa là nở... Cách đây không đầy mấy phút, hấn khi nào dám nói giọng ngang đó. Mở miệng ra là một Tổng tiêu đầu, hai cũng Tổng tiêu đầu, luôn luôn tuân phục, nghiêng mình trước Tổng tiêu đầu.

Bây giờ hấn bỏ cái tiếng Tổng tiêu đầu, bởi gọi như vậy là còn xác nhận sự sai biệt, còn chứng tỏ giai cấp và dĩ nhiên là hấn kém hơn Tổng tiêu đầu.

Bây giờ hấn có thanh thân kiếm rồi. Với thanh thân kiếm, hấn sẽ trở thành một đại anh hùng, không trên Tổng tiêu đầu thì cũng bằng, chứ làm gì có thua kém nữa, làm gì hấn ngán nữa.

Thế thì còn gọi kẻ kia là Tổng tiêu đầu nữa sao được. Gọi như vậy không hợp lý chút nào.

Nếu còn giữ lại cho nhau chút tình ngày trước, ngày còn hành sự chung với nhau thì nên gọi là nhân huynh. Mà đã gọi là nhân huynh thì chắc là sự hiệp tâm không còn nữa, bởi sắp sửa thành đại anh hùng rồi, hấn vẫn còn cúi đầu tuân lệnh mãi sao ?

Không , từ nay hấn không còn lệ thuộc vào Tổng tiêu đầu nữa.

Hấn gọi Tổng tiêu đầu bằng Trầm huynh, một huynh đệ họ Trầm, đó là hấn còn giữ tình cảm đấy. Thói đời giàu đổi bạn, sang đổi vợ, không nhìn Tổng tiêu đầu nữa cũng chẳng ai làm gì chi được hấn.

Hấn thay đổi thái độ , những người chung quang làm gì chẳng nhận ra sự kiện đó?

Trầm tổng tiêu đầu không tỏ vẻ gì quan tâm, chỉ cười nhẹ đáp:

- Cái gì đáng mừng thì mình phải nói lên sự vui mừng chứ, người anh em không nên khiêm nhượng.

Y cao giọng hơn một chút tiếp:

- Bình sanh tại hạ chưa từng thấy một vật chí báu như các vị vừa mô tả. Chắc Quắc huynh cũng không ngại gì chẳng cho tại hạ được hân

hạnh nhìn qua.

Quắc lão ca hơi do dự một chút.

Nhưng y nghĩ không lẽ Tổng tiêu đầu ngang nhiên cướp đoạt thanh kiếm báu?

Hắn cười ha hả gật đầu:

- Được chứ ! Có gì trở ngại đâu, Trầm huynh ! Và Trầm huynh có thể làm một thực nghiệm nếu thấy cần.

Trầm tổng tiêu đầu nhìn sang Tiền lão nhị bảo:

- Tiền huynh cho tại hạ mượn tạm thanh kiếm một chút.

Tiếp nhận thanh kiếm của Tiền lão nhị , Tổng tiêu đầu xắn tay áo lên, nhìn Quắc lão ca điểm một nụ cười :

- Quắc huynh cẩn thận nhé, tại hạ thực nghiệm đây.

Y vung kiếm từ bên trên chém xuống như Quắc lão ca đã làm trước đó với người khách cùng đình. Quắc lão ca cũng y theo người khách, giữ thần sắc thản nhiên, tay tả ung dung nâng chén rượu, từ từ đưa lên miệng, từ từ nhấp, tay hữu nắm chuôi kiếm, từ từ đưa thanh kiếm lên cao, ngăn chặn nhát kiếm của Tổng tiêu đầu.

Một tiếng keng vang lên, một tiếng cộp tiếp theo.

Quả có một thanh kiếm gãy rơi xuống nền.

Nhưng thanh kiếm gãy không phải là của Tổng tiêu đầu mà chính là thanh thần kiếm của Quắc lão ca.

Tiếng keng dĩ nhiên là hai thanh kiếm chạm nhau, phát ra và tiếng cộp là đoạn kiếm gãy rơi đập vào nền nhà.

Bởi mọi người chú ý đến hai thanh kiếm, bởi tiếng keng làm mọi người sửng sốt nên chẳng ai nghe lọt một tiếng thứ ba, không nhỏ hơn cho lắm.

Tiếng thứ ba do chén rượu từ tay Quắc lão ca rơi xuống, rượu bắn tung toé, chén vỡ tan.

Nhưng bây giờ thì ai cũng nghe rõ tiếng thứ tư.

Tiếng thứ tư vang lên nặng nề, do một vật gì rơi xuống như một cái bao bị rất to.

Tiếng thứ tư phát xuất do một cây thịt gậy ra. Chính là Quắc lão ca té từ trên ghế xuống nền.

Ngã như thế thì làm gì hấn chết được. Song gương mặt hấn biến thành màu đất, hai con mắt trợn trừng, hai mắt mất thần.

Không bị thương tổn gì cả, hấn lại nằm bất động, mắt không nháy, mồm ngậm câm.

Trầm tổng tiêu đầu quăng luôn thanh kiếm trong tay cười lạnh, gần giọng hỏi:

- Bảo kiếm mà như thế à ?

Quắc lão ca cơ hồ có thể khóc lên được.

Khóc vì tức uất, khóc vì bẽ mặt, chứ không vì hối tiếc ngàn lượng bạc đi đời.

Hấn phải khó khăn lắm mới mở miệng được và mở miệng chỉ để lẩm nhẩm mấy tiếng:

- Rõ ràng là mắt mình thấy ! rõ ràng ... Trầm tổng tiêu đầu lạnh lùng nói tiếp:

- Rõ ràng là mình bị gạt !

Đột nhiên Quắc lão ca vọt đứng lên hét:

- Báo hận ! Phải tìm cho được gã lưu manh đó, trị hấn mới được.

Trầm tổng tiêu đầu nạt:

- Đừng có hấp tấp !

Bây giờ người trên hách dịch trở lại, kẻ dưới khiếp phục trở lại, cái mộng thay bậc đổi ngôi đã vỡ tan rồi.

Quắc lão ca trở mắt nhìn họ Trầm:

- Tổng tiêu đầu có cao kiến gì chăng?

Trầm tổng tiêu đầu sá gì sự thay đổi thái độ nơi hán, vẫn với gương mặt lạnh lùng, y hỏi:

- Người đó có hình dáng ra sao ?

Quắc lão ca đáp:

- Hán có gì đặc biệt đâu. Bất quá chỉ là một gã vô lại, có thân vóc rất cao thôi.

Trầm tổng tiêu đầu suy tư một lúc lâu, bỗng biến sắc mặt, thốt:

- Người mô tả mơ hồ quá ! Để ta thử nói xem có đúng hình dáng người đó hay không. Cao, đã đành rồi, nhưng người đó có đôi mày rất đậm, có thể bảo là các người chưa từng thấy ai có đôi mày như vậy. Đôi mắt của y luôn luôn lim dim. Ít ai thấy y mở mắt to một lần nào. Chừng như liên tiếp mấy ngày mấy đêm y không ngủ, và giấc ngủ chỉ chực chờ ở mi mắt. Tuy nhiên lúc mở ra thì đôi mắt đó to vô cùng.

Quắc lão ca hấp tấp đáp:

- Đúng vậy rồi, Tổng tiêu đầu ! Thế ra Tổng tiêu đầu có qen hán à ?

Trầm Tổng tiêu đầu nhìn họ Quắc, rồi liếc sang Tiền Lão Nhị, vụt ngẩng mặt lên không, buông tiếng thở dài.

Lâu lắm y mới lẩm nhẩm:

- Rất tiếc cá người từng xuôi ngược khắp sông hồ, nghe cũng lắm mà thấy cũng nhiều. Vậy mà các người ngu xuẩn hơn một ngọc tử. Có mắt cũng như mù, có tai mà như vịt nghe sấm, chẳng lóng cao gạn thấp, chẳng đoán được người qua khẩu khí ... Quắc lão ca lúc đó mặt gầm xuống, nghe họ Trầm chê trách, càng cúi gầm mặt xuống thấp hơn.

Hắn ấp úng:

- Phải ! Phải ... Trầm Tổng tiêu đầu hỏi:

- Các người có biết người đó là ai chẳng ?

Cả bọn nhìn nhau.

Cả bọn cùng hỏi:

- Ai ?

Trầm tổng tiêu đầu gằn từng tiếng:

- Y là tay kiếm thần, tay kiếm đệ nhất trong võ lâm đương thời. Y là Yến Nam Thiên đó ! Chính hôm nay ta bôn ba lặn lội đến đây là để bái kiến y. Và lễ vật do các y chuyển vận là dành để kính tặng y.

Thiếu niên áo xanh ra ngoài rồi, theo kịp vị khách cùng đình mặt kiếp.

Cả hai cùng bước những bước dài theo con đường đi. Qua khỏi đầu đường, thiếu niên vượt lên, quay mặt lại, thấp giọng hỏi:

- Yến đại hiệp đây phải không ?

Yến Nam Thiên cứ bước đều.

Y không quay đầu nhìn thiếu niên, không đáp, trầm giọng hỏi lại:

- Người có phải là người do Giang nhị đệ của ta sai đi tìm ya chẳng ?

Thiếu niên đáp:

- Tiểu nhân chính là Giang Cầm, thơ đồng của Giang nhị gia.

Yến Nam Thiên vụt nhìn sang hẳn, cao giọng hỏi:

- Tại sao đến giờ phút này người mới đến ?

Y quắc mắt trừng trừng nhìn Giang Cầm. Tuy giữa ban ngày mà đôi mắt đó chiếu rọi như hai vì sao to.

Giang Cầm kinh hãi, rung rung giọng thốt:

- Tiểu nhân...tiểu nhân sợ ... để lộ hành tung cho người ngoài biết nên chẳng dám đi ban ngày, chỉ chờ đêm xuống mới dám bốn ba... Tuy theo Giang nhị gia từ thuở nhỏ, tiểu nhân vẫn chẳng học được thuật khinh công. Do đó ... do đó ... Yến Nam Thiên dụ sắc mặt lại phần nào, mi mắt sụp xuống nửa vờ như muôn thưở, trầm ngâm một chút lại hỏi:

- Công tử của người sai người mang thơ đến cho ta, hẹn gặp nhau tại đây. Trong thơ không nói rõ nguyên nhân, ta nghĩ sự tình phải vô cùng quan trọng và bí mật. Chắc người có biết là việc gì chứ ?

Giang Cầm đáp:

- Chẳng hiểu tại sao công tử của tiểu nhân đột nhiên phân tán hết tất cả gia nhân, chỉ chừa lại có mỗi mình tiểu nhân. Rồi sau đó người bảo tôi đến đây, đón đại hiệp, yêu cầu đại hiệp đi theo con đường hoang phế đến gặp người. Dĩ nhiên là gặp ở dọc đường bởi người cũng đã khởi hành từ nhà đến chỗ hẹn. Người chẳng nói gì cho tiểu nhân biết, song theo tình hình mà suy đoán thì tiểu nhân ngờ rằng công tử muốn tránh một cừu nhân lợi hại.

Yến Nam Thiên giật mình:

- A ! Có sự việc như vậy à ? Tại sao y không cho ta biết sớm hơn ?

Y lẩm nhẩm giọng bực tức hơn:

- Tại sao nhị đệ lại hành động hồ đồ như thế ? Dù cho cừu nhân của nhị đệ có lợi hại như thế nào, Yến Nam Thiên này há lại sợ hay sao ?

Giang Cầm gật đầu:

- Đại hiệp nói phải đó.

Yến Nam Thiên lại hỏi:

- Như vậy là công tử của người đã lên đường rồi ?

Giang Cầm đáp:

- Chắc là vậy rồi, đại hiệp !

Yến Nam Thiên dậm chân:

- Đáng lẽ người phải tìm đến ta gấp. Vạn nhất mà ... Bỗng có tiếng gọi vang lên oang oang:

- Yến đại hiệp ! Yến đại hiệp !

Tiếng gọi chưa dứt âm vang, một đoàn gồm bốn năm người chạy tới.

Người đi đầu có thân pháp rất nhanh, y di động nhẹ nhàng như một làn khói cuốn đi.

Người đó không ai khác hơn là Trầm Tổng tiêu đầu.

Và theo sau là bọn Quắc lão ca.

Yến Nam Thiên khẽ chau mày, trầm giọng hỏi:

- Có phải là vị Tổng tiêu đầu ba tiêu cục Oai Viễn, Trần Viễn và Ninh Viễn đó chăng ? Giang hồ từng ca tụng Tổng tiêu đầu Trầm Khinh Hồng bằng tám tiếng:

" Hoa bay đầy trời, rơi không tiếng động ". Tại hạ đã nghe danh từ lâu.

Trầm Khinh Hồng đã đến nơi rồi.

Y nghiêng mình chào, đoạn khiêm nhường cất tiếng:

- Không dám nhận lời khen của đại hiệp ! Chính tiểu nhân lá Trầm Khinh Hồng đây. Bọn kia chẳng thấy Thái Sơn trước mắt nên đã xúc phạm thần oai, mong đại hiệp... Yển Nam Thiên cười lớn:

- Tại hạ nghe chúng đòi mời tiên cùng đánh chén với chúng nên tại hạ có phần nào bất mãn. Vì nể trọng chủ nhân quý tiêu cục nên dẫn lòng, không sửa trị chúng đích đáng. Nếu không lấy của chúng mấy lượng bạc thì làm sao tại hạ hả được cái tức khí cho vơi đi ?

Trầm Khinh Hồng lại nghiêng mình:

- Phải ! Phải ! Chúng đáng chết cả. Việc nhỏ mọn kia có đáng gì mà đại hiệp phải nhắc đến.

Yển Nam Thiên hỏi:

- Tổng tiêu đầu tìm tại hạ ?

Trầm Khinh Hồng lại gật đầu:

- Tại hạ chuyên trình đến đây cho kịp lúc, mong có dịp bái kiến đại hiệp.

Yển Nam Thiên cao giọng:

- Làm sao Tổng tiêu đầu biết ta ở đây ?

Trầm Khinh Hồng giải thích:

- Tại hạ đang bồi rôi, chẳng biết tìm Yển đại hiệp ở phương trời nào thì may thay, có một vị tiền bồi cho biết là đại hiệp có thể ở tại địa phương này để chờ bằng hữu.

Yển Nam Thiên bật cười:

- Thì ra cũng tại cái lão Tửu Quỷ đó lắm mồm !

Phía sau Trầm Khinh Hồng , cách xa xa Quắc lão ca đang đứng lặng,

tay buông thông, đầu cúi xuống, trong tay y còn cầm đoạn kiếm gãy.

Yến Nam Thiên nhìn hắn, mỉm cười thốt:

- Bây giờ thì chắc ngươi đã rõ là mình nông nổi đến buồn cười rồi chứ?

Quắc lão ca cúi đầu thấp hơn một chút nữa, áp ứng:

- Tiểu nhân... thanh kiếm này... hiện tại thì... Trầm Khinh Hồng nạt lớn:

- Ngươi còn dám chường mặt bép xép trước mặt Yến đại hiệp nữa à ? Ngươi có biết không, bất cứ thanh kiếm nào ở trong tay Yến đại hiệp đều trở thành thanh kiếm thần. Bàn tay của đại hiệp còn lợi hại hơn một thanh kiếm báu.

Yến Nam Thiên cười nhẹ:

- Tổng tiêu đầu đưa tại hạ lên cao quá, chỉ sợ lúc rơi xuống lại tan xương nát thịt mất.

Trầm Khinh Hồng thở dài:

- Không phải tại hạ xu nịnh đâu !

Yến Nam Thiên vẫn cười:

- Dù là Tổng tiêu đầu có thực sự tán dương tại hạ đi nữa, thì cái sự tán dương trong lúc này, thêm cái sự vượt đường xa tìm gặp nhau, hẳn là phải có một mục đích.

Thế Tổng tiêu đầu có điều gì yêu cầu nơi tại hạ, xin cứ nói, nói nhanh đi.

Trầm Khinh Hồng lại thở dài rồi tiếp:

- Chẳng dám dấu chi đại hiệp. Tại hạ vừa được giao phó hộ tống một chuyến bảo tiêu, hàng hoá có giá trị bằng một vương quốc. Làm cái việc đó đương nhiên tại hạ phải giữ gìn hết sức bí mật. Song chẳng

biết tại sao bọn Thập Nhị Quái Kiệt lại biết được.

Họ chuyển cánh thiệp Tinh Thần đến tại hạ, báo tin là họ sẽ cướp tiêu. Do đó tại hạ định hoãn cuộc hành trình.

Yến Nam Thiên chận lại:

- Tổng tiêu đầu muốn nhờ tại hạ hộ tống ?

Trầm Khinh Hồng cúi đầu:

- Tại hạ nào dám nói đến cái việc làm phiền đến đại hiệp. Chẳng qua tại hạ biết đại hiệp đang có mặt ở tại địa phương này, mà Thập Nhị Quái Kiệt thì đã xuất hiện cách đây không xa lắm. Do đó tại hạ nghĩ là nên thỉnh cầu đại hiệp rong ngựa nhàn du với tại hạ một đoạn đường, hoặc giả đại hiệp chỉ nhắn gửi một vài lời với Thập Nhị Quái Kiệt tuyệt đối không nên vọng động. Tại hạ tin chắc là họ không dám dòm ngó đến đoàn bảo tiêu của tại hạ đâu.

Yến Nam Thiên trầm giọng hỏi:

- Đã biết mình không làm nổi sao Tổng tiêu đầu còn nhận lãnh hộ tống món hàng đó ?

Trầm Khinh Hồng không đáp câu hỏi, cứ van cầu:

- Vụng tính nên phải gặp khó khăn, mong đại hiệp thương tình.

Yến Nam Thiên thốt:

- Bọn Thập Nhị Quái Kiệt từng làm nhiều tội ác, trên giang hồ không ai là không oán hận chúng. Chính tại hạ cũng có ý diệt trừ chúng từ lâu, cho nên gặp trường hợp này, thực ra thì tại hạ không nên từ chối tiếp trợ cho Tổng tiêu đầu một tay.

Trầm Khinh Hồng thấy có hy vọng nên vội thốt lời cảm tạ.

Nhưng Yến Nam Thiên khoát tay:

- Khoan ! Không nên cảm tạ tại hạ. Cái tâm của tại hạ muốn giúp

Tổng tiêu đầu lăm, song tại hạ đang có việc khẩn cấp nơi mình, chắc chắn là tại hạ không thể bỏ phí một phút một giây nào để lo việc gì khác mà đình hoãn việc đó.

Nói như thế là từ chối rồi. Rất rõ rệt.

Không đợi nghe Trầm Khinh Hồng nói gì, Yến Nam Thiên toan chuyển mình bước đi.

Trầm Khinh Hồng kinh hãi, hấp tấp thốt:

- Khoan đi đã đại hiệp !

Y vẫy tay. Bọn Tiền Lão Nhị lập tức mang lễ vật bước tới.

Lễ vật đựng trong một chiếc rương to. Lễ vật là những đỉnh vàng, những nén bạc.

Vàng và bạc chộp người.

Trầm Khinh Hồng cúi mình, lạy thật sụ.

Rồi y đứng lên, cung kính thốt:

- Tại hạ biết là đại hiệp có tánh vung tiền như sỏi đá, cho nên chuẩn bị số bạc vàng này, mang đến đây... Yến Nam Thiên ngẩn mặt lên không cười dài:

- Trầm Khinh Hồng ! Người có thể gom tất cả bạc và vàng trong thiên hạ chất thành núi, thành từng hàng núi cao trước mặt ta, thì ta cũng không thể bỏ nhị đệ của ta mà nấn ná lại đây để tiếp nhận bạc vàng. Không ! Nhị đệ của ta quý hơn tất cả, hơn quyền cao vô song, lại to lớn hơn kho tàng vô giá nhất trong thiên hạ. Không ! Trầm Khinh Hồng ! Ta có thể phụ người chứ ta không thể bỏ mặt nhị đệ của ta. Vàng của người chẳng đổi được nhị đệ của ta.

Day qua Giang Cầm, Yến Nam Thiên vồ nhẹ lên đầu vai hấn bảo:

- Ta đi trước, người theo sau nhé !

Câu nói gồm bảy tiếng, lại buông nhanh, câu nói còn dội vang tại cục trường thì Yến Nam Thiên đã ở ngoài xa hơn hai mươi trượng.

Trầm Khinh Hồng chết lặng tại chỗ.

Tiền Lão Nhị lẩm nhẩm:

- Con người đó kỳ quái vô tưởng. Số bạc nhỏ mọn thì y lại lừa mà đoạt. Khi người ta mang vàng bạc đến hiến dâng thì y lại từ chối...

Hồi 4

Tay Không Đánh Quỷ

Hoàng hôn xuống, đêm đuổi dần những tia nắng cuối cùng, đèn tại phương trời tây, kết tinh thành ráng muôn màu, gợi niềm nuối tiếc cho khách độc hành trên quãng đường vắng lặng.

Bởi có khách độc hành nào chẳng sợ bóng đêm và ngày càng dài lâu càng làm cho khách độc hành vững dạ bồn trĩnh.

Những ai vô tư nhất cũng cảm thấy mông lung trong cái băng lãng của ngày tàn và trên thế giới này, không ai đón tiếp đêm với trọn niềm hoan lạc, trừ những người sinh hoạt thiếu vắng lương tâm.

Trong cái băng lãng của chiều hôm đó, bóng người lao vun vút.

Nhãn lực người phàm dù tinh tế đến đâu cũng không thể nhận định toàn vẹn cái dáng của người đó, bất quá người ta chỉ thấy một bóng mờ, mờ hơn đợt không khí và nhanh hơn ngọn gió.

Người đó là Yến Nam Thiên.

Chỉ có Yến Nam Thiên mới đạt được mức tinh vi tột độ của thuật khinh công mà thôi.

Y đang lao mình trên con đường hành nhân bỏ phé qua nhiều năm.

Con đường đó, nếu chẳng biết trước là nó có từ lâu thì cũng chẳng ai biết có nó.

Giờ đây, cỏ lan tràn bít lối, cỏ cao quá đầu của giáo nhọn, ngọn cỏ đùa theo gió càng làm loạn các lối mờ.

Đi trên con đường đó hiển nhiên chẳng nghe một tiếng động nào, như tiếng người, tiếng ngựa, tiếng xe hoặc tiếng chó tru gà gáy.

Hành nhân đã bỏ, cư nhân cũng bỏ luôn thì làm gì có sinh khí, ngoại trừ vài tiếng chim kêu lạc lõng?

Đi trên con đường đó, về lúc hoàng hôn càng cảm thấy vắng lặng lạnh lùng. Nếu có tiếng động họa chăng là tiếng gió lay cành, đùa cỏ. Tiếng động đó lại gieo rợn nơi lòng người, chứ nào tạo phần khởi cho khách lữ hành hy vọng gặp đồng loại, nương tựa lúc đêm về ?

Rồi hoàng hôn lui, nhường không gian trọn vẹn cho đêm, đêm nay có trăng, trăng giao tuần giữa trung và thượng nên lên sớm.

Trăng ở nơi hoang vắng, tất phải lạnh lùng, càng sáng càng có vẻ lạnh hơn.

Yến Nam Thiên cứ lướt đi thoăn thoắt, vẻ khẩn trương hiện rõ nơi gương mặt.

Chốc chốc, y lẩm bẩm:

- Kỳ quái, nhị đệ đã lên đường rồi, cứ theo ước đoán của Giang Cầm, thì hẳn phải có mặt trên đoạn đường này rồi, tại sao ta chẳng thấy bóng người, bóng ngựa và bóng xe ?

Bỗng y giương tròn mắt nhìn ra phía trước.

Trong bóng đêm mờ mờ, nơi trăng soi rọi thấu, có hai điểm đen đậm hơn.

Lập tức y gia tăng tốc lực vọt về phía đó.

Thì ra hai điểm đen đó, chính là hai con chim, chim yến bay phía trước, chim ưng đuổi theo sau chực vồ.

Chim yến dường như kiệt sức, cánh đập dần dần chậm, con chim ưng hùng dũng phi thường, quạt cánh ào ào.

Trong tình hình đó, chắc chắn là con chim ưng bắt được con chim yến.

Bất giác, giận vì thất vọng cũng có, mà giận vì loài ác điều ỷ mạnh hiếp yếu, ỷ lớn hiếp nhỏ nên Yến Nam Thiên quát to:

- Loài chim ác độc kia, người có khác gì bọn hung đồ giữa dòng nhân loại ? Gặp ta rồi đừng hòng sống sót !

Một con người hăm dọa chim, người dưới đất chim trên trời, quả thật là sự kiện chưa từng thấy trên thế gian này, trừ những kẻ điên.

Người sẽ làm gì được chim trong khi không có cung tên ? Người sẽ làm gì được chim khi mình thiếu hẳn đôi cánh ?

Thế mà Yến Nam Thiên làm được và lời hăm dọa của y chẳng phải buông suông.

Khẽ nhúng chân, y tung bỗng mình lên không trung, lạng người đi về thành một vệt dài, nhanh hơn mũi tên.

Người lao nhanh, tay lại dài, tay vươn ra thì khoảng cách thu hẹp gấp.

Nhưng, Yến Nam Thiên vừa vọt mình lên thì chim ửng vỗ cánh vút cao hơn.

Chim yến kêu một tiếng thảm, nằm gọn trong mồm chim ửng rồi.

Chim ửng đắc chí quạt cánh mạnh hơn, định lên tận chín tầng cao, từ nơi đó, là là theo chiều ngang, thong thả xơi mồi. Yến Nam Thiên nổi giận quát lớn:

- Loài ác điều, người chạy khỏi ta chẳng ?

Chân đạp không khí lầy đà, tung mình lên cao, Yến Nam Thiên vận chân lực, vung tay vút hai đầu chưởng phong vào chim ửng.

Chim bay nhanh cách nào cũng không qua gió, nói gì gió chưởng do một nội lực phi thường đẩy mạnh.

Chim ửng bị chưởng phong cuốn tới chạm nhằm, đảo đảo mấy vòng cuối cùng rơi xuống.

Yến Nam Thiên dùng phép thiên cân tru đáp mình xuống theo, đồng thời bật cười ha hả , tạt tán thưởng:

- Người bay trong không gian, đuổi bắt chim, chỉ sợ từ ngàn xưa chỉ có ta và suốt ngàn sau cũng chẳng có ai. Nếu Giang nhị đệ thấy cảnh này chắc phải khâm phục ta lắm.

Bay lên đã nhanh, đáp xuống phải nhanh hơn. Yến Nam Thiên chụp được con chim ưng lúc nó còn lơ lửng trên mặt đất khá cao. Y đáp xuống đất rồi, bẻ móng chim ưng, lấy chim yến ra.

Chim yến bị chim ưng vấu mạnh, thọ thương khá nặng, xem chừng không bay nổi.

Yến Nam Thiên vừa vuốt nó, vừa lẩm bẩm:

- Yến ơi ! Yến đáng thương ơi, cổ gượng đau, yến không được chết đâu. Thương thế rồi cũng lành, yến lại vỗ cánh tung bay giữa trời rộng như thuở nào.

Y ngồi trong bụi cỏ, lấy thuốc kim sang xoa vào vết thương nơi mình chim yến.

Thuốc hộ thân của một đại hiệp, đương nhiên phải có công hiệu phi thường.

Không lâu lắm, chim yến chóp chóp nhẹ đôi cánh, chập choạng đứng trong lòng bàn tay Yến Nam Thiên.

Yến Nam Thiên lại nở nụ cười khoan khoái, lại lẩm bẩm:

- Yến ơi, ta thương yến, ta cứu yến, vì cứu yến ta mất mấy giây phút quý báu, nhị đệ ta đang nóng nảy chờ ta. Nếu người bay được cứ bay đi, người bay về tổ ấm, còn ta cũng bay đến nơi hẹn với nhị đệ ta.

Chim yến chóp chóp cánh, lần này chóp mạnh hơn, cuối cùng nó bay đi, thoáng mắt đã biến mình trong bóng đêm mờ.

Nhìn theo chim yến, Yến Nam Thiên bật cười ha hả:

- Ngàn vạn lượng vàng, không cầm chân ta được khi ta nóng nảy đến

với nhị đế, nhưng một con chim yến lại tranh mất mấy phút giây quý báu với nhị đế ta. Lạ lùng cho ta thật.

Yến!

Một con chim yến giữa khung trời rộng bao la, với một chim yến của cõi Nam Thiên, đôi yến có liên quan gì ?

Thương yến hay thương chính mình?

Hành động của người đại hiệp trời Nam quả khó hiểu, dù sao y cũng đã phí mất mấy phút quý báu vô cùng, trong những phút có giá trị trên vạn lượng do Trầm Khinh Hồng dâng hiến.

Y tiếp tục hành trình, bỗng nghe tiếng trẻ khóc đâu đây, tiếng oa oa vang lên lồng lộng giữa khung cảnh vắng vẻ lạnh lùng.

Yến Nam Thiên hân hoan tự hỏi:

- Nhị đế Ở gần đây chẳng, nhị đế đã làm cha rồi à?

Đôi chân như sanh mây, Yến Nam Thiên bay đến nơi có tiếng trẻ khóc.

Đến nơi rồi Yến Nam Thiên thấy gì ?

Thây người và máu nhiều quá, trong số các thây chỉ có một quen và một nữ, còn thì..... vài bộ mặt chỉ biết thôi, không quen cũng chẳng lạ.

Y rống lên đau đớn như hổ phá rừng.

Y nhào xuống ôm cái xác rất quen, ôm cái xác đó y suýt ngất xỉu.

Yến Nam Thiên đã đi rồi, Giang Cầm cũng mất dạng luôn, song Trầm Khinh Hồng vẫn còn đứng lặng người tại chỗ.

Lâu lắm vị tổng tiêu đầu không nhích động thân hình, mừng tượng hoá đá.

Tiền lão nhị do dự một lúc, cất tiếng hỏi, tuy đã quyết định hỏi rồi mà vẫn ngập ngừng:

- Chẳng hay.... tổng tiêu đầu.... ước hẹn với bọn quái kiệt Thập Nhị Quái Nhân vào thời gian nào ?

Trầm Khinh Hồng chợt tỉnh, y thờ dài đáp:

- Hôm này, vào lúc hoàng hôn.

Tiền lão nhị biến sắc:

- Hôm nay ? Ừ Cạn thế à.... Ở đâu ?

Trầm Khinh Hồng lại thờ dài:

- Thời gian cận, địa điểm cũng cận. Ngay ở phía trước đây thôi.

Tiền lão nhị càng biến sắc mặt hơn:

- Trời, chúng đến toàn bộ hay một vài người ?

Trầm Khinh Hồng đáp:

- Trên tám thiệp có ghi :

Hắc Diện, Tử Thần, Hiến Quả, Nghinh Khách và Thâu Tuyền.

Tiền lão nhị cau mày:

- Gã chó, khỉ, lợn cũng đến ?

Trầm Khinh Hồng gật đầu :

- Chắc đến không thiếu một người nào như tám thiệp ghi tên.

Sắc mặt đã biến đổi, bây giờ cả giọng nói cũng biến đổi luôn, Tiền lão nhị lắp bắp :

- Tổng tiêu đầu ơi ! Thuộc hạ nghĩ mình nên rút lui là hơn. Mình có

bao nhiêu người đây làm gì.... phải trốn mới được.... phải trốn mới được tổng tiêu đầu ạ....

Trầm Khinh Hồng hừ lạnh :

- Trốn, là các người, chứ còn ta..... Tiền lão nhị lấp bắp:

- Tổng tiêu đầu định....

Trầm Khinh Hồng tỏ vẻ quả quyết:

- Tiêu cục trưởng bao lâu nay, lấy nghĩa đối đãi với ta, chẳng khi nào quan tâm đến cấp bậc, dùng cái oai để điều khiển mà nghiêm lạnh với ta. Do đó, bằng mọi giá ta phải lấy nghĩa đối xử lại với người. Còn các người thì....

Y không tiếp luôn cho trọn câu, thốt đến đó, quay mình bước đi không hề quay nhìn lại bọn thuộc hạ Tiền lão nhị gọi gấp :

- Tổng tiêu đầu !

Hắn bước theo một bước, chỉ một bước thôi thì hắn dừng chân lại liền.

Quắc lão ca hừ một tiếng :

- Sao lại đứng đó? Người không đi theo hắn à ?

Tiền lão nhị thờ dài:

- Y muốn cho tròn nghĩa, chúng ta phải để y sử dụng cho tròn vẹn đạo con người. Chúng ta không có ý nghĩa gì phải trả, lại dẫn xác vào cõi chết làm chỉ Câu nói của Tiền lão nhị, dù có phần nào hợp lý nhưng nghe ra có vẻ vô tình trắng trợn quá.

Phàm ai có chút lương tâm, nghe câu đó rồi, lại chẳng có chút bất bình? Đành rằng kẻ bất tài thường sợ chết, nhưng có nhiều cách nói nghe êm dịu hơn, chứ sao lại nói một cách trắng trợn như vậy ? Huống chi, Trầm Khinh Hồng chấp nhận cho họ đi trốn kia mà.

Quắc lão ca ðùng ðùng nổi giận, mắng:

- Súc sanh, ngươi là thứ súc sanh chó chẳng phải con người, Quắc Khiếu Hồ ta không thể đứng chung hàng ngũ với ngươi được.

Tiền lão nhị gật đầu , mỉa mai :

- Phải ! Phải đó, tiểu đệ là súc sanh, còn lão ca là nghĩa cả.

Quắc lão ca hét:

- Súc sanh ! Súc sanh, đến hôm nay ta mới biết các ngươi.....

Bây giờ , hấn mắng luôn cả bọn, không chừa một tên nào.

Hấn mắng thêm mấy tiếng nữa, ðặng phóng chân chạy theo Trầm Khinh Hồng.

Tách ra bọn Tiền lão Nhị, Trầm Khinh Hồng chầm chầm nhưng lại từ từ bước.

Y hướng về cánh ðồng hoang, nơi đó hoàng hôn ðã bắt ðầu quét dọn nắng vàng, ðể ðón màn ðêm về ngự trị vũ trụ.

Càng ði tới, y nghe ðôi chân càng nặng, giờ ðây y không còn là tay khinh công hữu hạng trên giang hồ nữa.

Đi nhanh mà làm gì ? Y muốn kéo dài thời gian cuộc ước hẹn, y muốn nơi ước hẹn ở tận chân trời xa, cho y ði mãi không bao giờ ðến.

Bỗng, có tiếng chân vang lên phía sau.

Trầm Khinh Hồng không quay ðầu lại, ðiềm nhiên hỏi:

- Quắc Khiếu Hồ có phải không ?

Quắc Khiếu Hồ ðáp :

- Thuộc hạ ðây tổng tiêu ðầu.

Trầm Khinh Hồng cúi đầu thờ dài :

- Ta biết! Ta biết chỉ một người theo ta mà thôi.

Quắc Khiếu Hồ cũng thờ dài :

- Nghe tổng tiêu đầu nói câu đó, thuộc hạ có chết cũng vui ! Tuy là một ngốc tử, Quắc Khiếu Hồ chưa phải là súc sanh, Quắc Khiếu Hồ vẫn biết liêm sỉ.... nhưng tổng tiêu đầu ơi.... lần này.... tổng tiêu đầu....

Trầm Khinh Hồng chận lời :

- Người lấy làm lạ, tại sao ta không hẹn nhiều bằng hữu đi với ta ?

Quắc Khiếu Hồ gật đầu :

- Chính vậy !

Trầm Khinh Hồng tiếp :

- Mười hai quái kiệt người nào võ công cũng tân kỳ, bằng hữu ta trên giang hồ không mấy kẻ đối phó nổi họ. Nếu ta ước hẹn bằng hữu, họ sẽ vì nghĩa khí mà đến với ta, nhưng họ đến để làm gì, trong khi biết chắc chẳng ai thắng được một trong Thập Nhị Quái Kiệt. Ta ước hẹn họ là ta hại họ, ta nữ nào lại hại bằng hữu ta ?

Quắc Khiếu Hồ ngược lên không, hú một tiếng dài rồi kêu lớn :

- Trời ơi ! Tổng tiêu đầu chung quy vẫn là tổng tiêu đầu. Dù thuộc hạ có võ công ngang tổng tiêu đầu cũng chẳng thể đảm đương trách vụ của tổng tiêu đầu, quán xuyên ba đại tiêu cục. Bởi tác phong, bởi đạo nghĩa của tổng tiêu đầu, cao qua,ù sáng quá....

Bỗng có tiếng chó tru đâu đây, vang lên văng vẳng....

Đồng hoang, cảnh vắng lại vào lúc đêm về, bóng đêm về, bóng tối chưa phủ đầy, vạn vật hiện lờ mờ, gió vờn nhẹ, cây rung rung như ngàn quỷ ma xuất hiện. Tiếng chó đâu đây vang lên văng vẳng, chó

không sữa nữa, chó tru lơ lửng, lúc ngân dài lê thê, lúc ngân như oán hờn, gia diết, con người nặng niềm lo sợ, thì con người ở trong cảnh đó lại thấy thất ruột gan vì khiếp hải rợn rùng.

Tiếng chó tru vắng vắng kia, lại có âm thanh ma quái, khách dạ hành nào dù có can đảm vẫn mọc gai như thường.

Quốc Khiếu Hồ biến sắc mặt xanh dờn, lưỡi hấn như lúu lại, hấn lí nhí mãi không thành lời, tiếng nói rít nơi yết hầu, lâu lắm mới thốt ra được.

- Hay là.... có phải.... đã đến rồi.... ?

Một tiếng chó tru, hai tiếng chó tru, bao nhiêu tiếng chó trong vùng sữa lên, chó gàn sữa, chó xa rộ theo, chó là loài vật có tiếng hùa, khi chó sữa hùa thì cái lắng đọng của không gian phải xao động.

Chó sữa vang chát cả tai Trầm Khinh Hồng và Quốc Khiếu Hồ. Họ không còn nghe tiếng động nào khác ngoài tiếng chó.

Lạ lùng !

Đồng hoang cảnh vắng sao lại nhiều chó quá.

Chó của một đàn thợ săn ? Hay cách không xa lắm là của một thôn trang nào đó khá đông dân cư.

Dù sao có tiếng chó sữa lên rồi, chó sữa lên báo hiệu một cái gì mà Trầm Khinh Hồng đang chờ đợi.

Chờ đợi chẳng phải để giải quyết cho xong mà chờ đợi cho cái gì đó đến gần, nếu cái đó phải đến, chờ đợi để kết thúc một niềm lo sợ.

Tiếng chó sữa nói lên hình bóng một người, người đó có tên trên tấm thiệp do Trầm Khinh Hồng tiếp nhận của bọn Thập Nhị Quái Kiệt Tên người đó là Nghinh Khách.

Nghinh đón khách. Khách vào nhà khi chưa gặp mặt chủ nhân thì con vật gì nghinh đón khách nơi cổng ?

Quắc Khiếu Hồ bình thường nào phải là tay gan bé ? Nhưng hiện tại hấn run trong người.

Nhưng hấn nhìn sang Trầm Khinh Hồng, thấy vị tổng tiêu đầu của hấn trầm tĩnh lạ, hấn tự thẹn lấy mình, vụt phẩn khởi tinh thần, miễn cưỡng điếm một nụ cười, miễn cưỡng thốt ra một câu nói tỏ ra là mình dám nói :

- Cái bọn Thập Nhị Quái Kiệt này, quả thật là có hơi hướm.

Trầm Khinh Hồng gật đầu :

- Họ chuyên thi thố bất cứ việc gì, với cái tánh cách nguy dị, họ cố làm ra siêu loại, biệt lập hấn với thế nhân. Họ dùng cái nguy dị đó trước hết để cướp tinh thần người đời. Chính chúng ta đã biết trước rồi mà vẫn khiếp, đủ chứng tỏ rằng họ lợi hại đến bực nào.

Quắc Khiếu Hồ ưỡn ngực, cao giọng :

- Thuộc hạ không hề sợ. Nếu sợ là chẳng phải con người.

Hấn nghe nói cứng quá chừng, nhưng âm thanh hấn biến thể mà nào hấn có ha Dù không phải sắp sửa gặp con người đáng sợ, nhưng nghe tiếng chó sủa như vậy, hấn cũng phải hãi hùng.

Hấn bảo rằng không sợ, thử hỏi Trầm Khinh Hồng có tin được chẳng, hưởng chi âm thanh của hấn đã hoàn toàn biến thể ?

Nếu là tiếng chó tru thông thường thì chẳng nói đến làm chi, tiếng chó đêm nay nghe như tiếng lang, tiếng sói đi tìm mồi, song cảm tức vì mồi thiếu vắng.

Vòng tay đối vào khoảng môn lung trước mặt, Trầm Khinh Hồng cao giọng hỏi :

- Mươi hai vị Quái Kiệt ở nơi nào ? Trầm Khinh Hồng ở đất Lạc Dương muốn gặp ?

Y vận dụng nội lực truyền âm thanh đi xa, y biết bọn thập nhị quái kiệt báo hiệu như vậy, chứ thật ra, vẫn còn ở xa.

Hỏi xong, y buông thõng đôi tay, chờ đợi.

Không gian lắng đọng, tiếng chó đã ngừng.

Không lâu lắm, từ trong bóng tối, một điểm đen hiện lên, điểm đen di động từ xa đến gần, điểm đen càng phút càng lớn.

Khi điểm đen đến trong tầm mắt, Trầm Khinh Hồng nhận ra, phảng phất một người cưỡi ngựa sải nhanh.

Không !

Thú là một con lang to lớn, lớn hơn con chó ngao, tai dựng đứng mồm há rộng, răng trắng bày ra, nhọn hơn mũi dùi Kỵ sĩ, là một con vượn, có sắc lông vàng, óng mượt.

Con lang vừa chạy, vừa gừ gừ, tiếng gừ gừ không dứt đoạn còn con vượn lông vàng thì có đôi mắt vừa to vừa đỏ rực, màu đỏ chiếu ra ảm ước cái vẻ ma quái đáng sợ.

Trầm Khinh Hồng bước tới mấy bước, đứng thẳng người như cán bút dựng chỉ thiên.

Vượn và chó lang đến nơi rồi. Vượn lấy một trái cây, quăng vào miệng, trái cây lọt đúng giữa vành môi, bật kêu một tiếng phọc.

Vượn nhai liền.

Trầm Khinh Hồng cười lạnh, thốt :

- Hay! Hay lắm. Rất xứng đáng với lời truyền tụng trên giang hồ! Đúng là Thần Khuyển Khách, Linh Hầu Hiến Quả.

Y cười tiếp mấy tiếng, trầm giọng buông luôn :

- Nhưng Trầm Khinh Hồng này ước hẹn là để gặp người trong Thập Nhị Quái Kiệt, chứ khi nào lại tiếp xúc với loài thú vật ?

Con vượn chừng như nghe được tiếng người, nó chí choét vài tiếng,

bất thành linh rời lưng chó, nhảy lên cao, đáp xuống, lại tiếp tục nhảy chơi chơi mấy lần, rồi đưa cao một tay Tay nó cầm một đoạn gỗ trắng, đoạn gỗ xỏ ra, thông dài, trên đoạn gỗ có mấy chữ :

- Người dám ăn, tức khắc có người đến hội diện với người.

Với tay kia, con vượn quăng qua Trầm Khinh Hồng một trái gì đó.

Trầm Khinh Hồng liếc nhanh qua, nhận ra là một trái đào.

Y cười lạnh, cất cao giọng tiếp nói :

- Nếu Trầm Khinh Hồng này xem các vị trong Thập Nhị Quái Kiệt như những con chuột nhắt, thì khi nào lại đến đây ? Đã đến tức nhiên tin người được, tin được người thì tại sao lại nghi ngờ vật do người tặng ? Dù trong quả đào có độc dược, tại hạ há sợ sao ?

Y cúi xuống, định nhặt lấy quả đào.

Nhưng Quắc Khiêu Hồ đã nhào mình tới, vươn tay chụp quả đào, cắn, nhai ngấu nghiến, nuốt ừng ực, đoạn bật cười hả hê :

- Đào không mất tiền mua không ăn là dại, ai lại bỏ đi, rất uổng ?

Một giọng cười âm trầm đâu đây vang lên, tiếp theo là một câu nói cũng với giọng âm trầm :

- Khá lắm ! Thảo nào mà Tam Viễn Tiêu Kỳ lại chẳng được toàn thể anh hùng hào kiệt suốt hai bờ Nam Bắc Đại Giang ngưỡng mộ ? Bên ngoài ngưỡng mộ, đương nhiên bên trong phải có kẻ can đảm phi thường.

Bảy tám giọng cười khác nhau vang lên, nhiều bóng người xuất hiện.

Trầm Khinh Hồng vốn có thân vóc nhỏ, thấp. Trong giới giang hồ chừng như chỉ có y là thấp nhỏ nhất, thế mà người đi đầu của bọn vừa xuất hiện lại nhỏ hơn y nhiều.

Có thể làm người đó với một đứa bé lên mười.

Người đó vận chiếc áo rộng thùng thình bằng một loại vải chiếu sáng chơm chớp, xương gò má lòi ra, đôi má như biển mắt, đôi mắt sáng rực, lúc cười đôi môi kéo xệch ra tận mang tai, cơ hồ rách khoé.

Y có ba phần giống người, bảy phần giống vượn.

Sáu bảy người kia, vận y phục chẹt, màu đen, mặt bao kín chỉ chừa hai lỗ vừa đôi mắt, đôi mắt lại sáng long lanh như mắt quỷ.

Trầm Khinh Hồng nghiêm giọng :

- Có phải đây là....

Người đó cười hệt hệt :

- Xem dáng biết người, người thừa hiểu ta là ai, cần gì phải hỏi ? Dù ta là ai cũng thế, cứ biết là thuộc nhóm nào, cũng đủ rồi. Bởi ai cũng như ai, ta cũng như bằng hữu của ta.

Trầm Khinh Hồng cười lạnh :

- Tại hạ lấy làm lạ, chẳng hiểu tại sao lại vắng mặt Hắc Diện Quân và Tử Thần Khách ?

Kim Hàu Tinh bật cười quái dị :

- Họ có công việc của họ, giả như vắng mặt họ, thì bao nhiêu người tại đây không đủ cho người sai khiến sao ?

Sai khiến ?

Hay bao nhiêu người vừa đến thừa sức làm cái việc sát nhân ?

Trầm Khinh Hồng cười lớn :

- Các hạ nói quá lời. Hôm nay tại hạ đến đây là cảm chắc mình đến với cái chết.

Thì trước khi chết, nếu tại hạ được thấy mặt mà những nhân vật trong Thập Nhị Quái Nhân, càng thấy được nhiều người càng hay, thì

đúng là một cái chết vui, chết thỏa thích cho tại hạ. Với bao nhiêu người đây, tại hạ cũng thừa chết rồi kia mà !

Kim Hâu Tinh nhe răng mà cười, cười như khí chí choét :

- Ta biết cái mật của người to như núi nhưng về tài ăn nói của người thì mãi đến hôm nay ta mới hiểu là cũng khá lắm. Nhưng người biết không, bất cứ trong một tổ chức nào cũng có cấp bậc, đi từ bậc thấp đến cấp cao kể ra cũng gian nan đấy chứ.

Như người leo lên cấp bậc Tổng tiêu đầu, chắc người ít nhất cũng hơn một lần thoát chết và thời gian hẳn phải dài. Nghĩ kĩ lại đi Trầm Khinh Hồng, chết như thế oan uổng quá, đáng tiếc quá. Người nên cố bám sự sống, để hưởng thụ những gì công lao của người được tưởng thưởng.

Trầm Khinh Hồng quát lớn :

- Các hạ tha cho đôi tai của tại hạ khỏi phải nghe những lời cao ngạo đó. Tại hạ đến đây, chẳng phải đến để đấu khẩu với các hạ !

Kim Hâu Tinh vẫn với vẻ khinh ngạo, hỏi :

- Không đấu khẩu, chắc người thích đấu thủ, đấu cước ?

Trầm Khinh Hồng gật đầu :

- Phải chi các hạ vẫn lamø như vậy ngay từ lúc đầu, thì sự việc đã kết thúc lâu rồi !

Y dừng lại một chút, đoạn trầm giọng tiếp :

- Tuy nhiên, tại hạ cần phải nhắc nhở các vị điều này, giả như tại hạ thắng, thì các vị cũng nên tuân theo điều kiện đã ấn định, đừng tìm mọi cách khác chặn cướp đoàn xe bảo tiêu của tại hạ.

Kim Hâu Tinh lạnh lùng :

- Còn như người bại ? Đưa đoàn xe đến, quỳ lại, hiến dâng ?

Y bật cười lớn tiếp :

- Hỏi để mà hỏi, chứ kẻ bại làm gì còn một tiếng nói. Dù có nói, tiếng nói của kẻ bại cũng như thừa !

Trầm Khinh Hồng bật cười ha hả :

- Nếu các vị nhắm vào cá nhân tại hạ thì có thể các vị được thỏa mãn, còn như hy vọng trên món hàng do tại hạ hộ tống thì các vị vỡ mộng rồi !

Kim Hàu Tinh trố mắt :

- Tại sao ?

Trầm Khinh Hồng cao giọng :

- Tại vì món hàng mà các vị mong ước đó, nó không còn tại đây nữa ! Cho các vị biết, tại hạ đã ủy thác cho vị phó tiêu đầu của tại hạ là Song Tiên Tông Dực đưa món hàng đến nơi đến chốn rồi. Tại hạ đến đây bất quá chỉ để lừa các vị, chuyên chú vào tại hạ và lợi lộng về phương diện khác. Tại hạ áp dụng đúng sách lược dương đông kích tây trong binh pháp đó, các vị Ời. Hay nói một cách khác tại hạ thực hiện cái kế diệu hồ ly sơn.

Kim Hàu Tinh sửng sờ, ít nhất cũng mừng tượng như vậy.

Lâu lắm, hấn mới trở về thực tại, đưa tay về phía hậu, vẫy lên. Hắc Cầu Tinh lập tức bước tới, trao cho hấn một chiếc hộp bằng gỗ đàn hương.

Kim Hàu Tinh mở nắp chiếc hộp, cất giọng trầm trầm, bảo :

- Người nhìn đây, xem cho biết vật gì ?

Trong chiếc hộp chẳng có vật chi cả.

Trong chiếc hộp chỉ có một chiếc đầu người, đầu của Song Tiên Tông Dực.

Trầm Khinh Hồng biến sắc thê thảm, chính y mới chết sững, chứ còn cái vẻ sững sờ của Kim Hâu Tinh, chỉ là sự vờ vờ.

Cũng như Kim Hâu Tinh lâu lắm y mới rung rung giọng thốt :

- Người.... người....

Y gọi đối tượng với cái tiếng người. Phải, còn chi nữa mà giữ lễ độ ?

Bây giờ Kim Hâu Tinh bặc cười ha hả, tiếng cười của hắn lớn hơn tiếng cười của Trầm Khinh Hồng vừa rồi. Đúng là một giọng cười trả miếng.

Cười một lúc, hắn thốt :

- Người có biết không, đã có cái danh là Thập Nhị Quái Kiệt, thì dù sao mỗi người trong chúng ta cũng có một khối óc khác hơn người thường. Huống chi mười hai khối óc cộng lại ? Nếu bất cứ ai cũng lừa được bọn chúng ta thì cái danh Thập Nhị Quái Kiệt còn có giá trị gì ? Thế người tưởng bọn chúng ta là Thập Nhị Vô Dụng à?

Không, Trầm tổng tiêu đầu ơ ! Thập Nhị Quái Kiệt không thấp giá quá như người tưởng đâu ! Thập Nhị Quái Kiệt vẫn làm cho thiên hạ nhúc đầu như thuở nào ! Thiết tưởng ta chẳng cần nói, người cũng thừa hiểu là vật đó đã về tay chúng ta, cùng một lượt với chiếc đầu của Tông Dục. Và sở dĩ chúng ta còn phải đến nơi ước hẹn là vì ta còn hứa với Tông Dục, sẽ đưa người xuống diêm đài bầu bạn với hắn !

Hắn tiếp luôn :

- Chuẩn bị đi Trầm Khinh Hồng ! Tông Dục đang chờ người ở bên kia thế giới Hắn vẫy tay về phía hậu, không cần quay đầu lại, cao giọng :

- Tiến lên đi thôi !

Chính hắn vọt mình tới trước hơn ai cả. Hai cánh tay vươn vươn ra, móng vuốt cũng vươn luôn, cái đích của hắn là đôi mắt của Trầm Khinh Hồng.

Vượn đã vọt đến họ Trầm, chó cũng nhào đến bên họ Quắc.

Quắc Khiêu Hồ hét lên một tiếng, soạt chân sắp sửa nhảy tọt qua một bên, song chó nhanh hơn hẳn, chó nhào vào mình hẳn trước khi hẳn nhít động thân hình.

Thân hình hẳn không tự động nhít qua một bên kịp, chó quật hẳn ngã xuống, miệng chó hả ra trắng toát.

Miệng chó sát bên yết hầu hẳn.

Quắc Khiêu Hồ chụp hai tay vào cổ chó, kẹp hai gối vào hông chó, quật lại nó.

Nó ngã ngang, lòi Quắc Khiêu Hồ lật qua một bên, nó cũng có phản ứng như Quắc Khiêu Hồ, hai chân kẹp thân hình hẳn, quật hẳn qua ngang nó, nó đứng lên như trước.

Nó đứng lên rồi, Quắc Khiêu Hồ lại quật, nó trả thế liền.

Chó và Quắc Khiêu Hồ cứ như thế, cùng nhào lộn mấy vòng.

Vừa quật, chó vừa gừ gừ, tiếng gừ càng phút càng vang lớn. Quắc Khiêu Hồ cũng vừa quật vừa gào lên, tiếng người tiếng chó hòa lẫn vào nhau, tạo thành một âm vang quái dị. Nếu chó chẳng phải là người thì người biến thành dã thú, trông vào cảnh tượng đó, ai không liên tưởng đến hai con dã thú đang thanh toán lẫn nhau ?

Bên kia, Trầm Kinh Hồng đánh ra mấy chiêu liên tiếp.

Kim Hàu Tinh chỉ nhảy quần quần quanh y, một con vượn thi thố tài nhảy, thì phải biết vượn nhảy nhanh như thế nào.

Chỗ tuyệt diệu của Kim Hàu Tinh là vừa nhảy vừa thọc hai tay vào đôi mắt của Trầm Kinh Hồng.

Hắn nhất định móc cho kỳ được đôi mắt của Trầm Kinh Hồng.

Hắn không thọc tay tới sát mặt Trầm Kinh Hồng, hẳn chỉ dứ dứ hai bàn tay bên ngoài đôi mắt, cách độ ba tấc, có lẽ hẳn thích làm thế

hơn là hạ độc thủ ngay Loài vượn thì thích đùa, hẳn đã chọn cầm tinh con vượn tự nhiên hẳn thích đùa.

Bàn tay vờn vờn trước mặt Trầm Khinh Hồng, hẳn cười khịt khịt, thốt :

- Người đã nói là không tiếp xúc với hai con súc sanh. Ta có ngờ đâu thân phận là Tổng tiêu đầu Tam viên đại tiêu cục lại không hạ nổi hai con súc sanh.

Trầm Khinh Hồng đột nhiên đưa tay vào mình, đoạn rút nhanh ra Nơi tay, có một ngọn nhuyễn tiên bằng bạc, dài chín thước.

Nhuyễn tiên chớp lên, ngân quang chiếu ngời Kim Hào Tinh không dám khinh thường, cấp tốc nhảy về phía hậu, đúng lúc đầu nhuyễn tiên phớt qua, rít gió một tiếng vù.

Trầm Khinh Hồng tiến lên, đồng thời quát :

- Chạy đi đâu ?

Nhuyễn tiên vung lên, từ nơi nhuyễn tiên, một vàng sao bạc bắn ra, có lẽ hơn trăm điểm, ngàn điểm, những điểm sao bắn vào thú, vào người Thú dù là loại thông linh, làm sao tránh kịp ám khí độc đáo của một vị Tổng tiêu đầu của ba đại tiêu cục.

Thú ngã nhào, người trên lưng thú vút mình bổng lên không.

Kim Hào Tinh kêu lên :

- Khá đó ! Cái món Phi Hoa Mãn Thiên của người cũng lợi hại đó !

Vọt lên không, đúng tám người, tám người đó đáp xuống đúng chỗ Trầm Khinh Hồng đang đứng.

Trầm Khinh Hồng dù có ba đầu tám tay, cũng không làm sao xoay trở kịp với thể công tập thể của tám người, từ trên không chiếu xuống.

Lập tức, y nhào xuống đất, vừa lăn mình vừa vung nhuyễn tiên che chở bên trên.

Nhưng làm sao y lẫn mình ra khỏi vòng vây của tám người đó ?

Xa xa, chó đã ngoạm một bên vai Quắc Khiêu Hồ, sát cổ hấn, ngược lại hấn cũng cắn được yết hầu chó.

Hấn và chó cùng oằn oại trong vũng máu Vừa lúc đó, một tiếng quát vang lên, như tiếng sấm nổ ngang trời, tiếng quát làm rung chuyển cả một vùng rộng lớn.

Rồi một người từ trên không bay xuống, oai dũng như thiên thần.

Tất cả người và thú hiện diện tại cục trường đều bị tiếng quát đó làm cho tiêu hồn, lạc phách, tất cả đều dừng tay lại ngay Người vừa xuất hiện có thân hình cao hơn tám thước, tóc rối bồng, mắt bắn lửa, gương mặt biểu lộ niềm bi phẫn cực độ.

Người ta, ai ai cũng sợ tử thần, song chưa ai thấy tử thần lần nào, mà dù có thấy, thấy rồi là vĩnh viễn cuộc đời. Ai ai thấy người này, còn sợ hơn tử thần, tuy sợ hơn tử thần song còn hy vọng chưa vĩnh quyết hẳn cuộc đời Người đó xuất hiện, trong tay có bế một hài nhi Một hài nhi sơ sanh, một hài nhi chưa tròn một ngày đời !

Trầm Khinh Hồng ướm sủng máu, trông thấy người đó, niềm vui bùng lên, kêu thất thanh :

- Yển đại hiệp ! Yển đại hiệp đến rồi !

Kim Hàu Tinh biến sắc, hấp tấp hỏi :

- Yển đại hiệp ? Yển Nam Thiên phải không ?

Trầm Khinh Hồng không cần đáp, bởi Yển Nam Thiên đã hét vang lên :

- Thập Nhị Quái Kiệt ! Mười hai con thú khốn nạn. Các người đã đến kỳ tận số rồi.

Kim Hàu Tinh gượng thốt một câu :

- Thập Nhị Quái Kiệt xưa nay không có một điểm ân oán đối với các hạ, tại sao các hạ....

Khi nào Yến Nam Thiên để cho hắn nói dứt câu ? Đại hiệp lướt tới liền.

Hắc Khuyển Tinh xông ra, chặn lại, vung song quyền đánh tới Yến Nam Thiên không hề né tránh, ưỡn ngực hứng hai quả đấm của Hắc Khuyển Tinh.

Bình ! Bình !

Song quyền trúng ngực Yến Nam Thiên, song đại hiệp thân nhiên như thường, hai bàn tay của Hắc Khuyển Tinh gãy trọn, dính lòng thòng nơi cổ tay Hắc không kịp rút thảm một tiếng, Yến Nam Thiên đã vươn tay qua, chụp vào ngực hắn.

Không còn làm gì khác hơn, hắn liền tung một ngọn cước.

Song quyền đánh ra, với toàn công lực, đối phương chẳng hề hấn gì, song quyền lại gãy, thì một ngọn cước miễn cưỡng liệu có làm nên việc chẳng ?

Bất quá hắn đá hoảng, chứ chẳng lẽ đứng lại đó, bất động chờ khổ Thực ra, ngọn cước đó cũng lợi hại lắm, đúng là một chiêu thức trong Vô Ảnh Cước Pháp của Bắc Phái, vì chân đá ra quá nhanh, không ai nhận định kịp, nên mới gọi là Vô Ảnh.

Song ngọn cước lợi hại đối với bất kỳ ai, vẫn chẳng có giá trị gì đối với Yến Nam Thiên.

Chẳng ai thấy rõ Yến Nam Thiên xuất thủ như thế nào Chỉ nghe Hắc Khuyển Tinh rú lên một tiếng, thân hình của hắn bị xé làm hai mảnh, mỗi mảnh có một tay một chân, nửa thân trên, riêng chiếc đầu thì còn nguyên vẹn, bám vào một trong hai mảnh.

Còn lại đó bảy người, riêng rẽ từng người thì chúng chỉ là những tay tầm thường, so với Trầm Kinh Hồng chẳng một tay nào xứng đáng là địch thủ, thì sánh với Yến Nam Thiên chúng có thâm vào đâu ?

Song chúng áp dụng một đầu pháp liên thủ, vì chúng đã thề đồng tử nạn với nhau, một chết, tất cả phải liều, dù không báo hận được cho người chết, ít nhất chúng cũng chết theo để trọn lời thề.

Như vậy, thế công của chúng cũng đáng nể lắm, chúng phản ứng với cái thế liều, bất chấp quy pháp võ học, điều đó có gây hoang mang phần nào cho đối tượng, bởi không thể dễ đoán chiêu thức của chúng, Biết như thế, Trầm Khinh Hồng kêu lên :

- Yển đại hiệp cẩn thận !

Nhưng y lo ngại cho Yển Nam Thiên là làm một việc thừa, vì chừng như trời sanh ra Yển Nam Thiên là để đàn áp bất cứ lực lượng nào cần bị đàn áp, để cứu trợ dân lành, Yển Nam Thiên là con người bất khả xâm phạm.

Thì một thiếu số người trong Thập Nhị Quái Kiệt kia, liệu làm chi nổi tay võ đảng tuyệt luân.

Yển Nam Thiên vọt tới như hổ nhập quần, đương một tay bẻ hài nhi, tay kia vung ra, hai mảnh xác của Hắc Cửu Kinh chập lại làm một, cầm trong một tay, thay vũ khí theo đà vung quét gió vụt vù.

Máu từ hai mảnh xác bắn ra, máu bắn mạnh, tuy không làm chết người, song cũng làm rách da, ê thịt.

Hai mảnh xác, do công lực của Yển Nam Thiên chuyển sang, trở nên cứng rắn.

Một tiếng bốp vang lên, hai tiếng rồi ba tiếng.

Cứ mỗi tiếng bốp vang lên, là có một tiếng rú thảm theo liền, rồi thấy một người ngã gục.

Thây đó, không nát đầu, cũng vỡ ngực.

Cái phút giây liều, sờ dĩ có, là do sự bốc đồng. Qua cơn bốc đồng con người trở về bản ngã của bọn hạ lưu, suốt đời sống bằng cách cật đồng lẩn ít, mạnh hiếp yếu, cái bản ngã đó chú trọng về lẽ quý tử tham sinh.

Những tên còn lại chẳng cần nghĩ đến lời thề giữa nhau, cất chân chạy nhào Chạy đi chỉ còn hai tên may mắn đứng ngoài xa, không bị hai mảnh xác người chạm phải Yến Nam Thiên cười lớn, quảng luôn hai cái xác theo chúng.

Hai mảnh xác rẽ ra, mỗi mảnh theo đúng một tên.

Bình ! Bình ! Hai tiếng "bình" hầu như vang lên đồng thời, hai kẻ sống sót không còn hy vọng ly khai đồng bọn, phải quay đầu về âm cảnh hợp nhau, cho đủ số hàng người như thuở nào Chúng chưa chết hết.

Và người còn lại sau cùng phải là vị chỉ huy Từ vạn cổ đến nay, những vị chỉ huy phải chết sau cùng, bởi họ không thể là kẻ lót đường.

Khi nào không còn sanh mạng lót đường cho mưu đồ của họ, họ mới lao đầu vào nguy hiểm, tuy với việc lao đầu đó, họ không hy vọng xoay chuyển thế cờ, song họ không còn làm sao hơn.

Huống chi, ở đây, vị chỉ huy có muốn thoát đi, liệu hấn thoát khỏi tay Yến Nam Thiên chẳng ?

Không thoát đi được thì phải liều, ít nhất cũng vớt vát được cái tiếng hùng với đời Người sống sót cuối cùng, Kim Hàu Tinh.

Không phải sống sót vì có tài nghệ đủ tự vệ đến phút giây mà hấn sống sót, vì đối phương chưa ngó ngang đến hấn, vì hấn chưa vào cuộc.

Hấn đứng phía sau lưng Yến Nam Thiên, hấn vọt mình tới chực chụp đưa bé trong tay Yến Nam Thiên.

Nhưng, Yến Nam Thiên chừng như còn một con mắt thứ ba ở phía hậu. Kim Hàu Tinh vừa vọt tới, y quát to :

- Súc sanh, ngươi muốn làm gì chứ ?

Tiếng quát có oai lực phi thường, chấn động tâm thần Kim Hàu Tinh, hấn trụ chân, đứng sững như tròng.

Yến Nam Thiên hét :

- Người muốn động thủ với ta ?

Kim Hàu Tinh đáp ứng :

- Tại sao ... người....

Yến Nam Thiên hừ một tiếng :

- Tại sao ? Người có biết Giang Phong là người chi của ta chẳng ?

Kim Hàu Tinh biến sắc :

- Thế giọt máu đó.... là.... là....

Yến Nam Thiên không để cho hắn nói gì hơn, quát chặn :

- Tất cả đã ra đi rồi, người còn ở lại đó làm gì ? Lại đây, ta sẽ đưa người theo đồng bọn cho đủ số.

Kim Hàu Tinh bất động tại chỗ. Hắn cũng chẳng nói chi Yến Nam Thiên lướt tới, vươn tay ra chụp vào ngực hắn. Hắn vẫn bất động không hoàn thủ, không né tránh.

Ngón tay của Yến Nam Thiên bấm sâu vào da thịt hắn, hắn vẫn không kêu lên một tiếng, dù là một tiếng khẽ.

Yến Nam Thiên cười vang, - Khá lắm ! Thân hình người nhỏ bé, như lá gan người quá to nếu là lúc nào, ta có thể tha cho người rồi. Song hôm nay thì lại khác.... Vậy người muốn nói lời gì sau cùng, cứ nói đi, nói xong ta hóa kiếp cho Kim Hàu Tinh đột nhiên ngẩng mặt lên không, bật cười cuồng dại - Còn người, thân hình người vĩ đại nhưng người chưa phải là đại trượng phu !

Giá như Yến Nam Thiên có phần nợ trước câu mắng của Kim Hàu Tinh, điều đó cũng hợp lý.

Nhưng Yến Nam Thiên không giận trái lại giật mình, sững sờ một

chút, đoạn cao giọng thốt :

- Bình sinh ta hành sự, dù ta đi đúng con đường chánh nghĩa, cũng vẫn bị nhiều kẻ nguyên rửa, mắng chửi ta như thường, bởi chánh và ta không thể lưỡng lập, chánh đứng thì tà phải ngã, tà ngã thì oán hận chánh. Tuy nhiên, chưa một ai dám chê trách ta không đáng là một đại trượng phu. Người dám nói thế, tất phải có nguyên nhân.

Người hãy giải thích nguyên nhân đó cho ta nghe. Kim Hào Tinh cười lạnh :

- Không cứu xét thị phi, không phân minh ân oán, là chẳng phải bậc đại trượng phu, người chẳng hiểu như vậy sao, lại còn phải hỏi ?

Yến Nam Thiên giận vì cái chỗ nghĩ làm của Kim Hào Tinh hơn là vì bị mắng, hét lớn :

- Ta....

Kim Hào Tinh cao giọng hơn, chặn lời :

- Nếu người biết cứu xét thị phi, phân minh ân oán thì không bao giờ người hạ sát ta. Người không thể hạ sát ta.

Yến Nam Thiên gầm lên :

- Tại sao ta không thể !

Kim Hào Tinh hỏi lại :

- Tại sao người muốn giết ta ?

Yến Nam Thiên quát :

- Giang Phong, nhị đệ của ta....

Kim Hào Tinh quát :

- Người có lý, nếu người vì bất cứ một việc gì khác. Song, nếu người vì Giang Phong mà giết ta thì đúng là người hồ đồ, người không cứu

xét lẽ thị phi, người không phân minh điều ân oán. Và như vậy, người chẳng phải là đại trượng phu !

Yến Nam Thiên quát mắt :

- Thế chẳng phải bọn Thập Nhị Quái Kiệt các người hạ thủ ?

Kim Hào Tinh cười lớn :

- Tự nhiên là không phải rồi. Thập Nhị Quái Kiệt không hề xuất thủ đối với Giang Phong. Chắc người không lạ gì chúng ta là một tổ hợp cường đạo, mà cường đạo là những kẻ không sợ điều ân oán, bởi sợ ân oán thì còn hành nghề làm sao được ? Bọn ta thừa hiểu chạm vào Giang Phong là trở thành kẻ đối đầu của người, sớm muộn gì cũng có cái việc người báo thù. Biết như vậy khi nào chúng ta sợ chết ? Nhưng, ít nhất, bọn ta có hạ thủ người mới có lý do báo thù chứ ? Tại sao người không truy nguyên kẻ nào đã giết Giang Phong, lại cứ đổ tội lỗi lên đầu bọn ta ? Cho người biết, giết hết bọn ta, người vẫn không báo thù cho Giang Phong được.

Giọng nói của hắn cứng rắn quá, lời nói thẳng thắn quá, tỏ rõ hắn không sợ chết, hắn nói những lời chân thành bộc lộ một đường lối xử thế chính đáng, hơn là hắn tìm cách lay động chủ ý của Yến Nam Thiên.

Yến Nam Thiên sửng sò, chưa kịp nói gì, hắn bật cười vang dội, tiếp luôn :

- Tại sao người không đi tìm kẻ thù chân chính ? Tại sao người lại theo dấu chân bọn ta ?

Yến Nam Thiên lẩm nhẩm :

- Kẻ thù chân chính....

Kim Hào Tinh gật đầu :

- Kẻ thù chân chính chẳng phải là bọn ta !

Yến Nam Thiên hét :

- Ai ?

Kim Hàu Tinh hừ một tiếng :

- Người không thông minh chút nào ! Ta hỏi người, kẻ nào mang tin đến cho người ?

Yến Nam Thiên suýt nhảy dựng lên :

- Giang Cầm. Hành trình của nhị đệ ta, chỉ có mỗi một mình hắn biết !

Chẳng rõ tại sao, Kim Hàu Tinh thoáng biến sắc mặt, nhưng hắn lấy lại bình tĩnh, gật đầu :

- Giang Phong bị phản bội. Chính kẻ thân tính nhất của y phản bội. Kẻ ấy ham tiền, bán rẻ sanh mạng chủ nhân !

Yến Nam Thiên gầm lên :

- Súc sanh !.... súc sanh !....

Kim Hàu Tinh thêm dầu vào lửa :

- Người có biết tên súc sanh hiện giờ ở đâu chẳng ?

Yến Nam Thiên vụt quay sang Trầm Khinh Hồng, cao giọng hỏi :

- Người biết chứ ?

Biết rõ Yến Nam Thiên không có ác ý đối với y, Trầm Khinh Hồng vẫn khiếp trước oai khí đó, rung rung giọng, ấp úng :

- Tại hạ....tại hạ.... không.... lưu ý....

Bàn tay còn giữ nơi ngực Kim Hàu Tinh, Yến Nam Thiên nhắc bổng hắn lên cao, quát :

- Người có biết tên súc sanh ở tại đâu hiện giờ ?

Kim Hàu Tinh điềm nhiên :

- Nếu ta không biết, thì khi nào ta hỏi người như vậy !

Yến Nam Thiên trừng mắt bốc lửa :

- Hấn ở đâu ? Nói mau ?

Kim Hàu Tinh vẫn bình tĩnh như thường, không hề biết sợ hãi trước thái độ hung hăng của Yến Nam Thiên.

Hấn mỉm cười hỏi lại :

- Giả như ta không nói ?

Yến Nam Thiên cười gằn :

- Người không nói là ta phục người lắm đó !

Giả như Yến Nam Thiên nói rằng, nếu Kim Hàu Tinh không chịu tiết lộ, thì sẽ giết Kim Hàu Tinh, sẽ xé xác y ra làm trăm mảnh hấn y không sợ Y không sợ, bởi vì y biết chẳng bao giờ Yến Nam Thiên giết y đơn giản như vậy, Yến Nam Thiên đang cần y tiết lộ nơi đến của Giang Cầm kia mà!

Và trước khi y tiết lộ, chần chẫn là không ai giết Nếu y tiết lộ rồi, thì bắt đầu phút giây đó, y mới sợ Nhưng Yến Nam Thiên không nói là sẽ giết y mà chỉ nói là bội phục Vì không hiểu cái dụng ý của Yến Nam Thiên như thế nào khi nói ra như vậy, Kim Hàu Tinh phải sợ Cái dụng ý đó như thế nào ? Hành hạ Kim Hàu Tinh đến sống lên chết xuống ?

Chết, không ai sợ, miễn là chết gấp.

Cực hình, thì ngán, bởi cực hình kéo dài thời gian, cực hình bắt con người ta phải thấm thía cái đau, cái khổ từng giây từng phút, khó chịu vô cùng. Vào sinh ra tử người ta có thừa can đảm, nhưng chịu hành hạ dai dẳng, chắc chắn là không ai đủ kiên nhẫn, vả lại khi đã biết sau cái dai dẳng đó, chẳng có một điểm hy vọng nào chực chờ.

Y hỏi một câu :

- Giả như ta nói ?

Yến Nam Thiên cười lạnh :

- Thì ta móc đôi mắt của ngươi Trời ! Không chịu nói lại được bội phục. Chịu nói rồi, nói cho có lợi đối với kẻ uy hiếp, chẳng những không được ơn, lại còn móc mắt.

Một mâu thuẫn khó hiểu nơi Yến Nam Thiên.

Chính cái mâu thuẫn của Yến Nam Thiên làm cho Trầm Khinh Hồng hoang mang không kém Kim Hàu Tinh.

Trầm Khinh Hồng thầm nghĩ :

- Tại sao Yến Nam Thiên lại làm điều trái ngược thế tình như vậy ? Không nói lại phục, nói ra lại không cho là ơn. Chắc chắn là Kim Hàu Tinh không chịu nói rồi !

Song Kim Hàu Tinh thờ dài, thốt :

- Thà mất đôi mắt mà còn sống, hơn còn đôi mắt mà mất sống.

Thì ra, Kim Hàu Tinh đã hiểu số phận nào được dành cho. Bất quá cái tiếng bội phục do Yến Nam Thiên nói ra chỉ là một cách nói mà thôi Bởi trên đời này làm gì có kẻ được Yến Nam Thiên bội phục ?

Kim Hàu Tinh lại thờ dài, tiếp :

- Ta sẽ nói !

Yến Nam Thiên gật đầu :

- Phải ! Ngươi nên nói là phải hơn. Nói đi !

Kim Hàu Tinh còn kéo dài thời gian :

- Chỉ sợ ta nói rồi, ngươi lại không dám đến nơi đó !

Yến Nam Thiên gầm lên :

- Trên đời này, chẳng có địa phương nào là cấm địa đối với ta !

Kim Hàu Tinh khép nửa mắt lại, cười nửa nụ, từ từ tiếp :

- Giang Cầm chẳng phải là một ngốc tộu Hấn đã nhận bạc của Thập Nhị Quái Kiệt, hấn ham tiền vì hấn còn ham sống, hấn lại thừa hiểu Thập Nhị Quái Kiệt tiếc mạng con kiến chứ chẳng hề tiếc mạng người, tự nhiên hấn phải tìm đến một địa phương nào, ít nhất cũng bảo đảm chiếc đầu của hấn không rơi trong một thời gian chứ ?

Yến Nam Thiên cố dần nóng nảy :

- Nói tiếp đi !

Kim Hàu Tinh gật đầu :

- Tránh Thập Nhị Quái Kiệt, Giang Cầm phải chọn một lộ trình, gồm những con đường mà bọn ta ít đặt chân, hoặc xa phạm vi hoạt động của bọn ta Do đó hấn phải cần dùng lộ phí quan trọng. Và cái nơi hấn định đến, dù cho tất cả mười hai người chúng ta hợp lại cũng chẳng dám bén mảng trong vùng phụ cận....

Yến Nam Thiên bật cười ha hả :

- Di Hoa Cung ? Nếu đúng là nơi đó, ta đi ngay. Bởi ta đang cần đến đó !

Kim Hàu Tinh mỉm cười :

- Di Hoa Cung chưa phải là cấm địa đối với toàn giới giang hồ. Nếu Di Hoa Cung không là cấm địa thì Thập Nhị Quái Kiệt vẫn có thể đến đó tìm hấn như thường, và người muốn tìm hấn hơn chúng ta, cũng có thể đến đó như thường. Như vậy, nơi hấn đến, phải là một nơi có nhiều nguy hiểm hơn Di Hoa Cung !

Yến Nam Thiên bực tức, quát :

- Người dài dòng mãi ! Nói mau ! Giang Cầm trốn ở đâu ?

Kim Hàu Tinh từ từ buông từng tiếng :

- Ác Nhân Cốc, trong vùng Côn Lôn Sơn.

Trầm Khinh Hồng biến sắc mặt, rung rung người lên, áp úng thốt :

- Yển đại hiệp....Đại hiệp không đến đó được đâu !

Tóc dựng lên, râu dựng lên, mắt trừng lên, Yển Nam Thiên lại quát :

- Người có nói đúng sự thật chẳng ?

Kim Hàu Tinh lạnh lùng :

- Ta nói rồi, là xong phần việc của ta, còn tin hay không là phần việc của người !

Trầm Khinh Hồng lại rung rung giọng tiếp :

- Ác Nhân Cốc là một nơi sơn cốc hoang vu, nơi một số ác nhân quy tụ, những ác ma đó không còn một chỗ đứng dưới trần thế này, bắt buộc phải lấy Ác Nhân Cốc làm chỗ dung thân. Họ là những người từng phạm đại tội "bất xá", tay họ nhuộm máu hồng, thân thể họ bốc mùi máu tanh ngoài dặm xa, phạm mỗi cá nhân trên giang hồ đều có một lý do thù hận họ và ai ai cũng tìm mọi cách sát hại họ. Riêng rẻ ra, họ chẳng chống lại ai nổi, hiệp nhau một nơi, họ là một lực lượng bất khả xâm phạm. Cho nên từ lúc biết họ quy tụ tại Ác Nhân Cốc, không ai dám đến đó tìm họ. Chính những người như Côn Lôn Thất Kiếm Khách, Thiếu Lâm Tự Thần Tăng, Giang Nam Đệ Nhất Kiếm Phong Khiếu Vũ cũng phải ngán....

Yển Nam Thiên trầm giọng :

- Nhưng ta chẳng phải là Thần Tăng Thiếu Lâm, chẳng phải Đệ Nhất Kiếm Giang Nam, chẳng phải Kiếm Khách Côn Lôn, ta là Yển Nam Thiên. Ta phải khác hơn những người đó.

Trầm Khinh Hồng vẫn lo sợ như thường :

- Tiểu nhân biết kiếm thuật của đại hiệp kể như vô địch đời nay, nhưng đại hiệp chỉ là một người, còn tại Ác Nhân Cốc có đa số.... Lấy sức một người chống lại cái sức của biển người dù sao cũng mạo hiểm đấy đại hiệp. Huống chi, đại hiệp là khách, họ là chủ, đại hiệp tìm đến tận sào huyệt họ, bao nhiêu cạm bẫy đợi chờ đại hiệp ?

Yến Nam Thiên hét lớn :

- Vì nghĩa khí trọn tình thì còn màng chi đến cái việc toàn mạng sống ? Yến Nam Thiên này vẫn có thể bước vào lửa đỏ, nhảy vào nước sôi, chạy trên núi đao kiếm, đương đầu với cơn mưa đạn như thường.

Trầm Kinh Hồng cao giọng :

- Vì nghĩa khí, Yến đại hiệp mạo hiểm, song đã chắc gì Kim Hào Tinh nói thật ?

Giả như hấn lừa đại hiệp, hấn mượn tay người gián tiếp báo hận của hấn hôm nay ?

Yến Nam Thiên bật cười ha hả :

- Nói như ngươi, ta đến Ác Nhân Cốc, ta có đi mà không về ? Kim Hào Tinh lừa ta thì sau khi ta trở về, ta sẽ còn gặp lại bọn chúng kia mà !

Trầm Kinh Hồng quyết ngăn cản :

- Nhưng.... đại hiệp nên....

Yến Nam Thiên quát chặn :

- Ta đã nhất định rồi, ngươi nói lắm cũng vô ích.

Trầm Kinh Hồng thở dài, nín lặng.

Kim Hào Tinh khích nhẹ :

- Ta biết ! Yến Nam Thiên là bậc đại anh hùng, khi nào lại ngán bợn người tại Ác Nhân Cốc ? Nói cho cùng, dù người đến đó lại gặp hiểm nguy gì, việc tuy bất thành chứ cái danh của người sẽ được lưu truyền mãi mãi qua hậu thế !

Yến Nam Thiên lạnh lùng :

- Người còn muốn nói chi nữa chẳng ?

Kim Hàu Tinh lắc đầu :

- Đủ rồi ! Móc mắt ta đi, mang theo vào Ác Nhân Cốc lấy cái may mà hy vọng trở về với đời !

Một tiếng rú thảm vang lên từ cửa miệng Kim Hàu Tinh.

Ngàn điểm sao chớp, ngàn điểm sao tắt luôn cùng một lượt với đôi mắt Kim Hàu Tinh, tắt vĩnh viễn, và nơi đó chỉ còn là hai trũng sâu, máu trào ra, chảy xuống mặt y rờn rờn.

Mí mắt đó khép lại, để cho một niềm hận mở ra, mắt khép muôn đời thì hận cũng nặng muôn đời. Yến Nam Thiên thuận tay xô thân hình Kim Hàu Tinh ngã về Trầm Khinh Hồng, cao giọng :

- Tặng người đó !

Ba tiếng gọn vang lên, âm thanh vừa dứt thì người cũng khuất dạng trong màn đêm.

Quốc Khiếu Hồ còn nằm kia, đè trên mình một con chó rất lớn, quanh hần là máu đọng thành vũng.

Người chưa chết, chó cũng chưa chết, cả hai thoi thóp mỗi mòn.

Trầm Khinh Hồng nhìn qua Quốc Khiếu Hồ, rồi đảo ánh mắt trở lại Kim Hàu Tinh, cất giọng tràn đầy uất hận :

- Từ lâu, Kim Hàu Tinh từng nổi tiếng là tay thông minh quán thế, nhưng hôm nay, hành sự chẳng khác một kẻ ngu khờ.

Kim Hàu Tinh đang rên siết vì cơn đau, đau nơi ngực, đau nơi mắt, xỉu một lúc lâu mới tỉnh lại Tỉnh lại rồi, trước hết hấn lo cho phần nào còn lại trong sự sống.

Như hấn đã nói, thà mất đôi mắt mà còn sống, hơn mất cái sống mà còn đôi mắt, cái gì vớt vát được cứ vớt vát.

Hấn lấy trong mình ra một bao thuốc, bốc thuốc đắp vào chỗ trùng đôi mắt, chỗ ngực bị ngón tay Yến Nam Thiên chọc thủng, xong đầu đấy, hấn hỏi :

- Người cho rằng ta ngu xuẩn ?

Trầm Khinh Hồng không đáp ngay câu hỏi, tiếp luôn :

- Yến Nam Thiên không giết người, mà lại giao người cho ta, khi nào ta dung tha người được chứ ? Người tin tưởng vào đâu lại cho rằng còn sống sót được với ta, mà dùng thuốc gịt lại các vết thương ? Gịt để làm gì ?

Kim Hàu Tinh bĩu môi :

- Gịt thuốc để cho vết thương chóng lành, gịt thuốc cho vết thương không hành hạ ta phải chết, chứ để làm gì ? Bởi, khi nào ta chết được. Không, ta không chết đâu, Trầm Khinh Hồng !

Trầm Khinh Hồng bật cười cuồng dại :

- Người không thể chết ? Ai cứu người ?

Kim Hàu Tinh điềm nhiên :

- Ta tự cứu !

Trầm Khinh Hồng quát to :

- Ta chóng mắt xem người tự cứu lấy người như thế nào....

Y đưa bàn tay lên.

Bàn tay đó giáng nhanh xuống đỉnh đầu Kim Hàu Tinh, chưởng lực hẳn phải mạnh phi thường, bởi Trầm Khinh Hồng đánh với trọn vẹn niềm phần uất.

Một con người mù cả mắt, ngực mang trọng thương, lại đứng trước mặt kẻ thù, mà dám nói rằng không thể chết được !

Nói như thế, chẳng khác nào xem kẻ tử thù như một tên vô dụng ? Tự nhiên, bằng mọi cách, Trầm Khinh Hồng cũng phải giết cho kỳ được, huống hồ giết không khó khăn gì ?

Nhưng bàn tay của Trầm Khinh Hồng vừa đưa cao, Kim Hàu Tinh cũng cất giọng cao :

- Người không muốn lấy lại số bạc do người hộ tống à ?

Trầm Khinh Hồng dừng tay liền.

Bàn tay đã đưa cao, nếu dừng lại không giáng mạnh xuống thì ít nhất cũng phải buông thõng xuống, chứ chẳng lẽ cứ giữ lơ lửng mãi như vậy ?

Kim Hàu Tinh cắn răng, chịu một cơn đau oằn oại, đoạn bật cười khanh khách, thốt :

- Ta biết lắm ! Ta đoán đúng, ta đoán rằng chẳng bao giờ người hạ thủ được đâu !

Giả như muốn lấy lại số bạc to tát đó, thì ngoài ta ra, còn ai giúp được người chứ ?

Người giết ta rồi, ai giúp người ? Mà người rất thích lấy lại số bạc ?

Với giọng mỉa mai, hẳn tiếp :

- Ta chắc chắn là người chẳng có can đảm bỏ qua số bạc đó !

Bàn tay vừa hạ xuống, lại rung rung, như sắp sửa đưa cao như lần trước.

Lâu lắm, bàn tay còn rung, tay còn rung là y do dự, phàm có do dự là cái ý định đã lung lay rồi, và cuối cùng thì cái ý định phải ngã, phải chào thua trước tiền bạc !

Bất giác, y thở dài :

Thở dài không chưa đủ nói lên cái bại của y, y tiếp luôn :

- Người đoán đúng !

Thực ra, chẳng phải cái hấp lực kim tiền thu hút nổi cá nhân của Bồi, số bạc đó là vận mạng của cả ba đại Tiêu Cục. Mất số bạc đó, ba đại Tiêu Cục phá sản, hàng ngàn người thất nghiệp, hàng trăm chi thuộc khắp nước phải bế môn, tài sản tiêu tan đã đành mà thanh danh cũng phải bị hủy diệt luôn, xa hơn nữa, khi con người đang thịnh vượng, thì hận thù ân oán trên giang hồ được tạm thời xếp qua một bên, lúc thanh thế xuống dốc rồi, những hận thù ân oán đó sẽ bùng lên mà đòi thanh toán.

Giả như số bạc đó, thuộc phần tư hữu của y, thì y có sợ gì ?

Y không thể giữ tự ái một cá nhân, đành xô đẩy hàng ngàn người vào tuyệt lộ, hướng chi trong số người đó có biết bao nhiêu bằng hữu từng vào sanh ra tử với y, và y phải đối xử làm sao cho trọn vẹn giao tình ?

Cái nghĩa bất dung tình, Trầm Khinh Hồng đành nhận bại trước Kim Hàu Tinh.

Kim Hàu Tinh bật cười vang dội, còn bao nhiêu công lực, hấn vận dụng trọn vẹn để phát lên tràng cười, cười khoái trá, như để trả thù sự thảm bại trong tay Yến Nam Thiên.

Cười một lúc hấn thốt :

- Bây giờ thì người đã biết rồi chứ ? Vô luận là ai, vô luận trong trường hợp nào chẳng làm sao giết được Kim Hàu Tinh. Bây giờ thì chắc chắn là người đã thức ngộ, Kim Hàu Tinh không ngu ngốc như người tưởng !

Đêm đã xuống sâu lắm rồi. Đèn nhà trong thị trấn đã tắt, mọi người đều ngủ yên.

Thái Bạch Cư, ngôi quán tuy nghèo, song đóng cửa muộn nhất so với các hàng quán tại thị trấn.

Những tay tổ rượu thích ngồi lì nơi quán xá, khề khà từ giờ này qua giờ khác, thần sắc lừ đừ, mắt nhướng không lên, cũng vẫn không chịu về nhà, những tay tổ đó hiện tại cũng rời khỏi quán.

Như vậy là đêm đã quá sâu, và quán Thái Bạch Cư cũng sắp sửa đóng cửa. Bỗng, tiếng bánh xe lăn trên đường vang lên, chùng như xe chạy rất gấp, bánh lăn gây tiếng động rất lớn, tiếng động càng vang lớn giữa đêm vắng lạnh lùng.

Cổ xe rất lớn, nhưng lại không do ngựa kéo, mà chính là người lái đi. Người lái xe, xe chạy nhanh, có thể nhanh hơn ngựa, đủ biết người lái xe có một sức thần.

Người lái xe, chính là đại hán nghèo, trước đó đã lừa bán thanh kiếm rỉ sét với cái giá ngàn lượng bạc.

Giờ đây, người đó trở lại, toàn thân đẫm máu, chẳng rõ máu của ai, hay máu của y, gương mặt y bốc ngời sát khí.

Trông y, kẻ yếu vìa phải cho là ác quỷ hiện hình. Nhìn kỹ một chút, lại nhận thấy y mừng tượng một thiên thần.

Tiểu nhị đã sợ hãi trong lần trước, bây giờ thấy người khách cũ trở lại, tình trạng đó, lại càng hãi hùng hơn.

Cơn buồn ngủ bay đi mất, hấn hấp tấp nép mình trong một góc.

Đại hán kéo cổ xe đến trước cửa quán, dừng chân lại. Đại hán tự nhiên chính là Yên Nam Thiên, chẳng rõ y tìm đâu được một cổ xe to lớn như thế, xe không ngựa, y phải dùng tay kéo, và cũng chẳng rõ y chất chứa gì trong xe. Dừng lại rồi, y dịch cổ xe sát tường nhà, đoạn bước vào quán. Không thể ẩn mình mãi được, tiểu nhị phải lấy hết can đảm, rời khỏi chỗ nấp, gượng điếm một nụ cười vuốt, hỏi :

- Đại gia muốn uống rượu ?

Yến Nam Thiên trừng mắt :

- Sao người biết là ta muốn uống rượu ?

Tiểu nhị giật mình, ấp úng :

- Đại gia.... không uống rượu.... thế đại gia muốn chi ?

Yến Nam Thiên buông giọng :

- Cháo !

Tiểu nhị sửng sờ, lâu lắm mới lắc đầu, thốt :

- Làm gì có cháo, hỏi đại gia ? Ở đây....

Yến Nam Thiên đập tay xuống bàn, kêu bốp một tiếng, quát :

- Có hay không, ta chẳng cần biết. Ta muốn là các người phải mang ra cho ta.

Làm sao có thì làm ! Mang cháo rồi, sẽ đem rượu sau !

Tiểu nhị xám mặt.

Cho hấn vàng, bảo hấn từ chối, hấn cũng chẳng dám chẳng vâng. Không có sẵn cháo, hấn phải nấu, nấu gấp.

Hài nhi uống mấy muống cháo, ngủ yên.

Bây giờ Yến Nam Thiên mới uống rượu. Y ngồi uống thần sắc lầm lỳ, ánh mắt sáng ngời, thỉnh thoảng một vài tia lửa bốc rục.

Tiểu nhị đứng xa xa, len lén nhìn, càng nhìn càng sợ hãi. Sợ quá, cuối cùng hấn không dám nhìn.

Hấn không nhìn bằng mắt song cái ý của hấn vẫn không rời con người kỳ quái đó.

Bống, Yến Nam Thiên lấy ra mấy đĩnh bạc, không cần nhìn xem có tiểu nhị Ở đâu đấy hay không, bảo gọn :

- Mua cho ta mấy thứ cần dùng !

Tiểu nhị bước tới, thấp giọng hỏi :

- Đại gia muốn mua cái chi ?

Yến Nam Thiên không nhìn hắn :

- Quan tài ! Hai cỗ đấy nhé !

Tiểu nhị như chết lặng tại chỗ.

Mua quan tài. Lại mua đến hai cỗ. Lại mua lúc nửa đêm, trong khi mọi người đều ngơi nghỉ.

Giả như trong thị trấn, có ai gặp cái cảnh bất đắc kỳ tử, thân nhân cũng phải đợi đến sáng ngày, muốn gì thì muốn.

Ai lại đang đêm, đập cửa nhà người, hỏi mua quan tài, mà lại mua hai cỗ cùng một lúc ? Người ta cho là hắn điên, người ta vác hèo, vác gậy đánh đuổi hắn thì sao ?

Hắn há hốc mồm ra, lâu lắm, mồm hắn chưa khép lại, lâu lắm hắn chẳng nói được tiếng nào. Hắn dám nói gì ?

Thấy hắn chưa nhút nhít, chẳng nghe hắn nói gì, Yến Nam Thiên lại đập tay xuống bàn.

Mấy đĩnh bạc văng lên, bất ngờ lại rơi đúng trong tay tiểu nhị, làm cho hắn phải chụp lấy Hắn đâu dám để đĩnh bạc rơi xuống nền, bởi để như vậy là tỏ ra vô lễ.

Yến Nam Thiên hét :

- Mua quan tài ! Hai cỗ quan tài. Người nghe rõ chứ !

Tiểu nhị hấp tấp đáp :

- Nghe ! Nghe rồi đại gia ! Nghe rõ lắm !

Yến Nam Thiên lại quát, lớn hơn một chút :

- Đã nghe rõ, sao ngươi còn đứng đó ?

Gặp quý, chưa chắc gì tiểu nhị khổ bằng gặp con người quái dị như thể này Hấn vắt chân lên cổ, vút ra đường ngay Khi Yến Nam Thiên uống cạn chén rượu thứ hai mươi tám, tiểu nhị trở về.

Đôi mắt của Yến Nam Thiên đỏ ngầu, chẳng rõ đôi mắt đỏ vì khóc nhiều, hay vì uống rượu nhiều Y vào xe, mang thi thể Giang Phong và Nguyệt Nô ra, đặt trong quan tài Chính y tự tay làm, tự tay thu dọn mấy món cần thiết liệm theo xác chết.

Y không muốn một bàn tay phạm tục nào mó vào hai thi thể kia, mà y xem là báu hơn tất cả các báu vật trên đời Rồi cũng chính y đập nắp quan tài, đóng đinh kín đáo Đóng đinh, y không dùng búa, chỉ dùng tay ấn vào gỗ, đinh lún gỗ như lún vào đậu hủ.

Tiểu nhị đứng gần đó, chờ xem y có ý sai bảo chi chẳng, trông thấy cách y đóng đinh, phải lắc đầu Hấn tự hỏi, trước mặt hấn là một thiên thần hay một con người bằng xương bằng thịt như hấn.

Đập nắp, đóng đinh xong, Yến Nam Thiên nhìn hai cỗ quan tài, uống liên tiếp bảy chén.

Y không khóc nữa nhưng thần sắc còn thê thảm hơn lúc khóc. Chén rượu cuối cùng, y cầm nơi tay, giữ nó lơ lửng đó, mắt đăm nhìn quan tài, tưởng đến người xưa, thân đối trước di hài cố hữu, mà hồn như theo nhau tận góc biển, phương trời....

Y đứng như thế lâu lắm.

Tiểu nhị cũng đứng nhìn y trọn thời gian đó, hoặc giả hấn không dám bỏ đi đâu, hoặc giả hấn ngại người, hấn cũng xuất hồn.

Sau cùng, y từ từ thốt, giọng nói âm trầm, gửi về mông lung, điệu vội

:

- Nhị đệ Ơi ! Ngu huynh cũng muốn theo nhau về nơi ấy, cho trọn tình trọn nghĩa với nhau, cho cả hai chúng ta không còn cô đơn mỗi người một cảnh. Nhưng kẻ thù còn sống, ngu huynh chưa thể bỏ đi được. Nhị đệ chờ nhé, chờ khi nào ngu huynh báo hận này xong rồi, chúng ta sẽ hội hiệp với nhau mãi mãi !

Tà dương đã nhuộm vàng loang lổ trên con đường lớn trong địa phận Thái Nguyên, cây rung rung theo gió, những đốm vàng cũng rung rung theo, tạo cái vẻ lung linh cho con đường nằm chết lạng dưới cơn nắng cháy suốt ngày tròn.

Bên vệ đường, một tấm chiêu bài, có ba chữ :

Thiên Lý Hương. Ba chữ màu vàng, phản chiếu ánh tà dương chói lọi Người trong hạt Sơn Tây còn ai không biết Thiên Lý Hương là một xưởng chuyên chế tạo các loại hương nổi tiếng khắp sông hồ?

Mua hương dùng trong việc tang lễ, gặp nhãn hiệu Thiên Lý Hương thì nhất rồi, chắc chắn chẳng hề có cái việc mang tiền đổi lấy món hàng hữu danh vô thực.

Hoàng hôn xuống, đêm dần về, hơn mười người vừa chủ vừa nhân công quây quần bên bàn ăn.

Thời gian đúng lúc mọi người thừa nhận sau một ngày dài vất vả vì sinh kế, trên con đường rộng rãi, đã có người ung dung bách bộ, hứng ngọn gió chiều. Bỗng một cỗ xe to lớn từ xa xa tiến đến, xe chạy nhanh, xe do người kéo nhưng chạy nhanh hơn do ngựa kéo. Cỗ xe bắt chập khách đi đường, làm ai ai cũng hoảng hốt tạt vào lề, kẻ văng giày, rơi dép.

Cỗ xe dừng lại trước cửa hiệu Thiên Lý Hương.

Một đại hán chạy bay vào hiệu. Chẳng rõ đại hán có làm chi chẳng, tất cả những người trong hiệu bỗng dựng cảm thấy thân hình tê dại, chẳng một ai cử động được.

Đại hán khuôn từng bó nhang lớn, từng đồng giấy vàng, toàn là loại

thượng hảo hạng, dồn nhét những nhang và giấy vàng đó vào hai cỗ quan tài Xong xuôi rồi, đại hán vừa bước ra cửa, vừa quay đầu bảo mọi người trong hiệu :

- Các người yên trí, trong nửa khắc thời gian, tất cả sẽ cử động trở lại như thường.

Về cái khoảng tiền của số nhang, giấy vàng này, ta hẹn ngày mai sẽ trở lại thanh toán cho các người, bán một, ta trả hai, bù lại chỗ ta mua ngang như thế này !

Những người chứng kiến cảnh đó, đều xám mặt.

Chẳng phải đại hán hành hung ai, song thần khí của đại hán oai mãnh quá chừng, ai trông thấy đại hán cũng phải khiếp vía. Thời gian vào giữa ngọ, nắng đổ xuống đỉnh đầu, bên bờ ranh một ruộng dưa, có táng cây khá mát.

Dưới táng cây đó, một thiếu phụ đang vạch ngực áo cho con bú.

Thiếu phụ thừa sữa, một hài nhi làm sao nút cạn hai bầu to hơn quả dưa lớn nhất trong ruộng ?

Thiếu phụ vừa cho con bú, vừa lim dim đôi mắt, đùa với cơn buồn ngủ theo gió nhẹ về.

Đùa với cơn buồn ngủ, chứ thiếu phụ làm sao dám ngủ ngay tại gốc cây ? Tuy nhiên nàng cũng dật dờ, nửa tỉnh, nửa mê trong cái mộng lung của cam tưởng.

Bỗng, nàng có cảm nghĩ là một đôi mắt đang nhìn đăm đăm vào hai gò bồng đào mụ tròn sữa ngọt nơi ngực nàng.

Một nữ nhân để lộ bộ ngực trắng nõn nà, tròn đôi vú, còn gì e thẹn bằng ?

Huống chi, tại địa phương này, có thiếu chi người quen tánh khinh bạc nữ nhân, những nữ nhân nào đi đứng một mình nơi hoang vắng thường bị chúng chọc ghẹo, sỉ sà.

Chính thiếu phụ cũng đã hơn một lần bị chúng chặn đường.

Nhưng đôi mắt đang nhìn ngực nàng, không giống với những cặp mắt thường ngà. Đôi mắt này không bốc rục niề m dục vọng.

Đôi mắt này nhìn vào chỗ kín của người phái yếu vẫn nghiêm trọng phi thường, chừng như đối với chủ nhân đôi mắt đó, trên đời này chẳng bao giờ có sắc dục.

Hoặc giả bình sanh, người đó không hề biết sắc dục là gì.

Lim dim mắt mà thiếu phụ vẫn có cảm nghĩ như vậy. Mở mắt ra rồi, nàng nhìn rõ hơn, nhận ra người có đôi mắt đó oai hùng phi phàm, thần khí của người gieo khiếp đảm cho bất cứ ai chạm mặt với người. Đó là một đại hán, hoàn toàn xa lạ đối với thiếu phụ. Đại hán không có vẻ gì sang cả, bởi y phục xóc xếch, dơ dáy, mặt bụi bám đầy, tóc rối bù, cũng đầy bụi bám, giày rách.

Con người đó, còn tiêu tụy hơn một tên hành khất, hay nói đúng hơn, đó là một tên hành khất không ăn đã mấy hôm liền.

Nhưng oai phong phát ra từ con người đó, thiếu phụ nhìn qua là rợn mình.

Nàng chẳng hiểu tại sao, thấy người đó, nàng lại quá sợ, sợ hơn thấy hung thần, ác quỷ.

Kỳ quái hơn nữa, đại hán có bế một hài nhi, còn non ngày hơn đứa bé nơi tay nàng.

Và giờ đây, đứa hài nhi đó bật khóc, tiếng khóc của nó sao mà vang lớn thế ?

Cái mẫu tánh bừng lên nơi thiếu phụ khi nghe trẻ thơ khóc, nàng buột miệng hỏi đại hán :

- Mẹ nó đâu ?

Đại hán đáp gọn :

- Không còn !

Trong ánh mắt của thiếu phụ, thoáng lộ niềm kinh dị Lâu lắm, nàng thốt :

- Chừng như nó đòi bú.

Đại hán gật đầu :

- Phải ! Nó đói !

Thiếu phụ nhìn đứa bé nơi lòng nàng, vụt cười tươi :

- Trao nó đây cho tôi, tôi cho nó bú. Máy hôm nay sữa căng nhiều, con chó con của tôi bú không hết, dù chia cho hai nhi đó một phần, cũng chẳng hại gì sức khỏe của tôi. Đại hán lộ sắc mừng, hấp tấp thốt:

- Đa tạ !

Y trao đứa bé cho thiếu phụ ngay Sanh ra chưa được mấy ngày, da thịt còn non quá, sờ nhẹ vào đó cũng đủ làm trầy, thế mà nó lại bị kẻ nào hung ác quá chừng, chém phốt qua một bên má của nó, vết thương tuy liền da, song còn rạn đỏ....

Thương hại đứa bé, thiếu phụ cau mày :

- Nam nhân bao giờ cũng vụng về trong việc bế trẻ, sơ suất một chút là nó mang thương tích như vậy đó. Nghĩ cái nàng nào đó, đáng hận thật, sao lại không nuôi con, lại giao cho nam nhân giữ gìn ? Nam nhân thì giữ trẻ thế nào được ?

Đại hán đã nói, mẹ đứa bé không còn, thiếu phụ cứ tưởng là nàng ấy phụ tình, trốn chồng, bỏ con, đáng lẽ thiếu phụ mắng nặng hơn, song ngại làm đau lòng người bị tình phụ, nên nói phốt qua một chút như thế.

Đại hán nói rõ hơn :

- Mẹ nó chết rồi, ngay lúc vừa sanh hạ nó !

Thiếu phụ trở mắt.

Nàng kêu lên :

- Mới bao lớn đó lại cô cút rồi ? Đáng thương biết bao. Trời ! Sao lại có cái lớp người vừa mở mắt chào đời là vòng tay ôm liền nỗi khổ. Còn gì khổ hơn cho một đứa bé không mẹ ? Còn gì khổ hơn cho một nam nhân làm công việc của một vú già ?

Đại hán thở dài Ý nhận ra, có nói gì cũng bằng thừa, bởi thiếu phụ đã hiểu rồi, nàng hiểu nỗi khổ của một đứa bé không mẹ từ lúc sơ sanh, lớn lên nó sẽ lạc loài là cái chắc, bởi lẽ giản dị nhất là nó vẫn thiếu cha, thiếu nhà....

Hồi 5

Ác Nhân Cốc

Sông Hòa Điền nước tuôn như thác đổ.

Thời gian vào tháng bảy, thái dương tàn chênh chếch về Tây, mặt nước nhuộm vàng chơm chớp cuốn tạo cái vẻ linh động hùng vĩ cho con sông dài, rộng.

Ngược dòng Hòa Điền hà, lên mạn thượng du, sông chẻ hai nhánh, nhánh phía đông có cái tên là Ngọc Long, chảy qua một địa phương kỳ bí, hiểm trở.

Do đó, thỉnh thoảng đến một vùng, nước dội vào chướng ngại vật bắn tung tóe thành những cây hoa rất đẹp mắt.

Theo dòng Ngọc Long hà ngược lên là vùng Côn Lôn Sơn, một nơi từng sản xuất những tay tài ba, lỗi lạc, khuyh đảo võ lâm trung nguyên.

Ẩn trong vùng Côn Lôn Sơn có ngọn Ngọc Long, một ngọn núi muôn đời khuất mình trong bóng mát, chỉ trừ vào giờ ngọ là có chút dương quang chiếu xuống mà thôi.

Do đó, không khí nơi đây lạnh lẽo bốn mùa, tuy hiện tại vào tiết cuối mùa hạ, không gian như đã vào thu rồi và cảnh vật nhuộm màu héo hắt.

Gió từng cơn vi vu thổi, gió đùa sương dày từng bọng dòn đi và chính sương dày đùa là hơn là gió động cành xao.

Qua bao nhiêu ngày vất vả trên đường dài, chịu bao nhiêu thiếu thốn, cuối cùng, Yến Nam Thiên cũng đến chân núi Ngọc Long bên trong vùng Côn Lôn.

Lần này, y cũng mang xe theo, nhưng xe do ngựa kéo. Xe như long cốt sút bánh, ngựa như run chân nhưng người không mất cái vẻ kiêu hùng, dù có phần nào tiều tụy.

Người giữ được vẻ kiêu hùng là nhờ nghị lực. Một nghị lực bất chấp mọi hiểm nguy, gian khổ, quyết báo hận cho người quá cố, giữ vẹn nghĩa kim băng.

Đường đi gồ ghề quá, xe không lăn bánh nổi, ngựa làm sao kéo nổi.

Yến Nam Thiên một tay nắm càng xe, lời tiếp con ngựa, một tay bế hài nhi đang ngủ ngon lành.

Mùi nhang trong xe chốc chốc bốc ra, một mùi nhang tang tóc, vừa thơm vừa gây ghe rợn.. Hài nhi chùng như sanh ra để mà chịu vất vả gian lao, nên có cái vẻ an phận với gió bụi, phong sương, nó chẳng khóc chẳng gào, trừ những khi đói sữa quá độ.

Yến Nam Thiên nhìn xuống nó, niềm thương cảm dâng lên, tràn ngập cả tâm tư.

Nhìn một lúc, y điểm nhẹ nụ cười, thốt:

- Bé ơi! Dọc đường, bé đã bú thếp bao nhiêu người! Bé đã sống nhờ sữa của bao nhiêu từ mẫu rải rác khắp Trung Nguyên! Sinh ra chưa được bao nhiêu hôm, bé đã mang kiếp ăn mày, và bé sẽ còn ăn mày đến bao giờ? Trên thế gian này có hài nhi nào đáng thương hại hơn bé chẳng?

Bỗng, y nhún chân tung bỗng người lên không.

Đương nhiên y phải bế theo hài nhi.

Y vừa lên cao thì dưới chân y có tiếng động phát sinh, tiếng bốp, tiếng chát, tiếng vèo, nhiều thứ tiếng chen nhau hòa lẫn tạo thành một âm thanh quái dị vút qua.

Âm thanh đó, do vô số ám khí, đủ hình, đủ loại từ bốn phía lao qua, ám khí dẹt như thoi, hoặc chạm nhau, hoặc lướt sát bên nhau.

Những ám khí đó dĩ nhiên lấy y làm đích, nhưng cái đíc đã lên cao rồi, ám khí quét trong khoảng không, đan lưới.

Nếu Yến Nam Thiên chậm một chút có lẽ hai mạng đã đi đời.

Rồi từ trên không y lộn người đáp xuống, y đáp đúng dưới bụng ngựa, một tay ôm hài nhi sát vào lòng tay kia kéo càng xe hạ thấp xuống, mượn càng xe che chở cho hài nhi hơn là chính ý.

Từ trong chỗ rậm rạp nào đó, có tiếng người kêu lên:

- Công phu tuyệt hảo!

Yến Nam Thiên lập tức quát lớn:

- Phóng ám khí hại người, là....

Cái tiếng "ai" y chưa kịp thốt lên, con ngựa vụt hí vang rền.

Nó hí thảm rõ rệt, và như thế là hẳn có một sự bất tường xảy đến với nó.

Từ nơi mình nó, hơn mười vòi máu phún ra, trong tình trạng đó, nó phải ngã xuống.

Nó ngã, tức nhiên nó lôi theo cỗ xe, xe ngã là bao nhiêu ật trong xe phải đảo lộn.

Không cần suy nghĩ, Yến Nam Thiên vung tay đánh xuống, càng xe gãy lìa, càng xe vừa gãy, con ngựa cũng vừa ngã.

Chưa hết, y lại vung tay đấm vào vách xe, một tiếng bình vang lên, vách xe thủng, bày một lỗ khá rộng, y lập tức đặt hài nhi vào trong xe.

Làm xong việc đó, y phát hiện ra hơn mười điểm sáng đang lao vút tới.

Không còn vướng bận hài nhi, mà hài nhi lại nằm trong xe, an toàn, không ám khí nào chui qua gỗ vào đến nó, Yến Nam Thiên lao vút mình lên.

Không chậm trễ, y lại tung bỗng người lên không trung, tránh đợt ám khí thứ hai.

Ám khí bay qua bên dưới chân, không trúng đích. Liền theo đó, hơn mười đạo kiếm quang bắn tới chành lên. Giả như y đáp xuống, tất bao nhiêu kiếm quang đó phải có vài đạo chạm vào mình y.

Biết thế khi nào y chịu đáp xuống?

Y dang hai tay ra, bàn tay sẽ rộng, tựa hính hai cánh chim quạt xuống, lấy đà tung người cao lên một chút.

Gió kiếm vút qua bên dưới chân nghe mát lạnh.

Nhiều thanh kiếm cùng xuất phát một lượt lại từ bốn phía công vào một điểm trung tâm, trật cái điểm đó rồi, những thanh kiếm chạm nhau là cái chắc, bởi trong tình trạng đó, có kiếm thủ nào kịp dừng chiêu thức?

Kiếm chạm kiếm bật thành tiếng kêu soang soảng, kiếm chạm nhau mạnh, người cầm kiếm đương nhiên phải bị chấn động ít nhiều cùng dội lại.

Từ trên không nhìn xuống qua bóng tối mờ mờ, Yén Nam Thiên nhận ra trong số các cao thủ đó có ít nhất ba bốn đạo nhân.

Nhằm phương hướng chắc chắn, Yén Nam Thiên dùng phương pháp thiên cân trụ, đáp xuống nhanh.

Chỗ y đáp xuống là mui xe, y chọn một nơi khá cao để phòng người bên dưới công tiếp bất ngờ.

Rồi từ chỗ đáp, y vung tay quyền, nhằm một đạo nhân mặc áo lam đánh tới.

Qua mấy đợt ám khí, rồi đến lượt vàng kiếm quang, y nhận ra những kẻ kia, mà y chưa biết được là những ai, xuất thủ đối với y chẳng chút nương tình. Giả như y bị một trong những người đó đánh trúng, hẳn y phải táng mạng rồi.

Như thế, bây giờ phản công, y cần gì phải nương tình đối với họ?

Cho nên, chiêu thức do y phát ra vừa độc vừa mạnh, có thể nói y đánh vùi toàn công lực bình sinh, có đánh như thế y mới hả niềm phần uất.

Y đánh mạnh quá, chưa đến đích gió đã quét qua rồi.

Đạo nhân đối diện nghe tiếng gáo vút qua, râu phát lên, cơ hồ không kèm vững nổi thân hình.

Bất giác, đạo nhân sanh lòng khiếp hãi, nhanh tay khoát qua một vòng kiếm, che phần trước mặt.

Nhát kiếm xuất phát bất thành linh, nhưng vẫn có đầy đủ tinh diệu như đã dẫn đo kỹ. Nhất kiếm đó bao hàm một công phu tu vi ít nhất cũng mấy mươi năm dài.

Tuy nhiên, nhất kiếm đó phát ra như vậy không làm sao gây thương tổn cho địch, bất quá chỉ để tự vệ thôi, phòng một chiêu công tiếp nối.

Nhưng, nhất kiếm chưa tròn đã thấy cổ tay đau nhói lên. Đạo nhân kinh hãi, lỏng năm ngón tay liền, thanh kiếm về tay người khác.

Đạo nhân đúng là một nhân vật hữu hạng, bị tước vũ khí tuy có giạt mình, song không hề rối loạn tâm thần. Giả như lão cứ giữ nguyên vị trí đó, chắc thế nào cũng bị chưởng phong của Yến Nam Thiên quật ngã.

Thanh kiếm vừa vượt khỏi tay, lão hụp nhanh xuống, lòn sát dưới đạo chưởng phong, vọt ra ngoài tầm.

Yến Nam Thiên buột miệng kêu lên:

- Khá lắm!

Hai tiếng gọn vừa buông dứt, y hoành tay, vung kiếm chém tạt qua một người đứng kế bên.

Là tay kiếm đệ nhất trong thiên hạ võ lâm đương thời, tay không đoạt kiếm của địch được, thì khi trên tay có kiếm, cái khí thế phải hùng dũng phi thường.

Huống chi, kiếm pháp của y được giang hồ tôn xưng là thần là thánh, tự nhiên nhất kiếm đưa ra phải ảo diệu trên chỗ tưởng của mọi người.

Thép kiếm chưa đến nơi, gió kiếm đã cuốn sang, gió kiếm rít vù vù, mừng tượng một tràng dài tiếng sấm.

Người nào đó, toan cử kiếm lên đón đỡ, bỗng một ý niệm phát sanh, biến sắc mặt, cấp tốc ngã ngửa người ra phía sau cong mình như vòng cung tránh đường kiếm của Yến Nam Thiên.

Đường kiếm vừa phớt qua, thân hình người đó lạng xuống sát mặt đất, rồi lăn luôn mấy vòng, ra khỏi tầm áp lực.

Yến Nam Thiên đảo bộ tiến theo.

Người đó không còn hồn vía nào nữa, bắt buộc phải vung kiếm lên nghênh đón.

Keng!

Thanh kiếm của người đó bị tiện mất một đoạn bên ngoài.

Người đó lại lăn luôn mấy vòng nữa, Yến Nam Thiên không bỏ, cấp tốc lướt theo, tay vung kiếm từ trên chém xuống.

Lại một tiếng keng vang lên.

Nếu để ý phân tích trong tiếng keng đó, có bốn tiếng chạm hiệp lại, nhưng vì cùng xuất phát đồng thời, thành ra nghe như một.

Ba đạo nhân áo lam chẳng rõ từ đâu vọt đến, ba thanh kiếm cùng chớp lên, đón chặn thanh kiếm của Yến Nam Thiên cứu mạng cho người đang nằm dưới đất. Người này quá sợ đã bất tỉnh rồi.

Yến Nam Thiên cao giọng hỏi:

- Tiếp nhất kiếm của tại hạ, là Tứ Trụ hay Tam Ưng đó?

Một đạo nhân đáp:

- Tứ Tụu Rồi lão hỏi luôn:

- Làm sao các hạ....

Yến Nam Thiên bật cười ha hả, chặnlời:

- Trong thiên hạ này, ngoài Thất Kiếm Côn Lôn, thử hỏi có mấy kẻ tiếp được một nhát kiếm của tại hạ?

Đạo nhân đó cũng cao giọng:

- Trong thiên hạ ngày nay, ngoài Yến Nam Thiên đại hiệp ra, còn có ai chịu nổi cùng một lúc thế công liên thủ của ba anh em bản đạo?

Yến Nam Thiên ngưng bật tiếng cười, quát lớn:

- Nhưng tại sao Côn Lôn Thất Kiếm lại hạ độc thủ đối với Yến Nam Thiên này?

Đó là điều mà tại hạ không tưởng tượng nổi.

Đạo nhân cười khở:

- Bản đạo cố tình trấn thủ tại đây, là để ngăn chặn người đời vào sâu Ác Nhân Cốc. Bản đạo không ngờ, Yến đại hiệp lại muốn vào đó!

Yến Nam Thiên hừ lạnh:

- Các vị nghi ngờ tại hạ? Các vị đánh giá tại hạ như thế sao?

Đạo nhân thở dài:

- Vào Ác Nhân Cốc để làm gì? Chắc Yến đại hiệp cũng thừa hiểu cái mục đích của những kẻ muốn vào đó, và đại hiệp cũng hiểu luôn nguyên nhân khiến họ phải vào đó!

Yến Nam Thiên trầm giọng:

- Bởi có thành kiến như vậy, nên các hạ mới hạ độc thủ với tại hạ ?

Đạo nhân thở dài luôn mấy tiếng:

- Chứ nếu không, bần đạo khi nào ngăn chặn, để cấu kết một hận thù vô lý.

Ba thanh kiếm của các đạo nhân đâu lại thành một cái giá, cái giá đó đỡ lấy thanh kiếm của Yến Nam Thiên.

Y rút thanh kiếm về.

Ba thanh kiếm kia, mất vật đỡ bên trên, hạ xuống liền, chẳng khác nào rơi xuống, rơi rồi chừng như không bao giờ trở lên như cũ nổi, bởi ba cánh tay cầm kiếm đã tê dại hẳn.

Yến Nam Thiên hỏi:

- Các vị trấn giữ tại đây, tiếng rằng cản trở đường người trong thiên hạ vào cốc, chẳng lẽ các vị dư công làm cái việc đó, đối với tất cả mọi người? Ít nhất, các vị cũng nhắm vào một vài cá nhân nào đó riêng biệt thôi chứ?

Đạo nhân gật đầu:

- Đúng vậy, đại hiệp.

Yến Nam Thiên lại hỏi:

- Thế thì các vị đón chặn ai?

Đạo nhân đáp:

- Tư Mã Yên!

Yến Nam Thiên thoáng giật mình:

- Xuyên Trường Kiếm Tư Mã Yên?

Đạo nhân căm hận:

- Chính ác tặc đó!

Yến Nam Thiên hỏi:

- Làm sao đạo trưởng biết là Tư Mã Yên sẽ đến đây?

Đạo nhân đáp:

- Lão ấy bị bát Nghĩa vùng Xuyên Trung đuổi chạy một mạch đến đây, nhưng chẳng rõ lão tặc nấp ở nơi nào chưa chịu xuất hiện để vào Ác Nhân Cốc. Chạy đến đây, đương nhiên là lão ta định vào trong cốc chứ nếu không thì hẳn lão đã chạy đến một phương trời khác rồi.

Đạo nhân đưa tay chỉ ba người đứng gần đó, giới thiệu với Yến Nam Thiên:

- Đây là Bát Nghĩa tại Xuyên Trung, vị thứ nhất là Đại Nghĩa sĩ Dương Bình, vị thứ hai là Tam Nghĩa sĩ Hải Trường Ba, vị cuối cùng là Thất Nghĩa sĩ Hải Kim Ba.

Xuyên Trung Bát Nghĩa, là tám vị hào kiệt có tinh danh chấn động sông hồ, phàm người trong võ lâm chẳng ai không nghe tên biết tiếng.

Yến Nam Thiên nhìn qua ba vị đó, nhận ra người nào cũng có khí võ hiên ngang, dù rằng họ bị y dồn bức đến phải nhào lặn trên mặt đất, song khi đứng lên rồi, thần thái của họ vẫn hùng dũng như thường, chẳng tỏ vẻ gì khiếp sợ, bối rối.

Vị thủ lĩnh Bát Nghĩa Xuyên Trung là Dương Bình, mặt vuông mũi thẳng đôi mày dài xéch tận mang tai, khí thái cực kỳ oai mãnh, ai trông thấy cũng phải rợn người, lúc đó vòng tay, nghiêng mình thốt:

- Bọn tại hạ đuổi theo ác tặc, đến bờ sông Hòa Điền, bỗng nhiên mắt hút lão ta.

Chỉ sợ lão ẩn tránh sự truy nã của bọn tại hạ vừa rồi, lén vào Ác Nhân Cốc thì thật là bọn tại hạ uất hận ngàn đời! Ngại bọn mình ít

ngươi, không đủ bố trí cuộc bao vây, chờ đợi, nên tại hạ lên tận Côn Lôn Sơn, thỉnh bốn vị trưởng lão xuống núi tiếp trợ. Ngờ đâu, lại gặp Yến đại hiệp.

Hải Trường Ba nhếch nụ cười khổ, tiếp theo:

- Bọn tại hạ vừa rồi, thực ra có nhận thấy Yến đại hiệp khác dung mạo so với lão tặc, song lão tặc lại tinh thông thuật sửa dung mạo, do đó mới có điều làm lẫn đáng tiếc.

Yến Nam Thiên gật đầu:

- Thảo nào mà các vị vừa xuất thủ lại dùng toàn chiêu độc!

Đạo nhân đứng đầu trong bọn Tứ Trụ Côn Lôn, là Tàng Dực Tử, do dự một chút lại hỏi:

- Nhưng, Yến đại hiệp đến đây để.... làm gì?

Yến Nam Thiên trầm giọng:

- Đến để vào Ác Nhân Cốc, chứ còn làm gì nữa?

Côn Lôn Tứ Trụ, Xuyên Trung Tam Nghĩa, nhất loạt giật mình, đồng thanh kêu:

- Yến đại hiệp muốn vào Ác Nhân Cốc?

Yến Nam Thiên ngẩng mặt nhìn trời bật cười lớn:

- Vào Ác Nhân Cốc, Yến Nam Thiên này chẳng phải tỵ cừu mà đi tầm cừu!

Tàng Dực Tử trở mắt:

- Nhưng....nhưng Ác Nhân Cốc là nơi....

Yến Nam Thiên cao giọng:

- Chẳng lẽ là một long đàm hổ huyết? Dù là nơi rừng đao, núi kiếm,

tại hạ muốn đi là cứ đi như thường.

Tàng Dực Tử thoáng biến sắc:

- Cái hào khí của Yến đại hiệp cao ngất chín tầng mây. Bọn bản đạo còn ai không biết? Tuy nhiên, trong Ác Nhân Cốc bọn hung tinh bạo quỷ quy tụ đông như số cát sông Hằng, từ nghìn xưa chưa hề có một khoảng thời gian nào mà ác nhân hội hiệp một nơi đông như thế. Mà cũng từ lâu rồi, chẳng một ai dám đơn thân độc lực vào tận cốc hội diện với họ. Xin Yến đại hiệp nghĩ lại.

Ánh mắt bốc ngời lửa hận, Yến Nam Thiên nhìn ra xa xa qua màn sương mỏng, sau màn sương đó, sơn cốc hiện mờ mờ, trầm giọng thốt:

- Là nam tử hán, nếu làm được một cái gì mà người đời không dám làm, không thể làm, như vậy mới đáng mặt. Sống trên đời, dù có chết cũng không thẹn với cái nghĩa dư sanh.

Côn Lôn Tứ Tụ cũng nhìn nhau, mặt có vẻ thẹn.

Dương Bình cất tiếng:

- Nhưng....cứ theo tại hạ hiểu biết, thì bọn thập đại ma đầu lợi hại nhất trong vòng vài mươi năm sau này, có bốn người đã vào trong ấy.

Hải Trường Ba tiếp nối:

- Tại hạ chỉ sợ trên cái số đó! Nếu tại hạ không làm thì đã có những người sau đây vào cốc từ lâu:

Huyết Thủ Đồ Sát, Tiều Lý Tàng Dao Tiểu Di Đà Cáp Cáp Nhi, Bất Nam Bất Nữ Đồ Kiêu Kiêu, Bất Ngật Nhân Đầu Lý Đại Chủy....

Yến Nam Thiên cau mày chặn lại:

- Lý Đại Chủy?....Cái tên ác ma chuyên ăn thịt người?

Hải Trường Ba gật đầu:

- Chính lão ấy. Sở dĩ người ta gọi lão với cái hiệu Bất Ngạt Nhân Đầu là vì lão không ăn đầu người, còn thì tay, chân, thân, thể, phèo, phổi, ruột, gan, lão đều xơi nốt.

Yến Nam Thiên nổi giận:

- Loại ác ma đó, nên tận sát là phải.

Hải Trường Ba thờ dài:

- Cứ theo truyền thuyết thì Lý Đại Chủy cũng là một người có khí khái lắm, võ công cao, văn học rộng đáng mặt anh tài. Không hiểu tại sao lão ta bỗng nhiên lại sanh cái hứng thích ăn thịt người. Tuy nhiên, ngoài cái việc ăn thịt người, lão không phạm một tội ác nào khác.

Yến Nam Thiên hừ một tiếng lớn:

- Ăn thịt người, chưa đủ sao mà còn muốn lão ta làm thêm những tội ác?

Hải Trường Ba nhếch nụ cười khổ:

- Nói, là phải nói như thế cho đúng sự thật, chứ muốn ăn thịt người, tức nhiên phải giết người là phạm tội ác rồi! Vị minh chủ võ lâm vùng Tam Tương là Ái Tài Như Mạng Thiết Vô Song, chẳng hiểu sao lại chọn Lý Đại Chủy làm rể quý, gả con gái cho lão Thiết Vô Song đại hiệp có lẽ vì mến cái tài của lão, muốn lôi cuốn lão trở về đường chánh, nên đưa con gái sống bên cạnh lão, ngày đêm giám thị mọi hành vi, đồng thời khuyên ỉai lão cải sửa tâm tánh.

Yến Nam Thiên thờ dài:

- Thiết Vô Song thương tài như thương mạng sống, quả là danh bất hư truyền.

Hải Trường Ba cũng thờ dài, tiếp:

- Ngờ đâu, chó chẳng bao giờ nhin phẫn, ba hôm sau lễ tân hôn, Lý Đại Chủy giết vợ mà ăn thịt ngon lành.

Râu tóc dựng đứng, Yến Nam Thiên nghiêng răng:

- Lão súc sanh đáng hận!

Hải Trường Ba tiếp:

- Thiết Vô Song nghe được tin đó, nổi giận đùng đùng, sai mười tám đệ tử phân nhau đi khắp nẻo sông hồ tìm tên rể quý, nhất định hạ sát họ Lý cho kỳ được. Lão ta hay ra, cấp tốc vào Ác Nhân Cốc tỵ nạn.

Dương Bình tiếp theo:

- Tuy nhiên, vì danh dự gia đình Thiết đại hiệp không hề tiết lộ cái thảm tử của con gái cho ai biết, chỉ nói rằng nàng bị bạo bệnh mà chết. Vì tại hạ có chỗ tâm giao với Thiết đại hiệp nên mới được Thiết đại hiệp cho biết rõ tình tiết.

Yến Nam Thiên căm hận:

- Thảo nào trên giang hồ ít ai biết được việc đó. Nhưng không lẽ biết được Lý Đại Chủ đã trốn vào Ác Nhân Cốc, Thiết Vô Song lại có thể để yên cho họ Lý tự tại ung dung à?

Hải Trường Ba thốt:

- Thiết đại hiệp mấy phen toan vào tận cốc, tìm ác tặc, song mười tám đệ tử đã hết sức cản ngăn, mà Thiết phu nhân cũng khẩn thiết van nài. Do đó Thiết đại hiệp phải ngậm hờn mà lờ đi.

Yến Nam Thiên gật đầu:

- Con gái vừa bị giết, khi nào Thiết phu nhân lại chịu mất luôn chồng, bởi bà ấy tin tưởng Thiết Vô Song dù có đi chắc chắn không có về. Nghĩ ra, một nam nhân có vợ kẻ cũng là thông minh đấy.

Hải Trường Ba lại tiếp:

- Trừ bốn người đó, còn một người khác, có cái tên Âm Cửu U, lão ta tự phụ là tay khinh công đệ nhất thiên hạ, bình sanh không bao giờ

chánh diện đối địch với ai, chỉ chuyên nấp trong bóng tối, đánh lén hoặc âm thầm thiết kế kừa thiên hạ vào tròng.

Nghe nói lão ta cũng đã vào trong cốc, cũng vì tỵ nạn như các người kia.

Yến Nam Thiên ạ lên một tiếng:

- Bán Nhân Bán Quỷ Âm Cửu U cũng đã vào trong cốc rồi? Thế là lão ta không bị bọn Trương Lão phái Thiếu Lâm hạ độc thủ để báo thù cho vị tặc gia đệ tử họ Lý, tên gọi Đại Nguyên chết dưới tay lão à?

Hải Trường Ba thở dài:

- Nếu lão đã chết đi thì còn nói làm gì? Theo lời truyền thuyết trên giang hồ, thì lão chẳng hề bị các lão tăng trong Thiếu Lâm phái bắt được, song thực ra, thì đúng là các vị Trương lão hộ pháp Thiếu Lâm có bắt được lão ta, đem giam dưới đáy sâu Âm Minh Cốc, chặn hiểu lão làm thế nào mà trốn thoát được, từ đó tỵ nạn luôn trong Ác Nhân Cốc. Cái việc lão trốn khỏi Âm Minh Cốc có liên quan đến danh dự phái Thiếu Lâm, cho nên các lão tăng không hề tiết lộ sự tình cho ai biết, cả đến những đệ tử trong phái, trừ một vài người thân tín ra còn thì chẳng một ai hiểu. Do đó có sự dị nghị trong giang hồ là các Trương lão hộ pháp trong phái Thiếu Lâm lờ đi cho Âm Cửu U.

Yến Nam Thiên thở dài:

- Ngày xưa, phái Thiếu Lâm được xem là lãnh tụ toàn thể võ lâm, nhưng ngày nay thì cái uy danh đó bị mờ rồi! Có lẽ là vì đệ tử phái đó càng ngày càng khiếp nhược, tham sống, sợ chết nên chẳng còn ai làm nên việc gì phi thường, chỉ sợ đến một thời gian nào đó, toàn phái phải tàn lụn để rồi cuối cùng rút lui khỏi giang hồ vĩnh viễn!

Tàng Dục Tử cũng thở dài:

- Muốn bảo trì thịnh danh một môn phái, nào phải là việc dễ làm, hơn nữa, nào phải một vài người làm nổi?

Đạo nhân thốt câu đó với niềm cảm khái vô biên, chính là nghĩ đến phái Côn Lôn, và hiện thì phái Côn Lôn của lão đang trên đà xuống

dốc.

Dương Bình tiếp:

- Bọn họ, gồm toàn những tay lợi hại, khó đối phó nhất trên đời. Trong số đó, đáng kể hơn hết là Bất Nam Bất Nữ Đồ Kiều Kiều, một con người túc trí, đa mưu, lại tinh thông thuật cải sửa dung mạo. Bà ta có thể giả dạng bất cứ ai, kể cả những người thân nhất của chúng ta, khi bà giả dạng rồi, đừng mong chúng ta nhận ra bà là con người giả. Nghe nói bà ta vào cốc, không hẳn vì tỵ cừu mà còn có một lý do khác nữa.

Hải Trường Ba gật đầu:

- Phải đó, giỏi thuật cải sửa dung mạo thì bà ta cần gì phải vào cốc tỵ cừu? Bà cải thành trăm hình, ngàn trạng, còn ai biết chân tướng của bà ra sao mà mong báo thù?

Hắn bà ta có một dụng ý nào đó!

Yến Nam Thiên trầm giọng:

- Vô luận bọn đó vào cốc với nguyên nhân nào, vô luận bọn người đó có người giỏi thuật khinh công, giỏi thuật cải sửa dung mạo, nhất định là bọn họ chẳng làm gì tại hạ nổi. Gặp một người, tại hạ giết một người, gặp bao nhiêu người, tại hạ giết hết bấy nhiêu người, trừ ra bọn họ có tài biến thành những đứa bé con năm ba tuổi, bởi dù sao những đứa bé đó chưa thể được xem là ác nhân bất chấp chúng làm nên tội lỗi gì và cũng bởi tại hạ không nỡ hạ độc thủ với những kẻ vị thành niên.

Dương Bình cố nở một nụ cười vuốt:

- Bọn người trong Ác Nhân Cốc không địch lại Yến đại hiệp là cái chắc, dù đại hiệp đơn thân độc lực vào đó, Bất quá.. Bất quá....

Yến Nam Thiên không đợi y nói dứt câu, vòng tay chặn lời:

- Các vị đã cho tại hạ nghe những lời rất hữu ích. Tại hạ cảm kích vô cùng, song vô luận làm sao, tại hạ Ở trong cái thế chẳng đặng đừng,

vậy các vị lương thứ cho tại hạ không tiếp nhận những lời khuyên quý báu đó, và tiện đây xin cáo biệt!

Bảy người cùng kêu lên một lượt:

- Yển đại hiệp....

Yển Nam Thiên đã quay mình rồi, không hề nhìn lại. Con ngựa đã chết, y nắm càng xe gãy, lôi cỗ xe đi.

Người lôi xe, xe lướt còn nhanh hơn do ngựa kéo.

Bảy người nhìn theo hông y, mơ màng....

Lâu lắm, Tàng Dực Tử phá tan im lặng, buông tiền thờ dài:

- Thiên hạ đồn, võ công của Yển Nam Thiên rất cao, cao đến mức quán tuyệt trần gian, từ bao lâu này bản đạo không tin lắm, thực nghiệm qua rồi mới biết lời truyền thuyết còn dưới sự thực một phần.

Dương Bình chớp mắt:

- Võ công cao, đều đó chẳng đáng cho chúng ta bội phục, điều mà chúng ta cần quan tâm là cái hào khí bốc tận chín tầng mây của Yển Nam Thiên. Một con người có nghĩa khí bao trùm vũ trụ như y, găm lại trên thế gian không phải dễ tìm!

Hải Trường Ba lẩm bẩm:

- Chỉ mong lần này vào Ác Nhân Cốc, y sẽ bình an vô sự trở lại với chúng ta! Mất đi một trang nghĩa khí như thế, võ lâm tiêu điều lắm!

xxx Đường núi có đường nào bằng phẳng, nhất là những núi hoang vu, trăm ngàn ngày chưa có một bóng người.

Yển Nam Thiên theo con đường khúc khuỷu, gồ ghề tiến tới, đi một mình đã là việc khó khăn, rồi lại còn đèo theo một cỗ xe, xe lại to lớn phi thường, xe không chở người, xe lại chở quan tài, chở đến hai cỗ quan tài....

Vậy mà y không tỏ cái vẻ gì mệt nhọc cả, lôi cỗ xe như trẻ nít kéo một con điều giấy, điều bay rẹt rẹt thì xe cũng lướt phẳng phẳng.

Đường núi hoang vu, thời gian lại về chiều, hoàng hôn xuống từ lâu, đêm sắp sửa về, đêm sẽ buông lỏng dạ thú, dạ cầm, tìm mồi khắp chốn, đêm mang đến bức màn đen bao la vô tận, bảo đảm một nơi an toàn tương đối cho loài dạ hoạt.

Xa xa trong màn sương mờ có một điểm sáng chao đảo.

Điểm sáng, đó chính là một ngọn đèn bao ba mặt, chỉ chừa phía trước soi đường, che khuất người cầm nó.

Ở đây có người cầm nó, hay nó được gắn vào một nơi nào đó, không thể biết được, bởi chẳng thấy những gì phía sau ngọn đèn.

Đèn sợ gió, nên ẩn vào một chỗ trong vách núi.

Đèn không sáng, bởi ngọn rất nhỏ, mừng tượng một điểm lửa đóm xanh xanh.

Nơi đây là Ác Nhân Cốc, một cấm địa của khách giang hồ, nơi nổi tiếng quy tụ toàn là hung ma ác quỷ, chưa đến nơi, con người đã sợ rồi, vào đến nơi, lòng phải hồi hộp hơn, càng hồi hộp là đến vào lúc đêm về, càng sợ hãi khi hình ảnh đầu tiên là một ánh đèn, xanh xanh lạnh lạnh.. Nhưng, đối với Yến Nam Thiên, nếu cần qua ngang Quỷ môn quan y vẫn thản nhiên như thường.

Huống hồ, Ác Nhân Cốc có ngay trần gian, chứ không ở cõi âm u ám.

Huống hồ, y lại biết nơi đây chẳng có ma, có quỷ, mà là những người, bằng xương bằng thịt như y, họ hung dữ thật, nhưng cái hung dữ của những con mèo có nghĩa gì trước cái oai của hổ?

Ai khác, thấy ánh đèn chao đảo xanh lạnh thì sợ, Yến Nam Thiên lại khoan khoái vô cùng.

Chung quy rồi, địa phương y tìm đến cũng hiện ra trước mắt.

Bởi, ánh đèn kia báo hiệu sự hiện diện của cái mà y đang vượt ngàn

vạn dặm đường tìm kiếm, đương nhiên là phải khoan khoái, có điều, niềm khoan khoái đó hòa lẫn với nỗi căm hờn....

Khung cảnh sau ngọn đèn đó, có chứa đựng một người, người đó đã đưa hai oan hồn về hư vô, bằng mọi giá, y phải đưa con người đó về hư vô, tạ tội với hai oan hồn....

Yến Nam Thiên kéo cỗ xe lướt tới Đèn gắn trong một lỗ trũng, dưới ngọn đèn, có hai hàng chữ:

"Vào cốc, là lên trời; Người vào do lối kia" Một hình mũi tên, khắc nơi vách đá, cuối câu, chỉ một đường ngoằn ngoèo cạnh nơi đó.

Con đường dẫn thẳng đến nơi giáp giới của những lỗ thông từ các hương của vùng Côn Lô Sơn, để vào cốc.

Yến Nam Thiên gầm lên:

- Cái lũ hung ác này cũng to gan thật, dám ghi chữ, vẽ tên chỉ đường vào cốc!

Chúng tưởng trên đời này chẳng một ai dám vào sào huyệt của chúng à?

Thực ra, từ lâu lắm rồi, chỉ có y, người thứ nhất, dám vào cốc.

Người thứ nhất là kẻ về hạng tốt, hạng chính nhân quân tử, bởi người tốt vào đây chẳng phải để tỵ nạn như chúng.

Còn ra, những kẻ hung tàn, bạo ác thì đường vào ác cốc là con đường đi chợ hàng ngày của chúng, sự có mặt của chúng tại đây đâu phải là lạ lùng!

Có điều, vào thì nhiều, nhưng chẳng có ra bao nhiêu, bởi chúng đã tự nguyện ly khai nhân thế, thì còn trở lại trần gian làm chi? Do đó, vào cốc rồi, chúng cảm như đứt khoát hẳn với phần còn lại bên ngoài đời.

Ác Nhân Cốc nằm tại trung tâm vùng núi Côn Lô, chung quanh có trăm ngàn đỉnh cao thấp bất đồng, bao bọc kín đáo.

Cốc, tự nhiên chìm sâu trong lòng đất, đường vào núi đi xuống, đường không dốc lắm, vào con đường đó rồi, Yên Nam Thiên không cần phải kéo, cỗ xe tự nó lăn bánh theo dốc xuống dần dần.

Tuy con đường lồi lõm, nhưng vì cỗ xe hơi nặng, đã lăn xuống khá nhanh. Yên Nam Thiên không phải kéo nhưng trái lại phải chỏi lại cho nó chậm lăn, khỏi tuột nhanh.

Đường vào cốc hết sức ngoằn ngoèo, không một đoạn thẳng nào dài hơn một trượng.

Thời gian là lúc đêm về sáng, ngàn điểm sáng rải rác dọc đường chiếu lên khá tỏ, như giữa đêm thanh có vạn ánh sao soi rọi.

Trong vầng sáng ven đường, Yên Nam Thiên nhận ra phía trước mặt có một điểm cực kỳ chiếu diệu, địa điểm hiện ra, tỏ rõ cái vẻ khác biệt với mọi cảnh vật chung quanh.

Yên Nam Thiên biết ngay, nơi đó chính là Ác Nhân Cốc còn chung quanh cũng như bên ngoài chỉ là những vùng phụ cận mà thôi.

Thần bí!

Tả cái cảnh ở đây dùng hai tiếng thần bí cũng đủ nói lên những gì ma quái, rùng rợn, hãi hùng trên chốc tưởng tượng của mọi người. Đối với thực tế, dù là thực tế ngàn nguy, muôn hiểm, Yên Nam Thiên vẫn xem thường.

Đối với thần bí, dù sao thì y cũng thấy chùn lòng, bởi từ phút giây này trở đi, y đương đầu với toàn là những bất trắc, vô lường.

Dù ai có can đảm đến đâu, cũng phải ngán những cái vô lường và vô thường.

Cho nên, y không ngoài thông lệ. Tuy nhiên, gồm là dè dặt, chứ không phải gồm là sợ sệt, rồi do dự, nhút nhát bỏ cuộc luôn.

Y cứ ngang nhiên bước tới.

Xxx Khách giang hồ thường đề cập Ác Nhân Cốc.

Nào có bao nhiêu người đặt chân đến đó? Cho nên hình ảnh Ác Nhân Cốc họ bằng vào tưởng tượng, trí óc càng phong phú, họ càng vẽ vời hơn.

Nhưng, tất cả đều có một tưởng tượng tương đồng, là Ác Nhân Cốc phải âm u, lạnh lùng như địa ngục.

Trái với những gì khách giang hồ truyền thuyết, Yên Nam Thiên có cảm giác đầu tiên là nơi đây chẳng đến nỗi âm u lạnh lùng.

Bởi trước mắt y là một vàng sáng chói, mà nơi nào có ánh sáng huy hoàng, thì nơi đó không thể lạnh lùng được.

Đã không lạnh lùng, thì không thể hoang vắng, dù trong tầm mắt y, chưa một nhiệt náo hiện ra.

Đèn sáng quá!

Đèn này rọi sáng ngày đêm, tháng này qua năm khác, hay đặc biệt chỉ có đêm nay?

Nếu chỉ có đặc biệt đêm nay thôi, thì vì Yên Nam Thiên mà có, hay vì một nguyên nhân nào khác?

Và, tình huống bên trong Ác Nhân Cốc như thế nào?

Bất cứ tình huống như thế nào, lợi hay bất lợi, Yên Nam Thiên muốn biết rõ và phải biết gấp.

Trước địa điểm huy hoàng đó, có một tấm bia, mặt bia có khắc mấy chữ:

"Vào cốc! Vào cốc! Vĩnh viễn thoát ly kiếp nô bộc!" Nô bộc!

Trên đời này, ai không là tên nô bộc?

Bạo chúa là nô bộc của uy quyền, làm mọi cách để bảo vệ, duy trì uy quyền, chết vì uy quyền, sống cho uy quyền.

Tham nhũng, nô lệ của tài lợi, kể cả những chân nhân quân tử cũng nô lệ cho chân lý, đạo nghĩa....

Mọi tầng lớp xã hội nô lệ cho cái vòn luẩn quẩn đó, bởi tất cả chừa vào Ác Nhân Cốc. Còn ở ngoài đời ngày nào là còn bị câu thúc ngày đó.

Vào Ác Nhân Cốc rồi, là vứt bỏ mọi buộc ràng, là tự do bành trướng cái bản ngã.

Vào cốc rồi, con người thung dun, tự tại, không tiếp xúc thế nhân, thì mọi nhu cầu không còn lý do tồn tại.

Qua khỏi tấm thạch bia, còn đường trở nên bình thản. Chẳng những nó bằng phẳng như nền, mà còn láng bóng như gương soi, đèn bên trên chiếu xuống, ánh sáng phản ngời chói mắt.

Nhưng Yển Nam Thiên hiểu, con đường bình thản đó, chẳng có mấy may an toàn cho hành nhân. Những con đường hấp dẫn như vậy luôn luôn có gài nhiều cạm bẫy nguy hại nhất trần đời.

Bước lên con đường đó là dẫm chân lên tử địa.

Không có cửa, không có tường cũng chẳng có màn幔, lan can.

Mênh mông! Trước mặt Yển Nam Thiên là một khung cảnh mênh mông, khoáng đãng, mờ mờ tượng một sơn thôn được san bằng, để dễ bề kiến trúc.

Và nơi đây, chỉ toàn là kiến trúc, công trình của thế nhân chứ bàn tay tạo hóa không mó vào, hay tạo hóa đã an bày những cái gì từ trước, nhưng đoàn quân hung tàn ác bạo kéo vào đây, hủy diệt trọn vẹn để kiến tạo theo ý họ.

Nhà!

Chẳng biết bao nhiêu là nhà, nhà dọc theo đường, nhà hiện rõ dưới ánh sáng của muôn ngàn ngọn đèn.

Nhà được dựng lên với hình thức thông thường giống ngoài đời.

Êm đềm quá, chừng như nơi đây chẳng hề có một sự tranh chấp nhỏ nhen nào giữa những dân cư, đau đầu cũng thấy vẻ hòa bình.

Nhưng, đã có cái tên là Ác Nhân Cốc, thì tất cả những vẻ hấp dẫn phô bày trước mắt chỉ là trò ngụy tạo, bên trong cái an tịnh, bình hòa đó, là thế giới tử thần ngàn muôn cạm bẫy nguy hại đang chực chờ những ai xâm phạm vùng đất cấm.

Thực sự, có bao nhiêu "dân cư"? Hay đúng hơn, có bao nhiêu hung thần ác quỷ?

Giờ đây, Yến Nam Thiên đã thực sự đến Ác Nhân Cốc rồi. Và tinh thần cảnh giác được đề cao tột độ.

Y nắm càng xe, kéo tời, mồ hôi đổ ròng ròng, mồ hôi chảy không vì nhọc mà vì sự căng thẳng của thần kinh.

Bởi, y đã biết con đường trơn bóng đó có gài cạm bẫy, cạm bẫy tại lòng đường, cạm bẫy tại vệ đường, cạm bẫy trong những ngôi nhà.

Biết vậy, y vẫn phải đi trên con đường đó, vì nó là con đường duy nhất dẫn ào sâu trong cốc.

Nhà dọc hai bên đường, đồng hình thức, cửa lớn đóng, cửa nhỏ cũng đóng, theo khe hở, đèn bên trong chiếu ra, vẽ thành những đường dài.

Cảnh vắng, nhà đóng cửa, đèn nhà vẫn đốt sáng, còn gì đáng nghi đáng sợ hơn chứ?

Bỗng, có người xuất hiện trên đường đó, bước ngược chiều về Yến Nam Thiên.

Yến Nam Thiên nghĩ thầm:

- Máu sắp chảy rồi đây!

Có đến hai người xuất hiện.

Hai người đó không hề nhìn Yến Nam Thiên nửa mắt, y phục của họ

cực kỳ hoa lệ.

Họ thản nhiên lướt sang Yển Nam Thiên, con đường rộng, họ không phải né tránh cỗ xe, do đó họ cứ nhìn thẳng trước mặt mà đi, như đi chỗ không người.

Người trong cốc đã xuất hiện!

Bất chấp họ là ai, họ là người trong cốc thì Yển Nam Thiên chẳng thể bỏ qua được.

Đôi mắt y đảo lên, y chưa kịp làm một cử động gì, liền theo đó, nhiều người xuất hiện.

Họ xuất hiện như những du khách trên đường phố trong một thị trấn, họ xuất hiện càng lúc càng nhiều.

Điều lạ lùng là chẳng người nào nhìn Yển Nam Thiên dù chỉ nhìn thoáng qua thôi.

Thoạt đầu, niềm căm hận bốc lên, dần dần, Yển Nam Thiên lấy làm lạ, chẳng hiểu bọn người này có ý tứ gì.

Tuy nhiên, y thừa hiểu, bọn người đó, người nào cũng ít nhất có lần nhúng tay vào máu, người nào cũng có một tội ác trên lương tâm.

Họ là dân cư của Ác Nhân Cốc, họ là những kẻ cùng hung cực ác, họ không thể sống lẫn lộn với thế nhân nên quy tụ nhau, tạo lập thành một thế giới riêng biệt.

Họ xuất hiện, họ phải hướng về y mà động thủ, họ có động thủ thì cũng chẳng phải là một sự lạ đối với y.

Bởi, khi nào họ dung thứ một ngoại nhân xâm phạm thế giới của họ.

Nhưng, chẳng ai ngó ngang chi đến y cả.

Chính điều đó làm cho y hoang mang vô cùng, vì hoang mang, nên trong một phút, y quên mất niềm căm hận.

Tại sao?

Người trong Ác Nhân Cốc hiện lành thế sao? Chẳng hóa ra, Yên Nam Thiên vào cốc, một nơi mà thiên hạ võ lâm xem như cấm địa, chẳng khác nào y vào một thị trấn phồn thịnh, có những con đường nhộn nhịp hành nhân?

Trong phút này, Yên Nam Thiên chẳng biết mình có thái độ nào....

Có lẽ đây là lần thứ nhất, Yên Nam Thiên gặp điều khó xử!

Đánh, đành là vào đây, tất có đánh nhau, song người ta không đánh y, thì làm sao y đánh lại?

Thế ra nơi đây là đất lành, và người đời giàu tưởng tượng mà đặt thành một thần thoại lòng cho khung cảnh sao?

Từ trong xe, tiếng khóc của hài nhi vang ra, Yên Nam Thiên thở dài.

Y cố nén niềm đau, nhìn ra trước mặt, thấy bên ven đường có ngôi nhà khác hơn những ngôi nhà khác, ở cái chỗ một cánh cửa mở toang.

Mùi rượu, mùi thức ăn từ trong nhà bay ra, ngọt mũi.

Yên Nam Thiên không do dự, bước ngay vào ngôi nhà đó.

Nhà trang trí rất thanh nhã, trong nhà có đến sáu bảy chiếc bàn, quanh hai chiếc bàn, có mấy người đang quây quần uống rượu. Họ cười cười, nói nói, rất vui, nhưng không ồn ào lắm.

Ngôi nhà có cái vẻ giống như một ngôi quán, quán lại giống cả những quán trên thế gian, nhưng cách trang trí tự nhiên thanh nhã hơn như trên đã nói.

Vào nhà, Yên Nam Thiên, có bé đưa hài nhi theo, y tự chọn lấy một chiếc bàn, kéo ghế ngồi xuống.

Những thực khách đang ăn uống, mặc y phục hoa lệ, dáng dấp ung dung, họ chẳng có một điểm đặc biệt nào chứng tỏ là những kẻ sát

nhân vào đây tỵ nạn.

Yến Nam Thiên hết sức kỳ quái.

Đã có cái ấn tượng là những kẻ đó thuộc hạng cùng hung cực ác thế mà y không nhận ra một điểm nhỏ nào nơi thần thái của họ, trong ngôn từ cử động của họ.

Họ như vậy, còn ai đề phòng khi tiếp cận với họ?

Họ như vậy, bảo sao mỗi lần hạ thủ họ lại không đắc thủ?

Giản đơn quá, khung cảnh giản đơn, con người giản đơn, không như truyền thuyết trên giang hồ.

Bỗng, bức màn của ngăn đôi phần trước và sau quán lay động.

Một người bước ra.

Người đó có thân vóc lùn, nụ cười tròn vo, gương mặt hiện rõ rệt niềm hòa khí, hòa khí dâng cao độ đến nỗi ai có bất ngờ mắng nặng lời, y cũng không phẫn nộ. Trái lại còn cười hi hi.

Người đó có cái vẻ là chưởng quỹ và chắc chắn là ngôi quán này do y khai thác.

Yến Nam Thiên cố dần tính khí, ngồi bất động, đợi cho người đó lên tiếng trước.

Y cười hi hi, từ từ bước gấp đến bàn của Yến Nam Thiên vòng tay chào:

- Huynh đài vát vả lắm mới vào đến nơi này đây!

Yến Nam Thiên lạnh lùng:

- Ủ!

Người lùn, mập, có gương mặt tròn vẫn giữ nụ cười tươi.

- Ba năm trước đây, bọn tại hạ có nghe giảng hồ truyền thuyết là huynh đài kết cấu một mối thù sâu với họ Đường tại đất Tứ Xuyên, từ đó đến nay, không ngày nào là bọn tại hạ không ngóng huynh đài đến đây! Huynh đài chậm đến, làm bọn tại hạ trông mãi!

Yến Nam Thiên vẫn lạnh lùng:

- Ủ!

Y đã hiểu, bọn này làm y với Xuyên Trường Kiếm Tư Mã Yên, nhưng y không hề biểu lộ một sự kinh ngạc nào.

Người lùn, mập, mặt tròn vẩy tay.

Một thiếu nữ có đôi mắt đẹp, nụ cười duyên dáng, hai hàm răng trắng đều như hai hàng ngọc sắp xếp tuyệt hảo, bước đến với cái dáng hết sức yếu điệu dịu dàng.

Gần đến bàn, nàng lại đảo ánh thu ba đầy tình tứ, nhìn Yến Nam Thiên hỏi:

- Mạnh giỏi chứ?

Yến Nam Thiên cộc lốc:

- Ủ. Mạnh giỏi.

Người mặt tròn cười lớn:

- Tư Mã tiên sinh vừa từ xa tới, tâm tư chưa lắng đọng, lao nhọc chưa trút bỏ, khi nào có cái hứng bắt chuyện với người mà người toan vùi vĩnh? Nếu biết điều, cứ mang rượu nóng ra đây cho tiên sinh giải khát, sau đó muốn nói gì hãy nói! Nhớ là còn vị bằng hữu sơ sanh kia nữa đấy, phải nấu gấp một miếng cháo cho tiểu bằng hữu dùng!

Thiếu nữ nhìn đứa bé, cười hì hì:

- Kháu quá! Con cái bậc anh hùng có khác! Chắc nó cũng là tử tôn chi đây của tiên sinh!

Trước khi quay mình vào trong, nàng còn liếc tình Yến Nam Thiên mới chịu bước đi.

Yến Nam Thiên không lưu ý đến nàng, mà chỉ chăm chú nhìn người mặt tròn, thầm nghĩ:

- Cái tên này có lẽ là Tiểu Lý Tàng Đao Tiểu Di Đà Cấp Cấp Nhi đây thì phải!

Thấy nụ cười của hắn, vẻ triu mến của hắn đối với đứa bé có ai tin được là trước đây, trong một đêm, hắn giết sạch trọn gia đình ân sư hắn? Mà cái lý do hắn giết người nào phải chánh đáng gì cho cam. Bất quá người tiểu sư muội của hắn mắng hắn có một câu gồm hai tiếng:

Lợn mập! Vậy mà hắn nổi giận, dám hạ sát luôn mấy mạng!

Không lâu lắm, thiếu nữ trở lại, dáng dấp nhẹ nhàng như chim én lượn cành xuân.

Nàng mang ra một mâm rượu và thức ăn. Rượu nóng bốc hơi, thức ăn nóng bốc hơi, dù ai không đói, ngửi phải mùi đó cũng nghe ruột cồn cào.

Gia d mâm sạch, chén đĩa đẹp, thức ăn ngon lành, nhìn qua là biết tay đầu bếp khéo.

Càng hấp dẫn hơn nữa, là bên cạnh cuộc rượu, dù là cuộc rượu trong quán, một cuộc rượu độc ẩm lại có giai nhân sẵn sàng đưa hơi men bằng một nụ cười, một ánh mắt có hiệu lực làm sụp đổ một ngai vàng?

Người mặt tròn lại cười, thốt:

- Huynh đài giải lao đi thôi, đàm bạc với bọn tại hạ vậy mà? Phàm ai vượt đường dài lại không đói, không khát? Cứ tự nhiên đi, rồi chúng ta đàm đạo!

Yến Nam Thiên vẫn cộc lốc như thường:

- Ủ!

Tuy nói vậy, Yên Nam Thiên vẫn bất động.

Y không đưa tay lên, dù là đưa tay chỉ để cầm đũa, nâng chén rượu.

Trong trường hợp này, nếu y đưa tay lên là chỉ để giết người thôi. Không giết người, thì y đưa tay làm gì?

Y đâu cần đưa tay cho cái việc uống, ăn.

Người mặt tròn lại cười, tiếp:

- Người trong thiên hạ cứ tưởng là bọn này ở trong hang cùng, ngõ hẹp, hẳn phải chịu kham khổ đủ mọi phương diện, họ có biết đâu, những kẻ thông minh tài trí hiệp nhau chỗ nào là có thể biến nơi đó thành thiên đàng? Giả sử họ biết được điều đó, chắc chắn là tất cả đều tình nguyện vào đây hưởng khoái lạc, bỏ hẳn cái thế giới bên ngoài thành hoang địa.

Yên Nam Thiên vẫn lạnh lùng:

- Ủ!

Người mặt tròn vẫn cười tiếp:

- Người nấu nướng những thức ăn này, chắc huynh đài không tưởng ra là ai!

Yên Nam Thiên khẽ nhướn đôi mày:

- Là ai?

Người mặt tròn lại tiếp:

- Chắc huynh đài cũng từng nghe nói đến cái việc xảy ra trong Cái bang ngày trước chứ? Có một vị từng xưng là Thiên Ngật Tinh, trong nữa khắc thời gian, hạ độc giết bảy vị trưởng lão trong Cái bang đấy!

Y bỗng đập tay xuống bàn kêu bẹp một tiếng rồi y bật cười ha hả.

Lần này y cười thành tiếng to chưa không cười hi hi như trước.

Đoạn y thốt:

- Người nấu nướng những thức ăn này chính là vị đại anh hùng hào kiệt đó, chính là Thiên Ngật Tinh đó.

Bên trong, Yến Nam Thiên giật mình, bên ngoài, y vẫn thản nhiên:

- Ủ!

Người mặt tròn cười lớn:

- Tư Mã huynh quả không hổ là một bậc kỳ tài đó! Trước khi biết rõ sự tình tuyệt đối chẳng hề ăn uống, thực ra, Tư Mã huynh không phải lo ngại, bởi trước khi huynh đài đến đây, tất cả bọn tại hạ đều sẵn sàng nhận huynh đài như huynh đệ, dĩ nhiên bọn tại hạ dành trọn thành tâm đối cử với huynh đài.

Chính y cầm đũa lên, gắp mỗi thức ăn một miếng ngon lành, ăn để chứng tỏ dù người nấu nướng là một tay chuyên dùng độc, những thức ăn chẳng hề có độc.

Y ăn giáp qua một vòng, đoạn hỏi:

- Tư Mã huynh yên trí chưa?

Yến Nam Thiên nghĩ thầm:

- Hấn cứ nhận ta là Tư Mã yên mãi! Như vậy là một cơ hội rất tốt cho ta đấy! tại sao ta không lợi dụng cơ hội này mà tìm hiểu tin tức Giang Cầm hạ lạc nơi đâu? Ta tìm hiểu được điều đó rồi sẽ hạ thủ cũng chẳng muộn! Nếu bây giờ, ta cứ kiên trí, từ chối ăn uống chúng sẽ sinh nghi. Vả lại chúng đã làm ta là Tư Mã Yên chắc là chúng không hạ độc vào thức ăn! Thế thì ta còn ngại gì?

Yến Nam Thiên ngang tàng thành tánh, song chẳng phải vì thế mà lỗ mãng, hành động hồ đồ.

Y là con người cơ trí, biết biến, biết quyền, biết nhẫn nhịn đúng lúc.

Do đó, từ nhiều phút giây trôi qua, y đắn đo, cân nhắc xem có nên ăn hay không.

Bây giờ, y lấy quyết định rồi, mới cầm đũa lên, song vẫn buông gọn:

- Tốt!

Đoạn y ăn. Ăn thật sự.

Thức ăn ngon tuyệt. Ăn một miếng, phải ăn hai, ba miếng tiếp theo. Yến Nam Thiên ăn một lúc, hết sạch các đĩa đầy vung.

Y ăn hết, không phải vì quá thèm, quá đói, mà chỉ vì y muốn ăn cho hết để chấm dứt nhanh cái việc uống, ăn. Đối tượng sẽ không còn lý do kéo dài thời gian nữa. Và y có thể động thủ sớm hơn.

Người mặt tròn hỏi:

- Tư Mã huynh nhận thấy cái nghề nấu nướng của Thiên Ngật Tinh thế nào?

Yến Nam Thiên đã buông đũa rồi.

Y đưa tay áo, quệt ngang miệng, đoạn buông gọn:

- Khá!

Người mặt tròn tiếp:

- Còn cái vị tiểu bằng hữu kia, chắc cũng sắp có cháo để xơi!

Yến Nam Thiên gật đầu:

- Có càng sớm càng tốt!

Người mặt tròn cười hì hì:

- Sau khi vị tiểu bằng hữu đó ăn cháo xong, Yến đại hiệp xuất thủ là vừa!

Yến Nam Thiên biến sắc:

- Các hạ nói gì?

Người mặt tròn cười lớn:

- Yến đại hiệp là người có danh vọng lớn, lại có thân hình đặc biệt, Cáp Cáp Nhi này dù có mù đôi mắt vẫn nhận ra n hư thường, có chi lạ đâu mà đại hiệp phải hỏi?

Vừa rồi, tại hạ có ý nhận làm, là để đại hiệp ổn định tâm tư, chứ nếu không, khi nào đại hiệp chịu ăn những thức ăn do Thiên Ngật Tinh nấu nướng? Cái lão đó có cố tật là nấu nướng bất cứ món gì, cũng bỏ thuốc mê vào như người ta dùng gia vị vậy. Người ta thiếu gia vị, nhất định nấu không ngon, còn lão thiếu thuốc mê, nhất định không nấu ngon!

Y bật cười ha hả.

Yến Nam Thiên thét lên:

- Ác tặc khá lắm đấy!

Một chân bay vút lên, chiếc bàn bay theo, dĩ nhiên chén đĩa cũng bay theo luôn, bắn tung tóe bốn phía.

Nhưng Cáp Cáp Nhi đã đề phòng trước, hụp nhanh mình xuống, lòn qua một bên, vọt ra xa hơn trượng.

Đoạn, y bật cười vang:

- Tại hạ tưởng, Yến đại hiệp khoan xuất thủ là sẽ có lợi hơn! Nên nhớ là trong mình đại hiệp có nhiều chất độc lắm đấy, nếu cử động sớm, độc tách phác tác sớm!

Ha ha! Ha ha!.. Yến Nam Thiên chẳng nghe một cảm giác nào lạ trong thân thể cả.

Tuy nhiên, y cũng ngàì ngạì, vội đề tụ chân khí thử xem.

Ngờ đâu, y cố gắng mấy lần, chân khí không vận hành như ý muốn.

Bất giác, y nổi giận, nhún chân nhảy tới trước mặt Cáp Cáp Nhi, cứ xông quyền đánh ra.

Vậy mà Cáp Cáp Nhi không hề né tránh, cứ đứng nguyên tại một chỗ, cười hì hì.

Hai tay của Yến Nam Thiên chưa bay ra được nửa tầm, đôi chân của y vụt nhũn lại, rồi thân hình cao lêu nghêu ngã nhào.

Ngã úng rồi, y cảm thấy hai tay hai chân như tê dại, không còn làm một cử động nhỏ nào nổi nữa.

Bên tai, y còn nghe văng vẳng tiếng cười của Cáp Cáp Nhi, tiếng cười đó, hòa lẫn với tiếng khóc của hài nhi.

Tiếng cười, tiếng khóc nghe xa dần, xa dần. Cuối cùng, y chẳng còn nghe gì nữa.

Chương Người độc, kể độc Một ngọn đèn không sáng lắm, song chiếu ngay mặt Yến Nam Thiên. Ánh sáng đó cũng làm cho y khó chịu ít nhiều. Y muốn đưa tay che cho đôi mắt bớt chói, song tay cũng như chân không cử động được.

Hồi 6

Người Độc Kế Độc

Một ngọn đèn không sang lắm, song chiếu ngay mặt Yến Nam Thiên, ánh sáng đó càng làm cho y khó chịu ít nhiều, y muốn đưa tay che, cho đôi mắt bớt chói, song tay cũng như chân không cử động được.

Đến chiếc đầu cũng chẳng nghiêng qua né lại được. Thế thì y chỉ còn cổ mà chịu chói mắt, chứ còn biết làm gì hơn.

Ngọn đèn chao chao, như di động, như tìm cái chỗ yếu nhất của đôi mắt đó mà rọi ánh sáng vào để gây khó chịu cho Yến Nam Thiên hơn.

Thọat đầu, thì y khó chịu sưng thối, dần dần cảm giác khó chịu gia tăng, y nghe đầu nhức, rồi óc nóng ran, như có lửa đốt bên trong.

Bây giờ thì y hết còn chịu đựng nổi cái cảm giác đó rồi.

Y cắn răng, tròng mắt, định dùng nhãn quang chống trả với đấng quang, nhưng đem một hữu giác chống lại vô giác thì làm sao có kết quả, bởi hữu giác thì hữu hạn, còn vô giác lại vô cùng.

Sau cùng y cũng nhận ra, trong khoảng tối của ngọn đèn có một gương mặt.

Trên gương mặt đó, có một nụ cười tươi, nụ cười muôn thưở.

Thấy nụ cười đó, không cần nhìn rõ gương mặt, Yến Nam Thiên cũng biết người phía sau ngọn đèn là ai rồi.

Người đó không ai khác hơn là Cáp Cáp Nhi.

Y đã trở lại đây, phát hiện ra Yến Nam Thiên đã tỉnh lại, Y cười hì hì, thốt:

- Hay! Hay quá ! Yến đại hiệp đã qua cơn mê ! Yến đại hiệp ơi ! Tại đây, có mấy vị bằng hữu, họ hằng ao ước từ lâu, muốn được trông

thấy mặt mày vị đệ nhất kiếm khách trong thiên hạ, họ muốn xem cái oai phong của tay thần kiếm như thế nào.

Lão ánh mắt được giác độ nào hay giác độ ấy, Yển Nam Thiên nhận ra, ngoài Cáp Cáp Nhi, còn có mấy bóng người nữa, cao có, thấp có, mập có, ốm có.

Y chỉ nhận ra lờ mờ như vậy thôi, còn dung mạo của mấy người đó ra sao, y không thể thấy rõ bởi đèn không sáng lắm và mắt chóa lên từ lâu, mắt hoa hoa chỉ thấy sự vật chập chờn, chập chờn.

Cáp Cáp Nhi lại tiếp, với thói quen chưa thốt đã cười, cười xong rồi mới thốt:

- Yển đại hiệp có nhận ra các vị bằng hữu này là những ai hay không đấy?

Đoạn y tiếp luôn:

- Thế này thì tại hạ nên làm một cuộc giới thiệu như vậy, tiện hơn !

Y đưa tay chỉ một người, cất giọng trịnh trọng :

- Đây là Huyết Thủ Đồ Sát !

Một âm thanh lạnh lùng vang lên, tiếp theo câu giới thiệu của Cáp Cáp Nhi - Hai mươi năm trước, Đồ Sát này có hân hạnh được thấy mặt Yển đại hiệp một lần. Rất tiếc, lúc đó tại có việc gấp bên mình, cho nên không kịp lãnh giáo đại hiệp !

Có chắc là lúc đó, họ Đồ thực ý có muốn so tài cùng với Yển Nam Thiên chẳng ?

Y có dám so tài cùng với Yển Nam Thiên chẳng ?

Hay là, bây giờ thấy Yển Nam Thiên bị chế ngự hoàn toàn, y lại nói khóac lác để hãnh diện với bọn người xung quanh ?

Đồ Sát có thân vóc cao, hơi ốm nên xem như quá dài, y lại vận chiếc áo trắng, áo rộng, tay dài, đôi cánh tay của y mắt hút trong ống tay

áo.

Y đã bước ra vùng sáng của ngọn đèn, Yến Nam Thiên thấy rõ y có một gương mặt trắng xanh, một gương mặt chừng như từ lúc mở mắt chào đời đến nay, trải qua hơn nửa kiếp người chẳng hề biểu lộ một cảm tình nào.

Đúng là một gương mặt giá băng. Làn da quá xanh, trong suốt như pha lê, nhìn qua ai cũng nhận rõ từng đường gân, từng mảnh xương đầu.

Yến Nam Thiên bật cười cuồng dại :

- Hai mươi năm trước, nếu ta chẳng thương hại người bị Nam Thiên đại hiệp Lộ Trọng Đạo đánh cho sứt mất mạng, thì làm gì người thoát khỏi tay ta, sống đến ngày nay mà giờ cái giọng hào hùng ? Người là cái quái gì, dám nói đến chuyện so tài với ta chứ ?

Đỗ Sát biến sắc mặt.

Nhưng, y nói liều, như một nữ nhân tầm thường, nói cho đỡ ngượng :

- Tại hạ như vậy mà còn sống được. Miễn sống được thì thôi, cần chi cái việc tại sao mà sống, sống hùng hay sống hèn. Còn như Yến đại hiệp, chắc gì sống được mấy phút giây nữa mà tự phụ chứ ? Tại hạ còn muốn sống lâu nữa kìa, đại hiệp ơi! Chỉ sợ đại hiệp muốn sống, mà không sống được thôi.

Cáp Cáp Nhi cười lớn :

- Tuy nhiên sắp chết đến nơi mà Yến đại hiệp vẫn còn cười được, điều đó cũng đáng khâm phục lắm chứ. Đại hiệp giống tại hạ Ở cái chỗ buồn vẫn cười được, giống quá đi mất.

Rồi y chỉ tiếp một người, tiếp tục giới thiệu :

- Vị này, họ Lý tên Đại Chủy, ngoại hiệu Bất Ngặt Nhân Đầu, Yến đại hiệp chưa biết mặt, hẳn cũng đã nghe tiếng ?

Lý Đại Chủy bước ra vùng ánh sáng của ngọn đèn, cất giọng sang sảng như chuông gió :

- Từ lâu, tại hạ từng nghe người đời cho rằng Yến đại hiệp có da đồng xương sắt, gan thép. Như vậy, hăn thịt của đại hiệp phải dai như thịt trâu. Phàm các thứ thịt dai, thứ nào cũng ngon cả, miễn là mình từ từ nhai, nhai thật kỹ, nhai như vậy mới thấm thía tận hương vị của thịt. Tại hạ còn nhớ, lúc nhỏ có ăn được thứ thịt người dai như vậy, một lần !

Cáp Cáp Nhi lại cười vang :

- Lý Đại Chủy có cái cố tật, cứ mỗi lần mở miệng là khoe khoang cái tài thưởng thức thịt người. Ta đã giới thiệu người với bậc đệ nhất kiếm khách trong thiên hạ, lẽ ra người cũng nên ăn nói nhã nhặn một chút mới phải chứ, có lý đâu lại huênh hoang toàn những chuyện hời hợt, rùng rợn như thế ? Người phải biết trên đời này, có sự gì đáng sợ nhất ngoài cái sự người ăn thịt người.

Lý Đại Chủy cười hắc hắc :

- Ta nói thịt của Yến đại hiệp dai, ăn phải ngon miệng là ta khen, chứ ta có chê bai, ghê tởm gì đó mà nói rằng ta thô lỗ ? Thật ta chẳng còn biết phải đối xử như thế nào cho vừa ý người :

Y hừ một tiếng rồi tiếp :

- Về thịt người, bọn thô tục các người, còn lâu lắm mới biết thưởng thức. Đừng tưởng thịt người như thịt lợn mà các người xơi hằng bữa đó đâu !

Cáp Cáp Nhi cười hì hì:

- Có lẽ người nói đúng đó, thịt lợn vừa thô, vừa tanh, để lâu một chút lại thúi. Sao bằng thịt người thơm tho, ngọt dịu ? Nghe người nói, ta cũng bắt ham, ta lại muốn thưởng thức thịt của Yến Nam Thiên cho biết ngon như thế nào !

Cáp Cáp Nhi dừng lại một chút, rồi tiếp :

- Tuy nhiên, ta chỉ sợ thịt của Yến Nam Thiên lại không được ngon như người nói đó.

Lý Đại Chủy lắc đầu :

- Người chẳng hiểu cái quái gì cả ! Đúng là một tên gặp chi cứ nuốt, nuốt đến vỡ bụng thì thôi, không cần thưởng thức hương vị của vật nuốt vào. Phàm thịt nào cũng có hương vị riêng biệt của nó, dai thì ngon theo dai, mềm thì ngon theo mềm, thịt hòa thượng phải khác hơn thịt kẻ cướp, thịt anh hùng làm sao giống thịt của phàm phu ?

Thịt ni cô phải lạ hơn thịt của thiếu nữ khuê môn, thịt già phải khác hơn thịt trẻ.

Một giọng cười trong trẻo vang lên, đón tiếp câu luận thịt người của Lý Đại Chủy :

- Người từng ăn thịt hòa thượng lần nào chưa ?

Lý Đại Chủy hừ một tiếng - Câu hỏi đó kể như thừa ! Nếu chưa từng nếm cái thứ thịt nhà tu thì làm sao ta biết cái hương vị của nó như thế nào mà so sánh ? Ta ăn khá nhiều thịt hòa thượng, cho các người biết. Chẳng hạn, thịt của Thiết Kiên hòa thượng tại Ngũ Đài Sơn, ta phải mất hết ba hôm mới xơi trọn cái xác của lão trọc đó. Danh nhân có khác hơn người thường ở cái chỗ thịt của họ thơm vô cùng !

Người phát ra tràng cười trong trẻo trước đó, tiếp hỏi :

- Tổng kết, cho đến hôm nay người đã ăn thịt được bao nhiêu người rồi ?

Lý Đại Chủy lắc đầu :

- Chịu thôi ! Bảo ta nói con số, làm sao ta nói chính xác được ? Có điều là ta xơi thịt người quá nhiều không nhớ nổi !

Người có giọng trong trẻo lại hỏi :

- Trong các thứ thịt người, thịt nào ngon nhất ?

Lý Đại Chủy đáp :

- Cũng tùy theo hạng, bởi khó mà so sánh cho đúng cái mức dở ngon của các thứ thịt. Nhưng ta còn nhớ, thịt vừa ngon, vừa mềm, vừa thơm, có lẽ là thịt của vợ ta. Ha ha ! Thớ thịt của mụ ấy nhuyễn làm sao ! Bỏ vào miệng một miếng là cánh mũi của ta phồng lên vì hương thơm, lưỡi của ta mát rượi vì cái chất quá mềm mại. Thú thật với các người lúc chưa nấu nướng, ta nhìn đồng thịt sống cũng phải rỏ nước dãi đấy. Ngon tuyệt !

Cáp Cáp Nhi bật cười ha hả :

- Tốt ! Tốt lắm ! Mà thôi đừng nói nữa, hãy nhìn kia, nhìn xem Yến đại hiệp biến đổi ra hình dạng thế kia....

Lý Đại Chủy tiếp - Các người thấy đó, điều cần thiết là đừng để cho Yến đại hiệp nổi giận, bởi con người nổi giận thì thịt chua lắm. Ta đã dày công nghiên cứu, phải mất mấy năm công phu mới có sự nhận xét đúng như thế.

Cáp Cáp Nhi lại cười, rồi giới thiệu tiếp :

- Còn cái bà này là Bất Nam Bất Nữ Đồ Kiều Kiều đây.

Nữ nhân có giọng nói trong trẻo bật cười, chận lời - Ai cần người giới thiệu ? Yến đại hiệp biết ta rồi, chính ta mang thức ăn, mang rượu cho Yến đại hiệp dùng, lẽ nào đại hiệp không nhận rat a sao?

Yến Nam Thiên giật mình, trầm nghĩ:

- Thế ra, thiếu nữ áo xanh vừa rồi lại chính là cái mụ Bất Nam Bất Nữ Đồ Kiều Kiều. Trời ! Nữ ác ma này thành danh hơn hai mươi năm, tuổi của mụ ta hẳn phải cao, ít nhất cũng trên dưới bốn mươi, vậy mà mụ ta cải dạng thành một thiếu nữ vào lứa xuân thì giống không tưởng nổi! Cái thuật cải sửa dung mạo của mụ quả thật tinh vi cực độ vậy.

Đồ Sát với thành tích máu luôn luôn nhuộm đỏ tay, Lý Đại Chủy chuyên ăn thịt người, cả hai không làm cho vị đại anh hùng từng được giang hồ tôn kính là tay thần kiếm phải ngán sợ, nhưng Đồ

Kiều Kiều lại làm cho Yến Nam Thiên phải giật mình, bởi y thềm phục cái tài cái dạng của mụ ta.

Bống có người cất tiếng phàn nàn :

- Cáp Cáp Nhi định làm cái trò gì đấy? Không lẽ người đem toàn bộ nhân số trong cốc giới thiệu với hấn? Có muốn hỏi gì, hãy hỏi gấp, xong rồi còn đưa hấn xuống âm ty làm bạn với ta chứ?

Giọng nói đó, nghe phiêu phiêu phưởng phưởng, như gần như xa, như từ trên không vọng xuống, như từ lòng đất vang lên.

Đã phiêu phiêu phưởng phưởng, giọng nói lại quái dị vô cùng, nửa âm, nửa dương, thoạt nhỏ, thoạt to, mường tượng tiếng kháp kháp của vọt đục.

Yến Nam Thiên không sợ trời, không ngán đất, không nao núng trước quỷ thần, nghe âm thanh đó rồi, cũng phải rợn da gà Y thềm nghĩ:

- Có lẽ hấn là Bán Nhân Bán Quỷ Âm Cửu U đấy! Đúng như giang hồ truyền thuyết, hấn có bảy phần quỷ, ba phần người !

Cáp Cáp Nhi bật cười vang :

- Âm lão Cửu đã thành quỷ rồi mà cũng than oán mình tịch mịch nữa sao ? Yến đại hiệp đã đến nơi rồi người còn sợ gì không có bạn, lại phải thúc giục chúng ta ? Đợi một lúc nữa đi, chẳng việc chi mà vội !

Âm Cửu U vẫn với cái giọng khó nghe đó, tiếp :

- Ta không đợi được đâu ! Các người nên kết thúc gấp cho ta nhờ !

Bống Yến Nam Thiên phát hiện ra một bàn tay từ phía sau lưng y vươn tới, bàn tay đó chạm vào cổ y, gây một cảm giác lạnh vô tưởng, lạnh như có ai đó vừa đặt một lớp giá băng lên cổ.

Cảm giác lạnh chuyền nhanh từ cổ, theo xương sống xuống chân.

Lý Đại Chủy hét lớn :

- Âm lão Cửu ! Có buông cái bàn tay quý của người ra không ? Bàn tay của người mó vào đó thì còn ai xơi cái thứ thịt lạnh của hắn chứ ?

Âm Cửu U cười hắc hắc :

- Sợ ta mó tay vào, thịt sẽ hư ăn không ngon thì các người hãy thanh toán gấp đi chứ ? Ta không chờ được lâu nữa đâu. Nào, người hạ thủ đi !

Bồng, Huyết Thủ Đổ Sát trầm giọng, thốt :

- Hãy khoan ! Ta còn muốn hỏi mấy câu !

Đồ Kiêu Kiêu cười khanh khách :

- Thì cứ hỏi, tùy người, chớ có ai ngăn trở người đâu ?

Đồ Sát cao giọng :

- Yên Nam Thiên ! Người vào đây có phải đặc biệt vì ta mà vào chẳng ?

Yên Nam Thiên hừ một tiếng :

- Người đâu xứng đáng ?

Đồ Sát không tức uất, lạnh lùng hỏi tiếp :

- Ta không xứng đáng, thế ai mới xứng đáng ?

Yên Nam Thiên buông cục lốc :

- Giang Cầm.

Đồ Sát trở mắt :

- Giang Cầm ? Giang Cầm nào ?

Lão nhìn quanh một lượt hỏi :

- Các người có ai nghe nói đến tên đó chẳng ?

Cáp Cáp Nhi bật cười ha hả :

- Ác Nhân Cốc đầu có chứa cái thứ tiểu tốt vô danh như thế ?

Yến Nam Thiên nghiêng răng :

- Tuy hấn là một gã vô danh nhưng luận về hành động bại hoại thì hấn trên các người mấy bậc! Ta nói thật, nếu các người giao nạp hấn cho ta thì chẳng bao giờ ta làm khó dễ chi các người !

Cáp Cáp Nhi lại cười vang :

- Hay chưa ! Hay vô cùng chưa ! Các người có nghe Yến đại hiệp nói đó không ?

Yến đại hiệp bảo là sẽ dung tha tánh mạng chúng ta, nếu chúng ta làm cái việc do đại hiệp đòi hỏi ! Dung tha chúng ta ! Ha ha !

Lão cười, cười đủ âm giai, cười đủ giọng, cười ngạo, cười mỉa, cười thách thức, cười gằn, thoát cao, thoát thấp, thoát dài dài, thoát ngắn gọn.

Tràng cười của lão càng lúc càng khó nghe, quá chừng khó nghe vì âm thanh biến chuyển, khó nghe vì kiểu cách cười.

Rồi lão giục:

- Các người đâu, sao chẳng đến mà tạ Ơn dung tha tánh mạng ? Tạ Ơn cái người đang chờ chết, người chờ chết dung tha cho những kẻ sống phây phây.

Yến Nam Thiên trầm gương mặt :

- Các người đắc chí lắm phải không ?

Đồ Kiêu Kiêu đáp liền :

- Dây trói người là dây da trâu, một cuộn do mười ba đường dây da trâu đánh lại, riêng người lại bị lão Đồ điếm vào bốn huyết chánh yếu. Trong tình trạng đó, người còn dung tha bọn ta được à ? Người buột miệng nói như thế chẳng sợ thiên hạ cười cho à ?

Trên đời này còn ai ngốc hơn người chẳng ?

Yến Nam Thiên chỉ hừ một tiếng, không nói gì cả.

Đồ Kiêu Kiêu tiếp :

- Tuy nhiên, ta cũng cho người biết, trong cốc chẳng có cái người nào đó mang tên Giang Cầm. Người đã bị lừa, người đó hẳn có thù oán chi với người nên mới lừa người vào đây để vĩnh viễn ly khai nhân thế !

Cáp Cáp Nhi với thói quen, bật cười lớn trước khi nói một câu gì, phụ hoa. :

- Người như thế mà lại tin thiên hạ dễ dàng quá, thực ra không tưởng nổi ! Ha ha !

Yến Nam Thiên tài cao này. Vậy mà trí khôn của Yến Nam Thiên thấp quá. So với một đứa bé con, người chẳng hơn chút nào !

Bỗng, Yến Nam Thiên hét lên, như sấm nổ thành linh :

- Bọn ác tặc ! Các người chết với ta !

Tiếng hét của y làm tất cả bọn người hiện diện giật mình, suýt ngã ngựa.

Đồ Kiêu Kiêu biến sắc, kêu thất thanh :

- Không xong rồi ! Nguy ! Nguy lắm ! Chân khí của hắn đã đầy đủ trở lại như cũ rồi. Hay là cái lão Đồ Sát điếm huyết không kỹ ? Có sơ sót như vậy, hắn mới ngấm vận hành công lực tự giải khai huyết đạo được chứ.

Yến Nam Thiên bật cười ghê rợn, tiếng cười còn cao vút hơn tiếng

quát :

- Người đoán đúng đó. Ta phục người quá chừng !

Câu nói vừa buông dứt, y vọt đứng lên.

Hai cánh tay vung ra, nhiều tiếng vang lên, hơn mười cuộn giấy do hằng chục tao đánh lại dứt từng đoạn, từng đoạn như bún khô bị bóp nát.

Những đoạn giấy da trâu rơi xuống nền nhà, bật lên thành tiếng.

Âm Cửu U rú lên :

- Nguy ! Nguy ! Quỷ sống lại rồi ! Quỷ chết sống lại, chúng ta thành quỷ mất.

Lão ta đã vọt mình ra xa hơn mười trượng rồi.

Lão nổi tiếng là tay khinh công đệ nhất thiên hạ, quả thật lão có tài đó, chỉ trong thoáng mắt, lão đã thoát ra khỏi tầm tấn công của Yến Nam Thiên.

Mà dù Yến Nam Thiên có đuổi kịp theo lão, y cũng không đuổi, bởi còn bao nhiêu người tại đây, dư số cho y trút đồ uất hận, cần chi phải chạy theo một kẻ bỏ bấn ?

Lão chạy đi, sướng cho lão, chỉ khổ cho những kẻ ở lại, phải lãnh đủ, lãnh cho phần mình, lãnh luôn cho phần lão.

Một tiếng vút vang lên, một tiếng ầm tiếp theo, Cáp Cáp Nhi đá nhào chiếc bàn, ngăn chặn trước mặt Yến Nam Thiên, đồng thời lão ta lăn mình dưới nền, thoáng mắt lão đã mất dạng.

Đồ Kiêu Kiêu rú lên :

- Gái nhà lành đâu có thể đánh với nam nhân ? Người muốn động thủ với ta, hãy chờ ta vượt bỏ y phục mới được.

Bà ta cởi phăng ngay chiếc áo trước, vo lại gấp, quăng đến Yến Nam

Thiên.

Yến Nam Thiên khoát tay, hất chiếc áo cuộn tròn ra xa, nhìn lại thì Đồ Kiêu Kiêu biến mất.

Lý Đại Chủy chậm chân hơn nội bộ, không còn chạy được nữa, đành đứng lại đó cười hì hì :

- Tốt ! Tốt lắm, Yến Nam Thiên. Ta thử so tài với người xem sao.

Câu nói vừa buông dứt, thay vì vọt tới tấn công luôn, lão lại đảo bộ, tạt qua một bên, nấp vào phía sau một thân cột Đoạn lão tiếp :

- Tuy nhiên, chính lão Đồ mới là người có công phu cao diệu, ta đâu dám dành trận đấu ? Nhường cho lão Đồ đấy !

Thực ra, tuy đứng lên được, Yến Nam Thiên chưa vận tụ chân khí kịp thời, do đó mà bao nhiêu người chạy đi, y không thể ngăn chặn. Chứ nếu không, thì những người đã chạy dừng hòng thoát khỏi tay y.

Giả như lúc đó, cả bọn biết thực trạng của Yến Nam Thiên, đồng tâm hiệp lực với nhau thì họ sẽ quật y dễ dàng.

Rất tiếc, họ quá sợ Yến Nam Thiên, thành ra ai chỉ lo thân nấy, ai ai cũng chỉ nghĩ có việc thoát đi, càng nhanh càng có lợi, cho nên cái phần chủ động đã về Yến Nam Thiên nắm trọn.

Và bây giờ thì cảm như đã muộn rồi. Yến Nam Thiên vừa khôi phục nguyên lực, nếu tất cả cùng xuất thủ, vị tất chịu nổi y qua vài chiêu, nói chi còn lại một vài người ?

Hiện tại, tại cục trường chỉ còn lại có mỗi một mình Đồ Sát.

Lý Đại Chủy nấp sau chiếc cột, đẩy cục diện cho Đồ Sát rồi phóng chân chạy theo Âm Cửu U, Cáp Cáp Nhi, và Đồ Kiêu Kiêu.

Yến Nam Thiên chưa xuất thủ, nhìn trừng trừng Đồ Sát, hỏi :

- Người ta đã đi hết rồi, sao người còn ở đây ?

Đỗ Sát điềm nhiên :

- Bình sanh ta không hề chạy trốn trước một địch thủ nào !

Yến Nam Thiên gần giọng :

- Người dám đối địch với Yến Nam Thiên ?

Đỗ Sát gật đầu :

- Dám như thường !

Thân hình chóp lên, tà áo phát rẹt, tay áo dài bay phấp phới, như ngàn hoa tuyết rơi rụng, trong vòng hoa tuyết, phảng phất có hai bàn tay đỏ như máu.

Y đã đưa chiêu đầu tiên, chiêu độc đao của y, thuộc Truy Hồn Huyết Thủ Pháp.

Chiêu độc, không đáng nói, điều đáng nói là cái xuất phát gây chấn động tinh thần địch.

Yến Nam Thiên bật cười cuồng dại :

- Hay ! Hay lắm !

Y vung tay đánh thốc vào vùng hoa tuyết, cái đích hẳn nhiên là đôi huyết thủ đỏ ngời.

Đánh như thế, là đúng với sự mong mỏi của Đỗ Sát rồi !

Bởi đôi huyết thủ của y, làm bằng một loại kim khí đặc biệt, có trăm chất tuyệt độc, ai chạm vào đôi huyết thủ, không cần có trầy da cũng phải khổ như thường.

Hướng chi, quanh hai bàn tay sắt đó, có trăm ngàn mũi nhọn, đâm thủng y phục địch dễ dàng, kéo rách toạt da, thấu thịt ?

Chạm vào đôi bàn tay sắt đó, bất cứ nơi bị chạm là đau trên than thể, nạn nhân không sống quá nửa khắc thời gian.

Trên giang hồ lúc đó, không có cái độc nào nguy hại bằng chất độc của hai bàn tay sắt.

Thế mà Yên Nam Thiên lại dùng tay không, ngăn chặn hai bàn tay sắt, bảo sao Đồ Sát chẳng hân hoan ?

Yên Nam Thiên làm thế, có khác nào vươn tay đón tiếp tử thần?

Một tiếng quát vang lên.

Một tiếng rú tiếp theo. Kế tiếp là hai tiếng khác, tiếng của vật thể đặc rơi rụng.

Hai tay quyền của Yên Nam Thiên đánh ra, đột nhiên biến thế.

Đôi huyết thủ của Đồ Sát đột nhiên chơi vơi, như người đi đường đang ung dung bước trên mặt lộ bằng phẳng, bỗng hụt chân, dưới chân là cái hồ vừa rộng vừa sâu.

Dĩ nhiên y phải thất thế, kinh hoàng, mất bình tĩnh cũng như mất thăng bằng.

Rồi đôi cánh tay của y bị nắm chặt.

Rắc !

Tay hữu gãy, bàn tay xụi xuống từ nơi cổ tay bàn tay rơi, chiếc bàn tay sắt cũng rơi.

Yên Nam Thiên không để cho lão Đồ ngã xuống, chụp nhanh ngực áo của lão, giữ đứng lão, đồng thời quát hỏi :

- Trong cốc, có ai tên là Giang Cầm không ?

Mất thần vì sợ hãi, mất thần luôn vì quá đau, Đồ Sát lắc đầu, đáp gáp :

- Không ! Không ! Chẳng có ai tên Giang Cầm trong cốc.

Yến Nam Thiên lại hét :

- Còn hài nhi của ta, nó ở đâu ?

Đỗ Sát rung rung giọng :

- Không.... Không biết !

Bồng, lão gầm lên :

- Giết ta đi, muốn giết cứ giết, đừng hỏi gì nữa !

Yến Nam Thiên gật đầu :

- Người có tánh cương cường, đáng khen đó. Ta không nhẫn tâm hạ sát người.

Lão đúng là một hảo hán, trong trường hợp đó lại bình tĩnh phi thường, bị quăng như vậy, lão nương đà, đạp chân vào không khí, tung bồng mình lên, nói rộng khoảng cách giữa lão và mặt đất, khoảng cách có rộng thân hình lão rơi chậm hơn.

Nhưng, lão đâu có để cho mình rơi xuống, bởi rơi xuống là đương nhiên phải què chân, quặt tay, cụt xương sống, còn gì tánh mạng ?

Lão tung mình lên cao hơn, rồi lộn người đi mấy vòng, lấy tư thế thuận lợi, đáp xuống, nhẹ nhàng.

Trong võ lâm, liệu có mấy tay bình tĩnh trước cái chết như lão, nhất là lúc đối diện với một Yến Nam Thiên ?

Chiếc áo trắng như tuyết của lão đã nhuộm hồng, bàn tay tả nâng cánh tay hữu, lão rung rung giọng, thốt :

- Hiện tại người tha ta, chốc nữa ta sẽ không tha người.

Yến Nam Thiên bật cười cuồng dại :

- Có bao giờ Yến Nam Thiên lại muốn cho ai tha mình ?

Đồ Sát dậm chân :

- Tốt !

Lão quay mình chập choạng bước đi.

Yến Nam Thiên hét lớn, tiếng hét vang rền khắp trong cốc, có lẽ vang đến ngoài cốc :

- Trả hài nhi lại cho ta. Nếu không ta sẽ tận diệt các ngươi, nhất định không chừa một mạng.

Tiếng hét lòng lộng, xuyên đá, vọng đến mây xanh nhưng toàn cốc im lặng, không có một lời ứng đáp.

Yến Nam Thiên sôi giận ùng ùng, phóng chân rít gió một tiếng vèo, rồi một tiếng âm vang lên, chiếc bàn mặt nát như cám.

Tay quyền vung ra, lại một tiếng vù, kế tiếp là một tiếng âm nhưng lần này tiếng rền lâu hơn. Nơi vách thủng một lỗ to.

Không ngừng động tác tay vung chân đá, bao nhiêu đồ vật trong tầm mắt của Yến Nam Thiên đều bị hủy diệt tan tành.

Rồi y ra khỏi nhà, thẳng đường tiến sâu vô cốc, đập phá tất cả những gì hiện ra trước mắt, vào nhà bên này giật sập, tạt qua bên kia, xô ngã.

Trong Ác Nhân Cốc như bất thành linh có một trận cuồng phong nổi dậy.

Tuy nhiên Ác Nhân Cốc như bãi tha ma, không một tiếng người, không một bóng người.

Yến Nam Thiên lại cao giọng quát :

- Được lắm! Ta thử xem bọn ngươi bay lên trời hay chui xuống đất.

Y phá đến một ngôi nhà trong đó có hai người. Hai người toan chạy trốn, y hét lên :

- Chạy đi đâu ?

Như mũi tên, y vọt mình tới vươn tay chụp một người.

Người bị chụp có võ công rất khá nhưng chẳng biết tại sao lúc đó hẳn đờ người như tượng gỗ không có một phản ứng nào để mặc Yến Nam Thiên nhắc bổng lên cao.

Yến Nam Thiên hét lên một tiếng, hoành cánh tay ra ngoài, đầu người đó chạm vào vách bệ kêu một tiếng bốp, máu hồng óc trắng bắn ra, điểm tô bức tường thành một bức lụa hoa.

Người thứ hai nhủn cả chân, chạy được hai bước ngã sụn xuống.

Yến Nam Thiên xách hẳn lên, hừ lạnh một tiếng :

- Theo nhau cho có bạn, ở lại làm gì cho cả hai đều cô độc như nhau.

Người đó vọt kêu lớn :

- Khoan! Khoan! Tôi cần nói.

Yến Nam Thiên quát :

- Nói gì ? Nói mau !

Y đình ninh là người đó sẽ chỉ chỗ chúng dấu đứa hài nhi, cho nên dừng tay, chờ nghe.

Nhưng người đó chỉ hỏi :

- Tôi với đại hiệp có thù oán gì ? Sao đại hiệp hạ thủ ?

Yến Nam Thiên nổi giận :

- Ác Nhân Cốc là sào huyệt của bọn cùng hung cực bạo, phạm kẻ nào có mặt tại cốc đều đáng bị giết chết. Chết không oan uổng.

Người đó lại kêu lên :

- Đại hiệp nói đúng! Vạn Xuân Lưu xưa kia cũng là một ác nhân, song từ nhiều năm qua đã biết ăn năn sám hối, sao đại hiệp lại muốn giết tôi ? Đại hiệp lấy lý do gì để giết tôi ?

Yến Nam Thiên sững sờ một lúc lâu, rồi lầm nhảm :

- Lão nói phải ? Tại sao ta giết quá nhiều người ? Tại sao ta giết tất cả những kẻ vô cô ? Tại sao ta giết những người ăn năn sám hối ? Ác Nhân Cốc dù là nơi quy tụ tất cả bọn ác nhân trên đời, nhưng trong số đó hẳn cũng có người biết hối hận, và đang bỏ tà tìm về chánh ?

Y buông tay, người đó rơi xuống đất rồi y trầm giọng bảo :

- Cút !

Vạn Xuân Lưu cố gượng đứng lên không quay đầu lại chập chờn bước đi.

Nhìn theo bóng Vạn Xuân Lưu khuất dần Yến Nam Thiên thở dài, lầm nhảm :

- Giết nhiều làm chi ? Giết những kẻ vô cô, chẳng có ích gì ?

Y tiếp nối với niềm hận tràn lòng :

- Nhị đệ ta còn một chút huyết mạch, nếu ta không trấn định tâm thần, để buông lung tánh khí, hành động hồ đồ, hài nhi bị hại nhị đệ tuyệt tự, là ta có lỗi với nhị đệ.

Ý niệm đó hiện lên trong tâm tư, lửa giận thấp ngọn liền, và Yến Nam Thiên cảm thấy mình hiền hòa như một nhà sư dày công khổ hạnh.

Với ý niệm đó, với sự thay đổi đột ngột đó, Yến Nam Thiên bắt đầu nhận ra, nơi đây, có rất nhiều điều ngụ ý, kỳ bí, không thể nhìn vào hai chữ Ác Nhân mà suy luận con người trong cốc một cách giản đơn.

Con người vào đây, chẳng phải tất cả đều mất hết nhân tánh.

Đành là họ tự cừu, cái đó cũng chẳng lạ gì, bởi ai ai cũng ham sống, ai ai cũng cố bám lấy hơi thở cuối cùng, thì họ vào đây cũng hợp lý, cái lý của sự tự tồn.

Nhưng, vào đây có một số người tìm nơi an toàn cho họ, chẳng phải để tiếp tục buông lung ác tính, mà là để sám hối, để tự tận, để bỏ tà, quy chánh, quyết làm một chánh nhân quân tử, cởi bỏ cái lớp cực ác cùng hung.

Phức tạp ở chỗ cái thành phần dân cư trong cốc chẳng cùng một chiều hướng dạy nhau. Và đây, nơi Yên Nam Thiên vừa đến, sau khi phá hủy rất nhiều đồ vật, kiến trúc dọc theo đường, là một ngôi nhà rất lớn, ngôi nhà có rất nhiều gian, trong số những gian phòng có ít nhất cũng năm sáu gian chứa toàn dược thảo.

Còn những gian phòng thì có vô số nôi, niêu, chảo, bồn, lò, lớn có, nhỏ có, bằng thép có, bằng sành có ... Những chiếc lò đang bốc lửa đỏ rực, nôi chảo trên lò đang sôi ục ục, hơi sôi bốc lên làm mờ không gian.

Các vật dụng có đủ hình thức, có món rất cổ quái, bình sanh Yên Nam Thiên chưa hề trông thấy qua một lần nào.

Dĩ nhiên, những nôi chảo đó chứa toàn dược liệu, hơi dược liệu bốc lên ngạt thở.

Yên Nam Thiên vốn là tay lão luyện giang hồ, cái lẽ tất nhiên của những tay thường môn Nam tẩu Bắc là phải biết qua một vài vị thuốc, đề phòng cơn bất trắc, ở những nơi bất tiện, do đó phải biết y học thường thức. Tuy nhiên sự hiểu biết của y chuyên về cách trị thương, nội cũng như ngoại.

Chữa trị thương thế chẳng cần phải hiểu nhiều dược liệu thành ra về mặt thuốc, Yên Nam Thiên biết rất ít những tên dược thảo.

Y đã có một kiến thức rất hạn chế về dược thảo, mà nơi đây là cả một kho tàng dược thảo, có thể cho rằng tất cả số dược thảo trên trần gian đều được quy tích tại nơi này, cho nên y không thể hiểu hết tên và công hiệu của trăm ngàn, vạn thứ.

Phát hiện ra kho thuốc, bất giác Yến Nam Thiên thầm nghĩ :

- Xem số thuốc tích trữ tại đây đủ hiểu y học của Vạn Xuân Lưu cao minh đến bậc nào. Cũng may mà ta không giết lão, cũng may mà lão cải hối tâm tư, chứ nếu không thì ta đã hủy diệt một nhân tài mà thế nhân rất cần qua bốn giai đoạn tứ khổ. Trên đời này, bất cứ tài gì cũng quý báu, song chẳng có tài nào quý báu bằng tài chữa trị niềm đau của con người. Suýt chút nữa, ta đã làm một việc đáng tiếc !

Mùi thuốc bốc lên, thuốc giăng tỏa khắp nhà tạo cho địa điểm một vẻ vừa thần bí, vừa ảm đạm.

Không ảm đạm làm sao được, bởi nói đến thuốc là nói đến cái gì khó chịu nhất, là nói đến bệnh hoạn. Mà bệnh hoạn là cái cầu đưa thể nhân đến bến tử vong.

Y sư có cái bồn phận trần thủ chiếc cầu đó, níu kéo thể nhân trở lại cuộc đời, ngăn chặn tử thần vượt cầu, đoạt người.

Ảm đạm vì mùi thuốc nhắc nhở đến sự chết chóc, mùi thuốc vẽ lên viễn ảnh của tang tóc, biệt ly.

Đột nhiên, một bóng người hiện ra.

Bóng người do ánh trăng trải dài trên đất, nhìn bóng, Yến Nam Thiên cũng biết ngay người đó có vóc dáng vừa ốm, vừa cao, người đó xuất hiện, bước đi từ từ vào nhà, qua vầng khói thuốc mờ mờ.

Người đó trông thấy Yến Nam Thiên, nhìn chừ không thốt tiếng nào.

Đôi mắt của người đó, sáng lạ lùng, sáng một cách tinh quái, bộc lộ rõ rệt sự gian hoạt tà dị.

Yến Nam Thiên trầm tư tinh khí, nhìn trả, song cũng như người đó, chẳng nói tiếng nào.

Người đó vận áo đen, tạm gọi là người áo đen, nhìn Yến Nam Thiên một lúc lâu, đoạn nhếch môi điểm phớt một nụ cười có vẻ giảo hoạt lắm.

Rồi người áo đen vòng tay, buông gọn :

- Mạnh giỏi chứ, Yên đại hiệp !

Yên Nam Thiên còn gọn hơn :

- Ủ !

Người áo đen tiếp :

- Tại hạ là Xuyên Trường Kiếm Tư Mã Yên.

Yên Nam Thiên đã lấy chủ trương hòa, bỏ chủ trương chiến sau lúc gặp gỡ Vạn Xuân Lưu, vậy mà giờ đây nghe lòng còn sôi động niềm phần uất.

Y phần vì trên đời sao có quá nhiều kẻ hung ác, mất hết nhân tánh, đùa cợt với xương máu của đồng loại.

Y uất hận vì không thể tận diệt thành phần hung ác trong xã hội, trừ hại cho dân lành.

Và cứ mỗi bước đường qua là mỗi gặp một phần tử.

Niềm khích động bộc phát, y kêu thất thanh :

- Người ! Thì ra là người. Người đã đến đây rồi. Chung quy người cũng đến đây.

Tư Mã Yên bật cười hắc hắc :

- Yên đại hiệp chưa đến, tại hạ đã đến trước rồi. Và trước khi đến đây, tại hạ cũng đã nghe nói đến những việc làm của đại hiệp trong mấy hôm gần đây. Cho nên, biết rõ đại hiệp, chẳng có ai hơn tại hạ !

Nói như thế, là Tư Mã Yên có dự phần trong công cuộc dàn xếp đón chào Yên Nam Thiên. Lão ta cho biết thế nào Yên Nam Thiên cũng đến, biết trước đến mấy hôm nên sự an bày của bọn Cáp Cáp Nhi, chờ đón Yên Nam Thiên, cũng phải được thực hiện trước mấy hôm

rồi.

Cái trông dọn sẵn chực chờ Yến Nam Thiên đã được trưng ra từ lâu do Tư Mã Yên.

Yến Nam Thiên lặng người đi một lúc.

Y nhìn sững Tư Mã Yên, lâu lắm, mới gằn từng tiếng :

- Người không sợ ta ? Bởi không sợ nên người mới dám đến nơi này chạm mặt ta ?

Bằng vào đâu, người nghĩ rằng ta không dám giết người ? Thực ta không hiểu nổi !

Tư Mã Yên điềm nhiên :

- Có cái sở cật, mới dám xuất hiện chứ.

Đoạn lão buông mạnh :

- Hai nước giao tranh không hề giết sứ giả. Chắc đại hiệp thừa hiểu điều đó.

Yến Nam Thiên hừ một tiếng :

- Người là sứ giả của ai ?

Tư Mã Yên không đáp chỉ thốt theo cái ý của lão ta :

- Tại hạ vâng lệnh đến gặp đại hiệp, để thỉnh giáo đại hiệp một điều.

Yến Nam Thiên cao giọng :

- Liên quan đến hài nhi ?

Tư Mã Yên cười nhẹ :

- Đại hiệp đoán đúng.

Yến Nam Thiên chụp tà áo của Tư Mã Yên, rung rung giọng hỏi :

- Nó ở đâu ?

Tư Mã Yên không đáp, miệng nở một nụ cười, mắt nhìn xuống bàn tay của Yến Nam Thiên.

Yến Nam Thiên cắn mạnh môi, cuối cùng buông tay ra.

Bây giờ Tư Mã Yên mới cười thành tiếng. Bây giờ lão mới đề cập đến sứ mạng thật sự của lão.

- Tai hạ vâng lệnh đến hỏi Yến đại hiệp một câu, giả như những người đó bằng lòng trao trả hài nhi thì đại hiệp sẽ quyết định như thế nào ?

Yến Nam Thiên giật mình :

- Điều đó ... Tư Mã Yên đưa luôn đề nghị :

- Yến đại hiệp rời khỏi nơi này và vĩnh viễn không hề trở lại.

Yến Nam Thiên nghiêng răng.

Lâu lắm, y rung rung giọng, thốt :

- Vì hài nhi, ta đáp ứng điều kiện của các người.

Tư Mã Yên nhấn mạnh :

- Một lời nói ra ... Yến Nam Thiên trầm giọng :

- Bốn ngựa khó theo ! Yến Nam Thiên này bình sanh không thay lời đổi tiếng, nói làm sao giữ làm vậy.

Tư Mã Yên mỉm cười, gật gù :

- Xin mời đại hiệp theo tại hạ.

Một trước một sau, cả hai rời nơi đó, nương bóng đêm đi tới.

Đêm, nơi nào cũng yên tĩnh, đêm tại Ác Nhân Cốc có cái yên tĩnh lạnh lùng, rùng rợn, điểm xuyết thêm vẻ huyền bí thần kỳ dưới ánh trăng mờ.

Bước chân của Tư Mã Yên rất êm, chân bước thoăn thoắt, không ngừng chò mà cũng không quay đầu nhìn.

Tận đầu đường, có ngôi nhà nhỏ.

Tư Mã Yên dừng chân trước ngôi nhà đó, trong nhà có ánh đèn chiếu ra ngoài, qua khe hở của cánh cửa khép hờ.

Tư Mã Yên cất tiếng :

- Hài nhi ở trong ngôi nhà này, Yến đại hiệp vào đó mang nó ra, lập tức theo đường cũ đi ra, khỏi phải cáo biệt ai. Cổ xe của đại hiệp đang nằm tại cốc khẩu, ngựa đã được đóng vào đàng hoàng.

Yến Nam Thiên từ phút giây biết được tin tức hài nhi, nghe lòng bốc lửa, không còn do dự, bước nhanh vào nhà.

Nơi giữa nhà có một chiếc bàn tròn, hài nhi nằm trên mặt bàn.

Yến Nam Thiên vọt tới, bế nó lên lập tức, cất giọng thê lương, ru nó :

- Bé ơi! Khổ cho bé quá. Đáng thương cho bé biết bao.

Bồng, đưa bé vượt tay rơi xuống đất.

Đồng thời Yến Nam Thiên hét lên như sấm nổ :

- Hay cho cái bọn ác nhân !

Đứa bé nào có phải là một đứa bé ? Nó chỉ là một tượng gỗ.

Yến Nam Thiên phát giác ra đã muộn mất.

Và lúc y phát giác ra điều đó là cơ mưu của đối phương cũng phát động đồng thời.

Gió rít lên, gió từ bốn phía cuốn tới, gió bao bọc quanh y, gió từng đợt, nghe rất nhỏ, gom lại thành to, gió rít vù vù, như cuồng như loạn.

Gió do ngàn vạn điểm sáng lao vút đến tạo nên, những điểm sáng nhắm Yến Nam Thiên làm cái đích.

Những điểm sáng, hình thể bất động, hoặc tròn, hoặc dài, bởi quá nhiều, nên trông như bức tường ngân quang dày đặc.

Ám khí !

Ám khí lao đi với tốc độ đó, hẳn phải do những tay có công lực thâm hậu phi thường phát xuất.

Ai ở trong trường hợp của Yến Nam Thiên lại không cảm chắc cái chết trong tay?

Ám khí không vút theo một chiều, lại giao thoa chằng chịt, con muỗi cũng chẳng tránh khỏi, nói chi một con người có thân vóc to bằng vạn vạn con muỗi ?

Hơn nữa thân vóc của Yến Nam Thiên lại cao lêu nghêu ?

Nhưng đã có danh lớn như Yến Nam Thiên thì dù có chết cũng phải chết bằng cách nào chứ chết sao được với ám khí ?

Y hú vọng một tiếng dài rền vang, liền theo tiếng hú, thân hình vút bỗng lên cao như pháo thăng thiên.

Y vọt lên vừa nhanh, vừa mạnh, đầu chọc thủng nóc nhà, thân vút qua, người ra khỏi, lại còn lên cao thêm hơn trượng nữa.

Bên trong, ám khí dật cửi, huyệt đích, từ bốn phía bắn vào thì cũng bay ra bốn phía.

Tiếng rào rào dứt, tiếng bốp bốp vang lên, ám khí nào chạm tường, rơi cứ rơi, đâm lủng cứ đâm lủng.

Chừng như những ám khí đó có lao vào những kẻ phóng qua, phóng lại, nên Yến Nam Thiên vừa thoát lên cao, bên dưới có tiếng người

cùng một loạt kêu lớn, giọng kinh hoàng, khiếp hãi.

Có bị thương vì nhau hay không chẳng rõ, điều chắc chắn là họ sợ, bởi con hổ sút chuồng một lần nữa rồi.

Từ nơi góc tối, khắp mọi góc tối, những bóng người chạy ra, rồi chạy đi, chạy chết.

Yến Nam Thiên lại hét một tiếng lớn, uốn cầu vòng đáp xuống liền.

Một loạt tiếng rú vang lên, một người bị quăng lên nóc nhà, một người nữa bị quăng giữa lòng lộ, vài kẻ khác bị quăng vào tường.

Dĩ nhiên, bốn kẻ đó phải giả từ vĩnh viễn nhân thế, mang chiếc đầu vỡ vụn sang bên kia thế giới.

Giết được một số người là đắc thủ, song lại thất bại, bởi phần đông nhân thời gian Yến Nam Thiên bận rộn đó, đã chạy mất.

Yến Nam Thiên tung mình đứng giữa lòng lộ, quát vang âm :

- Thủ đoạn ám toán của các người hại Yến Nam Thiên làm sao nổi ? Kẻ nào hy vọng hạ sát Yến Nam Thiên cứ chường mặt, có đương đầu giao thủ, may ra còn làm nên việc phi thường, chứ lủi như chuột, rồi chực chờ cơ hội cắn trộm như chó thì còn làm gì được ta ?

Tiếng quát của y, chỉ có núi rừng đáp lại, đáp đúng những tiếng của y vừa thốt, đáp như y tự đáp lấy mình.

Ngoài tiếng dội lòng lộng trong sơn cốc, nào có ai đáp lời y ?

Yến Nam Thiên đi dọc theo con lộ dài, chốc chốc lại mắng vang lên, nhưng mặc y mắng, người trong sơn cốc như chui cả vào lòng đất sâu, hoặc đã ly khai về nơi nào, chẳng một ai lên tiếng.

Một mình giữa đêm khuya, dưới trăng lạnh, trên con đường vắng, Yến Nam Thiên thất thế bước đi, như một oan hồn gào thét, đòi mạng.

Quả là danh bất hư truyền, Yến Nam Thiên như một hung thần, hiện

xuống Ác Nhân Cốc trừ diệt quỷ, chẳng một quỷ sống nào dám xuất hiện chạm mặt.

Được người ta sợ, có ai chẳng đặc ý ?

Song, Yến Nam Thiên không đặc ý, trái lại càng bực tức, bởi vào đây để tìm người mà người trốn tránh chẳng lộ tăm hơi, thế là mục đích chuyến viễn hành này cảm như không đạt rồi.

Càng bực tức, y càng nóng nảy, càng nóng nảy y càng đau khổ, bởi chạm một giây là hài nhi mất an toàn đi một giây, sự an toàn của hài nhi là lẽ sống của y hiện tại.

Bảo vệ được hài nhi là y không thẹn với linh hồn người xấu số, hài nhi lâm nguy là điều nghĩa nhân đối với bạn cảm như tiêu tan.

Y bước đi thông thả đó, nhẹ nhàng đó, song cái nhẹ nhàng do thói quen, do vũ công mà có, chứ thực ra mỗi chân như có đeo một hòn núi.

Rồi bây giờ, trong sơn cốc có bao nhiêu nhà, không nhà nào còn một ánh đèn.

Còn đèn là còn biểu tượng nhân sinh, đèn tắt hết thì sơn cốc trở thành bãi hoang nằm giữa núi rừng cô tịch.

Có ánh trăng kia soi đường song ánh trăng là một cái gì thuộc giới cảnh xa xôi, ánh trăng chỉ gieo lạnh cho không gian quanh Yến Nam Thiên, ánh trăng có chỉ đường dẫn lối cho y đi tìm thù đâu ?

Sự chỉ dẫn mà y trông chờ là một bóng người, hoặc một ánh đèn, người thì bất cứ ai, đèn thì bất cứ nơi nào.

Người vắng bóng, đèn tắt hết.

Trông cái dáng thất thế của Yến Nam Thiên, thân hình lêu nghêu của y hiện ra thô lương quá chừng.

Bỗng một ánh sáng chớp lên từ nơi một góc nhà, hẳn nhiên là từ trong tối, xẹt ra chiếu xuống đầu Yến Nam Thiên.

Ánh sáng là một thanh đao, người đó thi triển một đao pháp cực kỳ linh diệu, gồm đủ mọi cái chuẩn, thời gian chuẩn, bộ vị chuẩn, mục tiêu chuẩn, khoảng cách chuẩn luôn, chính cái chuẩn sau cùng giúp công lực không thừa, không thiếu.

Ánh đao chớp lên, với tất cả những cái chuẩn, cần có để giúp phần linh diệu hoàn toàn, tưởng chừng Yến Nam Thiên phải mất mạng.

Nhưng y chưa đến số chết hay nói một cách khác đường đao đó không đủ linh diệu để gây nguy hại cho y.

Y hụp mình xuống, thân vóc cao lêu nghêu bỗng nhiên ngấn lại như tự ý co giãn, tự ý thun giãn hay vươn dài.

Lưỡi đao giáng xuống chênh chéch, xém qua đầu y, còn cách lớp tóc của y độ một phân thôi.

Lưỡi đao bay qua, kêu một tiếng vút, không chạm tóc, nhưng gió đao đã bóc mấy sợi lông lên, lát phát.

Đà đao đi mạnh, mặt đường lát đá lại không cách xa lắm, đao giáng xuống, đi luôn lên mặt đường, bệt thành một tiếng xoảng rợn người.

Thép chạm thép còn bắn lửa, thép chạm đá còn bắn lửa nhiều hơn, ngàn vạn tia lửa ngời lên, bắn tung tóe.

Hụp mình xuống, đương nhiên là để tránh đường đao nhưng chỉ tránh thôi thì cần gì phải ở tại chỗ mà hụp, cho nguy hiểm hơn là vọt mình thoát hậu ?

Hụp mình xuống hẳn Yến Nam Thiên phải có chủ trương.

Thanh đao giáng chênh chéch xuống rồi, Yến Nam Thiên vươn tay lên, chụp cổ tay của người đó, đồng thời hét :

- Người là ai? Chường mặt ra ngay cho ta hỏi !

Song, bàn tay của Yến Nam Thiên vụt nhẹ, bàn tay đang trì kéo một con người sao lại nhẹ thế ?

Và hiện tại, y chỉ kéo từ bóng tối ra một cổ tay, có dính bàn tay còn cánh tay, còn người thì mất dạng.

Đoạn cổ tay còn rõ máu ròng ròng.

Người đó đưa tay tả, cũng có cầm một thanh đao, tựa chặt vào tay hữu đang bị Yến Nam Thiên nắm.

Cổ tay đứt, hắn vọt mình lẫn vào bóng tối, nhường đoạn tay đứt lại cho Yến Nam Thiên, kéo ra mà hỏi, muốn hỏi gì cứ hỏi !

Tựa chặt như vậy là can đảm phi thường, càng can đảm hơn nữa là hắn chẳng hề kêu một tiếng khế.

Quả thật những kẻ ở trong Ác Nhân Cốc có khác người bên ngoài, can trường của họ không thể tưởng nổi.

Thành phần cùng hung cực ác trên đời quy tụ cả tại đây, ai ai cũng có can trường cứng rắn, ai ai cũng gieo khiếp đảm giữa trần gian, thế mà thành phần đó dù đang lúc liên minh cũng phải ngán sợ Yến Nam Thiên !

Nghĩ ra cái oai khí của y quả thật phi phàm và tài năng của y phải tuyệt diệu lắm mới tạo cho y cái oai khí kinh thiên đó.

Tuy nhiên, bọn người tại đây đáng khen về mặt can trường nhưng đáng tởm về mặt tàn độc.

Yến Nam Thiên giật mình, nóng nảy, phẫn nộ, tức uất, quăng đoạn tay đứt, nhặt thanh đao từ đoạn tay đó rơi xuống mặt đường, hoành đao chém mạnh.

Cánh cửa nhà bị vỡ bật tung ra.

Nhưng, bên trong chẳng có một bóng người.

Yến Nam thiên như điên loạn, xông xáo, gặp vật gì phá hủy vật đó, gặp cửa, cửa vỡ toang, gặp tường, tường ngã đổ, hết gian phòng này, đến gian phòng khác.

Tiếng động vang lên, âm âm.

Đập phá hết những gì của ngôi nhà đó, y sang qua ngôi nhà khác, tiếp tục chủ trương tiêu thổ, phá hủy để bớt phần uất, chứ phá hủy không giúp ích y được gì, ngoài cái việc làm cho y hả hơi một chút.

Một nhà bị phá hủy, một nhà nữa bị phá hủy, rồi đến nhà thứ ba, thứ tư, y tiếp tục làm công việc tiêu thổ Chẳng có một bóng người trong những ngôi nhà đó.

Y điên loạn để làm gì ? Phóng túng cái điên loạn đó phá hủy tất cả những gì trước mắt, để làm gì ?

Đối phương không hề xuất hiện.

Đối phương tuy đông song sơn cốc lại rộng, nhà cửa lại nhiều, nhà kẻ có hàng ngàn, hàng vạn nóc, chẳng lẽ y phải phá trọn số ?

Y có công lực, làm được cái việc đó chẳng ?

Cũng có thể y nổi lửa đốt trọn sơn cốc nhưng hài nhi phải chịu họa lây.

Cho nên phương tiện phá hủy không gồm cái sự hỏa công.

Mắt đỏ ngầu, y rít lên :

- Được! Bọn người trốn. Có giỏi cứ trốn, trốn sao khỏi tay ta đó thì trốn !

Y vào căn nhà cuối cùng, ngôi nhà cuối của cái dãy y đang phá hủy, chứ chẳng phải ngôi cuối của tất cả số nhà trong cốc. Y lấy ra một chiếc ghế, đặt giữa lộ, ngồi lên đó.

Toàn thân y vấy máu, máu ướt ngời ánh trắng, máu khô phô màu ảm đạm.

Chừng như ánh trăng cũng đỏ luôn qua phản ảnh của chiếc áo nhuộm hồng máu.

Ác Nhân Cốc là một cốc chứa quý, y ngồi đó như hung thần trấn áp loài quý, quý nào hiện ra, là y quật ngã liền.

Bỗng ... Có tiếng cười vang đâu đây.

Tiếp theo đó là một câu nói đầy khiêu khích, mỉa mai :

- Đứa bé đó, có giá trị gì, chúng ta đâu cần giành nó với người ? Người muốn bắt nó lại, chúng ta sẵn sàng giao cho người !

Yến Nam Thiên đứng lên lập tức.

Y không cất tiếng nhưng y vọt mình về phía tiếng cười, tiếng nói vừa phát ra.

Một bóng người chớp nhanh trong chỗ tối.

Đồng thời gian, một vật gì bay thẳng đến Yến Nam Thiên, vật đó là một hài nhi, quấn trong chiếc chăn.

Đại khái hình thức là thế còn bên trong, có thật là hài nhi hay một hình gỗ như lần trước thì chưa rõ được.

Nhưng Yến Nam Thiên làm sao dám do dự ?

Dù biết có bị lừa như lần trước cũng phải đưa tay đón tiếp, giả như đúng là hài nhi mà y lờ đi để cho nó rơi xuống mặt đường là y ân hận suốt đời.

Bàn tay y vừa chụp chiếc khăn cuộn tròn, bàn tay đó đã biết vật gì trong chăn qua xúc giác liền.

Y cao giọng hét lên :

- Ác tặc ! Liệu thoát khỏi tay ta không chứ ?

Bàn tay chụp vật đó vung lên, vật trong chăn bị quăng trả lại nguyên chỗ xuất phát.

Nhưng kẻ phát xuất vật đó có còn đâu ?

Vật đó bay trở lại, chạm vào tường, kêu lên một tiếng " ầm " Tiếng nổ vang lên, sức công phá mãnh liệt làm sụp đổ một mảng tường.

Thì ra vật trong chiếc chần cuộn tròn là một loại hỏa pháo, bọn người trong Ác Nhân Cốc bao bọc cách nào, giống hình thức một hài nhi, có như vậy mới lừa được Yến Nam Thiên.

Tiếng hỏa pháo nổ, tiếng tường sụp đổ, dù có ngân dài, dù có dội lên lồng lộng, cũng có lúc phải lắng bật.

Mọi tiếng động lắng bật rồi, sơn cốc lại im vắng như trước.

Không một bóng người, không một tiếng người, không một ánh đèn.

Yến Nam Thiên lại thoát chết một lần nữa, chính y thoát chết chứ không phải kẻ nấp trong bóng tối, tung hỏa pháo đến y.

Bởi nếu y không nhanh chóng phóng hỏa pháo trả lại cho nguyên chủ thì hỏa pháo đã nổ nơi người y rồi.

Chắc chắn là y phải ôm hỏa pháo vào lòng vì y tưởng nó là hài nhi.

Và chắc chắn y phải tan xương nát thịt sau tiếng nổ đó.

Độc ! Cái kế của bọn ác nhân này độc thật !

Con người dù có tài ba quán thế nhưng nếu kém thận trọng một chút là phải đi đời với bao nhiêu độc kế của bọn nham hiểm.

Cho nên, tài không qua trí, cơ trí có linh diệu thì con người mới vững cái lẽ tất thắng trên mọi cục diện cạnh tranh.

Cơ trí càng linh diệu, kế hoạch càng tàn độc.

Thoát chết mấy lần còn gặp bao nhiêu cảnh nguy nan nữa ? Và trong những cảnh đó, chàng sẽ thoát được như những lần qua chăng ?

Nguy ! Nguy chồng nguy, hiểm dồn hiểm !

Bất giác, Yên Nam thiên rùng mình, như luồng điện lạnh vừa chuyền qua cơ thể làm rợn người lên.

Dù cho y không ngăn bất cứ kẻ cùng hung cực ác nào đi nữa, dù cho y bất chấp mọi hiểm nguy, khinh thường mọi mưu sâu, kế độc của đối phương, y sẽ làm được gì ?

Sơn cốc rộng lớn, người trong sơn cốc như bóng ma, thoát ẩ, thoát hiện, đối tượng bất cứ nơi nào y đến, thử hỏi y làm sao giải quyết được sự tình khi đối tượng là ma ?

Trong trường hợp này, có tài năng khuynh đảo càn khôn cũng chẳng làm gì được, bởi có khác nào y thi thố tài năng đó giữa sa mạc, y giao đấu với khoảng không, y tìm cái đích trong mông lung, mờ mịt, có khác nào y làm một việc vô ích ?

Rồi y nghĩ :

- Ta đi tìm chúng trong bóng đêm, chúng lợi dụng bóng tối, thỉnh thoảng ám toán ta, tại sao ta không lợi dụng bóng tối, ám toán ngược lại chúng ?

Niềm hy vọng loé lên, tinh thần phấn khởi trở lại, y lao mình vào bóng tối.

Muốn tìm ma, phải tự biến thành ma, phải nấp mình trong tăm tối, âm u, chứ cứ chường mặt dưới ánh trăng, lộ hình giữa đường lớn, thì ma nào dám bén mảng đến ?

Răng chổng răng, mắt chổng mắt tuy lợi dụng bóng tối để đạt một thành công, hành động đó không xứng với tư cách anh hùng lắm.

Nhưng, cần gì phải lấy tư cách anh hùng đối xử với bọn này ?

Qua mấy lần thoát chết, chúng hại y là vì chúng lợi dụng tư cách quân tử của y.

Giả như y gian hoạt như chúng, thì có thể y đã tận diệt chúng rồi.

Và cái đích vào đây, y cũng đại nốt.

Vào bóng tối, Yến Nam Thiên còn lợi hại hơn lúc ở bên ngoài, có ánh trăng, ánh đèn.

Y thoát đi nhanh như rắn, nhẹ như mèo, mắt lại tinh, tai cũng thính.

Vô ích.

Yến Nam Thiên không làm sao tìm được một người.

Giả như y phát hiện ra một người nào đó, trước hết y phải đối phó với thủ đoạn ám toán của đối phương, đối phó xong rồi là y phải mất hút kẻ đó.

Bởi thi hành xong thủ đoạn là người ta chạy đi, chứ ai dại gì đứng lại đó cho y sát hại ?

Đêm cứ xuống, đêm càng xuống, khí núi bốc lạnh, cái lạnh càng thấm thía giữa khung cảnh vắng lặng như bãi tha ma.

Những ngôi nhà nhô lên dưới ánh trăng, vắng bóng đèn, thành ảo ảo mờ mờ, trông như những ngôi nhà mồ.

Gió lại về, có thể là gió sớm, gió lướt qua các chướng ngại vật rít vi vu.

Tất cả đều cố tạo nên cái vẻ thần bí cho khung cảnh rùng rợn này.

Bỗng, Yến Nam Thiên lắng tai.

Chừng như trong gió, có tiếng người, thì thầm.

Yến Nam Thiên hồi hộp, lắng nghe kỹ hơn, rồi nhón gót tiến về phía đó.

Nhờ y đi trong bóng tối nên chẳng ai phát hiện ra y.

Nhưng có chắc là chẳng ai phát hiện ra y chẳng ? Sự thật như thế nào, chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ.

Và tiếng thì thầm đó cứ tiếp tục vang đều.

Tiếng thì thầm phát xuất từ bên trong một ngôi nhà, vọng ra rất khẽ.

Canh khuya, cảnh vắng, tiếng khẽ vẫn nghe lớn như thường, huống chi Yến Nam Thiên đã thính tai, lại chú ý, lại đến rất gần ?

Một người thốt :

- Cái mục Đồ đó, quả nhiên có tài. Mục ta chưa sanh con lại khéo ru ngủ đứa bé, chẳng kém một người mẹ vừa đảm đang....

Người đó chỉ nói chứ không cười song Yến Nam Thiên cũng nhận ra âm thanh của Cáp Cáp Nhi.

Cáp Cáp Nhi nói mà không cười phải là một sự lạ !

Một người khác, tiếp:

- Cũng may chúng ta có hài nhi làm con tin, dùng nó mà làm áp lực chứ nếu không thì ... Bây giờ, chính Đồ Kiêu Kiêu lên tiếng :

- Lý Đại Chủ, người muốn gì ? Nếu không thì sao ?

Lý Đại Chủ hừ một tiếng :

- Thì sao người cũng biết rồi lại còn phải hỏi ? Nếu không có hài nhi làm con tin, liệu hiện tại người còn sống đó chẳng, để hỏi gần, hỏi khó ta chứ ?

Đoạn, lão cười nhẹ tiếp :

- Cái thân của nữ nhân đó trông ngon quá chừng. Da rất mỏng, da mỏng thì thịt phải mềm nhuyễn, thứ thịt mịn. Ta dám quả quyết thịt của nàng ấy chẳng kém thịt của vợ ta ngày trước... Đồ Kiêu Kiêu xì một tiếng :

- Nhưng nàng ấy đã chết rồi, ít nhất nàng cũng đã chết từ hai ba hôm trước.

Lý Đại Chủy vẫn cười :

- Chết mấy hôm cũng chẳng sao, miễn là cái xác chưa sinh, ta ăn được như thường. Chỉ phiền phức ở cái chỗ, ăn một lần thì không hết, phải phí công bảo dưỡng phần còn lại để dùng. Người biết chứ, để gì tìm được thứ thịt ngon ? Có thứ thịt đó, khi nào ta phí bỏ dù là một phần nhỏ ?

Đồ Kiền Kiền cười hì hì :

- Phải! Người muốn ăn thịt nàng ấy, cứ ăn, ăn thịt nàng cũng như người báo thù cho lão Đồ vậy đó, bởi nàng ấy là em dâu của Yên Nam Thiên, em dâu bị người ăn thịt, hẳn anh chồng phải tức uất lắm !

Lý Đại Chủy cười to một chút :

- Khổ một điều là mùi nhang nặng quá, phải làm sao giải tỏa hết cái mùi đó, thịt mới ngon được. Bình sanh ta rất ngán thứ thịt có mùi nhang.

Nghe gì khác, Yên Nam Thiên còn chịu nổi nghe câu chuyện đó rồi, y suýt vỡ lòng ngực vì tức.

Y gầm một tiếng, phóng chân đá vào cánh cửa.

Cửa bay đi, y bay vào.

Trong gian nhà, bóng người chớp chớp, bóng người xẹt qua, xẹt lại, tìm đường lẩn tránh.

Lý Đại Chủy quát to :

- Người muốn ăn thịt đó ? Ta cho ăn. Ta có giành đâu!

Lão vung tay :

Chiếc quan tài nằm ngoài cỗ xe, chẳng rõ tại sao, bây giờ lại ở đây. Cỗ quan tài ở trong tầm tay của lão, theo đà vung tay của lão, cỗ quan tài bay đến Yên Nam Thiên.

Cổ quan tài rơi xuống nền nhà, vỡ tung, nhang văng ra, xác văng ra.

Có chỗ nắp an toàn rồi, Cáp Cáp Nhi cười lớn :

- Tìm được bọn ta là người tử ra khá lắm đó, Yến Nam Thiên. Nhưng đừng hùng hổ. Hài nhi đang ở trong tay bọn ta, nếu người vọng động, nó sẽ ... nó sẽ ... Lão ta cười, cười như đã cười từ bao giờ đến bây giờ.

Yến Nam Thiên dù muốn dù không cũng phải dừng chân, không thể xông xáo, không thể truy đuổi họ.

Một sơ hở sẽ gây ân hận nghìn đời, y chẳng dám vọng động, đúng như Cáp Cáp Nhi cảnh cáo.

Y nhìn mặt nền.

Ánh trăng chiếu qua cửa sổ, soi rõ cái xác người trên mặt nền.

Xác người là mẹ của hài nhi, một xác chết đâu còn thần khí như lúc người còn sống ?

Và có xác chết nào không biểu hiện vẻ thê thảm.

Yến Nam Thiên gào lên :

- Nhị đệ ! Ngu huynh không xứng đáng với nhị đệ nữa rồi. Ngu huynh không đáng mặt làm người nữa rồi ! Hài nhi, ngu huynh không đủ sức bảo vệ nó, rồi giờ đây, đến ... đến thi hài của vợ chồng nhị đệ ... Y nước nỡ, lệ thảm ngăn châu nơi yết hầu, không một lời nào thoát ra, tiếp nối giọng bi hoài.

Trước mắt y, hai cổ quan tài còn đó, một cổ không, một cổ có xác, bởi một xác đã bị moi ra vất bên ngoài, y nhặt xác đặt vào quan tài, đập nắp, sửa cho hai cổ song song nhau, rồi y vật mình xuống, ôm quan tài của Giang Phong khóc sướt mướt.

Khóc một lúc, y nín lặng, đoạn lẩm nhẩm :

- Nhị độ yên hồn nơi chín suối, ngu huynh sẽ làm sao cho hai oan hồn được thỏa mãn, bằng mọi giá, kể cả giá sanh mạng của ngu huynh.

Lạnh !

Tất cả sự vật gì quanh Yến Nam Thiên cũng lạnh !

Trăng lên cao, sơn cốc bao bọc, con đường trước mặt ngôi nhà này, bên cạnh là hai cỗ quan tài, tất cả đều lạnh.

Bóng tối lại càng lạnh hơn.

Yến Nam Thiên trong cái lạnh đó, nghe nóng ở tâm hồn, nóng niềm hoài niệm, nhớ đến bạn hiền.

Bất giác, nguồn lòng lai láng, y mở nắp quan tài, bế xác Giang Phong, ôm vào lòng, thì thảm than thở, mừng tượng Giang Phong chưa hẳn xa lìa cuộc thế, bất quá chàng ta bất toại toàn thân.

Bỗng, cái xác của Giang Phong từ nơi lòng của Yến Nam Thiên bật đứng lên.

Tiếp theo đó, một loạt tiếng bình, bình, bình, vang dội, cái xác đó lại biết cử động, hai tay, hai chân của xác tới tấp, đấm, đá vào mình Yến Nam Thiên, chẳng khác nào người mới học võ, luyện gân xương, đấm đá vào bao cát.

Dù Yến Nam Thiên có là thiên thần thật sự, cũng không làm sao thoát khỏi nguy hại trước sự tấn công bất ngờ của xác chết.

Xác chết cứ nhắm vào yếu huyệt của Yến Nam Thiên, mà đấm, mà đá, những huyệt đó là :

Trung Phủ nơi đầu vai tả, Linh Hư dưới nách tả, Cự Quyết trước ngực, Xung Môn dưới bụng.

Yến Nam Thiên ngã nhào.

Y đang ngồi nên ngã ra không gây tiếng động, y ngã rồi bất động

luôn.

Cái xác đang đăm đá đó, liền dừng tay dừng chân, đoạn bật cười khanh khách :

- Yển Nam Thiên! Bây giờ người đã thấy thủ đoạn của ta rồi chứ ?

Cái xác vừa thốt, vừa vuốt mặt, vuốt đầu, bao nhiêu món giả tạo rơi xuống bày ra một gương mặt thật.

Ai ?

Trong Ác Nhân Cốc mà có lẽ trên thế gian này, còn ai khác hơn là Đồ Kiêu Kiêu ?

Chính bà ta, mới có cách cải sửa dung mạo tuyệt diệu, muốn ra nam thì ra, muốn ra nữ thì ra, bất cứ người có hình dạng nào, bất cứ ở lứa tuổi nào, bà giả mạo rất đúng, thân nhân không nhận nổi chân giả.

Trừ ra, trong trường hợp chênh lệch quá độ về chiều cao, bà đành bó tay.

Đèn trong nhà vụt cháy tỏ.

Đèn vừa sáng, Cáp Cáp Nhi, Lý Đại Chủy, Âm Cửu U, Tư Mã Yên hiện ra.

Cáp Cáp Nhi cười lớn :

- Yển Nam Thiên ! Người định tìm bọn ta phải không ? Bọn ta ở đây rồi, người muốn gì ?

Lý Đại Chủy cười hắc hắc :

- Người tưởng rằng bọn ta ngán sợ người ? Bọn ta biết người sớm muộn gì, người cũng táng mạng tại sơn cốc này, đại gì bọn ta giao đấu với người cho nhọc xác thân ?

Do đó, người cứ cho là bọn ta khiếp nhược, lẫn trốn người !

Yến Nam Thiên nhắm mắt không nhìn mà tai cũng chẳng cần nghe.

Hiển nhiên y cũng không thể mở miệng.

Bây giờ y nhận mạng rồi. Y biết rõ chẳng khi nào y thoát khỏi tay chúng như mấy lần trước.

Âm Cửu U dần giọng :

- Các người còn chờ gì ? Chờ hấn đứng lên như những lần trước phải không ?

Lý Đại Chủ phụ họa :

- Phải đó ! Chúng ta động thủ gấp.

Cáp Cáp Nhi cười hì hì :

- Động thủ là về phần ta ! Các người không được giành.

Đồ Kiêu Kiêu nạt khễ :

- Làm gì mà gấp thế ? Ta xuất lực nhiều nhất, ta phải có quyền ưu tiên chứ. Chính ta mới được quyền động thủ trước.

Âm Cửu U trầm lạnh giọng :

- Công lao của người à ? Giả như tất cả đều nghe ta thì sự việc đâu có dài ra đến bây giờ ? Luận công chính ta là kẻ chiếm công đầu, chỉ vì các người không nghe ta mà thành ra Đồ Kiêu Kiêu đắc thủ !

Lý Đại Chủ khoát tay :

- Các người lui ra gấp để phần việc cho ta, các người chẳng biết cách giết người, giết loạn đao, loạn kiếm, thịt chua, còn ai ăn được chứ.

Lão gật gù, tiếp :

- Các người mó tay vào là khối thịt của lão ấy cầm như bở. Cái việc

này, ngoài ta ra nhất định chẳng có ai làm được !

Hồi 7

Cá Lọt Lưới Dày

Cáp Cáp Nhi nhìn xuống Yến Nam Thiên đang nằm bất động trên nhà, bỗng bật cười ha hả, kêu lên:

- Các vị không nên tranh giành với nhau nữa ! Về cái việc này, tại hạ đã có một chủ trương.

Lão ta dùng cái sáo ngữ giang hồ tự xưng là tại hạ, gọi bọn kia là các vị, chẳng phải vì lễ độ, mà chính lão muốn pha cái ý nhị khôi hài trong câu chuyện lão sắp nói ra.

Cái vẻ trịnh trọng vờ vĩnh đó lão thường có, mỗi khi lão muốn đồng bọn chú ý đến lão, lão lại mang ra dùng.

Đồ Kiêu Kiêu hừ một tiếng:

- Chủ trương gì ? Liệu có tuyệt diệu không ?

Cáp Cáp Nhi lại cười vang:

- Tuyệt diệu là cái chắc, mụ Đồ ơi ! Chủ trương của ta, vừa không làm thương tổn hòa khí, lại vừa gây nên thích thú phi thường.

Âm Cửu U gạt ngang:

- Dài dòng quá ! Cứ nói toạt ra đi cho tất cả đều nghe, hay thì dùng đỡ thì bỏ.

Không ai dư công chờ đợi người !

Cáp Cáp Nhi ngưng cười nói tiếp:

- Nếu chúng ta dành cho Yến đại hiệp một cái chết sượng, thì chẳng hóa ra chúng ta phủ nhận cái hảo ý của đại hiệp sao ? Bởi, cốt công vượt những đoạn đường dài, đến Ác Nhân Cốc, hội diện với bọn ta, hẳn đại hiệp có thịnh tình với bọn ta từ lâu lắm đó. Đối với những

người có thịnh tình, chúng ta phải biệt đãi.

Lý Đại Chủy khoát tay:

- Thế người muốn chúng ta phải làm sao ?

Cáp Cáp Nhi chớp chớp đôi mắt:

- Mang một thịnh tình, từ một phương trời xa xăm đến đây, là tìm cái chết, chúng ta để cho Yến đại hiệp chết gấp, thì làm sao đại hiệp nếm được tư vị của cái chết trọn vẹn ? Càng chết gấp, càng không biết cái tư vị đó như thế nào, cho nên ta nghĩ, phải để cho đại hiệp chết từ từ, mỗi ngày chết một chút. Có như vậy, chúng ta mới không phụ lòng đại hiệp muốn kết giao tình với bọn người trong Ác Nhân Cốc!

Đồ Kiêu Kiêu tán đồng ngay:

- Hay ! Chủ trương của lão Cáp thế mà hay !

Cáp Cáp Nhi tiếp luôn:

- Thực hiện chủ trương đó, ta đề nghị như thế này. Chúng ta luân phiên nhau xuất thủ, xong người này đến người khác, qua một vòng rồi bắt đầu làm lại. Nhưng tuyệt đối cấm đánh chết Yến đại hiệp, kẻ nào đánh chết kẻ đó phải thường mạng.

Âm Cửu U cũng chấp thuận phương pháp đó:

- Hay lắm ! Hay lắm ! Chính ta đang muốn cho hãn biết tư vị của thủ pháp Âm Phong Sưu Hồn. Sau này, hãn có đầu thai trở lại trên thế gian, hãn phải nhớ mãi.

Đồ Kiêu Kiêu nguýt lão:

- Thủ pháp Âm Phong Sưu Hồn của người lợi hại, thế Công Tỏa Hồn Mỹ Nhân của ta lại vô dụng à ? Cứ khoe cái nghề mọn của mình, tưởng nghề đó quán thế, nhưng thực ra thì chưa sánh được với sở năng của ai cả !

Âm Cửu U toan sừng sộ, Lý Đại Chủy hét lên:

- Chứ cái món Quát Cốt Dao của ta lại bỏ đi đâu ? Ta lại kém chi các người ?

Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười tiếp:

- Nói gì thì nói, theo ta thì hai môn công Huyết Thủy Toàn Tâm của Đồ Sát và Phạt Tủy Tủy Náo của Cáp Cáp Nhi cũng có hạng lắm ! Chưa chắc gì hai môn công đó dưới bậc các tuyệt kỹ của bọn ta!

Cáp Cáp Nhi cao giọng:

- Thế là tất cả đều đồng ý rồi chứ ? Bây giờ chúng ta quyết định xem ai xuất thủ trước, rồi đến ai tiếp nối cho tròn vòng ?

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Chủ ý do người, thì phải đi đầu công, còn hỏi gì nữa.

Cáp Cáp Nhi bật cười ha hả:

- Công bình quá ! Chí lý quá !

Lão đưa tay, mò mò phía sau ót của Yến Nam Thiên.

- - - Oo- - - Một khắc thời gian sau.

Đêm chưa tàn, một vài ngọn gió sớm vội trở về mang cái lạnh gieo rắc trong không gian, làm cho lòng người se thắt.

Có một kiếp sống oai hùng, ngời như hổ, đi như rồng, giờ đây còn điểm nào, nét nào chứng tỏ y là một con người ?

Nhân dạng đã biến mất rồi, qua cuộc đùa tàn khốc của bọn người trong Ác Nhân Cốc.

Tàn khốc, chẳng phải giết người, chẳng phải có nhúng tay vào máu mới là tàn khốc.

Người bị giết, bất quá phải hãi hùng trong phút giây đối phương hạ

thủ.

Mà con người trong lúc hãi hùng, có ai đủ thì giờ để sợ. Bởi cái chết đến gấp, con người không nghe đau cho lắm, giai đoạn hãi hùng xóa tan cơn đau, qua giai đoạn ngắn ngủi đó rồi con người vĩnh viễn không đau nữa !

Như vậy, kẻ giết người đâu có tàn khốc ? Kẻ giết người đâu ức gây đau khổ bao nhiêu cho nạn nhân ?

Bất quá, vì tranh giành sự sống, kẻ sát nhân bắt buộc phải loại trừ những ai muốn chia phần, càng loại trừ được nhiều người chia phần thì càng hưởng thụ cái phần lợi lộc lớn.

Tàn khốc là phải làm sao cho đối phương không chết, muốn chết mà không thể chết được, kể cả những phương tiện tự sát cũng bị tước đoạt hoàn toàn.

Và muốn chết mà không chết được, tức phải sống, sống để chịu mọi dày dọ, dày vò, thối thía từng cơn đau, thối thía từng ngày, giả như không còn đủ sức chịu đựng thì có sẵn y sư bên cạnh, y sư sẽ giành giật với tử thần hộ nạn nhân, y sư sẽ kéo dài sự sống cho nạn nhân, để còn đủ thời gian hưởng thụ mọi đau khổ, qua muôn mặt.

Như vậy, mới đúng cái nghĩa tàn khốc của con người.

Như vậy, mới nói lên cái đặc biệt của một số người mà đời cho là ác, đặc biệt hơn tất cả những kẻ ác trên thế gian.

Như vậy, mới xứng đáng là lãnh tụ của giới ác.

Trên giang hồ hiện tại, số lãnh tụ ác nhân, gồm mười người, mà Ác Nhân Cốc đã quy tụ được nửa số, và cái nửa số đó đang giờ tuyệt kỹ làm cho Yến Nam Thiên thấm thía niềm đau khổ.

Còn đâu là thần tượng của hào hiệp trong vũ lâm ?

Còn đâu là cái bóng hung thần của bọn tà ma quỷ quái ?

Mất hết rồi, Yến Nam Thiên giờ chỉ là một khí cụ, giúp cho bọn người

đó tiêu khiển mà thôi ?

Tuy nhiên, Yến Nam Thiên chỉ mới hứng chịu trò thực nghiệm của một người.

Còn bao nhiêu người khác chưa tham gia cuộc vui đó.

Người đi đầu hẳn là Cáp Cáp Nhi rồi.

Lão bật cười ha hả:

- Ta đã xuất thủ đúng sáu lượt. Bây giờ đến lượt thứ hai. Nào, Lý Đại Chủ, vào đi ! Cho chúng ta thấy cái tài đùa cợt của ngươi đi !

Lý Đại Chủ lắc đầu khoát tay:

- Không ! Không ! Ta không tham gia đâu !

Cáp Cáp Nhi lại cười vang:

- Không tham gia là chứng tỏ ngươi bất tài ! Ngươi chẳng có một môn công phu nào độc đáo.

Lý Đại Chủ nổi giận:

- Ta không xuất thủ là ta có lý do, sao ngươi dám chê là ta bất tài ?

Cáp Cáp Nhi bĩu môi:

- Lý do gì ?

Lý Đại Chủ hừ một tiếng:

- Hẳn còn gì nữa mà ngươi bảo ta xuất thủ ? Ngươi đã đánh hẳn thừa chết, thiếu sống, một đứa bé lên năm xuất thủ cũng đủ làm cho hẳn đi luôn, hướng hồ ta ? Ngươi bảo ta xuất thủ, để bắt ta thường mạng phải không ?

Âm Cửu U xì một tiếng:

- Chắc gì có việc đó !

Lý Đại Chủy trầm giọng:

- Thế ra người xuất thủ mà hấn vẫn sống như thường ? Người làm được cái việc đó à ?

Âm Cửu U cười lạnh:

- Khó vì việc đó lại làm chẳng được ?

Lý Đại Chủy hừ một tiếng:

- Vậy thì người xuất thủ cho ta xem !

Âm Cửu U rùn vai:

- Chưa đến phiên ta, ta xuất thủ thế nào được ? Người muốn xem, cứ chờ đến phiên ta rồi xem!

- Biết bao giờ mới đến phiên lão ?

Trước khi đến phiên lão, phải trải qua mấy người, mà người đầu tiên, tiếp nối ngay Cáp Cáp Nhi lại là Lý Đại Chủy, như vậy làm gì lão phải xuất thủ, bởi Lý Đại Chủy không dám xuất thủ kia mà?

Lý Đại Chủy nổi giận:

- Người biết rõ là chẳng bao giờ đến phiên người, cho nên người ... Cáp Cáp Nhi cười vang, chặn cả hai:

- Các người cãi nhau làm chi ? Giả như các người có nghi ngờ thì chúng ta cứ gọi Vạn thần y đến đây, lão sẽ làm cái việc giám định về tình trạng của hấn. Lão sẽ cho chúng ta biết hấn còn điểm khí lực nào chịu nổi cho các người thực nghiệm tuyệt kỹ hay không.

Âm Cửu U lại cười lạnh:

- Người đã muốn vậy, thì cứ gọi lão Vạn đến, gọi bất cứ ai cũng được, chẳng riêng gì lão ấy.

Lý Đại Chủy thốt ngay:

- Ta đi gọi cho.

Không lâu lắm, Lý Đại Chủy trở lại với Vạn Xuân Lưu.

Vạn Xuân Lưu có thân vóc ốm nhỏ, đôi mắt rất sâu, ánh mắt âm trầm, gương mặt hết sức lạnh lùng, chùng như bình sanh lão không hề biểu lộ một cảm nghĩ nào, trên làn da khô cằn giờ thành chai lỳ.

Có lẽ Lý Đại Chủy đã nói trước cho lão biết cái ý của bọn họ lúc thỉnh lão đến, cho nên lão đến nơi rồi, đầu gật gật, mình cúi xuống, đoạn ngồi bên cạnh Yến Nam Thiên.

Lão làm việc như mọi y sư phải làm bên cạnh con bệnh.

Lâu lắm, sau một cuộc kiểm tra toàn cơ thể Yến Nam Thiên làm đi làm lại như vậy đến mấy lần, lão chỉ nhấp nhấp ngón tay trên làn da của Yến Nam Thiên, hoặc tại ngực hoặc ở nơi nào khác, do lão muốn.

Lão không nói gì.

Lý Đại Chủy nóng nảy, hỏi:

- Hấn như thế nào ?

Vạn Xuân Lưu từ từ thốt:

- Người này còn sống được, quả thật là một sự kiện kỳ quái ! Trong mình y kinh tâm, kinh cao, kinh tỳ, kinh phế, kinh thận đều hồng cả, trong mười bốn kinh mạch, đã đến tám bị hủy hoại rồi ! Trong đời hành nghề y dược của lão phu, đây là lần đầu tiên lão phu mới gặp một trường hợp lạ lùng như thế này !

Lý Đại Chủy đặc ý hỏi to:

- Các người nghe rõ chứ ? Ta nói có sai đâu ?

Âm Cửu U lắc đầu:

- Sai tuốt ! Cả người lẫn lão Vạn đều sai tuốt.

Vạn Xuân Lưu điềm nhiên tiếp:

- Về võ công, lão phu không bằng các vị, về y thuật nhất định các vị kém lão phu xa.

Âm Cửu U rùn vai:

- Lão tự tin đến thế à ? Giả như y thuật của người có cao minh, thì làm gì chín mươi bảy người cùng chết gáp trong một đêm, bên ngoài thành Khai Phong ? Ta nhớ là chính người chữa trị cho họ mà ? Người chữa trị thế nào lại chẳng có một ai sống sót ?

Người chữa trị làm sao, còn thiếu ba nữa là chẵn trăm người cùng chết, chết gáp, chết đau, chết đốn, chết oan uổng ?

Vạn Xuân Lưu nghiêm giọng:

- Cái tài con người ta, chẳng phải chỉ dựa vào sự học trên sách mà thành, cái thực tài phải trải qua nhiều năm thực tập mới thành được, và lão phu hôm nay dám quả quyết là kinh nghiệm rút tỉa qua những năm hành nghề quá đủ, có thể lão là thừa !

Đừng nói chỉ hôm nay, ngay từ lúc người vào đây, nếu lão phu không tận tâm chữa trị cho người, liệu người còn sống được trong thời gian qua không ?

Âm Cửu U sôi giận, đôi mắt bốc lửa sáng rực lên, song lão chẳng phát tác, bởi lão ghen cứng lời lẽ nơi yết hầu.

Đúng là cái lúc vào Ác Nhân Cốc, thương thế của lão hết sức trầm trọng, nếu không nhờ Vạn Xuân Lưu đem tất cả sở học, nghiên cứu phương pháp chữa trị cho, thì lão phải tắt thở ngay trong lúc đó rồi.

Vạn Xuân Lưu có thực tài hay không, đó là một việc, còn Vạn Xuân Lưu cứu mạng lão lại là một việc khác, và cái việc sau này lão không thể phủ nhận, dù lão không thừa nhận việc trước.

Cho nên, từ lúc đó lão tri ƠN Vạn Xuân Lưu, mà tất cả đều tri ƠN lão Vạn.

Bởi, ai ai cũng có ít nhất một lần nhờ đến sở năng của lão, vì có mấy ai không gặp trái gió trở trời ?

Bởi, ai ai cũng nhìn nhận sự có mặt của lão tại Ác Nhân Cốc rất cần thiết, cần như ngũ cốc cần cho sự sống của con người.

Trước, có người chưa thọ ƠN lão, hiện tại chưa có người thọ ƠN lão, nhưng biết đâu sau này, họ không có một lần kêu gọi đến lão ?

Huống chi, Ác Nhân Cốc càng ngày càng tăng dân số ?

Thì một y sư phải có mặt, giữa cái thế giới riêng biệt đó.

Cáp Cáp Nhi lập tức chen lời, cốt giải hòa:

- Sự giám định của Vạn thần y nhất định không sai. Như vậy là chúng ta không thể thực nghiệm tuyệt học ngay trên thân thể của Yến Nam Thiên được rồi, và sự thắng bại của chúng ta cảm như còn lơ lửng chưa ngã ngũ về ai.

Lão dừng lại một chút, đoạn cao giọng tiếp:

- Chúng ta cũng là bằng hữu, ai hơn, ai kém, cũng chẳng sao, cần gì phải làm một cuộc thực nghiệm? Bây giờ, tất cả chúng ta cùng xuất thủ một lượt đi nào, hạ sát hấn để trừ hậu hoạn.

Vạn Xuân Lưu khoát tay:

- Khoan ! Lão phu yêu cầu các vị một điều ... Cáp Cáp Nhi hỏi gấp:

- Điều chi ?

Vạn Xuân Lưu chính sắc:

- Lưu mạng sống của y.

Âm Cửu U phẫn nộ:

- Người muốn cứu hần ?

Vạn Xuân Lưu không hề nao núng:

- Như lão phu đã nói, trong tình trạng đó, mà y còn sống được, thì quả là một trường hợp hi hữu đối với một đời hành nghề của lão phu vậy. Đối với các vị, hần là kẻ vô dụng chứ đối với lão phu, y là một công cụ vô cùng hữu ích cho lão phu.

Lý Đại Chủy hừ một tiếng:

- Hữu ích như thế nào ? Chẳng lẽ lão Vạn cũng định xơi thịt hần như ta ?

Vạn Xuân Lưu không lưu ý đến câu nói của Lý Đại Chủy, tiếp luôn theo ý lão:

- Y thọ thương hơn ba mươi chỗ, lão phu sẽ dùng y để thí nghiệm những phương pháp trị bệnh mới sáng chế, giả như cuộc thí nghiệm thành công, thì chính là các vị hưởng dụng sự thành công đó.

Âm Cửu U cười lạnh:

- Thí nghiệm là một việc đáng làm, thành công là một điều đáng được chúng ta hy vọng. Nhưng người thành công chúng ta có hưởng dụng hay không, điều đó chưa chắc chứ cái điều chắc chắn là Yến Nam Thiên được sống lại.

Lão gằn từng tiếng:

- Yến Nam Thiên lành mạnh rồi, liệu chúng ta có còn sống sót mà chờ hưởng dụng sự thành công của người chẳng ?

Vạn Xuân Lưu lắc đầu:

- Làm gì có việc đó mà lo ? Các hạ nói thế là các hạ chẳng hiểu mảy mai về y thuật đó ! Y có sống lại cũng chỉ để chịu cái cảnh tàn phế suốt đời, y còn làm chi được ai mà các vị ngại ? Lúc đó, các vị muốn

hạ thủ cứ hạ thủ, bởi lão phu đâu còn cần đến y nữa ? Tại sao các vị không thể giết muện để thu hoạch lợi ích, mà lại đòi giết sớm để bỏ một cơ hội may ?

Âm Cửu U hừ một tiếng, rồi nín lặng luôn, gương mặt trầm trầm tỏ lộ bất mãn rõ rệt.

Từ lúc đầu, Tư Mã Yên không tham dự vào cuộc nhiệt náo, dù bằng ngôn từ, dù bằng cử động.

Lão âm thầm chứng kiến hành động của mọi người.

Lão nghe Vạn Xuân Lưu nói thế, liền nhìn sang Cáp Cáp Nhi, Cáp Cáp Nhi lại nhìn sang Đồ Kiều Kiều.

Đồ Kiều Kiều mỉm cười, thốt:

- Vạn thần y nói sao, chúng ta phải nghe vậy.

Lý Đại Chủy kêu lên:

- Các người đáp ứng với lão Vạn, chứ ta thì ta chống đối. Bởi các người có bị thiệt hại chi đâu? Còn ta, ta sẽ mất bao nhiêu bữa ăn ? Phải biết, tại Ác Nhân Cốc, chẳng phải mỗi lúc đều có thịt người, không phải muốn có lúc nào tùy ý. Huống chi, lại là thịt của một Yên Nam Thiên ? Trên thế gian này, làm gì có thứ thịt đó đến miệng được hai lần ?

Cáp Cáp Nhi cười nhẹ:

- Đành là trong cốc, người khó tìm được thịt người, song đó là thịt sống, thịt tươi kia, chứ còn thịt chết thì ta bảo đảm cung cấp cho người phủ phê, người có đủ để mà ăn suốt đời. Người chẳng thấy đó sao, trong cốc, thỉnh thoảng cũng có người chết, những xác chết đó, người cứ banh, cứ xẻ ra mà ăn tùy nghi, muối để dành mà ăn, chẳng ai ngăn trở người, trái lại còn tri ơn người là khác, bởi người giúp cho tất cả khỏi phải làm cái việc mai táng, người giúp cho tất cả khỏi phải ngửi mùi thúi, nếu không dập vùi kịp thời. Tại sao người chống đối toàn thể ?

Lý Đại Chủy hừ một tiếng:

- Tại sao ? Ta đã nói rồi, các người chẳng nhớ à ? Ăn, đành rằng cái gì ăn được, cứ ăn, song ít nhất cũng tuyển lựa những cái ăn ngon mà ăn chứ ? Ai lại có cái ngon, không ăn, đi tìm cái dở mà ăn ? Các người chọn vợ có khi nào các người thích những mụn sứt môi, lác mắt, mắt mũi chằng ? Các người chọn chồng, có khi nào rước những kẻ cùi phong, lở lói đem về mà ôm ấp chằng ?

Đoạn, lão tỏ vẻ cương quyết, tiếp:

- Cho các người biết, kẻ nào định ngăn trở ta ăn thứ thịt hi hữu này kẻ đó phải chết sống với ta trong một trận ?

Cáp Cáp Nhi so hai vai, bĩu môi, không nói gì nữa, chỉ nhìn sang Đồ Kiêu Kiêu.

Đồ Kiêu Kiêu lại hướng qua Vạn Xuân Lưu, cười hi hi, thốt:

- Vạn thần y, thấy đó chứ ? Tôi không còn làm sao khác hơn, thần y không nên oán trách tôi chẳng giúp được toại nguyện.

Vạn Xuân Lưu lạnh lùng:

- Y thọ thương hơn ba mươi chỗ trên khắp thân thể, ít nhất cũng phải dùng một số dược thảo phù hợp với thương tích, trong số dược thảo đó, ít nhất cũng có một vài loại hữu ích cho các vị sau này. Lão phu xin nói rõ là những loại thuốc đó, toàn lại loại cứu mạng sống con người, chứ chẳng phải trị những chứng bệnh thông thường.

Tư Mã Yên vụt thốt:

- Theo tại hạ nghĩ, thì tánh mạng của toàn thể nhân số trong sơn cốc này phải quý hơn một món ăn của Lý huynh. Không có món ăn này Lý huynh còn tìm được món ăn khác, vả lại, thịt người dù như Lý huynh nói, có tư vị khác nhau, tùy tánh, tùy hạng, song vẫn là thịt người. Còn như anh em chúng ta, mất một người là vĩnh viễn, trăm ngàn người khác không thể thay thế được người đã mất !

Lý Đại Chủy nổi giận:

- Người là cái quái gì ? Ai mượn người lý luận chứ ?

Tư Mã Thiên không phần nộ, cười nhẹ tiếp:

- Tại hạ chỉ sợ trong tương lai, chúng ta sẽ có nhiều cơ hội mà cần dùng đến thuốc cứu mạng lắm đó, Lý huynh ạ !

Đồ Kiêu Kiêu cười khanh khách:

- Lão Tư Mã nói đúng đó !

Lý Đại Chủy toan phát tác, song nhìn quanh, lão thấy ánh mắt của mọi người đều lạnh lùng và những ánh mắt đó đều đổ dồn về lão.

Trước những ánh mắt đồng minh đó, của những kẻ từng nhúng tay vào máu, thích nhìn máu chảy, thử hỏi trên thế gian này có ai thừa can đảm phát tác chẳng ?

Tự nhiên, Lý Đại Chủy dù có một lò lửa cháy trong tâm cũng phải tìm nước mà dội tắt lò lửa đó.

Lão thở dài.

Rồi lão cười khổ, buông xuôi:

- Thôi, được ! Các người đã muốn vậy, ta cũng thuận theo cho xong, khỏi phải thương tổn đến hòa khí. Ta đành nuốt nước bọt nhìn theo con ngỗng trời bay vượt khỏi tay ta !

Đồ Kiêu Kiêu cười hì hì:

- Vạn thân y còn chờ gì nữa chứ ? Tặng lão trọn thân mình Yến Nam Thiên đó, tặng từ đầu đến chân, chẳng ai giành giật một sợi lông một sợi tóc !

Vạn Xuân Lưu cao hứng vô cùng.

Tuy nhiên, ngoài mặt, lão vẫn giữ vẻ điềm nhiên đến lạnh lùng, lão bình thản thốt:

- Đa tạ !

Đoạn móc trong mình ra mấy hoàn thuốc, lão nhét vội vào miệng Yến Nam Thiên.

Đâu đây, có tiếng hài nhi khóc, vọng đến tai bọn họ.

Niềm cao hứng đã tắt từ lâu, chợt lóe trở lại trong đôi mắt của Lý Đại Chủ, lão reo lên:

- Không sao ! Không sao ! Còn hài nhi kia !

Cáp Cáp Nhi nhìn Âm Cửu U hỏi gọn:

- Thế nào ?

Âm Cửu U còn gọn hơn:

- Giết !

Cáp Cáp Nhi mỉm cười :

- Như vậy là lão Lý sắp có món ăn rồi ?

Lý Đại Chủ bật cười thích thú:

- Thịt hài nhi ngon tuyệt, phải cái là nó bé quá, số lượng thịt chẳng được bao nhiêu !

Lão đảo bộ, định vọt đi liền.

Đồ Kiều Kiều cao giọng:

- Hãy khoan !

Lý Đại Chủ cau mày:

- Còn gì nữa ?

Đồ Kiều Kiều lắc đầu:

- Không thể giết đứa bé đó được !

Lý Đại Chủy nổi giận:

- Người là một con hồ ly quái ác, người cứ nêu cách ngăn trở ta trong mọi việc Cáp Cáp Nhi chen vào:

- Lần này thì ta thẳng thắn cho rằng mụ Đồ tính sai rồi vậy. Giữ đứa bé đó lại để làm gì chứ ? Nó là cái mầm tai họa, giữ nó để sau này nó thối tất cả chúng ta à ? Tốt hơn nên để cho lão Lý thối nó cho rồi !

Đồ Kiều Kiều không đáp, chỉ hỏi ngược lại :

- Ta hỏi các người một câu, đành rằng chúng ta đều là những kẻ ác, nhưng trên thế gian này, người ác nhất là ai?

Lý Đại Chủy hừ một tiếng:

- Việc tại đây, ngay trước mắt, người không bàn, không luận, lại đặt ra câu hỏi vắn vơ thế là nghĩa gì ?

Đồ Kiều Kiều cười nhẹ:

- Ta hỏi vắn vơ, các người cứ đáp vắn vơ, dù cái việc hỏi và đáp có làm chậm trễ việc giết đứa bé trong một vài phút giây cũng chẳng làm sao mà ! Ta bảo đảm là sau khi người đáp câu hỏi của ta, đứa bé vẫn còn nguyên vẹn, chẳng mất mát phân lượng nhỏ nhất nào cả !

Lý Đại Chủy lại hừ một tiếng, không thêm tranh luận nữa, bước về một góc nhà.

Cáp Cáp Nhi cười vang:

- Ha ha ! Ha ha ! Nếu luận về cái ác, người đê nhất ác, phải là mụ Đồ chứ còn ai nữa ?

Đồ Kiều Kiều bĩu môi:

- Quá khen đi thôi ! Nhưng ... Bà ta chưa kịp dứt trọn câu, Lý Đại Chủy đứng xa xa hừ một tiếng, thốt vọng lại :

- Mụ ta có đáng kể gì mà cho là đệ nhất ác trong thiên hạ ? Bất quá mụ có cái lạ hơn người, là nam không ra nam, nữ không ra nữ, có thể thôi ! Đến thịt người, mụ ta cũng chẳng dám ăn, thì đệ nhất thế nào được ?

Cáp Cáp Nhi chớp mắt:

- Nếu vậy, hẳn Lý huynh là thiên hạ đệ nhất ác nhân rồi còn gì ?

Đồ Kiền Kiền xì một tiếng:

- Lão cho rằng ta chưa phải là đệ nhất ác nhân trong thiên hạ, ta đồng ý, nhưng ăn hàng tấn thịt người mà được gọi là ác nhân thì nhất định ta phủ nhận. Năm xưa ta từng thấy một kẻ đánh xe lừa ăn mỗi lúc hàng mấy cân thịt người , nếu ăn thịt người mà cho là đệ nhất ác nhân thì cái tên đánh xe lừa đó cũng là một ác nhân sao ?

Lý Đại Chủy đỏ mặt quát:

- Vậy theo người, phải như thế nào mới đáng được gọi là thiên hạ đệ nhất ác nhân ?

Cáp Cáp Nhi bật cười ha hả chen vào:

- Phải rồi ! Âm Cửu U đáng được gọi là đệ nhất ác nhân ! Đáng lắm !

Đồ Kiền Kiền lắc đầu:

- Cũng chưa đáng ! Lão Âm có âm trầm thật, có hung hăng thật, có độc tài thật, nhưng cái vẻ hung ác hiện quá rõ nơi gương mặt, người ta nhìn qua là biết ngay, biết là có đề phòng, người ta đề phòng thì lão còn làm gì ai được mà gọi là thiên hạ đệ nhất ác nhân ?

Cáp Cáp Nhi xuôi theo:

- Thế thì lão Âm cũng không phải đệ nhất ác nhân nốt.

Đồ Kiêu Kiêu gật đầu:

- Đó là cái chắc !

Rồi bà ta tiếp:

- Ít nhất, cũng phải che dấu cái ác của mình chứ ! Chẳng hạn bên ngoài thì cười cợt, bên trong thì sắp mưu mô, bên ngoài gọi ca ca, bên trong xem như cừu nhân ... Cáp Cáp Nhi nheo nheo mắt:

- Tiểu Lý Tàng Dao. Dấu ngọn đao bén trong nụ cười. Mụ Đồ muốn nói đến ta đấy phải không?

Đồ Kiêu Kiêu cười khanh khách:

- Chứ còn ai nữa ? Cáp Cáp huynh có cái dáng như Phật A Di Đà, nụ cười giống nụ cười của Phật Di Lạc, nhìn Cáp Cáp huynh có ai dám cho là một ác nhân đâu ? Giả như Cáp Cáp huynh có hạ thủ đoạn như thế nào, giả như có kẻ tố cáo Cáp Cáp huynh làm điều ác, chắc chắn là chẳng có ai tin.

Cáp Cáp vỗ tay bốp bốp:

- Hay ! Hay quá ! Nếu ta là thiên hạ đệ nhất ác nhân thì thích thú biết bao !

Nhưng, ta còn sợ cái lão Đồ kia, ta thấy lão ác hơn ta rất nhiều !

Âm Cửu U lạnh lùng:

- Trừ cái việc giết người ra, hẳn biết quái gì hơn ?

Đồ Kiêu Kiêu gật gù:

- Người nói không sai ! Nội cái việc bọn chúng ta phân phân tại đây, còn hẳn thì mang thương thế, thu hình trong một xó ! Nếu hẳn là ác nhân, thì tình hình phải đảo ngược chứ, thọ thương chính là chúng ta, còn phân phân phải là hẳn, có như vậy mới hợp lý !

Cáp Cáp Nhi nhìn thoáng qua Tư Mã Yên bật cười ha hả:

- Có lý luôn ! Ta tán đồng lập luận đó. Kẻ ác mà để thọ thương thì đâu đáng được gọi là thiên hạ đệ nhất ác nhân ?

Đoạn lão tiếp:

- Tư Mã huynh có cái ngoại hiệu Xuyên Trường, nghe thật khiếp người đấy ! Trên giang hồ có ai không nghe nói đến cái hiệu kinh hồn đó chứ?

Ý của lão là nên gán tiếng thiên hạ đệ nhất ác nhân cho Tư Mã Yên, cho nên mở đầu câu, lão tán trước.

Tư Mã Yên cười nhẹ:

- Trên giang hồ, thật ra thì tiểu đệ cũng có chút ác danh song trước mặt Thập Đại Ác Nhân, tiểu đệ chỉ là một ngọn đèn nhỏ trước vàng trắng sáng, nào đáng kể chi ?

Các vị càng đề cao, tiểu đệ càng hổ thẹn.

Đồ Kiêu Kiêu sáng mắt lên:

- Thập Đại Ác Nhân ! Phải đó chúng ta thử soát lại xem, năm người kia so với bọn năm người chúng ta như thế nào ? Có ai đáng được gọi là ác nhất trần đời chẳng ?

Tư Mã Yên tiếp:

- Năm vị đó sánh sao được các vị tại đây ? Nhất là cái lão Cuồng Sư Thiết Chiến đem lão mà liệt vào hàng ngũ Thập Đại Ác Nhân thì thật là bất hợp.

Đồ Kiêu Kiêu cười hì hì:

- Người nói thế chứ Cuồng Sư cũng là một tay khác lắm đấy ! Khi lão ta nổi điên lên rồi, đến sáu kẻ thân nhất, lão cũng chẳng nhìn, gặp bất kỳ ai lão cũng đánh, cứ đánh, đánh cho chết. Chính con của lão, lão còn đánh đến đổi nó phải nhanh chân chạy trốn mới thoát chết. Huống chi, lão ta cứ điên luôn, chẳng phút giây nào lão không điên.

Kể ra lão cũng là một con người ác chứ !

Cáp Cáp Nhi lắc đầu:

- Cuồng Sư Thiết Chiến chưa đáng được gọi là thiên hạ đệ nhất ác nhân đâu! Lão ấy có nghĩa gì bên cạnh Mê Tử Nhân Bất Bồi Mạng Tiêu Mê Mê ? Giả như một người được thiên hạ khen là chí hiếu, lòng hiếu trên hẳn hai mươi bốn hiếu truyền lưu trên đời, nếu người đó bị Tiêu Mê Mê dụ hoặc rồi cũng dám giết cha lẫn mẹ như thường.

Đồ Kiêu Kiêu hừ một tiếng:

- Đành là cái thuật mê hoặc con người của Tiêu Mê Mê lợi hại thật, song nàng chỉ mê hoặc hạng trai tráng trong khoảng tuổi trên hai mươi, dưới ba mươi thôi, mê hoặc cái bọn tiểu tử như vậy có cái gì đáng sợ đâu? Nếu nàng gặp lão Lý, lão sẽ ăn tươi nuốt sống nàng không khó khăn gì cả.

Lý Đại Chủ cười lạnh:

- Mê hoặc ai thì được, chứ chắc chắn là nàng không mê hoặc nổi những kẻ nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ !

Cáp Cáp Nhi cao giọng:

- Thế là chẳng có đáng được gọi thiên hạ đệ nhất ác nhân sao ? Cả Thập Đại Ác Nhân cũng không nổi ? Chẳng lẽ cái danh hiệu đó lại dành cho một hòa thượng dày công khổ hạnh ?

Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười :

- Luận về hung ác, tàn độc, chúng ta suýt soát với nhau cả, chẳng ai hơn kém ai quá rõ rệt, thế mà chúng ta vẫn mang tiếng đại hung đại ác như thường, như vậy chúng tỏ trên đời này chưa có một kẻ nào đáng được gọi ác nhất trần đời. Bởi chúng ta có kém bất cứ ai khác đâu, nhưng chúng ta vẫn chưa xứng với cái danh hiệu đó kia mà ?

Lý Đại Chủ hừ một tiếng:

- Người phun nước bọt suốt nửa ngày trời, chung cuộc chỉ nói nhảm,

đã thế lại còn bắt ta phải chờ đợi ! Phí thời gian vô ích quá chừng !

Đồ Kiêu Kiêu không màng đến lão, cứ tiếp luôn:

- Hiện tại thì chưa có nhưng trong tương lai sẽ có. Và sắp có nay mai.

Mỗi người kêu lên một tiếng:

- Ai ?

Đồ Kiêu Kiêu chớp mắt:

- Cái đứa bé đang khóc kia !

Mọi người lại kêu lên một tiếng:

- A !

Nhưng cái tiếng đó không chứng tỏ một sự tán đồng.

Cái tiếng đó chứng tỏ một hoài nghi, lẫn khinh miệt, bởi ai ai cũng cho rằng bà ta nói vu vơ.

Lý Đại Chủy bật cười ha hả.

Đồ Kiêu Kiêu vẫn không màng đến thái độ của lão, cứ tiếp theo cái ý của mẹ:

- Hắn là một cái bình trống rỗng. Chúng ta sẽ cho chứa đủ thứ, hắn là một cục bột mềm mại, chúng ta sẽ nắn các hình tùy thích, hắn là tờ giấy trắng, chúng ta muốn vẽ cái gì tùy thích. Chúng ta bảo gì, hắn sẽ làm nấy, nhất định hắn không biết thế nào là phải , thế nào là sai.

Mẹ trầm giọng, hỏi qua một lượt:

- Có đúng thế không ?

Lý Đại Chủy hừ một tiếng:

- Mụ lại nói nhảm nữa rồi !

Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Hấn lớn lên giữa chúng ta, chúng ta chỉ đen bảo trắng, hấn cũng tin là trắng, có ai chỉnh lại đen hấn vẫn không tin. Hấn sẽ nhìn chúng ta hành động, chúng ta làm ác song nói cho hấn biết là làm việc thiện, hấn sẽ tin là thiện, sẵn noi theo cái gương của chúng ta. Hấn nghe, hấn thấy chúng ta làm, chúng ta nói, cái nghe, cái thấy đó sẽ khắc sâu vào khối óc non nớt, trong trắng của hấn. Lớn lên rồi, hấn có ấn tượng vững chắc về mọi hành động của chúng ta, hấn sẽ có một cá tính cố định trong khuôn khổ hoạt động của chúng ta.

Lý Đại Chủy tưởng là mĩa mai song không ngờ lại xác nhận:

- Thì hấn sẽ trở thành kẻ bại hoại !

Đồ Kiêu Kiêu cười bằng thích:

- Cái đó đã hấn rồi ! Hấn còn hơn thế nữa, hấn sẽ là một kẻ tối đại bại hoại, bởi hấn nhiệm tất cả những gì bại hoại của Thập Đại Ác Nhân, hấn là tổng hợp những bại hoại của bọn đại bại hoại trên đời. Thử hỏi trên đời còn ai hung ác, tàn bạo, độc hiểm hơn hấn nữa chẳng ?

Cáp Cáp Nhi cười hì hì:

- Và đến lúc đó, quý gặp hấn, chắc quý cũng chạy luôn !

Đồ Kiêu Kiêu cao giọng:

- Đương nhiên ! Đương nhiên ! Các người tưởng, quý còn phải ngán hấn, trên giang hồ còn ai không ngán hấn ?

Cáp Cáp Nhi gật đầu luôn:

- Nếu thiên hạ không đại loạn vì hấn, thì đúng là trong thiên hạ chẳng còn nhân loại !

Đồ Kiêu Kiêu chụp câu nói liền:

- Ấy, đó ! Chỉ vì muốn thiên hạ đại loạn, mà bọn chúng ta phải bị bức bách mà chạy vào đây ! Chúng ta không gây nổi đại loạn, chúng ta tức uất, đứa bé đó sẽ làm cho chúng ta hả tức.

Mãi đến bây giờ, Âm Cửu U mới điểm một nụ cười thực sự, nụ cười trên môi lão nở như hoa trái mùa, bởi hoa nở trái mùa nên không toàn mỹ, nụ cười của lão cũng chẳng tươi chút nào.

Lão lại gật gù tán thưởng:

- Chủ ý đó được lắm !

Cáp Cáp Nhi thích chí hơn ai hết, cười đến gập đôi người lại, cười một lúc, lão còn vỗ tay bốp bốp, rồi hoan hô:

- Hay cho mục Đồ ! Hay vô cùng ! Trừ mục Đồ ra chắc chắn là chẳng có một ai có thể có cái chủ ý tuyệt diệu như vậy !

Lý Đại Chủy cắn môi suy tư một lúc, bỗng trầm giọng:

- Cái chủ ý đó dở lắm !

Đồ Kiều Kiều trừng mắt nhìn lão :

- Dở ở chỗ nào ?

Lý Đại Chủy tiếp:

- Đành là hắn sẽ trở thành một tay ác độc nhất trần đời, song hắn chưa là quái dị, giả như chúng ta chặt một chân của hắn, khi hắn lớn lên, cử động bất toại hắn sẽ bất mãn, hắn sẽ oán hận đời, hắn sẽ ganh tỵ những người lành lặn, tự thấy mình khuyết kém trong khi bao nhiêu người được ưu đãi, hắn phải thù nhân loại, hắn sẽ không từ bỏ một ai.

Cáp Cáp Nhi tán đồng:

- Có lý ! Có lý !

Đồ Kiêu Kiêu bật cười khanh khách:

- Lý gì ? Vô lý là phải hơn ! Cái lý của kẻ cùn, cái lý của con chó bị mất ăn cắn càn, chứ lý gì ? Lão ta mất mỗi ngon, bày chuyện nói cho hả tức, chứ cần gì phải làm cho đũa bé tàn phế ? Chặt một chân của hắn để cho lão nhật lên, lão xoi phải không ?

Lý Đại Chủy nhảy dựng lên, mắng lớn:

- Cái mụ kia ? Nam không ra nam, nữ chẳng phải nữ, không chồng không con kia, ta đã ăn thịt nhiều người, song ta chưa ăn cái thứ thịt của kẻ không đực, không cái, của kẻ cái thì chẳng ma nào lấy, đực cũng chẳng ma nào ưng. Cho người biết, có ngày nào đó ta phải ăn cái thứ thịt của thứ quái vật đó ?

Đồ Kiêu Kiêu cười hắc hắc:

- Người dám ăn thịt ta ? Người không sợ trúng độc à ?

Sau cuộc hội nghị quan trọng đó, nhân số trong sơn cốc có cái tên là Ác Nhân, được tăng một đầu người.

Đầu người đó, chưa được tròn tháng tuổi đời !

Và ít nhất, Yến Nam Thiên chưa chết, trong lúc đó, song y không được liệt kê trong sổ hộ tịch bởi y chỉ là công cụ thực hiện của Vạn Xuân Lưu.

Đầu người mới nhập sổ hộ tịch đó, tại Ác Nhân Cốc, người ta đặt cho cái tên là Tiểu Linh Ngư.

Một con cá lọt lưới, con cá đó sau này sẽ linh hoạt phi thường.

Kỳ vọng của những người tại Ác Nhân Cốc, hàm chứa trọn vẹn trong cái tên do họ đặt cho nó.

Hồi 8

Gần Mục Thì Đen

Tiểu Linh Ngư lớn lên... Ác Nhân Cốc chẳng phải ít người, song những người thân cận hẳn nhất là Đổ bá bá, Tiểu bá bá, Âm thúc thúc, Lý thúc thúc, Vạn thúc thúc và một người nữa có lúc hẳn gọi Đồ thúc thúc, có khi hẳn gọi Đồ cô cô.

Và cái lão Tiểu thúc thúc là Cáp Cáp Nhi, hẳn không gọi Cáp Cáp bá bá hay Cáp Cáp thúc thúc, bởi hai tiếng Cáp Cáp đi đôi nghe không thích tai chút nào, do đó hẳn gọi Tiểu bá bá, mượn nụ cười của lão ta để biểu tượng con người.

Cũng không nhất định là người nào phải được gọi thúc thúc, người phải gọi bá bá, họ suýt soát tuổi, suýt soát tài, suýt soát ác luôn, họ ngang ngựa với nhau.

Cho nên, tùy cái hứng mà hẳn gọi.

Hẳn lớn lên bên cạnh những người đó. Hẳn ở với mỗi người một tháng, từ người này sang người khác, giáp vòng rồi trở lại người đầu.

Hẳn đi theo cái vòng luân phiên đó, đều đều từ nhiều năm qua.

Trong các người đó. Đổ bá bá nghiêm khắc nhất. Lão ta dạy hẳn học võ công, nếu hẳn múa tay, nhảy chân, chậm một chút là lão bỗ gậy lên đầu, lên lưng chẳng chút thương xót.

Song, hình phạt mà lão thích áp dụng nhất là bắt hẳn nằm sấp, nằm dài, rồi dùng thước bản, đánh lên mông hẳn.

Trong thời gian hẳn ở với Đổ bá bá, mông hẳn luôn luôn sưng vù, sang qua ở với người khác rồi, đến mấy hôm sau, mông hẳn mới xẹp lại như cũ.

Nhưng, trong vòng thứ nhất, hẳn còn nghe đau, mông hẳn còn sưng, qua đến vòng thứ hai, hẳn nghe bớt đau và mông hẳn cũng bớt sưng. Và từ vòng thứ ba trở đi, thì hẳn quá quen rồi, không còn nghe

một cảm giác nào nữa, mông hấn cũng chẳng phù lên, thước bản đập vào như đập bao bị.

Thời gian vui nhất cho hấn là khoảng ở Tiểu bá bá. Cái lão này thích cười, cứ cười mãi, lại bắt hấn phải cười theo, không muốn cười cũng phải cười, cười như một tội nhân bị hình phạt, và hình phạt đó, hấn cười mãi mãi.

Trong vòng đầu, sang qua ở với Tiểu bá bá, cái mông của hấn còn sưng vù vì hàng chục hàng trăm thước bản của Đổ bá bá quất vào đó, làm da phồng lên, nhứt nhích một chút là hấn nghe đau phun tiểu tiện.

Vậy mà hấn phải cười, hễ cười là rung chuyển thân hình, hấn đau quá chịu không nổi, vẫn phải cười, thành ra miệng thì cười mà mắt thì nhoà lẹ.

Hấn sợ nhất là lúc bên cạnh Âm Cửu U.

Hấn có cảm tưởng là luôn luôn thân thể của Âm thúc thúc bốc ra một vàng khí lạnh, dù đang giữa mùa hè, dù đang lúc thái dương nhả lửa trên đỉnh đầu, hấn cũng thấy lạnh như thường.

Và hấn lạnh đến run người, cũng may, hấn không ở thường xuyên, sát bên lão ta, có việc thì hấn đến gần, không việc thì hấn tìm một xó nào đó, cách lão xa xa.

Hấn mong ước những ngày sống với Âm thúc thúc qua mau, để hấn sang qua ở với người khác.

Ở với Đổ bá bá hấn khổ nơi mông, ở với Âm thúc thúc hấn khổ gần như mọi bộ phận, bởi cái lạnh có chừa bỏ bộ phận nào mà chẳng truyền đến ?

Ở với Tiểu bá bá, hấn lại khổ nơi mặt, bởi cái miệng luôn luôn banh ra, vì suốt ngày phải cười, mà cười thì phải thành tiếng, cười thoải mái đến nỗi các thớ thịt căng thẳng ê ẩm, đến đêm nằm trên giường, hấn phải nắn nót cho bớt đau mới ngủ được, để rồi hôm sau lại tiếp tục cười.

Nhưng, ở với ba người đó, Tiểu Linh Ngữ khổ thì khổ thật, khó chịu thật, vậy mà cái khổ khó chịu chẳng thấm vào đâu, hẳn thấy khổ nhất khó chịu nhất là trong khoảng thời gian ở với Lý thúc thúc.

Gặp hẳn là Lý thúc thúc cứ kéo hẳn đến gần, đưa mũi người, người từ đầu đến chân, từ chân lên đầu, người thích thú như một đứa trẻ được cha mẹ, anh chị cho một trái cây mùi vừa thơm, màu sắc vừa hấp dẫn người mãi.

Bị người như vậy suốt ngày, suốt tháng, hẳn làm sao không khổ ? Lão ta người, lại còn rà chót mũi, du lịch khắp thân thể hẳn, hẳn nhót đến độ có thể chết đi được.

Đồ cô cô không giống các vị đó, và kỳ quái nhất cho hẳn là thời gian ở bên cạnh bà ta.

Hẳn muốn điên đầu vì mới đó, bà ta là nữ, bỗng chốc biến thành nam, lúc lại già già, khi thì trẻ trẻ.

Hẳn không biết phải gọi bà ta như thế nào cho hợp lý, bởi cô cô chẳng ra cô cô, thúc thúc chẳng ra thúc thúc.

Cuối cùng hẳn tự hỏi, bà ta thực sự là nam hay nữ ?

Sau cùng là thời gian với Vạn thúc thúc.

Trên gương mặt của Vạn thúc thúc chẳng bao giờ có nụ cười, song lão còn có hoà khí hơn Đỗ bá bá.

Lão nói năng cũng khá dịu giọng, dễ nghe, chứ không cọc lốc, lạnh lùng như Đỗ bá bá.

Tuy nhiên, hẳn cũng cảm thấy chẳng khoan khoái chút nào khi ở bên cạnh Vạn thúc thúc.

Vạn thúc thúc cứ cho hẳn uống thuốc nhiều hơn ăn, hẳn uống thuốc đến no, lắm lúc gặp bữa ăn hẳn chẳng nuốt được gì cả.

Khổ nhứt là những lúc Vạn thúc thúc nhúng hẳn trong những chậu thuốc vừa cay vừa hôi, vừa rích.

Chính cái rích đó làm hấn khó chịu hơn hết chẳng khác nào người ta quậy đường trong nước rồi xối lên mình hấn, đường càng khô cái cảm giác khó chịu càng tăng, các lỗ chân lông bịt lại như có phủ một lớp sơn bên ngoài bực bội không tưởng nổi.

Trong nhà Vạn thúc thúc, còn có một vị nữa, Tiểu Linh Ngư cũng gọi là thúc thúc.

Đó là một người, tuy xác thân bằng xương bằng thịt, song xương thịt đó như vô tri giác chẳng khác nào gỗ đá, ngồi đâu thì ngồi ý tại đó, ngồi suốt ngày suốt tháng, không nhút nhích tay chân, không mấp máy môi, không nháy mắt.

Vị thúc thúc đó chẳng ăn như người thường, sáng ăn thuốc, trưa ăn thuốc, chiều ăn thuốc, ăn toàn là thuốc mà sống.

Ngoài ba bữa ăn sáng, trưa, chiều còn những lúc ăn phụ như trẻ con, chốc chốc ăn quà.

Vị thúc thúc đó chẳng mấp máy môi, thì đâu có đòi ăn? Chẳng qua, Vạn thúc thúc nhớ đến mà cho ăn, và chừng như Vạn thúc thúc nhớ luôn luôn, nhớ có định kỳ, chẳng hạn từng nửa khắc lại cho ăn một lần.

Tiểu Linh Ngư cũng ăn thuốc, song cái số lượng của hấn ăn độ một, vị thúc thúc đó ăn mười, có khi còn hơn số lượng ấy.

Tiểu Linh Ngư rất cảm thông cái việc ăn thuốc của người đó cho nên hấn gọi là chú bồn thuốc, chú là một cái bồn để chứa thuốc.

Và khi đề cập đến người đó, hấn quen xưng hô là Bồn Thuốc thúc thúc.

Tiểu Linh Ngư ăn thuốc, dĩ nhiên là thấy khổ, còn Bồn Thuốc thúc thúc có khổ như hấn không thì hấn chẳng thể nào biết được, bởi lão ấy chẳng bao giờ nói năng, chẳng bao giờ nhăn mặt nhăn mày.

Không một cảm nghĩ nào hiện trên gương mặt đã đành mà trong ánh mắt cũng chẳng có ý niệm nào mà rõ rệt.

Ngoài các vị thúc thúc đó ra, còn rất nhiều bá bá, thúc thúc khác, song những người sau này Tiểu Linh Ngự không thường tiếp cận cho lắm, nên họ không lưu lại trong ký ức hẳn một ấn tượng nào sâu đậm cả.

Có một vị thúc thúc, hẳn thường gọi là thổ tảo, thỉnh thoảng hẳn lại gặp một lần, song sau đó hẳn không gặp lại nữa.

Hắn hỏi Đồ cô cô, chứ vị thúc thúc đó đi đâu, lại vắng bóng trong cốc.

Đồ cô cô chỉ cái bụng của Lý thúc thúc thốt:

- Y chui vào trong đó từ lâu !

Một con người làm sao chui vào bụng một người khác được. Tiểu Linh Ngự không thể hiểu được cái đạo lý đó.

Còn một điều lạ cũng không kém đó là thỉnh thoảng, Lý thúc thúc lại vắng mặt một vài hôm.

Trước khi đi lão kêu ầm lên :

- Chết ! Ta chết mất ! Ta chịu không nổi rồi !

Kế đó, lão mất dạng.

Mãi đến mấy hôm sau lão mới về.

Cũng dó những lúc, lão vắng mặt hàng tháng, có khi đến vài ba tháng. Sau đó lão trở về, những lần đi lâu về như vậy lão lại mang thương tích khắp mình, thương tích đã nhiều mà toàn là những thương tích chết người cả.

Đồ cô cô thấy vậy chẳng những không xuýt xoa thương xót, trái lại còn cười rồi mỉa :

- Ai bảo ? Ta đã từng cảnh cáo người là chẳng nên ra khỏi cốc, người không nghe lời, có gì thì ráng chịu cho quen, chịu không nổi thì

chết cho yên thân. Người ở trong này, Hoàng Đế cũng chẳng dám đem binh vào bắt người, còn như ra khỏi cốc, đừng nói đơn độc một mình người, dù cho cả cốc cùng ra, dù cho nhân số gồm hàng trăm hàng ngàn số người trong cốc cùng ra, nhân loại sẽ trừ diệt như trừ diệt loài sâu bọ !

Đáng lắm nhé !

Có một hôm.

Lúc đó Tiểu Linh Ngư chưa tròn năm tuổi.

Đỗ Sát mang hấn đến một ngôi nhà, trong ngôi nhà đó có một con chó điên, nói rằng điên thì không đúng lắm, song nó có tánh cắn càn, gặp ai cũng cắn, cho nên người trong cốc cho là nó điên.

Đỗ Sát trao cho Tiểu Linh Ngư một con dao.

Tiểu Linh Ngư chẳng hiểu lão ý tứ gì, hỏi :

- Dao ? Để làm gì ?

Đỗ Sát lạnh lùng:

- Dao, dùng để giết người, không có người giết thì giết chó.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Tiểu diệt tưởng sao chỉ dùng để xắt thịt, xắt rau... Đỗ Sát vẫn lạnh lùng:

- Dao này không dùng vào những việc đó.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Tiểu diệt không thích dao này đâu. Tiểu diệt muốn một con dao xắt thịt, xắt rau thôi.

Đỗ Sát trầm giọng:

- Đừng nói nhiều. Hãy cầm con dao đó, vác vào nhà mà giết con chó cho ta !

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Nuôi chó là phải dạy chó, chó không nghe lời, mình đánh nó chứ sao giết nó ?

Đỗ Sát nổi giận:

- Ta bảo người giết, người cứ giết, chỉ biết là người phải giết ! Hiểu chưa ?

Tiểu Linh Ngư muốn khóc qua, ấp úng:

- Tiểu điệt... tiểu điệt không... Đỗ Sát gằn giọng:

- Người không muốn giết ? Được !

Lúc đó cả hai đã vào trong nhà rồi.

Thốt xong, Đỗ Sát nhanh chân bước ra khỏi vòng cửa, lão hoành xô cánh cửa đóng lại.

Cánh cửa vang lên một tiếng ầm, tiếp theo đó là mấy tiếng lách cách. Lão đã kéo chốt, khoá bên trái ngoài cánh cửa.

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Đỗ thúc thúc ! Đỗ thúc thúc ơi ! Cho tiểu điệt ra với chứ ! Tiểu điệt muốn ra ngoài !

Đỗ Sát còn đứng bên ngoài cánh cửa trầm giọng:

- Giết chó đi, rồi ta cho ra ngoài. Muốn ra ngoài phải giết chó, không giết thì đừng mong ra.

Tiểu Linh Ngư lại kêu lên:

- Tiểu điệt không giết nó được đâu ? Tiểu điệt không đánh nó được

đâu ... nó dữ hơn tiểu diệt quá mà... Đỗ Sát hừ một tiếng:

- Không đánh thẳng nó, giết nó không nổi, thì hãy để nó ăn thịt người đi ! Cho người biết, giống chó đó thích ăn thịt người lắm đấy !

Bây giờ, Tiểu Linh Ngư khóc thật.

Hắn khóc, hắn gào thét, hắn van cầu, hắn khóc đến phòng cả mi mắt, hắn gào đến khan cả yết hầu, như hắn gào giữa sa mạc.

Chẳng ma nào ứng tiếng.

Đỗ Sát còn đứng bên ngoài, song khi nào lão lên tiếng ?

Biết có khóc, có gào, có van cầu nữa, chỉ vô ích thôi rồi Tiểu Linh Ngư nín khóc, nín gào, nín van cầu.

Ai có ở gần trẻ nít mới biết rõ cái tánh của chúng, chúng khóc gớm lắm, nhưng khóc gớm là khi nào có ai bên cạnh, có ai bằng lòng lưu ý đến chúng. Khi chẳng có ai bên cạnh, khi chẳng còn nghe chúng khóc nữa, chúng nín ngay, khỏi cần dỗ.

Khóc để mà vùi, mà dọa, không có ai bên cạnh không có người nghe thì chúng còn vùi, còn dọa. ai nữa ? Bảo chúng khóc thêm, chúng cũng chẳng khóc, nói gì là tự nhiên chúng tự động nín ? Hắn như vậy rồi cho nên, muốn trẻ con nín khóc tốt hơn hết người ta nên đi xa nó hoặc giả không nghe nó khóc.

Nắm tâm lý của trẻ nít, Đỗ Sát không lên tiếng nữa. Tiểu Linh Ngư tưởng là lão đã bỏ đi xa rồi, nên nhưng khóc, ngưng gào.

Khóc gào làm chi nữa, cho một vô ích ?

Tưởng đối tượng bên ngoài đã bỏ đi, Tiểu Linh Ngư quay về đối tượng bên trong.

Hắn nhìn con chó.

Mọi hôm, chó gặp người là sủa.

Hôm nay chó gặp người, chó chưa sữa, chưa vò. Chó nhìn hấn, hấn nhìn chó.

Chó không lớn lắm, song rất dữ.

Trước đó, Tiểu Linh Ngư còn nương cậy vào lổ Sắt, nên không lưu ý đến chó, không sợ chó. Bây giờ, còn lại một mình, hấn phải lưu ý đến chó và hấn thấy sợ liền, hấn sợ đến rung người.

Hấn nắm chặt con dao, cứ nhìn chó, bất động.

Chó chưa vò, hấn vẫn bất động.

Càng nhìn chó hấn càng cảm thấy sợ, con tim của hấn nhảy độp độp. Con chó lại sủa gâu gâu, âm độ của nhịp tim và tiếng gâu gâu ngang nhau. Hoặc chó gâu gâu rất nhỏ, hoặc tim của Tiểu Linh Ngư đập mạnh. Nhờ thế là âm điệu song phương ngang nhau.

Tim nhảy mạnh, đã đành mà ruột hấn cũng sôi lên ròn rột.

Thoạt đầu, hấn lấy làm lạ, cái sợ có làm gì cho ruột sôi ròn rột được ? Nhưng, hấn tỉnh ngộ ngay, thì ra hấn đói ! Trước khi vào đây, hấn chưa ăn gì.

Tim nhảy càng mạnh, ruột càng sôi rột rột, cơn đói cào cấu dữ.

Đói, thì phải ăn, nhưng lấy gì ăn ? Chẳng lẽ vò con chó mà nhai sống, nuốt tươi ?

Thì ra, người ta cố tình để cho hấn đói, trước khi đưa hấn vào đây ?

Một con người lúc đói, phải liều, phải hung hơn lúc no, bởi no thì cần gì phải lo?

Có đói mới lo, lo để có ăn.

Hấn lắc đầu, gọi chó:

- Chó ơi ! Chó nhỏ ơi ! Đừng gâu gâu nữa. Ta không ăn người đâu.

Hắn ăn chó, hay chó ăn hắn ? Hắn đĩnh ninh là chó phải sợ người chứ hắn có biết đâu chó trong Ác Nhân Cốc này không sợ người ? Mà bất cứ người nào ngoài đời không là dân cư của sơn cốc, phải sợ chó sơn cốc.

Hơn thế, dù hắn là người trong sơn cốc, song bản lãnh của một phần tử nhỏ mọn quá, chó khinh thường hắn là phải.

Hắn gọi chó đến, chó càng gâu gâu gấp, gâu hâu lớn. Cuối cùng thì những tiếng gâu gâu đổi thành gừ gừ. Và khi nào con chó gừ gừ là nó nhe răng ra, ghê gớm vô cùng.

Nên nó quào quào chân lên mặt đất, lúc đó đối tượng của nó phải lo đau vì nó sắp vồ đó.

Chó chưa quào chân trên mặt đất nhưng cái dáng chồm chồm của nó làm cho Tiểu Linh Ngư lo sợ cực độ.

Nắm chắc chuôi dao, nếu hắn có sức mạnh hắn chuôi dao phải nát. Hắn ve vuốt con chó hơn trước:

- Chó nhỏ ơi ! Ta đói thật đấy, song dù đói như thế nào, ta nhất định không ăn chó đâu ! Giả như chó có đói, hắn chó cũng chẳng nghĩ là cần ăn ta đỡ đói chứ ?

Con chó gừ gừ lớn hơn một chút.

Rồi chân nó quào quào trên mặt đất, rồi bất thành linh, nó vọt tới. Hai chân trước chồm lên, nó vọt theo đà chên chên, và khi chúi xuống, chó vẽ thành một đường vòng cầu.

Cái đích của chiếc móng đóng dĩ nhiên là Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Chó định ăn ta thực sao, hờ chó ? Thịt ta đâu có ngon ? thịt ta hôi lắm chó !

Đỗ Sát còn đứng bên ngoài cửa. Lão nghe tiếng con chó gừ gừ, lão cũng nghe luôn cái đà vọt của chó, và cuối cùng là tiếng kêu của Tiểu

Linh Ngư.

Hắn kêu lên không lâu lắm, sau đó bên trong im lặng.

Đỗ Sát chưa vọt vào. Lão chờ đến mấy phút nữa mới kéo khoá, xô cửa.

Tiểu Linh Ngư còn nắm chặt con dao. Hắn ngã nhào trên mặt đất, hắn nằm đó như con chó con. Mình hắn vậy máu bê bết.

Con chó cũng nằm bên cạnh đó, con chó cũng vậy máu bê bết.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư còn sống, còn con chó thì đã chết rồi, nằm bên cạnh hắn có lẽ hắn chưa biết, có lẽ hắn chưa tin mình giết nổi chó.

Đỗ Sát lắc lắc Tiểu Linh Ngư, thấy hắn tỉnh, bẻ hắn lên hỏi:

- Người chém con chó mấy dao tất cả?

Tiểu Linh Ngư rùng mình:

- Loạn tay vung, thúc thúc ơ ! Làm sao đếm được? Có điều nhiều lắm, thật nhiều, mười, hai mươi, ba bốn mươi, tiểu điệt vung tay mãi, đến khi nào mệt lả, vung tay không nổi nữa ngã xuống thì thôi ! Lúc đó tiểu điệt không thôi vung cũng chẳng làm sao khác hơn !

Đỗ Sát trầm giọng:

- Cái ý thực của người, là không muốn giết con chó, phải không ?

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Nhưng nó chực ăn tiểu điệt ! tiểu điệt ... phải ... phải.... tiểu điệt chỉ ... Đỗ Sát gật đầu:

- Đương nhiên người phải vậy ! Người không giết nó, nó sẽ giết người. Nó không chết là người phải chết, có khác nào người thích chết để nhường cái sống cho kẻ khác chẳng ? Người hiểu cái đạo lý đó chưa ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Tiểu điệt biết rồi.

Đỗ Sát tiếp:

- Người thấy đó, giả như người hạ thủ sớm, thì làm sao người bị chó cắn, chó quào đến mang thương tích như thế ? Đã biết không thể không hạ thủ sao người không hạ thủ trước ? "tiên hạ thủ vi cường" mà ? Cũng tại người nhân từ hảo, thành ra chậm hơn chó, chính cái nhân từ hảo đó hại người !

Tiểu Linh Ngư lại gật đầu:

- Tiểu điệt biết rồi. Lần sau tiểu điệt hạ thủ trước.

Đỗ Sát tiếp luôn:

- Biết được như vậy là tốt đó, là cái lợi cho người đó. Chẳng những thế người nên ghi nhớ điều này. Trên đời, người chẳng khác chó, hôm nay người thực nghiệm với chó, trong tương lai người sẽ chạm mặt với người, người nhớ con chó hôm nay, để đối phó với con người trong tương lai. Bất cứ trong trường hợp nào người phải giành quyền ưu tiên trước. Nếu người chậm tay một chút, là đứng hàng tranh thủ gì với ai, và nên chuẩn bị để đón nhận cái chết.

Tiểu Linh Ngư gật đầu lượt nữa:

- Tiểu điệt biết rồi.

Đỗ Sát nhấn mạnh:

- Biết nhưng chẳng bao giờ người quên chứ ?

Tiểu Linh Ngư lại gật đầu, lần này là lần thứ tư:

- Tiểu điệt nhớ mãi mãi.

Đỗ Sát nhìn hần.

Lâu lắm, lão mới điểm phớt nụ cười. Nụ cười của lão là cái gì hiếm nhất trên thế gian. Lão cười được hẳn là trần gian phải có một biến cố.

Và cái biến cố đó vừa diễn ra trong con người của Tiểu Linh Ngư.

Nụ cười phi thường, hẳn phải chứng minh một sự hài lòng phi thường.

Đỗ Sát rất hài lòng X Sau cái khoá học đánh chó, giết chó, Tiểu Linh Ngư phải mất nửa tháng điều trị vết thương.

Vạn Xuân Lưu là người đảm trách cái việc giành nhân mạng bất cứ ai trong Ác Nhân Cốc trong tay tử thần, chính lão săn sóc hẳn.

Nửa tháng trôi qua, Tiểu Linh Ngư khôi phục bình thường nhưng, trên mặt ngoài vết sẹo đao từ lúc sơ sanh, giờ đây có thêm mấy vết nữa, cộng với một số sẹo trên mình.

Vài hôm sau khi Tiểu Linh Ngư lành thương tích, Đỗ Sát lại tìm hẳn, đưa hẳn đến ngôi nhà cũ, trong ngôi nhà đó, có một con chó khác, nhưng con chó này lớn hơn con trước rất nhiều.

Tiểu Linh Ngư đã biết cái gì đến rồi, và cái trò này tái diễn hẳn phải quan trọng hơn.

Đỗ Sát bảo:

- Mang con dao theo người nhé.

Tiểu Linh Ngư gạt đầu, song gương mặt hẳn biến sắc trắng nhợt.

Đỗ Sát gạt gù:

- Vậy là hay. Vào đi, vào mà giết nó.

Tiểu Linh Ngư do dự:

- Nhưng nó lớn quá, lớn hơn con chó trước rất nhiều.

Đỗ Sát hỏi:

- Người sợ ?

Tiểu Linh Ngư phải thu hết can đảm, gạt đầu.

Hắn ngại, nếu gạt đầu thì Đỗ Sát sẽ phẫn nộ, biết vậy, hắn vẫn phải thú thật, xem lão ta có châm chước chăng ? Giả như lão thay đổi con chó thì hay biết bao nhiêu.

Đỗ Sát giận thật:

- Sợ cũng vô ích, bởi người phải giết nó !

Lão bước ra ngoài, hoành tay đóng cánh cửa lại, kéo chốt cài chắc.

Không lâu lắm, con chó kêu lên kinh khủng, kêu rất lâu sau cùng nó im bặt.

Đỗ Sát chưa vội vào, lão đợi mấy phút trôi qua, mới kéo chốt đẩy cửa.

Con chó chết !

Tiểu Linh Ngư sống !

Lần này hắn cũng vấy máu khắp mình, nhưng vẫn không nằm, hắn còn đủ sức đứng vững, mắt hắn ngời lệ, răng cắn chặt, Đỗ Sát vào rồi hắn buông nhanh:

- Tiểu điệt lại giết nó, giết con thứ hai ! Với con này tiểu điệt phải chém đúng mười bảy nhát dao ! Tiểu điệt đếm kỹ.

Đỗ Sát hỏi:

- Người còn sợ chăng ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Nó chết rồi, còn sợ gì ? Chỉ cái lúc nó còn sống ... Đỗ Sát trầm giọng:

- Vừa rồi người sợ, sợ cũng vô ích, người càng sợ nó, nó càng muốn ăn người, người không giết nó, tất phải bị nó ăn.

Rồi lão hỏi:

- Đó là một biện pháp giành sự sống, người minh bạch chưa ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Tiểu diệt minh bạch rồi.

Đỗ Sát lại hỏi :

- Người biết tại sao người thọ thương chẳng ?

Tiểu Linh Ngư cúi đầu :

- Tại vì tiểu diệt sợ, không dám xuất thủ trước.

Đỗ Sát gật đầu:

- Thế thì lần sau, người sẽ còn sợ nữa chẳng ?

Tiểu Linh Ngư nắm chặt hai tay :

- Chắc là không !

Đỗ Sát nhìn hấn một lúc lâu, nhếch mép cười nhẹ.

Lần này, số vết thương rất ít, mà cũng chẳng nặng lắm, chỉ trong vài hôm, hấn lành mạnh như thường.

Đỗ Sát lại tìm hấn, đưa hấn đến ngôi nhà đó.

Hấn cũng phải giết chó, con chó thứ ba hung dữ hơn hai con chó trước và lớn hơn hai con trước.

Tiểu Linh Ngư cũng giết được nó, hấn cũng thọ thương, nhưng ít hơn, nhẹ hơn.

Hấn lành mạnh phải mau hơn.

Hấn giết đúng năm con chó.

Đến lần thứ sáu. hấn cũng được Đổ Sát đưa đến ngôi nhà cũ. Đổ Sát mở cửa ra, bên trong không phải là chó.

Bên trong là một con sói.

Sói, phải dữ hơn chó, lanh lợi hơn chó, dĩ nhiên phải khó giết hơn chó.

X Và lâu sau đó Tiểu Linh Ngư phải nằm giường, uống thuốc nhiều hơn, dưỡng bệnh lâu hơn.

Tuy nhiên, hấn không chết, chính điều đó mới quan trọng.

Có một hôm, Cáp Cáp Nhi đến tìm hấn. Hấn gặp lão, muốn cười lắm, song cười không nổi ! Cáp Cáp Nhi thì cứ cười, vừa cười vừa thốt :

- Tiểu Linh Ngư còn nằm đây mà. Hấn còn thở đây mà. Sói chưa xơi đó, sói không chịu ăn thịt con cá này mà !

Tiểu Linh Ngư hỏi :

- Tiểu bá bá hận à ?

Cáp Cáp Nhi nhìn hấn :

- Tại sao ta hận ?

Tiểu Linh Ngư đáp :

- Tại vì tiểu điệt không cười nổi, bởi nếu tiểu điệt cười da thịt kéo chần, đau lắm bá bá ơi !

Cáp Cáp Nhi cười lớn :

- Người đầu có biết, chính ra đây, lúc đang cười cũng thấy đau như thường.

Nhưng, càng nghe đau, ta càng muốn cười, do đó, dù đau vẫn cười.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt :

- Tại sao ?

Cáp Cáp Nhi giải thích :

- Nụ cười, chẳng những là một liều thuốc hay, nụ cười còn là vũ khí, một vũ khí lợi hại nhất trần đời. Bình sanh ta chưa từng thấy một vũ khí nào thắng nổi nụ cười.

Tiểu Linh Ngư giương tròn mắt :

- Vũ khí ? Thế nụ cười có giết được sói không ?

Cáp Cáp Nhi cười vang :

- Nếu chỉ giết sói thì thôi, còn nói làm chi ? Nụ cười giết cả con người nữa kìa.

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một lúc lâu rồi lắc đầu :

- Chịu thôi ! tiểu điệt không hiểu nổi !

Người có biết tại sao cứ mỗi lần đánh chó là người thợ thương chẳng ?

Tiểu Linh Ngư lại lắc đầu :

- Tiểu điệt không hiểu ! Tiểu điệt nào có sợ gì, thật đấy, tiểu điệt không còn biết sợ nữa, nhưng vẫn thợ thương như thường. Có lẽ tại tiểu điệt chưa có đủ tài năng giết chó bằng một nhát dao chẳng ?

Cáp Cáp Nhi lại hỏi :

- Mà tại sao người không thể giết chó chết với một nhát dao, một nhát duy nhất ?

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một chút :

- Tiểu điệt kém công phu.

Cáp Cáp Nhi khoát tay :

- Sai ! Sai rất xa ! Chỉ vì người không cười. Con chó, con sói, con lang, con vật nào cũng thế, chúng nó không biết nói, nhưng chúng nó biết nghe, chúng nó hiểu được lời người nói. Người bước vào nhà, người lại cầm dao tự nhiên chúng nó biết là người chẳng có hảo ý. Chúng nó đề phòng. Dù cho người có hạ thủ trước chúng nó cũng vô ích thôi.

Tiểu Linh Ngư trở mắt một lúc lâu, rồi gật đầu:

- Đúng lý quá !

Cáp Cáp Nhi tiếp:

- Cho nên từ nay về sau, nếu người vào nhà đó gặp chó, gặp sói, hay gặp hổ đi nữa, trước hết người phải gắn một nụ cười trên gương mặt, chúng nó thấy nụ cười của người sẽ chẳng nghi ngờ là người có ác ý.

Tiểu Linh Ngư sáng mắt:

- Rồi thừa dịp, tiểu điệt chém một nhát dao, con phải bị hạ ngay, bởi nó không nghi ngờ, tức nhiên nó chẳng đề phòng.

Cáp Cáp Nhi vỗ tay bốp bốp:

- Người hiểu rồi đó ! Nó không nghi ngờ, nó tin là người không ác ý, nó xem người như bằng hữu của nó, người cứ xuống đạp, nó phải chết! Người ta chết vì bằng hữu dễ hơn là chết vì kẻ thù.

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Thế trong những lần sau, tiểu điệt sẽ không còn bị thương nữa.

Cáp Cáp Nhi cười lớn:

- Đó là cái chắc ! Vô luận là chó, là sói, là hổ hay là người chẳng khi nào làm gì thương tổn đến một đối tượng không có ác ý. Cho nên người cứ cười, cười thoải mái không thôi, cười thật tươi, thật vui, cười đến khi nào con dao của người đâm lút cán vào mình chó, sói, hổ, người, người cũng phải cười thêm, cười như thế những con vật trên sẽ không phòng bị người luôn khi chúng sắp bước sang bên kia thế giới. Làm được như vậy, người chẳng bao giờ thọ thương.

Tiểu Linh Ngư do dự một chút :

- Nhưng... làm như vậy... kém anh hùng.

Cáp Cáp Nhi phá lên cười, cười suýt vỡ óc nhà :

- Bé ơi ! Bé ơi ! Vật muốn giết bé, bé phải giết vật trước. đã nhất định giết vật thì lựa chọn thủ đoạn được sao ? Vả lại, thủ đoạn nào lại không phải là giúp bé giết vật ?

Tất cả thủ đoạn đều đưa đến một kết quả duy nhất thì tại sao người phải phân biệt ?

Tiểu Linh Ngư bây giờ bật cười :

- Đúng ! tiểu điệt hiểu !

Cáp Cáp Nhi vẫn cười lớn như trước :

- Thông minh ! Ngư là một đứa bé tốt ! Tốt lắm ! Đáng khen đó bé !

X Tiểu Linh Ngư còn giết thú một lúc nữa.

Tính ra hẳn giết tất cả năm con chó, bốn con sói, hai con mèo rừng, loại mèo này nhanh nhẹn vô tưởng, mà cũng hung dữ vô cùng, đúng là giòng dõi của hổ.

Lần sau cùng, hẳn cũng phải đương đầu với một con hổ, tuy không

lớn xác, nhưng lại là hổ già. Đỗ Sát chọn hổ nhỏ xác cho vừa với vóc của Tiểu Linh Ngư song nếu chọn hổ con thì nó đâu có hung dữ ! Cho nên lão phải chọn hổ già.

Lần đánh với hổ, Tiểu Linh Ngư tiếp nhận đúng hai mươi hai vết thương.

Lúc đó, hấn vừa lên sáu !

Lên sáu tuổi, hấn đã giết nổi một con hổ già !

Trong một năm, về phần hấn, hấn chuyên tập cách giết thú, còn người trong sơn cốc vẫn sinh hoạt như bình thường.

Trong một năm qua, nhân số trong cốc gia tăng được bốn người.

Bốn người đó, không gây cho Tiểu Linh Ngư một hứng thú nào, bởi hấn cảm thấy hấn hơn họ Ở nhiều điểm, nếu không nói là toàn diện.

Thời gian đều nhịp trôi qua... Một hôm, Tiểu Linh Ngư bỗng hỏi Ịô Kiêu Kiêu:

- Có người nói với tiểu điệt là cô cô thông minh lắm, điều đó có đúng không cô cô ?

Đồ Kiêu Kiêu vẫn cười lớn:

- Đúng luôn ! Mà tiểu quý muốn giở trò gì đây?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Tiểu điệt muốn làm một việc, để mà thay cô cô báo hận. Tiểu điệt làm được việc đó rồi, hấn cô cô cũng hả tức ghê đi.

Đồ Kiêu Kiêu nheo mắt:

- Ta có hận ai đâu ? Ta có bị ai chọc tức đâu ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ :

- Có chứ ! Tiểu điệt biết mới dám nói như vậy với cô chứ ! cô cô quên sao, chính là Lý thúc thúc cứ chọc tức mãi, mà cô cô chẳng có biện pháp gì trêu lại... Đờ Kiề Kiề nói:

- Thế người có biện pháp à ? Biện pháp gì ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Cô cô cứ cho tiểu điệt một thứ thuốc là tiểu điệt sẽ thực hiện cái biện pháp đó ngay:

cam đoan sẽ hữu hiệu.

Đờ Kiề Kiề hừ một tiếng:

- Thuốc ? Sao người không hỏi Vạn Xuân Lưu ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Làm gì Vạn thúc thúc có thứ thuốc đó ? Chỉ mỗi một mình cô cô mà thôi !

Đờ Kiề Kiề lắc đầu :

- Ta làm gì có ? Mà người muốn hỏi thứ thuốc gì ? Người lại hồ đồ với ta nữa rồi !

Tiểu Linh Ngư cười bí hiểm :

- Không hồ đồ đâu cô cô. Tiểu điệt nhất định là cô cô có thứ thuốc đó.

Hắn tiếp luôn :

- Thuốc thúí đó, cô cô.

Đờ Kiề Kiề nhìn hắn một lúc lâu, bỗng phá lên cười :

- Tiểu quý ! ta biết rồi !

Tiểu Linh Ngư trừng mắt :

- Cô cô biết làm sao ?

Đồ Kiền Kiền cười hì hì :

- Người qua mặt ai thì được, chứ khó qua mặt ta lắm. Ta biết, người bị lão Lý người mãi, không chịu nổi, nên định tìm thứ thuốc đó mang trong mình, cho lão ta góm, không dám người nữa. Ngoài ra, người lại còn muốn lôi cuốn ta vào vòng với người, nếu lão Lý nổi giận, người sẽ đổ cho ta, lão muốn phát tác, phải tìm ta mà phát tác. Riêng về ta, người lại làm một cái ớn, chọc lão tức cho ta hả dạ.

Tiểu Linh Ngư bị bà ấy nhìn thấu tim phổi, thẹn đỏ mặt vừa cười vừa ấp úng :

- Cô cô ... thông minh quá !

Đồ Kiền Kiền xì một tiếng:

- Chứ người ngốc lắm sao ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt :

- Tiểu điệt sánh sao được với cô cô.

Đồ Kiền Kiền cười nhẹ :

- Tiểu quý quên là mới được sáu tuổi sao ? Khi nào người bằng tuổi ta, người sẽ khôn hơn ta, hơn gấp năm, gấp mười lần đó. Được lắm ! Có vậy mới không bỏ công ta bảo dưỡng người từ nhiều năm qua !

Tiểu Linh Ngư hỏi :

- Thuốc đâu, cô cô ?

Đồ Kiền Kiền gật đầu :

- Thuốc, tự nhiên phải có cho người, người muốn cho người người thú mà chết luôn, ta cũng có đủ cho người !

X Từ đó, Lý Đại Chủy không dám hửi Tiểu Linh Ngư nữa.

Sau cái lần lão hửi phải mùi thuốc thúi của Đồ Kiều Kiều, lão mửa đúng nửa ngày, và luôn hai hôm sau lão chẳng ăn được gì, nhìn thấy thức ăn là lão lặn nôn đến trút cả túi mật ra ngoài.

Qua đến ngày thứ ba, lão mới lấy lại bình thường.

Lão chụp tay Tiểu Linh Ngư hỏi :

- Con cá thúi, có phải là mụ Đồ trao thứ thuốc đó cho người chẳng ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì, không đáp, nhưng tiếng cười của hắn là xác nhận rồi còn gì nữa ?

Lý Đại Chủy gầm gừ:

- Người không sợ ta ăn thịt người à ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Lý thúc thúc khi nào lại thích ăn con cá thúi mà tiểu điệt sợ ?

Lý Đại Chủy bật cười ha hả :

- Được ! Ta nhìn nhận tiểu quý có thủ đoạn khá đó. Ta không đánh người, song người phải làm cho ta một việc. Người làm được việc đó, cho cái mụ Đồ tức khí lên, ta sẽ thưởng người một vật.

Tiểu Linh Ngư sáng mắt :

- Thật à ?

Lý Đại Chủy gắt :

- Ta dối người sao ?

Chiều hôm đó, Tiểu Linh Ngư dùng bữa chung với Đồ Kiều Kiều. Trên bàn có một tô thịt màu hồng, trong thấy phải thềm ngay. Tiểu Linh Ngư cố lấy can đảm, gắp lấy mấy miếng thịt đó, bỏ vào chén của

Đồ Kiền Kiền.

Đoạn, hấn điếm nụ cười, thốt :

- Ngon lắm đó, cô cô ! Ăn đi, cô cô, tiểu điệt biết cô cô thích nó lắm.

Đồ Kiền Kiền máng yêu :

- Tiểu quý định ve vuốt ta đấy phải không ? Vòi cái gì nữa đây ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Cô cô nói oan cho tiểu điệt quá ! Cô cô đối xử tốt với tiểu điệt, tiểu điệt phải biết cái thảo đối với cô cô chứ !

Đồ Kiền Kiền hỏi :

- Sao ngươi không ăn ?

Tiểu Linh Ngư đáp :

- Tiểu điệt làm sao dám ăn khi cô cô chưa ăn một miếng nào ?

Đồ Kiền Kiền mỉm cười :

- Quý chi đó mà ngươi chẳng dám ăn trước ? Cái thứ này chúng ta ăn hằng bữa mà, có gì đặc biệt đâu ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt :

- Đặc biệt chứ cô cô !

Đồ Kiền Kiền nhìn sửng hấn :

- Đặc biệt như thế nào ?

Tiểu Linh Ngư nghiêm giọng :

- Tiểu điệt mang nó từ nhà Lý thúc thúc đến đây ! Chừng như... Đồ Kiền Kiền biến sắc trắng nhợt :

- Có phải là ... lão ấy đã giết hôm qua

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên :

- Hình như thế, cô cô ạ !

Đồ Kiêu Kiêu hét :

- Tiểu quỷ ! tiểu quỷ muốn hại ta... Bà chưa ăn miếng nào, nhưng bà cứ nôn, bà nôn trợn nửa ngày, và bà cũng chẳng ăn được gì đúng hai ngày.

X Ngôi nhà của Đổ Sát, ở cách xa các ngôi nhà khác, nằm tận ven rừng, dưới chân núi.

Ngôi nhà rất sơ sài, chẳng có vật gì đáng giá, chính là ngôi nhà kém tiện nghi nhất trong sơn cốc.

Nơi đây, chính là nơi gây khó chịu nhất cho Tiểu Linh Ngư hơn tất cả mọi nơi khác, khó chịu vì con người làm lì suốt cả ngày, mà cũng khó chịu vì có những con thú dữ chực chờ cắn hấn, ăn thịt hấn.

Biết là khó chịu, hấn vẫn phải đến như thường, bắt buộc hấn phải đến đúng chu kì.

Và hôm nay, cái chu kì đó lại đến.

Hấn phải có mặt tại cái nơi hấn cảm thấy khó chịu nhất, hấn thất tha thất thểu bước từng bước một, hấn cố kéo dài thời gian, càng đến chậm càng hay.

Cuối cùng rồi hấn cũng đến nơi.

Cứ mỗi lần hấn đến, là y như thấy Đổ Sát không xê dịch, lão ta cứ ngồi một chỗ, cái chỗ đó là một góc nhà bên ngoài, lão ta ngồi thừ ra, trên mình choàng chiếc áo trắng như tuyết, xa xa trông tưởng lão là một con người tuyết.

Lão bất động cả nửa ngày, cũng chẳng mệt mỗi gì, lão bất động như

một cái xác không hồn.

Tiểu Linh Ngư đến gần lão, lão chẳng hỏi đến hấn thì thôi, không khi nào hấn dám lên tiếng.

Hôm nay hấn đến.

Vừa trông thấy hấn, lão ngẩng mặt nhìn hấn một lúc lâu.

Bỗng lão hỏi :

- Nghe nói ngươi có một chiếc rương ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Phải !

Lão hỏi tiếp :

- Nghe nói, trong chiếc rương của ngươi, có lắm món đồ ?

Tiểu Linh Ngư lại gật đầu :

- Phải !

Lão hỏi tiếp :

- Nghe nói, chiếc rương đó, càng ngày càng có nhiều đồ vật ?

Tiểu Linh Ngư vẫn gật đầu :

- Phải !

Lão buông gọn :

- Kể những đồ vật đó cho ta nghe.

Tiểu Linh Ngư cúi đầu kể :

- Một chiếc bao đựng thuốc thúì, một chiếc gậy không dài không

ngắn, một số đinh, đinh vụn có, đinh nguyên có, một bình đựng thuốc làm tiêu tan xương và thịt người, một... Đổ Sắt lạnh lùng chặn lại :

- Có phải Đồ Kiêu Kiêu và Lý Đại Chuỷ cho người những vật đó chẳng ?

Tiểu Linh Ngư lại gật đầu :

- Phải !

Đổ Sắt hỏi tiếp :

- Nghe nói hai người đó đều mắc mưu người cả, và mắc mưu nhiều lắm rồi ?

Người cầm vật này của Đồ Kiêu Kiêu sang hại Lý Đại Chuỷ rồi lại nhận vật nọ của Lý Đại Chuỷ trở lại hại Đồ Kiêu Kiêu, đúng vậy chẳng ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Phải !

Đổ Sắt hừ một tiếng :

- Người không sợ họ giết người ?

Tiểu Linh Ngư đáp :

- Thực sự thì... tiểu điệt phải sợ chứ, nhưng tiểu điệt phát hiện ra là tiểu điệt càng bại hoại, càng hại họ nhiều, hại càng độ, họ càng cao húng. Riêng về Đồ cô cô thì bà ấy cố tạo cho tiểu điệt cơ hội hại bà.

Đổ Sắt ngưng trọng ánh mắt nhìn hán một lúc lâu, bỗng đứng lên nói :

- Người theo ta.

Chưa đến khung cửa, còn xa, khá xa, Tiểu Linh Ngư nghe tiếng rống từ bên trong nhà phát lên, nó vọng ra ngoài.

Tiếng rống đó, làm cho lông và tóc hắn dựng đứng. Hắn hiểu, tiếng rống đó, do hổ phát lên.

Hổ, có tiếng rống rất lớn, dĩ nhiên hổ phải lớn hơn con hổ hắn giết lần trước.

Hắn kêu lên thất thanh :

- Một con hổ già, to lớn ?

Đỗ Sát điềm nhiên:

- Ừ !

Lão mở cửa, quát:

- Vào gấp !

Tiểu Linh Ngư rút dao, cầm chắc trong tay, thủ một thế vững, bước vào.

Đỗ Sát chấp tay sau lưng, đứng tại ngưỡng cửa.

Lão có thể đứng bất động hằng nửa ngày trời, như ngòi bất động chẳng hề có cái vẻ nhọc mệt.

Lần này, Tiểu Linh Ngư vào trong không lâu lắm, con hổ nín rống.

Lão vẫn chưa mở cửa.

Tiểu Linh Ngư phải gọi:

- Mở cửa chứ, thúc thúc !

Đỗ Sát lấy làm lạ:

- Nhanh thế à ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Cái nghề học nơi Đổ thúc thúc , tự nhiên phải khéo chứ !

Đổ Sát gạt đầu :

- Ủ !

Lão hé cánh cửa, chứ chưa mở rộng.

Lão không tin lắm, lão sợ Tiểu Linh Ngư lừa lão , thoát chạy ra ngoài.

Lão nghi đúng, nhưng chẳng phải Tiểu Linh Ngư vọt ra mà chính là mãnh hổ vọt ra.

Nó rống lên một tiếng kinh hồn, tung cửa thoát ra như một luồng bão cuốn.

Đương nhiên, nó vọt ngang qua Đổ Sát, móng của nó xước qua trên vai lão, xé toạt áo, rách luôn da.

Mãnh hổ ngửi thấy mùi máu, hung dữ phi thường, quay nhanh mình lại.

Nhưng, nó dù hung dữ thì nó vẫn là con thú, sánh sao được với Đổ Sát, một nhân vật trong số Thập Đại Ác Nhân.

Lão phi thân vút lên cao, đáp xuống trên lưng hổ.

Lão quên luôn đây là cảnh thực tập của Tiểu Linh Ngư, lão cứ tưởng cả hai lâm nạn, lão thoát khỏi rồi, còn Tiểu Linh Ngư.

Lão lo sợ cho hán kêu lên:

- Tiểu Linh Ngư, ngươi có thọ thương chẳng?

Trời !

Mãnh hổ không chết, mãnh hổ từ bên trong vọt ra, thế là Tiểu Linh Ngư phải chết.

Lão cuống lên, gọi luôn:

- Linh Ngư ! Linh Ngư !

Nhưng Tiểu Linh Ngư không chết.

Hắn cười hì hì, đáp vọng ra:

- Tiểu Ngư đâu có thọ thương ! Tiểu Ngư ở trong đây đây !

Tiếng cười, tiếng nói, phát xuất từ trên trần nhà vọng xuống. Đổ Sát vội ngẩng mặt nhìn lên. Con hổ nhân lúc đó, vùng mình, hát lão văng tới trước.

Lão văng vào nhà, nó vọt theo, chụp xuống liền.

Ai ở trong trường hợp đó, hẳn sẽ bị hổ vồ và tánh mạng phải toi ngay.

Tiểu Linh Ngư kinh hãi kêu lên:

- Đổ thúc thúc ! Cẩn thận đấy !

Đổ Sát chỉ lẩn mình xuống một chút, nhường hai chân trước của hổ chụp xuống, nên lão nghiễm nhiên ở dưới bụng hổ.

Không chậm trễ, lão đánh thốc tay lên.

Con hổ rống lên một tiếng kinh khủng, thân hình đồ sộ của nó bị tung lên cao rơi xuống, nó lờn lộn một phút rồi bất động.

Đồng thời gian nó bị bắn tung lên, máu từ mình nó bắn ra bốn phía, vấy đỏ bốn bức vách.

Nó nằm xuống, Đổ Sát đứng lên, nửa thân hình bên tả nhuộm máu đỏ ngời.

Bàn tay của lão đánh thủng bụng hổ, bứt đứt ruột nó.

Bàn tay đó, trước kia đã bị Yến Nam Thiên bẻ gãy, lão tháp vào chỗ

gãy một cái móc sắt, lão tập cách sử dụng móc sắt, đến nay thì lợi hại hơn bàn tay.

Bụng con hổ làm sao chịu nổi một cái móc sắt vung lên với toàn công lực của một Đại Ác Nhân ?

Lão đứng lên, chường gương mặt, một bên đỏ máu, một bên trắng nhợt, chẳng rõ trắng vì sợ hay trắng vì giận Tiểu Linh Ngư.

Hổ chết rồi, Tiểu Linh Ngư thở phì phì, tặc lưỡi:

- Ghê ! Ghê quá chừng !

Đỗ Sát không nói gì, lạnh lùng gọi:

- Người xuống đây !

Tiểu Linh Ngư bò theo trần nhà, đeo cột tuột xuống cười hì hì, thốt :

- Cọp già, dữ thật, song Đỗ thúc thúc còn dữ hơn !

Đỗ Sát hỏi :

- Ta bảo người giết hổ, sao người không giết ?

Tiểu Linh Ngư đáp :

- Đỗ thúc thúc muốn thấy tiểu điệt đánh hổ, tiểu điệt lại muốn trông thấy thúc thúc đánh hổ, để biết cái tài của thúc thúc như thế nào.

Đỗ Sát hừ một tiếng:

- Người hại ta ?

Tiểu Linh Ngư vẫn cười :

- Làm gì có việc đó, thúc thúc ? Mà dù cho tiểu điệt có ý đó, thiết tưởng cũng chẳng hại gì cho thúc thúc được. Con hổ đó do chính thúc thúc tìm, mang nó về đây, thúc thúc có tài bắt hổ, thì cũng thừa tài giết hổ, hổ có dữ như thế nào, cũng chẳng hại nổi thúc thúc. Bởi

biết chắc như vậy, tiểu điệt mới tìm cách chứng kiến cái tài đánh hổ của thúc thúc, để học hỏi thêm vậy mà!

Đỗ Sát không còn nói làm sao được nữa.

X Thời tiết vào hè.

Hè đã hơn nửa mùa, bất cứ đâu đâu, không khí cũng oi bức, song trong toàn cốc của vùng Côn Lôn Sơn này không nóng lắm, có điều ánh thái dương làm cho con người uể oải phần nào thôi.

Thái dương chiếu trọn Ác Nhân Cốc, mỗi ngày chỉ vào khoảng giờ ngọ, lúc đó thì nơi nào cũng có ánh nắng.

Còn vào những giờ khác thì ánh nắng chênh chéch, theo đà di chuyển của thái dương, chiếu một phần cốc, sáng thì Tây, chiều thì đông, theo cái vòng đảo ngược.

Người trong cốc, không thích ánh sáng lắm, nên thái dương càng chiếu ít địa diện, họ càng khoái.

Cho nên, vào ngọ mỗi ngày, là con người trong cốc hầu như đều trốn nắng.

Người trốn nắng, nhưng mèo lại thích nắng, một con mèo đang nằm trên nóc một ngôi nhà.

Trước mũi nó không xa lắm, một con nhặng xanh bay qua, bay lại một cách vo ve.

Trong Ác Nhân Cốc, vào thời khắc đó, tiếng nhặng bay là tiếng động duy nhất.

Nhưng, hôm nay khác với thường ngày, vào giờ đó, bên ngoài cốc có một người chạy bay vào.

Sau lưng y, trong khoảng cách hơn mấy trăm trượng chẳng có một bóng người nhưng y vẫn cảm đầu chạy chết, chạy như có quỷ đeo sát mình y, y chạy không kịp thở, vẫn chẳng dám dừng chân, dù là trong một giây để thở.

Thuật khinh công của y khá cao, có lẽ y đã chạy quá lâu rồi nên vừa đến đây, khí lực của y đứt đoạn, cũng có lẽ từ lúc bắt đầu chạy, y cứ chạy mãi, không dừng lại để ăn, để uống.

Một con người chạy liên tục qua một đoạn đường dài làm sao đủ sức chịu lao nhọc ?

Dung mạo của y cũng chẳng đến nỗi quái dị, bất quá, chiếc mũi quặm xuống như mỏ chim ưng, chỉ với chiếc mũi đó thôi, ai nhìn cũng khó có cảm tình.

Y phục thì cực kì hoa lệ, nhưng vẻ hoa lệ đó chỉ còn phảng phất, bởi y phục tơi tả một cách thảm thương.

Và nhất là một mùi hôi thối từ người y bốc ra, có thể làm chết ai người phải.

Cái mùi mồ hôi của kẻ chạy suốt ngày đêm, y phục vẫn một bộ qua nhiều ngày, gia dĩ chẳng có thì giờ tắm rửa.

Cái mùi đó, càng bốc mạnh dưới ánh nắng giữa trưa hè.

Mồ hôi đượm ướt mặt, mồ hôi chảy xuống đọng lại thành hạt mồ hôi to né chiếc mũi chim ưng, chảy vòng vòng hai bên, xuống miệng.

Mồ hôi chui vào miệng, song y chẳng hay biết gì.

Mãi đến lúc y nhìn thấy ba chữ :

Ác Nhân Cốc, y mới thở phào. Nhưng thay vì dừng chân lại, y càng chạy nhanh hơn.

Và giờ đây, y đã đặt chân lên con đường rộng thênh thang, lát đá xanh.

Dọc theo con đường, từng khoảng một, có nhà, nhà nào cũng đóng cửa kín mít.

Không một bóng người thấp thoáng. Không một tiếng động văng

văng.

Chùng như người đó lấy làm lạ. Y đảo mắt nhìn tả, nhìn hữu, bây giờ y bước chậm, dè dè từng bước. Chùng như y muốn cất tiếng gọi, song lại không dám.

Bỗng có người thốt lên, vang đến tai y.

Tiếng thốt rất gọn, từ nơi bậc thềm của một ngôi nhà bên tả phát lên.

Tiếng thốt đó, chẳng biết vì thấy mà người ngồi nơi thềm phát lên, hay vì một việc gì khác, cho nên mơ hồ, băng quơ vô cùng :

- A ?

Người trên đường giật bản mình.

Chạy như y vào đây, đúng là con chim chạy trốn những mũi tên của một đoàn thợ săn nào đó, vào đây rồi, lánh xa bọn thợ săn mà y vẫn còn sợ, nghe bất cứ tiếng động nào cũng mừng rỡ tưởng giây cung bật, là phải sợ.

Cố trấn định tâm thần, y đảo mắt nhìn quanh, bắt gặp một thiếu niên, độ mười ba tuổi, đang ngồi trên một chiếc ghế trúc ọp ọp, lưng tựa vào vách, lim dim đôi mắt nửa tỉnh nửa mê.

Thiếu niên trần nửa thân mình trên, chẳng biết phía sau lưng có vết sẹo nào không, chứ ở phía trước thì có đến bảy tám vết, trông như vết đao.

Mặt hắn cũng mang một vết đao, từ khoé mắt ngang qua má, dài xuống khoé miệng.

Mớ tóc đen trên đầu hắn không chải suông, tùy tiện mà vuốt bằng tay, tùy hứng mà vấp, hoặc thành lọn, thành bính, thành búi. Hắn tựa mình vào vách, tay buông thõng, chân duỗi ra, trong cái dáng buông thả cực độ tưởng chừng trời sập hắn cũng không nhúc nhích.

Nhưng thân hắn bốc ra một my lực rất mạnh, ai nhìn thoáng qua hắn, phải nhìn hắn mãi, càng nhìn càng ưng thích, lại càng muốn nhìn

mãi.

Nhận định từng vết sẹo một thì ai ai thấy hấn cũng phải ghê tởm, song bao nhiêu vết sẹo cộng lại, nhất là vết sẹo nơi mặt lại tạo cho hấn một cái vẻ khả ái vô cùng.

Con người lành lặn, cũng như viên ngọc không tỳ vết mới là mỹ nhân, mỹ ngọc chứ ?

Hấn mang vô số vết sẹo nhưng hấn vẫn đẹp, thế mới kỳ !

Nói rằng đẹp thì hơi ngoa một chút, chính cái duyên của hấn mới đáng nói.

Duyên dáng đó, trên đời này, có lẽ chỉ mỗi một mình hấn mà thôi, mỹ nhân dù đẹp chưa hấn mỹ nhân có cái duyên dáng đó.

Có thể bảo, hấn là một mỹ nam tử, bởi nhìn hấn, ai ai cũng mê cái duyên đó, mà quên đi là hấn mang sẹo khắp mình, hoặc giả những cái sẹo đó, giúp hấn có hấp lực phi thường, biến trở thành một mỹ nam tử, nhưng không sắp loại với bất cứ mỹ nam tử nào.

Người trên đường nhìn hấn, bất giác sửng sờ.

Nam nhân, nhìn nam nhân còn mê luyến như vậy huống hồ nữ nhân nhìn hấn ?

Chừng như thiếu niên muốn đưa tay vẫy người đó, song hấn quá lười, cái ý nghĩ như vậy mà cánh tay không cất lên nổi.

Hấn chỉ mở mắt ra, rồi hấn cười, hỏi :

- Vào đây ! Sao lại đứng đờ ra đó ? Vào đây đi.

Người đó bị hấn thu hút hơn là tự ý bước vào.

Đã vào, là phải tỏ lộ mình biết phần nào về lối xã giao, y cười, chào vuốt một câu :

- Tiểu ca mạnh giỏi ?

Thiếu niên điềm nhiên :

- Người nhận ra ta ?

Người đó hơi sượng :

- Không.... không nhận ra....

Thiếu niên vẫn điềm nhiên :

- Không nhận ra ta, sao lại hỏi ta mạnh hay không mạnh ?

Người đó càng sượng hơn :

- Vì.... bởi....

Thường ngày, y tự hào là có miệng lưỡi lắ, song bây giờ cái lưỡi cứng đờ, miệng y cũng cứng đờ, môi không mấp má được.

Bây giờ, thiếu niên mới cười thành tiếng :

- Ta, ta là Tiểu Linh Ngư, còn người tên gì ?

Người đó ưỡn ngực, tỏ vẻ kiêu hùng :

- Sát Hổ Thái Tuế Ba Thục Đông !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Sát Hổ Thái Tuế !!! Cái hiệu nghe được đấy ! Song chẳng biết người đã giết được bao con hổ rồi ? Hổ lớn hay hổ mới sanh ?

Ba Thục Đông làm gì có giết hổ ?

Giả như y lấy cái hiệu Chấn Hoàng Thiên cũng chẳng ai ngăn cấm, song có phải vì cái hiệu đó mà y làm cho ông trời ngán luôn y ?

Thì, y có quyền tự xưng là Sát Hổ, dù có thể là y chưa từng gặp con hổ nào, chứ đừng nói là có giết hổ, dù là hổ mới sanh.

Y giật mình, áp úng :

- Việc đó... việc đó thì... Tiểu Linh Ngư vẫn cười :

- Ta có giết mấy con hồ, mà toàn hồ dữ, nhưng có tự xưng là Sát Hồ Thái Tuế đâu?

Còn người, chưa chạm đến hồ lần nào lại chọn cái hiệu đó, như vậy là không bắt công sao ?

Ba Thục Đông chết lặng.

Nếu ở đây, chẳng phải là Ác Nhân Cốc, nếu Tiểu Linh Ngư chẳng phải là người trong Ác Nhân Cốc, chắc hẳn y phải đâm vỡ họng hẳn rồi.

Tiểu Linh Ngư dõn luôn:

- Xem cái chạy chết của người, ta nghĩ, người đắc tội với một nhân vật nào đáng sợ lắm. Cái người mà đắc tội đó là ai ? Nói cho ta nghe thử xem !

- Chẳng những chỉ với một người như tiểu ca đã nghĩ. Trong số những người thù hận tại hạ, có anh em họ Đình, giang hồ gọi là Giang Nam Song Kiếm, người thứ ba là Bệnh Hồ Thường Phong, người thứ tư là Giang Bắc Nhất Điền Long Điền Bát... Tiểu Linh Ngư bật cười ha hả :

- Ta cứ tưởng là ai, không ngờ lại là bọn đó. Ta có nghe nói đến họ một vài lần, và ta cũng biết rõ họ chẳng có tài năng gì đáng kể.

Ba Thục Đông lạnh lùng :

- Tiểu ca có phần nào khoác lác đó !

Tiểu Linh Ngư vẫn cười :

- Đại ca có phần nào khiếp nhược đó !

Ba Thục Đông nghiêng rặng :

- Cũng được đi, những tên tại hạ vừa kể chẳng đáng cho tiểu ca chú ý, nhưng có một người này, ai nghe nói đến tên, đến hiệu, là cảm thấy nhức đầu ngay !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt :

- Người đó, là một đại đầu quỷ ?

Ba Thục Đông tuy tức, song cố lờ đi, tiếp :

- Người đó là một nhân vật hữu danh nhất trên giang hồ hiện tại !

Tiểu Linh Ngư ngáp một tiếng :

- Y là ai?

Ba Thục Đông buông từng tiếng :

- Tiểu Tiên Nữ Trương Thanh.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Tiểu Tiên Nữ ? Đáng lẽ nàng phải được gọi là tiểu mỹ nhân mới đúng. Nhưng, gặp mỹ nhân, người ta phải hân hoan, khoan khoái chứ sao lại nhức đầu ?

Ba Thục Đông lại nghiêng rặng :

- Liễu đầu đó, đẹp thật, song cái tâm của nàng lại độc vô tởng ! Tại hạ nghĩ, về cái độc, Huyết Thủ Đố Sát còn kém nàng xa... Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng :

- Độc đến thế à ?

Ba Thục Đông nghiêng rặng mạnh hơn hai lần trước :

- Sáu anh em của tại hạ, trong một đêm, nàng giết sạch. Thành ra, Hồ Lâm Thất Thái Tuế giờ đây chỉ còn lại một Thái Tuế !

Tiểu Linh Ngư gật gù :

- Thế là nàng ấy khá lắm ? Ta rất thích mẫu người như nàng, ta muốn gặp nàng ấy quá chừng !

Ba Thục Đông hừ một tiếng :

- Gặp để rồi sau đó tiểu ca sẽ hối hận thì gặp làm gì. Mà có thể gặp nàng rồi tiểu ca không còn thời giờ để hối hận nữa đó !

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt :

- Nói tiếp đi, ngươi đã làm gì, thành ra đắc tội với nàng ?

Ba Thục Đông nổi giận :

- Sao tiểu ca hỏi nhiều thế ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên :

- Đó là quy củ !

Ba Thục Đông nhìn hẩn một lúc lâu, sau cùng, hẩn cười, đáp :

- Được, tại hạ nói đây. Người anh em của tại hạ có thông gian với vợ và em gái của vị Tổng Tiêu Đầu Tam Viễn tiêu cục, vị tổng tiêu đầu đó tên là Trầm Khinh Hồng, ngoại hiệu Phi Hoa Mãn Thiên, Lạc Địa Vô Thanh...

Hồi 9

Mía Ngọt Thua Đường

Tiểu Linh Ngư nhìn sửng y một lúc, đoạn hừ một tiếng :

- Như vậy là bại hoại sao ? Nếu cho là bại hoại thì cái điều bại hoại đó, một gã đánh xe lừa cũng làm được, đợi gì một cao thủ võ lâm ?

So sánh với những hành động của các vị thúc bá của hắn trong Ác Nhân Cốc thì việc thông gian chẳng đáng kể gì.

Hắn nói với cái ý so sánh đó mà cũng ngầm hạ thấp giá trị của Ba Thục Đông, cho rằng y đã làm một việc rất tầm thường như vậy và y cũng chẳng đủ tư cách lưu cư trong Ác Nhân Cốc.

Đương nhiên, Ba Thục Đông làm sao biết được Tiểu Linh Ngư có so sánh như vậy và dù ngu ngốc đến đâu y cũng hiểu Tiểu Linh Ngư mai mỉa y.

Y nổi giận thốt:

- Cũng được đi, việc đó không đáng kể gì ! Song tiểu ca có biết không, ngày trước Trầm Khinh Hồng được giang hồ trọng vọng như thế nào, sau cái ngày y để mất số bạc bảo tiêu, y thất tung luôn, vợ y trở thành goá phụ, em gái y mất chỗ nương tựa, thế mà người trên giang hồ vẫn nể trọng vợ và em y, như lúc y còn tại nhà. Trong khi mọi người đều không dám trêu vào vợ và em gái của y thì....

Tiểu Linh Ngư gạt ngang :

- Vô luận người nói gì, ta chẳng cần biết, bất quá ta cho rằng người đã làm một việc hèn hạ, chứ phải ác độc chi đó ! Lấy vợ người, phá trinh tiết gái nhà lành là hèn chứ sao gọi là ác được ? Cho nên bằng vào việc đó mà người nói ty nạn tại Ác Nhân Cốc thì thật là người ngu xuẩn không tưởng nổi !

Hắn dừng lại một chút, đoạn lắc đầu tiếp :

- Người chưa đủ tư cách vào đây, trừ ra....

Ba Thục Đông hừ một tiếng :

- Tại sao ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên :

- Thì cái quy củ ở đây đã định như vậy chứ còn tại sao nữa ?

Quy củ của Aùc Nhân Cốc !

Làm gì Ba Thục Đông dám phản kháng quy củ của cái nơi mà y đang tìm đến để tỵ nạn ?

Y điềm nụ cười hết sức tươi, hỏi :

- Trừ ra làm sao ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Ngốc ời là ngốc ! Có vậy mà cũng chẳng biết nữa sao ?

Ba Thục Đông vẫn giữ nụ cười :

- Bởi chẳng biết nên tại hạ mới hỏi chứ ?

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt :

- Có chút lễ lạc gì tặng ta mới được vào, bằng không thì cứ yên trí mà trở ra, ta nhất định không quở trách chi đâu. Mà phải là vật hi hữu, kỳ lạ đấy nhé !

Ba Thục Đông lộ vẻ khó khăn :

- Chạy trốn chết như vậy còn thì giờ đâu mà nghĩ đến cái việc mang vật dụng theo mình ? Tiểu ca lại đòi vật hi hữu.... làm sao tại hạ trong nhất thời kiếm cho ra ?

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một chút :

- Có cách này thay thế cho cái vật hi hữu đó.

Ba Thục Đông hỏi gấp :

- Cách gì tiểu ca ?

Tiểu Linh Ngư nghiêm giọng :

- Người thi triển vài chiêu độc đao nhất của người cho ta xem !

Ba Thục Đông thoáng biến sắc.

Y do dự một lúc lâu sau cùng dậm chân, buông gọn :

- Được !

Đoạn, rút từ trong mình ra một thanh đao, y chém ba nhát. Đao rít gió vụt vụt, théo chớp người.

Ba chiêu đó thực ra cũng có giá trị lắm, có cái tên Sát Hồ Tam Tuyệt Thủ, y phát xuất rất tròn, tỏ ra có tập luyện thuần thực.

Tiểu Linh Ngư xem xong, lắc đầu, mỉm cười :

- Tầm thường quá ! Như thế mà gọi là độc đao, ai chịu cho ? Đao pháp tầm thường, cũng như cái vụ người đã làm. Không được đâu, người ta nghe nói cái việc đó tất phải cười vỡ bụng. Người ta thấy những nhát đao đó, tất phải bĩu môi dài dài. Người tầm thường quá, vào Àu Nhân Cốc thế nào được ?

Ba Thục Đông lo lắng :

- Còn... còn biện pháp nào chẳng ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt cười hì hì :

- Còn chứ ! Còn có cách là người quỳ xuống, lạy ta ba lạy, rồi gọi ta là tiểu tổ tông, đúng ba lượt sau đó, hai tay dâng thanh đao cho ta !

Ba Thục Đông trố mắt :

- Điều đó có được ấn định trong quy củ không ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Quy củ có buộc như vậy.

Ba Thục Đông rung rung giọng :

- Tại hạ chưa từng nghe trong Àu Nhân Cốc có cái thứ quy củ đó !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Chứ ai nói với người điều đó là quy củ của Àu Nhân Cốc ?

Ba Thục Đông giật mình :

- Thế thì ... Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Có thứ, thuộc về quy củ của sơn cốc, có thứ lại là quy củ riêng của ta và đây là quy củ của ta.

Ba Thục Đông run người lên, hét to :

- Hay cho người !

Y vung đao chém xuống đầu Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư lười đến độ từ lúc đối thoại đến giờ không hề nhút nhích, thế mà lúc đó, hấn linh hoạt như con cá vọt dưới nước, hấn khẽ nhích động thân hình, thân hình của hấn đã bay ra xa.

Thanh đao của Ba Thục Đông giáng xuống không trúng người chỉ trúng ghế, một tiếng rắc vang lên, chiếc ghế bị chém tét làm hai phần rời ra.

Ba Thục Đông xanh mặt.

Có tiếng người phát lên sau lưng y, đồng thời Tiểu Linh Ngư thốt :

- Ta ở sau lưng của người đây mà, sao chẳng chém ta lại chém ghế ? Người tầm thường quá, vào Aùc Nhân Cốc làm chi ?

Ba Thục Đông quay nhanh mình lại.

Sau lưng y nào có ai đâu ! Nhưng có tiếng cười từ trên nóc nhà vọng xuống.

Tiểu Linh Ngư bảo :

- Đừng vội, từ từ mà xuất thủ, ta ở đây, nhắm cho kỹ rồi xuất thủ.

Bỗng có người gọi to :

- Phải Ba nhị đệ đó không ?

Tiếng gọi vừa dứt, một người chạy đến, người đó đồng lứa tuổi với Ba Thục Đông, trên bốn mươi, dưới năm mươi.

Thân pháp người đó linh hoạt hơn Ba Thục Đông một phần.

Y có vóc ốm, cao, môi dưới xệ ra, dung mạo hung ác, cánh tay áo bên hữu lòng thông, hiển nhiên cánh tay ấy đã bị đứt mất.

Ba Thục Đông cả mừng reo lên :

- Lôi Dao Tống tam ca ! Tam ca lại ở đây ! Chết tiểu đệ mất tam ca ơ ! Tiểu đệ định vào đây nương nhờ tam ca !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ :

- Thì ra hai người là bằng hữu với nhau !

Tiểu Linh Ngư lên tiếng làm Ba Thục Đông sực nhớ đến hấn, thoáng biến sắc mặt, cất giọng căm hờn :

- Tống tam ca ơ ! Tiểu quỷ này... Nhưng y chưa kịp dứt tròn câu, Tống Tam đã nắm tay kéo y ra xa xa, mỉm cười, thốt :

- Nhị độ đã đến, ngu ca xin đưa nhị độ đến gặp... Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Thưa thả chứ ! Hãy thưa thả nào ! Người muốn đưa hấn đi đâu thì đưa nhưng trước hết phải đền cái ghế cho ta.

Ba Thục Đông nổi giận :

- Người... Bây giờ có Tống tam ca bên cạnh, y cảm thấy can đảm hơn, không còn ngăn Tiểu Linh Ngư nữa.

Nhưng, một lần nữa Tống Tam khoát tay chặn y, không cho y nói dứt lời rồi hướng sang Tiểu Linh Ngư mỉm cười hỏi :

- Tự nhiên là phải đền rồi. Nhưng chẳng biết phải đền bằng cách nào đây?

Tiểu Linh Ngư đáp :

- Nể mặt người, ta không làm khó, cứ bảo hấn trao thanh đao cho ta là được !

Ba Thục Đông phát cáu :

- Cái ghế ọp ẹp như vậy xứng đáng chi đó, người lại đòi đánh đổi với thanh đao của ta ?

Tống Tam giật thanh đao trong tay Ba Thục Đông, trao cho Tiểu Linh Ngư.

Ba Thục Đông tức uất toan nói gì đó, Tống Tam lại ngăn rồi lôi y đi luôn.

Họ đi khá xa rồi, Tống Tam buột miệng thở dài hỏi :

- Nhị độ vừa mới vào cốc là đắc tội với Tiểu Ma Tinh, việc gì đã xảy ra ?

Ba Thục Đông kinh ngạc trở mắt :

- Tam ca cũng sợ hấn ?

Tổng Tam cười khở :

- Nào phải chỉ một mình ta sợ hấn mà thôi ? Bất cứ ai trong cốc này cũng sợ hấn, mấy năm qua, Tiểu Ma Tinh đã làm cho tất cả phải nhúc đầu, ai đắc tội với hấn rồi, chỉ trong ba hôm thôi là phải bị hấn làm cho thất điên bát đảo.

Ba Thục Đông sững sờ giương tròn mắt nhìn Tổng Tam, lẩm nhẩm :

- Tiểu quỷ lợi hại như vậy à ?

Tổng Tam gật đầu :

- Tự nhiên. Người sa vào tay hấn, kể ra cũng chẳng oan gì đó. Người cứ nghĩ xem trong Àu Nhân Cốc còn có cái chi đáng gọi là tốt nữa chẳng ? Đến tiểu quỷ đó chỉ ngàn ấy tuổi đầu mà đã xưng hùng xưng bá rồi. Hấn như vậy thì những người lớn hơn hấn nữa thì sao ? Và khi hấn lớn lên, hấn sẽ như thế nào nữa chứ ?

Ba Thục Đông thở dài :

- Kinh khủng ! Thật tình, tiểu đệ không tưởng tượng nổi.

Vô tình Ba Thục Đông chạm vào tay áo thõng của Tổng Tam. Trước đó, y không để ý nên chẳng phát hiện ra Tổng Tam chỉ còn một tay.

Bất giác y kêu lên :

- Tam ca ! Chẳng lẽ... Tổng Tam mỉm cười :

- Thật sự chẳng phải do hấn, song sự tình có liên quan đến hấn.

Y thở dài nhìn xuống tay áo thõng tiếp :

- Đúng là cái ngày hấn vào cốc ! Hấn vào cốc là ta mất một cánh tay ! Mười bốn năm rồi đó ! Yến Nam Thiên quả là một con người lợi hại trên chỗ tưởng của bất kì ai giỏi tưởng tượng đến đâu ! Nếu ta không kịp thời hoành đao chặt đứt cánh tay này thì mạng sống của ta cũng

đi luôn !

Ba Thục Đông kêu lên thất thanh :

- Yên Nam Thiên ? Tiểu quỷ là chi của Yên Nam Thiên ?

Bỗng y rú lên một tiếng lớn, rồi ngã nhào xuống đường. Nơi lưng y có một vết thương to bằng miệng chén, máu từ vết thương trào ra đầm ướt cả một khoảng đường.

Tổng Tam biến sắc mặt, cấp tốc quay mình lại.

Một bóng người hiện ra trong tầm mắt y, như quỷ và hiện trong một chiếc áo màu tro bạc, đôi mắt rất sâu chùng như có trứng chứ không tròn.

Trông thấy người đó Tổng Tam càng biến sắc mặt hơn, run run giọng áp úng :

- Âm... Âm Công... Bóng đó chính là Âm Cửu U.

Âm Cửu U cười lạnh, giọng nói cũng lạnh lùng ngang độ :

- Trong sơn cốc này, bất cứ ai cũng chẳng được đề cập đến việc của Tiểu Linh Ngự và Yên Nam Thiên, người quên đi rồi à ?

Tổng Tam cúi đầu :

- Y mới đến, tại hạ chưa kịp cho y biết.

Âm Cửu U vẫn giữ nụ cười như quỷ mếu :

- Người chưa kịp cho hắn biết, ta hạ sát hắn rồi. Người không phục phải chăng ?

Tổng tam lùi nhanh về phía hậu, mặt xanh rờn :

- Tại hạ... tại hạ... Bỗng thân hình y vọt thẳng lên cao, vọt thẳng đứng, rồi rơi xuống cũng theo đường thẳng đứng.

Toàn thân không có một thương tích nào, song y bất động.

Sát bên cạnh y, một lão bà đứng sừng sững, miệng cười hì hì rồi rung rung thân hình khom khom đang tựa vào chiếc gậy, hỏi :

- Sao hôm nay Âm lão Cửu từ bi quá độ vậy ? Vừa rồi ta có nghe hấn nói một câu, đáng lẽ ngươi phải hạ sát hấn liền lúc đó, sao ngươi không hạ thủ, chờ cho gã kia lên tiếng, lại hạ sát gã kia ?

Âm Cửu U điềm nhiên :

- Ta dành hấn lại cho ngươi !

Lão bà cười hì hì :

- Dành cho ta ? Từ lâu rồi ta có giết ai đâu ? Ngươi sợ ta nghĩ tay lâu phải ngứa ngáy à ?

Âm Cửu U lạnh lùng :

- Ta muốn xem Toa? Hồn Chưởng có tiến bộ hay không?

Lão bà bật cười khanh khách :

- Tiến bộ rồi sao chứ ? Ngươi thích bị toa? hồn chẳng ?

Lão bà nếu không phải là Đồ Kiêu Kiêu cải dạng thì còn ai nữa ?

Âm Cửu U cũng cười, giọng cười của lão khó nghe hơn tiếng khóc :

- Ta là con quỷ cõi âm u hiện lên, ngươi muốn toa? hồn một con quỷ ít nhất cũng phải cải dạng sao cho hấp dẫn một chút, người ta có mê ngươi, ngươi mới toa? hồn được chứ !

Đồ Kiêu Kiêu nhe răng cười :

- Già quá rồi nếu ta cải dạng một thiếu nữ dương xuân thì làm sao giống được ?

Âm Cửu U cao giọng :

- Vô luận người nói thế nào, từ nay về sau nếu ta thấy một thiếu nữ xinh đẹp, ta cứ cho rằng người cải dạng, dù người có định toa? hờn ta chỉ sợ không dễ dàng đâu !

Đồ Kiêu Kiêu gật gù :

- Được ! Thông minh đấy ! Ta hỏi người, trong lúc hai gã này nói chuyện với nhau thì tiểu quỷ ở đâu ? Người có thấy hấn chẳng ?

Âm Cữu U so vai :

- Người không thấy hấn làm sao ta thấy được ?

Bỗng có tiếng cười của Tiểu Linh Ngư từ xa xa vọng lại, hấn vừa cười, vừa đi tới, vừa thốt :

- Cái mụ hay ghen, lấy lão mũi nhọn, sanh con ra, con sút mũi, tử ời là tử....

Đồ Kiêu Kiêu thở phào :

- Lão Tây lại gặp nạn rồi ! Tiểu quỷ đã tìm đến lão !

Âm Cữu U gật đầu :

- Hấn từ lão Tây đến đây, chắc không nghe hai gã này nói gì với nhau đâu ?

Bỗng một người khác bật cười vang, cười xong, cất cao giọng thốt :

- Hai vị Ở đây phải không ? Một nam, một nữ, một quỷ, hai mà thành bốn ! Kỳ quái ! Kỳ quái thật !

Đồ Kiêu Kiêu không quay đầu lại, gọi to :

- Có hai mời ngon đây, Lý Đại Chuỷ nhanh chân đến mà nhận ! Nhận đi để trám bít cái miệng lại cho thiên hạ nhờ !

Lý Đại Chuỷ bật cười ha hả :

- Ngon thế nào được ? Người chết nơi tay các người thì còn mùi vị chi nữa mà ngon ?

Aâm Cửu U hỏi :

- Người đi tìm Đỗ Sát phải không ?

Lý Đại Chuỷ gật đầu :

- Phải ! Chẳng hiểu tại sao Cáp Cáp Nhi lại triệu tập chúng ta ! Lão ấy định giở trò quỷ gì đó, khó hiểu quá chừng !

Cả ba cùng sóng bước, tiến về ngôi nhà của Đỗ Sát.

Nói là sóng bước, chứ họ đi cách khoảng nhau, cả ba chiếm trọn mặt đường rộng, một chính giữa, hai còn lại mỗi người một bên, khoảng cách giữa họ ít nhất cũng hơn trượng.

Họ không thích gần nhau.

Vẫn như mọi ngày, Đỗ Sát ngồi lì ở một góc nhà, không buồn nhích động.

Bây giờ, mọi người đều tề tựu đông đủ.

Cáp Cáp Nhi cất tiếng trước. Trước khi cất tiếng, lão phải cười, lão cười một tràng dài rồi bắt đầu vào đề :

- Đã lâu lắm rồi chúng ta không hội họp nhau đông đủ như thế này ! Cái thú nhiệt náo mãi đến hôm nay mới được hưởng lại !

Aâm Cửu U lạnh lùng :

- Ta chúa ghét những cảnh nhiệt náo. Người thỉnh ra đến đây nếu chẳng có gì đáng nói, ta....

Cáp Cáp Nhi vòng tay, vờ trịnh trọng, nhưng miệng vẫn điểm nụ cười :

- Đừng ! Đừng dọa ta ! Ta nhát gan lắm lắm !

Đồ Kiêu Kiêu hỏi :

- Người triệu tập đông đủ người như thế này có phải vì việc của Tiểu Linh Ngư chăng ?

Cáp Cáp Nhi gật đầu :

- Mụ Đồ thông minh quá! Người ta, càng già càng ngu càng lú, còn mụ càng già thì càng tinh quái, gian hoạt !

Đồ Kiêu Kiêu hừ một tiếng :

- Người vờ khen để mắng ta phải không ?

Cáp Cáp Nhi lắc đầu nhanh :

- Làm gì dám ! Làm gì dám chứ !

Âm Cửu U trầm giọng :

- Vì việc của Tiểu Linh Ngư ? Về tiểu quỷ đó thì có việc chi hay đâu mà phải hội họp nhau thế này ? Hay gì mà phải đàm luận một cách quan trọng như thế này ? Nghề của các người, các người đã dạy hần học đủ rồi, bây giờ hần biết giết người, hần biết hại người, hần biết khóc, hần biết cười, còn gì nữa đâu mà phải nói ?

Cáp Cáp Nhi thốt :

- Bởi hần đã học xong nên ta mới mời các người hội họp.

Lý Đại Chuỷ hỏi :

- Để làm gì ?

Cáp Cáp Nhi thở dài :

- Ta chịu hần hết nỗi rồi !

Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười :

- Cáp Cáp Nhi phải buột miệng thờ dài thì đúng là lão ta thật sự không chịu nổi !

Lý Đại Chuỷ hừ một tiếng :

- Chứ ai lại chịu nổi con của thiên hạ. Hấn có phải là con của bọn ta đâu ?

Cáp Cáp Nhi tiếp :

- Bây giờ, hấn lớn rồi. Hấn trở thành một thiếu niên rồi. Hấn muốn đến đâu cứ đến, đến chán rồi, hấn muốn đi cứ đi, đói cứ ăn, khát cứ uống. Hấn bất cần sự câu thúc. Hấn chẳng sợ ai câu thúc, chẳng ai dám làm gì hấn, động đến hấn là phải khổ, không khổ nay thì khổ mai, những gì hấn làm tại Aùc Nhân Cốc quá đủ rồi, có thể bảo là thừa ! Nhất là trong mấy tháng gần đây, hấn lộng hành quá độ, đã có hơn ba mươi người than phiền với ta, số người đó, mỗi người bị hấn quấy nhiễu ít nhất cũng bảy tám lần !

Xuyên Trường Kiếm Tư Mã Yên thờ dài :

- Tiểu quỷ đó quả thật càng ngày càng lợi hại. Chính ta đây đối diện với hấn, hấn hỏi một câu, ta phải uốn lượn năm bảy lượt, ta phải vận dụng trí khôn, suy nghĩ kỹ, rồi mới dám đáp, nếu đáp gấp là mắc kế hấn ngay.

Lý Đại Chuỷ cười khổ :

- Người thế mà còn khá đấy ! Chứ ta thì, thấy hấn là ta run sợ rồi ! Nếu hôm nào hấn không đến tìm ta, đúng là hôm ấy ta gặp vận đỏ ! Hôm đó ta ăn được, ta ngủ được, ăn biết ngon, ngủ biết khoẻ. Các người biết không ? Hôm nào hấn đến với ta, ta bận đề phòng đến loạn cả óc, suốt ngày ta không ăn, suốt đêm ta không ngủ, cứ lo, cứ nghĩ xem hấn đã lừa ta như thế nào, hấn sẽ lừa ta làm sao ? Khổ ời là khổ... Cáp Cáp Nhi tiếp :

- Chúng ta hại người, còn có mục đích, tiểu quỷ hại người chỉ vì cái hứng mà thôi, cái nguy hại là hấn luôn luôn có hứng, bất cứ ngày

đêm hán đều có húng, đang ngủ cũng có húng, cái húng nổi dậy rồi là hán cũng thức theo cái húng, tìm cách thoa? húng ! Khổ ơì là khổ !!!

Đồ Kiều Kiều cau mày :

- Chẳng phải chúng ta hy vọng như vậy từ trước kia sao ? Chúng ta đã hy vọng hán sẽ trở thành một quái vật như vậy mà ? Hy vọng đó đã thực hiện rồi, sao các người lại thán oán ?

Cáp Cáp Nhi trầm giọng :

- Đành là chúng ta hy vọng như vậy, song hy vọng hán hại người ngoài chứ khi nào lại hy vọng hán quật ngược lại chúng ta ? Ngờ đâu tiểu quỷ bất chấp thân nhân, ơn nghĩa, cứ thấy người là cố hại cho được người, bất cứ người nào, kể cha lẫn mẹ! Chúng ta có khác nào cha mẹ của hán ?

Đoạn, với giọng chua chát hơn, lão tiếp luôn :

- Ai ai cũng không chịu hán nổi, riêng mụ Đồ thì khoan khoái lắm chặc !

Đồ Kiều Kiều xì một tiếng :

- Ta khoan khoái ! Ta khoan khoái cái con khỉ gì chứ ? Người nói nghe sao đáng ghét quá chừng ! Bất quá ta nhận xét là tiểu quỷ đó học rất hay, rất giỏi, hán học thành tài, tài hơn cả bậc thầy của hán ! Chính ta cũng phải phục lẫn !

Cáp Cáp Nhi day qua Đồ Sát :

- Còn người ? Cảm nghĩ sao ?

Đồ Sát lạnh lùng :

- Ừ !

Ừ ! Ừ nghĩa là gì ? Đồng nhận xét với toàn thể chẳng ? Hay ừ lững lờ, sao cũng được ?

Đồ Kiều Kiều cười mỉa :

- Tiếng ừ của người có nghĩa như thế nào ?

Đỗ Sát trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng lão từ từ thốt :

- Giả như bây giờ, các người nhốt ta và hấn chung một gian phòng, đóng cửa lại, khi các người mở cửa, người bước ra chính là hấn, chứ chẳng phải ta !

Lão gật gù, tiếp :

- Vĩnh viễn ta chẳng bước ra !

Đồ Kiều Kiều thở dài :

- Tổng kết nhận xét của toàn thể, chúng ta thấy tiểu quỷ ngày nay trở thành một mối nguy hại cho mọi người. Àu Nhân Cốc không thể nào chịu đựng hấn nổi nữa. Àu Nhân Cốc còn chào thua, nói chi đến những người khác, ở những địa phương khác ? Àu Nhân Cốc không thể dung chứa hấn lâu dài hơn nữa, nhưng....

Bà lại thở dài, rồi tiếp :

- Ta chỉ sợ cái lúc mời hấn ly khai....

Mời !

Nội một cái tiếng đó cũng đủ nói lên sự bất khả xâm phạm của tiểu quỷ.

Bất khả xâm phạm, chẳng phải vì hấn có uy quyền vô thượng, công lực siêu phàm. Bất khả xâm phạm vì người ta muốn dung dưỡng hấn còn mãi mãi với thời gian.

Lý Đại Chuỷ hấp tấp thốt :

- Phải ! Phải lắm ! Hấn hại người trong cốc đã quá đủ rồi và đã đến lúc hấn hại người ngoài. Đã đến lúc hấn ly khai sơn cốc! Cũng may

mà cả bọn chúng ta liên thủ, còn chế ngự nổi hấn, chứ nếu không làm gì hấn nổi, thì chắc chắn là chúng ta phải ly khai, tìm một sơn cốc khác !

Aâm Cửu U gật đầu :

- Tổng khứ được hấn càng sớm càng hay, cứ để hấn ở đây lâu, dù hấn không cần hại chúng ta, chúng ta cũng phải chết vì quá ngán hấn !

Đỗ Sát gấp rút hơn :

- Ngay hôm nay đi! Được vậy thì đêm nay ta ngủ sướng lắm !

Cáp Cáp Nhi bật cười lớn :

- Ha ha ! Ha ha ! Các vị bằng hữu trên giang hồ ơi ! Hỡi các vị bằng hữu trong Hắc đạo cũng như trong Bạch đạo ! Cái ngày đền tội của các vị sắp đến rồi đó ! Dù các vị không làm nên tội, cũng phải đền tội như thường ! Các vị Ơi, hãy chuẩn bị rước cái khổ sắp đến cho các vị !

Lý Đại Chủy vỗ lòng bàn tay vào trán, kêu chách chách, rồi thở phào phào, rồi cười hì hì , sau cùng thốt :

- Ta hứa, tiểu quỷ đi rồi, ta sẽ nhin thịt người một tháng !

Buổi trưa sinh khí hầu như tan biến.

Khi hoàng hôn rủ bóng, Àu Nhân Cốc mới cựa mình, mọi hoạt động trở lại bình thường.

Tiểu Linh Ngự với cái dáng nghênh ngang, tiến bước vào ngôi nhà của Vạn Xuân Lưu.

Lúc đó, Vạn Xuân Lưu đang nấu bảy thứ thuốc trong nồi và lão ngồi bên cạnh xem chất thuốc biến hoá ra làm sao.

Thấy Tiểu Linh Ngự đến, lão hạ thấp mí mắt trên xuống một chút rồi hỏi :

- Hôm nay người làm ăn ra sao ? Có thu hoạch được gì chăng ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Một thanh đao ! Đao cũng đáng giá lắm !

Vạn Xuân Lưu lại hỏi :

- Thanh đao đâu ?

Tiểu Linh Ngư đáp :

- Trao cho lão Tây rồi.

Vạn Xuân Lưu lấy đĩa quây nôi thuốc, khói thuốc bốc lên, che mờ mờ gương mặt của lão, tạo cho lão cái vẻ thần bí mờ mờ lung.

Lâu lắm, lão lại hỏi :

- Còn chiếc rương của người ?

Bởi Tiểu Linh Ngư không giữ thanh đao, nếu có giữ là hẳn phải để trong chiếc rương, trao đao cho người là chiếc rương không còn, hoặc giả hẳn không dùng chiếc rương nữa.

Hắn đáp :

- Quãng mất rồi, các vật trong rương cũng cho kẻ khác tất cả.

Vạn Xuân Lưu chau mày :

- Phải khó khăn lắm người mới có những vật đó, sao lại đem cho kẻ khác ?

- Những vật đó xem qua một lúc thì thấy vui vui, chứ giữ gìn thì phải thương tổn tinh thần mất ! Bởi, mình sợ mất, mình sợ hư, mình sợ đủ thứ, thà không có gì hết thì chẳng sợ gì hết, như vậy là khỏe. Muốn được khỏe, tiểu diệt cho luôn những ai muốn lấy. Đã sướng vì được nhìn, lại còn khỏe vì không phải sợ, thế là sướng gấp đôi !

Vạn Xuân Lưu buông gọn :

- Tốt !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Mình tránh cái sợ nên đem vật cho người khác là mình trao cái sợ cho người khác. Nghe nói trên đời, có những kẻ thích tích tụ, tàng trữ, càng sợ mất mát những cái mình tích tụ như bạc, vàng, châu ngọc, lại càng mất mát vì bạc vàng châu ngọc có trung thành ở mãi với một người đâu ? Những kẻ đó là một lũ ngốc !

Vạn Xuân Lưu thản nhiên :

- Phải có những lũ ngốc đó, người mới có khoái lạc chứ ?

Lão đứng lên, bảo :

- Mang nồi thuốc, đi theo ta !

Họ đi vào phía sau, nơi đó là một gian nhà, sặc mùi thuốc. Gian nhà ngăn ra làm ba phòng.

Cả ba phòng đều không cửa lớn, không cửa nhỏ.

Vạn Xuân Lưu gọi là ba gian phòng bệnh.

Mỗi khi Vạn Xuân Lưu vào đó, thì bất cứ ai trong cốc cũng chẳng được đến quấy phiền lão.

Nơi góc nhà, có một chiếc giường, trên chiếc giường có một bóng người, lù lù, bất động, dường tượng một đoạn gỗ. Vạn Xuân Lưu đặt lên đó.

Người đó ngồi như vậy, chẳng biết từ bao giờ rồi ... Người đó, chính là người mà Tiểu Linh Ngư gọi là Bồn Thuốc thúc thúc.

Vào nhà rồi, Vạn Xuân Lưu đóng cửa lại.

Ba gian bệnh phòng, gom trong nhà, biến thành một thế giới riêng biệt.

Ba gian, mà gọi là một thế giới, chừng như không đúng danh xưng, nhưng sự thật là vậy, bởi ba gian chỉ là một bất quá có một vài chiếc cột tượng trưng cho sự phân tách mà thôi.

Vào ngôi nhà đó rồi, ai ai cũng có cảm tưởng là mình biệt lập hẳn với Àu Nhân Cốc.

Tiểu Linh Ngư nhìn Bồn thuốc thúc thúc, thoáng biến sắc mặt, khẩn cấp hỏi :

- Tình trạng của Yến bá bá có biến chuyển khả quan chăng ?

Trên gương mặt thần bí của Vạn Xuân Lưu, vẻ lo ngại hiện ra rõ rệt.

Lão thở dài một tiếng lắc đầu, cất giọng u buồn đáp :

- Năm năm rồi ! Trước kia thì còn biến chuyển, tuy rằng chậm nhưng vẫn có biến chuyển! Song từ năm năm nay, tình trạng làm sao, cứ y như vậy ! Ta đã thực nghiệm đủ các loại dược thảo trên đời, ta lao tâm liều tử đến cái điểm khí lực cuối cùng ! Y thuật của ta đành nghiêng mình thất bại trước tình trạng của lão !

Tiểu Linh Ngư sững sờ, ngây người xuất thần một lúc lâu.

Bỗng, hấn thốt :

- Hôm nay, tiểu điệt có nghe người ta nhắc đến tên Yến bá bá.

Vạn Xuân Lưu giật mình :

- A ? Ai ?

Tiểu Linh Ngư đáp :

- Người chết ! Người đó nói rồi chết liền.

Vạn Xuân Lưu chụp tay lên vai Tiểu Linh Ngư , trầm giọng hỏi :

- Có ai biết rằng người có nghe người đó nói đến Yên bá bá của người chăng ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Làm gì có người biết được, Vạn thúc thúc ? Tiểu điệt nghe rồi, lập tức bước đi nơi khác, tiểu điệt đi thẳng đến nhà cái mụ hay ghen cố ý mắng bâng quơ mấy câu, tặng lão Tây thanh đao, rồi trở lại, cao giọng thốt lếu láo mấy tiếng, cho mọi người nghe... Vạn Xuân Lưu từ từ buông tay xuống, cúi đầu, trầm ngâm một lúc, sau cùng lẩm nhẩm :

- Không phải dễ ! Đúng là không phải dễ ! Người mới ngàn ấy tuổi ! Trong năm năm nay, người giữ được sự bí mật trọng đại như vậy, kể ra cũng là một việc hi hữu ! Ta thành thật khen người !

Lão ngẩng mặt lên, nhếch nụ cười khổ, tiếp :

- Nếu sự tình bại lộ, cả ba chúng ta đều chết hết , đừng mong sống sót quá một khắc ! Người phải hết sức thận trọng. Chung quanh người, chẳng phải toàn là ngốc tử cả đâu !

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Tiểu điệt hiểu, Vạn thúc thúc. Cứu Yên bá bá, đúng là Vạn thúc thúc mạo hiểm, hơn thế, Vạn thúc thúc hy sinh, bởi dám đùa với tử thần, dám làm một cuộc thách thức với bọn cùng hung cực ác là hy sinh rồi, còn gì nữa ? Dầu đầu tiểu điệt đứt, đầu rơi vẫn mang theo điều bí mật đó, cùng với xương đầu sẽ tan trong đất lạnh. Đừng ai mong moi móc cái gì tiểu điệt dấu kín trong não tâm.

Đôi mắt hấn hồng lên, mí mắt hơi mọng.

Vạn Xuân Lưu thở dài :

- Thực ra, ta không dám tin tưởng nơi người lắm, thế mà người sanh trường trong hoàn cảnh này, lại giữ được lương tâm trọn vẹn ! Người giữ được bản chất con người, một con người chân chính ! Đáng quý thay !

Tiểu Linh Ngư sáng mắt lên :

- Vạn thúc thúc quá khen, chứ Tiểu Linh Ngư đã hư hỏng từ lâu, cái sự hư hỏng đó kể như thừa rồi, thúc thúc ạ. Bởi quá thừa nên tiểu điệt không muốn hư hỏng, hơn nữa để làm gì ? Ngoài ra, khi biết được Yến bá bá và tiểu điệt có liên hệ như thế nào tiểu điệt bắt đầu quay bước từ cuối đoạn đường hư hỏng, tiểu điệt trở lại để bắt đầu đặt chân lên khởi điểm của con đường chánh. Nguyên nhân biến đổi con người của tiểu điệt là thế đó, thúc thúc !

Vạn Xuân Lưu khoan khoái vô cùng :

- Ta nhớ, năm năm trước đây, một đêm, bỗng người chạy đến tìm ta, nói với ta là người đã biết Bồn Thuốc thúc thúc thực sự là ai, người bảo rằng sự tình đó, không còn bí mật đối với người nữa ! Người biết không, lúc ấy tim ta đập mạnh suýt vỡ !

Tiểu Linh Ngư cúi đầu cười nhẹ :

- Tiểu điệt có lỗi với Vạn thúc thúc !

Vạn Xuân Lưu trầm ngâm một phút rồi cau mày, hỏi :

- Người suy nghĩ xem, cái người tiết lộ bí mật với người là ai ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Tiểu điệt không nghĩ ra đâu, thúc thúc !

Vạn Xuân Lưu bảo :

- Người thử mô tả hình dáng người đó cho ta nghĩ xem !

Tiểu Linh Ngư nhếch môi cười khổ :

- Tiểu điệt không trông thấy rõ, thực vậy đó, thúc thúc.

Hắn nín lặng một chút, đoạn tiếp :

- Đêm đó, tiểu điệt ngủ bên ngoài hành lang nhà của Đỗ Sát. Có lẽ đêm đã xuống sâu rồi, tiểu điệt đang ngủ say bỗng cảm thấy có người ôm xúc tiểu điệt lên... Vạn Xuân Lưu trở mắt :

- Người không kêu la ?

Tiểu Linh Ngư đáp :

- Tiểu điệt có kêu chứ, nhưng tiếng kêu không thoát ra khỏi yết hầu. Hà huống, tiểu điệt có ý nghĩ là chính Đỗ Sát đang giở trò gì đó để đối phó với tiểu điệt. Tiểu điệt tin chẳng phải ai khác ngoài lão ấy.

Vạn Xuân Lưu thở dài :

- Đích xác là mình không tưởng ra được rồi ! Cả người lẫn ta !

Tiểu Linh Ngư tiếp :

- Người đó luyện được thuật khinh công tuyệt đỉnh, y lao mình đi vun vút. Nằm gọn trong cánh tay y, ngực y, tiểu điệt tưởng là được mây chở, cuốn theo chiều gió vút.

Trong thoáng mắt, tiểu điệt đã được y mang ra ngoài Aùc Nhân Cốc rất xa.

Vạn Xuân Lưu chớp mắt :

- Lúc đó người không sợ ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Hổ già, hổ trẻ, hổ dữ, hổ điên tiểu điệt vẫn xem thường thì làm gì sợ một người ?

Vạn Xuân Lưu trầm giọng :

- Từø nay người nên nhớ là con người đáng sợ hơn hổ !

Tiểu Linh Ngư tiếp :

- Người đó buông tiểu điệt xuống đất rồi hỏi liền:

Người họ gì ? Tiểu điệt đáp :

Chẳng biết nữa. Người đó mắng nhiếc tiểu điệt, cho rằng tiểu điệt không bằng loại súc sanh, đến cái họ cũng chẳng biết !

Vạn Xuân Lưu thốt :

- Rồi sau đó, y mới cho người biết họ của người ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Y còn cho biết thêm, gia gia của tiểu điệt là Giang Phong, xưa kia bị người trong Di Hoa Cung sát hại. Y ân cần dặn dò tiểu điệt đừng bao giờ quên mối hận cừu đó, và khuyên tiểu điệt khi nào lớn lên rồi phải đi tìm người trong Di Hoa Cung mà báo thù.

Vạn Xuân Lưu cau mày :

- Y không đề cập đến cái tên Giang Cầm ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Không.

Vạn Xuân Lưu mơ màng :

- Kỳ quái thật ! Yén bá bá của người vì theo dấu Giang Cầm đó, mới vào Àu Nhân Cốc. Lão quyết bắt được Giang Cầm để báo thù cho gia gia người ! Tại sao người đó lại không nói đến điều ấy cho người biết ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt :

- Như vậy, tiểu điệt cứ kể Giang Cầm là một trong những thù nhân của tiểu điệt.

Vạn Xuân Lưu gật đầu :

- Tự nhiên !

Tiểu Linh Ngư tiếp :

- Sau đó, y còn cho tiểu điệt biết thêm những việc lên quan đến Yên bá bá. Tiểu điệt toan hỏi y là ai thì y thoát đi nhanh như ngọn gió, chớp mắt đã mất dạng.

Vạn Xuân Lưu thở dài :

- Ta biết rồi ! Ta biết rồi !

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn :

- Đêm đó, trời tối quá, tiểu điệt chỉ thấy y mặc chiếc áo đen rộng dài, trên đầu có vấn một chiếc khăn cũng màu đen, đôi mắt vừa to, vừa sáng. Đôi mắt bốc oai khí khiếp người. Quên gì thì quên chứ đôi mắt đó thì nhất định là tiểu điệt nhớ mãi mãi.

Vạn Xuân Lưu sửng nhìn hẳn :

- Nghĩa là sau này, thấy đôi mắt đó là người nhìn ra được người ấy ngay ?

Tiểu Linh Ngư gạt đầu :

- Nhất định tiểu điệt không lần, thúc thúc ạ !

Vạn Xuân Lưu chớp mắt :

- Trong sơn cốc này, có ai có đôi mắt ấy chẳng ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Không có một ai có đôi mắt đó. Trong cốc, người có đôi mắt sáng hơn hết là Đồ Kiêu Kiêu, nhưng đem đôi mắt mù Đồ so sánh đôi mắt ấy thì chẳng khác nào đem hạt cát đặt cạnh hạt minh châu !

Vạn Xuân Lưu thở dài :

- Người đó vào Aùc Nhân Cốc như lai vẫn chôn không người, hơn nữa lại biết rất nhiều bí mật của rất nhiều người ! Hắn phải là một nhân vật phi thường ! Y là ai chứ ?

Thực sự y là ai ?

Tiểu Linh Ngư nhếch nụ cười khổ :

- Còn biết ai mà nói ! Bất quá y là một người có võ công tuyệt đỉnh thôi !

Vạn Xuân Lưu tiếp :

- Người biết không, trên thế gian này, vào Aùc Nhân Cốc tùy ý, chỉ có mỗi một mình Yến bá bá của người mà thôi. Một người làm được như Yến bá bá của người tức nhiên phải ngang tài lão Yến ! Làm gì có một người đồng tài với Yến bá bá người, đừng nói là hơn ? Ta không tưởng nổi rồi !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt :

- Chắc chắn là không còn ai khác hử Vạn thúc thúc ?

Vạn Xuân Lưu ngập ngừng :

- Nếu có, thì chỉ có nhị vị đại tiểu cung chủ Di Hoa Cung, nhưng chẳng lẽ lại là một trong hai vị cung chủ ? Bởi vì người đó bảo người phải làm sao tìm được người trong Di Hoa Cung báo thù kia mà ?

Bỗng, Tiểu Linh Ngư vỗ tay kêu bốp một tiếng :

- Phải ! tiểu điệt nghĩ ra rồi !

Vạn Xuân Lưu hấp tấp hỏi :

- Người nghĩ ra cái gì ?

Tiểu Linh Ngư đáp :

- Người đó là một nữ nhân !

Vạn Xuân Lưu trố mắt :

- Một nữ nhân ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Phải ! Tuy người đó dùng khăn bao kín mặt, lại cố ý sửa giọng cho ồ ề như giọng nam nhân nhưng cử động thì hoàn toàn dịu và nhẹ, một nam nhân, dù là văn nhân cũng chẳng có những cử động dịu và nhẹ như vậy được !

Vạn Xuân Lưu hỏi :

- Y cử động như thế nào ?

Tiểu Linh Ngư đáp :

- Chẳng hạn... chốc chốc, y vuốt nhẹ mái tóc, mặc dù mái tóc đã được một lớp khăn dày quấn kín, y bẻ tiểu điệt nơi ngực nhưng vẫn giữ cho tiểu điệt đừng chạm vào nhũ hoa... Vạn Xuân Lưu dậm chân :

- Sao người không cho ta biết sớm những chi tiết đó ?

Tiểu Linh Ngư thoáng đỏ mặt, cười gượng :

- Tiểu điệt... có thói quen xem nam cũng như nữ, chẳng có gì phân biệt giữa nhau, cho nên trong lúc đó, không lưu ý cho lắm, mãi đến bây giờ mới sực nhớ ra.

Vạn Xuân Lưu sững sờ. Lâu lắm, lão mới cười khở, thốt :

- Người nói đúng, lúc đó, bất quá người mới chỉ là một đứa bé con, trong con mắt những đứa bé, chỉ có người lớn thôi, chẳng có hề phân biệt nam hay nữ.

Tiểu Linh Ngư tiếp :

- Hà hướng trong cốc, chỉ có nửa nữ nhân, chứ không được trọn một

nữ nhân !

Vạn Xuân Lưu lẩm nhẩm :

- Trước kia, ta có ý hoài nghi người đó là Nam Thiên Đại Hiệp Lộ Trọng Đại, một nhân vật suốt đời chỉ gánh vác việc người. Bây giờ, người nói là một nữ nhân, thế là ta đã nghĩ sai !

Tiểu Linh Ngư hỏi :

- Trên giang hồ trừ nhị vị cung chủ Di Hoa Cung ra, còn nữ nhân nào có võ công cao chẳng ? Chắc Vạn thúc thúc biết chứ ?

Vạn Xuân Lưu thở dài :

- Người đó là một nữ nhân ! Thật ta không đoán nổi rồi ! Trên giang hồ, trừ Yêu Nguyệt và Lân Tinh nhị vị cung chủ Di Hoa Cung ra ta chẳng thấy còn ai có đủ tài vào ra Aùc Nhân Cốc tùy ý !

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm :

- Nhưng, sự thực vẫn là sự thực. Đã có một nữ nhân vào đây ! Mà nữ nhân đó lại biết cả gia gia tiểu điệt , biết luôn Yến bá bá !

Vạn Xuân Lưu không nói gì.

Tiểu Linh Ngư lại tiếp :

- Người đó biết rõ mối hận của gia gia tiểu điệt lại còn quan tâm khẩn thiết đến mối hận đó, làm như chính bà ta có mối hận đó vậy ! Bà ấy lại có võ công cao, có luôn điều chi bất mãn với Di Hoa Cung, bà ấy có đôi mắt vừa tròn, vừa sáng....

Vạn Xuân Lưu thở dài :

- Người còn nhỏ tuổi đã có nhận xét rất chính xác như vậy, đáng khen thật !

Tiểu Linh Ngư quả quyết :

- Bằng vào bao nhiêu đặc điểm đó, tiểu diệt sẽ truy ra bà ấy không khó.

Vạn Xuân Lưu gật đầu :

- Ta mong người thành công.

Tiểu Linh Ngư bồng trầm giọng:

- Nhưng... muốn tìm bà ta trước hết phải ly khai Aùc Nhân Cốc, biết đến lúc nào tiểu diệt mới được ra khỏi nơi này ? Biết đến lúc nào họ mới chịu buông lỏng tiểu diệt ?

Vạn Xuân Lưu thờ ra :

- Khó biết được ! Rất khó biết được lắm... Bồng có tiếng người từ bên ngoài gọi lên, vọng vào:

- Vạn thân y ơi ! Có Tiểu Linh Ngư đến đây chăng ?

Vạn Xuân Lưu thoáng biến sắc mặt :

- Đồ Kiêu Kiêu lại đây tìm người đó !

Hồi 10

Cốc O'i ! Chào Mi !

Bước ra khỏi nhà, hai con người bên trong đã biến thành hai con người khác.

Nói biến thành hai con người khác, không đúng lắm, bắt quá họ trở lại trạng thái của mỗi ngày.

Cái trạng thái đó, có muôn đời với họ, mỗi khi họ tiếp xúc với muôn người.

Chỉ khi nào họ đối diện với nhau, riêng nhau mà thôi, thì họ mới biến đổi.

Cho nên, họ đã biến đổi ở bên trong, và giờ đây, ở bên ngoài, họ trở về trạng thái cũ.

Vạn Xuân Lưu lạnh lùng như hăng bữa, một con người hoàn toàn thiếu hẳn bầy tình.

Và Tiểu Linh Ngư tinh ranh như bất cứ lúc nào.

Bên trong nhà, là hai con người tha thiết với bao cảm hoài, bên ngoài nhà là một người băng giá với một tiểu quý.

Đồ Kiều Kiều đứng tựa mình nơi khung cửa, cười duyên, hỏi :

- Một già một trẻ đang làm gì trong đây ?

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt, cười tinh quái :

- Cô cô hỏi tiểu diệt và Vạn thúc thúc đang làm gì hả ? Có chi lạ đâu, cô cô ?

Hoạch định một âm mưu, hãm hại cô cô đó, nói cho cô cô mừng !

Đồ Kiều Kiều cười tít :

- Hay chưa ! Ngày nào tiểu quỷ không hại một người là không ăn không ngủ được, phải không ? Hôm nay chẳng hại được ai sao ? Lại toan hại ta chứ ? Muốn hại ta, phải tìm cho được cái thứ thuốc thái, ta mới ngán đó! Song trước khi hại ta người đừng thực nghiệm với Lý Đại Chủy nhé !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Lý thúc thúc dễ bị lừa, còn cô cô xảo quyết quá chừng, nếu không tính toán kỹ, tiểu điệt không hy vọng thành công !

Đồ Kiền Kiền hướng sang Vạn Xuân Lưu, thốt :

- Người nghe hấn nói đó chẳng ? Hấn khinh thường Lý Đại Chủy quá, có ngày hấn phải bị lão ấy xơi tươi cho mà xem !

Vạn Xuân Lưu lạnh lùng :

- Bà đến đây chỉ để đùa dai với Tiểu Linh Ngư thôi, hay có ý tứ gì khác nữa chẳng ?

Đồ Kiền Kiền đưa hai tay lên cao, kêu to :

- Vạn thân y lại nổi giận nữa rồi !

Tiểu Linh Ngư trở lại nghiêm chỉnh :

- Cô cô tìm tiểu điệt, chắc có chuyện phân phó ?

Đồ Kiền Kiền gật đầu :

- Cho người hay một chuyện ! Chuyện hay !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt :

- Hay nhiều, hay ít, cô cô ?

Đồ Kiền Kiền mỉm cười :

- Chuyện ăn, chuyện uống, không hay nhiều cũng hay ít, chắc chắn là có hay cho người ! Tiểu bá bá có món ngon, Lý thúc thúc có rượu ngon, ta cũng có món ngon, đêm nay bọn ta định giúp vui người dài dài ấy !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt nhanh hơn, nhiều hơn :

- Để làm gì ? Tiệc rượu nào cũng có lý do, tiệc càng quan trọng, lý do càng quan trọng, tiểu điệt muốn biết đó.

Đồ Kiêu Kiêu cười nhẹ :

- Ăn uống rồi người sẽ biết lý do Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Nếu cô cô không chịu nói ngay, thì cái tiệc đó, chắc là tiểu điệt không dự rồi vậy. Biết đâu, sau khi ăn uống xong, tiểu điệt lại phải thượng thổ hạ tả, ba hôm ôm giường mà rên mà la ?

Đồ Kiêu Kiêu máng yêu :

- Tiểu quý khéo nghi thì thôi !

Tiểu Linh Ngư cười :

- Tiểu điệt ở gần cô cô dĩ nhiên phải nhiễm cái tánh đó!

Đồ Kiêu Kiêu gật đầu :

- Được, người muốn biết, ta nói cho người biết. Tất cả đãi người một tiệc rượu đêm nay để tiễn người đó.

Tiểu Linh Ngư giật mình, tí nữa nhảy dựng lên, kêu to :

- Tiễn hành ? Tiễn hành tiểu điệt ?

Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười :

- Lần này thì người không đoán nổi, phải không ?

Tiểu Linh Ngư còn kinh ngạc :

- Tại sao lại có cái chuyện tiễn hành ?

Đồ Kiều Kiều bông gọn :

- Vì đêm nay, người sẽ ra đi.

Tiểu Linh Ngư há hốc mồm, gương to mắt :

- Đêm nay tiểu diệt sẽ ra đi ? Đi đâu ?

Đồ Kiều Kiều tiếp :

- Ra ngoài cốc, bên ngoài là thế giới mới lạ, người không muốn làm một cuộc chu du thiên hạ sao ?

Tiểu Linh Ngư đưa tay gãi đầu :

- Tiểu diệt... Tiểu diệt... Đồ Kiều Kiều bật cười khanh khách :

- Hà huống, tuổi người đã nhiều rồi, người phải ra đời, tìm một con vợ để mà ấp yêu, hủ hỉ với nhau, ra rồi mặc tình mà chọn, thiếu nữ đến với người như nước lũ cuốn lá thu rơi.

Bà bước tới, nắm tay Tiểu Linh Ngư, cười mấy tiếng lại tiếp :

- Vạn thần y có muốn dự cái tiệc tiễn hành này không ?

Vạn Xuân Lưu đứng lặng nơi khung cửa như tượng gỗ, lâu lắm mới trầm giọng lạnh đáp :

- Bà miễn cho lão phu vậy. Chuyện chẳng quan trọng gì, lão phu ngại mất thì giờ quá chừng. Bà phải biết, đối với người ta thì thì thời giờ là vàng bạc, chứ đối với lão phu, thời giờ là sanh mạng đó bà ! Sanh mạng của nhiều người! Kẻ có phận sự cứu thế, độ nhân, không có quyền lãng phí thời giờ trong các cuộc vui vô ích !

Thốt xong, lão quay mình, bước vào nhà.

Đồ Kiều Kiều lắc đầu :

- Trong đầu óc của lão đó, chỉ chứa toàn là thuốc ! Ăn thuốc, uống thuốc, nhìn thuốc, nghe thuốc, nghĩ thuốc, đời của lão gồm một miếng thuốc ! Cha lão chết, lão cũng không đưa tiền, lão sợ mất thì giờ nghiên cứu thuốc !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Mặc lão, cô cô ơi ! Chúng ta đi, đi ăn, đi uống. Đã lâu rồi, tiểu điệt không có dịp uống rượu.

Đồ Kiền Kiền xí một tiếng :

- Lâu rồi ? Lâu bao nhiêu ?

Tiểu Linh Ngư nheo mắt :

- Nửa ngày rồi đó, cô cô !

Hai vò rượu lớn, không lâu lắm, cạn đến chẳng còn một giọt nhỏ.

Mặt Lý Đại Chủ càng lúc càng hồng, mặt Đỗ Sát càng lúc càng xanh, Cáp Cáp Nhi càng uống càng cười vang, Đồ Kiền Kiền càng uống càng tỏ ra một nữ nhân thùỵ mị, dịu dàng.

Tiểu Linh Ngư không hề đổi sắc diện, thần thái.

Cáp Cáp Nhi như thường lệ, cười ha hả trước khi thốt :

- Tửu lượng của tiểu quý khá lắm ! Hấn uống rượu như uống nước lã !

Tiểu Linh Ngư điềm nhiêm :

- Già thì kém rượu thích nước, tiểu điệt không uống được nước, phải uống rượu !

Âm Cửu U cười lạnh :

- Uống được rượu, đâu phải là một việc hay, khoe khoang làm gì chứ

!

Đồ Kiêu Kiêu xen vào :

- Quý, tự nhiên không thích rượu, chứ người thì ít nhất cũng phải biết uống, thỉnh thoảng làm vài chén với bằng hữu chứ !

Bà nhìn sang Tiểu Linh Ngư, tiếp :

- Mọi hành động bại hoại, người đã học thuần hết rồi, còn một việc, người chưa học đến !

Lý Đại Chủy nổi giận :

- Cái gì mà hành động bại hoại ? Toàn là hành động tốt đẹp tất cả ! Một người sanh trên trần thế, nếu chẳng làm được những điều tốt đẹp đó thì thật là uổng phí một kiếp sống.

Âm Cửu U toan sùng sộ vì Đồ Kiêu Kiêu cho lão là quý, bởi quý nên ghét rượu.

Nhưng Lý Đại Chủy đã vượt cái phen cát tiếng của lão rồi, lão đành nín lặng, nhưng trong lòng căm căm.

Tiểu Linh Ngư hỏi :

- Còn điều chi ? Tiểu điệt chưa học ?

Đồ Kiêu Kiêu cười khúc khít :

- Cái việc đó à ? Người chưa học đến, nhưng cũng chẳng cần học, đợi nửa năm, hoặc bảy tám tháng, hoặc sớm hơn, tự nhiên rồi người hiểu, thông minh như người thì không cần học, chỉ thực nghiệm qua một lần, là lão luyện hơn mọi người ! Ta chắc vậy !

Tiểu Linh Ngư trố mắt :

- Mà việc đó là việc gì, cô cô ?

Đồ Kiêu Kiêu cười lớn :

- Người thật sự không biết hay giả vờ đó, tiểu quý ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Giả vờ đó, cô cô ơi !

Lý Đại Chủy cười ha hả :

- Thế là người biết rồi đó. Người hiểu chứ, muốn làm việc đó, phải có đủ hai người, nhưng cái mục cô cô họ Đồ của người chẳng cần có đủ hai người, mục ta đóng cửa phòng lại, là một mình cũng thừa sức làm. Lại làm hay !

Thốt xong, lão gật gù ra vẻ đắc chí lắm, rồi để tự tán tưởng đã buông một câu xỏ đầy ý nhị, lão rót một chén rượu.

Lão vừa nâng chén rượu lên môi, bỗng một tiếng xoảng vang lên, chén rượu vỡ tung.

Âm Cửu U lạnh lùng :

- Ta đã nói, rượu là cái thứ không nên đam mê, người thấy đó, đừng tập uống là hơn.

Lý Đại Chủy sôi giận :

- Tại sao người đập vỡ chén rượu của ta ?

Âm Cửu U vẫn lạnh lùng :

- Ta không muốn người uống nữa.

Lý Đại Chủy hừ một tiếng :

- Tại sao người không muốn ta uống nữa ?

Âm Cửu U điềm nhiên :

- Còn uống nữa, là Tiểu Linh Ngư sẽ không đi được.

Lý Đại Chủy trừng mắt.

Một lúc lâu, bỗng lão co chân đá bay vò rượu, rồi lão nghiêng răng, gằn từng tiếng:

- Có một ngày nào đó, ta sẽ nhận người trong vò rượu, cho người nốc đến vỡ bụng, cho người chết đi, thành con quỷ say.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì, nhìn bọn già đó, nheo nheo mắt, thốt :

- Các vị bá bá, thúc thúc và cô cô nóng quá ! Đi, thư thả rồi tiểu điệt sẽ đi, gấp làm chi thế !

Hắn hỏi luôn :

- Mà tại sao các vị gấp như vậy ?

Đồ Kiêu Kiêu khò lấp :

- Tiểu quỷ đa nghi quá ! Làm gì có việc gấp. Người đi gấp thì bọn ta có lợi gì chứ ?

Người ở lại đây, bọn ta có thiệt hại gì chứ ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Các vị không nói, tiểu điệt biết rồi.

Đồ Kiêu Kiêu ạ lên một tiếng :

- Người biết ? Người biết cái gì, nói cho ta nghe xem ?

Tiểu Linh Ngư thốt :

- Tiểu điệt càng ngày càng bại hoại tới mức độ làm cho các vị phải nhức đầu, các vị ăn hết ngon, ngủ hết sướng, các vị định tống khứ tiểu điệt như tống cứ một ôn thần. Các vị mong tiểu điệt mang cái bại hoại đó, ra ngoài kia, cho mỗi người trong thiên hạ ném qua một tý !

Đồ Kiền Kiền bật cười khanh khách :

- Vô luận làm sao, ta có thể tán tởng cái đoạn cuối của câu nói người vừa phát ra đó !

Tiểu Linh Ngư tiếp :

- Các vị muốn cho tiểu điệt ly khai cũng được. Các vị muốn tiểu điệt hại người, cũng được, nhưng tất cả ý muốn đó, chỉ làm hài lòng quý vị thôi, chứ tiểu điệt có thu hoạch lợi ích gì ? Các vị vì mình, thì tiểu điệt cũng phải vì tiểu điệt chứ! Cho nên, muốn cho tiểu điệt rời đi, ít nhất phải có cái gì hay hay cho tiểu điệt mới được.

Cáp Cáp Nhi bật cười lớn :

- Người nói đúng ! Phàm con người, làm một việc gì mà không có lợi, thì còn ai thích làm ! Dù cho cha mẹ người bảo chưa chắc người đã chịu làm, huống gì cái lũ bá bá, thúc thúc, cô cô.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay bôm bốp :

- Phải quá ! Phải quá chừng ! Tiểu bá bá nhìn rõ con tim tiểu điệt đó !

Lý Đại Chủy chen vào :

- Người yên trí, chúng ta sẽ có vật tặng cho người xứng đáng.

Tiểu Linh Ngư cười híp mắt :

- Thì Lý thúc thúc và các vị cho tiểu điệt xem đi, xem trước coi những vật đó có giá trị hay không, tiểu điệt có thích những vật đó hay không ? Các vị hiểu đấy, nếu tiểu điệt không thích thì đừng hòng tiểu điệt bước đi nửa bước !

Đồ Kiền Kiền hừ một tiếng :

- Tiểu quỷ định gây áp lực à ? Thôi thì lão Đỗ hãy lấy ra cho hần xem đi !

Đỗ Sát đưa ra một chiếc bao.

Trong chiếc bao, có một chiếc áo xanh, dĩ nhiên bằng gấm, một chiếc nón rất đẹp màu hồng, một đôi giày mới.

Kèm theo đó, có một cái mũ.

Tiểu Linh Ngư mang thử, rồi nhìn vào gương, cười cười :

- Những thứ này không phải là quý lắm, nhưng tiểu diệt mặc vào, xem cũng phải phết đấy chứ ?

Đồ Kiền Kiền pha trò :

- Mình tự khen lấy mình, không trơ trẽn sao ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Mình không khen lấy mình, thì còn ai khen mình ? Mỗi cá nhân phải tự hài lòng về mình trước, có như vậy mới sống được, cô cô ời ! Cho nên, mấy kẻ xấu xí mới có thể chường mặt ra đời chứ, bởi họ cho rằng họ vẫn đẹp, họ tự hài lòng với họ kia mà !

Cáp Cáp Nhi cười vang :

- Đúng ! Đúng ! Cho nên ta lùn, ta mập, ta vẫn thấy ta đẹp như thường ! Cái đạo lý yêu đời là vậy đó.

Tiểu Linh Ngư lại hỏi :

- Còn gì nữa chẳng ?

Đồ Kiền Kiền mỉm cười :

- Còn chứ ! Người muốn xem luôn ?

Bà ta cũng có một chiếc bao.

Trong bao, có một xấp vàng lá, trên thế gian này, có ai thấy số vàng đó lại giữ khỏi con tâm dao động, thì đúng là một vị phật sống.

Tiểu Linh Ngư cau mày :

- Hay gì cái vật đó, cô cô ? Đói, không chụp nó mà cắn, mà nuốt, muốn biến nó thành thức ăn, mất thì giờ quá, chỉ sợ phải chết đói trước khi có thức ăn ! Khát, cũng chẳng uống nó được ! Mang nơi mình, lại nặng ! Tiểu điệt không thích đâu !

Đồ Kiền Kiền mắng yêu :

- Tiểu quý làm khó à ? Có nó, là người có tất cả trên đời này, máu đỏ cũng vì nó, đau thương tang tóc cũng vì nó, nó quý như vậy, người lại không thích à ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Tiểu điệt không thích ! Tiểu điệt đâu đến nỗi quá ngu ngốc !

Lý Đại Chủy đưa hai ngón tay kẹp lấy một lá vàng, mỉm cười thốt :

- Người biết không, chỉ với một lá này thôi, người có thể mua ba bộ y phục, còn gia đình bình thường thì ít nhất họ cũng sống được hai năm !

Cáp Cáp Nhi phụ họa :

- Giả như người muốn cưới ngựa, người cứ lấy một lá, với một lá thôi, là người có thể mua được một con tuần mã. Người không thích vàng, thú thật ta chẳng biết trên thế gian này còn vật gì gọi nỗi cái ý thích của người !

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Các vị cho rằng vàng lá là vật tốt, thôi thì cũng được đi. Tiểu điệt sẽ thu nhận.

Nhưng ngoài vàng ra còn vật chi nữa ?

Đồ Kiền Kiền cười nhẹ :

- Người có vàng rồi, còn đòi có gì thêm nữa ? Người tham quá, cứ

nghĩ xem bọn ta có vật gì, thì trong mấy năm nay, người đã lấy sạch rồi. Bọn ta còn gì nữa đâu mà tặng người ?

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một chút :

- Bất thành linh, hấn cầm chiếc bao, đứng lên dợm bước đi.

Lý Đại Chủ lấy làm lạ :

- A ! A ! Người định làm gì thế ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên :

- Làm gì ? Đi chứ làm gì nữa ?

Lý Đại Chủ hừ một tiếng :

- Nói đi là đi gọn như vậy liền à ?

Tiểu Linh Ngư bĩu môi :

- Không đi liền thì tiểu điệt còn chờ gì nữa ? Rượu thúc thúc không cho uống, thúc thúc đá vỡ vò rồi, vật tặng chả có vật gì xứng ý....

Lý Đại Chủ chớp mắt :

- Mà người đi đâu đây ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ :

- Ra khỏi cốc.

Lý Đại Chủ lại hừ một tiếng :

- Ai không biết như vậy, nhưng ra khỏi cốc rồi, người sẽ đi về đâu ?

Tiểu Linh Ngư đáp :

- Đi về Đông Nam, đi mãi, đến đâu hay đó.

Lý Đại Chủy nhìn sững hẳn :

- Người định làm gì ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Chẳng định làm gì cả, gặp kẻ nào thuận mắt, uống với kẻ đó mấy chén rượu, gặp kẻ nào không thuận mắt, hại kẻ đó đến khóc không được mà cười cũng không nổi.

Cáp Cáp Nhi vỗ tay :

- Hay ! Hay ! Làm người phải vậy mới được ! Có vậy mới đúng là có ý tứ !

Bồng, Đổ Sát hỏi :

- Người.....người có định trở về đây chăng ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Tiểu diệt giết sạch người bên ngoài, làm xong cái việc đó rồi, tiểu diệt trở về đây, giết sạch các vị.

Cáp Cáp Nhi lại vỗ tay :

- Hay ! Hay ! Người làm cho người bên ngoài cốc thất điên bát đảo, chồng vợ chia lìa, cha con ly tán, bằng hữu cách biệt, nơi này than khóc, nơi khác kêu la, chỗ ủ rũ sầu, chỗ tang khóc hận, lúc đó, người trở lại đây, bọn ta sẽ nghinh đón người như nghinh đón bậc cứu quốc anh hùng, mà toàn dân cuối đầu khâm phục ! Bọn ta sẽ ngựa cỏ sẵn sàng làm công cụ cho người tiêu khiển, tùy ý cợt đùa !

Tiểu Linh Ngư vẫy tay :

- Tạm biệt các vị vậy ! Hậu hội không xa đâu, ngày gặp lại phải vui nhộn ! Các vị yên trí chờ !

Đổ Sát đưa hẳn ra bên ngoài cửa, đoạn trở vào :

- Hấn tàn độc trên bậc chúng ta xa !

Cáp Cáp Nhi gật đầu :

- Kỳ vọng của chúng ta là thế, hấn càng tàn độc, chúng ta càng thích thú !

Đồ Kiêu Kiêu tiếp :

- Trên giang hồ, sóng gió lặng yên qua nhiều năm tháng rồi, bây giờ cần có kẻ khuấy động lên cho nhân loại tươi bời, có như vậy mới đúng với định luật cực động biến tịnh, cực tịnh sanh động chứ ! Rất tiếc là chúng ta không được nhìn tận mắt Mặc y phục mới, đeo tay nải, đi suốt con đường đá xanh, đôi giày mới chưa ôm dụi bàn chân, theo nhịp bước vang lên xèm xẹp, tiếng giày giữa đêm khuya nghe quái dị phi thường.

Dọc theo đường, hấn tuyên bố oang oang :

- Các vị Ơi ! Các vị ! Tiểu Linh Ngư đêm nay giã từ tất cả, và từ đêm nay trở đi, các vị sẽ ăn ngon, sẽ ngủ kỹ, ôn thần không còn thăm viếng các vị bất ngờ nữa đó !

Dọc theo đường, những ngôi nhà vắng tiếng động, vắng ánh đèn, lúc đó, nơi này đèn đốt lên, nơi kia đèn đốt lên, có tiếng cửa mở, song chẳng có cánh cửa nào mở rộng.

Trong kẽ hở của những cánh cửa mở hé, nhiều ánh mắt nhìn ra bên ngoài. Có một vài người, can đảm hơn, thò trọn chiếc đầu ra ngoài, nhìn cho rõ.

Tiểu Linh Ngư tiếp :

- Tôi đã làm bao nhiêu việc tốt, các vị đã thừa hưởng tiện ích qua các việc làm của tôi, các vị không cho là ơn. Vì không cho là ơn, nên các vị không vỗ tay hoan hô, không long trọng đưa tiễn tôi à ? Các vị không tiễn đưa, nghĩa là các vị không muốn cho tôi đi. Thế là tôi ở lại, cho hài lòng các vị !

Mọi cánh cửa đều bật tung, bao nhiêu người trong bao nhiêu nhà đều

chạy ra ngoài, bao nhiêu bàn tay cùng vỗ, bao nhiêu miệng cùng reo hò.

Sơn cốc đang chìm lặng trong giấc ngủ say nồng, bỗng nhiên vùng dậy, không gian chấn động đến nổi sóng.

Tiểu Linh Ngự thích chí, cười lên ha hả.

Hắn đến ngang ngôi nhà của Vạn Xuân Lưu.

Hắn ngưng bật tiếng cười, rồi hắn nhìn Vạn Xuân Lưu, lúc đó cũng đang xuất hiện nhìn hắn.

Hắn không nói gì, Vạn Xuân Lưu cũng không nói gì.

Song phương còn nói gì với nhau nữa ? Họ đã nói với nhau suốt mấy năm qua, họ nói chuyện rồi.

Nhìn nhau, với ánh mắt cuối cùng. Tiểu Linh Ngự bước đi luôn.

Hắn ra khỏi Ác Nhân Cốc !

Trước mắt, qua màn đêm, một khung cảnh mới lạ hiện ra, trên đầu, sao trời chớp sáng, gió đầu đây cuốn về, mơn nhẹ quanh mình, Tiểu Linh Ngự dù tinh ranh, dù gian hoạt, lúc đó cũng phải bi hoài, trăm ngàn ý niệm phát sanh khi rời cốc....

Một hình hài nhỏ bé, mang số tuổi chưa nặng bờ vai, nhắm mắt buông trôi theo lá bay về tạo vật.... Hắn dù có can trường thiết thạch, cũng phải nao nao....

Hoàng hôn.

Yên hà rạng rỡ nhưng sườn núi đã bắt đầu nhuộm xám để trở thành đen, tiếp đón dạ thần.

Yên hà dần dần mờ nhạt, sương núi bốc lên, sương trời đổ xuống, không gian mờ đục trước đêm về, cảnh vật âm đạm làm sao !

Rồi nhìn ra xa xa, xa tới tận phương trời, cánh đồng trống trải rộng,

gió thỉnh thoảng vờn qua, đùa cỏ lá từng ngọn như trùng dương gợn sóng, nhưng lại là thứ sóng êm đềm.

Trong gió, có tiếng dê be be, trâu ghé ngo, ngựa hí vang, với nhiều tiếng động khác, nói lên một cảnh hỗn tạp và náo nhiệt phi thường.

Rồi dê đàn, trâu bày rồi người trên ngựa, ngựa kéo xe, từ xa rầm rập tiến đến như cả một thành phố di cư.

Người và vật vẽ lên một bức họa vừa linh hoạt vừa hùng tráng tỏ rõ cái nhựa sống của một nhóm yêu đời mà cũng yêu luân chuyển khắp đó đây.

Bức họa đó càng linh hoạt hơn với những màu sắc, những trâu đen, những ngựa vàng, những dê trắng, chen lẫn với màu y phục của đoàn người, tất cả di động nhộn nhàng trong một khung trời chiều rực rỡ.

Một đoàn quân rộn bước oai hùng trên con đường chinh chiến, hay từ trận địa trở về mang cái thắng huy hoàng cho toàn dân ?

Nhìn cảnh linh hoạt đó, Tiểu Linh Ngự nghe lòng trào dâng một niềm phấn khởi vô bờ, mắt hấn luôn chớp, hấn bị hấp dẫn hoàn toàn bởi cái vĩ đại của hiện tượng trước mắt.

Đoàn người từ xa đến gần, rồi từ gần đi về phương xa. Tiểu Linh Ngự vẫn đứng đờ tại chỗ, từ chiều đến hoàng hôn, từ hoàng hôn đến đêm xuống, mắt không còn thấy, xong tai vẫn còn nghe, những tiếng ca hòa hợp vang lừng vọng lại.

Hấn lắng nghe, chẳng hiểu chi cả, mặc dù lời ca vang lên rất rõ, hấn chú ý, cứ mỗi câu ca khởi đầu bằng hai tiếng A La, dứt cuối cũng bằng hai tiếng đó.

Hấn chẳng hiểu hai tiếng đó có nghĩa gì, thì làm sao hiểu được lời ca diễn tả cái ý tứ làm sao ?

Hấn có biết đâu đoàn người đang dùng lời ca nguyện cầu với đức A La của họ, một vị thần tối thượng của họ.

Đoàn người đi rồi, Tiểu Linh Ngư cũng đi, khi vàng trăng lên tỏa sáng khắp đồng cỏ bao la thì hẳn bỗng thấy trước mặt nhiều chiếc lều được dựng lên rải rác phơi lộ hình trắng nhạt dưới ánh sáng của trăng tròn.

Hắn đi tới, bước đi gấp hơn.

Trước một ngôi lều, có đồng lửa lớn, lửa tung cao lười, lười lửa nhảy tung bừng trong khi quanh lửa có mấy nữ nhân người Tây Tạng đang hợp ca.

Y phục của các nàng sặc sỡ quá, áo dài thân, rộng tai tóc vấn thành một chiếc bính duy nhất rất dài, lòng thông sau lưng, lắc lư theo nhịp điệu của câu ca.

Thân vóc của họ không cao lớn lắm, họ mang trang sức khắp mình, trang sức hoặc bằng vàng hoặc bằng bạc, theo đà múa may của họ, trang sức rung chuyển, chóp chóp ngời, tạo cho họ cái vẻ lung linh có phần nào huyền hoặc.

Tất cả đều đội một thứ mũ quái dị nhưng rất đẹp mắt.

Tiểu Linh Ngư nhìn họ một cách say mê, mắt nhìn mà chân cứ bước, tự nhiên bước, hẳn cũng chẳng hay là hẳn có di động, và không lâu lắm, hẳn đến trước mặt bọn nữ nhân người Tây Tạng đó.

Bọn nữ nhân trông thấy hẳn, cùng đứng ca, cùng vây quanh, cùng cười vang, cùng đưa tay sờ rẫm hẳn.

Họ nói với nhau, họ nói với hẳn, họ nói gì, chỉ có họ hiểu mà thôi, Tiểu Linh Ngư sửng sốt, ngờ ngác.

Các nữ nhân hồn nhiên quá, nàng nào cũng tỏ ra đa tình, gặp nam nhân là rối rít lên, cùng đùa nhau tíu tít.

Tiểu Linh Ngư nhìn họ một chút, bật cười hỏi :

- Các người nói gì ?

Một nàng, có bính tóc dài hơn hết, mở to đôi mắt, cười ngọt ngào thốt

:

- Bọn ta nói bằng tiếng Tây Tạng, người làm sao hiểu nổi ! Người có phải người Hán chẳng ?

Nàng dùng tiếng Hán đối thoại với hắn.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt gật đầu :

- Đại khái là vậy !

Sao lại đại khái ?

Là người Hán, hoặc không là người Hán, sao hắn đáp như thế ?

Chỉ tại cái tánh của hắn quá tinh ranh thành ra nói gì hắn cũng có vẻ ỡm ờ, nửa hư nửa thật, hắn dùng thủ đoạn lờ lững để gieo hoang mang cho đối tượng.

Bọn nữ nhân lại rộ lên cười.

Nàng có bính tóc dài lại hỏi :

- Tên họ người là gì ?

Tiểu Linh Ngư đáp :

- Tiểu Linh Ngư !

Nhưng hắn vội chữa :

- Không, ta họ Giang, tên Ngư, bởi ta là một con cá, gọi bằng danh từ nào cũng là cá cả.

Thiếu nữ mắt to tóc dài cười tươi :

- Tiểu Linh Ngư ! Tiểu Ngư ! Một con cá nhỏ, Giang lại là sông ! Con cá nhỏ ở sông ! Ta nghe nói cá sông ngon thịt lắm, rất tiếc ta chưa từng ăn thứ cá sông!

Nàng quay qua các tỷ muội, dùng Tạng ngữ giải thích với họ một lúc.

Tiểu Linh Ngữ hỏi :

- Trừ người ra không có ai nói được Hán ngữ ?

Thiếu nữ lắc đầu :

- Các chị em ấy không ai nói được.

Tiểu Linh Ngữ lại hỏi :

- Họ không nói được, sao người nói được ? Cùng một dân tộc với nhau mà, sao lại có sự khác biệt đó ?

Thiếu nữ điềm nhiêm :

- Vì cha ta là người Hán.

Nàng ưỡn ngực, tỏ cái vẻ cao hách, rồi bật cười, đáp :

- Trong tộc của ta, chỉ có một mình ta là nói giỏi tiếng Hán thôi, cho nên, trong chuyến đi này, nhiều người Hán tiếp xúc, bán buôn với chúng ta, phải do trung gian của ta.

Tiểu Linh Ngữ tán :

- Người vừa đẹp, lại vừa là người có phần việc quan trọng trong đoàn, chắc ai ai cũng quý người lắm !

Thiếu nữ to mắt dài tóc thoáng đỏ mặt, vừa thẹn vừa sung sướng, ánh mắt chớp chớp, miệng he hé điềm nụ cười duyên.

Nàng tán lại :

- Ta gọi người là tiểu đệ nhé, tiểu đệ ăn nói có duyên quá chừng !

Có nam nhân nào khen nữ nhân đẹp, mà nữ nhân đó lại chê là vô duyên ?

Dù nam nhân ở lứa tuổi của Tiểu Linh Ngư, vẫn được xem là có duyên như thường.

Huống chi, sự thật thì, Tiểu Linh Ngư quả có duyên.

Nàng hỏi :

- Người cùng đến với họ chứ ? Tại sao người đến đây trước, còn họ bận việc gì, nấn ná lại sau ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Ta đi một mình, có chung với ai đâu ?

Thiếu nữ to mắt dài tóc, càng mở to mắt hơn, kêu lên :

- Người đi một mình đến đây ? Thế thì người to gan quá !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Bỏ việc đó đi, người cho ta biết tên họ đi nào !

Thiếu nữ mỉm cười :

- Cái tên của ta, theo tiếng Hán là Đào Hoa, chỉ vì....Họ cho rằng, đôi má của ta....là má đào....nên cùng gọi như vậy.

Tiểu Linh Ngư thốt :

- Đào Hoa !....Tuy ta chưa thấy một đóa hoa đào lần nào song ta dám chắc, hoa đào không đẹp bằng người, màu hoa đào không sánh bằng đôi má đào của người !

Thiếu nữ khoái chí cười tít :

- Tuy ta chưa ăn cá sông lần nào, song ta dám chắc cá sông có thịt không ngọt bằng tiếng nói của người !

Bây giờ, nhiều nam nhân từ trong các lều bước ra, tất cả đều giương tròn mắt nhìn Tiểu Linh Ngư.

Những nam nhân đó, không cao lớn lắm, song họ ăn vận rất gọn gàng, lối ăn vận đó chứng minh có luôn luôn linh hoạt, cái nghề nghiệp của họ đòi hỏi sự linh hoạt đó.

Quen dần, họ thành ra nhanh nhẹn, ai chậm chạp nhất cũng thành ra nhanh nhẹn.

Họ cần nhanh nhẹn, để đương đầu với luật đào thải....

Bỗng Tiểu Linh Ngư tặc lưỡi :

- Ta muốn đi... Đào Hoa biết ý hẩn :

- Người đừng sợ, họ có lối nhìn như thế đó, chứ thật ra thì họ rất hiền.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Không phải ta sợ họ mà định đi, chỉ vì ta muốn đi thôi !

Đào Hoa chùng như sa sầm nét mặt, cắn chặt môi, một lúc sau nhẹ giọng thốt :

- Đừng ! Người đừng đi đâu cả. Sáng mai, sẽ có rất nhiều người Hán như người đến đây, sáng mai sẽ có cảnh nhiệt náo, ta chắc chắn là người vui thích lắm.

Tiểu Linh Ngư cau mày :

- Rất nhiều người ? Tại sao ở dọc đường, ta chẳng thấy ai cả ?

Đào Hoa quả quyết :

- Thật mà ! Sẽ có nhiều người đến đây ! Ta không dối người đâu !

Tiểu Linh Ngư lẩm bẩm :

- Thế đêm nay....

Đào Hoa chận lời :

- Đêm nay, người sẽ ngủ trong ngôi lều của ta ! Ta sẽ hầu chuyện với người, khéo lo quá chừng !

Nàng có vóc cao hơn Tiểu Linh Ngư, nàng đứng gần hẳn, gió thổi qua, tung bính tóc của nàng, quét ngang mặt hẳn, mắt của nàng lại chớp sáng lên.

Trong ngôi lều, không khí dĩ nhiên phải ấm hơn bên ngoài, và trong lều của Đào Hoa phân phát có mùi sữa.

Có lẽ trong những chiếc lều khác, cũng có mùi sữa như vậy.

Tiểu Linh Ngư cởi áo.

Đào Hoa sáng mắt lên, đôi mắt sáng hơn trước, ánh sáng đó do sự cởi áo của Tiểu Linh Ngư tăng viện....

Nàng đưa tay, xoa xoa trên những vết xước nơi mình hẳn, dịu giọng thốt :

- Đáng thương tiểu đệ của ta quá chừng ! Sao mà xước vết cùng mình thế này?

Kỳ quái thật ! Phàm con người mang xước khắp mình như thế này, hẳn phải xấu xí, hẳn phải đáng tởm chứ, thế mà người....người càng có nhiều xước....lại càng....đáng yêu.

Đáng yêu ghê vậy đó !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Lang, sói, hổ gây nên những xước đó ! Song ta thì còn sống, mà chúng thì chết hết.

Đào Hoa trở mắt :

- Người.... đánh chết cả hổ ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên :

- Như thường ! Ta giết độ bốn năm con hổ, không kể một só lớn lang, sói....

Đào Hoa nhìn hấn, nửa si mê, nửa nghi ngờ.

Tiểu Linh Ngư hỏi :

- Người không tin ?

Đào Hoa hấp tấp đáp :

- Tin chứ ! Tại sao ta không tin lời người ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Tại sao người tin lời ta ?

Đào Hoa chớp chớp mắt :

- Vì người là tiểu đệ của ta, ta trông thấy người, là biết ngay người xứng đáng là tiểu đệ của ta !

Tiểu Linh Ngư cười lớn :

- Có một tiểu đệ như ta, người sướng ích gì chứ ?

Đêm đó, Tiểu Linh Ngư ngủ một giấc ngủ ngon lành, một giấc ngủ vừa bình tĩnh, vừa khoan khoái nhất, so với những giấc ngủ trong mười mấy năm qua.

Thường khi, hấn tỉnh giấc bất ngờ, nhưng đêm nay hấn chẳng hề bị kinh động, và giấc mơ của hấn sáng tươi quá, nếu hấn có nằm mơ.

Đêm nay, hấn nhất định ngủ, dù cho lửa cháy lều, hấn cũng nằm đó mà ngủ luôn, không chạy đi đâu cho phí công, mà cũng chẳng chịu tỉnh giấc, cho giấc ngủ phải đứt đoạn.

Nhưng, giấc ngủ nào, dù ngon lành đến đâu, rồi có lúc cũng phải đứt,

trừ giấc ngủ thiên thu.

Khi hấn thức tỉnh dậy, Đào Hoa đi đâu mất dạng.

Nhưng, bên cạnh gối hấn, có một bình sữa dê.

Tiểu Linh Ngư cầm bình sữa, uống cạn và mặc áo vào, nhìn ra ngoài lều, thấy nhiều người quy tụ cách không xa lắm.

Đào Hoa đứng chính giữa, bên này là đám người Tây Tạng, bên kia là mấy người Hán.

Nàng luôn miệng cười, luôn miệng nói, nàng day qua bên này, trở lại bên kia, bận rộn hết sức.

Theo cử động của nàng, chiếc bình lắc lư, quăng qua hát lại, ánh nắng ban mai chiếu vào mặt nàng, làm ửng hồng đôi má, xa xa trông như đôi đóa hoa đào.

Tiểu Linh Ngư nói đúng, hoa đào không đẹp bằng đôi má đào đó.

Nàng thốt qua bên này, hỏi ý kiến bên kia, giải thích trở lại bên này, xong mấy câu, là có mỗi bên một người bước ra, Tây Tạng và Hán đã thỏa thuận cuộc mua bán, họ nắm tay nhau, vặc vặc.

Cứ thế, nàng làm trung gian song phương.

Tiểu Linh Ngư bước ra khỏi lều, không nói chuyện với ai, bởi hấn đâu biết Tạng ngữ mà nói Cũng chẳng ai nói với hấn bởi hấn có nghe được đâu mà nói.

Hấn đi vòng vòng theo các lều, hấn xem các vật trưng bày trong lều.

Nhưng vật đó, quý có, tiện có, thô sơ có, tinh xảo có.

Tự nhiên, ở mỗi gian hàng, phải có người đứng giữ, cao thấp ốm mập nam nữ có đủ.

Cũng có những người mua, đứng ngắm, trầm trồ, bàn tán....

Một người vừa cao vừa ốm, dẫn đến một con ngựa sắc lông vàng vóc nhỏ, song xem ra rất có sức chịu đựng dẻo dai.

Tiểu Linh Ngự thích con vật quá chừng.

Hắn bước tới hỏi :

- Con ngựa này có để bán hay không ?

Người chủ ngựa, hiểu tiếng Hán, Tiểu Linh Ngự không rõ y là người Hán hay người Tây Tạng.

Y hỏi lại :

- Người muốn mua ?

Tiểu Linh Ngự gật đầu.

Người đó bảo :

- Gọi người lớn của người lại đây.

Y khinh Tiểu Linh Ngự còn nhỏ quá, không đủ tư cách mua bán.

Tiểu Linh Ngự mỉm cười :

- Cần gì có người lớn, điều quan trọng là cần có tiền, ta có tiền, thì mua cũng được, người lớn đến đây, không tiền cũng chẳng ích gì !

Người ốm cười tươi, nụ cười chiêu đãi :

- Người có tiền ?

Tiểu Linh Ngự vỗ hông bình bịch :

- Bạc thì không nhiều, song vàng lại chẳng ít.

Người ốm cười tít, lúc dứt cười, y lại nhìn đăm đăm nơi hông Tiểu Linh Ngự, nơi đó cộm lên một chiếc bao.

Y đưa tay vuốt ve con ngựa, cười hì hì thốt :

- Con ngựa này, thuộc giống tốt, nếu không được giá cao, nhất định tôi không bán.

Tiểu Linh Ngựa điềm nhiên :

- Thì người cứ nói giá, giá nào ưng bán, cứ nói.

Người ồm chớp mắt, nuốt nước bọt, do dự một chút, buông liền :

- Phải đúng một trăm chín mươi lượng bạc.

Tiểu Linh Ngựa suy nghĩ một chút đoạn lắc đầu:

- Cái giá đó không thích hợp rồi.

Người ồm mắt hẩn nụ cười. Y trầm giọng :

- Sao không thích hợp ? Người phải biết, nó là con vật quý như vậy ? Ít nhất.. Tiểu Linh Ngựa mỉm cười :

- Ta cũng biết nó là con ngựa quý, cho nên ta cho rằng cái giá của người đưa ra không thích hợp, theo ta thì nó trị giá ít nhất cũng ba trăm tám mươi lượng bạc. Chứ một trăm chín mươi lượng có nghĩa gì ? Ít quá ! Ít quá ! Ta cứ tưởng người nói đùa !

Người ồm thoáng kinh ngạc, rồi hét to :

- Người có đùa với ta không ?

Tiểu Linh Ngựa mỉm cười :

- Con người đùa được, chứ vàng bạc là vật vô tình, nó đâu cần đùa. Một lượng vàng, trị giá sáu mươi lượng bạc. Ta tính rồi, ba trăm tám mươi lượng bạc bằng sáu lượng ba tiền ba phân ba vàng, mà lá vàng này của ta, cân nặng bảy lượng, với lá vàng này, ta mua được con ngựa của người chứ? Vàng đây, cầm đi !

Hắn lấy lá vàng, trao cho chủ ngựa thật sự.

Chủ ngựa kinh ngạc, trở mắt nhìn hắn, rồi nhìn lá vàng nơi tay hắn.

Rồi hắn dắt ngựa đến cho Tiểu Linh Ngựa, hắn cầm lấy lá vàng.

Hắn nắm rất chặt lá vàng, sợ nó rơi, sợ nó bay, sợ nó biến mất.

Tiểu Linh Ngựa cười hì hì, nắm cương ngựa.

Cương, bắt quá là một cách nói, chứ ngựa đem bán, làm gì có đóng cương, yên ?

May lắm là có một sợi giây cột nơi cổ nó đó thôi.

Hắn dắt ngựa, đi vòng vòng quanh các lều.

Hắn để ý, xa xa, có một thiếu niên, vận y phục trắng đứng riêng lẻ một mình, không hiệp bọn với ai cả.

Đôi mắt của thiếu niên sáng vô cùng, giữa ban ngày mà đôi mắt đó, chớp như ánh sao.

Tiểu Linh Ngựa nhìn thoáng qua thiếu niên, nhưng thiếu niên lại nhìn hắn trừng trừng.

Để trêu thiếu niên, Tiểu Linh Ngựa nhìn y, mỉm cười, không chớp mắt.

Tiểu Linh Ngựa nhăn nhăn mũi, nheo mắt, méo méo miệng, y quay mặt nơi khác, không nhìn hắn nữa.

Hồi 11

Muốn Khéo Thành Vụng

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm:

- Người làm cao với ai? Người không nhìn ta, dễ thường ta nhìn người à?

Đừng tưởng mình cao giá!

Hắn cố ý nói lớn lên, dù nói với chính mình, nói lớn để cho thiếu niên nghe lọt, thiếu niên hiểu là câu nói đó dành đặc biệt cho y.

Nhưng thiếu niên vờ không nghe.

Tiểu Linh Ngư bước tới gần thiếu niên hơn. Hắn không đi thẳng đến y. Hắn chỉ tà tà hướng về một chiếc lều, trước lều có bày bán mấy loại trang sức, những vật đó đang chớp chớp như rử khách hàng, để mà lừa gạt, bởi vật chẳng đáng gì mà có cái vẻ hấp dẫn quá chừng.

Tiểu Linh Ngư chọn một đóa hoa, loại hoa cài tai, song đây chỉ có một chiếc thì hắn là để cài tóc.

Và dĩ nhiên, những loại trang sức này dành cho nữ nhân vậy.

Cầm đóa hoa bằng kim khí đó, Tiểu Linh Ngư nhìn vào thiếu niên thấp giọng, hỏi:

- Bán hay không bán?

Tại sao hắn hỏi thiếu niên?

Hắn cho rằng những món hàng này là của thiếu niên bán. Thiếu niên dù ở gần đó, song y đâu phải đứng trông hàng.

Bởi người trông hàng, phải ở cạnh chiếu hàng, quày hàng chứ?

Cho nên người đáp lời hắn, chẳng phải là thiếu niên mà là một gã

mập, lùn. Khi gã cười, những thớ thịt trên mặt gã dồn lại như những lớp cỏ cao ngọn giữa cánh đồng dọn mình qua cơn gió.

Gã tán:

- Tiểu thiếu gia có con mắt tinh quá! Món đó quý lắm đấy, tiểu thiếu gia. Trọn quầy hàng này, chỉ có nó là có giá trị nhất! Người không sành vật, quyết chẳng chọn được món vật như vậy! Tôi bán hàng mấy năm nay, chưa thấy một người nào tinh mắt bằng tiểu thiếu gia!

Thiếu gia đã là nhỏ rồi, tiểu thiếu gia lại càng nhỏ hơn, nhỏ như con nít!

Gọi là thiếu gia, thì không thích hợp với tuổi tác của Tiểu Linh Ngư, gọi là cậu bé thì ai người ta khoan khoái mà mua hàng cho?

Gã phải gọi là tiểu thiếu gia!

Đã khen rồi, gã tán vuốt Tiểu Linh Ngư là tinh mắt chính gã còn tinh mắt hơn hẳn.

Gã cười chiêu đãi, nói chiêu đãi, song đôi mắt gã thì dán vào chiếc bao bên hông Tiểu Linh Ngư và khối óc của gã đang làm một con toán.

Hơn thế, gã có thấy Tiểu Linh Ngư mua con ngựa, gã mê tít cái lõi chi tiền của Tiểu Linh Ngư.

Gã cảm chắc là sẽ bán được một vài món đồ, gã sẽ phát tài với ngọc tử.

Ngọc tử đó, gã gọi là tiểu thiếu gia!

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Bao nhiêu?

Gã mắt bình tĩnh ngay:

- Bốn.... Năm.... Bảy mươi lượng!

Bảy mươi lượng bạc, một đóa hoa cài, bằng loại kim khí thường!

Tiểu Linh Ngư, như lúc mua ngựa, kêu lên:

- Bảy mươi lượng?

Gã mập lùn hoảng hốt, tưởng mình nói hớ, cũng kêu lên:

- Bảy mươi lượng.... thấp lắm sao?

Tiểu Linh Ngư hừ nhẹ:

- Đóa hoa cài này, gắn châu giả!

Gã mập lùn kêu to hơn, lần này gã hơi hận:

- Giả? Ai bảo rằng giả chứ? Không! Nhất định là không giả, ai nói là giả, người đó chửi tôi đấy!

Lúc gã không cười, gương mặt gã giống mặt một xác chết, thịt sinh lên.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ta từ khi lên hai tuổi, từng đùa vọc châu ngọc, ta dùng châu ngọc làm đạn, bắn ruồi, bắn muỗi. Lớn lên một chút, ta bắn chim. Ta biết cái giá trị của châu ngọc lắm lắm, nhìn thoáng qua là phân biệt được thứ giả, thứ thật. Cho người biết, nếu ta nhắm mắt, ta dùng mũi ngửi, cũng phân biệt giả thật được như thường.

Gã mập lùn hẳn là phần nộ cùng cực, khí uất dâng lên, suýt làm vỡ ngực gã, gã thảm nghĩ:

- Tại sao trở chứng? Hắn mua ngựa, mua dễ dãi quá, trả tiền rộng rãi quá, bây giờ hắn đổi thái độ? Hắn có điên không chứ?

Nhưng gã cố ve vuốt để bán cho kỳ được món hàng.

Gã hạ giá:

- Thôi thì.... thôi thì.... sáu mươi lượng vậy!

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Người làm rồi! Người làm to! Châu thứ thật, làm gì quý giá hơn châu thứ giả?

Châu thật, người cứ việc xuống biển mà lấy lên, bất quá người chỉ làm một việc tắm biển, là có châu, có rồi người đem bán liền. Xem đó, người thấy tìm châu thật, chẳng hao phí công phu bao nhiêu. Chứ còn châu giả thì lại khác, người phải tìm cách chế biến, trau dồi, phải hao phí lắm công phu mới tạo nó giống châu thật. Một vật đòi hỏi lắm công phu, đương nhiên phải quý hơn một vật dễ tìm. Do đó, vật giả phải được bán cao giá hơn vật thật.

Hắn dừng lại một chút, đoạn tiếp:

- Cho nên, ta nói là vật giả, nào có phải ta nhục mạ người lừa gạt ai đâu, trái lại ta nghĩ rằng cái công phu của người phải đáng giá chứ!

Người làm ý ta! Người lại cho giá làm một vật rất quý.

Gã mập lùn sừng sờ. Gã áp úng:

- Thế thì.... thế thì.... a....

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn, thay gã:

- Thật, giá bảy mươi lượng. Giả, phải một trăm bốn mươi lượng. Nếu mua bằng vàng, thì ta phải trả cho người, hai lần thêm....

Một là trị giá sáu mươi lượng, hai là một trăm hai mươi lượng, hẳn phải trao thêm, mới đủ số một trăm bốn mươi.

Hắn hy vọng, thiếu niên chú ý đến cuộc mua bán, hẳn hy vọng thiếu niên nhìn hắn, để hắn nhìn lại, cho hắn cười với y một nụ.

Nhưng chẳng những thiếu niên không nhìn, y lại càng ly khai, y bỏ đi nơi khác.

Tiểu Linh Ngư hấp tấp quăng ba lượng vàng xuống đất đảo bước theo thiếu niên liền, trong khi gã mập trở mắt nhìn hấn, nhìn vàng, gã kinh ngạc không tưởng nổi.

Thiếu niên đã đi về hướng nào?

Bước ra khỏi quầy hàng, Tiểu Linh Ngư nhìn quanh, chẳng thấy thiếu niên đâu cả.

Hấn thất vọng ra mặt.

Hấn cắn răng, sừng sờ tại chỗ.

Bỗng một bàn tay dàu đó vươn tới, nắm lấy cánh tay hấn, lôi hấn đi. Bàn tay gây một cảm giác mềm dịu, bàn tay đó, hấn không cần nhìn, cũng hiểu rõ chính là của Đào Hoa.

Đào Hoa nắm tay hấn, hấn nắm tay nàng, cả hai cùng chạy đi.

Gương mặt nàng hồng lên, nàng vừa chạy vừa thở hồng hộc, rồi nàng dậm chân thành thịch, trách:

- Người ngốc quá! Ngốc không tưởng nổi! Muốn mua gì, ít nhất cũng phải tìm ta, hỏi ta, nhờ ta, để người chúng lừa người, chúng lừa được lại còn khinh miệt nữa chứ!

Con ngựa đó đem bán với giá tám mươi lượng, chưa chắc gì có ai ngó tới, còn đóa hoa cài kia....

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Đóa hoa đó, hạt châu đó, giá cao nhất cũng không hơn mười lượng.

Đào Hoa giật mình:

- Người.... người cũng biết giá?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ta thông minh như thế này, lại không hiểu một việc như vậy sao?

Đào Hoa hừ một tiếng:

- Đã biết, sao còn để bị gạt?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, nhoen miệng cười:

- Lắm lúc, bị lừa gạt cũng là một cái hay!

Đào Hoa trở mắt nhìn hắn, như nhìn một vật gì cổ quái bình sinh nàng chưa hề thấy, mà cũng chẳng tưởng tượng ra.

Tiểu Linh Ngư cài đóa hoa lên tóc nàng, rồi cười thốt:

- Thơ thơ đẹp rồi đó, thơ thơ đừng giận nữa nhé, có đóa hoa trên mái tóc thơ thơ trông như một nàng công chúa, rất tiếc ở đây lại không có một vị vương tử, để phối hợp với công chúa.

Đào Hoa bật cười khanh khách:

- Chứ người không phải là một vị vương tử đó sao?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Bây giờ thì người khen ta đó, song chốc lát nữa đây người sẽ chê ta như thường!

Chốc lát nữa đây, người sẽ biết cái người làm cho ta phải mắc lừa!

Hắn dừng lại nheo nheo mắt, tiếp:

- Còn bọn kia nữa, cái bọn đánh lừa ta, tưởng đâu là chúng cao mưu lắm, chúng sẽ thức ngộ chính chúng mắc lừa ta!

Đào Hoa lấy làm lạ:

- Chúng bị người đánh lừa?

Hắn vỗ tay lên đầu con ngựa, bảo nó:

- Ngựa ơi! Ngựa ơi! Ra phía trước kia, đứng đó cho chúng trông thấy người, chúng sẽ chạy đến đây, chúng sẽ mắc lừa như ta đã nói!

Con ngựa bước đi ngay.

Tiểu Linh Ngựa nắm lông đuôi nó, giữ chùng nó, sợ chạy đi xa.

Đào Hoa nhìn hấn trên trời, một lúc lâu, lắc đầu, thở dài:

- Người đúng là một gã kỳ quái! Người nói, chẳng ai hiểu người nói gì, người làm cũng chẳng ai hiểu người làm gì!

Nơi Đào Hoa và Tiểu Linh Ngựa nói chuyện, ở trong một chiếc liều. Lúc đó con ngựa ở ngoài, Tiểu Linh Ngựa nắm đuôi nó ở bên trong.

Không lâu lắm, có tiếng người ồn ào ở bên ngoài.

Một giọng khàn vang lên:

- Vị tiểu thiếu gia vừa mua một con ngựa đó, có ở trong liều không?

Tiểu Linh Ngựa nhăn nhăn mũi, làm quỷ, cười nhẹ:

- Họ đến để mắc lừa đó!

Hấn đẩy Đào Hoa vào phía trong, lấp chiếc chăn trùm lên mình nàng, đoạn bảo:

- Nằm đấy nhé, đừng nhích động và cũng đừng nói chuyện.

Đào Hoa nghi ngờ.

Khi nào nàng chịu nhin một cách tức tối như thế.

Nhưng nàng vừa mở miệng, Tiểu Linh Ngựa đã phủ chiếc chăn lên đầu nàng.

Rồi hấn cao giọng đáp:

- Có! Trong lều này đây!

Đến, không phải chỉ có một vài người.

Có độ mươi người đến tìm Tiểu Linh Ngư và người hướng đạo, chính là gã gầy ốm, chủ con ngựa.

Mười người đó, ôm trong tay một bọc, to có, nhỏ có. Người ôm bọc to nhất lại chính là gã đã bán đóa hoa cài tóc cho hắn.

Gã đã mập lại lùn, gã lại mang một chiếc bọc to quá cỡ, con người của gã nở rộng ra nơi khoảng giữa, trông gã như một khối thịt tròn tròn, bên ngoài có phủ một lượt vải.

Tiểu Linh Ngư cố ý cau mày, hỏi:

- Các người làm gì thế ? Chắc còn nhiều món....

Người gầy ốm điểm một nụ cười, có lẽ là nụ cười duyên dáng nhất trong đời gã, rồi thốt:

- Tôi ca ngợi tiểu thiếu gia là người biết từ món hàng nhận đúng giá trị. Các bạn đây thích quá, muốn kết thân với tiểu thiếu gia, mỗi người chọn mấy món có giá trị nhất đưa đến đây cho tiểu thiếu gia xem, chắc thế nào tiểu thiếu gia cũng mua hộ cho họ!

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Các người định lừa ta đây chứ gì ?

Gã gầy ốm lắc đầu quày quạy, thốt lia lịa:

- Làm gì có việc đó, tiểu thiếu gia? Bọn tôi là những kẻ chân chất nhất trên đời này, bình sanh chẳng nói nhiều chứ đừng nghĩ là nói dối.

Gã quay sang đồng nghiệp, giục:

- Nhanh lên chứ, mở bao ra, trình gáp những món hàng cho tiểu thiếu gia xem đi chứ!

Mười người đó, đua nhau đặt bịch xuống, đua nhau mở, ai cũng muốn trình hàng mình trước, ai cũng sợ mình chậm trễ mà mất mỗi bịch.

Có khá nhiều loại hàng chẳng hạn, bông tai, vòng nhẫn, châu, có cả những da thú, sừng nai, xạ hương....

Những món đó, họ mang từ Tây Tạng sang đây.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- A! A! Hàng đẹp thật, quý thật, ta ít khi trông thấy, thế nào ta cũng chọn mua vài món.

Mười người đó, tranh nhau cười, ai cũng muốn mình cười thật tươi, ai cũng sợ nụ cười của mình không làm hài lòng khách hàng.

Rồi tất cả cùng mời, lời mời của họ, hấp dẫn hơn hẳn lời mời của tổ sư chiêu đãi.

Chúng cùng thốt một lượt:

- Mua hết đi, thiếu gia! Không phải mỗi lúc thiếu gia mời tìm được những thứ này đâu!

Bây giờ, chúng bỏ tiếng tiểu lại gọi thiếu gia!

Tiểu Linh Ngư lớn thêm một chút, lên hạng một chút!

Hắn gật đầu:

- Được! Được! Bịch lại đi, bịch hết cho ta!

Nếu dùng chân được, chúng cũng dùng luôn để tiếp với hai tay, bịch hàng lại cho thật nhanh trao trước, sợ chậm trễ khách không mua.

Hơn mười chiếc bao gộp lại, chiếc bao tổng kết hẳn phải to. Chiếc bao to quá, một người có tầm vóc thông thường không thể nào vác nổi, thì làm gì Tiểu Linh Ngư vác nổi!

Gã mập lùn hơi thắc mắc, hỏi:

- Nhưng.... giá của mỗi món....

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Tiền? Có gì dễ tính hơn việc đó? Muốn bao nhiêu, các người cứ nói.

Mười người đó tranh nhau nói ai cũng muốn nói trước số tiền định đòi hỏi nơi khách mua.

Dĩ nhiên, giá một chúng nói bảy tám, có kẻ dám tăng lên gấp mười.

Đào Hoa nằm trong chần, tức quá, ngóc đầu lên, định ngồi dậy.

Tiểu Linh Ngư lấy tay đề đầu nàng xuống, đoạn hấn cười hì hì, bảo:

- Cộng chung lại xem nào!

Gã gầy ồm nhanh miệng đáp:

- Sáu ngàn sáu trăm lượng!

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Giá tiền không đúng!

Tưởng đâu như lần trước, gã gầy ồm và gã lùn mập cho rằng Tiểu Linh Ngư chê thấp giá, nhưng đã nói ra rồi, chẳng lẽ sửa lại tăng thêm?

Cả hai cùng thốt:

- Thế thì thiếu gia định đi, định sao cho vừa ý của thiếu gia thì thôi.

Cả hai đình ninh là thế nào Tiểu Linh Ngư cũng tăng giá gấp đôi như lần trước, và như vậy, đúng là chúng gặp ngày đại phát tài.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Ta định? Ta chỉ sợ....

Tất cả đều nhao nhao lên:

- Thiếu gia cứ nói, chúng tôi quyết không dị nghị chỉ đâu!

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Nếu thế thì.... được ta nói. Tất cả những món hàng đó, ta sẽ trả cho các người....

Hắn mở bọc vàng.

Tất cả đều hồi hộp, tất cả đều chú mắt vào bọc vàng, theo dõi mấy ngón tay hắn.

Hắn dùng hai ngón tay, kẹp một lá vàng nhỏ nhất, mỏng nhất, điểm một nụ cười thốt:

- Ta trả cho các người, một lượng đó! Một lượng vàng, bằng sáu mươi lượng bạc.

Lấy đi, lấy mà chia với nhau, nhiều ít tùy theo số hàng mỗi người.

Chúng sửng sờ.

Gã ôm gầy, chủ con ngựa, cười gượng:

- Thiếu gia định đùa đây à?

Tiểu Linh Ngư không cười nữa, trầm lạnh gương mặt, gằn giọng:

- Ta đã nói, đùa gì thì đùa, chứ nhất định không đùa về vấn đề vàng bạc. Các người nhất quyết bảo ta nói giá, các người cam kết là không dị nghị, rồi bây giờ các người hỏi hận à? Vô ích, muộn mất rồi!

Hắn quăng lá vàng xuống đất, xách chiếc bao lên.

Ai cũng tưởng là hấn không mang nổi, song hấn mang nổi như thường.

Hấn bước đi.

Đào Hoa không nín nổi bật cười lên, rồi kéo chiếc chăn ló đầu ra, nhìn bọn họ.

Chúng sững sờ một phút, rồi đồng một loạt kêu lên:

- Đuổi! Đuổi theo gấp.

Vừa đuổi chúng vừa máng oang oang:

- Tên cướp nhỏ kia! Tên gian trá kia! Trả hàng lại đây cho bọn ta! Mới ngàn ấy tuổi, đã học cái tánh lừa gạt rồi!

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Ai lừa gạt? Chính các người đấy!

Hấn vừa đi, vừa kêu cứu mạng, vừa vung đao theo dẫy tay, nhiều vật rơi xuống đất, lọc cọc lạch cạch.

Đào Hoa nằm một lúc cố dần lòng song không dần nổi cuối cùng lại tót chiếc chăn, chạy ra khỏi liều.

Nàng nhìn xa xa, chẳng thấy một tên nào đứng thẳng lưng, chẳng một tên nào chạy theo Tiểu Linh Ngư.

Tất cả đều khom mình, tất cả đều quơ quơ tay, như nhặt những vật gì, chúng rải rác ra, mỗi nơi một tên, chúng không còn thành đoàn như lúc phát chạy theo Tiểu Linh Ngư.

Thì ra chúng nhặt những món hàng do Tiểu Linh Ngư móc trong bọc quăng tứ tung, Những vật lớn chúng còn dễ nhặt. Những vật nhỏ như châu ngọc, chúng phải vạch cỏ, bới cát mà tìm, dù là châu ngọc giả, song vẫn bán được.

Chúng sợ mất vật của chính mình, chúng lại tham vật của kẻ khác

nên cố nhật, quên hẳn cái việc đuổi bắt Tiểu Linh Ngư.

Bây giờ hẳn ở giữa chúng, chúng không bắt hẳn nữa mà chỉ lo nhật vật.

Hắn quăng nhiều vật vào mặt, vào đầu chúng, chúng không giận, trái lại còn chờ hắn quăng gần, dễ nhật hơn.

Đào Hoa ngây người.

Phàm ai dám đến vùng Quan Ngoại bán buôn, cũng phải có chỗ sở cậy, đủ tự vệ lấy mình, bởi nơi đó, pháp luật vắng bóng, bởi nơi đó dễ phát sanh những vụ cướp giết.

Nếu không có chỗ sở cậy, thì ai dại gì mang vốn đến đó để hiến dâng cho bọn lưu manh.

Cho nên những kẻ bán hàng cho Tiểu Linh Ngư, chẳng phải là những tay vừa.

Vậy mà Tiểu Linh Ngư bắt quá chỉ là một thiếu niên, lại dám trêu vào chúng, trêu một lượt hơn mười người.

Đào Hoa tự hỏi, hẳn có bản lĩnh gì chứ ?

Mà hẳn có bản lĩnh thật, bởi những người đó không làm gì hẳn cả, dù hẳn lừa họ, lấy tất cả hàng hóa của họ.

Đến lúc nàng bừng tỉnh cơn mơ màng, thì nàng chẳng còn trông thấy Tiểu Linh Ngư và con bạch mã đâu cả.

Bạch mã chở chiếc bao, Tiểu Linh Ngư dẫn bạch mã, người và ngựa chạy đi, chạy được bốn năm dặm đường, Tiểu Linh Ngư bật cười lớn.

Hắn hình dung lại bộ tịch của bọn con buôn, hẳn khó nín cười.

Lúc đó thời gian vào ngọ, dương quang chiếu thẳng đỉnh đầu. Nhiệt độ càng phút càng tăng.

Dù không khí có nóng hơn nữa, Tiểu Linh Ngư cũng chịu đựng được, nhưng con bạch mã làm sao kham?

Hắn lại lững thững giữa cánh đồng bát ngát, nhìn tận mắt chẳng thấy một mái nhà, chẳng thấy một tàng cây, khả dĩ núp nắng cho con ngựa.

Hắn không quăng tất cả những món hàng đã lựa được nơi bọn con buôn, trong chiếc bọc trên lưng ngựa còn khá nhiều món.

Hắn lấy một chiếc sừng dê, nhìn một chút, cười cười, rồi tung ra xa.

Bây giờ thì hắn quăng để giải khuây, quên cái nắng.

Những vật đó, trị giá ít nhất cũng ngàn lượng, hắn chẳng màng cái giá trị của món đồ, hắn cứ quăng quăng như những mảnh giấy vụn.

Quăng chán, vật vẫn còn, hắn quăng trọn chiếc bọc.

Rồi hắn reo lên:

- Thích thú. Thích thú vô cùng!

Bỗng có giọng nói ấm dịu vang lên:

- Tiểu Linh Ngư.... Giang Ngư.... Khoan đi! Chờ ta với.

Từ xa một con ngựa phi nước đại về phía Tiểu Linh Ngư.

Trên lưng ngựa một người vận y phục sắc sỡ, màu sắc phản ánh dương quang, theo đà ngựa phi chớp sáng chớp sáng.

Người đó trước kia thì vấn tóc thành chiếc bính duy nhất, bây giờ cái bính tóc duy nhất đó được rẻ ra làm độ mười bính nhỏ, bay chấp chới quanh đầu.

Và người đó không ai khác hơn là Đào Hoa.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay reo lên:

- Thuật cỡi ngựa tuyệt diệu! Người cỡi ngựa tuyệt đẹp. Vó ngựa phi tuyệt nhanh!

Đúng là một Tam Tuyệt cô nương! Nhưng cái tam tuyệt phải mượn nơi con ngựa hết một!

Câu tán mĩ mai của hấn vừa dứt, Đào Hoa đã đến nơi, ngựa chưa dừng, nàng nhảy xuống, trong khi Tiểu Linh Ngựa sợ nàng ngã thì nàng cắn môi, nàng dậm chân, mắt nàng ươn ướt như có khóc rồi, mà cũng như sắp khóc.

Đoạn nàng há miệng thở hồng hộc, thở một lúc mới trách:

- Người.... tại sao người bỏ đi, không cho ta hay? Người....

Tiểu Linh Ngựa mỉm cười:

- Ta đã gây sự, tất phải chạy đi, càng chạy nhanh càng có lợi, ở lại đó sẽ làm liên lụy đến người!

Đào Hoa gắt:

- Ai bảo người lừa họ? Lừa làm chi rồi phải chạy đi?

Tiểu Linh Ngựa cười hì hì:

- Ai bảo họ lừa ta? Họ lừa ta thì ta lừa họ, ai cấm ta lừa trả lại họ?

Đào Hoa tắt lý, nhìn hấn, nhìn lưng ngựa hấn, thoáng giật mình nói:

- Những món đó đâu rồi?

Tiểu Linh Ngựa điềm nhiên:

- Vất hết rồi!

Đào Hoa trố mắt:

- Vất hết? Tại sao.... người điên à?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Làm gì điên? Người nghĩ mang một chiếc bao to lớn như vậy dưới ánh nắng như thiêu đốt, ngồi trên mình ngựa chẳng những ngựa chết vì mệt, mà ta cũng khổ luôn, thế thì tại sao ta mang cái khổ cho cả ta lẫn thú chứ? Tại sao ta không vất đi cho khỏe cả ta lẫn thú?

Đào Hoa trợn trợn đôi mắt:

- Nhưng.... những món đó riêng rẽ ra chẳng trị giá bao nhiêu, tổng hợp lại cũng đáng tiền lắm chứ, người quăng như vậy là quăng một số tiền lớn!

Tiểu Linh Ngư lại cười:

- Chẳng quan hệ gì cả. Ta không hề màng đến số tiền đó, ta không xem những món đó có giá trị gì. Trong thiên hạ nếu có vật gì có giá trị ta muốn lấy, ta lấy dễ dàng, tùy tiện mà lấy.

Đào Hoa lắc đầu:

- Người đúng là một kẻ điên!

Tiểu Linh Ngư bật cười ha hả:

- Ta quăng những món đó dọc theo đường hẻm phải có kẻ nhặt, kẻ nào nhặt được hẻm phải khoan khoái, mặt mày của kẻ đó hẻm phải nở tươi ra, ta muốn xem gương mặt nở như vậy để biết một gương mặt nở đẹp hay xấu. Đó là trường hợp những kẻ tốt.

Đào Hoa cau mày:

- Còn trường hợp những kẻ xấu như thế nào?

Tiểu Linh Ngư vẫn cười vang:

- Kẻ xấu à? Chúng giành giật nhau, chúng nhặt loạn lên, người này nhặt của người kia, chọn những món có giá trị mà nhặt dù chẳng phải là món của chính mình, bỏ những món của mình sợ nhặt đi rồi mất thì giờ không nhặt kịp những món đáng giá hơn. Rồi chúng đánh

nhau, chúng dám giết nhau.

Đào Hoa hừ một tiếng:

- Người vui được với cái cảnh đó à?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Vui được như thường. Tại sao ta không vui? Ta có bảo ai tham đâu? Bởi lòng tham chúng có đánh chết nhau thì do chúng muốn vậy, chứ ta không có quyền vất bỏ những gì ta muốn vất bỏ sao? Ai xúi họ nhặt, nếu chẳng phải là lòng tham của họ xúi dục họ?

Đào Hoa lại lắc đầu:

- Người đúng là một tiểu quỷ!

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Chưa hết! Ta quăng một chúng tưởng ta quăng mười, ta vung tay đây chúng nhặt chúng tìm, chúng dám tìm suốt ngày đến lúc không còn trông thấy gì nữa thì thôi. Có thể sáng ra chúng trở lại tìm nữa. Chúng nào có biết còn món gì đâu đó hay chẳng còn gì hết. Chúng dám tìm mãi, quên đói mà tìm!

Rồi hần cười hì hì, tiếp luôn:

- Người thấy đó, ta chỉ quăng mấy món đồ thôi, mà đã có một số người quên cả sanh mạng quên cả tình nghĩa, ta dùng những món đồ vô giá trị, biến thành những con người khác, như vậy phải cho là một trò tiêu khiển thích thú chứ? Tự nhiên ta phải vui chứ?

Đào Hoa chét sừng.

Nàng không tưởng nổi trên đời này có một quái vật như hần!

Một lúc lâu, nàng mỉm cười thốt:

- Người đúng là một tiểu ma vương!

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Người thăng chức cho ta nhanh quá! Mới đó ta là kẻ điên, kẻ đến ta là tiểu quỷ bây giờ thì lại là tiểu ma vương!

Rồi hấn nheo nheo mắt, hỏi:

- Người đuổi theo tiểu ma vương để làm gì?

Đào Hoa cúi đầu, thấp giọng:

- Ta, chỉ vì ta.... ta đến đây để hỏi người.... tại sao người bỏ đi chẳng nói với ta một tiếng nào? Ít nhất người cũng phải gọi ta....

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Khi người ta trốn đi, người ta có gọi thiên hạ cho hay chẳng? Mà đã không có gì phải ngại đi nữa, ta gọi người, cho người biết phỏng có ích lợi gì chứ?

Hấn liếc xéo nàng một thoáng, đoạn tiếp:

- Giả như ta gọi người cho người hay mà người quên được ta thì cũng chẳng sao.

Rất tiếc là ta không gọi mà người còn nhớ đến ta, nếu ta gọi chắc là người chẳng bao giờ quên ta nổi!

Bỗng Đào Hoa ngẩng đầu lên:

- Tại sao người biết là ta không quên người được?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Chỉ vì ai gặp ta rồi chẳng bao giờ quên ta được!

Đào Hoa trừng mắt nhìn hấn, chẳng rõ tại sao nàng lại khóc.

Tiểu Linh Ngư cứ cười, dù nàng khóc:

- Khóc cái gì. Khóc làm chi? Ta còn nhỏ quá mà, ta đâu có thể làm chồng người.

Hà hưởng người xinh đẹp như vậy có lẽ nào không kiếm nổi một người chồng sao?

Đừng khóc!

Đào Hoa gào lên:

- Người đúng là một, là một....

Nàng không có sẵn một danh từ nào để gán cho hắn liền cái danh từ đó, nàng muốn nói phải đủ nghĩa hơn ba tiếng "tiểu quái vật".

Không tìm được một danh từ thích đáng, nàng bỏ lửng câu nói rồi dậm chân, rồi khóc ồ ồ lên, vừa khóc vừa quay mình chạy nhanh đến con ngựa nhảy lên lưng nó thúc chân suýt vỡ bụng con ngựa.

Ngựa cất vó, phóng mình ngay.

Tốc độ của con ngựa nhanh gấp đôi, so với lần đến.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu lẩm nhẩm:

- Nữ nhân.... Nữ nhân.... Thương hại quá, chẳng hiểu tại sao nàng nào cũng bị bệnh thần kinh cả!

Hắn vỗ tay vào mình con bạch mã, thốt tiếp:

- Ngựa ơi! Ngựa ơi! Nếu người thông minh như ta thì đừng bao giờ tiếp cận nữ nhân! Đừng bao giờ người để cho nữ nhân leo lên lưng người, người không dè dặt được điều đó thì đời người cầm như vút bỏ đi rồi! Nữ nhân bực tức lên sẽ đổ trút sự bực tức đó lên đầu lên cổ người!

Hắn nhìn ra xa tiếp:

- Con ngựa đó, chắc đã sừng mình, sừng cổ, sừng đầu lên rồi vì những loạt roi cuồng loạn của Đào Hoa!

Hắn lên lưng bạch mã giục nó chạy tới.

Bỗng hắn thấy một người chặn đường.

Dưới ánh nắng giữa trưa, chiếc áo trắng của người đó chiếu ngời làm sáng rực đôi mắt của y, tuy y có vẻ căm phẫn phi thường song vẻ căm phẫn đó chẳng làm ai khiếp sợ.

Trái lại người ta còn thương hại cho y.

Người đó chính là thiếu niên áo trắng Tiểu Linh Ngư đã hơn một lần trên gheo song y lờ, bỏ đi. Tiểu Linh Ngư có tìm mà y đã bỏ đi luôn, mất hút.

Bây giờ y xuất hiện.

Y xuất hiện đón đường Tiểu Linh Ngư vẻ mặt hàm hàm, có thể bảo là y ăn tươi nuốt sống được hắn.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Thì ra người đến đây, đứng đây tắm ánh nắng giữa trưa nóng như thiêu như đốt!

Một cảnh tắm lạ lùng! Người ta tắm mát, người lại tắm nóng!

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng:

- Ta không tắm!

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng:

- Không tắm thì đứng đây làm gì? Chẳng lẽ người muốn phơi mình cho khô như con cá khô?

Thiếu niên hừ một tiếng:

- Ta chờ người.

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt:

- Chờ ta? Lạ chưa trước đây người chẳng màng đến ta mà. Sao bây giờ....

Thiếu niên nạt:

- Đừng nói nhảm! Trao đây!

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Trao đây? Trao cái gì?

Thiếu niên trầm giọng:

- Cái gì người đã lừa mà lấy đó!

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- A! Thì ra những thứ đó! Nếu ta biết sớm là người thích thì ta đã dành lại cho người rồi! Tiếc quá! Tiếc quá chừng! Bây giờ thì.... bây giờ ta còn gì đâu? Mất hết rồi!

Bỏ hết rồi!

Thiếu niên quát:

- Mất hết rồi? Bỏ hết rồi? Người định lừa nữa phải không? Lừa ta sao được chứ?

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Lừa người? Thử hỏi những phé vật đó ta giữ lại làm chi chứ?

Hắn lại cười thêm mấy tiếng rồi tiếp luôn:

- Người biết không lúc người nóng giận đôi má của người ửng hồng lên trông đẹp vô cùng, đẹp hơn đôi má đào của thiếu nữ! Ta vốn có quen một nàng, lúc giận cũng đỏ mặt như người! Lúc đỏ mặt, cũng đẹp như người! Người với nàng đó xứng đôi vừa lứa quá chừng?

Phải chi cả hai gặp nhau kết hợp làm một đôi vợ chồng thì chắc đi đến đâu cũng bị thiên hạ trêu ghẹo đến đó cho các người đỡ mặt, cho người ta nhìn cái vẻ đẹp đó!

Hắn nheo nheo mắt tiếp luôn:

- Người muốn ta giới thiệu cho không?

Thiếu niên áo trắng càng đỏ mặt hơn.

Chùng như y muốn làm dữ lên song y không đủ can đảm làm dữ, hoặc y không quen làm dữ nên chẳng biết phải làm sao để tỏ ra cái dữ cho đối phương sợ.

Cuối cùng, y chỉ trừng mắt nhìn Tiểu Linh Ngư quát:

- Nếu người làm mất những vật đó thì người phải đền!

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng:

- Thật vậy à? Người thực tình bắt ta đền?

Thiếu niên áo trắng gằn giọng:

- Ai đùa với người? Người phải đền là cái chắc!

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Có thật là vì những vật đó mà người theo ta đến đây?

Thiếu niên hét lớn:

- Đúng!

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Chỉ sợ vị tất! Cái bọn lái buôn chúng có sống có chết mặc chúng, khi nào người lại quan tâm đến chúng mà làm bộ làm tịch tranh đấu cho chúng chứ? Hà huống chung chỉ bị lừa mấy món đồ. Hà huống chúng bị lừa là đáng tội? Không đâu, ta không tin là người vì những

vật đó theo ta đến đây! Người không có đuôi theo vật, người chỉ theo người và người đó là ta! Người theo ta, là vì ta, chắc như vậy!

Thiếu niên đỏ mặt một lượt nữa, gất to:

- Phải đó, rồi sao? Ta theo người vì ta thấy người mới ngàn ấy tuổi mà đã tinh quái quá chừng, sau này lớn lên người còn bại hoại đến đâu nữa chứ!

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt:

- Rồi người theo ta, nhất định giết ta để trừ hại sau này!

Thiếu niên hừ một một tiếng:

- Giết người chết cũng chẳng oan uổng chi cho người. Bất quá ta nghĩ người còn nhỏ tuổi hẳn có nhiều thời gian sửa chữa, ta muốn mang đến cho người một phương thuốc chữa, nếu người bằng lòng tôn ta làm sư phụ ta sẽ cứu chữa cho người. Ta sẽ giáo huấn người trở thành một con người tốt.

Tiểu Linh Ngư mở to đôi mắt nhìn thiếu niên, một phút trôi qua, vụt bật cười lớn, gập lưng lại mà cười, cười một lúc lại hỏi:

- Người muốn thu nhận ta làm đồ đệ?

Thiếu niên nổi giận:

- Người cười gì chứ?

Tiểu Linh Ngư cứ cười:

- Có một vị sư phó nhỏ như người, lại đẹp, lại hay giận, mỗi lần giận mặt ửng hồng lên thì hay biết mấy! Nhưng người làm sư phó ta rồi người sẽ dạy ta học cái gì?

Người có gì hơn ta mà dạy ta học? Ta nghĩ người làm đồ đệ ta còn hơn!

Thiếu niên cười lạnh:

- Người không muốn học võ công à?

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Người định dạy võ công cho ta? Võ công của người cao lắm à? Cao bằng ta chưa?

Thiếu niên lại nổi giận:

- Người có biết ta là đệ nhất cao thủ vùng Xuyên Trung chẳng?

Tiểu Linh Ngư vụt cười ha hả:

- Cao thủ? Nếu đã là cao thủ người còn trốn tận vùng Quan Ngoại này làm gì? Có đúng là người đang chạy trốn từ Xuyên Trung ra đến đây chẳng? Người không bán buôn, người không ngoạ cảnh, người không ngao du, thế thì người đến đây làm gì, nếu chẳng phải là đi trốn? Nói đi, có phải sự thật là như vậy chẳng?

Thiếu niên biến sắc mặt.

Tiểu Linh Ngư nói đúng tâm sự của y. Y sợ, rồi giận. Khi mình đi trốn là mình không muốn ai gặp mình, mình không ham ai nhận ra mình.

Những kẻ đi trốn, phạm tội sát nhân là vì bị người ta nhận ra, người ta biết ý định của những kẻ đó.

Bắt buộc họ phải giết người để diệt khẩu.

Thiếu niên quát mắt bằng hung quang sáng rực, hét:

- Người là ai? Lai lịch người như thế nào?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Chẳng cần biết ta là ai, chẳng cần hiểu lai lịch ta, nếu người nhận là mình có võ công cao thì cứ tỉ thí với ta, kẻ nào bại làm đồ đệ, kẻ nào thắng làm sư phụ!

Thiếu niên cười lạnh:

- Được rồi. Ta hãy xem người tài giỏi như thế nào lại dám thách thức ta tử thí!

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Mà người bằng lòng điều kiện đó chứ? Kẻ bại làm đồ đệ kẻ thắng....

Thiếu niên gật đầu:

- Đương nhiên!

Tiểu Linh Ngư nheo mắt:

- Người đừng viện lý lẽ....

Câu nói chưa buông dứt, hần từ trên lưng ngựa nhảy xuống, hai chân soạt tới đá thẳng vào mặt thiếu niên.

Thiếu niên không ngờ Tiểu Linh Ngư nói chưa dứt câu là đá liền, đã đá gấp lại đá nhanh, bất giác hoảng hốt.

Cũng may y có võ công khá, gia dĩ cũng có ít nhiều kinh nghiệm chiến đấu do đó, tuy hoảng hồn song không lúng túng, lập tức lùi lại để lấy đà chứ không tránh né, chân vừa nhích về phía hậu là vọt mình trở lại ngay, vừa vọt tới vừa nghiêng qua một bên như con vượn, xoay nửa vòng y đã đứng phía sau lưng Tiểu Linh Ngư.

Y ở phía sau lưng Tiểu Linh Ngư nhưng trong tư thế lưng đối lưng, y không quay đầu lại cứ vung tay đánh ngược trở lại một chưởng.

Thế đánh rất đẹp, lưng y như có một con mắt thứ ba nhắm kỹ, thế đánh phát xuất rất chuẩn, đúng vào yếu huyệt của Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư định ninh là đá như thế hần sẽ chiếm tiên cơ, rồi từ tiên cơ hần tiếp luôn chiêu thứ hai là cầm chắc cái thắng trong tay.

Nhưng chính đối phương chiếm trọn hai điều mà hần đã dự liệu, đối phương bỏ vị trí, hần đá vào khoảng không, thân hình còn dư đà vọt

luôn tới, nhờ cái vợt đó hẳn tránh được thế phản công của thiếu niên.

Hắn quay mình lại.

Khoảng cách giữa song phương độ năm thước.

Hắn cười hì hì thốt:

- Đợi một chút nữa nhé!

Thiếu niên hừ lạnh:

- Còn đợi gì nữa?

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người xem võ công của ta như thế nào?

Thiếu niên xì một tiếng:

- Ta sẽ hạ người trong vòng mười chiêu!

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Khó tin lắm!

Hắn cười tươi quá, vui quá, hắn cười nhưng đôi tay cứ bay ra, nụ cười hiện song đôi tay độc.

Hắn áp dụng phương pháp giao đấu của Cáp Cáp Nhi.

Quả nhiên thiếu niên bị hắn lừa. Tuy y vừa chiếm tiên cơ đó, y chưa lợi dụng tiên cơ vì Tiểu Linh Ngư bảo chờ, rồi hắn cười, hắn xuất thủ, hắn đánh quá bất ngờ thành thiếu niên không kịp có một phản ứng nhỏ, thành thiếu niên mất hẳn tiên cơ vừa dành được.

Y lùi nhanh.

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Thấy chưa! Thấy chưa! Ta đã nói mà, tin làm sao được người? Khoác lác quá chừng....

Hắn không cao hứng lâu, thiếu niên đã lướt tới, hai tay hóa giải hai quyền của Tiểu Linh Ngư, cánh chỏ đánh vào ngực hắn.

Thiếu niên tức quá nên đánh đòn liều, quyết cùng Tiểu Linh Ngư đồng quy ư tận.

Trước sự phản công liều lĩnh của thiếu niên, Tiểu Linh Ngư kinh hãi bỏ luôn thế đánh ngã ngựa người về phía hậu vọt ra ngoài tầm chiến.

Nhưng thiếu niên khi nào chịu bỏ. Y cấp tốc theo sát như bóng với hình, đồng thời hai tay đánh tới, tay ra vào liên tục giao chuyển như thoi dệt.

Gia dĩ y lại dùng toàn những chiêu độc, chiêu trí mạng, nhất định đánh chết đối phương mới hả, dù y có chết luôn cũng cam tâm.

Bất buộc Tiểu Linh Ngư phải giở hết tài nghệ ra ứng phó, thoát quyền, thoát chưởng, chiêu thức của hắn cũng độc, lại có phần nguy dị hơn đấu pháp của thiếu niên nhiều.

Hắn lại dùng cả cương lẫn nhu, hoặc riêng nhu rồi chuyển sang cương, hoặc nhu và cương hỗn hợp.

Điều đó chẳng lạ lòng gì bởi hắn học tất cả võ công của bọn Thập Đại Ác Nhân, tự nhiên hắn có một sở đắc hỗn tạp.

Đánh như thế hắn có cái lợi là không một địch nhân nào ước đoán được lai lịch võ công của hắn hòng nghĩ cách hóa giải kịp thời.

Quyền pháp của thiếu niên cũng linh hoạt phi thường song thiếu niên đành chịu chẳng làm gì nổi hắn.

Dần dần thiếu niên lộ vẻ sợ hãi, y không tưởng là một tiểu tử như hắn lại có võ công cực kỳ biến hóa đến mức độ đó.

Đánh mãi mà chẳng nhận xét ra xuất xứ của võ công đối phương như vậy nếu cuộc đấu kéo dài thì y cảm chắc cái bại trong tay.

Bổng Tiểu Linh Ngự kêu lên:

- Dừng tay! Dừng gấp!

Nghe Tiểu Linh Ngự bảo thế y đồng ý ngay, gạt đầu nhanh:

- Được rồi ta dừng tay đây!

Tuy nhiên trước khi dừng tay y cũng đánh ra đúng sáu quyền.

Tiểu Linh Ngự hét:

- Dừng tay kiểu đó à?

Hắn nhảy sang tả, trở sang hữu lùi về phí hậu đổi vị trí ba lượt tránh sáu quyền.

Đồng thời gian thiếu niên cười lạnh:

- Người tưởng ta ngu à. Người định lừa ta như lần trước phải không? Chẳng bao giờ người thành công được!

Tiểu Linh Ngự lại hét:

- Nhưng mười chiêu đã qua rồi, hạn định đó chính người đề ra mà? Nếu người nhận xét được lại lịch võ công của ta thì thôi, bằng không nhận không ra thì phải dừng tay lại nghe ta nói chứ.

Thiếu niên tuy còn đánh song có phần nào chậm tay lại.

Thừa dịp đó Tiểu Linh Ngự thoát ra ngoài tầm chiến, cách xa đến mấy thước.

Đoạn hắn cười hì hì hỏi:

- Người đã nhận ra được gì chưa?

Thiếu niên bắt buộc phải dừng tay.

Y cười lạnh đáp:

- Tự nhiên là không nhận được gì cả bởi võ công của người loạn quá chẳng có quy cũ gì hết.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Không phải loạn đâu chỉ vì ta sử dụng nhiều môn công quá người hoa mắt lên còn nhận xét làm sao được?

Thiếu niên hừ một tiếng:

- Nhiều môn công. Những môn công gì, người thử kể cho ta nghe.

Tiểu Linh Ngư nheo mắt:

- Cho người biết ta học võ công với năm người mà năm người đó thì mỗi người lại học với hàng mười người khác thành thử võ công của ta là tổng hợp của trên năm mươi người, không kể những biến chế do ta sau ngày học thành tài, cho nên tùy ý ta sử dụng ngàn chiêu thức, thoát chiêu của người này thoát chiêu của người khác, chen lẫn với những chiêu do ta biến chế. Sở học của ta bao quát như vậy làm sao người nhận ra nổi chứ.

Thiếu niên xì một tiếng:

- Võ công của các danh gia trong võ lâm Trung thổ ta biết rõ nhưng chẳng có võ công của một danh gia nào giống như võ công của người! Ta chỉ sợ năm sư phó của người là những người bán thuốc dạo trên khắp sông hồ!

Tiểu Linh Ngư bừ môi:

- Nếu ta mà nói tên ra, danh hiệu của năm vị sư phó của ta cho người biết chắc người phải chết khiếp mất! Cho người biết lúc các vị ấy qui ẩn thì người còn nằm trong bụng mẹ chờ ngày chui ra, do đó người chẳng biết gì cũng phải.

Thiếu niên nổi giận:

- Cái thứ võ công của bọn bàng môn tả đạo, cái thứ múa máy của bọn bán thuốc dạo so sánh với võ học của ta thế nào được?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Võ công của người.... ừ.... cũng khá đấy nhưng người mảnh mai như vậy, mỹ miều như vậy có ai tưởng người học những chiêu thức điềm, xuất thủ là liều mạng.

Thiếu niên xì một tiếng:

- Người làm sao hiểu nổi những chiêu cuồng loạn của ta lợi hại như thế nào?

Người biết không quyền pháp của ta có cái tên là Phong Cuồng Nhất Bách Bát Thức, trong võ học Trung Nguyên ngày nay quyền pháp đó được kể như nhất nhì đấy!

Hồi 12

Mưa Gió Không Thường

Tiểu Linh Ngư vỗ tay cười lớn:

- Hay ! Hay ! Phong Cuồng Nhất Bát Thức! Cái tên nghe tuyệt diệu quá chừng. Bây giờ ta mới biết, kẻ điên cũng biết sử dụng quyền pháp, một thứ quyền pháp đặc biệt dành cho kẻ điên. Rất tiếc, người xinh đẹp như một giai nhân, lại học quyền pháp của kẻ điên. Chính cái điều đó làm ta mất hứng thú rất nhiều. Ta còn bực tức thêm là khác.

Thiếu niên điềm nhiên:

- Quyền pháp điên do kẻ điên sử dụng, lại làm cho đối phương điên luôn, tuyệt diệu là ở chỗ đó !

Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc :

- Cho nên ta không muốn điên, ta không muốn học.

Câu nói chưa dứt, hai tiếng vu vu vang lên, hai tay của hắn bay tới liền.

Đã bị hắn lừa một lần, thiếu niên mắc mưu, sang lần thứ hai nhờ dè dặt rồi, y không mắc mưu nữa, thì lần thứ ba này, y chuẩn bị chu đáo. Tiểu Linh Ngư dù đánh bất thành linh hơn, cũng chẳng có hy vọng thành công.

Tiểu Linh Ngư vừa chộp tay lên, lập tức y cũng chộp tay theo và hai tay y phong trụ hai tay của Tiểu Linh Ngư dễ dàng.

Nhưng thiếu niên có chuẩn bị, Tiểu Linh Ngư cũng có cái kinh nghiệm của hắn, cái kinh nghiệm đó ngăn chặn hắn để tay chạm tay, và hắn không chạm tay thiếu niên thì thiếu niên làm gì phong trụ thể đánh của hắn được.

Hắn đánh ra, thiếu niên nghinh đón. Hắn rút tay về, rồi đổi hướng

hoặc từ tả đánh vào, hoặc từ hữu móc qua, hoặc hai tay đồng thời từ hai bên tả hữu đánh ập.

Ngoài ra hắn còn quay quay quanh thiếu niên, bắt thiếu niên phải xoay vòng tròn theo hắn.

Xoay vòng tròn, có lúc đi trọn vòng, có lúc đi được nửa vòng lại phải đảo ngược chiều.

Thiếu niên phải mệt với lối công chơi chơi như đùa cợt của hắn.

Tuy nhiên, Tiểu Linh Ngư phải nhìn nhận Phong Cường Nhất Bát Thức của thiếu niên cũng lợi hại lắm, lợi hại hơn đấu pháp cay độc của Đồ Sát, nguy dị của Âm Cửu U, cương mãnh của Lý Đại Chủ, âm nhu của Đồ Kiền Kiền.

Tuy song phương chẳng làm gì được nhau, tuy Tiểu Linh Ngư cố xoay quanh chơi chơi tạo cái khó chịu cho thiếu niên, song chính hắn lại khó chịu.

Mười chiêu nữa đã qua.

Bỗng, Tiểu Linh Ngư hét :

- Dừng tay ! Quyền pháp của nhà ngươi khá lắm, ta nghĩ kỹ rồi, ta bằng lòng học.

Thiếu niên vẫn còn xoay quanh một vòng. Cái xoay đó đưa y ra xa ngoài năm thước, ngực y phập phồng, chứng tỏ y khá mệt, hơi thở dồn dập hơn bình thường, chính y cũng thầm cho rằng Tiểu Linh Ngư cũng lợi hại lắm, muốn hạ hắn cũng chẳng phải dễ dàng như ý muốn.

Song phương tạm đình chiến rồi Tiểu Linh Ngư cười hì hì thốt :

- Thảo nào mà thiên hạ chẳng nói người bình thường không bao giờ nên động thủ với kẻ điên, bởi người bình thường khi nào lại thắng nổi một kẻ điên. Điên là mất lý trí, mất quy củ, điên là mất bình thường, mất tiêu chuẩn. Người bình thường còn dựa vào đâu mà đặt nguyên tắc thắng bại được.

Hắn gật gù, tiếp:

- Đúng quá ! Lời nói đó rất đúng, mãi đến bây giờ, có dịp thực nghiệm ta mới nhận thấy là đúng.

Thiếu niên điềm nhiên trước câu nói có ý mỉa mai của hắn, chỉ lạnh lùng hỏi:

- Dù sao thì người cũng biết là đấu pháp đó lợi hại rồi chứ.

Tiểu Linh Ngư vẫn cười hì hì :

- Cái điều đáng tiếc là người không điên ! Người không điên mà sử dụng một đấu pháp điên, thì làm gì tỏ rõ cái lợi hại của đấu pháp điên được. Giả như người điên thật, thì chắc chắn là người đã hạ ta từ lâu rồi. Tuy nhiên....

Hắn nheo nheo mắt nói tiếp:

- Ta chỉ sợ người sử dụng mãi thứ đấu pháp điên đó có ngày rồi người sẽ điên luôn, điên thật sự.

Thiếu niên cau mày:

- Người đã bằng lòng làm đệ tử của ta, đệ tử sao lại dám vô lễ với tôn sư ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Ta chỉ nói là muốn học đấu pháp đó, chứ ta có nói là chấp thuận làm đệ tử của người đâu ? Ta có hứa là tôn người làm sư phó đâu ? Bởi người cũng có thể học hỏi ở nơi ta kia mà. Học qua, học lại, làm gì có việc nhất định kẻ này là sư phụ, kẻ kia là đệ tử ?

Thiếu niên nổi giận:

- Người muốn đánh nữa ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Không ! Đừng đánh nữa ! Cho người biết, nếu người nhích động cánh tay, máu sẽ theo thất khiếu mà chảy ra ngoài đấy, ta cảnh cáo người, nếu người không tin thì tất có hại đó.

Phàm giận vừa vừa thì người ta còn hét, còn la, khi niềm phẫn nộ lên đến đỉnh điểm rồi, con người trở nên bình tĩnh lạ. Sự bình tĩnh đó, do khinh miệt, buồn cười mà có, mà cũng do cái chỗ nhận xét là có giận dữ cũng vô ích nên chẳng cần phải giận dữ nữa, cứ làm theo ý muốn cho hả giận, nếu muốn làm một cái gì đó. Chưa làm gì thì người ta nói móc nhau.

Và thiếu niên kia chưa muốn làm gì nên bật cười hỏi:

- Tiểu quỷ định bịa chuyện quỷ doa. khiếp ta phải không ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Doa. khiếp người ? Dọa người làm chi chứ ? Cho người biết trong võ lâm, tương truyền một kỳ công tuyệt kỹ, có cái tên là Thất Bộ Âm Phong Chưởng, kẻ nào bị đối phương dùng chưởng pháp đó đánh trúng thì tuyệt đối phải bất động, nếu nhúc nhích, xô dịch, bước đến bước thứ tám là sẽ ngã xuống chết liền. Trên thế gian này, chẳng một ai cứu sống nổi đâu.

Thiếu niên nạt:

- Nói nhảm ! Làm gì có thứ chưởng pháp quái dị đó ?

Y nói có vẻ cứng cỏi lắm, song trong thâm tâm đã bắt đầu lo sợ rồi.

Đã sợ, tất nhiên y dừng lại, rồi tay không nhúc nhích, sau đó mở mắt nhìn Tiểu Linh Ngư dò xét phản ứng.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Người cho rằng ta bịa chuyện ? Tại vì người còn non quá, kiến thức rất hẹp hòi nên chẳng hiểu nổi thứ chưởng pháp đó. Thật ra, nó thất truyền từ trăm năm nay, vô hình chung, ta may mắn học được. Ngoài ra....

Thiếu niên cười lạnh :

- Ngoài ra làm sao ? Chắc người muốn nói là đã sử dụng chưởng pháp đó đánh trúng ta ?

Y cố làm ra vẻ thản nhiên, tỏ cái ý không tin Tiểu Linh Ngư, nhưng làm sao y tránh khỏi nghi ngờ ?

Không tin là có thứ chưởng pháp đó, không tin luôn là Tiểu Linh Ngư sử dụng được loại chưởng pháp quái dị đó. Song y phải ngán, bởi cái tên nghe ghê quá chừng !

Tiểu Linh Ngư vỗ tay cười lớn :

- Đúng đó ! Người đã trúng chưởng của ta, cũng may, ta đánh rất nhẹ tay, chứ nếu không thì người phải kêu khổ rồi. Tuy nhiên, rồi người cũng phải khổ, trừ khi người bái ta làm sư phụ. Bình sinh ta không chịu cứu ai cả, chỉ trừ đệ tử của ta. Muốn sống, người phải làm đệ tử của ta.

Thiếu niên cười lạnh :

- Nếu người tưởng là nói như vậy, mà ta phải chết khiếp, thì đúng là người làm lớn.

Tiểu Linh Ngư trừng mắt :

- Người không tin ? Được ! Được ! Người thử sờ xem cái gân thứ ba bên tả, nơi mặt người đó, lấy tay ấn ấn xuống một chút xem có đau chằng. Nếu đau thì đúng là người trúng chưởng của ta rồi đó. Phàm ai trúng thứ chưởng pháp này đều nghe đau ở chỗ đó hết.

Thiếu niên bĩu môi :

- Hừ !

Tuy vậy, y cũng đưa tay sờ thử. Và y nghe đau đau thật. Bất giác, y biến sắc mặt.

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên :

- Đau phải không ?

Bàn tay của thiếu niên còn đặt nơi đó, bàn tay run run thấy rõ.

Hắn mỉm cười :

- Đúng chứ ?

Thiếu niên kêu lên :

- Đau, là lẽ tự nhiên ! Nơi đó là chỗ yếu nhất trong cơ thể con người, ai chạm mạnh vào mà chẳng nghe đau ? Dù chạm nhẹ cũng nghe đau như thường.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt :

- Nhưng cảm giác đau rất đặc biệt. Cái đau đó, dường tượng như bị kim châm, dường tượng bị cái gì đó nóng nóng thiêu đốt, một cái đau nhức, không phải là đau ê ê, một cái đau rất khó chịu, bắt buộc người phải rên, phải la.

Đoạn hẳn tiếp :

- Bỏ nơi đó đi, sờ xuống dưới một chút, lệch qua bên tả một chút, sờ đi.

Vô hình chung, thiếu niên làm y theo lời hẳn.

Tiểu Linh Ngư theo dõi bàn tay y. Chợt hẳn kêu lên :

- Đúng rồi ! Chính là chỗ đó ! Ấn tay đi ! Mạnh một chút !

Thiếu niên làm theo liền. Bỗng y nhũn người, rồi ngã xuống bất động.

Tiểu Linh Ngư bật cười lớn :

- Cho người tinh quái hơn quý, người cũng bị ta lừa như thường. Người biết ta lừa như thế nào chẳng ?

Thiếu niên trợn tròn đôi mắt nhìn hấn, chẳng nói một tiếng nào.

Hấn tiếp :

- Cho người biết, trên đời này làm gì có cái thứ chưởng pháp Thất Bộ Âm Phong ?

Đã không có thứ chưởng pháp đó thì ta học quái gì chứ ? Nhưng, trên thế gian, thực sự còn có một môn võ công khác là môn Điểm Huyết triệt mạch.

Hấn chạy đi, lôi con bạch mã trở lại, nó được thả lỏng, bỏ đi khá xa. Trong khi hấn đi, thiếu niên nhìn đăm đăm theo hấn, định nói gì đó và chờ hấn trở lại sẽ nói.

Tiểu Linh Ngư nhìn thần sắc của thiếu niên, biết là y nôn nóng muốn nghe hấn giải thích lắm.

Biết vậy, hấn cố ý dần dà lâu hơn, đoạn từ từ thốt :

- Điểm huyết và điểm huyết, hai thủ pháp đều là điểm hết nhưng công hiệu lại hoàn toàn khác biệt, bởi điểm huyết có thể làm cho chết người, chứ điểm huyết thì chẳng bao giờ làm chết người cả. Cho nên, trong võ lâm, người ta nói điểm huyết là tử còn điểm huyết là sanh.

Hấn thuận tay, điểm luôn vào mấy huyết Kỳ Môn, Khí Huyết Nang nơi mình thiếu niên rồi cười hì hì tiếp :

- Đó, điểm huyết là như vậy đó, hai huyết Kỳ Môn và Huyết Hải Nang của người muôn đời vẫn ở hai chỗ đó, chẳng khi nào thay đổi bộ vị, bởi thể người ta gọi là tử, vì nó là những chỗ chết, bất di bất dịch.

Hấn lại vỗ tay hai lượt vào hông của thiếu niên, tiếp luôn :

- Điểm huyết, là triệt đoạn huyết mạch, huyết mạch bị bế tắc thì bất quá người không cử động được, chứ không đến nỗi bị nguy hiểm đến tính mạng. Tuy nhiên, điểm huyết cũng có phương pháp của nó, phải tính toán cách nào điểm trước khi huyết vận chuyển đến chỗ mình điểm, có như vậy mới ngăn chặn được. Nếu mình điểm lúc huyết đi

qua rồi, thì chẳng được ích lợi gì. Do đó người ta mới gọi điểm huyết là sống.

Hắn hỏi :

- Bây giờ người đã hiểu rồi chứ ?

Thiếu niên trầm ngâm một lúc lâu, rồi gật đầu :

- Hiểu !

Tiểu Linh Ngư lại cười hì hì :

- Tuy nói là điểm sống, song cũng không thể phong bế huyết mạch của người lâu như vậy được, vì để lâu huyết không vận hành được đều đều thì người cũng chết, cho nên vừa rồi ta đã giải khai cho người, nhờ đó người mới nói năng được.

Thiếu niên giận lắm, nhưng cố dần lòng hỏi :

- Trước đây, người nhìn thấy bóng ta trải dài trên đất, có phải là để tính toán huyết mạch của ta vận hành đến chỗ nào chẳng ? Tính toán xong rồi, người mới bảo ta ấn tay ?

Tiểu Linh Ngư vỗ tay bôm bốp, cười lớn :

- Đúng ! Người thông minh, dễ dạy quá chừng, dạy một biết mười.

Thiếu niên nghiêng răng :

- Người biết pháp điểm huyết, song biết như vậy cũng chẳng được bao nhiêu.

Hơn nữa, chính người cũng chẳng điểm được vào mình ta, người lừa ta, cho ta tự chạm vào mình ta, chứ người có tài năng gì mà tự hào ?

Tiểu Linh Ngư cười vang :

- Người nói đúng quá ! Người biết tại sao ta phải lừa người chẳng ? Chỉ vì người dạy ta cách điểm huyết, không biết mảy may võ công,

trừ y thuật, người đó biết chỗ, biết nơi nguy hiểm, biết rõ thời khắc song lại không biết cách điếm và phải điếm bằng thủ pháp nào, cho nên ta cũng chẳng học được thủ pháp đó.

Hắn nheo mắt nói tiếp :

- Bởi ta không biết cách điếm, mới nhờ người, bắt buộc ta phải nhờ người, chứ ta đâu có muốn lừa người đâu.

Rồi hắn lại tiếp luôn :

- Chỉ vì người muốn động thủ, chuẩn bị tùy thời khắc mà động thủ, do đó chân khí cứ quanh quẩn ở bàn tay, ở những ngón tay. Ta bảo người ấn tay, người làm ngay, chân khí sẵn có nơi đó lập tức phát xuất. Vả lại ta không bảo người ấn tay đúng huyệt đạo, hoặc gần huyệt đạo, nên người không nghi ngờ. Do đó, người không đề phòng.

Thiếu niên cảm hận :

- Dùng quỷ kế hãm hại người thì đâu có gì hay. Hành động như vậy là kém tư cách anh hùng.

Tiểu Linh Ngư bĩu môi :

- Quỷ kế ? Người phải biết cần phải học hỏi tất dày công phu, phí nhiều năm tháng, mới thực hiện nổi cái quỷ kế đó. Muốn thực hiện quỷ kế đó, phải qua mấy giai đoạn :

thứ nhất là phải làm sao cho người luôn phòng bị, vì bắt buộc phải phòng bị thường xuyên, nên người vận công quy tụ chân khí nơi tay. Giai đoạn thứ hai là làm sao cho người sợ, cho nên ta đưa ra thứ chưởng pháp Thất Bộ Âm Phong khiến cho người hàm hồ, người không tin nhưng cũng chẳng thể không tin.

Thiếu niên thở dài :

- Đủ rồi ! Hai giai đoạn đó cũng đủ lắm rồi !

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Đủ làm sao được ? Ta còn phải tính toán thời khắc vận hành của khí huyết, có tính toán chuẩn thì người mới không nghi ngờ.

Hắn vụt uốn ngược, cất cao giọng :

- Đó là cái tinh túy của võ công và trí tuệ. Nếu võ công của ta không cao, làm sao khiến người đề phòng ? Nếu trí tuệ ta không cao thì làm sao khiến người lơ lửng ? Trước, người đề phòng, sau người lơ lửng, ta khiến được như vậy là ta thừa sức thao túng người, dù người có bái ta làm sư phụ, thiết tưởng cũng xứng đáng lắm.

Thiếu niên nổi giận hét :

- Bái nhận người làm sư phụ ? Đừng có nuôi mộng!

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng :

- Trước khi động thủ, người đã nói rõ ràng rồi, sao bây giờ người giờ chúng?

Thiếu niên thoáng đỏ mặt :

- Thì người cứ giết ta.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Ta hà tất phải giết người. Nếu người không giữ lời nói thì ta cứ theo chót mũi của người, ta móc tròng mắt người, ta cắt lưỡi người, cho người....

Thiếu niên hét lớn hơn :

- Chết, ta còn không sợ, ta sợ gì những việc đó ?

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt :

- Thật người không sợ ?

Thiếu niên gằn giọng :

- Không !

Tiểu Linh Ngư đảo quanh tròn mắt, cười hì hì :

- Được ! Người không sợ thì ta sẽ thay đổi phương pháp.

Thiếu niên nạt :

- Vô ích thôi. Phương pháp gì ta cũng chẳng sợ.

Tiểu Linh Ngư gật gù :

- Cho người không sợ ! Ta sẽ treo người lên cây, ta tuột cái quần người, ta quất vào mông người, thử xem người có sợ hay không cho biết.

Hắn thừa hiểu, có những người không sợ đao, thương, kiếm, kích, dù bị đâm, bị chém, họ cũng chẳng nao lòng, nhưng oái oăm thay, nếu tuột quần, đét vào mông họ, là họ sợ liền.

Thiếu niên biến sắc thoát xanh, thoát đỏ. Mặt xanh là y đang giận, mặt đỏ là lúc y đang thẹn.

Tiểu Linh Ngư cười lớn :

- Đó ! Đó ! Thấy chưa ! Ta biết người phải sợ mà. Thôi, cứ lạy ta làm sư phụ đi, ta không treo, không tuột quần, không đét vào mông đâu. Ta tha hết !

Thiếu niên rùng người :

- Người.... người là một ác ma ! Một tiểu ma nhưng đại ác !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng :

- Người không gọi ta là sư phụ mà lại gọi là ác ma ! Được ! Được lắm !

Hắn cúi mình xuống, đưa tay sờ nơi mông thiếu niên, như để tìm cái giải quần.

Thiếu niên xám mặt kêu gấp :

- Sư phụ ! Sư phụ.

Y kêu gấp đến mấy lượt nhưng lệ thảm tuôn tràn ướt mặt.

Tiểu Linh Ngư lau lệ cho y, dịu giọng vỗ về :

- Khóc làm chi ! Thôi, nín đi. Có sư phụ như ta kể cũng sung sướng lắm, không mừng thì chớ, sao lại khóc ? Huống chi người đã buộc miệng gọi ta là sư phụ rồi, có khóc cũng vô ích. Người còn khóc nữa, ta sẽ treo, sẽ tuột quần, sẽ đét vào mông cho mà xem.

Thiếu niên cắn môi, cố dần lòng, nín khóc.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Ngoan đấy ! Có đệ tử dễ dạy như vậy thật là thích thú vô cùng. Bây giờ đệ tử cho sư phụ biết tên biết họ đi.

Thiếu niên cắn môi, trừng mắt rồi buông gọn :

- Thiết.... Thiết Tâm Nam.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Lan ? Hoa Lan ?

Thiếu niên gất :

- Ai nói Lan ! Nam ! Thiết Tâm Nam !

Tiểu Linh Ngư cười lớn :

- Thế à ? Ta nghe lầm ! Thiết Tâm Nam ! Một nam nhân có cái lòng cứng rắn như sắt. Cái tên hay quá ! Ta không ngờ người mảnh mai, yếu điệu như một thiếu nữ, xinh đẹp như giai nhân, vậy mà có cái tên cứng rắn quá chừng.

Thiệt Tâm Nam bồng ngẩng mặt lên, trừng mắt :

- Người....

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Ta làm sao ? So với người, ta còn cứng rắn hơn, song cái tên của ta chẳng cứng rắn như tên người. Ta là Giang Ngư, Giang Linh Ngư, ta là con cá sông. Người ta nói, cá sông ngon thịt lắm, người có ăn cá sông lần nào chưa ?

Thiệt Tâm Nam nghiêng răng :

- Ta.... hiện tại.... ta muốn ăn !

Y muốn ăn, chẳng phải con cá sông ở xa xôi mà y muốn ăn con cá ở trước mắt, ăn con Tiểu Linh Ngư có chân có tay.

Nhưng không ăn được nên y nghiêng răng như đang nhai tươi nuốt sống con cá trong miệng.

Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc, ngã nghiêng người mà cười, lắc lư thân hình mà cười.

Đoạn hấn chồm tới, mời :

- Cá đây, muốn ăn thì cứ ăn !

Thiệt Tâm Nam sững sờ kêu lên :

- Người.... người....

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên :

- Chứ chẳng phải người muốn ăn một miếng thịt của ta sao ? Cho người biết, cái tâm của người nghĩ gì, ta đều biết rõ, ta đoán chẳng sai đâu.

Thiệt tâm Nam thở dài.

Ngoài sự thờ dài ra, y còn biết nói gì, làm gì nữa ?

Tiểu Linh Ngư lại hỏi :

- Năm nay, người được bao nhiêu tuổi ?

Thiết Tâm Nam đáp :

- Ta lớn hơn người hai tuổi.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Dù người lớn hơn ta mấy tuổi cũng chẳng sao, bởi học là học cái tài, người lớn tuổi mà kém tài ta thì người vẫn có thể làm đệ tử của ta như thường. Vô tài là đệ tử, hữu tài là sư phụ, điều đó....

Bỗng, từ xa có tiếng gọi vang vọng đến :

- Tiểu Linh Ngư ! Giang Linh Ngư! Người khoan đi, ta đến nơi bây giờ !

Một con ngựa từ xa phi nước đại tiến về phía Tiểu Linh Ngư. Trên lưng ngựa là một người mặc y phục sặc sỡ, tóc vấn bính, bính tóc tung bay theo chiều gió lộng. Ngựa chạy gấp, người trên ngựa nóng lòng dừng lại nên khi đến nơi, người đó thúc gối, ngựa chỗi hai chân trước, mông chồm lên, hai vó sau đảo qua một bên.

Nếu người trên ngựa không bám sát vào cổ nó, hẳn sẽ bị hất ra phía trước, rơi xuống đường. Người trên ngựa đúng là Đào Hoa, song đôi má không còn là hoa đào nữa, bởi hiện tại đôi má biến sắc trắng nhợt, một màu trắng chết, chỉ thấy nơi gương mặt của những kẻ chết.

Nhưng một niềm vui hiện ra trong đôi mắt, đôi mắt đó long lanh sáng hơn bất cứ lúc nào hết. Tuy nhiên, ẩn ứợc trong niềm vui đó, có cái vẻ khiếp sợ.

Nàng nhảy xuống lưng ngựa, chạy tới nắm tay Tiểu Linh Ngư, rồi vòng qua như muốn ôm chàng, vừa thờ vừa thốt, tiếng thốt không thành câu :

- A La ! A La ơi ! Cám ơn A La ! Hắn còn ở tại đây ! Thế mà tôi tưởng hắn đã biến mất rồi !

Tiểu Linh Ngư trở mặt :

- A La ? Cái gì la ? Ai là người chạy theo ta?

Đào Hoa thở phì phì :

- Ta van người ! Đừng cười ta ! Đừng ! Cứ đánh ta, cứ mắng ta, nếu người thích đánh, thích mắng. Song ta van người.... người....người hãy chạy theo ta, chạy nhanh!

Nói không kịp thở, cố nói cho tròn cái ý, nhưng nói được bao nhiêu đó rồi, nàng lại bật khóc.

Nàng khóc ồ ồ lên, nghe chướng tai lạ.

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Lại khóc ! Một người khóc, hai người khóc, người này ngưng khóc thì người kia khóc trở lại. Trời ơi ! Ta chết ngộp vì biển lệ của họ mất thôi !

Hắn lấy vạt áo, lau qua ngấn lệ của Đào Hoa, ôn tồn thốt :

- Đừng khóc nữa, khóc mãi thì còn gì là hoa đào ? Khóc mãi, đôi mắt sẽ sưng lên, gương mặt người biến thành hạt đào, xấu xí lắm !

Đang sợ, đang mệt, đang khóc, Đào Hoa như quên tất cả bật cười lên.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay reo:

- Hay ! Hay ! Khóc cũng tài, mà cười cũng giỏi, khóc rất nhanh mà cười cũng rất gấp.

Đang cười đó, Đào Hoa sụm mặt xuống, khóc trở lại liền.

Nàng kéo vạt áo của Tiểu Linh Ngự chùi nước mũi, lúc chùi thì ngưng khóc, chùi xong lại khóc tiếp, khóc mấy tiếng lại thốt :

- Vừa rồi, người chọc tức ta, ta giục ngựa chạy về, ta đánh con ngựa nhiều quá, nó chạy như điên, nhờ thế mà ta về nhanh, nhưng còn xa xa, ta trông thấy cái cảnh đang diễn ra tại các dãy lều....

Tiểu Linh Ngự mỉm cười :

- Cảnh gì đang diễn ra nơi đó. Chẳng lẽ còn cách xa xa mà người thấy có người lén lấy áo người chùi nước mũi ?

Đào Hoa mặc hấn nói gì nói, lại kéo vạt áo của hấn lên chùi mũi, đoạn tiếp :

- Ta chưa thấy gì rõ rệt, song ta nghe tiếng nam nhân hét la, từ bên trong các mái lều vọng ra, tiếng la hét kinh hoàng, còn nữ nhân thì khóc to lên, khóc như cha mẹ chết. Hoà lẫn với những tiếng đó, có tiếng ngựa hí vang, chân ngựa dậm mạnh.

Lấn át tất cả những tiếng đó, một giọng nói ồ ồ vang lên :

- Tất cả đều bất động ! Không ai được nhúc nhích ! Kẻ nào bất tuân là phải chết với lão gia !

Nàng dừng lại, nghĩ mệm mệm một chút rồi tiếp :

- Thoạt đầu, ta định đi tới xem cho biết việc gì đã xảy ra, song suy nghĩ lại một chút, ta xuống ngựa, tìm chỗ khác kín đáo ẩn mình. Nơi đó có một bãi cỏ hoang, cỏ cao ngọn. Ta chui vào đám cỏ, bò lén tới. Bây giờ ta mới trông thấy quanh các mái lều, có vô số người bao bọc. Nhặng người đó chẳng rõ từ đâu tới, tới từ lúc nào, người nào cũng cầm đao, cầm roi, người nào cũng hung tợn lạ thường. Tất cả đều ngồi trên lưng ngựa.

Thoáng trông qua, ta có cảm tưởng họ là những tên cường đạo.

Tiểu Linh Ngự gật gù :

- Cường đạo đã đến ! Tự nhiên là phải có cường đạo đến !

Đào Hoa xì một tiếng :

- Tại sao chúng phải đến ?

Rồi nàng thuật tiếp :

- Bọn đó, lừa tộc nhân của ta và người Hán, dồn vào một chỗ, như dồn đàn dê, đàn lợn, đoạn dùng roi quất liên hồi lên những người đó. Ta hết sức bất nhẫn !

Tiểu Linh Ngư lại gật gù :

- Thế là bọn cướp tại vùng đồng cỏ cũng hung dữ không kém cướp núi hay cướp biển.

Đào Hoa hừ một tiếng :

- Bọn này không phải là cường đạo vùng đồng cỏ.

Đào Hoa tiếp :

- Bọn cướp đồng cỏ, tuy là người Hán, song vì tiện lợi hành nghề, họ mặc y phục mục đồng, còn bọn này, thì đúng là những người Hán từ Quan Nội ra đây. Họ không cỡi ngựa giống Tây Tạng, họ cỡi ngựa sinh sản tại Tứ Xuyên. Ta hiểu được như vậy là vì ngựa Tây Tạng chân cao, ngựa Tứ Xuyên chân thấp. Nhìn qua ngựa là ta biết người.

Tiểu Linh Ngư không cười, không đùa nữa, hấn cau mày thốt :

- Họ từ Tứ Xuyên đến đây, vượt vạn dặm đường, hấn không vì cái việc cướp tài vật, thú vật của các người. Người Quan Nội luôn luôn giàu có hơn người Quan Ngoại.

Nếu họ cần tiền bạc, nếu họ cần cướp, thì tội gì họ phải đi xa chi cho mệt.

Đào Hoa gật đầu :

- Người nói đúng. Họ không cướp của, họ chỉ muốn cướp người.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt :

- Cướp người ? Họ định cướp ai ? cướp người ? Người đẹp quá mà !

Đào Hoa bĩu môi :

- Nói nhảm ! Nếu họ cần gái đẹp thì gái Hán đẹp hơn gái Tạng nhiều, họ cần gì phải vượt vạn dặm đến đây cưới gái Tạng ?

Đoạn, nàng tiếp :

- Họ đến đây là theo dấu một người Hán, họ theo dấu người đó từ Quan Nội ra đến đây, và cứ theo thám tử của họ, thì người Hán đó có mặt trong đoàn người của chúng ta. Cho nên, họ dồn tất cả tộc nhân của ta vào một nơi rồi tra gạn.

Tiểu Linh Ngư hỏi :

- Những người Tạng đó có giao kẻ mà họ tìm cho họ chăng ?

Đào Hoa lắc đầu:

- Nào có biết người đó là ai đâu mà giao ? Do đó, họ lục soát khắp các lều, không tìm gặp nên họ nổi giận cho là tộc nhân của ta dấu mất. Họ hạn định cho nửa khắc thời gian, nếu tộc nhân của ta không đưa người đó ra, họ sẽ lăng nhục tất cả nữ nhân và sát hại tất cả nam nhân.

Từ lâu, nàng đã nín khóc, bây giờ nàng lại bật khóc lên. Rồi nàng nhào vào lòng Tiểu Linh Ngư gào lớn :

- Cho nên, ta chạy đi tìm người, van cầu người trở lại cứu những tộc nhân của ta, ta biết người có thủ đoạn cao thâm, đến cạp già, cạp dữ người còn giết chết được mà, huống hồ bọn cường đạo. Họ dù hung dữ đến đâu thì họ vẫn là người mà, sánh sao được bằng cạp ?

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Người làm ! Có lúc, người hung dữ gấp mấy lần cạp.

Đào Hoa rít lên :

- Nhưng, dù gì thì gì, nhất định người phải trở lại cứu tộc nhân của ta.... Nhất định !

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một chút :

- Mà người có biết họ tìm ai chẳng ?

Đào Hoa đáp :

- Thoạt đầu, ta có ý nghĩ là họ tìm người, nhưng sau đó ta nghe họ nói đến gã Thiết tiểu tử nào đó. Ta mới thức ngộ là chẳng phải người. Bởi người họ Giang mà. Thế người có biết gã họ Thiết là ai chẳng ?

Tiểu Linh Ngư đảo mắt thoáng qua một bên, rồi mỉm cười đáp:

- Gã họ Thiết ? Bình sanh ta chưa nghe ai nói đến cái họ đó cả.

Thiết Tâm Nam trừng mắt nhìn cả hai đối thoại, đến lúc đó, y vụt kêu lên :

- Ta họ Thiết đây. Bọn ấy tìm ta đấy !

Y sợ Tiểu Linh Ngư và Đào Hoa chưa rõ nên xác nhận lần nữa :

- Ta chính là người mà họ tìm đấy !

Đào Hoa kinh hãi, mở to đôi mắt nhìn Thiết Tâm Nam.

Tiểu Linh Ngư đưa tay sờ chót mũi, điểm một nụ cười khổ :

- Ngốc ! Người đúng là một ngốc tử. Tại sao người thừa nhận chứ ?

Thiết Tâm Nam không lưu ý đến hắn, cao giọng nói tiếp luôn :

- Trong bọn cường đạo đó có nữ nhân chẳng ?

Đào Hoa lẩm nhẩm :

- Không.... không có nàng nào cả !

Nàng không tưởng là bọn cường đạo lại tìm một gã khô ngô tuấn tú như vậy. Bởi không tưởng, nên nàng sững sờ, và vì sững sờ, nàng quên khóc.

Thiết Tâm Nam vẫn với giọng cao đó tiếp luôn :

- Được rồi ! Chúng đã đến tìm ta, ta phải theo người về đó gặp chúng.

Đào Hoa lắc đầu :

- Không được ! Không được !

Thiết Tâm Nam hừ một tiếng :

- Sao lại không được ? Ta phải đến đó chứ. Nếu ta không đến thì tộc nhân của người sẽ bị bọn chúng hành hạ....

Đào Hoa cúi mặt, u buồn thốt :

- Người đi đến đó khác nào dê chui vào hang cọp. Ta nữ nào lấy mắt trần nhiên nhìn người đi nạp mạng cho chúng ? Dù là người đến đó để cứu tộc nhân của ta.

Người.... người nên trốn đi là hơn, trốn gấp may ra mới thoát nạn.

Thiết Tâm Nam cười lạnh :

- Người cho rằng ta sợ bọn chúng ? Hừ ! Sá gì bọn đó chứ, cho dù chúng quy tụ hàng trăm người, ta cũng chẳng xem ra gì, huống hồ chỉ có mấy tên. Bất quá, ta phí công búng nhẹ một ngón tay, là tất cả phải ngã lỏng chỏng chứ mong gì chạm đến mình ta nổi!

Đào Hoa trở mắt :

- Người nói thật ?

Thiết Tâm Nam xì một tiếng :

- Chứ ta đùa à ?

Đào Hoa lắc đầu:

- Ta không tin. Nếu khinh thường bọn chúng sao người còn chạy từ Quan Nội ra Quan Ngoại ?

Thiết Tâm Nam sượng, ấp úng :

- Ta.... ta....

Đào Hoa vụt ngẩng mặt lên :

- Hay là người chỉ sợ nữ nhân nào đó ? Cho nên, nghe nói nàng ta không có mặt trong bọn cường đạo là người cảm thấy mạnh dạn hẳn lên.

Thiết Tâm Nam đỏ ửng mặt mày, lâu lắm y mới lấy lại bình tĩnh như cũ gắt :

- Chẳng can gì đến người, hỏi chi dài dòng !

Tiểu Linh Ngư vỗ tay cười lớn :

- Thì ra, người chẳng sợ nam nhân, chỉ sợ nữ nhân. Ha ha ! Sao người giống ta thế ? Nói thật với người, trông thấy nữ nhân là ta nhúc đầu liền !

Thiết Tâm Nam hét lên :

- Giải huyết cho ta, ta đi ngay !

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Không đi được ! Người đi là chết luôn với chúng. Là sư phó, lẽ nào ta biết đồ đệ phải chết mà lại vẫn để cho đồ đệ đi ?

Thiết Tâm Nam trầm giọng :

- Ta đảm bảo với ngươi là ta sẽ trở lại bình yên vô sự !

Tiểu Linh Ngư nghiêng nghiêng đầu ra chiều tư lự một lúc, đoạn bật cười nói :

- Đào Hoa ơi ! Ngươi xem đồ đệ của ta có đáng mặt anh hùng chẳng ?

Đào Hoa nhìn Thiết Tâm Nam, cái nhìn nói rõ sự đam mê của nàng. Thiếu niên đối diện đẹp quá mà, nàng không mê luyến làm sao được ?

Nàng không đáp câu hỏi của Tiểu Linh Ngư, chỉ chấp tay vọng về xa xôi, gương mặt hiện rõ niềm thành kính, lẩm nhẩm :

- Hỡi đức A La ! Xin phù hộ cho hần tai qua nạn khỏi !

Tiểu Linh Ngư cười ha hả :

- Anh hùng cứu mỹ nhân ! Từ xưa đến nay trường hợp đó xảy ra rất thường, song vẫn là giai thoại. Ta làm sao ngăn trở ngươi, cho ngươi mất cái dịp hãnh diện với mỹ nhân ? Được rồi ! Ngươi cứ đi !

Hần cúi xuống, vỗ tay vào mình của Thiết Tâm Nam.

Thiết Tâm Nam đứng dậy liền.

Đào Hoa kêu lên :

- Ngươi....

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Có một anh hùng theo ngươi, ngươi còn cho là chưa đủ sao ? Ngươi lại muốn ta cũng đi theo nữa sao ? Ta đứng đây chờ các ngươi.

Đào Hoa dậm chân :

- Những kẻ nào không muốn cứu người, sau này có gặp tai nạn cũng chẳng có ai cứu cho đâu !

Nàng hận đến độ không buồn nhìn hấn nữa con mắt, bước nhanh đến con ngựa, nhảy lên lưng nó rồi gọi :

- Thiết.... người lên ngựa theo ta!

Thiết Tâm Nam nhìn sang Tiểu Linh Ngự hỏi :

- Người.... ta....

Không rõ y muốn nói gì, chỉ buông hai tiếng mơ hồ vậy rồi thôi.

Y lên ngựa, Đào Hoa giục ngựa chạy liền.

Tiểu Linh Ngự nhìn theo bóng đôi nam nữ đó, cười hì hì, tự thốt :

- Cô nương đa tình ! Đa tình nhưng cái tình không chuyên nhất. Đó là lẽ dĩ nhiên, trên đời này có khi nào đa tình mà chuyên nhất bao giờ. Thiết Tâm Nam rồi sẽ bị nàng ta đeo theo mà làm khổ, chẳng biết đến lúc nào, nàng mới buông tha hấn, để chạy theo một chàng đẹp trai khác.

Hấn vỗ tay vào đầu bạch mã, lẩm nhẩm :

- Ngựa ơi ! Ngựa ! Chúng ta đứng đây làm gì, trong khi ở đó có cuộc nhiệt náo ?

Đi ! Chúng ta đến đó xem nào, nhưng ta cảnh cáo người nhé, nếu gặp một con ngựa cãi ý của người thì người nên tránh xa xa, lánh càng xa càng có lợi cho người đấy. Người cũng như ta, cả hai đều còn nhỏ tuổi quá, nếu vướng vấp phải cái thứ thích nũng nịu, màu mè đó thì suốt đời cầm như đeo gông.

Ngựa chạy nhanh, tóc Đào Hoa bay phát phới theo gió đùa ngược lại, Thiết Tâm Nam bám sát phía sau, tóc nàng chốc chốc lại quét vào mặt y. Chẳng rõ y có cảm giác gì chẳng nhưng y không rời xa hơn để tránh đuôi tóc, mà y cũng chẳng nhích gần tới hơn.

Y cố chịu cho tóc quét vào mặt, chịu như vậy suốt quãng đường trở lại cái dãy lều.

Y thở gấp, mừng tượng một người không quen cõi ngựa, nhất là chưa hề cho ngựa phi nhanh. Chừng như y ngồi không vững trên lưng ngựa, suýt ngã xuống đường mấy lượt.

Đào Hoa vừa nắm cương vừa hỏi :

- Người ngồi vững không ?

Thiết Tâm Nam đáp qua hơi thở :

- Vững !

Đào Hoa bảo :

- Nếu ngồi không vững, người cứ ôm chắc ta đi, ngã. xuống là nguy lắm đấy.

Thiết Tâm Nam buông gọn :

- Ừ !

Y quàng tay ôm nàng thật.

Tay y vừa vòng quanh bụng nàng, nàng run người lên, toàn thân như nhũn lại.

Nàng thốt gấp, hơi thở mạnh hơn tiếng nói, nghe như phều phào :

- Chỉ cần.... người cứu được được người trong tộc của ta, thì.... thì.... bất cứ gì người đòi hỏi ở nơi ta, ta cũng đáp ứng. Ta đáp ứng tất cả !

Thiết Tâm Nam vẫn gọn như trước :

- Ừ !

Đôi mắt của Đào Hoa lóe sáng, có một thứ nhựa gì đang sôi động

trong người nàng, nàng cần phát tiết bớt cái phần dồn ứ đó. Không làm gì được nhưng nàng có ngọn roi trong tay, nàng quạt liên hồi vào mình ngựa như giục nó chạy cho nhanh, cho Thiết Tâm Nam sớm cứu tộc nhân của nàng, để nghe y đòi hỏi nơi nàng, để sẵn sàng đáp ứng sự đòi hỏi đó.

Tội nghiệp thay cho con ngựa ! Nó vô tình chịu đựng một cuộc đốt giai đoạn của cô gái dậy thì.

Không lâu lắm, họ đã thấy những mái lều đen đen vàng vàng, rồi họ nghe tiếng hét, tiếng la....

Đào Hoa hỏi :

- Mình cứ thế này tiến tới, hay phải làm sao ?

Bỗng, một bóng trắng từ phía hậu bay vọt tới.

Bóng trắng đó chính là Thiết Tâm Nam, y đã tung mình lướt đi, khi Đào Hoa nhìn kỹ lại, thì y đã đứng trên đường, cách nàng hơn mười trượng.

Đào Hoa vừa sợ hãi vừa mừng rỡ, cấp tốc kèm ngựa dừng lại.

Với chiếc áo trắng như tuyết, dưới ánh dương quang chói lọi, Thiết Tâm Nam có vẻ thanh cao nhã khiết vô cùng, phong độ đó đúng là của một người phiêu diêu tự tại.

Hình ảnh đó là hình ảnh lý tưởng của bất cứ nữ nhân nào mở rộng cửa lòng, ngày đêm mơ tưởng một tao ngộ đầy hạnh phúc.

Đào Hoa nhìn cảnh đó, quên hết mọi chuyện, quên cả việc cứu người....

Nhưng không gian chẳng bình lặng để cho nàng yên tâm mơ màng. Tiếng hét, tiếng la, tiếng gào khóc từ xa xa vọng đến làm nàng bưng tỉnh cơn say.

Trong tiếng động đó, có luôn tiếng quát của Thiết Tâm Nam.

Dĩ nhiên, y ở gần Đào Hoa nên tiếng quát của y phải vang lớn, át những tiếng động kia.

Y cao giọng quát :

- Thiết Tâm Nam ở đây, kẻ nào tìm Thiết Tâm Nam đó ?

Tiếng hét của Thiết Tâm Nam vang lên, mọi tiếng động tại các mái lều đều im bật.

Tất cả mọi tiếng động đều im thì tiếng gió vang lên, gió đùa ngọn cỏ nghiêng ngã chạm vào nhau kêu rào rào.

Phút giây im lặng trôi qua, một tràng cười cuồng ngạo vang lên, tiếp theo là một giọng nói, cũng cuồng ngạo không kém :

- Được ! Được lắm ! Gã họ Thiết kia, người cũng là người có hạng lắm đó. Người đã chường mặt rồi thì cái chuyến đi này của anh em họ Lý kể ra cũng chẳng đến đời vô công.

Thiết Tâm Nam cười lạnh :

- Ta đã đoán trước, chính là các người đã theo dõi ta ra đến tận vùng Quan Ngoại này. Bây giờ các người gặp ta thì cứ đương diện mà đối thoại. Các người ra ngoài đi, ra tất cả, đừng ẩn nấp trong lều mãi, làm mất tư cách anh hùng.

Y từ từ bước tới.

Có tiếng nhao nhao từ trong lều vẳng ra ngoài, rồi người ào ra, người lên ngựa, ngựa chạy đi, dĩ nhiên là tiến về phía Thiết Tâm Nam.

Đoàn người ngựa rất đông, phỏng tính có hơn mười hai đại hán.

Chúng hùng hổ đổ đến, giả như ai khác ở trong trường hợp Thiết Tâm Nam hẳn phải kinh khiếp lắm.

Nhưng y chẳng hề nao núng, bình tĩnh đứng lại đó, thản nhiên chờ.

Đào Hoa nấp mình trong đám cỏ, vừa lo sợ cho Thiết Tâm Nam, vừa

mừng.

Lo sợ, cái đó đã đành, bởi nàng không tin lắm là Thiết Tâm Nam sẽ đã bại được chúng. Mừng là vì nàng nhận ra Thiết Tâm Nam có khí khái anh hùng vô cùng, nàng có diễm phúc lắm mới gặp được bậc anh hùng như vậy.

Nàng có hứa sẽ đáp ứng mọi sự đòi hỏi của Thiết Tâm Nam sau khi những tộc nhân của nàng được cứu thoát khỏi tai nạn.

Nàng mong muốn sự đòi hỏi của y sẽ là điều ước vọng của nàng.

Mà điều ước vọng của một cô gái dậy thì khi lòng xuân chớm động trước một chàng trai anh hùng khôi ngô tuấn tú là thế nào ?

Nàng mừng, nàng lo, nàng hỏi hạp, sự mừng lo, hỏi hạp đều có những nguyên nhân rất phức tạp.

Thiết Tâm Nam có khí khái anh hùng nhưng bản chất vẫn nhã quá chừng, liệu y có đủ sức chống trả với bọn cường đạo hung hăng như lang sói kia chăng ?

Hơn mười hai đại hán đó bao vây quanh Thiết Tâm Nam.

Y không hề chớp mắt, không hề nhìn một người nào. Y đứng đó như pho tượng trong khi các đại hán ngồi trên lưng ngựa, tên nào cũng có roi hoặc đao, song chẳng tên nào dám đến gần.

Bây giờ, Thiết Tâm Nam mới đảo mắt nhìn quanh chúng một vòng, hừ lạnh một tiếng :

- Các người vượt ranh giới tìm ta, gặp ta rồi thì hãy nói rõ mục đích cuộc truy tầm ta cho ta nghe đi.

Một đại hán chột mắt, có hàm râu ngắn, quăn quăn như râu rồng, cao giọng thốt :

- Anh em ta theo người cốt để hỏi người, vật đó hiện có nơi mình người không ?

Thiết Tâm Nam bĩu môi :

- Chỉ vì vật đó mà các người theo dõi ta suốt ngàn dặm dài ?

Đại hán một mắt gật đầu :

- Phải. Và ta tin chắc là vật đó hiện ở trong mình người Hối là bất quá để vào đề vậy thôi, chứ chẳng lẽ gặp người rồi là bảo người trao ra ngay ? Như vậy là hấp tấp quá đi. Bởi trước sau gì người cũng phải trao ra kia mà, thì cần chi ta phải gấp ?

Thiết Tâm Nam cười lạnh :

- Đúng là vật đó hiện đang ở trong mình ta. Nhưng bằng vào ngàn ấy khối thịt vô dụng các người mà dám theo ta, đòi hỏi ta phải tuân lệnh trao nó ra cho các người thì thật là các người ngu xuẩn tột độ. Cho các người biết, các người chỉ là những khối thịt chờ ngày sinh thối, làm gì được ta mà theo ta ra đây cho vô ích. Các người đừng tưởng ta ngán sợ các người mà chạy ra vùng Quan Ngoại này ẩn trốn.

Đại hán sôi giận quát :

- Câm ngay !

Hắn giật nhẹ cương ngựa, con ngựa lướt tới gần hơn, đồng thời cánh tay vung lên, ngọn roi rít gió kêu lên một tiếng vù, ngọn roi từ bên trên vút xuống.

Thiết Tâm Nam hét :

- Roi !

Y phát bàn tay. Đầu ngọn roi đã nằm gọn trong bàn tay, y giật nhẹ một cái, đại hán rơi xuống liền.

Hắn rơi, tay còn nắm chặt đầu kia của ngọn roi, thân hình chưa chạm đất, Thiết Tâm Nam đẩy mạnh tới rồi giật tay lại liền.

Hắn bị bắn vọt đi, rơi xuống ngoài xa hơn một trượng, ngọn roi đã bị Thiết Tâm Nam đoạt.

Lập tức, Thiết Tâm Nam vung roi sang mấy đại hán đối diện, làm chúng hoảng hồn, cấp tốc giật cương lùi ngựa lại.

Nhưng phía trước lùi thì phía sau tiến, đao chớp, roi rít gió, đao và roi cùng giáng xuống đầu Thiết Tâm Nam.

Thiết Tâm Nam không hề quay đầu lại, chỉ trن mình qua một bên, nhường cho roi và đao giáng xuống khoảng không.

Đồng thời y hoành y quét trái về phía hậu.

Liên tiếp hai tiếng bịch bịch vang lên, hai đại hán trúng phải ngọn roi, rơi xuống ngựa ngay.

Một tên thứ ba sợ roi chạm trúng, nhảy xuống ngựa trước khi ngọn roi bay đến.

Hắn lúng túng thế nào mà không rút chân khỏi bàn đạp, thành ra đầu chạm đất, chân còn dính lũng lảng nơi bàn đạp. Con ngựa kinh hoàng chạy đi, lôi luôn đại hán đó theo.

Hai đại hán rơi xuống trước, vướng vấp thế nào mà lại ngã sấp mình lên mũi đao, một gã bị đao sườn tét một bên hông, gã kia bị đao rọc toét một bên má.

Bọn người còn lại đều biến sắc, sững sờ, chẳng tên nào dám lướt tới.

Thiết Tâm Nam cười nhẹ một tiếng, gằn giọng :

- Ta đã nói các ngươi chỉ là những khối thịt vô dụng, còn lăn lóc đó là để chờ cái lúc bị sinh thú. Vô dụng như vậy mà còn nuôi mộng theo dõi ta, định cướp lấy vật đó thì quả thật có chết cũng đáng đời. Anh em họ Lý đã sáng mắt chưa ?

Bọn người trước mặt y im thin thít.

Nhưng bọn người sau lưng lại không im. Có giọng nói lạnh lùng vang lên :

- Anh em họ Lý có sáng mắt hay không, điều đó chỉ có họ biết mà thôi. Còn anh em họ Mao đây muốn được người làm cho sáng mắt. Liệu người có làm nổi việc đó không ?

Thiết Tâm Nam giật mình kêu lên :

- Tam Mao từ Nga My sơn đến!

Họ đến lúc nào ? Họ có đi chung với đám người của anh em nhà họ Lý chẳng ?

Nếu có sao Thiết Tâm Nam chẳng nhận ra liền lúc bị bao vây ?

Thì ra trong cuộc theo dõi y chẳng phải riêng bọn họ Lý thôi mà cũng có anh em họ Mao nữa.

Nếu thế hẳn còn một vài nhóm người khác nữa, bắt quá những nhóm này chưa ta mặt.

Thiết Tâm Nam quay nhanh người lại.

Không rõ xuất hiện từ lúc nào, đứng nơi chỗ bọn đại hán bị y quét roi nhào xuống ngựa, giờ đây có một con ngựa khác, con ngựa cao lớn vô tưởng. Bình sanh Thiết Tâm Nam chưa hề trông thấy một con ngựa nào có thân vóc như vậy.

Ngựa lớn thì yên phải rộng.

Trên chiếc yên rất rộng đó có ba người ngồi. Người ngồi trước, tướng nhỏ quá chừng, bắt quá chỉ bằng một đứa bé năm, sáu tuổi, nhưng một đứa bé có nhiều râu mà râu lại bạc trắng.

Nếu người đó nhảy xuống đất, nhảy loi chơi thì ai cũng phải cho là một con vượn, chắc chắn không tưởng nổi đó là một con người.

Thường thường thì râu mọc quanh miệng, song râu của người này chiếm trọn gương mặt, mới xem qua, chẳng ai biết được chính là râu mọc lan tràn hay là lông mặt, bởi gọi là lông thì lông đâu có quá dài như vậy, còn gọi là râu thì râu đâu có mọc sai chỗ ?

Nhìn đến đôi bàn tay của người đó, nhìn đến chỗ nào mà y phục không che dấu, người ta mới thức ngộ ra là người đó có một thứ lông đặc biệt mọc khắp mình.

Ngũ quan của y còn nguyên vẹn, có điều vị trí bị lệch lạc đến quái dị, hai mắt không ngang nhau, mắt tả cao, mắt hữu thấp, môi trên phủ xuống trùm kín môi dưới, mũi lại cong ngược lên.

Con người đó không còn nhân dạng, gọi là một quái vật cũng chẳng sai một điểm nào.

Và nhìn một quái vật, có ai không rợn mình, không nhiều thì ít.

Y bật cười khanh khách nói :

- Chắc người có nghe khách giang hồ nói đến Mao Mao Trùn với ngoại hiệu Tước Tâm Chú Phế chứ ? Chính là ta đây ! Ta khuyên người đừng chăm chú nhìn ta, nhìn ta là tâm và phế của người phải nhức nhối, khó chịu lắm.

Thiết Tâm Nam không muốn nghe, nhưng càng cố lờ đi, lại càng nghe rõ hơn, càng nghe rõ lại càng khó chịu.

Rồi y nhìn qua hai người ngồi phía sau.

Người thứ hai, sánh với Mao Mao Trùn chẳng có điểm gì ưa nhìn hơn, bất quá thân vóc có to hơn Mao Mao Trùn phần nào vậy thôi. Nét đặc biệt của hắn là gương mặt thì to mà đầu lại nhỏ, vừa nhỏ vừa nhọn. Tóc của hắn dựng đứng lên, mọc loạn như cỏ.

Y hỏi :

- Người là Mao Công Kê ?

Mặt lớn, miệng rộng, dĩ nhiên những chiếc răng của hắn cũng to, hắn nhe răng cười hì hì :

- Chứ còn ai nữa ?

Thiết Tâm Nam nhìn người thứ ba.

Hai người trước tuy vậy mà còn nhân dạng, dù không còn nhân dạng, nhìn họ cũng có thể tưởng tượng họ là những con người biến thể. Song người thứ ba thì hoàn toàn chẳng còn là con người nữa.

Thân vóc của hắn to lớn hai người trước, người thường thì ai ai cũng có cổ, nối liền đầu với thân mình, trái lại, người này không có cổ, chiếc đầu được đặt ngay trên đầu vai mà đầu lại vuông, trông quái dị vô cùng.

Toàn thân hắn lợp lông đen, lông mọc dài đến độ không ai nhìn thấy một khoảng da nào của hắn, lông lại trùm kín mặt, che khuất trong vện chiếc mũi và miệng.

Hắn không đợi Thiết Tâm Nam hỏi, thản nhiên giới thiệu :

- Mao Tinh Tinh!

Tiểu Linh Ngư đã có mặt quanh đó.

Nấp trong bụi cỏ, hắn trông rõ ba anh em họ Mao. Nếu chẳng sợ bị chúng phát hiện ra thì hắn đã cười to lên từ lúc cả ba vừa đến.

Những người khác thấy chúng đều khiếp hãi, riêng hắn thấy chúng lại thích thú vô cùng.

Đúng là hắn rời Ác Nhân Cốc, giao du trong vũ trụ bao la tìm cái lạ.

Giờ đây gặp cái lạ rồi tự nhiên hắn thích thú.

Hắn tự hỏi, mẹ nào sanh ra cái thứ con, người không ra người, ngợm không ra ngợm, và con như vậy, hắn mẹ chúng phải tởm không tưởng nổi.

Hắn có biết đâu, trong vòng mười năm nay, ba anh em họ Mao từng gieo khắp khiếp khắp sông hồ, ai gặp chúng là như gặp sứ giả câu hồn, chỉ sợ không còn kịp trần trời với thân nhân một vài điều tối cần thiết, để cấp tốc theo chúng về châu Diêm Chúa.

Hắn cười được, chứ người khác gặp chúng, muốn khóc cũng chẳng khóc nổi, chứ đừng nói là cười.

Hắn cười là hắn nấp mình trong chỗ ẩn khuất, hắn cười là vì bình sinh hắn chẳng ngán sợ một ai. Hắn cười được vì hắn chưa rõ ba anh em họ Mao lợi hại như thế nào.

Hồi 13

Tiên Nữ Trừ Ma

Tiểu Linh Ngự nấp mình trong bụi cỏ quan sát tình hình, thấy rõ bọn họ Lý xuất hiện bao vây Thiết Tâm Nam rồi anh em họ Mao mới lặng lẽ tiến đến.

Có thể là họ đợi anh em Lý gia xuất thủ trước. Giả như đoạt được vật gì của Thiết Tâm Nam thì họ sẽ cướp lại. Bằng không nếu anh em Lý gia thất bại thì họ sẽ ra mặt bức hiếp Thiết Tâm Nam.

Bây giờ họ Lý đã không làm xong việc thì tự nhiên là họ Mao xuất hiện.

Cũng có thể là họ Mao theo họ Lý ngay từ lúc tất cả còn ở tại Quan Nội, từ Quan Nội họ theo ra đến đây song họ Lý chẳng hề hay biết.

Đúng là cái cảnh chim ưng rình chim sẻ, thợ săn rình chim ưng, sau lưng thợ săn còn có con hổ dữ chực chờ vồ... Ba người họ Mao xuất hiện rồi, anh em Lý gia và bọn thuộc hạ đều xám mặt. Ai ai cũng run như cây sậy, trong niềm sợ hãi còn có sự thất vọng rõ ràng.

Thế là họ không mong gì đoạt được vật đó khi có kẻ khác mạnh hơn, hung dữ hơn và cũng muốn tranh đoạt như họ.

Nhưng ba anh em họ Mao nào có ác ý thật sự với bọn họ Lý ?

Thế tại sao họ lại sợ quá độ? Bất quá họ nhường đất dụng võ cho anh em họ Mao, rút ra khỏi vòng tranh chấp là được an toàn, cần gì phải quá lo sợ ?

Họ rút đi thật. Nhưng họ không dám đi nhanh. Thoạt đầu họ từ từ thoái hậu, từ từ mở rộng vòng vây, họ lùi xa dần Thiết Tâm Nam, xa dần... Mao Mao Trùn tặc lười:

- Kỳ quái ! Kỳ quái thật ! Cái mà ta tìm là gã họ Thiết chứ nào phải bọn họ Lý ?

Người phải chuồn đi là họ Thiết chứ đâu phải họ Lý? Thế tại sao họ Lý lại định thoát đi còn họ Thiết thì đứng ì ra đó ?

Trong bọn họ Lý có người bạo gan, gượng điềm một nụ cười, vòng tay đáp:

- Anh em tại hạ đâu dám tranh công với các vị tiền bối. Cái vật trong mình gã họ Thiết đó, hiện tại các vị đến đây rồi thì anh em tại hạ xin nhường lại, nhất định chẳng hề dám tranh giành. Cho nên anh em tại hạ rút lui. Bởi không rút đi thì ở lại đây để làm gì ?

Câu nói đó tỏ rõ một sự nhận bại trước khi động thủ. Phàm ai nghe mà chẳng thấy lòng tự ái được ve vuốt nhẹ nhàng? Còn ai không khoan khoái trước sự khuất phục của kẻ khác ?

Nhưng Mao Công Kê bật cười khanh khách hỏi:

- Các người vừa trông thấy bọn ta là bỏ đi ngay, chắc các người cho rằng bọn ta quái dị đến khó nhìn chứ gì ? Các người không muốn nhìn bọn ta lâu phải không ?

Đại hán vừa thốt đó rung người lên, răng đập vào nhau cành cạch... Phải mất mấy phút, hán mới sửa cái lưỡi cho dịu lại để phát âm, và giọng nói của hán bị niềm sợ hãi biến đổi thành khó nghe một chút:

- Đâu... đâu dám... tiền bối... Mao Công Kê cười nhẹ:

- Đã không dám thì sao các người lại bỏ đi ? Bỏ đi là tránh cái tửm, còn chối cãi được sao ?

Mao Mao Trùn cười hì hì thốt:

- Nhị đệ nói sai rồi, họ đâu có đi. Bằng cứ là chân của họ không nhúc nhích kia mà. Nếu có nhúc nhích thì chính là chân của mấy con ngựa. Nếu có muốn đi thì chính là những con ngựa chứ đâu phải tại cái ý của họ. Đừng có nói oan cho họ, nhị đệ.

Mao Công Kê gật đầu:

- Như vậy là họ không có lỗi mà chính là các con ngựa có lỗi.

Đại hán đó tưởng là thoát nạn, kêu lên:

- Phải. Chính các con vật ác hại đó gây nên tội tình... Mao Công Kê lại gật đầu:

- Vậy là chúng đáng tội chết. Chúng phải chết.

Câu nói của Mao Công Kê vừa dứt, Mao Tinh Tinh nhảy xuống đất ngay.

Hai cánh tay của y vừa thô vừa dài, dài đến độ y bước đi mà bàn tay quét đất.

Thân hình của y xem ra thì chẳng gọn gàng song dáng đi của y gọn hơn một con vượn.

Y vừa xuống đất, không ai thấy y lác mình nhưng y đã đến cạnh một ngựa của bọn họ Lý rồi. Bàn tay y chộp lên, con ngựa không kịp hí một tiếng, ngã xuống liền.

Chiếc đầu ngựa to lớn như thế lại nát bét.

Tiểu Linh Ngư kinh hãi nghĩ thầm:

- Con quái vật đó quả có thần lực.

Hắn chỉ nghĩ gọn như vậy thôi. Yù nghĩ vắn tắt đó bất quá hiện ra nơi tâm tư của hắn trong thời gian một giây nhưng trong thời gian một giây đó, ba con ngựa nữa đã bị Mao Tinh Tinh hạ sát, y như con thú nhát.

Những con ngựa khác trông thấy đồng loại bị hại thảm tiết, cùng dậm chân, vó nện bồm bốp, cùng hí vang trời, cùng nhau chực chạy.

Nhưng chúng làm sao thoát khỏi tay Mao Tinh Tinh ?

Tay y vung lên tới tấp, tay đến đâu là ngựa ngã đến đó, người ngã theo. Người không chết nhưng ngựa chết, người không đổ máu nhưng máu ngựa đã chảy khắp vùng, nhuộm cả một khu rộng.

Trong thoáng chốc, trên mười con ngựa đều nằm dài song chẳng con nào còn chiếc đầu nguyên vẹn.

Mao Mao Trùn lên án chân ngựa mà Mao Tinh Tinh lại hành quyết đầu ngựa. Có lẽ y cho rằng chân ngựa có lỗi là do đầu ngựa gây nên, đầu ngựa chủ trương các việc phạm tội đó.

Bọn họ Lý bây giờ từ kỵ sĩ trở thành bộ hành, gương mặt người nào cũng xám xịt.

Tất cả đều sừng sờ tại chỗ, xác thân đứng đó song hồn đã phiêu phưởng tận phương nào.

Chợt một gã hét lên rồi quay mình, phóng chân chạy trời chết, chạy điên cuồng.

Hắn phát điên rõ rệt. Trong trường hợp đó hắn không điên thì cũng chết khiếp.

Hắn hét, tiếng hét của hắn thức tỉnh bao nhiêu người đang chết lặng, bao người chợt tỉnh, toan chạy theo hắn.

Mao Tinh Tinh tặc lưỡi:

- Lại có kẻ không biết nghe lời phải, kẻ đó muốn học thói cương ngạnh của mấy con ngựa. Kẻ đó đáng theo các con ngựa.

Y vọt đi, đầu bắn tới, chân vươn ra sau như chiếc lái thuyền, vọt đi với tư thế đó hẳn phải nhanh hơn một mũi tên bắn.

Bình !

Đầu y chạm vào lưng kẻ đó.

Kẻ đó chỉ kịp quay đầu lại, thân hình đã bị tiện làm đôi, thành ra y chết mà chiếc đầu còn ngoẻo lại phía sau.

Chụp nửa thân trên của đại hán, Mao Tinh Tinh quăng ngược về cho Mao Mao Trùn. Mao Công Kê đón bắt và chuyền qua cho đại ca.

Mao Mao Trùn đưa tay ra. Bàn tay lớn đưng vào lồng ngực, moi lấy quả tim, rồi quăng quả tim trả lại cho anh em họ Lý. Mao Mao Trùn bật cười ha hả:

- Nửa người anh em xin trả lại cho người anh em.

Máu rơi vãi trên đường, từ nơi này quăng qua nơi kia rồi quăng trả lại.

Máu ngựa chảy đã nhiều, tuy có tanh song không ghê rợn, chính máu người mới ghê rợn.

Anh em họ Lý run bần bật.

Thiết Tâm Nam biến sắc.

Mao Mao Trùn cười ha hả:

- Các người không thích? Không thích thì trả lại đây cho ta.

Lão đưa mắt cho Mao Công Kê.

Mao Công Kê nhặt quả tim rơi dưới đất, tung sang cho lão. Lão chụp lấy, dùng tay áo lau qua mấy hạt bụi bám nơi quả tim, đoạn đưa lên miệng cắn nhai ngon lành.

Tim còn nóng, máu chảy rùng rùng, máu theo mép rơi xuống ngực áo.

Tiếng nhai nghe rõ từ ngoài trượng xa.

Ah em họ Lý đã sợ lại càng thêm sợ. Bọn họ như nhũn cả đôi chân, như chực ngã bất tử trong bất cứ phút giây nào.

Thiết Tâm Nam đưa tay che mặt, suýt nôn khan.

Chính Tiểu Linh Ngự, từng trông thấy Lý Đại Chủy ăn thịt người, song dù sao thì lão cũng nấu nướng, lão chỉ ăn thịt chín chứ chưa hề ăn thịt sống. Nhìn cái cảnh này, hấn cũng lợm giọng luôn.

Lý Đại Chuỷ ăn thịt người, phương pháp ăn của lão thuộc vào thời văn minh hơn còn Mao Mao Trùn ăn tim người, phương pháp ăn, nếu ăn như thế mà có một phương pháp thì phương pháp đó thuộc về thời cổ đá man rợ quá chừng.

Nhưng ở thời cổ, cổ nhân ăn thịt sống chỉ ăn thịt thú chứ có ai ăn thịt đồng loại đâu ?

Cho nên Mao Mao Trùn phải thuộc hạng người man rợ, hung ác và lão ăn tim người theo ý thích, do thị hiếu, một thứ thị hiếu tàn bạo.

Thấy Mao Mao Trùn nhai tim sống, Tiểu Linh Ngư nảy sinh cái ý khoan dung cho Lý Đại Chuỷ. Tuy đồng ăn thịt người song Lý Đại Chuỷ còn biểu hiện được phần nào nhân tính qua phương pháp ăn, chứ còn Mao Mao Trùn thì quả thật lão ta là một con ác thú, mà thú thì làm gì có nhân tính?

Tuy nhiên, cái sự ăn tim của Mao Mao Trùn không làm cho Tiểu Linh Ngư chú ý lâu.

Điều mà hắn chú ý chính là thủ pháp của Mao Mao Trùn. Thủ pháp đó linh diệu phi thường qua cách móc tim, quăng đi, bắt lại. Móc chẳng cần nhìn, quăng đi bắt lại cũng chẳng cần nhìn, thế mà vẫn chuẩn.

Đã chuẩn lại nhanh.

Tiểu Linh Ngư vừa kinh, vừa tỏm, lại vừa khâm phục. Vốn có máu giang hồ trong người, trước một kẻ có võ công cao, hắn chỉ nhìn khía cạnh võ công mà không lưu ý đến những gì khác. Cho nên đã tỏm thì đáng lý hắn phải quay mặt đi nơi khác, tránh nhìn thì trái lại hắn còn nhìn chăm chăm hơn, chờ xem bọn họ Mao thi thố sở học.

Trong thoáng mắt, Mao Mao Trùn đã xơi mất một quả tim người.

Rồi lão vỗ tay bôm bốp, diễm nụ cười khoan khoái thốt:

- Gió thu sắp về, không gian sắp lạnh, có một quả tim người, xơi vào vừa ấm vừa bổ, kể ra ta cũng có diễm phúc đấy. Các người nhìn thử

ta đây xem ta có khác trước đây một phút chẳng? Aên một quả tim người, ta thấy tinh thần phấn chấn lạ.

Đúng vậy, thần sắc của lão hưng vượng thấy rõ.

Mắt lão sáng hơn, giọng nói cao hơn, gương mặt hồng hào hơn. Toàn thân của lão như có một thứ nhựa sống mới lưu hành, kích thích mọi bộ phận.

Bổng Thiết Tâm Nam mỉm cười:

- Các người định thị Oai với ta ?

Y dám nêu lên câu hỏi đó chứng tỏ y đã lấy lại bình tĩnh hoàn toàn, y đã nhận định xong một chủ trương.

Mao Mao Trùn cười hì hì:

- Quả tim con người đối với ta là một chiếc bánh bao. Trong lòng ngực của người cũng như trong lòng ngực của mọi người đều có một chiếc bánh bao thơm, ngon, nóng.

Nếu người muốn bảo vệ chiếc bánh bao đó thì người phải trao vật khác thế vào. Có vật khác trao cho ta thì ta không chạm đến chiếc bánh của người. Ta tưởng người nên làm một cuộc đổi chác đó. Ta vừa khỏi nhọc công lấy bánh mà người cũng khỏi khổ vì mất bánh.

Thiết Tâm Nam lạnh lùng:

- Đừng nuôi mộng.

Buông xong câu nói đó, y tràn mình, nhào xuống đất lăn nhanh.

Ba mươi sáu chước, trốn chạy là kế số một.

Nhưng Mao Công Kê đã đứng dưới đất rồi, khi nào lão ấy để cho Thiết Tâm Nam tự ý chạy đi ? Huống chi Mao Tinh Tinh cũng sẵn sàng can thiệp.

Mao Công Kê chưa kịp nhích động thì Mao Tinh Tinh đã vọt mình tới

ngăn chặn Thiết Tâm Nam.

Dù lão có đứng xa xa Thiết Tâm Nam thì đôi tay của lão quá dài, thừa thu hẹp khoảng cách giữa nhau.

Rồi Mao Tinh Tinh nhếch môi cười:

- Khá đó. Yù kiến của người cũng hay song ta có cách đối phó hay hơn.

Câu nói của lão gồm mười sáu tiếng, Thiết Tâm Nam đã đánh ra đúng mười tám chiêu khi câu nói buông dứt.

Mười tám chiêu đó trừ chiêu đầu xuất phát vào khoảng không, còn thì những tiếng bình bình liên tục vang lên, Mao Tinh Tinh hứng tất cả vào mình.

Mười bảy tiếng bình bình vang lên liên tiếp. Tay của Thiết Tâm Nam hoặc trúng ngực, trúng vai, hoặc trúng bụng, trúng hông của Mao Tinh Tinh, mười bảy chiêu xuất phát với tất cả sức lực bình sanh của y nhưng Mao Tinh Tinh chững như chẳng hay biết chi cả, có thể bảo con ruồi đậu lên mình lão thì lão còn hay, chứ mười bảy chiêu của Thiết Tâm Nam chạm vào lão không có một cảm giác của hạt bụi phớt qua.

Mường tượng Thiết Tâm Nam dứ dứ tay, khi tay gần kề mình lão thì y rút tay lại chẳng cho chạm vào.

Nhưng chiêu đó mạnh gấp năm gấp mười những chiêu y đánh bọn họ Lý.

Thế mà bọn ấy u đầu sút trán, nhào nghiêng, vọt ngựa, ngựa hoảng chạy loạn.

Chẳng rõ đã tối mắt hay chưa, đánh xong mười tám chiêu, Thiết Tâm Nam như cuồng tâm, bất kể là mình làm một việc quá vô ích, lại đánh tiếp luôn.

Nhưng những chiêu sau cùng chẳng ra hình dạng chi cả, bất quá y đưa tay lên quơ quơ rồi rút về, để vùng ra miễn cưỡng, chậm chạp.

Thế là nguy.

Đánh người, người đứng một chỗ mặc nhiên cho đánh. Đánh mãi mà người chẳng sao còn y thì đuối sức.

Giả như đối phương phản công thì sao ?

Y xuôi tay, ngậy người thờ dốc.

Mao Tinh Tinh mỉm cười hỏi:

- Đủ chưa ?

Thiết Tâm Nam nghiêng răng:

- Đủ rồi.

Mao Tinh Tinh gạt đầu:

- Thế thì đến lượt ta nhé.

Một tiếng vù vang lên, bàn tay vượn của lão ta bay ra.

Thiết Tâm Nam làm gì dám nghinh đón thế chưởng đó ? Y vội hụp mình xuống.

Đồng thời gian, y vọt mình tới, lòn dưới nách Mao Tinh Tinh lướt ra ngoài.

Song khi nào y chịu vọt ra sông như vậy?

Lướt ngang qua Mao Tinh Tinh, y móc một chiếc chân gạt chân của Mao Tinh Tinh, bàn tay trái lại chạm trúng mình lão.

Mắt thẳng bằng, Mao Tinh Tinh ngã xuống ngay.

Thiết Tâm Nam không dám quay đầu lại, sợ mất thì giờ, y phóng chân chạy gấp.

Vô ích.

Một cái gì đầy lông lá hiện ra lù lù trước mắt y.

Đó là chiếc đầu của Mao Công Kê, một chiếc đầu nhọn nơi đỉnh, xuống đến gương mặt thì nở rộng ra như chiếc mâm. Chiếc đầu đó hiện ra trong đêm tối, xa vài trượng cũng trông rõ ràng như thường.

Không chạy tới được nữa, y quay lại nhìn về phía hậu.

Mao Tinh Tinh uốn mình bật tung lên, vừa đáp xuống liền vươn cánh tay vươn ra, móng tay dài hơn ngón. Lão cười hì hì bảo:

- Trao đây cho ta.

Trông tình hình, Tiểu Linh Ngự biết ngay là Thiết Tâm Nam không thoát khỏi tay của ba anh em họ Mao rồi.

Còn lâu lắm y mới là đối thủ của một chú đùng nói là ba.

Hắn thở dài trầm nghĩ:

- Thế này thì ta phải ra mặt là cái chắc, dù muốn dù không cũng phải ra mặt, nếu ta chẳng thích thấy Thiết Tâm Nam phải chết nơi tay ba lão quái vật. Hắn là đồ đệ của ta mà. Có sự phụ nào thấy đồ đệ thọ nạn lại chẳng ra tay tiếp cứu? Huống chi đồ đệ có vật báu nơi mình, ai lại để cho kẻ khác đoạt báu vật của đồ đệ mà chẳng can thiệp ?

Hắn nghĩ là vật đó phải quý báu lắm, có báu nên Thiết Tâm Nam mới bất chấp nguy hiểm, quyết bảo vệ cho kỳ được.

Giờ đây Thiết Tâm Nam đã bị vòng vây tam giác chừng như vững hơn vách sắt tường đồng. Y xoa xoa tay, y vận chân lực, sắp sửa xuất thủ.

Mà Tiểu Linh Ngự cũng sắp sửa xuất thủ tiếp trợ gã đồ đệ.

Nhưng cả hai chưa ai xuất thủ bởi lúc đó có tiếng lục lạc vang lên leng keng từ xa xa vọng lại.

Rồi một bóng đỏ hiện ra trong tầm mắt của Tiểu Linh Ngư. Bóng đỏ chiếu sáng rực như quả cầu lửa lao đi vung vút.

Quả cầu lửa đó là một người và một ngựa. Ngựa phi nước đại đến nơi.

Ngựa có sắc lông đỏ, người mặc áo màu đỏ. Người và ngựa đồng sắc, màu đỏ hiện lộ dưới ánh dương quang sáng sực lên. Gia dĩ người và ngựa di động nhanh, khối đỏ đó chớp nhanh, thoạt nhìn qua, Tiểu Linh Ngư phải chóa mắt.

Lạc ngựa vang lên, anh em họ Lý hoảng hốt, anh em họ Mao xanh mặt mà Thiết Tâm Nam cũng biến sắc mặt y như xác chết.

Tự nhiên là bọn thuộc hạ họ Lý cũng chẳng gan dạ gì hơn chủ nhân, chúng còn sợ hãi hơn chủ nhân.

Mọi tiếng động tại cục trường ngưng bật. Bao nhiêu người hiện diện đều ngây ra như những thi thể dựng đứng.

Một giọng nói tuy nó có dịu dàng song sắc lạnh vang lên:

- Mươi chín tên cả thầy. Không một tên nào được nhúc nhích.

Người và ngựa đến nơi liền khi câu nói vừa buông dứt.

Người trên ngựa vung tay, ngọn roi ngựa cũng màu đỏ. Ngọn roi giáng xuống đầu bọn người hiện diện như mưa đỏ.

Bọn họ Lý ngã nhào. Ngã vì bị roi đánh trúng chứ chẳng phải ngã để tránh hoặc toan chạy đi.

Chúng làm sao dám tránh, nói gì là toan chạy đi.

Roi đến đâu người ngã đến đó, người nào chưa ngã thì ngã roi đến ngã. Chẳng ai dám ngã trước dù biết rằng roi chạm là đau thấu trời.

Roi chạm đến ai, người đó cắn răng không dám rên la. Nếu chẳng đúng cách ngã cũng không dám giả vờ ngã, và như vậy phải đứng nguyên tại chỗ, chờ bị đánh ngã.

Đánh qua một lượt, bọn họ Lý đều nằm trọn trên mặt đất. Người áo đỏ bắt đầu đánh xuống đất.

Bây giờ bọn họ Lý mới dám lăn mình, song chỉ lăn theo đà roi, không dám lăn quá đà roi, sợ vọt ra ngoài tầm roi mà bị nghi ngờ là trốn tránh.

Tiểu Linh Ngư cao hứng quá, vỗ hai tay khe khẽ rồi reo lên cũng khe khẽ:

- Tiên pháp linh diệu quá chừng. Thiết Tâm Nam có một bằng hữu như vậy thì ta cần gì phải ra mặt nữa.

Hắn cứ tưởng người áo đỏ là bằng hữu của Thiết Tâm Nam, đến kịp lúc để tiếp trợ cho y.

Mà ai trong trường hợp của hắn lại chẳng tưởng người áo đỏ là bằng hữu của Thiết Tâm Nam?

Y bị bọn kia uy hiếp, người này xuất hiện uy hiếp bọn kia, như vậy là tiếp trợ y rồi, như vậy là bằng hữu của y rồi.

Hắn đâu có thấy gương mặt của Thiết Tâm Nam lúc đó như thế nào.

Một gương mặt thậm không tưởng nổi.

Được bằng hữu tiếp trợ mà lộ vẻ thê thảm ra mặt, nghĩ cũng kỳ.

Thực ra Thiết Tâm Nam đứng sờ sờ ra đó, làm gì mà Tiểu Linh Ngư chẳng thấy.

Hắn không thấy vì hắn có nhìn đâu. Hắn bị tiên pháp của người áo đỏ hấp dẫn trọn vẹn. Hắn chỉ nhìn ngọn roi chớp chớp, hắn còn trông thấy bọn họ Lý ngã nhào, bọn họ lăn đi thì làm gì hắn thấy cao hơn ngọn roi?

Anh em họ Mao xấu xí không tưởng nổi.

Người áo đỏ trái lại, đẹp không tưởng nổi. Hai thái cực trong giây

phút bất ngờ đối diện nhau, cái xấu càng xấu hơn và cái đẹp càng đẹp hơn.

Tuy nhiên, chẳng cần có thái cực đối chiếu, người áo đỏ cũng thừa hiện lộ vẻ đẹp tân kỳ.

Anh em nhà họ Mao xấu đến độ chẳng còn là con người, mà người áo đỏ đẹp đến độ cũng chẳng còn là con người.

Một đàng là quái vật, một đàng là tiên.

Y phục đỏ, ngựa đỏ, môi đỏ. Tất cả phản ánh làn da trắng mịn nhuộm phớt màu hồng, bàn tay trắng quá, màu đỏ của ngọn roi là sáng rực bàn tay.

Đôi mắt như điểm sao trời ai hái xuống gắn vào đôi lỗ trũng.

Tiểu Linh Ngư thở dài trầm nghĩ:

- Chỉ nhìn đôi mắt thôi là thần hồn rời khỏi xác. Trăm ngọn roi giáng xuống cái xác vô tri kia còn có cảm giác gì nữa? Tuy nhiên ngọn roi của nàng độc quá. Thảo nào người ta chẳng nói tất cả mỹ nhân đều có cái tâm tàn độc. Lời nói đó không sai lắm.

Phải, người áo đỏ là một nữ nhân.

Bởi chỉ có nữ nhân mới đẹp một cách tưng bừng như vậy. Phải dùng hai chữ tưng bừng mà mô tả cái vẻ đẹp đó, bởi nàng đẹp thật, song chẳng có một điểm thù mỹ nào như những tay liễu yếu mai gầy, gió vờn nhẹ là siêu vẹo chao chao chực ngã.

Trong con người nàng, một thứ nhựa linh hoạt bốc mạnh. Chính thứ nhựa đó tạo cái tưng bừng chứ chẳng phải tưng bừng vì nàng thô kệch.

Nàng mạnh vì cái oai khí chứ không mạnh vì thân vóc.

Thoạt đầu, bọn họ Lý còn lăn còn lộn theo đà roi. Dần dần, chẳng một ai nhích động, dù roi giáng xuống năm bảy lượt, có ngọn rất mạnh đủ bắn họ bay đi xa.

Từ đầu đến cuối, chẳng một ai dám rên la.

Họ không lặn nữa, song nữ nhân áo đỏ chẳng ngừng tay. Roi vẫn tới tấp giáng xuống, mắt nàng trợn trừng, răng nàng cắn lại, mặt trắng hoá hồng.

Đánh người ta như thế mà nàng vẫn chưa dịu cơn giận dữ.

Đánh mãi như vậy mà nàng vẫn rít hai hàm răng, không hề hé ra, mép chẳng hề nhếch để điểm phớt một vẻ cười, dù là cười lạnh.

Thoạt đầu, bởi sợ cho nên Thiết Tâm Nam chết sửng. Dần dần, cơn sợ dịu lại, y quan sát tình hình. Sau cùng thấy nữ nhân áo đỏ tàn nhẫn quá, y không chịu được hết to:

- Bọn họ đã làm gì mà người cừu hận họ đến mức độ đó ? Tại sao người tàn nhẫn hầu như mất cả nhân tính ?

Bây giờ, nữ nhân áo đỏ mới nhếch môi cười lạnh, buông gọn:

- Tất cả những kẻ ác trên thế gian này đều là những kẻ thù của ta. Thù sâu như biển, to như núi, rộng như đồng ruộng bao la. Trừ ác thì ta có cần chi chúng có gây cừu hận với ta.

Thiết Tâm Nam hét:

- Đánh như thế chưa vừa cho người sao ? Dừng tay đi.

Nữ nhân áo đỏ hừ một tiếng:

- Người muốn ta dừng tay nhưng ta lại muốn đánh mãi thì sao?

Vừa thốt, nàng vừa vung tay đánh tiếp, đánh nhanh hơn, mạnh hơn.

Nhưng rồi nàng cũng dừng tay, đoạn nàng quay sang bọn anh em họ Mao, quát mắng nhìn họ, lại bật cười lạnh, gật gù:

- Tốt ! Tốt ! Các người không chạy đi. Thông minh đấy. Bởi ta có quên các người đâu, các người khôn hồn nên mới chẳng bỏ chạy đó.

Mao Mao Trùn bật cười ha hả:

- Cô nương bảo bọn này đứng lại thì làm sao bọn này dám chạy đi.

Nữ nhân áo đỏ trầm giọng:

- Các người có biết tại sao ta chưa xử dụng roi với bọn các người chẳng?

Mao Mao Trùn cười hì hì:

- Không biết được.

Nữ nhân áo đỏ thân nhiên:

- Roi đánh người là đánh người sống, roi không đánh người chết.

Mao Mao Trùn trả đũa:

- Cô nương biết tại sao bọn tại hạ chẳng chạy đi không?

Nữ nhân hừ một tiếng:

- Chứ các người dám chạy đi à ?

Mao Mao Trùn cười quái dị:

- Bọn tại hạ không chạy là vì chẳng sợ cô nương. Đã không sợ thì còn chạy đi làm gì ?

Chừng như ba anh em họ đã thương lượng trước với nhau rồi, cho nên một người vừa thốt là cả ba cùng bay lên.

Mao Công Kê xử dụng chiếc đầu, lão lao vọt tới, bắn đầu vào hông nữ nhân.

Mao Tinh Tinh sử dụng đôi tay, bàn tay của lão giáng xuống đầu ngựa.

Mao Mao Trùn xử dụng móng tay, cả mười móng chụp vào hai mắt.

Ba anh em xuất phát thế công một lượt, hai đánh người, một đánh ngựa.

Nữ nhân bảo vệ ngựa thì hẳn phải bị trúng mình, còn như bảo vệ mình thì ngựa phải chết.

Đầu ngựa nào chịu nổi tay quyền của Mao Tinh Tinh?

Vách núi cũng không chịu nổi chiếc đầu của Mao Công Kê húc vào.

Và nhanh đến đâu cũng không tránh thoát mười móng tay của Mao Mao Trùn móc mắt.

Cả ba tiến công vừa nhanh vừa mạnh, lại phối hợp động tác đúng điệu quá chừng.

Gia dĩ chiêu thức của họ rất chuẩn, anh cả đánh trên, người giữa đánh giữa, em út đánh dưới.

Tiểu Linh Ngư tự hỏi chẳng biết nữ nhân phải làm cách nào để tránh khỏi ba chiêu độc đó, hai cho nàng, một cho ngựa.

Nhưng hẳn khỏi phải lo vay sợ mượn lâu.

Nữ nhân lạnh lùng quát:

- Bọn người muốn chết gấp đây.

Nàng khẽ kêu một tiếng, con ngựa chồm hai chân trước lên, đứng sừng như người.

Nó chịu hai chân sau cứng nơi mặt đất, hai chân trước chồm lên rồi đạp xuống, đạp trúng đầu Mao Tinh Tinh.

Mao Tinh Tinh đủ sức chịu mấy đấm của Thiết Tâm Nam chứ làm sao chịu nổi cái đạp của con ngựa ?

Lão lách mình qua một bên song chậm một chút, chân ngựa đạp

xuống đầu vai.

Dĩ nhiên là lão phải ngã, ngã xuống rồi lão còn lăn lộn.

Chỉ mới nhếch con ngựa lên là nàng đã tránh được cái nguy cho nó, lại còn trả hận cho nó. Phản ứng của nàng tài tình quá, Tiểu Linh Ngự muốn vỗ tay tán thưởng lắm.

Hắn thừa hiểu thiếu nữ đó có võ công cao tuyệt, song hắn không tưởng là con vật cũng tài tình quá chừng.

Dù chủ nhân của nó huấn luyện đúng phương pháp nhưng nếu nó không thông linh thì làm sao nó lãnh hội được sự chỉ giáo đặc biệt để có một cái thể song hành của hai ý tưởng, ý của chủ và ý của nó.

Bị cái cảnh ngựa đạp người hấp dẫn một giây, Tiểu Linh Ngự nhìn trở lại Mao Công Kê và Mao Mao Trùn, hắn còn kinh hãi hơn nữa.

Cả hai đang nằm trên mặt đất. Mao Mao Trùn đứt mất hai bàn tay, chỉ còn cổ tay trơ ra như hai cành cây trụi lá, trụi ngọn. Còn Mao Công Kê lại thê thảm hơn nữa, đầu của lão bị chẻ làm hai.

Phải biết là đôi mắt của Tiểu Linh Ngự cũng linh hoạt lắm. Thế mà vừa nhìn sang qua bên này một thoáng, trở qua thì bên kia lại chẳng nhận định kịp những gì diễn biến trong cái giây ngắn ngủi đó.

Thiếu nữ áo đồ quả có thủ pháp thần diệu.

Nàng hạ ba ác quỷ dễ hơn người ta đưa tay ra ngắt ba chiếc lá, nhanh hơn cả cái việc ngắt lá.

Nàng ngồi nguyên trên lưng ngựa. Con ngựa đã trở về tư thế cũ, cả người và ngựa cơ hồ không hề nhích động.

Tiểu Linh Ngự không hiểu tài nghệ của thiếu nữ cao đến mức độ nào. Bất quá hắn cho rằng cao, thế thôi.

Nhưng Thiết Tâm Nam thừa hiểu bản lĩnh của nàng.

Bởi thừa hiểu, y biết rõ thế nào anh am họ Mao cũng phải lâm vào

cảnh đó, nếu thiếu nữ để ý đến họ và nếu họ chống đối với nàng.

Cho nên Tiểu Linh Ngư kinh hãi trước kết cuộc thâm hiểm cho ba anh em họ Mao còn Thiết Tâm Nam thì thản nhiên như thường, thản nhiên như nhìn một đứa bé lên ba, lên năm nhảy xuống dòng sông sâu là cảm chắc phải chết chìm.

Y đứng nguyên tại chỗ, không hề tỏ lộ một cảm nghĩ gì chứng tỏ cảnh tình trước mắt có làm cho y dao động tâm ý.

Nói rằng y trầm trụ khí cũng được.

Nói rằng y khiếp quá đến chết lạng người cũng chẳng sai. Bởi hiện tại y đang ở trong một cửa hai cảnh trạng đó mà hai cảnh lại giống nhau.

Sự thực như thế nào thì chỉ có mình y là biết rõ.

Giả như cho rằng y khiếp sợ thì nhất định là vì một lẽ nào khác chứ chẳng vì cái chết thảm của anh em họ Mao.

Thiếu nữ không nhìn y, chỉ quét mắt quanh bốn người nằm bất động trên mặt đất.

Nàng lấy đầu roi, vít người này rồi vít người kia, soát lại một lần xem có ai còn sống chẳng.

Không một cái xác nào nhúc nhích.

Tất cả đều chết. Mười chín người chết, mười chín chiếc xác nằm ngổn ngang, chẳng kể những xác ngựa.

Không một chiếc xác nào lành lặn, cả người lẫn thú hoặc nát đầu, hoặc gãy tay, hoặc lòi chân, hoặc tét da lòi xương.

Bao nhiêu cái xác đó chìm trong vũng máu.

Ngày tại đồng cỏ dường như rất ngắn, vừa mới là giờ Ngọ đó, bây giờ thái dương chênh chếch về tây, còn không lâu lắm thì đêm sẽ về.

Dưới ánh tà dương, mặt thiếu nữ đỏ hơn, cạnh thiếu nữ cũng là màu đỏ, một vũng máu rộng đỏ ngầu.

Ánh tà dương làm cho gương mặt nàng đỏ hay ánh máu ngời lên ?

Nhưng dù sao thì sao, màu đỏ đó làm tăng sắc đẹp của nàng. Sắc đẹp vừa rực rỡ vừa hấp dẫn, nhìn nàng không ai còn tâm tư nghĩ đến cái ác của nàng.

Bởi thiếu nữ trong một lúc sát hại mười chín mạng người không kể một số ngựa, nếu chẳng có cái tâm độc thì dễ thường nàng là một thôn nữ nhỏ từ cọng cỏ cho lúa mọc tốt tươi à ? Người và thú kia là cỏ sao? Và nàng giết người và thú để đem lại sự ích lợi cho đời sao?

Dù mười chín người kia có đáng tội chết thì nàng giết họ cũng không tránh được tiếng ác, cực kỳ ác.

Nàng từ từ bước tới cạnh các xác chết, thản nhiên nhìn.

Gió từ xa nhẹ thổi phát phơ mớ tóc của nàng. Tiểu Linh Ngư thấy nàng đẹp quá.

Mười chín người đã chết, còn lại một Thiết Tâm Nam.

Y có thoát chết chăng? Thiếu nữ có giết y chăng? Sợ hay không thì chỉ có mình y biết, y vẫn đứng bất động tại chỗ không hề nhúc nhích, tỏ ra toan chạy trốn.

Không. Y không chạy trốn, y sẵn sàng chờ cái gì muốn đến với đến.

Thiếu nữ lên ngựa, quay ngựa lại đối diện với Thiết Tâm Nam, giục ngựa đến trước mặt Thiết Tâm Nam.

Nàng đổi tư thế đó, Tiểu Linh Ngư không còn trông thấy mặt nàng nhưng hẳn tưởng là nàng đang điểm một nụ cười.

Hắn lại nghĩ, lúc không cười nàng còn đẹp mê hồn, hẳn lúc cười thì nàng phải đẹp gấp mấy lần.

Rồi hẳn tiếc là không được nhìn nàng lúc nàng cười.

Hắn cho rằng vị tiểu cô nương đó có ý tứ gì đối với Thiết Tâm Nam cho nên mới hạ sát không gớm tay bọn chống đối Thiết Tâm Nam.

Đúng như Tiểu Linh Ngư đã nghĩ, thiếu nữ cười, bởi tiếng cười của nàng vang lên nghe rất rõ song lại là tiếng cười lạnh Nàng cười lạnh thì làm gì nàng có ý tứ với Thiết Tâm Nam.

Nàng thốt:

- Tốt lắm đó, Thiết Tâm Nam. Ta khen người có tài, chạy thoát từ quan nội đến đây. Người phải biết là người nào thoát khỏi tay ta, chạy đi rất xa là người đó phải có tài. Xưa nay có ai chạy thoát tay ta đâu? Chỉ có mình người thôi. Trước người không có ai và sau người cũng sẽ chẳng có ai. Người hãy tự hào đi là vừa.

Thiết Tâm Nam trừng mắt nhìn nàng không đáp.

Nàng tiếp:

- Nhưng bây giờ thì kể như chấm dứt. Chấm dứt cuộc chạy trốn, chấm dứt cái tài chạy thoát khỏi tay ta. Cái tài của người không lâu bền. Cho nên người chẳng tự hào là phải lắm.

Thiết Tâm Nam hừ một tiếng:

- Bởi thế ta chẳng cần phải chạy đi đâu nữa.

Thiếu nữ gật gù:

- Thông minh. Người vừa có tài lại vừa thông minh. Trên thế gian này phỏng có mấy kẻ thông minh bằng người? Nhưng nếu người thông minh hơn thì chắc người không đợi ta bức bách người trao vật đó ra. Nếu người thông minh hẳn người giúp ta đỡ nhọc công xuất thủ.

Bây giờ Tiểu Linh Ngư không còn mơ hồ nữa.

Chẳng những thiếu nữ không có ý tứ gì với Thiết Tâm Nam mà trái lại nàng không có hảo ý với y chút nào.

Nàng giết chết bọn kia là ngăn chặn một số người toan đoạt vật đó, để nàng rộng đất tung hoành, để một mình nàng chiếm trọn.

Nàng chỉ dọn sạch mọi trở ngại, rồi nàng nhẹ bước đến mục tiêu.

Nàng là một thợ săn, giết con chim ưng chẳng phải để cứu chim sẻ mà chỉ vì nàng muốn ăn thịt con chim sẻ.

Nàng giành mồi, không hơn không kém.

Thế là nguy cho Thiết Tâm Nam. Đối với bọn họ Mao, Thiết Tâm Nam còn bắt lặc thì đối phó với thiếu nữ thừa sức hạ sát tất cả một cách dễ dàng thì y còn hy vọng gì thoát nạn?

Thiếu nữ đến, Tiểu Linh Ngư thở phào cho là hấn khỏi cần xuất thủ.

Thiếu nữ giết tất cả bọn chống đối Thiết Tâm Nam rồi theo lý thì hấn phải nhẹ nhàng hơn.

Song sự tình trái ngược hấn. Hấn phải ra mặt và cần phải ra mặt gấp mới mong can thiệp kịp thời. Hấn đưa tay mò mò trong mình, lấy ra một vật gì đó rồi từ từ bò tới.

Nhờ gió đùa, cỏ bật kêu rào rào, tiếng động của Tiểu Linh Ngư bị tiếng cỏ khuất lấp.

Thiếu nữ áo đỏ chờ một chút, chẳng nghe Thiết Tâm Nam nói gì, chẳng thấy y nhích động, gằn giọng hỏi:

- Người trao hay không trao?

Thiết Tâm Nam lắc đầu:

- Ta đâu có biết người đòi vật gì ? Và vật người đòi đó, ta có hay không có ?

Thiếu nữ nổi giận:

- Bình sanh ta không hề nói chuyện dài dòng với ai cả. Ta muốn gì thì chỉ nói một tiếng là đủ. Đối với người ta kiên nhẫn lắm đó, người phải

biết như vậy. Ta khuyên người đừng có giả vờ.

Cánh tay nàng đột nhiên bay lên, bàn tay xoay nhẹ, ngọn roi vút một tiếng.

Ngọn roi giáng nhanh, trúng đích. Cái đích là lưng của Thiết Tâm Nam, cũng may là nàng không dùng lực quan trọng, ngọn roi chạm rất nhẹ.

Thiết Tâm Nam bất động, thần sắc không thay đổi.

Y cười nhạt thốt:

- Vô ích. Dù người có đánh chết ta cũng chẳng có vật gì, bởi lẽ giản dị nhất là ta chẳng có vật gì cả.

Thiếu nữ hét:

- Giỏi. Người bức ta phải động thủ đấy nhé. Người nên hiểu là một khi ta vung tay là chẳng khi nào ta dừng tay. Trừ trường hợp người chết rồi thì họa may ta mới dừng tay.

Chẳng lẽ người không biết tính khí của ta? Chẳng lẽ... Niềm phần uất của nàng càng phút càng lên cao, càng phần uất nàng càng chăm chú vào Thiết Tâm Nam, không hề lưu ý đến sự vật bên ngoài.

Trong khi đó, Tiểu Linh Ngựa đã bò đến gần, rất gần, sát phía sau ngựa của nàng.

Bàn tay hấn chộp lên, vật trong tay hấn lóe sáng, vật đó đốt lông đuôi con ngựa.

Ngựa dù là ngựa thần nhưng làm sao không sợ lửa?

Lửa đốt lông, lửa cháy đến da, con ngựa đau quá, vọt tới liền.

Thiếu nữ vừa nói đến đó thì con ngựa đã vọt đi, chở nàng ra xa hơn mười trượng.

Giả như nàng nhảy xuống ngựa thì Thiết Tâm Nam và Tiểu Linh Ngựa

dù có mười chân cũng chẳng chạy thoát.

Nhưng nàng quý con ngựa hơn sanh mạng và nó còn chạy xa lắm, chạy cho đến khi nào nó hết đau mới dừng lại, nếu nàng nhảy xuống đất, nó chạy mất thì sao?

Do đó, nàng cứ bám nơi lưng nó, nó chạy đến lúc nào ngừng thì mặc nó.

Tiểu Linh Ngự đã đoán được điều đó nên hấn mới nảy sanh cái ý lấy vật đánh lửa, men men tới, bất thành lình bật lửa lên đốt đuôi ngựa.

Con ngựa chạy như điên.

Thiếu nữ áo đỏ vừa bám cứng nơi lưng ngựa vừa gọi to:

- Anh Đào. Anh Đào. Đừng sợ chứ... đứng lại đi.

Nếu nàng nhảy xuống ngựa, kèm ngựa lại cũng chẳng khó khăn gì. Song con Anh Đào quá sợ, làm sao kèm được con ngựa trong lúc quá sợ cho nó đứng lại được?

Nếu nàng nhảy xuống, nắm chặt dây cương giữ nó, nó sẽ lồng lên, rất có thể nó không nhận ra chủ nhân mà đá tứ tung thì càng thêm khổ.

Cuối cùng, nàng đành để cho nó chạy.

Phải biết con ngựa của nàng thuộc loại quý, đang lúc bình thường nó vượt nổi ngàn dặm đường trong ngày thì lúc nó hoảng sợ nó, nó còn chạy nhanh đến đâu.

Trong thoáng mắt, nó chở thiếu nữ đi xa mất dạng.

Trong khi con ngựa vọt đi, Tiểu Linh Ngự bước tới nắm tay Thiết Tâm Nam. Đoạn cả hai quay mình, nhắm hướng ngược chiều chạy đi.

Con tiểu bạch mã của hấn, ở xa xa, thấy thế vội cất vó chạy theo hấn.

Ngựa chạy theo, Tiểu Linh Ngự không dám dừng chân lại để cả hai lên lưng ngựa.

Cả hai cứ chạy, bất kể sống chết.

Họ chạy như thế được một lúc lâu, chẳng rõ đã vượt bao nhiêu dặm đường, cả hai đổ mồ hôi ướt mình.

Họ chạy đến đêm xuống rồi mà vẫn chưa dừng lại.

Phía trước mặt, một ngôi nhà gỗ siêu vẹo hiện ra, Tiểu Linh Ngự bắt chắp trong nhà có người hay không, chạy nhào vào đó.

Vào đến bên trong ngôi nhà rồi, cả hai cùng ngã xuống. Họ mệt lã, chừng như chạy thêm mấy thước nữa là họ phải đứt hơi mà chết.

Ngã xuống rồi, họ thở dốc, sức đã kiệt, họ thở không thành hơi, mãi một lúc lâu, họ mới thở mạnh được.

Thở mạnh được rồi, họ bắt đầu lấy lại sức lực, họ càng thở gấp, thở ồ ồ như trâu xịt nước.

Lúc họ ngã xuống, họ còn tâm thần đâu để xem cái tư thế ngã như thế nào?

Thiết Tâm Nam nằm ngang, Tiểu Linh Ngự nằm dọc, đầu của Tiểu Linh Ngự chổng lên ngực của Thiết Tâm Nam.

Khi hấn tỉnh lại, hấn nghe ngực của Thiết Tâm Nam còn nổi trống trện bên trong.

Mãi đến lúc đó, y cũng chưa hoàn toàn hoàn hồn. Cũng may là ngôi nhà bỏ hoang nên cả hai chẳng gặp khó khăn gì.

Bây giờ họ mới nhận ra, đầu cổ của họ vướng tơ nhện khắp cùng, và họ thấy nơi nào trong nhà cũng có tơ nhện giăng mắc.

Tiểu Linh Ngự đưa tay toan vuốt sạch những tơ nhện bám nơi đầu nhưng Thiết Tâm Nam đã vụt đẩy hấn văng ra xa.

Y đẩy gấp, đẩy mạnh quá, Tiểu Linh Ngư chẳng kịp phản ứng, thành ra lăn tròn mấy vòng trên sàn nhà.

Hắn trừng mắt gắt:

- Ta cứu người thoát nạn, người đáp ơn ta bằng cách đó à?

Thiết Tâm Nam thoáng đỏ mặt:

- Ờ ! Ờ ! Ta quên mất. Ta phải tạ Ôn người mới phải. Tha lỗi cho ta nhé.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Tha lỗi cho người. Muốn tha lỗi cho người thì ta cần phải chờ hết đau. Mỗi lần được người tạ Ôn là mỗi lần ta suýt gãy tay, gãy chân.

Thiết Tâm Nam càng đỏ mặt, Tiểu Linh Ngư càng cười rộ.

Hắn ngồi lên nói tiếp:

- Lạ quá. Động một chút là người đỏ mặt lên như xử nữ tiếp xúc nam nhân lần đầu trong đời. Ta có cảm tưởng người là một thiếu nữ.

Thiết Tâm Nam bối rối:

- Ta... ta... Y thốt, tiếng của y nhỏ quá, chừng như quá quỳnh quáng, không kịp lấy hơi mà thốt. Tiếng nói nghe nhỏ như tiếng ruồi bay, chính y cũng chẳng nghe lọt, nói gì là Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư lờ đi, tiếp luôn:

- Nhớ lại lúc đó, ta sợ quá. Ta ở ngoài cuộc mà còn sợ thay, huống hồ là người.

Cái vị tiểu cô nương đó lợi hại không tưởng nổi mà lại đẹp không tưởng nổi. Ta tự hỏi là tại sao tạo hoá tạo ra một con người đẹp rồi còn cho luôn một cái tâm tàn độc như thế?

Nội cái đẹp không cũng đủ giết người rồi, cần gì phải cho thêm nàng

cái tâm tàn độc.

Thiết Tâm Nam lấy lại phần nào bình tĩnh, bắt đầu cười được rồi.

Y thốt:

- Trên giang hồ, những kẻ không ngán nàng chỉ sợ chẳng đếm đủ đầu ngón tay.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Cái đó đã hẳn. Chính ta đây, trời ta chẳng sợ, đất ta chẳng ngán, quỷ thần ta xem thường, mà ta còn phải sợ nàng, thử hỏi ai chẳng sợ nàng chứ. Ghê quá !

Hắn vụt hỏi:

- Mà người có biết nàng tên chi chẳng?

Thiết Tâm Nam đáp:

- Nàng họ Trương. Khách giang hồ gọi nàng là Tiểu Tiên Nữ Trương Thanh.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay:

- Tuy nhiên, ta chẳng sợ nàng dù nàng đáng sợ. Người biết tại sao không? Tại vì nàng chẳng trông thấy ta, nàng chẳng nhận ra ta... nói cho cùng, nếu bắt buộc phải động thủ với nàng, ta vị tất lại bại nơi tay nàng.

Thiết Tâm Nam mỉm cười:

- Điều đó ta khuyên người đừng hy vọng. Người không thắng nổi nàng đâu. Không rõ ai truyền thụ võ công cho nàng, nàng chỉ mới góp mặt trên giang hồ gần đây thôi.

Nếu ta không làm thì nàng xuất đạo chưa tròn một năm, thế mà nàng đã hạ hơn năm sáu mươi cao thủ võ lâm đấy.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Những người bị nàng đánh bại, tài nghệ của họ ra sao mà người cho rằng là cao thủ võ lâm.

Thiết Tâm Nam quả quyết:

- Chẳng hạn... Tiểu Linh Ngư vụt cao giọng chặn lại:

- Mà thôi, bỏ qua việc đó đi, nàng đánh ai bại thì mặc nàng, ta chưa bại nơi tay nàng là được. Bây giờ người cho ta biết, vật gì người giữ trong mình đó, mà người này đòi, người kia hỏi. Người lấy ra cho ta xem đi.

Thiết Tâm Nam giật mình:

- Vật gì ? Ta có vật gì đâu ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Vật gì thì người biết chứ ta làm sao biết được. Người thử nghĩ xem, bọn đó theo người ra đến đây để rồi chết thảm. Chết cũng vì cái vật nơi mình người. Còn người, người cũng quyết liều mạng giữ vật đó, dù chết cũng giữ cho kỳ được. Thà chết rồi, có ai đoạt thì người cũng cam tâm. Đương nhiên là phải có nguyên nhân chứ ?

Thiết Tâm Nam lắc đầu:

- Ta chẳng hiểu tại sao. Chúng liều chết là do ý nguyện của chúng, còn ta chẳng có vật chi cả. Chúng có đánh chết ta, ta cũng phải chịu, chứ lấy đâu ra vật mà trao cho chúng để chuộc mạng? Huống chi ta nào có biết chúng đòi vật gì?

Tiểu Linh Ngư chụp chéo áo y, hét lớn:

- Ta cứu tánh mạng người, ta không cần người đáp ơn, chỉ đòi người cho ta xem vật đó thôi. Thế mà người vẫn khăng khăng từ khước. Lương tâm người để đâu chứ? Hà huống, ta chẳng có ý đoạt vật đó mà. Ta cũng chẳng có ý hãm hại người mà.

Thiết Tâm Nam dịu giọng:

- Người buông tay đi... ta sẽ nói cho biết.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Được rồi, ta buông tay đây, song người đừng hy vọng giờ trò nhé.

Thiết Tâm Nam thở dài:

- Việc này rất bí mật, ta yêu cầu người nghe ta nói rồi, đừng thuật lại với ai.

Tiểu Linh Ngư lại hừ một tiếng, lớn hơn tiếng trước một chút:

- Ta thuật lại cho ai nghe chứ ? Cho người biết, bởi ta thích người nên liều chết cứu người. Ta thích người thì điều bí mật của người ta phải giữ kín, chứ ta còn thích ai khác mà đem sự việc tiết lộ cho kẻ ấy nghe? Ngốc tử lo xa quá đi thôi.

Thiết Tâm Nam lại đỏ mặt.

Nhưng y lấy ngay vẻ bình thản, ngẩng mặt lên, thấp giọng thốt:

- Vật đó không có nơi mình ta.

Tiểu Linh Ngư trợn trừng đôi mắt, nhìn sừng Thiết Tâm Nam. Một lúc lâu, y cười to:

- Tốt ! Tốt !

Thiết Tâm Nam hấp tấp hỏi:

- Người cười chi?

Tiểu Linh Ngư càng cười lớn:

- Người cho ta là một đứa bé con ? Người định lừa ta ?

Thiết Tâm Nam gằn giọng:

- Ta thề là ta không lừa người.

Tiểu Linh Ngư cười mỉm:

- Vật đó không có nơi mình người? Thế những người kia theo người ra đến đây làm gì? Còn người tại sao lại chạy trốn?

Thiết Tâm Nam thở dài:

- Chỉ vì cái vật đó do một người chí thân của ta mang đi. Ta sợ ngoại nhân ám hại y nên ta cố ý làm như là ta có vật đó nơi mình, lừa chúng theo ta, để cho người chí thân của ta an toàn. Ta thực hiện một cái kế, đánh lạc hướng truy tầm của chúng, chỉ có vậy thôi.

Tiểu Linh Ngư sửng sờ.

Lâu lắm hẳn mới buột miệng kêu lên:

- Thì ra người dùng kế kim thiên thoát hoặc điệu hổ ly sơn.

Thiết Tâm Nam gật đầu:

- Phải.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Ta không ngờ người khẳng khái quá chừng. Dám lãnh cái nguy, mong cho người được an toàn. Người tốt quá.

Thiết Tâm Nam cúi thấp đầu, nhẹ giọng:

- Không hẳn là tốt đâu, bởi người đó chính là ca ca của ta. Giả như chẳng phải là ca ca ta thì chắc gì ta khẳng khái như vậy. Người đừng vội khen ta.

Tiểu Linh Ngư ạ một tiếng lớn:

- Thì ra là thế.

Hắn trầm giọng tiếp:

- Mà vật đó là vật chi? Người có thể cho ta biết chứ? Nó chẳng có nơi mình người, người cũng sợ ta đoạt nữa sao mà chẳng dám nói ra?

Thiệt Tâm Nam hạ thấp đầu hơn trước một chút:

- Một bức địa đồ, chỉ dẫn nơi chôn dấu kho tàng.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ta cứ tưởng gì chứ. Nếu biết là một bức địa đồ thì khi nào lại đòi xem. Nếu ta muốn có châu báu thì nơi nào ta đến mà chẳng có. Ta cần gì cái bức địa đồ đó, ta cần gì theo sự chỉ dẫn của bức địa đồ mà phí công tìm kiếm châu báu?

Hắn đứng lên, đi quanh một vòng, vụt thốt:

- Kỳ quái. Làm gì nơi đây lại có cái thứ nhà chẳng ra nhà, trại chẳng ra trại như thế này.

Thiệt Tâm Nam tiếp:

- Chúng ta chạy rất lâu. Chắc đã vượt qua một quãng đường dài lắm. Có lẽ chúng ta đã đến một thành, một trấn nào đây. Ngôi nhà này biết đâu trước kia chẳng phải là trại của binh sĩ trú đóng. Bây giờ đang lúc thái bình, binh sĩ rút đi thành ra bỏ hoang.

Cho nên căn nhà giống một căn trại hơn là một gia cư của dân chúng.

Tiểu Linh Ngư bước ra đến cửa, cười hì hì:

- Ngoài kia có một miệng giếng đấy.

Thiệt Tâm Nam tiếp:

- Trong nhà có mấy cái chén sứt mẻ, họ đi rồi còn bỏ lại đó, để ta lấy mấy cái ra giếng tìm nước cho người uống.

Tiểu Linh Ngự chớp mắt:

- Người không định chạy đi à ?

Thiết Tâm Nam hừ nhẹ:

- Tại sao ta phải chạy đi?

Tiểu Linh Ngự cười to:

- Nói thế chứ ta biết người không chạy trốn được đâu.

Thiết Tâm Nam không chạy đi, thay vì lấy chén mang ra giếng, y lấy chiếc thùng gỗ, đi một chút, trở lại với thùng nước đầy.

Cái cao ngạo ở mặt không còn nữa, gương mặt của y bây giờ hoà dịu, ôn nhu lạ.

Mang nước về đến, hấn mới lấy chén ra, rửa thật sạch.

Lấy nước rửa chén là công việc của nữ nhân, có nam nhân nào lại thích làm, nhất là khi nam nhân đó đã dấn thân trên giang hồ?

Thế mà y làm được, vui vẻ làm, lại làm rất khéo.

Tiểu Linh Ngự nhìn từng động tác của Thiết Tâm Nam, thích thú vô cùng.

Chính cái lúc cả hai nghe lòng khoan khoái thì vó ngựa vang lên cốc cốc, vang rất gấp, hầu như không đếm kịp.

Cả hai cùng giật mình, niêm khoan khoái tiêu tan, niêm sợ hãi thay vào. Nhưng cả hai cùng thở phào. Thì ra chính là con tiểu bạch mã của Tiểu Linh Ngự, nó đã theo đến nơi.

Tiểu Linh Ngự hết sợ, lại mừng, nhảy vọt ra khỏi nhà chạy đến đón đầu con ngựa, nắm lấy cương, gọi nói ríu rít:

- Ngựa ơi. Ngựa ơi. Người trung thành với ta quá, ta quý người lắm đó. Người không bỏ ta trong cơn hoạn nạn, ta cảm kích biết bao.

Trên thế gian này chắc gì có một nữ nhân tốt như ngươi. Ta phải đặt cho ngươi một cái tên. Nữ nhân còn có tên dù nữ nhân đó giả dối, man trá vẫn có tên, kẻ xấu còn có tên, kẻ tốt phải có tên chứ. Kẻ đa tình còn có tên, kẻ chung tình cũng phải có tên chứ. Vậy ta đặt cho ngươi cái tên Bạch Thử nhé. Từ nay, gọi đến tiểu Bạch Thử là ta gọi ngươi đó.

Hắn thốt xong khẽ liếc vào nhà xem Thiết Tâm Nam có chú ý đến câu nói của hắn hay không. Trong nhà bóng tối rất dày, hắn có thấy chi đâu.

Lâu lắm, Thiết Tâm Nam bước ra, hai tay cầm hai chén nước, y cười tươi thốt:

- Ta có nếm trước rồi, nước ngọt quá, mát quá.

Tiểu Linh Ngự gật gù:

- Nước ngọt, nước mát thì uống, cứ uống nhưng còn con ngựa của ta thì sao? Phải cho nó uống chứ, nó tốt quá mà.

Sợ hắn cầm hai chén nước đổ trút vào miệng con ngựa thành ra cái hảo ý của y dành cho hắn lại chính con ngựa hưởng, y hấp tấp kêu to:

- Ááy chứ. Không được đâu. Ngươi uống đi, ta chỉ rửa có hai cái chén thôi, người thì uống trong chén sạch chứ ngựa thì cần gì chén sạch. Cho nó uống trong thùng mới phải hơn.

Y trao một chén cho Tiểu Linh Ngự, đặt chén kia cạnh miệng giếng rồi chạy đi.

Y chạy đi, Tiểu Linh Ngự vẫn chưa uống. Y nhìn lại, trông thấy thế vội giục:

- Uống đi chứ? Ta đã nói là nước ngọt và mát lắm.

Tiểu Linh Ngự mỉm cười:

- Ta sợ nước giếng này có độc.

Thiết Tâm Nam bật cười khanh khách:

- Người đa nghi quá. Làm... làm gì có việc đó. Ai ở đây bỏ độc vào giếng chứ?

Nếu nước có độc thì ta chết mất rồi. Ta đã uống một chén mà có sao đâu. Bây giờ ta uống thêm một chén nữa đây.

Y trở lại cạnh giếng, bỏ luôn cái việc chạy đi lấy thùng nước. Rồi y cầm chiếc chén bên cạnh giếng, uống phần nước trong đó.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người uống trước như vậy thì ta mới vững bụng chứ.

Hắn uống liền, uống một chén, rồi hai, ba chén, uống luôn một hơi.

Đêm xuống hoàn toàn, sao mọc trắng trên nền trời xanh thẫm. Vùng thảo nguyên êm ả lạ.

Bỗng Tiểu Linh Ngư biến sắc mặt, kêu lên:

- Nguy... nguy... tại sao đầu ta choáng váng như thế này.

Thiết Tâm Nam điềm nhiên:

- Chẳng sao đâu, tại vì chúng ta quá mệt, vừa khỏe lại liền uống nước, nước mát nên mới gây cái cảm giác như vậy đó, người cứ ngồi xuống nghỉ một chút là hết khó chịu ngay.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Không chỉ đầu choáng váng mà thôi, ta còn cảm thấy toàn thân như mất hết khí lực.

Buông đứt câu, hắn ngã xuống ngay.

Rồi hắn hét lớn:

- Độc. Ta trúng độc. Nhất định trong nước có độc.

Thiết Tâm Nam vụt lùi lại hai bước rồi cười lạnh, thốt:

- Người yên trí, trong nước không có độc, bất quá chỉ có một chút thuốc mê. Người cứ nằm đây ngủ một giấc, khi trời sáng là thuốc mê tan liền, người sẽ tỉnh lại rồi muốn đi đâu thì đi.

Tiểu Linh Ngư rên ư ử:

- Tại sao... người... bỏ thuốc mê... trong nước cho ta uống?

Thiết Tâm Nam đáp:

- Tại vì ta muốn đi đến một nơi, đi một mình thôi, ta không muốn người đeo sát bên ta, phiền phức cho ta lắm.

Tiểu Linh Ngư lí nhí:

- Người... người... Càng phứt hấn càng bắt lực, đến tiếng nói mà cũng chẳng phát ra nổi.

Thiết Tâm Nam cười hă hắc:

- Cậu bé ơi. Cậu bé thông minh đấy, song vẫn là cậu bé. Cái thông minh của trẻ con sánh sao được... Y vừa thốt vừa bước đi, xem chừng dặt ý lắm.

Song y vừa bước được vài bước bỗng cảm thấy đôi chân mềm nhũn, cơ hồ ngã xuống.

Đến lượt y biến sắc, cố gượng bước thêm mấy bước nữa song vô ích, cuối cùng y ngã xuống.

Y ngã cạnh chiếc thùng, ngã xuống rồi, muốn bò tới một thước một tấc, y vẫn không làm nổi một cử động nhỏ.

Y rung rung giọng kêu lên:

- Tại sao... tại sao thế này?

Tiểu Linh Ngư trước đó không còn khí lực phát thoại, bây giờ lại nói được tròn câu:

- Hay là người bỏ thuốc mê luôn trong chén của người?

Thiết Tâm Nam vẫn rung rung giọng:

- Làm gì có việc nhằm lẫn được. Rõ ràng là ta... Bỗng Tiểu Linh Ngư bật cười ha hả, cười lăn lộn trên mặt đất rồi vụt đứng lên.

Thiết Tâm Nam xanh mặt:

- Người... hay là người... Tiểu Linh Ngư vỗ tay bôm bốp:

- Cậu bé ơi, cậu bé thông minh đấy song vẫn là cậu bé. Cái thông minh của trẻ con sánh sao được cái thông minh của người lớn chứ. Người dần dà một lúc lâu, bỏ thuốc mê vào nước, người tưởng ta không trông thấy à? Hì hì, ta cho người biết, đôi mắt ta là đôi mắt thần đấy. Đôi mắt ta dù cách xa mười trượng, trăm trượng, qua bóng tối dày đặc, ta vẫn thấy như thường. Ta nhìn được một mũi kim châm rơi trên mặt đất như thường.

Thiết Tâm Nam xám mặt gần từng tiếng:

- Người tráo chén nước?

Tiểu Linh Ngư vừa cười vừa nheo nheo mắt:

- Chứ sao? Nếu ta không đổi chén nước thì ta phải nằm đây để cho người thông thả rời đi à? Ta đổi chén nước là bắt quá ta làm một đứa trẻ, một đứa bé lên hai cũng làm được việc đó. Huống chi ta đã làm và làm mãi từ cái lúc ta mới chập chững tập đi.

Cho người biết luôn kẻ đã nuôi dưỡng ta đến lớn khôn là tổ sư loại mê dược này đó.

Thuốc mê bắt đầu ngấm, Thiết Tâm Nam nghe mí mắt nặng dần dần, y cố gắng lắm mới nhướng mắt nổi, y cố gom tàn lực hết lên:

- Người sẽ làm gì ta?

Tiểu Linh Ngư thần nhiên:

- Ta chẳng định làm gì người cả, bắt quá những gì người đã nói với ta, ta không tin, ta phải lúc soát trong mình người từ đầu đến chân. Ta quyết xem cho bằng được vật gì mà người trân trọng hơn cả sanh mạng của người.

Thiết Tâm Nam không còn một điểm máu nơi mặt nhưng niềm sợ hãi qua mau, vẻ e thẹn hiện lên, gương mặt trắng như chết bỗng ửng hồng.

Y rung giọng van lơn tha thiết:

- Đừng... ta xin người đừng... đừng làm như thế... Thân hình y run quá, y không nói tiếng được, hai tay đề lên tà áo như sợ Tiểu Linh Ngư nhào tới giật tóc ra liền.

Y quyết đề chắc như vậy, dù chết cũng chẳng buông tay.

Rồi y rên rỉ:

- Ta van người... người đừng... đừng... Giọng y trở nên yếu lắm rồi, y thoát không thành tiếng, đôi tay cố đề tà áo.

Tiểu Linh Ngư còn đứng tại chỗ, cười hi hi nhìn Thiết Tâm Nam uốn mình, đề tay.

Thuốc mê ngấm dần.

Cuối cùng Thiết Tâm Nam không còn nhúc nhích.

Bây giờ, Tiểu Linh Ngư mới từ từ bước tới, từ từ ngồi xuống cạnh y, nắm tay y, nhấc bổng lên, đặt ra hai bên, y không còn sức lực kháng cự nhưng vẫn còn lí nhí mấy tiếng van cầu.

Song khi nào Tiểu Linh Ngư chịu nghe Y càng van cầu, hấn càng lục soát.

Vừa lúc đó, một ngọn gió nhẹ từ phía sau Tiểu Linh Ngự thổi đến. Gió mang theo một bóng người. Bóng người đó đến như bóng ma, đứng sau lưng hắn. Bóng đó hiện ra mờ mờ ảo ảo... Tiểu Linh Ngự không hay biết chi cả.

Hắn không hay biết thật sự hay giả vờ chẳng hay biết?

Hồi 14

Giả Trả Về Chân

Có bóng ma nào lại khả ái ?

Nhưng, bóng ma đỏ này đáng yêu lạ ! Gặp thử bóng ma này, dù biết rằng người và ma thuộc hai thế giới riêng biệt, không thể hòa hợp nhau, người ta cũng dám yêu như thường.

Yêu, để chết thành ma, hòa hợp với ma vĩnh viễn, bởi ma hấp dẫn cực độ.

Bóng ma từ từ đưa tay lên, động tác của ma dĩ nhiên phải nhẹ nhàng, động tác của ma này dịu dàng quá !

Nhìn động tác đó không ai dám cho là một bóng ma, mà tưởng là một bóng tiên, một tiên tử lâm phạm. Bởi, chỉ có tiên mới có một động tác đẹp như vậy.

Tiên tử hiện ra, dưới ánh sao, từ từ đưa tay ra, ban bố diễm phúc cho những người có phúc hạnh được gặp.

Người có phúc hạnh được gặp, hiện giờ, là Tiểu Linh Ngự và Thiết Tâm Nam.

Cả hai có hay tiên tử lâm phạm, ban phúc hạnh cho họ chăng ?

Nhưng rất tiếc, bóng đỏ chẳng phải là tiên, chẳng phải là ma. Bóng đỏ kém tiên, hơn ma, vì bóng đỏ là một ác sát, ác la sát !

Là ác la sát, nên bóng đỏ không ban phúc hạnh, bóng đỏ chỉ muốn đoạt phúc hạnh của Tiểu Linh Ngự, phúc hạnh đó là sanh mạng của hắn.

Tiểu Linh Ngự vẫn tỉnh như thường, không thấy hắn tỏ lộ một phản ứng nào từ lúc bóng đỏ xuất hiện, chứng minh là hắn có hay biết sự xuất hiện đó.

Tuy nhiên, hấn lẩm nhẩm :

- Cái người này, sao mà kỳ quái thế ? Thiếu chi nơi không nằm, y lại nằm ngủ tại đây, y ngủ say chi lạ, gọi mãi mà chẳng tỉnh ? Hừ ! Hừ ! Vị đại ca nằm đây ơ ! Đại ca tỉnh lại đi, vào nhà kia mà ngủ, ngủ ở đây lạnh lắm !

Bàn tay của bóng đỏ, phía sau lưng hấn, đã đưa cao, vừa tầm lắm rồi, bàn tay đó bỗng đứng lại, lơ lửng trên không như có một bàn tay vô hình khác, nắm giữ ở đó.

Tiểu Linh Ngư lại lẩm nhẩm :

- Làm sao ? Ta làm sao bây giờ ? Biết là không làm sao được, song chẳng lẽ ta thấy rồi, lại lờ đi ? Ai khiến ta khát nước ? Ai khiến ta tìm giếng ? Nếu ta không tìm giếng thì làm gì thấy cái cảnh của vị đại ca này ? Khổ ơ là khổ !

Bỗng bóng đỏ phía sau lưng cất tiếng :

- Người không quen biết người nằm đó ?

Tiểu Linh Ngư giật bản mình, vùng đứng dậy, như đột nhiên bị con ong chích nơi gót chân.

Hấn thực sự giật mình, hay giả vờ ?

Rồi hấn quay mình lại mở to mắt nhìn trừng trừng bóng đỏ. Hấn tỏ lộ vẻ kinh ngạc.

Mường tượng hấn thấy bóng quỷ xuất hiện bất thành lình.

Thực ra, bóng đỏ đã đến rất gần hấn, đứng sát bên lưng hấn, từ lâu.

Chiếc thùng còn một phần nước, chiếc thùng được đặt ngay trước mặt hấn, nước sáng như gương, nhìn vào đó, hấn thấy rõ con người phía sau lưng hấn, hơi chồm tới.

Hấn cũng thấy luôn người đó đưa cao tay, định giáng xuống đỉnh đầu hấn.

Nếu hấn sợ hãi ra mặt, thì hấn mất mạng rồi.

Và thông minh như hấn, khi nào hấn để biểu lộ rõ ràng mọi cảm nghĩ của hấn ?

Hấn phải đánh lạc hướng tâm tưởng của người phía sau, hấn phải đóng vai kẻ lạ đối với Thiết Tâm Nam, có là kẻ lạ mới được người phía sau chừa ra, bởi mục tiêu của người đó là Thiết Tâm Nam.

Bởi người đó không ai khác hơn là Tiểu Tiên Nữ Trương Thanh.

Hấn giả vờ giống thật quá chừng.

Và Tiểu Tiên Nữ không nghi ngờ hấn được là cái chắc.

Lâu lắm, hấn mới lắm bẫm, giọng hấn hơi run run :

- Tiểu.... Tiểu cô nương đến đây từ lúc nào ?

Tiểu Tiên Nữ lạnh lùng :

- Tiểu quỷ dám gọi ta là tiểu cô nương à ?

Tiểu Linh Ngư lộ vẻ sợ hãi, méo mó miệng, như muốn khóc, đoạn hấn lí nhí chữa :

- Thì.... thì tôi gọi là.... đại cô nương vậy !

Tiểu Tiên Nữ hét :

- Người không được phép gọi ta như vậy !

Tiểu Linh Ngư thở dài ra :

- Tiểu cô nương không được, đại cô nương cũng không được ! Tôi biết gọi làm sao bây giờ ? Gọi là cô, được không ? Hay phải gọi dì ? Gọi má ? Gọi bà, bà nội, bà ngoại, bà cố ? Mà gọi như vậy, làm sao tôi dám ?

Tiểu Tiên Nữ hừ một tiếng :

- Cao hơn nữa kia ! Còn trên mấy tiếng đó nữa kia !

Gương mặt nàng vẫn lạnh nhưng giọng nói hơi dịu lại một chút.

Nàng nhận ra điều đó, nhưng chính nàng cũng chẳng biết tại sao lại hòa dịu được.

Bình sanh, nàng chưa hề hòa dịu đối với bất cứ ai, kể cả những người rất thân với nàng.

Nhưng, gặp Tiểu Linh Ngư, nàng muốn làm oai lâu, lạnh lùng lâu, song cái oai đó, vẻ lạnh lùng đó chỉ hiện lên trong vài phút giây thôi, rồi tan biến mất.

Tiểu Linh Ngư gật gù, lẩm nhẩm :

- Phải ! Tôi gọi bằng dì, hợp lý lắm rồi !

Hắn tiếp luôn, giọng cao hơn một chút :

- Dì ơi ! Dì đừng giận, tôi có một người thúc thúc, thường cho tôi biết là nếu ai giận thì thịt của kẻ đó rất chua song tôi thì nghĩ, ai hay giận thì mau già lắm, có lẽ vì thịt chua nên biến con người mau già lắm ! Dì đẹp quá, nhất định là dì phải giữ làm sao cho đừng già, bởi già thì xấu xí đi, uổng quá dì ơi ! Phàm con người ta, ai ai cũng thích nhìn người đẹp, ai ai cũng tỏm kẻ xấu xí ! Nếu dì mất vẻ đẹp thì thật là điều đáng tiếc lắm đó, dì ơi !

Hắn chớp chớp mắt, hắn nói mãi, Tiểu Tiên Nữ nghe, dần dần thấy thích, không ngăn chặn hắn.

Nàng nhìn hắn, nghĩ rằng hắn là một tiểu tử kỳ quái, nàng chưa hề thấy một tiểu tử nào kỳ quái như hắn.

Đối với hắn, chừng như nàng mất tự chủ phần nào, nên phá lệ nói nhiều.

Nàng buột miệng hỏi :

- Ta đẹp thật à ? Rất đẹp à ?

Nàng nhận ra, giọng nói của nàng dịu lại, điều đó quả là hi hữu trong đời nàng.

Nàng bực, bực vì mình để lộ sự thay đổi tâm tình, nhưng lại đổ lỗi cho Tiểu Linh Ngư, nên đưa tay tát vào mặt hắn một tát, rồi gắt :

- Dù ta đẹp đi nữa, ta có cần người khen đâu ? Ta có muốn người nói ra đâu ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì.

Cái tát tay của nàng nhẹ quá, nhẹ hơn chính hắn đưa tay đập một con muỗi cắn nơi má.

Song hắn lại khóc. Hắn khóc hu hu lên, bệu bạo thốt :

- Phải ! Tôi không nên nói ! Dì đẹp thì dì nhờ, tôi có nhờ gì đâu mà nói chứ ! Tôi bị đánh cũng đáng lắm !

Tiểu Tiên Nữ lại gắt :

- Nói nhảm mãi, ta đánh nữa bây giờ.

Đoạn nàng hỏi :

- Người đến đây làm gì ?

Tiểu Linh Ngư đáp :

- Tôi đi theo mấy vị thúc thúc, bán buôn quanh vùng này, các vị thúc thúc tôi có một con ngựa con, bảo tôi cưỡi đi chơi, nào hay con ngựa tuy nhỏ, lại ác quá đi, nó chạy loạn, tôi kèm chế mà nó vẫn chạy, nó chạy đến đây mới chịu ngừng. Tôi chẳng biết nơi đây là địa phương nào !

Hắn không chớp mắt, hắn nói một hơi, không sợ, dù ai đã nghi cũng chẳng tưởng là hắn bịa chuyện nốt !

Dù người thuật một chuyện thật, cũng chẳng có vẻ thật như hán.

Tiểu Tiên Nữ gật đầu :

- Tại người không biết, chứ loại ngựa luôn luôn là thế, dù là một con ngựa rất hiền ngày thường, lúc nó điên chẳng có ai kèm nó nổi, đến cả kỵ sĩ lành nghề cũng chịu luôn. Hà huống, người chỉ là một tiểu tử !

Nàng đang bực vì con ngựa của nàng, chính nàng cũng chẳng kèm nó được, nên rất đồng tình với Tiểu Linh Ngựa.

Hán đã trải qua một cái cảnh như cảnh của nàng, cho nên nàng giải thích cho hán hiểu, đồng thời cũng gián tiếp cho sự thất bại vừa qua của nàng.

Nàng có biết đâu, sự thất bại vừa qua, chính tiểu quỷ trước mặt nàng đó, gây cho nàng !

Tiểu Linh Ngựa cười thâm.

Phải khó khăn lắm hán mới giữ cho tiếng cười khỏi thoát qua miệng, và càng khó hơn nữa là giữ thần sắc tự nhiên.

Hán tán đồng ngay lý luận của Tiểu Tiên Nữ :

- Phải rồi ! Thảo nào tôi chẳng bị con ngựa quỷ này mang đi suốt một ngày !

Cũng may, nó chạy mãi, nên khát nước, nó thấy miệng giếng này, mới dừng lại. Nếu không có miệng giếng, chắc nó còn chạy xa hơn nữa. Nó dừng lại đây, tôi mới bắt gặp gã kia... Tiểu Tiên Nữ nhìn xuống Thiết Tâm Nam cười lạnh :

- Hừ ! Người cho rằng hán đang ngủ thật đó à ?

Tiểu Linh Ngựa kêu lên :

- Hán không ngủ thật ? Thế hán chết rồi à ?

Tiên Nữ xí một tiếng :

- Tiểu quỷ ngốc quá ! Cho người biết, hấn trúng phải thuốc mê đấy !

Rồi nàng lằm nhăm :

- Kỳ quái thật ! Sao hấn lại trúng thuốc mê ? Ai cho hấn uống phải thuốc mê ?

Mặc ai cho đánh thuốc mê hấn, điều đó chẳng quan trọng gì, ta cứ lục soát trong mình hấn xem !

Đoạn, nàng bắt đầu lục soát.

Trước đó, Tiểu Linh Ngự vừa lục soát. Tiểu Tiên Nữ lại đến, thành ra hấn phải bỏ dở ý định.

Bây giờ hấn đứng nhìn nàng lục soát, hấn nghe từng tức trong lòng, đồng thời hấn cũng hồi hộp.

Nhưng, Tiểu Tiên Nữ lục khắp mình Thiết Tâm Nam, chẳng gặp một vật gì cả.

Hấn lấy làm lạ, tự hỏi :

- Tại sao lạ vậy ? Vật đó chẳng có nơi mình hấn à ? Nếu không giữ vật gì nơi mình, sao hấn quýnh quý lên khi ta đòi lục soát ? Hấn van cầu ta khẩn thiết quá, giả như ta giết hấn, hấn chịu hơn là ta lục soát trong mình hấn !

Bỗng, Tiểu Tiên Nữ kêu lên thất thanh :

- Nguy rồi ! Vật đó bị người đánh thuốc mê cho hấn cướp đoạt mất rồi ! Người đó là ai chứ ?....

Nàng gọi Tiểu Linh Ngự, hét :

- Tiểu quỷ, mang thùng nước lại đây, xối lên mặt hấn, cho hấn tỉnh lại. Ta cần phải hỏi hấn !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Phải ! Đừng nói là một thùng, dì bảo tôi xối cả chục thùng, hai ba chục thùng, tôi cũng làm nổi như thường ! Và làm nhanh nữa là khác !

Hắn nói thế, nhưng hắn è ạch mãi mới nhắc nổi chiếc thùng lên, hắn vừa nhắc vừa thở dốc.

Mang đến cho Tiểu Tiên Nữ một thùng nước, hắn mệt lả người.

Hắn cầu nài :

- Cái thùng quý này sao mà nặng thế ! Tôi... Bỗng hắn chập choạng, rồi ngã nhào, thùng đổ, nước bắn ra, làm ướt cả mình Tiểu Tiên Nữ.

Nàng mắng :

- Ngốc tử vô dụng quá ! Vô dụng thì còn sống làm chi nữa ?

Tiểu Linh Ngư sợ hãi, mặt xám xịt, vội cởi chiếc áo ra, lau nước trên mình Tiểu Tiên Nữ, vừa lau vừa van :

- Dì ơi ! Lỡ tay mà, tôi đâu có ý làm thế ! Cái thùng quý này nặng ghê đi, nó hại đó dì ơi ! Thật tôi đáng chết lắm !

Tiểu Tiên Nữ căm hận :

- Lớn vóc mà chẳng làm được gì, người đúng là một con lợn ! Lau không khô áo của ta, người phải chết với ta đấy nhé !

Nàng dậm chân, giũ áo, trong khi đó Tiểu Linh Ngư hấp tấp lau, hắn quỳ xuống đất mà lau, hắn càng lau, Tiểu Tiên Nữ càng dậm chân, chừng như nàng muốn đạp hắn một đạp cho như xác ra như cám, có như vậy nàng mới hả.

Chân nàng chơi chơi, Tiểu Linh Ngư cứ lau, cứ chạm vào mình nàng.

Bỗng nàng nghe nói ở huyết Âm Lăng Tuyền, bên trên đầu gối

nàng, liền theo đó, chân tê dại.

Tiểu Tiên Nữ kinh hãi, kêu lên :

- Người... tiểu quý... Tiểu Linh Ngư tặc lưỡi :

- Lỗi quá ! Lỗi quá ! Nào tôi có cố ý đâu ?.... Lỗi thật mà....

Miệng nói, tay không ngừng, hần điễm luôn vào các huyết Tông Tử, Lương Khuru, Phục Thổ, Tỳ Linh.

Hần điễm trọn những huyết đạo thuộc bộ Túc Dương Minh Kinh của nàng.

Tiểu Tiên Nữ tài gì lại chẳng ngã xuống ?

Nàng còn nhỏ tuổi thật đấy, song nàng nổi tiếng lợi hại từ lâu, nàng từng làm nhiều điều bại hoại, nàng cho rằng trên đời này chẳng ai hơn nàng, dù cho là hạng cao tuổi hơn nàng.

Nhưng, nàng lầm, lầm to.

Nàng không tưởng nổi một oắt con như Tiểu Linh Ngư lại lừa nổi nàng !

Đúng là một cơn ác mộng, bởi chỉ ở trong mộng mới có những sự kiện phi thường.

Tiểu quý này có thủ đoạn cao hơn nàng gấp bội !

Nàng giận quá. Song, giận mà làm gì, khi đã muộn ? Giận quá độ chỉ làm cho nàng khổ thêm, chứ có ích lợi gì ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì, đứng yên, cố ý trọn trừng đôi mắt, vờ về kinh ngạc, ngưng tiếng cười, trầm giọng hỏi :

- Sao lạ thế, hờ dì ? Tại sao dì ngã xuống ? Bệnh bất ngờ ? Lạnh ? Tôi không dè dì yếu đuối quá, mới ước mình một chút, lại phát lãnh rồi ! Con người sao mà vài giọt nước vấy vào mình thì lại đau ngay ?

Tiểu Tiên Nữ trợn mắt, nếu xé toạt khoé mắt cho rộng lớn hơn, để trợn mắt đúng mức, nàng cũng làm luôn.

Tia mắt của nàng bốc ngời lửa hận.

Niềm hận làm giọng nàng run run :

- Được ! Được rồi ! Ta làm ngươi ! Cho ngươi thắng ta một lần !

Tiểu Linh Ngự cười hì hì :

- Lỗi quá ! Lỗi quá, dì ơi ! Tôi đâu có cố ý ? Thùng nước đó, tôi định dành cho con ngựa của dì, không ngờ dì đưa nó đi chữa trị vết đốt ở nơi nào chẳng rõ, bây giờ, tôi mang nó đến cho dì dùng, thành ra tôi hại dì luôn....

Tiểu Tiên Nữ ạ lên một tiếng :

- Thì ra, chính ngươi đốt đuôi con Anh Đào của ta ! Ngươi đúng là một tiểu quỷ !

Tiểu Linh Ngự cười hắc hắc :

- Lửa đốt Anh Đào, nước xối Tiên Nữ ! Tôi ngu quá, ngu đến nỗi làm ra hai việc đó ! Bởi quá ngu, nên làm dễ dàng !

Hắn cao giọng tiếp :

- Vĩnh viễn cho ngươi phải chừa bỏ cái tính khinh người, ngươi đừng cho rằng tất cả người trong thiên hạ đều ngu, không phải bất cứ lúc nào ngươi cũng chiếm được tiện nghi. Bé nhỏ như ngươi, đừng nghe người ta gọi là cô, là dì, là mẹ, là bà nội, bà cố, rồi tưởng rằng mình thật sự là cô, là dì, là mẹ, là bà nội, bà cố ! Tin như vậy, ngươi có mất mạng cũng chẳng ai thương tiếc !

Bây giờ, hẳn giờ cái điệu xưng hô ngươi và ta, hẳn chế ngự hoàn toàn đối tượng.

Hắn cười vang, cười bằng thích một lúc, rồi bỏ mặc Tiểu Tiên Nữ nằm đó, hắn trở lại Thiết Tâm Nam.

Hắn bước đi, từ bước, từ bước, xa dần Tiểu Tiên Nữ.

Tim sôi, gan sôi, Tiểu Tiên Nữ tưởng chừng chết đi được, song hận mà làm gì ?

Nàng cũng thừa thông minh để hiểu, cái hận này, khó tiêu đến đâu cũng phải nuốt, nuốt mà không tiêu hóa cũng phải nuốt, để một lúc nào đó, nhả ra.

Bây giờ, có nhả ra vẫn vô ích như thường, trái lại, nhả ra một biết đâu chẳng nuốt vào hai ?

Nàng đành chịu, cố dần lòng, dần được bao nhiêu, hay bấy nhiêu. Nàng cắn chặt hai hàm răng, mắt long lên, thỉnh thoảng lại nghiêng kết kết.

Tiểu Linh Ngự bế Thiết Tâm Nam, đặt lên lưng con tiểu bạch mã, chuẩn bị rời đi.

Bỗng, hắn quay đầu lại, liếc nhìn Tiểu Tiên Nữ, điểm một nụ cười, thốt :

- Suýt chút nữa, ta quên mất ! Vừa rồi, ngươi tát tay ta, ta nhớ đúng là ba cái tát.

Ta vay của ngươi, nếu không trả lại cho ngươi lại bỏ đi ngang như thế này, thì sao cho phải ? Bình sanh, ta không thích quy nợ của ai cả ! Nhưng, ta nghĩ, ngươi không cần lấy lãi, nên vay bao nhiêu, ta chỉ trả bấy nhiêu thôi !

Tiểu Tiên Nữ phát sợ, nhưng lại giận, hét :

- Ngươi... ngươi dám... Tiểu Linh Ngự cười hì hì :

- Ta đâu dám ! Ta đâu dám làm gì ! Ta chỉ trả nợ thôi mà !

Hắn đưa cao tay, khoa khoa bàn tay, bất thành linh tát qua.

Hắn đánh khá mạnh. Nơi má Tiểu Tiên Nữ, năm ngón tay in rõ, thành

năm vệt đỏ, dài ngắn bất đồng.

Người như nàng, khi nào bị ai mắng, nói gì bị người tát tay ?

Nàng gào lên :

- Giỏi ! Giỏi ! Cố mà nhớ đấy !

Tiểu Linh Ngư vẫn cười hì hì :

- Người yên trí, bình sanh ta không hề quên, bất cứ việc gì, nhỏ cũng như lớn. Ta còn nhớ, người tát ta lần thứ nhất, tát tay đó khá mạnh, ta trả lại đúng lực lượng. Nhưng, cái tát thứ hai, người dụng lực nhẹ hơn ta phải đánh y như vậy.

Rồi hẳn tát. Quả thật, cái tát thứ hai này, nhẹ hơn cái thứ nhất.

Dù hẳn đánh mạnh hơn, cũng chẳng làm chết nổi Tiểu Tiên Nữ. Điều làm cho nàng chết được, là nhục.

Biết nhục, song nàng làm gì được chứ ? Không tiếp nhận cái nhục, cũng bắt buộc tiếp nhận.

Náng cắn răng, chịu nhục hơn chịu đau, hai hàm răng như lún chân sâu vào thịt.

Nư giận tràn lòng, không cách gì phát tiết, nư giận theo khoé mắt trào ra, lôi theo giòng lệ uất.

Từ lúc ra khỏi bụng mẹ đến nay, nàng có bị ai chạm đến chân lông đâu ?

Như vậy thì quá lắm rồi ! Người sao mà tàn nhẫn thế, chẳng biết thương hoa, tiếc ngọc, chẳng biết trân trọng má đào !

Lệ uất cứ chảy, mắt cứ long lên, nàng rít giọng :

- Giỏi ! Giỏi ! Vĩnh viễn ta chẳng hề quên sự việc hôm nay ! Ta cũng mong người đừng quên ! Vĩnh viễn ! Vĩnh viễn !

Tiểu Linh Ngư nheo mắt :

- Biết lắm ! Biết lắm rồi, làm sao người quên được ta ? Bất cứ nữ nhân nào, cũng chẳng quên được nam nhân đầu tiên, đánh, mắng, vĩnh viễn nữ nhân nhớ nam nhân đó suốt đời ! Được một người đẹp như người, nhớ mãi bất cứ giờ khắc nào, ngày cũng như đêm, đi đứng nằm ngồi đều nhớ, thì ta còn mong muốn gì hơn ? Trên thế gian này, có cái diễm phúc nào lớn lao hơn cho một nam nhân khi được giai nhân hằng mơ ước ?

Hắn cười ròn, cười một lúc, lại tiếp :

- Nhưng, còn một tát thứ ba ! Đã trả, ta phải trả cho tất nợ. Tát thứ ba, người đánh ra rất nhẹ tay, ta cũng y cân lượng mà trả đúng. Người nghĩ, ta xử vậy có công bằng không ?

Tiểu Tiên Nữ hét lớn :

- Câm ! Câm ngay ! Bịt cái miệng thúi của người lại !

Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc :

- Ta bịt miệng, thì còn tay đâu mà tát ? Thôi thì ráng chịu đi, cô, dì, má, bà nội, bà cố ! Mình phải thanh toán dứt khoát, có vậy mới vui cái sự đời !

Hắn nhìn vào mắt nàng, hắn từ từ cúi mặt xuống.

Tiểu Tiên Nữ hấp tấp hỏi :

- Người... người định làm gì ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Người dùng tay đánh ta, ta dùng môi đánh người, đánh bằng môi phải nhẹ hơn chứ ! Ta không muốn đánh người mạnh như người đánh ta !

Tiểu Tiên Nữ hét :

- Tiểu quý !.... Ác tặc !.... Người....

Nàng chưa kịp buông tiếng dấm, Tiểu Linh Ngư đã đưa sát môi bên má nàng, hấn lướt vành môi phớt qua, nhẹ nhẹ thôi nhưng rất chậm.

Thay vì hét to lên, to hơn, Tiểu Tiên Nữ nín lặng, rồi run run người...
Tiểu Linh Ngư thở dài, thốt :

- Người bắt quá chỉ mười lăm, mười sáu tuổi thôi, làm chị ta chưa xứng, sao lại muốn làm cô ta, làm dì ta, làm má, làm bà nội, bà cô ta ? Giả như người làm vợ ta, cũng còn được ! Nếu người là vợ ta, chắc mỗi ngày ta phải hôn người ít nhất cũng mười lần, bởi mỗi người trử tình quá, má người thơm quá !

Tiểu Tiên Nữ trừng mắt gằn từng tiếng :

- Người dám động đến mình ta lướt nữa, ta giết người ngay ! Nhất định là ta giết người !

Tiểu Linh Ngư bật cười lớn :

- Người yên chí ! Muốn ta, ta cũng chẳng động đến người lướt thứ hai. Hung dữ như người ta sợ không hết, ta tắm không hết, làm gì ta thích mà động đến người mãi chứ ? Thú thật, dù người cứ theo ta, van xin làm vợ ta, ta cũng từ khước. Ai mà cưới một con cọp cái như người về làm vợ, thì đúng là người đó bị quỷ sứ đòi về châu diêm chúa rồi !

Tiểu Tiên Nữ hét lên :

- Giết ta đi ! Giết ! Ta van người giết ta đó ! Nếu người không giết ta, ta giết người đấy ! Không giết bây giờ được, ta sẽ giết ngày mai, ngày kia, ta dành cho người một cái chết khổ, chết dần, chết mòn...
Tiểu Linh Ngư bật cười ha hả :

- Được ! Được !

Hấn quay mình, bước đến cạnh con tiểu bạch mã.

Tiểu Tiên Nữ lại hét :

- Sao người không giết ta ? Tại sao ? Người sẽ có dịp hồi hận đấy ! Ta thì phải giết cho được người đó, nhất định là người sẽ hồi hận sau này !

Hắn bước đi luôn, không hề quay nhìn lại nàng nữa.

Nhìn theo hắn, xa dần, xa dần, bất giác Tiểu Tiên Nữ òa lên khóc.

Nàng khóc lớn.

Trong khi nàng khóc, Tiểu Linh Ngự lại ca, hát vang lên.

- O O o - Tiểu Linh Ngự vừa đi vừa ca hát, bất giác hắn phát hiện ra âm thanh của hắn cũng dễ nghe, ít nhất cũng dịu hơn tiếng khóc của Tiểu Tiên Nữ.

Hắn còn phát hiện ra một điều lạ nữa, là Tiểu Tiên Nữ càng khóc thét lên, thì giọng ca của hắn nghe êm vô cùng.

Chẳng rõ, người nào khác nghe giọng của hắn phê phán làm sao, chứ hắn thấy hắn thích thú vô cùng.

Tại Ác Nhân Cốc, thỉnh thoảng cái hứng lên cao hắn cũng ca hát nhưng chẳng lần nào nghe dịu như lần này.

Hắn cứ đi tự nhiên càng phút càng xa, hắn cứ ca, cứ hát.

Đột nhiên, hắn nghe tiếng ca của hắn trở nên nhạt nhẽo lạ. Hắn ngưng ca liền, tìm hiểu nguyên nhân.

Thì ra, hắn đã đi xa lắm rồi, tiếng khóc của Tiểu Tiên Nữ không còn vọng đến tai hắn nữa. Tiếng khóc đó không còn vang đến tai hắn, thì nguồn cảm hứng của hắn cũng cạn khô, bởi thế giọng ca hát của hắn dịu lại.

Hắn mỉm cười, rồi hắn thở dài, đưa tay vuốt mặt, lấy lòng bàn tay lau qua môi.

Không hiểu nghĩ sao, hắn lại cười.

Con cọp cái đó quả thật đánh mạnh tay, mặt của hấn hiện giờ vẫn còn đau.

Nhưng một mùi thơm còn thoang thoảng từ môi hấn.

Má của con cọp cái thơm thật !

Môi chu ra, cho gần mũi, mũi hít hít, mắt lim dim, hít một lúc, hấn mở mắt lớn, rồi bật cười lớn, rồi thúc hổi vào hông ngựa, giục nó sai nhanh.

Con ngựa phóng bốn vó lướt trên mặt đường như bay, hấn cứ ép gối mãi, con ngựa cố chạy, chạy đến thở khì khì như trâu xịt nước.

Mồ hôi đổ ra, đầm ướt mình nó.

Chạy một lúc chẳng biết được bao nhiêu dặm đường ! Tiểu Linh Ngự độ chừng khá xa rồi, liền kèm ngựa.

Nó dừng lại.

Tiểu Linh Ngự xuống ngựa, nằm dài trên bãi cỏ, thở dốc, ngựa cũng thở dốc.

Hấn nằm, ngựa mặt lên không nhìn sao.

Sao sáng quá, gió từng cơn đưa về, gió mát vô cùng.

Đang mệt, nằm trên cỏ êm, có gió mát vờn quanh, hấn thiu thiu ngủ... Hấn mơ màng như có Tiểu Tiên Nữ nằm trong lòng hấn, nàng nũng nịu bảo hấn, mỗi ngày phải hôn nàng trăm lượt, mỗi lượt không nhiều mà cũng chẳng ít.

Hấn khoan khoái lắm, thu hẹp vòng tay ghì nàng, nhưng nàng vùng đứng lên, vung tay tát mạnh vào mặt hấn.

Cái tát đó, chẳng phải trong mộng, một cái tát thật sự, làm hấn đau nhói ở mặt, hấn tỉnh ngủ ngay.

Thoạt đầu, hấn tưởng là chính Tiểu Tiên Nữ đã tự giải huyết nhanh chóng và theo kịp đánh hấn.

Nhưng, Thiết Tâm Nam đứng kia, hấn còn ngờ gì nữa ?

Chính Thiết Tâm Nam tát tay vào mặt hấn. Cái thùng nước do hấn tạt vào mình Tiểu Tiên Nữ, cũng có làm vấy ướt mặt Thiết Tâm Nam rồi hấn chỡ y đi một khoảng đường dài, đến đây thì Thiết Tâm Nam tỉnh lại.

Dưới ánh sao, Thiết Tâm Nam hiện ra với gương mặt trắng nhợt nhưng đôi mắt y nhìn trừng trừng Tiểu Linh Ngự, niềm phẫn hận hiện rõ trong đôi mắt đó.

Tiểu Linh Ngự tỉnh lại rồi, Thiết Tâm Nam nghiêng răng, gằn từng tiếng :

- Tiểu quỷ ! Cuối cùng ngươi cũng rơi vào tay ta ! Cũng có lúc ngươi ngủ chứ ! Hừ !

Đừng tưởng là ngươi thức mãi suốt đêm, suốt ngày !

Tiểu Linh Ngự định đứng lên, song lạ lùng thay, hấn chẳng cử động được.

Thì ra, hấn đã bị điểm huyết !

Tuy nhiên, hấn không giận, hấn cũng chẳng hốt hoảng, trái lại thản nhiên cười hì hì :

- Ta đang nằm mộng. Mộng đẹp quá chừng ! Ngươi lại làm cho ta bừng tỉnh, vỡ giấc mộng của ta mất ! Ngươi biết ta thấy gì trong mộng chẳng ? Ta thấy ta hôn một người, hôn cả trăm lần, ngươi phải để cho ta hôn ngươi trăm lần mới được, đền giấc mộng đẹp đã vỡ của ta !

Thiết Tâm Nam biến sắc, hấp tấp hỏi :

- Ngươi... vừa rồi... ngươi đã làm gì ta ?

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt :

- Ta có làm gì đâu ? Hì hì ! Ta chỉ lục soát khắp mình ngươi, từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu, ta lục soát kỹ lắm, từ ly, từ phân, từ tấc không bỏ sót một mảnh da nào !

Thiết Tâm Nam run người lên. Người bị điện chạm run không bằng y.

Thân hình càng run, mặt y càng đỏ, dưới ánh sao, không sáng lắm mà gương mặt của y hiện ra đỏ rực, vẻ trắng nhợt trước đó giờ nhuốm đỏ như màu lửa.

Y đứng đó, sững như trồng, không nói năng tiếng nào.

Tiểu Linh Ngư lại chớp mắt, rồi thở dài :

- Tại ngươi ! Tại sao ngươi chẳng cho ta biết sớm, ngươi là nữ nhân ? Nếu ta biết ngươi là nữ nhân, thì ta còn mò trong mình ngươi làm gì ? Ngươi phải biết, dù tuổi ta còn nhỏ, song ta vẫn là nam nhân, không mò thì thôi, chứ đã mò rồi, làm sao ta dằn... Thiết Tâm Nam thu tàn lực thét lên :

- Câm ! Câm ! Ngươi nói thêm một tiếng, ta giết ngươi ngay !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Ta đã làm rồi, ngươi có giết ta cũng chẳng ích gì ! Ta không nói nữa, cũng thế thôi !

Thực sự, hấn đã làm gì chứ ?

Thiết Tâm Nam nghiến răng, nhưng còn làm gì được nữa ?

Giết Tiểu Linh Ngư, liệu có cứu vãng được những gì hấn đã làm chẳng ? Cấm hấn nói, hăm giết hấn, để làm gì ? Hấn đã nói ra rồi, nàng đã nghe rồi, hấn nói nữa, hay không nói, cũng thế thôi !

Bây giờ thì nàng đã lộ chân tướng, thái độ nào nàng cần có đối với hấn ?

Nàng bật khóc.

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt, làm mặt quỷ, thốt :

- Xem ra, người chỉ còn cách duy nhất, là lấy quách ta làm chồng đi cho xong ?

Dù rằng, người lớn tuổi hơn ta, ta trẻ thế này, có vợ cao tuổi, khi ta được ba mươi, vợ ta sẽ thành lão bà mất !

Thiệt Tâm Nam vụt đưa một chân lên, moi trong chiếc giày, lấy ra một mũi chủy thủ, run run giọng, quát :

- Người có gì cần trăn trối cứ nói ! Nói nhanh lên !

Tiểu Linh Ngư mở to đôi mắt, kêu lên :

- Người muốn giết ta ?.... Ta có bức bách người phải lấy ta đâu ? Người muốn lấy ai thì lấy, ta không phản đối, nhất định ta không phản đối đâu. Tại sao người quyết giết ta ?

Thiệt Tâm Nam lại nghiêng rằng :

- Người chẳng có gì cần trối trăn, thì ta động thủ vậy ?

Bỗng, nàng quay mặt nhìn về chỗ khác, tiếp luôn :

- Người yên trí, sau khi người chết rồi, ta sẽ không lấy ai khác đâu !

Tiểu Linh Ngư suýt cười lớn.

Nhưng, hấn không cười nổi. Hấn không cười được, trái lại hấn muốn khóc.

Trời ơi ! Thế là nàng đã tin ! Tin là hấn có làm gì rồi !

Nữ nhân ! Nữ nhân ! Sao lại có cái thứ khó hiểu thế ! Hấn không biết nên cho nữ nhân là thông minh hay ngu ngốc ?

Hấn nhếch nụ cười khổ :

- Ta van ngươi ! Đừng thủ tiết ! Muốn lấy ai, cứ lấy ta là được. Ta không chịu nổi rồi !

Thiết Tâm Nam cảm hận :

- À ! Ngươi nói như vậy à ? Sao... Nàng quay mình lại, đưa mũi chủy thủ tới, nhắm ngực hắn, đâm xuống.

Tiểu Linh Ngư thét :

- Khoan ! Khoan ! Ta còn muốn nói !

Thiết Tâm Nam dậm chân :

- Nói mau ! Nói !

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Ta nhờ ngươi, chuyển cáo với tất cả nam nhân trên đời, bảo họ tuyệt đối không nên cứu mạng người, nhất là họ không nên cứu mạng nữ nhân. Nếu họ thấy ai đó, muốn giết nữ nhân, tuyệt đối họ không nên đốt đuôi ngựa của họ, để ngựa của họ chạy hoảng, đưa họ đi xa, càng nhanh càng hay.

Thiết Tâm Nam gật đầu :

- Phải, ta nhìn nhận ngươi có ơn cứu mạng ta, nhưng.... nhưng.... ta....

Bống nàng vừa khóc vừa kể :

- Làm sao ? Ta làm sao bây giờ ? Ta phải làm sao ?

Tiểu Linh Ngư dịu giọng :

- Ngươi đừng quá phiền não, ngươi khỏi lo nghĩ, cứ giết ta là tiện hơn hết. Giết ta, ngươi khỏi lo nghĩ hưởng chi, được chết nơi tay ngươi, ta thích biết bao !

Hắn thốt, mắt hắn len lén nhìn Thiết Tâm Nam, theo dõi phản ứng nơi mặt nàng.

Nàng cứ khóc, càng phút càng khóc mùi, khóc nghe thê thảm quá chừng.

Nàng càng khóc, Tiểu Linh Ngư càng đắc ý.

Hắn thầm nghĩ :

- Đối phó với nữ nhân, không phương pháp nào hữu hiệu hơn là làm cho nữ nhân động lòng rồi là chẳng khác nào con ngựa đã thuần, ta cứ leo lên lưng nó mà cưỡi, giục đi đâu nó cũng đi !

Nhưng, trong lúc hắn đắc ý cực độ bỗng Thiết Tâm Nam đứng lên. Nàng đứng lên rồi, quay mình phóng chân chạy đi, chạy như điên, bất kể phương hướng, cứ phía trước mặt mà chạy.

Tiểu Linh Ngư hoảng kinh, kêu lên thất thanh :

- Chạy đi đâu ? Người bỏ ta như vậy sao ? Nếu có lang, sói đến bắt ngờ, hoặc cọp đực, cọp cái cũng chưa biết chừng, thì làm sao ? Nếu con cọp cái hai chân là Tiểu Tiên Nữ đến đây, ta phải làm sao ? Người phải biết, vì ta cứu người, nàng ấy thù ta, thù sâu như biển, hận cao tới mây đó !

Mặc hắn gọi, Thiết Tâm Nam chẳng nghe gì cả !

- O O o - Sao vẫn điêm ngời trên nền không, gió vẫn thổi mát, cỏ vẫn êm, chung quanh vắng lặng, không gian thanh tịnh lạ lùng.

Ở trong khung cảnh đó, ai không thanh tịnh mà cảm thấy cuộc đời êm ái quá ?

Nhưng, nằm trên cỏ, gió vờn quanh, tai không nghe tiếng động, mắt nhìn sao sáng lung linh, Tiểu Linh Ngư chẳng nghe lòng thanh tịnh chút nào.

Hắn hận, hắn tức, hắn khấn咒, nhưng hận, tức, khấn咒 cũng bằng thừa, bởi hắn bất động.

Hắn thở dài :

- Giang Linh Ngư ! Giang Linh Ngư ! Người có thể trách người được chẳng ?

Người trách kẻ khác, ai trách người ? Nên tự trách là hơn ! Ai bảo người can thiệp vào việc người ? Ai bảo người tìm việc của nữ nhân mà can thiệp ? Lang ăn người, sói ăn người, cọp cái đến đây ăn người, cũng đáng cho người ! Đừng than, đừng trách, Giang Linh Ngư ơ !

Con tiểu bạch mã nghe tiếng hắn lầm nhảm một mình liền chạy tới.

Nó hí lên nho nhỏ, như để tỏ sự cảm thông.

Tiểu Linh Ngư nhìn nó :

- Tiểu Bạch Thê ! Ta nói không sai ! Tin ta đi, Tiểu Bạch Thê ! Từ nay về sau, thấy ai muốn bắt hòng nữ nhân, người hãy chạy tìm dây, thấy ai muốn chém nữ nhân, người hãy chạy tìm đao, đao không bén, người phải mài cho bén !

Tiểu bạch mã lại hí hí, tỏ vẻ hiểu biết.

Nhưng rồi nó lại tách xa Tiểu Linh Ngư, nó chạy ra ngoài, đứng nhìn hắn.

Hắn cười chua, thốt :

- Người hiểu ta nói gì, song người không tin lời ta, người chẳng muốn nghe lời ta nói ! Thì ra, ta không nhớ chi nơi người, ta đang ở trong cảnh này, người lại dang xa ta, thế người là một con ngựa cái ! Ta cứ tưởng người là ngựa đực, cũng như ta là con người đực !

Bỗng Tiểu Linh Ngư chú ý. Con ngựa đang nhìn hắn vội nhìn về một hướng, nơi hướng đó có một người đang đứng.

Người đó vận chiếc áo trắng, dưới ánh sao sáng, màu trắng của chiếc áo ngời lên, trắng hơn nhiều, sắc lông con bạch mã.

Người đó, không lạ gì đối với Tiểu Linh Ngư.

Giả như hắn thấy một bóng đỏ, hắn là hắn phải hãi hùng nhưng bóng kia màu trắng, một màu không ác độc, đối với hắn.

Bởi con người vận áo trắng đó, chính là Thiết Tâm Nam.

Nàng đã trở lại.

Một cơn gió vờn qua, phát nhẹ tà áo nàng, thân hình tựa hồ muốn ngã. Nàng yếu điệu quá, mảnh mai nhẹ nhàng quá !

Tiểu Linh Ngư than thầm :

- Ta đui mắt rồi ! Mãi đến bây giờ, mới nhận ra nàng là nữ nhân ! Đáng lý thoáng nhìn qua, là ta phát hiện ra ngay ! Làm gì nam nhân có được cái dáng điệu đó ?

Thiết Tâm Nam đã đến bên cạnh hắn.

Tiểu Linh Ngư nhắm mắt lại, tựa hồ bất kể đến nàng.

Nàng cất giọng u buồn thốt :

- Người không làm ô nhục ta !

Tiểu Linh Ngư mở mắt ra, điểm nhẹ một nụ cười :

- Bây giờ người mới phát giác ra điều đó ?

Thiết Tâm Nam tiếp :

- Nhưng.... người vẫn khinh phụ ta như thường, cho nên người.... người !....

Tiểu Linh Ngư kêu lên :

- Cao thiên ơ ! Tôi van ông, ông xuống đây xui khiến cho nàng nói gấp đi, nàng muốn nói gì cứ nói, miễn nói thật thế thôi.

Thiết Tâm Nam cuối đầu gương mặt trầm lại :

- Người có thích đi theo ta đến một địa phương chẳng ?

Tiểu Linh Ngư đáp :

- Tự nhiên là ta thích nhưng muốn đi đâu, ta cũng phải cử động được rồi đi đâu thì đi, trước hết người giải huyết cho ta, chứ chẳng lẽ để ta như vậy, rồi cõng ta trên lưng mà đi ?

Thiết Tâm Nam đỏ mặt.

Nhưng, nàng hét giận rồi, bằng cớ là nàng bật cười sảng sặc. Liên theo đó nàng giải huyết cho Tiểu Linh Ngư.

Giải huyết cho hắn là một cái ơn, dù thực sự thì đúng là nàng chuộc tội, nàng có thể điểm mạnh tay một chút, điểm mạnh cũng chẳng sao.

Thế mà nàng dè dặt quá, sợ chạm mạnh tay làm đau hắn.

Tiểu Linh Ngư nhếch môi cười khổ :

- Đánh, người đánh mạnh tay, chẳng sợ ta đau, bây giờ, làm cái việc tiếp trợ ta người lại sợ ta đau !

Hắn lại kêu lên :

- Cao thiên ơi ! Cao thiên ! Thật tôi không hiểu nổi nữ nhân !....

Hắn đứng dậy, nhổ phệt xuống đất một đống đờm.

Thiết Tâm Nam góm, quay mặt đi nơi khác, thấp giọng đáp :

- Trước đây ta không muốn cho người đi theo, bây giờ ta nghĩ kỹ, nên để cho người đi theo. Ta đoán đo mãi, ta biết người....

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt, nhìn nàng, nhìn cái ót của nàng đúng hơn. Hắn không hỏi, chỉ chờ nghe.

Nàng tiếp :

- Ta suy nghĩ kỹ lắm rồi, biết người đối xử với ta rất tốt.

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên :

- Thế ra, trước đây, người chẳng biết như vậy ?

Thiết Tâm Nam áp úng :

- Trước đây, sở dĩ ta không cho người đi theo, là vì.... địa phương đó.... rất bí mật....

Tiểu Linh Ngư lại hỏi :

- Mà địa phương đó, ở đâu ?

Thiết Tâm Nam từ từ thốt :

- Trong vùng núi Côn Lôn, chính là....

Tiểu Linh Ngư kêu lên :

- Ác Nhân Cốc ? Người muốn đến Ác Nhân Cốc phải không ?

Thiết Tâm Nam giật mình, quay nhanh đầu lại, mở to mắt :

- Người.... người.... làm sao người biết nơi đó ?

Tiểu Linh Ngư đưa tay đấm cốc cốc trên đầu hấn lẩm nhẩm :

- Cao Thiên ơi ! Cao Thiên ! Cái vị tiểu cô nương này hỏi tôi, tại sao tôi biết Ác Nhân Cốc !

Hấn bật cười ha hả :

- Ta không biết Ác Nhân Cốc, thì trên đời này có ai biết chứ ?

Thiết Tâm Nam hừ một tiếng :

- Tại sao ?

Tiểu Linh Ngư hừ lại một tiếng :

- Người khoan hỏi ta tại sao. Trước hết, người hãy cho ta biết vì lý do gì mà người định đến Ác Nhân Cốc ? Một con người như người, chẳng có cái vẻ gì là cần phải đến đó cả !

Thiết Tâm Nam đáp :

- Ta đến đó, chẳng phải vì cá nhân của ta mà chỉ đến tìm một người.

Tiểu Linh Ngư trố mắt :

- Ai ?

Thiết Tâm Nam lắc đầu :

- Ta có nói ra, người cũng chẳng biết !

Tiểu Linh Ngư cười vang :

- Tại sao ta chẳng biết ? Người trong cốc, từ già đến trẻ, từ trên xuống dưới, có ai mà ta chẳng biết ?

Thiết Tâm Nam kinh hãi :

- Người....

Tiểu Linh Ngư cao giọng :

- Ta lớn lên ngay trong cốc, cho người biết !

Thiết Tâm Nam càng sợ hãi :

- Vô lý ! Ta không tin ! Nhất định không tin !

Tiểu Linh Ngư cười dòn :

- Người không tin à ? Ta hỏi người, trừ Ác Nhân Cốc ra, trên thế thế

gian này còn nơi nào hung đúc một con người đúng cái mẫu của ta ?

Thiết Tâm Nam trầm ngâm một lúc, rồi vụt cười khan :

- Quả thật, chẳng có nơi nào khác. Đáng lẽ ta phải sớm nghĩ ra điều đó !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Bây giờ, ngươi hãy nói cái người ngươi muốn tìm đó, là ai ở trong cốc.

Thiết Tâm Nam trầm gương mặt.

Nàng suy nghĩ một lúc lâu, đoạn từ từ đáp :

- Người đó họ Thiết, người rất có thanh danh trên giang hồ.

Tiểu Linh Ngư cau mày :

- Một trong số Thập Đại Ác Nhân ? Cuồng Sư Thiết Chiến ?

Thiết Tâm Nam vụt ngẩng đầu, kêu lên thất thanh :

- Ngươi biết người đó ? Người đó hiện tại ở đâu ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- May mắn cho ngươi gặp ta ! Chứ nếu không thì ngươi có đi đến đó cũng vô ích.

Hắn hỏi :

- Ai nói với ngươi là Cuồng Sư Thiết Chiến ở trong Ác Nhân Cốc ? Sao ngươi chẳng đập cho kẻ đó một đập cho vỡ bụng ra ?

Thiết Tâm Nam nghe xong, nhũn người ngay, tự nhiên nàng ngã xuống....

- O O o - Thiết Tâm Nam ngồi trên ngựa, Tiểu Linh Ngư nắm cương,

dắt ngựa đi.

Không ai nói với ai một tiếng nào.

Hai người, một thú, hai người không nói chuyện với nhau, còn thú thì đương nhiên không nói rồi.

Cả ba lặng lẽ tiến tới.

Đêm chưa tàn, đêm vẫn thanh tịnh, gió về khuya hơi lạnh, sao trên nền không sáng hơn, sáng hời hợt để nhạt dần cho ngày về....

Khấp cánh đồng cỏ nhìn tận tầm mắt bốn bề, xa xa, chẳng có bóng người, gần gần không một tiếng động.

Họ đi, đi mãi, cuối cùng cũng đi qua cánh đồng cỏ.

Tiểu Linh Ngự như luyến tiếc một cái gì, lòng hấn man mác, tâm tư thêm nặng một ấn tượng mà có lẽ suốt đời hấn không xóa được !

Nhưng lòng hướng vọng về nơi đã đi qua, đầu không quay, mắt không nhìn về nơi đó.

Ấn tượng dù đã có nơi tâm tư, hấn chỉ muốn đoạn đường qua vĩnh viễn thuộc về dĩ vãng xa xôi, chứ chẳng phải mới đây, chưa tròn đêm ngày !

Làm sao hấn không có bi hoài ? Nhưng hấn chỉ muốn xếp bi hoài lại, dồn nó vào một góc đáy lòng nào đó để hấn thành thời tiến lên, tiến lên....

Thiệt Tâm Nam ngồi trên ngựa, đỡ nhọc phần nào, song gương mặt nàng không vì đỡ nhọc mà hồng hào trở lại, gương mặt đó đã trắng nhợt hơn.

Sắc diện trắng nhợt đó lạ lùng làm sao, lại càng tăng gia vẻ đẹp của nàng, khác hẳn với vẻ hồng hào rực rỡ của Tiểu Tiên Nữ.

Từ phút giây hiện ra, nàng là một thiếu nữ trong cái lột nam nhân, Tiểu Linh Ngự cảm thấy nàng có nhiều điểm lạ, nàng hoàn toàn khác

biệt với bất cứ nữ nhân nào trên trần thế.

Hắn cho rằng nàng đẹp vô cùng, không một giai nhân nào sánh bằng.

Hắn cũng phát hiện ra, nàng rất yếu đuối, yếu trên chỗ tường của hắn.

Biết được Cuồng Sư Thiết Chiến không có mặt trong Ác Nhân Cốc, nàng chẳng hề cử động, nàng không còn đủ khí lực làm một cử động nhỏ dù nhỏ nhất.

Nếu chẳng có con tiểu bạch mã. Tiểu Linh Ngự tự hỏi không biết nàng phải làm thế nào để vượt qua những dặm dài xuyên qua đồng cỏ.

Và như vậy thì rắc rối cho hắn biết bao ?

Bởi dù sao thì cả hai cũng phải đi, càng đi xa càng hay, tránh Tiểu Tiên Nữ có thể đang theo đuổi ở phía sau.

Trong trường hợp không ngựa, chẳng lẽ hắn phải cõng nàng ?

Hắn thời dài, thâm nghĩ :

- Nữ nhân !.... Nữ nhân nào cũng thế, đẹp cũng như xấu, đừng nên để cho họ khổ đau ! Họ khổ đau rồi là trở thành cái lụy cho những ai liên quan đến họ !

Hắn nhất định im lặng luôn, cho đến khi nào không còn im lặng được nữa, cho đến khi nào có việc cấp thiết xảy ra, bắt buộc phải nói.

Nhưng Thiết Tâm Nam không chịu im lặng lâu.

Nàng hỏi :

- Tại sao ngươi chẳng nói chi hết ?

Tiểu Linh Ngự buông gọn :

- Người chẳng nói, ta nói với ai ?

Thiết Tâm Nam hừ một tiếng :

- Thế người chẳng có gì để hỏi ta à ?

Tiểu Linh Ngư lại hừ trả :

- Tại sao ta phải hỏi người chứ ? Có việc gì mà ta chẳng biết, đã biết thì hỏi làm gì ?

Thiết Tâm Nam hừ lớn hơn :

- Người biết gì ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ :

- Ta biết như thế này. Bị người đuổi, chạy chết, không đường mà chạy, rồi tưởng đi tìm phụ thân nương náo, tuy nhiên, người cũng chẳng có tình cảm chi đó sâu nặng lắm đối với phụ thân người, người ta tìm cha là vì nhớ cha, còn người tìm cha là vì không nơi ở yên, phải đến ở với cha, dù nơi đó chẳng ai muốn đến. Lúc nhỏ, rất nhỏ, người đã ly khai cha người rồi ; lúc nhỏ, rất nhỏ, người đã bị cha người từ bỏ rồi.

Hắn dừng lại một chút, rồi tiếp nối với giọng mỉa mai :

- Có đúng không ?

Thiết Tâm Nam trừng mắt, đáng lẽ nàng hét lên, nhưng âm thanh quá nhỏ, chừng như không thoát lọt khỏi yết hầu :

- Phụ thân của ta ? Ai là phụ thân của ta ?

Tiểu Linh Ngư thản nhiên :

- Cuồng Sư Thiết Chiến.

Lần này, Thiết Tâm Nam thét được :

- Ai.... ai nói với người ?

Tiểu Linh Ngư ngáp dài, tỏ vẻ mệt mỏi, như không tha thiết đến vấn đề :

- Ta nói với ta ! Người dù sao cũng chỉ là một nữ nhân. Mà nữ nhân nào cũng thế, ai nói trúng tâm sự, là người đó bị trách mắng liền, nữ nhân nào cũng chối thường.

Người thừa nhận hay không, tùy người, điều đó chẳng quan hệ gì cho ta !

Thiết Tâm Nam nhìn Tiểu Linh Ngư, như nhìn một quái vật.

Lâu lắm, nàng hỏi tiếp :

- Người còn biết gì khác nữa ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Cái tên của người ! Chẳng phải là Nam chi hết, mà chính là Lan, tên người là Thiết Tâm Lan ! Đúng vậy không ?

Hồi 15

Tiền Hung Hậu Kiệt

Thiết Tâm Nam kêu lên:

- Không... không... ạ... không sai! Lan! Hoa Lan!

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ta có biết, bây giờ, người đang bàng hoàng, người chẳng biết phải đi đâu, người chẳng biết làm gì, cho nên ta không nói gì hết, ta muốn để cho người yên tĩnh mà suy tư.

Thiết Tâm Nam cười khổ:

- Thực sự người được bao nhiêu tuổi? Có lúc, ta quá sợ, ta chẳng rõ thực hư, người là một đứa bé hay người là... là... Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Một yêu quái?

Thiết Tâm Nam thở dài:

- Lắm lúc, ta có cảm tưởng người là một khối tinh linh, kết tụ thành người, nếu không vậy thì tại sao người đoán đúng tâm tính của người khác?

Tiểu Linh Ngư chỉnh sắc:

- Chẳng phải tinh linh biến ảo nào kết tụ thành ta cả. Mà chính là vì ta thông minh quá, ta thông minh hơn tất cả mọi người trên thế gian này.

Thiết Tâm Nam mơ màng:

- Có thể là người... Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Tốt! Bây giờ người đã hiểu rồi chứ?

Thiết Tâm Nam hỏi:

- Biết cái gì?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Thì... Biết là người sẽ làm gì, biết là người sẽ phải đi đến nơi nào...
Thiết Tâm Lan cúi đầu:

- Ta... ta... Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Và người cũng biết luôn là ta không thể đi theo người!

Thiết Tâm Nam vụt ngừng mặt lên, gương mặt nàng trắng nhợt, nàng rung rung giọng hỏi:

- Người... người không thể?

Tiểu Linh Ngư so vai ____ - Tự nhiên là không!

Thiết Tâm Nam muốn khóc:

- Nhưng... thực ra... đáng lẽ... Tiểu Linh Ngư chặn lại:

- Đúng, đáng lẽ ta theo người cho có bạn đến một vài địa phương, cho biết đó đây, nhưng rất tiếc là người đã biến thành nữ nhân rồi, cái ý nguyện của ta đành hủy bỏ. Ta cũng bỏ luôn cái việc thu nhận người làm đệ tử.

Thiết Tâm Nam run run người:

- Nhưng người... người... người... Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Ta với người, là hai kẻ xa lạ, chẳng có mấy mai liên hệ, thế thì cùng đi chung với nhau để làm gì? Hà huống ta còn nhiều sự việc bên mình, ta cũng phải lo những sự việc đó chứ, tại sao lại để phiền vì một nữ nhân mà phải bỏ tất cả sự việc của ta?

Thiết Tâm Nam có cái cảm tưởng là vừa bị quất một ngọn roi vào

đầu, đầu không đau nhưng tim đau.

Nàng thừ người ra đó, đờ một lúc, lại run lên, run như vậy chẳng rõ độ bao lâu.

Cuối cùng, nàng nhếch nụ cười thảm, thốt:

- Người nói phải! Ta với người có thân thích chi đâu? Người cứ đi đi!

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Còn người?

Thiệt Tâm Nam phải cố gắng lắm mới đứng thẳng mình lên, dù thể cái vẻ cương quyết cũng chẳng hiện lộ nổi.

Nàng cười lạnh, đáp:

- Tự nhiên, ta có cái nẻo của ta, ta sẽ đi theo cái nẻo đó, người khỏi phải bận tâm!

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Nếu người có chủ ý thì còn gì bằng? Hiện tại chắc người không đủ sức vượt nhiều dặm đường, ta tặng người con tiểu bạch mã đó.

Thiệt Tâm Nam cắn môi suýt rớm máu:

- Đa tạ người! Song, ta không dùng ngựa của người đâu. Bất cứ cái gì của người, ta cũng chẳng dùng. Người.... người....

Nàng tránh xa con ngựa, quay mặt về hướng khác.

Chết thì nàng còn chịu nổi chứ nhất định nàng chẳng để cho Tiểu Linh Ngư thấy lệ thảm của nàng đang đổ ròng ròng.

Nàng dẫu làm sao được với Tiểu Linh Ngư, chỉ nhìn đôi vai nàng rung rung, là hẳn biết rõ nàng đang nức nở....

Nhưng, hẳn vờ không thấy chi cả.

Hắn điềm nhiên nắm cương ngựa, kéo nó xề gần hắn đoạn mỉm cười, thốt:

- Người không dùng thì ta dùng, ta có thể nào bỏ con ngựa của ta được. Xa cách nó ta khổ sở lắm!

Hắn từ khước đi theo Thiết Tâm Nam, song hắn bảo rằng xa con ngựa là hắn phải khổ sở lắm, hắn không chịu nổi.

Đau cho nàng vô cùng.

Nàng run run giọng, đáp:

- Người... người... Nàng muốn nói:

- Chẳng lẽ ta không bằng một con ngựa? Chẳng lẽ xa cách ta người không hề khổ sở? Người chịu nổi sự chia ly này?... Làm sao nàng nói được một câu như vậy?

Tiểu Linh Ngự tiếp:

- Thôi, được rồi, ta đi đây! Ta mong người bảo trọng nhé!

Thiết Tâm Nam không quay đầu lại.

Nhưng nàng lắng tai nghe tiếng động, để suy diễn những động tác của Tiểu Linh Ngự.

Hắn lên lưng ngựa, quất roi vút vút trong không gian, bệt lười kêu chóc chóc, rồi vó ngựa nện trên đường, thoát đầu thừa, sau đó nhạt, đều đều, nhỏ dần... Còn tưng tưng, song niềm thất vọng quá nặng, Thiết Tâm Nam cố nói một câu cuối, nói to cho hắn nghe lọt:

- Tự nhiên ta biết bảo trọng lấy ta, cần gì người phải giả tình giả nghĩa, đẽ tĩnh ta, thà ta chết chứ ta không tưởng là phải gặp lại người đâu! Cho người biết!

Đoạn nàng nhào xuống đó, gào lên khóc.

Nàng khóc to, mặt tình mà khóc, mà gào, cho hả hơi phần nào. Hấn có thấy đâu?

Hấn làm sao nghe được tiếng tim răn rắc qua sự rạn nứt, rồi tiếng chách chách của những mảnh tim rơi chạm đáy lòng?

Nhưng, Tiểu Linh Ngư chưa đi thật sự.

Hấn biết, chẳng bao giờ Thiết Tâm Nam chịu nhìn theo bóng hấn, nên chỉ một thoáng sau, hấn âm thầm trở lại, đang lúc khóc ngất, Thiết Tâm Nam làm sao nghe được vó ngựa khế?

Hấn dừng ngựa tại chỗ cũ, hấn vỗ đầu ngựa, lẩm nhẩm:

- Tiểu Bạch Thê! Người xem đó, có phải là ta thông minh vô cùng chẳng? Ta không để mình phải lụy phiền vì nữ nhân, ta sẽ làm cho nàng ấy bỏ chạy đi cho người xem! Mình đứng đây, xem chơi nghe, Tiểu Bạch Thê? Vội gì đi đâu, hờ Tiểu Bạch Thê?

Thiết Tâm Nam vụt đứng lên, phóng chân chạy như điên.

Hấn lại lẩm nhẩm:

- Biết được điều bí mật của một nữ nhân, chưa hẳn là một việc làm bại hoại. Hà huống, ta với người, có cần gì phải hấp tấp, vội vàng? Ta với người cứ đứng đĩnh, chừng nào đi cũng được, chừng nào tới cũng được, tới nơi nào cũng được! Chúng ta cứ chờ xem, nàng có trở lại chẳng.

Nhưng Thiết Tâm Nam không trở lại.

Đi luôn thật à? Nàng dám đi thật à? Tiểu Linh Ngư vụt ép gối vào hông ngựa, thốt:

- Chúng ta đi thôi, Bạch Thê, xem nàng đi đến đâu rồi, nàng làm gì, xem cho biết vậy thôi nhé, ta hiếu kỳ đấy, chứ chẳng phải ta quan tâm đến nàng đâu! Không, ta không quan tâm mà, Bạch Thê ơi, người đừng nghi oan cho nhé. Trên đời này chẳng một nữ nhân nào làm cho ta quan tâm nổi!

Nói thế chứ hấn nghe lòng hơi nóng lên.

Rồi hấn thúc gối mạnh, con ngựa vọt đi liền. Hấn cứ cho là con ngựa chạy chậm, dù bốn gió của nó chẳng chạm đất.

Hấn lại thúc gối, hấn vung roi trót trót trong không gian, con ngựa chạy nhanh hơn lúc chạy tránh Tiểu Tiên Nữ.

Từ xa xa hấn đã thấy nàng.

Nàng chạy đến đây, rồi dừng lại nhào lặn ra đất khóc. Có lẽ lúc đầu nàng khóc to lắm, bây giờ thì tiếng khóc khàn khàn, bờ vai rung mạnh, chứng tỏ nàng nức nở, tức tưởi, vì hấn là niềm hận đối với Tiểu Linh Ngự bốc thành nước tuôn tràn vô tận... Khi nghe gió ngựa của Tiểu Linh Ngự nện trên đường, nàng vọt ngưng khóc nằm bất động.

Tiểu Linh Ngự đến nơi, bỏ con ngựa nhảy vọt qua chỗ nàng nằm, cao giọng găt:

- Chỗ này đâu phải là chỗ nằm ngủ?

Thiết Tâm Nam chỏi tay ngồi dậy quát trả:

- Đi, đi chỗ khác ngay, ai mượn người lưu ý đến ta? Ta làm gì mặc ta mà!

Nàng đổi sắc diện đến thảm thương, chùng như nàng không còn điểm khí lực nào, nói mấy tiếng đó rồi, nàng mệt thấy rõ.

Tiểu Linh Ngự kêu lên:

- Người thợ bệnh?

Qua mấy hơi thở, Thiết Tâm Nam khỏe lại và nàng lấy lại bình tĩnh, cười lạnh một tiếng, buông câu nói theo niềm hận:

- Bệnh cũng mặc ta, khỏe cũng mặc ta. Ai mượn người lo lắng? Người... với ta, chẳng phải là kẻ thân thích, thì ai chết mặc ai, người còn lưu ý đến ta làm chi?

Nàng đứng lên, thân hình chao chao, có thể ngã xuống bất cứ phút giây nào.

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Nhưng bây giờ thì ta chiếu cố đến ngươi!

Nhanh như chớp, hấn đưa bàn tay ra, sờ trán nàng.

Vàng trán đó nóng ran lên như có ngọn lửa đốt và chính ngọn lửa vô hình đó làm cho mặt nàng hừng đỏ lên, màu trắng nhợt nhạt tan biến mất.

Thiệt Tâm Nam cố gắng đẩy tay hấn rời khỏi trán nàng, nàng phải cố gắng để làm cái việc rất dễ dàng đó, bởi khí lực của nàng đã tiêu tan từ lâu.

Nàng rung giọng, gắt:

- Đừng! Đừng chạm đến mình ta. Ta chẳng muốn!

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Ngươi chẳng muốn, song ta muốn!

Hấn vụt ôm nàng lên:

Thiệt Tâm Nam hét, tiếng hét không vang lớn như ý muốn:

- Ngươi... ngươi dám ôm ta?... Buông tay ngay, buông... buông rồi cút ngay!

Nàng vùng vẫy nhưng làm sao thoát khỏi vòng tay của Tiểu Linh Ngư được?

Mà hét la làm gì, khi tiếng hét la chỉ vang khào khào trong cuốn họng? Khí lực nào giúp nàng hét đúng ý muốn?

Nàng vùng tay đâm vào lưng Tiểu Linh Ngư, nàng muốn đâm mạnh

thật mạnh, song nắm tay của nàng đưa ra nhẹ như nắm tay một đứa bé sơ sanh. Phủi một hạt bụi, bụi không rớt, thì đánh làm chi cho mệt?

Tiểu Linh Ngư cầu nhàu:

- Đau nặng như vậy, sắp chết mà cũng còn hung dữ, người là kẻ cứng cổ cứng đầu! Còn vùng vẫy nữa, ta tuột cả quần người ra mà đét vào mông cho mà xem! Người có muốn như vậy không chứ?

Thiết Tâm Nam hấp tấp kêu lên:

- Người... người... Bỗng, nàng nhui đầu vào lòng Tiểu Linh Ngư khóc ngất.

Thiết Tâm Nam thọ bệnh thật sự và bệnh của nàng khá nặng.

Hắn đưa nàng đến Hải Yến, tìm một ngôi khách sạn thuê phòng, nhưng nơi đây chẳng còn phòng trống, hắn lấy một lá vàng, trao gấp cho một người, bảo:

- Cho người tắt cả, dọn đi nơi khác, nhường phòng này cho ta!

Theo cái ý của Tiểu Linh Ngư, thì gian phòng này rất thuận tiện cho hắn hơn bất cứ gian phòng nào, cho nên hắn không tiếc vàng.

Mà vàng bạc đối với hắn có giá trị gì đáng cho hắn thiết tha?

Chụp lá vàng, nắm chắc trong tay, sợ Tiểu Linh Ngư giật lại, người đó không đắn đo, quơ vội mớ hành trang, rồi đi ngay.

Vàng, là một vật câm, song nó có oai lực điều khiển cả thế gian, giả như nó nói được, chắc nó chỉ huy luôn ông trời.

Nóng nảy, khẩn trương, hồi hộp, âu lo, đau lòng xót dạ, cộng thêm ngày nắng đêm sương giữa cánh đồng bao la man mác, rồi còn đánh đấm với địch, mãi đến bây giờ, Thiết Tâm Nam mới sanh bệnh, thì một nữ nhân như nàng, kể ra cũng có sức chịu đựng dẻo dai lắm.

Và, khi bệnh phát khởi, dĩ nhiên phải bạo, bởi bệnh dồn ứ qua nhiều

thời khắc, bực ra rồi phải bực mạnh, như nước ứ vỡ đê tuôn trào.

Nhiệt độ lên mau, nàng hôn mê suốt một ngày.

Khi nàng tỉnh lại, hình ảnh trước tiên hiện ra trước mắt nàng, là một Tiểu Linh Ngư đang ngồi bên lò lửa, sắc thuốc.

Nàng gượng ngồi dậy, Tiểu Linh Ngư vội bước tới, ấn nàng nằm xuống.

Nàng rên ư ử:

- Ngươi... tại sao... Tiểu Linh Ngư khoát tay:

- Đừng nói chuyện! Cấm đấy!

Thiết Tâm Nam nhận ra, quanh mắt Tiểu Linh Ngư có một vòng tròn, màu thâm thâm, đôi mắt chùng như lún sâu hơn trước mấy ly, mường tượng là hấn thức trắng đêm, luôn cả ngày không ngủ, lo lắng, sẵn sóc cho nàng.

Nếu thế thì luôn mấy đêm ngày liền hấn không chớp mắt!

Bất giác đôi giong lệ thảm trào ra, mặt nàng ướt nhòa.

Tiểu Linh Ngư trở lại chiếc lò, rót thuốc ra chén, mang đến cho nàng, bảo:

- Cấm khóc nhé! Thuốc đây, uống đi, không có gì tốt bằng thuốc, uống thuốc vào là ngươi nghe khoan khoái ngay. Cứ còn làm như trẻ con, mỗi chút mỗi khóc, ta đét vào mông thì có kêu trời đấy!

Thiết Tâm Nam:

- Ai kê toa, bốc thuốc đó?

Tiểu Linh Ngư ngẩng cao mặt:

- Ta!

Thiét Tâm Lan ạ một tiếng:

- Thì ra, người cũng biết xem bệnh, cũng biết kê toa bốc thuốc! Cái gì người cũng biết hết!

Tiểu Linh Ngư dứ dứ nắm tay:

- Cấm nói. Uống thuốc đi!

Thiét Tâm Nam điểm một nụ cười, tự nhiên là phải nhẹ.

Dù đang bệnh, nàng cười cũng tươi, nụ cười cũng hấp dẫn như lúc mạnh.

Nàng hỏi:

- Cấm nói là cấm mở miệng, làm sao ta uống thuốc?

Tiểu Linh Ngư bật cười.

Hắn chợt phát hiện, nữ nhân cũng có lúc đáng yêu quá, song chỉ đáng yêu khi nào họ dịu dàng, họ Ôn nhu, họ ngoan ngoãn. Chứ lúc họ hung hăng, dứ tợn, thì thật là đáng sợ và đương nhiên đáng ghét lạ!

Hoàng hôn xuống.

Thiét Tâm Nam ngủ say. Tiểu Linh Ngư ngồi nơi bậc nhà lẩm nhẩm:

- Giang Linh Ngư ơi! Người đừng quên nhé, khi nữ nhân cười với người, người thấy đáng yêu thật, song người cũng phải hiểu là nữ nhân đó định hãm hại người đấy.

Nụ cười của nữ nhân, là chiếc vòng sắp sửa tròng qua đầu người, trích suốt cổ, họ rút mối thòng lọng, là người nghẹt thở ngay. Nữ nhân ôn nhu, như mặt biển không gió, nào ai biết trong lòng biển có bao nhiêu lượn sóng ngầm, chực chỉ hiện lên trên, nhận chìm thuyền to thuyền nhỏ? Chỉ cần sơ suất một tý thôi, là người táng mạng nơi tay họ!

Con ngựa trắng của hắn, đang ở trong tàu, ăn cỏ.

Hắn bước về phía nó, hắn vỗ tay nhẹ nhẹ lên đầu nó:

- Tiểu Bạch Thế ạ, người yên trí, ai thì dễ mắc mưu chứ chủ nhân người không mắc mưu đâu, trên đời này chẳng một ai lừa nổi chủ nhân người đâu! Nàng hết bệnh rồi, chúng ta sẽ lên đường... Bỗng có tiếng vó ngựa vang lên rầm rập, vó ngựa từ xa xa, thoáng mắt đã nghe lớn lên, rồi đoàn kỵ mã đã đứng nơi trước cửa khách sạn.

Khách sạn đồ, chia làm hai phần, phần bên trong gồm nhiều phòng cho thuê, phần bên ngoài là nơi bán cơm rượu cho khách đi đường.

Tiểu Linh Ngư động tính hiếu kỳ, âm thầm bước ra xem cho biết những ai vừa đến, với vẻ gấp rút vội vàng khả nghi.

Đứng nơi tối tăm, hắn nhìn ra, thấy bốn năm người vào khách sạn, họ lặng lẽ tiến vào, họ cùng đi một đoàn song chẳng ai nói với ai tiếng nào.

Họ ngồi xuống ghé, quanh chiếc bàn.

Họ không gọi rượu, gọi thức ăn. Chủ quán cũng chẳng dám hỏi, cứ dọn rượu dọn thức ăn, làm như khách rất quen thường bữa vào quán là phải ăn thứ gì, uống bao nhiêu rượu, thấy mặt khách là chủ cứ dọn, chẳng cần hỏi.

Người nào cũng mặc y phục rục rở, người nào cũng đeo trường kiếm, người nào cũng có khí thái bất phàm.

Nhưng, mặt người nào cũng đỏ, cũng sưng, chùng như mỗi người đã bị ai đó, tát tay vào mặt, tát nhiều và tát mạnh.

Rượu có đó, thức ăn có đó, song chẳng một ai nghĩ đến cái ăn, cái uống.

Họ vào quán rồi, ngồi xuống đó, ngây ra như mấy pho tượng.

Một lúc sau, hai người nữa, chạy vào, hai người này có vẻ thảm hại hơn mấy người trước.

Mặt vẫn đỏ, vẫn sưng, máu từ tai rỉ xuống, ướt cả má, đỏ cả cổ. Chùng như vành tai bị cắt, vì họ Ở xa xa, Tiểu Linh Ngư không trông thấy rõ ràng.

Năm người trước trừng mắt nhìn hai người sau, hai người sau phát hiện ra năm người trước, chân co lại ngay như để tháo lui.

Nhưng, song phương đã thấy nhau rồi, hai người sau có muốn lánh mặt cũng chẳng còn kịp nữa.

Tiểu Linh Ngư nghĩ, có thể hẳn sẽ chứng kiến một bi hài kịch đáng giá lắm, như vậy là buổi chiều này hẳn lại được cởi mở tâm tư, hẳn sẽ cười khoan khoái.

Bởi còn gì thích thú hơn cho hẳn, thích hoạt động, lại gặp cái cảnh oan gia chạm mặt oan gia?

Trông vào tình hình đó, thì hẳn đã hiểu ngay đôi bên đúng là oan gia của nhau rồi.

Mà oan gia gặp oan gia, là sao khỏi có chuyện đấm đá tung bừa?

Hắn hỏi hộp chờ.

Hắn đoán sai. Hai bên ghìm nhau như vậy, song họ không động thủ. Hay đúng hơn, họ chưa động thủ liền, thành ra hẳn nóng nảy lạ.

Trong số năm người trước, có một đại hán, mặt sưng đáng sợ, gương mặt của gã hơi lớn, gương mặt sưng lên gần bằng một chiếc mâm. Mặt hẳn đỏ chần, nơi nào không đỏ thì nổi lên những nốt ruồi to, bây giờ, vết đỏ cũng bằng mặt, nốt ruồi cũng lặn xuống, đủ biết cái sưng đó quả phi thường vậy.

Gã nhìn sang hai người vào sau, bật cười ha hả, thốt:

- Tiền bạc mà giao cho An Tây, là cầm như nằm ngủ giữa đường cũng chẳng sợ mất. Từ lâu rồi, An Tây tiêu cục có bao giờ để mất mát trong một chuyến hộ tống nào?

Vàng bạc thì chẳng mất, nhưng lần này lại mất vành tai! Thế mới kỳ!

Cười ha hả, thốt oang oang, dĩ nhiên gã phải đau, vì bởi lớp thịt sừng bị căng thẳng, gã cố chịu đau, cười cho hả, nói cho hả, đồng bạn của gã cũng cười theo, cười rồi rơi nước mắt liền, bởi ai ai cũng cảm thấy đau không tưởng nổi.

Hai người vào sau tức uất đến đỏ ngầu đôi mắt, người bên tả có một vết sẹo đao rất to nơi mặt, cười lạnh:

- Khi mình bị kẻ khác đánh sừng mặt, thì đáng lý ra mình không nên cười, bởi khi cười thì há rộng miệng, động đến má, banh da, chần thịt, đau lắm, đau thấu ông trời chứ chẳng phải vừa!

Đại hán có gương mặt đầy vết rỗ và nốt ruồi đập tay xuống bàn, kêu bóp một tiếng, thét:

- Người nói gì?

Đại hán xẹo mặt cười lạnh như trước:

- Cùng là anh em với nhau cả mà! Nói móc nhau làm chi? Hãy xem cho kỹ đi, ai hơn gì ai nào? Ta muốn nhắc chừng người đây, ta mất vành tai, thì người cũng sừng mặt, người lành lẽ chi đó lại mỉa mai ta?

Đại hán có nốt ruồi vọt đứng lên, định vọt tới.

Đại hán xẹo mặt vẫn giữ nụ cười lạnh, cũng đứng lên.

Tiểu Linh Ngư khoan khoái quá chừng, trầm nghĩ:

- Rồi! Sắp đánh nhau rồi! Ta nói mà, thế nào cũng choảng nhau! Được xem cái màn kịch này cũng tiêu sàu mấy đoạn!

Nhưng, hấn thất vọng liền.

Đồng bạn của song phương kéo họ ngồi xuống.

Người kéo đại hán có nốt ruồi ngồi xuống, là một gã râu rậm và dài,

tuổi hơi cao, mặt ít sừng, có lẽ tuổi càng cao nên càng được kẻ nào đó đánh nhẹ tay hơn đối với bọn trẻ.

Gã khoát tay, gượng cười, thốt:

- An Tây tiêu cực với Định Viễn tiêu cực tuy ngày thường vì nghề nghiệp mà tranh chấp nhau luôn, lắm lúc lại cướp đoạt hàng hóa lẫn nhau, song chẳng qua vì sinh hoạt mà có những sự việc đó. Dù vậy, người trong hai tiêu cực vẫn là anh em trên chốn giang hồ, nếu không có duyên cớ chính đáng, thì động thủ với nhau làm gì? Đừng làm thế mà mất hoà khí một cách vô lý!

Người kéo đại hán mặt sẹo, là một gã có thân vóc ốm và cao, cũng gượng cười, tiếp:

- Âu Dương đại ca nói rất đúng! Chúng ta bị tổng cục giao phó một công tác đến địa phương này, một địa phương xa xôi tận chân mây cuối trời, không phải ai ai cũng dám đến, do đó chúng ta cùng mang niềm nhục bại, cái chỗ đáng trút hận không dám trút thì cố mà nuốt vào, chứ sao lại trút lên đầu nhau làm gì, mình là người đồng hội đồng thuyền cả mà!

Người có cái họ Âu Dương thở dài:

- Đúng đấy! Chừng như tai nạn của chúng ta, do chính một người gây nên, chứ chẳng phải do những người khác biệt. Chúng ta có một kẻ thù chung, liên kết với nhau mà trả thù chung, lại chẳng làm còn sanh sự với nhau chi nữa cho thiên hạ cười ché?

Người có vóc cao và ốm kêu lên:

- Thế ra các vị cũng bị nàng... Gã Âu Dương cười khổ:

- Chứ còn ai nữa? Tại hạ đoán trúng quá! Câu đồng hội đồng thuyền của huynh đài vừa nói đó, đúng lắm! Cái hoạn nạn đã đồng mà người gây ra tai nạn cho chúng ta cũng là một!

Y thở dài, tiếp:

- Trên thế gian này, còn ai có thể nhẫn tâm hạ thủ đoạn tàn độc như

nàng ấy chứ?

Thật là xuất hành không chọn ngày lành, nên dọc đường gặp quỷ!

Tất cả bảy người, gồm song phương, đều thờ dài.

Họ đã đồng tính với nhau rồi! Năm người sừng mặt, hai người vấy máu đầy mặt, làm gì ai thấy được những cảm nghĩ của họ nơi gương mặt biến thể đó được?

Nhưng, nhìn vào ánh mắt của họ, tất ai cũng rõ niềm căm hận đang bốc bùng.

Đại hán có nốt ruồi lại đấm tay xuống mặt bàn hằng hộc:

- Nếu chúng ta có làm gì đắc tội với liễu đầu đó, nàng đánh chúng ta, cũng chẳng đáng tức. Điều đáng hận là có ai dám trêu vào nàng đâu? Chừng như nàng đánh chúng ta để mua vui vậy thôi! Thế mới tức!

Gã Âu Dương thờ dài:

- Biết làm sao hơn! Giả như nàng có đánh chết chúng ta, chúng ta cũng phải chịu chết. Bởi tài nghệ của chúng ta non kém quá, chúng ta dám làm gì nàng? Thôi thì còn sống được đây, kể cũng là một cái may cho chúng ta đó! Nhẫn nhục! Không nhẫn được, cũng phải cố mà nhẫn!

Đại hán ồm cao vọt bật cười khan:

- Các vị có nhận ra, nàng rất khác thường chẳng? Tại hạ thấy thần sắc của nàng, thậm suy đoán là nàng bị kẻ nào đó lừa gạt, nàng mắc mưu nên tức uất, không may cho chúng ta gặp nàng trong tình trạng đó, nàng đổ trút niềm tức uất lên đầu chúng ta bởi nàng cần phát tiết bớt cái khí tức đó, nếu không thì hẳn nàng dám điên loạn lên lắm, đôi mắt của nàng đỏ quá chừng, đỏ vì hận mà cũng vì khóc nhiều, mí mắt của nàng mọng lên rất rõ. Con ngựa thường ngày của nàng cũng mất luôn, con ngựa mà nàng chẳng bao giờ rời ra!

Đại hán có nốt ruồi vỗ tay cười lớn:

- Từ lão ca nhận xét kỹ đó nhé! Hẳn là liễu đầu đã gặp tay nào lợi hại hơn nàng, thành ra nàng thất bại lớn, bị kẻ đó khinh miệt, lại còn bị cướp ngựa luôn! Bảo sao nàng không tức uất chứ!

Tất cả bảy người cùng cười.

Tuy nhiên, họ vừa cười, lại vừa nhăn mặt, biết cười là đau lắm, song vẫn không nín cười được, bởi họ đang hả hê, họ hiểu rõ là nữ nhân nào đó đang tức uất, có lẽ còn tức uất hơn họ, họ xem như đã được báo thù rồi. Cho nên, đau thì đau thật, họ phải cười.

Lắng nghe câu chuyện của bảy người đó, Tiểu Linh Ngư đoán ra nữ nhân là ai rồi.

Nếu không là Tiểu Tiên Nữ, thì còn là ai nữa?

Cái tát tay của nàng, chính hẳn có thương thức rồi! Và hẳn hiểu tư vị của những tát tay đó như thế nào!

Có điều, nàng đánh những người này khá mạnh tay, nàng đánh mạnh như vậy, hẳn là nàng tức uất lắm!

Người có tánh nóng nảy, hung tợn như nàng, lại phải nằm bất động mà chịu suốt đêm bên cạnh giếng, giữa cánh đồng hoang, tự nhiên phải tức, và tức cực điểm.

Phát tiết cái tức đó, nàng phải đánh mạnh tay, điều đó chẳng lạ gì.

Hắn đang bặm bụng cười thầm, bên ngoài đột nhiên bảy người ngưng cười.

Họ ngưng cười, hình thể của họ trở thành quái dị vô cùng khi họ bất động.

Người nào ngồi trong tư thế nhìn ra cửa, chong mắt nhìn, người nào không nhìn được, mà cũng chẳng dám quay đầu nhìn, lại cúi đầu xuống, tất cả bảy người đều xuất hàn, đầu ướt, mặt ướt, phứt chốc toàn thân cũng ướt luôn.

Nơi khung cửa khách sạn. Tiểu Tiên Nữ đã hiện hình.

Nàng đứng đó, từ từ buông từng tiếng:

- Ta bảo các người đi tìm người, ta có bảo các người đi tìm rượu đâu.

Quả tim của Tiểu Linh Ngự nhảy mạnh suýt vọt khỏi lồng ngực. Nhưng, hắn cố giữ bình tĩnh, lùi dần.

Hắn biết, cái người mà Tiểu Tiên Nữ bảo bọn đó đi tìm chính là hắn.

Thì hắn làm sao dám đứng đó nữa chứ?

Cũng may, lúc đó đêm đã xuống lâu rồi, bóng tối lan tràn khắp khách sạn, nơi nào có đèn, chỗ đó sáng lên, nơi nào không đèn lại tối tăm hơn, người trong vùng sáng nhìn vào bóng tối, khó nhận định được mọi sự vật.

Tiểu Linh Ngự đi dọc theo tường, lần lần ra đến chỗ nhốt ngựa.

Chuồng ngựa, cũng như mọi chuồng thú, có nền đất, đương nhiên là phải ẩm ướt, dơ dáy, hắn bốc đất ướt tồ lên mình con ngựa, biến con ngựa bạch thành con ngựa rằn, con ngựa toan hí lên, hắn với lấy một nắm cỏ, tong vào mõm nó đoạn hắn vỗ tay nhẹ nhẹ lên đầu nó, thấp giọng bảo nó:

- Tiểu Bạch Thê! Đừng hí lên nhé, lúc này người hí lên, thì ta phải chết, người cũng chết, cái nàng trong phòng kia cũng chết luôn! Lỗi tại người đó, ai bảo người có sắc lông trắng? Màu trắng của nàng gây phiền phức cho ta, màu trắng của người cũng nguy hại cho ta không kém!

Hắn đã làm xong cái việc biến thê con ngựa, hắn nhìn nó, điểm một nụ cười, trông nó, hắn buồn cười quá chừng, suýt quên sự hiểm nguy đang hiện hình bên ngoài gian phòng ăn của khách sạn, cái hiểm nguy đó sẽ đến với hắn trong phút giây đây... Hắn trở về phòng.

Nơi hắn trú, chẳng có đèn, đèn thì có song chẳng ai đốt.

Hắn không đột lúc ra ngoài, Thiết Tâm Nam cũng chẳng đột, dù nàng đã tỉnh ngủ rồi. Nàng giương tròn mắt nhìn hắn, đôi mắt tròn quá, sáng quá.

Nàng nhìn, hắn từ từ bước vào, đến gần nàng, đột nhiên nàng nắm tay hắn, rung rung giọng hỏi:

- Chiếc giày của ta đâu?

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Chiếc giày? Cần chỉ một chiếc?

Thiết Tâm Nam gáp giọng:

- Thì hai chiếc! Mà ở đâu rồi?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Hai chiếc giày rách nát đó, người hỏi làm gì?

Thiết Tâm Nam không đáp câu hỏi, chỉ giục:

- Lấy đem cho ta!

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Còn đâu mà đem? Ta đã quăng xuống cống nước rồi.

Thiết Tâm Nam run người lên:

- Người quăng rồi?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Bọn ăn mày còn có những đôi giày lành lẽ hơn, người tiếc làm gì cái thứ xác xơ đó chứ? Mà tại sao người khẩn trương? Để ta mua cho đôi mới, tốt hơn nhiều.

Thiết Tâm Nam cố gượng ngồi dậy và định bước xuống giường, thốt qua hơi thở gấp:

- Người quăng nó ở chỗ nào, dẫn ta đi nhặt.

Tiểu Linh Ngư đưa tay chặn nàng, giữ nàng bất động, bảo:

- Đừng đi nhặt, vô ích.

Thiết Tâm Nam đấm xuống giường bịch bịch, gào nhẹ:

- Người... người đáng chết lắm! Người biết không, trong một chiếc giày đó, ta có dấu... Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt:

- Dấu cái gì?

Thiết Tâm Nam gắt:

- Thì cái vật đó chứ cái gì nữa? Ta vì nó, suýt mất mạng mấy lần và chắc chắn là còn bị hãm dọa. mãi mãi vì nó, chứ chẳng muốn vứt bỏ để được an toàn!

Đoạn hấn hỏi:

- Thế ra, người chẳng giữ nó trong mình? Sao người lại nói là người giữ nó trong mình người?

Thiết Tâm Nam suýt khóc được:

- Ta nói dối với người!

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Lỗi tại người! Ai bảo người dối ta? Chính người tự hại người đó! Giả như người nói thật với ta, thì làm gì ta tùy tiện vứt bỏ đi, người thử nghĩ, có ai giữ một đôi giày xơ xác như vậy trong phòng cho chật chỗ, cho vướng bận? Kẻ nào quét dọn mà chẳng vướng mắt vì nó chứ?

Thiết Tâm Nam nhào ngựa lên giường, nằm như chết, lệ uất cứ trào.

Nàng không khóc lớn, niềm thất vọng xâm chiếm cả tâm hồn, nàng chẳng còn một điểm nghị lực nào để phát biểu một phần uất, ngoài mấy hạt lệ.

Nàng lẩm nhẩm:

- Xong!.... Thế là xong! Đời ta cũng xong luông!

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Dù cho trong chiếc giày có vật đó đi nữa, vật đó xứng đáng gì? Một mảnh giấy rách, có giá trị làm sao mà người tha thiết với nó? Ta thật thấy làm lạ, người lưu luyến đến cả những vật mà bất cứ ai cũng vứt bỏ xuống được!

Thiệt Tâm Nam vụt ngồi dậy, trừng mắt nhìn hấn:

- Người... người... làm sao biết được, vật đó là một mảnh giấy?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Ta cứ tưởng người nói vật gì, chứ nếu là mảnh giấy đó thì ta đã lấy ra khỏi chiếc giày của người! Có điều, nó rách gần như nát, nó lại thúì, thúì như cá sinh!

Thiệt Tâm Nam chồm tới hấn, đâm vào ngực hấn thành thịch vừa cười, vừa mắng:

- Người đáng chết lắm! Người cố ý làm cho ta quỳnh quáng lên!

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ai bảo người lừa ta? Ta biết rõ từ lâu, cái vật mà người trân quý đó, người giấu nó trong chiếc giày, kể ra người cũng khôn đó, khôn hơn quý vậy đó!

Thiệt Tâm Lan xì một tiếng:

- Chính người mới là quý đó! Không có cái gì mà người ta qua mặt

người được cả!

Người... người làm ta suýt chết khiếp đó nhé!

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Vật đó đã ở trong tay ta rồi, người không nên khẩn cấp nữa.

Thiết Tâm Nam cuối thấp đầu:

- Nó đã ở trong tay người, ta còn khắp cấp cái gì nữa?

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người không sợ ta đoạt luôn?

Thiết Tâm Nam lắc đầu:

- Không sợ!

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Thế thì ta giữ luôn!

Thiết Tâm Nam dịu giọng:

- Ta trao cho người đó.

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Nhưng người chết thì chịu chết chứ không chịu rời nó?

Thiết Tâm Nam đáp:

- Người ta khác, người khác.

Chẳng rõ tại sao, Tiểu Linh Ngư nghe mát ruột hết sức. Và trong yết hầu, có một vị ngọt dịu phát sanh đưa dần dần ra miệng.

Rồi, hắn nghe đôi chân nhẹ lạ, như có đám mây mang hắn từ từ lên

cao, lằng lằng, phiêu phưởng.

Nhưng hấn tự cảnh cáo ngay:

- Giang Linh Ngư! Đừng! Đừng nhé! Người luôn luôn phải cẩn thận! Viên thuốc đắng, để nguyên chất, có ai uống trôi? Cho nên người ta bọc đường, đừng thấy ngọt mà ham. Nuốt hết chất ngọt rồi, người sẽ mửa đến mặt xanh vì chất đắng!

Hấn định đẩy Thiết Tâm Nam ra khỏi mình hấn, song chẳng biết tại sao, hấn không làm nổi việc đó.

Thiết Tâm Nam hỏi:

- Vừa rồi, người đi đâu?

Tiểu Linh Ngư thản nhiên:

- Vợ vẫn bên ngoài. Ta còn trông thấy một người.

Thiết Tâm Nam trố mắt:

- Ai?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Người đó, người nhìn qua là nhận ra ngay. Mà ta cũng nhận ra luôn, chính đó là sự không may cho ta!

Thiết Tâm Nam giật bản mình:

- Tiểu Tiên Nữ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Chứ còn ai nữa?

Thiết Tâm Nam biến sắc mặt:

- Nàng ở đâu bây giờ?

Tiểu Linh Ngư buông gọn:

- Mở cửa sổ ra, là thấy nàng ngay!

Tay chân Thiết Tâm Nam vụt lạnh như giá băng.

Nhưng, nàng hận Tiểu Linh Ngư, gắt:

- Nàng ở bên ngoài, thế mà người ở đây, lại còn lòng dạ đùa cợt được nữa à?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Dù nàng đứng trước mặt ta, ta cũng cười đùa như thường, huống hồ nàng ở ngoài đó?

Thiết Tâm Nam cắn môi đoan hừ một tiếng:

- Người... đúng là... Mà thôi, bây giờ, chúng ta làm sao đây?

Tiểu Linh Ngư ung dung đáp:

- Ba mươi sáu chước, chước trốn là cao hơn hết! Chúng ta... Hấn do dự một chút.

Bỗng, bên ngoài có tiếng quát vọng vào:

- Ta bảo người mở cửa, người cứ mở, ta làm gì mặc ta, người tìm hiểu làm chi?

Tiếp theo đó là một tiếng bình, mừng tượng tiếng đập cửa.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Xong! Không trốn được nữa rồi!

Thiết Tâm Nam biến sắc mặt thành màu đất, giọng rung rung:

- Tiểu Tiên Nữ đang lục soát tất cả các gian phòng tại khách sạn này!

Có lẽ nàng bắt được tin tức là bọn ta còn loanh quanh trong vùng phụ cận, nếu chúng ta vọt mình qua cửa sổ thoát đi, có lẽ cũng còn kịp! Hẳn là nàng lục soát mấy nhà chung quanh rồi mới đến đây vậy, chúng ta thoát đi, vào nhà nào gần đây, tạm trú, chắc cũng qua được cơn nguy.

Nàng nắm tay Tiểu Linh Ngư, định lôi hẳn nhảy qua khung cửa sổ.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Không được! Chúng ta trốn đi, có khác nào thú nhện với chúng là người chúng đang tìm. Chúng sẽ cho Tiểu Tiên Nữ hay, nàng đuổi theo, người phải biết, chạy xa nàng suốt đêm, suốt ngày, nàng còn biết mà theo được, hà huống chỉ cách mấy phút giây. Chạy như thế, không thoát khỏi tay nàng đâu!

Thiết Tâm Nam rung người:

- Thế thì làm sao? Làm sao? Hờ?....

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Đừng sợ! Ta có cách!

Chợt có tiếng nữ nhân hét:

- Ra! Ra ngay! Các người là cường đạo ở đâu, muốn vào ít nhất cũng phải gõ cửa chứ? Sao lại ngang nhiên vào như vậy?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Chắc nữ nhân nào đó đang tắm!

Sự tình diễn tiến như thế, hẳn vẫn ung dung như thường, chẳng tỏ vẻ gì là khẩn cấp, hẳn cười hì hì, hẳn làm cho Thiết Tâm Nam vừa sôi gan, vừa lên ruột.

Hắn lấy trong mình ra một chiếc bọc, có thêu hoa, song rất cũ.

Thiết Tâm Nam trở mắt:

- Cái gì thế?

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt:

- Bửu bối! Các vị tiên xuống núi, phá trận, đều có mang theo ít nhiều bửu bối thì ta xuất cốc, cũng mang theo ít nhiều bửu bối chứ! Những vật này, ta đánh cắp của mục Đồ đây!

Hắn lấy trong bọc ra một vật, mỏng mỏng, mềm mềm, dính dính, mường tượng lớp da miếng đậu hủ, mà cũng giống da người.

Thiết Tâm Lan kêu lên:

- Chiếc nạ da người?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Thế ra người cũng nhận được.

Trong bọc có rất nhiều chiếc, hắn chọn hai chiếc, rồi bảo:

- Trước hết, người hãy thay y phục, tùy tiện dấu nơi nào đó thì dấu, đoạn lấy chiếc áo của ta kia mặc vào.

Thiết Tâm Nam làm y theo lời hắn.

Hắn lại bảo nàng chường mặt tới, trong khi nàng rùng mình thì hắn đã đeo chiếc nạ cho nàng rồi.

Còn hắn thì có gương mặt nhăn nheo, bất quá tuy tuổi hơi cao, song chưa có một sợi râu nào cả.

Thiết Tâm Nam bật cười, nhưng nàng chẳng dám cười lớn.

Nàng thốt khẽ:

- Đúng là giữa đêm gặp quỷ! Bỗng nhiên người biến thành ông cụ non!

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Có trở thành ông cụ non, mới xứng đáng với bà cụ non chứ!

Đúng lúc đó, tiếng chân và tiếng người vang lên bên ngoài rất gần.

Tiểu Linh Ngư vẫn không bối rối, từ từ lấy trong bọc ra một bộ râu.

Phải chứ, đã là ông cụ rồi, dù là cụ non, cũng phải có tý râu. Hắn gắn râu lên mép, hắn lại lấy một bình đựng phấn trắng, rãi lên tóc hắn và tóc của Thiết Tâm Nam, trong thoáng mắt, hai mái tóc đen biến thành mái tóc muối tiêu, muối nhiều, tiêu ít.

Cuối cùng, hắn lấy mấy cây bút, vẽ vờ lên mặt Thiết Tâm Nam.

Bên ngoài, tiếng chân và tiếng người cứ vang, mỗi lúc mỗi gần, chừng như họ đã đến sát bên cửa.

Thiết Tâm Nam xanh mặt, tay chân lạnh như giá băng.

Tiểu Linh Ngư bình tĩnh như thường, trấn an nàng:

- Đừng sợ! Đừng sợ! Cái thuật cải sửa dung mạo tuy ta chưa thông thạo lắm, song cũng tạm dùng được, ta tin thế nào cũng có kết quả.

Bây giờ thì đúng là tiếng chân dừng lại ngay trước cửa phòng rồi.

Tiểu Linh Ngư thu dọn nhanh những vật dụng vào trong bọc, cất xong xuôi, đoạn bảo:

- Chúng ta đi thôi! Do cửa phòng ra, không cần vượt qua cửa sổ.

Thiết Tâm Nam kinh hãi:

- Cửa... cửa phòng?

Mặt nàng không còn một hạt máu.

Nhưng sợ gì, bởi Tiểu Linh Ngư đã mở cửa phòng rồi. Hắn làm cái việc đó ung dung quá chừng, như chẳng hề nghe những tiếng hét,

tiếng la của bọn người lục soát các gian phòng kế cận.

Bên ngoài chẳng phải ai xa lạ, chính là bọn sừng mặt và sứt tai, còn Tiểu Tiên Nữ thì đứng phía sau họ, cách xa xa giám sát việc làm của bảy người đó.

Họ đứng quanh bên ngoài, ngăn hẳn lối ra.

Tiểu Linh Ngư không hề ngẩng đầu nhìn ai cả, cao giọng thốt:

- Các vị cảm phiền tránh qua một bên, cho tôi đưa vợ tôi đi tìm y sư gấp. Không biết ăn nhầm cái thứ gì mà bỗng dưng lại sanh bệnh, bệnh nặng quá! Nếu không đến y sư kịp chắc là bà ta phải bỏ mạng đấy!

Giọng nói của hắn khàn khàn, chẳng khác giọng nói của một cụ già.

Trong giọng nói có cái vẻ khẩn cấp, đúng là sự khẩn cấp của một người chạy thuốc cho bệnh nguy.

Thiết Tâm Nam thì run mãi, run đến phát sợ.

Trông nàng, còn ai không tưởng đó là một cụ già nhiễm bệnh nặng bất ngờ?

Bảy người đó lập tức tránh qua hai bên, nhượng lối cho cả hai. Họ sợ đứng gần, vì trùng bệnh truyền sang, rồi họ cũng sanh bệnh luôn, sanh bệnh liền tại chỗ.

Cái gã mặt rỗ, có nốt ruồi, lại đưa tay bịt mũi, đôi mày cau lại, thốt:

- Vào tháng này, dù đang lúc nửa đêm, khí oi bức khiến con người ta không thể mặc áo mà ngủ, vậy mà bà ấy run như cây sậy, thiết tưởng cái chứng bệnh của bà ấy phải nặng lắm! Có thể bà ấy mắc bệnh dịch đấy!

Tiểu Linh Ngư thở dài, từ từ bước ra khỏi cửa. Dĩ nhiên hắn phải dìu Thiết Tâm Nam, bởi lúc đó nàng run người cực độ, suýt hôn mê vì quá sợ.

Nàng hận mình chẳng mọc đôi cánh mà bay đi, nàng lấy làm lạ tại

sao Tiểu Linh Ngư bình tĩnh không tưởng nổi!

Cả hai vượt qua bọn sừng mặt sứt tai, vượt luôn ngang Tiểu Tiên Nữ.

Họ vượt qua chúng rất dễ dàng.

Tiểu Tiên Nữ nhìn theo họ, mắt nàng giương to, nhưng ánh mắt chùng như chẳng có vẻ gì tỏ ra là nàng nghi ngờ.

Họ cứ đi tự nhiên, họ chẳng hề quay đầu nhìn lại song tâm tư họ chuyên chú những tiếng động ở phía sau là cái chắc.

Bỗng một tiếng soảng vang lên.

Tiếng soảng đó, do thanh đao rời vỏ, chạm vào vỏ phát lên, chính Tiểu Tiên Nữ rút thanh đao của một tên trong số bảy người, rồi nàng nhảy vút theo Tiểu Linh Ngư, giá thanh đao trên đầu hắn, đồng thời quát:

- Người tưởng lừa ta dễ lắm à?

Thiết Tâm Nam bay hồn lạc vía nhưng Tiểu Linh Ngư điềm tĩnh như thường.

Hắn cứ đi làm như câu nói của Tiểu Tiên Nữ hướng về ai chứ chẳng phải hướng về họ.

Hắn cũng vờ chẳng thấy thanh đao đang chực chờ trên đỉnh đầu, thanh đao đó sẽ giáng xuống ngay, nếu hắn run người một chút thôi.

Run người là hắn thừa nhận có lừa gạt, và trong trường hợp này, kẻ lừa gạt hắn là kẻ mà Tiểu Tiên Nữ tìm kiếm.

Nếu phải chi Tiểu Tiên Nữ chặn đầu thì hắn chẳng bước tới được, nàng ở phía sau hét tới, nên hắn và Thiết Tâm Nam vẫn bước như thường.

Thanh đao chỉ còn cách đầu hắn độ ba ngón tay.

Bọn bảy người sừng mặt sứt tai lác đầu, thờ dài, thâm nghĩ:

- Quỷ liễu đầu đó đa nghi quá chừng! Đến một đôi vợ chồng già nua lại bình hoạn thừa chết thiếu sống như vậy mà nàng cũng chẳng tha cho thì thật là hết nói nổi rồi.

Tiểu Linh Ngự vẫn chẳng tỏ vẻ hay biết gì cả.

Hắn cứ đi, bình tĩnh bước đi thẳng tới tào ngựa, dắt con bạch mã biến thành rần ra khỏi tàu, lẩm nhẩm nói với nó:

- Ngựa ơi! Ngựa ơi! Vợ ta đau, đau nặng lắm đó, ta phải đưa bà ấy đi tìm thầy, song ta không thể bỏ người lại đây một mình, vậy thì người đi theo ta với bà người nhé?

Thiết Tâm Nam xuất hạn ướm mình, tưởng chừng nàng có thể hôn mê bất cứ lúc nào. Y phục của nàng ướm như xối nước.

Ra đến đó rồi, đáng lẽ nên đi gấp, Tiểu Linh Ngự lại còn dằn dà bên cạnh con ngựa, rồi ung dung dẫn nó ra khỏi tàu, rồi lẩm nhẩm những tiếng nhảm nhí với nó! Mất thì giờ biết bao nhiêu?

Nếu đánh được, hắn nàng đánh hắn một trận chí chết mới hả cái tức của nàng.

Bây giờ, cả hai đến con đường cái rồi.

Thiết Tâm Nam tự hỏi, nhờ vào ma lực nào nàng lại rời khỏi phòng được và ra đến đây.

Nàng không tin là mình có đủ nghị lực di động một khoảng cách như thế, lại di động trước mũi của Tiểu Tiên Nữ.

Nàng tưởng là mình nằm mộng, ra đến đường rồi, mà nàng còn chưa tỉnh hẳn cơn mộng đó, nàng vẫn còn bàng hoàng.

Nàng cứ để cho Tiểu Linh Ngự đỡ nàng lên lưng ngựa, Tiểu Linh Ngự đi bên cạnh, nắm cương ngựa, hắn vẫn ung dung bước, con ngựa cũng từ từ bước chẳng tỏ vẻ gì khẩn cấp cả.

Thiết Tâm Nam kêu khẽ:

- Trời ơi! Ta van người! Gấp lên một chút! Rời khỏi nơi này xa xa rồi, người có thích thì lặn ra đường mà nằm ngủ, ta chẳng nói gì đâu, chứ bây giờ thì người nên nhót nhanh nhanh đôi chân cho ta nhờ!

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Đừng! Đừng dại thế! Hấp tấp đi là chết cả lũ đấy nhé! Chúng còn nhìn theo bọn ta, chắc chắn là chúng theo dõi bọn ta từng cử động, bọn ta bước gấp là lộ chân tướng ngay!

Để lảng tránh vấn đề, hắn tiếp:

- Người xem, đêm đẹp thế này, ngồi ngựa ung dung mà ngắm cảnh, còn gì thú hơn? Nếu người sành thi, thì đúng lúc thi tứ người dâng cao đó hãy sáng tác một vài bài, tức cảnh, hoài tình đi, cho vui cái lo của người!

Trời!

Trong trường hợp này mà hắn còn nói đến chuyện cảnh đêm đẹp, trời đêm đầy thi vị!

Thiết Tâm Nam thở dài! Nàng tự hỏi, mình nên khóc hay nên cười, hay nguyên rửa cái tên tiểu quỷ này nữa.

Con đường cái đó, cuối cùng đưa họ đến một cánh đồng.

Phía sau lưng họ còn mấy ánh đèn, song ánh đèn chơm chớp mờ, ánh đèn mờ nhỏ là họ đã đi khá xa.

Thiết Tâm Nam thở phào.

Nàng nhếch nụ cười khổ, hỏi:

- Ta nghĩ mãi, chẳng hiểu nổi cái tâm của người ra sao? Và người dùng cái tâm đó, để làm những việc gì?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Tâm của ta... Ta có thể làm bất cứ việc gì nhưng ta chẳng có tâm!
Ta không hề có tâm!

Thiết Tâm Nam cắn môi, nén cái nhói ở tâm, đoạn cười gượng tiếp:

- Nếu thanh đao đó giáng xuống thật sự thì đầu của người bị chẻ làm hai rồi, và mỗi vai người phải mang một mảnh!

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ta hiểu, thanh đao đó chẳng làm hại ta, nhát đao dò đường mà, dễ hiểu lắm!

Nàng thực nghiệm, nếu ta biến thái độ qua cuộc thực nghiệm đó, thì hồng, hồng cho ta lẫn cả người. Người biết không, nếu thực sự nàng có ý sát hại chúng ta thì cần chi nàng phải mượn đao? Với tay không nàng thừa sức giết chúng ta như thường kia mà? Nàng mượn đao, là nàng không gấp, mà không gấp thì đương nhiên là nàng không cương quyết, nàng dung cái dần dà đó, doa. khiếp chúng ta, xem phản ứng như thế nào. Nàng không cương quyết, ta làm gì phải sợ?

Thiết Tâm Nam thở dài:

- Đúng! Tuy nhiên, điều đáng nói là trong cảnh tranh sống, tranh chết qua đường tơ kẻ tóc mà người vẫn bình tĩnh, suy diễn ra cái đạo lý đó được! Người là một quái nhân!

Nàng dừng lại một chút, lại hỏi:

- Bình sanh, người không hề biết sợ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Người tưởng là ta không sợ? Cho người biết, ta suýt chết vì sợ đó! Trên thế gian này, chỉ có hai mẫu người không biết sợ thôi! Hai mẫu người đó là điên và ngu!

Thiết Tâm Nam cười tươi hơn một chút:

- Bây giờ chúng ta đi đâu đây?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Đi đâu thì đi, đi đến nơi nào cũng chẳng quan hệ gì, miễn là nơi đó chẳng có ai nhận ra người thì thôi! Bất quá người còn bệnh thế này...
Thiết Tâm Nam mỉm cười:

- Vừa rồi, gặp chúng, ta sợ hãi quá độ thành xuất hạn, trái lại nhờ xuất hạn mà bệnh ta thuyên giảm nhiều, ta nghe trong mình khỏe trở lại gần như cũ, ta có thể cử động gần bằng cũ! Người nghĩ, có phải là một dịp may chẳng? Chúng đã mang đến cho ta một thang thuốc thần diệu đó!

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người đi đứng được rồi chứ?

Thiết Tâm Nam gật đầu:

- Được! Nếu không tin, ta xuống ngựa đi cho người xem!

Tiểu Linh Ngư cũng gật đầu:

- Vậy là tốt! Người xuống ngựa, đi đi! Ta cũng đi!

Thiết Tâm Nam giật bắn mình:

- Người... người nói gì?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Người đi, ta đi. Chúng ta chẳng đã chia tay nhau từ trước rồi sao? Chỉ vì người bệnh, ta phải chiếu cố người, bây giờ, người lành mạnh rồi thì tự nhiên đường ai nấy đi, mỗi người một ngã.

Thiết Tâm Nam biến sắc, sắc mặt nàng biến đổi hơn hẳn lúc nghe tin Tiểu Tiên Nữ đến khách sạn.

Rồi nàng run người lên, rồi lệ thảm tuôn trào ra khóe mắt, lệ thảm

cuộn chảy thành giòng xuống má.

Lâu lắm, nàng rung rung giọng, hỏi:

- Người... thật sự người... Tiểu Linh Ngự gật đầu:

- Thật vậy đó. Người tặng ta vật đó, ta cứu mạng cho người, thế là huề, chúng ta chẳng ai nợ ai, chúng ta có thể trở lại trường hợp xa lạ như trước khi chưa gặp nhau.

Thiết Tâm Nam rít qua hai hàm răng:

- Chẳng lẽ người không có cái tâm, thật sự như người đã nói? Cái tâm của người, người vứt bỏ nó ở đâu? Sài lang, hồ báo đã xơi mất rồi?

Tiểu Linh Ngự mỉm cười:

- Lần thứ nhất người đoán trúng một điều!

Thiết Tâm Nam lại gào lên:

- Người... người... Bỗng nàng đưa tay, tát nhanh vào mặt hắn, rất mạnh.

Tiểu Linh Ngự không hề nhúc nhít, cứ điềm nhiên tiếp:

- Cũng may, Sài lang, hồ báo đã xơi quả tim của ta rồi, ta đang ghi ân Sài lang, hồ báo, ta đang tìm cách báo đáp, tạ ơn chúng! Người nghĩ xem, ta không ơn chúng làm sao được, nếu ta còn quả tim như tất cả nam nhân trên đời, thì ta sẽ trở thành công cụ của nữ nhân mất! Quả tim ta sẽ là một khí cụ của nữ nhân, mặc tình các nàng vày vò, chà đạp, bóp đập. Đau lắm, người ơi! Thà là Sài lang hồ báo xơi đi, vĩnh viễn ta không còn đau đớn nữa!

Thiết Tâm Nam từ trên lưng ngựa nhào xuống đất, khóc ò ồ.

Nàng gào qua nước mắt:

- Người không phải là con người!.... Không!.... Người không phải là

con người!

Tiểu Linh Ngư nâng nàng lên, mỉm cười, thốt:

- Mình sẽ gặp nhau nhé, nếu còn có duyên may gặp nhau. Vô luận ta là người, là chó, là trâu, ít nhất ta cũng không ngu ngốc, để dao động vì những giọt lệ của nữ nhân!

Ta... Bỗng một giọng nói lạnh lùng vang lên, ngăn chặn câu nói của hắn:

- Phải! Người không ngu ngốc! Người thông minh lắm! Rất tiếc người quá thông minh! Cực độ thông minh!

Hồi 16

Quá Khéo Thành Vụng

Âm thanh nghe ra rất lạnh, song lạ làm sao lại êm tai.

Ngoài Tiểu Tiên Nữ ra, còn ai có giọng nói đó ?

Thiệt Tâm Nam lập tức ngưng khóc, Tiểu Linh Ngư cũng thoáng giật mình, nhưng hấn không hề quay đầu nhìn lại, hấn tiếp tục thở dài rồi than:

- Má nó khóc làm chi ! Không chết đâu mà má nó sợ ! Yên trí đi, chúng ta cần nhất là phải đi gấp, nếu không thì cửa ải đóng lại, chúng ta phải đợi đến sáng mai, như vậy thì trễ quá, mà trễ một chút là tình trạng của nó nặng thêm một chút. Nhất định là gặp y sư rồi, nó sẽ lành mạnh !

Phía sau, Tiểu Tiên Nữ cười lạnh:

- Người đã nói dứt câu, tròn ý chưa nào? Khá lắm nhé, giả vờ như vậy là tuyệt lắm đó nhé ! Cứ đi tìm y sư đi, ta chỉ sợ chẳng có một y sư nào cứu người nổi. Trên đời này, chẳng có một y sư nào làm nổi cái việc đó!

Tiểu Linh Ngư đứng đó, bất động như thành linh bị đóng đinh tại chỗ.

Thiệt Tâm Nam nằm luôn trên mặt đất, chẳng hề ngóc đầu.

Tiểu Tiên Nữ hỏi:

- Người còn gì nói nữa không ?

Bỗng Tiểu Linh Ngư quay đầu lại bật cười lớn:

- Tốt ! Tốt quá ! Thế là cuối cùng rồi người cũng khám phá ra cái kế mọn của ta !

Bằng cách nào người khám phá ra được ? Người có thể giải thích

cho ta nghe được chăng?

Tiểu Tiên Nữ cười lạnh:

- Nhát dao ta chém xuống đầu ngươi vừa rồi đó, khí thế rất mạnh, đến kẻ điếc cũng nghe tiếng gió, nếu ngươi đúng là một lão già quê thực sự, hẳn ngươi phải kinh hãi, ngươi nhào xuống đất liền. Nhưng, ngươi vẫn đứng vững, còn hẳn nhiên bước đi !

Thế có lạ không chứ ?

Tiểu Linh Ngự cúi đầu, suy nghĩ một lúc, đoạn thở dài:

- Quả đúng ! Thì ra, ngươi thông minh hơn ta ! Thông minh trên chỗ ước độ của ta !

Tiểu Tiên Nữ cười mỉa:

- Nhưng ngươi có thấy là mãi đến bây giờ, ngươi mới biết ra, thì quá muộn chăng ?

Tiểu Linh Ngự cười hì hì:

- Tuy nhiên, ngươi đừng vội cho mình là thần, là thánh, bởi ta cũng đã lừa được ngươi lần thứ hai, và ngươi phát giác ra vẫn muộn như thường. Nếu ta không vướng phải cửa nợ này, thì ta đã mất dạng ở phương trời nào rồi, làm gì ngươi biết ta đi về đâu mà đuổi ?

Tiểu Tiên Nữ không phần nộ, chỉ cười nhẹ thốt:

- Đến nông nỗi này, ngươi vẫn còn cho rằng mình thông minh ! Đâu ngươi thử nghĩ ra một phương pháp giúp ngươi trốn thoát khỏi tay ta một lần nữa xem. Nếu ngươi không nghĩ ra thì đúng là đầu óc ngươi vô dụng, ta phải cắt bỏ chiếc đầu vô dụng đó bởi để nó, nó cũng chẳng giúp ích cho ngươi được gì !

Tiểu Linh Ngự chớp mắt:

- Ta cần gì phải nghĩ ra phương pháp? Bởi ta cần gì phải trốn tránh ngươi? Thế ngươi tưởng ta sợ ngươi à ? Thế ngươi cho rằng ta

đánh không thắng người à ? Cho người biết, trước đây ta lười động thủ với người, hơn nữa lời tục có ghi, làm một nam nhân tốt, chẳng khi nào động thủ với nữ nhân. Cho nên ta ... Hấn chưa dứt câu, bàn tay của Tiểu Tiên Nữ đã bay đến mặt hấn rồi.

Chiêu chưởng đó rất bình thường, song rất nhanh, tuyệt nhanh, nhanh hơn cái chớp của làn điện.

Nếu không chứng kiến nàng xuất thủ, chẳng ai tin được là trên thế gian lại có người nhanh tay đến mức độ đó.

Tiểu Linh Ngư nói thao thao đầy, nhưng mắt vẫn nhìn nàng lom lom, không bỏ sót một cử động nhỏ nhặt nào của nàng.

Thế mà hấn không tránh kịp.

Khi hấn nghiêng mình, thì bàn tay đó đã đập vào má hấn, mấy ngón tay hấn lên, đỏ ửng.

Dĩ nhiên hấn phải đau, song hấn đâu có đủ thì giờ thăm thía cái đau ?

Chiêu thứ hai của Tiểu Tiên Nữ đã bày sẵn.

Hấn thét lên:

- Dừng tay lại ! Ta không đánh trả đâu! Ta là nam nhân, khi nào lại chịu đấm đá với nữ nhân? Dừng tay ngay !

Mặc hấn hét hấn la, Tiểu Tiên Nữ không nghe, cứ đánh. Nàng hận hấn cực điểm, mặt nàng tái nhợt, nàng đánh liên hồi, nín thở mà đánh, trong thoáng mắt đã đánh độ ba mươi chưởng.

Tiểu Linh Ngư cố nhìn xem nàng sử dụng thủ pháp gì, song chẳng làm sao nhận định nổi.

Chỗ tuyệt diệu của chưởng pháp do Tiểu Tiên Nữ phát xuất là xem rất tầm thường, hấn đinh ninh tránh né dễ dàng, vậy mà bàn tay nàng bay đến, vẫn trúng mặt hấn.

Khổ hơn nữa là hắn chẳng làm sao hoàn thủ, thành ra hắn lãnh đủ mấy mươi chưởng, vẫn không trả lại được một chiêu, nói chi là cái chiêu của hắn, nếu đánh ra được, có hiệu quả hay không !

Tiểu Linh Ngư bị đánh, Thiết Tâm Nam không thể làm ngơ, ngẩng đầu lên giương mắt nhìn.

Nàng ở ngoài cuộc chiến, có thể nhìn kỹ hơn, song nàng không nhận định kịp thân pháp và thủ pháp của Tiểu Tiên Nữ, bất quá nàng chỉ thấy một vòng đồ quay cuồng quanh Tiểu Linh Ngư, trong vòng đồ đó, có hai điểm trắng chớp chớp.

Hai điểm trắng, là hai bàn tay của Tiểu Tiên Nữ.

Tiểu Linh Ngư không nhảy đi đâu kịp, hắn vừa dợm chân là Tiểu Tiên Nữ đã chặn đầu rồi.

Không hoàn thủ được, không tránh được, cũng không chạy được, Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Dừng tay ! Người trúng độc của ta rồi ! Người ... Hắn muốn tái thực hành cái kế cũ, nhưng Tiểu Tiên Nữ chẳng nghe hắn nói gì, mặc hắn kêu la, nàng cứ đánh.

Thiết Tâm Nam lo sợ cho Tiểu Linh Ngư quá chừng, muốn trợ tiếp hắn, song thân mình nàng nhủ lại như chẳng còn chút khí lực.

Tiểu Linh Ngư xuất hạn ước đầu ước mặt, hét lên:

- Người không tin? Không tin thì đừng hỏi hận đấy nhé! Chết độc đó lợi hại không tưởng nổi! Cho người biết!

Tiểu Tiên Nữ cười lạnh:

- Gặp ta rồi, chẳng một ai có thời gian sử dụng đôi tay truyền chất độc cho ta cả !

Hà hướng, người chỉ là một tiểu quý ? Người làm gì hạ độc được mà dọa khiếp ta?

Người định lừa ta phải không? Vô ích ! Đừng nuôi mộng tiểu quỷ ơi !

Tiểu Linh Ngự hét:

- Ta không lừa ngươi ! Ta ... Một tiếng bốp vang lên, chặn câu nói của Tiểu Linh Ngự.

Bàn tay Tiểu Tiên Nữ chạm vào mặt hắn, bàn tay đó chạm mạnh quá, hất hắn bay xa ngoài một trượng.

Hắn ngã xuống đất, lăn đi mấy vòng.

Thiết Tâm Nam thét lên:

- Linh Ngự... ngươi... ngươi... Tiểu Linh Ngự vùng đứng lên, đưa tay chùi vết máu nơi mép, cười hì hì:

- Ngươi yên trí, nàng không đánh chết nổi ta đâu ! Chỉ cần nàng không đánh chết ta, ta sẽ quật nàng ngã cho ngươi xem.

Tiểu Tiên Nữ cười lạnh:

- Được rồi, ta muốn xem xương sọ ngươi như thế nào, mà cái đầu của ngươi cứng đến bậc đó !

Nàng lướt tới đánh luôn một lúc bảy chưởng.

Chưởng thế của nàng, chẳng có gì đặc biệt, bất quá nhanh thôi, rất nhanh, nhanh đến nỗi đối phương hứng chưởng liên tục mà chẳng kịp thở, nói chi là hoàn thủ ?

Không hoàn thủ được, thì thử hỏi người nào dám nuôi hy vọng thắng nàng?

Nhưng, Tiểu Linh Ngự chẳng phải là một trong số người thường.

Hắn phải khác người thường, cho nên hắn cắn răng, quyết trả lại ít nhất vài chưởng.

Hắn cố chịu đau, nhận định đúng chỗ sơ hở trong chưởng pháp của

Tiểu Tiên Nữ, liều mạng đánh ra một chiêu.

Khổ cho hấn, chiêu thức của hấn vừa được phát xuất, thì cái chỗ sơ hở của Tiểu Tiên Nữ được bồi bổ rồi.

Thành ra, chiêu của hấn đi được nửa tầm, thì bụng hấn đã hứng một quả đấm.

Quả đấm đó, được tung ra khá mạnh, đẩy bật hấn dội lại bảy tám thước.

Hấn ngã người, chừng như không còn đủ khí lực ngồi dậy.

Thiết Tâm Nam kêu lên:

- Đừng đánh nữa. Cứ trao vật đó cho nàng đi !

Ngờ đâu, Tiểu Linh Ngư lăn mấy vòng, bật đứng lên, mặt thì sưng bầm xám xịt, hấn vẫn cười hì hì, thốt:

- Trừ ra nàng đánh chết ta. Nếu không thì nàng đừng hòng có vật đó.

Tiểu Tiên Nữ nổi giận:

- Người cho rằng ta đánh không chết người ?

Câu nói vừa phát ra, tay nàng cũng bay ra, câu nói dứt, tay nàng bay ra đúng sáu lượt.

Lần này Tiểu Linh Ngư không dám liều mạng nữa, chỉ dùng đôi tay khoa lên, che chở phía trước mặt, bên trên đầu.

Tiểu Tiên Nữ cứ đánh tới, chưởng của nàng giáng mạnh như những nhát búa, trong thoáng mắt đã chọc một lỗ trống nơi quyền ảnh của Tiểu Linh Ngư.

Thiết Tâm Nam rú lên:

- Nguy ! Nguy!

Nàng chỉ kịp rú lên hai tiếng, Tiểu Linh Ngư đã bị đối phương hất nhào, hấn lăn tròn trên mặt đất mấy vòng.

Thiết Tâm Nam lại gào lên:

- Ta van ngươi ! Ta van ngươi ! Đánh không thắng nàng đâu ! Nàng nhanh tay lắm, ngươi không xoay trở kịp với nàng đâu.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư lại đứng lên như cũ.

Hấn đau lắm, hấn vẫn gượng đau, cười hì hì:

- Vì nàng quá nhanh tay, nên đánh không chết ta. Tay đánh nhanh, đương nhiên là không thể mạnh, cái đạo lý đó rõ rệt quá, ngươi không hiểu hay sao mà còn lo sợ cho ta.

Tiểu Tiên Nữ biến sắc.

Nàng không tưởng nổi là Tiểu Linh Ngư mới ngàn tuổi đó lại tinh quái phi thường.

Ngoài khối óc linh mãnh, hấn lại còn có sức chịu đựng cũng phi thường luôn, sức chịu đựng đó giúp hấn đứng lên nhanh chóng, mặc dù nàng đánh khá mạnh tay.

Trúng chưởng đó của nàng, một kẻ tầm thường, trên tuổi hấn, phải nằm dài bất động ít nhất cũng năm mươi phút !

Thế mà hấn chẳng sao cả, hấn lại còn cười cợt được !

Chẳng những thế, Tiểu Linh Ngư còn lướt tới phản công, nếu ai ở trong trường hợp hấn, chẳng chạy đi thì cũng đứng nguyên tại chỗ, chứ khi nào lại dám hoàn thủ, bởi hoàn thủ là khiêu khích, mà đối tượng lại có bản lĩnh cao tuyệt?

Tiểu Tiên Nữ cắn môi, nhìn hấn trân trân chờ chiêu thức của hấn gần đến nơi, nàng mới thốt:

- Được ! Ta cũng cố thực nghiệm xem cái đầu của ngươi có cứng bằng sắt bằng đá hay không cho biết.

Nàng xuất thủ, trước đã nhanh, bây giờ nhanh gấp đôi, gấp ba.

Tiểu Linh Ngư phản công, càng lúc càng chậm.

Rồi hắn bị đánh ngã, ngã xuống rồi bật dậy liền, lại tiếp tục đánh, lại tiếp tục ngã, cứ như thế cuộc đấu kéo dài, hắn ngã chẳng biết được bao nhiêu lần.

Mỗi lần hắn ngã, Thiết Tâm Nam khóc ò lên, mỗi lần hắn đứng lên, Thiết Tâm Nam gào to:

- Tiểu Tiên Nữ ! Buông tha cho hắn đi ! Hắn đánh không thắng người đâu, hơn một kẻ dở thiết tưởng chẳng danh vọng chi đó.

Tiểu Linh Ngư quát:

- Câm ! Ai nói ta đánh không thắng ? Nàng ấy đánh bảy chưởng, ta nhất định trả đúng bảy chưởng.

Thế là hắn đã ngã trước sau đúng bảy lượt.

Tiểu Tiên Nữ cười lạnh:

- Tình mộng đi, tiểu quỷ !

Lần cuối hắn ngã, hắn lại đứng nhanh, nhanh hơn sáu lần trước.

Thế mới kỳ. Bị đánh nhiều, bị ngã nhiều, hắn lại không suy giảm công lực, động tác của hắn nhanh hơn trước khi bị đánh, bị ngã.

Nhưng qua lần thứ tám, ngã xuống rồi, hắn cũng cố gắng đứng lên, loay hoay mãi, hắn không chỗi dậy được, càng không chỗi dậy được hắn càng loay hoay.

Tiểu Tiên Nữ nhìn hắn, thần sắc nàng biến đổi quái dị, chẳng rõ nàng phần nộ?

hay nàng uất hận? hay nàng thương xót? hay nàng bất nhẫn?

Chỉ nghe nàng lạnh lùng thốt:

- Nhận là bại đi ! Người nhận rồi, ta sẽ tha cho!

Tiểu Linh Ngư hét:

- Câm! Câm ngay! Ai muốn người tha ? Người van cầu ta tha cho thì phải hơn! Ta muốn lột y phục người, treo người lên cành cây, ta dùng roi quất vào mình người.

Cuối cùng hắn cũng đứng lên được, song thân hình chao đảo, như sắp ngã trở lại.

Tiểu Tiên Nữ nhảy vọt tới co chân đá mạnh, hắn bị tung bổng lên uốn cầu vòng, rơi xuống lăn tròn mấy vòng.

Thiệt Tâm Nam nhắm mắt lại, chẳng nở nhìn, lòng nàng tan nát, ruột gan đứt đoạn.

Nàng không cho Tiểu Linh Ngư là người ơn, dù hắn nhiều lần cứu nàng. Nàng chỉ xem hắn là một oan gia và tự hỏi tại sao nàng quá quan tâm đến cái gã oan gia từng gây hận cho nàng.

Tiểu Linh Ngư nằm dài trên mặt đất, chỉ thở thôi, thở mạnh chứ chẳng làm một cử động nào nổi.

Tiểu Tiên Nữ cũng thở mạnh như hắn.

Hắn thở vì đau, vì mệt, còn Tiểu Tiên Nữ thở vì giận.

Nàng vừa thở vừa hỏi, câu hỏi đứt đoạn do tiếng thở:

- Tiểu quý ! Tiểu du đảng ! Tiểu côn đồ ! Tiểu bại hoại ! Người còn đứng được không chứ ? Người còn đánh nữa được không chứ ?

Tiểu Linh Ngư chỗi tay xuống đất, cố gượng ngóc đầu lên, rồi nhỏng mình, vừa làm những động tác đó, hắn vừa mắng trả, mắng qua tiếng thở hỗn hển:

- Người là tiểu quý... là du đảng... là côn đồ... là tiểu bại hoại... là

cường đạo... Tiểu Tiên Nữ sôi giận, quát:

- Người còn dám mắng ta ?

Nàng nhảy tới, tung một chân đá bay Tiểu Linh Ngư.

Thiết Tâm Nam rú lên:

- Độc ! Ác ! Người độc ác quá ! Người ta đã ngã rồi, người ta đã nằm dài, mà người còn hung hăng đánh đá !

Tiểu Tiên Nữ căm hận:

- Ai bảo tiểu quỷ mắng ta !

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Ta mắng người đó, ta chỉ muốn mắng người, ta thích mắng mỗi một mình người !

Người là con rắn độc, thấy chi cắn nấy, người có thể làm bất cứ tội ác nào ! Người giết người như chém cỏ, người là tiểu quỷ sứ, chứ Tiểu Tiên Nữ gì người ! Người là mẫu dạ xoa !

Thoạt dần, hắn còn cao giọng mắng, dần dần giọng hắn thấp xuống, nhỏ hơn, hắn mệt lã người, song vẫn cố gân cổ mắng.

Tiểu Tiên Nữ giận run, lại nhảy tới, ấn một bàn chân lên ngực hắn, gằn từng tiếng:

- Được ! Giỏi thì mắng ! Ta sẽ cho người vĩnh viễn mắng chẳng ra hơi ! Ta không cố ý sát hại người, song người bức ta.

Nàng cắn răng, đưa cao tay lên, toan giáng xuống một chưởng.

Thiết Tâm Nam hét lên một tiếng lớn, lăn mình trên mặt đất, ngờ đâu... Thiết Tâm Nam không ngờ, mà Tiểu Tiên Nữ cũng không ngờ.

Tiểu Linh Ngư vụt đưa tay, ôm cứng chân Tiểu Tiên Nữ.

Hắn chẳng hiểu tại sao hắn có sức lực làm được cái việc đó, hắn nương cái ôm đó, nhấc một chân đá vào hông Tiểu Tiên Nữ.

Bàn chân hắn chạm đúng vào huyệt đạo của nàng, nàng nghe nhói ở chỗ bị chạm, chiếc chân đang ấn trên ngực Tiểu Linh Ngư bỗng tê dại, rồi đầu choáng váng, mắt hoa hoa, nàng ngã nhào.

Không chậm trễ, Tiểu Linh Ngư lật mình qua, nhào lên mình Tiểu Tiên Nữ, ngồi cứng trên mình nàng, hai tay đánh xuống nàng tới tấp, bất cứ chỗ nào có huyệt đạo là hắn đánh vào, thay vì điểm.

Hắn sợ điểm không mạnh bằng đánh, nên đánh cho vững ý hơn.

Thiết Tâm Nam vừa kinh hãi vừa mừng rỡ kêu lên:

- Linh Ngư... Linh Ngư ! Sao ngươi làm được vậy ?

Tiểu Linh Ngư vừa thờ vừa cười hì hì:

- Ta có nói cho ngươi biết rồi mà ! Nàng không đánh chết nổi ta mà ! Cơ thể ta là cả một bầu thuốc, ta lớn lên cũng nhờ thuốc bươm phòng đó, người ta nhờ sữa mẹ mà lớn, ta nhờ thuốc mà lớn. Đừng nói là nàng đánh ta không chết, bất cứ ai khác, gấp mười nàng cũng chẳng đánh chết ta nổi.

Thiết Tâm Nam trố mắt:

- Nhưng, vừa rồi ngươi... Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Ta giả vờ đó! Ta lừa nàng, ta cố ý đứng lên, ngã xuống, lão đảo, chập choạng, thờ hồng học, đánh lung tung, để cho nàng không phòng bị, nàng cứ tưởng là ta ngất ngư sắp chết đến nơi, sau đó ta mắng nàng, ta xỉ vả, nhục mạ nàng cho nàng tức uất lên, mắt cả sáng suốt.

Thiết Tâm Nam phì cười.

Tuy nhiên, nàng chưa hẳn yên tâm, lại hỏi :

- Thật sự, ngươi chẳng sao chứ ?

Tiểu Linh Ngư đứng lên thản nhiên đáp:

- Chứ người muốn ta phải sao ? Da ta là sắt, xương ta là đồng, thịt ta là kim cương, đôi bàn tay nhỏ nhít mềm mại của nàng làm gì nổi ta ? Thú thật với người ta có cảm giác là nàng phủ bụi trên mình ta đó !

Song, Tiểu Tiên Nữ phủ bụi hơi mạnh tay một chút, hấn đứng lên được mà toàn thân như rã rời , hấn nghe đau không tưởng nổi.

Nếu Thiết Tâm Nam để ý, hấn nàng nghe các khối xương kêu rắc rắc.

Tiểu Linh ngư nhìn xuống Tiểu Tiên Nữ đay nghiến:

- Bây giờ người còn nói chi nữa chẳng ?

Tiểu Tiên Nữ nhắm mắt lại, lệ uất trào ra nơi khóe mắt, chảy ròng ròng.

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Vô ích ! Khóc đến cạn một biển lệ cũng chẳng được việc gì ! Huống chi người chẳng có chi phải sợ hãi lắm. Ta đã nói người đánh ta mấy đấm, ta đánh trả mấy đấm, đủ số nhất định không dư mà cũng chẳng thể thiếu.

Hấn vung tay, đánh liền.

Hấn đánh bốn lần, đánh mạnh, chẳng hề nương tay.

Tiểu Tiên Nữ vẫn nhắm mắt, lệ uất vẫn tuông tràn, hai hàm răng cắn chặt lại, không hề thốt một tiếng.

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Còn mấy đấm nữa, nếu người van xin, ta sẽ tha. Ta bỏ luôn.

Tức quá, Tiểu Tiên Nữ hét lên:

- Tiểu ác quỷ ! Tiểu ác tặc ! Đánh chết ta đi ! Đừng làm nhảm vô ích ?

Tiểu Linh Ngư vung tay, tát mạnh vào một bên má nàng, hấn đánh mạnh, Tiểu Tiên Nữ thấy đủ ba mươi sáu ngọn đèn chớp sáng trước mắt.

Cái tát đó khóa miệng nàng ngay, nếu không thì hấn nàng còn mắng một lúc nữa.

Thiết Tâm Nam lại động lòng, kêu lên:

- Tha cho nàng đi Linh Ngư !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Tha cho nàng ? Tại sao phải tha thứ chứ ? Vừa rồi nàng có tha cho ta đâu ? Cho người biết, ta đánh nàng rồi, ta còn cỡi y phục của nàng, treo lên cành cây, lấy roi mà quất... Tiểu Tiên Nữ hét to:

- Người dám ! Người dám ? Ta chết thành quỷ, ta sẽ theo người báo mối ! Người chết lại còn gặp ta nữa. Báo sống người, báo chết người luôn ! Ta thách người đó... Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc:

- Người sống ta còn khinh thường người, huống hồ người chết ?

Hấn cúi mình xuống, đưa tay chụp mớ tóc đen huyền của nàng, nhắc bổng nàng lên, còn tay kia tát vào mặt nàng liên tiếp mấy tát.

Đoạn hấn cười hì hì, thốt:

- Đủ vốn rồi đấy nhé, bây giờ ta sang qua phần lời! Nợ phải có lời mới hợp lý chứ !

Tiểu Tiên Nữ khóc rờn, vừa khóc vừa rít:

- Ác ! Người... ác lắm!

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Ta ác ? Thế còn người ? Dễ thường người hiền dịu lắm ? Người chỉ

biết người ta xuất thủ tàn độc, người quên mình xuất thủ như thế nào ! Nếu người có lương tri hẳn người nhận rõ ta hay người, ai tàn độc hơn ai!

Hắn thốt đến đó, chừng như cơn giận sôi lên, đưa tay mở ngay nút áo của Tiểu Tiên Nữ.

Thoạt đầu, hắn mở nút cổ, nút vai, chiếc áo trịch xuống, bờ vai của Tiểu Tiên Nữ lộ ra, trắng nõn nà.

Nàng vừa thẹn, vừa uất, mắng lớn:

- Ác tặc ! Cầu trệ ! Điên ! Người là một con chó điên ! Người là ác quỷ... Nàng định dùng tất cả những danh từ thô bỉ nhất mắng hắn.

Nhìn nàng, Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc, rồi lắc đầu:

- Mắng chưa tuyệt ! Tìm những tiếng gì tuyệt hơn mà mắng, ta nghe hết, ta thích nghe lắm!

Rồi hắn thở dài tiếp:

- Rất tiếc, người mắng dở quá chừng! Mắng nghe chẳng êm tai chút nào! Cái gì thì người giỏi chứ nhất định là về khoa mắng, người còn kém lắm. Cho nên ta khuyên người khép cái miệng lại, khi nào luyện rành kỹ thuật mắng người hãy tìm ta mà mắng.

Hắn lại cúi xuống, móc một cục đất nhão, toan nhét vào miệng Tiểu Tiên Nữ.

Tiểu Tiên Nữ hoảng sợ.

Lần này, nàng không còn ương ngạnh nữa, nàng khóc ngất, vừa khóc vừa rên rỉ van cầu:

- Ta van người ! Ta van người ! Buông tha cho ta ! Tha cho ta đi !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Tốt quá ! Cuối cùng rồi người cũng phải van cầu ta tha cho ! Nhớ

đẩy nhé ! Nhớ là người có van xin ta tha cho đẩy nhé !

Tiểu Tiên Nữ khóc ồ ồ rồi khóc rầm rức, khóc mãi phải mệt, không khóc lớn được nữa, khóc rầm rức một lúc lại nức nở, âm thanh không còn thoát ra.

Dù sao thì nàng cũng còn nhỏ tuổi, tâm tánh bất định, thích hành hạ người hơn bị người hành hạ, lần thứ nhất bị một tiểu tử khinh miệt, tự nhiên nàng tủi thân.

Chẳng những thế, lần thứ nhất, nàng biết sợ.

Tiểu Linh Ngự cười vang, buông nàng xuống đất, thét:

- Được ! Ta tha cho !

Hắn không buồn nhìn Tiểu Tiên Nữ nữa, quay mình bước đến cạnh Thiết Tâm Nam dìu nàng đứng lên, đoạn cất tiếng gọi :

- Tiểu Bạch Thử ! Tiểu Bạch Thử... Con ngựa chừng như có duyên với hắn, đang đứng cách đó xa xa, nghe hắn gọi, vội chạy tới liền.

Huấn luyện một con ngựa dù là ngựa hiền, cho nó biết ý mình cũng phải mất một thời gian, hoặc dài hoặc ngắn.

Hắn mua con ngựa này, bắt quá võ về nó, tâm sự cùng với nó, thế mà nó cảm thông !

Tiểu Linh Ngự mỉm cười tiếp:

- Lại làm phiền đến người nữa rồi ! Người chịu khó chờ hai chúng ta một đoạn đường nhé. Nhất định ta sẽ đền công lao cho người bằng một bữa ăn ngon và mấy chén rượu.

Hắn đỡ Thiết Tâm Nam lên lưng ngựa, hắn cũng nhảy lên theo.

Con ngựa hí lên một tiếng, cất vó chạy liền.

Tiểu Linh Ngự cười hì hì:

- Tiểu Tiên Nữ ơi! Nằm đây nhé, khi nào cao hứng thì đi. Chúng ta sẽ gặp lại nhau & Hấn cười lớn hơn tiếp nói:

- Mà thôi ! Đừng gặp nhau làm chi ! Không gặp là tốt hơn.

Hấn đi luôn, bỏ mặc Tiểu Tiên Nữ nằm bất động tại đó.

Còn bao nhiêu khí lực, Tiểu Tiên Nữ vận dụng hết để gào lên, khóc to may ra có động lòng trời chăng !

Ngồi trên mình ngựa, Thiết Tâm Nam nghe thân thể nhẹ nhàng quá.

Nhẹ vì Tiểu Linh Ngự quả thật chiếu cố đến nàng, che chở cho nàng, cứu nàng thoát khỏi móng vuốt Tiểu Tiên Nữ ?

Hay nhẹ vì ngồi sát bên hấn... Nàng thở dài, thốt:

- Người đúng là khắc tinh của Trương Thanh !

Tiểu Linh Ngự mỉm cười :

- Nàng gặp ta đúng là gặp quý sứ ! Tự nhiên nàng phải khổ !

Thiết Tâm Nam trầm ngâm một lúc:

- Ta không tưởng là người gan lì ! Lúc đánh, người đánh hăng quá ! Đánh không sợ chết !

Tiểu Linh Ngự bật cười ha hả:

- Ta nhìn nhận, ta là một kẻ bại hoại, song nhất định ta không thể hèn. Ta có thể làm bất cứ việc gì, trừ cái việc van cầu ai ban ơn, xuống phúc, dung tha !

Thiết Tâm Nam gật gù:

- Ta chưa thấy người bại hoại ở chỗ nào, ta chỉ thấy người biểu lộ nhân tình đáng phục.

Trên nền trời có sao, có trăng sáng, trăng sáng rọi bóng họ trên

đường, hai bóng nhập một.

Tiểu Linh ngư nhìn bóng, Thiết Tâm Nam nhìn bóng, cả hai trầm lặng & Mỗi người đang theo đuổi một ý niệm riêng biệt.

Một lúc lâu, Thiết Tâm Nam hỏi :

- Người có biết tại sao Tiểu Tiên Nữ muốn cướp bức họa đồ của ta chẳng ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Tại lòng tham kích thích chứ tại gì ?

Thiết Tâm Nam lắc đầu:

- Người lầm ! Nàng có cái tâm độc, chứ chẳng có cái tâm tham ! Tuy nàng hung dữ thật, song chưa đến nỗi là con người bại hoại.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Không là bại hoại , thì dễ thường nàng là con người tốt ? Nàng tốt, còn ta thì bại hoại ? người tốt muốn giết người, còn kẻ bại hoại lại cứu người ? Mâu thuẫn ời là mâu thuẫn ! Đúng là một sự lạ !

Thiết Tâm Nam điềm nhiên:

- Ta nói nghiêm trang với người đấy, người hãy nghiêm trang đàm đạo.

Rồi nàng giải thích:

- Tiểu Tiên Nữ muốn lấy bức họa đồ chôn dấu kho tàng, vì mẹ nàng chứ chẳng phải vì cá nhân nàng. Mẹ nàng có liên quan mật thiết với người chôn dấu kho tàng đó.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- A ? Nàng hung dữ như vậy, hẳn mẹ nàng phải là một mẫu dạ xoa !

Thiết Tâm Nam mỉm cười :

- Chẳng những mẹ nàng không là mẫu dạ xoa, mà lại là một nhân vật đại hữu danh ngày trước, hữu danh vì nhan sắc diễm kiều, phàm nam nhân nào gặp bà ta cũng si si, dại dại, như mất cả hồn vía, bà bảo chết là chết ngay, bà bảo nhảy vào nước sôi, lửa cháy là nhảy ngay.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Sao ta muốn gặp mẫu người đó quá chừng !

Thiết Tâm Nam cắn môi, rồi tiếp:

- Rất tiếc, người sanh muộn mấy năm ! Bây giờ thì bà ta đã già rồi ! Tuy nhiên, ngày nay khách giang hồ thuộc hàng tiền bối, nghe nói đến Ngọc Nương Tử Trương Tam Nương, vẫn còn nghe con tim đập mạnh, như lúc còn xuân xanh !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Tại sao người không nói là bà ta sanh sớm mấy năm, lại tiếc là ta sanh muộn mấy năm ? Bởi bà sanh sớm, nên không hận hạnh gặp ta!

Rồi hấn hỏi :

- Còn phụ thân của Tiểu Tiên Nữ ? Nhân vật đó như thế nào ?

Thiết Tâm Nam áp úng:

- Về phụ thân nàng... ta không được rõ cho lắm!

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Đúng đó ! Người biết làm sao được ! Con cái của những bà đẹp thường là không có cha, hay nói cách khác, chẳng biết ai thực sự là cha mà nhìn. Bởi biết bao nhiêu người có thể là cha đứa bé ? Bởi, người nào cũng có thể là cha đứa bé cả ?

Thiết Tâm Nam phì cười :

- Người nói năng thất đức quá chừng ! Ngọc Nương Tử rất đẹp, song tâm tính lại rất lạnh, đành rằng trên giang hồ có rất nhiều nam nhân cầu thân, bà ta chỉ chọn có mỗi một người.

Tiểu Linh Ngư chú ý:

- Ai có cái diễm phúc đó ?

Thiết Tâm Nam đáp:

- Chính là người chôn dấu kho tàng đó. Mà người đó tên là Yến Nam Thiên.

Tiểu Linh Ngư giật mình, kêu lên:

- Yến Nam Thiên ?

Thiết Tâm Nam lấy làm lạ:

- Người có nghe nói đến người đó ?

Tiểu Linh Ngư lơ đãng:

- Mừng tượng là vậy, ta cũng chẳng nhớ rõ.

Thiết Tâm Nam tiếp:

- Nếu nghe nói đến người đó, thì người cố gắng mà nhớ mãi. Lão ta ngày trước là một đại kiếm khách trên giang hồ, kiếm pháp của lão ta cho đến ngày nay vẫn còn được xem là vô địch ! Chẳng một tay kiếm nào sánh kịp lão.

Tiểu Linh Ngư cố làm ra vẻ thản nhiên:

- Ạ !

Thiết Tâm Nam trầm giọng:

- Lão ta không anh tuấn khôi ngô lắm, song về khí khái thì đúng là một nam tử hán gương mẫu. Rất tiếc là sanh muộn, nên chẳng được cái may mắn trông thấy mặt lão.

Tiểu Linh Ngư bây giờ đã bình tĩnh lắm rồi, chàng trở về với cái tính tình quái, điểm một nụ cười hỏi :

- Người có muốn ta giúp người gặp lão chăng ?

Thiết Tâm Nam thở dài:

- Người không tìm gặp lão đâu. Bất cứ ai trên giang hồ cũng chẳng tìm gặp lão !

Cứ theo lời truyền thuyết, thì chẳng rõ tại sao, trước đây hơn mười năm, bỗng nhiên lão đột nhập Ác Nhân Cốc, vào đó rồi chẳng trở ra nữa ! Dù rằng kiếm pháp của lão rất cao minh, song trong cốc có rất nhiều ác nhân, ta chỉ sợ... lão khó thoát khỏi độc thủ của những người đó !

Tiểu Linh Ngư, trầm ngâm một lúc lâu, thở ra buông gọn:

- Ừ !

Thiết Tâm Nam tiếp:

- Về bức họa đồ chôn dấu báu vật đó, nghe nói Yến đại hiệp đã vẽ ra và lưu lại trước khi vào cốc. Chừng như lão đại hiệp biết vào cốc rồi không hy vọng trở ra, nên trước khi đi, đã tìm một nơi kín đáo, chôn dấu tất cả những vật trân quý, đồng thời có cả những bí kíp võ công mà đại hiệp góp nhặt suốt mấy mươi năm dài. Vật có giá trị nhất trong số tài sản được chôn dấu đó, là pho kiếm phổ vô địch của lão đại hiệp. Phải có bức địa đồ của ta, mới mong tìm đến tận nơi.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Vàng bạc, châu ngọc là những vật dễ kích động lòng tham của con người, song chẳng phải tất cả mọi người đều tham bạc vàng châu ngọc. Có kẻ tham danh, có kẻ tham học và con người luyện võ còn ai chẳng tham có một pho bí kíp võ công vô địch ?

Ai có duyên may chiếm được pho kiếm phổ của người, thì đương nhiên trở thành vô địch trong thiên hạ võ lâm. Và ai chẳng tham chiếm được pho kiếm phổ đó ? Thảo nào mà chẳng có vô số người theo đuổi người, quyết đoạt cho kỳ được bức địa đồ.

Thiết Tâm Nam tiếp:

- Nhưng Tiểu Tiên Nữ chẳng tham pho kiếm phổ đó, nàng muốn chiếm bức địa đồ của ta là để an ủi lòng mẹ thôi.

Nàng toan quay đầu lại, đột nhiên nàng nhìn xuống đất rồi giật bắn mình, kêu lên thất thanh:

- Người... nhìn kia... có phải... là... là... Tiểu Linh Ngự mỉm cười :

- Ta đã thấy rồi ! Trên mặt đường có thêm một bóng người!

Phải. Mặt đường nếu chỉ có hai bóng thì hợp lý, bởi chỉ có Tiểu Linh Ngự và Thiết Tâm Nam thôi.

Mỗi người chỉ có một bóng thôi chứ ? Sao bây giờ lại có thêm một bóng nữa?

Ai ?

Bóng đó dài hơn bóng của họ, bởi người nào đó đứng trên mông con ngựa, sau lưng Tiểu Linh Ngự.

Bởi Thiết Tâm Nam ngồi phía trước, nên chẳng hay chi hết!

Tiểu Linh Ngự ngồi sau nàng, sát mông ngựa, nhờ thế mà hấn phát giác kịp thời, hay vô tình hấn nhìn xuống mặt đường mới biết ?

Ngựa là ngựa con, chở một người chạy đường dài cũng phải mệt, nó đã chở hai người là trên sức nó, bây giờ lại thêm một người nữa !

Thế mà nó vẫn chạy bon bon, chẳng hề nghe nặng thêm !

Chẳng phải nó không nghe nặng, mà có lẽ người nào đó dùng thuật

kinh công làm cho nhẹ mình.

Tiểu Linh Ngư bình tĩnh như thường, trái lại Thiết Tâm Nam bán loạn tâm thần.

Tiểu Linh Ngư tuy ngồi sau nàng, song chính hấn nắm cương ngựa.

Nàng chụp tay hấn, giật mạnh cương ngựa, theo tay giật lại con ngựa bị kèm chế bất ngờ, chồm hai vó trước lên.

Nó chồm vó bất ngờ quá, Thiết Tâm Nam mất thăng bằng, rơi xuống đất.

Có tiếng ai đó lạnh lùng:

- Sợ ! Người sợ gì ? Nếu ta muốn giết các người, thì ta đã xuất thủ lâu rồi ! Có sợ cũng quá muộn!

Tiểu Linh Ngư trả đũa:

- Nếu ta sợ, ta đã nhảy xuống ngựa từ lâu rồi !

Người trên mông ngựa cười khanh khách:

- Phải ! Người thì luôn luôn có ý tứ lắm ! Ta đã thấy rõ người có ý tứ hơn ai hết !

Do đó ta muốn kết bằng hữu với người, cho nên ta theo người đến đây !

Giọng nói trong trẻo, nhưng sắc bén, lại lạnh lùng có phần nào rõ ràng, sách hạch, tuy nhiên còn có hơi hướng trẻ con.

Thiết Tâm Nam rơi xuống đường, lăn một vòng, lấy tư thế đứng lên nhìn trên mông ngựa thấy một người có thân vóc ốm nhỏ, vận y phục đen.

Người đó đeo mặt nạ, chiếc mặt nạ bao kín mặt, chỉ còn chừa hai lỗ đủ cho đôi mắt nhìn.

Đôi mắt đó rất đẹp, trông đen thì thật đen, phần trắng thì rất trắng, đen cũng như trắng, rất trong sáng.

Đôi mắt đó, mỗi lần có ánh trắng sao chiếu vào phản chớp lên ngời ngời.

Thiết Tâm Nam kêu lên:

- Người... người là Hắc Tri Thù ?

Người áo đen bật cười quái dị:

- Đúng! Người cũng nhận ra ta !

Thiết Tâm Nam hỏi gấp:

- Làm sao... người lại ra tận nơi này ?

Hắc Tri Thù đáp :

- Thực ra thì ta vì người mà đến tận địa phương này đó, nhưng trông thấy tiểu tử, ta thích thú quá chừng, ta thích hẳn hơn cái bức địa đồ kia, ta muốn kết giao bằng hữu với hẳn, thành ra ta bỏ ý định về bức địa đồ.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Lạ lùng chưa ? Sao trên đời lại có người xem ta quý hơn một bức địa đồ chỉ dẫn chỗ chôn dấu một kho tàng vô giá ? Cái người đó rất đáng cho ta kết giao lắm lắm ! Chỉ vì... Hắc Tri Thù! cái tên chi mà lạ vậy ? Có một bằng hữu mang cái tên đó ta thấy rất hứng thú nhiều !

Hắc Tri Thù lạnh lùng:

- Đến cái tên của ta mà người cũng chẳng biết thì thực là cô lậu quá văn hết chỗ nói rồi! Không biết tên của ta, người còn đi đứng trên giang hồ làm cái quái gì nữa?

Tiểu Linh Ngư bỏ qua việc đó, lại hỏi :

- Người theo dõi ta từ lúc nào ?

Hắc Tri Thù cao mặt:

- Lúc người lấy bùa lên mình ngựa, ta đã chú ý đến người rồi !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Kỳ quái ! Tại sao ta chẳng hay biết ?

Hắc Tri Thù bĩu môi:

- Làm sao người hay biết được ? Khi ta nhất định theo dõi một người, bất cứ là ai, người đó đừng hòng biết được. Nếu ta chẳng muốn cho người đời thấy mặt, thì đừng ai trên thế gian này mong thấy được mặt ta được !

Tiểu Linh Ngư xuống ngựa.

Hắc Tri Thù còn đứng trên mông ngựa., thân hình chao qua chao lại.

Nhìn y, Tiểu Linh Ngư mỉm cười, thốt:

- Con người nhỏ, khẩu khí chẳng nhỏ ! Vóc nhỏ, tuổi nhỏ, khẩu khí lớn ! Lại!

Hắc Tri Thù nổi giận:

- Ai dám nói ta nhỏ tuổi ?

Tiểu Linh Ngư cười mỉa:

- Nghe giọng nói là ta biết tuổi ngay, cần gì ai mách với ta.

Hắc Tri Thù chớp chớp mắt, vụt cười to:

- Đành rằng tuổi ta còn nhỏ, song ta cũng đáng mặt thúc thúc, bá bá của người.

Chỉ vì ta muốn kết bằng hữu với người nên ta không muốn người quá

xem trọng vai vế.

Người cứ gọi ta là đại ca cũng đủ rồi !

Hồi 17

Bích Xà Thần Quân

Tiểu Linh Ngư xì một tiếng :

- Đại ca ? Người thử đứng gần xem ai nhỏ hơn? Ngược lại, người phải gọi ta là đại ca mới phải !

Hắc Tri Thù trừng mắt nhìn Tiểu Linh Ngư trân trân một lúc lâu. Y hừ lạnh, thốt :

- Trong thiên hạ, thiếu chi kẻ van cầu ta, mong ước ta chấp thuận cho họ gọi là đại ca, với ai ta cũng tống cho một đạp mà chạy trốn chết. Còn người, ta lại đề nghị với người, thế mà người lại cự tuyệt.

Thiết Tâm Nam nháy nháy mắt, ra hiệu cho Tiểu Linh Ngư ngậm bảo hấn nên nhận.

Song, hấn vờ như chẳng thấy, điềm nhiên điềm một nụ cười, buông từng tiếng :

- Vậy là tốt đó, Hắc lão đệ ! Hắc lão đệ hấn phải có thực tài, cho nên ... Hắc Tri Thù nổi giận :

- Người gọi ta như thế nào ? Người lập lại cho ta nghe xem !

Tiểu Linh Ngư ung dung tiếp :

- Hắc lão đệ Ơi ! Chúng ta tìm một nơi nào đó uống mấy chén, lão đệ nghĩ sao ?

Hắc Tri Thù vụt cười khanh khách :

- Người có biết là đại họa đang chờ người chẳng ? Trừ ta ra, chẳng một ai giúp người thoát họa được cả ! Nếu người bằng lòng gọi ta là đại ca, nhất định người sẽ có lợi nhiều !

Thiết Tâm Nam khẩn cấp phi thường, cứ dậm chân mãi, muốn nhảy

tới, bóp họng Tiểu Linh Ngự, ngăn chặn hẳn nói cuồng nói loạn, rồi sau đó bức hẳn phải kêu hai tiếng đại ca.

Nhưng nàng không thể làm vậy còn Tiểu Linh Ngự cũng chẳng chịu đổi ý.

Hắn cười hì hì thốt :

- Hắc lão đệ Oí ! Ta có đại họa như thế nào, người thử nói cho biết đi !

Hắc Tri Thù lại trừng mắt nhìn hẳn, nhìn lâu lắm, bỗng y cười lạnh, đáp :

- Được ! Bỏ ý của ta muốn giúp người, mà người cứ đòi làm lớn, lớn hơn ta, ta còn lo liệu cho người làm chi nữa. Lớn là tự lo đấy !

Y vung hai cánh tay ra, dưới ánh trăng, một đường dây chớp sáng, đường dây đó từ trong ống tay áo của y bay tới, đường dây này rất nhỏ, tự nhiên phải mềm, thế mà nó bay thẳng tắp như được kéo mạnh ở hai đầu.

Tiểu Linh Ngự trở mắt nhìn, song hẳn vẫn không nhận định kịp động tác của Hắc Tri Thù.

Cánh tay vung lên, đường dây vút thẳng, cánh tay co lại, thân hình y lao nhanh theo đường dây, phút chốc mất dạng.

Tiểu Linh Ngự sửng sờ, một lúc lâu, hẳn lắc đầu thờ dài, lẩm nhẩm:

- Thảo nào mà y chẳng có khẩu khí lớn, thuật khinh công của y quả là cao tuyệt, trên giang hồ phỏng có mấy tay luyện được bằng y !

Thiết Tâm Nam cũng thờ dài :

- Người nói đúng đấy, theo sự hiểu biết của ta thì cho đến ngày nay, trên giang hồ chưa có một nhân vật nào sánh bằng y về thuật khinh công ! Cái thuật đó, y đặt tên là Thần Thủ Lãng Không Ngân Ty Độ Hư !

Tiểu Linh Ngư hỏi :

- Cái thuật đó có chỗ xảo diệu như thế nào ?

Thiết Tâm Nam đáp :

- Cứ theo lời truyền thuyết, thì đường dây đó do tơ của con nhện thần sống trên ngàn năm ngoài Nam Hải kết thành, không một vật gì cắt đứt. Y dẫu đường dây trong một cái ống, ống có cơ quan, lúc vung cánh tay, cơ quan phát động bắn đường dây bay đi, dài hơn hai mươi trượng. Đầu dây có mũi châm bạc, mũi châm bám vào bất cứ vật gì cũng dính khấn tại đó, y chỉ giật nhẹ đường dây, nương đà tung mình đi, y di chuyển với cái thế phiêu phiêu phưởng phưởng tựa hồ bay. Y chỉ bay vài lượt như vậy, là tạo một khoảng cách khá xa ở phía hậu, không ai theo kịp y.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Tiểu tử quả là con người cổ quái, lại luyện môn võ công cũng cổ quái luôn. Y đúng là một con người thú vị thật. Nhưng... chẳng biết cái tuổi thật của y là bao nhiêu ?

Mà cũng lạ, y lại thích làm người lớn.

Thiết Tâm Nam đáp :

- Trên giang hồ, chẳng một ai biết được gương mặt thật của y, cũng chẳng ai biết được y thật sự bao nhiêu tuổi. Y rất ghét những ai cho rằng y còn nhỏ. Ai dám trước mặt y nói rằng y còn nhỏ, là người đó phải khổ với y ngay !

Tiểu Linh Ngư bĩu môi :

- Thế tại sao ta không khổ ?

Thiết Tâm Nam mỉm cười :

- Đó là một sự lạ ! Chừng như người với y có cái duyên tiền kiếp hay sao ấy! Chứ nếu không, thì người đã bị y cắt cụt lưỡi vì dám gọi y là lão đệ !

Nàng đang cười đó, bỗng buột miệng thở dài rồi tiếp :

- Tuy nhiên, y có cái đặc biệt này, là bình sanh chẳng hề nói ngoa. Y đã nói đại họa sẽ đến với ngươi, do đó, ta sợ... ta sợ... Tiểu Linh Ngự cười nhẹ :

- Họa gì cho ta chứ ? Ngươi đừng nghe y nói quỷ nói ma mà !

Hắn nói một câu rất gọn, thế mà tiếng đầu hắn nói to, đến tiếng cuối thì nhỏ quá, nhỏ đến độ Thiết Tâm Nam không nghe rõ, rồi hắn lại nhìn nơi mông ngựa, chẳng rõ hắn đã thấy những gì.

Thiết Tâm Nam chú ý đến thái độ của hắn, cũng muốn nhìn như hắn.

Nhưng Tiểu Linh Ngự kéo nàng đến bên con ngựa, đưa nàng lên lưng nó, đoạn thốt :

- Chúng ta đi thôi !

Thiết Tâm Nam không chịu bỏ qua, vội hỏi :

- Ngươi thấy gì ?

Tiểu Linh Ngự bật cười ha hả :

- Chẳng thấy gì cả.... Có thấy gì đâu ?

Thiết Tâm Nam cúi đầu, trầm lặng một lúc, cất giọng u buồn, tiếp :

- Ta biết, khi ngươi cười ha hả, là những gì ngươi nói đều không thật.

Tiểu Linh Ngự thoáng giật mình nhưng liền theo đó cất tiếng cười vang:

- Không ngờ ngươi lại khám phá ra được cái tật của ta! Ngươi biết không, ta nhiễm từ thưở nhỏ do một người sống bên cạnh ta. Ta cố bỏ song mãi đến giờ vẫn không làm sao bỏ được.

Thiết Tâm Nam làm sao biết được hắn đã nhiễm cái tật đó nơi Cáp

Cáp Nhi?

Tuy nhiên nàng không hỏi, bởi nàng đang lo ngại chẳng rõ Tiểu Linh Ngư đã thấy gì ?

Nàng gất với giọng khẩn cấp :

- Thật sự ngươi đã thấy gì ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Chẳng có gì đáng kể, ngươi đừng trông thấy là hơn.

Thiệt Tâm Nam cười nhẹ :

- Ta biết rồi, ngươi không muốn cho ta thấy, vì sợ ta khấn trượng.

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Nữ nhân ! Thì ra nữ nhân là vậy ! Được rồi, ngươi muốn nhìn thứ gì cứ nhìn.

Hắn đưa tay chỉ :

- Nơi mông ngựa, chẳng rõ từ lúc nào và do ai, một con rắn xanh nhỏ gắn dính tại đó.

Con rắn nhỏ màu xanh, chớp chớp dưới ánh trăng một thứ màu xanh ma quái, ai trông thấy cũng phải sợ.

Con rắn như nhúc nhích, cái đầu hơi ngóc lên, mừng tượng phóng tới bất cứ phút giây nào.

Tiểu Linh Ngư biết rõ đó là một con rắn chết, hoặc con rắn giả, song chẳng biết tại sao hắn lại sợ, toàn thân hầu như mọc gai lởm chởm.

Thiệt Tâm Nam biến sắc, mặt xanh rờn, run run giọng kêu lên :

- Rắn...Bích Lân Xà !...Vật linh vùng Thanh Hải, Thực Lộc Thần Quân.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt cười hì hì nói :

- Người nói cái gì ?

Gương mặt của Thiết Tâm Nam lại biến thành trắng nhợt, giọng nàng run hơn, nàng vừa khoát tay vừa thốt lắp vấp :

- Người ...người không hiểu ...không hiểu đâu.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng :

- Một con rắn nhỏ, dù là rắn thật, cũng chẳng đáng sợ, huống hồ là con rắn giả.

Thiết Tâm Nam lắc đầu :

- Ta đã nói người chẳng hiểu gì cả. Chính là giả mới đáng sợ, chứ nếu rắn thật thì còn nói gì ?

Tiểu Linh Ngư phá lên cười :

- Không sợ thật mà lại sợ giả, thế là nghĩa gì hở ?

Thiết Tâm Nam vừa thở gấp vừa thốt :

- Con Bích Lân Xà đó là kí hiệu của Thanh Hải Chí Linh, Thực Lộc Thần Quân, kí hiệu đã xuất hiện rồi thì chủ nhân của kí hiệu hẳn có mặt quanh quần đâu đây. Người đó đã ở gần là họa cũng đến gần.

Tiểu Linh Ngư cau mày :

- Thực Lộc Thần Quân là cái quái gì ?

Thiết Tâm Nam hỏi lại :

- Thế người không biết Thập Nhị Quái Kiệt ?

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt :

- Mừng tượng có nghe nói mà cũng mừng tượng không nghe nói.

Thiết Tâm Nam thở dài :

- Ba mươi năm trước, Thập Nhị Quái Kiệt là một đám cường đạo vô cùng hung ác, hành động của họ tàn khốc không tưởng nổi. Bình thường họ ít khi xuất thủ nhưng họ xuất thủ rồi là nạn nhân của họ cảm như gặp sứ giả câu hồn. Họ hành nghề suốt mấy mươi năm dài nhưng chỉ thất bại một lần mà thôi.

Tiểu Linh Ngư thản nhiên :

- Thế ra chủ nhân con rắn này là một trong số Thập Nhị Quái Kiệt !

Thiết Tâm Nam gật đầu :

- Đúng vậy, Thực Lộ Thần Quân là một quái kiệt tàn độc nhất trong nhóm mà cũng là giỏi hoạt nhất, lão có căn cứ tại vùng Thanh Hải... Nàng thở ra, tiếp :

- Đáng lẽ ta phải sớm ước đoán là lão định hạ thủ đoạn đối với ta.

Tiểu Linh Ngư hỏi :

- Tại sao phải nghĩ ra sớm hơn ?

Thiết Tâm Nam đáp :

- Như ta đã nói với người, Thập Nhị Quái Kiệt thất bại một lần duy nhất trong thời gian ngang dọc trên giang hồ. Theo lời truyền thuyết thì họ thất bại nơi tay Yến Nam Thiên. Nếu họ biết được Yến Nam Thiên đã chôn giấu pho kiếm phổ ở một nơi nào đó thì đương nhiên họ chẳng thể bỏ qua !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, cười nhẹ :

- Người chưa được bao nhiêu tuổi đầu mà tâm trí lại sáng suốt ! Đáng khen lắm !

Thiết Tâm Nam tiếp nối với giọng u buồn :

- Ta lưu lạc trên giang hồ từ lúc còn bé bỏng, ta từng tiếp xúc với nhiều người, từng mục kích nhiều tình huống, tuy chẳng dám cho mình là tay lịch lãm, song sự hiểu biết của ta cũng đáng kể. Với thời gian, nếu người thích cái thú ngược xuôi, trong những khi dẫm bước khắp đó đây, người sẽ nghe và thấy rất nhiều điều hữu ích, người sẽ hiểu những gì ta nói !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Biết nhiều mà làm gì, càng biết nhiều thì càng sợ nhiều, thà chẳng biết chi cả, vậy mà hơn ! Vô luận gặp người nào, ta cứ xem người đó như người thường, ta cứ ngang nhiên đối phó nếu như người đó muốn gây khó khăn cho ta. Ta không biết họ lợi hại thì ta không sợ họ, ta giữ vững tâm thần đối phó với họ, thế là ta có lợi !

Thiết Tâm Nam cười gượng :

- Nhưng bây giờ, chúng ta đã lỡ biết rồi, thì phải làm cách nào đối phó với việc sắp đến chớ ?

Tiểu Linh Ngư buông gọn :

- Còn làm sao nữa ? Đã lỡ biết rồi, lỡ biết là chúng ta không đương cự nổi con người đó thì chúng ta chạy đi, chạy trong trường hợp này là biện pháp duy nhất !

Thiết Tâm Nam lẩm nhẩm :

- Chạy ? Liệu chạy mà khỏi chẳng ?

Tuy nói thế, cả hai vẫn thúc ngựa chạy, ngồi trên ngựa, lại đang đêm, không khí mát mẻ, thế mà họ xuất hạn ướt đầm mặt, đủ biết con ngựa chạy nhanh đến độ nào.

Nó sùi bọt mép trắng dã, nó chạy hết tốc lực, Tiểu Linh Ngư lấy khăn lau mép cho nó vồ về :

- Tiểu Bạch Thê ơi ! Ta làm khổ người quá chừng ! Ta hại người quá chừng ! Ta đáng trách lắm ... Thiết Tâm Nam bật cười lớn :

- Kỳ quái thật ! Người quý con ngựa hơn quý người ! Đối với con ngựa, người tốt quá !

Tiểu Linh Ngựa điềm nhiên :

- Chỉ vì ngựa đối với ta, tốt hơn người đối với ta.

Thiệt Tâm Nam thở dài :

- Ai đối với người không tốt ? Ta ... Giọng nào nghe buồn thảm lắm.

Tiểu Linh Ngựa cười mỉa :

- Thế người đối tốt với ta ? Tốt mà ta nằm bất động, người lại bỏ ta mà đi, đi hơn mười dặm đường ? Tốt mà khi ta phiền muộn, người lại khép miệng, chẳng nói một lời an ủi ta.

Thiệt Tâm Nam sững sờ.

Một lúc lâu, nàng nhếch nụ cười khổ, thốt :

- Sao người nói được những câu mà ai nghe được rồi là lại dở khóc dở cười !

Tiểu Linh Ngựa cười vang :

- Cho nên ta không bằng con ngựa ! Ta nói những lời làm cho người dở khóc dở cười, chứ ngựa chẳng khi nào nói làm cho người khó chịu. Người bỏ nó mà đi, nó vẫn đứng tại chỗ chờ người, chứ nó không hề than oán người.

Thiệt Tâm Nam cắn môi, hận rằng chẳng cắn được hán một miếng, nếu cắn được, chắc nàng cắn to miếng lắm !

Trước mắt họ, hiện ra một sơn thôn nhỏ.

Thời gian lúc đó, chính là lúc bàn giao đêm ngày, đêm đã tàn nhưng thái dương chưa lên, bất quá nơi phương Đông có ánh sáng mờ mờ... Trên những nóc nhà sơn thôn, những đợt khói trắng sớm đang

bốc nhẹ lên không.

Người trong nhà đã thức dậy, đã lo nấu nướng... Màu trời trắng trắng, khói xanh xanh, cây đen đen, nhà xám xám, khung cảnh tuyệt vời.

Thiệt Tâm Nam buột miệng gọi Tiểu Linh Ngư :

- Người xem những đọt khói kia... Tiểu Linh Ngư thản nhiên :

- Khói bốc lên làm vẫn đục không gian, có gì đẹp với cái màu xanh xanh đen đen đó mà phải xem.

Thiệt Tâm Nam vo tròn đôi mắt :

- Người...chẳng lẽ người không biết cái khiêu thẩm mỹ ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ :

- Những đọt khói đó gợi cho ta một ý tưởng duy nhất, là nơi đó có cơm ăn.

Sơn thôn thuộc vùng giáp giới Thanh Hải và Tứ Xuyên, nơi đây có nhiều người Hán.

Cả hai vào thôn.

Nơi cửa một ngôi nhà, có một lão hán đang đứng nhìn ra mông lung, chốc chốc rít khói từ ống điếu dài, nhả phì phò ra không gian.

Lão ta nhìn ngang nhìn dọc, rồi nhìn lên không trung lăm bằm :

- Ngày tốt đấy, nên đem chăn màn ra phơi !

Tiểu Linh Ngư nhảy xuống ngựa, vừa bước tới vừa giả hắt hơi, rồi điềm nụ cười thốt :

- Lão trượng có chi ăn uống, xin vui lòng nhường cho anh em tôi dùng một phen.

Lão nhân nhìn hấn từ đầu đến chân, rồi lại nhìn Thiết Tâm Nam còn ngồi trên lưng ngựa, sau cùng bật cười hắc hắc, đáp :

- Tiểu quan nhân khách khí quá đi thôi ! Miễn là đừng chê cơm trong nhà thô, trà trong nhà nhạt, thì của già là của tiểu quan nhân, có cái chi mà phải vẽ vờ rào đón ?

Rồi lão cười, rồi lão vẫy tay mời khách.

Tiểu Linh Ngự thốt mấy lời cảm tạ, trở lại con ngựa, dìu Thiết Tâm Nam xuống đất, đồng thời lẩm nhẩm :

- Không ngờ người trong thôn này lại hiếu khách vô cùng !

Thiết Tâm Nam mỉm cười :

- Đối với một tiểu tử khả ái như ngươi, còn ai nỡ làm gì khó khăn chứ ! Vô luận ngươi muốn gì, ta chỉ sợ thiên hạ tranh nhau mà giúp, nói chi ngươi đòi hỏi một bữa ăn ?

Nói đến đó, nàng đỏ mặt, cúi thấp đầu... Vô luận Tiểu Linh Ngự muốn gì, cũng chẳng có ai cự tuyệt !

Giả như Tiểu Linh Ngự muốn gì, nàng có cự tuyệt không ?

Nhìn gương mặt ửng đỏ của nàng, Tiểu Linh Ngự cười nhẹ trả miếng :

- Chỉ sợ nhìn vào cái vẽ bịnh hoạn rất đẹp của ngươi, dù cho là một lão nhân cũng gương to khóe mắt ra mà nhìn và chắc chắn ngươi chưa mở miệng, là có sẵn hàng trăm thứ cần dùng cho ngươi chọn lựa !

Thiết Tâm Nam ngẩng mặt lên cười tít.

Nàng ước mong lời nói đó không phải là lời mỹ và Tiểu Linh Ngự nói ra do cái tâm của hấn tưởng mà nói.

Nàng vịn vai hấn, bước vào nhà.

Lão nhân đã sắp đĩa chén trên bàn, nhưng chưa có thức ăn.

Lão mỉm cười, thốt :

- Xin hai vị chịu khó ngồi chờ một chút để lão phu vào bếp xem cái mụ ấy đã nấu nướng xong chưa !

Lão bước vào trong ngay.

Mùi cơm từ nhà bếp xông ra từng cơn, từng cơn, kích thích cái đói của Tiểu Linh Ngư, cái đói đang gào trong bụng hấn rột rạt, hấn giương tròn mắt nhìn về hướng nhà bếp, nơi đó có tiếng bát đĩa khua rồn rảng... Không lâu lắm, một lão bà từ phía hậu bước ra, tay cầm một tô cơm rất lớn, khói cơm bốc nghi ngút, bên trên mặt cơm, có mấy miếng thịt muối, thơm phưng phức, lại có cả mấy miếng dưa chua.

Bà đặt tô cơm xuống mặt bàn, nghiêng mình tỏ cái vẻ kính trọng khách như người thân, bà cười hì hì thốt :

- Hai vị cứ ăn trước đi, còn chúng tôi thì lúc nào ăn cũng được, bởi đang bận thu xếp một vài việc trong nhà. Đừng khách sáo, nếu để cơm nguội đi ăn mất ngon.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ :

- Lão bà đã dạy thế, anh em chúng tôi xin vâng lời.

Hắn không đợi lão bà bước đi khỏi nơi đó, thản nhiên cầm đĩa chén rồi lấy muống xúc cơm.

Bỗng, một tiếng soảng vang lên, chiếc chén trên tay Thiết Tâm Nam rơi xuống.

Nàng mỉm cười, thốt :

- Nóng quá !

Tiểu Linh Ngư nhìn sang, đột nhiên cầm chiếc đĩa của hắn khõ mạnh lên đĩa của Thiết Tâm Nam.

Đũa của nàng vượt tay, rơi luôn theo chiếc chén.

Nàng trừng mắt, gắt nhỏ :

- Người làm gì thế ?

Tiểu Linh Ngư không nói gì, cầm tô cơm đổ úp xuống mặt bàn, rồi lấy đũa, khóa cơm khắp nơi.

Từ trong cơm, một con rắn nhỏ màu xanh nhoi nhoi đầu bò ra.

Thiết Tâm Nam xanh mặt rú lên :

- Rắn ! Thập Nhị Quái Kiệt... Tiểu Linh Ngư đã phi thân vào nhà bếp.

Thiết Tâm Nam ngưng câu nói, chạy theo ngay.

Cả hai đã thấy gì ?

Lão già trước đó, nằm dài trên nền nhà, mặt ngửa lên không, gương mặt biến màu xám xịt.

Lão bà thì nằm cạnh lò, gương mặt cũng xanh đen như lão nhân, nhìn kỹ một chút, Tiểu Linh Ngư nhận ra chẳng phải lão bà đã mang cơm ra mời hẳn và Thiết Tâm Nam.

Bởi bà trước thì tóc bạc trắng, còn bà này tóc hơi đen tuy tuổi đã cao.

Một người vắng mặt ! Kẻ quan trọng ! Chính là lão bà tóc bạc mang cơm cho hai.

Thiết Tâm Nam run giọng :

- Ác...Độc...Nguy hiểm quá !

Tiểu Linh Ngư nghiêng răng cắn hận :

- Bọn này xem ra bại hoại hơn ta gấp mười lần. Người ta già thế kia, mà chúng cũng không buông tha !

Thiết Tâm Nam vẫn còn run :

- Biết lắm mà ! Khi nào chúng ta chạy thoát !

Tiểu Linh Ngư lấy ra một lá vàng, bỏ trên nền bếp, rồi lấy một cục than viết lên vách mấy chữ :

- Chôn cất hai người này đàng hoàng, nếu không người sẽ mất mạng !

Vừa lúc đó có tiếng ngựa hí vang bên ngoài.

Tiểu Linh Ngư lập tức chạy ra, kịp thời trông thấy một con rắn nhỏ đang bò nơi chân ngựa lần lần đi lên.

Hắn xé một mảnh áo, quăng ngay con rắn, rắn rớt xuống nằm dưới mảnh áo, hắn đạp chân lên, dậm một lúc cho con rắn chết, rồi vuốt ve con ngựa :

- Tiểu Bạch Thử ! Đừng sợ ! Bọn ác nhân đó không hại người nổi đâu. Chúng cũng đừng mong hại chết ta.

Thiết Tâm Nam đã theo ra đến nơi, Tiểu Linh Ngư lại đỡ nàng lên ngựa, hắn nhảy lên theo, rồi giục ngựa chạy đi liền.

Con ngựa chừng như biết đang ở trong nguy cảnh nên có bao nhiêu sức lực, nó dồn hết xuống đôi chân, lướt như bay trên đường dài.

Sơn thôn nhỏ chỉ trong thoáng mắt, ngựa chở người ra khỏi.

Cách ngôi nhà đó khá xa rồi, Thiết Tâm Nam vẫn còn run sợ.

Nàng luôn miệng lầm nhảm :

- Nguy thật...Đáng khiếp thật ! Nếu chúng ta đưa cơm vào miệng, là cầm chắc nằm luôn tại chỗ đó, nằm vĩnh viễn !

Tiểu Linh Ngư bật cười lớn :

- Nhưng chúng ta không nằm tại chỗ đó, mà chúng ta đang chạy đi. Đúng hơn là hiện tại chúng ta đang ở trên lưng ngựa, ngựa chở đi !

Thiết Tâm Nam hỏi :

- Sao người phát giác kịp ?

Tiểu Linh Ngự đáp :

- Người cầm đến cái chén, chén nóng quá nên phải buông, còn mụ kia lại ung dung cầm nó, đem ra cho chúng ta, tại sao bà không nghe nóng ? Bà không nghe nóng, tức nhiên bà có luyện môn Độc Sa Chưởng ! Ta chắc chắn là bà có luyện môn đó !

Thiết Tâm Nam thở dài :

- Không có cái gì qua đôi mắt của người được !

Trước mắt họ hiện ra một vùng, cỏ mọc lan rộng, cỏ lại cao màu xanh.

Các ngọn cỏ đều yên lặng, chỉ có một khoảnh nhỏ cỏ thấp ngọn cỏ lại chao chao... Thì ra, đó chẳng phải là những ngọn cỏ thực sự giữa đám cỏ.

Tiểu Linh Ngự nhận ra sự lạ đó, vì trời không gió mà cỏ lại nhích động.

Thì ra những ngọn cỏ đó là những con rắn vươn mình, đầu cất cao, noi noi, nhúc nhúc.

Rắn đồng màu xanh, trông dễ làm với cỏ, có độ trăm con !

Thấy rắn, là bao nhiêu lo âu, sợ hãi vừa lắng dịu lại bùng lên, Thiết Tâm Nam rú một tiếng lớn, mặt xanh rờn.

Tiểu Linh Như nhanh tay giật một bên cương ngựa, con ngựa quay đầu, chạy về hướng khác.

Chạy về hướng khác chẳng phải lộn trở lại con đường cũ, mà là

chênh ra xa, xa đám rần, hoành một vòng lớn, theo con đường nhỏ.

Con đường đó vừa nhỏ, vừa chui dưới những tàng cây rậm rạp, cành lá giao chuyễn, lợp thành một mái dài.

Bỗng, ở phía trước, xa xa, một con rần uốn mình tòn ten, đuôi cuộn trên cành, đầu thòng xuống, đong đưa ... đong đưa... Con rần vẫn màu xanh, nhưng lớn hơn những con rần trước, độ bằng một cánh tay một đứa bé, màu xanh chớp chớp.

Lại chính Thiết Tâm Nam thấy nó trước, vì nàng ngồi phía trước nên cũng gần nó hơn Tiểu Linh Ngự.

Con bạch mã đã thấy rồi, nó hí lên một tiếng, dừng chân lại ngay.

Thiết Tâm Nam bay hồn lạc vía.

Tiểu Linh Ngự hét lên, trấn an Thiết Tâm Nam:

- Cái gì mà phải rối lên như thế ? Đánh chó, bắt rần là trò chơi của ta từ thưở nhỏ, để ta bắt nó cho người xem.

Nói là làm, hấn vươn tay chụp con rần, quăng trả nó lên cành, rần chạm cành cây như ngắt ngư, không còn động đậy nữa.

Thiết Tâm Nam thở phào:

- Cũng may người không phải là nữ nhân ! Bởi nữ nhân nào cũng sợ rần.

Tiểu Linh Ngự bảo gấp :

- Thanh chủ thủ của người đâu, trao ngay cho ta !

Thiết Tâm Nam vừa trao chủ thủ vừa dặn dò :

- Cẩn thận đấy ! Nếu muốn giết nó, đừng để máu nó bắn trúng vào mình.

Tiểu Linh Ngự hừ một tiếng, mặt hấn xanh rờn, hoành chủ thủ cắt

vào cánh tay hắn.

Thiết Tâm Nam kinh hãi kêu lên:

- Người ...người đã... Có cái gì chặn ngang yết hầu, nàng không nói được tiếng nào nữa, đồng thời nàng cũng nghẹn thở luôn.

Chủ thủ cắt một đường dài nơi cánh tay Tiểu Linh Ngư, từ nơi vết thương, máu chảy ra ròng ròng, màu đen sì.

Từ màu xanh rờn, sắc mặt hắn biến thành trắng nhợt.

Hắn rung rung giọng thốt :

- Cuối cùng ta cũng mắc mưu chúng !

Hắn sè bàn tay, nơi bàn tay có mấy đốm máu đông đặc màu đen.

Con rắn do hắn chụp được và quăng lên cành đã chết rồi, nhưng lạ là làm sao mình của nó thẳng ra như cán bút, da nó vẫn chóp chóp.

Thiết Tâm Nam biến sắc kêu lên :

- Thì ra là một con rắn chết, ác ma đã lòn một thanh nhuyễn kiếm trong mình nó, kiếm có tẩm độc, người chụp mạnh tay, da rắn chạm lưỡi kiếm, da rắn bị đứt, lưỡi kiếm lộ ra ngoài, làm người bị thương.

Tiểu Linh Ngư cười thảm:

- Người thông minh thật !

Thiết Tâm Nam tiết luôn :

- Cũng may người phát giác sớm nên cắt tay cho máu độc thoát ra không vào cơ thể kịp gây tai hại.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Vô ích ...trong nửa khắc nữa thôi, tất cả đều xong!

Thiết Tâm Nam giật bản mình rơi từ trên lưng ngựa xuống đất rồi vùng đứng lên hét :

- Người nói nhảm !

Tiểu Linh Ngự điềm nhiên :

- Không có cách gì giải trừ được loại độc này. Nếu ta không kịp thời cắt tay ngăn chặn chất độc vào cơ thể thì giờ đây hồn ta đã ly khai xác mà đi theo lão đó rồi. Việc cắt tay ngăn chặn chất độc bất quá chỉ làm chậm chết đi nửa khắc mà thôi.

Thiết Tâm Nam nhào đến bên cạnh hắn, lúc đó hắn đã xuống ngựa rồi.

Nàng bật khóc ồ ồ, vừa khóc vừa cãi :

- Cứu được mà, ta chắc là có cách cứu được chỉ vì người không biết.

Tiểu Linh Ngự bật cười lớn :

- Ta từ nhỏ sống bên cạnh của bọn người chuyên dùng những loại kịch độc, nếu ta không biết, thì còn ai biết chứ !

Trong hoàn cảnh đó mà hắn vẫn còn tự đắc với cái từng trải của hắn, hắn vẫn thản nhiên cười nói được như thường.

Thiết Tâm Nam sùng sộ :

- Nếu người biết, sao không chế thuốc hóa giải chất độc ? Người có biết cách chế không ?

Tiểu Linh Ngự cười nhẹ :

- Biết là cái chắc.

Thiết Tâm Nam mừng rỡ :

- Vậy mà...người...làm ta khiếp quá chừng !

Tiểu Linh Ngư thong thả nói :

- Nhưng, muốn chế ra giải dược, phải cần một thời gian độ ba tháng.

Nụ cười vừa nở nó, lại rưng ngay, rồi đôi chân nhũn kế tiếp ngã xuống.

Sau cùng, lệ thảm trào ra, qua nước nở, nàng rên rỉ :

- Trong tình cảnh này mà người còn đùa được, thì thật là...ta chẳng biết nói sao !

Nàng khóc nhỏ, rồi khóc to, rồi chơi chơi chân, rồi gào lên :

- Người...người quả thật chẳng phải là con người mà ! Người xem cái chết như trò đùa, tánh mạng người như vật vô giá trị, người không tự lo sợ thì thôi, người ta lo sợ cho người, người cũng chế giễu luôn, ta hận không giết ngay người được ! Ta hận cực độ !

Tiểu Linh Ngư mặc nàng khóc, mặc nàng gào, ung dung đưa tay vào mình, lấy ra một bức địa đồ, đưa lên cao quơ qua quơ lại, cao giọng hỏi :

- Tiểu xú xà ơi, người có thấy không ? Bức địa đồ chỉ chỗ dấu kho tàng đây, người có muốn lấy không ?

Hắn gọi hai lượt.

Từ xa xa, có tiếng vọng lại, nhỏ mà lạnh lót, ai nghe cũng phải rợn mình nổi ốc khắp người.

Tiếng vọng đó, là một tràng cười, cười với cái giọng rờn rợn, do chỉ có loài quỷ sứ nơi cõi âm mới phát ra được mà thôi.

Tràng cười vừa dứt, một câu nói lạnh lùng tiếp nối :

- Sớm muộn gì cũng về ta, ta gấp làm gì ?

Người cười nói đó đã xuất hiện.

Y phục loẹt choẹt màu xanh biếc, người đó ở trong tàng cây, màu y phục lẫn với màu lá cây, nếu chẳng để ý, không ai nhận ra được.

Nếu người đó không cười không nói, hẳn Tiểu Linh Ngư cũng chưa thấy được.

Y ôm quá mà người lại dài quá, nhờ người dài cho nên y nằm uốn cong mình theo cành cây, nằm rất kín đáo, gia dĩ y lại bất động, dù nằm như thế bao lâu, y cũng bất động được mãi như thường.

Đôi mắt của y quá nhỏ, lại khép mí, thành ra như chẳng có mắt.

Y nằm trên cây, hí hí mắt nhìn Tiểu Linh Ngư, mừng tượng rắn rình chim.

Nhìn y ai ai cũng có cảm tưởng y là một con rắn có hình dáng người, hơn là hình dáng rắn.

Một con độc xà, độc hơn độc xà, chẳng có cái tâm cơ của một con người độc.

Thiết Tâm Nam nhìn lên, thấy y rồi, nàng càng khiếp sợ toàn thân run bắn lên như bị điện giật, kế tiếp mồ hôi lạnh đổ ra ướt cả y phục.

Tiểu Linh Ngư cười lớn :

- Thật vậy không đó ? Sớm muộn gì cũng về người à ?

Người trên tàng cây đương nhiên là chủ nhân của các con rắn, tuy từ lúc đầu đến giờ, chưa có con rắn sống nào xuất hiện, song có ai chắc được là người đó chẳng có rắn sống bên mình ?

Bất quá y chưa thả chúng nó ra khuấy phá mà thôi.

Với những con rắn chết mà y đã gây khiếp đảm cho Thiết Tâm Nam, tất có thể gây cho Tiểu Linh Ngư luôn, có điều hẳn làm gan, không tỏ lộ niềm sợ hãi, chứ đã chắc gì hẳn không sợ hãi.

Không sợ hãi sao hẳn cố chạy, càng chạy xa được chừng nào càng vững tâm chừng ấy?

Khi y cho ra những con rắn sống, thì cả hai phải khiếp hãi như thế nào nữa ?

Tuy Thiết Tâm Nam bảo rằng rắn chết, rắn giả đáng sợ hơn rắn sống, rắn thật, chẳng qua nàng ám chỉ đến một vật tượng trưng cho con người.

Chứ rắn thì lúc nào chẳng đáng sợ ? Huống chi, lại là loài rắn độc, do người độc nuôi dưỡng, huấn luyện ?

Và bây giờ, chẳng còn gì đáng sợ nữa, bởi chủ nhân đã lộ diện rồi.

Chủ nhân, như Thiết Tâm Nam đã nói, là Thực Lộc Thần Quân. Lộc đây là loài hươu nai, chứ chẳng phải lợi lộc gì. Thần Quân ăn hươu nai, hẳn phải đáng sợ lắm.

Do đó, y lại có cái hiệu khác là Bích Xà Thần Quân.

Bích Xà Thần Quân bật cười hắc hắc :

- Nếu người dùng cả hai tay hiến dâng cho ta, may ra ta cao hứng cứu mạng cho người.

Tiểu Linh Ngự cười lớn hơn :

- Phải ! Phải ! Ta tin... Thiết Tâm Nam hấp tấp giục :

- Trao đi ! Trao cho y đi. Dù có để lại, chưa chắc gì chúng ta có dịp dùng đến nó.

Bích Xà Thần Quân cười hì hì :

- Cái cô nương đó xem vậy mà thông minh !

Tiểu Linh Ngự cao giọng :

- Phải ! Phải ! Nàng thông minh lắm ! Còn ta, chẳng ai ngu như ta !

Bỗng, hấn vo tròn bức địa đồ, bỏ vào miệng định nhai cho nát.

Một tiếng soạt vang lên, Bích Xà Thần Quân từ trên tàng cây phóng mình xuống, chụp Tiểu Linh Ngư, đồng thời quát:

- Nhả ra mau !

Tiểu Linh Ngư nuốt luôn cuộn giấy vào bụng rồi hả miệng cho Bích Xà Thần Quân xem rồi đáp.

- Nhả không ra rồi !

Bích Xà Thần Quân giận quá hét :

- Người giỡn với cái chết !

Tiểu Linh Ngư cười hề hề:

- Người biết chứ, bức địa đồ đó, chỉ có một trên đời này, mà ta thì đã xem rất kĩ, ta thuộc từng nét vẽ, ta nhớ từng chữ ghi chú, nếu người giết ta, thì còn hi vọng gì chiếm hữu kho tàng ?

Bích Xà Thần Quân sửng sờ.

Bất giác y buông tay.

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên tiếp :

- Ở vào địa vị người, ta trao thuốc giải độc ra ngay, người còn sống là bức địa đồ còn, bởi người sẽ từ từ vẽ lại bức địa đồ đó ! Người nghĩ ta nói có đúng lý không ?

Bích Xà Thần Quân căm hận nhìn hắn.

Trên gương mặt chỉ còn lớp da bọc xương, vẻ tàn khốc hiện rõ, và nơi khóe miệng một nụ cười ác độc hiện theo, đoạn gằn từng tiếng :

- Người tưởng bản tòa làm kẻ quỷ của người à !

Tiểu Linh Ngư ngẩng cao mặt, nhìn lơ đãng nơi tàng cây cười hì hì :

- Ta gạt ngươi ! Buồn cười quá đi thôi !

Bích Xà Thần Quân trầm giọng :

- Bức địa đồ đó bằng một thứ da dê, được chế tạo tinh vi, chứ đâu phải thứ giấy thông thường, tuy nó giống như giấy thật ? Ngươi nuốt nó vào bụng, thì nó còn nằm trong đó, đâu có tiêu hóa nhanh chóng. Giả như ta mổ bụng ngươi thì nó còn đó, ta cứ đưa tay nhặt lấy nó về ta, ta cần gì để ngươi sống, rồi van cầu ngươi vẽ lại.

Tiểu Linh Ngự vẫn cười, song trong thâm tâm hẳn phải ngán.

Thiết Tâm Nam kêu lên :

- Không được ...Ngươi không được làm vậy !

Bích Xà Thần Quân bật cười khanh khách :

- Ai cấm ta ? Ngươi chờ xem !

Y hoành tay phớt qua hông, thanh nhuyễn kiếm nơi hông đã nằm gọn trong tay y.

Y vung lên. Thanh nhuyễn kiếm vút ra, thẳng như cán bút.

Tâm cơ linh mãnh nhưng lúc này Tiểu Linh Ngự cũng chẳng nghĩ ra nổi một phương pháp cấp thời.

Thiết Tâm Nam liềm lĩnh vọt mình tới, song nàng còn yếu quá, nàng vọt đến nơi, mà chẳng làm gì được. Bích Xà Thần Quân đưa tay gạt ngang, nàng ngã nhào.

Y cười nhạo thốt :

- Bất rần, đánh chó là trò đùa của ngươi từ thuở nhỏ, còn mổ bụng moi ruột là trò chơi của ta, bàn tay ngươi xảo, bàn tay của ta cũng xảo. Ngươi yên trí, ta không làm chết ngươi đâu, ta mổ bụng khéo tay lắm.

Tiểu Linh Ngự nghe đầu lạnh mồ hôi, song vẫn lấy vẻ thản nhiên mỉm

cười :

- Đa tạ ! Đa tạ !

Bích Xà Thần Quân tiếp :

- Mổ bụng ngươi, ta lấy bức địa đồ, ngươi không chết liền đâu ! Giả như có chết, cũng từ từ mà chết, cái khỏe của ta là ở chỗ đó !

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên :

- Tuy nhiên, ngươi cũng cần phải cẩn thận một chút ! Hôm nay, ta có nuốt một con rắn chúa trong bụng đó, nó thuộc loại rắn tổ, rắn tông, chắc là xác nó chưa tiêu hóa, ngươi đừng động chạm đến tổ tông ngươi nhé ! Phạm đến chúng, là bị xử trảm đấy nhé !

Bích Xà Thần Quân hét :

- Tiểu tử đáng ghét thật ! Sắp chết đến nơi mà vẫn còn mai mỉa !

Y đưa kiếm định mổ thực sự.

Bỗng một tiếng keng vang lên.

Mũi kiếm đang được y kề sát bụng Tiểu Linh Ngư, bị vật gì đó chạm phải, bật đi xa.

Thì ra, chính Tiểu Linh Ngư gây nên tiếng keng đó.

Hắn len lén nhặt con rắn chết cầm trên tay, trong mình con rắn có thanh nhuyễn kiếm, hắn vung con rắn nghinh đón thanh kiếm của Bích Xà Thần Quân, hai thanh kiếm chạm nhau, thanh kiếm của Bích Xà Thần Quân trịch ra ngoài, liền theo đó, hắn đâm qua một nhát.

Bích Xà Thần Quân tránh qua một bên, cười ghê rợn:

- Ngươi vọng động, chân khí phát sanh, dễ dẫn đạo độc khí vào mình gấp, chết nhanh chứ chẳng ích gì cho ngươi đâu !

Vừa thốt, y vừa vung kiếm phản công.

Tiểu Linh Ngư vừa đánh vừa đỡ được bốn nhát kiếm, cánh tay nhún lại, không làm sao hấn đưa lên nổi.

Thiết Tâm Nam đã xỉu rồi, còn hấn thì nghe lạnh khắp người.

Bích Xà Thần Quân cười nhẹ :

- Tiểu quỷ, còn muốn làm chi nữa chẳng ?

Y đưa mũi kiếm tới, rọc rọc nơi ngực Tiểu Linh Ngư.

Máu bắt đầu rỉ ra.

Tiểu Linh Ngư bật cười cuồng dại :

- Bị mổ bụng, moi ruột, là điều thích thú nhất của con người. Không ngờ Giang Linh Ngư này có dịp được hưởng sự thích thú đó... Ba tiếng keng vang lên át tiếng nói của hấn.

Chẳng rõ tại sao, thanh kiếm của Bích Xà Thần Quân bị gãy làm bốn đoạn, những đoạn gãy rơi xuống đất.

Trong khi đó, Bích Xà Thần Quân nhún chân nhảy lên không chụp càn cây, đu mình.

Tiểu Linh Ngư đảo mắt nhìn ra bốn phía gấp giọng hỏi :

- Ai ?

Một âm thanh nữ nhân, nghe êm dịu vô cùng, đáp lại câu hỏi của hấn :

- Ta là ai, đến người cũng chẳng nhận ra nữa sao ?

Mờng tượng thanh âm của Tiểu Tiên Nữ.

Từ cảnh chết, thoát ra cảnh sống Tiểu Linh Ngư chưa kịp mừng lại khiếp sợ liền.

Một thùng nước lạnh hơn giá băng, dội lên đầu hấn, hấn có thể không run mình sao?

Nhưng âm thanh đó, ấm dịu lắm chứ, lại làm cho hấn run mình.

Rơi vào tay Tiểu Tiên Nữ, hấn nghĩ là còn nguy hại hơn ở nơi tay Bích Xà Thần Quân.

Bích Xà Thần Quân có làn da mặt chết, làn da đó cũng biến sắc, đủ biết y khiếp sợ đến bậc nào !

Y lấp vấp kêu lên :

- Người ...cô nương... Âm thanh đó vang lên :

- Dù người không biết ta là ai, ít nhất người cũng hiểu là con đường này đưa đến địa phương nào chứ ! Cái gan người bao lớn, lại dám xâm nhập vào khu vực này, hung hăng, hống hách ?

Tiểu Linh Ngư thở phào.

Hồi 18

Mộ Dung Cửu Muội

Người đó, chẳng phải là Tiểu Tiên Nữ.

Giọng nói của nàng, có bảy phần giống giọng nói của Tiểu Tiên Nữ, nhưng Tiểu Tiên Nữ không thốt chậm rãi như vậy, chưa bao giờ Tiểu Linh Ngư nghe Tiểu Tiên Nữ thốt thong thả một lần nào.

Một thiếu nữ bước tới, vận áo màu xanh, tay xách giỏ hoa, vai mang một chiếc kéo cắt hoa, nàng từ phía sau một thân cây tiến đến cục trường.

Dáng dấp của nàng, ung dung nhàn hạ quá, thân hình nàng nhẹ nhàng quá, nhẹ đến chừng như một ngọn gió thoảng cũng đủ đẩy ngã nàng.

Đôi mày liễu của nàng hơi cau lại, đôi mắt vừa to vừa đen ẩn chứa một niềm u uất kín đáo, nhan sắc không hẳn là tuyệt mỹ, song thừa làm mê mẩn bất cứ ai.

Cái nhan sắc đó, có phần nào đáng thương hại, nhìn nàng, người ta vừa say mê mà cũng vừa thương cảm, dù cho ai có muốn đối xử hung bạo với nàng, cũng chẳng nỡ.

Sau lưng nàng, còn có một thiếu niên, mày rậm, mắt to, thân vóc có cao, có lớn thật, song gương mặt còn lộ vẻ trẻ con. Hắn đi sau nàng, cung cung kính kính, như một gã nô bộc theo hầu nữ chủ nhân. Hắn cúi đầu, làm lối bước đi, nhưng chăm chỉ lắng nghe, sợ nàng ra lệnh chi đó mà không thi hành kịp thì mắc phải một cái tội tày trời.

Cả hai biểu hiện hẳn cái chất quý phái, cả hai không có một cử động nào vượt ngoài lề lối của một thế gia.

Bích Xà Thần Quân thấy họ, sợ hãi phi thường, chừng như ai vừa chặt đứt cổ y, song còn dính lại một mảng da, đầu chưa rơi, đầu vĩnh viễn không ngóc lên được.

Giả như ngực của y sâu hơn, chắc chắn chiếc đầu của y chui tọt vào trũng sâu đó, hiện tại thì đầu ép sát ngực, bình thường mà y làm như thế, hẳn phải mỗi chết đi được, nhưng bây giờ y có cảm giác chi đâu ?

Mặt úp vào ngực, y cố cười gượng mấy tiếng, thốt:

- Thì ra, chính Cửu cô nương !

Thiếu nữ áo xanh điềm nhiên:

- Tốt ! Như vậy là người chưa quên hẳn trên đời này còn có ta ! Người không quên ta, nhưng người lại quên mất cái giang san của ta, cho nên người dẫm bước trong vùng đất cấm, rồi người còn phóng túng, ngông cuồng, ở ngay trên địa phương của ta mà người dọa nạt, hống hách kẻ bộ hạ, người còn muốn sát nhân ! Người to gan quá đi thôi !

Thần thái của nàng chẳng có vẻ gì tàn khốc, bất quá nàng lạnh nhạt, nàng khinh miệt.

Nàng không thật sự có ác ý với ai, song nàng chẳng quan tâm đến ai.

Vô luận nhân vật nào trên đời này, danh vọng bao nhiêu, dung mạo thế nào, cũng chẳng đáng cho nàng nhìn nửa mặt.

Nàng khinh người, hay nàng quá xa vắng đối với nhân loại, điều đó chỉ có mỗi một mình nàng biết.

Tiểu Linh Ngư đương nhiên chẳng hiểu được thân phận của nàng.

Nàng có thể là một công chúa, một tiểu thư, thuộc cái giới lá ngọc cành vàng, mà nàng cũng có thể xuất thân từ hàng dân giả.

Thần thái thì quý phái, cử động mộc mạc, bình dị, nếu bỏ đi cái vẻ lạnh lùng, xa vắng, khinh miệt, thì đúng là một con người chất phác, con nhà lương thiện.

Tuổi nàng còn nhỏ, trong lứa tuổi đó, thiếu nữ nào cũng mang một bầu trời mộng tưởng, mộng lầy ông hoàng, mộng hưởng sang giàu,

mộng đẹp mãi, mộng thấy muôn người quỳ mọp xuống gối, mộng thấy nhiều người lác mắt nhìn mỗi lượt đi qua một đoạn đường.

Nhưng nàng không mơ, không tưởng, chừng như nàng đã có những cái mà nhiều người không có, đang mơ vọng, nàng có thừa, những cái đó không còn hấp dẫn nàng nữa, trái lại còn làm cho nàng chán ngán.

Nàng lẳng đăm với tất cả, với người, với việc, với mọi vật....

Bích Xà Thần Quân cố ép sát đầu vào ngực, cố thu mình cho thật nhỏ, rồi cất giọng cũng quá nhỏ, nhỏ đủ cho đối tượng nghe thôi.

Nói lớn quá, thành ra sỗ sàng, thành ra thất lễ, nàng bắt tội thì sao ?

Y thốt:

- Tiểu nhân làm tướng là nơi đây còn ngoài vòng cấm cho nên....

Thiếu nữ áo xanh cau mày:

- Bây giờ thì ngươi đã biết rồi phải không ?

Bích Xà Thần Quân đáp nhanh:

- Vâng ! Vâng ! Tiểu nhân biết rồi, và sẽ nhớ mãi mãi, nhớ suốt đời ! Chết vẫn nhớ, hồn vẫn ở nơi nào thì vẫn ở, quyết chẳng dám bèn mảng đến vùng này!

Thiếu nữ vẫn lạnh lùng:

- Biết rồi, ngươi phải làm sao ? Ngươi biết phải làm sao chứ ?

Bích Xà Thần Quân cười thâm:

- Tiểu nhân biết !

Ánh kiếm chớp lên, thanh nhuyễn kiếm trong mình y theo tay rút vút thẳng, y gạt nhẹ bàn tay, thanh kiếm xuống tay kia, một bàn tay đứt lìa, sát cổ tay.

Cửu cô nương không hề biến đổi thần sắc, khoát tay:

- Được rồi ! Bây giờ, người có thể đi !

Bích Xà Thần Quân không đợi giục, vọt đi liền, thân hình nhỏ, y lướt theo cành, lá dễ dàng, phút chốc mất dạng.

Bồng Thiết Tâm Nam kêu lên:

- Người không nên buông tha y ! Không thể cho y đi !

Nàng sợ quá, bất tỉnh, lúc đó mới tỉnh lại, tỉnh rồi toan đứng lên, song còn yếu, lại ngã xuống.

Nàng cố gắng kêu lên, mong thiếu nữ áo xanh bắt Bích Xà Thần Quân lại.

Thiếu nữ nhìn thoáng qua nàng, lạnh lùng hỏi:

- Tại sao ?

Thiết Tâm Nam đưa tay chỉ Tiểu Linh Ngự, tiếp:

- Hắn trúng độc, độc do Bích Xà Thần Quân truyền sang, chỉ có y mới có giải dược ! Tôi sợ.... sợ.... không có thuốc giải độc thì.... hắn chết mất ! Hắn không thể sống quá ngày nay !

Thiếu nữ điềm nhiên:

- Hắn chết hay sống, điều đó có can gì đến ta ? Mặc hắn chứ !

Thiết Tâm Nam run bắn người, nằm bất động luôn.

Thiếu niên đứng sau thiếu nữ, chột cười mấy tiếng:

- Cửu thơ ơi ! Chúng ta cứu họ đi !

Thiếu nữ vẫn lạnh lùng:

- Người thích thì cứu, ta không thích, thì ta mang gì !

Nàng quay mình, bước đi, dáng nhẹ nhàng như lúc đến.

Nàng không quay đầu lại nhìn ai cả, luôn đến thiếu niên, nàng cũng chẳng quan tâm.

Thiếu niên nhìn xuống Thiết Tâm Nam đang nằm bất động, cúi đầu, thốt khẽ:

- Lỗi quá....

Hắn quay mình, bước gấp theo thiếu nữ.

Thiết Tâm Nam cố gom tàn lực, hét lớn:

- Cô nương ! Cô nương áo xanh ! Tôi van cầu cô nương.... cô nương....

Tiểu Linh Ngư đảo mắt nhìn quanh, vụt cười ha hả, thốt:

- Chúng ta đi thôi ! Làm gì mà người phải van cầu nàng chứ !

Thiết Tâm Nam rung rung giọng:

- Nhưng người.... người....

Tiểu Linh Ngư gất:

- Phải chết, cứ chết, còn sống, cứ sống, có cái gì quan hệ đâu ? Nàng bé bỏng như vậy, làm sao cứu nổi chúng ta chứ ? Người bức bách nàng cứu, là buộc nàng làm cái việc khó khăn, nàng không làm nổi đâu !

Hắn bước tới, nâng Thiết Tâm Nam đứng lên, dìu nàng bước đi vài bước.

Vừa lúc đó, thiếu nữ áo xanh lạnh lùng gọi:

- Đứng lại !

Tiểu Linh Ngư điềm một nụ cười kín đáo, nhưng cao giọng thốt:

- Tại sao ta đứng lại ? Đứng lại làm gì ? Nếu ta chết tại đây, thì có phải là ta làm ô uế mảnh đất cấm của người chằng ?

Hắn không quay đầu, không dừng chân, cứ bước đi.

Một bóng người chớp lên, thiếu nữ đã chặn lối đi của hắn.

Nàng lạnh lùng thốt:

- Người không chết được ! Nhưng người đừng tưởng ta cứu người là vì người khích tức ta, thành ra ta tức mà cứu người ! Ta cứu người để chứng tỏ các thơ muội họ Mộ Dung làm được tất cả mọi việc. Trên đời này, chẳng có việc gì mà chị em họ Mộ Dung không làm được !

Tiểu Linh Ngư cười mỉa:

- Ta có khích người đâu ! Mà ta cũng chẳng mong muốn người cứu ta ! Chết hay sống là tùy cái húng của ta. Ta cao húng chết thì chẳng ai ngăn cản ta chết được. Ta cao húng sống thì chẳng ai làm gì cho ta chết được ! Ta chẳng cần có sự can thiệp của bất cứ ai !

Cửu cô nương hừ một tiếng:

- Ta đã định cứu người, dù người muốn chết, cũng chẳng chết được, bởi ta cứu người là ta cấm người chết ! Chị em họ Mộ Dung cấm việc gì, là trên đời này chẳng một ai dám cãi !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Ta có cầu khẩn người cứu ta đâu ? Tự người cam tâm, tình nguyện đấy nhé, đừng làm cái việc cứu người rồi kể công, đòi đền đáp ! Ta không mang ơn người đâu, cho người hay trước !

Cửu cô nương không đáp, vừa quay mình vừa bảo:

- Đi theo ta !

Cuối đường, là một trang viên.

Trang viên nằm tựa vào núi, khuôn viên không lớn lắm, khí thái lại tầm thường, nhưng lối kiến trúc hết sức tân kỳ, đặc biệt là cái tân kỳ hiện rõ ở những chi tiết nhỏ, chớ không ở nơi đại quy mô.

Chủ nhân trang viên chú trọng đến những nhỏ nhặt, hơn là phong cách toàn diện.

Mỗi một viên gạch, mỗi một gian phòng, được xếp đặt, được tạo dựng với cái xảo tuyệt đỉnh.

Nếu chẳng có một ý thức về nguyên tắc kiến trúc, nhất định không thấy cái tân kỳ của trang viên này.

Nhà không lớn, phòng tự nhiên phải nhỏ theo, nhà vắng lặng quá, như chẳng có bóng dáng nô bộc, song đốt trăm ngọn đèn cũng chẳng tìm được một hạt bụi, một cọng rác.

Bất cứ nơi nào, trong xó góc, trên trần nhà, ngoài nhà, trong nhà, đâu đâu cũng thế, sạch như chùi, như có những bóng ma chực chờ, có một hạt bụi, một cọng rác nào rơi xuống, là nhặt ngay.

Đến nơi đó rồi, Tiểu Linh Ngư mệt quá, gần như mất thở, tự nhiên hần không đứng nổi.

Trong khi hần chao chao người, chực ngã, thiếu niên bước tới, giữ hần đứng vững lại.

Hần điếm một nụ cười cảm kích, cố gắng thốt mấy tiếng:

- Đa tạ người có ý tốt đối với ta !

Rồi hần hỏi:

- Người tên họ chi ?

Thiếu niên thoáng đỏ mặt:

- Ta là Cố Nhân Ngọc !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Họ người chẳng phải là Mộ Dung ?

Cố Nhân Ngọc đỏ mặt hơn:

- Ta là biểu đệ của các nàng đó !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Con người của người anh tuấn lắm đó, chỉ có một điều là người thành thật quá chừng. Người thành thật như một thiếu nữ, khuê môn bất xuất ! Làm gì thì làm, chứ sao lại chưa nói đã thẹn đỏ mặt lên, nói rồi mặt lại càng đỏ hơn ?

Cố Nhân Ngọc bối rối rõ rệt, lí nhí:

- Ta.... ta....

Thân vóc cao lớn đấy, mày rậm mắt to đấy, nhưng chẳng rõ tại sao, y chẳng có một điểm nhỏ nam tánh. Nếu không vì cái xác to của y, Tiểu Linh Ngư đã ngờ ngay y là gái giả trai rồi.

Bởi gái đâu có gái bề tượng như vậy ? Và nếu là gái bề tượng thì nói năng phải ồ ề, đi đứng phải ào ạt.

Y nhu mì quá mà, nói năng nhỏ nhẹ, đi đứng êm thắm quá mà ! Con người đó, dù có đầy nữ tánh, nhất định với thân vóc đó, chẳng thể là nữ nhân.

Cho nên Tiểu Linh Ngư gạt bỏ cái ý tưởng y là gái giả trai.

Vào nhà rồi, Cửu cô nương không dừng chân lại, dù là dừng tạm, nàng cứ bước tới, đi suốt đường hành lang, đi mãi đến một dãy nhà yên tĩnh, nơi đó chẳng có một tiếng người, mà người cũng chẳng nghe lọt tiếng nói của kẻ tại chỗ, nói lên một nơi xa hẵn nhân thế, tuy nằm trong khuôn viên gia cư.

Nàng cũng chưa dừng chân, nàng còn đi ngang qua một vuông sân,

qua khỏi vương sân đến một dãy phòng gồm ba gian, lúc đó nàng mới dừng chân lại.

Rồi nàng bảo:

- Ta lại đây.

Nàng đi luôn vào đó.

Cổ Nhân Ngọc áp úng thốt với Tiểu Linh Ngư:

- Xin mời... Đây là nơi tại hạ cư trú... Thiết Tâm Nam mỉm cười:

- Chừng như ở đây, chỉ có phòng này là phòng duy nhất của nam nhân !

Tiểu Linh Ngư nheo mắt:

- Chắc là ngoài người ra, trong khuôn viên này chẳng còn một nam nhân nào khác ?

Cổ Nhân Ngọc mở to đôi mắt:

- Chẳng lẽ các hạ không hề nghe ai nói đến chị em họ Mộ Dung ?

Thiết Tâm Nam kêu lên thất thanh:

- Có đúng là Nhân Gian Cửu Tú mà khách giang hồ hằng ca tụng ?

Cổ Nhân Ngọc lại đỏ mặt.

Y hay đỏ mặt quá, thành ra cứ mỗi lần mỗi nêu lên cái điểm đó là thừa.

Y thấp giọng đáp:

- Phải... Phải đó !

Tiểu Linh Ngư nhìn thoáng qua Thiết Tâm Nam, rồi cười hì hì, hỏi:

- Thì ra, người cũng hiểu ! Người hãy cho ta biết, chín chị em họ Mộ Dung lợi hại như thế nào ?

Thiết Tâm Nam thở dài:

- Khinh công, ám khí họ đều luyện đến mức ảo diệu, có thể bảo họ là những tay vô địch về các môn đó. Về con người thì tất cả chín chị em đều đẹp, tuyệt đẹp, mỗi người có một vẻ riêng biệt. Họ thông minh hẳn tuệ lạ, bất cứ trên đời này ai làm được việc gì, họ cũng làm được như thường, ai biết chi, họ biết nấy. Phàm danh gia có những nhân vật siêu nhiên là sự thường. Điều đặc biệt của họ Mộ Dung là bất cứ người nào trong nhà, cũng siêu nhiên cả, không hề có luật thừa trừ. Thử hỏi, ai mà không muốn có vợ như thế ? Ai mà không muốn có dâu như thế chứ ? Giả như một danh gia có chín trai, chắc chắn danh gia đó phải làm mọi cách để có đủ chín nàng dâu như vậy, chắc chắn là ai cũng muốn hốt hết các nàng cho chín con trai... Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Có ai lấy chồng chưa ?

Thiết Tâm Nam tiếp:

- Nghe nói, hiện nay chỉ còn có mỗi một mình nàng út, là Cửu cô nương thì chưa có đôi bạn. Còn tám người chị thì đều có chồng cả rồi, họ lấy chồng toàn là con nhà danh giá, người chồng nào cũng nổi tiếng là anh hùng đương thời... Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Thảo nào mà trên giang hồ, thiên hạ người ta chẳng sợ chị em họ. Thiên hạ chạnh đến họ, dù thiên hạ không sợ họ, cũng phải sợ chồng họ !

Bây giờ trên mặt hắn, khí đen đã bốc lên. Hắn nói chuyện song âm thanh có phần nào biến đổi, thoát đầu lớn dần dần nhỏ lại, tuy vậy hắn chẳng hề lộ vẻ nao núng, cứ thản nhiên nói thản nhiên cười.

Hắn vỗ tay lên đầu vai của Cố Nhân Ngọc, cười nhẹ, thốt:

- Người ta thường nói, đứng trên lầu cao dễ thấy trắng hơn, và thấy trắng sáng hơn, người cứ bám sát theo các nàng, thế nào rồi người cũng sướng hơn thiên hạ !

Chẳng học hỏi được cái này, cũng học hỏi được cái khác, không kể là người còn được các nàng che chở, bảo bọc. Ha ha ! Hay quá ! Đứng giữa chín nàng, người có một vòng đai an toàn, vững hơn tường đồng vách sắt !

Cố Nhân Ngọc đỏ mặt như vừa phủ bên ngoài một lượt sơn dày màu đỏ.

Y cúi đầu, càng cúi thấp càng hay, tuy cúi đầu rất thấp, y lại liếc xéo qua Thiết Tâm Nam, rồi áp úng:

- Đó là... đó là... ý muốn của gia mẫu... tại hạ... tại hạ... Vừa lúc đó, Cửu cô nương bước tới, cười lạnh, cất tiếng hỏi:

- Đó là ý muốn của cậu, của mợ, chứ người thì không chịu nổi như vậy phải không ? Người không thích theo chị em ta phải không ?

Cố Nhân Ngọc hoảng quá, nếu dưới chân có lối thoát, y đã chui gấp cho mất dạng rồi.

Y lí nhí:

- Tôi.... tiểu đệ.... đâu phải không thích....

Mộ Dung cửu muội lạnh lùng:

- Cố thiếu gia ơi ! Ở đây chẳng có ai mời thỉnh thiếu gia đến, mà cũng chẳng có ai cầm chân thiếu gia ở lại. Cậu và mợ quý trọng thiếu gia vì thiếu gia là con cưng, chứ chị em tôi chẳng cần phải cưng ai cả, nên cũng chẳng cần quý trọng ai cả !

Nàng gọi y với hai tiếng thiếu gia, nghe mai mỉa làm sao ! Giả như, nàng cứ mắng, mắng càng nặng càng hay, Cố Nhân Ngọc cũng chịu nổi chứ hai tiếng thiếu gia đó y thấy khó tiêu vô cùng !

Y khó tiêu, thành ra khó chịu, song Tiểu Linh Ngu nghe rồi khoan khoái làm sao !

Nàng không buồn nhìn đến Cố Nhân Ngọc nữa, lại hướng mắt sang

Tiểu Linh Ngư.

Đoạn, nàng lấy một chiếc bình ngọc màu đen, trao qua cho hắn, bảo:

- Phân nửa uống trong, phân nửa thoa ngoài, trong vòng ba khắc thời gian, là tử thần sẽ trao trả sanh mạng người lại cho người, chẳng còn phải sợ nữa.

Nàng trầm giọng một chút tiếp luôn:

- Người đi nhanh đi !

Tiểu Linh Ngư chưa kịp nói gì, nàng đã bỏ đi nơi khác.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ta có van cầu người cứu ta đâu ? Ta có muốn lấy người làm vợ đâu ? Người đừng dùng cung cách cao hãnh với ta ! Thiên hạ quý trọng người nịnh bợ người, ta xem người rất thường, thường như bất cứ nữ nhân hạ tiện nào trong giới cận bã xã hội !

Mộ Dung Cửu vụt quay mình lại, lạnh lùng nhìn hắn.

Tiểu Linh Ngư phớt tỉnh như chẳng trông thấy gì. Hắn mở nắp bình, trút ra nửa phần thuốc, đưa lưỡi nếm thử, nhăn mặt thốt:

- Thuốc chi mà chua như dấm thế ?

Rồi hắn uống nửa phần thuốc đó, còn lại nửa phần, hắn rắc lên chỗ vết thương.

Hắn làm như chẳng màng đến thuốc, đến sự tiếp trợ của Mộ Dung Cửu, đến những gì nàng dành cho hắn, dù dành với sự cao hãnh, với sự lạnh lùng, hoặc với sự thương hại.

Song, hắn còn mong muốn chi hơn những sự đó ?

Hắn nhận thuốc, nhận sự tiếp trợ, nhưng hắn phủ nhận ơn, hắn tỏ vẻ chẳng cần.

Cái cử chỉ đó, có thể làm sôi giận đến cả Phật trên bàn, nói chi con người bằng xương, bằng thịt, lại đang cái tuổi háo thắng ?

Mộ Dung Cửu nhìn hẳn, sát khí bùng bùng nơi ánh mắt.

Nhưng, nàng không phát tác, ít nhất nàng không phát tác liền, nàng chỉ gằn từng tiếng:

- Ta cứu người, ta cũng có thể giết người, chắc người nhận ra là chẳng có gì ngăn cấm ta giết người chứ ?

Tiểu Linh Ngư lè lưỡi dài hơn tấc, đoạn thụt lưỡi vào, rồi cười cười mấy tiếng, thốt:

- Chẳng bao giờ người giết ta ! Người tỏ lộ vẻ hung dữ như thế đó, ai nhìn vào cũng tưởng người sẽ ăn tươi nuốt sống ta. Song cái tâm của người tốt lắm, cái tâm của người ngăn cấm người giết ta !

Làn da mặt Mộ Dung Cửu trắng nhợt, bình thường là vậy, có lẽ vì nàng quen lạnh lùng, gương mặt thiếu vắng sự biểu hiện tình cảm nên mắt hẳn vẻ tươi.

Chẳng hiểu tại sao, Tiểu Linh Ngư nói như thế rồi, nàng lại đỏ mặt lên.

Song, sự thay đổi thần sắc đó chỉ thoáng hiện trong nháy mắt thôi.

Nàng quát lớn:

- Đi ! Đi ngay ! Đi luôn đừng bao giờ để ta gặp lại một lần nữa, ta gặp lại người là ta cắt lưỡi người, ta móc đôi mắt người, rồi ta chặt đầu người !

Cổ Nhân Ngọc sững sờ.

Bình sanh, y có khi nào thấy Mộ Dung Cửu nổi giận đâu ? Bình sanh có khi nào y nghe nàng buông tiếng nặng lời thô với ai đâu ?

Y sững sờ, còn Tiểu Linh Ngư thì thản nhiên cười hì hì, cười luôn mấy tiếng, mới thốt:

- Đi ! Tự nhiên ta đi, bởi ta muốn đi ! Song, cho người biết nhé, ta đi rồi, người đừng van cầu ta trở lại đây !

Mộ Dung Cửu giận run người, hét:

- Người ... người ... Bỗng bên ngoài có tiếng người oang oang gọi vọng vào:

- Mộ Dung Cửu muội ơi ! Cửu muội có ở trong đó chẳng ? Tiểu thơ thơ đến thăm đây !

Tiếng gọi rất gấp, người đi cũng gấp, tiếng đầu còn nghe xa, tiếng cuối đã nghe ở trước cửa phòng.

Mộ Dung Cửu cắn răng nén cơn giận.

Chẳng rõ nàng giận Tiểu Linh Ngư, hay nàng giận người vừa đến, có điều nàng bước ra khỏi phòng, nghênh đón khách, song vẻ bất mãn lộ rõ trên gương mặt.

Về phần Tiểu Linh Ngư, thì tưởng chừng hấn hoá ra gỗ đá, hấn thù người, miệng há ra, không hiểu hấn cười hay mếu.

Thiết Tâm Nam biến sắc đến thâm thẳm.

Nàng phều phào không thành tiếng:

- Có phải ... là ...là ... Tiểu Tiên Nữ không ?

Tiểu Linh Ngư không đáp.

Nhưng Cố Nhân Ngọc đáp:

- Phải ! Nàng và Cửu thơ là bạn thân với nhau.

Tiểu Linh Ngư không còn đứng vững nữa, hấn ngồi phệt xuống chiếc ghế gần đó.

Hấn lấy lại bình tĩnh rồi, và chấp nhận thực tế, hấn nhếch nụ cười

khổ, thốt:

- Quả đất sao nhỏ quá !

Tự nhiên hắn nói như thế, là để nói với chính mình, để than với chính mình, mà cũng để than thở với Thiết Tâm Nam.

Chứ Cố Nhân Ngọc làm sao hiểu được cái ý của hắn !

Bên ngoài, có tiếng cười của Tiểu Tiên Nữ vang lên, tiếp theo là một câu nói, với giọng sang sảng:

- Cái vị Cửu cô nương này, càng ngày càng làm cao quá chừng ! Đã biết ta đến nơi mà chẳng chịu ra ngay nghinh tiếp ta !

Mộ Dung Cửu đáp liền:

- Nào ai có biết du hồn phiêu phưởng nơi đâu, lúc nào ở đâu, lúc nào đến mà chờ đợi để kịp thời nghinh đón chứ ? Tiểu muội không trách du hồn từ lâu ở tận phương trời nào, chẳng đến đây với tiểu muội, du hồn lại trách ngược tiểu muội à ?

Tiểu Tiên Nữ cười vang:

- Hay chưa ! Hay chưa ! Cửu cô nương ngày nay ăn nói nghe hay quá chừng.

Trông gương mặt ửng hồng kia, ai không cho rằng cô nương càng ngày càng đẹp hơn ?

Cho ngu thơ biết đi, trong thời gian gần đây, đã có mấy người đến xin cưới rồi ?

Mộ Dung Cửu ngắt:

- Nói nhảm.

Tiểu Tiên Nữ cười hì hì:

- Bên ngoài thì gất ào ào lên, chứ bên trong thì sượng phùng phùng,

nóng nao nao lên đây !

Mộ Dung Cửu gắt to hơn:

- Ai thì phùng phùng, nao nao chứ tiểu muội thì nhất định chẳng bao giờ lấy chồng, đừng mong tiểu muội rợn người với những ý nghĩ đó.

Tiểu Tiên Nữ cười lớn:

- Được ! Được ! Ta sẽ chẳng bao giờ đề cập đến nam nhân, bởi nam nhân đáng ghét lạ ! Nam nhân là chướng ngại vật cho nữ nhân, nam nhân đáng chết, nam nhân chết hết thì nữ nhân ung dung, tự tại, nữ nhân khỏi mơ mộng, nữ nhân khỏi phải rợn mình !

Bên trong phòng, Thiết Tâm Nam hỏi nhỏ bên tai Tiểu Linh Ngư:

- Làm sao ? Làm sao ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Làm sao ? Đánh vẫn không thắng, trốn vẫn không thoát, ta còn biết làm sao ?

Tiểu Tiên Nữ đã vào đến nơi.

Nàng kêu kên kên thất thanh:

- Người ! Tiểu quý ! Tiểu quý ở đây !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Mấy hôm rồi, mới gặp nhau ! Người mạnh chứ !

Mộ Dung Cửu cau mày:

- Thơ thơ quen hấn ?

Tiểu Tiên Nữ cảm hận:

- Quen ! Tự nhiên là quen, quen đến thân mật, quen mật thiết nữa kia

!

Nàng hừ hừ mấy tiếng, trầm giọng hỏi:

- Mà làm sao hấn lại ở đây ?

Mộ Dung Cửu đáp:

- Hấn thọ thương, tiểu muội gặp hấn bất ngờ, tiểu muội... Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Đừng hỏi, vô ích ! Ta chẳng có mảy may liên quan với gia đình Mộ Dung Cửu.

Hiện tại, ta thọ thương, người muốn giết ta thì cứ giết, đừng sợ làm mất thể diện của ai, đừng lo làm đau lòng ai, bởi có ai màng đến ta đâu ! Ta không hoàn thủ đâu, ta chẳng còn đủ sức hoàn thủ, người cứ yên trí hạ thủ !

Tiểu Tiên Nữ cười lạnh:

- Người hoàn thủ rồi làm gì ta nữa ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Nếu ta hoàn thủ được, thì người sẽ nằm dài, người sẽ bất động chứ còn sao nữa ?

Tiểu Tiên Nữ vung tay, tát vào mặt hấn, hét:

- Nói nữa đi !

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên không hề sợ hãi, trái lại còn cười vang dội:

- Ta có gì phải nói ? Ta cần gì phải nói ? Người đã hai phen thất bại nơi tay ta, ta thương hại người, tha chết cho người hai lần, nếu bây giờ người giết ta, thì chưa hấn là ta chết trước, bởi đáng lẽ người chết từ lâu rồi !

Hấn cố biểu lộ cái vẻ đại nhân đại nghĩa, đại đức đại độ, xem mạng

người quý hơn mạng mình, thà mình chịu chết chứ chẳng hề chịu giành cái sống với ai.

Nếu một người nào chẳng rõ tâm ý hấn, chẳng hiểu được sự tình, thì người phải phục hấn, phục lãn.

Hấn chỉ nói mơ hồ là đã tha chết cho Tiểu Tiên Nữ hai lượt thôi.

Hấn không hề thuật rõ, trong trường hợp nào, Tiểu Tiên Nữ thất bại.

Như vậy hấn càng cao thượng hơn ! Hấn đáng được thiên hạ phục quá chừng.

Và người khâm phục trước hết lại là Mộ Dung Cửu.

Nàng trở mắt, hỏi:

- Trương Thanh thơ thơ, có đúng như hấn nói không? Hấn tài tình đến thế à?

Tiểu Tiên Nữ giận Tiểu Linh Ngư thì ít, mà tức uất vì Mộ Dung Cửu tin hấn, phục hấn, thì nhiều.

Nàng uất quá, run người lên không nói được một tiếng nào.

Mộ Dung Cửu nhìn thái độ đó, bỗng biến sắc. Thần sắc của nàng biến đổi một cách cổ quái không tưởng nổi.

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Mộ Dung cô nương ! Cứ để cho nàng giết tại hạ đi. Tuy tại hạ bị nàng giết tại nhà cô nương, song điều đó có cần gì, bởi cô nương khinh nàng kia mà, khinh nàng bất tài, bị tại hạ đánh bại hai lần, khinh nàng vô lễ, dám tự tung tự tác tại nhà cô nương, chẳng biết kiên nhường gia chủ. Tại hạ có chết, cũng vui lòng mà chết, chẳng oán trách cô nương !

Tiểu Tiên Nữ giận quá, không phát tác được, thành bật cười. Nàng cười hận, cười gằn, cười mỉa, nàng bĩu môi, thốt:

- Chắc người tưởng ta không thể giết người tại đây ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Khi nào ta có ý tưởng ngu dại đó ? Ta biết người dám giết ta tại đây, cũng như người dám làm bất cứ việc gì, tùy thích, bất chấp lễ độ, bất chấp tình nghĩa đối với ai.

Cái danh Tiểu Tiên Nữ Trương Thanh vang dội trên giang hồ. Tiểu Tiên Nữ nào biết sợ ai mà chẳng dám làm gì, dù việc làm đó gây bất mãn cho bất cứ ai. Chủ gia là bạn, thì nơi đây cũng như là nhà của người, người muốn làm gì mà chẳng được ? Huống chi, ta không thể hoàn thủ ?

Tiểu Tiên Nữ giận quá, đưa tay ra, dùng hai ngón đấm thẳng vào huyệt thái dương của Tiểu Linh Ngư.

Tự hấn, hấn không thể né tránh, phản công. Còn Thiết Tâm Nam thì quá sợ, chẳng có phản ứng kịp thời.

Như vậy, là Tiểu Linh Ngư phải chết !

Song, hấn chưa tới số chết !

Ngờ đâu, một bóng người chớp lên, lao vút đến trước mặt Tiểu Linh Ngư, làm bức bình phong che chở hấn.

Bóng đó, chính là Mộ Dung Cửu.

Tiểu Tiên Nữ bắt buộc phải thu tay về, căm hận thốt:

- Bây giờ, Cửu muội cũng biết bênh vực người ngoài, chống đối lại người nhà !

Khá lắm đó, Cửu muội !

Mộ Dung Cửu điềm nhiên:

- Nếu là ở địa phương nào, thơ thơ đánh, thơ thơ giết, tiểu muội không hề can thiệp. Nhưng sự việc xảy ra ngay tại đây thì đương

nhiên là tiểu muội phải có thái độ của chủ nhà chứ. Dù sao, thơ thơ cũng để cho tiểu muội có chút thể diện chứ ?

Tiểu Tiên Nữ rít lên:

- Ngu thơ giết hấn rồi, sẽ tạ lỗi với Cửu muội sau !

Mộ Dung Cửu lắc đầu:

- Từ lúc kiến tạo cho đến nay, ngôi nhà này chưa từng chứng kiến một cuộc lưu huyết nào cả ! Không lẽ người trong nhà lại giữ gìn thanh bạch như vậy, mà thơ thơ lại phá lệ làm cho ô uế sao ?

Tiểu Tiên Nữ dậm chân:

- Trời ơi ! Cửu muội có biết đâu, tiểu quỷ khả ố vô cùng !

Mộ Dung Cửu lạnh lùng:

- Dù hấn có khả ố đến đâu, dù hấn có đáng tội chết trăm lần, ngàn lần thì thơ thơ cũng phải đọi hấn ra khỏi nơi này, rồi muốn làm chi thì làm.

Tiểu Tiên Nữ hét:

- Nhưng ngu thơ không đọi được !

Nàng nhích động thân hình đúng bảy lượt, định vọt tới, vọt thẳng, vòng quanh, vọt theo vòng cầu, nhưng Mộ Dung Cửu vẫn lưu ý ngăn cản đủ bảy lượt.

Thực ra, nếu Mộ Dung Cửu không ngăn chặn, chưa chắc gì nàng giết Tiểu Linh Ngự.

Bất quá, nàng nờ lên cho hả giận, cho Tiểu Linh Ngự lên ruột, cho Thiết Tâm Nam khiếp hãi.

Nhưng Mộ Dung Cửu can thiệp, làm nàng căm hận, càng lúc càng hận nhiều, hận băng quơ, hận tất cả. Rồi vì quá hận, nàng muốn giết thật tình, có giết chết Tiểu Linh Ngự, nàng mới cam tâm.

Mộ Dung Cửu ngăn chặn, thì nàng đánh Mộ Dung Cửu, nếu Mộ Dung Cửu muốn giữ hoà khí, tránh ra, thì nàng tiến thẳng đến Tiểu Linh Ngư.

Còn như Mộ Dung Cửu chống trả, thì cả hai cứ đánh nhau, có sao đâu ?

Có đánh nhau mới vui chứ ?

Mộ Dung Cửu vừa né tránh, vừa lạnh lùng gằn từng tiếng:

- Thờ thờ xuất thủ đánh tiểu muội đấy nhé ! Đừng trách sao tiểu muội không nhường nhịn đấy nhé !

Tiểu Tiên Nữ không hề dừng tay, vừa tấn công vừa cười lạnh:

- Nếu ta có ý muốn làm việc gì, thì trên đời này chẳng một ai làm ta đổi ý được cả ! Chẳng một ai ngăn chặn ta nổi ! Giả như người trong họ Mộ Dung có bất bình vì ta, thì cứ dùng mọi cách san bằng bất bình.

Bỗng một tiếng quát từ phía sau lưng nàng vọng tới, đồng thời một câu nói vang lên cùng với gió rít vù vù:

- Chẳng cần gì người trong họ Mộ Dung xuất thủ ! Một mình ta cũng đủ lắm rồi !

Tiếng gió nghe rất mạnh, chứng tỏ tay quyền của người nào đó, mãnh liệt phi thường, cái khí thế phát xuất ngang với một hòn núi to trốc gốc, bay đi... Tiểu Tiên Nữ vừa lách nhanh mình sang một bên, vừa quay đầu lại, hét:

- À ! Người động thủ với ta ! Người dám chống đối ta. Cái nàng Cố tiểu muội này xem thế mà to gan đấy !

Cố tiểu muội !

Chưa phản công mà nàng gọi Cố Nhân Ngọc với hai tiếng tiểu muội ! Nàng khinh thường y vô cùng.

Có lẽ tại gia đình họ Mộ Dung, có lẽ những người thường lui tới nhà họ Mộ Dung quen gọi y là tiểu muội, là cô nương, bởi cái phong độ nữ nhân của y.

Tiểu Linh Ngư cười thâm:

- Nàng gọi đúng quá ! Không còn cách xưng hô nào hợp lý hơn nữa ! Hắn ta có cái tánh cả thẹn như thế, song võ công của hắn cao thật, chưa chắc gì Tiểu Tiên Nữ thủ thắng trước hắn nổi.

Hắn có biết đâu, con người thành phác như Cố Nhân Ngọc lại học được quyền pháp đến mức độ tinh vi, một con người nhút nhát như vậy mà lãnh hội được tất cả ảo diệu của quyền pháp, thì thật là một điều lạ.

Bởi muốn đạt đến cái mức diệu, tất phải có cái ý xảo, càng xảo càng dễ sanh biến hóa, càng ứng biến hữu hiệu trước đối phương và nhất là càng nhanh nhẹn.

Nếu hắn biết được, thiếu niên cả thẹn, nhút nhát đó có cái hiệu Ngọc Diện Thần Quyền, cái hiệu gây khiếp đảm trên giang hồ, thì hắn không lấy làm lạ lắm.

Tuy nhiên, Mộ Dung Cửu và Cố Nhân Ngọc chưa thực sự giao đấu, bất quá họ ngăn chặn Tiểu Tiên Nữ làm hại đến Tiểu Linh Ngư thôi.

Tiểu Tiên Nữ nhìn cả hai, hét:

- Các người còn chờ gì nữa ? Vào đi chứ, cứ vào, vào một lượt càng hay !

Tiểu Linh Ngư nghĩ:

- Phải chứ ! Còn chờ gì nữa ? Cứ đánh nhau đi ! Đánh chết nhau cũng chẳng sao !

Ta lại được dịp mục kích một trường nhiệt náo thích thú lắm !

Nhưng Cố Nhân Ngọc đánh một quyền rồi, lại bất động.

Đoạn, y cúi thấp đầu, đối thoại với Tiểu Tiên Nữ mà y lại nhìn nền nhà, y chẳng dám nhìn thẳng đối tượng, mặc dù nếu cần, y vẫn có thể giết đối tượng được như thường.

Y thốt:

- Chỉ cần Trương cô nương đừng xuất chiêu tấn công Cửu thơ thôi, tiểu đệ chẳng khi nào ngăn chặn cô nương !

Tiểu Tiên Nữ cười lạnh:

- Thì ra một truyền nhân của Cố gia Thần Quyền lại chẳng có chí khí chi cả !

Hay đúng hơn, cái chí của người ở quanh quần bên mình Cửu thơ của người, người chỉ thích làm vừa ý Cửu thơ của người thôi, ai chạm đến Cửu thơ người là người liền sống chết liền, còn ai để yên cho nàng, dù cho trời sập xuống, đất sập xuống, người cũng chẳng nhút nhít ! Suốt đời người, người chỉ làm những việc hữu ích cho Cửu thơ người, còn ra bất cứ việc chi người cũng bất biết !

Cố Nhân Ngọc then cứng mình, chỉ có cần cổ mềm một chút, mềm để cho y cúi thấp đầu hơn, và chiếc cầm của y gần sát ngực y rồi. Cái khoảng cách chừa lại đó, để phòng ngừa y còn cúi thấp đầu hơn một chút nữa, nếu cần cúi.

Dĩ nhiên, y bất động.

Chính sự bất động của y làm Tiểu Tiên Nữ khó chịu, bởi nàng thích động. Nàng dậm chân hét:

- Hấn không dám vào cuộc, thì Mộ Dung Cửu đâu, vào đi chứ ! Ta muốn thấy cái túi Thất Xảo của người chứa đựng những gì ! Người cứ tuôn ra mà dùng, ta chấp đó !

Mộ Dung Cửu lạnh lùng:

- Nếu người đừng manh tâm sát nhân tại đây, thì ta không cần động thủ, ta chẳng hề mó đến chiếc Thất Xảo Nang của ta.

Tiểu Tiên Nữ nhìn nàng, rồi nhìn Cổ Nhân Ngọc, như nhìn hai quái vật.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì, khích:

- Nhìn họ làm chi ? Người chẳng làm gì nổi họ đâu ! Thật ta không tưởng là Tiểu Tiên Nữ, bình sanh chẳng có nơi nào mà không đi lọt, bây giờ lại bị hai người ngăn chặn, nửa bước cũng chẳng nhích nổi ! Chắc chắn là trên giang hồ, chẳng ai tưởng tượng cái việc đó, chẳng ai tin được có sự việc đó !

Tiểu Tiên Nữ hướng mắt sang hắn, đột nhiên bật cười khanh khách:

- Người hy vọng ta sẽ đánh chí chết với họ, cũng như người chờ thiên hạ tát cạn ao cho người ung dung bắt cá ? Người muốn xem một trường nhiệt náo, khi cuộc nhiệt náo kết thúc rồi, người ung dung đưa tay xách đầu từng kẻ gục ngã tại cục diện. Có đúng là người đang van vái như vậy không ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Thôi đi cô nương ơi ! Có gan thì đánh người ta, bằng khiếp sợ thì chạy đi. Đã sợ thiên hạ, chẳng dám làm gì thiên hạ, lại toan quật ngược sang ta để gỡ gạc, đừng làm như vậy trơ trẽn lắm ! Phàm là người có trí, chẳng ai không thấu đáo cái ý của người !

Tiểu Tiên Nữ trừng mắt:

- Ý ta không muốn đánh, dù người khích cách gì, ta cũng chẳng đánh. Ị là cái chắc, bởi ta có ở mãi mãi nơi đây suốt đời đâu ? Song ta nghĩ người cũng không thể ở đây suốt đời được ! Chỉ cần người bước ra khỏi cửa bất cứ lúc nào, là người phải chết với ta lúc đó !

Nàng cười mỉa, day qua Mộ Dung Cửu, tiếp luôn:

- Trừ ra người lấy hắn, người mang hắn bên mình, giữ hắn ngày đêm, đi đứng nằm ngồi không rời hắn nửa tấc nửa phân, thì may ra hắn mới sống sót được với ta ! Ta cần gì ở đây tranh chấp với người chi cho mệt ? Ta chẳng còn dịp nào khác hạ sát hắn sao ? Chẳng lẽ

cái vũ trụ của hắn thu gọn lại dưới mái nhà họ Mộ Dung ? Người đừng lo, ta sẽ giữ thể diện cho người, ta giữ được, có điều người khó mà giữ sanh mạng hắn !

Nàng lùi lại ba bước, cất tiếng cười ròn, vừa cười vừa phi thân vút đi.

Nàng nói đi, là đi ngay, đi nhanh chóng.

Tiểu Linh Ngư không tưởng là nàng bỏ cuộc dễ dàng ! Xưa nay, có bao giờ nàng chấp nhận một trở ngại, chịu thua trước một trở ngại ? Giả như trên con đường đi, gặp núi trở ngại, nàng cũng dám phá núi mà đi, chứ nhất định chẳng đi quanh kia mà !

Hắn gương tròn đôi mắt nhìn theo bóng nàng.

Lâu lắm, hắn nhếch nụ cười khổ, tự thốt:

- Nữ nhân ! Nữ nhân ! Nữ nhân là cả một bầu trời bí hiểm ! Nào ai thấu đáo trọn vẹn tâm tư nữ nhân ? Đúng là một thứ rắc rối !

Mộ Dung Cửu thở dài:

- Nàng ấy có tâm tình quái dị nhất trên đời, chẳng ai biết sự thay đổi nơi nàng.

Tuy nhiên, nàng gặp ta. Võ công của nàng rất cao, chỉ có ta mới đối phó được với nàng!

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Như vậy, trong thiên hạ, chỉ có người và nàng là anh hùng ?

Mộ Dung Cửu điềm nhiên:

- Phải ! Chỉ có ta và nàng !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Thế thì ai hơn ai ? Ai là đệ nhất vũ công trên giang hồ ?

Mộ Dung Cửu trầm ngâm một chút:

- Cái tánh của Tiểu Tiên Nữ rất cổ quái, không ai biết nàng thực sự làm gì, bởi trong một phút giây, nàng có thể thay đổi chủ ý đến năm bảy lượt, chính ta đây quen thân với nàng, mà cũng chẳng thấu đáo được cái ý của nàng như thế nào. Bởi cái chỗ khó hiểu đó, nàng là con người quá lợi hại, như vậy ta tưởng nên cho nàng là tay đệ nhất võ công trong thiên hạ !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Còn người ?

Mộ Dung Cửu điềm nhiên:

- Ta chẳng là gì cả, bởi ta không thích lối sống trên giang hồ, ta không là người của giới giang hồ, thì làm gì có chuyện so sánh ta với bất cứ ai !

Nàng lại dừng một chút, đoạn tiếp:

- Nói là không thích, cũng không ổn, bởi rất có thể một ngày nào đó, ta sẽ bị bắt buộc phải dấn thân vào tranh chấp như các người cho nên ta cần chỉnh lại lời nói của ta, là ta chưa dấn bước trên giang hồ, nên chưa biết mình thực sự như thế nào... Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Nhưng đến lúc người xuất đạo, thì Tiểu Tiên Nữ phải sụt xuống hạng hai, nhường cái hạng nhất cho người.

Mộ Dung Cửu hừ một tiếng, không đáp.

Tiểu Linh Ngư nghiêm sắc mặt, nửa vờ, nửa thật:

- Phải đấy ! Con người như người, phải là đệ nhất... Mộ Dung Cửu nhướng mày, cười nhạt.

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Cái thuật làm say đắm lòng người, ta tưởng trên thế gian này, chẳng một ai luyện đến mức tinh vi như người ! Người đáng mặt là

một đệ nhất nhân.

Hắn bật cười vang, cười một lúc, lại tiếp:

- Nhưng, còn có ta ! Ta rất sành cái thuật đó ! Bằng cớ là ta đã làm say đắm lòng người ! Bằng cớ là ta thoát chết nơi tay Tiểu Tiên Nữ !

Mộ Dung Cửu biến sắc.

Tiểu Linh Ngư lại cười lớn hơn nữa, rồi hắn tiếp luôn:

- Khi nào người xuất đạo, tiếp xúc với khách giang hồ, người sẽ thấy, trên đời còn nhiều kẻ hơn người, cho dù cái thuật làm xao xuyên lòng người, là đặc quyền của nữ nhân. Cái thuật đó, nam nhân vẫn có như thường, và có rất tinh vi, tinh vi hơn nữ nhân !

Mộ Dung Cửu hét:

- Người... người... Tiểu Linh Ngư vẫn cười:

- Người nên nhớ, hai phen cứu ta, là do người tự ý, chứ ta chẳng hề van cầu. Do đó, ta chẳng hề chấp nhận cái gì người dành cho ta, như vậy ta có cần gì nói tốt cho người ? Ta có cần gì vuốt đuôi ngựa cho người thỏa mãn tự ái ? Ta cứ nói thật, dù ta nói thật mà người nghe chối tai.

Mộ Dung Cửu giận thật.

Song nàng không phát tác, chỉ cười gằn, thốt:

- Được ! Được lắm !

Nàng muốn tỏ thái độ ung dung lắm, song dù sao, nàng cũng là nữ nhân, mà nữ nhân thì rất dễ kích động, do đó, muốn lờ đi những lời châm chích của Tiểu Linh Ngư, nàng không lờ nổi.

Rồi nàng rung rung người lên.

Bình sinh, nàng không mất bình tĩnh, bất cứ trong trường hợp nào, nàng cũng lạnh lung, song hiện tại thì nàng suýt điên đấy.

Phải khó khăn vô cùng, phải cố gắng hết sức, nàng mới giữ khỏi ngứa ngứa phát tác.

Cổ Nhân Ngọc bước tới, trách:

- Cữu thơ tại hạ đối với các hạ rất tốt, các hạ không nên dùng lời lẽ đó mới phải !

Các hạ đã làm cho Cữu thơ giận rồi đó !

Tiểu Linh Ngự cười hì hì:

- Tại ta thích làm cho nàng giận đấy chứ ! Nàng không giận thì lạnh lùng quá, lạnh hơn giá băng, ta muốn nàng giận để cái vẻ giá băng đó tan biến đi, nàng sẽ trở nên đẹp đẽ hơn, hấp dẫn hơn ! Người xem kia !

Cổ Nhân Ngọc bất giác quay đầu nhìn lại.

Bình thường Mộ Dung Cữu lạnh nhạt quá chừng, gương mặt nàng luôn luôn trắng nhợt, nàng đẹp thật, song cái đẹp đó lạnh làm sao.

Bây giờ nàng giận, sắc trắng nhợt biến đi, gương mặt trở nên đỏ, gương mặt hấp dẫn gấp mười lần... Y định nhìn thoáng qua, xem Tiểu Linh Ngự có nói đúng hay không, song nhìn qua rồi, y nhìn mãi, nhìn quên thôi. Nhìn một lúc, y tặc lưỡi lẩm nhẩm:

- Đúng ! Các hạ nói đúng quá ! Đẹp thật ! Đẹp vô cùng.

Mộ Dung Cữu trừng mắt:

- Người...trước mặt ta người dám nói như vậy à? Người cho ta là con người gì chứ ?

Cổ Nhân Ngọc đăm hoảng, cúi thấp đầu, áp ứng:

- Không... Cữu thơ... không đẹp... Cữu thơ càng giận, càng xấu xí hơn... Thiết Tâm Nam phì cười.

Tiểu Linh Ngư cười lớn hơn, cười bằng thích, cong mình lại mà cười.

Vừa lúc đó, hai thiếu nữ xõa tóc chấm vai từ ven rừng bước tới, còn xa xa, hai nàng đã cười, vừa cười vừa gọi:

- Cữu cô nương... Cữu cô nương... Mộ Dung Cữu đang giận tràn lòng, không thể phát tác với Tiểu Linh Ngư, thấy hai thiếu nữ đến, chộp ngay, trút cơn giận lên đầu chúng:

- Kêu la cái gì ? Ta có điếc đâu mà các người hét vang lên như vậy chứ ?

Bọn thiếu nữ đã đến nơi, lộ vẻ khiếp hãi, cúi thấp đầu nhận tội:

- Phải ! Cữu cô nương !

Bốn con mắt dồn về Tiểu Linh Ngư, hai nàng lại cúi thấp đầu hơn một chút nữa:

- Phòng đã được dọn dẹp xong xuôi, nếu bây giờ cô nương... Mộ Dung Cữu nạt chận:

- Biết rồi, bây giờ ta đi nằm, ta đi nghỉ chứ còn gì nữa ? Cứ mỗi ngày các người lặp lại những câu đó, như con kén, ta bực quá đi thôi !

Chưa bao giờ hai nàng thấy nữ tiểu chủ có thái độ đó đối với chúng, chúng hết sức sửng sò, đầu đã cúi thấp, chúng còn cúi thấp hơn, rồi ấp úng:

- Phải ! Phải !

Đầu vẫn cúi xuống, mình xoay lại, với tư thế đó chúng bước đi.

Mộ Dung Cữu lạnh lùng:

- Nếu Cố thiếu gia chẳng có việc gì phải bận, xin ở đây xem chừng họ, còn như không rồi rảnh, xin cứ tự tiện, tôi không dám cầm chân đâu !

Cố Nhân Ngọc đáp nhanh:

- Không ! Không ! Tiểu đệ có bận việc chi đâu ? Không bận việc chi cả !

Y lặp lại mấy tiếng đó đến năm sáu lượt, vừa nhấn mạnh mình vô sự, mà cũng tỏ ra sẵn sàng làm bất cứ cái gì do Mộ Dung Cửu muốn y làm.

Mộ Dung Cửu đã bước ra khỏi cửa rồi, mà y vẫn còn nói.

Y nhìn theo nàng, nhìn đến xuất thần, miệng vẫn thốt mãi. Tiểu Linh Ngư đưa mắt sang Thiết Tâm Nam, rồi lặng lẽ bước đi theo Mộ Dung Cửu.

Thiết Tâm Nam nhìn theo bóng Tiểu Linh Ngư một chút, đoạn day qua Cố Nhân Ngọc, thở dài thốt:

- Người tốt với nàng ấy quá !

Nàng nói với Cố Nhân Ngọc đấy, song cái ý lại hướng về Tiểu Linh Ngư, bởi Tiểu Linh Ngư bước theo Mộ Dung Cửu.

Không có tình ý gì với Mộ Dung Cửu, thì làm sao nàng chẳng tức, chẳng bực ?

Nàng nghe ruột đứt từng đoạn, tim vỡ từng mảnh... Cố Nhân Ngọc chẳng nói gì, cứ nhìn theo Mộ Dung Cửu.

Thiết Tâm Nam lại hỏi:

- Người... có thích nàng không ?

Cố Nhân Ngọc mơ màng:

- Tại hạ cũng chẳng biết nữa !

Thiết Tâm Nam cười nhẹ:

- Người không biết ?

Cố Nhân Ngọc lắc đầu:

- Ai ai cũng nghĩ rằng tại hạ phải thích nàng, mà chính tại hạ cũng nghĩ rằng, tại hạ phải thích nàng ! Nhưng... tại hạ... thích nàng hay không, chính mình cũng không hiểu mình nữa ? Tại hạ chỉ biết là sợ nàng, rất sợ nàng !

Thiết Tâm Nam mỉm cười.

Cố Nhân Ngọc nhìn qua nàng, đầu cúi xuống, buồn giọng rất thấp:

- Cô nương... là một người tốt !

Mộ Dung Cửu ra đến vuông sân, đột nhiên quay đầu lại lạnh lùng hỏi:

- Người theo ta làm gì ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Thật ra, ta có muốn theo người đâu ! Song nếu ta không bám sát người, bất thành linh Tiểu Tiên Nữ trở lại, giết ta đi, ta chết cũng chẳng quan hệ gì, có điều ta chết như vậy thì người phải mất thể diện.

Mộ Dung Cửu trừng mắt nhìn hấn một lúc lâu, không nói chi thêm, quay mình, bước đi tới.

Nàng bước đi, tự nhiên Tiểu Linh Ngư cũng bước theo.

Hấn vừa bước, vừa thở gấp, làm như đi không nổi, đứng không vững, tuy nhiên, giọng nói vẫn bình thường, chỉ dịu hơn một chút thôi:

- Người dìu ta ! Ta nghe mệt lắm người đấy !

Mộ Dung Cửu không nhìn lại, cũng chẳng đáp, cứ bước đi luôn, bước nhanh hơn trước.

Tiểu Linh Ngư tặc lưỡi:

- Được ! Người để mặc cho ta chết mệt ! Ta cứ chết ! Ta chết rồi,

người hãy trao cái xác của ta cho Tiểu Tiên Nữ. Nàng ấy nhận xác ta, sẽ bỏ qua tất cả, sẽ không làm gì phiền phức đến người trong tương lai nữa.

Mộ Dung Cửu vẫn không quay đầu lại, nhưng bước chân chậm hơn.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Có những nữ nhân, ngày thường thì xem ra mạnh mẽ, cứng cỏi hơn nam nhân, nhưng thực ra, những nữ nhân đó vô dụng quá chừng. Người có thấy nữ nhân vô dụng đến chẳng dám cầm tay nam nhân mà đi đi chăng? Nữ nhân đó xem thì cứng cỏi lắm, song yếu đến thành vô dụng!

Mộ Dung Cửu không còn lặng thinh được nữa.

Nàng hừ lạnh một tiếng, gằn giọng:

- Không dám? Hừ! Chỉ vì ta... Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Chỉ vì người không muốn, phải không? Ha ha! Trên thế gian này, làm gì có một người thừa nhận là mình khiếp hèn, mình sợ thế này, thế nọ? Bởi chẳng thừa nhận, nên kẻ đó viện cái lý là không muốn, để lảng tránh cái hèn, cái sợ. Cho nên ta nghĩ, hai tiếng không muốn có cái nghĩa tương đồng với hai tiếng không dám! Bất quá người ta thốt trại trại ra vậy thôi!

Mộ Dung Cửu vụt đưa tay, nắm lấy tay Tiểu Linh Ngư, không nói gì, lôi hẳn đi tới.

Tiểu Linh Ngư buông trôi mình, để mặc nàng lôi đi, nhanh cũng được, mà chậm cũng chẳng sao, hẳn luôn luôn cười hì hì, cười rồi thốt:

- Bàn tay người nhỏ quá, nhỏ độ nửa bàn tay ta!

Hắn cười, hẳn nói, cười nói liền miệng, song đôi mắt vẫn đảo, đảo không ngừng.

Hắn trông thấy nơi góc hoa viên, có một hành lang, uốn cong cong, lại chên chên, xuống chân núi.

Bên cạnh hành lang, là một ngôi nhà, rất tinh khiết, nhà cất thành dãy, gồm nhiều phòng, phòng nối dài dọc theo hành lang, chứ không ăn sâu vào phía hậu.

Hình thức mỗi gian, không giống nhau, đến màu sắc, cũng mỗi gian mỗi khác.

Tiểu Linh Ngư nhắm đếm, có tất cả chín gian.

Số gian phù hợp số người, Tiểu Linh Ngư nghĩ rằng đây là cơ sở thực sự của chín tỷ muội Mộ Dung.

Gian thứ nhất, sơn màu vàng nhạt, Mộ Dung Cửu xô cửa, vào gian đó.

Vật dụng trong gian nhà, từ bàn, ghế, chăn màn, đến bình trà, chén trà, đều vàng nhạt.

Vật dụng chẳng nhiều, bất quá chỉ có mấy món cần thiết cho một nếp sống đơn giản, song món nào cũng trang nhã, cũng tinh khiết.

Mộ Dung Cửu vào nhà, xem kỹ từng món đồ, xem có hạt bụi nào bám trên những vật đó chẳng.

Tiểu Linh Ngư đứng một bên hỏi:

- Đây là gian nhà của đại thơ người, phải không ? Đại thơ người sắp trở về ?

Mộ Dung Cửu lạnh lùng:

- Nếu không về thì chẳng lẽ ta cứ để cho chúng bỏ quên nơi đây, mặc cho bụi bám à ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Phải ! Về hay không cũng thế ! Luôn luôn phải giữ đồ vật tinh khiết. Người giữ nhà cho đại thơ chu đáo như thế này, thật là tình ý của chị em người thâm hậu quá chừng !

Hắn đột nhiên bỏ cái giọng khắc bạc chua cay, giở cái giọng dịu hòa. Mộ Dung Cửu không hiểu nổi dụng ý của hắn như thế nào mà lấy thái độ đối phó.

Nhưng chẳng phải vì cái giọng dịu hòa của hắn, nàng quên đi cái thế đối lập, tuy chưa đến nỗi thành tử thù, cũng có thể là tâm hận.

Nàng hừ một tiếng, lạnh lùng như muôn thuở, chẳng nói gì nữa.

Nàng không nói, Tiểu Linh Ngư khi nào chịu nín ? Hắn tiếp luôn:

- Đại thơ của người hắn có tánh trầm tĩnh, thích u nhã, thích thanh nhàn, nàng ấy phải là một nữ nhân ôn nhu, còn đẹp thì là cái chắc rồi. Một con người như vậy, nào phải có nhiều trên đời này ? Chẳng rõ đức trượng phu của nàng có xứng với nàng chăng ?

Hắn tỏ vẻ mơ màng khi buông đoạn cuối của câu nói, chừng như ước mong như vậy, chừng như lo sợ chẳng được như vậy.

Mộ Dung Cửu dù không muốn đối thoại nữa, cũng chẳng dặng dưng.

Nàng đáp:

- Trên đời này làm gì có nam nhân xứng đôi với đại thơ ta ? Tuy nhiên cũng có thể tìm một người cân xứng, và nếu có người gần gần xứng thì người đó nhất định là chồng của đại thơ ta.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Nghĩa là đã có người miễn cưỡng được chọn ? Hắn người đó có võ công cao lắm ?

Mộ Dung Cửu lạnh lùng:

- Chẳng lẽ người không nghe danh Mỹ Ngọc Kiếm Khách ?

Nếu có một kẻ đáng ghét nhất đối với nàng, ghét vì kẻ đó luôn luôn tìm cách mỉa mai, châm chích, dìm nàng chứ chẳng phải vì có hình dáng chướng mắt, thì kẻ đó đúng là Tiểu Linh Ngư.

Trên đời này, đối thoại với ai, nàng không thấy bực bằng đối thoại với Tiểu Linh Ngư.

Nàng không thích nói với hắn nửa lời, nàng không thích nghe hắn nói nửa tiếng.

Thế mà nàng phải đối thoại với hắn, đối thoại mãi, càng đối thoại càng tức, càng không muốn nói, song tức quá không nói thì không chịu nổi, mà nói ra lại tạo đầu đề cho hắn khai thác mãi... Cuối cùng, Tiểu Linh Ngư cảm thấy trêu tức nàng như thế cũng đủ lắm rồi, trêu tức mãi cũng chẳng ích gì, nên dịu giọng, nhờ đó, niềm hận của Mộ Dung Cửu được xoa dịu phần nào.

Họ sang qua gian nhà thứ hai.

Gian nhà này màu hồng, tường hồng, cửa hồng, vật dụng hồng, đến kiếm và cung treo nơi vách cũng màu hồng luôn.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Cái tánh khí của nhị thơ người không giống tánh khí của đại thơ ! Rất có thể nàng thành thật, thác lặc, quang minh lắm, có lúc nàng hành động đáng trách, song tựu trung tâm địa nàng rất tốt. Chừng như nàng thích giúp người, sẵn sàng giúp người không đợi ai yêu cầu !

Mộ Dung Cửu trầm ngâm một lúc, bỗng hỏi:

- Sao người biết ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Họ Mộ Dung chuyên dùng ám khí, trên giang hồ còn ai chẳng hiểu điều đó?

Nhưng nhị thơ người lại dùng cung lớn, tên dài, đủ biết tâm tính của nàng hào sảng lắm, nàng thích cái đường hoàng nên mới dùng cung tên, không thích ám khí thuộc về thủ thuật tinh xảo.

Mộ Dung Cửu điềm nhiên:

- Còn gì nữa ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Trường kiếm thì vững, đoản kiếm thì hiểm, thanh kiếm này thuộc loại đoản, đủ biết cái tánh khí của nhị thơ ngươi, lúc giận lên, thì bất kể nguy hiểm, người thích mạo hiểm mới dùng đoản kiếm.

Mộ Dung Cửu gật đầu:

- Xử dụng kiếm pháp trong phạm vi chật hẹp mà được linh diệu, trên đời này, chưa có ai hơn nhị thơ ta !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Nhưng trượng phu của nhị thơ ngươi thì lại chẳng có võ công cao ! Đúng vậy chứ ?

Bỗng nhiên mà hấn phê bình một câu như vậy, Mộ Dung Cửu thoáng giật mình.

Nàng hết sức lấy làm lạ, gương tròn mắt đăm đăm nhìn hấn.

Lâu lắm, nàng gật đầu, đáp:

- Chồng của nhị thơ ta, là con một của họ Nam Cung, một thế gia trên giang hồ.

Họ Nam Cung võ công rất cao thâm, song chồng nhị thơ ta mang bệnh hoạn từ thuở nhỏ nên... Tiểu Linh Ngư vỗ tay:

- Ta nói đúng quá !

Mộ Dung Cửu cau mày:

- Đúng cái gì nữa ?

Hấn đáp:

- Từ lúc xuất giá, nhị thơ người lưu lại đây tất cả vũ khí sử dụng, nàng làm như vậy là cốt tránh cho chồng khỏi thẹn, vì nhìn vào vũ khí của vợ, tất hẳn phải nghĩ ngay là vợ giỏi võ công, trong khi hẳn chẳng biết mây may. Có người chồng nào nhận mình kém vợ mà chẳng thẹn ? Do đó, ta biết tâm địa của nàng rất tốt. Nàng thích lo cho người, hơn là lo cho chính mình, làm vui riêng cho mình !

Mộ Dung Cửu liếc xéo sang hẳn, không nói gì.

Đoạn, nàng sang qua gian nhà thứ ba.

Gian nhà này dán giấy bốn phía, rất dày, giấy toàn màu đen, cạnh bàn trang điểm, có đủ cầm, kỳ, thơ, sách, họa, có một bức họa nữ nhân, bên dưới đề bốn chữ:

của Mộ Dung Nữ.

Có lẽ chủ nhân gian nhà này tự vẽ lấy chân dung của nàng.

Tiểu Linh Ngư quan sát quanh một lượt, mỉm cười, thốt:

- Tam thơ của người, hẳn là một tài nữ, song rất tiếc là tánh tình lại cô tịch, mà cũng cao ngạo, do đó tâm tư không được thoải mái lắm, hằng lúc u uất trầm trầm. Từ cổ chí kim, chẳng một tài tử nào lại có tánh tình đó !

Mộ Dung Cửu thở dài:

- Tam thơ không thích ánh dương quang, mà lại ưa nghe tiếng mưa rơi, chính những lúc mưa rơi, là lúc tam thơ vẽ. Trong những bức họa, chẳng hề có điểm sinh hoạt của con người. Cũng như, vào mùa nắng, tam thơ chẳng bao giờ đàn, chỉ những khi mưa, tam thơ mới đàn, tiếng đàn nghe như theo hạt mưa từ trên không rơi xuống. Rất tiếc... từ lâu ta không còn nghe tiếng đàn của tam thơ nữa... Tiểu Linh Ngư nói:

- Còn đức trượng phu của nàng ?

Mộ Dung Cửu đáp:

- Chồng của tam thơ là bậc đệ nhất tài tử trong võ lâm, cầm kỳ thi họa đều hay, lúc hai mươi chín tuổi, đã trở thành minh chủ võ lâm vùng Lương Quảng.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Thế là một đôi lang tài, nữ mạo, thiên hạ ngưỡng mộ biết bao ? Mà thiên hạ cũng đổ kị biết bao ? Tạo hóa cũng oái oăm thật, dành làm chi tất cả những ưu điểm cho một đội vợ chồng, trong khi mọi người không kém khuyết cái này, cũng mất mát cái kia...

Hồi 19

Vạn Sự Do Thiên

Theo chân Mộ Dung Cửu, Tiểu Linh Ngư quan sát qua khắp tám gian nhà.

Mộ Dung Cửu càng phút càng tỏ lộ vẻ ôn hòa, đến ánh mắt cũng ôn hòa luôn, niềm lạnh nhạt tan biến mất, nàng nhận ra tiểu quý thực sự không khả ố như nàng tưởng lúc đầu, và câu chuyện của hắn càng lúc càng hấp dẫn hơn.

Bây giờ thì nàng không còn khó chịu nữa, nàng lại muốn nghe hắn nói nhiều hơn, nói mãi.

Rồi cả hai đến gian nhà thứ chín, gian cuối cùng.

Màu sắc của gian này là xanh nhạt, cách bày trí cực kỳ hoa lệ, tất cả những vật dụng đều hy hữu.

Mộ Dung Cửu nhìn Tiểu Linh Ngư, tuy nàng không nói gì, song ánh mắt của nàng như hỏi:

- Người có biết là gian nhà này của ta chẳng ? Người xem các đồ vật đó, đoán được tâm tính của ta như đã đoán về các thơ thơ ta chẳng ?

Tiểu Linh Ngư làm gì chẳng thấu đáo được cái ý của nàng qua ánh mắt đó ?

Hắn vụt cười khan rồi buông gọn:

- Chủ nhân gian nhà này chẳng giống mấy may các người trước !

Mộ Dung Cửu chớp mắt.

Nàng không cười bằng miệng, nàng cười bằng mắt. Khi một người cười bằng mắt, thì cái sự thích thú bốc lên cao độ lắm rồi.

Nhưng, nàng giữ thần sắc thản nhiên như chẳng quan tâm đến những gì Tiểu Linh Ngư nói.

Nàng lơ đãng hỏi:

- Khác ở những điểm nào ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Con người thích màu xanh nhạt, là có niềm tự tin mạnh, là cho mình siêu việt hơn người, bất cứ ở phương diện nào cũng siêu việt hơn người. Những đồ vật tuy quý báu, nhưng vụn vặt, chúng tỏ một tâm hồn còn ấu trĩ, thích khen không thích bị chê, dễ rơi vào hão huyền, do đó chưa thoát tục, càng muốn thanh lại càng chìm sâu trong cái tục... Đáng lẽ hấn còn nói nữa, song hấn nín lặng, bởi Mộ Dung Cửu đã biến sắc mặt xanh rờn, quay mình bước đi rất nhanh, ra khỏi cửa, chẳng buồn nhìn hấn đến nửa mắt.

Tiểu Linh Ngư bật cười ha hả, thốt vọng theo:

- Nếu ta nói sai, hà tất người phải nổi giận ? Nếu ta nói đúng, thì lý do gì người phát cáu chứ ? Không, người không nên phẫn nộ với ta !

Mộ Dung Cửu không quay đầu, không dừng bước.

Tiểu Linh Ngư chạy theo.

Quanh ba lượt, quẹo hai lần cả hai đến một con đường lát đá xanh, đi tận con đường đó, họ đến một vọng cửa, bằng đồng, cũng màu xanh.

Bên trong cửa có gì, làm sao Tiểu Linh Ngư biết được ?

Tuy nhiên, hấn có cảm tưởng là mình sắp trông thấy một cái gì nguy dị, thần bí lắm.

Mộ Dung Cửu lấy trong mình ra một chiếc chìa khóa nhỏ, màu vàng, tra vào lỗ khóa, xoay một vòng.

Cánh cửa mở ra, êm ái như xoay trên nhung.

Từ bên trong, khí lạnh bốc ra, rợn người.

Cửa mở, Tiểu Linh Ngư nhìn bên trong, bất giác hấn nhớ lại gian nhà của Vạn Xuân Lưu trong Ác Nhân Cốc.

Gian nhà này có bảy tám phần giống gian nhà của Vạn Xuân Lưu, nơi bốn phía vách, chông chát những dược thảo, tự nhiên cũng có lò có nồi.

Điểm khác biệt giữa hai gian nhà, là nhà của Vạn Xuân Lưu kiến tạo bằng gạch, lợp bằng ngói, còn ngôi nhà này thì toàn đá màu xanh.

Gian nhà của Vạn Xuân Lưu thì ấm áp suốt bốn mùa, còn nơi đây lại lạnh quanh năm.

Tiểu Linh Ngư có cảm tưởng như thế, chứ hấn chưa ở đây tròn năm thì làm sao biết được không khí lạnh lùng suốt năm của gian nhà ?

Chỉ biết hiện tại gian nhà rất lạnh, lạnh như giữa ngày đông tháng giá.

Mộ Dung Cửu vào rồi, khóa cánh cửa lại.

Ở bên ngoài khí trời oi bức, gương mặt của Mộ Dung Cửu còn trắng nhợt, vào đây rồi, khí lạnh bốc cao, gương mặt của nàng phải nhợt nhạt hơn, đến xanh.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Không ngờ cái vị Cửu cô nương của chúng ta cũng là một y sư, con người sao mà lắm tài năng lắm nghệ thuật thế ?

Hấn cười lớn hơn một chút, hỏi:

- Người đưa ta vào đây có phải để chẩn mạch, xem bệnh ta chẳng ?

Nào ai đưa hấn vào ? Chính hấn đi theo người ta thì có.

Tuy vậy, Mộ Dung Cửu cũng gật đầu:

- Phải.

Tiểu Linh Ngư lại lắc đầu:

- Chất độc trong người ta, đã được giải trừ rồi, còn bệnh gì mà phải xem nữa?

Mộ Dung Cửu điềm nhiên:

- Trên mình người có thừa một thứ, cắt bỏ thứ đó rồi, người sẽ dễ chịu hơn.

Tiểu Linh Ngư ạ một tiếng:

- Thừa cái chi ?

Mộ Dung Cửu lạnh lùng:

- Chiếc lưới !

Tiểu Linh Ngư le lưỡi liền, vừa le lưỡi vừa lùi lại xa xa, thốt:

- Giận thật à ? Giận dữ như thế à ? Ta nói vậy, có gì quá đáng đâu mà người giận dữ chứ ? Nếu đúng là người giận thật thì đó là một đại vinh hạnh cho ta.

Mộ Dung Cửu điềm một nụ cười, đương nhiên nụ cười phải lạnh, quay đầu bảo:

- Những loại dược thảo này rất quý, người đừng sờ mó, đừng xáo trộn lẫn lộn với nhau nhé ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Người tưởng ta có thể làm việc đó chăng ?

Mộ Dung Cửu lại cười:

- Làm hay không làm là do người, nhưng ta cần cảnh cáo người điều

này, là có thứ được thảo giúp con người sống lâu, mà cũng có loại làm cho sanh mạng con người ngắn lại, nếu người chạm vào cái thứ làm cho đứt từng đoạn ruột thì cầm như vô cữu.

Tiểu Linh Ngư lại thè lưỡi dài hơn trước:

- Người đừng dọa ta chứ ! Con người của ta chẳng đáng gì, cái gan của ta rất nhỏ, ai nói hung, nói dữ là ta sợ ngay, ta run sợ đến có thể hũn đôi chân mà ngã xuống đấy !

Mộ Dung Cửu rùn vai:

- Nếu người không nhích động, thì việc gì xảy đến cho người mà người phải sợ chứ ? Không ai đến đây hãm hại người đâu !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Tuy nhiên cũng cần có người bên cạnh ta, có người thì chẳng ai dám động đến ta.

Mộ Dung Cửu lắc đầu:

- Hiện tại đã đến lúc ta luyện công rồi, ta phải đi, không thể ở lại đây với người.

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Người đi đâu ? Người đi đâu, cho ta đi theo với !

Mộ Dung Cửu nạt:

- Nếu người còn đi theo ta nữa, thì ta giết người ngay, ta giết người chớ chẳng đợi kẻ khác giết người.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Đẹp như thế đó, chỉ cần cười một nụ, là bao nhiêu thiên hạ phải ngã lả mà chết, còn luyện công làm chi nữa ? Luyện công làm mất thời gian, công thành thì người cũng già rồi, uổng lắm ! Có gì uổng bằng gái đẹp thành già ?

Mộ Dung Cửu không lưu ý gì đến hắn, ung dung bước đến một vụng cửa nơi hông tường, lấy một chiếc chìa khóa màu vàng tra vào ổ khóa, xoay một vòng, vừa hé cánh cửa, vừa quay đầu lại, bảo:

- Cảnh cáo người đấy, nếu người vọng động, bước qua khung cửa này, là cầm như mất mạng.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Người khóa lại ta làm sao vào được mà phải dận chùng ?

Mộ Dung Cửu lạnh lùng:

- Nói, là nói vậy, chứ người làm sao vào được ?

Nàng xô nhẹ cánh cửa, vừa đủ lách mình vào trong, đoạn đóng ập lại ngay.

Một tiếng "cách" khẽ vang lên, cánh cửa được khóa kỹ.

Động tác của nàng nhanh quá, Tiểu Linh Ngư không kịp nhìn bên trong vụng cửa có những gì.

Nàng khuất mình bên trong rồi, bức tường đá ngăn đôi, Tiểu Linh Ngư vẫn không hấp tấp, hắn vươn tay dài và đưa lên cao, uốn mình vặn lưng nghe rắc rắc rồi lẩm nhẩm:

- Nữ nhân ! Nữ nhân ! Ta biết mà ! Các người đều có cái tật như nhau ! Cái tật cho mình là quý, là thông minh. Xem tất cả nam nhân đều là ngu ngốc, ngoan ngoãn cúi đầu trước các người, để van cầu một tình thương, chứ đừng nói là tình yêu ! Dù các người yêu thật đấy, song các người vẫn làm cao ! Người tưởng ta chẳng biết mặt những dược thảo này à ? Cho người biết, ta lớn lên giữa những đồng dược thảo, ta hít mùi thuốc mà sống như người hít không khí đấy ! Ta chỉ sợ, người chẳng hiểu rõ các dược thảo bằng ta !

Hắn vừa tự thốt, vừa quan sát, hết nơi này đến nơi kia, xem từng loại dược thảo.

Rồi hần mỉm cười, lại tự lẩm bẩm:

- Thảo nào mà nàng chẳng dọa khiếp ta ! Nơi đây có những dược thảo mà Vạn thúc thúc tìm suốt mấy mươi năm dài cũng chẳng thấy ! Nơi đây có ít nhất cũng ba bốn thứ thuốc quý đó, thật ta có diễm phúc vô cùng !

Hần chọn mấy thứ, bỏ vào miệng, nhai nhai, nuốt nuốt.

Những loại thuốc đó, có cái giá trị ngang một tài sản của hạng trung lưu, thế mà hần ăn như ăn một chiếc bánh rẻ tiền, nếu Mộ Dung Cửu thấy hần phí phạm như vậy, hần nàng phải tức uất mà xỉ luôn cũng có !

Thực ra nào phải hần từng trông thấy những thứ dược thảo hi hữu đó, chẳng qua Vạn Xuân Lưu đã mô tả hình dáng, màu sắc, hương vị cho hần nghe, nên hần mới nhận được.

Nếu Vạn Xuân Lưu có những dược thảo đó, để phối hợp, chế luyện, thì lão ta trở thành vị thánh sống, cứu được cả người chết.

Không ngờ hần lại gặp tại đây ! Và hần ăn, ăn không tiếc, hần ăn không hết, cũng cố nuốt cho hết.

Trong khoảnh khắc, bao nhiêu thuốc quý đều chui tọt vào bụng hần.

Hần vỗ bụng kêu bình bình, hần cười hì hì, rồi tự thốt:

- Anh bụng ơi ! Hôm nay thì ta đãi anh một tiệc đầy đủ đó nhé, cố gắng mà giúp ta tạt lành, bịnh dứt, cố gắng tăng gia tuổi thọ cho ta nhé !

Hần đảo mắt nhìn quanh mấy vòng nữa, chừng như ăn bao nhiêu thuốc quý đó, chưa lấy làm đủ lắm. Ăn thuốc sống rồi hần còn muốn ăn thuốc chín, những thứ đã được chế luyện thành hoàn, thành viên, thành cao, thành bột, bày la liệt trên những tầng kệ Ở bốn phía vách.

Hần sờ mó đủ các bình, các hũ. Hần giở nắp tất cả bình tất cả hũ, hần ngửi, hần ném, thứ nào ăn liền hần cứ ăn, thứ nào cần dự trữ, hần lấy luôn cả bình, cả hũ, bỏ vào bọc bên mình.

Dĩ nhiên hấn ăn không hết, mà hấn lấy cũng chẳng hết, phần còn lại hấn dồn lại một đống, hấn mỉm cười, lẩm nhẩm:

- Người vô sự quá chừng, người thừa thì giờ quá chừng, ta phải cho người việc gì làm, chứ nếu không thì người phiền muộn lắm lắm, người nào vô sự quá lại không chán đến phiền muộn chứ ?

Hấn xáo trộn tất cả các thứ cao đơn hoàn tán đó, giả như Mộ Dung Cửu có muốn tuyển lựa ra, thứ nào theo thứ này, ít nhất nàng cũng phải mất năm bảy hôm, và nàng phải kiên nhẫn lắm mới được, để xong việc sớm mà cũng để khỏi lộn lạo... Hấn đã thỏa thích về ý chí, song ngược lại, hấn hành hạ cái xác của hấn không tưởng nổi.

Đành là tất cả các thứ thuốc hấn ăn toàn là thuốc quý, song mỗi thứ có một tánh cách khác nhau, ôn lương hàn nhiệt bất đồng. Hấn làm một cuộc thực nghiệm ôn lương hàn nhiệt cho cơ thể hấn, thành ra hấn cảm thấy khó chịu qua phản ứng của sự bất đồng tánh chất thuốc.

Thuốc quý, thuốc bổ nào lại chẳng nóng ?

Hấn ăn quá nhiều, giờ đây hấn nghe cơ thể nóng ran lên như có lửa đốt bên trong, môi hấn khô, cổ họng rát bỏng, hầu như hấn thở ra khói, mắt lại tóa lửa.

Nóng !

Bình sanh, hấn chưa cảm thấy nóng một lần nào như lần này, dù bị quăng vào đống lửa, hấn cũng chưa nghe nóng bằng bây giờ.

Tuy nhiên hấn không mất bình tĩnh.

Hấn lấy trong chiếc bọc ra một cuộn dây đồng. Trong chiếc bọc của hấn, có đủ vật dụng, vụn vặt nhất, kể ra còn đủ hơn một gã hành khất, có điều hấn chưa tìm được chiếc gậy đánh chó cầm tay thôi.

Hấn đưa đẩy dây quậy quậy vào lỗ khóa, vừa làm cái việc đó, hấn vừa cười hì hì, thốt:

- Người cho rằng ta không vào được ? Người tưởng đâu khóa cửa lại như vậy là chắc lắm rồi ? Ta vào cho người xem !

Nếu Mộ Dung Cửu cẩn thận hơn, cứ để chiếc chìa trong lỗ khóa thì hẳn làm gì thọt đầu dây vào đó mà quậy quậy được?

Hắn vừa quậy đầu dây, vừa áp tai sát bên lỗ khóa nghe. Miệng hắn nhếch cười đắc ý, mặt hắn sáng lên dần dần, rồi hắn lầm nhảm:

- Đúng rồi ! Chỗ đó ! Đúng rồi !

Một tiếng cách khẽ vang lên, cánh cửa hé liền.

Hắn còn chờ chi nữa mà chẳng đẩy cánh cửa ? Bên trong cửa không khí còn lạnh hơn bên ngoài, lạnh gấp mấy lần.

Hắn đang bị lửa đốt trong cơ thể, gặp lạnh thì còn gì khoan khoái bằng ?

Hắn thở phào buột miệng thốt:

- Sướng thật ! Sướng vô cùng ! Hơn trăm mình trong suối mát !

Hắn bước vào, đồng thời cao giọng gọi:

- Cửu cô nương ơi ! Tại hạ vào đây, cô nương ơi ! Cứ luyện công đi tại hạ không quấy nhiễu đâu !

Không quấy nhiễu mà vào tận chỗ người ta luyện công ! Lại còn gọi om om lên.

Bỗng, hắn giật mình, sửng sốt.

Trong gian phòng đó, có một cái huyệt lớn, huyệt chứa toàn băng giá !

Mộ Dung Cửu ngồi trên lớp băng giá dày đó, nàng co gối lên, hai tay vòng lại ôm gối, nhưng bàn tay thòng xuống sát bàn chân, bàn chân hơi chênh chênh, ngón trở đặt tại giữa lòng bàn chân.

Nàng hoàn toàn trần truồng.

Tiểu Linh Ngư thấy tất cả mọi sự đời, nhưng chưa hề thấy cơ thể trần truồng của một nữ nhân, mà lại là một nữ nhân tuyệt sắc.

Đương nhiên hắn phải sửng sốt, sửng sốt vì sự lố lờ của nàng hơn là vì tư thế ngồi luyện công cũng như ngồi ngay trên giá băng.

Một hiện tượng hết sức quái dị ! Giàu tưởng tượng như hắn cũng chẳng tưởng tượng nổi hiện tượng đó !

Mộ Dung Cửu mở to đôi mắt, trông thấy hắn rồi, trong ánh mắt của nàng, niềm kinh dị hiện lên rõ rệt, ẩn ước có sự phẫn nộ, niềm kinh dị và sự phẫn nộ bốc cao cực độ.

Nhưng, nàng bất động.

Chừng như nàng không thể cử động, chứ chẳng phải do ý muốn bất động.

Tiểu Linh Ngư thờ người như tượng gỗ đá một lúc, lâu lắm hắn mới quay mình, rồi hắn cố ý nhìn đông, nhìn tây, hỏi băng quơ:

- Cửu cô nương ơi ! Cô nương ở tại đâu ? Sao tại hạ nhìn mãi mà chẳng thấy?

Tiểu quỷ cũng giao hoạt thật. Hắn đã biết ý niệm gì đang bùng lên nơi tâm tư Mộ Dung Cửu, hắn muốn vớt vát sự e thẹn, sự phẫn uất của nàng.

Song, làm gì Mộ Dung Cửu chẳng biết những gì hắn vừa nói là giả dối ?

Tuy biết là giả, nàng cũng cảm thấy được an ủi phần nào.

Tiểu Linh Ngư đã quay mình, đưa lưng về nàng, lại dợm chân như để bước ra khỏi gian phòng.

Bỗng hắn thấy nơi tường có chín bức họa.

Chín bức họa kích động tính hiếu kỳ của hẳn, nhất định là hẳn phải xem cho kỹ được, nếu không nhìn kỹ, chắc hẳn phải thắc mắc, tung tít suốt đời.

Bức họa thứ nhất, phô hình một thiếu nữ khỏa thân đứng trên lớp giá băng.

Bên cạnh hình, có mấy hàng chữ:

Hóa Thạch thần công, chỉ có những xử nữ tập luyện mới hợp, vì xử nữ thuần âm, chưa vướng bận ý niệm tình ái, chất âm còn thuần khiết. Bước đầu nhập môn học Hóa Thạch thần công, là phải có một cơ chất thuần âm, còn tinh khiết. Học ba năm là thành, thành theo khẩu quyết bên dưới.

Đây là câu khẩu quyết:

Hóa Thạch thần công, công thành cửu chuyển, da thịt hóa đá, trên đời chẳng có vật gì làm thương tổn nổi, cho nên khi cửu chuyển công thành là trở nên vô địch trong thiên hạ.

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Một môn công quý quái, biến con người sống, đang sống phây phây thành ra con người chết, hay đúng hơn, con người bằng đá ! Mộ Dung Cửu cô nương luyện môn công này, thảo nào mà chẳng có thái độ lạnh nhạt đối với mọi người ? Nàng còn sống đó, nhưng có khác nào là một con người đúc kết bằng giá băng ?

Hắn xem đến bức họa thứ hai.

Bức họa này cũng phô hình một nữ nhân lỏa thể, thay vì đứng nghiêng, thì lại đứng thẳng.

Trên bức họa, cũng có chữ:

Công thành nhị chuyển, từ cái nghịch trở thành cái chánh, lấy nghịch làm chánh.

Tiểu Linh Ngư lười đọc những chữ cuối, bởi môn công này chẳng

hấp dẫn hẳn tỳ nào.

Hắn nghĩ, luyện thành môn công này rồi, đầu cứng như đá, thân hình lạnh như đá, phỏng để làm gì ?

Có ích gì, khi con người không còn là con người nữa ? Dù có vô địch, sự vô địch đó sẽ mang đến cái phúc hạnh chi ?

Hình trong bức họa thứ ba, đúng là tư thế hiện tại của Mộ Dung Cửu.

Tiểu Linh Ngư thở ra, lẩm nhẩm:

- Cũng may mà nàng mới luyện đến tam chuyển, kẻo bị ta bắt gặp ! Chứ nếu không thì, khi nàng luyện đủ cửu chuyển nàng sẽ trở thành quái vật mất ! Và người đời sẽ bị quái vật hại đến bậc nào !

Hắn không cần nhìn đến mấy bức họa sau, hắn vươn tay, nhón chân, giật tất cả những bức họa đó, xé vụn.

Mộ Dung Cửu trợn tròn đôi mắt nhìn hắn, vừa giận, vừa thẹn, mà cũng vừa van cầu.

Tiểu Linh Ngư biết là nàng đang theo dõi mọi cử động của hắn, hắn cũng biết luôn nàng đang có những ý niệm gì song hắn không quay đầu nhìn lại, hắn vừa giật những bức họa, vừa xé, vừa cao giọng thốt:

- Cửu cô nương ! Đừng oán hận tại hạ ! Tại hạ muốn làm lợi cho cô nương đó !

Cô nương đã đẹp lại sanh trưởng trong danh gia, vọng tộc, hưởng phúc vô cùng, tại sao tự mình làm khổ lấy mình, học chi cái môn công quỷ quái đó, biến con người thành loài vật ?

Nếu lúc đó, Mộ Dung Cửu nói năng được, nếu không mắng nặng hắn, thì nàng cũng cất tiếng van cầu, và nếu nàng cử động được, hẳn nàng nuốt sống Tiểu Linh Ngư, bằng không nữa thì cũng rượt đánh hắn tơi bời, chạy khỏi gian phòng luyện công.

Nhưng nàng không nói được, nàng không cử động được, nàng chỉ

mở to đôi mắt nhìn hấn, lệ thấm từ từ trào mi, thoát ra khóe, tuôn dài xuống má.

Tiểu Linh Ngư xé vụn chín bức họa, gom những mảnh vải quăng vào lò rồi mở cửa, bước ra.

Hấn không trở lại tìm Thiết Tâm Nam, hấn vượt qua đầu tường, ly khai sơn trang họ Mộ Dung.

Hấn hành động, do cái hứng dâng cao, có lúc hấn làm đúng, có lúc hấn làm sai, bởi cái hứng của con người không hoàn toàn bằng vào một tiêu chuẩn hợp lý.

Nhưng, sai rồi sao ? Đúng rồi sao ?

Sai hay đúng, hấn bất cần, hấn chỉ biết là cái hứng của hấn được thỏa mãn thì thôi.

Làm theo cái hứng, tự nhiên hấn khoan khoái, sau đó, hậu quả như thế nào, hấn chẳng bận tâm nghĩ đến.

Hậu quả đến như thế nào, hấn sẵn sàng đón nhận nó, điều cần là hiện tại hấn thỏa thích là được.

Nhưng, với những việc nào khác chứ còn như việc này, hấn làm xong theo sự bốc đồng, hấn rời đi, lòng hấn không khoan khoái chút nào.

Chẳng phải việc làm đó mà hấn không khoan khoái.

Không, hấn thỏa thích lắm chứ ! Có điều tâm hồn thì thỏa thích, song thể xác lại khó chịu vô cùng.

Hấn nghe toàn thân nóng ran lên, bụng cứ sinh, càng lúc càng sinh to, bụng càng to, nhiệt độ càng tăng, như có ai ở trong bụng chất củi mà đốt, chất nhiều, đốt nhanh... Mang cái bụng sinh với nhiệt độ đó, Tiểu Linh Ngư chạy đi, chạy mãi chẳng rõ được bao nhiêu lâu và được bao nhiêu dặm đường.

Hấn chạy đến một khu rừng, nơi đó có tàng cây, có gió, hấn nghe

mát, song nhiệt độ trong người giảm phần ít, giảm tạm thời rồi sẽ trở lại cao như cũ.

Dù sao, thì hấn cũng cảm thấy dễ chịu.

Tuy dễ chịu, hấn cũng đuối sức rồi, chẳng phải vì dễ chịu mà hấn dừng chân, hấn dừng chân chỉ vì đuối sức thôi.

Hấn nhào xuống gốc cây, thở.

Nếu có người thở ra khói, thì đúng là lúc này, Tiểu Linh Ngư thở ra khói.

Hấn van vái, lúc này đừng có Tiểu Tiên Nữ xuất hiện, mà đến cả Mộ Dung Cửu nữa, hấn cũng chẳng mong ước nàng xuất hiện.

Bởi, cả hai đều có lý do giết hấn.

Chạy đi, nhiệt độ có tăng, Tiểu Linh Ngư ít cảm giác hơn, nhờ gió đùa tạt bớt hơi nóng.

Bây giờ dừng lại, dù đứng trong mát, hấn lại nghe nóng hơn, niềm khoan khoái chỉ thoáng hiện rồi tan mất liền, hấn cảm thấy khó chịu hơn.

Dừng lại, hấn không còn nhờ gió nữa, nhiệt độ tăng bao nhiêu, hấn lãnh đủ bấy nhiêu.

Hấn suýt rên rỉ, hấn lẩm nhẩm:

- Nếu bây giờ, có một cái ao, một ngọn suối, thì sướng biết bao ! Ta thấy cần nước quá chừng, cần hơn hơi thở !

Bỗng, có giọng nói lạnh lùng đâu đấy vang lên:

- Người nói thế chứ ta thấy khác, ta thấy người cần một chiếc quan tài hơn là cần nước !

Đang nóng như bị đốt, Tiểu Linh Ngư cũng phải rùn mình.

Hắn chưa kịp có phản ứng nào, một mũi kiếm đã do ai đó kề sát cần cổ hắn.

Hắn sợ thật, song chỉ thoáng qua thôi hắn lấy lại bình tĩnh, nhếch nụ cười khổ, thốt:

- Chung quy kẻ đáng sợ nhất, vẫn là nữ nhân ! Nữ nhân lợi hại thật mà ! Nếu một nam nhân bị nữ nhân bám sát, thì đừng hòng thoát ly kèm tởa nổi, trừ phi bỏ cái thế giới này mà đi sang thế giới khác thì mới hòng thoát ly nổi ! Trừ có mỗi một điều duy nhất đó thôi !

Người nào đó, điểm nụ cười lạnh, bởi giọng nói lạnh lùng có ẩn vẻ mỉa mai:

- Bây giờ người mới biết, vậy kể ra cũng quá muộn rồi !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người là Mộ Dung Cửu, hay là Tiểu Tiên Nữ ?

Người đó hừ lạnh:

- Người còn mong Cửu liễu đầu đến cứu người, đúng là người nằm mộng !

Như vậy, người đó hẳn là Tiểu Tiên Nữ !

Tiểu Linh Ngư vụt cười khan.

Cười một lúc, hắn lẩm nhẩm:

- Tốt ! Tốt lắm! Thì ra người ! Đúng là ta có vận đỏ !

Tiểu Tiên Nữ không tưởng là Tiểu Linh Ngư trong hoàn cảnh này lại còn cười được.

Nàng lạnh lùng thốt:

- Phải đó ! Vận khí của người luôn luôn đỏ ! Bởi quá đỏ cho nên người chạy nẻo nào là gặp ta ở nẻo đó.

Nói lên câu đó, nàng dụng ý trêu tức Tiểu Linh Ngự.

Mà nàng cũng cho hắn biết luôn, là đừng hòng hắn chạy ngõ nào, thoát lọt.

Chạy ngõ nào, cũng vô ích thôi.

Tiểu Linh Ngự cựa quậy cần cổ, kêu lên:

- Thanh kiếm của người làm ta nhột quá chừng ! Nhột nhanh quá !

Tiểu Tiên Nữ điềm nhiên:

- Không nhanh đâu. Nhưng người chắc cũng hiểu là ta xoay bàn tay một chút, cái cần cổ của người đứt ra, đầu người rơi xuống, người chẳng còn nói năng chi được nữa !

Tiểu Linh Ngự mỉm cười:

- Sao người chịu làm mấy cái việc như vậy ? Giả như, đầu ta rơi xuống, có chắc gì người hả tức không ? Nếu ở trường hợp người ta sẽ không làm vậy đâu !

Tiểu Tiên Nữ hừ một tiếng:

- Người sẽ làm sao ?

Tiểu Linh Ngự điềm nhiên:

- Đánh ! Ta sẽ đánh một lúc, đánh cho sưng tay sau đó muốn giết, cứ giết !

Tiểu Tiên Nữ so vai:

- Người tưởng ta chẳng dám đánh người ?

Tiểu Linh Ngự lắc đầu:

- Ta nghĩ là không ! Người ác độc thật, song chỉ có thể giết ta, chứ

không nữ đánh ta !

Hai tiếng bịch vang lên.

Tiếng thứ nhất, do bàn tay đấm vào cẳng cổ Tiểu Linh Ngư, tiếng thứ hai, do chân đạp vào lưng hắn.

Đồng thời, Tiểu Tiên Nữ rít qua hai hàm răng:

- Phải ! Phải ! Ta đâu nữ đánh ngươi ! Ta chỉ đấm thôi, ta chỉ đạp thôi !

Tiểu Linh Ngư bật cười ha hả:

- Sướng ! Sướng quá ! Sướng biết bao !

Hắn sướng thật sự đấy.

Toàn thân hắn đang phát trướng lên, nếu hắn bất động thì cơ thể phải nổ mất! Tự hắn không làm gì được cho hắn, thì Tiểu Tiên Nữ đã làm, nàng dần dần càng kỹ, hắn càng sướng ! Gân, xương, thịt giãn ra, khí ứ thoát ra, niềm khoan khoái trở lại với hắn, dần dần... Tiểu Tiên Nữ nổi giận:

- Được ! Cho ngươi sướng ! Ngươi muốn sướng nhiều, ta đấm, ta đạp mạnh hơn !

Lần này, không là tiếng bịch vang lên, mà lại là một tiếng bình, như tiếng trống thủng.

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Sướng thế nào được mà gọi là sướng ? Nhẹ quá ! Nhẹ như gió vờn vậy thôi!

Chừng như ngươi bình phải không ? Cố đấm cho mạnh hơn một tý nữa xem nào !

Tiểu Tiên Nữ tức uất, khí tức căng phồng lồng ngực tưởng chừng ngực vỡ mất.

Nhưng nhìn Tiểu Linh Ngư, nàng không thấy hấn đau đớn gì cả, bất giác nàng sửng sờ.

Làm gì nàng hiểu được trong bụng của Tiểu Linh Ngư có hơn mười loại thuốc quý ?

Bụng của hấn hiện tại là một tử thuốc thần diệu, nàng càng đánh mạnh, sức thuốc càng phát triển, sức thuốc giúp hấn chịu đựng cả những quả chùy bằng núi giáng xuống, gia dĩ, nàng càng đánh, hấn càng dễ chịu hơn, sức thuốc bành trướng qua cái đánh của nàng được phát tiết ra ngoài.

Cơ thể hấn như ứ lại, giờ được khai thông, dĩ nhiên hấn phải khoan khoái.

Nàng cứ đánh, cứ đá, tay chân mỏi, nàng vẫn không ngừng, đánh đá đến ê ẩm cả tay chân, vẫn còn đánh đá.

Trong khi đó, Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Sướng ! Sướng quá ! Sướng đến chết mất đi thôi !

Rồi hấn khuyến khích:

- Mạnh hơn đi ! Mạnh một chút nữa đi ! Cố gắng lên !

Tiểu Tiên Nữ nhớ lại ngày trước, bị hấn đánh nàng đau đớn quá không chịu nổi, dù hấn đánh rất ít, và cũng chẳng nặng lắm, nàng vẫn không chịu nổi.

Thế mà bây giờ đây, nàng đánh với toàn công lực, hấn chẳng việc gì, trái lại hấn còn khoan khoái.

Kỳ thật ! Bình sanh nàng chưa thấy một chuyện kỳ lạ như thế.

Hấn có mình đồng, xương sắt đâu ?

Nàng vừa đánh, vừa suy nghĩ, chẳng biết phải đánh thế nào cho hấn đau.

Không nghĩ ra cách nào, nàng phải dừng tay.

Bỗng một tràng cười lạnh vang lên rồi một giọng nói tiếp theo:

- Đánh đủ rồi chưa ?

Tiểu Tiên Nữ vụt quay mình lại.

Mộ Dung Cửu đã xuất hiện nơi gốc cây, chẳng rõ từ lúc nào, đứng lặng, nhìn nàng đánh.

Tóc nàng bỏ xõa, rối tung, đôi mắt đỏ, hai bàn tay run run, Tiểu Tiên Nữ không tưởng nổi là Mộ Dung Cửu có cái vẻ tả tơi như thế.

Tiểu Tiên Nữ hét lên:

- Đánh chưa đủ đó, ngươi muốn gì ?

Mộ Dung Cửu lạnh lùng:

- Chưa đủ thì cứ đánh nữa, ta có nói chi đâu !

Tiểu Tiên Nữ hừ một tiếng:

- Đánh nữa hay không đánh, mặc ta, can chi đến ngươi ? Ngươi muốn gì ? Giả như ta đánh đủ rồi, ngươi muốn sao ?

Mộ Dung Cửu vẫn lạnh lùng:

- Ngươi đánh đủ rồi, thì trao lại cho ta !

Tiểu Tiên Nữ cười lạnh:

- Ở đây, đâu phải là tại nhà ngươi ? Ở đây, ta có quyền làm theo ý muốn của ta, ngươi chẳng ngăn cản được. Nếu ngươi ngăn cản...

Mộ Dung Cửu cau mày:

- Ngươi tưởng ta định cứu hấn ?

Tiểu Tiên Nữ sửng sốt, hỏi:

- Người đến đây, không vì cứu hắn, chẳng lẽ lại vì muốn giết hắn ?

Mộ Dung Cửu gật đầu:

- Đúng vậy ! Ta muốn giết hắn.

Bỗng, nàng lướt tới cạnh Tiểu Linh Ngư, rút trong tay áo ra một ngọn chủ thủ, đưa cao chủ thủ, đâm mạnh xuống.

Nếu một nàng đến, Tiểu Linh Ngư còn ngán sợ.

Cả hai nàng cùng đến, hắn chẳng sợ chút nào, trái lại còn hân hoan là khác.

Có cả hai nàng, giả như hai nàng cùng có ý giết hắn, thì hắn thoát chết làm sao được, mà cần phải lo sợ ?

Người ta lo sợ, là khi nào thấy có hy vọng, hiện tại hắn không mấy may hy vọng, thì lo sợ làm chi cho một trí óc ?

Hắn hân hoan, là vì càng được chết gấp, càng hay, cho đỡ cái khổ vì bị thuốc hành hạ.

Một nàng muốn giết, nàng ấy còn dằn dai, chứ hai nàng muốn giết, thì họ tranh nhau mà giết, như thế hắn được chết nhanh hơn.

Hắn không ngán, giương tròn mắt nhìn thanh chủ thủ.

Nhưng một tiếng keng vang lên, Tiểu Tiên Nữ đã đưa đoản kiếm ngăn chặn chủ thủ.

Nàng giành cái việc giết Tiểu Linh Ngư ? Hay nàng cứu hắn ?

Mộ Dung Cửu nổi giận:

- Người muốn giết hắn, sao bây giờ lại cứu hắn ?

Tiểu Tiên Nữ cười lạnh:

- Người muốn cứu hần, sao bây giờ lại giết hần ?

Mộ Dung Cửu hơi bối rối:

- Người... người cần gì biết điều đó ?

Tiểu Tiên Nữ cao giọng:

- Ta cần biết !

Mộ Dung Cửu vung luôn chủy thủ, đánh ra bảy lượt, đồng thời trầm giọng thốt:

- Ngày nay, vô luận là ai cũng chẳng thể ngăn trở ta giết hần !

Tiểu Tiên Nữ cử đoản kiếm, đón chặn chủy thủ của nàng, đồng thời đáp:

- Ngày nay, vô luận là ai, cũng chẳng thể giết hần. Ta nhất định ngăn cản.

Mộ Dung Cửu lùi lại năm thước, lạnh lùng bảo:

- Thế thì người cứ giết hần, ta không ngăn trở người như trước ! Ta đứng đây, xem người giết hần !

Tiểu Tiên Nữ thoáng giật mình.

Thanh đoản kiếm đang được đưa lên cao, nàng hạ xuống ngay, rồi cười lạnh, buông gọn:

- Người muốn giết hần, song ta lại không muốn giết hần.

Mộ Dung Cửu nổi giận:

- Người có ý tứ gì chứ ?

Tiểu Tiên Nữ hừ một tiếng:

- Tại sao ta phải nghe lời người ?

Mộ Dung Cửu trầm giọng:

- Người khổ khổ ai cầu, khổ khổ mong giết cho được hắn, rồi bây giờ người lại muốn cứu hắn ! Hay là người... đã... với hắn... Tiểu Tiên Nữ đỏ mặt, hét lên:

- Còn người ? Người khổ khổ cứu hắn, khổ khổ ngăn trở ta, sao bây giờ lại muốn giết hắn ? Hay là người... đã... với hắn... ?

Mộ Dung Cửu lại đỏ mặt, quát to:

- Nói nhảm !

Tiểu Tiên Nữ cũng quát to:

- Chính người nói nhảm !

Chủ thủ bay ra, đoàn kiếm cũng bay ra.

Một tiếng keng vang lên, kiếm và chủ thủ chạm nhau, song phương đã trao đổi một chiêu rồi.

Cả hai cùng nghe cánh tay chồn lại. Họ cùng lùi lại mấy bước, chưa ai tiến tới, chưa ai nói gì.

Bỗng, cả hai cùng kêu lên một tiếng kinh hãi.

Tiểu Linh Ngư đã biến đâu mất.

Tiểu Tiên Nữ dậm chân:

- Tại người hại ta !

Mộ Dung Cửu cũng dậm chân:

- Tại người hại ta !

Cả hai há miệng một lượt, rồi ngậm miệng một lượt. Cả hai cùng thốt

một câu, cả hai cùng đỏ mặt.

Rồi nàng này nhìn nàng kia, vừa nhìn nhau là cùng cúi đầu xuống, tránh ánh mắt của nhau.

Họ giữ tư thế đó một lúc lâu.

Sau cùng, Tiểu Tiên Nữ cất tiếng:

- Hắn không trốn thoát đâu !

Mộ Dung Cửu ngẩng đầu lên, giục:

- Đuổi theo !

Họ muốn cười với nhau lắm, song chẳng nàng nào cười thành nụ.

Tiểu Tiên Nữ cắn môi, đoạn thốt với giọng rần rở:

- Lần này gặp hắn, cả hai chúng ta đồng thời hạ thủ sát hại hắn !

Tiểu Linh Ngư thừa hiểu, vô luận là về phương diện nào, về kinh công, về thể lực, về gì gì khác, hắn cũng chẳng chạy thoát hai nàng.

Do đó, hắn không chạy đi phương trời nào, hắn trở lại sơn trang họ Mộ Dung.

Hắn đi thẳng đến tòa thạch thất, cửa thạch thất đóng kín sau khi Mộ Dung Cửu đã đi.

Nhưng, hắn mở dễ dàng, đoạn dây đồng còn nằm trong chiếc bọc của hắn, là một thứ chìa khóa mở đủ các ổ khóa trên đời.

Vào trong rồi, hắn đóng cửa lại, đoạn nằm sải tay, sải chân, thở phào khoan khoái lạ lùng.

Còn gì sướng bằng lúc nghe lửa đốt trong người, lại lọt vào phòng lạnh ?

Hắn cười hì hì.

Hắn hồi ức lại gương mặt của Mộ Dung Cửu và Tiểu Tiên Nữ, những cử động của hai nàng, những tiếng đối đáp của hai nàng, hắn cứ cười mãi.

Họ là những ai ? Giang hồ gọi là hiệp nữ ? Giang hồ xem họ là tài nữ ?

Trời ! Hiệp nữ gì, tài nữ gì mà tầm thường hơn nữ nhân tầm thường ?

Họ bất quá là những nữ nhân, như ngàn vạn nữ nhân, chẳng có gì đặc biệt cả!

Người đời đừng quá ngu ngốc thần thánh hóa họ, đừng bịa huyền thoại quanh họ !

Nằm trên mặt giá băng, chừng như hắn không còn đủ mát.

Hắn khoét một lỗ trứng, sâu như cái huyết, nằm vào huyết đó, hắn chụp lấy những mảnh giá băng, bỏ vào miệng, nhai rộp rộp.

Nằm như vậy, nhai như vậy, một lúc sau, hắn nghe dễ chịu.

Nằm mát, ăn mát, hắn khoan khoái lạ lùng, bây giờ hắn mới cảm thấy mệt.

Mệt mà được một chỗ nằm mát mẻ như thế này, hắn lại muốn ngủ.

Và hắn ngủ thật. Trong tình cảnh này, hắn còn muốn ngủ và hắn ngủ được, nghĩ ra cái gan của hắn phải to lắm !

Không rõ hắn nghe trong mộng hay đang lúc mơ màng, chợt chờn, một tiếng cách vang lên, tiếng cách của ổ khóa.

Hắn giật mình, song nằm im, mắt vẫn nhắm. Hắn cũng nín thở luôn.

Tiểu Tiên Nữ cất tiếng kêu lên:

- Lạnh quá !

Kể tiếp, là âm thanh của Mộ Dung Cửu:

- Ngày xưa, sở dĩ gia mẫu kiến tạo gian nhà chứa băng giá này, là vì gia phụ sợ nóng, ngờ đâu gian nhà này lại có chỗ dùng cho tiểu muội.

Tiểu Tiên Nữ hỏi:

- Có chỗ dùng cho Cửu muội như thế nào ?

Bây giờ, họ gọi nhau là thơ thơ, muội muội, hẳn nhiên họ đã thân thiện trở lại rồi.

Điều đó, Tiểu Linh Ngư không thích lắm, hẳn chỉ mong muốn hai nàng chống đối với nhau mãi, có như vậy hẳn mới nhẹ lo.

Mộ Dung Cửu trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng thở dài, thấp giọng đáp:

- Có chỗ dùng, mà cũng chẳng còn dùng nữa ! Kể từ hôm nay trở đi, gian nhà cầm như vô dụng !

Giọng nói của nàng đượm nặng thất vọng, trong niềm thất vọng có sự Oán độc trầm trầm.

Tiểu Linh Ngư giật mình.

Hắn biết là Mộ Dung Cửu hận hẳn không tưởng nổi, giả như nàng giết hẳn đi, chưa chắc gì nàng hả giận.

Bởi, dù Tiểu Linh Ngư chết, cái chết của hẳn cũng chẳng trả lại chín bức họa đồ giúp nàng luyện công.

Vĩnh viễn, nàng không phương luyện được môn công kỳ lạ đó, thì vĩnh viễn nàng hận hẳn, niềm hận càng ngày càng lớn.

Nguy !

Nếu cả hai phát hiện ra hẳn ở trong huyết giá băng này, thì hẳn đừng

mong được sống sót.

Tiểu Tiên Nữ vụt hỏi:

- Hiền muội sợ rằng tiểu quỷ trốn về đây ?

Mộ Dung Cửu ừ một tiếng.

Tiểu Tiên Nữ mỉm cười:

- Cửu muội đa nghi quá đi thôi ! Tiểu quỷ đâu có can đảm làm cái việc đó ?

Mộ Dung Cửu buông xuôi:

- Vậy mà tiểu muội vẫn nghi. Tiểu muội cho rằng tiểu quỷ dám làm lắm.

Tiểu Tiên Nữ thở dài:

- Hắn đúng là một tiểu quỷ ! Linh lợi, gian hoạt, xảo quyệt, mưu kế đa đoan, nguy dị, không ai suy nghiệm được hắn nghĩ gì ! Nếu lần này, gặp hắn, nhất định ngu thơ không nói với hắn một tiếng nào, gặp hắn là ngu thơ hạ thủ ngay, xem hắn còn giữ dối gì được cho biết !

Có tiếng cách vang lên, tiếng cách của ổ khóa, rồi tiếng người cũng im bật luôn.

Tiểu Linh Ngư thăm tạ Ông trời phạt !

Hai nàng đi rồi !

Hắn mỉm cười, thầm nghĩ:

- Nữ nhân ! Việc nhỏ thì tinh tường lắm, việc lớn thì sơ sót không tưởng nổi! Nếu họ lục soát một chút, thì còn gì mạng ta chứ ?

Hắn nằm tại đó một lúc nữa.

Dù là lừa, lừa cũng phải tắt, hướng hồ trong mình hắn, chẳng phải

lừa thật sự?

Cái nhiệt độ đó, dù cao đến đâu, cuối cùng cũng phải hạ thấp đến tiêu tan mất.

Tiểu Linh Ngư bắt đầu nghe lạnh.

Hắn lên khỏi lòng huyết, giả như lúc đó, hắn cố gắng chịu đựng nằm tại chỗ, vận khí dồn được lực vào đan điền thì công lực của hắn sẽ nhờ sức thuốc tăng trưởng phi thường. Rất tiếc hắn không hiểu như vậy, thành bỏ mất một cơ hội bằng vàng.

Hắn bước đến lỗ khóa, nhìn ra ngoài, thấy Mộ Dung Cửu và Tiểu Tiên Nữ vẫn còn đó, đang đàm thoại với nhau.

Thiết Tâm Nam cũng có mặt bên cạnh họ.

Thiết Tâm Nam đang tuyển lựa những thứ thuốc do Tiểu Linh Ngư xáo trộn, đổ dồn thành đống, nàng đặt thứ nào theo thứ đó, trong những chiếc bình.

Tiểu Tiên Nữ và Mộ Dung Cửu thì đối thoại nhát gừng với nhau, Tiểu Tiên Nữ dựa mình vào tường, ánh mắt mơ màng, Mộ Dung Cửu đứng thẳng lưng, gương mặt xanh dờn, trông đáng sợ. Đôi mắt Thiết Tâm Nam ươn ướt.

Nàng khóc, từng hạt lệ từ từ rơi xuống, nàng lặng thinh mà khóc.

Tiểu Linh Ngư cau mày, rồi mỉm cười, thâm nghĩ:

- Bản ý của ta, là muốn hại Mộ Dung Cửu, song lại thành ra hại nàng ! Chắc là Mộ Dung Cửu quá hận ta, không chỗ phát tiết, nên đổ trút lên đầu nàng ! Bắt nàng làm cái việc khổ sai để đền tội.

Không có bóng dáng Cố Nhân Ngọc.

Chùng như Cố Nhân Ngọc không được phép bước đến gian nhà này.

Bỗng, Tiểu Tiên Nữ bước về phía Thiết Tâm Nam.

Thiết Tâm Nam kinh hãi, tay run, những viên thuốc trong tay nàng rơi xuống nền.

Tiểu Tiên Nữ thở dài:

- Đừng sợ, ta chẳng làm chi khó khăn cho ngươi đâu ! Chúng ta... Chúng ta đồng cảnh ngộ mà, chúng ta cũng bị tiểu quỷ lừa gạt như nhau cả mà ! Đồng bệnh tương lân, ngươi hẳn biết như vậy chứ !

Thiết Tâm Nam cúi đầu, những hạt lệ rơi gấp hơn, những hạt lệ to hơn.

Tiểu Tiên Nữ vừa thở dài đó, lại bật cười khan:

- Ta giúp ngươi, ta tuyển lựa những thứ thuốc đó tiếp với ngươi ! Nếu chúng ta không làm xong sớm cái việc này, thì Cửu cô nương dám bỏ đời chúng ta lắm.

Mộ Dung Cửu lạnh lùng nhìn họ, tuy Tiểu Tiên Nữ cười đùa mà nàng chẳng hề cười theo.

Tiểu Linh Ngự lại nghĩ:

- Cái nàng Tiểu Tiên Nữ tuy bề ngoài xem thì hung dữ thật, song tâm địa rất tốt !

Thực ra, nữ nhân nào cũng thế, dù họ có hung dữ đến đâu, nếu khéo lựa lời nói khích, là họ thay đổi thái độ ngay, thay đổi rất dễ dàng, nhanh chóng.

Lâu lắm, Tiểu Tiên Nữ chợt hỏi:

- Bức địa đồ đó, có đúng thật là tiểu quỷ đã đoạt chăng ?

Thiết Tâm Nam trầm lặng một lúc, rồi thấp giọng đáp:

- Hẳn không đoạt. Chính tôi trao cho hẳn.

Tiểu Tiên Nữ hừ một tiếng:

- Trao cho hắn ? Người bằng lòng như vậy à ? Tại sao người trao cho hắn ?

Thiết Tâm Nam áp úng:

- Tôi... tôi... Tiểu Tiên Nữ lại hừ một tiếng nữa, lớn hơn:

- Người đã bị hắn lừa ! Lừa nặng hơn là khác ! Người... Thiết Tâm Nam vụt đứng lên, cao giọng thốt:

- Tôi cao hứng, muốn trao cho ai thì trao, việc đó chẳng can gì đến ai cả !

Tiểu Tiên Nữ sửng sốt, song liền theo đó, nàng cười lớn:

- Người định hung hăng phải không ?

Thiết Tâm Nam vẫn cao giọng:

- Võ công của tôi rất kém, tôi không địch lại cô nương, song chẳng phải vì vậy mà cô nương có quyền đùa cợt với tôi !

Tiểu Tiên Nữ lắc đầu thờ dãi:

- Nào có ai đùa cợt người đâu ? Chẳng ai cười người cả !

Tiểu Linh Ngư cười thảm, nghĩ:

- Tiểu Tiên Nữ ngoài cứng nhưng trong mềm, còn Thiết Tâm Nam ngoài mềm trong cứng, tánh tình của họ là hai thái cực, còn Mộ Dung Cửu thì, ý thôi đi ! Nàng có cái sở nguyện luyện môn quý công đó, mặt ngoài lạnh như giá băng, chỉ sợ bên trong cũng lạnh chẳng kém băng giá ! Trong ba nàng khó trêu nhất chính là Mộ Dung Cửu !

Một lúc lâu, Tiểu Tiên Nữ lại hỏi:

- Người còn giận chằng ?

Thiết Tâm Nam cúi đầu, bối rối.

Gặp kẻ hung dữ, nàng dễ dàng đối phó, song ai xử sự hiền hòa với nàng thì nàng mất cả chủ ý.

Tiểu Tiên Nữ tiếp:

- Bức địa đồ đó, chắc người có xem qua !

Thiết Tâm Nam gật đầu:

- Ừ !

Tiểu Tiên Nữ hỏi:

- Người nhớ chứ ?

Thiết Tâm Nam lắc đầu:

- Chẳng rõ lắm.

Tiểu Tiên Nữ tiếp luôn:

- Không phải ta ham muốn những vật báu đó, ta thề với người là không bao giờ mơ tưởng đến những vật đó, chỉ vì... ta đoán thế nào tiểu quỷ cũng đến đó. Nếu người nhớ rõ địa điểm thì chúng ta cùng đi đến nơi, chặn bắt hấn, cho người báo hận.

Thiết Tâm Nam cúi đầu thấp hơn, giọng nàng cũng thấp:

- Thật tình tôi không nhớ rõ. Tôi không lừa cô nương đâu.

Tiểu Linh Ngự nhận thấy mắt nàng vừa chớp vừa đảo lia, bất giác cười thầm, nghĩ:

- Nhất định là nàng nhớ chỗ, nhưng nàng không chịu nói ra. Ta không ngờ liễu đầu xem thì thành thật quá chừng, mà lại cũng biết lừa người. Lại lừa rất khéo léo.

Rồi hấn nghĩ tiếp:

- Nhưng tại sao nàng lại muốn lừa Tiểu Tiên Nữ ? Hay là nàng vì ta ? Ta đối xử với nàng, có tốt chi đâu mà nàng vì ta ? Cho đến bây giờ, nàng không nói một tiếng xấu cho ta, trái lại nghe ai nói xấu ta nàng còn giận như chính nàng bị nói xấu! Tại sao chứ ?

Hắn mở màng một lúc, rồi nhếch nụ cười khổ, tự lẩm nhẩm:

- Ta cần gì phải tìm hiểu tại sao ! Bất quá nàng mắc bệnh thần kinh như tất cả các thiếu nữ đều có bệnh thần kinh.

Bồng Mộ Dung Cữu bước gấp ra ngoài.

Tiểu Linh Ngư lấy làm lạ không hiểu nàng bước ra ngoài để làm gì.

Không lâu lắm, nàng trở vào có mang theo một ống thép.

Tiểu Tiên Nữ lấy làm lạ hỏi:

- Ống thép đựng gì thế ?

Mộ Dung Cữu đáp:

- Chì !

Tiểu Tiên Nữ trố mắt:

- Chì ! Để làm gì ?

Mộ Dung Cữu không nói gì, đưa ống thép lên lửa, đốt chì cho chảy ra.

Làm cái việc đó, nàng tỏ vẻ đắc ý vô cùng, một vẻ đắc ý có lẫn niềm tàn khốc.

Bây giờ, nàng mới đáp:

- Gian nhà bên trong đó, tiểu muội không còn dùng đến nữa, thì vĩnh viễn chẳng hề có dịp mở cửa, bởi mở cửa ra để làm chi ? Cho nên tiểu muội nấu chì lỏng ra, đổ vào lỗ khóa, bít nó lại. Như vậy đừng ai mong vào đó, mà cũng đừng ai mong trở ra ngoài, nếu đã vào đó !

Tiểu Linh Ngư chết sững tại chỗ.

Hắn không hề biết sợ, nhưng trước cảnh này, hắn phải sợ.

Ai không sợ chứ ? Thà chết ngay, còn dễ chịu hơn là phải bị nhốt kín trong đó để rồi chết dần, chết mòn, đếm từng phút giây mà chờ cái chết.

Suy qua hành động của Mộ Dung Cửu, Tiểu Linh Ngư biết ngay là nàng đã phát hiện ra hắn, có điều nàng không nói lên cho Tiểu Tiên Nữ, nàng im lặng tự tìm cách đối phó với hắn.

Và, bây giờ nàng có phương pháp rồi !

Tiểu Tiên Nữ làm gì biết được thâm ý của nàng, mà ngăn trở để cứu hắn ?

Thiệt Tâm Nam làm gì mà biết được là hắn hiện đang ở trong gian nhà do Mộ Dung Cửu bít ổ khóa ? Giả như nàng muốn cứu hắn, nàng cũng đành ninh là hắn đang ở tại một địa phương nào khác biệt sơn trang họ Mộ Dung, nàng sẽ đi khắp bốn phương trời tìm hắn mà cứu hắn, chứ nàng đâu có tưởng là hắn đang ở bên cạnh nàng, cách một bức vách, một vụng cửa ?

Trong một thoáng, Tiểu Linh Ngư định mở cửa, chạy tuôn ra, nhưng hắn chưa kịp thực hành ý định đó, dù hắn quyết thực hành.

Bởi Mộ Dung Cửu đã trút ống chì lỏng vào ổ khóa rồi.

Chì ra khỏi lửa, là đông đặc ngay !

Chưa hết, Mộ Dung Cửu đổ chì lỏng vào ổ khóa xong, lại dùng cả hai tay đấm cửa ầm ầm.

Nàng làm như vậy là để che lấp tiếng động bên trong, nếu Tiểu Linh Ngư đập cửa kêu cứu vang lên.

Nàng sợ Tiểu Tiên Nữ hoặc Thiệt Tâm Nam nghe lọt tiếng động rồi sanh nghi.

Tiểu Linh Ngư sợ thật sự, mà cũng tức vô cùng.

Hắn mắng thầm:

- Người đúng là một nữ yêu quái ! Một mụ la sát ! Sao người tàn độc với ta như thế ? Ta có giết hại cha mẹ người đâu mà người thù ta như vậy chứ ? Ta có hãm hiếp người đâu mà người hận chứ ? Nếu ta biết người ác độc, thì ta đã giết người rồi !

Nhưng bây giờ, có mắng bao nhiêu cũng vô ích !

Hắn biết vậy, nên lắng dịu tâm tư, bước quanh gian nhà quan sát kỹ.

Hắn tìm một lối thoát.

Một gian nhà chứa giá băng, hắn nhiên phải kiên cố, hắn phải kín đáo, chứ nếu không thì băng giá sẽ tan thành nước.

Hắn thất vọng, nhếch nụ cười khổ, tự thốt:

- Nàng cho là gian nhà vô dụng, chứ ta thì cho rằng rất hữu dụng. Dùng gian nhà này nhốt người, thì tuyệt ! Xem ra, Tiểu Linh Ngư phải trở thành Tiểu Băng Ngư là cái chắc.

Qua cơn nóng rồi, bây giờ hắn nghe lạnh, hắn lạnh đến run cầm, răng dưới đập răng trên cạch cạch.

Hắn ngồi xuống, xếp bằng tròn, vận công chống lại cái lạnh.

Thực ra, Tiểu Linh Ngư không phải là một tay chuyên dụng công, do đó mà hắn đã bỏ lỡ một dịp tốt.

Hắn nghĩ ở đời thông minh phải quý hơn biết võ công, cho nên hắn không cần có võ công cao, hắn chỉ thích thông minh thôi, bởi người có thừa thông minh thì chế ngự dễ dàng những kẻ giỏi võ công.

Bằng có là hắn kém xa Mộ Dung Cửu và Tiểu Tiên Nữ, thế mà hắn vẫn thắng được hai nàng như thường. Nhưng bây giờ hắn mới thức ngộ ra là lầm.

Thừa thông minh, là một điều hay, có thêm võ công cao, lại càng hay hơn nữa.

Hắn bắt đầu hối tiếc phần dư lực đã lãng phí vừa rồi.

Tuy nhiên phần dư lực đó dù hắn không vận chuyển vào đan điền, cũng chẳng phải tiêu tan trọn vẹn, nhờ thế mà hắn vừa điều tức là nhập định ngay.

Hắn không còn biết đến mình nữa.

Hồi 20

Bẻ Thước Đo Lòng

Thời khắc trôi qua, Tiểu Linh Ngư nhập định, chẳng rõ được mấy giờ mấy ngày ?

Hắn không ở trong cái cảnh vong ngã đó triền miên, cũng có lúc hắn tỉnh lại rồi nghe đói, hắn lấy những thứ thuốc của Mộ Dung Cửu do hắn cất dấu ở trong mình ra ăn, ăn rồi nhập định trở lại. Bây giờ hắn không còn nghe lạnh nữa mà những hoàn thuốc đó cũng thay cơm, hắn không nghe đói.

Không sợ lạnh, không lo đói, hai điều quan trọng đó chẳng còn làm cho hắn bận tâm nữa, điều mà hắn chú trọng là phương pháp thoát ly nhà giam. Bởi ở đây dù không sợ đói, không sợ lạnh, bất quá cũng chỉ tạm thời thôi, rồi thuốc sẽ hết, hắn đói như thường, càng đói thì công lực càng kém, sức phản kháng cái lạnh càng giảm, chung quy hắn cũng phải chết dần chết mòn.

Nhân thời gian này hắn luyện công, nhưng luyện để làm gì khi công thành, hắn vẫn bị giam mãi mãi ? Cái chết đến gần, quá gần hắn rồi bởi cơn đói đã bắt đầu xâm nhập vào người, xâm nhập bao nhiêu lại ở lý trong cơ thể, chẳng hề trở ra.

Sức chịu đựng của hắn cũng bắt đầu sa sút.

Hắn nhếch nụ cười khổ tự nghĩ đã là một kẻ thông minh, lại tự hào là đệ nhất thông minh trong thiên hạ, vẫn phải chết, chết vì mưu kế của một người. Điều chua chát, mỉa mai cho hắn là người mưu hại hắn lại là một nữ nhân!

Chung quy, hắn vẫn phải chết nơi tay một nữ nhân!

Cái thứ người bắt buộc hắn đề cao cảnh giác cả trong giấc ngủ, chung quy vẫn có cách giết hắn được. Hắn thức ngộ ra nữ nhân không quá giản đơn như hắn tưởng, nữ nhân không quá ngốc như hắn tưởng! Hắn tự trách, tự mắng, không phải tự trách mắng mình quá ngu, quá khinh thường nữ nhân mà tự trách mắng vì mình quá

tốt.

Hắn lẩm nhẩm:

- Xem ra phàm bất cứ ai trên đời này đều không nên đối tốt với đồng loại, nếu đối tốt là bị lợi dụng ngay. Không ai ghi nhận sự đối xử tốt đẹp của mình và người ta có thể dẫm chân lên cái tốt của mình khi quyền lợi đóng vai trò chủ động trong tấn kịch đó. Nếu ta nhẫn tâm hạ sát Tiểu Tiên Nữ ? Nếu ta nhẫn tâm giết Mộ Dung Cửu ? Làm gì ta lâm vào cảnh ngộ hiện giờ.

Hắn hận Vạn Xuân Lưu!

Nếu Vạn Xuân Lưu đừng mời cái cao nghĩa của một con người vào khối óc non của hắn ngày nào thì hắn đã hoàn toàn là một con người bại hoại! Hắn bại hoại thì còn ai hại hắn nổi ? Bởi hắn có chừa bỏ ai sống sót với hắn đâu mà hắn phải bị hại ?

Người bại hoại luôn bị nguyên rủa song điều đó có cần gì, bởi người bại hoại là những kẻ sống dai dẳng nhất trần gian, từ xưa đến nay những diễn tiến của nhân loại cho thấy rõ như vậy, kẻ xấu bao giờ cũng sống dai hơn người tốt, kẻ xấu bao giờ cũng hưởng thụ đầy đủ hơn người tốt.

Huống chi đã chắc gì trên đời này lại có một người tốt ?

Bất quá xấu nhiều, xấu ít và những kẻ xấu ít lại tự cho mình là tốt!

Thì tại sao hắn lại nghe lời Vạn Xuân Lưu giữ mình thành con người tốt ?

Dại! Dại quá!

Bởi quá dại cho nên hắn phải yếu thọ, tuổi đời chưa được tròn trặn mà đã ra đi!

Ra đi mang theo cái tiếng hã huyền, chỉ có hắn mới biết là mình mang theo cái tiếng tốt, chứ người đời sẽ bĩu môi nhìn cái xác của hắn buông gọn:

- Ngốc! Chết là đáng! Đã ngốc thì còn sống làm chi ?

Lý luận mãi để quên đi cái đói, cái lạnh, nhưng lý luận không mang lại cho hắn cái công hiệu đó, và cuối cùng đói lạnh vẫn thắng. Lạnh quá, hắn run người lên. Đói quá hắn hoa mắt lên.

Hắn lại lẩm nhẩm:

- Chết! Chết là cái chắc! Chưa chết còn thấy khổ còn sợ chết, sau khi chết rồi còn sợ gì nữa ? Còn khổ chi nữa ? Ít nhất mình cũng tránh được cái khổ bị nữ nhân gây phiền phức.

Bỗng hắn không run người nữa. Chùng như không khí chẳng còn lạnh nữa! Chẳng những không lạnh mà còn ấm áp, ấm đến nóng.

Hắn hết sức lấy làm lạ. Từ lúc hết thuốc để ăn hắn quen nhắm mắt lại nghĩ vẩn vơ. Bây giờ nghe hết lạnh hắn mở mắt ra.

Hắn phát giác một sự kiện lạ lùng, cái khối giá băng bên dưới chỗ hắn ngồi tan biến mất ! Hắn đưa tay sờ thử, chỗ hắn ngồi là mặt đá, mà đá cũng hết lạnh luôn, đá có phần nóng.

Tiểu Linh Ngư vùng đứng lên tự hỏi:

- Cái gì thế ? Tại sao lại như thế ? Không lẽ tiểu a đầu Mộ Dung Cửu nhất cho ta chết lạnh, không thoa? thích bằng thiêu nóng ta ? Không lý như vậy, bởi nàng nổi lửa đốt thì những gian phòng của các chị nàng phải cháy rụi, đồ vật quý báu của các nàng ấy phải tiêu hủy. Nàng điên dại gì mà phá hoại tài sản chứ ? Chẳng lẽ nàng đem cả tài sản của nàng để đánh đổi một mạng ta ?

Hắn bước đi quanh gian nhà giam, hắn đưa tay sờ lên vách. Nhà thông thường có bốn vách, trừ những nhà tròn, nhà Lục ngũ giác, ngôi nhà này ba phía vách đều nóng, chỉ còn một phía tựa vào núi vẫn mát lạnh như thường.

Chợt Tiểu Linh Ngư thức ngộ nghĩ:

- Đúng rồi, cừu nhân của Mộ Dung đã đến đây, chẳng những muốn giết người mà còn phóng hỏa phá huỷ trọn gia tài của họ Mộ Dung!

Hắn tặc lưỡi trách:

- Kẻ nào đó làm một việc tai hại quá chừng! Đốt cháy rụi sơn trang này chẳng sao nhưng vô tình lại làm chết một tay đệ nhất thông minh trong thiên hạ.

Hắn trách rồi hấn mắng, hấn dậm chân đùng đùng.

Những khối băng nhỏ tiêu tan trước, những khối lớn tiêu tan sau, băng biến thành nước. Tiểu Linh Ngư nhảy vào trong đó, thoát đầu nước ít, hấn còn nhảy được, dần dần mực nước lên cao, hấn không phương nhảy nữa, hấn lội tới lội lui, hấn lại cời hết y phục mà lội.

Quanh hấn bây giờ chẳng còn chỗ nào thấp có thể đứng được, mà đứng trong nước thì làm sao đứng lâu, Hấn phải lội, để y phục mà lội thì vướng quá chừng, hấn phải cời hết ra mà lội cho bằng thích.

Hấn thấy nước thì cái tính trẻ con bắt chợt nổi dậy, có trẻ nít nào thấy nước trong mát mà chẳng thích cời y phục nhào xuống lặn ngụp một lúc ?

Biết rằng cái chết sắp đến với hấn song khi nó chưa đến thì tội gì hấn lại phải sợ ?

Sợ trước làm chi ? Khi nào nó đến rồi muốn sợ hãy sợ cũng không muộn. Và lại có sợ trước cũng chẳng tránh khỏi chết được thì sợ vô ích.

Thoạt đầu hấn nghe mát dần dần, nước nóng lên, nóng đến độ hấn không còn chịu nổi nữa. Lúc khó chịu hấn chỉ mong ước sao lửa thiêu huỷ gấp ngôi nhà, song lửa nào đốt cháy nổi một ngôi nhà đá ?

Thế là chết! Chết là cái chắc rồi !

Vừa lúc đó, bỗng có tiếng đập cánh cửa đồng vang lên boong, ã boong.

Tiểu Linh Ngư giật mình nghĩ :

- Ai làm gì thế! Muốn vào đây cùng chết với ta hay sao ?

Hắn cho rằng, lửa không đốt cháy nhà đá, lửa không đốt chảy cánh cửa đồng, song lửa cũng làm cháy phần chì trong ổ khóa, kẻ gian nào đó đập mãi ổ khóa cũng phải bung ra, cửa không hư, khóa không hư thì cửa vẫn mở được như thường. Quả nhiên không lâu lắm, cửa mở tung ra. Cửa mở, nước có lối thoát tràn ra ngoài ầm ầm như thác đổ. Nước cuốn Tiểu Linh Ngư theo ra.

Bên ngoài có hai người, họ không tưởng là bên trong cửa nước tuôn ra như suối nghiêng. Họ hết sức kinh hãi, không kịp né tránh, thành ra cũng bị nước cuốn luôn, dĩ nhiên là ướt như chuột lột. Điều mà họ không tưởng hơn nữa là trong dòng nước lại có người.

Nước tràn ra cuốn Tiểu Linh Ngư đi xa, nước rút hết, bỏ lại hắn trên mặt đất bất động. Hắn đói, hắn lạnh, rồi sang qua nóng, lại bị ngộp lâu trong nước dù là kim cương bất hoại, hắn cũng hoại như thường. Đương nhiên hắn cũng không làm được một cử động nhỏ.

Nước tràn ra dập tắt ngọn lửa, nơi thì cháy hết thành than, nơi thì cháy dở ngọn khói bốc từng nơi, từng nơi.

Tiểu Linh Ngư bất động vì quá kiệt sức chứ chưa đến nỗi mê man, nằm tại chỗ, mở mắt nhìn hai người đập cửa, nhận ra một người có thân vóc cao lớn, mặt to, một gương mặt quá nhiều thịt, hai má lại xòm xoàm râu, tuy ướt át thâm song chẳng mất vẻ kiêu hùng. Trái lại thân hình ướt như vậy y lại có cái dáng dũng mãnh hơn như con trâu vùi nước, trâu xuống nước thì sắc lông mượt, chính lúc đó trâu mới có vẻ đẹp.

Trông thấy người đó, Tiểu Linh Ngư nghe nhẹ nhõm người. Y cao lớn, tay chân nở nang như vậy, hắn toàn thân ứ thịt, thịt ứ đến độ chen vào khối óc, choáng hết chỗ cái phần thông minh phải bị ép nhỏ, bất quá hắn chỉ dùng một kế nhỏ mọn cũng đủ đưa người đó vào tròng.

Một con người như khối thịt to làm gì miễn tuệ được chứ ?

Nhìn qua phiều người kia Tiểu Linh Ngư bất giác rùng mình. Y vận chiếc áo trắng, hông ẹo qua một bên, lưng lại gù, cổ nhỏ và cao,

thành ra chiếc đầu rung rinh như một lỗ hờ treo lủng lẳng nơi mép, lại điểm lấm tấm mấy sợi râu dê, lông mày thưa, mắt hí, bỏ y ở nơi núi cao, giữa đàn dê chắc chắn chẳng ai phân biệt nổi y là một con người giữa đàn dê.

Thân vóc của y khô khan, lưng lại gù, đầu chỉ tới ngực đại hán kia, trông qua thì khôi hài vô cùng, nhìn kỹ lại là người đáng sợ nhất trong cả hai.

Tiểu Linh Ngư ước đoán bọn này thuộc nhóm Thập Nhị Quái Kiệt và chính là Bạch Dương và Huỳnh Ngưu chứ chẳng còn ai khác nữa.

Hắn thầm nghĩ bọn Thập Nhị Quái Kiệt đúng là một nhóm người cổ quái, chẳng ai có nhân dạng. Cho rằng đó là một nhóm súc sinh cũng chẳng quá đáng chút nào.

Bây giờ cả hai mới phát hiện ra Tiểu Linh Ngư, họ giật mình sửng sốt một lúc lâu, sau cùng Huỳnh Ngưu hừ một tiếng thốt:

- Kẻ nào tin lời người kẻ đó hẳn tổ tông chẳng biết tu nhân tích đức, để lại âm chất cho con cháu hưởng, bởi nghe lời người là cầm như đút đầu vào thòng lọng để mà chịu chết treo, chết nghệt! Từ lâu ta phát thệ chẳng bao giờ nghe lời người, thế mà lần này ta phải làm như thường! Ta tức ta nghe lời người!

Bạch Dương điềm nhiên:

- Kẻ nào nghe lời ta là kẻ đó đến lúc vận đỏ, hưởng diễm phúc vô cùng.

Huỳnh Ngưu bật cười quái dị:

- Diễm phúc, diễm phúc đến nỗi ướt như chuột lột, ướt bằng cái thứ nước thối nhất trần đời!

Y gần giọng nói tiếp:

- Người nói trong gian nhà này có bữa bói, thế bữa bói ở đâu ?

Bạch Dương đưa mắt về phía Tiểu Linh Ngư:

- Bữa bồi chính là tiểu tử đó!

Huỳnh Ngưu xì một tiếng:

- Tiểu tử đó có bao nhiêu thịt ? Nếu Lý đại ca có mặt tại đây chưa chắc gì Lý đại ca ăn hẵn mà đủ no một bữa. Còn người, người là loài ăn cỏ, người có chỗ gì dùng hẵn lại cho rằng hẵn là bữa bồi ?

Thoạt đầu Tiểu Linh Ngưu thấy ngán Bạch Dương, chùng nghe cả hai đối đáp với nhau hẵn thở phào, không còn lo sợ như trước nữa.

Hắn cười hì hì gọi:

- Lão Ngưu, lão Dương! Lại đây, các người lại đây!

Huỳnh Ngưu giật mình:

- Tiểu tử đó nhận ra chúng ta!

Tiểu Linh Ngưu mỉm cười:

- Những lúc rảnh rỗi, Lý Đại Chủ huynh thường nói đến thập nhị Quái Kiệt với ta. Đại Chủ huynh cứ tán mãi trong mười hai người chỉ có Huỳnh Ngưu là dũng mãnh nhất, Bạch Dương là mưu trí nhất, không ngờ trời xui đất khiến hôm nay ta gặp các người!

Huỳnh Ngưu bật cười ha hả:

- Quá khen! Quá khen!

Bỗng y ngưng cười rồi trừng mắt hỏi:

- Người biết Lý Đại ca của ta ?

Nhắc đến mấy tiếng Lý đại ca lần này y hơi lúng túng một chút.

Tiểu Linh Ngưu đảo mắt nhìn quanh một vòng, điềm nhiên tiếp:

- Nhưng lúc nói đến Huỳnh Ngưu với ta Đại Chủ huynh cho biết,

Huỳnh Ngưu thuộc hàng hậu bối của lão Lý bây giờ ta nghe người gọi lão Lý là đại ca, thiết tưởng người là thúc bá chi đó của Huỳnh Ngưu kia!

Huỳnh Ngưu thoáng đỏ mặt đáp:

- Ta... ta chính là Huỳnh Ngưu! Huỳnh Ngưu mà người đề cập đến.

Tiểu Linh Ngưu trách:

- Nếu thế khi vắng mặt lão Lý, người nên xưng hô lão là đại thúc mới phải, bởi người thuộc hàng hậu bối mà gọi người trưởng thượng là đại ca, là lão ca thì bất nhã quá đi thôi. Nếu lão Lý nghe được chắc là không có vui rồi vậy.

Huỳnh Ngưu cười hoà:

- Phải đó! Tiểu huynh đệ nói phải đó. Xin đừng nói lại với... Lý lão nhân gia nhé!

Tiểu Linh Ngưu nghiêm sắc mặt:

- Người có thể dùng ba tiếng tiểu huynh đệ đối với ta à ?

Huỳnh Ngưu ấp úng:

- Phải... ta... tại hạ... Bạch Dương hừ một tiếng:

- Tại hạ! Tại hạ! Cái lối xưng tại hạ của người chẳng khác nào bắc cầu cho thiên hạ lướt đi trên đầu. Người mà ra đường chẳng có ta đi kèm theo thì nhất định là bị người ta bắt bán đi như bán trâu. Bất cứ ai cũng có thể bán người được.

Huỳnh Ngưu trừng mắt cự nự:

- Người muốn nói gì ?

Bạch Dương bĩu môi:

- Người tin được là tiểu tử đó có quen thân với Lý lão tiên bối à ? Hấn

với cái tuổi đó dù hẳn làm con cho Lý lão tiền bối, ta chỉ sợ chưa xứng nữa là tiểu huynh đệ.

Huỳnh Ngưu đưa tay vò đầu:

- Nhưng... nhưng hẳn nói có lý quá chừng.

Bạch Dương lại hừ một tiếng:

- Thì cũng tại người nêu danh Lý Lão tiền bối hẳn mới biết được mà bị chuyện chứ. Ta hỏi người nếu hẳn là tiểu huynh đệ của Lý lão tiền bối thì sao hẳn lại ở tại sơn trang của họ Mộ Dung ?

Huỳnh Ngưu biện hộ cho Tiểu Linh Ngưu mà cũng để giữ cái lý của y.

- Biết đâu hẳn chẳng bị Mộ Dung Cửu lừa và nhốt hẳn trong gian nhà này ?

Bạch Dương cười lạnh:

- Gian nhà đôi này được kiến tạo để làm gì người nhìn qua lại chẳng biết à. Con liễu đầu Mộ Dung là một kẻ điên mới đem một ngoại nhân nhốt tại nơi này luyện công và chế thuốc.

Rồi y nhìn thoáng qua Tiểu Linh Ngưu tiếp luôn:

- Tiểu tử ở tại sơn trang hẳn phải biết Mộ Dung Cửu cất dấu những thứ thuốc quý ở nơi nào, do đó ta mới gọi hẳn là bửu bối, người nghĩ ra chưa ?

Huỳnh Ngưu lại vò đầu, lại nhìn qua Tiểu Linh Ngưu gằn từng tiếng:

- Tiểu tử có nghe không, ta hết sức biện hộ cho người chỉ là một kẻ chuyên lừa thiên hạ, thì ta còn biết làm sao ?

Tiểu Linh Ngưu cười hì hì :

- Ai dám quả quyết là gian nhà này dành cho việc luyện công chế thuốc của Mộ Dung Cửu ? Mà thôi, dù nàng có ngu ngốc mà nhốt người ta tại đây, điều đó cứ cho là có thể đi, nhưng chẳng lẽ nàng

ngu ngốc đến độ một chỗ chôn dấu những báu vật như các người nói đó mà nàng lại chứa nước, chứa đầy nhà, chứa năm này qua năm khác ?

chứa nước như vậy thì vật gì mà còn nguyên vẹn ?

Huỳnh Ngưu thích chí quá chùng vỗ tay bôm bốp:

- Có lý! Có lý! luyện thuốc, tập võ xong là gian nhà phải bỏ trống đợi đến kỳ sau nữa, trong thời gian chờ đợi đó ai cấm nàng dùng ngôi nhà này giam người ? Cũng như ta, bàn tay này gặp gái đẹp thì sờ mó, bóp nụng, song gặp kẻ hung ác thì ta cũng có thể dùng nó mà giết kẻ hung ác chứ !

Tiểu Linh Ngưu tiếp luôn:

- Luận về tuổi thì người chẳng kém Lý Đại Chuỷ huynh là bao nhiêu, nhưng người là hậu bối của lão ấy, thì đương nhiên phải kính lão là tiên bối. Còn như ta vốn là anh em của lão ấy thì dù cho ta có bao nhiêu tuổi cũng là em, bởi anh em chỉ luận về huyết thống, tộc bậc chứ nào ai luận tuổi bao giờ ? chẳng lẽ người anh cả sáu mươi tuổi không thể có đứa em vào lứa tuổi đôi mươi à ? Nói như Bạch Dương, hẳn ai có người anh lớn tuổi hơn phải gọi người anh đó là cha! Vô lý quá chùng!

Huỳnh Ngưu lại đưa tay sờ đầu ra vẻ suy nghĩ rồi nhìn bạch Dương gật gù thốt:

- Hẳn nói phải đó, Sơn Dương ơi!

Bạch Dương xì một tiếng:

- Trên đời này, nếu có ai già hơn nửa đời người mà lại bị trẻ nít lừa gạt, người đó chính là người, chỉ có mỗi một người thôi! Còn ta nếu muốn cho ta tin ... trừ ra ... Tiểu Linh Ngưu vẫy tay cười nhẹ gọi:

- Người lại đây ta cho xem vật này, xem rồi muốn nói gì thêm cứ nói.

Thân thể hắn còn ướt đầm, y phục dán vào mình, y phục mà hắn cởi ra để trùm mình trong nước lúc còn ở bên trong ngôi nhà, hắn không

dại gì đến nỗi bỏ nó lại, kẹp nó vào nách và ra đến đây rồi, hấn cố gắng mặc vào mình.

Hấn vẫn nằm bất động trên mặt đất.

Bạch Dương từ từ bước đến gần hấn.

Bống Tiểu Linh Ngư vung tay, tung chân đánh bốn quyền, đá ba cước. Quyền cước cơ hồ phát xuất đồng thời gian, lại xuất phát bất ngờ. Trên thế gian này nằm tại đất mà đánh ra cùng một lúc cả tay cả chân chỉ có mỗi một mình Lý Đại Chuỷ luyện được mà thôi Tuy nhiên, cái khí thế rất mạnh, song chẳng có thực dụng chút nào.

Bạch Dương hoảng kinh nhảy vút lên cao, y nhảy giống một con thỏ hơn là một con dê.

Đánh song bốn quyền, đá song ba cước Tiểu Linh Ngư ngồi dậy xếp bằng tròn cười hì hì hỏi:

- Người tin chưa ?

Bạch Dương đã đáp xuống rồi vì bận thở, thở mệt mà cũng thở sợ nên chưa kịp nói gì.

Huỳnh Ngưu vội vàng vòng tay cung kính xá ba xá thốt:

- Tiểu thúc! Vô luận tiểu thúc có bao nhiêu tuổi, dù là một, hai hay ba tuổi tiểu thúc đã là em của Lý Đại thúc thì Huỳnh Ngưu này dù đã bốn năm mươi tuổi đầu vẫn kính trọng như vị tiểu gia thúc.

Tiểu Linh Ngư hướng qua Bạch Dương hỏi:

- Còn người, người nghĩ sao, lão Sơn Dương ?

Bạch Dương chớp mắt từ từ ngẩng đầu lên không đáp ngay câu hỏi, chỉ từ từ hỏi lại:

- Bao lâu nay Lý lão tiên bối ở trong cốc vẫn được bình an chứ ?

Tiểu Linh Ngư cười mỉa:

- Làm gì lão ta chết được ? Lão ta sẽ còn sống lâu lắm bởi chỉ có người tốt mới yếu thọ!

Bạch Dương bật cười hắc hắc:

- Người trong Cốc ai ai cũng có cái số sống từ trăm năm trở lên. Lý lão tiên bối ở trong cốc hưởng phúc vô cùng. Đáng lẽ Lý lão tiên bối không nên rời khỏi cốc, biết đâu người đời sẽ chẳng hỏi tội... Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Phải, đáng lẽ lão ta nên ở luôn trong cốc!

Bạch Dương giật mình:

- Hiện tại... hiện... Tiểu Linh Ngư cười bí mật:

- Hiện tại họ Ở những nơi họ đang ở! Chẳng những một Lý đại ca của ta thôi mà cả đến Âm đại ca, Đồ đại thơ... Hắc lại cười hì hì rồi tiếp:

- Các người thử nghĩ nếu họ chẳng rời cốc, trở vào đời thì làm gì một mình ta dám xuất hiện đi dọc đi ngang chứ ?

Bạch Dương biến sắc mặt thật sự:

- Nhưng... họ... họ... Chẳng biết y muốn nói gì, Tiểu Linh Ngư cứ nỗ luôn:

- Ở trong cốc họ phiền muộn quá đi, chẳng biết làm gì để giải khuây, mỗi người luyện một môn công phu kỳ lạ để giết thì giờ. Môn võ công của họ hẳn là độc đáo, trên giang hồ chẳng một nhân vật nào trông thấy chứ đừng nói là có thể hoá giải. Có thể bảo là họ đã trở thành những tay vô địch trong thiên hạ. Như vậy họ còn sợ gì ai mà chẳng dám tái xuất giang hồ chứ ? Nếu ở vào trường hợp của họ thì người nên xuất ngoại hay ở luôn trong đó mà chết phiền, chết muộn ?

Bạch Dương cúi đầu :

- Phải! Các hạ... Tiên bối... thực sự có biết họ Ở nơi nào... Y cúi

đầu, song đôi mắt chớp chớp luôn, đôi mắt nói lên cái ý bất hảo của y.

Tiểu Linh Ngư làm gì chẳng phát hiện ra ánh mắt đó, và đương nhiên hắn cũng biết luôn tâm địa của con dê núi này.

Hắn cười nhẹ đáp :

- Hành tung của họ đến thần cũng chẳng hay, quỷ cũng chẳng biết, ta biết sao nổi họ Ở nơi nào mà nói !

Hắn nheo mắt, hắn cười bí hiểm, cố ý cho hai đối tượng hiểu là hắn biết bọn Thập Đại Ác Nhân hiện ở đâu, đang làm gì, nhưng hắn chẳng tiết lộ đó thôi.

Thế mà Bạch Dương tựa hồ tin ngay lời hắn và chừng như y buông nhẹ tiếng thở phào.

Ngờ đâu Tiểu Linh Ngư lại nỗ mạnh hơn một chút:

- Rất có thể họ đang ở sau lưng ngươi, có điều ngươi chẳng hay biết gì cả.

Lập tức Bạch Dương quay đầu nhìn về phía sau. Nhưng vừa lắc nhẹ y đã giữ cứng lại. Y muốn quay lại lắm, xem có đúng như Tiểu Linh Ngư nói chẳng, song y chẳng dám làm việc đó.

Huỳnh Ngưu trái lại cười tươi thốt:

- Nếu là Lý đại thúc đến đây thì thật hay quá. Cái bọn chị em Mộ Dung kia dù có ba đầu sáu tay cũng chẳng dám tìm chúng ta mà báo thù.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Các ngươi huyệt mắt chị em họ ?

Huỳnh Ngưu thở dài:

- Chẳng hiểu tại sao chúng lại hay được là bọn ta kéo toàn lực lượng

đến đây!

Chúng ta lưu ý đến Mộ Dung sơn trang từ lâu lắm rồi.

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Cái số thuốc tích trữ tại nhà họ Mộ Dung trên giang hồ còn ai chẳng thèm rỏ dãi.

Huỳnh Ngư cười khở:

- Chúng bắt được tin bọn ta xâm phạm sơn trang nên đã chuồn đi từ trước.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Chị em họ đi hết ?

Huỳnh Ngư căm giận:

- Chẳng những người đi mà tài sản cũng đi luôn! Họ mang theo tất cả những gì họ mang đi được. Người biết không ? Ngôi nhà này chúng cũng chẳng buồn phong tỏa, đã thế chúng còn viết một mảnh giấy dán bên ngoài trêu tức bọn ta.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt :

- Họ viết những gì chứ ?

Huỳnh Ngư hừ một tiếng:

- Rất gọn! Vào là chết! Ba chữ thôi, chúng khoác lác quá chừng.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng vậy, khoác lác thật!

Bây giờ hấn đã hiểu tại sao Mộ Dung Cửu bỏ đi.

Tiểu Tiên Nữ và Thiết Tâm Nam muốn đi tìm Tiểu Linh Ngư, cả hai

tuy bề ngoài ra vẻ chẳng cần chú trọng vẫn lo lắng đến hần, tâm địa của họ rất tốt.

Họ đòi đi tìm thì Mộ Dung Cửu cũng phải đi theo họ vì nàng chẳng chịu thú nhận là đã giam hần trong ngôi nhà đá.

Nghĩ như vậy bất giác hần buột miệng mắng:

- Thúi, liễu đầu thúi hơn phân, lòng dạ lại tàn độc! Con người xem thì đẹp để song lại độc hơn rắn! Các người đốt sơn trang của họ đúng là các người đã làm một việc thích thú nhất trần đời! Kể nào phóng hỏa đốt nhà các liễu đầu này ta phải đãi rượu kẻ đó, đãi long trọng.

Huỳnh Ngưu cười hắc hắc:

- Kể phóng hỏa dù là chúng ta hay ai điều đó cảm như đã qua rồi. Bây giờ còn lại chúng ta và người, người đã nói thế thì... Tiểu Linh Ngưu chặn lời:

- Thì chúng ta vẫn làm với nhau mấy chén rượu, mấy mươi chén, mấy trăm chén mới xứng cái khoái cho! Chúng ta cứ đi, dọc đường chúng ta cứ uống, ta sẽ đưa các người đến gặp Lý Đại Chuỷ... Hần lại reo lên, vừa reo vừa nheo nheo mắt, vừa tiếp nối:

- Dọc đường giả như gặp cái gì hấp nhãn, chúng ta ha ha ha... ai cấm chúng ta thỏa thích chứ ?

Huỳnh Ngưu vỗ tay:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!

Tiểu Linh Ngưu gọi:

- Bạch Dương người nghĩ sao ?

Bạch Dương lặp bập đáp:

- Tại hạ... Tiểu Linh Ngưu buông lạnh:

- Người không muốn đi cũng chẳng quan hệ gì! Bất quá, lúc gặp Lý

Đại Chủ, ta sẽ nói cho lão biết là người chẳng muốn thấy mặt lão. Như vậy rất tiện!

Bạch Dương kêu lên :

- Ai nói tại hạ không muốn thấy mặt Lý lão tiên bối ? Chính... Chính các hạ... chính tiên bối nói thì có !

Y nắm tay Huỳnh Ngưu giục :

- Đi chứ ? Còn chờ gì nữa mà chẳng đi ?

Họ đi thật.

Họ hiệp đoàn lại mà đi, dọc đường, đói thì ăn, uống, mệt thì nghỉ.

Chợt, Tiểu Linh Ngưu phát hiện ra rằng hấn uống rượu cũng rất tài, hấn có cảm tưởng là uống bao nhiêu cũng chẳng sao, không bao giờ hấn biết say Hấn tin chắc rượu chẳng bao giờ làm cho hấn say nổi !

Lắm lúc hấn tự hỏi, bao nhiêu chén rượu uống qua miệng chui khỏi cổ rồi chảy đi đâu mất hết ?

Hấn nhìn xuống bụng, bụng vẫn lành lẽ như thường, nào có thủng lỗ thủng hang gì mà rượu chảy mất hết ? Chiếc bụng của hấn cũng nhỏ như ngày nào kia mà, nó có phồng, có trướng lên đâu mà cho rằng nó chứa được nhiều rượu ?

Huỳnh Ngưu và Bạch Dương một mực chiều chuộng hấn, chẳng khác nào hai đứa con tranh nhau tỏ sự hiếu thuận với cha.

Tiểu Linh Ngưu chẳng phải lo nghĩ gì cả, chưa đói đã có nơi dừng chân để ăn, chưa mệt đã có nơi để nghỉ rồi nhất nhất ăn uống và nghỉ đều do Huỳnh Ngưu và Bạch Dương an bày tất cả, lại rất chu đáo.

Hấn muốn làm gì, hai người đó chẳng dám trái ý, mà cũng chẳng hỏi lý do, tại sao hấn muốn thế này, tại sao hấn muốn thế khác.

Dĩ nhiên trong cuộc hành trình, họ gặp nhiều nhân vật giang hồ. Những nhân vật đó trông thấy họ từ xa đều tìm đường tránh né, có

kẻ quay đầu trở lại, có kẻ bỏ con lộ, băng đồng mà đi, cũng người xuống gập bờ sông tìm đò sang hoặc có người chui ngay vào rừng. Có một số ít người không nhận ra họ, thấy hình dáng cổ quái của họ là phát run sợ ngay. Cho nên họ bình an đi tới chẳng hề gặp một ai dám chạm mặt họ chứ đừng nói là dám sinh sự với họ.

Nhưng qua khỏi Kiếm Môn Quan, Tiểu Linh Ngư phát hiện ra sự tình đã thay đổi nhiều.

Trên đoạn đường này, hần gặp rất nhiều người, những người đó chừng chục chờ phía trước mặt, gặp bộ ba rồi là âm thầm tạt qua hai bên lề để sau đó lại âm thầm theo dõi ở phía sau. Bộ ba đến đâu, đoàn người đi sau cũng theo đến đó. Lại một điều, những người đó ai cũng như ai, đều có, vẻ cung cung kính kính, họ chẳng nói năng gì mà họ cũng chẳng biểu hiện một thái độ nào chứng tỏ họ sắp sanh sự.

Tiểu Linh Ngư nhìn qua Huỳnh Ngưu và Bạch Dương thấy cả hai vẫn thản nhiên như thường, thần sắc không hề thay đổi. Họ có cái vẻ của những người vô tư, chẳng nghe gì, chẳng thấy gì, chẳng cần lưu ý đến những gì xảy ra xung quanh.

Tuy lấy làm kỳ Tiểu Linh Ngư vẫn câm lặng chẳng hề hỏi han.

Họ đi lần đến thị trấn, tìm khách sạn thuê phòng trọ xong xuôi, Tiểu Linh Ngư mới thốt:

- Rượu cay gặp thức ăn cay, uống và ăn đến đâu nước mắt rơi ròng ròng, mồ hôi đổ ròng ròng, thế mà càng uống được nhiều lại càng thấy có sức khỏe!

Huỳnh Ngưu cười lớn:

- Phải đó, Tuy cay mà ngon, càng cay càng bổ!

Bình thường Tiểu Linh Ngư ước gì Huỳnh Ngưu và Bạch Dương chạy đi ngay, lo lắng cho có cái đó. Bây giờ hần nhắc đến rượu và thức ăn cay, cả hai tán đồng nhận xét của hần nhưng không nhúc nhích.

Đợi một lúc lâu Tiểu Linh Ngự vụt hỏi:

- Đã cho là phải sao không kiếm để ăn với nhau ?

Huỳnh Ngựu mỉm cười:

- Kể từ hôm nay trở đi, bọn tại hạ khỏi cần đi đâu kiếm cái ăn cái uống nữa!

Tiểu Linh Ngự hừ một tiếng:

- Các người không đi chẳng lẽ ta phải đi ?

Bạch Dương vội thốt:

- Làm gì bọn tại hạ dám để cho lão nhân gia phải lo!

Tiểu Linh Ngự hừ một tiếng nữa lớn hơn một chút:

- Các người không đi tìm, mà cũng không cho gọi chủ nhân khách sạn vào đây phân phó cho người ta làm, không lý thức ăn tự nhiên rơi từ trên không xuống hay từ dưới đất nhô lên cho mà ăn mà uống ?

Huỳnh Ngựu cười hì hì:

- Lão gia yên trí chờ một chút nữa thôi.

Tiểu Linh Ngự bước quanh gian phòng độ vài lượt.

Bên ngoài có ai đó gõ vào cửa ba tiếng cóc cóc cóc, cửa không có then, người gõ cửa bất quá báo hiệu vậy thôi, rồi cánh cửa mở tung ra. Cửa mở ra rồi chẳng có một bóng người thấp thoáng, song nơi ngạch cửa có mấy mâm đồ ăn, mâm nào cũng đầy ắp, thức ăn nào cũng khoái khẩu Tiểu Linh Ngự, đặc biệt nhất là những món mà hần vừa ao ước.

Hần chớp mắt cười nhẹ thốt:

- Thì ra các người là quý vương, luôn luôn có quý sứ hầu hạ, cung

hiển mọi thứ cần dùng.

Huỳnh Ngưu cũng cười đáp:

- Không phải quý sứ cung hiến quý vương mà là hiếu tử hiếu tôn phụng dưỡng tổ phụ.

Tiểu Linh Ngưu lại chớp mắt:

- A thì ra là thế!

Bạch Dương tiếp hỏi:

- Dọc đường lão nhân gia có thấy nhiều người đi theo chúng ta chứ ?

Tiểu Linh Ngưu gật đầu:

- Ta cứ tưởng là các người không trông thấy chúng.

Huỳnh Ngưu cao mặt:

- Bọn đó chính là hiếu tử hiếu tôn của bọn tại hạ.

Tiểu Linh Ngưu gật gù:

- Thì ra chúng là môn đệ của các người.

Huỳnh Ngưu càng kiêu hãnh hơn:

- Môn đệ cái gì chứ ? Tại hạ hề chẳng biết mặt biết mày một tên nào cả.

Tiểu Linh Ngưu trố mắt:

- Các người không nhận ra chúng, thế sao chúng lẻo đẻo theo mãi ?

Huỳnh Ngưu bật cười ha hả:

- Khách giang hồ đều biết rõ, bất cứ trên nẻo đường nào có bóng dáng của Thập Nhị Quái Kiệt là ở nẻo đó hẳn có náo nhiệt, đại náo

nhật! Cho nên bọn tử tôn dù ngựa ngáy đến đâu cũng phải tạm thời bất động, chẳng dám náo nhật, chẳng những thế, lại còn âm thầm theo sau Thập Nhị Quái Kiệt, muốn gì là lập tức có cái đó ngay, có mà chẳng cần chi tiền, bình sinh Thập Nhị Quái Kiệt chưa hề chi tiền lần nào cho bất kỳ ai. Cho nên lão nhân gia chẳng lạ gì về cái việc bọn tử tôn theo sau đó, mà cũng chẳng lạ luôn tại sao có thức ăn, thức uống sẵn sàng như thế này, mừng tượng ma quỷ âm thầm công hiến.

Bạch Dương tiếp nói:

- Bọn tại hạ đi đến đâu là có bằng hữu trong hắc đạo đón tiếp hoan nghênh, giả như có động tĩnh gì, bọn tại hạ cũng không cần phải lưu tâm quan sát mà tự nhiên cũng sẽ có kẻ mang tin đến thông báo.

Tiểu Linh Ngưu thích thú vô cùng vỗ tay cười lớn:

- Thảo nào mà Thập Nhị Quái kiệt chẳng phát động thì thôi, đã phát động rồi là không thể không trúng đích. Như vậy cần gì phải có thiên thủ, thiên nhãn, thiên nhĩ, bởi đồ tử đồ tôn hằng hà sa số, rải rác khắp cùng.

Huỳnh Ngưu mỉm cười:

- Trời sanh ra bọn Thập Nhị Quái Kiệt, có kèm theo cái số hưởng thụ, nếu bọn tại hạ không hưởng thụ thì chẳng hoá ra bất tuân mạng trời sao ?

Bạch Dương cười vang:

- Đúng quá! Đúng quá!

Tiểu Linh Ngưu lưu ý đến cái điểm cả hai cười thì lớn tiếng mà khi nói thì lại hạ thấp giọng xuống chỉ đủ cho đối tượng nghe thôi. Hắn cố tìm hiểu nguyên nhân, nhưng làm sao hắn tìm được trong phút giây ngắn ngủi đó ?

Họ đi tới. Dọc đường họ hưởng thụ đầy đủ, bất cứ họ muốn gì họ cứ nói lên, nói bâng quơ, nói cho ai đó, ở xa xa nghe lọt là được, là không lâu lắm họ sẽ có những thứ họ muốn. Qua khỏi Kiếm Môn

Quan, thay vì đi thẳng về Đông thì Tiểu Linh Ngư lại chuyển hướng sang Tây, thiên về Nam.

Bộ ba vượt qua Miên Dương, Long Tuyền, My Sơn chừng như họ đi thẳng đến Nga My. Tiểu Linh Ngư làm như mình thông thạo lộ trình lắm, đến địa phương nào hấn hỏi tên song là biết phải đi về hướng nào. Hấn chẳng hỏi qua Huỳnh Ngưu và Bạch Dương nửa tiếng.

Bên ngoài Kiếm Môn Quan là vùng quan ngoại, bên trong là đất Thục, quang cảnh đôi vùng khác biệt rất xa, vào Thục rồi Tiểu Linh Ngư nghe niềm ca hứng dâng cao, càng lúc càng cao, nhất là những món ăn của địa phương này có mùi rất hợp khẩu vị của hấn, hấn cảm thấy thích thú vô cùng.

Nếu có dịp là hấn tán ngay, tán phong quang, cảnh trí, tán luôn cách nấu nướng của người đất Thục. Họ đi, đi mãi, cuối cùng đến tận Nga My Sơn. Tìm chỗ trọ xong, thừa dịp Huỳnh Ngưu và Bạch Dương không lưu ý Tiểu Linh Ngư len lén ra đi một mình.

Hấn đi mãi đến nửa đêm mới trở về.

Huỳnh Ngưu và Bạch Dương không hỏi hấn đã đi đâu mà Tiểu Linh Ngư cũng không đề cập đến cuộc đi của hấn.

Qua ngày sau hấn không đề cập đến việc tiếp tục hành trình, cứ ở lại nơi nhà trọ.

Rồi đến đêm hấn cũng bỏ đi nữa, song phương vẫn chẳng hỏi, chẳng nói gì về cuộc đi đó.

Tiểu Linh Ngư cứ len lén ra đi như vậy đúng ba lần, dĩ nhiên họ Ở lại đây ba hôm rồi. Tiểu Linh Ngư cũng chẳng nói năng gì với bọn Huỳnh Ngưu và Bạch Dương, mà cả hai không hề hỏi hấn là nên đi tới nữa hay thôi. Họ Ở lại thêm một ngày.

Tại sao Huỳnh Ngưu và Bạch Dương không hề hỏi han gì nơi hấn về chuyến đi viễn hành từ Quan Ngoại vào đất Thục, từ đất thục thẳng đến Nga My Sơn, rồi dừng chân lại ?

Có thể cả hai tuân phục Tiểu Linh Ngư, cả hai tuân lệnh hấn còn hơn

hiếu tử tuân lệnh phụ thân. Xem ra dù Lý Đại Chuỷ đã thoát xuất giang hồ từ lâu nhưng cái ấn tượng do lão lưu lại trong lòng khách giang hồ vẫn còn đậm nét. Người ta còn sợ lão như ngày nào lão còn xuôi ngược đó đây. Thật ra con rắn độc nghe nói đến nó người ta đã sợ rồi, chẳng cần gì phải trông thấy. Thập Đại Ác Nhân quả có cái danh hiển hách quá chừng.

Đến cả Thập Nhị Quái Kiệt mà cũng còn ngán sợ thì hỏi trên đời này còn ai không ngán sợ ?

Ngày thứ tư, vào giờ Ngọ, Tiểu Linh Ngư bắt cháp nắng trưa, dạo phố một vòng, hấn vào tất cả những quán cơm, những khách sạn. Mỗi gian hàng có ít người trong giới giang hồ, phần đông những người đó đều lặng lẽ uống rượu, như uống để khuây sầu.

Chẳng những họ không cười tọ cười nhỏ, mà họ cũng chẳng nói năng gì, chừng như tất cả đều câm vậy.

Tiểu Linh Ngư nào biết được họ tên của những người đó, cũng như chẳng hiểu họ thuộc về hắc đạo hay bạch đạo, họ là những anh hùng thành danh hay phàm phu tục tử vẽ vờ hai ba thế võ rồi tạm chen vào giới giang hồ tập tễnh đi đó đi đây ?

Hấn không biết gì về họ cả, hấn chẳng cần biết nên chẳng cần hỏi.

Trong các ngôi tửu quán có khách viễn phương, trầm lặng như thế, trên những con đường xuyên thị trấn, thỉnh thoảng có bóng người, mà hầu hết những người đó đều vận y phục đạo sĩ, hông đeo kiếm, lưng giắt kiếm, kiếm của họ vừa dài vừa nhỏ, bất cứ đạo sĩ nào cũng có vẻ như cao ngạo phi thường, họ làm như dưới gầm trời này chỉ có mỗi một bọn họ là những kẻ có hồn, còn bao nhiêu nhân sinh, đều là phùng túi cơm giá áo, chẳng đáng có mặt giữa trần đời... Họ cao ngạo đấy, họ chẳng xem dưới mắt có người đấy, song chốc chốc họ lại nhìn người, quan sát người ngồi trong hàng quán, người trên đường, người quanh họ.

Lạ lùng thật ! Họ khinh thường tất cả mọi người, song họ lại lưu tâm đến tất cả mọi người. Lưu tâm là có ngán, có đề phòng, đã khinh người sao còn ngán người, còn đề phòng người ?

Điều làm sáng tỏ sự mâu thuẫn ở nơi họ là giữa trưa nắng gắt, họ lại bách bộ dạo phố với cái vẻ trầm trọng ưu tư.

Tiểu Linh Ngư không cần suy nghĩ lâu, cũng đoán ra những đạo nhân đó là đệ tử phái Nga My. Từ lúc còn trong Ác Nhân Cốc, hắn từng nghe bọn Đồ Kiền Kiền tán tụng kiếm pháp Nga My, là một kiếm pháp vô địch trong thiên hạ. Do đó bọn đệ tử đi đâu cũng mang kiếm thật hoa mỹ, phần tự vệ thì ít mà phần khoa trương tinh thể thì nhiều.

Cả hai phần cộng lại, tạo thành cho họ cái vẻ khinh ngạo vô tư. Đi xa, họ còn dám cao ngạo với đời, hướng chi ở đây thuộc phạm vi ảnh hưởng của Nga My phái ?

Dĩ nhiên anh hùng hào kiệt từ bốn phương, có việc đi ngang qua đây, đều nhường họ, chẳng một ai dám sanh sự với họ ngay tại vùng ảnh hưởng của họ.

Tiểu Linh Ngư quan sát kỹ thị trấn một vòng, vào hiệu mua một ít đèn nhang, sau đó hắn còn mua thêm một số lượng thịt trâu, gân trâu, đoạn mang những vật đã mua về khách sạn.

Tại khách sạn, rượu và thức ăn đã được dọn sẵn sàng, Huỳnh Ngưu và Bạch Dương chờ hắn trở về, cả hai chờ khá lâu nên thức ăn đã nguội lạnh. Cả hai đói chứ, song có ai dám ăn trước, khi người em Lý Đại Chủy chưa về ?

Tiểu Linh Ngư nhìn họ, cười hì hì thốt :

- Bốn hôm nay, các người có vẻ như những xử nữ, khuê môn bất xuất. Các người biết không, tại thị trấn vui đáo để, các người có muốn xem nhiệt náo hầy ra đó mà xem.

Huỳnh Ngưu cười khổ :

- Xem náo nhiệt thì ai lại chẳng muốn, song nghĩ đến cái thân phận của bọn này ngay tại vùng ảnh hưởng của Nga My Phái mà lộ diện thì tốt hơn cả nên ở nhà mà uống rượu. Thà làm kẻ ngốc chẳng biết trời biết đất mà sống lâu còn hơn ham vui mà chết gấp, thành ra còn ngốc hơn.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Cái bọ đạo sĩ trong Nga My Phái lợi hại đến thế à ?

Huỳnh Ngưu thở dài nâng chén rượu lên thốt:

- Đừng nói đến chuyện đó nữa, lão nhân gia uống đi, kéo rượu nguội lạnh, mát ngon.

Tiểu Linh Ngư mở chiếc bao đựng thịt trâu, gân trâu ra cười nhẹ bảo:

- Các người ăn với ta! Từ lâu ta nghe nói các cửa hàng thịt trâu tại đây có bí quyết muối thịt và nướng thịt có mùi thơm, ăn rất ngon. Mình đã đến địa phương này rồi nếu không thưởng thức cho biết mùi vị một thức ăn địa phương thì thật là uổng phí cuộc viễn du của mình lắm đó.

Huỳnh Ngưu mỉm cười:

- Đã có bọ hiếu tử hiếu tôn cung cấp cho những thứ cần dùng, hà tất lão nhân gia phải bận tâm.

Tiểu Linh ngư mỉm cười:

- Thì thỉnh thoảng mình thay đổi món vậy mà, cho lạ miệng một chút có sao.

Bạch Dương thốt:

- Người lớn cho, kẻ nhỏ không được khước từ !

Y ăn hết một miếng thịt lớn rồi, Huỳnh Ngưu đã ăn được đúng năm miếng.

Tiểu Linh Ngư đã uống mấy chén rượu, rượu chưa làm hắn say nhưng cái hứng đã lên cao. Cái hứng lên cao, thật sự mà lên, hay hắn giả vờ, điều đó chỉ có mỗi mình hắn biết, hắn cười hì hì, cười mấy tiếng mới thốt :

- Xem ra, kiếm pháp của phái Nga My quả thật danh bất hư truyền,

cho nên giang hồ bằng hữu đến đây ai ai cũng im hơi bật tiếng, chẳng dám hồng hách, nghênh ngang ! Sớm muộn gì, ta cũng phải tìm dịp biết qua kiếm pháp đó lợi hại như thế nào !

Huỳnh Ngưu mỉm cười:

- Lão gia xuất thủ thì bọn đạo sĩ đó sẽ cút đi hết, bỏ vắng tất cả những con đường trong thị trấn, biến thị trấn thành bãi cỏ hoang !

Bạch Dương nhìn gói đèn nhang, hỏi :

- Lão nhân gia định lên núi ?

Tiểu Linh Ngưu đáp :

- Bản ý của ta là định cùng các người lên đó cho các người mở rộng kiến văn hơn một chút, song các người chẳng dám xuất đầu lộ diện thì ta đành phải đi một mình vậy !

Huỳnh Ngưu chớp mắt :

- Lão gia nhân định chừng nào mới đi ?

Tiểu Linh Ngưu suy nghĩ một chút:

- Sáng sớm ngày mai !

Huỳnh Ngưu lại thờ dài :

- Thế là cái kế hoạch của lão nhân gia đã cải biến rồi ! Tiếc quá !

Tiểu Linh Ngưu cau mày :

- Tại sao người nói Huỳnh Ngưu nhìn hấn, điểm một nụ cười. Nụ cười có vẻ kỳ quái vô cùng.

Bạch Dương cười hắc hắc :

- Người là một tên tiểu tốt, người chưa tự biết mình là một tiểu tốt sao Bồng nhiên, từ hạng lão nhân gia, Tiểu Linh Ngưu bị Bạch Dương lời

xuống thấp, rất thấp, trở thành tiểu tốt, hấn vừa kinh hãi, vừa nổi giận, vỗ bàn kêu bốp một tiếng, vùng đứng lên, hét :

- Lão Sơn Dương ! Ngươi dám....

Hấn chưa buông hết câu đôi chân nhũn lại, hấn ngã xuống liền.

Bạch Dương cười khanh khách :

- Tiểu tốt ! Tiểu tốt ! Bây giờ thì chắc ngươi đã hiểu rồi chứ !

Tiểu Linh Ngư nằm dưới đất, cố hét :

- Rượu ! Trong rượu có độc !

Huỳnh Ngư cười hì hì :

- Ha, chúng ta cứ sợ là chẳng lừa được ngươi, cho nên bắt buộc phải uống rượu chung một bình với ngươi cho ngươi tin, bất quá chúng ta đã uống thuốc giải độc trước.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng :

- Mà tại sao hai ngươi làm như thế ?

Bạch Dương đáp :

- Ngươi tưởng bọn ta đến sơn trang của họ Mộ Dung là thực sự vì các món thuốc của họ mà đến à ? Một vài thứ thuốc của bọn liễu đầu họ Mộ Dung có xứng đáng gì cho Thập Nhị Quái Kiệt chúng ta phải nhọc nhằn xuất lực chứ.

Huỳnh Ngư tiếp liền :

- Cho ngươi biết, chúng ta vì ngươi mà đến Sơn Trang đó !

Bạch Dương nói luôn :

- Hiện tại, trong thiên hạ chỉ có ngươi là kẻ duy nhất biết chỗ Yên Nam Thiên chôn dấu báu vật. Xà Lão Thất muốn bắt ngươi nên bố trí

tai mắt khắp bốn bề Mộ Dung Sơn Trang, đồng thời thả chim câu tìm tất cả bọn ta, ngờ đâu bọn ta kéo nhau đến nơi thì liễu đầu Mộ Dung đã biến mất dạng.

Huỳnh Ngưu lại tiếp:

- Nhưng còn người, người ở lại ! Bọn ta tìm người khắp nơi chẳng thấy người đâu cả. Do đó bọn ta mới phóng hỏa thiêu trụi sơn trang.

Bạch Dương nói tiếp:

- Tất cả các ngôi nhà đều cháy, ngã xuống, chỉ còn hai gian nhà đá này và người đã biết chúng ta làm gì sau đó! Ta chẳng hiểu người có làm điều gì đắc tội với liễu đầu khiến cho nàng ta nhốt người vào thủy lao.

Huỳnh Ngưu thay phiên :

- Chẳng có gì làm lạ, bởi Mộ Dung liễu đầu buồn vui bất thường.

Tiểu Linh Ngưu thở dài.

Thì ra hấn bị lừa từ đầu đến cuối, trong khi hấn tưởng là hấn đã lừa được họ. Sự tình đã như vậy hấn còn nói gì nữa ? Thôi thì nó xảy ra làm sao hấn cứ chấp nhận làm vậy và cứ theo cái đà đó mà đi tới.

Hấn hỏi:

- Tại sao đến cuối cùng chỉ còn có hai người ?

Huỳnh Ngưu mỉm cười:

- Chúng ta biết người là một tiểu quý, nguy kế có thừa nên bức bách người phải tiết lộ ngay chỗ chôn báu vật rất có thể người chỉ vu vơ một chỗ nào đó, có thể người sẵn sàng dẫn chúng ta đi đến nơi đó nhưng thật sự thì người dẫn chúng ta đi khắp bốn phương trời, đi vớ đi vẩn, đặng hưởng cầu may, người sẽ nghĩ cách thoát ly hoặc giả hãm hại bọn ta.

Bạch Dương nói theo:

- Cũng may Huỳnh Ngưu ca ca của ta đoán định rất đúng, nếu để người tự do, thông thả thì người sẽ đi đến địa phương có kho tàng của Yên Nam Thiên. Điều cần nhất là chúng ta đừng làm chi cho người sanh nghi ngờ. Do đó có cuộc bố trí từ nhà họ Mộ Dung đến Kiếm Môn Quan, Từ Kiếm môn Quan đến đây.

Tiểu Linh Ngưu trừng mắt nhìn Huỳnh Ngưu hỏi:

- Người nghĩ ra điều đó ?

Huỳnh Ngưu mỉm cười - Người không cho rằng ta nghĩ ra ?

Hồi 21

Mạt Cưa Mướp Đắng

Trúng mê dược của bọn Huỳnh Ngưu và Bạch Dương, Tiểu Linh Ngưu không còn làm nổi một cử động nhỏ. Nhìn cả hai, hấn thở dài, điếm nụ cười khổ:

- Xem ra, đoán người qua dáng, thật là sự sai lầm lớn! Sự sai lầm đưa đến tai hại phi thường! Ta không ngờ, một kẻ có vẻ ngốc thế đó, lại có chủ ý giao quyết hơn quý! Ủng cho ta, đi sông đi biển không sao, trở về ao vũng lại phải cái nạn đắm thuyền!

Bạch Dương bật cười khanh khách:

- Trên giang hồ, những người bị hấn lừa, nhiều đến đổi không đếm nổi! Người, mới ngàn tuổi đó, cơ trí bao nhiêu chứ? Có bị hấn lừa cũng là sự hiển nhiên, than vắn thở dài là có nghĩa gì?

Tiểu Linh Ngưu thở ra:

- Tuy nhiên, ta lấy làm lạ, tại sao các người Huỳnh Ngưu cười hì hì, ngắt lời:

- Tại sao bọn ta biết là người hiểu sự bí ẩn của Yến Nam Thiên? Rất dễ! Người cùng đi với con gái của Cuồng Sư Thiết Chiến, tức nhiên người có liên quan với bọn Thập Đại Ác Nhân, hiện nay thì hầu hết bọn đó ở trong Ác Nhân Cốc, mà cái việc Yến Nam Thiên vào cốc, trên giang hồ ai ai cũng biết rõ. Một lý do khiến cho bọn ta nghi ngờ người, là người phải có tiếp cận với bọn Ác Nhân kia. Nếu người không ở hấn trong cốc, thì ít nhất người cũng thường ra vào nơi đó! Lý do thứ hai, là con gái Cuồng Sư Thiết Chiến trốn tránh khách giang hồ, chạy chết đến vùng Quan Ngoại, điều đó tại nguyên nhân nào, hấn người cũng biết chứ?

Thốt đến đó, y bật cười ha hả, hỏi:

- Bây giờ thì người minh bạch rồi chứ?

Tiểu Linh Ngư nín lặng.

Huỳnh Ngư tiếp luôn:

- Người tưởng là bọn ta ngu ngốc, đã bị người lừa, cho nên người không bỏ qua bịa chuyện đưa bọn ta đi khắp bốn phương trời, bắt bọn ta làm trâu làm chó, hầu hạ người! Người cho rằng mình có thủ đoạn. Bọn ta cứ để cho người thi hành mọi thủ đoạn, xem sao. Phải chi người có chút lương tâm, thì bọn ta áp dụng phương pháp khác!

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Thập Nhị Quái Kiệt cũng có lúc nói những lời chân thật nữa sao ?

Huỳnh Ngư mỉm cười:

- Trên giang hồ, nào ai biết đâu là thực, đâu là hư, và chẳng phải bất cứ gặp ai bọn chúng ta cũng bắt buộc phải đối xử bằng một thái độ duy nhất ? Cho nên, Thập Nhị Quái Kiệt vẫn có thể nói thật như thường, có điều đối tượng cần phải xét suy, lời nào là thật, lời nào là hư!

Bạch Dương tiếp:

- Người không nghe thiên hạ cho rằng, giang hồ đa trá hay sao ? Người bất quá chỉ là một đứa bé con, lại tập tễnh dấn thân vào cái thế giới đa trá, thiết tưởng người là một kẻ ngu nhất trần đời.

Dừng lại một chút, y tiếp luôn:

- Thập Nhị Quái Kiệt là hạng người gì, người hiểu chứ ? Người đừng cho là người thông minh, lừa nỏ cả bọn ta, muốn đùa cho vui vậy thôi, để người gỡ đủ mọi trò, có lẽ người đặc ý lắm, bởi người nghĩ rằng đã lừa bọn ta được rất dễ dàng! Dù cho Lý Đại Chủ gặp bọn ta, lão ấy cũng phải khổ như thường, huống hồ là người ?

Huỳnh Ngư nói theo:

- Bọn ta định chờ người tìm xong chỗ chôn dấu kho tàng của Yên Nam Thiên rồi sẽ giết người, song người giảo hoạt quá chừng, rất có

thể người chuẩn đi bất ngờ, do đó, đúng thời gian theo kế hoạch, bọn ta bỏ thuốc mê vào rượu, cho người uống.

Bạch Dương bật cười ha hả:

- Bây giờ thì bọn ta đã biết kho tàng đó chôn dấu tại Nga My Sơn rồi và tại một địa điểm quanh quần gấu đây chứ chẳng xa lắm, bọn ta chẳng còn sợ người giở trò ma trò quỷ chi nữa.

Huỳnh Ngưu cười quái dị, lần đầu tiên y mới lộ vẻ tàn khốc, khác hẳn vẻ người ngu ngốc trước kia:

- Giả như người bằng lòng chỉ chỗ cho bọn ta đỡ phải vất vả tìm kiếm mất thời gian, thì có thể bọn ta nường tay, tha thứ cho mà sống sót với đời. Người chẳng đến nỗi quá ngu, không biết tiếc mạng sống ?

Tiểu Linh Ngưu giương tròn mắt nhìn chúng, nhìn một lúc lâu hần vụt cười vang, hần cười thích thú, cười như bình sanh chưa có dịp cười.

Bạch Dương nổi giận, hỏi:

- Tiểu quỷ tưởng bọn ta không có cách bắt buộc người nói thật à ?

Tiểu Linh Ngưu ngưng cười, bữu môi hỏi lại:

- Lão quỷ! Người tưởng ta làm mưu kế của các người à ?

Huỳnh Ngưu bình tĩnh hơn Bạch Dương, điểm phớt một nụ cười, hỏi:

- Người có chủ ý quỷ quái gì, nói ra cho ta nghe xem ?

Tiểu Linh Ngưu thở dài:

- Nói, đương nhiên là ta nên nói, và chỉ nói toàn sự thật. Song ta sợ, các người nghe chưa dứt, là phải kêu khổ!

Huỳnh Ngưu cười nhẹ:

- Thật vậy à ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Không thật thì giả! Giả đó, mấy miếng thịt trâu không có độc! Thật sự chẳng có độc, nếu ta nói là độc, thì ta nói dối đó!

Huỳnh Ngư và Bạch Dương ngưng cười liền.

Bạch Dương chụp áo hắn, hấp tấp hỏi:

- Tiểu tử, ngươi nói gì ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Ta nói, ta là một ngốc tử, tuy ta định là sáng mai, ta đi tìm kho báu, tuy ta không cho các ngươi theo, song ta không thể bỏ qua không sát hại các ngươi! Bởi ta không muốn cho các ngươi sống, nên ta tẩm độc vào thịt trâu. Nếu ta muốn cho các ngươi sống, thì ta đã tẩm độc rồi!

Không muốn giết người, mới tẩm độc! Bằng muốn giết người, thì không tẩm độc!

Hắn có cái thủ đoạn buông lờ lửng những câu nói một cách ờ ờ như thế, ai nghe mà chẳng hoang mang ?

Bạch Dương biến sắc mặt đáng sợ, rung rung giọng bảo:

- Ngươi trao thuốc giải độc ngay!

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Phải! Phải! Đáng lý ta phải trao thuốc giải cho các ngươi! Trao giải được cho các ngươi rồi, ta nằm đây, chờ các ngươi giết chết!

Hắn cười lớn hơn một chút, đoạn tiếp:

- Các ngươi đừng quên, các ngươi muốn tìm báu vật, nên chẳng bao giờ các ngươi dám hạ độc, hại ta! Còn ta, chẳng bao giờ ta muốn các ngươi tìm báu vật, tự nhiên ta phải hạ độc, hại các ngươi không dám làm, chứ sao ta lại chẳng dám làm ?

Hắn cười lớn hơn chút nữa, tiếp:

- Mê dược, chẳng làm chết người, người bị mê rồi, cũng tỉnh. Độc dược thì luôn luôn làm chết người, dù có chậm một chút, cũng làm chết người đó là cái chắc!

Huỳnh Ngưu bỗng phát lên cười, kéo tay Bạch Dương lại, thốt:

- Phải! Phải! Bọn ta là ngốc tử, chỉ là ngốc tử! Bọn ta chẳng hiểu chi hết. Người bảo là bọn ta trúng độc, bọn ta thật là trúng độc!

Tiểu Linh Ngưu cười vang:

- Dương nhiên! Dương nhiên! Nhưng các người tin làm chi chứ? Ta nói sao mặc ta, các người nghĩ sao, mặc các người! Bây giờ, giả như các người thử sờ vào xương sườn thứ năm, dưới huyết Nhũ Căn xem, chắc chắn là chẳng có sao cả. Mà thôi, các người chẳng cần phải sờ, bởi chẳng có sao cả!

Huỳnh Ngưu và Bạch Dương không muốn sờ cũng phải sờ!

Không sờ, thì chẳng có sao, sờ rồi, cả hai biến sắc, cả hai cùng nhìn nhau, cả hai cùng bất động.

Tiểu Linh Ngưu cười hì hì:

- Tuy vậy mà cũng chẳng sao đâu. Các người không chết gấp trong vòng vài ba khắc, ta bảo đảm điều đó. Các người còn thừa thời gian hạ thủ sát hại ta! Dù có chết, trước khi chết cũng vẫn giết được ta như thường!

Hắn bảo chúng giết hắn, song lúc đó nếu hắn thu góp tất cả can đảm của người đời, đặt vào tay chúng, chúng cũng chẳng dám làm.

Bởi, chúng giết chết Tiểu Linh Ngưu rồi, còn ai trao giải dược cứu chúng?

Bạch Dương hỏi:

- Người... người... muốn như thế nào ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Nếu ta là các người, thì trước hết, ta lấy thuốc giải mê đưa ra, cho lão nhân gia uống, kế đó, ta tăng bốc, ta ve vuốt lão nhân gia, ta tán tụng như tán tụng tổ tiên, ta làm mọi cách cho lão nhân gia mát cái bụng, không còn giận hờn nữa, không bao giờ dám giở cái thói man trá thành đắc tội với lão nhân gia... Huỳnh Ngưu hừ một tiếng:

- Ta giải mê cho người, người lại không giải độc cho ta thì sao ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu theo lối mỉa:

- Phải! Phải! Các người không giải mê cho ta, ngược lại ta phải giải độc cho người! Cái đạo lý là vậy, cái đạo lý đúng mức công bình!

Bạch Dương nhìn Huỳnh Ngưu, Huỳnh Ngưu nhìn Bạch Dương, bỗng cả hai cùng bước về phía hấn.

Tiểu Linh Ngư thở ra:

- Độc, chẳng phải bất cứ loại thuốc giải nào cũng hóa trừ được, chỉ có người hạ độc mới biết độc tánh mà chọn thủ giải được khắc chế hữu hiệu thôi. Các người không tin, cứ tự tìm giải được, cứ thực nghiệm xem sao!

Hấn tinh quái quá, Huỳnh Ngưu và Bạch Dương bước đến, đã chắc gì chúng giải mê cho hấn ? Biết đâu chúng chẳng nghĩ là tự chúng có thể tìm thuốc giải và tin tưởng là chưa chết gấp, chúng hạ thủ giết hấn trước, rồi tìm thuốc giải độc sau.

Cho nên, hấn buông một câu, chặn ngay cái mưu đồ của chúng.

Quả nhiên, Huỳnh Ngưu và Bạch Dương dừng chân lại liền.

Thực nghiệm! Bất cứ về việc gì, chúng cũng có thể thực nghiệm, song đem sinh mạng làm vật thực nghiệm, dù hăm dọa giết chúng, chúng cũng chẳng dám làm.

Không dám làm, nên chúng chẳng dám giết Tiểu Linh Ngư bởi Tiểu Linh Ngư chết, là chúng cũng phải chết theo!

Chúng dừng chân lại, chúng nghĩ thầm, tuy nghĩ thầm song cái ý lại đồng:

- Ta cứ thề, dù hấn buộc thề độc, cũng chẳng sao, thề rồi ta để cho hấn giải độc xong, sau đó ta hạ thủ, có sao đâu ? Lời thề đối với ta là một cơn gió thoảng qua, chẳng có giá trị gì cả!

Rồi, không hẹn mà cũng đồng luôn, cả hai cùng quỳ xuống, cùng thề độc.

Chúng lướt tới, lướt bằng gối, đến gần Tiểu Linh Ngư, lấy thuốc giải mê nhét vào miệng hấn.

Cái gì, quan trọng đến đâu, người ta cũng có thể trừ hoãn, chỉ có sự sống là không thể chậm một phút, một giây. Chúng muốn mau thoát nạn, thì chúng phải giải nạn gấp cho Tiểu Linh Ngư.

Không lâu lắm, Tiểu Linh Ngư đứng lên được.

Hấn đưa tay vỗ vào y phục, phủi bụi đất bám đầy, rồi mỉm cười thốt:

- Thuốc mê và thuốc giải của Thập Nhị Quái Kiệt quả nhiên có khác! Hiệu nghiệm vô cùng! Hại người cũng nhanh mà cứu người cũng nhanh.

Huỳnh Ngưu cười khan:

- Tuy nhiên, thuốc giải của lão nhân gia còn hiệu nghiệm hơn!

À! Ba tiến lão nhân gia lại được dùng trở lại rồi!

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Thuốc giải gì của ta ?

Huỳnh Ngưu không cười được nữa. Y có cảm giác bị ai đó tung một ngọn cước vào cổ, uất nghẹn ngay.

Lâu lắm, y mới kêu lên được:

- Lão... nhân gia... Tiểu Linh Ngưu cười hì hì:

- Làm gì nóng nảy thế ? Đừng khẩn cấp! Ta lừa các người đó thôi, có chi đâu mà phải sợ hãi quá độ như vậy ?

Tuy nói thế, hắn vẫn lấy một chiếc bình nhỏ trong mình, đưa ra cho hai đối tượng xem, đoạn tiếp:

- Các người thấy không, chiếc bình ở nơi mình ta, rất tiếc là các người không chịu lục soát mà lấy! Phàm con người ta, lắm lúc không nên quá tự tin, mà cũng không nên quá tin tưởng vào lời nói của bất cứ ai!

Bạch Dương và Huỳnh Ngưu đang khổ sở vì muôn ý niệm phát sanh trong đầu óc, tương phản nhau quá mạnh.

Cả hai vừa tức, vừa uất, vừa hối, vừa thẹn, vừa muốn cứng mà cũng muốn mềm.

Rồi Huỳnh Ngưu chụp ngay chiếc bình, trút nửa phần thuốc trong bình vào miệng.

Bạch Dương biến sắc, gắt:

- Sao người uống nhiều thế ?

Huỳnh Ngưu cười hì hì:

- Tại ta ăn nhiều! Ta ăn đúng năm miếng kia mà!

Y còn tiếp:

- Một lý do khác, là ta lớn người, to vóc, phải áp dụng đúng tỷ lệ!

Bạch Dương sợ y nốc cạn bình thuốc, thành ra lão ta chẳng còn gì mà uống, vội giật chiếc bình, còn lại bao nhiêu, lão trút hết vào miệng.

Sau đó, cả hai trừng mắt nhìn Tiểu Linh Ngư, như ngầm bảo:

- Tiểu quỷ! Thử xem người chạy đi đằng nào, thoát khỏi tay bọn ta cho biết.

Tiểu Linh Ngư cũng nhìn chúng, hỏi:

- Các người nghe trong người ra sao ?

Không đợi chúng đáp, chàng bảo luôn:

- Sờ vào chỗ đó, xem còn đau nữa hay không ?

Cả hai cùng sờ, cùng ấn tay hơi mạnh một chút, cùng cười. Quả nhiên, chúng chẳng còn nghe đau nữa.

Bạch Dương tắc lưỡi:

- Thuốc giải thần diệu thật!

Huỳnh Ngư cười ghê rợn:

- Bây giờ thì người... Ba tiếng lão nhân gia lại bị vất bỏ một lượt nữa.

Y muốn dứt câu bằng những tiếng này:

- Có muốn chạy, cứ chạy! Xem có chạy thoát không nào!

Nhưng, y không nói thêm được nữa tiếng.

Đến lượt Tiểu Linh Ngư bật cười ha hả, thốt:

- Cái chỗ mà ta bảo các người sờ đó, đúng là địa điểm giao lưu của khí và huyết, nếu gặp lúc khí huyết giao lưu, các người sờ vào là phải nghe đau, bây giờ, thì khí đã qua, huyết cũng đã qua luôn, qua khỏi nơi đó rồi, dù các người có đâm vào, cũng chẳng nghe đau, nói gì là chỉ sờ nhẹ!

Cả hai sững sốt.

Rồi cả hai tức, uất, thẹn, hồi... trăm ngàn ý niệm phát sinh mâu thuẫn lẫn nhau.

Bạch Dương hét lớn:

- Tiểu quỷ! Thì ra ngươi lừa bọn ta!

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên, gật đầu:

- Phải! Tiểu quỷ lừa lão quỷ, hiển nhiên như vậy rồi. Nếu các ngươi thông minh một chút, hẳn phải nghĩ ra là món thịt trâu đó, đâu có phải do ta nấu nướng, ta không mó tay vào thì làm sao hạ độc được chứ? Hà huống nếu ta có hạ độc, tại sao ta không làm cho các ngươi chết luôn?

Huỳnh Ngư bỗng cười vang:

- Dù ngươi có thông minh, chẳng lẽ bọn ta là ngọc tử? Cho ngươi biết, dù chất mê được giải trừ, song ngươi không thể vận dụng chân khí trong vòng nửa khắc thời gian, bọn ta có thể hạ sát ngươi như thường.

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt:

- A? Thật vậy sao?

Huỳnh Ngư càng cười rợn hơn:

- Không thật thì giả! Giả đấy! Ta nói cho mà màng, màng thật hay màng hệt, cứ chờ xem thì biết!

Tiểu Linh Ngư lại nheo nheo mắt:

- A? Thế là thật?

Huỳnh Ngư trịnh trọng:

- Thật ra, ta không cầu phải giết ngươi, ta cứ cắt một vành tai của ngươi, ta thêu cái chót mũi của ngươi, sau đó, ta chặt luôn một cánh

tay, một ống chân của người! Chỉ bao nhiêu đó thôi! Ta chẳng cần chặt đầu người làm gì!

Tiểu Linh Ngư lè lưỡi:

- Ghê! Ghê quá! Ta sợ thật!

Huỳnh Ngưu khoát tay:

- Đừng sợ! Ta chẳng phải là Lý Đại Chủ, ta không ăn thịt người đâu. Giả như ta giết người, thì thịt của người, ta quăng cho chó ăn!

Y từ từ bước tới, từng bước, từng bước... Tiểu Linh Ngư không nhìn y, thản nhiên đếm:

- Một... hai... ba... bốn... năm... sáu... bảy... Hắn đếm đến tiếng thứ bảy.

Huỳnh Ngưu nhào tới, vung quyền đánh ra, hắn không hề nhìn y nữa mắt, mà hắn cũng chẳng chuẩn bị đếm tiếng thứ tám.

Hắn đã nghe tiếng gió cũng đủ biết những gì xảy ra rồi, những gì đó, gồm người lướt, quyền đánh ra, rồi người đảo đảo, người ngã xuống.

Thân hình hộ pháp của Huỳnh Ngưu ngã xuống, dễ dàng như một cọng tranh ngã, ngã với cái tư thế ít gây tiếng động nhất, thành ra chẳng vang lên lớn lắm, đáng lý thì phải vang ầm!

Rồi đôi mắt y long lên, đôi mắt đó không hề nhắm lại được, bọt trắng sùi ra hai bên mép, kêu phèo phèo.

Y như người mắc gió độc, có khác một điều là gương mặt chưa xám xịt thôi.

Bạch Dương kinh hãi, hét lên:

- Cái gì thế, hở ? Tại sao thế ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Có gì đâu ? Bất quá, thịt trâu thì không có độc, mà bình thuốc lại là thuốc độc, hấn tham lam, giành uống trước, lại uống nhiều, thuốc ngấm nhanh, hấn phải ngã là sự tất nhiên!

Bạch Dương sôi giận, vọt mình tới.

Lão ta vọt vào theo vòng cầu, uốn vút lên không, sắp sửa đáp xuống.

Nhưng, lão chẳng cần đáp xuống, bởi đang vút đi trên không, lão nghe nhũn người, rồi rơi xuống.

Chiếc trán xuống trước, chạm vào nền phòng, kêu một tiếng cốp.

Ngoài cái sự nằm bất động, lão còn u trán, nổi gu cao lên, to hơn nắm tay.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay cười lớn:

- Hay! Hay! Bây giờ thì ngươi trở thành độc giác sơn dương! Thêm một sừng, trông đẹp quá!

Vừa lúc đó, có tiếng thở dài bên ngoài vọng vào, rồi một câu than tiếp theo:

- Sống đã đến ngàn ấy tuổi, lại cho một đứa bé con gặt gẫm được, trâu và dê các ngươi từ nay còn mặt mũi nào mà nhìn thiên hạ nữa chứ!

Tiểu Linh Ngư kinh hãi, hét lên:

- Ai đó ?

Cánh cửa sổ hé ra, chỉ hé thôi, chẳng cần được mở rộng.

Một bóng người, vừa nhỏ, vừa dài, vừa trơn láng, chui qua khe hở vào phòng.

Người đó, chính là Bích Xà Thần Quân!

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, cười hì hì:

- A! Lâu quá, chúng ta mới gặp lại nhau! Thế nào, giỏi chứ ? Vào đây, mình làm mấy chén đi!

Bích Xà Thần Quân bật cười hắc hắc, thốt:

- Cho người biết, chất độc trong rượu của họ, do ta chế luyện ra đó, chỉ có mỗi một mình ta biết rõ độc tánh thôi. Người đừng hy vọng nói đông nói dài chờ cho chất độc tiêu tan, để phản ứng. Dù người nói ngàn lời, vạn lời, người cũng chẳng có thì giờ khôi phục công lực, vận dụng chân khí.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Thế ra, cái số của ta đến đây là hết rồi! Nhất định ta phải chết. Thật là thảm thương cho ta quá!

Bích Xà Thần Quân gật đầu:

- Chắc vậy rồi!

Lúc đó, Bạch Dương và Huỳnh Ngư rên rỉ. Bạch Dương rên khấp khấp, Huỳnh Ngư thì rên ồ ồ, mắt thấy rõ, nhưng toàn thân lại cứng đờ, chúng nghe hết, thấy hết, nhưng chẳng cử động được, chẳng nói được.

Chất độc chúng trúng phải, nguy hại gấp mười lần loại độc của Bích Xà Thần Quân.

Nhìn chúng, Bích Xà Thần Quân biến sắc, kêu lên:

- Cương Thi Tán của Bán Nhân Bán Quỷ!

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Người có nhãn lực khá đó! Hai vị nhân huynh này may mà uống ít đấy, nên chẳng đến nỗi phải chết, bất quá, chỉ trong nửaa khắc thời gian nữa, là thân thể cứng đờ luôn, cứng đờ mãi mãi đến suốt đời, có muốn đi đâu thì cũng phải nhờ người khiêng, hoặc đá lăn lăn như khúc gỗ tròn.

Huỳnh Ngưu và Bạch Dương đổ mồ hôi lạnh, hạt to bằng hạt đậu, rơi độp độp xuống nền, mồ hôi càng đổ, tiếng rên càng vang lớn.

Bích Xà Thần Quân hỏi:

- Có phải hai vị nhân huynh muốn cho tiểu đệ cứu nạn chăng ?

Huỳnh Ngưu và Bạch Dương cố gắng gật đầu, nhưng chiếc đầu rung không nổi, cần cổ cứng đờ. Bất quá chiếc đầu chỉ nhit động nhẹ một ít thôi.

Bích Xà Thần Quân cười hất hất:

- Một kho tàng, một người hưởng, nghĩ ra cũng nhiều quá, nhưng đem chia cho ba, thì mỗi phần lại quá ít. Mà, con người ai cũng muốn hưởng nhiều, sự hưởng nhiều của một người đương nhiên phải gây nên cái khổ cho hai người còn lại!

Lão dừng lại, cười lên ha hả, rồi tiếp:

- Hà huống, hai vị từng nói với tại hạ là sẽ lưu ký hiệu dọc theo đường cho tại hạ biết. Dám hỏi hai vị, ký hiệu đó, hai vị có lưu lại không, ký hiệu như thế nào, lưu lại ở đoạn đường nào ? Nếu tại hạ không cho người trà trộn vào cái bọn hiếu tử hiền tôn của hai vị, thì tại hạ còn biết hai vị đi về phương trời nào mà theo ?

Còn bao nhiêu mồ hôi lạnh, Huỳnh Ngưu và Bạch Dương đều tuôn ra hết, đầu ướt, mặt ướt, toàn thân ướt, mồ hôi càng tăng, thần sắc càng giảm, ánh mắt như mờ vì quá khiếp hãi.

Bích Xà Thần Quân lại cười vang:

- Hai vị thường ngày thích làm những trò quỷ, trò ma, giờ đây nếu có trở thành một cái xác cứng đờ, kể ra cũng hợp lý, vì bằng hữu với nhau.

Đột nhiên, lão ngưng cười, rồi quay mình, bước về phía Tiểu Linh Ngưu.

Tiểu Linh Ngư tỏ vẻ thần nhiên thốt:

- Giả như người muốn điểm huyết ta, thì người nên điểm nhẹ tay, bởi ta không còn vận dụng chân khí được, người điểm mạnh là ta chết liền, mà ta chết liền thì không thú vị lắm.

Bích Xà Thần Quân bật cười ghê rợn:

- Thế thì thôi vậy, ta không điểm huyết người làm chi. Ta có phương pháp khác, cái phương pháp đó sẽ làm cho người khoan khoái hơn, người có cảm giác, nhột nhột, tẩn tẩn rợn rợn, mê ly hơn cái cảm giác lúc người tiếp cận một nữ nhân. Ta bảo đảm điều đó, người cứ tin ta.

Câu nói của lão vừa buông dứt, một con rắn nhỏ từ trong tay áo của lão chun ra, con rắn nhỏ hơn chiếc đầu đũa, màu xanh, sáng ngời, màu xanh phản chiếu với màu đỏ của chiếc lưởi nó đưa ra, lia qua lia lại.

Tiểu Linh Ngư dù có cái mặt to bằng núi, cũng phải rợn người.

Ổng ta áo của Bích Xà Thần Quân mừng tượng một hang rắn, con này vừa bò ra, con khác lại nối tiếp, trong thoáng mắt, hơn mười con nhút nhít bên ngoài tay áo, tất cả đều xanh, chớp sáng.

Từ trong tay áo bò ra những con rắn có vẻ chậm chạp, nhưng ra khỏi tay áo rồi thì chúng nhanh nhẹn phi thường.

Đã có mấy con phóng qua mình Tiểu Linh Ngư, con thì bò nơi mặt, con lại chui nơi giày.

Sau cùng, số rắn đó đã di cư từ tay áo Bích Xà Thần Quân, sang qua mình Tiểu Linh Ngư.

Rắn, hẳn phải tanh hôi, hẳn phải lạnh, chúng bò trên da thịt người, đừng nói chi là sợ, bởi người sợ là cái chắc rồi, người cảm thấy khó chịu vô cùng, miệng thì buồn nôn, da thịt ớn ớn.

Tiểu Linh Ngư trăn mình mà chịu, chẳng những không dám nhút nhít, mà cũng nín thở luôn.

Bích Xà Thần Quân đưa ngón tay cái và ngón giữa lên thốt:

- Giả như ta búng một cái chóc, thì người lập tức về châu tiên tổ liền! Ta bảo đảm người ra đi phiêu phiêu phưởng phưởng, như tiếng nhạc du dương, lơ lửng chấp chờn!

Đoạn lão cười hì hì, hỏi:

- Đúng là một diễm phúc! Người có muốn hưởng cái diễm phúc đó không ?

Tiểu Linh Ngư kêu lớn:

- Ta không thích loại diễm phúc đó đâu!

Bích Xà Thần Quân hừ lạnh:

- Người van cầu ta dung tha ?

Tiểu Linh Ngư nhếch nụ cười khổ:

- Người muốn đến nơi nào ta sẵn sàng đưa người đến nơi đó.

Bích Xà Thần Quân chớp mắt, niềm hân hoan thoáng hiện nơi gương mặt.

Lão không đáp câu nói của Tiểu Linh Ngư, chỉ hỏi lại:

- Có đúng là cái kho tàng đó được chôn dấu tại Nga My Sơn chăng ?

Tiểu Linh Ngư quả quyết:

- Nhất định như vậy rồi!

Bích Xà Thần Quân nuốt nước bọt kêu một tiếng ực, thốt:

- Nếu vậy thì trong đêm nay, ta sẽ thấy tận mắt những bạc vàng, châu ngọc, những bí kíp vô giá, ghi chú những tuyệt học kỳ công!

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Mắt thấy, nào có nghĩa gì ? Tay sờ được, mới đáng kể, tay muốn quơ, muốn nhặt món nào tùy ý, bỏ lại cũng được, mang đi hết cũng chẳng sao, chỉ cần tự lượng sức mình có khuôn đi tất số nổi hay không!

Bích Xà Thần Quân nhảy dựng lên, nhảy luôn mấy lượt, đoạn giục:

- Đi! Đi ngay!

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Đi! Đi như thế này! Mấy con rắn ác ôn đó... Bích Xà Thần Quân cười nhẹ:

- Chúng đeo nơi mình người là có phúc lắm đấy nhé, còn kêu la nổi gì chứ ?

Người biết không, chúng có cái tên là Xà Mỹ Nhân đó!

Tiểu Linh Ngư nhăn mặt:

- Nhưng mỹ nhân nhỏ quá, ta không thích chút nào! Huống chi, đi đường mà chúng cứ quấn quít như vậy, khổ quá! Làm sao ta đi được chứ ?

Bích Xà Thần Quân điềm nhiên:

- Tiểu quý ơ! Ta làm sao canh giữ người được ? Ta phải nhờ chúng làm hộ ta cái việc giám thị. Ta bảo đảm, chúng hiền lắm, hiền như xử nữ, miễn là người biết điều, đừng chạy hoang, đừng vọng động, đừng chạm đến chúng, người sẽ được bình an như thường. Cho người biết, chúng chỉ ngoạm vào da người một tí thôi, là người sẽ vĩnh biệt cõi đời!

Lão bật cười ha hả!

Người ta cười, nghe vui tai, lão cười nghe sao mà đáng khiếp quá!

Tiểu Linh Ngư còn nói chi được nữa, bắt buộc phải đứng lên.

Hắn đứng lên rồi lại phải đi theo Bích Xà Thần Quân.

Đi, không phải là chuyện khó khăn, dù mang bệnh mà đi, dù còn chất độc trong mình, dù chưa vận khí được.

Aùc nhất là mang cả một đàn rắn độc nơi mình mà đi, phần hắn dĩ nhiên chỉ dám nhút nhít đôi chân, bước theo Bích Xà Thần Quân, ngoài cử động đó, hắn chẳng dám làm một cái gì khác cả, hắn hiện tại là một cái xác cứng đờ, trừ đôi chân.

Nếu chỉ có thể thôi, cũng chẳng khổ sở lắm.

Cái điều khổ sở thực sự cho hắn, là những con rắn có chịu nằm yên một chỗ cho hắn đâu ?

Chúng du lịch khắp mình hắn, làm hắn có những cảm giác y như Bích Xà Thần Quân đã nói:

nhột nhột, lạnh lạnh, rợn rợn.

Bình sanh, hắn chưa hề lâm vào cảnh khó chịu như thế này! Hắn đúng là một con trâu, bị xỏ mũi, người ta dắt đi đâu thì dắt, chẳng dám khịt khịt... Hắn ra đến bên ngoài cửa rồi, vẫn còn nghe tiếng rên của Huỳnh Ngư và Bạch Dương, tiếng rên có một âm vang khác trước, mừng tượng cả hai gọi hắn, gọi Bích Xà Thần Quân.

Tiếng rên như van cầu, như mắng chửi, dù là người có cái tâm sắt đá, cũng phải kích động như thường.

Nhưng, cái tâm của Bích Xà Thần Quân tuy không là bằng sắt, bằng đá, tuy bằng thịt bằng máu, khổ nổi lại là bằng thịt chết, máu chết, thì tiếng rên kia có thể thấm bao nhiêu, cũng chẳng khác nào tiếng gió gào giữa sa mạc hoang vu.

Còn Tiểu Linh Ngư, hắn dù thương người, trước hết hắn cũng phải thương lấy hắn chứ!

Cái bản thân chưa gìn giữ được an toàn, còn chiếu cố đến ai được ?

Một tên công nhân khách sạn bước tới, đến trước mặt hắn, vừa cười vừa thốt:

- Thiếu gia... Y cười, y nói, bởi y chưa nhìn kỹ Tiểu Linh Ngư.

Nói được hai tiếng, y ngưng câu liền, mặt tái xanh, rồi ngã xuống, hôn mê liền.

Đừng nói là y, cho dù là bất cứ ai khác, thấy đàn rắn trên mình của Tiểu Linh Ngư, cũng phải xỉu như y!

Tiểu Linh Ngư cười khở, tự thốt:

- Hiện tại, chắc ta có vẻ ưa nhìn lắm! Trên thế gian này, thiên hạ trang sức bằng vòng vàng, hoa bạc, nạm ngọc, cẩm châu, còn ta thì trang sức bằng rắn! Rắn vắn đầu, rắn vòng cổ, rắn đeo tai! Rắn bám ngực, thay huy chương, rắn ở mọi nơi, rắn chớp sáng như châu ngọc! Nếu có thể, ta sẽ tặng những món trang sức này, về Tiểu Tiên Nữ và Mộ Dung Cửu!

Hắn nói gì, mặc hắn, Bích Xà Thần Quân chẳng hề lưu ý nghe nữa tiếng, hoặc giả lão có nghe, song lão phớt tỉnh như thường.

Than cho thân phận mình xong, hắn lại quơ quàng đến chuyện khác:

- Thực ra, ai vẽ bức họa đồ, không được khéo tay lắm, những nét rất mơ hồ, nếu mình không thông minh, vị tất mình suy nghiệm nổi nơi chôn giấu kho tàng! Mình phải mất trọn một đêm, tra cứu!

Bức họa đồ!

Chỉ có cái món này mới làm cho Bích Xà Thần Quân động tâm thôi.

Lão chớp mắt, hỏi liền:

- Lối vào, có phải là ở phía trước mặt chăng ? Hay là ở phía sau núi ?

Tiểu Linh Ngư buông nhẹ:

- Phía sau... Hấn không kịp dứt trọn câu.

Rồi Bích Xà Thần Quân lạnh lùng tiếp:

- Từ đây đến phía sau núi, ta không cần sự hướng dẫn của người nữa. Dù vậy, người cũng phải đi theo ta, nếu khôn hồn thì chẳng bao giờ ly khai ta. Giả như người làm một cử động gì, như gọi, như ra ám hiệu, để cho người khác lưu ý đến cái việc tìm kho báu này, thì nhất định là người phải khổ với mấy con rắn!

Tiểu Linh Ngư thở dài, rồi điểm một nụ cười, dĩ nhiên một nụ cười không hồn:

- Ta câu dẫn ai khác làm chi ? Trên thế gian này, tất cả người mọi giới đều là cừu nhân của ta, ta có giúp cừu nhân ta làm giàu, làm có mà chi ? Yên trí đi, ta chẳng có bằng hữu, người đừng lo sợ ta gọi bằng hữu đến chia của với người!

Bích Xà Thần Quân nạt:

- Câm! Ta không muốn nghe người lý sự. Cứ ngậm miệng mở tai mà nghe ta, làm theo ta thôi!

Tiểu Linh Ngư lại thở dài:

- Nói như vậy có sao đâu ? Đến những lời như vậy, ta cũng không được phép nói nữa à ?

Mất cái phận sự hướng dẫn rồi, bây giờ hấn lại bị người dắt đi, như kẻ mù được người sáng mắt dắt đi.

Bích Xà Thần Quân đi nhanh, hấn phải đi nhanh, Bích Xà Thần Quân chậm bước, hấn phải chậm lại. Đi qua những đoạn đường nào, hấn chẳng biết rõ, bởi chiếc bao bố màu đen che khuất đôi mắt.

Một lúc sau, hấn nghe chung quanh vắng lặng lạ lùng, gió vờn bên mình hấn, lạnh lạnh.

Bỗng, hấn cảm thấy tay mình bị nắm, rồi mình bị lôi vào một bụi cây cỏ.

Tiểu Linh Ngư thăm nghĩ:

- Cái lão quỷ này hẳn trông thấy ai đó đáng sợ lắm... Bích Xà Thần Quân nghiêng đầu kê miệng sát bên tai hắn, hăm:

- Người thốt một tiếng nhỏ, là cầm như mất mạng nhé!

Ngoài xa sáu, bảy trượng, có tiếng nói vang lên:

- Liễu đầu Thiết Tâm Nam làm sao mà vừa đến đây lại biến đâu mất ?

Tiểu Linh Ngư giật mình.

Âm thanh đó, đúng là của Tiểu Tiên Nữ! Nàng đến đây làm gì ? Sao lại có ta Thiết Tâm Nam đi với nàng ?

Thế có Mộ Dung Cửu ở trong đoàn chằng ? Chẳng lẽ cũng có luôn Cổ Nhân Ngọc?

Nhưng hắn không cần nghĩ ngợi lâu.

Bởi, Mộ Dung Cửu đã cất tiếng:

- Chỉ sợ nàng thấy bọn ta, cho nên ẩn mặt chằng ?

A!

Thì ra, họ không đi chung đoàn với nhau và Thiết Tâm Nam bị Tiểu Tiên Nữ và Mộ Dung Cửu theo dõi!

Tiểu Linh Ngư sợ thật.

Trong trường hợp này, bắt buộc hắn phải sợ, chứ nếu vào lúc nào khác, ở nơi nào khác, gặp cả hai cùng chung một chỗ, thì hẳn thích thú phi thường.

Hắn thích thú vì đành rằng cả hai cùng có ý giết muốn hắn, song hắn thừa thủ đoạn khích họ, cho họ hờn dỗi với nhau, rồi họ đánh nhau,

trong hai, hẳn có một bảo vệ hẳn.

Hẳn thích nhất là những cảnh nhiệt náo, có đánh nhau, là hẳn thích rồi.

Nhưng ở nơi khác, họ vì tự ái mà đánh nhau.

Còn tại đây, nếu họ có mặt là vì kho tàng, họ đã liên minh mà đến, thì cái thế liên minh của họ, khó cho hẳn phá vỡ lắm!

Tuy sợ, hẳn lại vái van cho hai nàng phát hiện ra hẳn gấp.

Mà làm sao cho hai nàng phát hiện ra hẳn ?

Giả như hẳn nhit động một chút, hẳn gọi một tiếng, dù hai nàng có cánh cũng chẳng đến kịp, đàn rắn ác ôn kia ở ngay trên mình hẳn, chủ rắn lại ở kề cận hẳn.

Liệu hẳn sống nổi mà chờ hai nàng vượt khoảng cách sáu, bảy trượng đó chẳng ?

Tiểu Tiên Nữ trầm giọng:

- Chúng ta âm thầm theo sau, suốt đoạn đường dài, nàng chẳng hề hay biết, nàng lại thất tha thất thểu như kẻ mất hồn, có lưu ý đến cái gì đâu mà phát giác ra bọn ta ?

Nàng chỉ mơ màng đến tiểu quý, dù có cả một đoàn quân đi sau, chưa chắc gì nàng nghe tiếng động!

Mộ Dung Cửu cũng trầm giọng:

- Thơ thơ lo ngại mình không tìm gặp nàng ?

Tiểu Tiên Nữ buông nhẹ:

- Ngu thơ chỉ sợ... chỉ sợ... Mộ Dung Cửu cười nhạt:

- Nói thế, chứ thơ thơ đâu có sợ chẳng gặp nàng ? Gặp cũng tốt, không gặp cũng chẳng sao, gặp hay không gặp, điều đó không quan

hệ gì, phải vậy chẳng ? Cái điều quan hệ, là gặp hay không gặp tiểu quý đó, phải vậy chẳng ?

Tiểu Tiên Nữ nhìn nhận liền:

- Đúng vậy đó! Ngu thơ chỉ sợ không tìm ra tiểu quý... Không gặp tiểu quý thì làm sao móc quả tim của hắn ? Không móc được quả tim của hắn, thì làm sao ngu thơ hả giận chứ ? Phải làm sao, phải làm mọi cách moi quả tim của hắn, để xem nó có mấy lỗ, mấy hang, nó có bao nhiêu thớ thịt, nó màu sắc gì ? Ngu thơ không ngại mất thì giờ xé từng thớ thịt của quả tim hắn, mà đếm!

Mộ Dung Cửu điềm nhiên:

- Mấy lỗ, mấy hang, bao nhiêu thớ thịt, điều đó thì tiểu muội miễn nói đến, chứ còn về màu sắc, thì đen là cái chắc! Tim của quý thì đương nhiên là đen rồi!

Âm thanh cuộc đối thoại giữa hai nàng vang lên, thoạt đầu còn cách độ sáu, bảy trượng, dần dần nghe nhỏ hơn, âm thanh nhỏ là hai nàng dần dần đi xa hơn.

Tiểu Linh Ngư trông chờ, van vái cho hai nàng tiến về phía hắn, song hai nàng lại đi ngược chiều.

Để cho hai nàng đi luôn sao ? Tiểu Linh Ngư có thể gọi to, cho hai nàng trở lại chẳng ?

Bởi không làm được điều đó, hắn hận vô cùng.

Muốn, mà không làm được theo ý muốn, hận mà không làm gì được cho hả hận, hắn đành chịu với cái gì xảy ra, cứ xảy ra, chứ còn biết sao bây giờ ?

Nhưng, chẳng phải vậy mà hắn hoàn toàn thất vọng.

Hay đúng hơn, hắn chẳng hề tuyệt vọng. Còn một hơi thở cho hắn là còn một tia hy vọng cho hắn.

Tuyệt là dứt, dứt vĩnh viễn, song hắn chưa nghĩ là phải dứt vĩnh viễn,

bất quá, thất vọng trong phút giây này, để chờ cái hy vọng sẽ đến với hấn.

Hấn suy qua khẩu khí của Tiểu Tiên Nữ và Mộ Dung Cửu, hấn phát họa trường hợp Thiết Tâm Nam, thoát đầu, nàng được hai liểu đầu đó buông thả cho nàng đi, nàng đi rồi, hai liểu đầu âm thầm theo sau.

Cái mưu kế của hai liểu đầu, cổ hủ quá, đơn giản quá, thế mà ai ai cũng bị vào tròng!

Nhưng, Thiết Tâm Nam đi đâu ?

Hai liểu đầu theo nàng đến đây, tức nhiên nàng phải đến đây chứ, đã đến đây rồi, sao nàng lại mất dạng ?

Nàng đến đây, chắc chắn là không phải vì kho tàng, báu vật đó rồi vậy.

Điều này, Tiểu Linh Ngư dám bảo đảm là đúng mười mươi.

Hấn nghĩ rằng, nàng đến đây, là chờ đón hấn, bởi nàng hiểu, kho tàng ở tại Nga My Sơn, và thế nào hấn cũng mò mẫm đến Nga My Sơn.

Song, nàng cũng thừa hiểu là Mộ Dung Cửu đã nhốt Tiểu Linh Ngư trong nhà đá, Mộ Dung Cửu đã đổ chì, bít lỗ khóa rồi, Tiểu Linh Ngư dù có cách thoát ra được, cũng còn lâu.

Thế tại sao nàng đến đây để chờ đón hấn ?

Hoặc giả, trong những phút giây sau cùng, nàng cảm thấy cuộc đời điều linh phiêu bạt của nàng quá khổ, nên muốn dừng bước lại và khi dừng bước, nàng phải có một sự nghiệp trong tay.

Do đó mà nàng nghĩ đến kho tàng, rồi tìm về Nga My Sơn ?

Yù niệm phát sanh liên tục, ý này lên, lên rồi đi qua, ý khác nối tiếp, ý niệm đảo lộn bên trong, ánh mắt của Tiểu Linh Ngư cũng đảo lộn lên bên ngoài.

Vô ích, hắn chẳng thấy một bóng hình nào thấp thoáng.

Cái điều hắn mong mỗi, không đến, thì tai nạn của Bích Xà Thần Quân cũng chẳng đến.

Bích Xà Thần Quân hừ một tiếng, rồi hấn hấn học bên tai hấn:

- Hay là người đã tiết lộ chỗ chôn giấu báu vật cho nhiều người biết ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Người tưởng ta có thể làm được một việc như vậy à ?

Bích Xà Thần Quân không lưu ý đến câu nói đó, chỉ hỏi luôn:

- Ngoài người ra, còn ai biết địa điểm nữa chẳng ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Còn chứ! Ngoài ta ra, còn có Yến Nam Thiên! Cái người chôn giấu hấn phải biết địa điểm chứ!

Hấn mĩa, nhưng Bích Xà Thần Quân không tức, trái lại lão màng, lão thờ phào phào, khoan khoái, lão thốt:

- Chúng ta đã đến phía sau núi rồi, bây giờ người, phải dẫn đường.

Tiểu Linh Ngư sáng mắt lên, đúng lúc chiếc bao bố được Bích Xà Thần Quân lấy ra khỏi mặt hấn.

Thời gian đang đêm, song là đêm có nhiều sao quá, nên không gian vẫn sáng. Với ánh sáng đó, cảnh núi đẹp vô cùng. Huống chi, đây là một danh sơn!

Tiểu Linh Ngư thở phì phì mấy tiếng, rồi cười hì hì thốt:

- Bây giờ, ta mới biết, làm một kẻ mù, chẳng thích thú chút nào.

Hồi 22

Âm Sai, Dương Thố

Nga My Sơn, hiểm tuấn phi thường, mà cũng hùng vĩ phi thường. Nó cao hơn Ngũ Nhạc, nó đẹp gồm tú khí của chín châu. Ai đến Nga My rồi, được du hành ở phía hậu, mới thấy rõ cái uy nghi của nó.

Đứng phía sau núi nhìn ra bao la, nhìn xuống mông mênh, mới thức ngộ con người là hạt cát, mà hồn phách do tạo hóa đặt vào cũng tháp cánh mà bay, bởi cảm thấy cái nơi tạm ngụ quá nhỏ, quá hèn trở về giữa khoáng đạt của không gian ...

Theo con đường dốc tiến lên không bao lâu là du khách như chập chờn trong sương mù, càng lên cao, như càng đi vào mây, mây từ dưới xa lưng chừng núi lên tận đỉnh, mây giăng mắc bốn bề. Nếu cho rằng hoang vu cô tịch cũng được, bởi có cái thiên nhiên nào chẳng cô tịch hoang vu ?

Và nơi đây, bỏ một vùng quanh chân núi, tất cả các nơi còn đượm thiên nhiên, nhân lực chưa xâm nhập mấy mai, trừ một vài ngôi chùa rải rác đâu đó. Chùa chưa phải là chứng tích xâm nhập của nhân lực đối với thiên nhiên, trái lại chùa nói lên sự trở về thiên nhiên của nhân lực.

Tiểu Linh Ngư hiện tại tuy thoát khỏi sự kềm chế của Bích Xà Thần Quân, tuy chạy nhảy tự do, song còn mấy con rắn độc trên mình kia là một bản án tử hình treo sẵn, hắn có phải hoàn toàn thoát nạn đâu ? Bích Xà Thần Quân cố gắng theo hắn, hắn cũng cố gắng chạy lên, chạy mà có chết cũng chạy, chứ ở lại rồi đã chắc gì thoát khỏi chết với những con rắn ? Hắn chạy, bắt Bích Xà Thần Quân phải chạy theo, hắn chết Bích Xà Thần Quân cũng phải chết theo, như thế là sướng lắm rồi, chẳng bù với cái việc hắn phải chết một mình sao ?

Chạy một lúc, cả hai thở hồng hộc. Bích Xà Thần Quân hỏi qua hờn hển :

- Đến chưa ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng :

- Người còn cho là chạy chậm nữa à ? Cho người biết lạc lỏng vào vùng này, nếu chẳng có ta dẫn đường, thì dù người tìm đúng bảy ngày đêm, vị tất thấy địa điểm !

Đột nhiên Bích Xà Thần Quân bật cười lớn, vuốt một câu :

- Ta biết người là một tiểu tử giỏi dẫn lanh lệ, ta phải nhìn nhận kém người, kém xa !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Phải đó ! Hiện tại thì ta hơn người, hơn ở mọi phương diện ! Bởi kho tàng chưa hiện ra trước mắt thì cái gì ta cũng hơn người, giả như ta có cái đuôi dài một dặm, người cũng chịu khó đi từ mông ta đến cuối đuôi mà vuốt, vuốt xuôi rồi vuốt ngược, vuốt đến khi nào kho tàng xuất hiện, người chặt luôn đuôi ta, rồi chặt luôn đầu ta !

Bích Xà Thần Quân ngọt giọng :

- Đừng nói nhảm, tiểu quý ! Người cứ yên trí, chẳng bao giờ ta giết người, gặp kho báu rồi ta còn đổi đái tử tế với người hơn, ta nhất định đối tốt với người mà ! Người...

Bỗng, lão hét lên :

- Tiểu quý ! Ra đây ! ... Ra đây ngay ! ...

Lão đang đắc ý, cứ thốt mà chẳng cần nhìn, chùng nhìn lại Tiểu Linh Ngư biến đâu mất. Không thấy Tiểu Linh Ngư, Bích Xà Thần Quân xuất hạn ước đầu, ước trán.

Lão quát lớn, bất chấp bọn Mộ Dung Cửu nghe hay không nghe :

- Người chui ở đâu, ra đây ngay ! Cho người biết, ta chỉ hút gió một tiếng, ta chỉ búng tróc ngón tay, là người mất mạng liền ! Vô luận người chui ở xó nào, hang vách nào, người cũng phải chết ! Đừng mong thoát khỏi tay ta, vô ích !

Đêm càng xuống sâu, không gian càng trầm tịch. Chẳng có một tiếng động, chẳng có một bóng hình thấp thoáng chung quanh. Tiểu Linh Ngự biến mất. Bích Xà Thần Quân khẩn cấp quá chừng, luôn luôn dậm chân, luôn luôn hét. Hét mãi, lão lại dọa :

- Bích Ty Xà của ta, còn có cái tên là Phục Cốt Trùng, chúng cứ bám mãi nơi mình người, như dính liền với da, với thịt, xương, nếu ta không ra lệnh, chẳng bao giờ chúng rời người ! Nếu ta ra ra lệnh, chúng ngoạm người liền. Người chết đi, chui xuống mồ, chúng cũng bám sát, chui theo. Suy nghĩ đi, tiểu quỷ, đừng ngu dại mà làm một việc tai hại thì có, chứ chẳng hề ích lợi !

Bỗng, có tiếng cười sảng sặc vang lên bên cạnh lão, rồi Tiểu Linh Ngự lên tiếng :

- Ta ở đây, có đi nơi nào đâu. Người làm gì mà rối lên như vậy ?

Bích Xà Thần Quân đảo mắt tìm mãi. Lâu lắm lão mới phát hiện ra một cái hang nhỏ ẩn sau những giây leo buông phủ chằng chịt từ những cành cây, dưới đất lại có cỏ mọc dày đan lên. Đêm khuya, tối tăm, tuy có chậm một chút, lão tìm ra được cái hang đá nhỏ đó, kể nhãn lực của lão cũng khá lắm. Tiểu Linh Ngự đang ở trong cái hang đó.

Hắn gọi :

- Vào đây ! Cái hang này là lối vào của kho tàng đây !

Thấy cái hang, tìm được hắn, Bích Xà Thần Quân sôi giận, định xử trị hắn một phen, song khi nghe hắn nói cửa hang là lối vào kho tàng, lão hết giận liền. Lập tức lão cúi mình chui qua cỏ, qua giây leo, vào đến chỗ Tiểu Linh Ngự đang nấp.

Lạnh ! Ở đó sao lạnh quá chừng, người có công phu tu vi như Bích Xà Thần Quân cũng lạnh như thường, mà lại lạnh trên sức chịu đựng.

Lão thở dài thốt :

- Chỉ có mỗi một Yển Nam Thiên mới tìm ra nơi thần bí như thế này

để chôn giấu báu vật !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng :

- Nếu chôn dấu kho báu ở nơi giản dị nào khác, thì giờ đây người có cát công tìm kiếm chẳng ? Nó đã về tay bất cứ ai khác rồi, nó đâu có chờ cái đêm nay, người đến viếng thăm nó, khuôn dọn nó ?

Bích Xà Thần Quân cười hì hì :

- Phải ! Phải phải ! Người nói đúng ! Địa điểm có thần bí, mới ít người biết được, nên nó còn đó, chờ đợi chúng ta ! Nhờ có bức họa đồ, chứ nếu không thì giả như biết rằng báu vật chôn giấu tại Nga My Sơn, chẳng ai nghĩ ra báu vật ở tại đây, có thể họ sẽ quật ngã cả dãy Nga My này cũng nên, quật ngã cũng chẳng hy vọng gì tìm được !

Lão dừng lại một chút, vỗ tay lên vai Tiểu Linh Ngư, cười mấy tiếng , tiếp :

- Mà cũng nhờ người ! Phải nói là nhờ người, hoàn toàn nhờ người mới đúng !

Tiểu tử ơi ! Sao ta yêu người quá chừng !

Cuối cùng, lão kêu khẽ:

- Yến Nam Thiên ! Yến Nam Thiên ! Uổng phí tâm tư của người ! Chung cuộc rồi người cũng mất của !

Thoạt đầu mới vào lão nghe lạnh không chịu nổi. Bây giờ, lão đắc ý quá, hết lạnh nữa rồi. Cái hang đó, tối tăm quá, ở trong hang, ngửa bàn tay chẳng thấy ngón. Bích Xà Thần Quân có thủ sẵn trong mình một mối lửa, tuy không lớn, song rất sang.

Lão dặn Tiểu Linh Ngư :

- Cứ đi theo ta nhé !

Khêu mối lửa đó, lão tiếp :

- Người thấy vật chi đây không ? Cho người biết ta đã chuẩn bị nó từ lâu lắm rồi đó, cái mỗi lửa này đáng giá ba trăm lượng bạc, ta phải van lơn lằm, mới mua lại được của lão Hỏa Nha. Nó có thể cháy suốt một ngày một đêm mà không tắt ... Không may cho lão, mỗi lửa đang cháy ngon, lão vừa dứt câu, mỗi lửa tắt phụt.

Nó tắt tự nhiên.

Tiểu Linh Ngư reo lên :

- Cái mỗi lửa quý thật ! Quý đến độ vừa cháy là tắt ngay ! Mỗi lửa đáng giá ba trăm lượng, kể ra chưa đắt lắm !

Bích Xà Thần Quân cảm hận :

- Cái lão Hỏa Nha đó, thế mà man trá đáng ghét ! Đến ta mà lão cũng dám lừa !

Được rồi ! Lão sẽ trả giá đắt cho việc này !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ :

- Chẳng có gì đáng trách lão ấy ! Chẳng qua người quá tin tưởng, quá hy vọng vào một vật chẳng đáng giá, tự nhiên người phải thất vọng, phải cảm hận. Người thổi phồng nó quá, chính người tạo gió làm tắt nó đó !

Bỗng hấn nhảy dựng lên, rồi chồm tới, suýt ngã xuống. Chừng như hấn chạm chân vào một vật gì. Bích Xà Thần Quân cố bật mỗi lửa, mỗi lửa cháy lên, lão không vấp nhưng lại nhảy dựng lên, lùi về phía hậu.

Dưới chân họ có ba xác chết. Cả ba nạn nhân vận y phục cực kỳ hoa lệ, trường kiếm còn trong tay, ánh kiếm chớp ngời dưới mỗi lửa của Bích Xà Thần Quân. Ba xác chết co quắp lại. Đúng là họ không thoải mái chút nào lúc lâm chung. Như vậy kể cũng thảm. Tay chân xác chết đã lạnh, song thân mình còn mềm mại, điều đó chứng tỏ họ chết chưa lâu lắm. Bất quá họ chết trước đó độ một khắc thời gian thôi.

Bích Xà Thần Quân đưa mỗi lửa sát mặt ba xác chết, nhận diện nạn

nhân. Bất giác lão biến sắc , mặt lão biến sắc đáng sợ hơn ba xác chết. Bàn tay cầm mỗi lửa run run suýt làm tắt mỗi lửa.

Tiểu Linh Ngư lấy làm lạ, hỏi :

- Người nhận ra họ ?

Bích Xà Thần Quân đáp:

- Kim Lăng Tam Kiếm ! Kiếm của họ sắc bén phi thường, chém sắt như chém bùn.

Lão thốt một câu gọn, mặt lão còn xanh dờn. Lão ghê rợn trước cái chết của ba người này, mà chắc đến họ, lão cũng ghê rợn luôn tài nghệ của họ, nhất là ba thanh kiếm báu.

Tiểu Linh Ngư gật gù :

- Thì ra, ba người này là những nhân vật thành danh !

Bích Xà Thần Quân chớp mắt:

- Nào chỉ thành danh suông mà thôi ! Họ thuộc cái lớp nhất lưu cao thủ. Trên giang hồ, rất ít kẻ đối địch lại họ ! Chẳng rõ tại đâu, họ cũng biết có kho tàng, và biết đúng cái nơi chôn dấu báu vật !

Lão cứ tự hỏi, hỏi đi hỏi lại mấy lượt:

- Tại sao ? Tại sao họ biết được chứ ? ... Tiểu Linh Ngư cũng kỳ quái nhìn lão, hần cau mày lẩm nhẩm :

- Điều đó quả thật lạ lùng ! Tại sao họ cũng biết như ta ? ... Bích Xà Thần Quân vụt hét :

- Người chỉ kỳ quái mà thôi à ?

Tiểu Linh Ngư so vai, bĩu môi:

- Chứ người bảo ta phải làm sao nữa ? mà dù gì thì họ cũng đã chết rồi, chúng ta còn nghĩ đến điều đó làm chi ?

Bích Xà Thần Quân nổi giận :

- Họ chết rồi thì hết chuyện sao ? Họ chết, hẳn là có người giết họ chứ ? Người giết họ đương nhiên cũng biết được nơi này có kho tàng báu vật, người giết họ vì kho tàng đó, dù một đứa bé con cũng hiểu như vậy ! Điều đáng nói là kẻ giết chết cả ba tay kiếm phi phạm một lượt, chẳng phải là một nhân vật tầm thường đâu !

Tiểu Linh Ngư cau mày :

- Kỳ quái ! Kỳ quái thật ! Người đó là ai ? Tại sao y cũng biết sự bí mật như chúng ta ?

Bích Xà Thần Quân nghiến răng :

- Kỳ quái cái gì nữa ? Người không nói cho người đó biết, thì còn ai nói ? Yến Nam Thiên khổ công tìm một địa điểm thần bí , chôn giấu báu vật, lại khổ tâm vẽ thành bức địa đồ chỉ dẫn, người cũng hiểu là loại bản đồ đó, có ai vẽ thành nhiều bản đâu ? Một bản thôi, mà bản duy nhất lại ở trong tay người, trừ ra người ... Mọi lửa trong tay chột tắt. Lần này Bích Xà Thần Quân không còn nghi ngờ gì nữa, lão chẳng còn cho rằng mọi lửa vô giá trị. Mọi lửa đáng giá ba trăm lượng bạc hẳn phải đặc biệt ? Khi nào tắt một cách vô lý được ? Hẳn là trong bóng tối, ở một góc, một xó nào đó có kẻ thổi tắt. Có kẻ thổi tắt, có nghĩa là còn có ít nhất một người sống quanh họ !

Một người còn sống, ngay tại địa điểm chôn báu , có ba xác chết. Người sống đó thừa sức giết ba tay kiếm tuyệt luân. Người sống đó đương nhiên là một tay ghê gớm.

Thổi tắt mọi lửa là có ý trêu Bích Xà Thần Quân rõ rệt. Trốn ở đây, nếu không ngăn trở lão trong cái việc tìm kho báu, thì còn là mục đích gì khác hơn chứ ?

Lão lúi nhanh ba bước, chạm vách đá, tay lão ấn vào vách, miệng lão hét lên :

- Ai ở trong bóng tối đó ? Giở trò quỷ gì thế ?

Đúng như lão suy đoán. Từ đâu đó, có tiếng đáp từ từ :

- Khen người đó ! Người đoán rất chính xác. Người hạ sát Kim Lăng Tam Kiếm, hiện còn ở trong động này. Người đó là ta !

Giọng nói chậm rãi, thản nhiên, nghe ra chẳng có oai khí nào đáng sợ. Song trong trường hợp này, những cái gì bình thường đều là đáng sợ cả. Bởi ở những nơi nguy hiểm, người giữ được thản nhiên, hẳn phải là tay có bản lĩnh phi phàm, có bản lĩnh cao mới dám đặt mình trên mọi sự việc, mới giữ sự bình tĩnh hoàn toàn. Phải là tay siêu đẳng mới không bị ngộp.

Cho nên Bích Xà Thần Quân phải sợ. Lão rung rung giọng hỏi :

- Mà ... mà người là ai ? Ít nhất cũng phải cho ta biết cái tên, cái hiệu chứ ?

Người đó vẫn điềm nhiên :

- Người thử đoán xem, ta là ai ?

Bích Xà Thần Quân qua phút giây sợ hãi, căm tức, trở lại nghiêng răng bật mỗi lửa lên. Mỗi lửa cháy, đúng lúc một người vận áo màu tro từ phía trong động bước ra. Mặt y cũng đồng màu với áo. Thì ra y bao mặt bằng thứ vải đồng màu, che dấu mặt mũi, che khuất cả mọi phần trên đầu, trên mặt.

Tiểu Linh Ngư lấy làm lạ. Phàm mang nạ ít ra người ta cũng chừa hai lỗ nơi mắt chứ, nếu không chừa lỗ thì làm sao thấy đường ? Không mù mà làm cho mù, cái cảnh đó gây nên một tư vị không thích thú lắm, chẳng hiểu tại sao người ấy lại chịu nổi ?

Hắn chẳng nhận ra người ấy là ai nên lấy làm lạ.

Bích Xà Thần Quân vừa trông thấy người đó, đổ mồ hôi lạnh ướt trán liền. Lão kêu lên :

- Người ... người là Khôi Biển Bức !

Tiểu Linh Ngư đã gặp một con nhện đen, bây giờ lại gặp thêm một

con dơi xám.

Nhện lợi hại như thế nào, hần đã hiểu rồi, dơi hần cũng lợi hại lắm, bởi có lợi hại mới sát hại Kim Lăng Tam Kiếm chứ ? Sát hại từng người một chẳng có gì lạ, sát hại cả ba, cùng một lượt, một chỗ, cái đó mới đáng sợ.

Người áo tro không đáp, chỉ hỏi lại qua một tiếng cười nhạt nhẽo :

- Người quan sát kỹ chưa ?

Bích Xà Thần Quân rung giọng hơn :

- Còn Miêu Đầu Ưng ... Lại thêm một con thú nữa, con chim ưng đầu mèo. Bổng lão tràn mình, cứng đờ như pho tượng đá. Một pho tượng cầm mỗi lửa, chẳng khác nào cái giá đèn tượng hình người, mà ai đó đặt trong động. Mồ hôi đổ từ đầu, từ trán, từ mặt xuống, mồ hôi xuất từ lưng. Toàn thân lão ướt đẫm.

Tiểu Linh Ngư thấy một người nữa, từ sau lưng lão bước tới. Người đó chẳng có vẻ gì đặc biệt, bất quá đôi mắt rất to, đôi mắt sang vô cùng. Chính đôi mắt đó gieo khiếp đảm cho bất cứ ai trông thấy y.

Người áo tro cười nhẹ :

- Khôi Biển Bức có mặt tại đây, tự nhiên Miêu Đầu Ưng chẳng thể ở xa. Từ giờ phút này, người nên đối thoại với người trước mặt, quên người sau lưng đi, đừng lưu ý đến người sau lưng !

Phân Miêu Đầu Ưng , y giương đôi mắt to nhìn Tiểu Linh Ngư, y bật cười khanh khách :

- Ta hỏi các người ,chứ làm sao mà các người lại đến được nơi này ?

Khôi Biển Bức bảo Bích Xà Thần Quân nên đối thoại với người trước mặt, bây giờ người sau lưng hỏi, lão ta mới làm sau ?

Dĩ nhiên là Tiểu Linh Ngư phải đáp, còn Bích Xà Thần Quân dù có muốn ngăn chặn Tiểu Linh Ngư đáp thay hần, sợ hần nói những điều

không nên nói, cũng chẳng dám mở miệng. Câu hỏi của Miêu Đầu Ưng rất thông thường, song âm vang mừng rỡ tựa chim cú kêu đêm, nghe rộn làm sao.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt :

- Thế chẳng phải người mách với ta à ?

Miêu Đầu Ưng giật mình :

- Ta tiết lộ với người ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Bức địa đồ của Yến Nam Thiên làm gì có đến hai bản ? Người đã biết nơi này, tức nhiên người nắm trong tay cái bản địa đồ duy nhất đó. Nếu người không tiết lộ ra, thì làm sao bọn ta biết được mà mò mẫm đến đây ? Người còn bảo với bọn ta là nên tiếp trợ người trừ diệt Khôi Biển Bức , để cho người chiếm lấy kho tàng một mình, người đã nói rõ ràng như vậy, sao bây giờ lại vờ lạ lòng như tuồng chẳng biết chi hết ? Người định nuốt lời phải không ? Không lẽ người ngầm ước hẹn với người nào khác, để buông rơi bọn ta ?

Thoạt đầu hấn cười, vừa cười vừa thốt, dần dần hấn không cười, đổi giọng căm hờn, cuối cùng thì hấn trừng mắt như giận dữ.

Hấn giận dữ, mặt hấn, Miêu Đầu Ưng tức uất có thể chết người được. Y hét lên :

- Ngàn ấy tuổi mà người dám ngậm máu phun người à ? Lớn lên chút nữa người sẽ bán luôn cả thiên đình ! Người hơn cả sư phó của người !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng :

- Phải ! Ta ác độc ! Ta ác lắm ! Người giết ta đi, nên giết ta để diệt khẩu !

Miêu Đầu Ưng rít lên :

- Khỏi phải bảo ! Ta giết người, giết để trừ hại cho đời !

Hai bàn tay của y bay ra, mười ngón cong như móng chim ưng, hai bàn tay chia nhau, một nhắm vào mắt, một nhắm vào yết hầu của Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư bất động. Hấn đâu dám làm một cử động nhỏ. Cái đàn mỹ xà hơn mười con của Thần Quân còn đó, nếu hấn cử động, dù có tránh được mấy cái chụp của Miêu Đầu Ưng, hấn cũng chết như thường.

Nhưng mạng số của hấn chưa vấn vỏi quá như vậy. Một bóng người chớp lên, bóng đó án trước mặt hấn, đồng thời bóng đó trầm giọng hỏi :

- Đối với một tiểu tử sao lại phải hạ độc thủ ? Khổ tâm chi thế ?

Bóng đó là Khôi Biển Bức.

Miêu Đầu Ưng thu hồi hai tay, trụ bộ, biến sắc mặt, hỏi lại:

- Tại sao người ngăn chặn ta ? Hay là người tin lời của tiểu quỷ ?

Khôi Biển Bức lạnh lùng :

- Ta chỉ thấy kỳ quái thôi, địa đồ chỉ có một bức duy nhất, mà rõ ràng là chỉ có hai chúng ta làm chủ mà thôi. Những kẻ duy nhất biết điểm này, đương nhiên là hai chúng ta, thế tại sao có người khác đến đây ?

Miêu Đầu Ưng căm hận :

- Chúng ta giao tình với nhau hơn hai mươi năm rồi, thế mà người chẳng tin được ta nữa sao ?

Khôi Biển Bức vẫn lạnh lùng :

- Kẻ mù thường dễ bị gạt, mà bệnh đa nghi thì hầu như tất cả chúng sanh đều có, riêng kẻ mù lại nặng bệnh đa nghi hơn ai cả !

Mù ? Khôi Biển Bức mù sao ? Vì đôi mắt đã mù, lão ta không chừa lỗ nơi tấm幔 che mặt. Lão ta giấu đôi mắt mù sau tấm幔 đó.

Miêu Đầu Ưng dậm chân thình thịch :

- Trời ! Trời !

Y rít lên :

- Tốt ! Tốt ! Người tưởng rằng ta muốn độc chiếm kho tàng ! Nhưng ta lại nghĩ khác, Ta nghĩ rằng chính người mới định chiếm kho tàng một mình nên mượn có này động thủ với ta, toan trừ diệt ta ! Ta từng nghe thiên hạ nói là khó mà thân thiện với những kẻ mù. Thiên hạ từng khuyên ta, ta không nghe, ta hối hận là mình không nghe lời khuyên hữu lý ! Người ... Y chưa dứt câu, Khôi Biển Bức đã vẩy tay phát gió thổi tắt mọi lửa. Thừa cơ hội đó Tiểu Linh Ngư lùi lại ba bước. Hắn vừa đứng vững chân, bỗng nghe Miêu Đầu Ưng kêu lên :

- A ! Người hạ độc thủ với ta thật vậy à ? Tốt ! Tốt !

Tiếp theo đó gió chướng, gió quyền nổi lên vùn vụt.

Tiểu Linh Ngư thầm nghĩ :

- Miêu Đầu Ưng ơi ! người còn hy vọng sống sót nữa sao ?

Hắn đoán là Khôi Biển Bức mù, mà nếu lão ta mù hẳn phải luyện một môn công phu đặc biệt, bóng tối với lão rất quen, còn Miêu Đầu Ưng là người mắt sáng, tuy có nhãn lực song làm gì giao thủ bằng người quen bóng tối trong hoàn cảnh này ?

Người mù linh hoạt hơn bất cứ kẻ sáng mắt nào trong bóng tối. Bởi cái thế giới tối là của người mù, người sáng mắt dù hoạt động được trong bóng tối, bất quá cũng coi làm tạm thời và miễn cưỡng.

Do đó Tiểu Linh Ngư cứ đoán thế nào Miêu Đầu Ưng cũng phải bại nơi tay Khôi Biển Bức. Họ giao thủ không lâu lắm. Tiểu Linh Ngư nghe mấy tiếng rắc rắc vang lên, tiếng xương gãy, rồi Miêu Đầu Ưng quát hận :

- Người sẽ hỏi sau này ! Nhất định có ngày người sẽ hỏi ... Hỏi chuyện gì chứ ? Y không thốt nữa. Sự im bặt của y có ý nghĩa là y bị đánh chết hoặc y đã chạy đi rồi.

Khôi Biển Bức với giọng bình thản hòa dịu, hỏi :

- Tiểu tử đâu rồi ?

Tiểu Linh Ngư nín thở. Hắn cũng chẳng dám nhúc nhích, lúc này hắn bớt sợ mấy con rắn, bởi có thể là Bích Xà Thần Quân cảm kích hắn vì cái mưu mẹo ly gián đó.

Hắn chỉ sợ sa vào tay Khôi Biển Bức thôi. Hắn ngu dại gì mà chẳng hiểu mục tiêu thứ hai của Khôi Biển Bức , sau Miêu Đầu Ưng chính là hắn ?

Khôi Biển Bức lại dịu giọng hơn :

- Tiểu đệ đâu rồi ? Sao tiểu đệ không lên tiếng ? Tiểu đệ tiết lộ âm mưu của lão, ta phải cảm tạ tiểu đệ mới được !

Lão vừa thốt, vừa bước đi. Lắng nghe tiếng bước chân, Tiểu Linh Ngư biết ngay lão đang đi về phía hắn. Kẻ mù có những đặc điểm mà kẻ sáng mắt không thể có dù tập luyện cách nào cũng chẳng thành công được. Cái đặc điểm đó, là xúc giác, không cần tiếp cận nhau, chính âm thanh cũng gây được xúc giác như thường. Âm thanh làm dao động không khí, không khí chạm vào kẻ mù.

Dù Tiểu Linh Ngư nín thở, song lòng động thì hẹp, lại có nhiều người, hơi người bốc nhanh vì không bị hâm nóng mau. Đó cũng là một điểm giúp cái xúc giác của kẻ mù hoạt động. Cho nên Khôi Biển Bức phát hiện ra vị trí của Tiểu Linh Ngư không khó khăn lắm. Tiểu Linh Ngư xuất hạn ướm đầu, ướm mình, hắn dán mình vào vách đá, áo dầm mồ hôi, vạt áo dính luôn vào vách.

Khôi Biển Bức lại tiếp, giọng nói lão ấm dịu hơn như dỗ ngọt :

- Người sợ gì mà chẳng ra đây với ta ? Khi nào một kẻ thợ Ớn lại hãm hại người thi Ớn chẳng ? Người là người Ớn của ta cứ ra đây !

Lão cứ bước tới, Tiểu Linh Ngư càng đỏ mồ hôi lạnh. Lão lại cười, cười ra tiếng rồi tiếp :

- Thì ra người còn ở đây mà ! Ta cứ tưởng người đã chạy đi rồi ! Sao người không nhân cơ hội chạy đi ?

Tiểu Linh Ngư cắn răng, giữ cho hai hàm bớt rung, mồ hôi lại tuôn, nếu tình đó kéo dài lâu, hẳn là hẳn phải khô mình, mồ hôi ra hết thì đến máu cũng tuôn theo. Và trước hết hẳn phải chết vì ngộp, bởi hẳn nín thở lâu lắm rồi.

Từ lúc rời Ác Nhân Cốc, chưa lần nào hẳn quá sợ hãi như lần này.

Khôi Biển Bức từ từ đưa tay về phía hẳn, cái cử động đó là cử động của kẻ mù quờ quạng, nhưng hẳn biết chắc là Khôi Biển Bức thấy còn rõ hơn kẻ sáng. Tiểu Linh Ngư run mạnh hơn, rung quá độ, hầu như các thớ thịt bị cái run đó se lại, se đến đứt ra chẳng khác nào những đường giây bị vặn téo, siết téo, vặn siết mãi thì phải đứt những tao giây hiệp lại.

Nhưng hẳn không nhúc nhích. Bàn tay của Khôi Biển Bức đã đến sát yết hầu của hẳn.

Khôi Biển Bức thốt, vẫn giọng ôn tồn:

- Ta sẽ không làm người đau khổ, ta chỉ điểm nhẹ thôi, người sẽ chết một cách khoan khoái, chết nhẹ nhàng, chết như cời mây ngao du ta bà thế giới !

Lão dừng một chút lại tiếp :

- Đừng trách ta, bởi chẳng có gì đáng trách. Thói thường mà ! Tiền bạc mà !

Người có thấy trên đời này, ai chia của cho ai chẳng ? Cướp giạt nhau thì có, chứ chia thì đừng hòng. Kho tàng kia, sắp về tay ta hoặc tay người, thì trong khi ta muốn hưởng, tất người phải chết !

Lão đã sờ đúng yết hầu Tiểu Linh Ngư. Bỗng lão rú lên một tiếng thảm, đoạn lùi nhanh lại mấy bước, tay lão rút về, tay áo quét gió kêu

vù một tiếng :

Lão run run giọng kêu to :

- Người ... nơi cổ của người ... Xà mỹ nhân nằm nơi cổ Tiểu Linh Ngư ngoạm vào tay lão ta. Lão làm sao thấy được con rắn rất nhỏ nơi cổ Tiểu Linh Ngư ? Người sáng mắt còn không thấy được, huống hồ một kẻ mù ?

Bây giờ Tiểu Linh Ngư thờ, thờ cho khỏe, mà cũng thờ cho nhẹ người. Thờ một chút, hấn cười thốt :

- Bây giờ người mới biết cái tư vị của phép màu hộ thân của ta ! Cái phép thần do rắn thần tạo nên đó !

Hấn đắc chí, cười to hơn một chút, tiếp :

- Đui, là nên cam phận đui mù, đui mà còn hung hăng định giết người, định giết cả ta ! Đã đui, mà người toan giết ta thì thật người là một ngốc tử !

Khôi Biển Bức kêu lên :

- Rắn ... Rắn độc ... Lão vọt mình hướng về cửa động. Vô ích, lão chưa thoát đi được nửa trượng đường, một tiếng bình vang lên. Lão ngã xuống đó, nằm tại đó vĩnh viễn ! Lão nằm tại đó để nhìn người vào ra động, nhìn người theo dấu kho tàng ... Lão chết, làm con ma giữ đường, mà cũng nhát đường nhát khách tham tâm vào ra ... Tiểu Linh Ngư vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Mừng là vì hấn vừa thoát nạn, kẻ tử đối đầu đã chết, mà sợ là bây giờ hấn mới thấy rõ là xà mỹ nhân của Bích Xà Thần Quân quả thật lợi hại. Ai bị chúng ngoạm phải, lập tức chết không nói kịp đôi câu. Chết không kịp trời ! Hơn lúc nào hết, câu nói đó được thực nghiệm một cách quá chính xác !

Hấn thờ ra phào phào, rồi lẩm nhẩm:

- Tại người đó, Khôi Biển Bức ! Người ác, nên gặp ác, phải chi người đừng ác, đừng tìm chỗ nhược của ta mà đánh, thì làm gì người chuốc lấy cái họa đó ? Phải chi người đánh vào chỗ bình thường của ta, nơi đó không có rắn, thì người làm gì chết được ? Mà kẻ chết

chính là ta, phải là ta ! Thiên ác đáo đầu, chung hữu báo mà ! Độc xà kia, đe dọa sanh mạng ta từng phút, từng giây, ngờ đâu lại là lá bùa hộ mạng của ta, là phương tiện tự vệ của ta !

Hắn lại thở, lần này hắn thở dài hơn, lại lẩm nhẩm tiếp :

- Trong thiên hạ, có lắm chuyện mới xem qua, thì hầu như bất hợp lý, nghĩ kỹ lại, thấy rất ly kỳ ! Mâu thuẫn đến ly kỳ !

Hắn nghe toàn thân rả rời, bởi trước đó hắn ở trong tình trạng căng thẳng cực độ, bây giờ sự căng thẳng được tháo tống ra, các bộ phận đang bị gò bó, bỗng bị buông lơi, như bị nhồi văng đi, đưa hắn vào hư vô, rồi từ từ vô trở về thực tại.

Căng thẳng, vì hắn vừa đánh một ván bài liều. Giả như hắn chạy, thì chắc là Khôi Biển Bức giết hắn dễ dàng. Chạy cũng chết, thà đứng lại, hắn lại ước đoán đúng đối phương sẽ chụp vào chỗ nhược, và nơi đó có rắn độc. Nếu như hắn tính sai, tự nhiên hắn chết, ngược lại, là đối phương lãnh đủ thay hắn. Trừ Tiểu Linh Ngư ra, còn ai dám đánh ván bài sanh tử đó ?

Hắn muốn tìm mồi lửa của Bích Xà Thần Quân, song hắn không thể làm một cử động nhỏ nào khi những con xà mỹ nhân chực chờ. Hắn đã hiểu chúng lợi hại như thế nào rồi. Cái chết của Khôi Biển Bức là một chứng minh hùng hồn loài vật bằng chiếc đũa mà lợi hại hơn hùm hổ.

Hắn thở dài lẩm nhẩm :

- Cái thứ bám xương, thật đúng là bám sát xương ! Chúng bám sát mãi như thế này, thì ta chịu đời sao thấu. Thà chết còn sướng hơn !

Bỗng có một ánh sáng chớp lên, xa xa.

Ánh sáng đó do một mồi lửa phát ra, mồi lửa do một đại hán cầm, đại hán vận chiếc áo gấm, ria mọc đầy mép, đại hán từ ngoài cửa động đi vào.

Tiểu Linh Ngư kinh hải. Đại hán cũng biến sắc, bởi y vừa trông thấy Tiểu Linh Ngư, mà quanh mình Tiểu Linh Ngư lại có nhiều xác người.

Y lùi lại ba bước, đưa tay còn lại hộ vệ phần trước ngực, cao giọng hỏi :

- Người là ai ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, không đáp, hỏi lại :

- Người là ai ?

Đại hán áo gấm cao giọng như trước :

- Đến ta mà người cũng chẳng nhận ra ? Như vậy thì người còn xuôi ngược trên giang hồ làm gì ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Theo cái khẩu khí đó, thì người là một nhân vật rất có danh ?

Đại hán hét :

- Ta là tổng tiêu đầu của mười bảy tiêu cục liên hợp tại Tây Hà, ta là Triệu Toàn Hải, có cái ngoại hiệu Khí Bạt Sơn Hà Đồng Quyền Thiết Chưởng Chấn Trung Châu !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ :

- Tên và hiệu của người dài quá, cái tên và hiệu nghe ra rất có oai khí, song người có biết bản toà là ai chẳng ?

Đại hán áo gấm cười lạnh:

- Người là cái quái chi, ta làm sao biết được ?

Tiểu Linh Ngư trầm giọng :

- Bản toà là Vạn Xà Chi Thánh Vạn Kiếm Chi Vương, bản toà đánh bại cả tam sơn ngũ nhạc, suốt mười ba tỉnh của hai miền nam bắc, lưỡng giang không có địch thủ.

Bản toà là Kinh Thiên Động Địa Ngọc Vương Tử. Người có nghe cái

danh hiệu đó chẳng ?

Danh hiệu của Triệu Toàn Hải quá dài, danh hiệu của Tiểu Linh Ngư còn dài hơn gấp mấy phần, người nghe chẳng tài nào nhớ đủ từng tiếng. Cái danh hiệu của Triệu Toàn Hải có cái oai khí một, danh hiệu của Tiểu Linh Ngư có oai khí mười.

Triệu Toàn Hải giật mình đáp :

- Bình sanh, ta không hề nghe ai nói đến cái danh hiệu trường giang đại hải đó !

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Giả như người chưa nghe ai nói đến, thì người hãy trở về hỏi lại sư phụ người, có thể là sư phụ người biết. Trên giang hồ, hạng già gặp ta có kẻ nào mà chẳng cúi đầu ?

Triệu Toàn Hải nổi giận :

- Người là một đứa bé, miệng còn mùi sữa, mũi còn chảy thò lò, lông mày chưa rụng, sao lại dám loạn ngôn loạn ngữ ?

Tiểu Linh Ngư cười khoan dung :

- Người nghĩ rằng năm nay bốn tòa sông được bao nhiêu tuổi rồi ?

Triệu Toàn Hải xì một tiếng :

- Con của ta còn lớn tuổi hơn người !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt :

- Người có biết là phạm vũ công đạt đến cái mức siêu thượng rồi là con người phản lão hoàn đồng chẳng ?

Hắn nói đúng quá. Triệu Toàn Hải sửng sò, ngưng ánh mắt nhìn hắn, chùng như nửa tin nửa ngờ. Ngờ là cái vốn, cái vốn đó sứt mẻ rồi, bởi niềm tin bắt đầu phát hiện.

Tiểu Linh Ngư buông luôn :

- Hôm nay, hay đúng hơn đêm nay, ta giết người nhiều rồi, ta lại lười xuất thủ tiếp tục, hơn thế ta thương hại người, dù sao cũng là một trang hảo hán, vậy người nên nhân lúc ta chán giết mà chạy đi, chạy để giữ gìn mạng sống, Ta tha cho đó !

Triệu Toàn Hải hét :

- Người có uy lực gì, bức bách ta phải chạy đi ?

Tiểu Linh Ngư cười lạnh :

- Người thử xem kia, những xác chết trên nền động đó, là xác của những nhân vật nào :

Triệu Toàn Hải nhìn kỹ lại, bất giác biến sắc, kêu lên thất thanh :

- Kim Lăng Tam Kiếm ! ... Khôi Biển Bức ! ... Miêu Đầu Ưng ... Còn một thi thể nữa ... Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng :

- Nhân vật trong thập nhị quái kiệt, người không nhận ra à ?

Thì ra Bích Xà Thần Quân cũng đã chết rồi, chết vì quá sợ, hay là bị Khôi Biển Bức hạ thủ ?

Triệu Toàn Hải rùn mình :

- Họ ... họ ... tất cả đều bị người hạ sát ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên :

- Người cho là lạ lắm à ? Giết chúng, ta thấy còn dễ hơn xoay nhẹ banò tay ! Còn người, người liệu vũ công người như thế nào ? Tài năng của người có bằng bản lĩnh của chúng chẳng ?

Triệu Toàn Hải sửng sờ một lúc, đoạn ưỡng ngực đáp, lần này y không xưng ta nữa :

- Tại hạ đã trải qua ngàn lao vạn khổ, mới đến được nơi đây, thế mà

tiền bối bảo tại hạ trở về. Trở về như vậy làm sao được chứ ? Thật ra tại hạ không vui đó, tiền bối !

Y không chịu đi, y lại cãi lời xưng hô, điều đó chứng tỏ một sự van cầu, mong mỗi một sự xét lại.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ :

- Chứ người muốn như thế nào ?

Triệu Toàn Hải đáp :

- Tại hạ mong tiền bối cho thấy sở học cao thâm, thấy được rồi, nếu tại hạ khâm phục là tức khắc quay mình trở bước, nhất định chẳng dám lưu lại một phút giây !

Tiểu Linh Ngư than ô nhiên :

- Người muốn xem võ công của ta ? Rất dễ ! Chỉ cần người bắt hết những con rắn trên mình ta, người giết chết tất cả, mà không chạm nhẹ đến chân lông sợi tóc của ta, là ta sẽ giao trọn kho tàng cho người, ta chẳng hề tiếc rẻ.

Triệu Toàn Hải chớp mắt :

- Thật vậy à ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng :

- Là tiền bối, ta lại nói ngoa với hạng hậu sanh như người sao ?

Triệu Toàn Hải bước tới. Y chớp chớp mắt, nhìn những con rắn, trong khi y nhìn thì Tiểu Linh Ngư mừng thầm. Hắn hy vọng y là được việc đó, hắn hy vọng rắn không cắn chết y. Nhưng, đúng lúc đó, có tiếng đao kiếm chạm nhau vang lên từ phía trước mặt vọng đến. Những đấu thủ khác, chạm đao chạm kiếm với nhau, dù nhanh đến đâu, cũng có khoảng cách. Nhưng tiếng đao kiếm này liên tục như liên lạc, thành một tiếng chạm dài dài, không hề có khoảng cách nhỏ. Đao kiếm chạm nhau mười lần, trăm lần, nghe như chỉ có chạm nhau một lần thôi. Thủ pháp như thế quả thật nhanh không tưởng nổi.

Triệu Toàn Hải quay đầu nhìn về hướng phát xuất tiếng chạm, biến sắc kêu khẽ :

- Lại có người đến nữa ? Ai đâu mà có đao pháp linh diệu đến mức đó ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt :

- Đừng sợ ! Có ta đây rồi, người còn sợ ai nữa ? Cứ đứng một bên ta đây, chẳng có kẻ nào dám chạm vào mình người !

Triệu Toàn Hải quay nhìn hẳn, rồi nhìn những con độc xà nơi tay, nơi vai, nơi đầu hẳn. Dù muốn dù không, y cũng phải cho rằng hẳn là một dị nhân, có dị nhân mới nuôi dưỡng loài độc vật, giữ chúng nơi mình.

Y vòng tay, nghiêng mình :

- Đa tạ !

Giọng nói của y có cái vẻ cung kính phi thường. Trong khi đó tiếng thép chạm nhau nhanh hơn, nghe gần hơn, chừng như những ai đó đã đến tận cửa động rồi. Bây giờ thì có tiếng cười vang lên, tiếng cười âm trầm. Tiếp theo tiếng cười là một câu hỏi :

- Tuyết Hoa Đao ! người quyết liều mạng với ta thật sao ?

Đối phương đáp :

- Từ lâu, ta từng nghe nói đến kiếm pháp của người nhanh không tưởng nổi. Trọn vùng quan ngoại, người nổi tiếng là tay kiếm vô địch. Ta muốn thưởng thức cái tài của người, xem nó cao như thế nào. Không ngờ, ta đến đây, lại gặp người cũng đến đây, gặp người là ta có dịp thưởng thức kiếm pháp của người, song ta lấy làm lạ chẳng hiểu tại sao người cũng biết nơi chôn giấu báu vật mà đến ! Bây giờ gặp nhau, ta quyết so tài với người, xem ai hơn ai kém giữa chúng ta, và kẻ kém phải chết, kẻ hơn cần phải sống để hưởng dụng kho tàng kia !

Âm thanh người sau rất nhỏ, mừng tượng do nữ nhân phát ra. Tiểu

Linh Ngư cau mày hỏi :

- Tuyết Hoa Dao là danh hiệu một nữ nhân ?

Triệu Toàn Hải thở dài :

- Bà ấy là một nhân vật trong số Tam La Sát ngày trước, đao pháp như thần, biến hóa khôn lường. Các đệ tử họ Bành từng nổi tiếng với đao pháp ảo diệu Tam Hồ Đoạn Môn Đao, vẫn bị bà đánh bại dễ dàng.

Tiểu Linh Ngư lại hỏi :

- Còn người kia ?

Triệu Toàn Hải đáp :

- Căn cứ theo câu đáp của Tuyết Hoa Dao, tại hạ đoán ra người đó có thể là Phùng Thiên Vũ , ngoại hiệu Quan Ngoại Thần Long Kiếm, một nhân vật cực kỳ lợi hại trong kiếm phái Trường Bạch. Lão ta chưa hề gặp một địch thủ suốt mấy mươi năm ngang dọc vùng sa mạc.

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Bồn toà già quá rồi ! Cái bọn hậu sanh có lắm kẻ thành danh thế mà bồn toà chẳng hay biết gì cả !

... thiếu hàng...

bí mật, nơi chỉ là một kho tàng của một nhân vật lừng danh suốt mười ba tỉnh trung nguyên. Thế mà có rất nhiều người biết, lạ thật. Một số chết tại đây rồi, còn có những người khác, lần lượt tìm đến ... Một vàng kiếm quang chớp loé, vàng kiếm quang xoay tròn, trong kiếm quang có hai người, một ốm và cao, vận y phục đen, một có dáng dấp dịu dàng, vận áo trắng.

Bóng trắng cầm đao, đao chớp như bay ... Triệu Toàn Hải lo sợ ra mặt. Tiểu Linh Ngư điềm nhiên thốt :

- Vũ công của hai người đó, khá thì khá thật, song còn nhiều sơ hở

quá đi thôi !

Nếu bốn tòa xuất thủ, dù cả hai liên kết lại, cũng chẳng chịu nổi mùi chiêu của bốn tòa !

Một tiếng keng vang lên. Lần này, tiếng thép chỉ vang lên có một, rõ rệt, không vang thành giầy chuyền như trước, nhưng lại ngân dài. Rồi ánh đao kiếm tắt. Lão áo đen, bà áo trắng cùng dừng tay, cùng lướt tới trước mặt Tiểu Linh Ngự.

Bà áo trắng, dĩ nhiên là Tuyết Hoa Đao. tuổi tuy cao, phong vận vẫn còn như thuở xuân sanh, da chưa nhăn, thịt chưa đùn. Vừa trông thấy Triệu Toàn Hải, kêu lên thất thanh :

- Toàn Hải ! Người cũng đến đây ?

Triệu Toàn Hải gượng điếm một nụ cười :

- Lâu năm không gặp nhau, gặp nhau rồi, nhận ra chẳng khác ngày xưa !

Tuyết Hoa Đao cười tươi:

- Đa tạ người quá khen ! Gặp người tại chốn này, thật là một điều trên chỗ tưởng của ta ! ... Mười một năm rồi ! ... mười một năm qua ! Có lẽ là mười hai năm qua mới đúng ! Người không đi tìm ta một lần nào ! Hay là người chỉ nghĩ đến cái việc lập danh lập nghiệp, mà không nghĩ đến ai khác, hay cái gì khác ?

Triệu Toàn Hảiặng háng mấy tiếng áp ứng:

- Tại hạ ... tại hạ ... Quan Ngoại Thần Long Kiếm Phùng Thiên Vũ đột nhiên bật cười lạnh chen vào :

- Hay quá ! Hay vô cùng ! Thì ra đôi lão tình nhân tái ngộ !

Lão hừ một tiếng tiếp luôn :

- Nhưng, dù Liễu Ngọc Như có thêm Triệu Toàn Hải bên cạnh, vị tất Phùng Thiên Vũ này sợ ?

Trước đó có sợ hay không, chỉ một bà ta biết thôi, bây giờ thì chắc chắn là có Triệu Toàn Hải bên phía của bà. Liễu Ngọc Như bất chấp đến lão nữa, bà đảo mắt nhìn Tiểu Linh Ngư bên cạnh Triệu Toàn Hải, hỏi :

- Người có mang đồ đệ theo nữa sao ? Hấn trang phục cái theo cái lối gì mà kỳ quái thế ?

Triệu Toàn Hải hấp tấp đáp :

- Đó là ... đó là ... Ngọc lão tiên bối, chẳng phải đồ đệ của tại hạ đâu !

Liễu Ngọc Như trừng mắt :

- Ngọc lão tiên bối ?

Triệu Toàn Hải cao giọng :

- Hiện tại, nằm trên nền động kia có Kim Lăng Tam Kiếm, có Khôi Biễn Bức, Miêu Đầu Ưng , có cả Bích Xà Thần Quân, bao nhiêu người đó đều bị Ngọc lão tiên bối hạ sát.

Liễu Ngọc Như giật bản mình. Phùng Thiên Vũ biến sắc lùi nhanh hai bước nhìn Tiểu Linh Ngư, nhìn sang tả trở qua hữu, hấn tay nắm chặt đốc kiếm.

Tiểu Linh Ngư cười thảm, nếu hấn không cố dằn, chắc chắn là cái bụng của hấn phải vỡ. Tuy nhiên hấn chỉnh sắc mặt, hỏi :

- Liễu cô nương định chia phần kho báu này sao ? Có địa đồ chứ ?

Liễu Ngọc Như gật đầu :

- Phải !

Tiểu Linh Ngư hướng qua Phùng Thiên Vũ :

- Còn người , có bức địa đồ không ?

Phùng Thiên Vũ lạnh lùng :

- Nếu chẳng có bức địa đồ, thì làm sao lão phu biết mà đến đây ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt :

- Cho đến bây giờ, ta nhận thấy, đã có sáu bản địa đồ rồi ! Làm gì có nhiều bản như thế ? Kỳ quái thật chứ !

Phùng Thiên Vũ vụt vung kiếm một vòng, cao giọng tuyên bố :

- Vô luận có bao nhiêu người đến đây, vô luận ai còn ai mất, kẻ còn lại sau cùng sẽ là chủ nhân kho tàng !

Tiểu Linh Ngư còn lạnh lùng hơn lão :

- Hiện tại, người muốn chết, cái chết của người chẳng quan hệ gì , song trước khi chính mắt trông thấy kho tàng thì thật ra nghĩ cũng đáng tiếc !

Hắn gật gù, lẩm nhẩm :

- Đáng tiếc ! Đáng tiếc ! Từ phương xa, vượt nghìn vạn dặm đến đây, để rồi chết tức, chết tởi ! Đáng hận lắm chứ ! Ít nhất cũng phải thấy được kho tàng rồi có chết cũng vui !

Phùng Thiên Vũ giật mình, thanh kiếm đang được cử cao, sẵn sàng xuất chiêu, thanh kiếm được hạ xuống ngay.

Triệu Toàn Hải phụ họa:

- Ngọc lão tiên bối nói phải đó. Vô luận làm sao chúng ta cũng phải nhìn tận mắt kho tàng. thấy được kho tàng rồi, nếu chúng ta muốn động thủ với nhau thì cứ động thủ chẳng muộn gì !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Thì ra Tổng tiêu đầu mười bảy tiêu cục liên minh có kiến thức khác người thường.

Hắn bước tới vài bước, bỗng quay đầu lại, bảo :

- Người xem trong mình Bích Xà Thần Quân có vật gì lấy chẳng ?

Trong mình Bích Xà Thần Quân quả có vật lạ. Có đến ba vật, ba chiếc bình bằng gỗ đàn hương, nói là ba cái hộp tròn tròn đúng hơn, cả ba đồng dạng, trên nắp hộp có dấu hiệu riêng biệt bằng giấy vàng. Dấu hiệu đó ghi bằng chữ, mấy chữ vẫn tắt. Trên nắp hộp thứ nhất có hai chữ "Mê Hồn", trên nắp hộp thứ hai có hai chữ "Giải Độc", trên nắp hộp thứ ba, có hai chữ mà ai đọc qua cũng phải khùng khiếp "Xà Tĩnh".

Tiểu Linh Ngư tiếp lấy mấy chiếc hộp, mừng không tưởng nổi, suýt nhảy dựng lên.

Hắn biết rõ, dùng Xà Tĩnh đó, hắn sẽ dẫn dụ mấy con rắn ác độc ra khỏi thân mình hắn. Nhưng hắn nghĩ ra, giữ mấy con rắn trên mình một lúc nữa, dọa cho mọi người phải sợ thì càng hay. Khi nào không còn chỗ lợi dụng chúng, thì hắn sẽ dẫn dụ chúng đi nơi khác cũng chẳng muộn gì. Huống chi trong lúc này, hắn cần phải đóng vai dị nhân quái khách, thì cái lũ rắn đó rất cần thiết làm vật trang sức cho hắn.

oOo Lòng động rất sâu, lại quanh co uốn khúc, khí lạnh bốc từ bốn phía, trên dưới tả hữu, càng vào sâu, càng nghe lạnh.

Tiểu Linh Ngư dẫn đầu, Triệu Toàn Hải kèm theo phía sau, đưa cao môi lửa lên.

Liễu Ngọc Như cố ý nhường Phùng Thiên Vũ đi trước. Phùng Thiên Vũ cười nhạt.

Họ vào sâu, chẳng biết đi được bao nhiêu thời gian, bao nhiêu đường, bỗng trước mặt họ lòng động mở rộng ra. Kim nhủ khắp bốn phía, từ bên trên tủa xuống ánh sáng chiếu ngời ngời. Kim nhủ có thiên hình vạn trạng quái dị vô tưởng, giữa những kim nhủ, có những cảnh từng khô, tất cả những cảnh từng đều được đốt lên tỏa ánh sáng soi rõ cả một vùng khá rộng.

Trong vùng ánh sáng đó có năm người. Ba người đứng, Hai người ngồi xếp bằng tròn đối diện với nhau, bốn bàn tay dán vào nhau. Hiển nhiên, hai người sau đang so nội gia chân lực, chân lực phát xuất từ cơ thể dồn vào lòng bàn tay, chuyển sang bàn tay đối phương, bên nào kém chân lực là cầm chắc cái bại, mà bại là chết.

Hai người ngồi đó, một là hòa thượng vận áo màu vàng, một là lão nhân ốm gầy như que củi. Họ giương tròn đôi mắt, đôi mắt suýt lọt ngoài tròng. Mồ hôi điểm từng hạt lớn nơi vàng trán của họ.

Ba người đứng ngưng trọng thần sắc, người nào cũng lộ vẻ khấn trương, họ khấn trương đến độ không buồn chú ý đến bọn Tiểu Linh Ngư bốn người vừa vào đến nơi.

Tiểu Linh Ngư quay đầu nhìn lại sau thất Triệu Toàn Hải, Liễu Ngọc Như, Phùng Thiên Vũ đều biến sắc mặt. Như vậy là cả ba người nhận ra năm người kia là ai rồi. Chẳng những họ nhận ra người mà họ còn sợ người, sợ cực độ. Điều đó chứng tỏ năm người kia hẳn có võ công rất cao trên họ mấy bậc.

Triệu Toàn Hải lẩm nhẩm như kẻ xuất gia niệm kinh :

- Năm lão quái vật này tại sao cũng có mặt tất cả tại đây ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ :

- Được gọi là một lão quái vật, chắc chắn người đó có cái danh quái dị !

Triệu Toàn Hải thở dài :

- Quái dị hay không thì chưa biết, chứ cái chắc là danh của họ lớn lắm !

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng. Triệu Toàn Hải tiếp :

- Tiền bối có nghe nói đến họ Vương tại đất Hoài Nam chứ ? Nói đến họ Vương, là phải nói đến Đại Lực Ưng Trảo Thần Công của họ đó. Bảy mươi năm trước, võ công của họ Vương từng gây chấn động khắp sông hồ.

Tiểu Linh Ngư gật gù :

- Ủ, Ta cũng có nghe mang máng như vậy !

Triệu Toàn Hải lại tiếp :

- Lão nhân ồm đó là Vương Nhất Trảo, ngoại hiệu Thị Nhân Như Kê, một tay lợi hại trong Ưng Trảo Môn !

Tiểu Linh Ngư cau mày :

- Thị Nhân Như Kê ? Cái danh hiệu gì quái dị thế ?

Triệu Toàn Hải mỉm cười :

- Cái hiệu đó chính lão tự đặt cho mình, và bằng hữu võ lâm quen miệng gọi mà thành danh. Cái ý như thế này :

là vô luận người nào, trước con mắt lão, cũng chỉ là một con gà, một con gà tất nhỏ, còn lão ta là lão ưng, thử hỏi con chim ưng lớn đối trước một con gà nhỏ, thì con gà làm sao sống sót được với con chim ưng ?

Tiểu Linh Ngư cười vang :

- Cái hiệu quái gở thay ! Mà con người cũng khoác lác thay ! ... Hấn chuyển mắt sang tăng nhân áo vàng, tăng nhân có thân vóc hung vĩ, tướng mạo đường đường, ngồi trên nền động, cao hơn Vương Nhất Trảo trọn một cái đầu. Cả hai đang chõ tay nhau, một quá cao, quá lớn, một quá gầy, quá nhỏ, người gầy nhỏ đúng là con gà con, còn người cao lớn mới giống lão ưng. Thế mà Vương Nhất Trảo lại tự xưng là con lão ưng vỗ gà, thật là một sự kiện khôi hài không tưởng nổi.

Tiểu Linh Ngư ngừng cười, hạ thấp giọng hỏi Triệu Toàn Hải :

- Người xem kìa, trong hai người họ, ai giống chim ưng, ai giống gà con ?

Triệu Toàn Hải muốn cười lắm, song y làm gì có gan mà dám bật cười ? Muốn cười lại sợ, thành ra y phải dằn, phải nén cười. Sự dằn nén đó biến thần sắc của y thành khô hài, cũng như cảnh tượng trước mắt. Để lấy tự nhiên, y đằng hắng một tiếng, thốt lên một câu xóa tan ám ảnh của sự khô hài, cho khỏi bật cười :

- Hòa thượng áo vàng chính là Huỳnh Kê Đại Sư, tại Kê Minh Tự trên Ngũ Đài Sơn !

Y tưởng là nói đến vị đại sư đó, thì cái ý khô hài phải tan biến, nhưng pháp hiệu của đại sư lại tăng thêm khô hài. Nếu Tiểu Linh Ngự không cất tiếng thì hẳn là y phải bật cười, dù câu nói của Tiểu Linh Ngự nhằm khai thác khía cạnh khô hài. Sở dĩ thế, là nhờ y chú ý lắng nghe Tiểu Linh Ngự, nên rời xa cái trọng tâm của kích động.

Tiểu Linh Ngự hừ một tiếng :

- Giống gà con mà tự xưng là chim ưng già, còn giống chim ưng lại có cái hiệu là gà, trời sanh ra hai người này, để biểu tượng một đôi oan gia, thật chí lý ! Một đôi oan gia tử đố đầu ! Nhưng chẳng biết ... Bỗng có người quát to :

- Câm ngay !

Tiếng quát vang lên chấn động màn tai của Tiểu Linh Ngự. Hắn thoáng giật mình, hướng mắt sang người quát. Người đó là một lão nhân vận áo màu lam, tuy quát lên, song đầu không nhúc nhít, đôi mắt nhìn đăm đăm vào cuộc so tài giữa Vương Nhất Trảo và Huỳnh Kê Đại Sư. Chừng như trên đời này ngoài hai đấu thủ, trong con mắt của lão nhân chẳng có người thứ tư nào nữa cả, bởi người thứ ba, chính là lão rồi.

Tiểu Linh Ngự hừ nhẹ, hỏi Triệu Toàn Hải :

- Còn tiểu tử đó là ai ?

Hắn là lão tiền bối, tự nhiên hắn phải gọi lão nhân đó là tiểu tử.

Triệu Toàn Hải biến sắc mặt, thoát xanh, thoát trắng, len lén nhìn lão nhân áo lam, rồi lại nhìn Tiểu Linh Ngự, những con rấn còn bám nơi

mình hẳn như thường. Có lẽ y sợ con người có rắn hơn sợ lão áo lam. Bởi y thấp giọng đáp :

- Lão nhân đó là Khiếu Vân Cư Sĩ, ngoại hiệu Sát Khai Sơn, tay vô địch về môn khí công, khắp giang hồ chẳng ai không nể mặt lão. Lão và Huỳnh Kê Đại Sư là đôi bạn chí thân, lấy sống chết đồng hẹn với nhau !

Tiểu Linh Ngư xì một tiếng :

- Đã có cái giao tình sống chết, sao không xuất thủ tiếp trợ hòa thượng Huỳnh Kê ?

Triệu Toàn Hải lại thấp giọng hơn nữa :

- Vương Nhất Trảo tự nhiên không đến đây một mình và tiên bối thấy hai người kia chứ ? Hai người đó, một là chưởng môn phái Thiên Nam, một là chưởng môn phái Khưu Môn tại đất Chiết Đông, tên thật là Khưu Thanh Ba, trong gia đình đứng hàng thứ bảy nên có cái hiệu là Khưu Thất Long. Họ Vương và họ Khưu vốn là thông gia với nhau, trải qua nhiều thế hệ rồi.

Y cố nín hơi mà thốt, cho cái giọng rất thấp, y phải dừng để thở, thở mấy hơi lại tiếp :

- Huống chi với thân phận của Huỳnh Kê Đại Sư và Vương Nhất Trảo, khi nào họ chấp nhận cho người ngoài xuất thủ tương trợ !

Tiểu Linh Ngư xì một tiếng lớn hơn một chút :

- Thân phận quái gì ? ta dám cam đoan là nếu Vương Nhất Trảo đến đây một mình, thì tiểu tử Khiếu Vân kia đã vào cuộc rồi đấy !

Bỗng, hẳn bước những bước dài đến gần Khưu Thanh Ba, vòng tay chào :

- Lâu nay thất đệ được mạnh chứ ?

Khưu Thanh Ba đang ngưng trọng thần sắc, chợt thấy Tiểu Linh Ngư đến, rồi nghe hẳn chào hỏi, bất giác quay mặt lại nhìn hẳn. Lão hét

sức lấy làm lạ về lối trang sức của hắn, tự hỏi con người gì mà thích mang răn khắp mình như thế ?

Lão cau mày, nặng giọng :

- Lão phu là thất đệ của ai chứ ? Người ở địa phương nào lại nhận ra lão phu ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Người không nhận ra ta, song ta nhìn được người. Lần này, ta mang theo Triệu Toàn Hải, Phùng Thiên Vũ và Tuyết Hoa Đào Liễu cô nương đến đây, bổn ý là định tiếp trợ người đó. Người cứ vững tâm với vị nhân huynh phái Thiên Nam Kiếm kia xuất thủ đánh bại cái lão Khiếu Vân, phần ta thì giúp Vương Nhất Trảo đưa hòa thượng Huỳnh Kê về tây phương cho !

Khưu Thanh Ba vừa kinh hãi, vừa kỳ quái, hết sức hoang mang. Khiếu Vân Cư Sĩ biến sắc mặt, chẳng hiểu lão nghĩ sao, đột nhiên hú vọng một tiếng dài. Âm thanh vang dội, chấn động không gian, làm các ngọn lửa chao chao chực tắt. Huỳnh Kê Đại Sư và Vương Nhất Trảo bị tiếng hú đó làm kinh động tâm tư, thần tình phải tán loạn, không còn giữ bốn bàn tay sát vào nhau được nữa, lập tức rời nhau xa.

Phản ứng của năm vị, đương nhiên phải có chỗ xuất chúng, ai có kiếm rút kiếm ra khỏi vỏ, ai có thương nắm chặt đốc thương.

Huỳnh Kê Đại Sư sợ bị tấn công bất ngờ, đang ngồi xếp bằng tròn, tung mình lên không, tà áo vàng phát phới trông như áng mây. Đại sư đáp xuống ngoài xa hai trượng.

Khiếu Vân Cư Sĩ quát :

- Thành danh như hai họ Vương và Khưu mà cũng dùng cái lối nhiều đánh ít à ?

Tiểu Linh Ngư ngẩng mặt lên không, bật cười ha hả :

- Các người tuy có tiếng lá những nhân vật bất phàm trong vũ lâm,

song xem ra chẳng khác nào một lũ cường đạo gian tặc ! Chẳng kể nào tin được kẻ nào, và kẻ này lại nuôi dưỡng ác ý đối với kẻ khác, tầm thường quá ! Đê tiện quá !

Khiếu Vân Cư Sĩ xanh mặt - Thực sự ngươi muốn gì ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ :

- Ngươi đừng khẩn trương, ta chẳng tiếp trợ ai, ta không nở nhìn các ngươi tương sát với nhau trước khi trông thấy kho tàng. Bởi đến được đây rồi, kể ra cũng vất vả lắm chứ. Chịu vất vả, đến tận nơi, lại chẳng trông thấy kho tàng, thế mà phải chết, thì còn oan uổng gì hơn ? Còn gì đáng tiếc hận hơn ?

Vương Nhất Trảo gương mặt sắc lạnh như mắt chim ưng, trầm giọng hỏi :

- Ngươi là ai ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Ngươi không nhận ra ta sao ?

Hắn đưa tay chỉ Triệu Toàn Hải bảo :

- Hỏi hắn thì rõ !

Mười luồng nhân quang chuyển hướng dồn nơi mình Triệu Toàn Hải. Triệu Toàn Hải làm sao chịu nổi những ánh mắt đó ? Y cúi đầu lẩm nhẩm :

- Đó là .. đó là .. Ngọc lão tiên bối, là & , là & Vạn Thánh Chi Vương, Vạn Kiếm Chi Tôn, Vạn Vương Chi Vương. Đánh bại toàn thể quần hùng khắp tam sơn ngũ nhạc , Vô Địch trong vũ trụ, Kinh Thiên Động Địa Ngọc Vương Tử !

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Hắn quên mất mấy tiếng, tuy nhiên cũng chẳng sao. Cái danh hiệu đó, nếu các vị chưa từng nghe nói đến, thì thật là đáng thương hại

các vị kiến thức quá hẹp hòi !

Như thế là cô lậu quả văn đó nhé !

Vương Nhất Trảo nổi giận :

- Tiểu tử lông măng chưa rụng, mùi sữa còn nực nồng, lại dám tự xưng với một danh hiệu dài hàng dặm !

Triệu Toàn Hải cãi :

- Ngọc ... Ngọc lão tiên bồi luyện võ công đến mức vô thượng, bọn Kim Lăng Tam Kiếm, Khôi Biển Bức , Miêu Đầu Ưng , Bích Xà Thần Quân đều táng mạng dưới tay Ngọc lão tiên bồi đó !

Bọn Vương Nhất Trảo năm người đồng giật mình. Khiếu Vân Cư Sĩ chiếu ánh mắt sang ngài về Triệu Toàn Hải cao giọng hỏi :

- Những người đó chết dưới tay hắn, làm sao người biết ? Người có trông thấy tận mắt chẳng ?

Triệu Toàn Hải đáp :

- Thì ... tự nhiên tại hạ có trông thấy tận mắt, có trông thấy mới dám nói chứ !

Xác chết còn nằm ngoài kia, gần cửa động !

Làm gì y có thấy việc đó, bởi việc đó làm gì có xảy ra, bởi y đến sau. Song, y quá tin tưởng nơi Tiểu Linh Ngư, phần thì hiện tại y như đã lên lưng cọp rồi, muốn xuống cũng không xuống được, thành ra y phải xác nhận, nhận một cách quả quyết.

Bọn Vương Nhất Trảo cùng đưa mắt nhìn nhau, rồi tất cả nhìn sang Tiểu Linh Ngư.

Thần sắc họ biến đổi khác hơn trước rất nhiều. Tuy tất cả không xem Triệu Toàn Hải ra cái quái gì về mặt võ công, nhưng lời nói của một vị Tổng tiêu đầu của mười bảy liên tiêu cục liên minh tại Lương Hà không phải là không có giá trị.

Tiểu Linh Ngư đảo mắt nhìn quanh, điểm nhẹ một nụ cười, tiếp :

- Một kho tàng duy nhất là gì lại có vô số bản địa đồ ? Các vị từng cho mình là bất phạm, là phi thường lại chẳng nhận thấy sự tình có vẻ kỳ quái sao ?

Thoạt tiên Vương Nhất Trảo và Huỳnh Kê Đại Sư giật mình, dù muốn dù không cũng phải cho rằng Tiểu Linh Ngư có lý. Và như vậy là sự việc có chỗ đáng suy nghĩ.

Tiểu Linh Ngư nhìn lên nóc động, thấy có lỗ nhỏ, một điểm sao lấp lóe xa xa, rồi vàng trắng tiếp nối, qua ngang lỗ hổng. Hắn nhìn lên, mọi người cùng nhìn lên. Thấy ánh trăng chiếu xuống tất cả cùng kêu lên :

- Thời khắc đã đến !

Khiếu Vân Cư Sĩ thổi phù một cái, Vương Nhất Trảo quạt nhẹ bàn tay, bao nhiêu cành tùng đang cháy vụt tắt phụt, chỉ còn lại ánh trăng lung linh rọi một thạch nhũ.

Ánh trăng rọi xuống, bóng lỗ hổng nơi nào, nơi đó là lối vào kho tàng. Bóng trăng từ thạch nhũ xuống, chỉ ngay một mục măng đá nhô lên, Vương Nhất Trảo không chậm trễ vọt mình đến măng đá. Lão vừa nhích động thân mình, Huỳnh Kê Đại Sư cũng nhích động thân hình. Đồng thời Khưu Thanh Bavung ngọn ngân thương nhắm vào ngực Khiếu Vân Cư Sĩ. Liễu Ngọc Như múa Tuyết Hoa Dao đánh ra ba nhát. Phùng Thiên Vũ trả lại hai kiếm. Thế là tất cả đều động thủ, trường hỗn chiến khai diễn liền khi ánh trăng rọi xuống.

Tiểu Linh Ngư đứng ngoài xa, cười lạnh tự thốt:

- Các người khẩn cấp làm gì ? Biết đâu nơi đó có hay không có kho tàng ? Đợi khi thấy có kho tàng rồi động thủ có muện gì ? Vội chi mà tàn sát nhau thế ? Nếu chẳng có kho tàng thì thật là đáng hận !

ooOoo Mục măng đá quả nhiên xê dịch được. Mồi lửa đã được đốt lên, mục măng đá được dời qua một bên , nơi đó bày ra một lỗ trống. Từ lỗ trống, có đường thang, thang không dài lắm, chỉ mấy bậc thôi.

Cuộc hỗn chiến tạm ngưng, mọi người tuân tỵ xuống địa đạo. Đi đầu là Vương Nhất Trảo, kế tiếp Huỳnh Kê Đại Sư, Khuu Thanh Ba, Khiếu Vân Cư Sĩ, Tôn Thiên Nam, Triệu Toàn Hải, Phùng Thiên Vũ, Liễu Ngọc Như. Mỗi người giám thị một người, sẵn sàng giết lẫn nhau, nếu tất cả đều hạ thủ, thì đúng là một cuộc sát hại giây chuyền.

Người nào cũng ngưng trọng thần sắc, hơi thở gấp chừng như quá hồi hộp. Tiểu Linh Ngư đi sau cùng, miệng luôn luôn điểm một nụ cười, tâm tình hết sức phấn khởi.

Mà hắn cũng có vẻ khẩn trương, chẳng phải vì đến gần kho báu, mà là vì hắn sắp hiểu được sự bí mật quanh bức địa đồ.

Bỗng Vương Nhất Trảo kêu lên một tiếng "oái !", Huỳnh Kê Đại Sư cũng kêu lên một tiếng "oái !". Những người đi sau hấp tấp bước xuống, rồi cũng kêu lên một tiếng oái như những người trước. Thì ra cách đầu thang dưới không xa, có mấy cỗ quan tài.

Nơi đó là một thạch thất, những cỗ quan tài sơn đen, ánh lửa chập chờn chiếu ánh sang lung linh, tạo thành một khung cảnh vừa ghê rợn, vừa kỳ bí. Trước mỗi cỗ quan tài có bàn linh, có bài vị, có màn che, gió đâu đây vờn nhẹ lay động những bức màn, càng làm cho khung cảnh thêm huyền ảo. Liễu Ngọc Như sợ quá lùi lại đứng sát bên Triệu Toàn Hải.

Có tất cả mười ba cỗ quan tài. Hai mỗi lửa nơi tay Triệu Toàn Hải và Phùng Thiên Vũ vụt tắt. Nhưng tại bàn linh trước cỗ quan tài kê chính giữa, còn có một ngọn đèn sáp, đèn đang cháy, sáp lỏng rơi từng giọt, từng giọt, như những giọt lệ bi hoài.

Dưới ánh đèn sáp chiếc bài vị phô rõ bảy chữ "Lịch Đại Tổ Sư Chi Linh Vị". Bên trên có mấy hàng chữ nhỏ, bị bức màn che khuất, nên không đọc được.

Tiểu Linh Ngư run mình, thở mạnh mấy hơi dài, lẩm nhẩm :

- Đây là đâu ?

Khuu Thanh Ba trầm giọng :

- Chúng ta đang ở phía hậu Nga My Sơn, cứ theo lời truyền thuyết thì hậu sơn Nga My là vùng cấm địa. Có lẽ nơi đây là phần mộ của các vị chưởng môn phái Nga My.

Thay vì mai táng, họ quàng linh cứu muôn đời, và địa điểm trở thành vùng cấm.

Hồi 23

Những Cái Bất Ngờ

Nghe Khưu Thanh Ba đề cập đến cấm địa của Nga My phái, Huỳnh Kê đại sư cau mày:

- Nếu đúng là vùng cấm địa của Nga My thì chúng ta nên lui nhanh !

Khiếu Vân cư sĩ gật đầu:

- Phải đấy, chúng ta nên ly khai gấp, phạm xâm nhập đất cấm của một môn phái nào, là phạm vào điều đại kỵ trong vũ lâm !

Vương Nhất Trảo chớp chớp đôi mắt, cao giọng bảo:

- Nếu thế, các vị còn chờ gì mà chẳng lui bước gấp ?

Huỳnh Kê đại sư trầm ngâm một lúc, đoạn từ từ quay mình.

Bồng, Phùng Thiên Vũ kêu lên:

- Đại sư thư thả một chút ! Biết đâu chẳng làm kẻ của người ta ?

Huỳnh Kê đại sư quay mình trở lại:

- Kẻ ? Kẻ gì thế ?

Phùng Thiên Vũ chính sắc mặt:

- Trên thế gian này, còn nơi nào an toàn hơn phần mộ và còn chỗ nào kín đáo hơn cổ quan tài ? Nếu người chôn dấu báu vật thối đáo với cái đạo lý đó ?

Huỳnh Kê đại sư động tâm ngay.

Khiếu Vân cư sĩ và Vương Nhất Trảo cùng lướt tới cổ quan tài, đặt tại trung tâm, định mang ra ngoài, có thể họ sẽ cạy nắp, xem bên trong quả có báu vật như Phùng Thiên Vũ đã đưa ra nhận xét.

Ngò đâu, từ bốn phía vách thạch thất, tám khung cửa mở ra, tám ngọn đèn từ bên sau cửa chiếu sáng, gian thạch thất đang chìm trong bóng tối mờ mờ, vụt sáng lên.

Mọi người sửng sò, phần sợ hãi, phần bị ánh sáng chiếu thẳng vào mắt, ai ai cũng chẳng chịu nổi cái chói, thành ra chớp chớp mắt mấy lần, và chẳng ai làm một cử động khế.

Phía sau những ngọn đèn, có bóng người xôn xao, bóng nhiều người, chen lẫn với bóng người có ánh kiếm.

Nhưng, bọn Vương Nhất Trảo chưa trông rõ những bóng đó là ai.

Rồi, từ phía sau mấy ngọn đèn, một giọng nói vang lên, trầm trầm, nghiêm trọng:

- Cuồng đồ ác tặc từ phương trời nào đến đây, vào thánh địa của bổn môn, định làm gì ?

Một người khác, cao giọng tiếp:

- Xâm nhập cấm địa của người là đáng tội chết, cần gì phải hỏi lai lịch kẻ sắp chết ?

Người đó buông từng tiếng, mỗi tiếng nói tỏ lộ một oai khí mãnh liệt.

Huỳnh Kê đại sư biến sắc, kêu lên:

- Có phải là Thần Tích đạo trưởng đó chăng ?

Người đó chỉ ừ một tiếng, vẫn với giọng lạnh.

Huỳnh Kê đại sư tiếp:

- Chẳng lẽ đạo trưởng lại không nhận ra Huỳnh Kê hòa thượng tại Ngũ Đài Sơn ?

Người đó đáp:

- Trong khuôn viên thánh địa, chẳng có vấn đề hữu nghị, giao tình !

Tiếp theo đó, một tiếng hứ vang lên.

Hơn mười đạo kiếm quang xẹt tới, kiếm quang chiếu thẳng vào bọn Huỳnh Kê đại sư, Vương Nhất Trảo.

Tất cả những đạo kiếm quang đều có một cái đích duy nhất:

yết hầu !

Cứ mỗi yết hầu là có ít nhất cũng hai đạo kiếm quang xẹt vào, hơn mười đạo kiếm quang chia nhau số người hiện diện mà bắn tới.

Dĩ nhiên, Tiểu Linh Ngư cũng bị gồm trong số người bị kích.

Nhưng, ai khác thì còn tránh né, hoặc phản công, chứ hấn thì chẳng dám làm một cử động nhỏ.

Thép kiếm dù lợi hại, miệng rắn, lưỡi rắn, răng rắn còn độc hơn, thép kiếm không làm hấn chết nhanh hơn miệng rắn.

Thấy cái chết với hấn, quá rõ ràng, vô phương tránh né, vô phương hóa giải, hấn cần gì phải lo sợ ?

Bất giác, hấn bật cười vang.

Giọng cười lớn, hấn lại kéo dài, cốt buộc người trong cánh đối lập phải chú ý.

Hấn cười lên, làm kinh động những con rắn trên mình, tất cả đều vươn cao chiếc đầu, đảo qua, đảo lại, lưỡi thè ra, đổ ngời dưới ánh đèn, miệng đỏ há tròn.

Có một vào con rít gió vu vu ... Tấn công hấn, là hai đạo nhân, hai đạo nhân trước tình hình đó, chẳng dám tiến, đành thu hồi hai thanh trường kiếm.

Thu kiếm, trụ hình, người hiện lộ, chính là hai đạo nhân mặc áo màu tía, nơi mép có ria lún phún.

Đạo nhân bên tả hoành kiếm ngang ngực, cao giọng hỏi:

- Tiểu tử là người hay là quy ô ?

Đạo nhân bên hữu tiếp:

- Người cười gì ? Dù là quỷ cũng chẳng được cười tại đây !

- Ta cười là vì các đạo nhân trong phái Nga My thường tự hào là bất phàm, phi tục, nhưng trước con mắt ta, các người chỉ là một bọn hồ đồ.

Trong lúc đó, tại bốn phía, tiếng vũ khí chạm nhau, tiếng hét, tiếng la vang lên, làm chấn động cả tòa thạch thất.

Đến những bức màn trước các cỗ quan tài chừng như cũng bị chấn động mà lung linh, ngọn đèn sáp duy nhất mờ hẳn dưới bao nhiêu ánh sáng rực rỡ, cũng lung linh luôn.

Một đạo nhân tiến tới, đồng thời quát:

- Chính người mới là kẻ hồ đồ !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ai hồ đồ, rồi các người sẽ biết, cần gì phải cãi ly ? Ta hỏi các người, giả như bọn ta có xâm nhập vào vùng cấm địa của các người đi nữa, thì làm sao các người biết trước mà chực sẵn tại đây, đón chờ ?

Đạo nhân cười lạnh:

- Quanh vùng Nga My nếu có kẻ xâm nhập, bất cứ tại địa điểm nào, chúng ta cũng vẫn biết được như thường. Nói gì là một nơi cấm kỵ ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Nếu sau khi bọn ta xâm nhập, các người hay ra, và hay kịp thời, thì đó mới đúng là người có biệt tài phòng thủ. Nhưng, trong trường hợp này, sự việc lại khác hẳn, các người đã chuẩn bị chu đáo, các người

chực chờ tại đây, các người làm như biết trước là vào thời khắc nào đó, sẽ có người xâm nhập thánh địa ! Thật buồn cười quá ! Làm như các người có thuật vị bốc tiên tri, biết trước những gì sẽ xảy ra, tự nhiên mà biết trước chứ chẳng cần bói toán !

Đạo nhân nạt:

- Chúng ta làm sao, tùy chúng ta, điều đó có can chi đến người ?

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Sao lại chẳng can ? Can lắm chứ, mà lại can nhiều nữa kia ! Bởi vì trước khi chúng ta đến đây, trước lâu, đã có người tố cáo với các người rồi. Có đúng vậy không nào ? Hừ ! Kẻ nào tố cáo với các người đó, kẻ ấy làm sao lại biết được chúng ta sẽ đến đây ? Sao các người không nghĩ kỹ một chút ?

Triệu Toàn Hải ở xa xa, hét lên:

- Phải đo ù ! Tất cả sự tình đều do kẻ tố cáo an bày, đưa song phương vào tròng, các vị bị lừa, để tương tàn tương sát lẫn nhau !

Y không kịp dứt câu, bỗng rú lên một tiếng thảm.

Mũi kiếm của một lão nhân nào đó đã búa lên mình y rồi, chắc là vết thương phải nặng, cho nên y mới nghe đau quá, chịu không nổi, phải kêu lên.

Nhưng, trong một cuộc hỗn chiến, còn ai chiếu cố đến ai, dù ai thọ thương cũng mặt ai.

Y kêu thảm mặc y, ai công cứ công, ai thủ cứ thủ, ai đối thoại cứ đối thoại.

Đạo nhân hừ một tiếng:

- An bài như thế nào ? Ai an bài ?

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Các người cứ dừng tay đi ! Các người dừng tay rồi, ta sẽ chỉ rõ cái mưu kế của kẻ nào đó cho các người thấy !

Một người nào đó hét to:

- Dừng làm kế tiểu quỷ ! Hấn muốn dụng hoãn cầu mưu đấy !

Đạo nhân cũng hét lên:

- Đúng lắm ! Trước hết, hãy bắt hấn, sau đó chúng ta muốn hỏi gì, sẽ hỏi cũng không muộn.

Tiểu Linh Ngự thừa hiểu, nếu cả hai đạo nhân nghênh diện với hấn, đồng xuất thủ, thì hấn cảm như mất mạng rồi.

Hấn hồi hận, phải chi trước đó, hấn dùng xà tĩnh, dẫn dụ cho các con rắn độc ly khai hấn, thì ít nhất hấn cũng xoay trở được, né tránh hay phản công.

Trong cơn khẩn cấp, hấn không còn đắn đo được nữa, cấp tốc vung tay quăng ba chiếc hộp đang cầm, thẳng đến hai đạo nhân.

Hai đạo kiếm quang chớp lên, ba chiếc hộp phân thành sáu phần, những gì trong ba hộp bắn ra tung tóe:

Mê hồn dược, giải độc dược& Hai đạo nhân giật mình, dừng tay, song chỉ một giây thôi, rồi cả hai lại cử kiếm đâm tới như trước.

Tiểu Linh Ngự thầm kêu khổ, nhếch nụ cười thảm, thốt:

- Muốn hại người, thì đừng bao giờ quên là hậu quả có thể quật ngược trở lại mình& Câu nói đó, chính hấn tự thốt với hấn, hấn phê phán cái chủ trương của hấn, bởi hấn nghĩ rằng, để mấy con rắn đó, thì hấn sẽ được an toàn, chẳng ai dám sờ đến mình hấn.

Bây giờ, vì bận mấy con rắn đó, hấn phải khổ !

Cái hại, hấn muốn di lụy đến người ta, bây giờ, quật ngược trở lại hấn.

Vừa lúc đó, nhiều tiếng vu vu nổi lên, rồi mấy ngọn đèn tắt phụt.

Tiểu Linh Ngư kinh hãi, chợt hấn cảm thấy một bàn tay của ai đó, nắm lấy tay hấn, đồng thời có tiếng thốt khẽ bên tai hấn:

- Đi theo ta !

Bàn tay đó lạnh quá, song rất mềm, giọng nói nghe dịu, âm thanh lại quen thuộc.

Chẳng hiểu tại sao, hấn bỗng cảm thấy khoan khoái vô cùng.

Hấn thấp giọng hỏi:

- Thiết Tâm Nam đây à ?

Người đó đáp:

- Ừ !

Tiểu Linh Ngư bước theo nàng liền.

Vừa đi, hấn vừa thở dài, vừa thốt:

- Đến bây giờ, ta mới biết cái công phu khổ luyện ám khí của người khá cao, người hơn hấn ta về phương diện xử dụng ám khí ! Chỉ trong một thoáng mắt, người hủy diệt được hơn mười ngọn đèn, địch chẳng xoay trở kịp ! Ta phục người lắm lắm !

Thiết Tâm Nam lạnh lùng:

- Hủy diệt các ngọn đèn, chẳng phải công linh của ta !

Tiểu Linh Ngư giật mình:

- Thế là công linh của ai ?

Đèn dù tắt, cuộc hỗn chiến vẫn diễn tiến như thường. Tiếng vũ khí chạm nhau, tiếng hét, tiếng la vẫn còn vang dội.

Nhưng, các đấu thủ chừng như phát giác ra điều gì lạ, tuy chưa ngưng chiến, tất cả đồng một loạt hét lên:

- Ai ?

Rồi người thì kêu to:

- Có kẻ nào lạ vào đây nữa đo ù ?

Một người khác tiếp nói:

- Đốt đèn lên mau !

Thiết Tâm Nam chưa kịp đáp lời Tiểu Linh Ngư, các ngọn đèn vụt cháy lên.

Thạch thất sáng rực trở lại.

Bọn đạo nhân Nga My về một phía, còn bọn Vương Nhất Trảo cũng tụ về một góc.

Đèn cháy sáng lên, tại cục trường có thêm hai bóng người.

Hai bóng đó là hai thiếu nữ, vận áo trắng, tóc đen huyền, làn da mặt, da tay còn trắng hơn màu áo.

oOo Hiện tại, ở phía hậu Nga My sơn, trong Linh Đường thuộc vùng cấm địa, những người hiện diện là những tay thượng đỉnh vũ lâm, bậc tông sư, chưởng giáo, cho dù các đạo nhân Nga My phái là những người được tuyển chọn trong ngàn còn trăm, trăm còn chục, chục còn một đi nữa, hai thiếu nữ áo trắng chẳng xem họ ra cái quái gì.

Cả hai đứng tại trung ương, như thể bị bao vây, song cả hai lại ung dung, chẳng khác nào đứng giữa cách đồng rộng lớn bao la nhìn trời mây cây cỏ, nhàn hạ vô cùng.

Ánh mắt của họ chớp chớp dưới ánh đèn, những tia chớp đầy ngạo nghễ bắn đi, thoát về bên này, thoát trở qua bên kia.

Và vánh môi của họ cũng về thành nụ cười, về cười khinh miệt.

Thạch thất, Linh Đường của Nga My phái, mới đó, nhiệt náo phi thường. Giờ đây, trầm tịch phi thường !

Tất cả, trừ hai thiếu nữ, nặng người như những pho tượng đứng.

Lâu lắm, Khiếu Vân cư sĩ mới cười lạnh mấy tiếng, rồi thốt:

- Bỗng nhiên mà có nữ nhân xâm nhập cấm địa của phái Nga My ! Rồi đệ tử Nga My lại trơ mắt nhìn, chẳng dám làm gì, chẳng dám nói gì ? Đúng là một sự kiện lạ kỳ, trên giang hồ chẳng một ai nghĩ đến ! Ngàn xưa chẳng có, mà ngàn sau cũng sẽ không luôn !

Lão vừa thốt, vừa nhìn qua Thần Tích Đạo Trưởng.

Gương mặt Thần Tích Đạo Trưởng trầm trầm như mặt nước ao sâu, đạo trưởng không nhích động, nhưng trong hàng đệ tử đã có một vài người nhích động.

Một vài người nhích động, lôi cuốn các người khác nhích động, riêng đạo trưởng không hề nhích động.

Có một vài gương mặt căm căm.

Nhưng, hai thiếu nữ vẫn bất động.

Nữ bên tả, có gương mặt dài, đôi mày nhỏ mà cong như lá liễu, lạnh lùng nhưng lại ẩn ước một hấp lực mạnh.

Nữ bên hữu, có gương mặt tròn, đôi mắt to, nơi chóp mũi có mấy mụn cám, cũng lạnh lùng, cũng có hấp lực mạnh.

Cả hai không lớn vóc lắm.

Thiếu nữ mặt tròn có đôi mắt đã to, lại mở to hơn, điểm nụ cười lạnh, gọi bạn đồng hành:

- Hà Lộ thơ thơ ơ, có nghe họ nói đó chẳng ? Vùng hậu sơn Nga My, chúng ta không có quyền đặt chân đến !

Nàng có cái tên Hà Lộ lạnh lùng đáp:

- Khắp trong thiên hạ, vô luận là tại địa phương nào chúng ta thích đến, cứ tự tiện đến, chừng nào chúng ta chán, cứ thung dung rời đi, kẻ nào dám ngăn trở chúng ta chứ ? Hơ ư ? Kẻ nào dám ngăn trở chúng ta ?

Thần Tích đạo trưởng không còn điềm nhiên được nữa, nạt một tiếng:

- Nhảm !

Lão nghiêm giọng tiếp:

- Các ngươi là những nữ nhân từ đâu tới, buông lời khoác lác quá độ như thế chứ ?

Bọn đệ tử Nga My phái chỉ chờ có vậy thôi !

Họ chờ thái độ của đạo trưởng, bây giờ cái thái độ mong ước đó đã biểu lộ rồi, thì bao nhiêu khăn trương gói ghém, dồn ép được buông lỏng lỏng ngực mọi người, có bao nhiêu uất khí, được tuông ra, tuôn chẳng phải bỏ luôn mà tuôn để biến thành động tác.

Hai đạo nhân nhanh nhẹn hơn hết, chớp cánh tay lướt tới, thanh trường kiếm nơi tay dĩ nhiên phải chớp theo.

Hai đạo thanh quang lóe lên như hai con rồng xanh lao vút đến ngực của hai thiếu nữ.

Song cả hai chẳng hề lưu ý đến sự tấn công của hai đạo nhân.

Họ bình thản như thường, mãi đến lúc hai mũi kiếm đến rất gần họ, cả hai mới khoát tay ra, bàn tay họ như chập chờn dẫn về phía sau, rồi đẩy ra phía trước.

Lạ lùng thay, hai thanh trường kiếm bay vút đến với toàn công lực bình sanh của hai đạo nhân, không chạm mình địch, mà lại bị bật dội trở về.

Nguy hại hơn nữa là thanh kiếm người bên hữu chém xuống vai người bên tả, thanh kiếm người bên tả chém phớt một mảng da đầu người bên tả.

Cả hai kinh hãi, tuy còn nắm vững thanh kiếm, song tinh thần thì chững vững không như trước nữa rồi.

Làm gì hai đạo nhân lại dám tái xuất thủ ?

Làm gì các đạo nhân khác, chứng kiến cái cảnh đó lại dám thay phiên bạn đồng môn mà tiếp tục tấn công ?

Bọn Vương Nhất Trảo, Huỳnh Kê đại sư biến sắc, lặng người, rồi kêu lên:

- Di Hoa Tiếp Ngọc !

Hà Lộ điềm nhiên:

- Lão đạo có nhãn lực khá đó !

Nàng mặt tròn cười lạnh, tiếp:

- Bây giờ, chắc người đã hiểu bọn ta từ đâu đến ! Và hẳn người cũng chẳng còn cho rằng bọn ta khoác lác !

Thần Tích đạo trưởng càng biến sắc mặt, hỏi:

- Nga My phái từ lâu, không hề có mảy may liên quan với Thần Cung, do đó cũng chẳng hề có mảy may ân oán, hai cô nương bỗng nhiên lại đến đây chẳng rõ có ý tứ gì ?

Hà Lộ đáp:

- Chúng ta chẳng có ý tứ gì. Chúng ta chỉ muốn người mang kho tàng báu vật của Yến Nam Thiên, cho chúng ta xem qua. Chỉ xem cho biết thôi, chứ nhất định không cướp đoạt đâu, dù là một vật nhỏ !

Thần Tích đạo trưởng giật mình:

- Kho tàng của Yến Nam Thiên ?

Nàng mặt tròn hừ một tiếng:

- Người còn giả vờ hồ đồ nữa sao ? Mang ra đây, nếu không thì ...
Hừ !

Thần Tích đạo trưởng trầm giọng:

- Yến Nam Thiên cùng bọn phái vốn không quen biết với nhau, làm sao lại có việc họ Yến ký thác báu vật tại Nga My sơn ?

Đạo trưởng đảo mắt nhìn quanh một vòng, bỗng bật cười thê thảm, tiếp:

- Bàn đạo minh bạch rồi ! Các vị đến đây hẳn không ngoài mục đích tìm báu vật !

Câu nói đó hiển nhiên hướng về bọn Vương Nhất Trảo, Huỳnh Kê đại sư.

Tất cả đều lặng người câm miệng từ lâu. Người trong Di Hoa Cung đã xuất hiện trên giang hồ, thì họ còn dám làm gì, dám nói gì ?

Không một ai đáp lời Thần Tích đạo trưởng.

Đạo trưởng rung rung giọng tiếp luôn:

- Tất cả chúng ta đều bị lừa, tất cả chúng ta đều bị kẻ nào đó đưa vào tròng, nếu không kịp thời dừng bước thì cuộc tương tàn tương sát phải xảy ra, và như vậy là cái độc kế của kẻ đó được thực hiện mỹ mãn.

Tiểu Linh Ngự đã đứng ngoài vòng tranh chấp, nghe đạo trưởng nói thế, điềm nụ cười lạnh, thâm nghĩ:

- Khi ta nói lên câu đó, người lại cố chấp không chịu tin, bây giờ người lặp lại câu nói của ta ! Đúng là một kẻ khước từ cái ngọt để tiếp thọ cái đắng !

Rồi hắn nhìn về hai thiếu nữ áo trắng, chừng như trong tâm tư hắn, một ý niệm phớt qua.

Ý niệm đó như thế nào, chỉ có mỗi một mình hắn biết.

Tại cục trường, thiếu nữ mặt tròn hỏi:

- Cứ theo lời người nói, thi kho tàng của Yến Nam Thiên chẳng phải được chôn dấu tại đây ?

Thần Tích đạo trưởng thở dài:

- Bàn đạo chưa từng nghe nói đến chứ đừng bảo là ... Thiếu nữ mặt tròn day qua bạn đồng hành:

- Hà Lộ thơ thơ ! Lão ta nói như thế, thơ thơ có tin được hay không ?

Hồ Lộ lạnh lùng:

- Trời sanh ra ta để chẳng tin một người nào ! Vô luận là ai nói gì, ta cũng không tin được !

Thần Tích đạo trưởng lộ vẻ khổ sở:

- Cô nương không tin thì đành vậy, chứ bàn đạo còn biết làm sao ?

Thiếu nữ mặt tròn cười lạnh:

- Đành vậy ? Không biết làm sao ? Nói dễ nghe quá !

Thần Tích đạo trưởng cau mày:

- Chứ cô nương muốn như thế nào ?

Thiếu nữ mặt tròn hừ một tiếng:

- Lục soát !

Thần Tích đạo trưởng biến sắc mặt:

- Lọc soát ?

Thiếu nữ mắt tròn lại hừ một tiếng:

- Chứ sao ! Phải lọc soát ! Ta nghĩ mấy cỗ quan tài kia là nơi chôn dấu kho tàng rất an toàn. Người hãy mở nắp ra cho bọn ta xem.

Tất cả các đệ tử Nga My phải đều hiện lộ vẻ phần nộ ra mặt.

Thần Tích đạo trưởng biến sắc, giận đến rung râu, song cổ nhăn nhuch, trầm giọng thốt:

- Trong quan tài là di thể của các vị tiên sư từ nhiều thế hệ qua. Vô luận là ai trong thiên hạ cũng không được sờ mó đến những cỗ quan tài đó.

Thiếu nữ mặt tròn bật cười khanh khách:

- Nếu trong quan tài chỉ một xác người thì bọn ta có nhìn qua cũng chẳng quan hệ gì. Chúng ta khi nào lại tham một vài đốt xương mà các người sợ mất ? Nếu người cương quyết không cho bọn ta xem, thì đúng là người có ẩn ý chi đó.

Thần Tích đạo trưởng nhận thấy càng nhượng bộ, đối phương càng hống hách, bất giác lão tức uất, hét lớn:

- Vô luận là ai cũng không được mở nắp quan tài, chờ đến lúc tất cả đệ tử Nga My chết hết ... Thiếu nữ mặt tròn lắc đầu:

- Biết đến bao giờ các người mới chết hết ? Đợi như thế thì lâu lắm, ta không chịu đâu.

Thần Tích đạo trưởng như con dê tức nước, phải vỡ, hét lên một tiếng lớn, rồi gằn từng tiếng:

- Di Hoa Cung khi người thái quá ! Nga My phải hôm nay nhất định một còn một mất với các vị !

Lập tức lão rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, loang một vòng, ánh

kiếm chộp lên, thanh quang xẹt đến yết hầu của nàng đối thoại.

Là chưởng môn một kiếm phái lừng danh trong vũ lâm từ nhiều năm qua, lại vận dụng toàn công phu nội lực, nhất kiếm do lão phát xuất hẳn phải có cái oai khí phi thường.

Hai thiếu nữ dù sao cũng kém thời gian tu vi, đối với hàng đệ tử Nga My, thì cả hai dám khinh thường, chứ đối với vị thủ lĩnh thì hai nàng phải ngán.

Do đó, thủ pháp Di Hoa dù linh diệu, hai nàng cũng chẳng dám thi triển để ứng phó với thế công của đạo trưởng.

Cả hai cùng nhảy về phía hậu, tránh chiêu kiếm đó.

Nhưng thân hình họ vừa chộp, hơn mười đạo kiếm quang cùng chộp theo, họ tránh nhất kiếm của Thần Tích đạo trưởng, họ lại bị hơn mười đạo nhân khác vung trường kiếm chém theo.

Các đệ tử Nga My phái hiện diện tại đây, gồm toàn những tay siêu việt, gia dĩ họ đang gặp dịp trút cái hận ứ lòng từ lâu lắm rồi, cho nên nhất kiếm của đạo nhân nào cũng mãnh liệt phi thường.

Họ đánh, hầu như đánh một cách liều lĩnh, mạng đổi mạng, bằng mọi giá, hạ cho kỳ được hai thiếu nữ cuồng ngạo thì mới thôi, dù cánh họ có hao hụt một vài người, cũng chẳng sao.

Trước cái khí thế đó, hai thiếu nữ làm sao ứng phó nổi ?

Dù cả hai có học được thủ pháp Di Hoa Tiếp Ngọc, họ cũng chẳng tạo nổi thế quân bình, chứ đừng nói là chiếm được một phần nào ưu thế.

Huống chi, một số đạo nhân vào cuộc, còn một số khác chực chờ bên ngoài, sẵn sàng vào theo, trám lỗ trống, nếu đồng đạo thất cơ, hoặc chính họ thừa cơ mà tiếp trợ đồng đạo.

Hơn nữa, bọn Vương Nhất Trảo cũng có thể tiếp tay Nga My phái, triệt hạ hai nàng !

Cái nguy đã hiện rõ cho hai nàng.

Thiết Tâm Nam đang nắm tay Tiểu Linh Ngư, vụt buông tay hấn ra, bảo:

- Người đứng yên tại đây, chờ ta. Ta ... Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Người định làm gì ?

Thiết Tâm Nam trầm giọng:

- Ta lạc lối tại thâm sơn, nhờ hai nàng cứu trợ, người gặp cơn nguy cấp, hai nàng xuất thủ, tạo cho ta cái dịp cứu người. Bây giờ, hai nàng ngộ nạn, lẽ nào ta khoanh tay nhìn ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Người trong Di Hoa Cung ngộ nạn, còn cần đến ai giải cứu chứ ? Trên thế gian này, có ai tài giỏi hơn họ, rồi mong làm những việc chính mình không làm nổi ?

Một giọng đâu đây vang lên:

- Người nói đúng !

Câu nói vang bên tai, một bóng người tiếp nối lướt qua, màu sắc, y phục, bóng đó là nam hay nữ ?

Bất quá, hấn chỉ đoán qua âm thanh, bóng đó là một nam nhân thôi.

Tại Ác Nhân Cốc, hấn từng thấy bọn Cáp Cáp Nhi xử dụng thân pháp, song hấn phải cho rằng, chẳng ai di động nhanh bằng bóng người này.

Bên trong, vàng kiếm quang càng phút càng lan rộng, lan rộng chẳng phải vì hai thiếu nữ tại trung tâm đánh tản ra, trái lại phần trong của kiếm quang thu hẹp, mà phần ngoài lan rộng vì có thêm một số đạo nhân tiếp trợ đồng đạo, vào cuộc vung chém tới tấp.

Hai thiếu nữ lúng túng giữa vàng kiếm quang.

Bóng người lướt ngang qua Tiểu Linh Ngư, thoáng mắt nhìn đã lọt vào giữa vùng kiếm quang đó rồi.

Hai thiếu nữ không vũ khí, thế mà bóng người vừa vào là tiếng vũ khí chạm nhau kêu soang soảng.

Như thế là kiếm của đạo nhân này, chạm vào kiếm của đạo nhân khác, nhiều tiếng chạm vang lên là tất cả những thanh kiếm tại cục trường chạm loạn nhau.

Tiếng chạm vang lên, kế tiếp là một loạt tiếng soảng soảng nối theo, tất cả những thanh trường kiếm đều vượt khỏi tay bọn đệ tử Nga My, rơi xuống nền động.

Không ai thấy tại sao những thanh kiếm đó rơi xuống thì còn biết bóng người vừa vào, dùng thủ pháp gì ?

Bên ngoài, không ai biết đã đành, mà bên trong, các đạo nhân cũng chẳng hiểu gì hơn, bất quá, họ cảm thấy một lực đạo rất mạnh, hấp dẫn thanh kiếm nơi tay họ, đánh sang kiếm đồng đạo, kiếm này đập vào kiếm kia, họ không làm sao giữ cứng lại được.

Chẳng những thế, kiếm chạm rồi, họ còn nghe cánh tay tê dại, bàn tay lỏng ngón ngay, kiếm rơi luôn.

Thần Tích đạo trưởng tuy đứng ngoài vòng chiến cũng kinh hãi như người trong cuộc, lùi nhanh lại hơn trượng xa.

Rồi, lão đạo đảo mắt nhìn quanh bốn phía.

Ngoài hai thiếu nữ còn đứng sừng sững tại đó, có bóng dáng người nào khác lạ đâu ?

Thế thì tại sao có sự kiện đó ? Ma ? Ma thế nào được ? Mà người thì người đâu ?

Người can thiệp, hành động xong, lại biến mất như thế, quả là có bản lĩnh phi thường, bình sanh những người hiện diện chưa từng thấy !

Thần Tích đạo trưởng nghiêng răng, dậm chân, rồi kêu lên:

- Xong !

Bàn tay đao trưởng nhích động, thanh kiếm chóp lên, kiếm chong lên, nhắm yết hầu của lão.

Mũi kiếm sát yết hầu, lão chỉ nhích nhẹ tay một chút là mũi kiếm xuyên thủng !

Còn làm gì khác hơn tạt sát ?

Cấm địa bị người xâm nhập, quan tài tổ sư bị người đòi cạy nắp, Linh Đường là nơi ai cũng có thể dẫm chân, rồi đây tro mắt nhìn đệ tử bị người lẳng nhục !

Nga My phải mang cái nhục này, chỉ vì lão bất tài !

Lão còn sống làm gì ! Lão phải chết, chết để tạ tội với tiên nhân, chết bởi vì không còn mặt chường ra giữa giòng đời.

Tại cục trường, dù có ai muốn can ngăn cũng chẳng làm sao vọt mình tới cạnh Thần Tích đao trưởng kịp lúc.

Nhưng lão không thể nhích động bàn tay của lão để làm nốt cái việc thâm.

Một bàn tay đột ngột xuất hiện, từ phía sau lưng đao trưởng vươn tới, chụp cổ tay lão đao, giữ cứng.

Một bàn tay nữa, cũng vươn tới, nhạt thanh trường kiếm nơi tay lão đao.

Nói là bàn tay đó đoạt thanh kiếm thì đúng hơn.

Con nhà võ, bị đoạt mất vũ khí là một điều tủi nhục lớn lao, dù phải mất sanh mạng, để rửa nhục đó cũng không từ.

Huống chi, người bị đoạt vũ khí, lại là chưởng môn nhân một phái võ quan trọng, một môn phái được thành lập từ nhiều trăm năm qua, từng giữ một địa vị cao cả trong vũ lâm ?

Huống chi, cái sự đoạt vũ khí lại được diễn ra trước đệ tử ?

Nhục lớn !

Thần Tích đạo trưởng vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ.

Một thiếu niên vận y phục trắng từ phía sau bước tới, hai tay cầm thanh trường kiếm đó, ung dung vái chào đạo trưởng, điểm một nụ cười, thốt:

- Xin đạo trưởng thứ cho đệ tử cái tội vô lễ. Tuy nhiên, nếu quý phái đừng xuất thủ với nữ nhân thì chẳng khi nào đệ tử dám xúc phạm đến quý phái.

Ánh đèn soi rõ thiếu niên, tuổi hấn chỉ độ mười ba, mười bốn nhưng vũ công của hấn đã đạt đến cái mức mà mọi người cho rằng chỉ có trong mơ.

Y phục của hấn, bằng vải thường, nhưng hấn khoát lên mình, loại vải thông thường đó tạo cho hấn một vẻ sang quý phi thường, vô luận công tử, vương tôn trên đời, chẳng một gã nào sang quý hơn hấn.

Hấn chỉ thốt mấy tiếng thôi, song âm thanh của hấn ôn nhã, văn nhã, phong độ của hấn trầm tĩnh, hòa huyển, lúc thốt lời, thần thái của hấn phiêu phiêu, nhàn hạ, ai trông cũng phải mẩn ngay, mẩn cái vẻ người, mẩn cái tài năng, chính Liễu Ngọc Như đã cao niên rồi, cũng cảm thấy si mê.

Khưu Thanh Ba, lúc thiếu thời, từng nổi tiếng là một mỹ nam tử, song tự lão cũng nhìn nhận rằng lão còn kém thiếu niên, kém xa ... Hấn xuất hiện, mọi người tại cục trường sửng sờ.

Sửng sờ vì đột ngột, sửng sờ vì phong độ, sửng sờ vì tài nghệ của hấn, ai ai cũng đứng lặng như những pho tượng trống.

Thần Tích đạo trưởng tuy vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, trước phong độ của thiếu niên, cũng phải giữ lễ và đương nhiên niềm phẫn nộ có lắng dịu phần nào.

Hắn sợ kinh hãi cũng giảm đi, bởi thiếu niên không có vẻ gì chứng tỏ hắn hiểu động, thích chiến.

Đạo trưởng vòng tay, đáp lễ, đoạn hỏi:

- Các hạ từ Di Hoa Cung, tại Tú Ngọc Cốc, đến đây ?

Thiếu niên áo trắng gật đầu:

- Đệ tử là Hoa Vô Khuyết, chính là người trong Di Hoa Cung. Người trong Cung, từ nhiều năm qua, vắng bóng trên giang hồ, do đó không am tường những chuyện chuyển biến của sinh hoạt võ lâm, hẳn đệ tử không hiểu rành lễ độ, giả như có điều chi sơ xuất, xin các vị lượng thứ cho.

Thái độ khiêm cung, văn từ hữu lễ, nhưng hắn không mất oai khí của một chủ nhân, cùng lối xử sự Ôn hòa đối với thuộc hạ.

Chủ nhân ôn hòa, nhưng thuộc hạ dám khinh lờn chẳng ? Dĩ nhiên là không rồi.

Chẳng những thuộc hạ không dám khinh lờn, trái lại càng sợ hãi hơn.

Họ còn lạ gì, bên trong cái từ tôn khiêm cung đó, có ẩn ước sự cao ngạo, có tự tin ở tài nghệ mà có ?

Cho dù hắn tỏ lộ sự cao ngạo ra bên ngoài, cũng chẳng một ai lấy làm lạ.

Bởi họ chấp nhận sự cao ngạo đó là một hiển nhiên ở con người hắn, một con người mà tạo hóa đã dành quá nhiều ưu điểm.

Nụ cười của hắn, vừa bình hòa, vừa thân thiết, còn ai dám sanh sự với hắn được ?

Những người có địch ý đối với hắn, giờ đây cảm thấy bối rối lúng túng, bất an, thậm chí trách mình quá vội vàng.

Hắn thốt với mọi người, xin lượng thứ, song chẳng một ai lên tiếng rõ rệt đáp lại, ai ai cũng lí nhí, chẳng biết họ nói gì !

Hà Lộ chớp mắt, cao giọng hỏi:

- Công tử của ta đã đến, những cố quan tài kia, các vị mở nắp được chưa ?

Thần Tích đạo trưởng biến sắc, chưa kịp nói gì.

Hoa Vô Khuyết từ từ cất tiếng:

- Cái việc kho tàng chôn dấu là điều huyền hoặc, mong các vị đừng làm ác kế của kẻ hung ác, từ nay nên giữ tròn hòa khí với nhau, đừng bao giờ vì một sự huyền hoặc mà phải tương sát tương tàn. Cái việc hôm nay, tại hạ yêu cầu các vị nên quên đi, đừng bao giờ ai nhắc lại.

Huỳnh Kê đại sư chấp tay chữ thập:

- A Di Đà Phật ! Công tử từ bi quá !

Vương Nhất Trảo cao giọng:

- Kẻ nào còn nuôi dưỡng cái ý tranh chấp, để cho ác nhân ở trong bóng tối cười thầm, kẻ đó đúng là một ngốc tử !

Khưu Thanh Ba, Tôn Thiên Nam và một số người nữa rập nhau thốt:

- Lời nói của công tử chí lý ! Bọn tại hạ xin cáo từ !

Thần Tích đạo trưởng cũng chấp tay hướng về Hoa Vô Khuyết:

- Đa tạ công tử !

Đang có cuộc tranh chấp đến tử sinh, nhất định là máu phải đổ đến người cuối cùng, thế mà với sự xuất hiện của Hoa Vô Khuyết, cuộc chiến trở thành hòa mà lại hòa một cách thân thiết, hòa không hậu ý, hấn đã vung tay nhiệm màu cho những người hiện diện, hấn cứu bao nhiêu mạng người, khỏi phải chết vô lý, không thù oán nhau mà hăng say giết nhau.

Liễu Ngọc Như nhìn hấn, mắt bà ta không chớp.

Thiết Tâm Nam nhìn hấn, môi mào, tuy chỉ máy mảy khẽ thôi, một nụ cười cũng thành hình, nụ cười khâm phục.

Bỗng, Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng, chuyển mình, bước đi hướng về phía cửa động.

Thiết Tâm Nam giật mình, do dự một chút, cuối cùng cũng bước theo chàng.

Phía sau lưng, Triệu Toàn Hải gọi với:

- Ngọc đại hiệp ! Ngọc lão tiên bối ... Triệu Toàn Hải gọi Tiểu Linh Ngư, Hà Lộ lại gọi Thiết Tâm Nam:

- A ! Cái vị cô nương kia, tại sao lại bỏ đi ?

Thần Tích đạo trưởng gọi Tiểu Linh Ngư:

- Hởi vị tiểu thí chủ vừa rồi, nhờ tiểu thí chủ chỉ giáo rất hữu ích, bản đạo chưa nói gì để cảm tạ thịnh ý, xin trở lại đây, cho bản đạo đãi một chén trà ... Nhiều người gọi, âm thanh vang lên một lượt, hỗn tạp, Tiểu Linh Ngư nghe chẳng rõ ràng, hà hướng dù chàng có nghe rõ, cũng chẳng chịu quay đầu.

Chàng quyết ly khai thạch thất.

Bên ngoài động, là màn sương mỏng, phủ trùm bốn phía, nhưng trên cao có vàng trắng sáng, chiếu xuống vạn vật, trong mộng lung huyền ảo, không sáng lắm, mà cũng chẳng tối tăm, cảnh trí hiện ra hết sức đẹp.

Tiểu Linh Ngư đâu màng cảnh đẹp, cảnh thô, chàng cứ bước đi, đi tới mãi, đi một lúc, tìm một tảng đá, ngồi xuống.

Thiết Tâm Nam vẫn lẻo đẻo theo sau chàng, đến nơi này.

Nàng thở dài, thốt:

- Cái vụ kho tàng kết thúc như vậy, thật không ai tưởng nổi !

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Giả như người tưởng nổi, thì người tưởng như thế nào ?

Thiết Tâm Nam sửng sờ.

Nàng cúi đầu, tiếp nói với giọng u buồn:

- Ta vì bức địa đồ kho tàng, mà phải chịu thất điên bát đảo, suýt mất mạng mấy lần ! Nó có giá trị gì ? Nó không đáng một đồng tiền, thế mà ta lại lấy sanh mạng giữ gìn nó ! Nếu ta chết, thì oan uổng biết bao !

Tiểu Linh Ngư vẫn với giọng trầm trầm:

- Người chết làm sao được ! Người nên sống lắm chứ !

Thiết Tâm Nam cắn môi, cúi thấp đầu hơn, lại tiếp:

- Tại Mộ Dung Sơn Trang, người không chiếu cố đến ta, người bỏ ta mà đi bất ngờ, ta biết người có nỗi niềm thống khổ nan giải, nên ta không trách người ! Nhưng, người ... Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Người trách ta rồi sao chứ ?

Thiết Tâm Nam vụt ngẩng đầu lên, gằn giọng:

- Người ... người ăn nói với ta như vậy à ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng, lớn hơn một chút:

- Ta ăn nói vậy đó, ta quen tánh rồi, nếu không thích nghe thì đừng nghe. Đi tìm người nào nói dễ nghe, mà nghe người đó nói !

Thiết Tâm Nam thoáng đỏ mặt, trầm ngâm một lúc, rồi giượng cười, hỏi:

- Người đến Nga My sơn từ lúc nào ?

Tiểu Linh Ngư buông cộc lốc, chẳng có nghĩa gì cả:

- Ủ !

Thiết Tâm Nam dịu giọng hơn:

- Tại sao trên mình ngươi có nhiều rấn quá vậy ?

Tiểu Linh Ngư vẫn cộc lốc, vẫn vô nghĩa:

- Ủ !

Thiết Tâm Nam dậm chân, rồi ngồi phịch xuống.

Nàng ngồi xuống, lưng kê lưng, mặt nhìn ra hướng khác không ai quan tâm đến ai, không ai nhích động, không ai nói một tiếng gì, dù chỉ tự nói với mình.

Cả hai ngồi như vậy, chẳng biết được bao lâu, sau cùng Tiểu Linh Ngư lên tiếng trước, lên tiếng một cách băng quơ:

- Xí ! Xí ! Tiểu tử đó khéo làm bộ làm tịch như thánh như thần !

Thiết Tâm Nam không đáp gì cả, làm như chẳng nghe.

Tiểu Linh Ngư không nhìn lại, đợi mãi chẳng nghe nàng nói chi, thụt lưng đẩy nhẹ nàng, đoạn hỏi:

- Điếc rồi hở ? Ta nói gì, ngươi có nghe không ?

Thiết Tâm Nam điềm nhiên:

- Điếc mà còn nghe được gì chứ ?

Tiểu Linh Ngư tức:

- Không nghe sao lại đáp câu hỏi của ta ? Điếc thật thì chẳng nghe, nghe được thì đâu có điếc ? Rõ ràng là ngươi nghe ta nói, ngươi đâu có điếc ? Không điếc, sao chẳng đáp câu nói đầu tiên của ta ?

Chàng trở qua, trở lại, nói tới nói lui quanh cái tiếng điếc, chẳng biết mấy lượt, nhận thấy mình ngớ ngẩn quá, bật cười vang.

Thiêt Tâm Nam muốn cười từ lâu, cô nén cười, bây giờ chàng cười, thì nàng như bật nút, cũng bật cười vang.

Trong lúc cả hai cùng cười, họ xê dịch cách nào, chẳng ai biết ai đã làm sao, mà họ đã quay mặt lại, và họ cùng ngồi sát bên nhau.

Họ cùng cười, nghiêng ngả cười, chạm mình vào nhau mà cười.

Bỗng, Tiểu Linh Ngư thốt:

- Đúng là tiểu tử đó làm bộ làm tịch tỏ ra là mình có thần khí lắm vậy !

Thiêt Tâm Nam dụ giọng:

- Kỳ thực, cũng chẳng phải hấn tỏ ra cái thần khí đó, chính người ngoài tông bốc cái thần khí của hấn.

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Người đừng tưởng là tự hấn, hấn không tỏ lộ thần khí, hấn làm bộ làm tịch đấy thôi, để cho người ta ca ngợi là hấn khiêm cung, từ tốn văn nhã, ôn hòa ... Chứ thực sự thì ... Hừ, đúng là con chó chết.

Thiêt Tâm Nam mỉm cười:

- Di Hoa Cung, tại Tú Ngọc Cốc, hiện tại kể như là thánh địa của vũ lâm, hấn là truyền nhân duy nhất của Di Hoa Cung, dù hấn có tỏ lộ thần khí, cũng chẳng đáng trách hấn !

Tiểu Linh Ngư buông luôn một hơi:

- Hừ ! Hừ ! Hừ ! Hừ ! Hừ ! Hừ !

Thiêt Tâm Nam lại cười, rồi chụp nhẹ cổ tay chàng.

Nhưng nàng vội rút tay về, cũng may là nàng chưa chạm tay vào.

Nàng trừng mắt, lè lưỡi, rồi cười thốt:

- Người có phát giác ra là hấn giống người như đúc không ? Đôi mày này, đôi mắt này ... Nàng cười lớn hơn một chút, tiếp:

- Kể nào không biết, nhìn thoáng qua người và hấn, phải cho cả hai là đồng bào huynh đệ !

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Ta mà giống cái gã con cưng, còn bú vú mẹ đó, thì thà chết còn hơn sống !

Thiết Tâm Nam mỉm cười, liếc xéo chàng, đuôi mắt thật dài, không nói gì nữa.

Tiểu Linh Ngư ngẩng cao chiếc đầu, rồi lắc lắc, vừa lắc vừa cười lạnh, lảm nhảm:

- Kỳ quái ! Kỳ quái thật ! Cái thứ con cưng, ở nhà thì vùi vãnh mẹ, ra đường lại làm bộ làm tịch ! Nam nhân như vậy, tại sao ai thấy cũng mê tít ! Tại sao chứ ?

Thiết Tâm Nam vầu môi:

- Ai mà mê tít hấn ? Người chỉ cho ta xem đi !

Tiểu Linh Ngư hứ một tiếng:

- Người chứ còn ai nữa ?

Thiết Tâm Nam sừng sờ, bỗng nàng bật cười lớn:

- Ta mê tít hấn ? Người điên rồi !

Tiểu Linh Ngư lại hừ một tiếng:

- Không mê tít người ta, mà lại nhìn người ta suýt rơi tròng mắt ! Không mê tít người ta, mà động mở miệng là bênh vực người ta !

Thiết Tâm Nam đỏ mặt, nghiến răng, cắn hận:

- Được ! Được ! Ta mê tí hấn, ta mê đến chết được vì hấn ! Còn người, người chẳng có nghĩa gì đối với ta cả, người đừng chiếu cố đến ta nữa !

Nàng dậm chân, xoay lưng lại liền.

Tiểu Linh Ngư cũng ngồi xuống, lẩm nhẩm:

- Hừ ! Miệng còn hôi sữa, mà làm như ông cụ non ! Non choẹt ! Cái thứ nam nhân như vậy, ai trông thấy cũng phải lợm giọng ! Thế mà có người mê ! Hừ ! Mê đến chết được ! Hừ !

Thiết Tâm Nam không quay đầu lại, xì một tiếng:

- Mới cho người ta là trẻ con, bây giờ lại cho người ta là cụ non !

Tiểu Linh Ngư lại hừ lạnh:

- Trẻ con, cam phận trẻ con, ai bảo hấn vờ cái vẻ cụ non làm chi ?

Đột nhiên, Thiết Tâm Nam bật cười sảng sặc.

Tiểu Linh Ngư trừng mắt nhìn nàng:

- Người cười cái gì chứ ?

Thiết Tâm Nam nhấn mạnh từng tiếng:

- Ta cười vì người ghen !

Tiểu Linh Ngư nhảy dựng lên:

- Ta ghen ! Ta ghen ? Buồn cười chưa !

Bỗng chàng ngồi xuống, rồi thở dài, rồi gật đầu, lẩm nhẩm:

- Phải ! Ta ghen ! Mừng tượng là ta ghen !

Thiết Tâm Nam cười khúch khích, sà vào lòng chàng, nhưng liền theo đó, nàng đứng lên, giọng run run:

- Rắn ! Mấy con rắn quý này làm ta sợ quá chừng ! Sao người không vất bỏ hết đi ?

Người thích mang chúng trên mình lắm phải không ?

Thì ra, rắn vẫn còn trong mình chàng !

Tiểu Linh Ngư cười khở:

- Vất chúng ? Làm cách nào vất chúng chứ ? Phải chi ta làm được ! Đợi gì người phải nói ?

Thiết Tâm Nam biến sắc:

- Chính người ... người cũng không làm sao đuổi chúng khỏi mình ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Bích Xà Thần Quân đã chết, ta sợ trên thế gian này chẳng một ai điều khiển chúng nổi ! Vô luận là ai muốn vất chúng, sờ vào chúng là chúng ngoạ ngay, và phải mất mạng với chúng !

Thiết Tâm Nam khẩn cấp cực độ:

- Thế thì ... mình phải làm sao ? Không lẽ người phải mang chúng suốt đời ?

Tiểu Linh Ngư tỏ vẻ khở sở:

- Không lẽ cũng phải lẽ ! Không mang cũng phải mang !

Chàng trầm ngâm một lúc lâu, bỗng chàng bật cười khan, tiếp nói:

- Để như vậy cũng có chỗ hay ! Nữ nhân không dám phiền nhiều đến ta nữa.

Nàng nào muốn xáp vào, thấy rắn cũng phải ngán, mà không dám xáp vào, ta sẽ được thanh nhàn, ta sẽ tránh được bao nhiêu phiền phức !

Thiết Tâm Nam dậm chân:

- Kể cả ta nữa ?

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt:

- Sao lại không ?

Thiết Tâm Nam kêu trời:

- Người ta đang sợ suýt chết, người ta đang nói nghiêm chỉnh, thế mà người cứ đùa !

Nàng day mình, đầu lưng lại như trước.

Nhưng không lâu lắm, nàng trở mình, quay mặt lại cười hì hì, thốt:

- Ta có cách !

Tiểu Linh Ngư mừng rỡ:

- Cách gì ?

Thiết Tâm Nam giải thích:

- Người đừng cho chúng ăn gì cả. Chúng phải đói, đói mãi hẳn phải chết, chết con nào, người quăng con đó, chết đến con cuối cùng, là người thoát nạn !

Tiểu Linh Ngư chùng như suy tư, một lúc sau, gật đầu đáp:

- Cách đó cũng hay ! Cách đó đáng ngợi !

Thiết Tâm Nam nở mặt:

- Đa tạ ! Đa tạ ! Lâu lắm, người mới khen ta !

Tiểu Linh Ngư chớp chớp đôi mắt, tiếp:

- Tuy nhiên, người đừng quên điểm này ... Thiết Tâm Nam hỏi gấp:

- Điểm gì ?

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Rắn, tuy trọc đầu, song chúng chẳng phải là hòa thượng !

Thiết Tâm Nam sửng sờ, ấp úng hỏi:

- Người ... nói thế là ... nghĩa làm sao ?

Tiểu Linh Ngư phì cười:

- Chúng không là hòa thượng, thì chúng ăn mặn, không ăn chay, chứ còn nghĩa gì nữa ?

Thiết Tâm Nam lại sửng sờ.

Một lúc lâu, bỗng nàng biến sắc, kêu lên:

- Chúng sẽ ăn thịt người, hút máu người nếu chúng quá đói !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Chắc như vậy rồi !

Chàng đưa một câu:

- Bây giờ, người mới nghĩ ra ! Đúng là người là một thiên tài ! Một thần đồng !

Thiết Tâm Nam muốn khóc.

Nàng dậm chân, kêu lên:

- Làm sao ? Làm sao bây giờ ? Thế thì phải làm sao ? Ta ... ta chỉ ...

Nàng cũng chẳng biết nói sao, thì còn biết làm sao ?

Bỗng, có tiếng người đâu đây vang lên, vọng đến tai họ:

- Con liễu đầu đó, bỗng nhiên lại thất tung ! Thật là kỳ quái !

Một người khác, giọng lạnh hơn, tiếp nói:

- Nàng trốn ngày nay, còn ngày mai, ngày kia, chắc gì nàng trốn thoát luôn ?

Chắc gì mãi mãi chúng ta chẳng còn dịp gặp lại nàng ?

Tiểu Linh Ngư và Thiết Tâm Nam cùng biến sắc.

Thiết Tâm Nam kêu khẽ:

- Tiểu Tiên Nữ !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Còn có cả Mộ Dung Cửu đấy chứ !

Thiết Tâm Nam giục:

- Chạy đi thôi !

Tiểu Linh Ngư lại thở dài:

- Chạy đi đâu ? Do ngã nào mà chạy ?

Đến lúc đó, Thiết Tâm Nam nhìn ra chung quanh, nhận thấy, ba phía đều là vách núi, chỉ có một con đường đó, từ từ đến gần.

Thiết Tâm Nam đã lạnh tay, lạnh chân rồi.

Bây giờ, nàng nghe lạnh xương sống, giọng nàng run run:

- Thế thì ... thế thì ... Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Trốn rồi hãy tìm cách thoát đi !

Cả hai rời tảng đá, nấp vào một chỗ gần đó.

Họ vừa thu hình xong, Tiểu Tiên Nữ và Mộ Dung Cửu cũng đến nơi kịp lúc.

Tiểu Tiên Nữ thốt:

- Nga My sơn có cái vẻ tà quái lạ ! Núi thì to, to không tưởng nổi, thế mà chẳng có một lòng hang, lòng động nào khả dĩ cho con người ẩn nấp một thời gian, chỉ toàn là động khí, đến chó chui cũng chẳng lọt, người làm sao chui lọt !

Mộ Dung Cửu điềm nhiên:

- Có đi tìm nữa cũng vô ích, thà ngồi lại đây mà nghỉ chân, chờ trời sáng rồi tiếp tục tìm !

Tiểu Tiên Nữ ngồi xuống. Nàng ngồi ngay cái chỗ Tiểu Linh Ngư vừa rời đi.

Mộ Dung Cửu ngồi bên cạnh nàng.

Ngồi xong, cả hai nhắm khế đôi mắt lại, chẳng ai nói gì nữa, chùng như họ thim thíp ngủ.

Tiểu Linh Ngư và Thiết Tâm Nam thầm kêu khổ. Họ ngồi đó mãi thì đến bao giờ cả hai mới thoát đi được ?

Không lẽ họ ngồi đến sáng ? Sáng ra rồi, là họ sẽ thấy cả hai !

Thế là nguy !

Không nguy bây giờ, sáng ra cũng phải nguy !

Qua một lúc, Tiểu Tiên Nữ mở mắt ra, rồi mở miệng luôn:

- Cửu muội có nghe lạnh không ?

Mộ Dung Cửu cười lạnh:

- Thanh thơ quen cái lối phong lưu đài các, sống như hạng tiểu thơ, kín gió, kín mưa, nắng không soi, sương không ẩm, tự nhiên phải lạnh. Chứ đối với tiểu muội, thì hơi lạnh này có nghĩa gì ? Dù cho đang là tiết đông thiên, có tuyết rơi, tiểu muội cũng chịu được như thường !

Tiểu Tiên Nữ so vai, không nói gì nữa.

Rồi nàng nhắm mắt trở lại !

Tiểu Linh Ngư trầm nghĩ:

- Người bảo Tiểu Tiên Nữ không lạnh như người, không lạnh làm sao được chứ ?

Người còn có thể cỡi trần, cỡi trường nằm trên giá băng, hướng hồ cái khí lạnh của núi về đêm ? Tiểu Tiên Nữ đâu có luyện môn công quỹ quái như người mà chịu lạnh quen ?

Một lúc lâu, Tiểu Tiên Nữ vụt đứng lên thốt:

- Cửu muội không sợ lạnh. Cửu muội có sức chịu đựng chứ ngu thơ thì chịu không nổi nữa rồi !

Mộ Dung Cửu lạnh lùng:

- Chịu không nổi cũng phải chịu, cố mà chịu !

Tiểu Tiên Nữ mỉm cười, vuốt một câu:

- Cửu muội ơi ? Cửu cô nương ! Cửu thơ thơ ! Chịu phiền tìm cho kẻ quá lạnh đây, một mớ củi khô, lá khô đi !

Cành khô, lá khô, làm gì có quanh đó, chỉ có mấy cành và một đống lá, nho nhỏ, thì phía bên sau, Tiểu Linh Ngư và Thiết Tâm Nam dùng làm chỗ nấp.

Tìm cành khô, lá khô, tất nhiên Mộ Dung Cửu phải đến chỗ đó mà

nhật.

Tiểu Linh Ngư thăm nghĩ:

- Mạng vận của ta sao mà xấu thế ? Bất cứ đi đến đâu cũng gặp xui, bất cứ làm việc gì, cũng gặp rủi ! Đến cái chỗ nấp tạm, mà trời đất cũng phải khiến cho họ lý do đến tận nơi, họ không tìm người, họ tìm bồi khô, mà bồi khô lại ở cạnh người ! Thế có chết người không ?

Thiệt Tâm Nam đổ mồ hôi lạnh, ướt cả lòng bàn tay.

Nàng run lên rất mạnh, trong khi đó thì Tiểu Tiên Nữ và Mộ Dung Cửu cũng đã đến gần.

Thiệt Tâm Nam càng run dữ, run đến độ chuyển luôn cành lá, kêu lác rác !

Tiểu Tiên Nữ dừng chân, nghe ngóng, hỏi:

- Cửu muội có nghe gì chẳng ? Chừng như có tiếng động !

Mộ Dung Cửu lạnh lùng:

- Yên trí đi, tiểu muội bảo đảm là chẳng có quỷ đâu !

Tiểu Linh Ngư khẩn cấp cực độ.

Và, chỉ trong phút giây khẩn cấp đó, chàng mới có những ý kiến đột ngột, thời thường thì hữu hiệu lắm.

Chàng lập tức giật tóc, xoa ra, vò cho rối bù lên, rồi điếm một nụ cười.

Thiệt Tâm Nam đang sợ cuống cuống, thấy thế, bực tức đến vỡ lòng ngực được.

Tiểu Tiên Nữ lại tiếp tục bước tới.

Vừa đi, nàng vừa thốt:

- Dù cho không có quỷ đi nữa, giả như có rắn, ngu thơ cũng sợ như thường. Cái tiếng động sột soạt trong đồng lá khô kia, hẳn phải là do rắn gây nên !

Mộ Dung Cửu cũng lạnh lùng như muôn thưở:

- Có tiểu muội đây, dù gặp gì, thơ thơ cũng không phải sợ !

Bất thành linh, một con quái vật từ phía sau đồng lá, nhảy vọt ra, rồi nhào tới.

Tiểu Tiên Nữ hoảng hồn, nhảy ngược về phía hậu, mồ hôi lạnh đổ ra liền.

Mộ Dung Cửu bình tĩnh hơn, nạt:

- Kẻ nào định giở trò quỷ đây ?

Quái vật rít lên:

- Mộ Dung Cửu ! Mộ Dung Cửu ! Người sát hại ta ! Người dìm ta chết ngộp, chết chìm, ta thành quỷ thành ma, ta là con ma da đây, ta hiện về tìm người đây ! Trả mạng cho ta, Mộ Dung Cửu !

Hồi 24

Tìm Sống Trong Chết

Dưới ánh sao, Mộ Dung Cửu trông thấy rõ quái vật.

Không phải là Tiểu Linh Ngư, thì còn "ai" nữa ? "Ai" song chẳng phải "ai", là hồn ma bóng quỷ, "ai" là quái vật.

Phải, nàng làm sao cho rằng, quái vật là người ? Bởi, người đã bị nàng nhốt chết trong nhà đá !

Không phải là người, hẳn phải là ma, là quỷ, là quái vật, là cái gì đáng sợ !

Ai mà không sợ ma, sợ quỷ, ít nhiều, nhất là nữ nhân ?

Mà, ma quỷ hiện ở nơi nào, lúc nào cũng chẳng đáng sợ hơn tại hoang sơn lạnh lùng, giữa đêm trường tịch mịch ?

Và, càng đáng sợ hơn nữa là ma quỷ hiện lên đòi đền mạng, đòi ngay nơi cái người gặp ma, quỷ !

Ma gào lên, chen lẫn với gió thét từng cơn, gió rút qua hai khe núi lại phát sanh một thứ tiếng, mường tượng tiếng rú.

Chẳng biết có thật như vậy hay chẳng, chứ người ta thường nói rằng vào rừng hay lên núi, lúc ban đêm, từng nghe tiếng hú của quỷ núi, ma rừng.

Và hiện tại, Mộ Dung Cửu đã nghe thứ tiếng đó, chính mắt nàng cũng thấy ma, thấy quỷ !

Dù nàng có la gan to bằng hòn núi Nga My, lá gan đó cũng phải teo lại !

Cố gượng làm tỉnh, nàng đưa tay chỉ ngay Tiểu Linh Ngư, run giọng hỏi:

- Người ... người ...

Trong trường hợp này, làm gì nàng nói nổi một câu ?

Tiếng thứ ba chưa thoát ra miệng, răng nàng đánh vào nhau, cách cách, rồi đôi chân nhũn, thân mình nhũn, nàng ngã đùn một đồng, xuống tại chỗ.

Tiểu Tiên Nữ nào có biết sự tình ra sao ?

Nàng không biết là Mộ Dung Cửu nhốt chết Tiểu Linh Ngư, nàng cứ đinh ninh là chàng còn sống và hiện giờ thì chàng ở tại một phương trời nào đó.

Cho nên, nàng không tưởng quái vật là Tiểu Linh Ngư. Cho nên nàng cũng chẳng tưởng là Tiểu Linh Ngư hiện hồn về đòi mạng.

Bởi thế, nàng không hiểu tại sao Mộ Dung Cửu quá sợ hãi đến hôn mê, ngã xuống.

Nàng cũng sợ như Mộ Dung Cửu, song lý do sợ hãi của nàng khác hơn.

Nàng sợ rắn !

Thấy rắn lúc nhúc khắp mình quái vật, nàng rú lên một tiếng lớn, rồi quay nhanh mình, phóng chân chạy đi, chạy bất kể chết, bất chấp Mộ Dung Cửu nằm đó.

Nàng có thừa can đảm đương đầu với trăm ngàn kẻ thù, cũng có thể nàng không sợ ma, quỷ như nàng đã nói đó, song dù sao thì nàng cũng chỉ là một nữ nhân, mà nữ nhân thì phần đông đều sợ chuột, rắn.

Huống chi, những cô gái được nuông chiều, chính những nàng đó sợ chuột, rắn nhất trần đời !

Bởi, họ thuộc thành phần sang, quý, họ Ở lầu cao, phòng kín, đi thì có kiệu, có xe, có thuyền, lại kẻ hầu người hạ bao quanh, bình sanh họ chưa từng thấy rắn, thấy chuột, có thể bảo thường dân thấy cạp

đễ hơn, thường hơn các nàng thấy chuột, thấy rắn.

Tiểu Linh Ngư bật cười ha hả:

- Các bạn rắn ơi ! Các bạn rắn ! Dù ngày mai, ngày kia, dù là ngày nào trong tương lai, các bạn nổi hứng lên, cắn chết ta, ta sẽ chẳng hề oán hận các bạn ! Trái lại, ta mang ơn các bạn, mang nặng đày ! Vô luận như thế nào, ta cũng phải ghi ân các bạn, các bạn đã cứu sống ta hai lượt rồi !

Thiết Tâm Nam như từ cung trăng rơi xuống, trở mắt nhìn diễn tiến của từng người một !

Khi tràng cười của Tiểu Linh Ngư dứt, câu nói dứt, nàng từ trong bóng tối bước ra, gương tròn mắt nhìn chàng, nhìn như thế một lúc lâu, nàng mới hỏi:

- Cái gì thế ? Tại sao thế ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Cái gì ? Tại sao ? Thì người nhìn đó ! Người đã nghe, đã thấy rõ rồi mà ! Chưa thấy rõ thì cứ tiếp tục nhìn.

Thiết Tâm Nam hừ một tiếng:

- Nhưng người bị Mộ Dung Cửu hãm hại lúc nào ? Người chết ngộp, chết nước tại đâu ? Ta không làm sao tưởng thông !

Tiểu Linh Ngư lại cười:

- Tưởng không thông lại càng hay cho nữ nhân chứ có sao đâu ! Nữ nhân càng hồ đồ, càng có lợi cho chính họ, mà cũng có lợi cho kẻ khác ! Họ biết nhiều việc thì càng chuốc phiền lụy, mà cũng càng gây phiền phức cho kẻ khác ! Cứ hiểu là ta có tài, như vậy là đủ, rất đủ !

Thiết Tâm Nam thư người một lúc, rồi thở dài:

- Người có tài thật ! Ta phải công nhận như vậy ! Làm cho Mộ Dung Cửu sợ hãi đến xỉu luôn, làm cho Tiểu Tiên Nữ sợ hãi đến chạy vắt

giò lên cổ ! Đem sự tình này, tiết lộ trên giang hồ, ta chắc chắn là chẳng có một người nào tin !

Tiểu Linh Ngư nhìn xuống Mộ Dung Cửu đang nằm thim thíp, hỏi Thiết Tâm Nam:

- Theo người, mình phải xử trí nàng như thế nào ?

Thiết Tâm Nam suy nghĩ một chút:

- Cứ bỏ nàng đó, chúng ta rời ngay nơi này !

Nàng nhìn sang Tiểu Linh Ngư, dò ý, đoạn tiếp:

- Hoặc giả, người tìm giây, trói nàng lại, chờ nàng tỉnh đánh nàng cho hả giận.

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Lòng nhân của nữ nhân ! Nữ nhân thì dù sao cũng nói cái ngôn ngữ của nữ nhân ! Chẳng một nữ nhân nào thoát khỏi công lệ đó !

Thiết Tâm Nam chớp mắt:

- Trùng phạt như thế, là nặng lắm rồi, người cho là chưa đủ sao ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Đủ sao được ?

Thiết Tâm Nam rung rung giọng:

- Chẳng lẽ ... người giết nàng ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Nếu ta không giết nàng, chẳng lẽ ta chờ sau này nàng tìm ta mà giết ta ?

Thiết Tâm Nam mạnh dạn hơn:

- Nhưng, giết nàng trong lúc này, ta chỉ sợ kém quang minh !

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Quang minh ! Lúc nàng muốn giết ta, nàng có cần gì cân nhắc thủ đoạn có quang minh hay là không quang minh ?

Thiết Tâm Nam vẫn chưa chịu bại:

- Nhưng dù sao thì nàng cũng là một nữ nhân !

Tiểu Linh Ngư so vai:

- Thế nữ nhân không là con người à ?

Thiết Tâm Nam dậm chân:

- Thật ta không tưởng nổi người ... người có cái tâm tàn độc như vậy !

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Và bây giờ thì người khỏi tưởng, bởi người đã thấy rồi !

Thiết Tâm Nam cắn môi mấy lượt:

- Ta ... ta ...

Tiểu Linh Ngư hừ luôn:

- Người không muốn nhìn, thì cứ đi nơi khác, mặc ta hạ thủ ! Đi xa xa nhé, chẳng những mắt không thấy, mà tai cũng chẳng nghe !

Thiết Tâm Nam dậm chân một lúc, đột nhiên quay mình bước đi.

Tiểu Linh Ngư không lưu ý đến nàng, thản nhiên nhìn xuống Mộ Dung Cửu, bình tĩnh thốt:

- Người là một nữ nhân ác độc, ta phải giết người, nếu ta không giết

người thì thành ra ta dung dưỡng kẻ ác độc !

Chàng dừng lại một chút, đoan điểm một nụ cười lạnh tiếp:

- Ta rất muốn cho độc xà cắn người, thử so sánh xem rắn độc hơn người, hay người độc hơn rắn !

Chàng nắm bàn tay Mộ Dung Cửu.

Chàng từ từ đưa bàn tay nàng, đến gần cổ tay chàng, nơi có con rắn đang quấn tròn như chiếc xuyên.

Lúc đó, trên không trung, chẳng có vàng mây mà sương đêm chùng như cũng mỏng lại, trăng chiếu sáng, có tầng cường bằng ngàn sao cũng sáng.

Ánh trăng chiếu thẳng đứng xuống mặt Mộ Dung Cửu.

Gương mặt nàng nhỏ, hơi ốm một chút, làn da trắng quá, gần như xanh, rèm mi rất dài, rất cong, vẽ thành một vệt đen dọc theo mí mắt, tạo nên một nét quyến rũ phi thường.

Nhìn gương mặt đó, rèm mi đó, có nam nhân nào nữ hạ thủ ?

Bàn tay của nàng ! Trắng làm sao ! Mềm mại làm sao ! Cầm bàn tay đó, ai nữ đưa kẻ miệng rắn chứ ?

Tiểu Linh Ngưu mềm tay mình, lại cảm thấy mềm lòng luôn !

Nhưng cái cảm nghĩ chỉ hiện lên trong phút giây thôi, chàng nhớ lại nàng đã nhốt chặc chàng, nàng đã bỏ đói chàng, nàng nhất định hại chàng chết, chết dần, chết mòn, chết lạnh, chết ngộp.

Bất giác, lửa giận vừa tắt, bỗng bật cháy lên, cháy cao ngọn.

Chàng trở lại cứng rắn, điểm nhẹ nụ cười lạnh thốt:

- Dù thế nào đi nữa, người cũng chẳng oán trách ta được ! Người không có lý do oán trách ta. Giả như người không có ý sát hại ta, thì giờ đây ta nữ nào xử ác đối với người ?

Bống, có ai đó cất tiếng:

- Đối với một nữ nhân, lại giở thủ đoạn như vậy, thì còn chi là thân phận một nam nhân ? Còn chi là phong cách của một tu mi hán tử ?

Tiểu Linh Ngư giật mình, ngẩng đầu lên, quát:

- Ai ?

Liền theo đó, chàng thấy một bóng người.

Người có cái dáng văn nhã ôn nhu, thái độ từ hòa, người là vị công tử mà ai ai cũng cho rằng khả kính, khả ái, người là Hoa Vô Khuyết.

Hắn bước tới gần, sau lưng hắn còn có ba người nữa, cách hắn xa xa.

Trong ba người đó, hai nữ nhân vận áo trắng, còn một kia, không ai khác là hơn Thiết Tâm Nam.

Cả ba nàng trừng mắt nhìn chàng, chùng như hận vì chẳng làm sao nuốt chửng được chàng.

Tiểu Linh Ngư tức uất tràn lòng, song chàng vẫn điềm nụ cười, tay chàng vẫn nắm tay Mộ Dung Cửu, hỏi:

- Người nói rằng ta không thể giết nàng ?

Hoa Vô Khuyết ôn tồn đáp:

- Một nam nhân đối với nữ nhân, dù sao cũng phải khách khí một chút, dù nữ nhân đó có làm gì đi nữa, chung quy vẫn là một nữ nhân, nữ nhân luôn luôn phải khác hơn nam nhân. Nam nhân phải có độ cao, lượng rộng hơn nữ nhân. Nam nhân không biết nhượng nữ nhân thì chẳng còn là nam nhân nữa !

Tiểu Linh Ngư bật cười ha hả:

- Hay quá chừng ! Cái vị công tử họ Hoa, ăn nói nghe ôn nhu quá,

thái độ lại văn nhã quá ! Trên thế gian này, có nam nhân như người, thì thật là đại phúc cho nữ nhân !

Ta nghĩ, tất cả nữ nhân dưới gầm trời nên liên kết với nhau, trương cao cờ gấm mà tiền hô hậu hét hộ tống người đi khắp các nẻo đường sông núi !

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ:

- Các hạ quá khen ! Làm gì có việc đó chứ !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nhưng, giả như một nữ nhân muốn giết người, tìm mọi cách để giết người cho kỳ được, thì người sẽ có thái độ nào đối phó với nữ nhân đó ? Chẳng lẽ người nhắm mắt khoanh tay, cung kính ngưỡng cổ, ngẩng đầu chờ nàng vung kiếm ? Chẳng lẽ người không né tránh hoặc giả người chạy đi. Hay là người hoàn thủ ?

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Nữ nhân muốn giết tại hạ, hẳn phải có lý do gì khiến cho nàng hung dữ như vậy mới được chứ ? Giả như tại hạ làm điều chi đắc tội với nàng, và nàng hận đến cực độ muốn giết tại hạ, thì tại hạ có chết, cũng chẳng hề mà oán hận.

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Còn như nữ nhân đắc tội với người, người sẽ không giết nàng ?

Hoa Vô Khuyết lắc đầu:

- Hẳn là không rồi ! Tại hạ vừa nói, nam nhân dù sao cũng phải nhường nữ nhân.

Tiểu Linh Ngư nhếch nụ cười khổ:

- Cái tư tưởng đó, ta chẳng biết người đã học nơi nào ! Nói như người thì tất cả nam nhân trên đời này đều đáng chết cả, tất cả nếu không bị nữ nhân giết chết, thì cũng đâm đầu xuống sông, uống

nước vỡ bụng mà chết.

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Chắc không đến nỗi nào như vậy đâu !

Tiểu Linh Ngư trừng mắt nhìn hắn, tự nghĩ, chẳng biết nên giận hay nên cười, cũng chẳng biết hắn có hiểu được lời chàng hay hắn hiểu mà vờ chẳng hiểu ?

Chàng cũng tự hỏi, hắn có thật thông minh hay chỉ là một ngọc tử, khoác cái lột thông minh, tập ăn nói như kẻ thông minh ?

Chàng trở mắt nhìn Hoa Vô Khuyết, như người ta nhìn một quái vật, trái lại Hoa Vô Khuyết nhìn chàng, với thần sắc an tường, không tỏ vẻ gì cả.

Hắn càng thản nhiên, chàng càng tức, cái tức của kẻ sanh lòng ganh ghét.

Chàng muốn vung mạnh tay tát vào mặt hắn mất tát, cho hắn bỏ cái thần khí làm nhiều người thán phục.

Song, làm sao chàng đánh hắn nổi, dù hắn không phản công, đã chắc gì chàng đánh trúng ?

Bao nhiêu tay thượng đỉnh trong Linh Đường của phái Nga My còn bị hắn dồn vào cái thế thụ động, chỉ bằng một chiêu thôi, thì chàng có tài năng gì mà tát trúng hắn ?

Muốn tát, sợ không tát trúng, thì còn mong gì chàng dám chống lại hắn, mà hạ thủ đoạn báo hận đối với Mộ Dung Cửu ?

Tiểu Linh Ngư thở dài hỏi:

- Thế người muốn cho ta buông tha nàng, phải vậy chăng ?

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Buông tha một nữ nhân là hành động của một anh hùng. Chủ

trương của một nam nhân là phải có hành vi xứng đáng một người hùng, mà bất cứ người hùng nào cũng chẳng hề chấp nhất nữ nhân !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Ngày nay, ta tha nàng, ngày sau, nàng sẽ tìm ta, giết ta thì sao ?

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm một chút:

- Việc ngày sau, là việc chưa đến, đối với việc hiện tại, có phải vậy chẳng ? Mà việc chưa đến thì còn ai biết nó sẽ đến như thế nào, phải vậy chẳng ?

Tiểu Linh Ngư lại hừ một tiếng:

- Tốt lắm ! Nếu ta giết nàng, thì ta chẳng là anh hùng, ta chẳng là nam nhân, ta đáng chết ! Nhưng, nếu nàng giết ta, thì rất hợp lý, thì thuận đạo trời, nghĩa đất, ta bị nàng giết đi là phải hơn còn sống ? Đúng vậy chẳng ?

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Tại hạ đâu có cái ý tưởng như các hạ vừa nói ? Chỉ vì ...

Tiểu Linh Ngư cao giọng chặn lại:

- Ta bất chấp cái ý tứ của người như thế nào, ta chỉ biết là hôm nay, ta gặp người, ta xét mình sức kém, đánh không thắng người, người bức bách ta làm sao, ta phải vâng theo làm vậy. Nhưng cũng phải có một ngày nào đó, ta sẽ đánh thắng người, và lúc ấy thì ta sẽ giết một vài nữ nhân cho người xem mát mắt.

Chàng buông tay Mộ Dung Cửu rồi gằn giọng:

- Ta nhìn nhận người lợi hại ! Ta làm y như lời người đó, người hãy mang nàng đi đi !

Hoa Vô Khuyết không giận, điềm nhiên điềm một nụ cười:

- Đa tạ ! Đa tạ !

Một thiếu nữ áo trắng bay lướt tới, bế Mộ Dung Cửu lên.

Nàng mặt tròn trĩnh mắt nhìn Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Hôm nay, nếu không có mặt công tử của ta, nhất định là ta xé xác ngươi đấy !

Cho ngươi biết nữ nhân lợi hại như thế nào !

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Mắng ! Cứ tự nhiên mắng ! Được mùa mắng, thì cứ mắng nặng hơn, nhiều hơn, cũng chẳng sao ! Trời sanh ra nữ nhân là để mắng nam nhân kia mà !

Chàng nhìn Hoa Vô Khuyết hỏi luôn:

- Đúng vậy chứ ?

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Nam nhân được nữ nhân mắng, kể ra đúng là một vinh hạnh đó. Có những nam nhân, suốt đời chẳng được nữ nhân mắng, dù chỉ là một lần thôi, dù là van lơn, cầu khẩn, nữ nhân cũng chẳng thích mắng !

Tiểu Linh Ngư cười to, cười để phát tiết bớt tức uất nơi mình:

- Ha ha ha ha ! Như vậy thì ta bỗng nhiên lại được một vinh hạnh ! Ta vinh hạnh, mà ngươi không vinh hạnh thì nghĩ cũng đáng thương ! Ta ước mong một ngày nào đó, có cơ hội cho ta dẫn một vài nữ nhân tìm ngươi tạo cho ngươi cái vinh hạnh như ta tiếp thọ hôm nay !

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Tại hạ sẽ rửa sạch lỗ tai, cung kính nghe !

Tiểu Linh Ngư tưởng chừng lồng ngực của chàng nổ tung !

oOo Hoa Vô Khuyết, lớn lên trong Di Hoa Cung, một nơi chẳng hề có

bóng dáng nam nhân, từ nhỏ, được nữ nhân nuôi dưỡng, mớm lời, mớm ý, lại được giáo huấn trong cung cách nữ nhân.

Còn Tiểu Linh Ngự lớn lên ở một địa phương mà quanh mình chàng chỉ có nửa dáng nữ nhân, hay nói đúng hơn, ngoài những nam nhân chỉ có một bán nữ, cái phần còn lại là bán nam mất rồi !

Cái rười nữ nhân đó, đương nhiên bị nhiều nam nhân lấn át mất, cho nên tư tưởng về nữ nhân của chàng, phải khác với tư tưởng của Hoa Vô Khuyết.

Cả hai do địa phương phát xuất, trở thành hai thái cực, cả hai được sanh ra trên đời này, hầu như để mà chống chọi nhau, cả hai đúng là một đôi oan gia, tử đối đầu.

Hà Lộ nắm tay Thiết Tâm Nam, bảo:

- Đi, cô nương ! Đi theo chúng tôi !

Thiết Tâm Nam cúi đầu:

- Tôi ... tôi ...

Nàng cúi đầu, song liếc mắt về phía Tiểu Linh Ngự.

Thiếu nữ mặt tròn cắn hận:

- Cái thứ nam nhân đó, cô nương cũng còn lưu luyến nữa sao ? Thiết tha với hắn mà làm gì chứ ? Bỏ đi, hãy theo bọn tôi !

Hà Lộ cười nhẹ tiếp:

- Phải đó, bỏ đi cô nương ! Đi theo bọn tôi, công tử của tôi thích đàm đạo với cô nương lắm đó nha !

Tiểu Linh Ngự cao giọng thốt như thét:

- Đi ! Đi ! Đi ! Cứ đi theo chúng ! Hiện tại tuy ta khổ thật, song có người đi theo, ta sẽ còn khổ hơn nữa, khổ nhiều đấy !

Thiết Tâm Nam cúi đầu thấp hơn một chút, nơi rèm mi, có mấy hạt lệ long lanh.

Thiếu nữ mặt tròn nắm tay Thiết Tâm Nam, vừa lôi nàng đi, vừa bảo:

- Mặc hấn, đừng quan tâm đến hấn nữa, cô nương. Chúng ta đi thôi !

Hoa Vô Khuyết mỉm cười, vòng tay chào Tiểu Linh Ngự, rồi quay mình.

Vừa lúc đó Mộ Dung Cửu trong vòng tay của Hà Lộ, vùng vẫy mạnh, đồng thời kêu lên:

- Buông tha ta Tiểu Linh Ngự ! Tha cho ta đi, Giang Linh Ngự !

Hoa Vô Khuyết biến sắc, lập tức quay mình trở lại, quắc đôi mắt sáng ngời, nhìn Tiểu Linh Ngự, gằn từng tiếng:

- Các hạ là Tiểu Linh Ngự ? Là Giang Linh Ngự ?

Tiểu Linh Ngự giật mình, một phút sau, chàng hỏi lại:

- Người biết tên ta ? Thế cái tên của ta nổi tiếng rồi sao ?

Hoa Vô Khuyết lại nhìn chàng một lúc nữa, sau cùng thở dài, rồi vòng tay thối:

- Vô lễ quá ! Thật là vô lễ !

Tiểu Linh Ngự giương tròn mắt:

- Vô lễ ? Người làm cái gì mà cho là vô lễ với ta ?

Hoa Vô Khuyết nghiêm giọng:

- Chỉ vì, tại hạ muốn giết các hạ !

Tất cả mọi người đều kinh hãi. Chẳng ai hiểu ý tứ của Hoa Vô Khuyết ra sao ?

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Người có loạn óc không ? Người có bình tĩnh không ? Tại sao người muốn giết ta đột ngột thế ?

Hoa Vô Khuyết lạnh lùng:

- Tại sao ? Tại vì các hạ là Tiểu Linh Ngư, các hạ là Giang Linh Ngư. Cho nên tại hạ muốn giết, phải giết, và người đó là Giang Linh Ngư !

Tiểu Linh Ngư sững sờ một lúc lâu, bỗng buột miệng thở dài:

- Ta hiểu rồi ! Có một người nào đó bảo người giết ta !

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Tại hạ vâng lệnh của gia sư !

Thiết Tâm Nam kêu lên:

- Tại sao sư phụ người lại bảo người giết chàng ? Tại sao ? Tại sao chứ?

Nàng toan vọt mình tới, song thiếu nữ mặt tròn giữ nàng lại.

Tiểu Linh Ngư nhìn Hoa Vô Khuyết. Hoa Vô Khuyết nhìn chàng. Cả hai nghinh nhau, gườm nhau, cả hai chẳng ai nghe nàng nói gì, chẳng ai trông thấy nàng vùng vẫy trong vòng tay của thiếu nữ mặt tròn.

Lâu lắm, bỗng Tiểu Linh Ngư bật cười lớn, cười một lúc mới cất tiếng, giọng đưa cao:

- Được lắm ! Thực ra, ta cũng có ý giết người, chỉ vì ta biết là không thắng người, nên ta ản nhẫn. Bất quá, bây giờ ...

Bất thành linh, chàng vươn tay ra, vươn cả hai tay, rồi lướt nhanh đến Hoa Vô Khuyết.

Về vũ công, chàng kém Hoa Vô Khuyết, điều đó hiển nhiên rồi,

nhưng nếu Hoa Vô Khuyết chạm vào người chàng, thì cảm như Hoa Vô Khuyết táng mạng.

Bởi những con rắn trên mình chàng, đâu có suy tư như chàng, chúng bất chấp vũ công của Hoa Vô Khuyết, chúng đâu có ngán hấn cũng như chúng chẳng ngán bất cứ ai trên cõi đời này ngoài một Bích Xà Thần Quân.

Chúng không cần nhận ra người, chúng là loài vật, vô linh, hấn chạm vào mình Tiểu Linh Ngư, phải chạm vào chúng, chúng ngoạm ngay !

Nhưng, Tiểu Linh Ngư vừa vươn tay, chân vừa phóng tới, người chưa đến gần địch, chàng nghe hai tay tê dại, rồi đôi mắt hoa lên, đôi mắt tối liền, như có một màn đen rơi nhanh xuống trước mặt.

Đồng thời, chàng nghe đôi chân hồng đất, trong cái hư không đó, chàng rơi xuống như trái cây rụng.

oOo Lúc Tiểu Linh Ngư tỉnh lại, chàng mở mắt ra, vật đầu tiên hiện trước mắt, là một chiếc lư hương.

Khói bốc từ lư hương, xoáy vòng lên cao, càng lên, những vòng tròn càng lớn, tỏa rộng ra, lan khắp không gian nơi đó.

Khói tỏa mùi thơm, khói tản mát trở lại quyện quấn quanh chàng, chàng nghe cái mùi đó dễ chịu quá chừng.

Không phải mùi đàn hương, cũng chẳng phải mùi hồi hương.

Một mùi, mừng tượng hoa, mừng tượng cỏ, lại phảng phất mùi phấn, sấp của nữ nhân.

Nhưng, mùi gì cũng thế, có quan hệ chi đâu, Tiểu Linh Ngư không cần suy tư, tìm hiểu. Hít vào, nghe khoan khoái, chàng cứ hít, hít cho thật khoan khoái rồi, muốn nghĩ gì hãy nghĩ.

Một lúc sau, chàng phát hiện thêm một vật nữa, vật đó là một thanh đao.

Đao thuộc loại đoản, chuôi có nạm châu ngọc, treo nơi đầu giường,

bởi hiện tại chàng đang nằm trên một chiếc giường. Võ đao chừng như làm bằng da cá ba sa.

Thanh đao treo đó, dường tượng một vật trang trí hơn là dùng giết người.

Nhưng, nếu nó là vật trang trí, thì nơi đây, nó là vật duy nhất vì trong gian phòng, ngoài nó ra, chẳng còn vật gì khác.

Một gian phòng đơn giản gần như mộc mạc, tuy nhiên bốn phía vách, luôn cả nền, sạch phi thường, chẳng có một hạt bụi, một vết nhơ nhỏ !

Cái khung cảnh đơn giản đó, làm tăng thêm niềm sáng khoái cho Tiểu Linh Ngư.

Chàng dù có khối óc linh xảo đến đâu, cũng chẳng đoán ra nổi nơi đâu là địa phương nào.

Chàng nghĩ, rất có thể đây là gian nhà cỏ do Hoa Vô Khuyết cho dựng lên tại Nga My sơn, vì hẳn có ý lưu lại Nga My một thời gian lâu.

Song, làm sao chàng lại sa vào tay Hoa Vô Khuyết ? Hay đúng hơn, tại sao chàng lại ở trong nhà cỏ dựng tạm của Hoa Vô Khuyết ?

Chàng nhớ rõ, vừa rồi, chàng bị những con độc xà ngoạ tay, ngoạ mình, bị chúng ngoạ là tức khắc chết, chẳng lẽ Hoa Vô Khuyết cứu chàng?

Hắn đã chẳng tỏ rõ cái ý muốn giết chàng sao ? Muốn giết chàng thì cứ để cho chàng chết vì nọc rắn độc, tại sao hắn cứu chàng chứ ?

Chàng suy nghĩ mãi, chưa tìm được giải đáp cho bao nhiêu nghi vấn thì chợt trông thấy Hoa Vô Khuyết.

Dương quang chiếu qua cửa sổ, soi rõ gian nhà, vẻ mộc mạc của gian nhà càng hiện rõ.

Trong vũng sáng của dương quang, Hoa Vô Khuyết đang ngồi, áo

trắng càng trắng hơn, thần sắc của hắn an tường như bất cứ lúc nào.

Nhìn hắn, Tiểu Linh Ngư phải công nhận hắn là một mỹ nam tử, cho là đệ nhất mỹ nam tử đương thời, cũng chẳng quá đáng.

Hắn ngồi đó, hắn là lâu lắm rồi, nhưng hắn vẫn thản nhiên không tỏ vẻ gì là bức bối, nóng nảy, mệt nhọc.

Hắn có thể ngồi đó, lâu hơn nữa, và vẫn giữ được vẻ an tường như thường.

Đó cũng là một điểm khiến Tiểu Linh Ngư phục hắn thêm. Nếu là chàng, thì chắc chắn là chàng không đủ kiên nhẫn ngồi lâu như thế.

Chàng thử vận chuyển khí huyết xem sao, chàng nghe cơ thể vẫn ở trạng thái thường, chẳng có gì làm chàng khó chịu.

Chàng nhìn xuống tay, xuống mình, nhận ra các con rắn ác độc biến đâu mất.

Bên trong màng rở, bên ngoài kinh ngạc, chàng kêu lên:

- Người cứu ta ?

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Phải !

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Luôn cả cái độc của các con rắn, người cũng giải trừ được ?

Hoa Vô Khuyết vẫn điềm nhiên:

- Uống Tố Nữ Đơn, hít Tiên Tử Hương, dù các hạ có trúng phải chất kịch độc, cũng được cứu sống như thường.

Tiểu Linh Ngư sửng sờ:

- Thế vừa rồi, người quyết giết ta kia mà ?

Hoa Vô Khuyết lạnh lùng:

- Và hiện tại, tại hạ vẫn còn có cái ý đó.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Đã muốn cho ta chết, sao ngươi lại hoang phí hai thứ báu được để cứu sống ta ?

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Chỉ vì nếu để cho các hạ chết luôn, là các hạ chết là tại vì những con rắn độc.

Chỉ vì, tại hạ muốn chính tay mình, hạ sát các hạ. Tại hạ không thể để cho các hạ chết vì một nguyên nhân nào khác hơn là do bàn tay của tại hạ.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Tại sao lại có cái chủ ý lạ lùng thế ?

Hoa Vô Khuyết thản nhiên như thường:

- Cái lệnh là thế, tại hạ bắt buộc phải làm thế. Không ai phân tách một cái lệnh.

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một lúc lâu, lại hỏi:

- Bà ấy nhất định là ngươi phải tự tay hạ sát ta ? Ta không được chết nơi tay bất cứ ai, mà chỉ phải nơi tay ngươi ? Ngươi có thấy là kỳ quái chẳng ? Ngươi có hỏi lý do chẳng ?

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Tại hạ đã nói đệ tử không phân tách mệnh lệnh của sư phụ, thì làm chi có vấn đề hỏi lý do ?

Tiểu Linh Ngư cười mỉa:

- Thế thì người ngoan ngoãn quá chừng !

Hoa Vô Khuyết bình tĩnh tiếp:

- Lệnh trời, có thể cãi, lệnh của bốn cung, không ai dám vi phạm !

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một chút:

- Người thành thật lắm đó. Thế ta hỏi cái chi, người đáp cái đó ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Bất cứ ai hỏi tại hạ bất cứ việc gì, tại hạ đều nói sự thật, cái việc giết các hạ và cái việc đối đáp, là hai việc khác nhau, chẳng may may liên quan thì cũng chẳng hề ảnh hưởng.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người không thể không tự tay hạ sát ta ?

Hoa Vô Khuyết lắc đầu:

- Không thể !

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Ngược lại nếu ta giết người ?

Hoa Vô Khuyết lại lắc đầu:

- Các hạ không thể giết tại hạ được. Đó là cái chắc.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Người dám trí mạng với ta chẳng ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Tại hạ đường đường chánh chánh sát hại các hạ, câu hỏi của các

hạ cầm như thừa.

Tiểu Linh Ngư buông gọn:

- Được rồi, trước hết, người lui ra cách xa ta mấy bước đi, cho ta đứng lên.

Hoa Vô Khuyết đứng lên trước, lui ra xa hơn bảy tám bước.

Tiểu Linh Ngư ngồi dậy, lẩm nhẩm:

- Người thành thật quá đi thôi ! Song ta chẳng biết sự thành thật đó, do cái tánh cổ hủ của người có, hay là một sự nguy tạo. Có lẽ người tự tin là đối với bất cứ việc gì, người cũng đều nắm cái cơ thắng lợi, do đó mà thành cái tập quán thành thật !

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên nhìn chàng, thần sắc không hề biến cải, vẫn an tường, vẫn ung dung, vẫn kiêu hùng, song vẻ kiêu hùng dấu trong cái nét điềm đạm, ôn hòa.

Cái tác phong đó, chỉ có những người tự cho mình là số một trên đời, số một ở mọi phương diện mới dám có.

Cái tác phong của nhân vật vô địch về mọi mặt !

Bỗng, Tiểu Linh Ngư bật cười lớn:

- Người muốn ta chết, điều đó chẳng khó khăn gì. Nhưng muốn ta chết mà phải chết do chính tay người, thì cái điều đó, người đừng hòng làm được ngay trong kiếp này !

Hoa Vô Khuyết buông gọn:

- Vị tất !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Vị tất làm sao ?

Bất thành linh, chàng quay mũi chủy thủ, thanh chủy thủ mà chàng

thủ sẵn nơi tay, chàng đâm nó vào ngực chàng.

Hoa Vô Khuyết biến sắc, hét lên:

- Các hạ ... các hạ làm gì thế ?

Tiểu Linh Ngư nhăn mặt quỷ, cười hì hì:

- Nếu ngươi nhích tới một bước, nếu ngươi khẽ động thân hình, là ta đâm mạnh mũi chủy thủ này vào ngực, thấu quả tim, xuyên thủng ra sau lưng. Như vậy ta tự sát, chứ chẳng phải chính tay ngươi giết ta !

Chàng đâm mạnh mũi chủy thủ vừa dí sát lượt áo, chàng dừng tay lại, giữ nguyên tại đó.

Hoa Vô Khuyết sững sờ !

Hắn không nói gì, cũng chẳng nhit động thân hình, hắn không ngờ Tiểu Linh Ngư làm thế !

Luận về võ công, hắn hơn hẳn Tiểu Linh Ngư.

Luận về ửng biến, thì làm sao hắn sánh bằng Tiểu Linh Ngư, xuất thân từ Ác Nhân Cốc, được các tay man trá nhất trần đời huấn luyện tận tình ?

Ác, Di Hoa Tiên Tử có thể hơn bọn Cáp Cáp Nhi, Đồ Kiêu Kiêu.

Nhưng xảo trá, quỷ quyệt, bọn Cáp Cáp Nhi, Đồ Kiêu Kiêu trên bậc Di Hoa Tiên Tử là cái chắc.

Bởi Di Hoa Tiên Tử thừa tài áp đảo bất cứ người nào trong vũ lâm, thì hai bà có cần gì phải dùng ngụy kế ?

Còn bọn Cáp Cáp Nhi, vì cái lẽ tự tồn trong khi tài năng chưa đạt đến mức siêu thượng bắt buộc phải dùng cái trá.

Nghề dạy nghề, sự sống bắt buộc cái nghề phải tính, cho nên kẻ có lực lượng, chuyên củng cố lực lượng, cầu tiến về võ công, còn kẻ có trí mưu phải trao dồi cái trí mưu.

Và hiện tại, hai tiểu tử đối đầu, là hai đại diện của thành phần đó.

Cho nên, Hoa Vô Khuyết khoác cái lối quân tử, làm sao sánh được với Tiểu Linh Ngư thừa nguy kể đối phó với mọi tao ngộ ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười, tiếp:

- Nếu người muốn tự tay hạ sát ta, thì cố mà kiên nhẫn, nhất là hiện tại người không nên vọng động. Người nhích thân hình một chút là ...

Chàng trừng mắt nhìn Hoa Vô Khuyết, bước xuống giường, từ từ lui, lui từng bước, từng bước.

Hoa Vô Khuyết chẳng biết phải làm sao trong cục diện này.

Hắn đứng lặng tại chỗ, hắn nhìn Tiểu Linh Ngư từ từ rời ngôi nhà ...

Tiểu Linh Ngư chẳng dám xem thường tình thế, tuy lùi lại, chàng vẫn chong mắt nhìn Hoa Vô Khuyết, chực chờ phát hiện mỗi động tác của hắn.

Bên ngoài, sương phủ mờ mờ, dù là ban ngày, cũng có sương như thường, bởi núi cao quá.

Chàng lùi, đôi mắt nhìn Hoa Vô Khuyết, bất chấp con đường như thế nào.

Bỗng, Hoa Vô Khuyết kêu lên thất thanh:

- Giang Linh Ngư ! Đứng lại mau ...

Đồng thời hắn phóng chân chạy đến Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư hét to:

- Người đứng lại trước, ta sẽ đứng sau. Nếu người chạy tới một bước nữa, lập tức ta ...

Hoa Vô Khuyết bắt buộc phải dừng chân lại, mồ hôi lạnh đầm ướt

trán hấn, hấn cao giọng gọi:

- Lùi nữa không được đâu Giang Linh Ngư ! Phía sau lưng ...

Tiểu Linh Ngư bỗng thấy chân tả đang lùi, đạp xuống khoảng không, bất giác hãi hùng rú lên một tiếng, rồi rơi xuống.

Chàng đã lùi sát mé một gành đá, bên dưới sâu thăm thẳm, nhìn không thấy đáy, chân đạp khoảng không, thân hình mất thăng bằng, tự nhiên phải rơi.

Hoa Vô Khuyết thấy rõ như vậy, nhưng làm sao hấn đến kịp mà giữ chàng lại ?

Huống chi, hấn lại không dám chạy tới, bởi sợ Tiểu Linh Ngư liều mạng đâm mũi chủy thủ vào ngực.

Hấn đành lấy mắt nhìn Tiểu Linh Ngư rơi xuống, hấn rùng rờ tay chân, không còn đứng vững được nữa, phải tựa mình vào cửa cho khỏi ngã.

Mồ hôi xuất ra từng hạt lớn đầm ướt đầu, ướt mặt hấn.

Đôi mắt nhìn ra lớp sương mù, hấn mất thần.

Vừa lúc đó, Thiết Tâm Nam từ trong nhà chạy ra, bốn năm thiếu nữ áo trắng chạy theo nàng.

Gặp Hoa Vô Khuyết, Thiết Tâm Nam hỏi liền:

- Ai kêu lên như thế ? Có phải là chàng không ? Hả ? Có phải là chàng không ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu, nhưng thần hồn xa vắng.

Thiết Tâm Nam nóng nảy:

- Chàng ? Chàng ở tại đâu ?

Hoa Vô Khuyết thở dài, rồi lắc đầu.

Thiết Tâm Nam thét lớn:

- Người giết chàng ?

Giương tròn mắt nhìn Hoa Vô Khuyết thần sắc biến đổi lạ thường, nàng rung rung giọng gào lên:

- Trời ! Người giết chàng ! Người giết chàng rồi !

Nàng vọt tới, vung quyền đâm vào mình Hoa Vô Khuyết.

Hoa Vô Khuyết đứng bất động tại chỗ không hề né tránh, không đón đỡ, để mặc cho nàng đâm.

Thiết Tâm Nam đâm thật mạnh, nhưng hắn chẳng nghe đau đớn gì.

Bọn thiếu nữ áo trắng vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, đồng hét lên một tiếng lớn, rồi đồng nhau tới, xuất thủ tấn công Thiết Tâm Nam.

Nhưng, Hoa Vô Khuyết ngăn chặn tất cả, không cho một nàng nào chạm đến Thiết Tâm Nam.

Hắn thở dài, dịu giọng thốt:

- Tại hạ không giết hắn, mà chính là ... hắn sảy chân, rơi xuống hố.

Thiết Tâm Nam rung người lên như bị sét đánh, chập choạng lùi lại, hỏi:

- Người thật sự.... người không giết chàng ?

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Bình sanh tại hạ không hề nói dối đến nửa tiếng !

Thiết Tâm Nam rung rung giọng:

- Thế tại sao ta xuất thủ đánh người, mà người không hoàn thủ ?

Hoa Vô Khuyết thở dài mấy tiếng, buồn thảm hơn trước, cất giọng ôn tồn đáp:

- Tại hạ biết, sở dĩ cô nương hàng động như vậy, là vì cái tâm đang khổ, dù cô nương có làm cho tại hạ mang thương tích, điều đó cũng hợp lý, tại hạ không oán trách cô nương.

Thiết Tâm Nam sững sờ.

Nàng chẳng biết hiện tại mình đang nếm cái vị đắng, ngọt, cay, dịu, nồng, nhạt như thế nào.

Nàng nhận ra Hoa Vô Khuyết ôn nhu, lương thiện, còn Tiểu Linh Ngự vừa hung, vừa trá, có tác phong của một kẻ bại hoại, thế mà nàng lại hướng con tim về Tiểu Linh Ngự.

Hoa Vô Khuyết lại nói:

- Thiết cô nương nên nghỉ ngơi một lúc, cô nương ...

Thiết Tâm Nam đáp nhẹ:

- Phải ! Tôi nên nghỉ ngơi một lúc ! Tôi đi nghỉ ngơi đây ...

Thay vì đi vào nhà, nàng chạy bay về phía hồ, rung rung giọng gọi:

- Tiểu Linh Ngự ! Người chờ ta ! Ta theo người đây, để cùng nghỉ ngơi một chỗ !

Nhưng làm gì nàng nhảy xuống hồ được ngay trước con mắt của Hoa Vô Khuyết ?

Hắn nhanh tay chụp bàn tay nàng, giữ lại trước khi nàng thoát đi.

Nàng vùng vẫy, giựt tay ra, nhưng không giựt nổi.

Lệ thảm trào ra ướt mặt, nàng gào lên:

- Buông ta ta ! Buông tay ta ! Tại sao không cho ta đi theo chàng ? Một người chết dưới đáy hồ, tịch mịch biết bao ? Làm sao chàng chịu

nổi ?

Một người nào đó, thản nhiên cất tiếng:

- Ai chết ở dưới ? Chết tịch mịch, chết an tịnh như vậy là hạnh phúc lắm rồi, có chi đâu mà phải ta thán ?

Trong lớp sương mờ trắng đục, phản có bóng người dịu dàng, từ từ bước đến, mừng tượng một linh hồn phiêu phưởng nơi trần gian.

Bóng người đó, Mộ Dung Cửu.

Mặt nàng vẫn trắng nhợt như lúc nào, đôi mắt mát tinh anh, trông lơ đãng đến mê đắm.

Nhìn nàng, hần ai ai cũng có cái ý tưởng là nàng đã loạn trí rồi.

Thiết Tâm Nam nghiên răng:

- Tiểu Linh Ngư dù sao cũng là chết rồi, chàng chết là người được yên tâm. Chàng chết từ gành đá kia, chết xuống đáy hồ, người cứ đến mà xem !

Mộ Dung Cửu lắc đầu:

- Hần không chết tại đó ! Người chết tại đó, chẳng phải là hần.

Rồi nàng bật cười khanh khách, tiếp:

- Hần đã chết tại Mộ Dung Sơn Trang, hần đã chết từ lâu, trước đây lâu lắm rồi !

Hần chết do ta, chính ta giết hần ! Một người không thể chết hai lần ! Các người nghĩ có phải vậy không ?

Nàng cười loạn, tóc nàng buông xỏa dài dài, bay loạn theo gió, nàng hiện tại đúng là một kẻ điên !

Hoa Vô Khuyết thương xót cho nàng vô cùng, nhẹ giọng thốt:

- Hà Lộ, vị cô nương này vừa rồi kinh hãi cực độ, hiện giờ chưa hoàn toàn khôi phục thần trí, người hãy dìu cô nương vào nhà, nằm nghỉ một lúc.

Hà Lộ bước tới, nắm tay Mộ Dung Cửu.

Mộ Dung Cửu vẫn còn cười khanh khách:

- Chính tay ta giết hắn. Chính mắt ta trông thấy hắn thành quỷ ! Ha ! Ha ! Các người có thấy quỷ lần nào chưa ? Các người có tự tay giết chết được hắn không chứ ?

Thiết Tâm Nam đột nhiên bật cười cuồng dại:

- Các người không ai giết được chàng ! Trên đời nay chẳng có ai giết được chàng !

Chỉ có chàng tự ...

Cười cực độ, nàng lại khóc, tiếng khóc còn cao hơn tiếng cười.

Nàng lại gào lên:

- Chỉ có chàng tự mình giết mình thôi ! Chỉ có chàng tự mình hủy diệt mình thôi !

Tại sao người thông minh lại có thể tự hủy diệt mình như thế ?

Phải ! Người thông minh cũng có lúc bị cái thông minh phản lại như thường cho nên ý thì muốn khéo, mà sự việc thì trở thành vụng.

Cho nên, muốn hại người, mà thành ra mình hại chính mình.

Nhưng Tiểu Linh Ngư không thuộc thành phần thông minh gàn, thông minh nông nổi đó.

Chàng còn thông minh trên hạng thông minh đó một bậc.

Vừa rồi, chàng cố ý hụt chân. Chàng muốn làm cho Hoa Vô Khuyết thấy như vậy, để hắn tưởng là chàng gặp tai nạn thực sự.

Bởi chàng đã chuẩn bị từ trước, chàng có quan sát địa thế trước.

Chân vừa hệt, tay hữu cầm chủy thủ, chàng đâm mạnh chủy thủ vào vách đá, chủy thủ không đâm sâu, cũng đâm cạn vừa đủ cho chàng lấy đà thôi.

Đồng thời, tay tả của chàng với lấy mấy sợi cỏ, giãy leo.

Như thế, chàng đâu có rơi tận đáy ?

Tuy nhiên, phải nhìn nhận chàng có can đảm phi thường mới dám thực hiện cái kế hoạch đó, và cũng cần có một sự tính toán rất chính xác, chứ nếu không thì rất có thể vì một sai lệch nào đó, chàng sẽ rơi thẳng xuống hố sâu rồi.

Chàng ở bên dưới mép gành đá, nào có phải là tụt xuống sâu đâu ?

Cho nên chàng nghe Thiết Tâm Nam nói, cười, khóc, chàng nghe Mộ Dung Cửu nói và những lời của Hoa Vô Khuyết đối đáp.

Chàng khó chịu với những tiếng nói, cười, khóc đó, nhưng khó chịu cũng chẳng làm sao không nghe, bắt buộc phải nghe.

Một lúc sau, những tiếng động bên trên im bật.

Tiểu Linh Ngư thở phào, chờ một lúc lâu nữa, mới vịn đá, vịn cỏ leo lên, ló đầu, đảo mắt nhìn quanh.

Quả nhiên, trên gành đá, chẳng còn một bóng người.

Chàng muốn lên khỏi miệng hố.

Bất ngờ, đúng lúc đó, chàng mang máng nghe tiếng người vang lên, chừng như phát xuất ngay bên cạnh chàng.

Hồi 25

Chẳng Qua Bời Sớ

Tiểu Linh Ngư kinh hãi, quay đầu đảo mắt tìm.

Chàng phát hiện ra tiếng động đó, chẳng phải do người phát xuất như chàng tưởng, mà là do một đàn khỉ.

Đàn khỉ phỏng độ mấy mươi con, chẳng rõ từ đâu đến và đến lúc nào.

Chúng làm y như chàng, cũng bò bò, níu kéo cỏ dây leo, cũng bám vách, cũng ló đầu khỏi gành đá, nhìn... Tiểu Linh Ngư từng nghe người đời đồn là Nga My Sơn có rất nhiều khỉ, nhiều hơn ở tại bất cứ hòn núi nào trong mười ba tỉnh Trung Hoa. Chúng thường rình xem người hành động, rồi bắt chước, rồi đùa giỡn với chúng, có khi với người.

Và hiện tại, chúng bắt chước chàng, vừa đùa với nhau, mà cũng là đùa với chàng.

Cho nên, Tiểu Linh Ngư không còn kinh ngạc về sự xuất hiện của chúng nữa.

Nhưng, trong trường hợp này, chàng cần sự an tĩnh, để giữ sự bí mật toàn vẹn, lại gặp chúng, thì đúng là một điều không thích hợp lắm, chàng bực tức vì sự có mặt của chúng, nhưng cũng buồn cười về cái lối khỉ của chúng.

Chúng là loài gây tiếng động hơn bất cứ loài thú nào, và dễ làm cho người chú ý đến chúng, mà trong lúc này, giả như có ai quanh quẩn đầu đây chú ý đến chúng là phải phát hiện ra chàng.

Thế là nguy cho chàng vậy.

Cho nên chàng bực tức. Bực tức nhưng không có cách gì đuổi chúng đi nơi khác, lại càng bực tức hơn.

Đuổi chúng có khác nào chọc tức chúng, chúng càng lưu lại, và có thể hú hí, gọi đồng loại đến cho đông hơn.

Xưa nay đuổi khỉ, không ai có thể dùng cái oai, mà người ta chỉ dùng mẹo.

Mẹo gì giúp Tiểu Linh Ngư đuổi khỉ trong lúc này ?

Chàng cũng thử bảo:

- Đi... Đi chỗ khác !

Khỉ có hiểu được chẳng? Chúng nhăn nhăn mặt quỷ, chúng khọt khẹt, chúng nghinh nghinh, như vậy mong gì chúng chạy đi ?

Tiểu Linh Ngư lo ngại chúng làm ồn lên, kinh động Hoa Vô Khuyết, thành thử chàng khẩn cấp cực độ.

Không biết làm gì hơn, chàng buông một tay, dùng tay đó khoát khoát, xua đuổi khỉ.

Chàng đưa tay ra, khoát khoát rồi chợt tỉnh ngộ hớ hênh đáng trách.

Khỉ chỉ chực chờ con người làm gì là chúng bắt chước làm theo, cho nên gặp khỉ điều cần là chẳng ai làm một cử động nhỏ, chẳng ai nói một tiếng nhỏ.

Cùng lúc đó, một số khỉ khác chẳng rõ từ hang vách nào đổ đến, tất cả cùng đưa một tay ra, xua đuổi ngược lại Tiểu Linh Ngư.

Nếu là lúc nào hần Tiểu Linh Ngư thích thú lắm, và chắc chắn là chàng nghĩ nhiều cách lạ đùa dai với khỉ. Song trong lúc này, chàng còn lòng dạ nào để đùa với khỉ.

Sợ người bên trên miệng hổ phát hiện ra chàng, cái đó hiển nhiên rồi. Hiện tại, chàng chỉ đeo lơ lửng nơi miệng hổ, tay bám vào những vật chẳng chắc chắn gì, chân lại hồng, chao đảo giữa không gian, nếu sợ một chút là rơi xuống lòng hổ, rơi như vậy thì còn hy vọng gì được toàn thân, chứ đừng nói là sống sót.

Càng sợ, chàng càng khẩn cấp, càng khẩn cấp, chàng càng bực tức cho mấy con khỉ ác này.

Chàng cố bám víu vào vách, chẳng rõ quờ quạng tay thế nào mà thanh đao vượt mất.

Thanh đao rơi lâu lắm chàng mới nghe một tiếng vang do đao chạm đáy hố.

Trời ! Một thanh đao rơi rất lâu mới chạm đáy hố, như vậy là hố sâu không lường nổi !

Bây giờ, Tiểu Linh Ngự bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Chàng lại cảm thấy đôi tay quá mệt mỏi, đôi tay đó không còn đủ sức bám víu một lúc lâu nữa rồi!

Nếu không có đàn khỉ, có lẽ chàng đã leo lên gành đá rồi, và nếu không leo lên được thì sớm muộn gì chàng cũng phải rơi xuống đáy hố.

Như thế là chàng phải chết, cái chết do đàn khỉ tạo nên dù chúng chẳng sát hại chàng.

Một con người từng tự hào là đệ nhất thông minh trong thiên hạ lại chết vì một đàn khỉ ! Mĩa mai chưa.

Đúng là một giai thoại trên giang hồ !

Bọn khỉ ác ôn lại toan xuống đến tận chỗ chàng bám tay, còn chàng thì cũng cố vịn vách, vịn cỏ giây leo, xuống sâu hơn để tránh chúng.

Khỉ leo hẳn phải gọn hơn người leo, nhưng bọn khỉ không theo vách mà xuống.

Chúng nắm tay nhau, con này nắm tay con kia, thòng xuống, chúng kết thành một xâu khỉ khá dài.

Tiểu Linh Ngự thấy xâu khỉ xuống quá gần càng cấp tốc, xuống sâu hơn, bất thành linh chàng vượt tay.

Chàng kinh hãi, quơ quơ đôi tay, chơi vơi trong khoảng không của lòng hổ.

Thân hình cứ xuống, tay cứ quơ, chàng chẳng vớ được một cái gì có thể bám víu tạm vào vật đó.

Chết ! Thế là phải chết ! Bởi rơi xuống như thế này, cho dù cho là da đồng xương sắt, cũng phải bẹp dí, chứ mong gì được an toàn ?

Bỗng một bàn tay đầy lông lá như bàn tay một con vượn, từ ngang vách núi ló ra, bàn tay đó chụp ngực áo chàng, giữ chàng lại.

Bàn tay đó có lực đạo rất mạnh, chụp chàng, giả như chụp trúng mình chàng thì còn giữ lại được.

Nhưng chàng rơi xuống như thế dĩ nhiên phải nhanh, trọng lượng gia tăng hơn lúc thường, ngực áo bị trĩ xuống chịu không nổi sức nặng, phải đứt tron mảng phía trước.

Thế là chàng lại theo đà rơi xuống.

Song, bàn tay đó vừa mạnh lại vừa nhanh, ngực áo của Tiểu Linh Ngư đứt rồi, bàn tay đó lại chụp tóc chàng.

Thân hình trĩ xuống, tóc bị chụp kéo lên, Tiểu Linh Ngư nghe đau cực độ, đau đến đôi chàng ứa nước mắt.

Lần này thì chàng không còn rơi nữa, bởi nếu còn rơi thì ít nhất một mảng da đầu luôn cả tóc phải được gởi lại nơi bàn tay đó, nếu cái đầu không đứt.

Bên trên, đàn khỉ vẫn chí chóc, còn tìm cách xuống theo chàng và chúng vẫn nhăn nhăn mặt, những gương mặt tròn đỏ... Bàn tay chụp trúng tóc chàng, từ trong một cái hang ăn sâu nơi vách hổ.

Chàng được đưa vào hang đó.

Tiểu Linh Ngư thầm nghĩ:

Chắc là một con khỉ chúa chụp ta! Chứ nếu là người, thì làm gì có

người có thần lực như thế? Nếu đúng là một hầu vương, thì ta cũng chẳng may mắn gì, bởi loài vượn, loài khỉ thường thường không có hảo cảm với con người, chúng bắt được con người là hành hạ tàn nhẫn, hành vì cái tánh khỉ của chúng chứ chẳng phải là tàn ác độc.

Chàng chưa thấy sở hữu chủ của bàn tay đó nên định ninh là bàn tay của một hầu vương, nên có ý định trước hết phải chế ngự sở hữu chủ bàn tay, sau đó chàng có chết cách nào khác cũng được, miễn là đừng chết vì đàn khỉ mà thôi.

Chàng toan vùng khỏi bàn tay, chợt có tiếng người thốt:

- Đừng nhúc nhích !

Tiểu Linh Ngự kinh hãi, mồ hôi lạnh đổ ra, hiện tại chàng còn sợ hơn lúc rơi xuống.

Tại sao loài vượn khỉ lại nói được tiếng người ? Chúng đã thành tinh ?

Chàng run run giọng hỏi:

- Người... người là cái gì ?

Giọng người đó vang lên quái dị:

- Người là cái chi, ta là cái đó !

Tiểu Linh Ngự tiếp:

- Người... là người ?

Người đó vẫn cười quái dị:

- Người xem ta có phải là người chẳng ?

- - - OoOoo- - - Cửa động đó, không lớn, nhưng lòng động rất rộng.

Người đó, có thân vóc không cao lắm, mình đầy lông lá, nếu chẳng nói tiếng người, ai trông thấy cũng cho là một con vượn.

Tiểu Linh Ngư cố lấy bạo dạn, thốt:

- Người có ba phần giống người.

Người đó hỏi lại:

- Còn bảy phần giống vượn ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Ta không tưởng nổi! Nếu người không nói tiếng người thì chẳng bao giờ ta nghĩ người là người, và ba phần giống người đó cũng mất luôn.

Người đó bật cười khanh khách:

- Cho người biết, ta là người trong loài khỉ, ta là khỉ trong loài người. Người cho rằng ta là khỉ, cũng đúng, mà cho rằng ta là người cũng đúng luôn!

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Người trong loài khỉ ! Khỉ trong loài người... Chẳng lẽ người... Bỗng một giọng khác vang lên:

- Người đừng chú ý đến những lời quỷ quái của hắn. Hắn là người, một con người như người, bất quá hắn có hình dạng giống khỉ vậy thôi, rồi hắn sống với khỉ, sống lâu ngày nên hắn cũng thành khỉ luôn.

Cửa động nhỏ, ánh sáng chiếu vào mờ mờ, lòng động rộng sâu, nửa phần bên trong tối tăm, hơn nữa Tiểu Linh Ngư vừa vào nên mắt không quen liền bóng tối.

Chàng không trông thấy gì cả.

Nhưng, âm thanh đó, phát xuất từ bóng tối, khàn khàn, lạnh lùng, tiếng thì tiếng người mà âm thanh thì không giống.

Tiểu Linh Ngư kinh hãi, lại kêu lên thất thanh:

- Còn người nữa ? Người là cái gì ?

Một bóng từ trong chỗ tối, từ từ nhích tới, Tiểu Linh Ngư chưa nhận ra đó là một bóng người hay bóng vật.

Bóng đi hai chân, nếu là vật thì âu cũng là loài khỉ vượn.

Bóng đó rất nhỏ, đã nhỏ lại ồm, ồm đến khô khan, đầu và mặt đầy tóc, đầy lông, chẳng rõ tóc xuống đến mức nào, và lông lan đến đâu, tóc và lông chen lẫn nhau, trông còn quái dị hơn bóng trước.

Cũng như bóng trước, bóng đó chỉ có ba phần giống người.

Đôi mắt sáng quá, màu xanh của mắt biểu hiện một sự thông minh, mẫn tuệ phi thường.

Chỉ có người mới có được đôi mắt như vậy, chứ loài vật làm gì có nhãn quang xanh biếc như thế.

Và cũng chỉ có người mới nói được tiếng người, nói rành rẽ, đối thoại với phản ứng thích đáng.

Thế, bóng đó là người ? Và ở đây có đến hai con người ?

Tiểu Linh Ngư thở phào, thốt:

- Đúng rồi, người là người... nhưng, người là ai chứ ? Tại sao người lại ở chỗ này ?

Tại sao người lại ra thân hình đó ?

Người ấy buông tiếng thở dài:

- Hỏi hán đấy !

Hán là người kia.

Người kia nhảy chồm lên gắt:

- Hỏi ta? Nếu người không hại ta, thì làm gì ta biến thành quỷ như thế này? Làm gì ta chẳng còn một điểm nhân dạng như thế này?

Người ấy lạnh lùng:

- Thế trước kia, người có mấy điểm nhân dạng? Trước kia, người là một con người à? Trong mười hai quái kiệt, có tên nào là con người?

Tiểu Linh Ngư đưa mắt nhìn người này rồi nhìn sang người kia.

Tự nhiên, chàng phải kinh hãi, mà chàng cũng buồn cười vô cùng.

Buồn cười, chàng đâu dám cười ngay, bởi trong hai người có một thuộc về nhóm Thập Nhị Quái Kiệt.

Chàng đã ném cái tư vị của mấy người trong Thập Nhị Quái Kiệt, dù có cái mặt to như quả bưởi, chàng cũng phải ngán.

Chàng trở mặt, hỏi:

- Người... người là một nhân vật trong Thập Nhị Quái Kiệt?

Người có cái dáng vượng vượng mình lên, vẻ cao ngạo hiện lộ liền:

- Phải ta là Hiến Quả Thần Quân đây!

Tiểu Linh Ngư lùi lại mấy bước, chạm lưng vào vách động, chuyển mắt sang người kia:

- Còn... người?

Người đó nhếch nụ cười thâm:

- Người còn nhỏ tuổi quá, không thể biết cái danh hiệu của ta... Ý cũng nóng lạng, ềnh ngực, mắt bắn tinh quang sáng rực, sửa cái dáng uy nghi rồi tiếp:

- Mười bốn năm trước đây nói đến cái danh hiệu Phi Hoa Mãn Thiên Lạc Địa Vô Thanh Trầm Khinh Hồng, thì trong võ lâm chẳng một

ngươi nào không biết!

Hiển Quả Thần Quân cười hắc hắc:

- Cái danh hiệu đó hôi mùi thỏm, không người nổi, chỉ có chó mới ham, chứ người trong võ lâm làm gì để ý ? Người bất quá là một gã bảo tiêu tầm thường, chỉ nghe nói đến bọn Thập Nhị Quái Kiệt, chứ không cần thấy mặt cũng vắt chân lên cổ mà chạy loạn như chó hoang rồi !

Trầm Khinh Hồng cười lạnh:

- Thật vậy à ? Thế tại sao người cũng là một quái kiệt mà lại không lấy được của ta một phân bạc? Thế tại sao người lại bị ta giam hãm tại đây suốt mười bốn năm dài, để ngày ngày nóng nảy bực tức chửi quỷ máng ma ?

Cả hai khích qua, kích lại, moi móc nhau, châm biếm nhau, cả hai dùng tất cả những ngôn ngữ hạ đẳng giao chuyện cho nhau.

Tiểu Linh Ngư ngồi đó mà nghe cả hai chửi nhau, chàng hết sức sửng sờ.

Bây giờ chàng mới hiểu ra, tuy họ Ở đây, chung một hang đá, nhưng họ không phải là bằng hữu.

Họ là hai kẻ thù.

Hai kẻ thù ở chung một hang đá, suốt mười bốn năm dài ! Tiểu Linh Ngư tự hỏi chẳng biết họ làm sao mà chịu đựng nổi nhau từng ngày từng ngày, qua thời gian đó.

Hơn thế, chàng cũng tự hỏi họ làm thế nào mà sống được lâu như vậy, ở cái nơi biệt lập hẳn với trần gian.

Họ mắng nhau, họ lườm nhau, họ hờm hờm xuất thủ, như hai mũi tên đã nằm sẵn trong cái ổ đường giây cung kéo thẳng.

Nhưng, cuối cùng cơn bão đó chỉ nổi dậy trong chén nước.

Hiển Quả Thần Quân bật cười quái dị:

- Người đừng quên, hiện tại có thêm tiểu quỷ, ta không còn sợ tịch mịch nữa rồi!

Giả như bây giờ ta giết người, điều đó chẳng quan hệ gì đến ta, bởi cái xã hội nơi đây vẫn có hai người như thường !

Trầm Kinh Hồng lạnh lùng:

- Người vì hận ta mà nói thế, vì quá hận mà không nghĩ đến cái cảnh của người sau khi ta chết rồi! Ta chết đi, người sẽ sống sót được bao lâu nữa chứ ? Cho người biết, ta chết rồi là trong một thời gian ngắn người sẽ theo ta!

Tiểu Linh Ngư buột miệng thốt:

- Thì ra, hai người vì hận nhau, nên quyết sống, cố sống. Và cũng nhờ vậy mà hai người sống đến bây giờ!

Hiển Quả Thần Quân nghiêng răng:

- Thập Nhị Quái Kiệt làm gì phải chết trước gã bảo tiêu.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Trong mười bốn năm qua, các người mắng nhau mà sống ? Các người đánh nhau cho đoạn tháng qua ngày ?

Trầm Kinh Hồng nhún vai:

- Nếu không làm một cái gì, thì chẳng lẽ ngồi đếm từng giọt thời gian suốt mười bốn lần ba trăm sáu mươi ngày ?

Hiển Quả Thần Quân cười nhẹ:

- Nếu chẳng có cái trò đùa đánh mắng đó, chắc ta buồn nản đến phải giết chết người !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Cái hận có hiệu lực làm sống người, vậy mà ta cứ tưởng cái hận là lý do của sự tương tàn, tương sát ! Ngờ đâu nó là cái mầm dưỡng sanh cho hai người, riêng của hai người.

Chàng lại gật gù tiếp:

- Thật là một sự kiện ngoài chỗ tưởng tượng của ta ! Bây giờ ta mới được nghe cái điều mà ta chắc chắn nếu không rơi xuống đây, chẳng bao giờ ta được nghe!

Trầm Khinh Hồng điềm nhiên:

- Cái tuổi của người còn non quá, người đã sống được bao nhiêu ngày đâu, tự nhiên sự hiểu biết của người phải kém!

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Nhưng tại sao hai người không tìm cách thoát ly cái động quỷ này ?

Hiển Quả Thần Quân hừ một tiếng:

- Nếu đã có cách đi được, thì ta làm gì chờ đợi suốt mười bốn năm dài, chờ người xuống đây nhắc nhở ?

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Đã vào đây được, hẳn các người cũng phải ra được chứ ? Thế các người vào đây bằng cách nào, sao không theo cách đó mà ra ?

Hiển Quả Thần Quân căm hận:

- Chỉ vì cái số bạc kia, ở tại đây, ta bức hẳn phải xuống đây, chỉ chỗ chôn dấu cho ta. Ta lại không đủ tin hẳn để cho hẳn xuống trước, rồi ta xuống sau... Tự nhiên lúc xuống phải nhờ giầy thòng ... Thực ra, những lời của Hiển Quả Thần Quân không được rõ ràng ý nghĩa cho lắm.

Điều đó chẳng lạ gì, bởi suốt mười bốn năm, lão ta đâu có đối thoại với một người nào, ngoài cái việc chửi mắng nhau với Trầm Khinh Hồng ?

Cho nên, lão phát ngôn hỗn loạn, không cần thứ tự, bất chấp ngôn từ bất hợp.

Một người nào khác nghe lão nói, hẳn không hiểu nổi, song Tiểu Linh Ngư hiểu được.

Chàng suy tư một chút lại hỏi:

- Lão kia là một tiêu sư, lão hộ tống một số vàng, người bắt được cái tin đó, đón đường định cướp, không ngờ lão dùng kế kim thiền thoát xác, trước hết mang vàng bạc dấu đi một nơi, thành ra người thất bại?

Hiển Quả Thần Quân nghiêng răng:

- Người nói đúng quá, đúng như người đoán ra mẹ của hắn là một nữ nhân chứ chẳng phải nam nhân, còn cha của hắn là một nam nhân chứ chẳng phải nữ nhân!

Tiểu Linh Ngư bật cười ha hả:

- Lão cao mưu trí nhưng thấp võ công thành ra không cưỡng lại nổi sự bức bách của người và cuối cùng thì lão đưa người vào đây!

Trầm Khinh Hồng chen vào:

- Sự tình này có nhiều uẩn khúc, song đại khái là vậy đó.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Hai người dùng giây, cùng xuống một lượt. Lão kia trước, lão này sau. Hiển Quả đoạn hậu, là vì sợ bảo tiêu cắt giây ... Hiển Quả Thần Quân hừ một tiếng:

- Cái gã bảo tiêu thúí đó, việc gì mà hắn chẳng dám làm ? Cho nên ta phải phòng bị. Mà, bất cứ ai cũng phòng bị như ta là cái chắc !

Tiểu Linh Ngư lại tiếp:

- Rồi sợi giây đó ở đâu ? Sao các người không theo đường giây trở lên bên trên ?

Chẳng lẽ có một kẻ nào khác ở trên cắt đứt ?

Hiển Quả Thần Quân nổi giận:

- Có ai đâu sẵn sàng như vậy mà làm cái trò đùa ác đó ? Đến ma quỷ cũng không, nói chi là người !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Thế đường giây đó ở đâu ? Hay là tự nó thun lại, tự nó rút lên ?

Hiển Quả Thần Quân nghiến răng như tiếng hai thớt cối xay:

- Xuống đến đây, ta thấy bạc thấy vàng, lòng mừng khắp khởi, ta quên tất cả, chỉ nhớ có vàng, có bạc thôi. Ngờ đâu, trong khi ta không chú ý, cái gã bảo tiêu thúí đó bật mỗi lửa đốt đường giây.

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một chút, đột nhiên vỗ tay reo lên:

- Đúng rồi ! Đường giây có tấm nhựa cây, gặp lửa là bắt cháy liền, và cháy gấp.

Khi người phát hiện ra sự tình, thì nó đã cháy lên cao quá, không còn làm sao kịp nữa !

Hiển Quả Thần Quân mắng lớn:

- Hấn là quỷ, đường giây cũng ma luôn ! Lửa vừa bén, đường giây chỉ kêu một tiếng phực, cháy hết nửa phần rồi. Ta dù có cánh cũng chẳng bay theo kịp !

Thật, ta không ngờ gã bảo tiêu là một con người thúí không người nổi!

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Cái kẻ đó tuyệt diệu thật, người làm sao tưởng được ? Xem ra, lão ấy quyết tâm giam người tại đây, chính lão cũng quyết làm bạn với

người ở đoạn đường về âm cảnh.

Nếu không vậy, khi nào lão đưa người đến chỗ có chôn dấu bạc vàng thực sự ? Người thấy vàng, mê tít lên, không còn biết trời đất gì nữa !

Trầm Khinh Hồng thở dài:

- Không ngờ người còn nhỏ tuổi mà suy nghiệm sự việc rất minh bạch như thế !

Người đúng là một tri kỷ của ta ! Thật vậy, lúc đó ta cố nghĩ ra một địa phương nào đó, có thể nhốt chết y, nhốt cho y chết đói, chết khát, chết dần chết mòn! Nếu ta không dùng số bạc vàng kia làm mồi câu nhử, thì làm sao ta đưa y đến được một nơi lý tưởng như ở đây ! Một nơi lý tưởng của ta !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Rồi, ngày lại ngày, các người làm sao mà sống? Lấy gì ăn, lấy gì uống để chịu đựng mãi suốt mười bốn năm dài?

Hiển Quả Thần Quân đáp:

- Tự nhiên là nhờ ta ... Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Đúng rồi! Khi, có cái hiệu đặc biệt là Hiển Quả, mà người là một Thần Quân của loài nháy nhót, hái trái, dâng trái đó, đương nhiên người có phương pháp sai khiến đàn khi tìm trái hiển dâng!

Giọng nói của chàng có cái chất mỉa mai, châm chọc, nhưng Hiển Quả Thần Quân không lấy làm điều, trái lại lão ta còn biểu lộ vẻ đắc ý.

Chàng cười lớn, lão cười lớn hơn:

- Cái tính khí của loài khi, trên đời này còn ai biết rõ hơn ta chứ? Ta cứ nhặt một hòn đá từ bên dưới quăng lên, là hàng chục, hàng trăm con hái trái từ bên trên quăng trả xuống.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Giả như thay vì hái trái, chúng lại nhặt đá quăng trả, thì các người phải làm thế nào ?

Hiển Quả Thần Quân cười hắc hắc:

- Gành đá nhô cao, mặt đá nhẵn bóng, làm gì có đá cuội, đá hòn sẵn tầm tay cho chúng phản công?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng ! Đúng ! Vớ lại, bọn khỉ hái trái còn dễ hơn làm cái việc nhặt đá, trái sẵn có trước mặt, khi nào chúng chạy đi xa tìm đá ?

Chàng dừng một chút, rồi cau mày hỏi:

- Trái có đủ cho các người ăn no sao?

Hiển Quả Thần Quân điềm nhiên:

- Trái chi chúng ăn được là bọn ta ăn được và trong hoàn cảnh này có ăn là sống, là may lắm rồi, còn lòng dạ nào đòi hỏi được ăn no, ngày ngày no ?

Tiểu Linh Ngư nhìn thân thể gầy còm của họ, bật cười hì hì thốt:

- Điều đó, ta chỉ nhìn thoáng qua các người, là hiểu ngay.

Hiển Quả Thần Quân nhe răng như khỉ, cười khệt khệt như khỉ, tiếp:

- Đừng đắc ý vội, tiểu tử. Suốt mười bốn năm qua, chúng ta không thấy một người ! Người là kẻ thứ nhất đó, nhưng rất tiếc cho người, xuống đây rồi lại chẳng tìm lượm được một phúc hạnh nào, bởi chúng ta đâu có phúc hạnh ban tặng người? Xuống đến đây, người phải chịu đói chịu khát như bọn ta, điều đó không phải là thích thú, ta khuyên người đừng đắc ý. Nói thì thế, chứ dù trái cây, dù nước uống có ít, có nhiều, chúng ta cũng chia phần cho người đều đều, bọn ta sẽ không bỏ chết người đâu.

Trầm Khinh Hồng hừ một tiếng:

- Lão nói gì mặc lão, người chẳng nên quan tâm, có ta đây, lão muốn bỏ đói bỏ khát người cũng chẳng được !

Tiểu Linh Ngư không gọi chuyện nữa. Chàng nhìn ra ngoài, mơ màng ... Hiến Quả Thần Quân cười khanh khách:

- Từ nay chúng ta là những kẻ một nhà, rất có thể chúng ta sống sum họp tại đây năm, mười, hai mươi, năm mươi năm nữa, đã là người thân với nhau, chúng ta cũng không nên dấu tên họ nhau. Tên họ của bọn ta, người đã biết rồi, còn tên họ của người, hãy cho chúng ta biết đi.

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Giang Linh Ngư !

Hiến Quả Thần Quân lẩm nhẩm:

- Giang Linh Ngư ! ... Giang Linh Ngư ! ... Phải chi người là một con cá thật sự !

Có một con cá thì hay biết bao nhiêu ! Cá ăn ngon nhất là cá hấp, cá nướng, cá chả ... Nói cho cùng, ăn sống cũng ngon ! Ta nhìn ăn cá suốt mười bốn năm rồi còn gì !

Lão nhắm mắt lại, mơ những món lão vừa kể, nước dãi nhều ra từng giọt, từng giọt, chảy xuống hai bên mép.

Trầm Khinh Hồng lạnh lùng thốt:

- Bây giờ thì người mới nhận thức là một con cá có giá trị hơn cả số vàng, số bạc kia !

Hiến Quả Thần Quân thở dài:

- Hiện trong giờ phút này, tại nơi đây dù cho ai có là chủ nhân tất cả ngọc ngà, châu báu, vàng bạc trên thế gian, cũng chẳng đánh đổi được một con cá, cá sống thôi, chứ đừng nói cá chín, có ướp gia vị đàng hoàng !

Trầm Khinh Hồng cười lạnh:

- Nếu người biết cái đạo lý đó sớm hơn thì đâu đến đời phải nằm đây suốt mười bốn năm dài ?

Bồng Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Số bạc vàng đó, hiện ở đâu ?

Trầm Khinh Hồng hỏi:

- Người muốn xem ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Ngọc ngà, châu báu, bạc vàng là vật mà người đời xem rất trọng, trọng hơn cả sanh mạng của con người, thì thiết tưởng cũng nên nhìn qua một chút, cũng chẳng sao!

Trầm Khinh Hồng thản nhiên:

- Người muốn xem, cứ theo ta đây mà xem Hiên Quả Thần Quân hét:

- Tất cả là của ta, ta làm chủ, ta có quyền hưởng dụng. Người chạm tay vào đó là mất mạng với ta.

Lão trợn mắt, lão phòng mồm, hét la một lúc rồi bật cười, tiếp:

- Cho Giang Linh Ngư xem qua một chút cũng chẳng hại gì, cho Giang Linh Ngư biết ta cũng là một tay đại phú hộ như ai !

Chính lão bước vào bóng tối, lôi ra hai chiếc rương.

Rương bằng sắt, bên ngoài sét rỉ, sắc ngả màu đen, trông như những vật phế thải.

Nhưng, khi mở ra bên trong rương nhiều tia sáng bắn ra chói mắt.

Những tia sáng đó, đặc biệt hơn mọi thứ tia sáng trên đời, những tia

sáng tự nhiên của vật !

Bình sanh, Tiểu Linh Ngư chưa từng thấy một khối lượng châu báu nào nhiều như vậy.

Hiển Quả Thần Quân lộ hẳn vẻ say mê, mắt hí lại, miệng cười tí cười nhỏ, rồi cười to, cuối cùng phát cười lên cuồng dại, cười một lúc, thốt:

- Giang Linh Ngư ! Tiểu Linh Ngư ! ... Người thấy chưa, tất cả đều là của ta! Ta làm chủ! Ha ha... Ta chỉ tặng người một phần ngàn thôi là người thừa sống sung sướng trọn đời!

Tiểu Linh Ngư khi nào lại lưu ý đến lão. Chàng nhìn những báu vật đó, xuất thần.

Lâu lắm, chàng buột miệng thở dài:

- Rất tiếc ! Rất tiếc !

Hiển Quả Thần Quân cũng thở dài:

- Có một số châu báu ngang với kho tàng của một vị quốc chủ, thế mà chẳng có chỗ dùng! Chẳng làm sao dùng được! Đến cái việc đổi lấy một con cá sống cũng không được ! Còn gì đáng tiếc hơn!

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Không ! Cái ý của ta chẳng phải vậy đây. Ta tiếc vì một lý do khác !

Hiển Quả Thân Quân trừng mắt:

- Không tiếc vì thế, thì tiếc vì sao ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Ta tiếc vì hai người gặp ta quá muộn !

Hiển Quả Thần Quân giật mình:

- Giả như ta gặp người sớm thì sao ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Nếu các người gặp ta, sớm hơn một năm thôi, thì giờ đây các người sung sướng sung sướng ở cái cõi trần đầy hoan lạc rồi ! Các người đã tiêu dao ngày này qua ngày khác, các người đã hưởng trọn một năm kỳ thú, không thiếu một phút, một giây ! Nếu các người gặp ta sớm hơn mười năm thì các người đã hưởng trọn kỳ thú suốt mười năm, không thiếu một giây, một phút!

Nếu Hiến Quả Thần Quân và Trầm Khinh Hồng gặp chàng sớm mười năm!

Nghĩa là lúc chàng vừa tròn bốn tuổi!

Và, dù chàng chỉ được bốn tuổi, chàng cũng có thể giúp cho họ hưởng lạc thú nhân sanh, giúp họ thoát khỏi cảnh tự giam mình trong tuyệt lộ!

Thế mà Hiến Quả Thần Quân không thấy cái vô lý quá mỉa mai đó.

Lão chớp chớp mắt, hỏi qua hơi thở gấp:

- Người ... Tiểu Linh Ngư buông gọn:

- Nếu các người gặp ta sớm, thì ta đã đưa các người ra khỏi nơi này từ lâu!

Hiến Quả Thần Quân lùi lại ba bước, trừng mắt nhìn chàng. Lão nhìn sững, lần này thì mắt không chớp, đôi mắt đó như bị một cái gì ở Tiểu Linh Ngư thu quá mạnh.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người không tin ?

Bỗng, Hiến Quả Thần Quân bật cười ha hả, cười một lúc, mới thốt:

- Cứu bọn ta thoát khỏi nơi này ? Người có điên không ?

Lão chụp tay Trầm Kinh Hồng, cười lớn hơn, cười hết sức mình rồi tiếp:

- Người nghe hắn nói đấy chứ ? Hắn có cách cứu chúng ta thoát khỏi cái hang quỷ này! Nếu hắn không là kẻ điên, thì hắn là người chi ? Hắn có thiên năng, vạn năng ? Hắn tự cho mình là thần thánh, tiên phật, có thừa nhiệm màu, ban bố cho nhân loại!

Trầm Kinh Hồng nhìn Tiểu Linh Ngư, nhận ra ánh mắt của chàng sáng quá, đôi mắt trong quá, đôi mắt biểu hiện một cơ trí linh mãnh phi thường.

Y lại nhận luôn nét cười ẩn ước nơi khóe miệng Tiểu Linh Ngư, niềm tự tin hiện lộ rõ rệt.

Y gần từng tiếng:

- Biết đâu hắn chẳng có phương pháp!

Hiển Quả Thần Quân kêu lên:

- Người ... người tin được hắn ? Người tin nổi tiểu quỷ à ?

Trầm Kinh Hồng lạnh lùng:

- Ta không thấy cái lý do khiến hắn lừa chúng ta !

Hiển Quả Thần Quân kêu lớn:

- Nhưng ở đây, lên chẳng đụng trời, xuống chẳng đụng đất, gọi trời, trời chẳng nghe, gọi đất, đất chẳng đáp, hai chúng ta đã tìm suốt mười mấy năm rồi, mà không ra một phương pháp nào, tiểu quỷ làm sao vừa xuống đây là nghĩ ngay ra được phương pháp trở lên ?

Tiểu Linh Ngư ngẩng cao mặt:

- Điều đó chẳng lạ gì, bởi cái óc của các hạ không giống với cái óc của tại hạ!

Chàng lại giở xảo ngữ giang hồ, đối thoại với Hiến Quả Thần Quân để cho sự tình nghiêm trọng hơn.

Hiến Quả Thần Quân nổi giận:

- Người cho rằng ta ngu ? Người khôn ? Khôn hơn ta ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Tại hạ nào dám có ý đó ? Bất quá, tại hạ nghĩ ra được lắm điều mà các hạ không nghĩ nổi, có vậy thôi, chứ có bảo rằng tại hạ khôn hơn các hạ, thì khi nào tại hạ lại dám bảo như vậy !

Hiến Quả Thần Quân dậm chân:

- Câm! Câm!

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Đừng nổi nóng chứ các hạ ! Thật ra, bộ Óc của các hạ không đến nỗi vô dụng, song bộ Óc của tại hạ thì trong vòng trời đất ngày nay, chắc chắn là chẳng có một cái thứ hai đó.

Hiến Quả Thần Quân hét:

- Được ! Được ! Ta không tranh biện với người nữa. Người cứ nói cho bọn ta nghe phương pháp của người, nếu chỉ bịa để lừa bọn ta, thì người đừng hòng sống sót với ta đây.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Giả như ta có phương pháp thực sự ?

Hiến Quả Thần Quân cao giọng:

- Thì ta sẽ gọi người là cha, là tiên tổ, ta sẽ luôn luôn chịu người, người được quyền sai khiến ta làm bất cứ việc gì!

Tiểu Linh Ngư khoát tay :

- Quá đáng! Quá đáng! Tại hạ đâu dám nhận cái vinh hạnh đó ! Có một đứa con, đứa cháu như các hạ, thú thật tại hạ ngán lắm!

Đoạn, chàng tiếp:

- Tuy nhiên, nếu các hạ có can đảm, thì hãy đánh cuộc với tại hạ.

Hiển Quả Thần Quân hừ một tiếng:

- Đánh cuộc như thế nào ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Về phần tại hạ, nếu trong vòng ba tháng trở lại đây, tại hạ không có cách đưa các hạ ra khỏi nơi này thì các hạ được quyền chặt đầu tại hạ.

Hiển Quả Thần Quân bật cười vang:

- Ba tháng ? Người có điên mới dám quả quyết như vậy, dù cho là ba năm, người cũng chẳng... Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Làm gì phải đến ba năm? Chỉ cần ba tháng thôi, trong ba tháng đó, tại hạ sẽ có cách đưa các hạ ra khỏi động này. Không được, là tại hạ đứt đầu, còn được các hạ sẽ tính sao?

Hiển Quả Thần Quân vẫn không tin, lại hừ một tiếng:

- Ta có đứt tám cái đầu cũng dám đánh cuộc với người!

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Mang một chiếc đầu của các hạ, tại hạ thấy vương bận lắm rồi, huống hồ là tám cái? Mà mang đi để làm gì? Cho Lý Đại Chủ, lão ấy cũng chê, chẳng xơi, thế thì tại hạ nháy lầy làm chi cái đầu vô dụng?

Hiển Quả Thần Quân toan nói gì đó, Tiểu Linh Ngư khoát tay ngăn chặn:

- Giả như các hạ thua cuộc, tại hạ chỉ cần các hạ nhảy quanh vài

vòng thôi, nhảy cho tại hạ xem, cho vui mắt một lúc thôi.

Hiển Quả Thần Quân nhảy dựng lên như giã phải than hồng.

Lão hét:

- Được ! Được ! Tiểu quỷ chọc tức ta ! Cũng được. Ta bằng lòng đó, nếu ta thua cuộc, ngươi bảo làm gì ta làm y như vậy. Nếu ta thắng cuộc, nhất định là ta chặt đầu ngươi!

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Thế là chúng ta thỏa thuận rồi đấy nhé!

Hiển Quả Thần Quân hét:

- Đúng vậy.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Tại hạ cần phải nói trước, là vô luận tại hạ dùng phương pháp nào, các hạ cũng không được bài bác, chỉ trích, phải để cho tại hạ tự do hành động, miễn là cuối cùng đưa các hạ ra khỏi động đá này thì thôi. Các hạ nghe chứ ?

Hiển Quả Thần Quân hàm hừ:

- Ta cho ngươi tự do hành động !

Tiểu Linh Ngư gạt đầu:

- Thế là cuộc đánh cá bắt đầu từ đây Liền theo đó, chàng chụp một viên ngọc phỉ thúy rất lớn quăng ra ngoài cửa động.

Hồi 26

Xảo Kế Thoát Nguy

Hiển Quả Thần Quân như nổi cơn điên, chồm tới ôm cứng Tiểu Linh Ngư hét :

- Người loạn trí rồi phải không ? Người có nhận thức là người đang làm gì chẳng ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Tự nhiên là nhận thức được !

Hiển Quả Thần Quân buông Tiểu Linh Ngư, nhảy dựng lên, hét :

- Người có nhận thức là người vừa quăng một toà nhà to lớn chẳng ? Người có nhận thức là người vừa quăng ba trăm con trâu mập hay ba ngàn con lợn ú không ?

Tiểu Linh Ngư vẫn mỉm cười :

- Tự nhiên là nhận thức !

Hiển Quả Thần Quân kêu lên :

- Trời ơi ! Người biết mà còn làm ! Một viên ngọc đáng giá một toà nhà, một đàn trâu ba trăm con hay một đàn lợn ba ngàn con. Người xem viên ngọc như một hòn sỏi.

Người... Tiểu Linh Ngư chặn lời :

- Người tiếc luyến viên ngọc à ? Người vừa nói là ta có quyền tự do hành động, thế người quên rồi sao ?

Chàng lại dùng tiếng người, xưng ta, bỏ luôn hai tiếng các hạ, không xưng tại hạ nữa.

Hiển Quả Thần Quân run run giọng :

- Nhưng... người làm vậy là cứu ta sao ? Người giết ta chứ có cứu ta đâu ?

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Nếu người muốn tiền, không muốn mạng thì thôi vậy.

Hiển Quả Thần Quân kêu khổ :

- Nhưng mà ...người ...làm thế là có ý tứ gì ?

Tiểu Linh Ngư cười lạnh :

- Cái ý tứ của ta, ta biết trước là người chẳng hiểu nhưng chẳng lẽ bây giờ người cũng chưa hiểu ?

Thốt lên câu đó, về đoạn trước, chàng nhìn Hiển Quả Thần Quân, về đoạn sau, chàng hướng sang Trầm Khinh Hồng.

Niềm vui hiện rõ nơi gương mặt Trầm Khinh Hồng. Y đáp:

- Tại hạ hiểu, song sợ không hiểu được rõ ràng cho lắm.

Y không dùng tiếng người, xưng ta, y lại xưng tại hạ. Cái lối xưng hô đó chứng tỏ một sự thán phục.

Với sự thán phục bắt đầu hiện lên, sự tán đồng cũng theo liền và dĩ nhiên y không còn khinh thường Tiểu Linh Ngư nữa.

Tiểu Linh Ngư từ từ giải thích :

- Ta quăng những viên ngọc lên trên đó, thế nào lũ khỉ con, khỉ cháu cũng nhặt được, chúng hẳn có cái tánh tình như Hiển Quả Thần Quân, chúng thấy vật lạ là chẳng bao giờ chịu bỏ. Chúng không bỏ thì tất nhiên là chúng giữ kỹ.

Trầm Khinh Hồng mỉm cười :

- Đúng quá !

Tiểu Linh Ngư tiếp :

- Nếu ta quăng một trăm viên thì ít nhất cũng có năm mươi viên vào tay chúng.

Nhặt những viên ngọc đó rồi, chúng sẽ mang đi khắp nơi, khoa trương lên, cho đồng loại thấy mà thèm thường, cho nhân loại thấy mà mơ ước.

Trầm Khinh Hồng mỉm cười :

- Đúng quá ! Khi là loài thích khoe, chúng có cái tâm khoái hư vinh, về điểm đó, chúng chẳng kém con người.

Tiểu Linh Ngư tiếp :

- Trong năm mươi viên ngọc ở tay chúng, ít nhất cũng có một viên lọt vào mắt con người. Trên đời này có ai thấy ngọc mà chẳng ham ? Tự nhiên người nào đó thấy ngọc, tất theo dõi chúng mà truy tìm cái nơi phát xuất. Phải có nơi phát xuất chứ, bởi khi làm sao biết mua, biết bán, biết cướp đoạt như con người.

Trầm Khinh Hồng mỉm cười :

- Giả như tại hạ là con người đó, thấy ngọc rồi, tự nhiên là truy tìm. Chắc chắn là phải làm vậy.

Tiểu Linh Ngư tiếp :

- Nhưng một người thấy thì dù có truy tìm cũng chẳng thể đơn thân độc lực mà làm. Người đó phải kêu gọi đồng bọn tiếp tay. Các người phải biết những việc săn vàng, săn ngọc, nếu một người, hai người biết thì phải có đến ba, bốn, năm, mười người biết, bởi cái tính chất bí mật của sự việc, càng bí mật lại càng dễ bị lộ liễu. Mà thường thường con người ta, lúc cực vui thích lại hay để lộ sơ hở, mất dè dặt. Thế là cái việc truy tìm ngọc sẽ được loan truyền ra nhiều người mà lại nhanh chóng.

Trầm Khinh Hồng cười thích hơn trước :

- Còn gì đúng hơn !

Tiểu Linh Ngư lại tiếp :

- Xem đó, chúng ta còn lo gì chẳng có người tìm đến tận nơi dưới trời trên đất này ?

Trầm Khinh Hồng vỗ tay :

- Đúng ! Đúng ! Dù là người vô dụng, người hiền, nếu làm cái việc tìm việc tìm ngọc, tìm vàng, người đó cũng biến ngay thành hữu dụng, thành hung tợn. Hà huống, ngoài những người vô dụng, người hiền ra, còn có những bàn tay tham lam, những bàn tay thừa mưu kế. Đối với hạng sau, dù chúng ta có đuổi họ chạy trở lại, họ cũng lướt trên xác chúng ta mà nhào tới.

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Bây giờ người đã hiểu rồi chứ ?

Chàng vừa thốt, vừa nhìn Hiến Quả Thần Quân.

Chàng lại tiếp :

- Cái phương pháp rất đơn giản như vậy, hai người lại chẳng nghĩ ra. Suốt mười bốn năm dài, hai người nghĩ mãi, ngày này qua ngày khác, cũng chẳng ra. Thật là kỳ quái !

Niềm phấn hận không còn hiển lộ nơi gương mặt của Hiến Quả Thần Quân nữa, lão lại ôm chầm lấy Tiểu Linh Ngư, song không phải để la hét như trước, lần này lão hoan hô vang dội, hoan hô loạn lên, lão lại cười nghiêng cười ngửa, cười đến trào lệ.

Sau cùng thì lão tán :

- Người quả là một nhân tài trong thế gian ! Một bậc kỳ tài ! Khỏi óc của người hẳn là bằng vàng nên mới sản xuất ra những ý kiến siêu việt như vậy. Dưới trần gian này, chẳng ai thông minh bằng người.

Tiểu Linh Ngự nheo nheo mắt :

- Còn trên thiên đình, hẳn có người thông minh bằng ta.

- - - OoOoo- - - Sau đó, số châu báu có giá trị cả một kho tàng vương quốc rơi dần, rơi dần, theo trò chơi hữu ích của Tiểu Linh Ngự.

Người ta lấy một mảnh sành, quăng xuống nước còn đần đờ, còn do dự, bởi chẳng phải có vô số mảnh sành vừa tầm tay mà quăng mà ném tùy thích, muốn ném tùy thích tất phải có thừa.

Quăng mảnh sành còn sợ thiếu, Tiểu Linh Ngự quăng ngọc lại không sợ thiếu.

Tuy hoan nghinh, tuy tán đồng, Hiến Quả Thần Quân cũng khổ sở vô cùng khi nhìn theo những viên ngọc bay lên miệng hổ.

Chừng như mỗi viên ngọc bay lên, có mang theo một mảnh tim của lão.

Nhưng biết làm sao hơn, khi muốn sống thì phải hao tài, dù rằng tài của đó thực sự chẳng phải của lão.

Đúng là cái cảnh dở khóc, dở cười cho lão.

Chẳng phải Tiểu Linh Ngự quăng ngọc trong một ngày. Chàng quăng từ từ, mỗi ngày vài viên, toàn là thứ lớn, chàng nghĩ, vật có lớn mới dễ dẫn dụ đàn khỉ chú ý.

Số lượng được Tiểu Linh Ngự quăng đi càng ngày càng tăng, số lượng đó càng tăng, mặt của Hiến Quả Thần Quân càng nhăn. Mặt của lão đã xanh vì thiếu ăn thiếu uống giờ lại xanh hơn vì tiếc của.

Mỗi lần Tiểu Linh Ngự quăng một hạt ngọc, lão lảo nhảm một lần :

- Thông minh ! Hỡi người thông minh ! Người thông minh có biết cái giá thông minh cộng lại trong bao nhiêu ngày qua lên đến con số nào chẳng ? Khi cái giá thông minh đó lên đúng mức độ rồi thì hai rương báu vật của ta chỉ sợ trống rỗng.

Lão nói mặc lão, Tiểu Linh Ngư tiếp tục công việc đều đều.

Đã đến lúc Hiến Quả Thần Quân đổ mồ hôi hôi hớp. Bây giờ thì lão không lẩm nhẩm nữa, lão rít khế qua hai hàm răng :

- Thông minh ! Người thông minh ơi ! Nếu cái phương pháp của người bất thành, thì người sẽ thấy cái giá thông minh của người như thế nào đối với ta.

Tiểu Linh Ngư lần này bằng lòng đáp lời lão.

Chàng điềm nhiên thốt :

- Ta quăng tất cả số châu báu này, nếu chẳng có ai đến đây, người cứ tự tiện hành hạ ta.

Thực ra, chàng cũng nghe lòng hơi chùn lại, tay mắt hăng say như lúc đầu.

Bởi nhiều ngày đã qua rồi, số châu ngọc vơi đi nửa phần rồi, vẫn chưa có ma nào đến.

Nóng của quá, Hiến Quả Thần Quân ngồi phịch lên nắp chiếc rương thứ hai, chiếc rương đó chưa được Tiểu Linh Ngư mò tới, và chàng cũng sắp sửa mò tới vì chiếc rương thứ nhất đã trống rỗng rồi.

Lão hàm hừ, lão gằn từng tiếng :

- Nhặt định là không ! Không một ai được sờ mó đến chiếc rương này !

Tiểu Linh Ngư cau mày :

- Thế người thích tiền hơn thích sống ?

Hiến Quả Thần Quân nghiêng răng :

- Ta vì hai chiếc rương này mà chịu khổ suốt mười bốn năm, nếu tiểu quỷ quăng mất tất cả thì ta có sống cũng chẳng sống để làm gì.

Tiểu Linh Ngự chớp mắt :

- Người nói có lý đó. Song người hãy nghĩ như thế này, con đường đã được dọn chín phần, chỉ còn dọn một phần nữa là chúng ta chạy nhảy dễ dàng. Giả như chúng ta chỉ cần quăng thêm vài viên ngọc nữa thôi là cái kế sẽ thành, người tiếc chi một vài viên nữa, chẳng lẽ người định bỏ dở cái kế hoạch sắp thành ? Người tiếc rẻ một vài viên trong khi đã phí bỏ cả trăm ngàn viên. Ta cho rằng chẳng ai ngu hơn người !

Chính những viên cuối cùng mới là những viên định đoạt đó.

Hiển Quả Thần Quân do dự, đưa tay gỡ đầu, áp úng :

- Cái đó thì ... thì ... Tiểu Linh Ngự cười hì hì :

- Biết đâu, chỉ còn một viên nữa thôi ... Hiển Quả Thần Quân hét lên một tiếng lớn, rồi nhảy xuống khỏi nắp rương, quát :

- Ta chịu là người lợi hại đó ! Người nói mãi, ta xiêu lòng rồi đây này.

Tiểu Linh Ngự mỉm cười :

- Người biết không, cái miệng của ta, nói ra là có thể làm chết người đang sống mà cũng có thể làm sống lại người đã chết.

Chàng với lấy hạt châu, to bằng mắt rồng trong chiếc rương thứ hai, chiếc rương mà Hiển Quả Thần Quân vừa rời khỏi và chàng vừa mở nắp, quăng lên miệng hổ.

Một hạt thứ nhất bay đi, hạt thứ hai tiếp nối ... hạt thứ ba ... hạt thứ tư ... Châu ngọc cứ rơi, ngày qua rồi ngày lại qua.

Vẫn chưa có ma nào xuất hiện trên miệng hổ.

Hiển Quả Thần Quân chụp áo Tiểu Linh Ngự, nghiêng răng két két, nghiêng một lúc lại hàm hừ :

- Người còn gì nói nữa chẳng ?

Tiểu Linh Ngư vẫn cứng :

- Biết đâu chỉ cần ... Hiến Quả Thần Quân hét :

- Chỉ cần quăng một hạt nữa thôi phải không ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Đúng như vậy đó !

Hiến Quả Thần Quân dậm chân, rít lên :

- Cầm cái mồm thúí của ngươi lại cho tổ tiên ngươi được nhờ. Ta đã khổ từ mười mấy năm nay, ta cố chịu khổ mà sống, bây giờ ngươi lại muốn ta chết gấp. Ngươi định hại cho ta chết gấp ! Ngươi ... Lão vượn hai cánh tay lên, sẽ hai bàn tay gầy như tay khỉ, định chụp vào cổ Tiểu Linh Ngư.

Nếu lão chụp thật sự thì chắc chắn là lão bóp mạnh, bóp đến nát như cổ họng chàng, rồi lão vút đi như vút một trái cây.

Nhưng bàn tay của lão chưa đến cổ Tiểu Linh Ngư, Trầm Khinh Hồng chợt kêu lên :

- Đến ... đến rồi !

- - - OoOoo- - - Nơi miệng hổ, một chiếc đầu ló ra.

Một chiếc đầu người.

Chiếc đầu đó có búi tóc vắn cao nơi đỉnh, hẳn là bên trên phải có một chiếc mũ, song hiện tại thì chiếc mũ biến đâu mất, có lẽ là gió đã thổi bay đi, bay lúc nào, chính người đó cũng chẳng hay biết.

Lông mày đen và dài, lông nheo cũng dài, đầu lông nheo hơi cong.

Sát khí bốc bùng bùng nơi mặt người đó nhưng đôi mày cau lại, chứng tỏ người đó có nhiều tâm sự ... Mờng tượng là thế, chứ người đó có tâm sự gì, người bên dưới làm sao nhìn vào ánh mắt của y mà đoán được y đang lo nghĩ đến việc gì.

Có điều đôi mắt của y lòi ra, như đôi mắt cá thòi lòi, chừng như trời sanh y có đôi mắt nằm hẳn bên ngoài chứ không nằm ở trong trũng. Đôi mắt lại nhìn xuống, nhìn sững như đứng trông.

Phần trắng của mắt hẳn gân nhỏ đỏ tươi, chẳng chịt, biểu hiện rõ rệt một sự cố gắng nhìn, nhìn đến những đường gân căng thẳng cực độ. Chiếc đầu đó, gương mặt đó, đôi mắt đó, cứ nhìn thế mãi mãi, tình trạng không hề biến đổi, không hề biểu hiện một cảm nghĩ nào.

Rõ ràng là đôi mắt, thế tại sao chẳng giống mắt người ?

Nhìn kỹ một chút, Tiểu Linh Ngư nhận thấy đôi mắt đó mắt sinh khí.

Bên trên, đôi mắt đó trừng trừng nhìn xuống. Bên dưới, ba đôi mắt trừng trừng nhìn lên. Chẳng rõ tại sao, bên dưới lại phát sợ ... Đôi mắt không cảm tình, không sinh khí đó có vẻ tàn khốc, khủng khiếp, nguy dị, thần bí vô tưởng.

Đôi mắt đó như bắn ra những luồng tử khí.

Hiển Quả Thần Quân qua giây phút kinh hãi, lấy lại bình tĩnh hét lớn :

- Kê kia, ngươi là cái quái gì ? Ngươi ... Bỗng chiếc đầu đó bay lên. Bay lên để rồi rơi đúng lòng hồ rớt xuống.

Một chiếc đầu người, bên dưới, từ cổ trở xuống chẳng có gì cả, không tay, không mình, không chân.

Chiếc đầu chạm vào nơi nào ở vách đá đều lưu máu tươi lại nơi đó.

Hiển Quả Thần Quân sững sờ, trong khi bên trên, đám khỉ chí chóc vang dội lên, đúng là chúng đang thích thú.

Tiểu Linh Ngư thở phào, vừa cười vừa mắng :

- Thì ra cái lũ khỉ đang đùa cợt.

Nhưng chàng cũng biết chiếc đầu đó tuyệt đối không phải do đàn khỉ chặt đứt.

Chiếc đầu rơi đúng hang đá, Trầm Khinh Hồng nhặt nó, nhìn một lúc, rồi lầm nhảm :

- Người thứ nhất đi tìm vàng ngọc !

Hiển Quả Thần Quân nghiến răng :

- Nhưng hắn lại bị chặt đầu !

Trầm Khinh Hồng thở dài :

- Hắn bị chặt đầu , hắn là có người chặt, chung quy vẫn còn người chứ nào phải hết đầu mà người hắn học ? Nhưng ai chặt đầu hắn ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Đúng ! Cái người chặt đầu có lẽ đang ở bên trên, có lẽ đang ở gần đầu đó bên trên.

- - - OoOoo- - - Nhưng kẻ giết người không đến.

Ngày đó qua, cái đêm kế tiếp sao mà dài quá, đối với Hiển Quả Thần Quân và Trầm Khinh Hồng, suốt mười bốn năm trời, cái đêm nay dài hơn bất cứ đêm nào.

Riêng Hiển Quả Thần Quân nôn nóng hơn ai hết, lão ngồi chưa nóng chỗ lại đứng, đứng rồi đi, đi rồi ngồi, lão loanh quanh như vậy mãi.

Tuy nhiên, dù đêm dài, đêm cũng tàn và trên miệng hổ ánh sáng ban mai bắt đầu rạng lên ... Một bàn tay ló ra khỏi miệng hổ.

Bàn tay đó cong năm ngón lại như móc câu, miệng tượng đang định chụp một vật gì.

Nhưng bàn tay chẳng chụp trúng vật gì cả, bàn tay tuy chẳng đáng ngán như chiếc đầu, song cũng kém về thần bí.

Bàn tay đó lại rơi xuống, Hiển Quả Thần Quân chụp nó không khó khăn lắm.

Một cánh tay thi đúng hơn, bị chặt tại cùi chỏ, máu còn vấy khắp da, máu đông đặc song chưa biến màu.

Lưng bàn tay có vết đao vừa sâu vừa dài, vết sẹo vắt ngang như hình một con rắn nhỏ.

Bàn tay đó đã làm gì lúc trước đến nỗi bị đối phương chém trúng ?

Bên trên, sau khi bàn tay rơi xuống, đàn khỉ lại chí chóc lên, thích thú như ngày hôm qua.

Lần này chúng lộ mặt xuống. Chúng lấy máu vẽ ngoằn ngoèo nơi mặt, trông như mỗi con có mang một chiếc nạ quái dị.

Hiến Quả Thần Quân cũng cứ cái thói nghiêng răng rồi hàm hừ :

- Đầu xuống, tay xuống, đây rồi mình, chân cũng sẽ xuống. Xuống chậm, xuống từ từ như vậy thì những phần sau hẳn phải thúí. Làm sao chịu nổi chứ ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Đầu và tay chẳng phải của một người.

Hiến Quả Thần Quân cười lạnh :

- Làm sao người biết được chẳng phải của chung một người ? Thế người có hỏi chiếc đầu, người có hỏi cánh tay ? Chúng nó nói với người như vậy ư ?

Tiểu Linh Ngư diềm nhiên giải thích :

- Làn da của chiếc đầu vừa mỏng vừa non còn làn da của cánh tay vừa nhám vừa dày, người nhìn chẳng thấy thì cứ sờ mà hiểu.

Hiến Quả Thần Quân hừ một tiếng, tuy nhiên cũng sờ thử xem.

Sờ rồi lão thử người, lấu lăm mới lăm nhắm :

- Thế ra, bàn tay là của người thứ hai ... Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Phải ! Và chính bàn tay này, chặt chiếc đầu kia.

Hiển Quả Thần Quân bĩu môi :

- Người lại biết như vậy nữa ? Thế người có chứng kiến à ?

Tiểu Linh Ngư thản nhiên đáp :

- Người nhìn bàn tay đó kỹ hơn một chút đi, người phải thấy đúng là một bàn tay cầm đao, mà lại là tay sử dụng đao rất thuần thục. Phải có bàn tay như thế đó mới chặt đứt được đầu người chỉ bằng một nhát thôi.

Hiển Quả Thần Quân bắt đầu tin, song chưa tin lắm, trầm giọng hừ một tiếng.

Tiểu Linh Ngư tiếp :

- Người cũng nhận thấy luôn, trước khi bị chặt đứt, bàn tay đó đang nắm chui đao, chẳng những chỉ là một thanh đao thường, mà lại là một thanh bảo đao, cho nên, bàn tay vừa bị chặt đứt là kẻ chặt bàn tay đoạt lấy thanh đao ngay.

Chặt đầu người bằng một nhát, kẻ sử dụng đao hẳn chẳng phải tầm thường. Mà người chặt đứt bàn tay đó, thiết tưởng còn lợi hại hơn kẻ cầm đao mấy phần.

Trầm Khinh Hồng thở dài :

- Phải rồi ! Nếu không có một lực lượng kinh hồn thì không thể chặt đầu người một cách dễ dàng như vậy. Và thanh đao đó hẳn phải là một bảo đao.

Hiển Quả Thần Quân chớp chớp mắt, rồi cười lạnh, buông giọng mỉa mai :

- Người cũng biết nữa. Hừ !

Trầm Khinh Hồng còn gọn hơn, điềm nhiên hơn :

- Tự nhiên !

Rồi y thở dài tiếp luôn :

- Đầu thì ta không nhận được, chứ tay thì nhận ra là cái chắc.

Tiểu Linh Ngư nhướn cao đôi mày :

- Do nơi vết sẹo ?

Trầm Khinh Hồng lại thở dài lướt nữa :

- Đúng vậy ! Bởi vết sẹo do chính tay ta lưu lại. Mà cũng chính tay ta đắp thuốc cho y, ta săn sóc y đến lúc vết sẹo lành da. Làm sao ta quên được một sự kiện như thế.

Giọng nói của y đượm vẻ thương cảm, giọng hơi trầm ở đoạn cuối câu nói.

Hiển Quả Thần Quân khịt khịt mũi :

- Người gây thương tích rồi cũng chính người băng bó vết thương. Có lẽ bộ Óc của người lúc đó bị bão quét, cho nên nó rối tơi bời.

Tiểu Linh Ngư theo giọng suy tư, tiếp nối lời Trầm Khinh Hồng :

- Có thể là do người làm lạc sao đó nên lỡ gây ra thương tích cho người, rồi người hối hận, săn sóc nạn nhân để chuộc lỗi. Đúng vậy chứ ?

Trầm Khinh Hồng nhếch nụ cười khổ :

- Đúng y !

Tiểu Linh Ngư lại hỏi :

- Như vậy, người ấy là bằng hữu của người ?

Trầm Khinh Hồng lại thở dài, ánh mắt mơ màng một chút, đoạn đáp:

- Người đó có cái ngoại hiệu rất hiển hách trên giang hồ, nhắc đến Thiết tiêu đầu Kim Dao Thủ là chẳng ai không biết. Y là Kim Dao Thiết Như Long, y với ta vốn là một đôi bằng hữu, chỉ vì tranh nhau cái chức Tổng Tiêu Đầu mà thành ra ta lỡ tay, ta sẵn sóc y, định làm một cái gì để vơi nhẹ đi niềm hối hận, rồi sau đó, ta sẽ tạ lỗi với y. Ngờ đâu, y ra đi là không một lời từ biệt với ai cả, y ra đi suốt hai mươi năm dài. Không ngờ hôm nay, ta lại gặp. Gặp một bàn tay chứ không gặp người. Gặp một bàn tay là vĩnh viễn không còn gặp người nữa.

Y day mặt qua hướng khác, húng hắng ho, chẳng biết vì ở đây chịu cảnh giam cầm mà thành phổi yếu hay là vì xúc động nỗi niềm xưa mà y ho, ho để dẫn tình cảm dâng trào ... Hiến Quả Thần Quân xen vào :

- Thiết tiêu đầu ! Kim Dao Thủ ! Ta có nghe nói đến danh hiệu đó. Ta cũng nghe nói võ công của y rất cao, so về tài nghệ thì y trên người một bậc, tâm tình lại quang minh hơn người nhiều. Rất tiếc người lại dùng ngụy kế cho nên người ấy mới bị người chém trúng tay.

Trầm Khinh Hồng buồn ra mặt :

- Thật sự thì ta không sánh được với y !

Hiến Quả Thần Quân cao giọng :

- Tuy nhiên ta cho rằng võ công của y cũng chẳng đáng kể gì. Bởi hai mươi năm qua mang cái nhục thất bại ngày trước do người gây ra thì y phải quyết tâm cầu tiến, ngày đêm khổ luyện, mong có ngày rửa cái hận xa xưa. Cho nên tài nghệ của y hôm nay chắc hẳn là phải cao hơn ngày trước. Thế mà y lại bị kẻ khác chặt một nhát đứt tiện cánh tay, như vậy thì cái mức cao của y đâu đáng để ý. Hiện tại tài nghệ của y chẳng đáng lưu ý thì đủ biết là hai mươi năm trước võ công của y có ra gì đâu.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu cho rằng y có tài và cái tài của y đáng kể thì người nào đó chặt

đứt cánh tay y hẳn là phải cao cường lắm lắm. Cho nên dù Kim Dao Thủ Thiết Như Long có lợi hại hay không, người chặt cánh tay y đáng được cho chúng ta đề phòng.

Tiểu Linh Ngư nhìn lão, điểm một nụ cười :

- Lúc bình thường thì ngươi là một kẻ điên, kẻ gàn, song gặp việc rồi thì ngươi luận việc nghe cũng thông. Ta khen ngươi đó !

Hiển Quả Thần Quân cười lạnh :

- Nếu ta điên thì làm gì sống đến ngày nay !

Lão không nói gì nữa, ngồi xuống, xếp bằng tròn, vận công điều tức, ngưng thần chăm chú nhìn ra cửa động.

Chừng như lão chuẩn bị, như lão đã nói là cần phải đề phòng, chừng như người nào đó sắp xuống đến nơi.

Bên ngoài động, ánh sáng càng lúc càng tăng, thỉnh thoảng một cơn gió nhẹ lồng vào, bay theo gió là những tiếng chí chóc của bầy khỉ vọng xuống.

Bổng Trầm Khinh Hồng rơi lệ, quay đầu sang nhìn Tiểu Linh Ngư hỏi với giọng đầy cảm xúc :

- Ngươi nghĩ ... sẽ có người đến đây chăng ? Chắc là có hay không ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Chắc lắm chứ !

Trầm Khinh Hồng lại hỏi :

- Mà người đến là ai ? Người đó có cứu được chúng ta chăng ?

Hiển Quả Thần Quân bật cười ghê rợn:

- Cứu chứ ! Dù không cứu cũng phải cứu ! Vô luận người đó là ai, ta không cần biết, miễn người đó thòng xuống một sợi dây thôi, sợi dây

đó ... Trầm Khinh Hồng vụt hỏi :

- Người ... có lẽ người ... Hiến Quả Thần Quân quắc mắt sáng lên, tiếp:

- Vô luận là ai, bởi vì dù là ai cũng thế, thòng dây xuống đây rồi là lập tức chết nơi tay ta. Bởi ta có cần ai đâu, ta chỉ cần dây mà thôi.

Trầm Khinh Hồng cười mỉa :

- Nhưng người ta đến đây nào có phải là vì cứu người mà đến đâu. Người ta đến là vì số châu báu kia, người ta sẽ giết chết người trước khi người ra tay kia mà. Người sẽ làm sao chứ, nói cho ta nghe thử nào ?

Hiến Quả Thần Quân nghiêng răng :

- Kẻ đó làm gì giết được ta ? Vô luận là ai cũng không giết ta nổi. Trước khi y thấy ta thì ta đã thấy y trước rồi, và đương nhiên là ta xuất thủ trước.

Trầm Khinh Hồng hừ một tiếng:

- Nếu người đến là một bằng hữu của người, người vẫn ... Hiến Quả Thần Quân bĩu môi :

- Bằng hữu ? Trên thế gian này làm gì có bằng hữu của ta ? Cho người biết, ta chẳng có bằng hữu kể từ lúc ta được bảy tuổi kia. Bình sanh không có cái gì làm cho ta dễ nôn mửa, nhanh nôn mửa bằng hai tiếng bằng hữu.

Trầm Khinh Hồng thở ra :

- Tốt ! Rất tốt !

Hiến Quả Thần Quân gằn từng tiếng:

- Ta khuyên hai người, nếu còn thích sống thì tuyệt đối đừng hành động hồ đồ.

Cần nhất là khi có người xuống đây thì hai người làm sao dụ dẫn kẻ ấy lưu ý đến một cái gì đó mà đừng chăm chú đến ta, cho ta dễ bề hạ thủ. Điều đó là cái điều duy nhất hai người cần làm, bắt buộc phải làm, muốn sống thì phải nhớ cho kỹ.

Bỗng một tiếng vút vang lên.

Từ trên miệng hố, một thanh kiếm bay xuống.

Trầm Khinh Hồng không đợi thanh kiếm chạm đá, đưa tay bắt liền.

Thanh kiếm tuy không thuộc loại quý song chất thép cũng tốt, khách giang hồ tìm được một thanh như vậy hẳn là không phải dễ.

Hiển Quả Thần Quân kêu lên :

- Còn người !

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Người ? Chắc chắn là chết rồi chứ còn đâu mà người mong mỏi. Thanh kiếm này do khí con khí cháu của người quăng xuống đây. Nếu mà chủ nhân của thanh kiếm còn sống thì làm gì cái bọn khí đó nhặt được mà đùa.

Trầm Khinh Hồng thờ dài :

- Không sai chút nào cả ! Kiếm còn người còn, kiếm mất là người đã chết.

Y đưa tay vuốt dài theo thanh kiếm, vuốt ngược rồi vuốt xuôi. Y lại mân mê chuôi kiếm, nơi đó có khắc tám chữ có chỉ vàng viền quanh theo các chữ.

Tám chữ đó là :

"Kiếm tại nhân tại, kiếm vong nhân vong" Tiểu Linh Ngư thốt:

- Xem kiếm cũng đoán được chủ nhân thanh kiếm này hẳn phải là một kiếm khách thành danh.

Trầm Khinh Hồng trao thanh kiếm qua cho Tiểu Linh Ngư bảo :

- Người xem, ngoài mấy chữ đó có còn điểm gì khác lạ hơn nữa chẳng ?

Còn.

Điểm lạ là ba vòng tròn, khắc cạnh tám chữ, cũng có dây vàng viền quanh như chữ.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt :

- Ba chiếc vòng ! Ba chiếc vòng thì có gì lạ ?

Trầm Khinh Hồng nghiêm giọng :

- Phải ! Chỉ có ba chiếc vòng thôi. Nhưng người có biết cái giá trị của ba chiếc vòng đó trên giang hồ như thế nào chẳng ?

Tiểu Linh Ngư trố mắt :

- Ba chiếc vòng đó có ý nghĩa như thế nào ?

Trầm Khinh Hồng nhấn mạnh:

- Ba chiếc vòng đó có cái uy lực chuyển vận lượng hoàng kim từ tay người này sang tay người khác. Người mất của chẳng dám buồn. Người nhận của dù không muốn nhận cũng phải nhận, chẳng dám từ chối. Ba chiếc vòng đó có uy lực chuyển hướng một đạo quân hoặc bức bách hai kẻ tử thù trở thành thân thiết hơn đồng bào huynh đệ, mà cũng có thể sai khiến những kẻ ôn hòa, kính mến nhau trở mặt tương tàn tương sát lẫn nhau. Ba chiếc vòng đó có quyền năng xoay chuyển càn khôn, biến nghịch thành thuận, biến thuận thành nghịch.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ba chiếc vòng đó có cái pháp thuật huyền diệu đến thế à ? Một bửu bối của tiên gia hay một đạo bùa của bồ tát ?

Trầm Khinh Hồng tiếp :

- Nó không là phép tiên, nó không là bùa phật, nó chỉ là dấu hiệu của họ Trầm, tên Dương, ngoại hiệu là Truy Hồn Đoạt Mạng Tam Hoàn Kiếm. Cái dấu hiệu đó xuyên qua mọi trở ngại, dù là cửa cấm cung của hoàng đế, thấy dấu hiệu đó là quân canh phải mở cửa ngay.

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng :

- Họ Trầm nào đó có oai khí to như vậy sao ?

Trầm Khinh Hồng cứ tiếp :

- Tam Hoàn Kiếm là một trong mười bảy tay kiếm hữu danh đương thời mà cái chiếu Tam Hoàn Sáo Nguyệt do Trầm Dương phát xuất thì ... Hiên Quả Thần Quân lạnh lùng cất tiếng :

- Thì chẳng đáng giá một đồng tiền. Ta cho rằng cái chiếu đó như cái quà đất của chân chó.

Trầm Khinh Hồng nổi giận:

- Tại sao ngươi có thái độ khinh miệt đối với hào kiệt đương thời chứ ? Họ Trầm là một đại hào kiệt, ngươi có biết chăng?

Hiên Quả Thần Quân cười mỉa :

- Nếu hấn là tay kiếm khách đại tài thì thanh kiếm này hấn phải còn nơi tay hấn, chứ sao lại rơi xuống đây ? Hấn không giữ nổi thanh kiếm thì còn ai ngán hấn?

Trầm Khinh Hồng đuối lý, im lặng.

Lâu lắm y mới thở dài rồi tiếp:

- Tam Hoàn Kiếm Khách tài tình là thế mà cũng phải chết trong cuộc săn vàng này. Một sự kiện trên chỗ tưởng tượng của ta. Xem đó, cái số châu ngọc của ngươi đã dẫn dụ biết bao nhiêu cao thủ võ lâm.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Có thể là hiện giờ, bên trên miệng hồ là một trường nhiệt náo đang khai diễn tung bùng. Rất tiếc là chúng ta mất một dịp tốt để xem cho mát mắt.

Trầm Khinh Hồng lộ vẻ âm đạm:

- Đúng vậy. Hiện tại trên đó có biết bao nhiêu bằng hữu võ lâm đang đổ máu, phơi thây, và đó là hậu quả của cái mưu kế ảo diệu của người. Đáng lý ra người phải hối hận ... Tiểu Linh Ngư bật cười lớn:

- Họ vì bạc vàng châu báu mà không quản ngại tàn sát lẫn nhau. Họ là bọn tham lam, họ đâu phải là những cao thủ võ lâm. Những con người hèn hạ thì đâu xứng đáng khoát cái danh cao thượng là nhân vật võ lâm. Họ chết bao nhiêu cũng chẳng sao. Họ chết hết lại càng có lợi cho võ lâm. Tạo sao ta phải hối hận? Ta làm cái việc thanh lọc anh hùng với gian hùng là một việc làm trái đạo à? Đối với ta, bọn đó chỉ là những ngốc tử. Chỉ có người mới thương vay xót mượn cho cái lũ ô trọc đó, người chẳng xét mình mà trở lại trách ta. Ha ha! Ha ha!

Trầm Khinh Hồng trầm lặng một lúc lâu rồi từ từ cúi đầu, thở dài mấy tiếng rồi từ từ thốt:

- Vì những vật ngoại thân mà tranh nhau đến mất mạng, nghĩ ra họ cũng ngu thật và ngu tột độ. Nhưng ta nói thì được chứ đã chắc gì ta lại chẳng giống như họ? Bạc vàng là một thứ có hấp lực phi thường, phàm là người còn thở, còn nói, còn đi đứng, thử hỏi ai tránh khỏi được cái hấp lực đó?

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Nếu người thời thường đàm luận với ta, chỉ dẫn lời hơn lẽ thiệt thì chắc chắn là phải có ngày người trở nên thông minh. Ta bảo đảm với người như vậy đó.

Một ngày lại qua đi. Mặc dù đã có bằng chứng là đã có người lưu ý đến địa phương này rồi, song một ngày trôi qua chỉ làm cho bọn người của Tiểu Linh Ngư thêm sốt ruột, chứ chưa đem lại một tí hy vọng nào hơn.

Hiển Quả Thần Quân càng lúc càng giương tròn đôi mắt, đôi mắt luôn luôn hướng lên miệng hổ.

Mãi đến lúc dương quang tắt lịm, lão vẫn giương mắt chong chong lên miệng hổ.

Ngày hết, rồi đêm đến, đêm qua dần dần, giờ tý đã qua ... Vào lúc đó, làm gì bọn người bên dưới trông thấy những sự việc bên trên được ?

Cho nên, Hiển Quả Thần Quân lại trông cho đêm còn lại nhanh chóng qua mau.

Khi đêm tàn lụn, ánh dương quang sắp sửa từ phương đông le lói soi rọi trần gian thì bên trên gành đá chột có tiếng huyền não.

Tiếng huyền não đó thoát đầu là một tràng cười, giọng cười vang chói cả tai.

Nhưng lại là tiếng cười của lũ khỉ, có điều hôm nay chúng chí chóc hơn ngày thường.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Khỉ con ơi ! Khỉ cháu ơi ! Ngày chưa đến hẳn, các con các cháu làm gì mà huyền não sớm thế !

Trầm Khinh Hồng trầm giọng :

- Tánh khỉ không ưa bóng tối, ngày chưa sáng mà chúng chí chóc rộ lên như vậy thì hẳn là phải có nguyên do.

Câu nói của Trầm Khinh Hồng vừa buông dứt thì nhữn gtiếng coong coong , leng keng, chát chát, cóc cóc vang lên liên tục. Bọn khỉ từ bên trên quăng xuống mười mấy vật, chẳng rõ là vật gì.

Những vật đó chạm vào đá gây thành tiếng động.

Trong động đá bóng tối còn dày, bọn Trầm Khinh Hồng thấy có vật rơi xuống nhưng chẳng nhận ra được là những vật gì.

Những tiếng chí chóc bên trên vẫn còn vang lên nhưng nhỏ dần , nhỏ dần, chứng tỏ bọn khỉ đã rời xa miệng hố.

Tiểu Linh Ngư mò mẫm nhặt một vật, hỏi :

- Các người đoán xem những vật gì rơi xuống đây?

Trầm Khinh Hồng đáp:

- Chỉ có những vật bằng kim loại mới gây ra những tiếng động đó. Chắc là đao hay kiếm chi đó.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Vật mà ta đang cầm nơi tay là một thanh câu kiếm. Ngô Câu Kiếm thì phải.

Trầm Khinh Hồng kêu khẽ:

- Ngô Câu Kiếm ? Trong những năm sau này, loại vũ khí đó không thường xuất hiện trên giang hồ. Do đó kiếm pháp Ngô Câu hầu như bị thất truyền. Nhưng sử dụng loại vũ khí đó hẳn phải là tay có hạng lắm.

Tiểu Linh Ngư thờ dài:

- Thế là một cao thủ nữa táng mạng bên trên đó.

Chàng lại mò mò lấy một vật nữa.

Trầm Khinh Hồng hỏi :

- Vật chi đó ?

Tiểu Linh Ngư đáp :

- Tròn tròn, trơn trơn, lại có giầy, mường tượng như lưu tinh chùy, nhưng lại không phải là lưu tinh chùy. Ta không biết tên là gì rồi.

Trầm Khinh Hồng suy nghĩ một chút.

- Tròn tròn, trơn trơn ... A! Rất có thể là mộ quả Ngũ Độc Phích Lịch Lôi Đình Châu, một vũ khí tối độc trong số năm loại độc hữu danh nhất.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ngũ Độc Bích Lịch Lôi Đình Châu ! Cái tên nghe khiếp quá chừng.

Trầm Khinh Hồng giải thích:

- Lối sử dụng Ngũ Độc Châu không khác gì chùy pháp lưu tinh bao nhiêu. Chỉ khác ở chỗ bên trong quả châu có chứa ám khí. Nếu người sử dụng thấy cái cơ thất bại trước đối phương thì tung những ám khí đó ra. Dù đối phương là cao thủ thượng thặng cũng khó lòng tránh khỏi. Cho nên trên giang hồ ai ai cũng ngán sợ chủ nhân của nó là Dương Đình.

Tuy cách biệt giang hồ hơn mười bốn năm, Trầm Khinh Hồng kể chuyện rất rành rẽ.

Ai nghe y nói chuyện cũng phải nhìn nhận y là một tay lão luyện giang hồ.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Nhưng xem ra tiểu tử họ Dương đó đến đây rồi, lại chẳng có cơ hội thi triển cái sở trường gia truyền. Thành ra phải táng mạng. Người nào đó có đấu pháp phi thường lắm mới ngăn chặn nổi Dương Đình giờ tuyệt kỹ.

Trầm Khinh Hồng bảo:

- Người nhật tiếp những vật kia xem!

Y căn dặn:

- Cẩn thận đấy nhé, đừng mò loạn tay trong đồng đồ vật đó nhé. Ta có ý nghi ngờ là người nắm trong năm họ chuyên sử dụng độc đều

đã tề tựu cả bên trên, mà những vật tùy thân của họ đều có tầm độc.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Con người như ta thì khi nào lại trúng độc của ngoại nhân? Ta có quần bố trước quanh bàn tay của ta trước khi sờ mó nó.

Bống chàng kêu lên:

- Một thanh đao ! Chùng như là Cửu Hoàn Đao!

Chàng rung tay, thanh đao rung theo, nhân lên tiếng thép chói cả tai.

Trầm Khinh Hồng hỏi:

- Nghe âm vang đó, ta đoán là thanh đao nặng lắm. Có đúng vậy không ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng vậy, ít nhất đao cũng nặng trên năm mươi cân.

Trầm Khinh Hồng tiếp:

- Cửu Hoàn Đao nặng trên năm mươi cân ! Như vậy người xử dụng đao này có khí lực thật đáng sợ. Y không kém Kim Đao Thiết Như Long đâu. Ta ngờ rằng Ma Đao Tăng Luân đó.

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Ở đây còn có một đôi Phán Quan Bút, cũng nặng lắm. Dùng đôi bút nặng như vậy mà điểm huyết thì kẻ sử dụng quyết chẳng phải là tay thường.

Trầm Khinh Hồng bảo:

- Trao cho ta xem !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Làm sao thấy rõ được mà đòi xem. Người cứ sờ nó, vuốt dài dài theo hình thể nó cũng hiểu được vậy.

Trầm Khinh Hồng làm y như chàng nói, bàn tay y chạm phải mấy chữ trên thân bút. Y mò mò một lúc trên các chữ đó rồi đọc lên :

- Có bốn chữ:

"Bất nghĩa giả vong" Đoạn y cao giọng :

- Đúng rồi ! Vũ khí của Sanh Tử Phán Triệu Cương. Y chẳng lẽ lại chết rồi ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Tại sao y không thể chết? Trên đời làm gì có người không chết? Điều đó có chi lạ đâu mà người phải thắc mắc?

Trầm Khinh Hồng tiếp :

- Nhưng...Sanh Tử Phán Triệu Cương ... một đệ nhất danh gia về môn điểm huyết bằng phán quan bút, trên giang hồ chẳng có một tay thứ hai sánh bằng, khả dĩ sánh bằng thôi. Ai giết nổi y ? Ai chứ ... Tiểu Linh Ngư lại hừ một tiếng:

- Đã chắc gì y chết mà người thương vay xót mượn cho y. Biết đâu y chỉ đánh mất vũ khí thôi.

Trầm Khinh Hồng lắc đầu:

- Phàm những cao thủ trên giang hồ, thành danh nhờ mộ món vũ khí thì xem vũ khí đó quý hơn sanh mạng, chẳng bao giờ có việc vũ khí ly thân. Huống chi, vũ khí lại rơi vào tay bọn khỉ. Ta nghĩ tánh mạng của y chẳng còn nữa rồi.

Lúc đó, bình minh đã lên rồi.

Bình minh lên, bên trên sáng nhưng trong lòng hang vẫn còn tối như thường. Bất quá bóng tối có mờ nhạt phần nào thôi.

Tuy nhiên bọn Trầm Khinh Hồng có nhãn lực khá, họ nhìn được các vật xung quanh họ.

Ngoài những vũ khí họ đã nêu danh ra còn có hai thanh kiếm khác, một ngọn thương có đường dây nơi chuôi, một đôi Hồ Đầu Câu, ba mũi Thiết Đản và hai túi ám khí.

Trầm Khinh Hồng nhặt một thanh kiếm, thanh kiếm đó mỏng như lá lúa, nhẹ vô cùng.

Y thốt :

- Đây là thanh kiếm mái, có cái tên là Khinh Phụng, cùng với thanh trổng có tên là Thần Long, hợp thành một đôi báu kiếm mà giang hồ thường gọi là Long Phụng Song Phi Uyên Ương Kiếm. Tại sao Khinh Phụng ở đây, còn Thần Long ở đâu ? Hay là thanh kia đã gãy rồi ? ... Trời ! Long Phụng Kiếm Khách là bậc cái thế anh hùng, giang hồ tặng cho cái hiệu Long Phụng Tử Dực, Dương Tường Cửu Thiên, thế mà hôm nay cũng lâm nạn. Kể nào lại làm cho Long gãy, Phụng lìa như thế này ?

Y thở dài buông kiếm xuống, nhìn sang ngọn thương, Hồ Đầu Câu và mấy món kia, trầm ngâm một lúc, đoạn tiếp:

- Chủ nhân của những vật này đã chết ! Chết trong cuộc săn vàng. Ta không thể tưởng tượng có sự thế như vậy. Một cuộc săn vàng thế thảm cùng cực!

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Chết là cái chắc. Song họ lại chết cùng một thời gian, trước khi chết, họ cũng hạ sát rất nhiều người khác. Một người chết lôi cuốn nhiều người khác chết theo.

Trầm Khinh Hồng tiếp:

- Họ lại chết vì bạc, vì vàng. Họ là những hào kiệt lừng danh mà họ chết với lý do mỉa mai quá chừng. Cái người sống st sau cùng trong cuộc chiến này hẳn phải có công phu tuyệt đỉnh. Phải có một tài nghệ vô luân mới tạo nổi một chiến tích rùng rợn như thế này. Bởi bao

nhiều người chết kia, hoặc trực tiếp, hoặc gián tiếp đều do chính một bàn tay của người đó làm ra.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Người phỏng đoán nổi chãng?

Trầm Khinh Hồng suy tư một lúc :

- Người tài giỏi trên giang hồ hiện tại kể ra cũng nhiều nhưng xuất sắc nhất thì chỉ độ bảy tám nhân vật thôi. Trong số bảy tám nhân vật đó, đứng đầu chỉ có nhị vị Cung Chủ Trong Di Hoa Cung.

Nói đến ba tiếng Di Hoa Cung, y hơi biến đổi thần sắc, tuy ở chỗ lơ lửng giữa trời mà y vẫn đảo mắt nhìn quanh, sợ có người nghe trộm.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Người yên trí đi. Hai bà ấy chẳng bao giờ đến tận cái hang quỷ này đâu mà sợ.

Dù người có rải vàng suốt con đường dài, hai bà cũng chẳng buồn nhích chân chứ nói chi là tự động.

Trầm Khinh Hồng thở ra mấy lượt:

- Phải ! Hai vị là bậc tiên tử thì khi nào họ chịu lâm phạm cho bụi trần vấy bẩn.

Cho nên ta không nghĩ chính là hai vị đó hạ thủ.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Trừ hai bà ấy ra thì còn ai đáng lưu ý ?

Trầm Khinh Hồng tiếp:

- Trong Thập Đại Ác Nhân của thời trước có mấy tay kiệt liệt, là Huyết Thủ Đồ sát và Cuồng Sư Thiết Chiến, rất có thể là một trong hai vị đó.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Chắc chắn là chẳng phải họ !

Trầm Khinh Hồng gật đầu:

- Người có lý. Trong hai người đó, một thì thất tung từ nhiều năm qua, một thù vào Ác Nhân Cốc lâu lắm rồi. Huống chi nếu những kẻ kia chết nơi tay Cuồng Sư Thiết chiến thì hẳn là vũ khí của họ phải bị bể gãy thành đoạn, thành đoạn cả rồi, khi nào lại còn nguyên vẹn như thế này đâu.

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Còn ai nữa ?

Trầm Khinh Hồng đáp:

- Còn mấy vị nữa, song không nên nêu danh hiệu ra làm gì.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Tại sao ?

Trầm Khinh Hồng giải thích:

- Tại vì những vị đó bản lĩnh thì cao mà tính tình lại quang minh chính đại. Họ là những bậc quân tử trọng nghĩa khinh tài, đáng mặt đại hiệp trên đời. Nhất định là chẳng khi nào họ tham gia cuộc chiến sấn vàng này đâu.

Tiểu Linh Ngư ướm thử:

- Ví như ... Trầm Khinh Hồng tiếp:

- Ví như dương kim đệ nhất kiếm khách Yến Nam Thiên. Nếu cần giết bao nhiêu người đó thì lão nhân gia chỉ cần trở một bàn tay, giết họ còn dễ hơn là trở bàn tay nữa.

Có điều nếu không phải là bọn bất nhân bất nghĩa thì chẳng khi nào lão nhân gia hạ thủ.

Tiểu Linh Ngư chỉ chờ đợi Trầm Khinh Hồng nói lên ba tiếng Yến Nam Thiên thôi, bây giờ thì y đã nói lên rồi, lại còn tán rộng tài đức của Yến Nam Thiên nữa, chàng nghe máu sôi động mạnh trong các huyết quản, bất giác chàng cao hứng phụ họa:

- Hảo nam tử ! Tối hảo nam tử ! Làm trai được như Yến Nam Thiên thì mới đáng mặt làm trai. Thiên hạ nhắc đến tên với cái vẻ sùng kính như đối với thánh với thần.

Như vậy mới đáng là trang nam tử hán.

Trầm Khinh Hồng trừng mắt nhìn Hiến Quả Thần Quân, cao giọng tiếp luôn:

- Nào phải chỉ có những người thọ Ớn lão nhân gia mà thôi đâu. Nào phải chỉ đứng trước mặt người mà tôn sùng, mà kính ngưỡng. Dù cho vắng mặt lão nhân gia, dù cho chưa từng thọ Ớn của lão nhân gia, nghe nói đến lão nhân gia là hầu như thiên hạ đều cung cung kính kính lắng tai nghe, những kẻ thù của lão nhân gia cũng chẳng bao giờ dám nói đến tên. Bất quá chỉ ôm hận, lắng cái hận xuống tận đáy lòng, suốt đời chẳng bao giờ dám nghĩ đến cái việc báo thù phục hận.

Hiến Quả Thần Quân cười lạnh:

- Người cho rằng ta chẳng dám máng lão ?

Trầm Khinh Hồng vụt đứng lên hét:

- Người dám ?

Hiến Quả Thần Quân thở dài :

- Ta cũng muốn máng lão mấy câu, song ta chẳng biết phải máng câu gì đây, và cách máng như thế nào.

Trầm Khinh Hồng bật cười vang:

- Người thấy chưa ? Cho đến muốn mắng lão nhân gia cũng chẳng biết mắng về việc gì, mắng bằng cách nào nữa. Bởi bình sinh lão nhân gia có làm điều gì trái đạo lý đâu. Con người có tâm địa sáng như gương, chẳng chút bợn trần tục, trên không thẹn với trời, dưới không hổ với đất, con người đó là thần tượng của chánh đạo, tự nhiên trời phù hộ được cường kiện mãi mãi, để cứu thế, cứu nhân ...
Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng ! Đúng ! Lão nhân gia phải cường kiện mãi mãi, phải là kim cương bất hoại !

Chàng nói, mơ màng mà nói, đôi mắt ươn ướt, chàng cúi đầu, sợ lệ xúc cảm trào ra, hai người kia sẽ trông thấy thì kỳ quá.

Để làm một cái cho khuây khỏa cảm hoài, chàng lấy một túi ám khí, lật ngược cái túi cho những ám khí tuôn ra.

Trong chiếc túi có mười ba mũi độc châm, bảy chiếc tạt lê đen sì. Ngoài ra còn có một nắm độc sa.

Nhìn những vật đó, Trầm Khinh Hồng biến sắc mặt, kêu lên:

- Người trong họ Đường tại đất Tứ Xuyên cũng đến đây mà bỏ mình.

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Chừng như những ám khí này không hề được sờ mó đến.

Trầm Khinh Hồng trầm giọng tiếp:

- Sử dụng ám khí còn ai hơn đệ tử Đường Môn tại Tứ Xuyên ? Người ta cho rằng cả quỷ thần cũng chẳng tránh kịp, như vậy đủ biết thủ pháp của họ nhanh đến bậc nào.

Nhưng tại đây, họ không có thì sờ mó đến ám khí thì người nào đó đã hạ sát họ, ta nghĩ tài tình không tưởng nổi.

Tiểu Linh Ngư lại thốt:

- Người nào hạ thủ đó, chắc là không ở trong số những nhân vật mà người vừa kể.

Mà cũng không thể là người không được người kể, bởi người có kể làm chi những kẻ bất tài. Thế thì ai ? Ai mới được chứ ?

Trầm Khinh Hồng thở dài:

- Ta không đoán ra nổi rồi!

Tiểu Linh Ngư uốn lưng cho đỡ mỏi, tiếp luôn:

- Đoán ra hay không đoán ra cũng thế thôi. Điều đáng chú ý là đã có người đến đây. Vậy chúng ta cứ chờ đợi.

Trong ánh mắt của Hiến Quả Thần Quân hiện rõ niềm kinh khiếp. Tuy nhiên lão tin tưởng ở tài năng của lão. Huống chi, lão còn có cái lợi là nấp trong bóng tối mà đánh ra, lão có nhiều hy vọng thành công ờn.

Sự dự tính là như vậy song người sắp đến chắc chắn là một cao thủ thượng thặng rồi, nếu xuất thủ tranh tiên cơ mà không trúng đích thì quả thật là đại bất hạnh cho lão.

Và nếu đánh mà không trúng thì đừng nói là còn dịp hy vọng xuất động, mà lão sẽ phải táng mạng là cái chắc.

Do đó, lão phải lo âu ... Dương quang lên, bên ngoài đã sáng rõ, nơi mé gành, một bàn tay nhô ra.

Một bàn tay rất nhỏ, ngón rất dài, dài là phải nhọn, mỗi ngón như một ngó sen bằng ngọc. Dù cho kẻ nào khó tánh nhất hay vạch lông tìm vết nhất cũng chẳng chề vào đâu được bàn tay đó.

Nói rằng đó là bàn tay ngọc cũng chưa đủ tả cái đẹp, cái sang quý của nó.

Nhưng ở đây, ở cái chỗ khí ho, gió thét này thì làm gì có mỹ nhân ? Có mỹ nhân thì mới có bàn tay xuất hiện chứ ?

Kỳ bí !

Trầm Khinh Hồng cho rằng đó là một bàn tay ma, bởi cái gì của ma là không thể tưởng tượng nổi.

Hiển Quả Thần Quân kích động cực độ, thở không ra hơi thì nói chi là cất tiếng.

Lão kích động chẳng phải vì ma lực của bàn tay mà là vì bàn tay đó chứng tỏ một con người và người đã đến, có người đến là dự tính của lão cũng sắp thực thành.

Chắc gì lão sẽ thắng ...?

Bàn tay đó gõ nhẹ nơi mép gành. Bàn tay nhích động nghĩa là không phải bàn tay chết.

Rồi mộ giọng nói rất êm, rất dịu, rất ngọt vang lên:

- Có người ở nhà đó chẳng?

Ở nhà ? Người nào đó không hỏi với tiếng trong động mà lại nói là ở nhà.

Tiếp theo câu nói là mấy tiếng cười vang lên, tiếng cười êm hơn, dịu hơn, ngọt hơn.

Hiển Quả Thần Quân và Trầm Khinh Hồng rợn mình. Cả hai cùng nhìn nhau khóc không xong mà cười cũng không nổi.

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt đáp:

- Có chứ ! Có người ở nhà đây. Có đến mấy người !

Giọng bên trên vọng xuống:

- Có người ở nhà thì hãy ra mà mở cửa.

Tiểu Linh Ngư lại đáp:

- Hôm qua ăn mấy chiếc bánh mà không có tiền trả nên mụ bán bánh

nổi giận, tháo cánh cửa khiêng đi trừ tiền rồi.

Bên trên có tiếng cười khanh khách, rồi giọng nói tiếp tục:

- Mụ bán hàng đó hung dữ thế à ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Dữ lắm ! Nghe nói mụ ấy là bà dì chi đó của người !

Tràng cười trong trẻo bên trên lại vọng xuống:

- Ta đứng đây lâu ỏi chân quá, ta muốn xuống dưới đó ngồi nghỉ một lúc, có được chăng?

Tiểu Linh Ngư thản nhiên:

- Được chứ ! Đương nhiên là phải được. Nhưng người phải cẩn thận đấy nhé, ngạch cửa cao lắm đấy, không khéo là lại vấp ngã rách cả ống quần đấy nhé.

Giọng đó tiếp:

- Đa tạ người nhé !

Bàn tay đó sờ soạn mép gành, rồi người hiện ra, từ từ leo xuống.

Hồi 27

Dứt Điểm Nói Nguy

Người xuống, là một thiếu phụ, áo mỏng, quần xanh, nơi mái tóc có cài một đóa hoa trà.

Con người có thân vóc mảnh mai đó, hẳn phải có một dáng điệu dịu dàng.

Nàng xuống rất nhẹ nhàng, dễ dàng như lóng giềng sang chơi với nhau, vừa đi vừa tán chuyện, bên tả một câu, bên hữu vài tiếng, cười phía trước, đáp phía sau, ung dung, từ gành đá xuống, cao gần trăm trượng, đứng thẳng, nàng chẳng chút thận trọng, chẳng cần thận trọng.

Đã đến lúc Hiến Quả Thần Quân thực hành dự tính và đoán chuẩn thiếu phụ đúng tâm, như một trận cuồng phong lão lao vụt mình tới.

Thiếu phụ mảnh mai như thế, lại chẳng đề phòng, làm gì tránh khỏi bị Hiến Quả Thần Quân đánh bay ra ngoài, rơi luôn xuống lòng hồ sâu không đáy ?

Nhưng, không hề có việc đó.

Thiếu phụ chỉ uốn mình một chút, chẳng rõ nàng xô dịch như thế nào, Hiến Quả Thần Quân chưa đến nàng, nàng đã ở sau lưng lão ta rồi.

Hiến Quả Thần Quân biến sắc, quay nhanh mình, toan xuất phát một chiêu thứ hai.

Thiếu phụ quần xanh nhìn lão ta, điểm một nụ cười tươi, cất giọng dịu dàng, thốt:

- Muốn cho ta ra, thì cứ bảo một tiếng, ta ra ngay hà tất phải dùng kình lực, tổng khứ ta ? Ta cũng biết xâm nhập gia cư là trái phép, ta vì muốn đến viếng thăm các người mà thành phạm phép, người không nên giận ta !

Nàng lại cười, nụ cười của nàng hấp dẫn cực độ.

Hiển Quả Thần Quân không thể xuất phát cái chiêu đó được, đâm ra cáu kỉnh nên quên cả sợ hãi, hừ một tiếng hỏi:

- Người muốn gì chứ ?

Thiếu phụ quần xanh vẫn dịu giọng:

- Ta đã nói rồi mà, ta muốn vào đây thăm viếng nhà cửa của các người, vả lại cái vị thiếu gia kia cũng đồng ý cho ta vào, bây giờ ta vào rồi, thì các người muốn làm sao, ta vâng theo làm vậy, ta có dám tự do hành động trong nhà trong cửa của người lạ đâu ?

Thật thế, ta không có chủ ý chi cả.

Hiển Quả Thần Quân đáp ứng:

- Người.... người....

Đối với một người hiền dịu, lại là một nữ nhân, lại là nữ nhân đẹp, dù hung hăng, gian trá đến đâu, Hiển Quả Thần Quân cũng lúng túng như thường.

Có lẽ lão nói nhiều song môi cứ mấp máy chẳng một lời nào thoát lọt cửa miệng rõ ràng.

Thiếu phụ quần xanh tiếp:

- Nếu người thấy thích cho ta lưu lại đây, thì ta sẵn sàng lưu lại, ta sẽ quét dọn sạch sẽ cho, ta sẽ nấu cơm, nấu nước, ta giặt giũ y phục....

Từ lúc nàng vào động, Tiểu Linh Ngự trừng mắt nhìn nàng.

Bây giờ, chàng mới cười hì hì thốt:

- Ta thấy người nên làm vợ ta là phải hơn !

Thiếu phụ cũng cười:

- Nếu người chấp thuận cho ta làm vợ người, thì còn gì sung sướng cho ta hơn ? Ta sung sướng đến chết được đó nhé ! Người thông minh, người anh tuấn, tìm một người chồng như người, chưa chắc gì ta tìm cả mười năm mà gặp ! Rất tiếc là....

Tiểu Linh Ngự chớp mắt:

- Rất tiếc cái gì ?

Thiếu phụ dịu giọng:

- Rất tiếc là tuổi ta khá cao, nếu ta chờ lúc người được ba mươi tuổi, thì ta thành lão bà mất rồi. Và người muốn hát hủi ta, phụ rầy ta, hẳn là người không nỡ, người sẽ khổ tâm vì đeo ta bên cạnh, người sẽ thất vọng vì có một người vợ quá già. Ta làm sao nỡ để người khổ sở vì ta ?

Chàng biết rõ, nàng nói đùa, nhưng chẳng biết tại sao chàng nghe rồi, lại khoan khoái lạ.

Chàng bật cười ha hả:

- Người không nói là ta tuổi lớn, tuổi nhỏ, người chỉ đề cập đến số tuổi của người thôi ! Một nữ nhân có cái khoa ăn nói như vậy, hẳn cũng có cái khoa giết người, và mỗi lần giết người là không hề chớp mắt. Người biết không, chỉ có những mẫu dạ xoa mới giết người không chớp mắt. Ta thích mẫu dạ xoa vô cùng !

Thiếu phụ điềm nhiên:

- Người nói thật, hay nói giả, ta chẳng cần biết, những lời người vừa nói ta sẽ nhớ mãi mãi, nhớ suốt đời, ta ghi khắc trong tâm !

Hiển Quả Thần Quân chột cất tiếng, giọng run run:

- Giả như ta không thích lưu lại đây ?

Thiếu phụ đáp:

- Thì người cứ xuất ngoại nhàn du ! Ta đã chuẩn bị sẵn thang, sẵn

giây, người muốn lên trên đó, lúc nào cũng được.

Hiển Quả Thần Quân hỏi họp:

- Thật chứ ?

Thiếu phụ điềm nhiên:

- Nếu người nghi ngờ, thì cứ lên trước, bọn này lên sau, để cái vị thiếu gia kia lên sau cùng với chiếc rương. Như vậy là người yên trí, mà bọn ta cũng yên trí luôn.

Hiển Quả Thần Quân thực sự chẳng muốn nghe lời nàng, nhưng nàng nói đúng tâm ý lão ta quá chừng, thành thử lão phải nghe, nghe trọn vẹn, chẳng hề phản đối.

Cả đến Trầm Khinh Hồng, y tin chắc thiếu phụ là tay giết người không chớp mắt, là một nữ ma đầu, cũng phải tán đồng cách sắp xếp thứ tự như nàng vừa nói.

Tuy nhiên, dè dặt hơn, cả hai suy tư, tìm hiểu bên trong những lời của nàng, có cái hậu ý gì ác độc chẳng ?

Cuối cùng, họ vẫn chẳng thấy một điểm nào khả nghi nơi đề nghị của nàng cả.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay:

- Hay ! Cách đó hay nhất trần đời. Bất cứ ai lên trước trên đó, Hầu lão huynh hẳn không yên tâm, mà Hầu lão huynh lên rồi, cũng không chặt đứt giây liền, bởi còn phải đợi chiếc rương báu vật lên theo !

Hiển Quả Thần Quân trừng mắt nhìn sang thiếu phụ hỏi:

- Nhưng.... có đúng là đề nghị đó do nơi thiện ý của người chẳng ?

Thiếu phụ mỉm cười:

- Không thiện ý thì ác ý sao ? Lý do gì khiến ta phải có ác ý đối với các người ?

Hiển Quả Thần Quân hét lớn:

- Làm gì trên thế gian này có một người tốt như vậy ?

Thiếu phụ khẽ thở dài:

- Đó là cái tánh cố định của ta, bình sanh ta luôn luôn hành động như vậy. Ta chỉ tìm cách giúp người, bất cứ ai, ta cũng giúp, giúp người thì ta hăng say, trái lại ta lười làm cái gì cho ta lắm !

Hiển Quả Thần Quân chớp mắt, bên ngoài thì quan sát, bên trong thì suy nghĩ, song lão đành chịu, chẳng tìm được một điểm gì đáng nghi ngờ nơi nàng cả.

Sau cùng, lão dậm chân, buông gọn:

- Được rồi, dù người tốt hay xấu, dù ác hay thiện, ta cứ lên trên đó, lên xong sẽ bàn lại vấn đề.

Thực ra, lão còn tâm tư đâu nữa mà suy nghĩ chính chắn, bởi lão quá nóng nảy.

Dương quang kia, không khí ám kia, khung trời tự do kia, tất cả như đang đưa tay ngoắt lão, tất cả như kêu gọi lão, thúc giục lão phải mau mau lên đó mà hưởng, tất cả đang chờ lão.

Lão thò đầu ra ngoài miệng hang, quả thấy có một đường giây lòng thông, từ trên buông xuống, đường giây to bằng cánh tay một đứa bé.

Lão lên trước, còn sợ gì nữa ? Nếu đường giây đứt bất ngờ, đứt giữa đoạn, thì những kẻ đi sau mới bị hại chứ ?

Vả lại, giây có đứt. Là đứt từ giữa đoạn đến cuối, có khi nào đứt tại đầu ?

Rất có thể sút mỗi cột, song thiếu phụ xuống được thì mỗi cột hẳn phải chắc.

Lão không do dự lâu, phóng mình ra, chụp đường giây, đu đưa tại đó, cười lớn, rồi gọi:

- Trầm Khinh Hồng theo ta....

Chẳng rõ tại sao, bỗng nhiên thân hình lão co rúm lại, rồi thay vì phăng lần lên, lão lại tụt xuống, rơi bống bống theo chiều sâu.

Nụ cười đầy đắc ý biến mất, tiếng cười được thay thế bằng tiếng kêu kinh khiếp.

Trầm Khinh Hồng biến sắc, kêu lên thất thanh:

- Người.... cái gì....

Thiếu phụ quần xanh cũng biến sắc mặt, Trầm Khinh Hồng biến xanh, nàng biến trắng nhợt.

Nàng cũng rung giọng kêu lên:

- Cái gì thế ? Tại sao lạ vậy ?

Trầm Khinh Hồng quay đầu về hướng nàng, hét:

- Cái gì ? Thì cứ hỏi người ! Người còn hỏi ai ?

Thiếu phụ quần xanh cau mày:

- Hay là lão ta quá già, sức quá yếu, chụp đường giây không nắm chắc ?

Trầm Khinh Hồng nổi giận:

- Cứ nói thật đi, đường giây của người có cái quỷ quái gì ?

Thiếu phụ trở mặt, như một đứa trẻ vô tội, bị người lớn bắt nạt, vu cho một việc không làm, nhưng giọng nàng rất dịu, dịu như lúc mới xuống hang.

Nàng phân trần:

- Đường giầy đó tốt lắm chứ, nhất định là chẳng bao giờ đứt được, nếu nó bở, thì nó đã đứt lúc ta xuống đây rồi, phải vậy không ? Người không tin, cứ đu thử mà xem !

Trầm Khinh Hồng chờ cho sợi giầy đang đong đưa, ngoặt đầu vào gần miệng hang, chụp liền.

Tiểu Linh Ngư đột nhiên cười mấy tiếng:

- Giả như đường giầy đó có chứa mấy mũi châm bên trong, ai đưa tay ra mà chụp, hẳn biết ngay cái tư vị như thế nào !

Cũng may, Trầm Khinh Hồng chưa chạm tay vào đường giầy, y rút tay về nhanh như chớp.

Đoạn, y cao giọng đáp:

- Đúng rồi, đầu giầy có độc châm, chứ nếu không thì làm gì Hiến Quả Thần Quân buông tay, đã buông tay lão lại còn co rúm thân hình, tuồng như đau đến không chịu nổi ? Không ngờ một nữ nhân như người lại tàn độc hơn loài hổ dữ, loài rắn độc !

Đến hôm nay, ta mới sáng mắt ra ! Nữ nhân đáng sợ thật !

Thiếu phụ khóc mùi.

Nàng vừa khóc, vừa rên rỉ:

- Oan ơi là oan ! Các người cứ nói vậy, ta còn biện hộ làm sao nữa ? Bây giờ, chỉ còn có cách là ta nắm thử, cho các người xem !

Nàng nhón mình, vươn tay, chụp đầu giầy như đã nói.

Chụp đường giầy rồi, nàng phăng lần lên, chiếc quần xanh ống rộng bay lất phất, càng lúc càng nhỏ.

Trầm Khinh Hồng vừa khấn cấp vừa hồi hận.

Bảo y theo thiếp phụ đi lên, thì y không dám, sợ thiếu phụ có trò quỷ

chi đó, dành cho y.

Mà đứng nhìn thiếu phụ đu mình lên, bình an, y cảm thấy tiếc, giận, đau....

Đau thật chứ, chờ đợi suốt mười bốn năm dài, mới có cơ hội, bây giờ lại bỏ cái cơ hội đó để chờ đợi bao nhiêu năm nữa ?

Không tiếc sao được, bởi người ta đu lên an toàn thì y cũng có thể đu lên an toàn chứ ?

Rồi y giận mình sao quá đa nghi....

Làm sao ? Đầu giây còn đó, y có lên theo nàng chăng ? Y toan liêu, song lại ngại, chẳng biết làm gì, đang phân vân, thiếu phụ lại trở xuống.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ta biết lắm, thế nào người cũng trở xuống !

Thiếu phụ quần xanh thờ dài:

- Thực ra, ta không muốn chiếu cố đến các người nữa mà làm gì. Nhưng, bỏ liêu các người, thì lòng ta sao nở ? Ta làm sao nở chứ ? Lòng của ta mềm lắm, mềm đến độ ta cũng chẳng hiểu được !

Nàng nhẹ đưa ánh mắt đảo qua một vòng.

Rồi nàng thốt:

- Đường giây đó, tốt hay xấu, chắc hay bở, chính mắt các người trông thấy, ta chẳng cần nói gì hơn !

Đến lúc đó, Trầm Khinh Hồng cũng chưa biết phải tin làm sao !

Đường giây tốt ? Thiếu phụ tốt ? Hay Hiến Quả Thần Quân quá mỏng, quá hấp tấp, thành hụt tay, hoặc không nắm chắc ? Thiếu phụ có cái trò quỷ quái chi chăng ?

Thiếu phụ quần xanh tiếp luôn:

- Giả như người cứ nghi là đầu giấy có châm độc, thì hãy lấy bố bao tay, bao nhiều lớp, cho thật dày, rồi nắm thử xem !

Trầm Khinh Hồng nhìn đường giấy, rồi nhìn lên bên trên, dương quang sáng rực, rồi y nhìn lại lòng hang, tối tăm, u buồn, y lại hồi ức cái sống trầm trầm tại đây suốt mười bốn năm dài.

Không ! Ngàn năm một thử, không còn chối cãi được, mà cũng chẳng thể bỏ lỡ được !

Một dịp bằng vàng !

Y cắn răng, đoạn nhìn sang Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư cau đôi mày, thốt:

- Đừng nhìn ta mà làm chi, ta chẳng có chủ ý chi cả. Có điều.... ta chỉ biết là đường giấy không thể đứt, bởi nếu nói bở thì khi nào nàng dám đu xuống đu lên ? Điều duy nhất ta dám nói, là vậy đó !

Trầm Khinh Hồng thở dài:

- Sự tình đã thế, vô luận làm sao, ta muốn thử xem !

Thốt xong, y chụp đầu giấy, phăng lên.

Tiểu Linh Ngư giữ con tim đừng đập mạnh, chàng chỉ sợ nó nhảy khỏi lồng ngực.

Chàng đưa mắt nhìn theo Trầm Khinh Hồng, lên một thước, rồi hai thước....

Trầm Khinh Hồng đã lên hơn mười trượng rồi....

Tiểu Linh Ngư thở phào, nhìn trở lại thiếu phụ điểm một nụ cười, thốt:

- Người thật sự tốt hay xấu, đến bây giờ ta cũng chẳng hiểu được....

Chàng chưa dứt câu, đường giây đứt !

Đường giây đứt bên trên, Trầm Khinh Hồng rơi xuống, ngang qua miệng hang, y la, y hét, gào, y vùng vẫy trong khoảng không, càng vùng mạnh là càng rơi nhanh, thoáng mắt y đã xuống sâu, quá xa miệng hang.

Lòng hổ sâu, đen tối, không thể nhìn thấy tận đáy, tiếng kêu hét của Trầm Khinh Hồng ngưng bật.

Như vậy, là y xuống quá sâu rồi bất cứ âm thanh nào vang lên trong lòng hổ, phải dội, phải rền, phải lộng lộn qua một lúc lâu, mới ngưng bật, tiếng kêu hét của Trầm Khinh Hồng vang lên, điều đó chứng tỏ y xuống quá sâu và hổ như không đáy !

Tiểu Linh Ngư sửng sốt, thù người nhìn thiếu phụ quần xanh. Nhìn nàng một lúc, chàng lẩm nhẩm:

- Người.... người chính là con nữ quái Biển Tử Nhân Bất Bồi Mạng !
Lừa gạt thiên hạ đến chết, mà người chẳng phải đền mạng !

Thiếu phụ quần xanh cười hì hì:

- Vậy sao ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Người đặt độc châm nơi đầu giây, hại chết con khỉ già Hiến Quả Thần Quân, rồi người cứa nửa thân giây, cho Trầm Khinh Hồng phải rơi xuống, ta tự hỏi, người làm như thế mà chi ? Với võ công của người, người giết ai mà chẳng được, tội gì phải suy nghĩ cách này, thế khác cho nhọc tâm, nhọc trí ?

Thiếu phụ quần xanh điềm nhiên:

- Tự tay mà giết người, thì sao gọi là cái ý hay ? Bình sanh, ta chưa hề dùng bàn tay ta, giết một người nào cả ! Nếu có kẻ chết vì ta, thì kẻ đó tình nguyện chết, cam tâm chết.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Còn một điều này, ta không minh bạch lắm, là người làm thế, đường giây đứt rồi, người làm sao trở lên trên đó ?

Thiếu phụ quần xanh điềm nhiên:

- Ở đây sung sướng lắm rồi, ta không tưởng đến cái việc trở lên trên đó !

Tiểu Linh Ngư giật mình, đưa tay gỡ đầu, nhếch nụ cười khổ:

- Nếu có một nữ nhân nói, mà ta chẳng hiểu là nói gì, thì nữ nhân đó chính là người ! Lần thứ nhất, ta gặp một người như người !

Thiếu phụ quần xanh ngưng ánh mắt nơi gương mặt chàng, dịu giọng hỏi:

- Ta hại chết bằng hữu của người, người không tính việc báo thù à ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Đánh, ta thua, đấu trí, ta cũng thua, nếu ta muốn báo thù, thì ta phải làm sao ?

Báo thù bằng cách nào ? Hà hướng, như người đã nói, người có cường bách họ chết đâu ? Chính họ cam tâm chết, tình nguyện chết kia mà ! Người đặt cam bẫy không có lỗi, chính những kẻ đứt đầu vào tròng mới có lỗi, cái lỗi quá ngu !

Thiếu phụ quần xanh chớp mắt:

- Nhưng, ít ra người cũng xốn xang, khó chịu chứ ?

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Cả hai người đó đều đáng chết đi là phải, một người thì mười bốn năm về trước, không tưởng sống nữa, đã tìm cái chết, khổ nỗi cái chết lại không đến với y. Một người thì trên thế gian này chẳng ai muốn lão sống lâu. Cái chết của họ, hợp đạo lý quá, tại sao ta phải xốn xang, khó chịu ?

Thiếu phụ quần xanh bật cười khanh khách:

- Bình sanh ta chưa từng gặp một tiểu tử như ngươi !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Được rồi, bây giờ chỉ còn một mình ta, ngươi bắt đầu thi thố cái kế hoạch cuối cùng đi, sau ta là dứt !

Thiếu phụ quần xanh chớp mắt:

- Lừa cho ngươi chết rồi, ta bầu bạn với ai đây ? Có phải là ta tự làm cho ta tịch mịch chăng ?

Tiểu Linh Ngư trợn mắt, hét lớn:

- Không lẽ ngươi không lên trên ấy được ? Không lẽ ngươi nhất định ở lì tại đây ?

Thiếu phụ quần xanh điềm nhiên:

- Ngươi thấy chứ, ta đâu có cách ? Mà ta cũng chẳng phải là tiên biết bay bổng khắp bốn phương trời ?

Tiểu Linh Ngư sững sờ một lúc lâu.

Sau cùng, chàng lắc đầu, nhếch nụ cười khổ:

- Chịu thôi ! Đúng là ta gặp một nữ yêu quái !

Thiếu phụ quần xanh cười nhẹ:

- Nếu ta là nữ yêu quái, thì ngươi cũng là tiểu yêu quái !

Tiểu Linh Ngư thờ dãi:

- Có lẽ đúng ! Một nữ yêu quái, một tiểu yêu quái, cùng hợp nhau trong một động yêu quái ! Trong tương lai, một đàn tiểu yêu quái sẽ phát sanh, nổi cái nghiệp yêu quái !

Chàng vừa dứt câu, Thiếu phụ quần xanh bật cười vang, cười đến cong lưng, cười nghiêng ngửa, cười bằng thích một lúc, đoạn thốt:

- Người là một con quỷ giống, chuyên sản xuất giống quỷ, như ta chẳng phải là một con heo nái, làm sao ta sanh con được ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Chúng ta ở đây, chẳng có một kẻ thứ ba nào, thì có việc gì mà chúng ta chẳng làm được ? Nam và nữ sống chung nhau, hẳn phải sanh con, cái việc sanh con đâu phải lạ ? Người chẳng thấy, những kẻ ăn không ngồi rồi, lại là những người sanh con dễ dàng nhất, nhiều nhất sao ? Bởi cả ngày lẫn đêm, họ chẳng có việc chi làm, thì họ phải làm cái việc để sanh con ! Ở đây, chúng ta chẳng làm cái việc gây giống thì còn làm việc chi khác chứ ?

Thiếu phụ quần xanh lại cười:

- Tiểu quỷ biết nhiều việc quá chừng !

Tiểu Linh Ngư thản nhiên:

- Người chẳng hiểu ta là kẻ thông minh nhất trần đời à ? Nếu người sợ tịch mịch, thì cứ theo ta ! Sống bên ta, nhất định là người phải vui mãi, giây phút nào cũng vui, vui đến ngày cuối của cuộc đời người vậy !

Thiếu phụ quần xanh nhìn chàng, rồi phì cười, thốt:

- Nhưng, nếu ta muốn sanh con với người, ít nhất ta cũng phải đợi đến ba năm nữa !

Tiểu Linh Ngư nghiêm sắc mặt:

- Tại sao phải đợi ? Ai bảo người đợi ? Người không tin, cứ thực nghiệm xem ! Ta bảo đảm, trong chín tháng mười ngày, là người sẽ sanh ra một tiểu tiểu quỷ ngay !

Thiếu phụ quần xanh lại cười tít:

- Giỏi chưa ! Mới ngàn ấy tuổi mà....

Bỗng, một tràng cười cuồng dại vang lên, vọng đến tai cả hai, tràng cười thoát đầu nhỏ, dần dần lớn lên, cuối cùng, một người thốt:

- Quỷ liễu đầu họ Tiêu ơi ! Trốn đi đâu cho khỏi ? Lão gia đã biết người ở đâu rồi, lão gia biết người xuống bên dưới đó, nhưng người cứ ở dưới đó, chừng nào hết thích ở dưới thì đây, lão gia dựng nhà tại đây, chờ người lên !

Tràng cười đó, vang từ đỉnh núi vọng xuống, song nghe như phát ra cạnh bên tai, như có kẻ kề sát miệng mà hét.

Thiếu phụ quần xanh biến sắc.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Cái gã nào đó, có cuồng hống bao dài, mà réo to như sấm thế ? Gã réo ai ? Gã réo người, phải không ?

Thiếu phụ quần xanh vẫn còn trắng nhợt mặt mày, miễn cưỡng gật đầu:

- Ủ !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Thế gã là ai ?

Thiếu phụ đáp:

- Y.... chẳng phải là người ! Y là một quái vật !

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng:

- Người biết là gã ở bên trên, chờ người, cho nên người chẳng dám lên ? Người cam tâm tình nguyện ở lại đây ?

Thiếu phụ quần xanh thở dài:

- Vĩnh viễn người không biết được lão quái vật đó lợi hại như thế nào !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Tại sao ta không biết ? Chỉ nội cái âm thanh của gã phát đi, vừa xa vừa lớn như vậy, cũng đủ cho ta biết gã là một tay lợi hại phi thường rồi. Người thử nghĩ, một người tầm thường có thể hét to như vậy mà chẳng bị vỡ bụng, đứt ruột không ?

Thiếu phụ quần xanh quan trọng hóa sự tình hơn:

- Lão có võ công rất cao, mà tâm tình của lão cũng tàn độc không tưởng nổi !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Chẳng lẽ cái tâm của lão còn độc hơn cái tâm của người ? Và thủ đoạn của gã còn ác hơn thủ đoạn của người ?

Thiếu phụ quần xanh thì gọi người đó với cái tiếng lão, như vậy là người đó hẳn phải có tuổi trọng.

Tiểu Linh Ngư biết vậy, song cứ gọi là gã, để chứng tỏ là chàng khinh thường.

Thiếu phụ lắc đầu:

- Người chẳng biết được đâu.... Lão ta....

Vừa lúc đó, người bên trên đỉnh núi lại thốt vọng xuống:

- Họ Tiêu ơ ! Ta nghĩ người nên lên ngay là hơn, chứ ta thấy dựng nhà tại đây chờ người, thật là phí công quá chừng. Chắc chắn là ta chưa kịp lợp một mái, người lại bò lên. Bởi, làm sao người ở dưới đó lâu được ? Cho người biết, người bắt ta đợi thêm một ngày, là cái tội của người nặng thêm một phần đấy nhé !

Thiếu phụ quần xanh run người lên.

- Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Người sợ gã đến mức đó à ?

Thiếu phụ rung rung giọng:

- Người không biết nỗi đau ! Bất cứ ai rơi vào tay lão thì chẳng thà chết đi còn hơn ! Thà chết trước, chứ bị lão bắt được rồi, có muốn chết cũng không chết được !

Tiểu Linh Ngư từ từ thốt:

- Thì cũng có thể cho là gã hung ác đi, song ta thấy, gã vẫn sợ người như thường.

Thiếu phụ quần xanh trở mắt:

- Lão sợ ta ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Nếu lão không sợ người, thì tại sao lão không dám xuống đây ? Ai cấm lão ?

Bây giờ, chàng lại dùng tiếng lão, có lẽ là chàng chuẩn bị đối thoại với con người đó, chàng tin là sớm muộn gì, cũng đối diện với con người đó !

Thiếu phụ lắc đầu:

- Người không biết đâu ! Ta nói là người không biết mà ! Bất cứ việc gì, lão muốn làm, trên thế gian này chẳng ai biết nỗi cái việc lão định làm ! Nếu bây giờ lão chưa xuống đây, là lão đang nghĩ đến một chủ ý quỷ quái chi đó !

Bên trên, người đó lại gọi:

- Họ Tiêu ơ ! Người thật không chịu lên phải không ?

Thiếu phụ quần xanh cắn môi, không đáp.

Một lúc lâu, người bên trên lại thốt:

- Được rồi ! Bây giờ, ta đếm đến mười. Nếu ta đếm đủ mười rồi mà người chưa lên, thì người đừng oán trách ta sao nhẩn tâm hành hạ người đủ mười ngày, mười đêm nhé ! Ta cam kết với người là ta chẳng bỏ phí một phút giây nào trong suốt mười ngày, mười đêm đó. Nếu ta không làm y như lời ta nói, thì ta chẳng phải là con người !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, thở dài:

- Xem ra, quả thật là lão ta có cái tài làm cho người khác muốn chết đi vẫn không thể chết được !

Bên trên, người đó hét:

- Ta bắt đầu đây:

Một !

Thiếu phụ quần xanh nhũn người lại liền.

Rồi nàng ngồi phịch xuống, đúng hơn, nàng ngã ngồi, sau đó lại bắt động.

Đoá hoa sơn trà bên mái tóc rung thấy rõ.

Bên trên, tiếng đếm tiếp tục:

- Hai !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt hai lượt.

Chàng hỏi:

- Lão hung ác như vậy, có phải lão là một nhân vật trong Thập Đại Ác Nhân chẳng ?

Thiếu phụ quần xanh thở dài:

- Đem Thập Đại Ác Nhân mà so sánh với lão thì Thập Đại Ác Nhân chỉ là những bé con bên cạnh một người khổng lồ !

Tiểu Linh Ngư kinh hãi:

- Lão còn hung ác hơn Thập Đại Ác Nhân ?

Thiếu phụ quần xanh cười thảm:

- Hơn nhiều ! Gấp mười, gấp trăm lần !

Bên trên, tiếng đếm tiếp tục:

- Ba !

Tiểu Linh Ngư sửng sờ.

Chàng lại hỏi:

- Nhưng mà lão ta là ai ? Tên gì ? Họ gì ? Danh hiệu gì ?

Thiếu phụ quần xanh lắc đầu:

- Người không biết đâu !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Một con người hung ác trên bậc Thập Đại Ác Nhân, hẳn phải có danh chứ ? Đã là người có danh, thì tự nhiên ta phải biết chứ.

Thiếu phụ quần xanh lắc đầu:

- Những con chó cắn người, không bao giờ sủa. Những người càng không tên tuổi, lại càng hung ác, cái hung ác của họ ngấm ngấm, cái hung ác đó, thần không hay, quỷ không biết, chúng ta làm gì biết nổi ? Chẳng ai làm sao biết nổi. Cho nên, lão có tên cũng thế, không tên cũng thế, cứ biết lão ta hung ác, cần gì biết tên lão ?

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một chút:

- Cái đạo lý đó rất đúng....

Bên trên, tiếng đếm tiếp tục:

- Bốn !

Liền theo đó, lão ấy hét lớn:

- Thế là người nhất định không lên, phải chăng liễu đầu họ Tiêu ? Người muốn biết cái cách đối phó của ta dành cho người, khi ta bắt được người chẳng ?

Chừng như lão sôi giận, lão nhảy lòng lộn lên, rồi lão quát:

- Ta mà bắt được người rồi, trước hết, ta móc hai con mắt của người, ta lấy muối nhét vào đó, ta để như vậy đúng mười hôm, rồi ta ngâm người trong nước mặn....

Tiểu Linh Ngư cười khở:

- Hung ơ là hung ! Một cái xác người bị ngâm mặn như vậy, dù cho Lý Đại Chủy có đói rả ruột, cũng nhất định chê !

Thiếu phụ quần xanh đột nhiên hỏi:

- Người biết Lý Đại Chủy ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, hỏi lại:

- Người biết Lý Đại Chủy ?

Thiếu phụ quần xanh trầm ngâm một lúc, rồi thở dài:

- Đã là khách giang hồ, thì còn ai không biết lão ta ?

Bên trên, tiếng đếm lại tiếp tục:

- Năm !

Liền theo đó, tiếng quát vang lên:

- Người có nghe chằng ? Năm rồi đó nhé ! Chỉ còn năm nữa thôi, nếu dứt năm tiếng sau rồi là người kể như cùng mạng ! Chắc người cho rằng ta không làm sao bắt được người ? Đừng nằm mộng, liễu đầu họ Tiêu !

Thiếu phụ quần xanh đột nhiên đứng lên, rồi thở dài, buông gọn:

- Xong ! Thế là xong !

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Người định làm gì ?

Thiếu phụ quần xanh lộ vẻ âm đạm:

- Đợi lão ta bắt được, sao bằng thà mình chết đi là hơn ! Chết như vậy là chết sướng, chết nơi tay lão là chết khổ !

Tiểu Linh Ngư lại trừng mắt:

- Người sợ ? Sợ cái gì chứ ? Chúng ta phải lên đó ? Chúng ta không lên, dễ thường lão dám xuống đây à ?

Thiếu phụ quần xanh lại thở dài:

- Người không biết đâu ! Vĩnh viễn người không biết được đâu ! Từ bao giờ đến bây giờ, những gì lão nói là có. Lão nói bắt ta, nhất định là lão bắt được ta.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Người bị lão dọa già, đâm hoảng mà toan tự tử ?

Thiếu phụ quần xanh lắc đầu:

- Không tự tử cũng chẳng được ! Không thể làm gì khác hơn được !

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Người không thể chết ! Người chết đi là ta tịch mịch lắm !

Thiếu phụ quần xanh cười thảm:

- Người còn tưởng là phải sống lâu ?

Tiểu Linh Ngư lại hùng to hơn:

- Sao ta lại không tưởng sống ? Ai làm cho ta phải chết ? Ta sống có ý tứ lắm chứ !

Tại sao ta không sống ?

Thiếu phụ quần xanh lắc đầu:

- Đừng hy vọng sống ! Vô ích, lão sẽ chẳng dung tha người đâu !

Bên trên, tiếng đêm vẫn tiếp tục:

- Sáu !

Giọng nói nhấn mạnh thêm:

- Sáu rồi đấy nhé !

Thiếu phụ quần xanh dưới hang, cũng tiếp:

- Lão sẽ có cách bắt được người, ta chết rồi, lão hận không làm gì được ta, lão sẽ trút hận lên đầu người, chừng đó, người phải chịu khổ gấp mấy lần cái khổ lão dành cho ta ! Bởi, cái khổ của người, là cái khổ chồng chất của cả hai chúng ta nhập lại.

Nàng vừa thốt, vừa bước ra cửa hang.

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Người muốn nhảy xuống đó ?

Thiếu phụ quần xanh bảo:

- Theo ta thì, người nên nhảy theo ta là phải !

Tiểu Linh Ngư hét:

- Người xúi ta làm cái việc đó với người ?

Thiếu phụ quần xanh đột nhiên quay mình lại, ngưng ánh mắt, nhìn sững chàng một lúc, đoạn từ từ hỏi:

- Người sống một mình, tịch mịch lắm, mà ta chết một mình, cũng tịch mịch lắm.

Người có thể chết theo ta, bầu bạn với ta chăng ?

Tiểu Linh Ngư đưa cả hai tay, vò đầu, rồi lẩm nhẩm:

- Bảo một người chết theo, đỡ tịch mịch nơi âm cảnh ! Trời ! Cái loại yêu sách này, kể ra cũng độc đáo đấy ! Chắc chắn là phải hiểm kẻ nghĩ ra thứ yêu sách đó !

Phải là tay thông minh siêu việt mới nghĩ nổi !

Thiếu phụ quần xanh điềm nhiên:

- Tại sao ta yêu cầu người như vậy ? Người không nghĩ ra à ? Tại vì ta thích người, hay ta mê người cũng được, cho nên ta ở đâu, người phải ở đó, ta chết, người chết, ta sống, người sống, ta làm sao người làm vậy, chứ nếu ta không mê người, thì người sống mặc người, ta có buộc người chết theo ta làm gì ?

Bên trên, tiếng đếm tiếp tục:

- Bảy !

Tiểu Linh Ngư cũng nhìn sững nàng:

- Người mê ta ?

Thiếu phụ quần xanh hừ một tiếng:

- Lại còn hỏi ! Thông minh như người, nhìn sự việc lại chẳng thấy sự việc như thế nào sao ?

Tiểu Linh Ngư lại nhìn nàng, kỹ hơn, lâu hơn, bất thành linh, kêu lên:

- Được rồi ! Ta cùng nhảy với người !

Chùng như thiếu phụ quần xanh vừa có ý gì khác, kêu lên to hơn:

- Thật vậy ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Chẳng những ta muốn cùng nhảy với người, mà ta còn muốn ôm người mà nhảy nữa kia !

Thiếu phụ quần xanh trầm ngâm một lúc, rồi thốt:

- Tốt quá ! Người tốt quá !

Bên trên, tiếng đếm tiếp tục, đồng thời với tiếng quát vang lên:

- Tám ! Chỉ còn hai lượt nữa thôi đấy ! Xú liễu đầu, cái sống của người chỉ còn hạn định trong vòng hai tiếng đếm nữa thôi đấy !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người muốn ta ôm người tại chỗ nào ?

Thiếu phụ quần xanh đáp:

- Tùy người, chỗ nào cũng được, người thích ôm tại đâu, cứ ôm, ta hoàn toàn thuộc về người, ta là vật sở hữu của người !

Tiểu Linh Ngư nhảy vọt tới, ôm nàng liền.

Chàng cười hì hì, tiếp:

- Người thơm quá ! Ôm người mà chết, còn sướng hơn sống ! Chết

với cái mùi thơm của người, đúng là một cái chết khoan khoái !

Thiếu phụ quần xanh đột nhiên bật cười, tiếng cười không lớn lắm, song tỏ rõ sự thích thú vô biên.

Nàng thốt:

- Người cũng thế, tuy người thú, song lại là một tiểu tử đáng yêu, được người ôm mà chết, cái chết rất thú vị ! Ta thích được người ôm mà chết !

Bên trên, tiếng đếm vẫn tiếp tục:

- Chín !

Như bao lần trước, tiếng hét tiếp nối liền:

- Con liễu đầu hôi thú kia, người đã nghĩ ra rồi chứ ? Người đã nghĩ là cái gì sẽ đến với người sau một tiếng đếm nữa thôi chứ ? Cho người nhớ, chín rồi đấy nhé !

Thiếu phụ quần xanh hỏi:

- Ôm xong chưa, ôm chắc chưa ? Mạnh hơn một tí nữa đi ! Ta sắp sửa nhảy đấy !

Tiểu Linh Ngư gạt đầu:

- Xong rồi ! Chắc lắm rồi ! Chắc hơn sam đấy ! Cứ nhảy đi !

Nói xong, chàng nhắm mắt lại.

Rồi chàng thở dài, lẩm nhẩm:

- Chết ! Chẳng biết cái chết có tư vị như thế nào ? Mình muốn hưởng cái tư vị thử xem !

Thiếu phụ thốt:

- Sắp sửa hưởng đó, chờ một chút là biết ngay !

Nàng nhảy thật !

oOo Tình nguyện chết vô lý với một kẻ, chưa biết tên tuổi của kẻ đó cũng như chưa biết kẻ đó thuộc hạng người gì, trên thế gian này, còn một người thứ hai nào ngoài Tiểu Linh Ngư chẳng ?

Chàng nhắm mắt trong khi thiếu phụ nhún chân.

Tai chàng nghe vu vu, tim chàng như thoát khỏi lồng ngực, bởi cái đà rơi xuống nhanh quá, đúng là một cảnh đứng tim của chàng, bởi tim đứng, chàng tưởng chừng nó bay đâu mất.

Thực ra, chàng không sợ, trái lại chàng thích thú phi thường, trên đời này, mấy kẻ được hưởng cái thú rơi từ trên không xuống sâu ?

Người ta bị rơi thình lình, người ta sợ, nên mất đi cái phút giây thưởng thức sự hồi hộp đó. Còn chàng thì đã có chuẩn bị đằng hoàng để hưởng cái sự hồi hộp đó, cho nên chàng thấy thích, thích một cách ghê gớm.

Sự thích thú đó, dù đem tất cả số vàng trên đời, mua chuộc cũng chẳng được.

Dù là bậc vua chúa, oai chùm thiên hạ, thú gì ném cũng được, trừ cái thú đó !

Nghìn trước, không ai, nghìn sau cũng sẽ chẳng có ai, hiện tại, chỉ có mỗi một mình chàng, duy nhất một mình chàng.

Thiếu phụ quần xanh tuy đồng một lộ trình với chàng, song chẳng có cái thú như chàng.

Nàng sợ chết, nên tìm cái chết, nghe thì mâu thuẫn, nghĩ kỹ thì hợp đạo lý lắm.

Nàng chỉ chọn cách chết thôi. Biết là không sống được, nàng phải chết.

Còn chàng, có ai cấm chàng sống đâu ? Chẳng qua, chàng muốn

chết thử, chết cho biết cái chết như thế nào.

Sau khi chết, cần gì sẽ ra sao ?

Miền là lúc sắp chết, chàng hưởng từng phút giây rờn rợn, là thích đến mê rồi !

Ngoài cái thích đó, còn học thêm một kinh nghiệm !

Khách giang hồ, dù thành danh tuyệt đỉnh, chưa có ai học được cái kinh nghiệm từ trên cao buông mình xuống trăm trượng sâu, buông tự nhiên, không dùng lực, cùng ý chuẩn bị sự va chạm lúc rơi xuống đất, cứ để mặc hình hài, rơi như thế nào, tùy tiện.

Nói thì thế, chứ cho rằng Tiểu Linh Ngư không sợ, là ngoa.

Chàng đâu còn thời giờ suy nghiệm là mình có sợ hay không sợ ?

Bởi chàng có bao giờ nghĩ là Thiếu phụ quần xanh dám liều như vậy chứ ? Và không nghĩ nên chàng cũng chẳng nghĩ đến sự sợ luôn.

Thành ra, Thiếu phụ quần xanh nhảy đi, chàng muốn sợ cũng không kịp sợ nữa.

Một người xuống, đã nhanh rồi, hướng chi cả hai người đeo nhau thành một khối ?

Bây giờ, xuống chưa tới, trở lên không được, Tiểu Linh Ngư tự hỏi, thực ra chàng thông minh đệ nhất trong thiên hạ, hay ngu xuẩn nhất trần đời ?

Bỗng, một tiếng bình vang lên !

Chàng giật mình, cảm thấy cái đà rơi xuống chậm lại, chậm đến độ như ngừng....

Giọng nói của Thiếu phụ quần xanh vang bên tai chàng, kèm theo mấy tiếng cười tươi:

- Biết tư vị của cái chết chưa ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Biết rồi ! Cũng khá ! Khá thật !

Bây giờ, chàng mở mắt ra.

Mắt nhìn đâu, là thấy cỏ cây, xa xa, có vách núi. Cỏ, cây, vách núi, mừng tượng bành bồng, đi lên, đi lên....

Thiếu phụ quần xanh lại cười, rồi tiếp:

- Phúc hạnh ba mươi đời của người đó, dù đem cả kho tàng châu báu của thế gian, đổi lấy phúc hạnh người vừa hưởng, cũng chẳng được. Người ném cái tư vị của sự chết trọn vẹn, song người không chết ! Thử hỏi có ai hưởng tư vị cái chết mà vẫn còn sống phây phây như người chăng ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Nhưng.... tại sao thế này ?

Thiếu phụ quần xanh bảo:

- Người ngẩng đầu lên xem đi !

Tiểu Linh Ngư ngẩng đầu liền.

Bên trên đầu, có một vật hết sức kỳ quái, mừng tượng chiến tán, song không phải tán, lại to hơn tán ít nhất cũng mười lần.

Vật đó, trương ra từ nơi lưng thiếu phụ, vật đó bằng tơ ngũ sắc kết thành.

Vật đó bọc gió, cân cái sức nặng rơi xuống của hai thân thể, khi thiếu phụ quần xanh nhảy ra khỏi cửa hang, vật đó chưa trương ra, cho nên Tiểu Linh Ngư cảm thấy cái đà rơi xuống quá nhanh.

Xuống được một khoảng sâu rồi, vật đó mới trương ra, thành thử chàng nghe cái đà rơi chậm lại, chậm như ngừng, rồi cứ cái trớn đó,

từ từ cả hai rơi xuống.

Bây giờ là chàng chắc chắn là không chết thực sự rồi, bây giờ thì chàng không sợ đáy hố sâu, trái lại đáy càng sâu càng thích thú, bởi rơi xuống như thế, chàng nghe khoan khoái vô cùng.

Chàng bật cười lớn, rồi cất cao giọng:

- Hay ! Cái trò này, kể ra cũng đáng giá lắm đó ! Ta phục cái óc sáng tạo của người quá chừng !

Bỗng, thân hình chàng bị chấn dội.... chiếc "tán" đó thay vì đi xuống nữa, lại sàng qua một bên, lôi luôn cả hai theo.

Thì ra, họ chạm đất rồi.

Thiếu phụ quần xanh lòn tay dưới ống quần xanh, lấy ra một con dao nhỏ, cắt đường giây cột liền chiếc tán với lưng nàng.

Đoạn nàng cười dịu, thốt:

- Buông tay đi chứ, tiểu quý ! Ôm mãi sao ?

Tiểu Linh Ngư không buông, trái lại siết tay, ôm cứng hơn trước, vừa siết tay vừa đáp:

- Ta không rời người đâu, nhất định là không rời. Người lừa ta, ta lo sợ cho người, cho ta, sợ đến muốn xỉu luôn vậy đó. Bây giờ, người phải đền cho ta, người phải để ta ôm một lúc.

Thiếu phụ quần xanh cười hì hì:

- Thực sự, người thông minh hay ngu ngốc, hở tiểu quý ?

Tiểu Linh Ngư siết mạnh vòng tay hơn một chút:

- Chính ta đang hỏi ta như vậy, song ta chẳng đáp nổi câu hỏi của ta !

Thiếu phụ tiếp:

- Hối, là hối cho vui vậy thôi, chứ theo ta nghĩ, thì người chỉ là một gốc tử !

Bỗng, Tiểu Linh Ngư buông tay ra, nhảy dựng lên, rồi trừng mắt hét:

- Người tưởng là người lừa gạt được ta ?

Thiếu phụ vừa cười, vừa nheo nheo mắt nhìn chàng:

- Người không biết mình sao ?

Tiểu Linh Ngư vụt cười lớn:

- Cho người hiểu, ta biết trước chẳng bao giờ người chết, bởi biết vậy, ta mới theo người xuống đây, con người như người, làm gì chết dễ dàng được chứ ?

Thiếu phụ quần xanh chớp chớp mắt, hỏi:

- A ? Thật thế à ?

Tiểu Linh Ngư cũng chớp chớp mắt, đáp:

- Cho người biết luôn, trên thế gian này, chẳng ai lừa nổi ta ! Chẳng ai lừa nổi Giang Linh Ngư cả !

Thiếu phụ quần xanh nhìn chàng một lúc, rồi thốt:

- Bây giờ ta mới nhận thức ra, người chẳng còn là một đứa bé, người là một người lớn như bất cứ một người lớn nào ! Người là một nam tử hán, mà lại là một nam tử hán hi hữu ! Bình sanh ta chưa thấy một nam nhân nào sánh nổi người !

Aùnh mắt của nàng hiện rõ rệt cái ý tán thưởng chàng, tán tốt chứ chẳng phải tán mỉa, trước ánh mắt đó, Tiểu Linh Ngư nhón chân cho cao hơn, ưỡn ngực cho oai vệ hơn.

Và đột nhiên, chàng cũng cảm thấy mình lớn, lớn lắm rồi, mình trưởng thành qua nhiều năm tháng rồi.

Thiếu phụ quần xanh đảo mắt nhìn quanh một vòng, đoạn thở dài, tiếp:

- Tuy ta không chết, song xuống đến đây rồi, là ta vô phương ! Ta thấy, mọi việc đều nhờ người quyết định, lo liệu, ta cảm như mạng sống trao trọn cho người. Người không nên bỏ ta bơ vơ tại chốn này. Người không thể bỏ ta cô đơn, tịch mịch tại đây !

Chưa bao giờ Tiểu Linh Ngư thấy mình quan trọng hơn lúc này. Và chàng cũng cảm thấy luôn là mình mạnh mẽ cực độ, cái dũng khí bốc lên, cao hơn núi Nga My, chàng cho rằng trong thế gian, chàng là người hùng số một.

Phải chứ ! Chứ nếu không thì làm gì nàng lại hoàn toàn nương tựa vào chàng ?

Giây cát đằng nương bóng cây tùng ! Tùng là quân tử, là hùng, cát đằng mới chọn mà nương tựa, cho nên cát đằng che tất cả các cây, và chỉ chờ gặp tùng mới đu đeo chần chịt !

Có ai thấy cây cát đằng bám vào loại cây nào khác hơn cây tùng đâu ?

Chàng cao giọng, như một lãnh tụ tuyên bố lập trường:

- Người cứ nương vào ta, người cứ tin tưởng nơi ta ! Dù vì người mà ta có ra sao, nhất định là ta không hối hận !

Thiếu phụ quần xanh điểm nụ cười tươi nhất trần đời:

- Người tốt quá ! Tốt không tưởng nổi ! Ta biết mà, khi nào ta chọn làm người !

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Đương nhiên ! Đương nhiên ! Chẳng bao giờ người chọn làm ! Chẳng sự chọn lựa nào chính xác hơn !

Thiếu phụ quần xanh chột thở dài:

- Tốt lắm ! Tốt lắm ! Tuy nhiên, điều quan trọng là làm sao chúng ta ly khai nơi này, càng sớm càng hay. Người hãy nghĩ ra một phương pháp đi, chứ cái địa phương quý này làm cho ta hãi hùng từng phút !

Tiểu Linh Ngư cương quyết:

- Ủ ! Ủ !

Nhưng, chàng thấy cái khổ hiện ra, cái khổ thoát đầu bằng một điểm nhỏ, bỗng chốc lớn nhanh, lớn bằng khung cảnh đang bao trùm cả hai !

Bởi khung cảnh đó, là một địa phương quý, và cái khung cảnh đó, là hiện thân của cái khổ.

Nếu khung cảnh lớn hơn, cái khổ của chàng cũng lớn theo !

Nghĩ cách thoát ly khung cảnh đó ? Cách nào ?

oOo Hang đá đó, như một chiếc bình cao cổ, bên trên, miệng bình hơi mở ra, chỗ nắp suốt mười bốn năm dài của Trầm Khinh Hồng và Hiến Quả Thần Quân. Ở ngay nơi cổ bình, gần miệng, từ nơi đó, Thiếu phụ quần xanh và Tiểu Linh Ngư rơi xuống rất xa, xuống đến tận cùng, là đáy bình rượu, đáy nở rộng hình bầu, tròn tròn.

Nếu là một cái hố thường, hoặc vách đứng, hoặc vách nghiêng, thì con người còn có cách lên, song đây là một bầu rượu, vách không đứng, không nghiêng, vách lại vòng cung, trút xuống đầu.

Muốn lên, con người phải có chân như chân thạch sùng, bám dính vào vách mà bò, nhưng bò như thạch sùng thì đến bao nhiêu đời mới lên được tận bên trên một miệng hố, sâu hàng trăm trượng ?

Điều mà cả hai không tưởng tượng nổi, là đáy hố không ẩm thấp.

Nơi đây, không khí chẳng có một hơi hướm gì chứng tỏ là có nước.

Không có hơi nước, là chẳng có ao, có vũng, mà chừng như cũng chẳng có suối, có khe nào trong tầm mắt của họ.

Nơi đây, đất khô, không khí khô, cái khô khan gần như nóng, cho nên lớp sương mờ mờ bên trên không xuống được mà thành ra lơ lửng ở trên đầu họ, cách khá cao.

Không khí khô khan, song lại có cỏ mọc, cỏ rất non, rất mượt, dẫm chân lên đó, như dẫm trên thảm nhung, gây cho họ một khoan khoái phi thường, và quyến rũ họ ngã lưng ngay.

Không ẩm thấp, lại có cỏ non, thì nơi đây hẳn là chẳng có mùi hôi, mùi mốc, và hương cỏ bốc lên, tuy chẳng đậm đà bằng hương hoa, song êm dịu vô cùng.

Có cỏ, hẳn có cây, và cây cũng nhiều, gọi rằng nơi đây là một khu rừng con, cũng không sai lắm.

Một khu rừng dưới đáy hố, tự nhiên là đáy hố có một địa diện rất rộng.

Qua cơn sợ rồi, Tiểu Linh Ngư tưởng chừng mình lạc lỏng vào một cảnh tiên.

Cảnh tiên, là cảnh mà mọi người hằng mơ ước, trừ một mẫu người.

Mẫu người không thích cảnh tiên là hạng người ưa nhiệt náo, bởi cảnh tiên tịch mịch quá chừng, cảnh tiên có khác gì cảnh tha ma, bất quá, cảnh tha ma tràn ngập tử khí, nhưng cảnh tiên cũng chẳng có chút sinh khí nào, cái sinh khí hoạt động của nhân loại.

Tịch mịch !

Đối với tuổi trẻ, nguy hiểm không đáng sợ, điều đáng sợ nhất là tịch mịch.

Tịch mịch giết chết nhựa sống trong người, tịch mịch ràng buộc mọi linh động của thể xác lẫn tinh thần, thì cảnh tiên không hấp dẫn nổi Tiểu Linh Ngư.

Ở đây, dù khung cảnh có đẹp, đối với chàng, chỉ là một cảnh chết !

oOo Thiếu phụ quần xanh dịu giọng:

- Đã tìm ra phương pháp chi chưa ?

Tiểu Linh Ngư muốn cười lắm, song môi không nhích động nổi.

Tuy nhiên, đã là người hùng, thì chàng cần phải nói cứng cho an lòng người chàng có bốn phận cao cả chở che, chứ từng mà làm tuyệt vọng cát đằng thì còn cái thể thống gì ?

Chàng đáp:

- Phương pháp, tự nhiên là có ! Phải có mới được chứ !

Thiếu phụ quần xanh ve vuốt:

- Biết mà ! Người thì làm gì chẳng nghĩ ra được phương pháp ! Người ta chọn, phải có chỗ siêu việt chứ ! Người ta chọn, phải thừa khả năng đem lại an toàn cho ta chứ !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Nữ nhân có một khuyết điểm, hầu như tất cả đều có cái khuyết điểm đó, chẳng nàng nào tránh khỏi ! Khuyết điểm đó, là nói nhiều, nói quá nhiều, hay là ham nói cũng thế ! Bởi cái tánh ham nói đó mà thành ra nữ nhân chẳng sánh được với nam nhân, vĩnh viễn không sánh được với nam nhân ! Chứ phải chi người khép bốt nửa miệng thôi ta cũng đỡ khổ rồi, và có đỡ khổ thì ta mới nghĩ ra được phương pháp tuyệt diệu !

Thiếu phụ quần xanh ngoan ngoãn:

- Được ! Được ! Ta nín đây, ta câm đây, câm luôn cũng được, câm đến cái lúc thoát ly nơi này. Người bảo gì, ta cũng nghe !

Nàng đưa ánh mắt dịu hiền, nhìn chàng.

Tiểu Linh Ngư đứng lên, chấp tay sau lưng, bước quanh đáy hồ, độ sáu bảy vòng.

Đột nhiên, chàng hần học:

- Cái hồ quỷ này sao mà tịch mịch quá chừng ! Chẳng một tiếng động nhỏ. Còn người, sao người chẳng nói gì ? Nói một tiếng, hai tiếng, ba tiếng thôi, cũng phá tan tịch mịch, có phải đỡ khổ chẳng ?

Thiếu phụ quần xanh cau mày:

- Người đã bảo ta khép miệng, ta làm sao dám nói gì ?

Tiểu Linh Ngư giật mình:

- A ! A !

Chang lại bước quanh, độ sáu bảy vòng nữa, bỗng nhảy chơi chơi lên, rồi hét:

- Không xong ! Không xong !

Thiếu phụ quần xanh trở mắt:

- Cái chi không xong ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Nơi đây thiếu một thứ !

Thiếu phụ quần xanh lấy làm lạ:

- Thiếu một thứ ! Thiếu cái chi ?

Tiểu Linh Ngư hét:

- Người cũng chẳng biết nữa à ?

Thiếu phụ quần xanh bật cười:

- Biết cái gì ? Óc của ta sao bằng óc của người !

Tiểu Linh Ngư lộ vẻ khổ sở ra mặt:

- Óc của ta, thực ra chẳng linh lắm, đến bây giờ, ta mới nghĩ ra đó ! Bởi óc của ta chẳng linh, đến bây giờ ta mới nhớ đến Trần Kinh Hồng và Hiến Quả Thần Quân !

Họ Ở đâu ? Họ bay lên trời rồi à ?

Thiếu phụ quần xanh trở mắt:

- Họ.... thì.... họ đã chết rồi mà ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Chứ ai nói họ còn sống ? Rơi từ trên đó xuống đây, dù mình đồng vóc sắt cũng phải nát tan, huống hồ con người bằng xương bằng thịt ? Nhưng, xác của họ Ở đâu chứ ?

Ta đã đi khắp các chỗ quanh đây, ta chẳng thấy một mảnh vụn của xác họ ! Dù cho ác thú ăn xác của họ, cũng chẳng ăn nhanh chóng như vậy, hẳn phải còn lại một cái gì của họ chứ. Hà huống nơi đây làm gì có ác thú.

Thiếu phụ quần xanh biến sắc, kêu lên:

- Quả thật người chẳng thấy xác họ ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Chẳng có một mảnh da, một đốt xương, một sợi tóc ! Da, xương, thịt, cùng đến tóc, thú có ăn, cũng ăn những thứ đó chứ thú nào lại ăn y phục của họ ? Một mảnh vải cũng chẳng còn !

Chừng như chàng cũng chẳng tin là mình đã quan sát kỹ nên vừa thốt, chàng vừa bước quanh một vòng nữa, quan sát thật kỹ hơn.

Lần này thì có thiếu phụ quần xanh theo sát bên cạnh chàng.

Lòng hồ tuy rộng, song chẳng phải rộng bao la như thế giới, cả hai đi giáp một vòng nữa, họ lại nhìn trên cây, nhìn vào trong các bụi cỏ, họ khều khều những đồng lá khô, họ lại nhìn đến cả những bông cây nhỏ, những bông chuột chui không lọt họ cũng nhìn.

Chẳng có một tàn tích gì của Trầm Khinh Hồng và Hiến Quả Thần Quân.

Cả hai cùng nhìn nhau.

Tiểu Linh Ngư chột kêu lên kinh hãi:

- Quỷ ! Hẳn là nơi đây có quỷ !

Thiếu phụ quần xanh co rúm người lại, nhưng cố làm ra vẻ cam đảm, cười gượng:

- Quỷ ? Làm gì có quỷ ?

Tiểu Linh Ngư hừ nhẹ một tiếng:

- Không có quỷ, thì ai giấu xác của họ ? Dù cho họ không chết đi nữa, thì họ cũng còn ở đây, hà huống họ không thể không chết.

Thiếu phụ quần xanh lắc đầu:

- Sống sao được mà sống ? Họ chết là cái chắc !

Tiểu Linh Ngư lại hừ một tiếng lớn hơn:

- Họ chết hay sống, ta chẳng cần biết, điều ta muốn biết là họ Ở đâu ? Họ bay lên được à ? Xác họ di động được à ? Chẳng lẽ họ còn sống, dùng thuật ẩn thân, đưa chúng ta ? Chẳng lẽ nơi đây có thứ quỷ quái nuốt trọn được một con người ?

Thiếu phụ rung lên:

- Đừng nói nữa ! Ta van người ! Ta lạnh quá chừng, người nói mãi ta sẽ cóng người mà chết gấp ! Chưa bao giờ ta thấy sự kỳ quái như hôm nay.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Kỳ quái ! Đúng là kỳ quái ! Thật ta chẳng hiểu nổi !

Thiếu phụ giục:

- Đi ! Chúng ta đi khỏi nơi quỷ quái này đi, ở đây lâu hẵn ta chết mất !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Đi ? Đi đâu ? Làm sao đi ?

Thiếu phụ nhìn sửng chàng:

- Thì.... người đã chẳng nói là có phương pháp sao ?

Tiểu Linh Ngư thở dài, rồi nhếch nụ cười khổ:

- Ta chẳng có phương pháp gì cả. Hay ta chưa nghĩ ra một phương pháp nào cả.

Thiếu phụ quần xanh đấm bụng binh binh, rít lên:

- Nơi đây, tất cả những gì cũng đều là quỷ quái, hẵn ra cũng phải tìm được một cái gì cổ quái, giúp ta thoát ly chứ !

Tiểu Linh Ngư cũng đấm ngực bung bung, hét:

- Thông minh như ta, chẳng lẽ lại không tìm được một phương pháp cổ quái ?

Chàng nhìn thiếu phụ, đoạn bắt đầu đi vòng vòng theo lòng hồ. Nhưng cây vẫn là cây, cỏ vẫn là cỏ, cây và cỏ không biến thành một phương pháp nào cho chàng cả.

Bỗng chàng kêu lên:

- Nơi đây hẵn phải có người !

Thiếu phụ quần xanh gương tròn mắt:

- Người ? Làm gì có người ?

Tiểu Linh Ngư gọi:

- Lại đây, người nhìn thì biết.

Thiếu phụ bước đến gần chàng, chàng đưa tay chỉ xuống cỏ.

Thiếu phụ kêu lên:

- Cỏ là cỏ, chứ có gì lạ mà phải nhìn ? Bất quá, nó non, nó mượt, nó xanh tươi, mát mắt vậy thôi, lạ lùng chi đó mà nhìn !

Tiểu Linh Ngư thản nhiên:

- Thì cỏ chứ ta có nói gì ? Nhưng cỏ cũng có thứ tự nhiên mọc, cũng có thứ do người trồng chứ ? Cỏ, có thứ mọc tự nhiên, cũng có thứ được người cắt xén, đồng đều, không ngọn nào cao thấp hơn ngọn nào. Người xem đây, thứ cỏ này sao lại chỉnh tề thế ? Bởi cái sự chỉnh tề của cỏ, ta mới nghĩ đến bàn tay người, có bàn tay người là có người. Đúng vậy hay không ?

Thiếu phụ quần xanh sáng mắt lên:

- A ! Đúng ! Đúng lắm ! Ta phải nói, bộ Óc của người tinh vi lắm mà:

óc tinh vi, mắt phải tinh vi, người thấy được những cái mà ít ai thấy kịp như người ! Nơi đây có người ở là ta yên trí lắm rồi !

Liên theo đó, nàng cau mày, lẩm nhẩm:

- Có người ? Mà người ở đâu ?

Tiểu Linh Ngư cũng lẩm nhẩm:

- Ở.... Ở....

Chàng đảo mắt nhìn quanh.

Trước đó, cả hai nhìn quanh, bước quanh, chẳng biết mấy mươi lần. Bây giờ, chàng lại nhìn quanh, biết rõ là làm một việc vô ích, song vẫn làm.

Vô ích, là cái chắc, bởi nào có một bóng người !

Cổ quái !

Mà cái gì là cổ quái, thì còn ai hiểu được cái đó như thế nào ? Càng suy nghĩ, càng mê man, biết là mê man, vẫn không làm sao đừng suy nghĩ.

Thiếu phụ quần xanh thốt:

- Thực ta chẳng dám tưởng ! Nếu tưởng đến, là ta run người lên, run đến độ suýt đứt mạch máu !

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Người không phải tưởng gì cả. Do ta tưởng một mình ta tưởng thôi ! Người hoàn toàn nương tựa ta, tất cả những gì thuộc về an ninh của người, phải do ta tưởng ! Bồn phận của ta mà !

Nhưng, chàng tưởng được cái gì ?

Chàng tưởng tới, tưởng lui, tưởng mãi mà đầu nhức lên như búa bổ, vẫn chẳng tưởng được gì.

Aùnh sáng dần dần yếu, bóng tối dần dần đậm. Một ngày sắp tàn và đêm sắp xuống.

Nơi đây, đang lúc ban ngày, cả hai còn thấy sợ, sợ vu vơ, sợ không duyên cớ, hoảng hồ đêm xuống, bóng tối phủ trùm nhìn đâu cũng chẳng thấy chi !

Tiểu Linh Ngư không còn bước quanh nữa, có lẽ chàng cũng chẳng còn nghĩ quanh nữa.

Hiện tại, chàng nghe đói. Cơn đói vươn mình mãnh liệt, làm dao động dạ dày, bốc trào nước chua lên cổ, ra miệng.

Nơi đây, có gì để nhét được vào miệng, dồn đặc dạ dày ?

Chỉ có cỏ non, có lá, có một vài đóa hoa, vả lại đáy hồ sâu, đàn khỉ không xuống đến, thì làm gì lừa chúng để quăng trái cây cho mà dùng ?

Nếu không tìm được gấp một phương pháp thoát ly, thì cả hai sẽ đói mà chết gấp !

Tiểu Linh Ngư khẩn cấp ra mặt.

Chàng thường nói, trên đời này, chẳng có việc gì không thể làm được.

Nhưng bây giờ, chàng nhận ra, lời nói đó dường như sai lệch phần nào.

Bởi, cái việc trước mắt chàng, cảm như không thể nào làm được rồi đó. Cái việc thoát ly khỏi địa phương quỷ quái này !

Bằng phương pháp nào, chàng và thiếp phụ thoát ly ?

Bây giờ, chàng không dám nhìn thiếp phụ nữa ! Nhìn làm chi ? Bóng tùng không che chở cho giây cát đằng, thì có nhìn cũng chỉ chuốc thẹn thôi !

Nhìn làm chi, để rồi nàng lại nói là nàng chọn sai người, nàng tưởng gặp cây tùng, nhưng vớ phải cây vông đầy gai góc ?

Làm được việc cho nàng, nàng nâng chàng lên cao, cao tận mây xanh. Không làm được việc cho nàng, thì có chui xuống đất, nàng cũng móc chàng lên mà nhổ từng sợi tóc, cho hủ cái tức đã chọn lầm !

Sau cùng, chàng bảo:

- Ngủ ! Ngủ đi ! Ngủ cho khỏe, thức dậy rồi, hẳn có phương pháp !

Chàng lảm nhảm tiếp, song chỉ với chàng thôi:

- Nếu ngủ được một giấc dài, không bao giờ thức dậy, thì hay biết bao nhiêu !

Bống, thiếu phụ gọi:

- Lại đây ! Nhanh lên !

Tiểu Linh Ngư quay đầu lại, chẳng thấy nàng đâu, vội hỏi:

- Người ở đâu ? Người đã học được cái thuật ẩn thân của bọn Trầm Khinh Hồng, Hiến Quả Thần Quân à ?

Thiếu phụ quần xanh đáp:

- Ta ở đây ! Ở đây !

Tiếng gọi phát xuất từ phía hậu một thân cây.

Thân cây đó rất to, vỏ thô, lá xanh lại lạ kỳ, trước đó Tiểu Linh Ngư có lưu ý đến nó, song nhìn qua mấy lượt, chàng chẳng thấy chi đáng nghi ngờ.

Chàng chạy nhanh đến đó, thấy thiếu phụ đứng trầm ngâm, như đang van vái.

Bất quá, đôi mắt của nàng mở rộng hơn lúc thường thôi.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Người làm cái gì thế ? Đảo cáo Bồ Tát, cứu khổ cứu nạn ?

Thiếu phụ dục:

- Lại đây gấp, nhìn cái này !

Tiểu Linh Ngư rùn thấp xuống, nhìn vào chỗ tay nàng chỉ tay, hừ một tiếng, thốt:

- Có gì đâu ? Bất quá....

Bống, chàng kêu lên:

- Đúng ! Đúng rồi ! Có rồi !

Phần dưới của vỏ cây, không giống với phần trên, màu vỏ cây bên dưới khác hẳn màu vỏ cây bên trên.

Bên trên da cây thô, nhám, bên dưới da cây không nhám bóng lắm, song trơn hơn, như có bàn tay thường xoa xoa vào làm cho mòn đi phần hạt nhám.

Thiếu phụ thốt:

- Người xem, đúng là có kẻ thường xoa tay vào chỗ đó. Tại sao người ta mó vào !

Tự nhiên phải có lý do ! Chắc chắn là cây này có chứa một cơ quan. Cũng có thể, đây là một vụng cửa bí mật !

Tiểu Linh Ngư nở mặt, cười hì hì:

- Óc của người tinh vi lắm ! Mắt của người cũng tinh vi luôn !

Thiếu phụ nở mặt hơn chàng, cười tươi hơn chàng:

- Đa tạ người ! Đa tạ quá khen !

Tiểu Linh Ngư đưa tay gõ nhẹ vào phần trơn trơn đó, điểm một nụ cười, tươi hơn, chàng hỏi:

- Có ai ở nhà không ?

Hồi 28

Bầu Trời Trong Hồ

Tiểu Linh Ngư có cái tính kỳ lạ, bất cứ trong trường hợp nào cũng cười được, dù tử thần hiện trước, chàng cũng cười.

Chẳng những chính chàng cười, mà chàng còn chọc cười, sự việc gì cũng có thể giúp chàng tạo thành đầu đề để đùa với người chung quanh.

Chàng đùa, lắm lúc chẳng có dụng ý gì chân thật, bất quá do một thói quen mà thôi.

Và hiện tại vì thói quen đó, chàng muốn đùa với thân cây có hai thứ vỏ.

Chàng muốn biết nơi vỏ cây trơn trơn đó, bên trong có lõi hay bọng vậy thôi, chứ không quyết tâm tìm tòi.

Cho nên chàng mới cất tiếng hỏi.

Hỏi nơi thân cây làm gì có người ở trong đó mà đáp lời chàng?

Nào ngờ, lại có người hỏi đáp.

Sự hỏi đáp đó chẳng phải bằng lời, mà là bằng một cử động. Bởi phần trơn nơi vỏ cây, từ từ mở ra, sau khoảng vỏ cây là một khuôn cửa.

Phải có người, cửa mới mở chứ. Dù cửa mở bằng một cơ quan, cũng phải có người điều động cơ quan chứ?

Tiểu Linh Ngư giật bắn mình, nhảy trái về phía sau.

Thiếu phụ cũng sợ hãi như chàng, song lại sợ hơn chàng, sợ đến nhủn người, không xê dịch ra xa như chàng.

Nàng ngã phệch xuống tại chỗ.

Nhưng cửa mở ra, rồi thôi, chưa có một biến hóa hay một tiếng động nào tiếp nối liền.

Có cửa, tức nhiên lòng cây bộng.

Đêm đã xuống, bộng cây tối om om.

Tiểu Linh Ngư nhìn tròng nơi bộng cây, hỏi:

- Ai trong đó? Người hay quỷ? Dù người, dù quỷ, cũng phải ra đây cho ta trông thấy đi nào.

Không một tiếng động.

Tiểu Linh Ngư can đảm nắm chắc nơi tay, mạnh dạn bước trở lại bộng cây.

Chàng nắm cả hai tay, nắm chắc quá đầu ngón tay mất màu, biến sắc trắng nhợt, đôi mắt giương tròn, nhìn lom lom.

Thiếu phụ quần xanh run run giọng gọi:

- Đừng! Đừng bước tới gần. Biết đâu trong đó chẳng có sự lạ?

Tiểu Linh Ngư hét lớn, hét để lấy oai, dồn ép sự sợ hãi lắng xuống:

- Cái gì thì cái chứ, sợ sao? Chẳng có gì làm cho ta sợ cả, dù bên trong đó có quỷ, cũng mặc quỷ. Nếu đúng là có quỷ, quỷ đó chẳng lợi hại chút nào. Nếu lợi hại thì quỷ đã ra đây, chạm mặt với người rồi.

Thiếu phụ còn run:

- Người... người định chui vào đó?

Tiểu Linh Ngư thu người về phía hậu, song nói cứng:

- Vào chứ! Nhất định phải vào...

Chàng đặng hắng một tiếng, cao giọng hơn:

- Tự nhiên là phải vào. Không còn cách nào hơn. Ta phải tra cứu cho mình bạch.

Bỗng một mùi thơm từ trong bọng bay ra.

Mùi thơm mừng tượng mùi gà nướng có tầm đủ gia vị, loại gia vị đắt tiền.

Mùi thơm do mỡ rơi xuống than hồng, quyện theo các thứ gia vị, than bốc cháy, khói bay lên, khói tạt ra ngoài bọng cây.

Tiểu Linh Ngư phòng hai cánh mũi lên, hít hít.

Cái mùi sao mà dễ yêu quá chừng. Cái mùi đó đáng yêu hơn mùi thơm của làn da mỹ nhân.

Chàng vừa hít vừa nuốt nước bọt, dừng nuốt một chút, cao giọng thốt:

- Bên trong có người. Nhất định là có người. Bởi, khi nào quỷ lại ăn thịt gà nướng.

Quỷ ăn thịt gà là ăn sống, khi nào nướng cho chín mà ăn đâu? Vả lại quỷ đâu có biết cách nướng gà? Nhất định là người. Mà người chẳng có gì đáng sợ.

Chàng nói câu đó, dĩ nhiên hướng về thiếu phụ quần xanh, mà cũng mừng tượng tự nói với mình, nói để xoa dịu niềm sợ hãi, nói để tăng cường can đảm chưa mất hẳn.

Thiếu phụ còn run:

- Nếu người muốn vào... nhất định vào... thì phải cẩn thận nhé.

Tiểu Linh Ngư vẫn cất cao giọng, chàng cần cất cao giọng cho có can đảm, giả như chàng thốt khẽ quá, thì can đảm sẽ biến mất:

- Tự nhiên là ta phải cẩn thận. Vô luận làm việc gì, ta cũng cẩn thận như thường.

Chứ nếu chẳng vậy thì làm gì ta sống được đến ngày nay?

Nói cứng thế, chứ chàng chưa vào ngay.

Chàng vừa quăng hòn đá, liền có tiếng chạm vang lên.

Chàng thốt:

- Không sâu lắm.

Thiếu phụ bốt run ròi, dịu giọng tán:

- Khá lắm. Cẩn thận như vậy là được lắm.

Tiểu Linh Ngư ưỡn ngực, bảo:

- Người ở đây chờ ta. Ta vào đó xem sao.

Thiếu phụ run trở lại:

- Không... không được đâu. Người bảo ta ở đây, một mình ta, ta làm sao dám ở ?

Nếu ta sợ quá, chết đi thì sao? Ta đi theo người, phải để cho ta đi theo với mới được. Có người bên cạnh, ta chẳng sợ gì cả.

Tiểu Linh Ngư nhìn thoáng qua nàng, hừ một tiếng:

- Nữ nhân. Dù gì cũng là nữ nhân. Được rồi, muốn theo ta cứ theo. Nhưng nhớ là bám sát bên ta nhé, đừng có chạy loạn mà khốn đấy.

Thiếu phụ mừng rỡ:

- Người có lấy roi mà quát ta, ta cũng chẳng rời xa người.

Tiểu Linh Ngư thò một chân vào bụng, khoát khoát.

Chân chàng chẳng chạm vật chi cả, chân quơ giữa khoảng không.

- - OoOoo- - Bên trong là một cái bông, bông không sâu, song rất tối.

Thiếu phụ nép mình sát Tiểu Linh Ngư, giọng nàng run hơn lúc còn ở bên ngoài:

- Kỳ quái. Sao lại chẳng có người?

Tiểu Linh Ngư quả quyết:

- Có chứ sao không? Nhất định là có.

Thiếu phụ quần xanh hỏi:

- Nếu có người, thì người ở đâu ? Chỗ này có rộng rãi chi, người nắp kín thế nào được?

Bên dưới bông cây, chu vi độ năm thước, địa diện lại trống trải, chẳng có mô, chẳng có hố thì người nắp ở nơi nào?

Cả hai vận dụng nhãn lực nhìn quanh, bất quá họ nhìn một giây là bao quát cả địa diện.

Người đâu?

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Kỳ chưa! Cái mùi gà nướng đó, từ đâu bốc ra?

Thiếu phụ quần xanh tiếp:

- Rõ ràng là mùi thơm từ dưới này bốc lên trên đó mà.

Bỗng nơi chỗ họ đứng, đất sụp xuống.

Thiếu phụ rút mình gọn trong lòng Tiểu Linh Ngư, thốt không thành tiếng:

- Cái gì? Cái gì lạ vậy? Làm sao bây giờ? Chúng ta phải làm sao?

Tiểu Linh Ngư trợn mắt, gắt:

- Đừng có sợ. Sợ cái gì ? Gặp cái gì cũng sợ, khổ quá đi thôi. Đất có tụt xuống thì chúng ta cứ để nó tụt, xem cho biết có gì ở dưới đó.

Không để cho đất cứ tụt xuống thì họ phải làm gì ? Đúng là một câu nói thừa, nhưng lại làm cho thiếu phụ hơi yên tâm.

Đất cứ tụt, họ cứ xuống, xuống mãi.

Chung quanh họ, bóng tối quá dày, họ chẳng nhận định được cái gì cả.

Bất quá, họ có cái cảm giác là đang tụt giữa lòng một chiếc ống nhỏ mà dài.

Hay đúng hơn, họ Ở trong một chiếc ống, ống đó có thể di động hoặc lên, hoặc xuống.

Thiếu phụ nắm chặt tay Tiểu Linh Ngư, bàn tay của nàng lạnh quá, bàn tay giết người không run, bây giờ vừa lạnh vừa run, đủ biết niềm sợ hãi của nàng lên cao tột độ.

Bây giờ thì nàng trở lại một nữ nhân thông thường, một nữ nhân nhát gan, sợ chết.

Không ai tưởng nổi là thứ la sát, giết người không nháy mắt, lại cũng có lúc teo gan, vỡ mật.

Tiểu Linh Ngư cứ dùng một tiêu chuẩn mà giải thích sự sợ hãi của nàng.

Tiêu chuẩn đó, là nữ nhân. Nàng chỉ là một nữ nhân, không hơn không kém. Dù nàng là một anh thư, một nữ quái, chung quy cũng chỉ là một nữ nhân.

Cái ống tròn tròn đó tụt xuống một lúc, rồi dừng lại.

Ống dừng rồi, bóng tối cũng tan, một vầng sáng loè lên trước mắt Tiểu Linh Ngư.

Thiếu phụ lúc đó quá sợ, nhắm híp đôi mắt, còn trông thấy gì nữa ?

Trước mắt chàng, một khung cửa hiện ra, một thứ ánh sáng xanh xanh lan tràn, từ bên ngoài, lọt vào đây, họ nghe mùi gà nướng như trước, mùi đó bốc mạnh, nực nồng.

Tiểu Linh Ngư cong mình cho nhỏ lại, vọt nhanh qua cửa.

Bên ngoài ống tròn tròn, là một địa đạo, hai bên địa đạo là vách đá, có khắc đủ hình.

Nơi vách đá, có một chiếc đèn lồng, đèn đặt sâu trong vách.

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm:

- Kẻ nào đó, cũng là tay khá. Có khá mới thu dọn nơi đây rất tươm tất. Hẳn chủ nhân không phải là yêu quái rồi, song con người đó không khác yêu quái bao nhiêu.

Chàng quay đầu lại, định gọi thiếu phụ theo vào.

Bỗng, một tiếng rú thảm vang lên, thì ra khung cửa của chiếc ống đột nhiên đóng lại. Chiếc ống liền sau đó lại từ từ tụt xuống, mang luôn thiếu phụ quần xanh cùng theo xuống sâu.

Tiếng rú do thiếu phụ phát xuất từ trong lòng chiếc ống.

Nàng rú, rồi kêu lên thất thanh:

- Lửa... Cứu mạng... Lửa...

Tiểu Linh Ngư kinh hãi, đưa tay níu lại, song làm sao chàng níu cho nó ngừng được?

Chiếc ống không phải nhỏ, lại dài hầu như vô cùng tận, một chiếc ống được đặt trong lòng đá, hẳn phải bằng một chất loại chịu đựng được qua nhiều năm, và hiển nhiên nó phải bằng kim khí.

Một chiếc ống bằng kim khí cỡ đó, chàng làm sao níu cho nó dừng lại được?

Mà nó có dừng lại đi nữa thì cái khung cửa kia cũng bít lại rồi, khung cửa chỉ mở ra nơi lòng địa đạo, bên trên hay bên dưới, bên tả hay bên hữu, đều là vách núi, cửa mở làm sao được?

Cửa không mở được thì thiếu phụ vẫn bị nhốt như thường, như vậy chàng có níu cái ống dừng lại cũng chẳng giúp gì cho thiếu phụ. Bỗng cái ống đó, đột nhiên dừng lại.

Kỳ chưa. Tiểu Linh Ngư níu, nó không ngừng, chàng buông tay ra, nó ngừng.

Chùng như nó xuống không sâu lắm, bởi thiếu phụ kêu la còn văng vẳng đến tai chàng.

Nàng kêu la thất thanh:

- Lửa. Lửa đốt ta chết gấp bây giờ đây. Van cầu người! Cứu ta! Cứu ta với... Lửa...

Tiểu Linh Ngư quỳnh quáng, chợt thấy đầu trên của ống đồng.

Chàng vung tay đập ầm ầm, chàng dùng chân dậm, nhưng chàng đâu có thần lực phá vỡ một đầu ống đồng rất dày và rất rắn?

Thiếu phụ bên dưới vẫn kêu, vẫn gào, có điều âm thanh của nàng càng phút càng nhỏ dần, càng yếu dần.

Chàng nghe câu nói cuối của nàng, văng vẳng chứ không rõ lắm:

- Ta chịu hết nổi rồi... Làm sao cho ta chết gấp đi.. Sớm một giây, đỡ khổ một phần... Ta van người...

Tiếng kêu la ngưng bật sau câu nói đó.

Tịch tịch. Bên dưới cũng như bên trên. Người bên trên còn sống đây, người bên dưới có lẽ chết cháy.

Chết hay sống, vẫn tịch tịch như nhau.

Dù nàng ác độc, dù nàng chẳng liên quan mấy may với chàng, cái chết của nàng cũng làm cho chàng bùi ngùi phần nào.

Chàng hối hận vì chẳng cứu nổi nàng. Bởi, nàng đã nói là giao trọn linh hồn và thể xác cho chàng, thế mà chàng không đem lại an toàn cho nàng được.

Như vậy là nàng chọn làm người. Như vậy là chàng chưa đáng mặt anh hùng.

Chàng nghe mắt ươn ướt.

Bỗng chàng kêu to:

- Người nghe đây! Vô luận người là ai, người cũng nghe đây, từ từ mà nghe. Người không dọa nổi ta đâu. Người không giết được ta đâu! Ta nhất định giết người! Ta giết người thì có.

Không một tiếng đáp.

Nơi đây có người chẳng? Không người, tự nhiên chẳng có một tiếng đáp. Không người, không có tiếng đáp là chẳng ai quan tâm đến chàng.

Tiểu Linh Ngư nghiêng răng, từ từ bước tới.

- - OoOoo- - Địa đạo không dài, tận đầu địa đạo có một phiến cửa, trên cửa có khắc chạm hình người, hình vật, hoa và cỏ.

Kiến tạo địa đạo này, chủ nhân hao phí bao nhiêu nhân tài nhân lực?

Kiến tạo ngay trong lòng núi sâu, chấp nhận một sự hoang phí như thế, chủ nhân có dụng ý gì?

Chủ nhân là người có đủ lý trí hay là một quái vật?

Cửa không có then gài, không có khóa, Tiểu Linh Ngư đưa tay đẩy nhẹ, cửa mở liền.

Mở cửa để vào trong? Vào trong để làm gì?

Tiểu Linh Ngư không hiểu tại sao chàng lại bạo gan đến thế. Hầu như chàng có cảm tưởng là có lỗi trước mặt thì cứ đi, chẳng có cái gì làm cho chàng chết được.

Chàng nghĩ, giả như chàng đến cái số chết thì chàng đã chết vì lửa với thiếu phụ quần xanh rồi, chàng chỉ dằn dà lại một phút là cái ống đồng mang chàng cùng thiếu phụ xuống sâu hơn, để cho lửa đốt.

Chàng lại có cảm tưởng là chủ nhân địa phương này không có ý giết chàng.

Nếu cái cảm tưởng đó thành sự thật, chàng cũng chẳng hiểu tại sao chủ nhân không có ý giết chàng.

Bây giờ, chàng chẳng cần vận dụng trí óc như lúc chưa đến đây. Chàng dùng mắt mà quan sát.

Phía trong cửa là một gian sảnh đường. Địa đạo có chạm trổ tinh kỳ, phô rõ cái vẽ hoa lệ, thì sảnh đường cũng hoa lệ, cho đúng với luật cân xứng.

Dưới chân núi sâu, mà có một gian sảnh đường hoa lệ như thế này thật là một điều không ai tưởng tượng nổi.

Sảnh đường này, chẳng khác những khách sảnh trên thế gian, bất quá, không có một khung cửa sổ nào.

Làm sao đặt cửa sổ được, bởi nó nằm giữa lòng núi, ngoài khoảng không gian nó chiếm, chung quanh là đá khối, đặt cửa sổ làm gì?

Sảnh đường hoa lệ, cách bày trí, vật trang trí, cũng hoa lệ vô cùng.

Nhưng trong sảnh đường, vẫn chẳng có người.

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm:

- Chủ nhân địa phương này hẳn là một quái vật. Nhưng lại là một quái vật biết hưởng thụ. Y tìm mọi cách, hiến tạo một cơ sở như thế này, tuy có làm cho người ta sợ hãi, song y cũng khổ trí không ít.

Bỗng có tiếng cười đâu đây vang lên tiếp theo là một câu nói:

- Không ngờ các hạ là tri kỷ của chủ nhân nơi đây.

Âm thanh đó, đúng là của một nam nhân nơi đây, nhưng buông ra chậm chậm hòa dịu, cái cung cách lại là một nữ nhân.

Tiểu Linh Ngư quay nhanh mình, nhìn về hướng phát ra tiếng cười, câu nói.

Chàng chẳng thấy một bóng người.

Chàng hét lớn:

- Ai? Người là ai? Ở đâu?

Giọng nói đó đáp:

- Ta ở đây! Người không thấy ta đâu, còn ta thì thấy người rất rõ.

Tiểu Linh Ngư không thấy người, song lại thấy một vòng cửa.

Không chậm trễ, chàng bước mau về vọng cửa đó, đẩy mạnh, phiến cửa mở ra, bên trong cửa, cũng là một gian sảnh đường.

Giữa sảnh đường có một chiếc bàn, trên bàn có một đĩa màu xanh, mùi thơm hấp dẫn Tiểu Linh Ngư bốc từ chiếc đĩa đó.

Trong đĩa, quả nhiên có một con gà nướng, màu vàng óng ánh.

Tiểu Linh Ngư giương tròn mắt nhìn.

Giọng nói vừa rồi tiếp tục:

- Giang Linh Ngư. Con gà đó mềm thịt lắm, ta chuẩn bị cho người đấy.

Tiểu Linh Ngư giật mình, cao giọng hỏi:

- Người... sao người biết được họ tên ta?

Người nào đó, mỉm cười:

- Chủ nhân nơi đây biết tất cả các việc trên đời. Nếu biết họ tên người thì cũng là một sự tự nhiên, chẳng có gì lạ cả.

Tiểu Linh Ngư lại hét:

- Người là ai? Các người là những ai?

Người đó hỏi lại:

- Làm sao người biết bọn ta là người?

Tiểu Linh Ngư lại giật mình, lùi nhanh hai bước:

- Thực sự, các người muốn làm gì ta?

Người đó từ từ đáp:

- Làm chi người? Cái gan của người to lắm đó, ngang nhiên dám vào nơi này.

Song, nếu người can đảm hơn, thì cứ ăn con gà nướng đó. Người có dám ăn không?

Tiểu Linh Ngư trừng mắt nhìn con gà.

Ngon thật. Ngon không tưởng nổi. Gà mập, tự nhiên là béo, gà thơm, tự nhiên gia vị rất vừa, gà căng, hẳn nhiên là nướng rất khéo.

Con gà hấp dẫn quá chừng. Càng hấp dẫn hơn là Tiểu Linh Ngư đang đói.

Ăn nó rồi ra sao ? Chết ? Hôn mê ? Hay phát điên ?

Nếu chàng không ăn rồi sao ?

Bỗng, chàng bật cười ha hả:

- Người cho rằng ta không dám ăn?

Chàng bước tới chụp con gà cắn, nhai ngấu nghiến, thoáng cái hết sạch, một vài đốt xương vụn, nhai không nổi, chàng quăng ngay trên nền.

Người đó tán:

- Khá lắm. Đáng ngợi lắm. Cái gan của người to đấy.

Tiểu Linh Ngư lau tay vào quần, đoạn cười vang:

- Ta sợ gì mà gan với chẳng gan ? Dù các người không là người, dù con gà đó có tẩm độc, cũng chẳng quan hệ gì đến ta. Các người là quỷ, ta ăn gà rồi, trúng độc mà chết, ta sẽ thành quỷ, như vậy càng thích thú chứ có sao đâu? Còn như các người là người, thì muốn giết ta, các người có nhiều phương cách, hà tất phải bày cái trò tẩm độc gà, nướng gà, vừa mất nhiều thì giờ, vừa hoang phí một món ăn, không kể là các người nhọc trí nghĩ ra phương cách.

Nói thì cứng, nghe cũng có lý, song chàng chẳng khỏi sợ hãi.

Chàng nghĩ, đối phương phải là tay lợi hại lắm, bởi chàng chưa biết y là ai nên chẳng làm sao đoán được dụng ý của y.

Chàng tự hỏi, tại sao người đó lại biết họ tên chàng.

Sự sợ này, chẳng giống với sự sợ lúc chàng theo thiếp phụ xuống sâu.

Chàng cũng chẳng biết tại sao nó không giống, bất quá chàng chỉ cảm thấy nó khác vậy thôi.

Người đó hỏi:

- Người cho rằng con gà đó tẩm độc?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Thế ra nó không có độc.

Người đó hỏi tiếp:

- Tại sao người biết nó không có độc?

Tiểu Linh Ngư cười lớn hơn:

- Thế là nó có độc.

Người đó tiếp:

- Người hẳn cũng biết là trên thế gian, có những người thích làm phiền nhiều cho kẻ khác chứ?

Tiểu Linh Ngư hơi chùn dạ:

- Biết chứ! Thiếu chi người thích gây phiền lụy cho kẻ khác? Ta làm...

Câu nói chưa buông dứt, chàng ngã xuống liền.

- - OoOoo- - Nhưng Tiểu Linh Ngư không chết.

Người như chàng, chết làm sao được?

Khi tỉnh lại, chàng cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không còn một điểm khí lực nào.

Quanh chàng bóng tối phủ dày, lại chẳng có một tiếng động nhỏ.

Chàng không còn suy tưởng gì nữa, gặp cảnh này, có suy tưởng cũng chẳng hiểu được gì, càng suy tưởng thì càng làm cho đau đầu nhức óc thôi, chẳng ích lợi gì cả.

Cuối cùng rồi cũng có tiếng động. Chính người đó cất tiếng gọi chàng, âm thanh vẫn dịu, vẫn chậm:

- Giang Linh Ngư. Người tỉnh lại rồi phải không?

Tiểu Linh Ngư buông cọc lốc:

- Ủ!

Người đó hỏi tiếp:

- Bây giờ người có biết là còn sống hay đã chết rồi chẳng? Người còn là người hay đã thành quỷ rồi chẳng?

Tiểu Linh Ngư vẫn gọn:

- Chẳng biết được.

Người đó tiếp:

- Người có biết là hiện tại người đang ở đâu chẳng?

Tiểu Linh Ngư vẫn gọn như thường:

- Chẳng biết được.

Người đó lại tiếp:

- Người có biết là bọn ta sẽ làm chi người chẳng?

Tiểu Linh Ngư cũng đáp như trước:

- Chẳng biết được.

Người đó cứ tiếp:

- Thế người biết cái gì?

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Ta chẳng biết gì cả.

Người đó bật cười sảng sặc:

- Thế ra người chẳng biết gì cả. Vậy là hay, vô cùng hay. Một người thừa nhận là mình chẳng biết gì cả như vậy mới thông minh.

Tiểu Linh Ngư không đáp, bởi chàng biết nói cái gì bây giờ?

Người đó lại cất tiếng:

- Bây giờ người nên mở sẵn đôi mắt cho thật to rồi chờ xem.

Bỗng đèn bốn phía cháy lên, tỏa ánh sáng rực rỡ.

Tiểu Linh Ngư nhận ra đang nằm tại chỗ chàng ngã xuống, chung quanh chàng có bảy tám chiếc ghế, trên mỗi ghế có một người ngồi.

Bảy tám người đó vận áo dài, rộng khổ, bằng loại lụa rất mềm, không ai ngoài hai mươi tuổi, người nào cũng có vẻ thanh tú.

Họ đều là nam nhân, nhưng lại dịu dàng như nữ nhân, họ ngồi đó với cái dáng lười lười, họ nhìn chàng, điểm một nụ cười, cái nhìn cũng lười mà nụ cười cũng lười luôn.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Các người là chủ nhân?

Những người đó đồng loạt lắc đầu.

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Các người không phải là chủ nhân?

Những người đó đồng loạt gật đầu.

Họ mừng tượng có khí mà không lực, có thịt mà không xương, họ còn sống nhưng chẳng khác nào đã chết rồi.

Tiểu Linh Ngư hét lên:

- Thế chủ nhân các người là ai? Sao hấn không ra mặt đối thoại với ta. Nếu hấn cũng như các người, sống không ra sống, chết không ra chết, nam chẳng phải nam, nữ chẳng phải nữ thì thật là chán quá.

Những người đó không giận, trái lại họ cười hì hì.

Rồi một người thốt:

- Người đừng cười bọn ta, ba tháng nữa, người sẽ giống như bọn ta hôm nay.

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Thật vậy à?

Người ấy mỉm cười:

- Người không tin? Dù người có là mình đồng xương sắt, cũng chẳng chịu đựng nổi với nàng.

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Nàng? Nàng là ai?

Người ấy đáp:

- Nàng là nữ vương của bọn ta.

Tiểu Linh Ngư mở mắt to hơn:

- Nữ vương? Ai là nữ vương?

Một tràng cười trong trẻo vang lên, tiếp theo là một giọng nói cũng trong trẻo, đáp lời chàng:

- Ta là nữ vương của địa phương này đây.

Âm thanh nghe quen thuộc quá chừng.

Tiểu Linh Ngư quay đầu lại, thấy nàng ngay.

Nàng, là thiếu phụ quần xanh, bạn đồng hành của chàng từ thượng tầng đến cái hạ giới này, nàng vừa bị lửa đốt chết.

Tiểu Linh Ngư sững sờ, đôi mắt mở trừng trừng.

Hồi 29

Đảo Diên Tất Cả

Thiếu phụ quần xanh bật cười khanh khách:

- Này, người đệ nhất thông minh trong thiên hạ, có đúng là trên đời không một ai lừa nổi người chăng ?

Tiểu Linh Ngư nhìn nàng.

Nhìn kinh dị ? Nhìn thần phục ? Nhìn căm hờn ?

Chàng nhìn nàng một lúc lâu, từ từ thốt:

- Thảo nào mà hai xác chết kia lại chẳng biến mất. Thảo nào mà người chẳng tìm ra lối vào động quỷ này. Cái lối ở ngay thân cây và chính ta đã quan sát thân cây hơn mười lượt. Thì ra, người là chủ nhân của cái thế giới quỷ này. Ta nhìn nhận người thành công. Ta nhìn nhận trên đời, chỉ có mỗi một người lừa nổi ta.

Thiếu phụ quần xanh mỉm cười:

- Phục chưa ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Phục. Ta đã nói, người lừa chết người, song chẳng tội vạ gì phải đền mạng. Ta đã nói, người là một nữ quái. Nữ quái thì lừa được ta là cái chắc. Có điều ta không tưởng là nữ quái từ dưới đất chui lên.

Thiếu phụ quần xanh uốn ẹo thân hình, xoay một vòng rồi hỏi:

- Người xem cung điện của ta như thế nào ?

Tiểu Linh Ngư gật gật đầu:

- Khá ! Khá lắm !

Thiếu phụ quần xanh đảo ánh thu ba:

- Người xem, các cung phi của ta như thế nào ?

Tiểu Linh Ngư trừng mắt, trong ánh mắt, niềm kinh hãi hiện rõ:

- Cung phi ? Người nói... họ là cung phi của người ?

Thiếu phụ quần xanh cười hì hì:

- Nam, có năm thê bảy thiếp, nữ sao lại chẳng thể có chồng nhỏ, chồng to ?

Tiểu Linh Ngư nhếch nụ cười khổ:

- Có thể... Có thể...

Bống chàng kêu lên:

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ người... định... dùng ta như họ ? Người muốn ta thành một cung phi như những người đó ?

Thiếu phụ quần xanh lắc đầu:

- Không đúng.

Tiểu Linh Ngư thở phào.

Nhưng thiếu phụ tiếp luôn:

- Người phải là hoàng hậu của ta.

Tiểu Linh Ngư sững sờ.

Chẳng rõ nghĩ sao, đột nhiên chàng bật cười vang, cười không cần thở, bình sinh chàng chưa lần nào cười quá độ như vậy.

Thiếu phụ điềm nhiên hỏi:

- Người thích làm hoàng hậu ?

Tiểu Linh Ngư vẫn còn cười:

- Thích chứ. Thích không tưởng nổi. Người có biết tại sao không ? Ta có thể tưởng tượng bất cứ sự việc gì, song chẳng khi nào ta tưởng tượng một ngày nào đó, ta sẽ trở thành hoàng hậu. Bây giờ, cái điều ta không tưởng nổi, lại đến với ta.

Thiếu phụ quần xanh cau mày:

- Nói thế là người không bằng lòng ?

Tiểu Linh Ngư trợn mắt:

- Sao ta lại không bằng lòng ? Trên thế gian này, từ ngàn xưa, chí ngàn sau, trước có nam nhân nào làm hoàng hậu ? Từ ngàn trước, đến ngàn sau, chỉ có mỗi một mình ta, duy nhất một mình ta. Không thích sao được chứ ?

Bỗng chàng nhảy phóc trên bàn, ngồi chễm chệ, cao giọng quát:

- Cái lũ tiện nữ kia, sao chẳng đến bái kiến tân hoàng hậu ? Các người muốn ta ra lệnh móc mắt hết phải không ?

Các thiếu niên kia, cùng đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng rồi cũng đứng lên, cùng bước tới.

Tiểu Linh Ngư khoác tay:

- Nói thế chứ ta chẳng cần làm đại lễ, mỗi nàng cúi đầu ba lượt là đủ rồi.

Các nàng nam nhân đó lại đưa mắt sang thiếu phụ.

Thiếu phụ luôn luôn cười tươi, luôn luôn gật đầu. Các nàng đực đó tự nhiên là không dám trái lệnh.

Tất cả đều hướng về Tiểu Linh Ngư, cùng gật chiếc đầu ba lượt.

Tiểu Linh Ngư bảo:

- Chào xong, lui ra ngoài, để yên cho ta cùng hoàng thượng uống rượu. Nên nhớ là cung phi không được tranh giành tình yêu với hoàng hậu đấy nhé. Hoàng hậu mà nổi ghen lên, là các người có bao nhiêu đầu cũng rơi một lúc đấy nhé.

Các thiếu niên đó có cảm tưởng là hôm nay gặp quý.

Không hẹn mà đồng, tất cả cùng bước ra ngoài.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay cười lớn:

- Hay ! Hay vô cùng ! Làm hoàng hậu cũng sướng quá chứ.

Thiếu phụ cười đến gập mình lại, cười một lúc rồi thốt:

- Tiểu quý thể mà có nhiều ý tứ khá. Ta ở đây hơn mười năm rồi, chưa có lúc nào ta thấy lòng vui nhộn như hôm nay.

Tiểu Linh Ngư cũng cười:

- Từ nay, nữ vương sẽ có dịp vui nhộn hàng ngày, vui đến có thể chết được.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Người có tài làm mê người đến chết được mà không đền mạng, thì ta cũng có cách làm mê chết người.

Thiếu phụ vụt ngưng cười, gương to đôi mắt, hỏi:

- Làm sao người biết tên ta ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Chẳng những ta biết người là Tiêu Mê Mê, ngoại hiệu Mê Tử Nhân Bất Bồi Mạng, mà ta còn hiểu người là một trong số Thập Đại Ác Nhân, tuy người có vẻ còn non, còn duyên dáng lắm, song ít nhất người cũng có đến bốn năm mươi tuổi rồi.

Nhưng người yên trí, ta không chê người già đâu, ta biết, gừng càng già càng cay, gái càng già càng trữ tình, càng nặng ân ái. Ta thích cái hạng gái già hơn là cái thứ non hơ hớ.

Chàng bắn ra một tràng liên châu pháo, thiếu phụ quần xanh sững sờ.

Tiểu Linh Ngư giục:

- Sao đứng mãi đó ? Một phút quý hơn ngàn vàng, ai nỡ bỏ qua ? Lại đây, lại cùng hoàng hậu, chúng ta yêu nhau đi. Yêu nồng, yêu nhiệt, yêu gấp, yêu cuồng, thời gian không dừng lại chờ ta đâu. Lại đây nào.

Thiếu phụ quần xanh nhìn sững chàng một lúc nửa, đoạn thốt:

- Người chỉ nói sai một điều.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- A ?

Thiếu phụ tiếp:

- Năm nay, ta chỉ mới có ba mươi bảy tuổi.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ba mươi bảy, hay chỉ là mười bảy, cũng chẳng quan hệ gì. Ta biết từ lúc trong bụng mẹ chui ra mà góp mặt với đời, ta đừng khi nào nói chuyện tuổi tác với nữ nhân.

Thiếu phụ hừ một tiếng:

- Bất cứ về chuyện gì, người có nói sai cũng chẳng sao, nhưng cái tuổi của nữ nhân mà người nói sai, lại sai nhiều, là một điều khó tha thứ.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Thế là người công nhận ta không nói sai về những chuyện khác ?

Thiếu phụ lắc đầu:

- Không sai. Chính ta là Tiêu Mê Mê.

Nàng từ từ bước tới cạnh Tiểu Linh Ngư, từ từ đặt tay lên vai chàng, từ từ nhếch nụ cười duyên:

- Nhưng... làm sao người biết được ?

Bàn tay đẹp, lại xoa dịu, giọng nói dịu, nụ cười duyên, tất cả hợp thành một sức hút, hút trọn tâm hồn người bị chạm.

Nhưng cái ôn nhu của nàng, có ẩn chứa một sát cơ, sát cơ nơi nụ cười, sát cơ nơi ánh mắt, cái sát cơ đó quá rõ, song người ta bị vẻ hấp dẫn của nàng làm mất cả thần trí, nên chẳng còn nhận định gì được.

Tiểu Linh Ngư không bị vẻ quyến rũ đó thu hút, chàng vẫn thấy rõ như thường.

Thấy rõ, mà chàng cứ giả vờ như chẳng biết chi hết, chàng cười hi hi, hỏi:

- Ta biết người là ai, còn người có biết ta là ai chẳng ?

Tiêu Mê Mê đảo ánh thu ba:

- Người là ai ?

Tiểu Linh Ngư buông gọn:

- Nếu Thập Đại Ác Nhân có một bằng hữu, thì bằng hữu đó là ta.

Tiêu Mê Mê tròn mắt:

- Người ? Người dám xưng là bằng hữu của Thập Đại Ác Nhân ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Chẳng lẽ người cho ta là một người tốt ?

Tiêu Mê Mê bừ môi:

- Người mà là người tốt thế nào được ? Song người còn nhỏ quá, nhỏ như vậy thì làm sao trở thành một ác nhân ? Không, người chưa đúng tuổi làm ác nhân. Cái tư cách ác nhân dù sao cũng còn do điều kiện tuổi tác mà thành. Bất quá, người là một tiểu quỷ, do một lão quỷ nào đó sai phái đi hành động. Đúng vậy không nào ? Nếu không đúng thì làm sao người biết được ta ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Người nhắc đến lão yêu quái. Thực ra thì ta cũng có biết mấy lão yêu quái.

Tiêu Mê Mê gằn giọng:

- Mấy lão ? Người kể ta nghe.

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt, đột nhiên bật cười ha hả:

- Tăng nhân, từ bao giờ, không hề gằn yêu quái, gằn yêu quái là phải giết chết.

Người có giết, cũng phải cẩn thận, nếu không thì thịt chẳng tươi ngon. Nơi Cửu U, quỷ đói càng ngày càng nhiều, thịt dù không ngon, quỷ đói cũng không chê. Người, đúng là con quỷ khuyết đức.

Chàng nói vợ vẫn, quàng xiên, chẳng câu nào dính dáng với câu nào, chẳng câu nào có ý nghĩa rõ rệt, nhưng những câu nói của chàng bao quát cả bọn Cáp Cáp Nhi, Huyết Thủ Đồ Sát, Bất Ngặt Nhân Đầu Lý Đại Chủ, Bán Nhân Bán Quỷ Âm Cửu U, Bất Nam Bất Nữ Đồ Kiêu Kiêu. Chẳng những chàng bao hàm cả năm người trong mấy câu nói, mà khi câu nói ám chỉ về người nào, chàng lại dùng âm thanh của người đó, y hệt.

Chính đó là đặc điểm của chàng.

Tiêu Mê Mê mở to mắt, nhưng lại cười tít:

- Tiểu quý. Người quen với bọn họ à ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Người cứ suy ra mà hiểu.

Tiêu Mê Mê tiếp:

- Hẳn là người có quen. Nếu không thì làm sao người học giọng nói của họ đúng y được ? Nhưng với cái tuổi đó, làm sao người lại quen được bọn lão quái vật ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Ta sống trong Ác Nhân Cốc ngay từ lúc mới chào đời.

Tiêu Mê Mê buông tay rời vai chàng, rồi hai tay đập lại vỗ bôm bốp, rồi cười vang:

- Thảo nào mà người chẳng là một tiểu yêu quái. Thì ra chính bọn lão yêu quái tạo thành cho người.

Nàng hỏi:

- Họ có thường nhắc nhở đến ta chẳng ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Có.

Tiêu Mê Mê chớp mắt:

- Họ nói làm sao ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Họ bảo ta, khi nào gặp người, ta phải hết sức cẩn thận, đừng để người làm mê chết cả những người thân, như ông bà, cha mẹ, anh

chị em, họ hàng nội ngoại, người thấy người là làm mê chết người, bất chấp người đó là ai.

Tiêu Mê Mê bật cười khanh khách:

- Rồi người có tin những lời quỷ quái của họ chẳng ?

Tiểu Linh Ngư không đáp ngay câu hỏi, chỉ thốt:

- Gần được một người như người, dù có bị mê chết, ta cũng cam tâm tình nguyện.

Tiêu Mê Mê thích chí quá chùng:

- Tiểu quỷ đừng lo, ta sẽ không làm mê chết người đâu. Ngược lại, ta thích bị người làm mê chết ta.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Bây giờ, người có thể mời ta uống rượu chưa ?

Mang rượu vào là một cậu bé, suýt soát tuổi của Tiểu Linh Ngư.

Tiểu tử đó, có gương mặt sáng sủa, đôi mắt trong xanh nhưng phải cái là nước da quá vàng, chùng như tất cả những bộ phận của hắn không nở ngay đồng đều, đúng đà lên của tuổi. Do đó, thân vóc hắn thun lại, song thần khí to, sánh với thần khí của Tiểu Linh Ngư, chùng như có phần to hơn.

Hắn rút cổ, gù lưng, hai tay bưng mâm, tay run run cơ hồ buông rơi.

Song hắn không lo sợ vấp ngã, hoặc rơi mâm, đôi mắt của hắn dán vào bộ ngực của Tiêu Mê Mê, dán len lén vậy thôi.

Tiêu Mê Mê mắng yêu:

- Tiểu sắc quỷ, nhìn chi mà kỹ thế ?

Tiểu tử đỏ mặt, cúi đầu, áp ứng:

- Đâu có... đâu có nhìn gì đâu...

Tiêu Mê Mê mỉm cười:

- Muốn ôm ta phải không ? Muốn sờ vào chỗ đó phải không ?

Tiểu tử đỏ mặt hơn, không đáp.

Tiêu Mê Mê tiếp:

- Lại đây. Muốn làm gì cứ lại gần đây, nhút nhát như vậy, mong chi được việc ?

Ta cho phép đó, ôm ấp gì cứ làm.

Tiểu tử đặt vội chiếc mâm xuống bàn, quàng tay ôm nàng liền.

Bỗng Tiêu Mê Mê hoành tay, tát mạnh vào mặt hắn, kêu một tiếng bốp.

Hắn ngã nhào xuống lăn tròn.

Tiêu Mê Mê hét:

- Tiểu sắc quỷ đáng ghét. Miệng thú như thịt sinh. Muốn gì cũng phải súc miệng, rửa mặt chứ ? Mang cái ống phóng kè vào miệng ta, ai mà chịu nổi ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu.

Bỗng chàng phát hiện ra, sát khí bốc mạnh nơi mắt gã, nơi mặt gã.

Nhất là đôi mắt của hắn thì lại đáng khiếp.

Nhưng, đứng lên rồi, thì hắn là con người đáng thương hại nhất, một con người tuân phục, ngoan ngoãn nhất, hắn cúi đầu, đỏ mặt, rồi từ từ quay mình bước đi.

Hắn bước rất khó khăn.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Một cung phi nữa của người phải không ?

Tiêu Mê Mê hỏi lại:

- Người ghen ?

Tiểu Linh Ngư xì một tiếng:

- Ghen với một đứa bé con ?

Tiêu Mê Mê hừ một tiếng:

- Đừng thấy hắn nhỏ mà khinh khi. Hắn là con người bại hoại nhất trần đời đó.

Hắn sành việc hơn một kẻ ba mươi tuổi đó.

Nàng hơi đỏ mặt một chút, tiếp:

- Không biết chừng, tiểu sắc quỷ còn linh lợi hơn người mấy bậc.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Chắc là không thể như vậy được. Bởi, nếu có một kẻ hơn ta thì họa chẳng kẻ đó chưa sanh ra, chứ hiện tại trên đời, chẳng có ai bại hoại hơn ta. Ta thương hại hắn, có lẽ hắn bị người hành hạ cực độ, nên mới ra thân thể đó.

Tiêu Mê Mê lạnh lùng:

- Ta quyết hành hạ hắn, hành hạ đến khi hắn chết đi, chẳng lợi cho hắn một phút nào.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Tại sao người oán hận hắn đến thế ? Dù sao thì hắn cũng còn nhỏ quá. Bất quá, hắn vừa vượt khỏi cái tuổi bé con.

Tiêu Mê Mê trầm giọng:

- Hấn còn nhỏ nhưng cha hấn đâu phải nhỏ ? Hừ ! Ta dám chắc dưới gầm trời chẳng có ai tàn độc như cha hấn. Một con người gian hiểm như cha hấn, đứng là ngàn trước không, ngàn sau cũng không luôn.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- A ? Phụ thân hấn tàn độc lắm ? Có hơn cả Âm Cửu U chẳng ? Có hơn cả Lý Đại Chủ chẳng ?

Tiêu Mê Mê hừ một tiếng:

- Âm Cửu U tuy gian hiểm, Lý Đại Chủ tuy tàn độc, song cái hiểm cái tàn độc của cả hai lộ liễu, ai trông thấy họ cũng biết liền, chứ còn cha hấn thì đừng ai tìm được một điểm nhỏ nơi lão ấy, chứng tỏ lão là con người bại hoại nhất trần đời. Mĩa mai hơn nữa, là người đời lại ca tụng lão ấy là một bậc đại hiệp. Một đại hiệp đáng làm gương mẫu trong võ lâm.

Tiểu Linh Ngư đảo đôi tròng mắt một vòng tròn cười nhẹ:

- Đến người mà cũng phê bình lão ấy là bại hoại, thì hẳn lão quỷ ấy phải là tay bại hoại thượng hạng.

Lời nói ra, thì như vậy, song cái ý của chàng lại nghĩ khác.

Chàng nghĩ :

"Người cho lão ấy là bại hoại, còn lão lại tin mình là người tốt. Thói thường là thế, có bao giờ ai tự nhận mình là bại hoại và chung quy chỉ đổ xấu cho nhau".

Chàng cố ý không hỏi tên họ phụ thân của tiểu tử là chi, dù chàng cũng muốn biết.

Chàng không hỏi, Tiêu Mê Mê cũng chẳng nói làm gì.

Tiểu tử đó trở ra, mang thêm vật thực.

Bống Tiểu Linh Ngự kêu lên:

- Trước khi uống rượu, ta cần phải dọn sạch cái bụng mới được, bụng trống, uống rượu mới thích thú.

Tiêu Mê Mê gật đầu:

- Cứ tự tiện.

Tiểu Linh Ngự lại tiếp:

- Hoàng hậu làm gì, cũng phải có một phi tần kế bên giúp đỡ.

Chàng nắm tay tiểu tử, bảo:

- Đi theo ta. Người dẫn ta đi, đúng hơn.

Tiêu Mê Mê cười nhẹ, đùa:

- Cẩn thận nhé, rơi xuống đó rồi, no lên mà thành không ăn uống được nữa đấy nhé.

Tiểu tử rút cổ, cúi đầu đi trước.

Tiểu Linh Ngự theo sau, nhìn hẩn, suy nghĩ một điều gì.

Khu địa cung này được kiến tạo hết sức tinh kỳ, chủ nhân phải có óc sáng kiến phi thường, mới lợi dụng được từng tấc đất. Chẳng có một địa điểm nhỏ nhặt nào bỏ phí cả.

Những lối đi vừa tiện lợi, vừa đẹp mắt, đẹp đến độ lọt vào đây rồi là bất cứ ai cũng tưởng mình đã đến cõi phúc, chẳng ai nghĩ đến họa sau lưng dù có kẻ mách rằng tai họa gần kề, cũng chẳng ai tin được.

Bống Tiểu Linh Ngự hỏi:

- Người họ gì ?

Tiểu tử đáp:

- Giang.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Họ Giang ? Là chưa. Quả là một tấu xảo.

Tiểu tử điềm nhiên:

- Phải. Tấu xảo.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Xem ra, người còn nhỏ hơn ta.

Tiểu tử gật đầu:

- Phải. Còn nhỏ.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Người là con sâu nhái tiếng.

Tiểu tử lạnh lùng:

- Phải. Sâu nhái tiếng. Các hạ nói tiểu nhân thế nào, tiểu nhân nhận là thế đó.

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Đừng nghĩ lầm. Ta không khinh người đâu.

Tiểu tử như cái máy:

- Phải. Không khinh.

Hắn thấy cần tiếp thêm mấy tiếng:

- Đa tạ.

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Còn tên người ?

Tiểu tử đáp:

- Ngọc Lang.

Tiểu Linh Ngư cau mày. Chàng đảo mắt nhìn quanh, bỗng cười mấy tiếng, lại nói:

- Kỳ quái. Tại một chỗ sâu trong đất như thế này, có nhiều người ở, làm cái việc đại tiện, tiểu tiện thường xuyên, thế nhưng chất phát tiết ra đó, chui đi đâu ? Chẳng lẽ nơi đây có lối thông để đưa những chất đó ra khỏi vùng ? Hoặc giả có người theo lối thông đó, phát tiện tận nơi xa ?

Giang Ngọc Lang giải thích:

- Ấm thực tại đây, đại tiểu tiện cũng tại đây, chẳng có lối thông ra bên ngoài.

Bên dưới khu cung này là phần mộ.

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Phần mộ ? Mộ của ai ?

Giang Ngọc Lang đáp:

- Nghe nói, đó là phần mộ của những nhân công góp phần kiến tạo khu cung.

Tiểu Linh Ngư cau mày, dừng chân lại thốt:

- Người biết khá nhiều việc. Chắc là người đến đây cũng lâu ?

Giang Ngọc Lang buông gọn:

- Một năm.

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Đã một năm rồi ? Làm sao người đến được nơi này ?

Giang Ngọc Lang hỏi lại:

- Làm sao các hạ đến được nơi này ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Phải. Người nói đúng. Đương nhiên là Tiêu Mê Mê có cách đưa người xuống đây.

Theo ta nghĩ thì, hẳn phải có một lối thông nào đó, đưa thẳng ra ngoài, người biết chứ ?

Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Không biết được.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người không tra cứu, tìm tòi ?

Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Không.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Thế người không định thoát ly khỏi nơi này ? Người không nhớ nhà, nhớ mẹ, nhớ cha ?

Giang Ngọc Lang điềm nhiên đáp:

- Ở đây sung sướng lắm rồi, còn mong muốn trở về nhà làm chi ?

Bỗng Tiểu Linh Ngư chụp đầu vai hắn, trầm giọng thốt:

- Tiểu quý, ta biết là người căm hận cực độ, bất cứ lúc nào người

cũng tìm đủ mọi cách, thoát ly kỳ được. Người đừng giấu ta, vô ích. Tốt hơn, người nên hợp tác với ta, mình nghĩ ra một phương pháp, cùng ly khai nơi này.

Giang Ngọc Lang không biểu lộ một cảm tình nào cả.

Hắn điềm nhiên đáp:

- Nếu cái hạ thực sự muốn làm cái việc đại tiện thì cứ làm, bằng không thì chúng ta trở lại. Rượu đang chờ các hạ đó.

Tiểu Linh Ngư nhìn hắn trừng trừng, một lúc lâu, gằn từng tiếng:

- Đừng quên những gì ta nói với người. Ghi nhớ từng tiếng một.

Giang Ngọc Lang rút cổ, cúi đầu, đưa Tiểu Linh Ngư trở lại.

Tiểu Linh Ngư cũng đi theo sau, nhìn hắn nghĩ ngợi về một điều gì đó.

Tiêu Mê Mê trông thấy cả hai trở về, cười hắc hắc thốt:

- Xem ra, cái bụng của người chứa khá nhiều vật. Lâu quá, không thấy người trở lại, ta cứ tưởng người lọt hầm.

Tiểu Linh Ngư vỗ bụng bình bịch:

- Cái bụng của ta...

Giang Ngọc Lang vụt cất tiếng chận:

- Y giả vờ đấy, y chẳng có đại tiện chi cả. Y muốn trêu chọc tôi cho vui, rồi thừa dịp tôi sơ ý, y lại hỏi này hỏi nọ, muốn cho tôi chỉ lối ra cho y. Y còn xúi dục tôi cùng trốn với y nữa.

Tiêu Mê Mê trừng mắt, rồi lạnh lùng hỏi:

- Người định trốn đi phải không Giang Linh Ngư ? Muốn đi, người cứ hỏi ta, hà tất phải tra hạch hắn.

Tiểu Linh Ngư thân nhiên, chẳng hề nao núng, bật cười vang:

- Tại Ác Nhân Cốc, ta còn ở được hơn mười mấy năm, hà hưởng nơi này ? Nơi này có gì kém Ác Nhân Cốc, mà ta chẳng chịu nổi ? Bất quá, ta thử ý tiểu tử đó thôi, ngươi tin hẳn, cứ tin, ta chẳng cần biện hộ.

Tiêu Mê Mê vẫn lạnh lùng:

- Thực ra, dù ngươi nói thật hay nói giả, điều đó ta chẳng cần biết, có điều ta cho ngươi rõ, là hỏi hẳn cũng chẳng ích gì. Lối thông từ nơi này ra đến bên ngoài, chỉ có mỗi một mình ta biết mà thôi.

Nàng đưa tay vỗ vỗ lên đầu Giang Ngọc Lang, như mẹ vỗ yêu lên đầu con, điểm một nụ cười, khen:

- Ngươi thành thật quá. Đáng thương quá chừng.

Giang Ngọc Lang đỏ mặt, cúi đầu:

- Chỉ cần được ở bên cạnh nương nương mãi, thì tôi chẳng ước mơ đi nơi nào khác nữa.

Tiêu Mê Mê cười nhẹ:

- Tiểu sắc quỷ lại muốn đòi hỏi gì đó rồi phải không ? Hôm nay thì không được, để lúc khác, muốn gì thì muốn. Đi ngủ đi. Ngoan thì đòi gì ta cũng bằng lòng, không ngoan thì đừng hòng.

Giang Ngọc Lang liếc xéo qua Tiểu Linh Ngư, ấp úng:

- Còn y... nương nương... chẳng lẽ...

Tiêu Mê Mê nhìn hẳn:

- Ngươi muốn ta xé xác hẳn ?

Giang Ngọc Lang lại ấp úng:

- Y... thực... tại...

Tiêu Mê Mê tát nhẹ vào má hấn, cười hì hì, thốt:

- Đi ngủ đi, đừng bày cái trò ghen, chưa đến phiên ngươi ghen đâu.

Giang Ngọc Lang cúi đầu, quay mình bước đi, chậm chạp, nặng nề.

Tiêu Mê Mê không hề nhìn hấn đến nữa mắt, mặc hấn bước đi, mặc hấn cảm hận. Bởi hấn chẳng đáng cho nàng lưu ý, dù hấn có mưu toan một trò gì, nhất định là không qua nổi thủ đoạn của nàng.

Tiểu sắc quỷ không làm nàng chú ý, bởi có một tiểu quỷ khác đang làm nàng quan tâm.

Tiểu sắc quỷ đi rồi nàng day qua tiểu quỷ, buông một câu:

- Rõ là của nợ.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Thật đấy chứ, tiểu tử đáng ghét vô cùng. Mới ngàn ấy tuổi mà đã bại hoại như vậy, lớn lên, hấn sẽ ghê gớm đến đâu ?

Tiêu Mê Mê bĩu môi:

- Chứ ngươi thì sao ? Chắc ngươi tưởng là mình tốt lắm.

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Tuy ta không tốt, song cũng chẳng bại hoại như hấn.

Tiêu Mê Mê nhìn chàng, cười hiểm:

- Ngươi biết tại sao ta không giết ngươi chẳng ?

Tiểu Linh Ngư đáp gọn:

- Tại ngươi không thể giết ta, chứ còn làm sao nữa ?

Tiêu Mê Mê cười, cũng hiểm, nhưng duyên dáng hơn, hấp dẫn hơn:

- Phải đó, ta không thể giết người được. Ta tiếc rẻ lắm. Ta muốn xem người tốt như thế nào, tốt đến mức độ nào. Người biết cái ý nghĩa của tiếng tốt do ta vừa nói đó chứ ? Chắc Đồ Kiêu Kiêu có dạy người vài cái thuật đó, ta muốn thực nghiệm xem, thuật của người có tinh vi hay không ?

Nàng ngồi lên chiếc giường, rồi nàng uốn ẹo thân hình, nàng buông lung, lá lơi, giọng nàng vừa dịu, vừa gợi cảm:

- Chờ gì nữa ? Không lẽ người muốn ta hướng dẫn người từng cử chỉ một ? Không lẽ người khờ khạo đến độ chẳng biết tí gì ?

Tiểu Linh Ngư đảo lộn đôi tròng mắt láo liên, rồi cười hì hì thốt:

- Nữ nhân. Đến cái tuổi băm lăm, nàng nào cũng trở thành lang thành hổ. Háu đói vô tởng. Gặp thịt là vồ, bất kể thịt sống, thịt chín, bất kể thịt dai, thịt mềm. Cái tuổi hồi xuân là cái tuổi chiến tranh. Cái tuổi bốc lửa. Đáng sợ hơn cái tuổi xuân thì.

Tiêu Mê Mê quá rạo rức thành ra hậm hực, nghiến nghiến răng, cắn môi, trợn mắt, rồi gất:

- Người sợ ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ta dù là trâu, vẫn còn là trâu tơ, trâu tơ nào chẳng sợ cọp ? Nhất là cọp cái, mà lại là cọp cái già ?

Tiêu Mê Mê dụ:

- Thế người chờ ? Chờ gì chứ ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Ta chỉ sợ người nuốt không...

Chàng định nói tiếp tiếng "trôi", hoặc tiếng "tiêu", song không kịp nói.

Đột nhiên Giang Ngọc Lang xuất hiện.

Mặt hấn đã xanh, bây giờ xanh hơn, hấn rung rung giọng kêu lên:

- Không... không xong. Không xong.

Tiêu Mê Mê hét:

- Người muốn cái gì ?

Giang Ngọc Lang vẫn run giọng:

- Chết... chết hết rồi.

Tiêu Mê Mê biến sắc:

- Cái gì chết ? Ai chết ?

Giang Ngọc Lang tiếp:

- Đi ! Nương nương ơi... đi mà xem... Họ... họ...

Hấn ngã xuống hôn mê liền, chứng tỏ hấn quá sợ - Người chết.

Nơi nào cũng có người chết.

Người chết là bọn thiếu niên áo mỏng vừa rồi, họ chết tất cả, chẳng còn một người nào sống sót.

Lật mặt họ lên, có người máu ra từ thất khiếu, có người da thịt tan nát.

Tiểu Linh Ngư vốn thừa cam đảm, thế mà nhìn thảm cảnh đó, không khỏi hải hùng.

Tiêu Mê Mê dậm chân, rít lên:

- Cái gì chứ ? Tại sao chứ ? Tại sao ?

Tiểu Linh Ngư đảo mắt nhìn quanh, thốt:

- Có thể là cái lão yêu quái đó, âm thầm len lỏi vào đây...

Tiêu Mê Mê lắc đầu:

- Chẳng bao giờ có việc đó. Nhất định là chẳng bao giờ. Lối vào đây không một ai ngoài ta biết được.

Nàng nói là chẳng bao giờ, nhất định chẳng bao giờ có việc đó, song thốt xong, nàng nhảy vọt ra cửa.

Ra bên ngoài rồi, nàng quay đầu lại, hăm:

- Nếu người chạy theo ta, ta sẽ xé xác người đấy.

Tiểu Linh Ngư nhếch nụ cười khở:

- Người yên trí. Chẳng lẽ ta ngu ngốc đến độ chẳng biết là nhìn trộm sự bí mật của người sẽ chẳng bao giờ được sống lâu? Mà ta thì còn muốn sống lâu.

Tiêu Mê Mê vừa khuất mình ở cửa trước, thì Tiểu Linh Ngư cũng ra khỏi cửa sau rồi.

Chàng biết rõ, Tiêu Mê Mê sẽ đến con đường bí mật, quan sát tình hình nhưng chàng không nghĩ là nên theo nàng cho biết con đường đó.

Bởi chàng cần tìm hiểu sự bí mật của một người khác hơn là khám phá sự bí mật của Tiêu Mê Mê.

Chàng nằm xuống, ép mình sát mặt đất, đôi mắt mở ra, vừa đủ nhìn thôi.

Mới đó, Giang Ngọc Lang hôn mê, ngã nhào, đáng lẽ hẳn phải nằm lì một lúc lâu, nhưng bây giờ, chiếc đầu của hắn từ từ ngóc lên.

Hắn tỉnh lại mau quá. Từ hôn mê đến tỉnh, chỉ cách mấy phút thôi.

Hắn ngóc đầu lên, chiếc đầu đảo quanh một vòng, bên tả, trở lại bên

hữu. Hắn còn cố nhìn về phía chân hắn, làm động tác đó, hắn giữ thân hình bất động, chỉ có chiếc đầu nhút nhích thôi.

Tiểu Linh Ngư đã cố ý tránh, thì hắn làm sao trông thấy được chàng ?

Hắn nhích đầu rồi.

Tiểu Linh Ngư nín thở.

Bỗng hắn gọi to:

- Giang công tử... Giang Linh Ngư. Đến đây, công tử ơ ?

Hắn nhóng động tịnh, buông tiếng gọi dò xét.

Tiểu Linh Ngư cắn răng, nín thở, đương nhiên chàng không ứng tiếng.

Giang Ngọc Lang nằm đó một lúc nữa, rồi đột nhiên nhảy dựng lên.

Hắn nhảy như con chim sẻ chuyền cành nhẹ nhàng quá chừng. Rồi hắn chạy đi, cũng nhẹ nhàng hơn một con mèo, nhanh hơn một con chồn.

Hắn thoát đi do khung cửa hông.

Khung cửa đó là lối do hắn dẫn Tiểu Linh Ngư đi lúc chàng đòi làm việc đại tiện.

Hắn ra khỏi cửa đó rồi, Tiểu Linh Ngư cấp tốc vọt đến gần cửa, cũng nép mình sát đất, hí hí mắt nhìn theo hắn.

Hắn chạy, cứ chạy, thẳng đến chỗ dành đại tiểu tiện.

Hắn chui vào chỗ đó.

Tiểu Linh Ngư không chậm trễ, vọt đứng, nhón gót chạy đến nơi.

Vào nhà xí rồi, Giang Ngọc Lang nhấc nắp hầm lên, chui lọt xuống.

Nhưng hắn chưa khuất mình, bỗng nghe nhói ở hai bên hông.

Có hai bàn tay của ai đó, chụp hông hắn, lòn qua lưng quần, nhấc hông hắn lên.

Bàn tay của ai, nếu không là của Tiểu Linh Ngư ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Định chuồn một mình sao được, tiểu tử. Không được đâu nhé.

Gương mặt của Giang Ngọc Lang vốn xanh, bây giờ thì trắng nhợt đến sợ.

Hắn run giọng đáp:

- Dừng... đừng đùa chứ.

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Ai đùa với ngươi ? Hỏi thật ngươi, ngươi định làm gì đây ?

Giang Ngọc Lang vẫn còn run giọng:

- Tiểu... tiểu nhân... làm cái việc đại tiện, chứ còn làm gì nữa ?

Tiểu Linh Ngư nạt:

- Nói nhảm. Đại tiện thì ngồi bên trên hầm chứ sao lại chui xuống dưới ? Thế ngươi có thói quen ngồi giữa đồng phân người mùi phân mới đại tiện được phải không ?

Giang Ngọc Lang ấp úng:

- Tiểu... tiểu nhân... tưởng...

Tiểu Linh Ngư lại gạt ngang:

- Tưởng ăn phân ? Đại tiện ra là ngốn ngay vào ?

Giang Ngọc Lang đáp:

- Nghe nói, phân có thể giải độc mà tiểu nhân thì nhiễm độc nặng. Cho nên...

tiểu nhân...

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Thôi đi, tiểu quý ơ. Mồm mép của ngươi dù lợi hại, ngươi lừa ai thì được, chứ đừng hòng lừa ta. Nếu ngươi không nói thật, ta sẽ lôi ngươi đến gặp mặt Tiêu Mê Mê và ta sẽ tố cáo với nàng là chính ngươi sát hại bao nhiêu người đó.

Giang Ngọc Lang rung như cây sậy, lấp vấp đáp:

- Tiểu nhân... đâu... đâu... có...

Tiểu Linh Ngư chặn lại:

- Ngươi giết họ để gây hoang mang cho Tiêu Mê Mê, nàng sẽ chạy đi quan sát chung quanh, quan sát con đường bí mật, sau đó, ngươi nấp vào một chỗ kín đáo, chờ dịp thoát đi.

Giang Ngọc Lang không còn gọi chàng là công tử nữa, hấp hấp tấp tấp:

- Ngươi... ngươi...

Tiểu Linh Ngư chặn lại:

- Cho ngươi biết, ngươi gian hoạt đến đâu, bất quá cũng chỉ là một tên uống nước rửa chân của ta mà thôi, cái cơ trí của ngươi còn ấu trĩ lắm, ta nhìn thoáng qua là biết ngay con người ngươi như thế nào, việc ngươi định làm, ta đã biết trước cái ý định của ngươi rồi. Nếu ngươi muốn sống, hẳn phải hợp tác với ta.

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Ta phục. Phục người không tưởng nổi. Người nói đúng, cái chỗ ẩn nấp của ta, là ở dưới nắp hầm này. Ta phải mất một năm dài mới đào được cái chỗ nấp.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Khá thật. Có tâm chí thật.

Chàng hỏi:

- Nhưng sao lại chọn chỗ nấp ngay trong hầm phân ? Người ẩn trong đó lại không sợ thúi à ?

Giang Ngọc Lang lại thờ dài:

- Sợ thúi thì đừng ước vọng sống. Muốn sống phải ngửi cả những mùi còn thúi hơn phân cũng chẳng sao.

Tiểu Linh Ngư thờ dài theo hẳn:

- Ta gặp rất nhiều kẻ bại hoại, nhưng luận về cái nhẫn, cái độc, thì ta phải công nhận là chẳng có ai hơn người. Chính ta, ta cũng khâm phục người luôn.

Giang Ngọc Lang giục:

- Nhanh lên, thì giờ đối với chúng ta lúc này quý hơn vàng bạc, người buông tay ra đi, ta đưa người xuống dưới đó.

Tiểu Linh Ngư buông tay, rồi cười hì hì:

- Nhớ quét dọn sạch sẽ một chút nhé, ít nhất cũng có một chỗ cho ta đặt bước chân đấy. Ta...

Bỗng Giang Ngọc Lang quay mình, phóng luôn hai chân, theo thể song phi cước, vừa nhanh vừa độc, vừa chuẩn.

Xem hẳn thì chẳng ra gì, ngờ đâu hẳn lại có võ công rất khá.

Nhưng Tiểu Linh Ngư đã biết là sẽ có một sự việc như vậy, chân của

Giang Ngọc Lang vừa bay lên, Tiểu Linh Ngư hụp mình, rồi lòn ra phía sau, điềm nhanh vào huyết đạo nơi hông của hắn.

Đôi chân theo thể liên hoàn cước, cứng đờ, dù có nhanh, có độc, có chuẩn, cũng vô ích.

Giang Ngọc Lang phải rơi, phải ngã, đương nhiên như vậy rồi, và nếu Tiểu Linh Ngư không đón tay, hắn là hắn phải chạm mạnh đất.

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Ta đã bảo, cái cơ trí của ngươi còn ấu trĩ lắm, bất cứ mưu đồ gì của ngươi cũng chẳng qua con mắt của ta được. Ngươi chỉ còn có cách là chui xuống đó, dọn cho sạch phân chừa một lối đi.

Giang Ngọc Lang rung giọng:

- Ta... làm sao cử động được mà chui ?

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Có phải là đôi chân tê liệt chẳng ? Còn đôi tay của ngươi ? Chân không dùng được thì còn tay, chẳng lẽ ngươi không biết bò ? Tiêu Mê Mê chẳng có dạy ngươi cách bò sao ?

Giang Ngọc Lang không đáp, dùng tay thay chân bò xuống hầm.

Thực sự, chẳng phải hắn bò thẳng xuống, đóng phân tích tụ qua năm dài, thán rộng, như hắn đã nói, từ một năm rồi, hắn dọn chỗ ẩn núp, chỗ đó cũng ở dưới miệng hầm, song lệch về một phía.

Có một cái ngách nhỏ, hắn do ngách nhỏ đó, bò xuống.

Hắn nhỏ vóc, lại ốm, thành ra con người hắn dài dài, hắn bò đi, trông như con rắn.

Và hắn không kém rắn. Một phần, nhờ hắn biết võ công, dù sao thì hắn cũng là con của một đại hiệp, tự nhiên hắn biết ít nhiều võ công, và phần khác nhờ hắn bò lên bò xuống để đào hang, đào ngách, thành ra có thói quen, hắn bò dễ dàng, hai chân cằm như thừa.

Tiểu Linh Ngư bịt mũi, bò theo hấn.

Cũng đỡ cho chàng, bò qua một đoạn đường ngách là mùi thúi không còn nồng sặc nữa.

Chàng lắc đầu cười khổ, lẩm nhẩm:

- Thiên hạ cứ gọi ta là yêu quái, ta nghĩ cái tiếng đó phải dành cho người mới đúng. Người quả thật là một tiểu yêu quái. Ngoài người ra chẳng có ai có một bộ Óc tân kỳ nghĩ ra được một chỗ nấp quá kỹ như vậy.

Xuống ngách rồi, còn có một địa đạo nhỏ, dài độ sáu bảy thước thôi. Cuối địa đạo, có một cái hang nhỏ, hang rộng độ sáu bảy thước vuông.

Trong cái hang đó, có ván kê thành chõ nằm, có hai chum nước uống, có một vò rượu và một cái chậu đựng thịt muối phơi khô.

Đặc biệt hơn hết là có mấy khúc dồi, thơm phưng phức.

Tự nhiên, phải có cơm khô.

Điều mà Tiểu Linh Ngư không tưởng đến, là ngoài những thứ đó, còn có mấy quyển sách.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Công phu. Người phải hao phí công phu tối đa, người phải có tánh kiên nhẫn vững chắc mới chuẩn bị được như thế này. Chu đáo thật.

Xuống đến nơi rồi, Giang Ngọc Lang thu hình trong một góc, giương mắt nhìn Tiểu Linh Ngư.

Đôi mắt của hấn trông như mắt rắn, ánh mắt ngời nièm oán độc rõ rệt.

Tiểu Linh Ngư cũng nhìn hấn.

Hắn là hồ ly ? Hắn là rắn ? Cần gì, hắn là cái chi cũng được, chàng không hề ngán sợ.

Chàng không hề ngán sợ những kẻ bại hoại, càng gặp kẻ bại hoại, chàng càng thích thú, bại hoại nhiều, thích thú nhiều.

Trầm tĩnh.

Nơi đây, làm gì có tiếng động ? Nơi đây, như một đáy mồ chôn sống cả hai, biệt lập hẳn với thế gian, biệt lập đến hai lần, bởi bên trên còn là địa thất của Tiêu Mê Mê, cũng cách biệt hẳn với thế gian.

Nhưng cái tịch mịch ở đây có phần nào khó chịu bởi là cái tịch mịch bị nhốt kín, dù rằng có thừa an toàn, song phải cái ngột ngạt.

Mặc cho những gì sẽ đến, muộn đến như thế nào, cứ đến, Tiểu Linh Ngư cần tìm cái khoan khoái một lúc, cho qua cuộc hành trình giữa vùng hôi thúi nhức đầu.

Chàng nằm dài trên những mảnh ván kê tạm làm giường, trên giường có chăn, chàng cảm thấy sướng thật.

Càng sướng hơn nữa là trong tầm tay, có mấy khúc dồi kia, có luôn cả rượu.

Chàng với tay, bứt một khúc dồi, đưa kề mũi, ngửi, rồi há miệng cắn một miếng.

Thơm thật. Hấp dẫn thật.

Chàng cười hì hì:

- Nơi đây là một địa điểm ty nạn lý tưởng. Phải là một thiên tài mới nghĩ ra được một kế hoạch ty nạn như người. Giang Ngọc Lang ơi, người đúng là một thiên tài.

Giang Ngọc Lang cúi đầu, không phải hắn thẹn gì mà cúi đầu dẫu mặt. Hắn chán nản quá, chiếc cổ hắn mất cả khí lực, không còn giữ nổi chiếc đầu, phải buông lơi mặc cho đầu ngoặt xuống.

Hắn thở ra lẩm nhẩm:

- Thiên tài... Thiên tài.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Phải là thiên tài mới có cái chủ ý đào một cái hang tỵ nạn chu đáo như người.

Tiểu Mê Mê dù tìm cách nào, cũng chẳng phát hiện nổi cái nơi này. Khi nào nàng lại nghĩ là người chui xuống hầm phân mà chui theo tìm người ?

Giang Ngọc Lang thốt như cái máy:

- Phải. Cái chủ ý của một thiên tài. Cái thiên tài có đờm mùi phân. Nhưng thiên tài mà chi ? Thiên tài sáng tạo, song không hưởng dụng sự sáng tạo, bởi người đã chiếm đoạt lấy sự hưởng dụng rồi.

Hắn hừ một tiếng, hỏi:

- Người có biết tạo nên một địa điểm như thế này, ta phải trả bằng cái giá nào chẳng ?

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Tự nhiên là phải trả giá cao. Nhưng người cứ nói đi, ta cũng thích nghe bất cứ ai tự tổ khổ.

Giang Ngọc Lang lại hừ một tiếng nữa:

- Người chỉ biết là vào hầm phân, đào hầm nắp là một việc làm bí mật, chứ người có biết đâu, đào được một chỗ nắp như thế này, ta phải đi bao nhiêu lần đại tiện ?

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Hắn phải là nhiều lần lẩm lẩm.

Giang Ngọc Lang tiếp:

- Người cứ tưởng tượng một người, mỗi ngày đi đại tiện mấy lần trong một năm, đi tổng cộng được bao nhiêu lần. Và mỗi lần đi như vậy, phải lâu mau như thế nào cho người ta đừng nghi ngờ.

Tiểu Linh Ngư giải đầu:

- Cái đó... thì...

Giang Ngọc Lang lại tiếp:

- Người cứ tưởng tượng trong khoảng thời gian một lần đại tiện, nếu mình cố gắng đào đất, xới đất mà bỏ cả đại tiện, bởi đại tiện thì mất cả thì giờ đi. Chẳng lẽ trong một năm, cứ dùng thời gian đó mà đào, mà xới, không hề đại tiện ? Như vậy được chăng ?

Tiểu Linh Ngư giải đầu:

- A. Đúng là một vấn đề. Một đại vấn đề. Một khoảng thời gian đại tiện, có là bao ? Dù cố gắng đào xới, công tác có là bao ? Huống chi, xới là không đại tiện được mà đại tiện thì lại không đào xới được.

Chàng cau mày hỏi:

- Rồi người làm sao ? Hở ? Người làm sao ?

Giang Ngọc Lang cười hết sức chua cay:

- Làm sao ? Vĩnh viễn người không tưởng nổi. Với cái dáng thiếu gia công tử như người, làm gì chịu khổ nổi như một tiểu nhân là ta ?

Bỗng hấn trợn mắt, hấn nghiêng răng, hấn gằn từng tiếng tiếp:

- Ta làm một con chó, hai tay chồm tới đào, xới, hai chân chịu phía sau, tay cứ đào, trôn cứ đại tiện. Bởi ta không thể bỏ phí một phút giây nào. Ngoài ra, ta lại còn tập cỡi y phục, mặc y phục sao cho nhanh, càng nhanh ta càng có dư thì giờ làm cái việc đào xới. Dù đang mùa đông tháng giá, ta cũng phải cỡi y phục, bởi ta không thể để phân ướt vấy vào, ta cũng không thể để cho bụi phân khô hoà với đất bám vào.

Người khác gần ta, người phải mùi đó sẽ nghi ngờ ta, cơ mưu của ta phải hỏng, công trình của ta phải bỏ, và biết đâu, ta sẽ không tránh khỏi bị con quỷ cái trừng trị ?

Hắn ọ ọ mấy tiếng như sắp sửa mưa.

Tiểu Linh Ngư chợt thấy gớm, chàng gớm quá, đến độ cái mùi thơm của chiếc dòi không còn hấp dẫn nữa, chàng quăng đoạn dòi còn lại xuống đất, muốn nói gì đó, song lại thôi.

Giang Ngọc Lang nhìn khúc dòi nằm trên mặt đáy hầm, từ từ thốt:

- Người có biết tại sao ta ốm quá chừng chẳng ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Người... a... người...

Giang Ngọc Lang nghiêng răng:

- Ta ốm, vì từ sáng đến tối, ta nhịn đói, nhịn đói để giảm thiểu đại tiện, ta lại còn dành dụm được phần vật thực của ta, ta quyết tích trữ đủ dùng.

Hắn để lộ hai hàm răng trắng của hắn, rồi hắn lại rít tiếng cười qua hai hàm răng, trông hắn như quỷ sứ hiện hình.

Hắn tiếp:

- Nhịn ăn cho ốm, bớt đại tiện, dành thì giờ đào đất, xới đất. Nhịn ăn để tích trữ lương thực. Suốt một năm qua, ta sống trong cảnh đó. Ta sống như con chó, đến cả đại tiện cũng giống như con chó. Tất cả, tất cả để đổi lấy cái hầm này. Còn người...

Hắn cắn hờn, hắn học:

- Người ? Người đã làm gì ? Người lại hưởng trọn vẹn ? Người ăn, người nằm, người cười, song người chẳng đào xới đất phân, người không người...

Tiểu Linh Ngư đang gãi đầu, vụt cười khan, hỏi lại:

- Người biết tại sao không ?

Giang Ngọc Lang bủ môi:

- Ta hy vọng người giải thích nghe xem.

Tiểu Linh Ngư vẫn cười:

- Cho người biết, người là thiên tài, ta cũng là thiên tài; mà lại cao hơn người một bậc. Ở cái bậc thiên tài của ta, chẳng ai cần làm cái gì khổ cả.

Giang Ngọc Lang trừng mắt nhìn chàng.

Một lúc lâu, hần cúi đầu, buông nhẹ:

- Người nói đúng. Ta chẳng bằng người thật. Ta phục người.

Câu nói, có cái nghĩa tán dương chàng, song chàng nghe xong bắt rợn người.

Câu nói đó, đối với chàng, có cái giá như một câu nguyên rửa độc.

Đúng. Có thể Tiểu Linh Ngư thông minh hơn, tâm cơ cảnh giác nhạy hơn, nhưng về ác độc, gian hoạt, nham hiểm thì chàng kém.

Cái chỗ chàng hơn Giang Ngọc Lang là không giết chết hần.

Cái chỗ hần hơn chàng là làm chàng chết dễ dàng.

Nhất là về điểm kiên nhẫn, thì nhất định Giang Ngọc Lang vượt xa chàng là cái chắc.

Kiên nhẫn là một đức tính tốt, song lắm lúc cũng gây bực bội cho người. Mà chàng lại hiếu động, bảo chàng nhẫn nại như Giang Ngọc Lang, làm cái việc hôi thúi đó suốt một năm dài, hần là chàng chịu thôi.

Tiểu Linh Ngự nín lặng.

Chàng nghĩ:

" Nếu ta có một đối thủ trên đời này, thì kẻ đó chính là tiểu tử ".

Nhưng liền theo đó, chàng xóa tan cái ý nghĩ ấy, bởi chàng còn một đối thủ chân chính, chính đối thủ đó mới đáng kể.

Chẳng những chàng sợ con người đó, mà toàn thể khách giang hồ cũng sợ luôn.

Trước mắt chàng, một hình bóng hiện ra, hình bóng một thiếu niên nho nhã, dịu dàng như xử nữ, điềm đạm như hiền triết, trầm tĩnh như nhà tu, phong lưu như hoàng tử, hấp dẫn như giai nhân.

Con người đó, hoàn toàn là đối tượng cực đoan của chàng.

Không tàn độc, không gian trá, không tâm cơ, lòng như mặt, mặt như lòng, con người đó chẳng có gì đáng sợ, trừ võ công.

Hoa Vô Khuyết. Vô Khuyết công tử. Môn hạ Di Hoa Cung.

Tuy không có cái gì đáng sợ, ngoài võ công, con người đó lại đáng sợ, sợ ở cái chỗ chẳng có gì đáng sợ, bởi nào ai lường được trong cái không đáng sợ bao la đó, có ẩn chứa những gì ?

Người ta thường khen người này, người nọ có lượng rộng như biển, nhưng thử hỏi trên đời, có hiểu rõ biển chứa đựng những gì ? Khi nào thì sóng dậy, lúc nào thì sóng lặng ?

Và có bao nhiêu lượng sóng ngầm, trong lòng biển cả ?

Đành là biển không ham nổi sóng, bởi có sóng thì mặt biển mất đẹp đi, biển kiêu hùng với những núi sóng, nhưng lại làm cho người xa lánh, thì cái kiêu hùng đó chẳng ích lợi gì.

Biển muốn không bao giờ nổi sóng, mà gió có chịu để yên không ?

Và lúc nào, ngọn gió nào sẽ khuấy động sự thanh thản của Hoa Vô Khuyết ?

Thì, hẳn vẫn đáng sợ như thường, người ta có thể tin nơi lòng tốt của hẳn, song người ta vẫn ngán tẩm lòng đó, bởi đó là một tẩm lòng mất tự chủ.

Hoa Vô Khuyết không hành động theo lòng.

Hắn không có tự do hành động theo lòng.

Tiểu Linh Ngư thở dài, lẩm nhẩm:

- Ta chịu thôi, không làm sao hiểu nổi tiểu tử đó. Một kẻ khó hiểu đối với ta, hẳn là một tay có giá trị lắm.

Giang Ngọc Lang nhìn chàng, muốn nói gì, rồi nghĩ sao không biết, lại thôi.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Không phải người đâu. Đừng tưởng lầm mà khoan khoái hảo. Ta đề cập một kẻ khác.

Giang Ngọc Lang điềm nhiên:

- A ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Người đó, xem ra chẳng thông minh tí nào, song vô luận là người thông minh đến đâu, vô luận người mưu toan trò quỷ gì, đối với hẳn, cũng vô ích.

Giang Ngọc Lang vẫn điềm nhiên:

- A ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Những thủ đoạn mà người dành cho hắn, sẽ quật trở lại người, chính người lãnh đủ mọi hậu quả.

Giang Ngọc Lang cười nhạt:

- Mẫu người đó ta chưa từng thấy qua.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nếu người không chết gấp, tất sẽ có dịp trông thấy hắn.

Giang Ngọc Lang lẩm nhẩm:

- Không chết gấp... không chết gấp...

Bỗng hắn biến sắc, kêu lên:

- Hồng ! Hồng !

Tiểu Linh Ngư thừa hiểu, việc gì làm cho hắn kích động đến lộ liễu như vậy, việc đó phải quan trọng lắm.

Chàng cũng biến sắc luôn, buột miệng hỏi:

- Việc chi thế ?

Giang Ngọc Lang run run giọng:

- Người xuống sau, người có nhớ đậy nắp hầm lại chằng ?

Tiểu Linh Ngư há hốc mồm:

- Á... không. Ta không đậy lại. Ta quên mất.

Giang Ngọc Lang càng biến sắc hơn.

Trước đó hắn còn hoài nghi, bây giờ thì sự thể đã được xác nhận rồi, một sự thể tai hại vô tưởng.

Hắn lắp vấp không thành lời:

- Tiêu Mê Mê trở lại, chẳng thấy chúng ta, sẽ lục soát khắp nơi, nàng...

Tiểu Linh Ngư qua phút giây thăng thốt, lấy lại bình tĩnh cười hì hì:

- Người lo xa quá. Dù có nhận ra, nắp hầm không đậy lại, nàng cũng chẳng bao giờ tưởng được là chúng ta chui trong đồng phân, trốn nàng.

Giang Ngọc Lang hừ một tiếng:

- Không lo xa sao được ? Phải biết cái công trình của ta không nhỏ, nếu sơ ý một chút thì cầm như đồng cái của dã tràng, ngoài ra lại còn lãnh thêm cái họa diệt thân.

Hắn dừng lại một chút, hỏi:

- Người có biết võ công của nàng cao như thế nào chẳng ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Bởi chưa biết võ công của nàng như thế nào, nên ta chưa có thể trở mặt với nàng. Giả như nàng có thực tài đi nữa, nếu nàng ngu ngốc là ta chẳng sợ gì nàng. Cái khổ của ta là trước khi biết võ công của nàng, ta lại biết nàng là một con nữ quái.

Chính điều đó mới đáng sợ nhất.

Giang Ngọc Lang thờ dài:

- Võ công của nàng rất cao, ở cái mức độ mà chẳng bao giờ người tưởng nổi.

Nghe nói, cho đến nay, nàng có tất cả là bảy trăm tình nhân, trong số có cả bọn đệ tử thất đại kiếm phái. Cứ mỗi tình nhân dạy nàng một chiêu thôi, thì sở đắc của nàng bao quát trọn võ học trên đời này.

Tiểu Linh Ngư đảo tròn đôi tròng mắt:

- Như vậy, thì chúng ta nên cẩn thận. Ta len lén lên trên đó xem, có quả thật là nắp hầm không được đẩy lại như cũ hay chẳng ?

Giang Ngọc Lang ngăn lại:

- Khoan. Chờ một chút.

Hắn áp tai vào vách, nghe ngóng một lúc, bỗng biến sắc kêu khẽ:

- Nguy. Nàng đã trở lại rồi.

Hồi 30

Đào Huyệch Chôn Minh

Tiểu Linh Ngư cũng áp tai nghe ngóng như hấn, nhưng chàng bình tĩnh hơn.

Quả có tiếng động bên trên vọng xuống, nhiều loại tiếng động.

Tự nhiên Tiêu Mê Mê phải phẫn nộ, hấn là nàng phải nhảy chơi chơi, nàng phải hét, phải la, phải mắng, rồi gọi, nàng có thể phát tác như vậy suốt nửa ngày trời.

Tiểu Linh Ngư không nghe rõ một tiếng nào, song chàng ước đoán cũng hiểu chẳng sai lắm.

Nghe ngóng một lúc, chàng thốt:

- Theo ta nhận xét, thì nàng không nghĩ là chúng ta chui xuống đây!

Giang Ngọc Lang tiếp:

- Điều đó thì ta đã nhận xét từ hơn một năm nay rồi, chẳng khi nào nàng tưởng tượng được là ta chui vào đồng phân mà trốn. Nếu mất ta, nàng sẽ cho là ta do theo một lối nào khác mà trốn mất. Tuy nhiên, cái nắp hầm ác ôn kia...

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Trong lúc giận dữ, nàng có lưu tâm làm quái gì đến nắp hầm? Mà nàng có lục soát nơi nào, cứ lục, nhất định là nàng chẳng đến hầm phân đâu!

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Cầu trời, khẩn phật, cho lời tiên đoán của người được đúng! Được đúng thì còn gì hơn?

Hấn dừng lại một chút, đoạn tiếp:

- Chỉ cần nàng đừng tìm thấy chúng ta sớm. Chắc chắn, là nàng sẽ không ở trên đó lâu. Người ta đã chết hết, người ta đã đi hết, thì nàng còn ở đó với ai? Nàng phải trốn tịch mịch chứ! Nàng sẽ đi nơi khác...

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng vậy! Nàng sẽ đi, đi để tìm một số người khác đưa về đây, lúc đó thì nàng sẽ không còn tịch mịch nữa, nàng sẽ an hưởng ngôi vua, quanh quần với bọn phi tần được!

Giang Ngọc Lang chớp ngời ánh mắt:

- Đợi nàng đi rồi, chúng ta ung dung lên, chúng ta thông thả đi!

Tiểu Linh Ngư nhìn hần:

- Người biết cái lối đi bí mật của nàng chẳng? Phải biết mới thoát đi được chứ.

Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Trên thế gian, chẳng có sự bí mật nào được bảo trì vĩnh viễn!

Tiểu Linh Ngư cũng cười:

- Được rồi, chúng ta cứ đợi. Nhưng phải đến bao lâu?

Giang Ngọc Lang đáp:

- Nửa tháng!

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Nửa tháng! Cũng được! Ở trong lòng đất nửa tháng, kể ra cũng là một cái thú!

Thử hỏi trên đời, có ai hưởng cái thú nghỉ mát trong lòng đất chẳng?

Rồi chàng nằm xuống, mắt chớp chớp, miệng cười hì hì.

- Bất quá... ta không thể giải huyết đạo cho ngươi! Ta nhận lỗi trước đó nhé!

Giang Ngọc Lang kêu lên:

- Trời! Ngươi làm vậy sao?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Không thể không vậy được! Ngươi cũng hiểu chứ, hai chúng ta, phải ở cạnh nhau ngày đêm, suốt thời gian dài dù ta không ác tâm, cũng phải dè dặt, đương nhiên ta phải đề phòng ngươi!

Chàng cười tiếp luôn:

- Ta quên cho ngươi biết, là với thủ pháp điềm huyết của ta, ngươi cố tự giải cách nào cũng vô ích. Ngươi đừng làm gì hết thế mà khỏe đấy! Cứ để như vậy đến lúc là ta giải khai cho.

Địa động như hang rấn, Giang Ngọc Lang ồm quá, bò bò như con rắn từ trên miệng hầm chổng ngược xuống, giống con rắn đã đành, bây giờ hấn ngủ, hấn nằm khoanh lại, càng giống rắn hơn lúc bò.

Ngươi ngủ nằm khoanh như rắn, trên thế gian này chắc hẳn là chẳng có nhiều, bởi ngủ như thế thì có thụ thái gì? Nếu sự sống kéo dài với cách ngủ đó liên tục thì sự sống hết thú vị rồi, và cách ngủ đó đúng là một hình phạt.

Tiểu Linh Ngư cũng ngủ.

Trước khi ngủ, chàng đã ăn một đoạn dồi, làm mấy vốc cơm khô, uống một ít rượu.

Chàng có vẻ ngủ say, da mặt ửng hồng.

Chàng ngủ thật, hay giả vờ? Điều đó chỉ có chàng biết chứ Giang Ngọc Lang thì đúng là ngủ giả.

Bởi chốc chốc, hấn hé mắt nhìn gương mặt hồng của Tiểu Linh Ngư.

Động, tự nhiên phải tối, dù là ngày hay đêm, nơi vách động có một cái lỗ, trong cái lỗ có một ngọn đèn nhỏ, đủ soi sáng lòng động.

Phải nhìn nhận Giang Ngọc Lang chuẩn bị rất chu đáo, hấn đã di chuyển xuống động đủ tất cả mọi thứ dùng.

Và dưới ánh sáng lò mờ đỏ, hấn nhìn Tiểu Linh Ngư.

Hấn đếm hơi thở, để tính toán người đó, ngủ thật hay ngủ giả. Nếu ngủ thật thì hơi thở đều đặn, không lúc gấp lúc chậm, lúc nặng, lúc nhẹ. Hấn phải đếm đến số bốn ngàn, vì hấn phòng bị Tiểu Linh Ngư kiên nhẫn dám gắng gượng giữ hơi thở đều đều, để đánh lừa hấn với giấc ngủ giả.

Rồi hấn kiểm tra lại đôi chân, nắn nót từng đường gân, từng đường mạch.

Hấn mắng thầm:

- Tiểu quý nói đúng! Chẳng biết tiểu quý dùng thủ pháp của môn phái nào mà ác độc như thế! Ta không làm sao tự giải khai huyết đạo được!

Có lẽ Tiểu Linh Ngư nghĩ rằng Giang Ngọc Lang không còn đi đứng được, nên chẳng còn phải sợ hấn, nên chàng ngủ say, an nhiên mà ngủ.

Giang Ngọc Lang phải tin là Tiểu Linh Ngư ngủ say, bởi hấn đã đếm hơn bốn ngàn rồi, mà hơi thở của Tiểu Linh Ngư vẫn đều đều.

Hấn lộ vẻ cương quyết, hấn từ từ đưa tay ra.

Tiểu Linh Ngư cứ thở đều. Và chàng bắt đầu ngáy.

Giang Ngọc Lang nhìn chàng, bây giờ thì hấn mở to mắt hơn trước, tay hấn đưa tới, cương quyết hơn trước.

Tay hấn sắp đến gần Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư ngáy to hơn một chút.

Bỗng Giang Ngọc Lang chuyển hướng bàn tay, thay vì vươn thẳng tới Tiểu Linh Ngư, hắn chệnh lên, với lấy vội một quyển sách, mở sách ra, lấy một mảnh giấy, trả sách về chỗ cũ.

Mảnh giấy đó, hắn gấp lại, gấp hết sức nhỏ, gấp đến lúc không còn làm sao nhỏ hơn được nữa, hắn mới thôi.

Rồi hắn tìm chỗ dấu.

Thoạt đầu hắn định nhét nó trong giày, sau đó nghĩ lại, hắn nhét vào tóc.

Xong công việc, hắn thở phào, rồi hắn thở dài theo mấy tiếng, đoạn nhắm mắt lại.

Hắn ngủ.

Hắn nhắm mắt một lúc. Tiểu Linh Ngư mở mắt ra. Chàng mở to, chứ không hí hí như Giang Ngọc Lang.

Chàng nhìn gương mặt Giang Ngọc Lang, dưới ánh sáng mờ mờ, gương mặt hắn trắng nhợt đến thê thảm.

Trong ánh mắt của Tiểu Linh Ngư, có cái vẻ cười khinh ngạo.

Ánh mắt đó như nói lên câu nói này:

- Qua mặt ta sau nôi, tiểu quý? Chẳng bao giờ tiểu quý lừa ta được! Càng tìm cách lừa, càng tổn công vô ích.

Đến lượt Giang Ngọc Lang thở đều đều, chừng như hắn sắp ngáy lên.

Tiểu Linh Ngư đứng lên.

Có thể trước đó, Giang Ngọc Lang không bị điểm huyết, cũng đứng lên, vì hắn quá tin tưởng là Tiểu Linh Ngư ngủ say, hắn cần gì dè dặt

cực độ?

Bây giờ cũng tin tưởng như vậy, Tiểu Linh Ngư mới đứng lên, Chàng sè bàn tay, rà bên trên mặt Giang Ngọc Lang, rà qua, rà lại hơn mười mấy lần.

Giang Ngọc Lang vẫn thờ đều.

Con tiểu hồ ly quá nhọc, ngủ thật sự rồi.

Tiểu Linh Ngư đưa hai ngón tay ra, nhón nhón vào mí tóc Giang Ngọc Lang, nhưng hai ngón tay chưa chạm vào tóc hẳn, chàng đổi hướng, điêm vào huyết ngũ của hẳn.

Bống Giang Ngọc Lang thờ dài thót:

- Muốn lấy, cứ lấy, hà tất phải điêm huyết ta? Điêm bao nhiêu huyết rồi, chưa đủ sao, lại còn muốn điêm thêm?

Tiểu Linh Ngư giật mình:

- Thế ra, ngươi ngủ giả!

Giang Ngọc Lang nhếch nụ cười khổ:

- Chung chạ với con người như ngươi, ta ngủ làm sao được?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Khá lắm tiểu quỷ! Cái cách ngủ giả của ngươi tuyệt diệu quá chừng! Ta vẫn bị ngươi lừa được như thường.

Giang Ngọc Lang điêm nhiên:

- Khi ngươi, khi ta! Lúc ta, lúc ngươi!

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Hay! Hay! Thôi được rồi, bây giờ cho ta xem vật gì trong tóc ngươi đó! Được không?

Giang Ngọc Lang thờ dài:

- Ta có thể nói là không được chẳng?

Hắn cười thầm, đưa tay lên mí tóc, rút mảnh giấy, tay hắn rung rung.

Hắn trân trọng mảnh giấy đó vô cùng, bây giờ cũng phải trao cho Tiểu Linh Ngư.

Không thể phản kháng vì dù có phản kháng cũng chẳng toại nguyện, thì phản kháng làm gì, vừa bị đánh đau, vừa vô ích?

Hắn thờ dài, thấp giọng thốt:

- Chẳng biết tổ tông của ta làm ăn như thế nào mà khuyết đức quá độ, để cái hậu quả đến đời ta, xui khiến ta gặp ngươi!

Tiểu Linh Ngư hết sức kỳ quái.

Chàng tự hỏi, mảnh giấy đó, có chứa đựng sự bí mật gì, mà hắn quý trọng như thế?

Chàng cho rằng, một sự bí mật nào, được Giang Ngọc Lang bảo trì như vậy, hẳn là cái bí mật đó chẳng thể tầm thường.

Chàng vừa hồi hộp vừa mở mảnh giấy đó ra..

Nhưng, nhìn thoáng qua, chàng bật cười khan.

Giang Ngọc Lang giương tròn mắt, hỏi:

- Ngươi đặc ý lắm, phải không?

Tiểu Linh Ngư gật đầu luôn mấy lượt:

- Phải! Phải! Ta đặc ý lắm!

Giang Ngọc Lang nghiêng răng:

- Xem được cái bí mật đó chắc là người đặc ý lắm là phải rồi! Ta dám quyết là suốt đời người, chẳng bao giờ người thấy được một vật quý như thế!

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Chắc vậy! Mảnh giấy này giá trị vô song!

Chàng vừa thốt, vừa xé mảnh giấy, làm hai, làm bốn, làm tám, đến lúc những mảnh vụn quá, chàng không thể xé được nữa mới thôi.

Giang Ngọc Lang chưa bao giờ kinh hãi như lần này.

Mặt hắn biến sắc đáng sợ. Hắn run run giọng, kêu lên:

- Người... Trời!.... Người... người làm gì thế?

Tiểu Linh Ngư thong thả cười thốt:

- Chẳng biết tổ tiên người làm ăn thế nào, mà để cái đức lại cho người quá lớn!

Âm chất đó lớn lắm, nên xui người gặp ta!

Giang Ngọc Lang cười như mèo:

- Ta hỏi người, tại sao người làm thế? Người có biết giá trị của mảnh giấy đó chẳng?

Tiểu Linh Ngư thản nhiên:

- Tự nhiên là ta phải biết chứ?

Giang Ngọc Lang hần học:

- Đã biết, mà người còn hủy diệt nó! Người điên à?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Chẳng những ta biết giá trị của nó, mà ta lại còn trông thấy nữa

kìa!.... Chính ta cũng đã có một mảnh như vậy!

Giang Ngọc Lang sửng sốt:

- Người... người cũng có một mảnh như vậy?

Tiểu Linh Ngư vẫn cười hì hì:

- Chẳng những ta đã có một mảnh, mà chính ta cũng đã tìm đến nơi chôn dấu bảo tàng nữa kia!

Thì ra, đó là bức Tàng Bửu Đồ, một thứ với bức của Thiết Tâm Nam.

Bức của hấn, giống bức của Thiết Tâm Nam, không sai một nét nhỏ. Bức địa đồ đã hại chẳng biết bao nhiêu người rồi, từ Quan Ngoại và Trung Thổ, trên mọi nẻo đường, tập trung về Nga My Sơn!

Đương nhiên, Giang Ngọc Lang nào biết được những bí ẩn trong bức địa đồ, hấn sửng sờ nhìn Tiểu Linh Ngư.

Một lúc lâu hấn hỏi:

- Người không lừa ta? Thật sự người có đến tận nơi?

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Ta lừa người có lợi gì cho ta?

Giang Ngọc Lang vụt thở dòn, hỏi tiếp:

- Bức địa đồ đó, người nói là đã có trong tay người. Bây giờ nó ở đâu?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Trước hết, người hãy cho ta biết, bức địa đồ đó, đến tay người trong trường hợp nào. Nói đi, rồi ta sẽ đáp câu hỏi của người!

Giang Ngọc Lang nắm chặt đôi tay, vạt áo của hấn bị nắm tay vò cứng:

- Ta nói rồi, người sẽ cho ta biết? Thật vậy chẳng?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Nếu ta lừa người, thì ta không là người đó, ta là một con rùa quạ, không hơn, không kém!

Giang Ngọc Lang thở gấp hơn trước, hấn dẫn đo rõ rệt, hấn khẩn trương, lại có vẻ tức uất.

Cuối cùng hấn đáp:

- Ta đánh cắp bức địa đồ trong phòng của gia gia ta!

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Do đâu phụ thân người có nó?

Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Ta không biết được! Thật sự ta không biết!

Hấn xác nhận một lần nữa, sợ Tiểu Linh Ngư không tin hấn.

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một lúc:

- Người nói phải! Ta nghe, phụ thân người là một nhân vật thành danh, bức địa đồ này hấn là người nào đó trao cho phụ thân người. Không ngờ, cha tốt phước, có một đứa con như người!

Chàng lắc đầu, thở dài rồi tiếp:

- Con mà lấy trộm đồ của cha, thì đúng là loạn đời rồi! Đời chưa loạn, thì hấn là chỉ có mỗi một người trên thế gian dám làm cái việc đó!

Guang Ngọc Lang thoáng đỏ mặt.

Người ta thoáng đỏ mặt thì chẳng có gì lạ, chứ hấn mà thoáng đỏ mặt, thì phải là một sự phi thường, bởi gương mặt hấn dù lấy sơn đỏ

mà phết vào, phết mỏng chắc không thành màu.

Gương mặt của hấn trắng nhợt đáng sợ, nó đỏ đượ, hấn là cái thẹn của hấn phải lên cao lắm!

Hấn áp úng:

- Ta nghĩ... chẳng có gì quan trọng... tạ..

Tiểu Linh Ngư chận lại:

- Người quyết tâm đoạt cho kỳ được bức địa đồ, thành ra cả đến cha người, người cũng phủ nhận luôn! Rồi một mình người, len lén ly gia, âm thầm len lỏi đến Nga My Sơn! Trời không giúp phương tiện cho phường bất hiếu, xui khiến người sa vào tay Tiêu Mê Mê!

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Thời vận bất tề! Cho nên, ma đưa lối, quỷ đưa đường, ta gặp phải con yêu cái!

Chứ nếu không thì...

Tiểu Ngư Nhi cười mỉa:

- Gặp con yêu cái đó, là phúc bảy mươi đời người đấy! Không có nàng, hấn người đã táng mạng rồi!

Giang Ngọc Lang kinh ngạc:

- Tại sao?

Tiểu Ngư Nhi mỉm cười:

- Chẳng những may cho người, mà còn may luôn cho phụ thân người! Người nhờ gặp Tiêu Mê Mê mà thoát chết, còn phụ thân người nhờ người mà thoát chết! Phụ thân người suýt bị lừa!

Giang Ngọc Lang trở mắt:

- Bị lừa?

Tiểu Ngư Nhi trầm giọng:

- Cho người biết, bức địa đồ đó là vật giả, mà một vật giả thì đáng bao đồng tiền chứ? Người tạo ra bức địa đồ đó, có dụng ý là câu dẫn nhiều cao thủ đi tìm báu vật, đến một nơi nào đó, tương tàn, tương sát lẫn nhau, không kể những vụ thanh toán lẫn nhau dọc đường, để đoạt bức địa đồ!

Giang Ngọc Lang sững sờ lâu lắm, mới hỏi:

- Người đó là ai?

Tiểu Ngư Nhi căm hờn:

- Ta có biết người đó là ai? Song, nhất định ta phải tìm gặp cho kỳ được người đó!

Ta sẽ giết y, không phải để trừ một mối hại cho đại chúng, mà là vì y lừa ta, kẻ lừa ta thì kẻ đó phải chết với ta!

Giang Ngọc Lang lẩm nhẩm:

- Thảo nào mà người chẳng hỏi do ta đâu mà có bức địa đồ! Thảo nào...

Bỗng, có tiếng ai đó hét, gọi từ trong địa đạo, vọng đến:

- Giang Ngọc Lang, Giang Linh Ngư! Các người có ở dưới đó hay không?

Đương nhiên chính Tiêu Mê Mê gọi họ.

Tiểu Ngư Nhi, Giang Ngọc Lang nghe điện lạnh chạy khắp mình, cả hai thu hình lại, im thính thít.

Tiêu Mê Mê gọi, hét một lúc, rồi bật cười khanh khách:

- Các người có nín lặng cũng vô ích. Ta đã biết các người nấp ở dưới

đó.

Giang Ngọc Lang rung người:

- Nàng... nàng lừa chúng ta đây!

Tiểu Ngư Nhi lắc đầu:

- Không lừa đâu. Đúng là nàng đã đến tại nắp hầm rồi, có lẽ nàng đang xuống cũng nên, bởi tiếng nói của nàng vang rõ quá, nàng phải ở gần chúng ta lắm lắm!

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Cái nắp hầm! Ta biết lắm! Chính cái nắp hầm hại chết chúng ta!

Tiểu Ngư Nhi cũng thở dài:

- Lợi hại thật! Con yêu cái đó quá đáng sợ.

Tiêu Mê Mê lại gọi lên oang oang:

- Giang Ngọc Lang, Giang Ngọc Lang ơi! Người là một thiên tài đó. Nghĩ ra được một chỗ nắp như thế, hẳn phải là một thiên tài đấy! Song người không sợ mùi phần sao?

Tiểu Ngư Nhi mỉm cười:

- Người nghe đó không? Nàng cũng cho người là một thiên tài!

Giang Ngọc Lang hừ một tiếng:

- Trong trường hợp này, mà người cũng cười được nữa sao?

Tiểu Ngư Nhi điềm nhiên:

- Người cứ nghĩ kỹ xem, tại sao ta không cười được?

Giang Ngọc Lang lại hừ một tiếng nữa:

- Người không sợ nàng vào tận nơi đây?

Tiểu Ngư Nhi cứ cười:

- Dù nàng có lợi hại đến đâu, mặc nàng, chúng ta hai người ở đây chờ sẵn, bỏ vào là chúng ta hạ thủ liền, sợ gì chứ?

Giang Ngọc Lang suy nghĩ một chút, đoạn cười lên:

- Phải! Nàng từ chỗ sáng vào, ta từ chỗ tối ra, tối thấy sáng, sáng không thấy tối, ta có lợi hơn...

Hắn dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Nói là nói vậy, chứ làm gì nàng dám vào! Bất quá, nàng đứng bên ngoài, chờ đợi, mà dù nàng có chờ đợi., hắn cũng chẳng chờ lâu, khi nàng bỏ đi chúng ta sẽ ra.

Tiêu Mê Mê lại gọi:

- Hai tiểu quỷ ra đi thôi!

Tiểu Ngư Nhi bất thành lời, hét lên:

- Người là con lão quỷ, lão quỷ vào đây, tiểu quỷ chờ đây!

Tiêu Mê Mê trầm giọng:

- Hai người chẳng chịu ra?

Tiểu Ngư Nhi cũng trầm trọng:

- Sao người chẳng chịu vào?

Tiêu Mê Mê bật cười khanh khách:

- Các người định chết thúi?

Tiểu Ngư Nhi cười lớn hơn nàng:

- Người yên trí, mùi thúi không làm chết ta đâu! Ở đây sung sướng chán! Có dôi cơm này, có rượu này, nếu người thấy hứng cứ vào, làm một vài chén với bọn ta đi!

Tiêu Mê Mê cười hì hì:

- Các người không sợ thúi, chứ ta thì sợ ghê đi!

Rồi nàng tiếp:

- Hà huống, ta không hy vọng các người trở lên.

Tiểu Ngự Nhi cười vang:

- Thật vậy à?

Tiêu Mê Mê đáp:

- Các người lên đây, ta nổi giận, ta có thể xé xác các người, các người chết như thế là chết sướng, mà ta thì không muốn các người chết sướng!

Tiểu Ngự Nhi cười lớn hơn chút nữa:

- Người có cách gì làm cho bọn ta..

Bỗng chàng ngưng cười. Đúng hơn, chàng không còn cười thành tiếng nổi.

Tiêu Mê Mê hì hì:

- Cười lên đi chứ, tiểu quý! Sao người không cười nữa?

Giang Ngọc Lang đang mỉm cười đó, liền tắt nụ cười, rồi biến sắc mặt luôn.

Cả hai cùng gọi to:

- Tiêu cô nương!.... Tiêu cô nương!....

Không còn một âm thanh nào vọng xuống.

Tiểu Ngư Nhi và Giang Ngọc Lang cùng nhìn nhau, da mặt như màu đất.

Một tiếng ầm vang lên, tiếp theo đó, những tiếng bịch bịch khác vang theo.

Giang Ngọc Lang buông thõng đầu, ngọ bên cổ, thở dài:

- Xong! Thế là xong!....

Tiểu Ngư Nhi căm hận:

- Độc! Độc thật!.... Tội độc phụ nhân tâm! Đáng lý chúng ta phải nghĩ điều đó!

Giang Ngọc Lang cười thảm:

- Bây giờ thì chẳng cần gì nắp hầm nữa rồi!....

Bỗng, Tiểu Ngư Nhi phấn khởi tinh thần, cao giọng thốt:

- Nàng bít lối này, chúng ta moi lối khác!

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Mọi chỗ nào? Nàng sẽ dùng sắt, dùng đá, bít bên trên, bít lan rộng khỏi miệng hầm xa, mà quanh đây là đá, chúng ta moi theo ngã nào? Mọi ngay lối trên? Mọi đá có thể lủng, song mọi sắt có lủng được không? Người có thể moi đá trong một đường dài ngàn trượng, lên thẳng đỉnh núi chăng?

Tiểu Ngư Nhi quả quyết:

- Mọi lên không được, ta moi xuống, moi ngang!

Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Vô ích! Đừng mơ cái chuyện đó mà chết mất với ảo tưởng!

Tiểu Ngự Nhi xuống tinh thần. Chàng thù người một lúc lâu.

Rồi chàng giải huyết cho Giang Ngọc Lang, đoạn cười khổ, thốt:

- Ta tưởng người chẳng còn lý do gì chọc giận ta nữa...

Giang Ngọc Lang không mừng vì được giải thoát, tâm hồn như xa vắng. Hấn lẩm nhẩm:

- Nửa tháng!.... Nửa tháng thôi!.... Rồi cũng chết! Chết tại đây!

Tiểu Ngự Nhi vỗ tay lên đầu hấn cười khuyến khích:

- Đừng tuyệt vọng! Đừng bi quan! Ít nhất chúng ta cũng sống được mười lăm ngày nữa! Chính ta đây, đã tưởng là mình chết mấy lần, thế mà vẫn sống như thường. Trong mười lăm hôm, biết đâu chúng ta tìm được phương pháp tự cứu?

Chàng làm tỉnh ngoài mặt, chứ trong lòng là cả một cuộn tơ rối.

Giang Ngọc Lang đã bất động lâu lắm rồi, có thể hơn ba khắc thời gian, Hấn ngồi lý một chỗ, mắt mở to, đôi mi cứng như không khép xuống được, Chẳng rõ hấn nghĩ gì.

Tiểu Ngự Nhi lấy vò rượu, rót đều, uống đều, uống đến bảy tám chén. Giang Ngọc Lang chẳng hề trông thấy.

Chàng uống một chén, cười mấy tiếng, uống tiếp một chén nữa, thờ dài mấy tiếng, cứ thế mà cười, mà thờ dài.

Rồi chàng lẩm nhẩm:

- Đã biết mình thế nào cũng chết, mà không uống rượu, thì quả thật là một ngốc tử.

Giang Ngọc Lang trừng mắt lớn hơn trước, nhưng không nói gì.

Tiểu Ngự Nhi tiếp:

- Người sợ chết? Sợ đến nỗi không nghĩ đến nói năng gì cả?

Giang Ngọc Lang lạnh lùng:

- Phải, ta sợ chết!

Tiểu Ngư Nhi uống cạn một chén rượu, rồi hỏi:

- Người cho rằng ta không sợ chết?

Chàng bật cười khan, vừa cười vừa tiếp:

- Ta sợ chết như thường, chỉ có những ngốc tử mới không sợ chết, hay chỉ có những kẻ điên mà thôi. Tuy nhiên biết mình không khỏi chết, thì còn sợ làm quái gì nữa?

Chàng rót thêm một chén rượu, uống cạn rồi lẩm nhẩm:

- Ta biết cái cảm giác hiện tại của người, cái cảm giác của kẻ chờ chết. Chính ta cũng đã từng trải qua những phút giây như người, nhưng ta lại không chết. Chẳng lẽ bây giờ lại phải chết thật sự sao? Chìm sâu trong nước ta không chết, xông xáo trong lửa ta không chết, nhiễm độc ta không chết, nhảy hố ta không chết, chẳng lẽ ta chết đuối?

Ta chưa hề biết cái tư vị của chết đuối, nếu có dịp thưởng thức, thì thú biết bao!

Giang Ngọc Lang nhìn chàng, vì uống mãi nên gương mặt chàng xanh dờn.

Chàng tiếp:

- Điều duy nhất đáng tiếc là chúng ta chết sớm quá, bây giờ ta mới hối hận là đã bỏ lỡ cái dịp hưởng thú phong lưu bên cạnh Tiêu Mê Mê! Uống quá! Rất uống!

Chàng đứng lên, bước đi xềnh xàng.

Guang Ngọc Lang buông gọn:

- Người say rồi!

Tiểu Ngư Nhi cười hì hì:

- Chết say là sướng nhất! Làm con quỷ say sướng hơn làm con quỷ đói!

Giang Ngọc Lang vụt đứng lên đánh tới một chưởng vào cần cổ chàng.

Hắn nhỏ người, lướt nhanh, thủ pháp lại nhanh, xuất chưởng với tất cả cảm hồn, hắn cảm chắc là Tiểu Ngư Nhi phải mất mạng.

Hồi 31

Hữu Ý Vô Tình

Giang Ngọc Lang hấp tấp một chút.

Hắn quên là bóng đèn ở phía sau lưng hắn, nên khi hắn chồm tới, bóng hắn rọi lên trên vách.

Tiểu Linh Ngư thấy bóng người chớp nơi vách biết ngay có biến, vội né sang một bên, đồng thời quay mình lại đánh trả một chưởng.

Song chưởng chạm nhau, cả hai cùng chấn động, cả hai cùng dội lại chạm vào vách.

Tiểu Linh Ngư trừng mắt hừ một tiếng :

- Người muốn giết ta ?

Giang Ngọc Lang lạnh lùng :

- Tại sao ta không muốn giết người ? Có cái gì ngăn chặn ta giết người ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng nữa :

- Trong trường hợp này người cũng còn muốn giết ta ?

Giang Ngọc Lang gật đầu :

- Đúng vậy.

Tiểu Linh Ngư cau mày :

- Ta cũng như người, sắp chết tới nơi, cả hai cùng chết, đều phải chết, tại sao người ...

Giang Ngọc Lang cắn hờn :

- Thực vật ta tích trữ ở đây vừa đủ cho một người dùng trong một tháng. Nếu có thêm người, số thực vật đó phải chia hai, như vậy ta chỉ còn cầm hơi được nửa tháng thôi. Có người, ta chỉ sống được nửa tháng, không người ta sẽ sống được một tháng !

Người biết chưa ?

Tiểu Linh Ngư kêu lên :

- Vì cái số thực vật đó thôi à ? Vì thời gian nửa tháng thôi à ?

Giang Ngọc Lang lạnh lùng :

- Sống thêm một ngày hay một ngày. Sống thêm nửa tháng hay nửa tháng.

Hắn không hề biến đổi thần sắc.

Tiểu Linh Ngư thở ra :

- Muốn sống thêm một ngày phải giết thêm một mạng người.

Giang Ngọc Lang điềm nhiên :

- Dù giết người ,ta sống thêm một khắc, ta vẫn giết được như thường.

Tiểu Linh Ngư nhếch nụ cười khổ :

- Tuy ta biết người là kẻ bại hoại song ta không tưởng là người bại hoại đến mức độ đó. Nếu luận về cái tâm ác độc thì trên đời này người có cái tâm đệ nhất ác độc đó.

Giang Ngọc Lang bĩu môi :

- Còn người ?

Tiểu Linh Ngư đáp :

- Ta sánh với người chẳng khác nào một người ăn chay trường sánh

với một con ác quỷ.

Bàn tay chàng bay sang Giang Ngọc Lang.

Lòng động chẳng rộng rãi gì, chàng chẳng cần nhích động đôi chân. Dù đứng một chỗ, chàng vươn tay ra, bàn tay cũng tới mặt Giang Ngọc Lang. Gia dĩ, chàng đánh rất nhanh, vả lại Giang Ngọc Lang đâu có ngờ là chàng đánh hấn ?

Bởi không ngờ nên hấn không né tránh và bàn tay của Tiểu Linh Ngư trúng mặt hấn là cái chắc.

Một tiếng "bộp" vang lên, nửa bên mặt của Giang Ngọc Lang ửng hồng. Hấn ngã xuống.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Xem ra người ốm thật song mặt người có nhiều thịt quá chừng. Nếu ta không biết rõ là ta đánh vào mặt người thì qua cái chạm đó, ta phải tưởng là ta đánh vào mông của một mụ mập nào đó.

Giang Ngọc Lang đưa tay xoa xoa bên má hỏi :

- Người ... muốn làm gì ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Người đưa tay đánh vào mặt của một nam nhân là người muốn làm gì ?

Chàng lại tát thêm một tát nữa. Giang Ngọc Lang kêu lên :

- Người ... thực sự người muốn ...

Tiểu Linh Ngư cười lạnh :

- Người muốn giết ta, chẳng lẽ ta không muốn giết người ?

Mặt Giang Ngọc Lang sừng lên như bụng cá sinh. Hấn run run giọng thốt :

- Ta với người sắp chết đến nơi, cả hai cùng chết, phải chết, tại sao người...

Tiểu Linh Ngư cười lớn :

- Nói nghe hay lắm ! Song người đã đề tính ta. Nếu ta giết người ta sẽ sống thêm được nửa tháng nữa !

Giang Ngọc Lang cúi đầu :

- Ta ... đáng chết ... đáng chết ...

Bỗng hấn lao mình tới.

Hấn dùng đầu làm quả chùy, đầu quả chùy bắn thẳng tới bụng Tiểu Linh Ngư.

Đầu hấn không cứng bằng thép, bằng đá, song ít nhất cũng cứng hơn bụng Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư đã đề phòng. Chàng luôn luôn nhìn đôi chân hấn, đôi tay hấn, nhưng chàng không lưu ý đến đầu của hấn.

Bởi có ai dùng đầu mà giao đấu.

Và chàng lãnh trọn chiếc đầu đó. Chàng nghe đau quá, phải gập bụng mà chịu.

Giang Ngọc Lang cười lạnh :

- Bây giờ hấn người đã biết kẻ đáng chết là ai.

Hấn vận lực vào chân đạp mạnh vào hạ bộ Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư đang cúp lưng, gập bụng rên hừ hừ, chùng như không cất đầu lên nổi.

Nhưng chiếc chân Giang Ngọc Lang vừa bay sang, bàn tay chàng đang đề nơi bụng vụt vươn ra.

Hai bàn tay cùng vươn ra một lượt, ôm chiếc chân của Giang Ngọc Lang lại giữ cứng.

Chân đó là chân hữu của hắn. Tiểu Linh Ngư ôm rồi vịn tréo qua bên tả.

Giang Ngọc Lang rú lên một tiếng thảm ngã nhào, dập mặt xuống đất, máu mũi trào ra liền.

Tiểu Linh Ngư lập tức đề lên mình hắn cười hì hì, thốt :

- Bây giờ người đã biết kẻ đáng chết là ai !

Giang Ngọc Lang rên hừ hừ :

- Ta không hiểu... ta không hiểu... Tiểu Linh Ngư gằn giọng :

- Người không hiểu cái gì ?

Giang Ngọc Lang tiếp :

- Đầu ta chọt vào bụng người mà người vẫn còn khí lực như thường.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ :

- Cho người biết, đánh người thì thú thật là ta rất kém, song chịu đựng cho người đánh thì ta dám quả quyết là hơn bất cứ ai trên đời này. Đừng nói là người, bởi bất quá người chỉ là một con ma đói thôi, giả như một kẻ nào khác có sức mạnh gấp mười người, gấp trăm người, đánh ta ta cũng chẳng ngã !

Giang Ngọc Lang thở dài :

- Ta phục người... ta thật sự phục người. Bất cứ về phương diện nào người cũng hơn ta. Nhưng ta cũng biết chắc là chẳng bao giờ người muốn giết ta, bởi nếu người thực ý muốn giết ta thì đâu đợi đến bây giờ mới hạ thủ.

Hắn tán, rồi hắn xin sự thương hại, và sau cùng là hắn vuốt cái đuôi

ngựa của Tiểu Linh Ngự. Nếu cái đuôi ngựa của Tiểu Linh Ngự dài hàng dặm, hẳn vẫn vượt suốt dặm dài.

Ai muốn giết hẳn, ai tức uất vì hẳn, nghe hẳn nói rồi mà chẳng buông lời cho hẳn ?

Ai thì cho Giang Ngọc Lang phục thật, van xin cầu khẩn thật song Tiểu Linh Ngự lại rùng mình.

Chàng biết hẳn nói thế chứ hẳn đang suy nghĩ xem làm cách nào đâm một dao vào ngực chàng lút trọn chuôi, mũi dao đâm thấu ra sau lưng cho chàng chết không kịp ngáp.

Hắn đang nghĩ đến những thủ đoạn trong tương lai và hẳn tính toán dịp nào thuận tiện cho hẳn thực hiện những thủ đoạn đó.

Nói thì nói vậy chứ hiện tại hẳn đâu có dao. Dù có hẳn cũng chẳng làm gì được, bởi hẳn đang nằm sấp, hẳn nhích động là Tiểu Linh Ngự hay ngay.

Dao đang ở trong góc động kia, nếu hẳn muốn dùng đến, hẳn phải ở một dịp khác, chứ trong trường hợp này, hẳn phải thất vọng.

Biết rõ là Giang Ngọc Lang tùy thời tùy khắc bất cứ thời khắc nào cũng có thể giết chàng, thế mà chàng không giết hẳn để dứt hậu họa.

Trái lại chàng còn tạo cho hẳn cái cơ hội, giúp hẳn thực hiện mưu đồ, một mưu đồ diệt trừ chàng.

Chàng muốn biết Giang Ngọc Lang sẽ hành động như thế nào.

Chàng muốn xem hẳn hành động như người ta muốn xem biểu diễn của phường trò, phường xiếc.

Chàng cho rằng trên đời chẳng có cái gì gây thú vị cho bằng dành sự sống trong cái chết.

Chàng cho rằng trên đời không có gì dửng dưng cho bằng đùa với tử thần.

Đùa với đồng loại, rất thường. Đùa với tử thần mới đáng mặt anh hùng.

Nếu có dịp mua vui, khi nào Tiểu Linh Ngư bỏ qua ? Từ ngày ly khai Ác Nhân Cốc đến nay, chưa bao giờ chàng bỏ lỡ một dịp, dịp đến chàng hân hoan đón nhận, dịp không đến chàng cố tạo ra. Chàng chỉ muốn mỗi ngày ít nhất cũng phải có một dịp cho chàng đùa với tử thần.

Giờ đây Giang Ngọc Lang sẽ đem những dịp đó cho chàng, đem nhiều dịp, đều đều, mỗi ngày, thì chàng giết hẳn làm chi ?

Cái bản tính của chàng là thế.

Ngoài ra, còn có một sự kiện khác khiến chàng chẳng ngán tử thần, bởi chàng biết sự sống của chàng ở đây chỉ đếm từng ngày và số ngày lại không vượt quá nửa tháng.

Thì tội gì phải bảo trì một sự sống đã được hạn chế rất gấp ? Tội gì không tìm mọi thú vui thưởng thức trong những ngày còn lại ?

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ miên man, vành môi vẽ một nụ cười khoái trá. Chàng quên mất cái họa căn đang đè bên dưới mộng chàng.

Bất thành linh Giang Ngọc Lang ểnh nhanh lưng lên.

Tiểu Linh Ngư không đề phòng bị hất tung ra ngoài xa.

Lòng động cao vừa khởi đầu, vừa đủ hai người giăng tay giáp nhau, Giang Ngọc Lang đảo nó chỉ để mỗi một mình hất dùng, bây giờ lại chứa đến hai người, lòng động đã nhỏ lại càng thêm nhỏ.

Bị hất tung, thoát đầu Tiểu Linh Ngư chạm chiếc đầu vào nóc động vang lên một tiếng cộp, sau đó chàng lại rơi xuống.

Nhưng Giang Ngọc Lang chưa đứng lên liền được để nhào tới, phải lâu lắm, hẳn mới đứng lên.

Hắn bước tới chụp vào cần cổ của Tiểu Linh Ngư cười khanh khách :

- Ta biết người không thực ý muốn giết ta, nhưng ta lại quyết ý giết người cho kỳ được.

Hắn bóp mạnh.

Tiểu Linh Ngư không làm một phản ứng nào, chàng hôn mê luôn.

Giang Ngọc Lang lại càng bóp mạnh hơn nhưng bỗng hấn lơi tay. Hắn vừa nảy sinh một ý niệm. Hắn không muốn giết Tiểu Linh Ngư trong lúc chàng hôn mê. Hắn muốn mục kích cái cảnh chàng oằn oại, chàng uốn éo, chàng kêu gào.

Hắn buông tay, chờ một lúc lâu Tiểu Linh Ngư vẫn chưa tỉnh lại.

Một tay giữ hờ nơi cổ Tiểu Linh Ngư, Giang Ngọc Lang với tay kia lấy bình rượu đang nằm chổng lủng trên mặt đáy hàm.

Nhưng làm gì hắn kịp đổ rượu xuống đầu Tiểu Linh Ngư ?

Chàng chỉ chờ hắn buông một tay thôi, lập tức chàng lòn hai tay dưới nách hắn đánh lên, cái đích là yết hầu hắn.

Dĩ nhiên hắn phải đau, tuy đau hắn không buông chiếc bình, sẵn chiếc bình trên tay, hắn đập xuống đầu Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư đã biết trước là hắn phải làm như vậy rồi. Chàng lẩn mình qua một bên, lách đầu tránh bình rượu, đồng thời chàng đập trái lại một đập trúng ngay chỗ yếu nhược của Giang Ngọc Lang.

Chiếc bình chạm nền hàm vỡ tan, Giang Ngọc Lang co rúm thân hình bất động.

Hắn không thở nổi thì nói gì là có một phản ứng ?

Đập thì trúng đích song cái đập chẳng đẹp mắt tý nào, bởi chỉ là một cái đập thông thường như mọi người thường đều có thể đập.

Bởi chàng không xử dụng một chiêu thức nào.

Từ đầu cuộc tới giờ, cả hai đánh đá nhau, quật ngã nhau, vẫn đánh đá, vẫn quật ngã như những người thường, chẳng một ai sử dụng võ công.

Dù cả hai có sử dụng võ công, chiêu thức đánh ra cũng chẳng thể đẹp mắt được.

Bởi địa điểm quá chật hẹp, gọi là một hang chuột cũng chẳng sai lắm.

Song cần gì điều đó ? Họ đâu phải biểu diễn võ công cho thiên hạ xem mà cần phải có những chiêu thức ngoạn mục ? Họ cốt làm sao thắng lợi, dồn đối phương vào cái thế bại là được rồi.

Đúng lý thì trong trường hợp của họ, chẳng ai còn lòng dạ nào mà đấm mà đá lẫn nhau. Trên thế gian này chỉ có họ thôi, duy nhất họ thôi.

Mà dù kẻ khác có đánh, có đá, cũng chẳng ai đánh đá theo cái lối ngang, lối rùng như họ !

- Tiểu Linh Ngư lè lưỡi liếm những vết rượu quanh miệng, nơi tay, rồi lẩm bẫm :

- Đáng tiếc ! Đáng tiếc ! Rượu ngon thế này mà ngươi lại đổ bỏ phí quá ! Ta phải phạt ngươi. Đổ một chén rượu là phải phạt ba bình nước tiểu !

Giang Ngọc Lang vừa rên hừ hừ, vừa cầu khẩn :

- Ta van ngươi ... ta van ngươi ...

Tiểu Linh Ngư dựng đứng hẳn lên, gằn giọng :

- Đừng vờ chết với ta ! Đừng tự nhiên đi, rồi đánh, đánh cho mình bạch, cho đường hoàng xem nào !

Giang Ngọc Lang lắc đầu :

- Ngươi ... ngươi còn muốn đánh nhau nữa ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Phải đánh chứ ! Ở trong cái ổ chuột này thì ngoài việc uống rượu và đánh nhau thì còn việc gì khác mà làm đâu ? Rượu thì người đồ hết rồi, còn có việc đánh nhau, đánh gấp đôi, đánh gấp ba để bù vào khoảng thời gian nghỉ để uống rượu.

Giang Ngọc Lang lắc đầu :

- Ta ... ta không đánh !

Tiểu Linh Ngư cũng lắc đầu :

- Không đánh không được.

Giang Ngọc Lang vẫn lắc đầu :

- Việc chi ta từng thấy, ta từng nghe, chứ cái việc bức bách người đánh nhau thì ta chưa từng thấy, từng nghe bao giờ !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Nhưng bây giờ người lại thấy, người lại nghe.

Giang Ngọc Lang nhìn sửng chàng :

- Người thật sự muốn đánh ?

Tiểu Linh Ngư quả quyết :

- Chẳng sai mảy may !

Giang Ngọc Lang thở dài :

- Được, người cho ta nghỉ mệt rồi ta sẽ đánh với người, đánh minh bạch, đánh đường hoàng.

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Thế là biết điều đấy !

Chàng buông Giang Ngọc Lang.

Mỗi người bước về một góc, ngồi xuống đối diện nhau, lờ mờ lờ mờ.

Trên làn da mặt xanh xao của Giang Ngọc Lang, những vết đất, vết máu, lấm tẩm như ráng hoa. Hắn nghinh cái bản mặt đó về Tiểu Linh Ngư thốt :

- Lắm lúc ta hoài nghi người chẳng phải là một con người !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Ta không là người thì là gì ?

Giang Ngọc Lang tiếp :

- Người trong thiên hạ có ai giống người đâu ?

Tiểu Linh Ngư gạt đầu :

- Điểm đó người nói đúng ! Chẳng có một người thứ hai giống ta khắp trong thiên hạ.

Giang Ngọc Lang ôm đầu không nói gì nữa.

Tiểu Linh Ngư nằm xuống nói tiếp :

- Ta ngủ đây, ngủ để chờ người nghĩ cho khỏe. Khi nào thấy khỏe, người đánh thức ta dậy.

Chàng nhắm mắt thực sự.

Giang Ngọc Lang ôm đầu rồi che mặt, đầu hơi gục xuống, mắt nhìn lên, nhìn xiêng xiêng qua khe hở của ngón tay.

Đã mấy lượt hắn toan đứng lên vọt mình tới, đã mấy lượt hắn toan vươn tay, nhưng rồi hắn bất động.

Hắn chẳng làm gì cả.

Hắn làm sao dám làm gì ? Tiểu Linh Ngư đã mấy lần cho hắn ném tư vị của phản ứng, bây giờ dù chàng có ngủ thật hắn cũng chẳng dám làm gì.

Không dám làm gì, hắn lại cảm thấy toàn thân ngứa ngáy. Cái cảm giác ngứa ngáy làm hắn suýt điên lên được, nhưng ngoài mặt hắn vẫn giữ vẻ lạnh, không một phản ứng nào hiện rõ.

Chùng như ánh đèn mờ dần.

Bỗng Tiểu Linh Ngư tỉnh giấc, vụt đứng lên rồi kêu hoảng :

- Không xong...

Giang Ngọc Lang điềm nhiên :

- Cái gì mà không xong ? Người như chúng ta thì còn mong cái gì nữa mà gọi rằng xong với không xong ?

Tiểu Linh Ngư thốt :

- Ta ngủ ai cũng biết, chỉ có người là không biết !

Giang Ngọc Lang lạnh lùng :

- Ta không biết vì ta không lưu ý. Ta không lưu ý vì ta đang nằm mộng, cái mộng mơ trong lúc thức.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Mộng thấy cầm đao hạ sát ta phải không ?

Giang Ngọc Lang đáp :

- Mộng thấy con lợn ú.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Bất tất phải mơ mộng. Lợn ú dù có thật sự mười con, người cũng

chẳng ăn được, xá gì một con trong mộng.

Giang Ngọc Lang như nhớ ra điều gì vụt kêu lên :

- Người... có phải người muốn nói...

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Nào chúng ta có phải chết vì đói đầu mà người mơ lộn ú ? Chúng ta chết vì ngộp.

- Nắp hầm bị bít, khối không khí bị giới hạn, trong không ra ngoài, ngoài chẳng vào trong.

Không khí không thay đổi, có bao nhiêu dưỡng khí bên trong, cả hai thở mãi sẽ vơi, vơi dần, vơi dần, đến lúc chỉ còn thán khí thì phải chết, chết ngộp.

Cái khổ là khung cảnh càng ngột ngạt, hơi thở càng dập dồn, thở nhiều thì dưỡng khí mau vơi. dưỡng khí mau vơi thì lại càng thở nhiều, hai sự kiện đó đuổi dồn nhau đưa cái chết đến gấp.

Bây giờ nghĩ đánh nhau rồi Tiểu Linh Ngư mới lưu ý đến hơi thở, chàng nghe hơi thở nặng dần rồi mí mắt cũng nặng dần.

Giang Ngọc Lang run run giọng :

- Cái gì ta cũng nghĩ đến, ta nghĩ rất chu đáo, nhưng chỉ có việc này thì ta quên mất ! Mà lại là việc quan trọng nhất trong các việc.

Tiểu Linh Ngư cười khổ :

- Hiện tại dù người có giết ta, người cũng chẳng hy vọng sống lâu hơn ta nữa khác, chứ đừng nói là nửa tháng như người ước đoán.

Giang Ngọc Lang lẩm bẫm :

- Nửa khác... nửa khác...

Răng hấn đánh vào nhau cạch cạch ...

Tiểu Linh Ngư cũng nhăn nhó mặt, cũng lảm nhảm :

- Chết ngộp... chết ngộp... cái tư vị ra sao... ra sao... ?

Giang Ngọc Lang cười lạnh :

- Ta nghe nói trong các loại chết, chết ngộp là khổ hơn hết ! Trước khi chết mình muốn điên lên, có thể là nổi điên thật sự, rồi tự mình đưa tay cào quấu nát mặt nát mày, bậy cả mình.

Trong trường hợp này, hắn vẫn còn đủ trí nhớ lập lại những điều nghe lỏm. Hắn còn bình tĩnh giải thích cái tư vị của sự chết ngộp.

Chẳng phải hắn bình tĩnh mà chính là hắn tức, hắn muốn doa. cho Tiểu Linh Ngư sợ hãi tột độ thì hắn mới nghỉ, một mình hắn sợ thì bất công.

Chết, đã đành cả hai cùng chết, cái chết đó rất công bình.

Nhưng sợ thì phải sợ đồng đều chứ ? Bởi Tiểu Linh Ngư không biết tư vị của sự chết ngộp ra sao, chàng không sợ, hắn phải làm cho chàng sợ.

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một lúc bỗng bật cười khan :

- Thế thì càng hay ! Ta chỉ sợ cách chết rất tầm thường. Nếu được chết cách đặc biệt như vậy thì thích thú cho ta vô cùng ! Trên đời này hắn chẳng có mấy người biết được tư vị của sự chết ngộp ! Ta biết được là trở thành một siêu nhân rồi.

Giang Ngọc Lang cũng suy tư giây lâu :

- Chẳng có mấy người nhưng vẫn có. Những kẻ góp công vào việc kiến trúc cái động quỷ này đương nhiên là bị con nữ quái đó chôn sống và họ biết tư vị của sự chết ngộp.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt :

- Đến giây phút này người vẫn còn tìm cách châm chích ta ?

Giang Ngọc Lang lạnh lùng :

- Người khoan khoái quá chừng ! Ta chẳng hiểu người còn được bao nhiêu giây phút nữa để mà cao hứng ?

Tiểu Linh Ngư cau mày :

- Ta khoan khoái, ta cao hứng, rồi người hận ta ?

Giang Ngọc Lang buông gọn :

- Ủ !

Tiểu Linh Ngư nhíu thêm đôi mày :

- Người hận ta vì nhất nhất cái gì ta cũng hơn người ?

Giang Ngọc Lang trầm giọng :

- Chúng ta sanh ra là để đối đầu với nhau ! Cái số là như vậy đó.

Lúc hắn nói thế, hắn đang căm hận, hắn nói theo cái độ lên cao của niềm hận.

Hắn có biết đâu, câu nói rất đúng sự thật. Và sự thật bắt đầu hiện ra ngay từ bây giờ, hiện ra mãi mãi sau này.

- Người không có dưỡng khí để thở thì đèn làm sao cháy sáng tỏ được ? Ngọn đèn nơi vách mờ dần, bóng tối đậm dần.

Ngọn đèn chỉ còn là một điểm đỏ nhỏ, rất nhỏ, đã nhỏ lại càng phút càng đỏ hơn.

Tiểu Linh Ngư nhìn điểm nhỏ lắm bầm :

- Rượu ... rượu đáng chết ! Đáng chết vì thiếu nó trong lúc này ! Nó thiếu vì người đổ hết ! Còn gì bằng uống say rồi chờ chết, chờ chết trong cái say. Cái chết đến êm đềm, chết trong khi mình đang phiêu phưởng theo đà men rượu đưa đi !

Chàng nhìn xuống nền hầm.

Mặt đất có gì ? Trên mặt đất những mảnh vỡ thì còn đó, còn rượu thì đã khô tự lúc nào.

Rượu khô, phải có sức nóng làm cho nó khô, hoặc nó thấm vào đất.

Nhưng không phải vậy. Rượu không bốc thành hơi vì sức nóng, rượu không thấm vào đất.

Đó là điều lạ !

Tiểu Linh Ngư hiểu ngay ra mặt nền hầm không bằng phẳng, nền hầm phải nghiêng nghiêng, rượu chảy từ chỗ cao xuống chỗ thấp.

Bỗng chàng nhảy dựng lên suýt đụng đầu vào nóc hầm. Còn lại một bình rượu, chàng nửa muốn uống, nửa muốn dành lại cho phút cuối. Chàng trút cả bình rượu xuống đất.

Rượu chảy từ chỗ cao xuống chỗ thấp.

Tiểu Linh Ngư nhảy dựng lên :

- Người xem kia ! Xem đi !

Giang Ngọc Lang nhìn theo rượu chảy đi hừ một tiếng :

- Xem ? Xem cái gì ? Có gì mà xem ?

Tiểu Linh Ngư tiếp :

- Nước... Nước chảy... nước cứ chảy...

Giang Ngọc Lang lại hừ một tiếng :

- Thì nước tự nhiên phải chảy chứ sao ? Thì nước chảy từ chỗ cao xuống chỗ thấp chứ sao ?

Tiểu Linh Ngư chỉ về một góc, chừng như chàng khẩn trương vô

cùng, giọng nói của chàng gấp đến nỗi nhập những tiếng lại thành một âm vang :

- Người xem kia.. nước chảy đến đó đáng lẽ nó phải đọng vũng lại chứ, nhưng không, nó rút đi mất...

Giang Ngọc Lang bây giờ mới chú ý, hấn dương tròn mắt lên nhìn :

- Đúng... nước rút đi đâu mất hết cả ?

Tiểu Linh Ngư tiếp với vẻ khẩn cấp như trước :

- Nước không ứ đọng lại đó tức nhiên nó chui vào một nơi nào khác và điều này chúng ta ở đâu đó có một cái hang cái động gì. Nhưng... hàm của chúng ta lại ở tận đáy đất, bên dưới làm gì có động, có hang ?

Giang Ngọc Lang khẩn trương theo chàng, hấp tấp thốt :

- Nơi này ta có ý đào cái động rộng hơn một chút, song ta chẳng có đủ thời gian làm cái việc đó, nếu đào rộng ra một chút, biết đâu...

Tiểu Linh Ngư không nói chi hết, nhặt một mảnh bình vỡ moi moi chỗ nước rút.

Giang Ngọc Lang đứng nhìn chàng làm, thân hình hấn khích động mạnh.

Tiểu Linh Ngư moi, moi mãi độ hai khắc thời gian.

Chẳng rõ chàng quá mệt hay không khí thiếu thốn, hơi thở của chàng bắt đầu khó khăn rồi. Chàng nghe ngực nặng vô cùng.

Khỏ hơn nữa là ngọn đèn lúc đó lại phụt tắt, bóng tối quá dày, đưa bàn tay lên nhìn không thấy ngón.

Hơi thở của Tiểu Linh Ngư nặng quá chừng vang lên hồng hộc.

Bỗng một tiếng "cộp" vang khẽ. Tiếng chạm của mảnh bình vào một tấm ván.

Tiểu Linh Ngư dùng cả hai tay moi moi tấm ván đó.

Bất giác chàng kêu lên :

- Hang ! Ta tìm được cái hang rồi ! Phía bên kia trống rỗng, đúng là một cái hang !

Giang Ngọc Lang run người lên :

- Người... có làm không ?

Tiểu Linh Ngư không đáp mà lại hét lên :

- Vật đánh lửa ! Cầu trời cho người đừng nói là không có vật đánh lửa !

Có vật đánh lửa để mà làm gì ? Ngọn đèn dầu đã tắt, chàng lại sắp chết ngộp, đâu có vật đánh lửa liệu rằng lửa có cháy nổi không ?

- Tuy vậy lửa cũng cháy được, song rất yếu.

Ánh sáng bùng lên nhưng Tiểu Linh Ngư biến mất. Một cái hang hiện ra trước mặt Giang Ngọc Lang.

Một luồng hơi từ bên kia hang thổi qua. Một luồng hơi có đủ mùi mốc, hôi, ẩm...

chùng như thúì thúì.

Có hơi thổi qua, không khí thay đổi. Giang Ngọc Lang thở được nhẹ nhàng hơn trước.

Hắn vui mừng cất tiếng gọi to :

- Giang... Giang công tử... Giang huynh...

Tiểu Linh Ngư gọi lại :

- Chui qua hang đi ! Chui gấp !

Bất chấp hang vừa hay hang hẹp, Giang Ngọc Lang chui liền, chui nhanh hơn con chuột bị mèo đuổi.

Qua bên kia rồi, hấn sững sờ.

Bên kia là một toà nhà hình bát giác. Tám bức tường đều khác nhau, bức thì bằng thép, bức thì bằng gang, bức thì bằng đá, có một bức là vàng ròng.

Đúng là phúc đức tam tổ để lại cho cả hai, Tiểu Linh Ngư moi đúng bức bằng gỗ.

Nếu gặp phải bức bằng đá, hoặc bằng sắt, bằng gang, thì cả hai đã chết ngộp rồi.

Trong toà nhà bát giác đó chẳng có bàn, chẳng có ghế, bởi được kiến trúc dưới đất sâu, nên chẳng có tơ nhện giăng, chẳng có bụi.

Còn không khí ?

Tiểu Linh Ngư chẳng biết không khí từ đâu đến.

Trong toà nhà chỉ có những bàn xây, nhỏ có, lớn có, hình thức bất đồng, chẳng cái nào giống cái nào.

Những bàn xây đó hiển nhiên là cơ quan, có cái bằng gỗ, có cái bằng sắt, bằng gang, đương nhiên là cũng có cái bằng vàng.

Giang Ngọc Lang kêu lên :

- Trời ! Đây là đâu ? Đánh chết ta bảo ta tưởng ra đây là đâu, ta cũng chịu chết thôi, chẳng làm sao tưởng nổi. Nơi đây chỉ cách cái hàm của ta bằng một bức vách gỗ.

Tiểu Linh Ngư đi vòng vòng quanh tám bức vách cố tìm hiểu chỗ diệu dụng của toà nhà.

Làm gì chàng hiểu được ?

Chàng tự hỏi :

- Máy chiếc bàn xây kia dựng nơi đó để làm gì ?

Tuy nhiên chàng phải công nhận là dựng lên những chiếc bàn xây đó phải hao phí lắm công phu.

Như vậy là phải có một hiệu dụng gì chứ. Bàn xây đâu phải là vật trang trí nhà cửa.

Giang Ngọc Lang hỏi :

- Người đã tìm ra cái đạo lý gì chưa ?

Tiểu Linh Ngư cười khở :

- Ta đâu phải là quỷ đâu mà biết được những cái trò quỷ này ?

Giang Ngọc Lang bước đến một bức tường, lấy tay áo chà chà vào đó, chà một lúc, vụn hết lớn :

- Trời ơi ! Tường bằng vàng thật !

Tiểu Linh Ngư thốt :

- Tường bằng vàng, có gì lạ đâu ? Cái lạ là nơi đây lại có không khí luồn vào.

Người nào đó, kiến tạo nên tòa nhà này, nếu chẳng điên thì phải có một dụng ý.

Giang Ngọc Lang trở mắt :

- Dụng ý ?

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Ta chỉ sợ mình đang đương đầu với một bí mật trọng đại. Một bí mật mà đời trước chẳng ai nghĩ ra, đời sau chẳng ai hiểu nổi.

Chàng đặt tay lên một bàn xây.

Giang Ngọc Lang hấp tấp :

- Người định vận chuyển nó ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng :

- Người có thể nén tính hiếu kỳ được không ?

Giang Ngọc Lang chà đôi mắt để nhìn rõ hơn. Tiểu Linh Ngư nói tiếp :

- Biết đâu là môn hộ địa ngục, nếu chúng ta xoay những chiếc bàn đó, quỷ sẽ chẳng hiện lên ?

Giang Ngọc Lang thấy chàng nheo nheo mắt, bực quá nghiến răng thốt :

- Cười hợp lý quá chừng ! Đáng cho người cười lắm ! Hừ !

Bỗng cả hai nghe lạnh, cái lạnh do một niềm sợ hãi vu vơ gây nên.

Tiểu Linh Ngư vẫn xây chiếc bàn xây. Một tiếng "cách" vang lên, bức tường đá di động, một khung cửa hiện ra.

Tiểu Linh Ngư bật cười lớn :

- Người xem ... cửa địa ngục đã mở ra rồi đó !

Chàng cười, nhưng chàng cũng biết giọng cười khó nghe lắm, bởi cười không đúng chỗ, đúng việc.

- Giang Ngọc Lang bò qua chỗ cũ lấy ngọn đèn rồi trở lại.

Tiểu Linh Ngư bật môi lửa, đốt ngọn đèn đi trước.

Mùi hôi thối, ẩm ướt, từ trong cửa đó bốc ra, thối không người nổi. Mùi thối đó chẳng phải là mùi phân, mà cũng chẳng phải mùi thây sình, bởi thây sình thì mùi thối phải nực nồng, nhưng mùi thối đó chỉ

thoang thoảng thôi.

Chẳng cần phải suy nghiệm lâu xem là mùi gì, cả hai đã biết nguyên do mùi thối.

Giang Ngọc Lang run người lên :

- Tử thi !

Nói là tử thi không đúng lắm, bởi cái gọi là tử thi đó chỉ là những bộ xương có phủ bên ngoài một lớp y phục.

Tiểu Linh Ngư há miệng thối một hơi nhẹ, những bộ xương trước mặt chàng như rung rinh.

Không, chẳng phải những bộ xương rung rinh mà chính là những bộ y phục bên ngoài rung rinh để rồi tã rơi xuống nền.

Tiểu Linh Ngư nghe lạnh xương sống.

Chàng thốt :

- Người này đã chết ít nhất cũng trên mấy mươi năm.

Giang Ngọc Lang trầm giọng :

- Họ chết vì đói ! Người xem kia... những bàn tay của họ, hẳn là trước khi chết, họ đói đến điên đầu.

Tiểu Linh Ngư nghĩ chàng sắp biến thành một cái xác như những cái xác này.

Bất giác chàng tõm quá, nôn oẹ mấy lần.

Rượu, dòi, đã ăn trước đó chưa kịp tiêu hoá, theo cơn nôn oẹ lên miệng trào ra ngoài.

Giang Ngọc Lang cau mày :

- Những người này là ai ?

Tiểu Linh Ngư phun phần nước chua, nước đắng, ở trong miệng ra xong, vừa thở vừa đáp :

- Y phục của họ thô tục quá. Họ có thể là những công nhân kiến tạo nên toà nhà này.

Giang Ngọc Lang tiếp :

- Một lũ ngốc tử !

Tiểu Linh Ngư trố mắt :

- Ngốc tử ?

Giang Ngọc Lang gật đầu :

- Đúng là ngốc tử. Nếu không là ngốc tử sao họ lại có thể vì kẻ khác mà kiến tạo nên một địa phương bí mật này. Người phải biết, vì kẻ khác mà kiến tạo một địa phương bí mật là tự kêu án tử hình, bởi có ai để cho họ còn sống ? Bởi còn sống thì địa phương đâu còn là bí mật nữa.

Tiểu Linh Ngư cau mày :

- Dù cho họ có là những ngốc tử đi nữa, cái chết của họ cũng đáng thương lắm chứ ! Sao người chẳng xót xa cho họ, lại khinh miệt họ ?

Giang Ngọc Lang bĩu môi :

- Giả như ta chết, có ai xót xa cho ta không ?

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Tốt ! Tốt cho người ! Ta sống qua nhiều năm rồi, giữa một nơi tập trung hầu hết những ác nhân thượng thặng trong thiên hạ, song ta vẫn chưa bằng người. Xem ra ta còn phải học nơi người, học nhiều !

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm :

- Kỳ quái ! Tiêu...

Hắn biến sắc bỏ dở câu nói.

Tiểu Linh Ngư cũng biến sắc luôn. Bình sinh chàng chẳng hề sợ bất cứ ai, bất cứ việc gì, hiện tại chàng sợ hẳn là sự kiện phi thường.

Sự kiện phi thường đó là tiếng chân người vang lên trong phút giây này, tại một địa phương thần bí như thế này.

Tiếng chân không gấp, lại nặng nề, vang lên thành thịch, càng lúc càng lớn.

Điều đó chứng tỏ có người ở đây, và người đó đang tiến về phía họ.

Giang Ngọc Lang như quỳnh quáng lên, lí nhí :

- Cái gì... cái gì...

Hắn có cái tâm tàn độc, song can đảm lại rất thiếu, tay hắn run lên như bị điện giật, chiếc đèn rơi xuống nền.

Bây giờ, tiếng chân nghe rõ hơn, chùng như ở trên đầu họ.

Tiểu Linh Ngư nghe tay chân nhũn ra, thân hình cũng nhũn ra luôn, chiếc môi lửa trên tay chàng rơi xuống nền lúc nào chàng chẳng hay biết.

Đèn tắt, môi lửa cũng tắt, không gian đen tối thiếu ánh sáng, niềm sợ hãi của chàng tăng.

Tiếng chân vang trên đầu họ nghe như tiếng chân vang lên trong lòng họ và ai đó đang dẫm lên tim họ.

Họ muốn chạy trở ra ngoài nhưng chẳng ai đỡ chân nổi.

Bỗng bên trên đầu một lỗ hổng hiện ra. Xuyên qua lỗ hổng đó một vệt sáng mờ mờ chiếu xuống.

Tiểu Linh Ngư và Giang Ngọc Lang không hẹn mà cùng ngừng thở,

ai đứng đâu đứng đó, ai ở trong tư thế nào giữ y tư thế đó.

Tiếp theo vệt sáng, hai chiếc chân từ lỗ hồng thòng xuống.

Hai chân rất nhỏ, bàn chân có mang giày hoa.

Mang giày hoa hẳn phải là chân nữ nhân.

Hai chân từ từ thòng xuống, thoạt đầu là bàn chân, trên đôi giày là ống quần, quần màu xanh. Nửa thân dưới lộ rõ rồi, còn nửa thân trên.

Người chưa hiện rõ mặt mày, ống quần cũng nói lên được rõ người đó là ai.

Tiểu Linh Ngự và Giang Ngọc Lang suýt buột miệng kêu lên, cả hai dù đang cố kìm hãm niềm kinh hãi đang bốc mạnh vẫn để lộ ra ba tiếng nhỏ :

- Tiêu Mê Mê !

Phải, chính là Tiêu Mê Mê.

Nàng chưa xuống đến nơi đã lằm nhăm :

- Các người ở đây sung sướng quá !

Nhưng đôi chân thòng xuống đó chẳng phải của nàng, dù có đôi giày thêu, dù có chiếc quần xanh.

Âm thanh thì đúng là của nàng rồi. Nàng ở bên trên, còn đôi chân lòng thòng đó là của một xác chết.

Tiểu Linh Ngự và Giang Ngọc Lang nhắm mắt lại chờ sự tai hại xảy ra.

Tiêu Mê Mê xuống đến đây là tai hại đến với họ rồi, đó là cái chắc.

Phịch !

Xác chết rơi xuống rồi im lìm. Chẳng có tiếng của Tiêu Mê Mê. Nàng còn chờ gì mà chưa mở miệng ? Nàng định làm trò quái ác gì mà chưa chịu xuất thủ, trừng trị hai tiểu quỷ ?

Một tiếng "phịch" nữa vang lên rồi cũng im lìm.

Thế này là nghĩa gì ?

Tiểu Linh Ngư và Giang Ngọc Lang động tính hiếu kỳ dù là đang sợ vô tưởng, vội mở mắt ra.

Qua ánh sáng yếu ớt từ bên trên rơi xuống cả hai trông thấy rõ ràng.

Hai xác chết ! Chỉ có hai xác chết thôi, Tiêu Mê Mê không nhảy xuống như họ tưởng.

Liên theo đó, một loạt những tiếng "phịch phịch" vang lên nối tiếp, nhiều xác nữa được nàng quăng xuống qua lỗ hổng.

Cuối cùng Tiêu Mê Mê cất tiếng :

- Ở dưới đó rồi chết luôn cũng chẳng oan gì, bởi chính các người tự tìm vào phần mộ mà quy ẩn như những bậc cao nhân. Thôi nhé, giã từ các người nhé, ta đi đây ! Có thể là trong tương lai thỉnh thoảng ta cũng sẽ nhớ đến âm linh các người.

"Bình !" Lỗ hổng bên trên được lấp lại, ánh sáng bên trên bị ngăn chặn, gian nhà bất giác chìm vào bóng tối như trước.

Tiểu Linh Ngư và Giang Ngọc Lang im thin thít một lúc lâu, chẳng thấy chi lạ tiếp theo, cả hai cùng thở phào.

Bỗng Tiểu Linh Ngư bật cười khanh khách :

- Giang Ngọc Lang ! Những người bị người sát hại đó cũng xuống đây hết cả rồi, có lẽ họ theo người đòi mạng đó, người có sợ chẳng ?

Giang Ngọc Lang hừ một tiếng :

- Lúc chúng còn sống ta chẳng ngán, bây giờ chúng chỉ là những cái

xác bất động ta sợ gì ?

Tiểu Linh Ngư mò tìm vật đánh lửa, qua ánh sáng vừa nháng lên, chàng thấy gương mặt của Giang Ngọc Lang biến đổi quái dị, trông chẳng khác những xác chết kia.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Người nói là không sợ nhưng gương mặt của người quái dị cực độ.

Giang Ngọc Lang cúi xuống nhặt chiếc đèn, đèn bằng đồng nên rơi mà không vỡ.

Hắn lặng lẽ bước ra ngoài.

Tiểu Linh Ngư nhanh chân bước theo. Tuyệt đối chàng không để cho hắn đóng cửa nhốt chàng trong căn phòng ma quái này.

Ra đến gian giữa rồi, Giang Ngọc Lang nôn mửa. Hắn chẳng có ăn gì nên cứ nôn mửa một thứ nước chua chua, đắng đắng, nôn đến hụt hơi.

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm :

- Ta đã nghĩ là địa phương này chẳng do Tiêu Mê Mê kiến tạo. Nữ nhân làm gì có óc sáng tạo phi thường được. Bây giờ cái điều ta nghĩ đó đã được xác nhận rồi.

Đúng là chẳng phải do nàng kiến tạo.

Giang Ngọc Lang lơ đãng :

- Ủ !

Tiểu Linh Ngư tiếp :

- Trong một dịp may nào đó, nàng phát hiện ra nơi đây, nàng lục soát khắp mọi nơi xem cái cung điện này rộng lớn như thế nào. Nhưng nàng chỉ lục soát bên trên thôi chứ chưa hề xuống đến đây. Bất quá nàng chỉ chiếm một phần cung điện, nàng cho là phần đó hoa mỹ rồi,

nhưng biết đâu cái bộ phận thật sự hoa mỹ chưa lọt vào mắt nàng ?

Chàng thờ dài tiếp luôn :

- Ai kiến tạo ra địa phương này ? Ai... ? Khắp trong thiên hạ, có ai có một bộ Óc tân kỳ như thế ?

Giang Ngọc Lang lạnh lùng :

- Ai thì ta không hiểu chứ chắc chắn không phải ngươi.

Tiểu Linh Ngư nhìn hẩn một lúc lâu, chàng gằn từng tiếng :

- Ngươi đừng quên là võ công của ta thừa sức tiêu diệt ngươi, ta có thể giết ngươi trong bất cứ phút giây nào nếu ta muốn.

Giang Ngọc Lang lùi ba bước, sắc mặt biến xanh dờn :

- Ngươi... ngươi...

Tiểu Linh Ngư cười mỉa :

- Đừng khẩn trương, ta nói thế là để cảnh cáo ngươi nên dè dặt lời nói với ta một chút. Ta chưa giết ngươi đâu mà phải ngán.

Giang Ngọc Lang trở mắt nhìn chàng một lúc lâu rồi cúi đầu thấp giọng :

- Ta còn nhỏ tuổi quá, chưa biết cách cư xử với đời. Nếu ta có gì đắc tội với ngươi, ta xin ngươi hãy tha thứ, trong thâm tâm của ta, ta xem ngươi... như một vị đại ca của ta.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ :

- Cũng may cho ta là ngươi chẳng phải là tiểu đệ thật sự của ta.

Chàng cầm lửa đi khắp một vòng quan sát đủ tám bức vách rồi lẩm nhẩm :

- Chỉ có mỗi bức vách bằng đất, còn thì có đủ vàng, bạc, sắt, đồng,

gang, chì...

Giang Ngọc Lang thốt :

- Vách bất đồng là những gì sau vách cũng bất đồng. Đúng là có dụng ý.

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Đương nhiên là như vậy rồi ! Song người có biết dụng ý đó là như thế nào chăng ?

Giang Ngọc Lang cười vuốt :

- Tôi đâu biết được ! Bởi không biết nên muốn thỉnh giáo nơi đại ca.

Hắn xuống nước nhỏ, tin chắc là Tiểu Linh Ngư phải hài lòng lắm lắm :

Tiểu Linh Ngư lại nhìn sững hắn mấy phút, đoạn từ từ thốt :

- Người nghe đây ! Ta cho người biết hai điều !

Giang Ngọc Lang tỏ vẻ cung kính :

- Tiểu đệ xin tuân lệnh đại ca.

Tiểu Linh Ngư trầm giọng :

- Điều thứ nhất, từ nay người đừng gọi ta là đại ca, nghe người gọi thế, ta cảm thấy thịt ta giật giật từng hồi.

Giang Ngọc Lang giật mình cúi đầu, thấp giọng :

- Nghe !

Tiểu Linh Ngư tiếp :

- Điều thứ hai, từ nay trước mặt ta người đừng giả vờ ngu vờ ngốc. Ta biết người thông minh, rất thông minh, người có giả vờ cũng vô

ích thôi. Tốt hơn người đừng làm cái việc quá vô ích.

Giang Ngọc Lang đáp gọn :

- Nghe !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Bây giờ thì người thử đoán cái dụng ý đó cho ta nghe đi nào.

Giang Ngọc Lang đằng hắng một tiếng :

- Như ta đã nói vừa rồi là bên trong vách có những vật đặc biệt, vật trong phòng này không giống vật trong phòng kia.

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Rồi sao nữa ?

Giang Ngọc Lang tiếp :

- Vách làm bằng vật gì tất có liên quan đến với bàn xây bằng vật đó. Ví dụ bàn xây bằng đá là mở vách bằng đá, bàn xây bằng vàng là mở vách bằng vàng.

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Hay lắm, nói luôn đi.

Giang Ngọc Lang tiếp :

- Vách cây là lỗi chúng ta vào đây chẳng có gì lạ như chúng ta đã biết rồi. Sau vách đá hẳn là phần mộ, chúng ta chẳng cần vào phần mộ làm bạn với ma quỷ làm chi. Vách đất chẳng che dấu vật gì lạ lắm đâu, bởi đất là vật rất thường, bên sau vách đất chẳng có gì đáng giá. Bây giờ chỉ còn lại năm mặt vách :

vàng, bạc, sắt, đồng, chì...

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Phải ! Phía sau năm mặt vách đó hẳn có vật lạ.

Chàng chớp chớp mắt tiếp luôn :

- Người nghĩ chúng ta nên vào phía nào trước ?

Giang Ngọc Lang không do dự :

- Vách bằng vàng !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Tốt ! Lần này thì người nói đúng cái thực ý của người. Chính ta cũng muốn khám phá gian phòng sau bức vách bằng vàng.

Chàng gật gù tiếp :

- Vàng ! Vàng ! Trên thế gian có gì hấp dẫn hơn vàng chứ ? Bất cứ ai cũng đồng ý với ý định của chúng ta.

Hồi 32

Kho Tàng Thật Sự

Bàn xây bằng vàng chuyển động, vách bằng vàng cũng nhích động.

Một vọng cửa lộ ra, cả hai bước qua vọng cửa đó.

Bên trong đúng như cả hai ước đoán, là những vật quý giá nhất trên đời :

bên trong là châu ngọc, là vàng, là bạc, bất cứ ai giàu tưởng tượng đến đâu, cũng chẳng nghĩ nổi số lượng bạc vàng châu ngọc tích trữ trong gian phòng sau bức tường vàng.

Giang Ngọc Lang như chết sững tại chỗ, dù hấn đoán là sau bức tường phải có báu vật, song hấn không tưởng báu vật quá nhiều như thế này.

Chẳng rõ ý niệm gì phát sanh nơi tâm tư, đầu óc hấn, gương mặt xanh dờn của hấn lại ửng hồng lên.

Và bàn tay của hấn run run, mấy ngón cứ mấp máy mãi.

Tiểu Linh Ngư bắt quá chỉ quét mắt qua một lượt như nhìn một đồng đá vụn, rồi chàng nhìn mặt Giang Ngọc Lang, điềm nhẹ một nụ cười, hỏi gọn :

- Người thích ?

Giang Ngọc Lang ấp úng :

- Ta... ta... Vàng bạc châu ngọc chẳng phải là vật thực, hấn lại nuốt nước bọt ừng ực, trái cổ của hấn lên xuống thấy rõ.

Hấn cười gượng, đáp :

- Trên thế gian, nếu có kẻ nào không thích, thì kẻ đó đúng là một quái vật.

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Nếu người thích thì cứ hốt, tất cả thuộc về người đó !

Giang Ngọc Lang sáng mắt lên, nhìn chàng, rồi nhìn châu báu, lại nhìn chàng, cười vuốt :

- Người phát hiện trước, tự nhiên quyền chiếm hữu về người, còn ta... nếu người thương tình mà chia chác cho ta phần nào, ít cũng tốt mà nhiều cũng hay. Nhất định ta không phiền hà gì cả. Nhất định ta cảm kích người vô cùng.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Ta không lấy một vật gì !

Giang Ngọc Lang ngẩng đầu lên, cao giọng :

- Người không lấy ?

Nhưng liền theo đó, hấn cúi đầu trở lại, cười vuốt, tiếp :

- Tánh mạng của ta, còn tùy thuộc người, dù người chẳng chia cho ta một món nào, ta cũng chẳng hề oán trách !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Người tưởng ta thử người ? Người cho rằng ta lừa người ?

Giang Ngọc Lang bối rối :

- Ta... ta đâu có... Tiểu Linh Ngư bủ môi :

- Cho người biết, thật tình ta chẳng muốn lấy món gì hết !

Giang Ngọc Lang mở to mắt :

- Tại... tại sao ?

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng :

- Tại sao ? Đói, người ăn được những vật đó cho đỡ đói chẳng ? Khát, người có lấy những vật đó uống trừ nước được chẳng ? Mang trên mình thì vừa nặng nề, vừa vướng bận, đã thế lại còn sợ kẻ khác cướp giật, người phải mất mạng vì những vật đó ! Tại sao ta muốn lấy những thứ hại đời đó, cho khổ tâm thân ?

Giang Ngọc Lang sửng sờ. Hắn phải công nhận Tiểu Linh Ngư nói đúng đạo lý.

Tiểu Linh Ngư mặc cho hắn nghĩ vẫn vơ, đi quanh một vòng, thở dài, rồi lầm nhảm :

- Đây là nơi tuyệt địa, lối thoát hẳn ở chỗ nào khác, chứ không ở trong phòng này !

Bỗng Giang Ngọc Lang bật cười khanh khách, cười mãi không thôi.

Tiểu Linh Ngư lấy làm lạ, hỏi :

- Người trông thấy quỷ ?

Giang Ngọc Lang vẫn còn cười :

- Ta cũng chẳng thích các vật này !

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng :

- Kỳ chưa ! Người không thích ? Người không thích thì còn ai thích ? Tại sao người không thích ?

Giang Ngọc Lang ngưng cười, rồi thở dài :

- Đến cái mạng sống của ta đây, chắc gì ta đã bảo toàn nổi, thì ta còn muốn lấy những vật đó làm gì ? Ta chưa chắc là thoát ra khỏi nơi đây, thì ta lấy những vật đó làm gì ?

Tiểu Linh Ngư vỗ tay cười lớn :

- Thông minh đó ! Người không thoát ra được, thì lấy vật để làm gì ? Lấy nó để ôm vào mình mà chết luôn với nó sao ? Người như thế là hơn rất nhiều người, bởi ta từng thấy nhiều người chết vì những vật đó rồi !

Cả hai trở ra, Tiểu Linh Ngư vận chuyển bàn xoay bằng đồng.

Rồi họ vào phòng đó.

Vũ khí ! Bình sanh, Tiểu Linh Ngư chưa từng thấy một số lượng vũ khí quan trọng như ở đây!

Vũ khí đã nhiều, lại thuộc đủ loại. Ngoài ra còn có vô số ám khí. Mà ám khí cũng thuộc đủ loại.

Có thứ rất quen thuộc, có thứ rất lạ kỳ, bình sanh Tiểu Linh Ngư chưa từng trông thấy.

Dĩ nhiên, chàng không biết tên tất cả, cũng như chàng không biết cách sử dụng.

Kim khí, là vật sinh lạnh, nhiều loại kim khí dồn đông lại, hẳn cái lạnh phải phi thường.

Phi thường ở cái chỗ lạnh khác hơn tiết trời, lạnh do ý tạo nên, lạnh do ánh sáng của nó tạo nên.

Máu sáng của kim khí, xanh kỳ lạ, màu sáng đó nhuộm xanh gương mặt của cả hai, trông họ như hai con quỷ mặt xanh hiện hình.

Sắt, tự nó trắng xanh rồi, càng bóng sáng càng xanh, xanh trau dồi bóng sáng, vẫn chiếu xanh xanh.

Có thứ to thường quá dài, dài hơn trượng tám, thứ ngắn chỉ độ hai thước. Thứ to bằng cán chèo, thứ nhỏ như chiếc đũa.

Vũ khí là vật không sanh mạng song lại có linh hồn! Linh hồn của nạn nhân còn bám nơi nó nên trông đáng sợ quá chừng.

Do đó, nhìn nó là ai ai cũng nghĩ đến chuyện chết chóc, ai ai cũng

thấy chớp chớp màu máu.

Vũ khí nhiều quá, hầu như nơi đây tích tụ tất cả những vật giết người khắp trong thiên hạ.

Tiểu Linh Ngư cầm lên một thanh kiếm, vung thử. Kiếm ngân lên nghe rợn người.

Kiếm quang toa? lạnh, kiếm khí bốc lạnh !

Bất giác chàng buột miệng tán :

- Báu thật ! Quý thật !

Giang Ngọc Lang trầm giọng :

- Dù nó quý báu thế nào, nó nằm đây cũng cầm như vật vô dụng.

Tiểu Linh Ngư bâng quơ :

- A ?

Giang Ngọc Lang nhặt một món lên, hỏi :

- Người biết vật này chẳng ?

Vật đó mường tượng hình rồng, hai chiếc sừng ló ra hai bên, miệng há rộng, trong miệng có chiếc lưỡi, lưỡi thè dài ra ngoài.

Tiểu Linh Ngư đáp :

- Chừng như là một ngọn Kim Long Tiên !

Giang Ngọc Lang gật đầu :

- Đúng vậy ! Một chiếc Kim Long Tiên, nhưng lại không giống các chiếc thường thấy trên giang hồ.

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng.

Giang Ngọc Lang giải thích :

- Ngọn roi này còn có cái tên riêng biệt của nó, là Cửu Hiện Thần Long Quỷ Kiến Sầu ! Một ngọn roi gồm chín cách dùng !

Tiểu Linh Ngư gật gù :

- Thế thì thích quá ! Người kể cho ta nghe chín hiệu dụng của nó xem!

Giang Ngọc Lang tiếp :

- Roi, như cái tên của nó, là hình rồng. Vây mọc ngược, chính cái chỗ vây ngược đó, mà roi chạm vào vũ khí địch, là móc cứng vũ khí địch, cứ giật tay về là vũ khí địch vượt theo. Những vây ngược đó còn hút được những ám khí, bất cứ loại ám khí nào chạm vào roi, là y như dính tại đó. Hai chiếc sừng dùng đối phó với các loại binh khí mềm, chiếc lưỡi có thể phóng dài hơn, đâm vào huyết đạo địch. Miệng há ra, sẽ bất ngờ ngoạm vũ khí đối phương. Đôi mắt rồng, là hai hoa? khí, có thể phun khói, mà lửa và khói đều độc, hoặc giả nổ lên, như sấm động xa xa. Đôi sừng rồng có thể bắn ra mười ba mũi Ty Ngọ Vấn Tâm Đinh ! "Vấn Tâm", người nghe rõ chưa ? Đinh vào đến tim, là ở đó, hàn huyền chuyện vấn với tim ! Nói thế chứ đinh đó chạm vào ai, máu rỉ ra, là chết lập tức ! Cuối cùng những chiếc vây ngược đó, nếu cần cũng bắn ra được, mỗi chiếc vây là một ám khí đấy ! Gặp ngọn roi này, dù thần tiên cũng đừng hòng sống sót nổi !

Hắn thuật thao thao như ngọn roi chính là vật tùy thân của hắn !

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Đúng là Quỷ Kiến Sầu ! Thần tiên cũng sầu luôn, đừng nói là quỷ ! Lợi hại thật !

Giang Ngọc Lang lại tiếp :

- Rất tiếc là khắp trong thiên hạ, loại vũ khí này không nhiều. Cứ theo truyền thuyết, thì chỉ có hai thôi ! Chẳng hiểu tại sao một chiếc lại ở đây.

Tiểu Linh Ngư cau mày :

- Còn một chiếc nữa ?

Giang Ngọc Lang gật đầu :

- Còn một chiếc nữa ! Nếu chiếc đó hiện nay vẫn xuất hiện trên giang hồ, thì đúng là cái hoa. cho vũ lâm rồi ! Nó đã hoá kiếp bao nhiêu cao thủ thành danh thành oan hồn... Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Ta không ngờ người mới ngàn ấy tuổi mà đã am tường quá nhiều sự việc trên giang hồ ! Người hiểu từng món vũ khí một, hiểu rành rẽ như chính chủ nhân của mỗi món !

Giang Ngọc Lang chớp chớp mắt, chừng như hấn thức ngộ là đã nói quá nhiều.

Hấn gượng cười, thốt :

- Bất quá, ta nghe thiên hạ nói, rồi ghi nhớ, bây giờ có dịp, ta thuật lại cho người nghe ! Người biết không, cha ta giao du rất rộng, hầu như lão nhân gia quen biết tất cả hào kiệt anh hùng, ta thường có dịp hầu trà, hầu rượu các bằng hữu của lão nhân gia, nhân đó, có nghe những câu chuyện họ khác với nhau.

Tiểu Linh Ngư hỏi :

- Người biết cách sử dụng loại vũ khí đó chứ ?

Giang Ngọc Lang mỉm cười :

- Ta... nếu ta sử dụng được thì còn nói gì !

Hấn thản nhiên buông ngọn roi xuống. Đôi mắt của hấn cứ dán vào hai tay của Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư tuy thản nhiên cười, nói song đôi mắt cũng dán chặt vào tay Giang Ngọc Lang.

Giả như chàng vung kiếm bất ngờ ?

Giả như Giang Ngọc Lang vung roi bất ngờ ?

Cả hai cũng có ý tưởng như nhau, cả hai cùng đề phòng nhau như nhau, họ đề phòng nhau từ lúc mới xuống hầm phần, họ đề phòng nhau trong hiện tại, và họ sẽ còn đề phòng nhau mãi mãi, đến khi nào một trong hai chết đi, đến khi nào họ chia tay nhau !

Trên đời này, chẳng có một đôi tiểu tử nào như họ !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ :

- Thế là, những vũ khí tích tụ tại đây, bất cứ món nào cũng có một thời oanh liệt trên giang hồ, cũng từng có một lai lịch phi thường ! Tuy vậy, chiếc roi Quỷ Kiến Sầu đó, ta chẳng thích đâu, người có thích cứ lấy mà dùng.

Giang Ngọc Lang bước dang ra xa, mỉm cười đáp :

- Loại vũ khí tối độc như vậy, không ai thích dùng ! Ta không ham !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ :

- Thực ra vũ khí là vật chết, con người là vật sống, sống mà mạnh thì cần gì vật chết ? Người không ham là phải !

Bỗng, chàng chụp một thanh kiếm.

Thanh kiếm đó rất bén, sợi tóc bay ngang phải đứt làm đôi. Vung thanh kiếm đó lên, bất cứ loại vũ khí nào chạm vào nó là phải đứt làm đôi !

Giang Ngọc Lang cố cười tự nhiên để che dấu một cái rợn trong người.

Hắn thốt :

- Thanh kiếm tốt quá !

Nhưng, Tiểu Linh Ngư dùng thanh kiếm đó, chặt ngọn roi đứt làm

mười mấy đoạn.

Giang Ngọc Lang gạt đầu :

- Huỷ diệt nó là phải ! Để cái thứ độc hại, chẳng may nó về tay kẻ hung bạo, thì đúng là mình gieo hoa. cho đồng loại... Hấn day mặt nơi khác, dấu ánh mắt đang bốc lửa.

Rồi, Tiểu Linh Ngư nhò thanh kiếm trong tay, cười hì hì, tiếp :

- Kiếm ơi ! Kiếm báu ! Bản ý của ta là muốn mang người theo mình, nhưng nghĩ kỹ, ta thấy nên để người ở lại đây là hơn ! Người như ta, dù là tay không, cũng... Bỗng, Giang Ngọc Lang kêu lên kinh hãi :

- Xem... Xem kìa... Qua ánh kiếm, một bóng người hiện ra, nơi góc phòng.

Không, bóng một bộ xương người !

Y phục đã mục nát rồi, bộ xương đáng lý ra phải là màu trắng đục, song lại đen xì.

Giang Ngọc Lang qua giây phút sửng sốt, lằm nhằm :

- Kỳ quái ! Tại sao lại có người chết ở đây ? Tại sao cái xác không bị quăng vào phần mộ ?

Tiểu Linh Ngư thốt :

- Vào được nơi đây, chỉ sợ chính là chủ nhân của khu cung điện này... Và chủ nhân của khu cung điện này phải là một cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm !

Rồi chàng cau mày, tiếp :

- Tại sao chủ nhân lại chết tại đây ? Ai giết ? Xem tư thế của cái xác, ta biết ngay người bị giết không hề phản ứng trước hành động của hung thủ. Mà cái tư thế đó cũng chứng tỏ nạn nhân bị đột kích mà chết !

Giang Ngọc Lang hừ một tiếng :

- Theo ta nhận xét, thì nạn nhân bị hạ độc mà chết. Người xem kia, bộ xương đã biến thành màu đen sì, trông đáng sợ !

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Cũng có thể !

Bỗng, cả hai cùng kêu lên :

- Đúng là nạn nhân bị trúng độc mà chết ! Chất độc do ám khí phát động ! Nạn nhân bị kích bằng ám khí có tẩm chất kịch độc, chất độc làm chết tức khắc.

Cả hai vừa phát hiện ra, có rất nhiều mũi ngân châm, nhỏ như lông trâu, cắm nơi bộ xương. Sự kiện đó chứng tỏ ám khí xuyên thủng da thịt, đục xương, nằm lại đó.

Tiểu Linh Ngư biến sắc mặt :

- Ám khí lợi hại thật ! Chất độc lợi hại thật !

Giang Ngọc Lang lẩm nhẩm :

- Ai ? Ai có thủ đoạn khủng khiếp thế ?

Tiểu Linh Ngư nhìn thoáng qua hắn :

- Đừng vờ ! Chẳng phải mỗi mình người biết được ám khí này ! Chính ta đây cũng nhận ra !

Giang Ngọc Lang cười khở :

- Cái món Thiên Tuyệt Địa Giảm Thấu Cốt Xuyên Tâm Đỉnh này đúng là loại ám khí vô địch trong thiên hạ... Hắn chợt nhìn thấy một chiếc ống đồng nằm trong đống vũ khí, lập tức hắn vội bước tới, lấy thân che khuất tầm mắt của Tiểu Linh Ngư, đoạn hắn bắt đầu ho, vừa ho vừa nhích mình dần dần đến gần ống đồng.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Người họ làm ta cũng muốn họ lây luôn !

Và chàng họ thực sự, họ đến gặp lưng lại.

Giang Ngọc Lang cũng gặp lưng lại mà họ, cả hai đồng thời gặp lưng lại mà họ.

Nhanh như chớp, Giang Ngọc Lang chụp ống đồng, dấu vào mình.

Nhanh như chớp, Tiểu Linh Ngư nhặt một vật gì nơi xương tay của xác chết, dấu vào tay áo.

Vật chàng nhặt là một ống trúc rất tầm thường, chàng không hiểu nổi nó có công dụng gì, song nó ở trong tay một người như vậy, lại đang cơn nguy cấp thì hẳn nó phải có một hiệu dụng.

Dấu được chiếc ống đồng, Giang Ngọc Lang vô cùng hoan hỉ, song khi nào hẳn để lộ tâm ý ra ngoài ?

Hắn vờ cau mày, thốt :

- Nếu người này là chủ nhân, thì tại sao y lại bị kẻ khác ám toán ? Còn như chẳng phải là chủ nhân thì tại sao y lại chết ở đây ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Chắc chắn là chủ nhân rồi ! Nếu chẳng phải vậy, thì không bao giờ lại lọt vào một nơi bí mật !

Giang Ngọc Lang trầm giọng :

- Người đã thấy cái đạo lý của sự kiện chưa ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Sự kiện này là một bí mật trong nhiều bí mật tại nơi đây ! Đã gọi là bí mật thì chỉ có trời mới biết được cái đạo lý ra sao !

Giang Ngọc Lang thở dài :

- Và toàn là những bí mật đáng sợ !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Không, những bí mật trên đời này chẳng đáng sợ mà là thú vị, rất thú vị... Rồi cả hai sóng vai bước ra, chẳng ai chịu đi trước ai.

Cả hai đều dùng hai tay, kẻ cầm mỗi lửa, người cầm đèn, để biểu lộ đôi tay không, để chứng minh là chẳng ai nhặt vật gì trong phòng.

- - Bây giờ, họ xoay bàn xoay bằng sắt, để vào bên trong bức tường bằng sắt.

Giang Ngọc Lang xung phong, vừa bước vào, hấn kêu lên một tiếng kinh hãi, rồi lùi nhanh lại.

Hấn giống như một con thỏ vừa bị một mũi tên bắn trúng.

Tiểu Linh Ngư cau mày :

- Trong phòng đó chẳng có ai cả ?

Giang Ngọc Lang còn biến sắc, run run giọng :

- Có khi nào người thấy bộ xương người, đứng tự nhiên như người sống chẳng ?

Tiểu Linh Ngư trố mắt :

- Xương người đứng ? Chẳng thấy bao giờ !

Giang Ngọc Lang còn run run giọng :

- Người sẽ thấy ! Thấy tức khắc !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ :

- Bộ xương người đứng tự nhiên ! Thú vị đấy chứ !

Chàng mạnh dạn bước vào.

Ánh mắt vừa đảo qua nửa vòng, nụ cười của chàng tắt ngay.

Gian phòng đó rất lớn, rất cao và cao hơn các gian phòng trước.

Chẳng có vật gì cả, ngoài một bộ xương người, sừng sững tại trung tâm, như đứng giữa đồng ruộng.

Nhưng, ở đây chẳng phải là một cánh đồng, bởi khung cảnh không thoáng đãng, dù là rất rộng.

Tường bọc chung quanh, nhốt cái tử khí trầm trầm rờn rợn.

Không ! Chẳng phải chỉ có một bộ xương người, thoát đầu, Tiểu Linh Ngư thất thố nên nhìn lầm.

Có đến hai bộ xương người, bởi hai bộ xương ôm vào nhau, nên nhìn thoáng qua, chàng phải nhầm lẫn.

Y phục tan biến, hay hai người đó chẳng có mặc y phục ? Tiểu Linh Ngư chưa vội tra cứu điều đó, chàng nhận ra, da thịt cả hai tan biến mất, xương trắng phơi lộ ra trước ánh mắt chàng.

Khấp mình rợn da gà, song chàng cũng còn cười được. Chàng thốt :

- Rất có thể là một nam, một nữ. Đến lúc chết mà còn ôm cứng nhau như vậy, đủ biết cái tình của họ nặng vô cùng ! Có thể là họ chết vì tình, họ ở trong một hoàn cảnh trái ngang nào đó, không gần nhau, yêu nhau tự do được nên họ cùng chết cho trọn tình nhau!

Giang Ngọc Lang nhit bước tới một chút :

- Đúng mà không đúng ! Bởi nếu cái tình của họ đậm đà, khi nào họ đứng ôm nhau, họ đâu có gì gấp ? Họ đâu có sợ ai quấy nhiễu ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn :

- Ta ! Ta không tưởng đến điều đó ! Về phương diện này, người kinh

nghiệm hơn ta rõ rệt ! Nếu họ không vì tình mà chết, thì họ chẳng phải là một nữ một nam, họ phải là đôi nam ! Tại sao hai nam ôm nhau ? Ôm để làm gì ?

Chàng vừa thốt, vừa bước tới, quan sát hai bộ xương.

Chàng nhìn sững hai bộ xương một lúc, rồi thở dài thốt :

- Đúng là hai nam nhân !

Giang Ngọc Lang trở mắt :

- Người nhận ra ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Phải !

Giang Ngọc Lang vụt cười lớn :

- Nam nhân làm tình với nam nhân ! Thú vị chứ !

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên :

- Nhưng hai người này, chẳng những giao tình bất hảo mà lại còn bại hoại không tưởng nổi !

Giang Ngọc Lang hừ một tiếng :

- Làm sao người biết được ?

Tiểu Linh Ngư bảo :

- Người lại gần đây, xem thì biết !

Người bên tả, đưa tay hữu ấn vào sườn người bên hữu, mấy ngón tay lún sâu, lọt khỏi xương sườn.

Dùng ngón tay mà bấm vào da thịt địch thủ, lún sâu như vậy, hẳn phải có võ công cao tuyệt.

Nhưng, ngực của người đó cũng vỡ, bảy tám chiếc xương gãy đoạn. Đầu y bị gập xuống, cổ gãy cúp, đầu tựa trên vai đối phương.

Cảnh tượng đó chứng tỏ cả hai đang ác đấu, mỗi người giữ một chiêu độc và họ chết vì độc chiêu của nhau.

Giang Ngọc Lang kêu lên :

- Ứng trảo công lợi hại không tưởng nổi ! Mà chưởng lực cũng phi phàm ! Đúng là hai tay tuyệt đỉnh công phu ! Nhưng tại sao họ cũng ác đấu tại đây, và cùng chết ở đây ?

Tại sao ?

Có tiếng rắc rắc vang khẽ, hai bộ xương rời nhau, rời rã, rời rơi xuống nền.

Hai bộ xương đứng vì không gian trầm đọng. Bây giờ tường mở, Tiểu Linh Ngư và Giang Ngọc Lang bước vào tạo nên gió, kế tiếp họ lại thở ra, thở vào.

Không khí chuyển động, lay xương, xương rời rã, rơi là điều tự nhiên phải có.

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một lúc :

- Suy ra võ công của họ, ta có thể đặt ra giả thuyết một trong hai người này hẳn là chủ nhân của khu cung điện ! Còn người kia, hẳn là bằng hữu của chủ nhân, hay thân quyến chi đó. Họ cùng ẩn cư ở đây, giao tình của họ mật thiết như vậy, tại sao lại quyết trừ diệt lẫn nhau ?

Chàng cúi xuống, nhặt hai vật gì trong đống xương của hai người đó.

Giang Ngọc Lang tiếp nói :

- Điều làm cho ta thấy lạ là cả hai cùng chết ở đây, sao chẳng có ai chiếu cố đến họ ? Nếu có kẻ nào chiếu cố đến họ, hẳn phải phát hiện ra sự vắng mặt của họ sau một thời gian bất thường, và cũng phát

hiện luôn họ chết tại đây, để mà đưa xác họ đi nơi khác chứ ? Hai bộ xương, đứng sững tới bây giờ mới ngã, sự kiện đó chứng tỏ là từ ngày họ chết, chẳng có một ai vào đây ! Và qua sự tiêu hoá y phục của họ, ta có thể đoán ra họ đã chết trên mười mấy năm rồi !

Tiểu Linh Ngư dấu xong hai vật vừa nhặt, đoạn gật đầu :

- Có lý !

Giang Ngọc Lang tiếp luôn :

- Thế còn những người khác trong cung này đâu ? Họ đi hết ? Hay họ đã chết hết ?

Chẳng lẽ một khu cung điện rộng lớn như vậy, lại chỉ có hai người ở ? Nếu chỉ có hai người, sao chủ nhân lại kiến trúc đại quy mô làm chi ?

Tiểu Linh Ngư lại gật đầu :

- Họ đi đâu được ? Họ chết hết ! Chẳng những họ chết hết, mà họ chết đồng thời, đồng thời với nhau mà cũng đồng thời với chủ nhân ! Nếu không chết đồng thời với chủ nhân, họ đã di táng hai cái xác này đến nơi khác, hoặc hạ hai xác nằm xuống, dù không hạ, họ đi ra đi vào, tạo gió, gió cũng hạ xuống! Có đâu đến bây giờ còn đứng sững, làm cho ta suýt chết khiếp ?

Giang Ngọc Lang cau mày :

- Họ chết ? Ai giết chết họ ?

Tiểu Linh Ngư nói :

- Ta đã nói, khu cung điện này chứa rất nhiều bí mật, mà toàn là đại bí mật.

Giang Ngọc Lang tiếp :

- Những bí mật đầy thú vị !

Tiểu Linh Ngư gật gù :

- Khá đó ! Vậy mà người đã học hỏi được ít nhiều nơi ta rồi đó !

Bây giờ, cả hai mới để ý đến có một vòng ghế, có tất cả năm chiếc, loại ghế thấp, không lưng, ngồi cũng được mà dùng làm bàn cũng được.

Trên những chiếc ghế đó, có đủ giấy, bút mực sách.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Xem ra, gian phòng này có vẻ là một thư phòng đây ! Thú thật ! Thú thật !

Giang Ngọc Lang lắc đầu :

- Không phải là thư phòng đâu, làm gì có một thư phòng quá rộng như thế này chứ ?

Tiểu Linh Ngư hứ một tiếng :

- Lớn hay nhỏ, là do sở thích của người ta, đâu có tiêu chuẩn nào quy định lối kiến trúc ? Người ta thừa nhân lực, thì người ta muốn làm sao cũng được cả !

Chàng bước tới, lật những trang sách xem qua, thần sắc vụt biến đổi.

Giang Ngọc Lang thấy thế, vội bước tới luôn cũng nhìn, cũng biến sắc như chàng.

Sách làm bằng những mảnh lụa rất mỏng, sách ghi chú những điều mà bình sanh cả hai chưa từng biết qua.

Phát hiện những cái lạ đó, cả hai cùng xuất mồ hôi lạnh.

Họ đồng thức ngộ là sở học của họ tuy do danh sự truyền thụ, song đem so với những gì ghi chú trong sách, cảm như vô dụng.

Sở học của họ ấu trĩ quá chừng ! Chẳng đáng một đồng tiền !

Thế mà từ bao lâu nay, họ vẫn tự hào với sở đắc như thường ! Như vậy, còn gì nữa mai hơn ?

Họ đổ mồ hôi vì then, hơn là vì kinh ngạc.

Họ nhìn mãi, họ lật từng trang một, chùng như họ không muốn rời mắt khỏi những trang sách một phút giây nào.

Lâu lắm, Tiểu Linh Ngư thở ra mấy lượt, buông gọn :

- Ta biết rồi !

Giang Ngọc Lang vẫn còn dán mắt vào trang sách, hỏi :

- Người biết cái chi ?

Tiểu Linh Ngư đưa ra nhận xét :

- Suy ra theo cái số ghế tại đây, ta đoán là có năm cao thủ tuyệt đỉnh, họ cùng quy tụ tại một nơi, nghiên cứu, tập luyện võ công, họ sáng chế ra được chiêu nào, là lập tức họ ghi vào mảnh lụa.

Giang Ngọc Lang gật đầu :

- Đúng vậy rồi ! Bằng cứ là gian phòng này rất rộng, phàm cao thủ luyện võ phải có một địa điểm rộng rãi.

Tiểu Linh Ngư tiếp :

- Trong năm vị cao thủ này, chúng ta đã thấy ba người chết, nếu giả thuyết của ta đúng, thì trong những gian phòng kia, phải có hai bộ xương nữa, bởi cả năm người không thể sống sót đến ngày nay.

Giang Ngọc Lang gật đầu :

- Hẳn là phải như vậy.

Tiểu Linh Ngư giục :

- Đi ! Chúng ta đi quan sát xem có đúng như thế không !

Lúc đó, Giang Ngọc Lang mới chịu rời mắt khỏi những trang sách, rồi kêu lên :

- Đi ? Người bảo đi ?

Tiểu Linh Ngư nhìn sửng hấn :

- Sao bỗng nhiên người không hiểu ta nói gì ?

Giang Ngọc Lang bối rối :

- Nhưng... nhưng pho bí kíp võ công này ?

Tiểu Linh Ngư phì cười :

- Thì để đó chứ sao ? Chẳng lẽ nó có chân, có cánh, mà chạy, mà bay ?

Giang Ngọc Lang cúi đầu :

- Được ! Người nói làm sao, thì cứ y làm vậy !

Chợt, hấn đưa tay vào mình lấy chiếc ống đồng ra, cười ghê rợn :

- Người có biết vật này chẳng ?

Tiểu Linh Ngư mừng tượng sợ hãi :

- Thiên Tuyệt Địa Giảm Thấu Cốt Châm... Giang Ngọc Lang cười ha hả :

- Phải ! Ta khen người có nhãn lực đấy ! Ta nghĩ, sau khi ra khỏi cung điện này, ta sẽ dùng nó đối phó với người. Nhưng hiện tại thì ta phải dùng đến nó, bởi ta không thể dung tha người được nữa. Ta không chờ đợi được lâu hơn nữa !

Tiểu Linh Ngư mừng tượng sợ hãi hơn trước :

- Người... định giết ta ?

Giang Ngọc Lang cao giọng :

- Trừ ra người tránh né những mũi châm này ! Ta ước độ là người không tài nào tránh né nổi, thế là người không thoát chết ! Trên thế gian, có kẻ nào thoát được với Thiên Tuyệt Địa Giảm Thấu Cốt Châm chứ ?

Tiểu Linh Ngư mừng tượng sừng sờ :

- Người giết ta rồi, chẳng sợ một mình tịch mịch ở đây chẳng ?

Giang Ngọc Lang cười lớn :

- Ta sợ gì ? Ai dám quả quyết là ta chẳng ly khai được nơi này ? Người xem với pho bí kíp kia, ta sẽ trở thành vô địch trong thiên hạ. Với kho báu vật kia, ta sẽ trở thành phú gia địch quốc ! Ra được rồi là ta sẽ trở thành người số một trên đời ! Bất cứ ai trong trường hợp của ta, cũng chẳng thể dung tha một kẻ thứ hai sống sót !

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Được ! Nếu thế thì người cứ giết !

Giang Ngọc Lang cười ngạo nghễ :

- Chắc người sợ lắm !

Bỗng, Tiểu Linh Ngư phá lên cười, tiếng cười của chàng át hẳn tiếng cười của Giang Ngọc Lang.

Cười một lúc, cười đến chảy cả nước mắt, chàng ngưng lại, rồi thốt :

- Người tin chắc là ta sợ lắm ? Ta sợ cái gì chứ ? Không, ta không hề sợ !

Giang Ngọc Lang biến sắc :

- Ông không ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Sao người không nghĩ thử xem, nếu nó không trống rỗng, thì ai người ta lại vất nó xuống đất ? Số châm trong chiếc ống, đã bị chủ nhân nó xử dụng trọn vẹn, để giết đối phương, bắn hết những mũi châm ra rồi, chủ nhân quăng nó đi, cái đạo lý đó rất hiển nhiên, ta lấy làm lạ là người không thấu đáo !

Giang Ngọc Lang run run giọng :

- Người... người... Tiểu Linh Ngư chận lời :

- Vừa rồi, người giả vờ ho, người dùng thân thể che khuất tầm mắt ta, để cúi xuống nhặt chiếc ống, ta thấy rõ quá mà, thấy rõ tâm ý cũng như hành động của người.

Và nếu ta không biết chắc như vậy, khi nào ta dám thách thức người và khi nào ta để người nhặt nó lúc đó ?

Rồi chàng cười khanh khách, đoạn tiếp luôn :

- Hơn nữa, chế luyện ra thứ châm đó là cả một công trình, đòi hỏi tâm lực và thời gian quan trọng ! Ngày trước chỉ có Thần Thủ Trượng là chế được mà thôi. Lão ấy chết từ lâu, không còn ai chế luyện được nữa, không có châm, thì chiếc ống trở thành phế vật, người biết chưa ?

Chàng kết thúc với một tràng cười lớn hơn bao giờ hết :

- Người biết chưa ?

Giang Ngọc Lang đổ mồ hôi lạnh ướt đầu, lí nhí :

- Ta... vừa rồi... chẳng phải ta... thực ý muốn giết người... Một tiếng keng vang lên, chấm dứt câu nói của hắn.

Bàn tay hắn run cực độ, ngón tay lỏng, chiếc ống đồng rơi xuống nền, bật kêu.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Ta biết, bắt quá ngươi đùa cho vui vậy thôi !

Giang Ngọc Lang sáng mắt lên :

- Trước cũng như sau, ta vẫn xem ngươi như đại ca của ta, ta dám phát thệ như vậy !

Hắn, tỏ vẻ thành khẩn quá chừng.

Và, gương mặt hắn vụt biến đổi.

Tiểu Linh Ngư gật gù :

- Phải đó ! Khi nào một tiểu đệ lại có ý muốn giết đại ca ? Lời nói đùa rất cần trong lúc này, để cả hai lên tinh thần vậy thôi mà !

Giang Ngọc Lang thở phào :

- Đại ca đã hiểu cho, thì tiểu đệ an tâm lắm lắm!

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt nhìn hắn, hỏi :

- Bây giờ thì ngươi có thể rời phòng này được rồi chứ ?

Giang Ngọc Lang cúi đầu :

- Được !

Hắn lặng lẽ bước ra.

Tiểu Linh Ngư lại cười lớn :

- Giang Ngọc Lang ! Giang Ngọc Lang ! Ngươi là một đứa bé ! Khôn ngoan gì thì cũng chỉ là một đứa bé !

Hồi 33

Nhân Kiệt Đương Thời

Tiểu Linh Ngư chuyển động bàn xây bằng kẽm.

Giang Ngọc Lang thờ dài :

- Chúng ta đã soát qua bốn gian rồi, vẫn chưa tìm được lối ra !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Người yên trí, còn đến hai gian nữa kia mà ! Nhất định là phải có lối ra ở một trong hai gian đó. Chủ nhân trong khu cung điện này, chẳng phải là một ngọc tử, mà không chừa lối ra !

Giang Ngọc Lang cười vuốt :

- Đương nhiên ! Đương nhiên !

Tiểu Linh Ngư tiếp :

- Trong vách đá, là phần mộ, trong vách đồng là nơi chứa vũ khí, trong vách vàng là kho bảo tàng, trong vách sắt là phòng luyện võ, như vậy là hợp lý. Bây giờ, chúng ta mở đến vách kẽm. Người thử đoán xem, trong vách có những gì ?

Giang Ngọc Lang chớp chớp mắt :

- Có phải là ngọ phòng chăng ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn :

- Ngủ trong một gian phòng bằng kẽm, họa chăng chỉ có quỷ mới nhắm mắt nổi.

Giang Ngọc Lang cau mày :

- Thế thì trong phòng đó có gì ?

Tiểu Linh Ngư đáp :

- Theo ta nhận xét, thì ...

Bức vách từ từ di động, chàng chưa dứt câu, xuyên qua kẽ hở, một con sư tử từ bên trong nhảy vọt ra, con sư tử lại vọt đến mình Giang Ngọc Lang.

Giang Ngọc Lang xám mặt, lùi nhanh hơn bảy tám bước.

Con sư tử còn nguyên lông, xong da thịt tiêu tan mất, phần trong thân thể là phần bộ xương, chính là một bộ xương, chính một bộ xương bên ngoài được phủ một lớp lông.

Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc :

- Con sư tử này hẳn là đỏi lắm, nhất tâm tưởng xung xuất ra ngoài tìm mồi, nó hòm hòm như vậy, qua nhiều ngày nó giữ cái tư thế hòm hòm đó đến lúc chết, nó chết trong tư thế đó. Bởi nó chực chờ bên cạnh cửa, nên vừa hé, là nó ngã tới ngay, bất ngờ nó lại vọt đến người, làm cho người phát sợ ! Ngọc Lang công tử yếu bóng vía quá chừng.

Giang Ngọc Lang cười khổ :

- Trong phòng đó, có nhốt thú ! Ta không tưởng nổi là trong khu này, lại có nơi nhốt thú !

Tiểu Linh Ngư thản nhiên :

- Đã có một bộ óc tân kỳ, nghĩ ra một lối kiến trúc như thế này, thì những gì chủ nhân tạo nên nơi đây, người làm sao tưởng nổi ? Tuy vậy, người ta nhốt thú ở đây, hẳn có một dụng ý ...

Chàng bước vào, bỗng kêu lên :

- Cái dụng ý của chủ nhân ở đây rồi !

Giang Ngọc Lang hấp tấp bước theo.

Gian phòng được trang bị lộng lẫy, nhìn nơi nào cũng có tia sáng chớp chớp, như toàn diện đều nạm ngọc, cần châu.

Xem ra, dường tượng một kho tàng thứ hai !

Nhưng, nhìn kỹ hơn, Tiểu Linh Ngư nhận rõ, những tia sáng đó do nhiều chiếc bình phát xuất, bình lớn nhỏ bất đồng, hình dáng cũng bất đồng, màu sắc cũng riêng biệt.

Bình rất nhiều, bất cứ dưới hình thức nào, cũng đều lạ mắt, bình sanh Tiểu Linh Ngư chưa từng thấy.

Tiểu Linh Ngư chưa từng thấy.

Tiểu Linh Ngư hỏi :

- Người biết vật gì được chứa đựng trong những chiếc bình đó chăng ?

Giang Ngọc Lang thở mạnh lấy tiếng, để thoát bớt niềm kinh khủng.

- Độc dược chớ còn gì nữa !

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Người ta nhốt con sư tử lại đây, là để nó bảo vệ những chiếc bình kia !

Giang Ngọc Lang cau mày :

- Nhưng có ai lọt vào được nơi này mà họ sợ ? Họ đâu cần dùng đến thú dữ để bảo vệ một nơi bí mật như thế !

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt :

- Người ta không đề phòng người ngoài, thì người ta đề phòng người trong ! Đề phòng những kẻ quanh mình ! Đề phòng những người quen, như gia nhân, thân quyến, bằng hữu ...

Giang Ngọc Lang hừ một tiếng :

- Người quen ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Đó là cái chắc ! Như ta với người, ta cũng có thể sợ người hạ độc hại ta vậy chứ ! Cho nên, họ để cho sư tử tại đây, bất cứ ai, muốn vào cũng chẳng được. Dù có tài cao giết con sư tử, thì nó cũng gào thét lên, làm kinh động đến kẻ khác. Như thế là cái mưu cơ bại lộ rồi ! Bởi, vào đây là do mưu cơ, trộm độc được, hại kẻ khác. Mưu cơ bị phát hiện, thì còn làm ăn gì được nữa ?

Giang Ngọc Lang đảo mắt nhìn quanh một vòng, đoạn thở dài tiếp :

- Họ phòng thủ cũng phải, bởi những chất tuyệt độc trên đời, có thể đều ở nơi đây, cho dù ai có võ công cao siêu đến đâu, cũng chẳng chịu nổi sự công phá của các loại độc này !

Bỗng, Tiểu Linh Ngư cúi mình xuống rồi thốt :

- Biết lắm mà ! Người thứ tư nằm đây !

Giang Ngọc Lang nhìn mãi, chỉ thấy có mỗi một đốt xương thôi. Hắn suy nghĩ một lát chợt biến sắc mặt kêu lên.

- Y ... cái xác của y đây ? ... hay là con sư tử đó thịt y rồi.

Tiểu Linh Ngư thở ra :

- Người nào đó hẳn là thời vận bất tề ! Đã bị giết chết, rồi cái xác cũng bị sư tử ăn luôn.

Chàng cầm đốt xương, đốt xương rời ra làm hai, rồi cau mày, tiếp :

- Xem ra, nơi đây, chẳng những chỉ có một con sư tử, lại còn có lang, hổ ...

Giang Ngọc Lang trở mắt :

- Lang hổ ? Chúng ở đây ? Hay, xác chúng ở đâu ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ :

- Thịt kẻ yếu, là mồi ngon của kẻ mạnh, vật dữ cũng như người tham, luôn luôn sát hại vật hiền, luôn luôn cướp đoạt của người lành. Lang, hổ, sư trước hết chia thịt của người bị giết, kế đó, hổ và sư cùng chia thịt của lang, sau cùng, sư thịt luôn hổ, để rồi chẳng còn gì ăn, phải chết ...

Bống, Giang Ngọc Lang bật cười khanh khách :

Tiểu Linh Ngư lấy làm lạ :

- Người thấy gì mà hoan hỉ thế ?

Giang Ngọc Lang vẫn còn cười :

- Người quay đầu lại, nhìn xem !

Nơi tay hấn, chẳng rõ từ lúc nào, một vật đen sì, mường tượng một đoạn trúc.

Trong khi Tiểu Linh Ngư nhìn vật đó, thì hấn lại cười, cười còn lớn hơn trước.

- Vận khí của ta chẳng đến nỗi quá đen ! Bống nhiên mà ta lại được một bữa bói !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt :

- Vật gì thế ?

Giang Ngọc Lang cao ngạo :

- Người không nhận ra được vật này, thì đúng là người cô lậu quá văn, đúng là một ngốc tử. Năm xưa, tại biên giới đất Điều, có vị kiếm khách được giang hồ suy tôn là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ, chết vì vật này. Vị kiếm khách đó là Tuyệt Thần Đạo Trưởng.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Ta không nhận ra !

Giang Ngọc Lang cười lạnh :

- Cho người biết, vật này là Ngũ Độc Thiên Thủy, của Bạch Thủy Cung ngày trước, kẻ nào bị một giọt nhỏ chạm vào mình, là chỉ trong nửa khắc thời gian, thân thể rữa nát, tự nhiên phải chết.

Tiểu Linh Ngư cười lớn :

- Nếu vậy, người đừng đứng gần ta, người cũng đừng để thứ nước độc quỷ đó chạm vào mình ta.

Giang Ngọc Lang rít một tràng cười ghê rợn.

- Người thật sự chẳng biết, hay vờ không biết ?

Tiểu Linh Ngư đưa tay vò đầu, sờ sờ mấy lượt :

- Chẳng lẽ ...chẳng lẽ người lại muốn giết ta nữa ?

Giang Ngọc Lang gằn giọng :

- Lần này thì có trời mới cứu người thoát chết với ta ! Người nên bắt đầu rầu rĩ đi là vừa, ta đã soát rất kỹ rồi, chiếc ống chứa Ngũ Độc Thiên Thủy đầu ăm ắp, bây giờ, ta vẩy tay là người đi đời !

Tiểu Linh Ngư cười khở :

- Người nhất định phải giết ta ? Không giết không được ?

Giang Ngọc Lang hừ một tiếng :

- Nếu vừa rồi, người đừng sanh sự, cứ để ta lấy pho bí kíp võ công kia, thì người còn cầu tính được, ta còn có thể dung tha người được ! Bây giờ thì ...tất cả đều muộn, người phải chết ! Nhất định là người phải chết !

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Người đừng quên, có lúc ta giết được người, song ta bỏ qua mọi dịp, ta đâu có hạ thủ ?

Giang Ngọc Lang cười lạnh :

- Cái ý của người thế nào, mặc người, ta không cần biết, có điều là ta cần phải giết người, người còn sống là ta phải mệt từng chập. Người không nên trách ta, bởi sự giành sống có cái đạo lý của nó, mà lẽ phải không thể giải thích !

Tiểu Linh Ngư lại thở dài :

- Thế thì ta đành vậy, chứ biết sao ! Thế là xong cho ta !

Bồng, chàng cười lớn :

- Tuy nhiên, ta yêu cầu người nhìn vật chi trong tay ta đây, nhìn đi, rồi muốn làm gì hãy làm.

Vật đó, chính là chiếc ống đồng, đựng Thiên Tuyệt Địa Giảm Thấu Cốt Châm, chàng cho là ống trống rỗng, Giang Ngọc Lang quăng đi, chàng âm thầm nhặt lên, giấu nơi mình.

Giang Ngọc Lang cười lớn hơn chàng :

- Người điên rồi phải không ? Đem chiếc ống trống rỗng ra, dọa khiếp ta ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Ống không ? Ai bảo với người là ống không ?

Giang Ngọc Lang giật mình :

- Người ...chính người ...vừa rồi ...

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Phải, ta có nói là chiếc ống trống rỗng, nhưng sự thực, nó có trống không đâu ?

Bất quá, ta lừa người vậy thôi ! Người nghĩ, ta không lừa người, thì ta phải làm sao khác hơn ?

Giang Ngọc Lang biến sắc, không vì sợ, mà vì tức giận.

Nhưng, hắn chưa tin lắm, cố thi đua tâm lý với Tiểu Linh Ngư. Hắn giữ bình tĩnh, nhóng một câu :

- Bây giờ, người định lừa ta thêm một lần nữa à ? Rõ ràng là chiếc ống không, chủ nhân của nó đã dùng qua, bằng cớ là những mũi độc châm đã được xuất phát, nếu không thì đối phương của y đâu có chết như chúng ta đã thấy đó.

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Đúng vậy, chủ nhân hắn là có dùng qua, song người có biết ống đồng này được sử dụng mấy đợt mới hết số châm bên trong chẳng ?

Giang Ngọc Lang sửng sờ.

Tiểu Linh Ngư tiếp :

- Ba đợt tất cả. Mỗi lần sử dụng một đợt là chủ nhân phải tìm Thần Thủ Tượng thay vào các mũi châm khác, để lấp chỗ trống, chẳng bao giờ chủ nhân đợt dùng tất số mới thay số khác vào. Điều đó thì kẻ ngu nhất cũng thừa hiểu, bởi ai ai cũng phải dè dặt, đề phòng. Cầm một vật phóng ám khí, mà bên trong không có ám khí, thì cầm lên chi cho bận tay ? Cho nên, ta biết chắc trong ống đồng còn hai đợt ám khí nữa !

Chàng cười hì hì tiếp :

- Tại vì tâm cơ của người còn non quá, cho nên người tin ngay lời ta nói !

Mồ hôi lạnh toát ra ướt đẫm mình Giang Ngọc Lang.

Lâu lắm, hấn run giọng hỏi :

- Bây giờ, người định làm gì ta ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên :

- Ta có định làm chi đâu ! Ta chỉ phòng thủ bản thân thôi, nếu người vấy ống đựng Ngũ Độc Thiên Thủy, thì ta cũng bắn ra Thiên Tuyệt Địa Giải Thấu Cốt Châm.

Có thể thôi.

Giang Ngọc Lang run cả người, tay như bị phong giật.

Nhưng, hấn chưa tin hấn, cố buông tiếp một câu dò :

- Người lừa ta ! Làm gì người biết được ...

Tiểu Linh Ngư chặn lại :

- Ta không biết thì còn ai biết chứ ? Ta lớn lên trong Ác Nhân Cốc, hàng ngày ta dự thính các cuộc đàm đạo giữa Thập Đại Ác Nhân ta còn biết những gì khác nữa kia, chứ gì một loại độc châm này ?

Giang Ngọc Lang sợ ngay, bởi sợ thực sự nên hấn rung người cực độ.

Hấn cười vuốt :

- Đại ca biết nhiều là phải ! Tiểu đệ đừng nói là rất phục đại ca, tuy còn ít tuổi, song kiến văn rất rộng, rộng hơn cả những bậc lão thành !

Để chứng tỏ hấn không tán phỉnh, hấn đặt ống Ngũ Độc Thần Thủy vào chỗ cũ.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Nhất định phải giết người, nếu ta không giết người thì ta phải mệt từng chap, từng chap. Có phải vậy không nào ?

Giang Ngọc Lang kêu lên :

- Tiểu ...tiểu đệ biết tội rồi đại ca !.... Tiểu đệ chỉ là một đứa bé con, nói năng vô lễ, hành động nông nổi, đại ca chấp làm chi ! Tha cho tiểu đệ, đại ca nhé !

Hắn vừa thốt, vừa lùi lại.

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Ta nhìn nhận người thông minh, người biết rất nhiều việc, song rất tiếc là người còn kém ta mấy điểm ...

Chàng ấn ngón tay lên nút cơ quan của chiếc ống đồng, một tiếng cách khẽ vang lên.

Giang Ngọc Lang nhũn người, tưởng chừng như hắn hôn mê, ngã xuống.

Nhưng không một mũi châm nào bay ra cả.

Tiểu Linh Ngư ung dung nhặt chiếc ống đựng Ngũ Độc Thiên Thủy do Giang Ngọc Lang vừa đặt xuống, đoạn bật cười ha hả :

- Cho người biết, ống đồng thì trống rỗng thật đấy, chứ Ngũ Độc Thiên Thủy thì đầy ăm ắp ! Nếu người chịu khó nghĩ kĩ một chút, tất người hiểu cái đạo lý của sự tình.

Cứ mỗi lần máy động, là ống đồng phát xuất một đợt độc châm một trăm ba mươi mũi, chiếc ống nhỏ thế kia làm sao đựng hết ba đợt độc châm tổng số ba trăm chín mươi mũi ? Cho nên, chủ nhân bắn độc châm ra rồi, là chiếc ống đồng trống rỗng, như ta đã nói, và chủ nhân phải vứt nó đi, như ta đã nói ! Nó là vật phế thải, ta đã nói với người, chứ ta có lừa người đâu ? Chính bây giờ ta mới lừa người đó !

Lần này thì Giang Ngọc Lang hôn mê thật, lần này thì hắn ngã xuống thật.

Lần trước, hắn nhũn người, suýt hôn mê, vì quá sợ.

Bây giờ, hấn ngã thật, hôn mê thật, vì tức uất.

oooo Dầu trong bình đèn đã cạn.

Giang Ngọc Lang mò mò về chỗ cũ, rót đầy đầy dầu rồi trở lại. Hấn không quên lấy dùi, lấy rọu mang sang luôn.

Hấn bày những vật đó, trước mặt Tiểu Linh Ngư, cung kính đứng hầu, chờ cho Tiểu Linh Ngư ăn xong, uống xong, hấn dọn đồ thừa, đến một góc nhà, ngồi ăn.

Nếu lúc đó, có mặt cha hấn, thì cha hấn cũng phải giương tròn mắt nhìn hấn, tự hỏi làm sao hấn lại sợ Tiểu Linh Ngư, cung kính Tiểu Linh Ngư hơn cha hấn !

Tiểu Linh Ngư đưa tay áo chùi mép cho sạch mỡ, đoạn lẩm nhẩm :

- Còn lại một gian cuối cùng, qua mấy gian rồi, chúng ta chẳng phát hiện ra lối thoát, thì chắc chắn là lối thoát phải ở trong gian cuối cùng đó.

Chàng gật gù, tiếp:

- Phải chú ! Lối thoát đặt ngay gian phòng ngủ, thì hợp lý lắm rồi !

Gian cuối cùng, chàng đoán là phòng ngủ của chủ nhân.

Chàng vận chuyển chiếc bàn xây bằng bạc.

Bức tường mở, bày ra một khung cảnh kỳ diệu, bình sanh chàng chưa từng trông thấy.

Có thể cho rằng đây là một cung phòng, dành cho bậc vua chúa! Tiêu Mê Mê trang trí chỗ ở của nàng cực kỳ xa xỉ, song đem chỗ ở của nàng so sánh với nơi này, thì chẳng khác nào đem bùn, đem đất mà đặt cạnh kim cương.

Sau bức tường, là một con đường ngắn, đường lót thảm nhung, hai bên đường, là hai dãy phòng, mỗi dãy ba gian, nơi cửa mỗi gian, có

rèm châu phủ kín.

Ánh sáng của ngọn đèn, của môi lửa chiếu vào những bức rèm châu, phản quang chớp chớp chói mắt.

Ở đây sao mà nhiều châu ngọc đến thế ?

Tiểu Linh Ngư có nghe nói đến rừng Thất Bửu, cung Dao Trì, chàng cũng như toàn thể thế nhân nghìn năm trước, nghìn năm sau, nào có thấy những nơi huyền hoặc đó ?

Song, vào đây rồi, chàng tưởng là mình đã lạc long đến mấy cảnh đó.

Tuy nhiên, chàng chỉ nhìn thoáng qua cái khung cảnh để nhận định tình hình vạy thôi, chứ chàng không thiết tha lắm những đồ vật mà đời cho là quý báu nhưt hạng đó.

Chàng lẩm nhẩm :

- Người, thì chỉ có năm, còn phòng, sao lại đến sáu ? Không lẽ nơi đây lại có đến sáu người ? Người thứ sáu ở đâu ? Mà dù có người thứ sáu, hẳn người đó chẳng biết võ công, bởi không biết võ công nên không tham gia cuộc nghiên cứu. Bằng có là chỉ có năm chiếc ghế thôi, năm chiếc ghế dành cho năm người là cái chắc rồi !

Chàng vừa suy tư, vừa bước vào gian thứ nhất.

Cảnh trang trí bên trong chứng tỏ đây là một khuê phòng. Những vật dụng trang điểm còn nguyên vẹn.

Phía sau chiếc giường ngủ, còn một chậu tiểu tiện.

Tiểu Linh Ngư sững sờ. Chàng mở to mắt, kêu lên thất thanh :

- Nữ nhân ...Chủ nhân là một nữ nhân ! ...Đánh chết ta, bảo ta tin, ta thà chết chứ không tin nổi !

Màn giường thêu rất đẹp, màn có bông thông đó.

Tiểu Linh Ngư vén màn lên, trên giường còn nguyên bộ xương

người. Mớ tóc dài còn đó, trùm trọn chiếc gối.

Đúng là một gian phòng của nữ nhân.

Tiểu Linh Ngư gãi đầu sột sột, một lúc, chàng quay đầu về phía sau hỏi :

- Người để ý xem, những người chết kia là nam hay là nữ chẳng ?

Giang Ngọc Lang đáp :

- Năm tất cả, xương nam nhân phải to hơn xương nữ nhân nhiều, không ai làm lẫn được điều đó.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Ta không giết người, là vì cái duyên có đó ! Ta còn chỗ dùng người !

Giang Ngọc Lang tiếp :

- Rất có thể, có một người thứ sáu, và người thứ sáu là nữ nhân !

Tiểu Linh Ngư gật đầu mấy lượt :

- Phải ! Phải ! Đúng lắm ! Có lý lắm !

Nhưng, cả hai làm.

Gian phòng thứ hai, cũng lại là một gian phòng dành cho nữ nhân, trên giường cũng có một bộ xương nữ nhân.

Gian thứ ba, gian thứ tư cũng đều là phòng nữ nhân, trên giường cũng có một bộ xương nữ nhân.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu mãi cười khổ mãi.

Chàng lẩm nhẩm :

- Thì ra, nào phải chỉ có năm người mà thôi đâu ! Cũng chẳng phải

chỉ có sáu người ! Thì ra các cao thủ võ lâm ấy, đều mang các lão bà đến đây ! Tất cả đều bị sát hại ! Luôn lão bà của họ cũng bị sát hại nốt !

Giang Ngọc Lang đưa ra nhận xét :

- Các nữ nhân này bị điểm huyết, bỏ nằm tại đây, ngày qua ngày, quá đói mà chết, chứ chẳng có ai giết.

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Cái cách chết đó, là cái cách khó chịu nhất trên đời, trong ngàn vạn cách !

Người nào chủ trương sát nhân như thế đó, hẳn phải tàn độc hơn người gấp trăm gấp ngàn lần !

Giang Ngọc Lang gầm đầu xuống, nếu hẳn thành thật thì mặt hẳn phải đỏ vì thẹn.

Song mặt hẳn không đỏ.

Tiểu Linh Ngư đương nhiên trông thấy thần thái của hẳn. Nhưng, chàng lơ đi như thường.

Bỗng, chàng kêu lên :

- Cứ theo sự suy đoán của ta, thì người hạ thủ đó không có ý để cho số nữ nhân này phải chết.

Giang Ngọc Lang ngẩng đầu kêu lên :

- Nhưng họ đã chết hết rồi ?

Tiểu Linh Ngư tiếp :

- Người hạ thủ hẳn có ý định sẽ trở lại giải huyết cho họ, nhưng vì một lẽ gì đó, y không trở lại được ! Hoặc giả chính y bị giết, thành ra các nữ nhân này cũng phải chết theo y !

Giang Ngọc Lang cau mày :

- Còn cái kẻ giết y ?

Tiểu Linh Ngư kêu trời :

- Có quỷ mới biết được !

Cả hai bước vào gian phòng thứ năm.

Tiểu Linh Ngư vén màn lên rồi thở dài :

- Con người, là cái gì kì quái nhất trên thế gian ! Đã biết đây là một chiếc giường dành cho nữ nhân, thế mà vẫn vén màn, quan sát...

Nhưng, liền sau câu nói, là chàng nhận ra mình lầm.

Trên giường, chẳng phải chỉ có một bộ xương, mà đến hai bộ xương, một nam, một nữ.

Nằm úp mặt xuống, xương sống dập nát, hiển nhiên bị kích chết liền.

Tiểu Linh Ngư thở ra một hơi lạnh, dài dài, rồi thốt :

- Đây mới thật là người thứ năm !

Giang Ngọc Lang nhận xét :

- Xem ra, người này đang lúc mê ly, bị người ám toán bất ngờ, chết ngay ...Hừ !

Người nào đó, hạ thủ không đúng lúc ! Ai nữ phá hoại cái cảnh khoái lạc của kẻ khác ?

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Đánh một chưởng, làm chết luôn cả hai, kẻ nào đó quả là tay không vừa ! Đã có võ công cao như vậy, lại thừa lúc người ta đang khoái lạc, người ta không phòng bị và ám toán, thì thật là bại hoại không tưởng tượng nổi !

Chàng nhìn Giang Ngọc Lang, chùng như cho rằng kẻ đó còn bại hoại hẳn hơn gấp trăm gấp ngàn lần.

Giang Ngọc Lang tránh ánh mắt của chàng, hấn thốt :

- Người đó, chắc là ở trong gian phòng thứ sáu !

oooo Tiểu Linh Ngư vén bức rèm của gian phòng thứ sáu, gian phòng cuối cùng.

Vừa nhìn vào trong, bất giác chàng sửng sờ, chùng như chàng có phần nào kinh hãi.

Một đại hán, râu ngắn như râu rồng, đội mạo châu, đang ngồi sau một chiếc bàn, kê ngay cửa hai tay án xuống mặt bàn, như sắp sửa đứng lên.

Lông mày của đại hán rất rậm, cứng như những mũi châm, đôi mắt lớn mở tròn, sát khí còn bốc bùng bùng nơi gương mặt.

Nhìn kỹ một chút, hấn thấy có máu rỉ ra từ thất khiếu, bất quá vết máu đã khô, bạc màu, thành ra trông thoáng qua không ai thấy ngay được.

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Thêm một người chết ! Tất cả đều chết !

Giang Ngọc Lang thốt :

- Nhất định là y chết đồng thời với những người kia !

Tiểu Linh Ngư cau mày :

- Nhưng tại sao thi thể của y còn chỉnh tề, nguyên vẹn như thế ?

Giang Ngọc Lang rút một hạt châu nơi bức rèm, tung vào mình đại hán.

Hạt châu chạm trúng, bật kêu một tiếng cốp, bắn dọi trở lại liền.

Thân hình người đó cứng như đá !

Tiểu Linh Ngư trố mắt :

- Hay là một pho tượng gỗ ?

Giang Ngọc Lang lắc đầu :

- Người ...Người chết !

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Cho rằng y là tượng gỗ thì y lại giống người. Cho rằng y là người, thì y lại giống tượng gỗ !

Giang Ngọc Lang không nói gì thêm, bước tới gần hơn.

Hắn bước đến chiếc giường bên trong, vén màn lên, trên giường có một nữ nhân, nằm dài, nữ nhân rất đẹp.

Nữ nhân, cũng mừng tượng người sống, toàn thân nguyên vẹn, chẳng có một vết tích gì.

Nếu gương mặt không quá xanh, thì đúng là một tuyệt thế giai nhân.

Thực ra, đối với Giang Ngọc Lang, bình sanh hắn chưa từng trông thấy nữ nhân nào diễm lệ như nữ nhân này, tuy gương mặt xanh, tuy biết là đã chết, nữ nhân vẫn làm say mê hắn như thường.

Tiểu Linh Ngư lại thở dài.

- Lúc nàng còn sống, chẳng biết có bao nhiêu nam tử đã chết vì quá mê mết đối với nàng ! Đem Tiêu Mê Mê đặt cạnh nàng, họ Tiêu chỉ còn là một nữ dạ xoa, không hơn không kém !

Giang Ngọc Lang cũng thở dài :

- Thật không tưởng nổi là trên thế gian lại có mỹ nhân đẹp đến mức

độ đó !

Tiểu Linh Ngư cười :

- Rất tiếc là nàng đã chết quá lâu !

Giang Ngọc Lang gật đầu :

- Ít nhất cũng đã mười năm rồi !

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Ta không hiểu nổi, tại sao thi thể của nàng ...

Giang Ngọc Lang trầm giọng :

- Cái chết của hai người này không giống với cái chết của những người kia. Cả hai trúng một chất độc cực kì quái dị, chính chất độc đó giữ gìn thân thể họ, không sinh, không rữa nát ...

Hắn lại thở dài rồi tiếp :

- Xem ra, nàng rất quý trọng dung mạo của nàng, mà nói cho cùng, có cái sắc đẹp đó, ai không quý trọng, ai không bảo trì ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt :

- Người muốn nói là nàng tự sát ?

Giang Ngọc Lang lập luận :

- Nếu có người giết nàng, thì người đó tội gì phải tìm cái thứ độc được kỳ bí chứ ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu :

- Cũng có lý ! Nhưng ...còn nam nhân kia ? Người chết hơn mười năm, hơn hai, ba mươi năm rồi, mà vẫn còn giữ cái khí khái đó ! Lúc sống, y phải là một tay oanh liệt, từng khuấy nước, chọc trời !

Giang Ngọc Lang cũng gật đầu :

- Rất có thể là như vậy ! Và y hẳn là chủ nhân địa phương này!

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Ước đoán của người không sai ! Xem y có oai phong quá chừng!

Giang Ngọc Lang tiếp :

- Nếu cho rằng chính y sát hại mấy người kia, thì tại sao y lại chết ? Tại sao vợ y tự sát ? Y có liên hệ gì với năm người kia ? Với dụng ý gì, y phí bao nhiêu nhân lực, tài lực, tạo nên khu cung điện này, và tại sao y sống bí mật như vậy ?

Tiểu Linh Ngư cười khở :

- Người nêu mãi những nghi vấn, làm ta nhức đầu không tưởng nổi !

Cả hai rất thông minh, song trước sự thế này, họ đành chịu, không làm sao khám phá nổi một bí mật thôi, chứ đừng nói là tất cả bí mật trong khu cung điện.

Cả hai quan sát rất kỹ, song lại không phát hiện ra, bên cạnh chiếc gối, có một quyển sách, nếu họ thấy quyển sách đó, thì chẳng cần vận dụng trí óc thông minh tìm hiểu.

Nếu không có quyển sách đó, thì vĩnh viễn trên đời này, chẳng ai hiểu những bí mật tại đây.

Và cuối cùng, Tiểu Linh Ngư cũng trông thấy quyển sách.

Chàng lật mấy trang đầu, bỗng kêu lên :

- Đây rồi ! ...Tất cả những bí mật nằm trên những trang lụa này đây !

oooo Gọi là sách, bất quá là một cách nói, chứ đó chỉ là một quyển tập, mà những trang bằng lụa, đã ngả màu vàng vàng, những chữ trên lụa rất lân kỳ, uyển chuyển, chứng tỏ là nét bút của nữ nhân.

Những nét bút đó ghi lại đoạn đời của nữ nhân đang nằm trên chiếc giường kia, một đoạn đời đầy thê lương, bi thảm, ly kỳ, dù ai giàu tưởng tượng đến đâu cũng chẳng nghĩ ra nổi !

Và trước khi chết, nàng đã dùng bút tích diễn tả tất cả những bí mật trong thâm cung, cái khu cung điện dưới lòng đất sâu này.

Tự nhiên, nàng đâu phải tả ra, để dành lại cho một mình Tiểu Linh Ngự, duy nhất cho chàng ?

Mà cũng chẳng phải nàng dành lại cho bất kỳ ai.

Bởi, thâm cung này ngoài những người an trú, thế nhân nào lại lọt được đến đây mà nàng hòng cái việc dành lại cho thế nhân xem ?

Chẳng qua, trước khi chết, nàng muốn sống lại những ngày trước, sống từng việc một, nàng làm một việc kiểm soát dĩ vãng, để mà vui buồn theo dĩ vãng hiện lại trước mắt mà thôi !

Lúc nàng chết, thì chốn cung sâu này chẳng còn một người sống.

Không còn người sống thì nàng tỏ bày tâm sự với ai ? Nàng phải mượn bút giấy, để làm cái việc mặc đâm, tự đâm, nàng đối thoại với mình, một thứ đối thoại câm.

Và nàng tự thuật :

Nàng tên là Phương Linh Cơ, sanh trưởng trong một vọng tộc tại đất Giang Nam, người trong tộc còn sống đủ bốn đời, cố, nội, cha và nàng.

Phước, Lộc, Thọ, vọng tộc của nàng gồm đủ, ngày ngày, người của bốn đời an hưởng trong khung cảnh nhàn hạ.

Nhưng có lẽ tạo hóa ố toàn, nên chẳng bao giờ cho con người thập toàn, nên ai khác thì hưởng hạnh phúc, riêng nàng thì không.

Sống trong vọng tộc như vậy đó, mà nàng lại chẳng biết phúc hạnh là gì, thì thật là buồn đau cho nàng.

Nàng than thở, chẳng có một ngày hạnh phúc, chứ đừng nói là thỉnh thoảng có cơn buồn, bất thường có đau khổ.

Cái hạnh phúc của gia đình nàng, chừng như đến thể hệ nàng là chấm dứt, chừng như hóa công chỉ ưu đãi những người trước nàng, rồi khi nàng sanh ra, là bắt đầu có những ngày đen tối.

Người ta đã hưởng nhiều rồi, còn nàng thì chẳng hưởng mấy may ...

Từ một tuổi lên ba, nàng có biết gì mà hưởng, trong khi quanh nàng, cái gì cũng chói lợi, huy hoàng ?

Đến năm nàng lên bốn, năm bắt biết đòi ăn ngon, biết thích màu hạp nhãn, thì mẹ nàng mang nàng theo chuyến viễn du, sang Tô Châu thăm thân nhân.

Lúc trở về, cả sản nghiệp trên một địa diện trăm mẫu vuông chỉ còn là bãi điều tàn với tro, với than ...

Và từ vị tổ phụ đến tên gia nhân, tiểu đồng, tùy nữ bé nhất, một nhân số trên ba trăm, đều bị giết hết, chẳng sót lại một người.

Cừu nhân, cũng biết là chưa sát hại mẹ con nàng, cừu nhân đương nhiên phải nhổ tận rễ cỏ, dứt tận chồi cây ...

Mẹ con nàng phải cao bay xa chạy, khắp bốn phương trời.

Trong thời gian ẩn tránh gian lao, tuy nàng chưa hiểu rõ như thế nào, song nàng ước đoán là nàng và mẹ nàng phải khổ sở cùng cực.

Cuối cùng, rồi mẹ con nàng cũng biết được. Cừu nhân của mẹ con nàng là Âu Dương Đình.

Âu Dương Đình, nào phải một tiểu tốt vô danh vọng ?

Nói đến nhân vật có cái ngoại hiệu Dương Thế Nhân Kiệt, thì toàn thể khách giang hồ đương thời đều biết, bởi Âu Dương Đình chẳng những vũ công siêu phàm và sản nghiệp có thể sánh ngang với những vị vương hầu trong nước.

Trước một cừu nhân có tài năng như vậy, có thể lực như vậy, thì mẹ con nàng bằng vào một chút võ công mà có thể báo thù, có khác nào lấy cái gáo, mức nước biển, mức đến bao giờ mới cạn biển ?

Mẫu thân nàng ưu tư cực độ, thành ngã bệnh.

Cái biện pháp cuối cùng, mà cũng là bất khả kháng, là nàng phải lấy cừu nhân làm chồng.

Nàng không thể tập luyện võ công, tạo tự cho mình cái tài thắng địch.

Nàng không có một bữa bói của tiên gia.

Nàng chỉ có nhan sắc tuyệt trần và chính cái nhan sắc đó thay thế một vũ khí mà nàng tìm khắp giang hồ, rừng núi.

Nhưng, vào làm vợ Âu Dương Đình, bất quá nàng chỉ bước qua giai đoạn đầu.

Giai đoạn kế mới là giai đoạn khó khăn.

Giai đoạn ám toán Âu Dương Đình.

Một nhân vật như Âu Dương Đình, đâu có thể chết dễ dàng vì bị ám toán ?

Muốn thực hiện mưu định, phải chờ thời cơ, mà tìm thời cơ bên cạnh Âu Dương Đình khó hơn tìm kim đáy biển.

Nàng phải chờ, phải nhẫn nhục, phải giấu nhiên thù hận, hầu hạ cừu nhân, để lấy lòng tin trọn vẹn.

Một sự khó khăn lớn nhất cho nàng, là cố tật của Âu Dương Đình.

Bình sanh, chẳng bao giờ hấn ngữ chung với bất cứ ai, dù với người vợ rất thân yêu.

Tuy nàng được lòng tin cậy của Âu Dương Đình, song vợ chồng chỉ hiệp nhau trong lúc cần hiệp, rồi phòng ai nấy ngủ.

Cho nên, nàng chẳng biết đính xác đêm nào Âu Dương Đình ngủ tại nơi nào.

oooo Tiểu Linh Ngư đọc đến đó, nghĩ một chút, ngẩng mặt nhìn thoáng qua mặt đại hán râu rồng, thốt :

- Có lẽ tiểu tử này là Âu Dương Đình đây !

Giang Ngọc Lang thờ dài :

- Con người đó rất xứng với danh hiệu Dương Đại Nhân Kiệt ! Tuy Phương Linh Cơ oán hận y cùng cực, nhưng vẫn rất mực bội phục y ! Cứ suy qua giọng văn, nét chữ nàng mô tả về y, cũng thấy rõ điều đó !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Còn người ! Nếu có thời cơ thì người cũng là một Âu Dương Đình ! Âu Dương Đình thứ hai !

Giang Ngọc Lang lờ đi, chuyển câu chuyện sang đề khác :

- Kỳ quái thật ! Ta chẳng hiểu nổi tại sao, có địa vị như vậy, có danh dự như vậy, Âu Dương Đình lại kiến tạo một khu cung điện quý quái tại đây ! Lý do gì khiến y cam sống một cuộc đời thiếu ánh sáng?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng :

- Muốn biết tại sao, người cứ đọc quyển nhật ký này, đọc tiếp là biết ngay cần chi phải suy nghĩ.

Rồi cả hai xem tiếp các đoạn sau.

Âu Dương Đình kiến tạo khu cung điện này, hao phí rất nhiều tâm huyết, cứ mỗi năm, y giành ra ba tháng, xuống đây, đốc xuất công nhân, trong ba tháng đó, y an bày giáo vụ chu đáo, để có thể yên trí mà giám thị công cuộc kiến trúc.

Sau đó, chẳng biết y dùng những thủ đoạn nào, lại lừa được năm vị

cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm xuống đây với y, y thuyết phục họ, cùng hiệp tâm hiệp trí sáng chế một môn võ công có thể làm đảo lộn trời đất, một môn võ công vô địch ngàn năm trước chẳng có, ngàn năm sau cũng còn độc bá vũ học.

Y lập luận là nếu sáng chế được môn võ công kỳ tuyệt như vậy, lưu truyền hậu thế, thì tên tuổi của họ mãi mãi sáng chói như nhật nguyệt.

Thiên cổ lưu danh ! Còn không ai mê mấy tiếng đó ? Huống chi người học võ ?

Võ là động, văn là tịnh, văn còn thích danh, huống hồ võ !

Năm vị cao thủ động tâm ngay, và họ cũng động trí luôn, do đó mà họ bằng long qui tụ lại một nơi, ngày đêm nghiên cứu, họ đem sở học, kinh nghiệm của họ, nhồi, nắn, thành một môn duy nhất, họ sửa, họ chữa, họ gia, họ giảm, bổ khuyết, điền sai ...

Họ không ngờ, là ngày nào thành công, là ngày họ vĩnh viễn ly khai cõi đời, để trở về với cát bụi.

Cái cung này, Âu Dương Đình đặt tên là Địa Linh Cung, xuống đến đây, y bỏ cái tập quán ngủ riêng, y bằng long ngủ chung với Phương Linh Cơ, bởi y đã tín nhiệm nàng hoàn toàn rồi.

Từ lúc đầu, y không hề tưởng là Phương Linh Cơ là cừu nhân của y, trước kia, y không ngủ chung với nàng, chẳng qua là vì tập quán thôi, chứ không phải vì biết nàng là kẻ thù.

Ngủ chung với y, tự nhiên Phương Linh Cơ có nhiều cơ hội hạ thủ, song nàng chưa hạ thủ.

Nàng chờ.

Nàng chờ khi cơ mưu của y thành, nàng chờ khi y đạt được ý nguyện.

Y hưởng danh vọng quá nhiều, y xa xỉ cực độ, bằng hữu của y, phụng thừa y, kể có số ngàn số vạn, một con người được ưu đãi như

vậy, thiết tưởng cũng đã đầy đủ lắm rồi chứ !

Thế mà y lại nuôi dưỡng một dã tâm.

Từ cổ chí kim, có chẳng biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt thành danh. Song, chưa có một ai siêu việt đến cái mức trở thành vô địch thiên hạ, vô địch thực sự chứ, chẳng phải chỉ xưng hùng xưng bá, một địa phương quá nhỏ và hẹp.

Y muốn mình là một tay vô địch khắp hoàn vũ, bất cứ ai gặp y cũng phải run sợ.

Để thực hiện cái dã tâm đó, y dụ dẫn năm vị cao thủ, mà người đương thời tôn xưng là Thiên Địa Ngũ Tuyệt.

Họ bị dẫn dụ dễ dàng, vì tất cả đều có nhược điểm, mà Âu Dương Đình là tay thánh khám phá nhược điểm của con người, do đó y giải đúng chỗ ngứa.

Cả năm người, chẳng mấy may nghi ngờ, bởi Âu Dương Đình là vị Đương Đại Nhân Kiệt kia mà, như thế là y vừa hào sảng, vừa khảng khái, vừa nhiệt tình, vừa hiếu hữu, y có những đức tính mà bất cứ khách giang hồ nào cũng mơ ước có một phần thôi.

Còn ai không mê ? Còn ai hoài nghi ?

Dĩ nhiên, trước khi vờ Thiên Địa Ngũ Tuyệt xuống đây, y đã có cái kế hoạch sát hại họ hết rồi.

Thực ra, cái kế hoạch đó, Phương Linh Cơ không hề biết được, bởi kế hoạch của Âu Dương Đình còn kín đáo, liền lạc hơn nền trời xanh trong vắt.

Phương Linh Cơ biết y có ý sát hại người song không nắm được chứng tích gì, thì nàng làm sao nói lên cho năm vị đó nghe ? Chắc gì họ tin nàng với những lời vu khống suông.

Cho nên nàng không dám hành động hồ đồ.

Không mượn tay các vị đó thì Phương Linh Cơ tự nghĩ ra một kế

hoạch giết y.

Kế hoạch sẵn có, nàng chờ giờ thực hành, giờ mà đắc ý nhất, giờ thành công, toại nguyện.

Giờ đó đến rất nhanh chóng.

Y khoan khoái với cái ý tưởng, mình là người duy nhất, ngàn trước không ai sánh, ngàn sau không ai bì ...

Và, một chung rượu độc chờ y, chờ tại gian phòng này, để nàng y toại nguyện, để đưa y về với hư vô, hưởng sự thành công đó.

Chung rượu độc đó Phương Linh Cơ muốn uống chung với Âu Dương Đình.

Đôi mắt của Tiểu Linh Ngư ươn ướt.

Bỗng, chàng vung mạnh tay, quăng quyển nhật ký vào góc phòng rồi thốt :

- Tại sao nàng ghi chú những điều đó ? Nàng không ngại là sẽ làm đau lòng lây đến kẻ độc sao ? Nàng ác ! ...Nàng chết rồi, còn muốn hại đến kẻ sau ! Nữ nhân !

Hừ ! nữ nhân !

Giang Ngọc Lang như si như dại.

Lâu lắm, hần lắm nhảm.

- Nhân loại thành công tuyệt đỉnh ! ...Không tiền khoáng hậu anh hùng ! ...A !

Đáng tiếc ! Tiếc thay !

Tiểu Linh Ngư đảo mắt nhìn qua thi thể Âu Dương Đình tiếp :

- Y sát hại Thiên Địa Ngũ Tuyệt, định uống chén rượu mừng với vợ, ngờ đâu chén rượu thành công lại thành chén rượu tuyệt mệnh !

Càng bật cười lớn, như kẻ điên :

- Ha ha ! Thú vị vô cùng ! Ha ha !

Giang Ngọc Lang thở dài :

- Phương Linh Cơ cũng đáng trách, thanh toán mỗi huyết hải thâm cừu, là bổn phận của kẻ làm con, nàng làm được, là phải khoan khoái chứ, tại sao lại cùng chết với kẻ thù ?

Tiểu Linh Ngư vắn mình, xương kêu răng rắc, rồi thở phào phào, sau cùng thốt :

- Ta đã nói, tâm sự của nữ nhân, chỉ có trời mới hiểu nổi, kẻ nào dùng trí não tìm hiểu nữ nhân, kẻ đó là một ngốc tử ! Kẻ đó điên loạn rồi !

Giang Ngọc Lang bước tới, nhật quyển nhật ký lên, nhìn với vẻ trân trọng, rồi lầm nhảm :

- Có câu này, người nghe đây :Y đối với ta chẳng hề nghi kỵ ...A? Ta hiểu Âu Dương Đình đối với nàng cái tình rất nặng, cái nghĩa rất dày, nàng lại thờ chồng đúng đạo, đã không thương chồng, cũng phải giữ đúng đạo, để tạo niềm tin. Thời gian qua, nàng sinh lòng kính phục, từ kính phục đến yêu, vì thù nhà, phải giết người yêu, vì người yêu, phải chết theo thù ! Nàng làm thế là phải, ta trách sai ! Một nhân vật như Âu Dương Đình nữ nhân nào chẳng mê ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ :

- Nữ nhân ! ...Người lại luận về nữ nhân !..... Giang Ngọc Lang lại thở dài :

- Nghịch cảnh ! Nghịch cảnh ! Không thể giết chồng, giết chồng rồi lại không thể sống đơn độc, sống thiếu vắng người chồng đáng yêu, đáng phục đành phải chết !

Trọn hiếu ! Vẹn tình !

Tiểu Linh Ngư nhìn hấn, điểm một nụ cười :

- Lắm lúc, ta tự hỏi, người là nam, hay là nữ !

Giang Ngọc Lang giật mình :

- Người nói thật ? Chẳng biết ta là nam hay nữ ?

Tiểu Linh Ngư lại cười :

- Tự nhiên người là nam, nhưng một nam giống nữ !

Giang Ngọc Lang trở mắt :

- Ta ? ...Ta giống nữ ?

Tiểu Linh Ngư tiếp :

- Có lúc, người độc ác, đến có thể phủ nhận thân nhân ! Có lúc, người lại giàu thiện cảm, nam nhân thông thường chẳng bao giờ như người cả. Chỉ có nữ nhân mới có cái tâm biến hóa bất thường như thế !

Hồi 34

Tay Bạc Nhất Đồi

Tiểu Linh Ngư bật cười vang :

- Nếu ta không nghe chính Tiêu Mê Mê gọi người là tiểu sắc quỷ, hẳn ta đã nghĩ người là nữ nhân vận nam trang...

Một tràng cười trong trẻo đầu đây vang lên, vọng đến gian phòng, tiếp nối câu nói của chàng :

- Phải ! Ta có thể chứng minh cho hẳn điều đó. Từ đầu đến chân, mỗi tấc, mỗi phân trên mình hẳn, chẳng có một điểm giả ! Hẳn đúng là một nam nhân !

Một tràng cười trong trẻo.

Một giọng nói dịu dàng? Trời ! Nếu chẳng phải là Tiêu Mê Mê cười thì còn ai nữa chứ ?

Tiểu Linh Ngư nghe lạnh sống lưng ngay, muốn quay đầu lại nhìn, song một vật gì nhọn nhọn, lạnh lạnh dí nơi ót chàng.

Tự nhiên, chàng không dám nhúc nhích.

Tiêu Mê Mê lại cười hì hì, rồi tiếp :

- Đừng nhúc nhích ! Đừng nhé !

Đoạn, nàng hướng về Giang Ngọc Lang, hẳn đang thù người như tượng gỗ nơi góc phòng, chừng như hồn phách của hẳn chơi vơi khắp cung điện, tìm lối ra, bỏ mặc cái xác của hẳn lại đó.

Tiêu Mê Mê vẫy tay :

- Ngọc Lang ! Người không lại đây à? Lại đây, đấu lưng vào với gã này xem nào !

Đấu lưng, đứng sát nhau một chỗ cho ta xem nào !

Tiểu Linh Ngư hy vọng Giang Ngọc Lang ngoan cố một chút, hoặc hơn thế, phản kháng lấy lệ thôi, thì chàng có thời gian lấy chiếc ống đựng Ngũ Độc Thần Thủy trong mình ra.

Nhưng tiểu quỷ Giang Ngọc Lang chẳng ngoan cố tí nào, chẳng dám phản kháng lấy lệ.

Hắn cúi đầu, hắn ríu ríu bước tới, hắn bước xéo qua Tiểu Linh Ngư, chàng lách lách mắt ra hiệu, hắn lờ đi, bước luôn.

Tiểu Linh ngư thầm nghĩ :

- Tiểu tử đó sợ quá rồi, hồn bay vía bạt mất rồi !

Chàng hận, cắn chặt hai hàm răng, nhưng còn làm sao được nữa, khi mũi kiếm dí nơi chỗ yếu nhược?

Dù chàng nắm trong tay một vạn phương pháp, toàn là những phương pháp kỳ diệu, cũng vô ích, chẳng làm sao chàng áp dụng được.

Tuy vậy, chàng không thất vọng, chàng cứ chờ một cơ hội.

Nếu chàng có cơ hội lấy Ngũ Độc Thần Thủy ra cầm tay thôi, thì tình thế sẽ xoay chiều ngay.

Chàng không thất vọng, thì cứ hy vọng, Tiêu Mê Mê đắc thế, cứ đắc thế, và cuối cùng chính chàng mới là kẻ bại trận, bởi tình thế chẳng xoay chiều.

Nào phải chàng chỉ có mỗi một thứ độc thủy mà thôi, chàng còn có mấy mũi độc châm nữa chứ !

Phương tiện thì thừa, cơ hội lại thiếu, chính cái đó làm cho chàng tức.

Thà không có phương tiện nào, dù có bị nàng hãm hại chàng cũng vui, bởi chàng cam chịu với cái thế bại ngay từ lúc đầu.

Chàng mắng thăm Giang Ngọc Lang quá ngu ! Nếu giết hẳn được, chàng giết ngay, giết rồi có bị Tiêu Mê Mê giết sau, chàng sẽ không oán hận !

Tiêu Mê Mê, một tay thủ kiếm uy hiếp Tiểu Linh Ngư, tay kia mò mò trong mình chàng, lấy các món độc đó rồi bật cười khanh khách :

- Người có nhiều vật quá chừng ! Thấu Cốt Châm này, Ngũ Độc Thủy này... cũng may, ta dè dặt, chứ nếu không thì mất toi mạng rồi còn gì ? Suýt chút nữa là ta khổ !

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Và bây giờ kẻ khổ là ta !

Tiêu Mê Mê cười hì hì :

- Cũng chẳng đến đời khổ lắm ! Bởi ta không có ý giết người !

Bỗng nàng chụp tay hữu của chàng, gộp vào tay tả của Giang Ngọc Lang, vừa làm vừa cười hắc hắc :

- Hai người là bằng hữu với nhau, lại là cỡ bằng hữu tốt thì phải nắm tay nhau, thân thiện nhau mới hợp lý chứ !

Tiểu Linh Ngư cảm thấy bàn tay của Giang Ngọc Lang lạnh quá chừng, bàn tay đó chạm tay chàng như một giá băng được đặt lên tay chàng.

Bàn tay của hắn lại rung.

Thực ra, chàng có khác gì Giang Ngọc Lang? Bất quá chàng có vẻ tỉnh hơn hắn, gượng tỉnh dễ hơn hắn thôi.

Một tiếng cách vang khẽ, hai bàn tay tiểu quỷ bị khóa chặt, khoá dính chung với nhau.

Một chiếc còng đôi, do Tiêu Mê Mê choàng qua cổ tay cả hai, bị còng tay, chẳng phải là một cực hình, nhưng đây là một cực hình bởi cả

hai đầu lưng lại, vĩnh viễn ở trong cái thế đầu lưng lại.

Làm xong việc đó, Tiêu Mê Mê dang ra xa xa, nhìn cả hai, nheo nheo mắt cười hì hì :

- Bây giờ thì hai người hoàn toàn trở thành đôi hảo bằng hữu rồi đó nhé ! Sống, sống chung ! Chết, chết chung ! Đi đứng nằm chung, vĩnh viễn chẳng ly khai nhau.

Vĩnh viễn chẳng bỏ ai được.

Tiểu Linh Ngư cười đau khổ :

- Hiện tại, ta ước mong hấn là gái, ta muốn sự thực hấn là gái giả trai !

Tiêu Mê Mê mỉm cười :

- Ta thích người quá đi thôi ! Trong trường hợp này mà người còn cười được, người đối đáp tự nhiên được, thú thật ta chưa từng thấy một kẻ thứ hai như người. Cho người biết, thực ra thì chiếc còng đôi đó dành cho một nam một nữ đấy.

Nàng xoa xoa mặt Tiểu Linh Ngư, tiếp :

- Người biết cái còng đó, hay cái khóa đặc biệt cũng thế, có cái tên là gì chẳng?

Rồi nàng tiếp :

- Cho người hiểu, chiếc khóa đó tên là Tình Tỏa ! Xiềng xích nào cũng có thể bị bẻ gãy, đứt đứt, song nhất định là xiềng xích Tình thì bền bỉ muôn đời ! Người ngoài cuộc không thể chia rẽ hai người, và các người lại kháng khít mãi mãi.

Tiểu Linh Ngư chỉ còn cười khổ :

- Tình Tỏa ! Trời ơi ! Tại sao người không trói buộc ta liền với người ?

Tiêu Mê Mê đang nhìn Giang Ngọc Lang, dịu giọng tiếp :

- Đừng sợ ! Cứng ! Chẳng có gì đáng cho cứng sợ, đừng run như vậy mà sanh bệnh ! Ta mang ơn cứng mà, nếu chẳng có cứng thì suốt đời ta cũng không biết được cái khu cung điện thần bí này ! Đúng là một nơi lý tưởng !

Giang Ngọc Lang còn run :

- Người... người làm sao xuống được nơi đây ?

Tiểu Mê Mê đảo ánh thu ba, cười hì hì :

- Các người lấy làm lạ ?

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Ta có là quỷ đâu mà chẳng lấy làm lạ ?

Tiểu Mê Mê cười híp mắt :

- Hỡi cái bọn thông minh nhất trần đời ơi ! Tại sao bỗng nhiên các người trở thành ngốc tử thế ? Các người đối tốt với ta quá chừng, ta có thể nào để cho các người chết ngộp chết ngạt chẳng ?

Giang Ngọc Lang kêu lên :

- Không để cho bọn ta chết ngộp chết ngạt, để thường người muốn chính tay người hạ sát bọn ta ? Phải vậy chẳng ?

Tiểu Mê Mê vẫn cười :

- Ít nhất cũng phải chính mắt ta trông thấy các người chết, có như vậy ta mới an tâm. Phải không?

Giang Ngọc Lang cúi đầu thấp giọng :

- Ta... làm !

Tiểu Mê Mê gật đầu :

- Tự nhiên là người làm rồi ! Đáng lẽ người phải hiểu sớm hơn một chút ! Nếu ta chẳng biết đích xác hai gã thông minh nhất trần đời hoặc đã chết rồi, hoặc còn sống, thì thử hỏi ta làm sao ngủ yên, ăn ngon?

Tiểu Linh Ngư thốt :

- Còn điểm này ta chẳng được minh bạch...

Tiêu Mê Mê tiếp :

- Lúc đó, tuy ta biết chắc chắn là các người ở phía dưới, song ta không dám xuống ngay, ta chẳng hiểu bên dưới có cái gì, và ta cũng nghi ngờ luôn là các người đang bày trò quỷ chờ ta, biết đâu ta chẳng chết vì các người?

Rồi nàng thở dài, buông gọn :

- Đối với ta, các người hẳn là không khách khí như ta đối với các người !

Tiểu Linh Ngư gật gù :

- Người khách khí là cái chắc ! Cho nên, người muốn cho bọn ta phải chết ngạt !

Tiêu Mê Mê lại cười :

- Ta nghĩ, vị tất ta làm như vậy là có ý muốn cho các người chết ngạt. Bất quá, ta giúp các người dứt khoát sự sợ hãi, các người sẽ không còn đề phòng ta nữa, các người sẽ được an tâm hơn ! Chứ nếu ta muốn cho các người chết như vậy, thì cứ để cho chết, ta cần gì xuống đây thăm viếng các người? Ta có sợ các người làm gì nữa đâu ? Ta biết chắc các người trước sau gì cũng chết tại đây mà !

Tiểu Linh Ngư thở dài :

- Nói chi câu đó hử người ! Chết ngạt là cái chắc !

Tiêu Mê Mê cười khanh khách :

- Giả như bất hạnh mà các người có chết ngạt đi nữa, thì ta cũng đến đây thu thập thi hài hai người, phải vậy chăng? Cái tánh của ta như thế đó, không đưa Phật thì thôi, chứ đã có ý đưa rồi, thì nhất định là ta phải đưa đến tây phương. Hà hưởng, hai người lại là hai đứa bé ta thích nhất !

Tiểu Linh Ngư thở ra :

- Bây giờ ta mới biết chết ngạt không phải là bất hạnh ! Những kẻ không chết ngạt mới đúng là gặp sự đại bất hạnh ! Giả như kẻ đó bị nữ nhân thích thì có khác nào đeo cái khổ suốt đời ? Đeo một cách bất đắc dĩ, miễn cưỡng tức nhiên là không ham lắm !

Tiêu Mê Mê lại cười vang :

- Khá đó, câu nói đó nghe được lắm ! Sau này, nếu có dịp gặp thiên hạ, ta sẽ tuyên bố lên là nam nhân nào bị nữ nhân mê, là nam nhân đó gặp điều bất hạnh. Trái lại, những kẻ chết ngạt thì mới là những kẻ hưởng phúc, đại phúc !

Nàng cười, gập lưng lại mà cười, vừa cười vừa thở vừa tiếp :

- Có lẽ là sau khi ta tuyên bố như vậy rồi, người nghe sẽ cho là ta điên !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Thế người cứ tưởng là người không điên ?

Xem ra chàng có ý khích nộ Tiêu Mê Mê.

Chỉ vì, chàng chẳng thấy còn cơ hội nào đào tẩu nữa, nhưng chàng không nản chí, chàng thuộc hạng người tranh đấu đến phút giây cuối cùng, ý chí dứt là khi nào hơi thở dứt, còn hơi thở là còn tranh đấu.

Nhưng cứ theo tình hình này thì chàng cảm như tuyệt vọng hẳn rồi.

Nếu để cho Tiêu Mê Mê bình tĩnh, thì chẳng hóa ra chàng nhận mạng sao ?

Khích nộ nàng, cho nàng cáu lên, nàng phát tác, nàng mất bình tĩnh, biết đâu vì cái sự phẫn nộ của nàng, mà tình hình không biến chuyển thuận lợi cho chàng?

Song, chàng thâm mà Tiêu Mê Mê còn lý hơn. Nàng chẳng hề phẫn nộ, chẳng hề phát tác, vẫn bình tĩnh như thường.

Hơn thế, nàng lại có cái vẻ không chú trọng đến những gì chàng nói, chừng như nàng chẳng nghe chàng nói gì.

Không, nàng không vờ vĩnh, bởi có mục tiêu khác hấp dẫn tâm ý của nàng.

Nàng đang chú ý đến vật gì đó, trong gian phòng.

Nàng quan sát trong một phòng, nàng còn quan sát luôn tất cả phòng kia. Nàng tìm tòi, lục soát.

Thái độ của nàng quái dị vô cùng. Nàng mừng tượng một người vợ ghen chồng, lục soát tất cả những gì của chồng, tìm một dấu vết giúp nàng có lý do phát tác với người chồng không chung thủy.

Sau cùng mắt nàng sáng lên, mặt nàng tươi lên.

Cái đó là một quyển sách bằng lụa màu vàng, quyển sách ghi chú sáng chế của những bộ Óc siêu việt nhất trần gian.

Bộ sách đó là sản phẩm tâm huyết của Thiên Địa Ngũ Tuyệt.

Nàng nhặt quyển sách đó, áp vào ngực, rồi đưa lên má, lại kê vào môi, hôn trơ hôn trát, hóa như hôn tình nhân sau nhiều năm cách biệt, nhớ nhung chồng chất, ngập cả trần hoàng.

Rồi nàng bật cười, cười hì hì, cười ha hả, cười khanh khách, cười đủ loại cười, nàng lẩm nhẩm :

- Tâm can ! Tâm can ! Bao nhiêu tâm can kết tinh lại biến thành quyển sách ! Ta có người, ta còn sợ gì ? Từ nay, đệ nhất cao thủ trong thiên hạ sẽ là ai ? Là ai chứ ?

Nàng nhìn sang Tiểu Linh Ngự và Giang Ngọc Lang, hỏi :

- Các người biết là ai chăng ?

Nàng hỏi, không chờ ai đáp, chính nàng tự đáp :

- Chính là Tiêu cô nương ! Là ta ! Là ta !

Giang Ngọc Lang nhìn quyển sách trong tay nàng, mắt của hắn bốc rục lên, như đổ lửa.

Tiêu Mê Mê đưa tay xoa xoa má hắn, khanh khách cười :

- Nói thực, ta cảm kích các người quá chừng ! Nếu chẳng có các người, thì làm gì ta tìm được vật này?

Nàng quay mình, dáng dấp của nàng nhẹ nhàng quá, con người nàng phiêu phiêu, tưởng chừng nàng trẻ lại ít nhất cũng mười tuổi.

Đoạn, nàng tiếp :

- Còn mấy nơi nữa, ta chưa xem qua, các người đóng vai trò hướng đạo nhé ? Đi, các người dẫn ta đi xem mọi chỗ, trời đã cho ta khu cung điện này, nếu ta từ chối thì tội lớn lắm đấy !

Thực ra, Tiêu Mê Mê không bao giờ tưởng là trời cho nàng quá nhiều như vậy.

Nàng nhìn mọi vật, nhìn luôn không chớp, miệng nàng không tắt nụ cười.

Nhất là vào gian chứa báu vật, nàng rờ rẫm từng món một, rờ mãi, không rời tay, muốn rờ một lượt tất cả mọi món, song nhiều món quá, mà nàng thì chỉ có hai tay, một tay giữ sách mất rồi ! Nàng hận trời sanh ra con người ít tay quá !

Nàng gọi những vật đó :

- Các cưng ơi ! Các cưng nằm đây chờ ta ! Khổ cho các cưng quá

chùng ! Nào ta có hay biết gì đâu ! Bây giờ gặp nhau rồi, các cưng thuộc về ta, biết không? Biết không ?

Có chủ nhân như ta, các cưng phải cao hứng lắm ! Ta biết các cưng thích thú lắm, chẳng bao giờ bỏ ta mà đi !

Cuộc thị sát đã xong, nàng trở lại bắt chuyện với hai hướng đạo.

Nàng nhìn Tiểu Linh Ngự và Giang Ngọc Lang, nàng cười với họ, ngọt dịu không tưởng nổi.

Giọng nàng ấm hơn ánh sáng trời xuân, nàng thốt :

- Các người ngoan quá, đáng được ta thưởng đó. Các người đã biết tại sao cho đến bây giờ ta chưa giết các người chứ ?

Tiểu Linh Ngự nhìn bức tường đất, chùng như không nghe Tiêu Mê Mê nói gì.

Giang Ngọc Lang trắng mặt nhợt nhạt từ lúc nào đến bây giờ, hấn làm gì nói thành tiếng được? Hấn biết nói gì để đáp lời nàng ?

Không ai đáp, Tiêu Mê Mê lại tiếp :

- Nói thật với các người, bảo ta ở đây một mình, dù cho ta làm hoàng hậu, dù cho ta thêm mười lần số báu vật đó, ta cũng chẳng dám ở ! Sợ, các người biết chứ, có gan bằng núi ta cũng chẳng dám ở đây một mình. Do đó, ta cần có các người !

Giang Ngọc Lang chột tỉnh, cắn răng, nghiêng nghiêng.

Bây giờ, hấn hết sợ, hấn tức uất, hấn sôi giận cực độ, thành ra gương mặt hấn biến đổi xanh rờn.

Tiêu Mê Mê nhìn qua Tiểu Linh Ngự, cười hì hì, tiếp :

- Hiện tại thì nhiệm vụ của các người xong rồi đó, hai người đã trở nên một rồi đó, nếu theo con đường cũ trở về nơi cũ, thì khó khăn vất vả biết bao ! Nội cái việc chui qua lỗ hổng, lên hàm phần cũng đủ khổ cho hai người rồi ! Tốt hơn, các người nên ở lại đây !

Giang Ngọc Lang cắn môi, môi đứt nhưng không có máu, hấn tức uất cực độ, máu ngưng chảy rồi.

Máu không rỉ ra, lệ uất của hấn trào ra.

Tiêu Mê Mê cười hắc hắc :

- Ngoan chứ, sao lại khóc? Đừng ! Ta cương mà ! Ta nhất định không để cho các người khổ sở đâu !

Nàng tiếp luôn :

- Ta nhất định cho các người chết sướng ! Các người tốt với ta quá, lẽ nào ta không để cho các người sung sướng? Phải vậy không chứ ?

Bỗng, Giang Ngọc Lang quỳ xuống, vừa khóc vừa khấn cầu :

- Ta van người ! Đừng giết ta ! Chỉ cần người để ta sống thôi, bắt ta làm nô lệ suốt đời, ta cũng cam tâm, tình nguyện ! Bất cứ việc gì người bảo, ta làm, ta làm ngay...

Tiêu Mê Mê thần nhiên :

- Xin lỗi ! Xin lỗi ! Gì thì được chứ điều đó thì chắc chắn là ta không thể đáp ứng.

Chẳng hạn, các người chọn cái chết, muốn chết cách nào, nói cho ta biết, rất có thể ta chấp thuận cho !

Nàng day qua Tiểu Linh Ngư hỏi :

- Người có nghe ta nói không, tiểu quý ?

Tiểu Linh Ngư đang nhìn bức tường đất, lơ đãng đáp :

- Ừ !

Tiêu Mê Mê mỉm cười :

- Ta có nghĩ ra một phương cách giúp các người chết sống ! Ta muốn đề nghị với các người, nên chọn phương cách đó !

Tiểu Linh Ngư còn xa vắng :

- Ủ !

Tiêu Mê Mê tiếp :

- Phương cách đó là chết thất bụng ! Các người nghĩ có tuyệt không ?

Nàng đưa tay ra, sờ rãm chung quanh cổ Tiểu Linh Ngư, cười hì hì :

- Mà thôi, ta thấy nên cắn cổ người chết là hay hơn ! Cắn vào trái cổ đây, cắn một miếng thôi, trái cổ đứt tiện, là người đi xuôi, rất êm ! Êm rờ !

Tiểu Linh Ngư giọng vẫn còn xa vắng :

- Ủ !

Tiêu Mê Mê cau mày :

- Bức tường đó có gì đặc biệt mà người nhìn miết thế? Người đang tưởng gì thế ?

Tiểu Linh Ngư bây giờ mới trở về thực tại, buông tiếng thở dài :

- Ta tưởng gì ? Tưởng đến cái chết chứ còn tưởng gì nữa ? Mà dù ta có tưởng đến cái gì đi nữa, cũng chẳng quan hệ, bởi ta muốn chết, bởi ta sắp chết !

Tiêu Mê Mê gất :

- Nhưng ta lại muốn biết !

Tiểu Linh Ngư thản nhiên :

- Biết để làm gì ? Người hiện tại lại là chủ của ta, người cầm quyền sanh sát, người biết cái điều ta tưởng có ít gì cho người ?

Tiêu Mê Mê cười nhẹ :

- Đành là làm chủ người thì ta chẳng cần biết những gì người tưởng, song làm một nữ nhân, ta phải hiểu kỳ, ta cần biết, không biết không được. Người đừng quên, ta là một nữ nhân kia mà !

Tiểu Linh Ngư bĩu môi :

- Ta nhận thấy, người nên giết ta chết gấp, để tránh phiền phức ! Ta còn sống một phút, một giây, là người khó chịu thêm một phút, một giây !

Tiêu Mê Mê lại gắt :

- Người càng không nói, ta lại càng muốn nghe !

Tiểu Linh Ngư thở ra :

- Người muốn nghe thì bắt buộc ta phải nói.

Chàng đảo mắt nhìn quanh một vòng, rồi tiếp :

- Ta đang tưởng, nếu mỗi bức tường đều che dấu một bí mật, bên trong đó có nhiều đồ vật cổ quái, thì còn bức tường đất đó, hẳn phải che dấu một cái gì nữa chứ !

Nhưng vật gì trong đó? Chẳng lẽ là một gian phòng trống trơn ?

Tiêu Mê Mê sáng mắt lên :

- Đúng rồi ! Đúng rồi ! Hẳn là phải có cái gì ! Mà cái gì mới được chứ ?

Nàng nhìn quanh, rồi tặc lưỡi :

- Rất tiếc, không có bàn xây đất ! Tất cả các bức tường khác đều có cơ quan mở đóng, chỉ riêng bức tường đất thì không ! Làm sao mở

ra? Làm sao ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt :

- Tuy không có bàn xây, song bên trên đầu tường có chiếc vòng, chúng ta cứ nhắm chiếc vòng đó giật thử. Rất có thể là cơ quan mở đóng !

Tiêu Mê Mê reo lên :

- Phải rồi ! Phải rồi ! Người bước tới giật chiếc vòng đi !

Tiểu Linh Ngư hỏi :

- Thật sự người muốn ta giật?

Tiêu Mê Mê thở dài :

- Nếu không mở bức tường đó, xem cho biết những gì bên trong, thì từ nay ta làm sao ngủ yên được? Ta sẽ ám ức mãi...

Tiểu Linh Ngư mừng thầm, bước nhanh đến bức tường.

Chàng làm sao biết được bên trong có những gì. Nhưng chắc chắn là những gì ở bên trong không phải là những cái nên xem.

Bởi gây nguy hại nên cần tránh cho người xem, chủ nhân không đặt chiếc bàn xây chắc cũng vì lẽ đó.

Nhưng hiện tại, thì chàng đâu còn sợ cái nguy hại nữa? Chàng mong được chết gấp, thì dù Tiêu Mê Mê không giục, chàng cũng tìm cách mở bức tường như thường.

Ác thú, ác quỷ, ác ma tràn ra chàng cũng bất chấp, chết như thế nào cũng là một cái chết, song có Tiêu Mê Mê cùng chết theo thì thích thú vô cùng.

Chàng đâu thấp trí mà phải chết ?

Kẻ thấp trí chính là Tiêu Mê Mê, chính nàng bị lừa rõ rệt.

- - OoOoo- - - Chiếc vòng bằng sắt, treo hơi cao một chút.

Vướng phải Giang Ngọc Lang, chàng chật vật lắm mới với tới chiếc vòng.

Một mình chàng giật, chiếc vòng không nhích động.

Giang Ngọc Lang phải lấy tư thế, tiếp trợ chàng. Nhờ cả hai hiệp lực, chiếc vòng rơi xuống ngay.

Ầm !

Một tiếng vang lên, nhiều tiếng nối tiếp, rồi tiếng ầm ầm cứ vang đều liên tục.

Mới nghe, họ tưởng chừng như đất sập, hay núi lở.

Bức tường đất không mở, trái lại ngã xuống, tiếng tường ngã hòa với những tiếng ầm ầm kia, chẳng biết tiếng nào lớn hơn tiếng nào.

Nước ! Nước từ trong bức tường đổ ra, như nghiêng một dòng sông lớn cho nước trút xuống.

Biển tràn nhanh, cũng chẳng có cái khí thế đó !

Dĩ nhiên, cả ba người cùng sợ, và người sợ nhiều hơn hết là người không có hy vọng sống nhiều hơn hết.

Người không có nhiều hy vọng sống là Tiêu Mê Mê, nàng sợ hơn Giang Ngọc Lang, dù Giang Ngọc Lang nhát gan hơn hết.

Hắn nhát gan, nhưng cảm chắc cái chết thì hắn cũng chẳng phải sợ nhiều, chỉ có Tiêu Mê Mê với viễn ảnh tương lai huy hoàng, nàng không còn hồn vía nào nữa.

Nàng luôn miệng kêu lên thất thanh, mặt nàng xám ngắt.

Cái vẻ đẹp quyến rũ của nàng biến đâu mất, bây giờ trông nàng còn xấu xí hơn một cô gái thường.

Nàng hấp tấp chạy đến một bàn xây, nhảy lên đỉnh, ngồi đó, song bàn xây đâu phải là một đỉnh núi, bất quá nó cao độ mấy thước là nhiều lắm rồi, mà nước thì như từ ngang trời đổ xuống, đổ vào trũng, thì liệu nàng ngồi đó bao lâu? Nước cứ tràn vào, mực nước lên cao thấy rõ.

Bây giờ thì nàng thấy không có vật gì đáng cho nàng lưu luyến nơi đây nữa. ! Phải bỏ hết, tìm cách thoát ly gấp !

Nàng cũng quên luôn hai tiểu quỷ, mặc cho họ trôi vào đâu, tấp vào đâu.

Bởi, nước vào gian nhà dằng cao quá chừng rồi.

Cái lối duy nhất vào ra, cái lối thông qua hầm phần cũng bị nước ngập lên mất rồi còn gì?

Nước đổ đến bao nhiêu, không có lối thoát, ứ đọng lại, trong tình thế đó, chỉ một vài giây phút sau là gian nhà chìm trong nước.

Tiểu Linh Ngư và Giang Ngọc Lang lội bì bõm trong nước, Giang Ngọc Lang vốn rành thủy tánh, nên đạp nước như đạp đất bằng.

Hắn nhìn sang Tiêu Mê Mê, thấy nàng như cái xác chết, trông thảm hại hết sức, nhưng hắn có thương xót gì nàng ? Hắn điểm một nụ cười độc ác, lầm nhảm :

- Hay quá ! Hay vô cùng ! Con nữ quái kia không quen thủy tánh !

Tiểu Linh Ngư cười lớn :

- Có vậy mới được chứ ! Dù chúng ta có chết, cũng là một cái chết sướng ! Sướng vì nhìn được cái vẻ thiếu não của nữ quái ! Sướng vì có nữ quái chết theo, làm bạn, đỡ tịch mịch.

Giang Ngọc Lang vụt day đầu lại, hỏi chàng :

- Người biết thủy tánh?

Tiểu Linh Ngư nắm tay hắn, thản nhiên hỏi lại :

- Người quên cái tên của ta là gì rồi à ? Cái thứ cá nào lại chẳng biết lội trong nước chẳng ?

Giang Ngọc Lang chăm chú nhìn chàng, cười lạnh :

- Nhưng người lớn lên tại một địa phương thiếu nước.

Tiểu Linh Ngư cười lớn :

- Không nước sông thì có nước suối, có nước hồ, ao, bồn chứa ! Ta còn nhớ ơn Lý Đại Chủy đây, lúc ta lên hai tuổi, lão bỏ ta trong thùng nước, ngâm ta, khi ta được năm tuổi thì ta trở thành con cá rồi. Cái tên của ta chính họ đặt cho đấy.

Chàng thản nhiên quá, vẻ thành thật lộ rõ, dù nghi ngờ, Giang Ngọc Lang cũng phải tin.

Hắn nhìn chàng một phút, rồi cười tươi, thốt :

- Tốt ! Thế thì tốt !

Nước cứ vào, nước cứ dâng cao.

Tiểu Mê Mê chẳng những không biết lội, mà xem ra chừng như nàng lại sợ nước.

Nhìn mực nước lên cao, nàng thất thế, quỳnh quáng lên, tay quơ, chân chòi, chẳng biết để làm gì, song vẫn ngồi nguyên trên đỉnh bàn xây.

Rồi nước ngập mất đỉnh bàn xây, nước đùa nàng trôi dạt ra xa xa, nàng càng vung tay, càng chòi chân, quậy lên đùng đùng.

Cái dại của kẻ không biết lội, rủi rớt xuống nước là quậy ầm ầm lên, càng quậy càng dễ chìm, mau chìm.

Giang Ngọc Lang thấp giọng :

- Nàng không biết lội, nhưng nếu nàng nín thở, trắm khí xuống, rồi bất động thì làm gì chìm gấp được? Nàng lại giỏi võ công, dù sau đó có chìm, cũng nín thở lâu được, không phải uống nước như những kẻ thường.

Hắn cười hắc hắc rồi tiếp :

- Song, nàng lại quậy ùng ùng thế kia, phải uống thật nhiều nước là cái chắc rồi ! Chỉ uống vài ngụm thôi, là cái bản lĩnh kinh thiên động địa của nàng sẽ giả từ nàng ngay ! Nước vào bụng, là đừng mong trắm trụ khí được !

Tiêu Mê Mê uống đến hai ngụm nước rồi.

Uống nước là phải mệt, đã mệt nàng còn xuất lực kêu gào.

Giang Ngọc Lang dịu giọng :

- Bọn ta đâuỡ nhìn ngươi chết ? Nếu ngươi bằng lòng quăng quyền bí kíp võ công sang đây cho ta, thì ta cứu ngươi.

Hắn không dám lướt tới giật quyền bí kíp, bởi Tiêu Mê Mê chưa hoàn toàn suy nhược, nàng thừa sức quật hắn.

Một quyền sách, dù bằng chất gì đi nữa, bị thấm ướt rồi thì nét chữ loang ra, còn đâu mà đọc?

Thế mà hắn lại đòi.

Và Tiêu Mê Mê bây giờ ngoan ngoãn quá chừng, lập tức quăng sang cho hắn.

Đoạn nàng giục :

- Gấp ! Gấp lại đây, cứu ta ! ...

Nàng lại uống thêm một ngụm nước nữa.

Giang Ngọc Lang hấp tấp vươn ta ra, đón quyền bí kíp. Tiểu Linh Ngư để mặc hắn chụp, chàng không giành, bởi Giang Ngọc Lang

đưa bàn tay bị còng lên đón, bàn tay của chàng cũng theo luôn, hai tay đâu có thể chụp một lúc?

Còn bàn tay kia thì bạn cầm đèn mắt rồi !

Chụp được quyền bí kíp rồi, Giang Ngọc cười lớn :

- Con quỷ cái ngu xuẩn kia, người còn hy vọng ta cứu người à ?

Tiêu Mê Mê kêu lên thảm thiết :

- Người ... các người ... nữ ...

Giang Ngọc Lang cười vang :

- Người biết ta đang có cái ý định chi đây không ? Cái ý của ta là muốn nhìn người nốc nước, nốc từng ngụm, người nốc mãi, đến lúc cái bụng của người trướng lên, trướng như một quả cầu to, cái bụng trướng đó sẽ làm tăng vẻ mỹ miều của người ghê gớm lắm, và rồi người sẽ tự tử chết, chết nhỏ giọt thấm thía, từng giọt chết !

Tiêu Mê Mê nổi giận, mắng :

- Người ... các người ... là một lũ chó ...

Giang Ngọc Lang cứ cười bằng thích :

- Bọn ta là chó, song người lại van cầu chó cứu người ! Chó như thế cũng là chó sượng ! Chó mà được người van cầu cứu mạng, thì đúng là chó thần đấy ! Mắng đi, con quỷ cái ! Giả như người thấy thích thì cứ lại đây, đánh ta một đấm, ta từ lâu tuy biết người có tài, nhưng chưa lần nào thưởng thức cái tài của người ! Lại đây mà đấm ta đi nào !

Tiêu Mê Mê tức chết người đi được, tay đập nước đùng đùng, chân đập nước ầm ầm, cổ trườn tới, nàng càng cử động, nước càng tràn vào miệng, dù không uống cũng phải uống.

Giang Ngọc Lang cười khích :

- Sau này, đệ nhất cao thủ võ lâm Trung Nguyên là ai? Sẽ là ai, hỡi quỷ cái? Có phải là Tiêu cô nương chăng? Tiêu cô nương là Tiêu Mê Mê ấy mà ! Ha ha ! Chấm dứt cái họ Tiêu đi. Họ Tiêu phải đi về thủy quốc, nhường cái danh đệ nhất cao thủ võ lâm cho họ Giang, cho Giang Ngọc Lang ! Người biết chưa? Giang thiếu gia ! Giang thiếu gia sẽ là đệ nhất cao thủ võ lâm ! Ha ha !

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng :

- Chỉ sợ vị tất !

Giang Ngọc Lang sửa chữa liền :

- Phải ! Phải ! Đệ nhất cao thủ võ lâm là hai chúng ta ! Tự nhiên có đại ca !

Tiểu Linh Ngư thờ dài :

- Hai chúng ta, bất cứ là ai, cũng đừng nuôi cái mộng đó ! Trước khi tìm ra một phương pháp thoát nạn, cái nạn nước này, thì đừng nuôi cái mộng đó ! Chỉ khi nào chúng ta trở thành cá thật sự, thì muốn mơ màng chi đó, tùy thích. Chưa thành cá, là phải chết, người biết chưa?

Giang Ngọc Lang từ cung trời huy hoàng, rơi xuống trần gian, nhưng lại rơi xuống nước, mà nước ở trong lòng đất sâu ! Câu nói của Tiểu Linh Ngư phá vỡ mộng đẹp của hắn, đưa hắn về thực tế phủ phàng.

Thực tế là nước, hắn sẽ chết vì nước trong phút giây thôi !

Thế thì còn mơ mộng chi nữa?

Mặt hắn trở nên xám xịt, hắn lắc lắc bàn tay, lắc như vậy là lắc luôn bàn tay Tiểu Linh Ngư, hắn giục rối rít :

- Nghĩ ra một phương pháp đi, nghĩ gấp ! Chúng ta phải làm sao để thoát khỏi nơi này?

Tiểu Linh Ngư đáp :

- Ta có nghĩ đến nhiều phương pháp rồi, bất quá ta chưa quyết định

thôi.

Chàng nói thật hay nói đùa để trêu Giang Ngọc Lang ?

Rồi chàng tiếp :

- Tòa nhà này có tám bức tường, mà sau những bức tường bằng vàng, bạc, đồng, sắt, kẽm đều là tử lộ, chỉ còn lại bức tường đá, bên trong tường đá là phần mộ, tuy cửa phần mộ hướng thượng, song ta cho rằng cửa mộ phải do từ bên trên thông xuống, nghĩa là cửa mộ phải mở ra ngoài...

Giang Ngọc Lang cười khở :

- Phần mộ dù có mở ra ngoài, người chết cũng chẳng thoát đi đâu được. Mà chúng ta thì sắp chết đến nơi ...

Tiểu Linh Ngư bình tĩnh hơn hẳn :

- Rất có thể, chúng ta có một lối thoát .. Giang Ngọc Lang vụt sáng mắt ngay :

- Lối nào?

Tiểu Linh Ngư tiếp :

- Bỏ luôn bức tường đá, chúng ta còn lại bức tường gỗ, chúng ta chưa vận chuyển bàn xây bằng gỗ...

Giang Ngọc Lang chận lại :

- Nhưng chúng ta do ngã xuống đây ...

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên :

- Chúng ta vào đây là chui từ bên dưới lên. Còn bên trên? Người có biết được bên trên đó có gì chẳng?

Giang Ngọc Lang lại sáng mắt reo lớn :

- Đúng rồi ! Hẳn là bên trên có một nhiệm màu nào ... Thế mà ta không nghĩ ra !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Người không nghĩ ra chỉ vì người kém thông minh, ta thông minh hơn người nên nghĩ ra !

Giang Ngọc Lang thở dài :

- Trong phút giây này mà nghĩ ra được những điều đó thì thật là quý phải khóc, thần phải sà xuống trước mặt người ! Trên đời này, ngoài người ra còn có ai nữa chứ ? Người đáng mặt làm đại ca ta lắm !...

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Cho ta xin đứt hai tiếng đại ca nhé !

Giang Ngọc Lang cười thẹn.

Lúc đó, Tiêu Mê Mê đã buông lơi tay rồi, không còn làm một cử động nhỏ, mớ tóc dài của nàng nổi lên bành trên mặt nước, dập dềnh theo sóng nước, trông thảm quá chừng.

Giang Ngọc Lang trầm mình xuống nước sâu, mò mò chiếc xây bằng gỗ.

Chính hắn đang cầm đèn thay Tiểu Linh Ngư, hắn hụp mình xuống, là vùng tối trùm quanh hắn liền.

Một tiếng cách vang lên.

Nước cuộn cuộn chảy ra ngoài, nước chảy quá mạnh, cuốn luôn Tiểu Linh Ngư và Giang Ngọc Lang.. Cả hai như cỏ lục bình bị cuốn đi, không làm sao gượng lại nổi.

Điều đó chứng tỏ bên ngoài bức tường gỗ có lối thoát, người không tìm được lối thoát thì có nước chỉ dẫn, nước thông thương khắp mọi nơi, nước không hề bị ngăn chặn, nếu không bị dồn ứ tại một chỗ nào do một dụng ý cung chứa.

Nhưng, nước chảy xuống, nước chẳng khi nào chảy lên, thì người bị ngập nếu muốn tránh nước, tất phải đi lên.

Nơi đây, chủ nhân đã chứa nước như vậy, lúc cần thì tháo nước ra, nhưng tháo nước rồi, ít nhất cũng phải có chỗ cho nước rút, hoặc giả cũng phải có chỗ cho người đi lên.

Bên sau bức tường gỗ, có lối thoát cho người, lối đó ăn thông lên cao, do một hệ thống nấc thang có hàng mấy trăm bậc.

Thang ăn thông lên, từ trên có ánh sáng chiếu xuống mờ mờ.

Ánh sáng tuy yếu, song là một thứ sáng thiên nhiên, ánh sáng yếu song có hiệu lực gây niềm tin mạnh.

Giang Ngọc Lang reo lên một tiếng to, lệ xúc cảm tuông tràn.

Có thềm lên cao, có ánh sáng thiên nhiên chiếu xuống. Trong trường hợp này, hấn mừng như ngoa. quý được bỏ tất giáng xuống, mở ngục mà ban ăn, ban uống ngoài ra lại phóng thích cho nữa.

Sau phút giây kích động, hấn cau mày lẩm nhẩm :

- Kỳ quái thật ! Tại sao lại có lối thoát như thế này ? Tạo một lối ra quá lộ liễu, thế chủ nhân chẳng sợ người ta phát hiện sao? Thế thì nơi đây đâu còn là vùng bí mật.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Không có ẩn bí nhưng rất kỳ bí đấy. Nếu không ẩn bí thì tại sao suốt bao nhiêu năm dài, chẳng có một bóng người xuống đây?

Giang Ngọc Lang tặc lưỡi :

- Cái đạo lý là thế, nhưng ...

Đột nhiên, có tiếng người từ bên trong vọng xuống.

Cả hai cũng giật mình. Họ chẳng dám bước chân mạnh như trước,

nhưng họ bước nhanh.

Vài trăm bậc thêm đối với họ chẳng nghĩa gì, nhất là khi họ nôn nóng từ địa ngục trở lại trần gian.

Một lúc sau, họ đến tận đầu thêm.

Bên trên có một tảng đá lớn che khuất, hai bên tảng đó còn trống độ nửa tấc.

Ánh sáng do khe hở nửa tấc đó chiếu xuống.

Và, tiếng người cũng do hai khe hở đó vọng xuống.

Bên trên tảng đá là một ngôi miếu nhỏ, miếu đó thờ thần thánh nào, Tiểu Linh Ngự và Giang Ngọc Lang không thể biết được, bởi họ chưa thấy gì rõ rệt.

Bởi, thần tượng ở ngay đỉnh đầu, ngay trên tảng đá đó, con mắt của họ không thể nhìn cong theo vòng cung.

Có ai tưởng tượng được dưới bực thờ của ngôi miếu cổ nhỏ này lại có một lối thông xuống đến một vùng huyền bí?

Bởi không ai ngờ đến điều đó nên sự bí mật càng thêm bí mật, vĩnh viễn vẫn là bí mật.

Bên ngoài bực thờ, đương nhiên là phải có bàn hương án, nhưng lại chẳng có chân đèn, chẳng có bát nước, chẳng có gì cả.

Chỉ có đôi chân !

Đôi chân đen làm sao ! Chẳng rõ da chân đen hay vì lông đen quá nhiều, che lợp cả da chân.

Chân phải có quần, quần xắn tận gối, nên bàn chân đen rõ rệt. Bàn chân có mang giày, bùn đất phủ đầy.

Phía trên của người nào đó, Tiểu Linh Ngự và Giang Ngọc Lang không thể trông thấy.

Trên bàn hương án, còn có một chiếc bình rượu, bình rất lớn, cạnh bình còn một nửa con gà nướng, một cục thịt trâu cũng to, một xôi dồi trường, có cả đậu hủ, cũng có luôn một mớ rau sống.

Mùi rượu, mùi thịt nướng, thịt luộc, mùi rau .. tất cả đều xâm chiếm nhanh chóng bốn lỗ mũi của hai gã đối.

Tiểu Linh Ngư toan chui lên, gì thì gì, chàng cũng tìm cách lừa người đó, đoạt một mớ thức ăn, ăn cho no rồi hẳn hay.

Song, đối diện với bàn ăn, còn có năm người nữa.

Do đó, chàng đành nuốt nước bọt, lặng lẽ chờ. Chàng còn dè dặt hơn, cố thở nhẹ, càng nhẹ càng hay.

Trong năm người đứng đối diện với bàn hương án, người bên cuối tả đội mũ viên ngoại, mang giày chữ phúc, bụng hơi to, trạc trung niên, mang một chiếc bao nơi hông, trong bao có đầy nhang.

Đúng là một kẻ thừa tiền dư bạc, ăn không không ngồi rồi đâm chán, nảy sinh cái ý lên Nga My dâng hương, cầu thêm phúc.

Người bên cạnh vận y phục chỉnh tề, có gương mặt tươi sáng, chứng tỏ là một tay mẫn cán, nhanh nhẹn. Nhưng thần sắc thì biểu lộ cái tánh chất phú thương của con người.

Hai người đó chẳng có gì đặc biệt đáng cho Tiểu Linh Ngư chú ý.

Người đáng được chàng chú ý chính là số còn lại.

Ba người còn lại, Tiểu Linh Ngư nhận ra, bởi họ có mặt trong khu mộ của phái Nga My ngày trước.

Một là Thi Nhân Như Kê Vương Nhất Trảo, người thứ hai là Thiên Nam Kiếm Khách Tôn Thiên Nam, người cuối cùng thuộc danh gia sử dụng Ngân Thương, họ Khưu tên Thanh Ba, giang hồ thường gọi là Khưu Thất Lang.

Ba người đó ngày thường có cái oai khí khiếp người, song hiện tại thì

đầu gằm xuống, tay buông xuôi, thần sắc xa vắng.

Niềm sợ hãi hiện lên gương mặt họ, họ như ba tội nhân đứng trước tam pháp ty, chờ nghe tuyên án.

Bản lĩnh của ba người đó như thế nào, Tiểu Linh Ngư đã hiểu rồi, hiện tại họ có vẻ sợ người ngồi trên bàn án, có đôi chân trần, dính đầy bùn đất, sợ không tưởng nổi, nghĩ ra cái người ngồi trên bàn án đó phải là một tay ghê gớm phi thường.

Cho nên, Tiểu Linh Ngư chẳng dám vọng động.

Chàng không dám nhúc nhích, thì Giang Ngọc Lang lại dám làm gì hơn ?

Người có đôi chân đầy lông đen, đầy bùn đất xuôi tay xuống, bàn tay hữu còn nguyên vẹn, bàn tay tả chỉ còn hai ngón, cái và trỏ.

Hai bàn tay đó nhập lại, xé một đùi gà, rồi một bàn tay cầm đùi gà, chỉ về người có vẻ phú ông, bảo :

- Người bước lại đây Tiếng nói vang lên, như tiếng chuông gióng. Những kẻ nghễnh ngãng tai, nghe qua, cũng phải dội mạnh màng tai.

Đã là phú ông, thì ai ai cũng bảo dưỡng thể xác, làn da phải hồng hào vì thịt, vì rượu, nhất là da mặt thì luôn luôn biểu hiện sự đầy đủ, vị phú ông này không ngoài công lệ đó, mặt của y hồng hào, đầy đặn, song giờ đây, gương mặt đó không còn một hạt máu, mặt đã biến sắc thì chân làm gì dám cưỡng lại lệnh gọi sang sảng như chuông đồng kia ?

Y bước tới, từng bước, từng bước, y run người, trông đáng thương quá chừng.

Độ khoảng cách đã vừa rồi, y dừng lại, cất giọng run run :

- Tiểu nhân là Trương Đắc Vượng tham kiến đại vương !

Người trên bàn hương án bật cười khanh khách :

- Thôi đi ! Ta biết ngươi là tay đại tài chủ trong thành. Ngươi là Vương Lăng Xuyên, thiên hạ gọi là Vương Bách Vạn. Ngươi lừa ta sao được ?

Giọng nói, có cái thổ âm vùng Tứ Xuyên, song hơi lệch lạc một chút, chừng như lúc đó y đang ngoạm đùi gà, nên âm thanh có phần nào sền sệt.

Vương Bách Vạn suýt ngã xuống tại chỗ, đôi chân của y run hơn chiếc cọc yếu cắm giữa dòng sông đang cơn nước chảy siết.

Y tỏ lộ vẻ khổ sở vô cùng :

- Tiểu nhân không mang nhiều tiền theo mình, tuy nhiên có bao nhiêu, tiểu nhân tình nguyện hiến cả cho đại vương, chỉ mong đại vương ...

Người trên bàn hét :

- Câm ngay ! Câm ! Ta có định đoạt cướp tiền bạc của ngươi đâu ? Ta chỉ nghe thiên hạ nói rằng ngươi đánh bạc rất giỏi, do đó ta gọi ngươi đến đây, để gây một canh bạc với ta. Ăn thua đàng hoàng, không gian, không lận, ngươi biết chưa ?

Vương Bách Vạn quá sợ, vẫn có gượng cười vuốt đáp :

- Đại vương muốn đánh bạc? Tự nhiên tiểu nhân phải hầu đại vương một vài canh, vô luận là môn nào. Song, ở đây làm gì có bài, có xúc xắc ? Xin đại vương cho phép tiểu nhân về thành, lấy những món cần thiết, trở lại đây cùng đại vương...

Người trên bàn vỗ bàn quát vang :

- Nào ta có cần gì đến những món thô tục đó ? Muốn đánh bạc, phải đợi có những món quý ấy à ? Ta với ngươi chỉ chơi sập ngựa thôi, một lần thôi cũng được.

Vương Bách Vạn vẫn còn run như trước :

- Đại vương muốn đặt vật như thế nào ? Tiểu nhân xin nói trước là

không mang theo mình nhiều tiền ...

Người trên bàn thốt oang oang :

- Không cần tiền ! Ta với người đặt vật rất gọn :
một cánh tay và một ống chân.

Vương Bách Vạn lại suýt sụm xuống lượt nữa.

Y cắn răng, chùng như vừa dẫn sợ mà cũng dẫn giận :

- Giả như đại vương thua ?

Người trên bàn bật cười ha hả :

- Thì ta chặt chân, chặt tay ta trao cho người !

Vương Bách Vạn lí nhí :

- Điều đó thì ... thì ...

Người trên bàn chặn lại :

- Thì sao ? Người cho là không giá trị ? Cho người biết, cái móng tay của ta còn quý hơn sanh mạng của người, đừng nói là cả một cánh tay lẫn một ống chân !

Vương Bách Vạn áp úng :

- Tiểu nhân ... không ... không ... muốn chơi canh bạc này !

Người trên bàn kêu lớn :

- Không chơi không được ! Nhất định phải chơi !

Chùng như quá bực tử, niềm sợ hãi vượt giới hạn thì biến thành lý, Vương Bách Vạn cũng hét lên :

- Trên thế gian chỉ có hiếp dân chứ làm gì có sự hiếp đánh bạc ?

Người trên bàn lại cười khanh khách :

- Bình sanh ta chẳng hề làm điều gì bại hoại, chỉ có mỗi một việc là bức hiếp kẻ khác phải đánh bạc với ta thôi. Hôm nay người gặp ta, là phúc đức tam tứ đại của người để lại cho người đó ! Người biết ta là ai không ? Ha ha ! Ta là Ác Đồ Quỷ đây !

Vương Bách Vạn giương tròn đôi mắt, kêu lên thất thanh :

- Đại vương là ... là ... Hiên Viên ...

Người trên bàn chận liền :

- Hiên Viên Tam Quang ! Người cũng biết ta à ?

Vương Bách Vạn sửng sờ.

Một lúc lâu, y thở dài, buông nhẹ :

- Lão thiên ơi ! Xui làm chi cái cuộc gặp gỡ này ? Chết Vương Bách Vạn rồi còn gì ?

Hiên Viên Tam Quang cười lớn :

- Người nghe danh ta hẳn biết ta đánh bạc lý lắm chứ ! Bình sanh, ta chưa lùi bước trước một tay chơi nào, mà cũng chưa từng thua một cuộc !

Người đó tiếp luôn :

- Tuy nhiên, ta chẳng hề chơi gian, người yên trí !

Đoạn lấy trong mình ra một đồng tiền bằng đồng, đồng tiền đó vốn chẳng phải là một đồng tiền thực sự, bất quá nó có hình thể tròn tròn và đẹp vậy thôi, lão quăng đồng tiền xuống mặt bàn, rồi cao giọng bảo :

- Nói đi ! Sấp hay ngựa ? Nhanh lên !

Tiểu Linh Ngư lè lưỡi, hơi thở của chàng lạnh, như khói đang bốc hơi, thở hơi lạnh là toàn thân hẳn phải lạnh lắm rồi !

Ác Đồ Quỷ ! Một nhân vật trong Thập Đại Ác Nhân !

Chàng thoát khỏi vòng tay của bọn Thập Đại Ác Nhân, tưởng là sẽ được thở nhẹ, ít ra cũng trong một thời gian nào đó.

Ngờ đâu, thoát khỏi bọn cũ, lại gặp bọn mới !

Gặp Thập Nhị Quái Kiệt, chàng còn ít ngán, gặp Thập Đại Ác Nhân, chàng thấy cái số vẫn xui xẻo như thường.

Mỗi một ác nhân, hung ác một cách, chừng như người nào chẳng kém người nào !

Chàng nấp bên dưới, trông thấy rõ lão nhò đồng tiền, chàng cũng thấy luôn mặt nào sắp, mặt nào ngựa.

Chàng tin chắc là Vương Bách Vạn cũng thấy rõ như vậy, cho nên chàng định ninh Hiên Viên Tam Quang phải thua.

Vương Bách Vạn mấp má môi, định nói mấy lượt, song còn do dự.

Chỉ có mỗi một tiếng, hoặc sắp, hoặc ngựa, mà y không thốt ra nổi, nghĩ cũng thảm.

Giả như đặt tiền, đặt bạc có lẽ đáp nhanh rồi. Nhưng, một cánh tay, một ống chân mất đi thì làm sao tái tạo ?

Hiên Viên Tam Quang đè bàn tay lên đồng tiền, bàn tay vòng gân xanh, chứng tỏ lão cũng khẩn trương lắm.

Lão giục :

- Nói nhanh đi chứ ! Cứ do dự mãi, ta sẽ kể như người thua đấy nhé !

Vương Bách Vạn cố thu can đảm, buông gọn :

- Ngựa !

Hiên Viên Tam Quang bật cười ha hả :

- Người thua rồi !

Vương Bách Vạn nhắm mắt liền. Tiểu Linh Ngư lại lạnh mình lướt nữa.

Rõ ràng là chàng thấy mặt chữ ngựa lên trên, sao bây giờ lại có sự biến đổi ?

Đúng là lão này có một thủ thuật tinh vi !

Chàng nghĩ thầm :

- Cái lão Ác Đồ Quỷ này lợi hại thật !

Chàng nhìn qua Vương Bách Vạn, chỉ ngưng nhìn y có một giây thôi, rồi nhìn trở lại, chàng thấy y đã nằm xuống rồi. Y khiếp quá, ngã xuống chừng như y chỉ còn cái xác không hồn.

Một tiếng keng vang lên, một thanh đao nhỏ bị quăng xuống nền, cạnh chân y, trong khi đó, Hiên Viên Tam Quang hét :

- Người đã thua, sao chưa chặt tay, chân ?

Vương Bách Vạn dần dần tỉnh lại, van cầu :

- Xin ... xin ...

Hiên Viên Tam Quang hét :

- Xin cái gì ? Người muốn quyết phải không ?

Vương Bách Vạn kêu lên :

- Tiểu nhân ...đâu dám quyết ? Tiểu nhân có hai mươi cửa hàng trong thành, toàn là những cửa hiệu cầm đồ, tiểu nhân xin ... để hết cho Đại Vương, ngoài ra còn biếu thêm ba hiệu buôn bán gạo nữa ! Bao nhiêu hàng hiệu đó, xin cúng hết cho đại vương để đổi lấy một mạng

sống ! Hay là, để đổi lấy một cánh tay và một ống chân ...

Hiên Viên Tam Quang cười vang :

- Người là một tên trọc phú súc sanh, người tưởng ta thích cánh tay khỉ và ống chân chó của người à ? Ta tuy là một ác nhân, song ta rất ghét những kẻ chuyên làm giàu trên xương máu đồng loại !

Đoạn lão vỗ bàn bốp bốp, quát to :

- Hiệu cầm đồ, hiệu buôn gạo, ta nhận hết, cho người về thu xếp gấp, ta đến đó là người giao ngay, nếu bất tuân thì đừng nói là một cánh tay, một ống chân, ta sẽ cắt đầu người luôn !

Vương Bách Vạn đáp nhanh :

- Phải ! ... Phải ! ...

Y bò ra cửa miếu, chứ không dám đứng lên mà đi.

Y vừa bò vừa rên rỉ :

- Tiểu nhân đâu có muốn đánh bạc với đại vương, tiểu nhân chịu thua trước rồi mà ...

Hiên Viên Tam Quang cười lớn :

- Người quên là ta còn một ngoại hiệu khác sao ? Kiến Nhân Tựu Đồ ! Đừng ai để cho ta gặp, ta gặp rồi là phải đánh bạc với ta ! Nhất định là ta chẳng buông tha ai cả !

Vương Bách Vạn đi rồi, bốn người kia biết không thể nào tránh được một canh bạc với lão, họ đồng làm gan, hỏi :

- Lão nhân gia muốn đánh bạc với bọn tiểu nhân như thế nào ?

Hiên Viên Tam Quang đáp :

- Ta đổ như thế này, là người chẳng biết được trên mình người có bao nhiêu khuy áo. Người thua, ta cắt chót mũi người, người thắng,

ta sẽ giao những hiệu cầm đồ, những hiệu buôn gạo của Vương Bách Vạn cho người thụ hưởng.

Người mà Hiên Viên Tam Quang đối thoại đó là kẻ có dáng dấp viên ngoại.

Viên ngoại biến sắc mặt, vô hình trung, đưa tay sờ chót mũi.

Hiên Viên Tam Quang khuyến khích :

- Người cứ tưởng suốt đời người, làm gì người có dịp đại phát tài như dịp này ?

Thua, bắt quá người mất chót mũi, thắng thì người sẽ trở thành đại phú ông !

Rồi lão dọa :

- Người từ chối canh bạc này, nhất định ta móc mắt người đây !

Tánh tham phát động, gã đó hỏi :

- Nhưng, hàng hiệu gì hiện tại cũng còn trong tay họ Vương, tiểu nhân làm sao chiếm được ?

Hiên Viên Tam Quang cười hắc hắc :

- Thế là người không chắc ăn ? Được rồi, người yên trí, ta sẽ đi đến tận nơi, thu nhận rồi giao cho người nếu người thắng cuộc !

Gã đó vụt cười ha hả :

- Tiểu nhân từ nhỏ, có cái tật, áo có bao nhiêu nút là lất hết ra, nuốt vào bụng, vừa nuốt vừa đếm, cho nên đến bây giờ, tiểu nhân chẳng còn một cái áo nào có nút, mà thường thì bao nhiêu nút là bao nhiêu khuy ! Ngờ đâu, cái tật đó hôm nay lại giúp tiểu nhân phát tài !

Hồi 35

Một Lần Dùng Trí

Gã đó vỗ tay vào áo ra vẻ nắm chắc phần thắng đoạn đồng dục tuyên bố :

- Chiếc áo này từ cổ đến lai tay, lai vạt, chẳng có một cái khuy nào !

Nút không có đã đành, sờ dĩ không có khuy là vì gã quen tay lắt hết nút rồi, không còn nút nào mà lắt nữa nên giật luôn khuy, có chỗ đứt có chỗ rách.

Thành ra hiện tại trên chiếc áo của gã, nút cũng không mà khuy cũng chẳng còn.

Hiên Viên Tam Quang giật mình.

Bọn Vương Nhất Trảo muốn cười lắm song làm sao họ dám cười ra tiếng ?

Cười không ra tiếng, cơn cười lồng lộn trong mình, họ phải khổ sở lắm để dần, sợ nó bật ra bất thành hình mà mang tội vạ.

Một cơn cười nôn lên, bị đè xuống, nó phá cái bụng suýt vỡ !

Hiên Viên Tam Quang sững sờ một phút thôi, lão vụt cười lớn, cười một lúc, rồi thốt :

- Người gặp vận đỏ rồi ! Về đi, về thành đi, chờ ta tới giao hàng hiệu cho !

Gã ấy nghiêng mình cười khoái trá :

- Tiểu nhân tên là Vương Đại Lập, xin lão nhân gia nhớ kỹ, ngày sau có dịp đi ngang qua thành, xin dừng chân lại cho tiểu nhân tiếp đãi trọng hậu !

Gã vòng tay xá ra bốn phía, đoạn ung dung bước đi.

Trong số năm người, hai đã gầy xong canh bạc, hai đã ly khai, còn lại ba người.

Ba người biết là đến lượt họ.

Và cứ theo thứ tự, tả sang hữu, Vương Đại Lập đứng cạnh Trương Bách Vạn, Khưu Thanh Ba đứng cạnh Vương Đại Lập, Vương Đại Lập nói gót Trương Bách Vạn đi rồi thì đến ngay phiên Khưu Thanh Ba.

Lão ta đã lộ cái vẻ bất an liền sau khi Vương Đại Lập chuyển mình.

Gương mặt của lão thay màu thấy rõ.

Hiên viên Tam Quang cười lạnh, cất tiếng :

- Khưu Thất Lang ! hắc hắc... Khưu công tử... Khưu đại gia.. Xuất thân từ thế gia, nghi biểu đường đường song cái gan lại bé quá, gan bé hẳn không có mật ! Người thừa tiền dư bạc, hẳn có nuôi từng đàn từng lũ võ sư, như vậy chắc là người học được nhiều môn công tuyệt diệu ! có phải vậy không ?

Khưu Thanh Ba sợ cực độ, cố giữ hàm răng dưới đừng đánh lên hàm răng trên, rung rung giọng đáp :

- Tại hạ ... tại hạ ... tôn kính lão nhân gia, là bậc tiền bối trong võ lâm, xin lão nhân gia ...

Sợ, cái đó đã hẳn rồi bởi nếu không sợ, sao lại biến sắc mặt, nếu không sợ sao lại tôn kính đối phương là bậc tiền bối ?

Song, bất cứ cái gì cũng có giới hạn của cái đó, thì khi con người ta quá sợ, lại đâm liều. Hiên Viên Tam Quang ngạo mạn quá chừng, một người xuất thân từ danh gia như Khưu Thanh Ba chẳng lẽ lại tham sanh để cho danh dự gia đình tiêu tan ?

Trong giọng đáp, ẩn ước có sự liều, rõ rệt sợ, ngấm ngấm liều, bởi chưa cần biểu lộ cái liều, lão ngưng câu nói.

Hiên Viên Tam Quang có hiểu ý lơ lửng của lão Khưu chăng ?

Lão bật cười khanh khách, thốt :

- Khưu Thanh Ba ! Người tôn kính ta là bậc tiền bối trong võ lâm ? Ta nghĩ bất quá người sợ võ công của ta, chớ làm quái gì có sự tôn kính đó ? Người thông minh lắm, người thừa hiểu là nếu cao hứng, ta sẽ lấy mạng người như thường.

Khưu Thanh Ba thẹn đỏ mặt :

- Các hạ muốn đánh bạc, tại hạ xin hầu một vài canh, còn như các hạ không muốn thì ... Hiên Viên Tam Quang lại cười vang :

- Phải đó ! Đường đường là một công tử, tất phải biết đủ ngón chơi và ngón nào cũng phải thạo. Hẳn là cái ngón đánh bạc của người cũng cao cường lắm !

Dừng lại một chút lão tiếp :

- Người muốn đặt vật làm sao, người muốn chơi thứ gì ? Nói vậy chớ vật thì do người định đoạt, còn chơi thứ gì thì do ta chọn !

Khưu Thanh Ba qua phút giây kích động, lại lại phần nào bình tĩnh, điểm nụ cười nhạt, đáp :

- Thật ra thì tại hạ cũng biết chơi bạc và nghề chơi cũng khá tinh vi. Chỉ mong các hạ gầy một vài canh cho vui vậy thôi, xin đừng đặt vật quá quan trọng. Bởi chắc gì các hạ thắng ?

Hiên Viên Tam Quang gập lưng lại mà cười :

- Ta không thắng ? Cho người biết ta tập đánh bạc ngay từ lúc lên sáu tuổi, ta đánh mãi cho đến từng tuổi này ! Bất cứ ngón nào, ta cũng thành thạo, ta dám quả quyết thắng, thắng là cái chắc !

Khưu Thanh Ba lạnh lùng :

- Đánh bạc mà ăn mãi, chẳng bao giờ thua, có họa chẳng đánh lận ! Bất cứ môn nào, người chơi cũng gian lận được hết, trừ một môn !

Hiên Viên Tam Quang nheo nheo mắt :

- Người nói cho ta nghe !

Khuru Thanh Ba đáp ngay :

- Cái môn chẵn lẻ ! Bởi nó rõ rệt quá, nó hiện ra trước mắt mọi người, nó y ra đó cho người ta đếm, làm gì tráo trở được ?

Lão lại dừng rồi cao giọng tiếp :

- Chẳng hạn trong chiếc túi của tị hạ, bên hông đây, có mấy đỉnh vàng. Các hạ đoán xem, sở định chẵn hay lẻ ?

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay bốp bốp :

- Cái môn đó công bình đấy ! Chẳng ai sợ bị lường gạt, gian lận, ai ai cũng bằng vào mai rủi, ta chịu lắm đó !

Tuy Hiên Viên Tam Quang đã nói là vật là do Khuru Thanh Ba định, cách thì do lão chọn, song bây giờ lão tán đồng cái cách do Khuru Thanh Ba đề ra, và Khuru Thanh Ba hỏi ngược lão về vật đặt.

Họ Khuru hỏi liền :

- Các hạ đặt vật làm sao cứ nói !

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay xuống đùi, kêu một tiếng bép, ngẩng cao mặt cất cao giọng :

- Nghe nói vợ người là đệ nhất mỹ nhân tại đất Tô Châu... Khuru Thanh Ba bình tĩnh từ lâu bây giờ biến sắc trở lại.

Lão hét lên :

- Các hạ muốn gì ?

Hiên Viên Tam Quang điềm nhiên :

- Ta muốn dùng vợ người đặt cược. Người thua là người phải giao vợ người cho ta, nếu ta thua thì ta cũng giao vợ ta cho người ! Ta có đến ba bà vợ, ta sẵn sàng giao hết cả ba cho người ! Như vậy là một ăn ba, chưa gầy cuộc mà người đã có lợi rồi !

Khưu Thanh Ba xám mặt :

- Các hạ ... điên ... Hiên Viên Tam Quang cười ha hả :

- Ta tỉnh lắm ! Trí óc ta sáng suốt hơn lúc nào hết !

Khưu Thanh Ba gào lên :

- Không được, nhất định là không !

Hiên Viên Tam Quang khoát tay :

- Không thể từ chối ! Nhất định canh bạc này phải gầy, nhất định dùng vợ làm vật đánh cược ! Người đã ra đề ra cách chơi, người bảo ta đặt vật thì dù thế nào, người cũng phải chơi ! Huống chi đã chắc đâu là ta đã ăn ?

Khưu Thanh Ba run người.

Giả như lão ta để mất vợ, thì trong tương lai còn mặt mũi nào nhìn các bằng hữu trên giang hồ ? Rồi khi trở về gia đình, lão còn mặt mũi nào gặp gỡ người thân ?

Huống chi lão lại sanh trưởng trong danh gia, vọng tộc ? Chứ phải chi lão thuộc hàng cận bã, cùng khổ, thì dù có đem vợ mà bán, cũng chẳng ai quan tâm đến việc đó !

Bất chấp Khưu Thanh Ba ưng thuận hay không ưng thuận, Hiên Viên Tam Quang tiếp luôn :

- Bây giờ ta đoán đây nhé ! Số đỉnh vàng trong chiếc túi của người là...

Khưu Thanh Ba hét :

- Khoan !

Hiên Viên Tam Quang trở mắt :

- Còn gì nữa ?

Khưu Thanh Ba vẫn giữ vọng oang oang :

- Các hạ định bức mỗi một người phải đánh một canh bạc ?

Hiên Viên Tam Quang cười lớn :

- Gặp Ác Đồ Quỷ rồi, đừng mong ai tránh khỏi cái chuyện chơi bạc được !

Khưu Thanh Ba cười lạnh :

- Tuy nhiên, có một người mà các hạ không bức bách nổi !

Hiên Viên Tam Quang chớp mắt :

- Làm gì có ?

Khưu Thanh Ba hét :

- Thế mà có !

Hiên Viên Tam Quang hứ một tiếng :

- Ai ?

Khưu Thanh Ba run run người, mặt xanh dờn :

- Người chết !

Trên thế gian có hạng người thà chết chứ chẳng bao giờ chịu khuất nhục trước mọi uy quyền, một thế lực nào.

Nhưng hạng người đó chẳng phải nhiều, hạng người đó chỉ có ở trong tứ đại danh gia, họ lấy danh dự cứu cánh, cái lẽ sống của họ là

tiết tháo, đạo nghĩa, luôn luôn tư cách của họ đáng giá, bất cứ trong trường hợp nào, an cũng như nguy, thắng cũng như bại.

Khưu Thanh Ba liều chết để tránh một canh bạc, điều đó có thể là bình sanh Hiên Viên Tam Quang chưa từng thấy, cho nên hiện tại lão giật mình.

Nhìn xuống chiếc xác của Khưu Thanh Ba trên nền miếu, Hiên Viên Tam Quang xuất thần, đùi gà nơi tay lão rơi xuống mặt bàn lúc nào lão chẳng rõ.

Không hay biết chiếc đùi gà rơi làm sao lão thấy Vương Thất Trào làm gì ?

Lão không thấy nhưng người ngoài cuộc thấy.

Tiểu Linh Ngư theo dõi từng chuyển biến của các canh bạc lạ lùng này.

Chàng thấy rõ Vương Thất Trảo và Tôn Thiên Nam cùng đưa ánh mắt ra hiệu với nhau.

Có lẽ cái chết của Khưu Thanh Ba kích động hào khí của họ.

Trao đổi ánh mắt với nhau rồi, họ không chậm trễ, cùng phi thân lao vút mình tới.

Tiểu Linh Ngư phải khâm phục thân pháp của họ, nhanh không tưởng nổi, thủ pháp cũng nhanh phi thường.

Song chưởng của Vương Nhất Trảo biến sắc đen sì, chẳng khác nào đôi tay nhúng vào thùng mực.

Cả hai tuy là những bậc bại anh hùng nhưng xuất thủ kém tác phong đại anh hùng. Họ không cảnh cáo đối phương trước, họ quyết hạ đối phương một cách hết sức bất ngờ, làm cho đối phương trở tay không kịp.

Đánh như thế có khác chi là ám toán ? Bậc anh hùng chẳng khi nào dùng thủ đoạn ám toán, tuy nhiên cũng chẳng đáng trách họ, bởi họ

tự lượng sức mình, công khai mà giao đấu, đường hoàng mà giao chiến thì cũng như đem trứng chọi đá, trong hiện tình trứng quyết đập cho đá nát tan, thì trứng có quyền chọn lựa thủ đoạn.

Có đáng trách chẳng là trách Hiên Viên Tam Quang khinh người thái quá, dù cho lão ta chẳng hề làm một điều gì bại hoại nhưng với thân phận một tiên bối, lão không nên dùng thái độ ngạo mạn đối với bất cứ ai, nhất là với hạn người kém tuổi lão.

Theo chỗ suy lường của Tiểu Linh Ngư, thì trên đời này chẳng có một nhân vật nào chịu nổi sự tấn công đó bất thành linh.

Giang Ngọc Lang cũng nghĩ là Hiên Viên Tam Quang đang ở vào cái thế hung đa kiết thiếu.

Hiên Viên Tam Quang hét lên một tiếng, hai tay cùng bay ra một lượt.

Tiểu Linh Ngư cùng Giang Ngọc Lang hết sức chú ý xem lão ta phản ứng ra sao, lão sẽ xử dụng chiêu thức gì, thủ pháp gì, để hóa giải thế công của Vương Nhất Trảo và Tôn Thiên Nam.

Vậy mà cả hai chẳng làm sao nhận định nổi, cả hai chỉ nghe hai tiếng bình, bình vang lên, rồi Vương Nhất Trảo và Tôn Thiên Nam bị bắn lộn trở về như hai quả cầu chạm tường, dội trở lại, vòng chên chên lên, mới rơi xuống.

Với một chiêu thôi, lão đánh bay hai cao thủ thượng đỉnh trên giang hồ !

Bản lĩnh đó, dưới gầm trời này, dễ có mấy tay luyện nổi ?

Tiểu Linh Ngư rùn mình, tưởng chừng như chính chàng bị đánh.

Tôn Thiên Nam bị bắn dội trở lại, bay lộn khỏi khung cửa sổ, rơi xuống bên ngoài rất xa. Vương Nhất Trảo cao cường hơn họ Tôn, chỉ bị lộn người trên không, rồi rơi xuống, y nhào tiếp một vòng, thuận thế đứng lên được.

Thần sắc của lão biến đổi quái dị, thần sắc đó khó thấy trên khuôn mặt của một con người...

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Tốt , tốt, người cũng là một tay khá đó!

Vương Nhất Trảo không nói gì, chỉ buông gọn một tiếng hừ.

Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Bây giờ người chịu chơi hay không ?

Vương Nhất Trảo nghiêng răng:

- Chơi!

Hiên Viên Tam Quang gật đầu:

- Tốt luôn! Bây giờ, ta đánh cuộc như thế này, nơi ngực của Tôn Thiên Nam, có đúng mười tám thanh sườn gậy, nếu thiếu một thanh gậy, là ta thua. Nếu ta thua, ta cắt đầu trao cho người.

Vương Nhất Trảo phải liềm:

- Ừ!

Hiên Viên Tam Quang lại tiếp:

- Ta thêm một cuộc nữa, cuộc thứ hai là ta đánh một quyền vào đầu người, nếu ta đánh không chết người, thì người được phép dùng bàn tay mà móc yết hầu ta, móc lỗ lớn lỗ nhỏ tùy người.

Vương Nhất Trảo trầm ngâm một lúc, đoạn nhếch nụ cười thảm:

- Tại hạ chịu thua!

Buông dứt tiếng thua, y mửa liền một búng máu, chưa kịp mửa búng máu thứ hai, y ngã xuống ngay.

Giang Ngọc Lang nghe lạnh đến cóng tay chân, lạnh quá thành ra hẳn không run được nữa.

Trong lúc đó, hai chiếc chân lông lá bám đầy bùn đất từ từ chuyển động, hai chân thòng xuống dần dần, một phần lưng hiện ra.

Bởi lão mặc chiếc áo không còn là áo nữa, nên cả hai mới thấy lưng của lão, chiếc áo đã biến thành lưới rồi, bắt quá lão khoác lên mình, để tránh cái tiếng trần mình thôi.

Thân vóc của lão lớn quá chừng, chiều vai của lão ít nhất cũng bằng đôi vai người thường.

Dĩ nhiên đầu của lão cũng lớn gấp đôi chiếc đầu thường, có như vậy mới đồng thanh đồng thủ.

Lão lẩm nhẩm:

- Chán quá! Thật là khó mà tìm được một thích thú!

Không tìm được thích thú, lại bị bắt buộc phải giết người. Bọn kia chết đi hẳn không có lý do oán trách ta được ! Ai bảo chúng không chịu đánh bạc. Nếu chịu đánh với ta, thì làm gì đến đời phải chết ?

Trời!

Chưa chắc gì quý dám đánh bạc với lão bằng cách đặt vật đó, hà huống con người ?

Cái hiệu của lão là Kiến Nhân Tụu Đổ, đáng lẽ phải được sửa lại là Nhân Kiến Túc Tử mới đúng!

Lão chụp chiếc bình rượu, rồi bước tới bước lui, rồi đi dần đến cửa, đoạn hông lưng lên uốn éo qua lại mấy lượt lại thở dài lẩm nhẩm:

- Lạ! Cái năm nay ta xui xẻo vô cùng. Chừng như chỉ gặp có một mình Vương Đại Lập là ta còn gầy bạc được phần nào hào hứng! Người như hắn sao ít quá thế ?

Tiểu Linh Ngư thở ra, liếm quanh vành môi thốt:

- Võ công của lão Ác Đổ Quý cao tuyệt!

Giang Ngọc Lang nóng nảy:

- Nhân dịp này chúng ta ra đi chứ ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Tự nhiên! Tự nhiên!

Cả hai hiệp sức nhau, đẩy tảng đá qua một chút, cho lỗ trống được rộng hơn, đoạn cùng chui lên.

Trước hết họ trông thấy thần tượng.

Thì ra đây là một ngôi miếu thờ Triệu Huyền Đàn.

Tiểu Linh Ngư thản nhiên cầm một đùi gà trên mặt bàn, vừa ăn vừa cười vừa thốt:

- Rất tiếc là chúng ta không thấy gương mặt của Đổ Ác Quỷ! Chẳng rõ gương mặt của lão có giống mặt của Triệu Huyền Đàn ? Hay là đen hơn mặt của Triệu Huyền Đàn.

Giang Ngọc Lang còn ở bên dưới đã nóng nảy rồi, lên bên trên, hẳn phải nóng nảy hơn, bởi nếu chần chừ, Hiên Viên Tam Quang trở lại thì sao ?

Hắn khẩn thiết van cầu:

- Đi, ta lạy ngươi hãy đi gấp!

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ngươi muốn đánh bạc ? Muốn đuổi theo Ác Đổ Quỷ ?

Giang Ngọc Lang sửng sờ, thờ dài không đáp.

Tiểu Linh Ngư bảo:

- Gà đó, ăn đi, không ăn cũng bỏ phí!

Giang Ngọc Lang lại thở dài:

- Chung quanh đây toàn là người chết, người có thể ăn giữa đám xác chết được à ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn hơn một chút:

- Người giết người, mắt không chớp mà lại sợ xác chết à ? Sợ đến nỗi không ăn gì được à ?

Bỗng chàng nhận ra đôi mắt của Giang Ngọc Lang đứng tròn. Đôi mắt đó đang hướng về phía trước, trước mặt Giang Ngọc Lang là sau lưng của chàng.

Tiểu Linh Ngư quay đầu nhìn lại.

Tầm mắt chàng bị che khuất, vật che khuất là hình dáng một người. Người đó chính là Kiến Nhân Tụu Đồ, Ác Đồ Quỷ Hiền Viên Tam Quang!

Đúng như chàng dự đoán, gương mặt của lão ta đen như cái đít nồi bằng đất, sánh với nồi bằng đất vì nồi đất có đít tròn tròn.

Râu! Râu đầy mặt, râu dường như muốn xâm chiếm vàng trán, song đôi mày rậm đã giành mất trọn phần đất đó rồi, râu phải trở xuống, lợp đầy phần má, cằm, mép.

Đôi mắt của lão to như hai chiếc lục lạc bằng đồng, tuy nhiên đôi mắt đó có hấp lực hơn là uy lực.

Lão nhìn trừng trừng Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư bật cười vang:

- Cái đùi gà này ngon đấy, rất tiếc không có rượu!

Hiền Viên Tam Quang chớp chớp mắt, chừng như lão ta thích thú lắm. Không đắn đo, lão trao ngay bình rượu cho Tiểu Linh Ngư, rồi cười hì hì:

- Rượu này là rượu hung đấy!

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Rượu hung ? Rượu hung thì có sao, rượu độc ta còn uống được kia mà!

Chàng tiếp nhận bình rượu, kề miệng bình đến miệng chàng, dốc ngược bình lên nốc ừng ực.

Chàng nốc độ mùi ngum, rồi dừng lại, đưa quạt tay áo qua miệng, thản nhiên như thường, thần sắc không hề biến đổi.

Hơn thế, chàng còn cười mấy tiếng chê:

- Rượu như vậy mà người cho là hung là mạnh ? Ta nghe nó nhạt quá chừng! Có lẽ người cho ta là một đứa bé con!

Hiên Viên Tam Quang bật cười ha hả:

- Thế người không là một bé con à ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Xưng là già, thì không đúng lắm, mà cho rằng trẻ, thì cách nhiều năm qua, ta đã trẻ rồi, tuổi trẻ của ta đã qua rồi!

Hiên Viên Tam Quang sang mắt:

- Tiểu tử có cái thú vị quá! Người từ đâu đến ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Từ bên ngoài đến chớ từ nơi đâu ? Không vào do cửa cái cũng vào do cửa sổ!

Hiên Viên Tam Quang hừ một tiếng:

- Leo cửa sổ mà vào, trộm gà của người ta mà ăn, lại còn ngang

ngang ngạnh ngạnh, bạo nói, bạo cười như thế à?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Người chết còn bay được qua cửa sổ mà ra ngoài, người sống lại không thể leo qua cửa sổ mà vào trong được sao? Vào trong rồi, thấy có cái ăn, tại sao lại không ăn được?

Hiên Viên Tam Quang trầm gương mặt:

- Người vào đây lâu rồi?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ai cấm ta vào lâu. Nơi nào ta thích, lúc nào ta thích thì ta cứ vào!

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt:

- Tuổi còn nhỏ quá mà người đến núi hoang này làm gì?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Làm gì? Ta đến để xem thiên hạ đánh bạc chớ còn làm gì nữa?

Hiên Viên Tam Quang nhìn chàng một lúc lâu, vụt cười lên sang sảng:

- Thú quá! Thích thú quá!

Lão giật chiếc bình nơi tay Tiểu Linh Ngư, nốc ừng ực cùng một lúc hơn mười ngụm.

Tiểu Linh Ngư lại vươn tay giật chiếc bình về, nốc mấy ngụm rồi cười hì hì:

- Chia nhau mà uống chớ, người nốc hết sao được!

Hiên Viên Tam Quang như hăm dọa, bật cười ghê rợn:

- Người không sợ ta à?

Tiểu Linh Ngư trừng mắt hừ một tiếng:

- Ta không có mấy mươi cửa hàng, ta cũng chẳng có vợ đẹp, bắt quá ta có một chiếc đầu thoi, thua người là ta mất đầu chớ làm gì mất của mất vợ mà sợ ?

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Người dám đặt chiếc đầu làm vật đánh bạc ?

Tiểu Linh Ngư xì một tiếng:

- Sao lại không? Tuy nhiên, chiếc đầu của người không hấp dẫn chút nào. Nó to quá, nhét nó vào chiếc bọc của ta lại không vừa, mà xách nơi tay thì lại vừa nặng vừa vướng bận. Ta không thích nó rồi!

Một người nào đó cất tiếng:

- Ai không thích chớ ta thì thích!

Hiên Viên Tam Quang đang cười vang, bỗng dừng lại, Tiểu Linh Ngư đang thốt oang oang cũng ngưng lại.

Giọng nói của người nào đó, tuy từ từ song có oai khí to quá, khiến cả hai sững sốt chùng như khiếp.

Hiên Viên Tam Quang còn vậy thì hướng hồ là Giang Ngọc Lang.

Nếu không có Tiểu Linh Ngư bên cạnh, hẳn là hẳn đã ngã xuống rồi.

Hiên Viên Tam Quang đưa lưng ra cửa, song lão ta chẳng quay đầu lại. Bởi lão cảm thấy một luồng sát khí từ ngoài cửa tràn vào, luồng sát khí có áp lực mạnh, cuốn tới như lượn sóng to.

Nếu lúc đó, lão nhích động một chút thoi, là cái tiên cơ sẽ mất, mất tiên cơ rồi, là luồng sát khí đó sẽ quật ngã lão ngay.

Lão từ từ thốt:

- Ai có cái ý ngông cuồng, muốn vật gì chẳng được sao, lại muốn chiếc đầu của Hiên Viên Tam Quang ? Nếu gặp phải bậc anh hùng hảo hán, thì Hiên Viên Tam Quang đâu có tiếc chỉ một chiếc đầu vô dụng này.

Người nào đó tán:

- Quả nhiên Hiên Viên Tam Quang có hào khí cực cao! Gặp được con người như vậy thì thú biết bao ?

Liền theo câu nói một đạo nhân bước vào.

Đạo nhân không có mào, tóc vấn cao, cài trâm đen, vận chiếc áo màu lam, tinh thần quắc thước, tay hữu đặt lên đốc kiếm đeo nơi hông tả, thanh kiếm đã lộ ra khỏi vỏ, độ bốn tấc.

Kiếm chỉ lộ ra bốn tấc, kiếm khí đã làm khiếp người, nếu kiếm ra khỏi vỏ trọn vẹn, hẳn là có người chết vì nó.

Hiên Viên Tam Quang hét:

- Có phải là chưởng môn phái Nga Mi đó chẳng ?

Tự nhiên Tiểu Linh Ngự nhận ra đạo nhân, vì chàng có gặp qua Thần Tích Đạo Trưởng một lần.

Chàng đối diện, thấy rõ đã đành, Hiên Viên Tam Quang đưa lưng mà cũng nhận ra được!

Tại sao ?

Chẳng lẽ nơi lưng lão có một con mắt thứ ba?

Chừng như Thần Tích Đạo Trưởng cũng kỳ quái như chàng về điểm đó, nên trầm giọng hỏi:

- Tại sao các hạ biết là bản đạo ?

Hiên Viên Tam Quang bật cười lớn:

- Nếu chẳng phải là bậc đường đường chưởng môn, tông chủ, thì làm gì xuất được kiếm khí bức người như thế!

Thần Tích Đạo Trưởng với giọng hòa hoãn, tán một lần nữa:

- Quả nhiên Hiên Viên tiên sanh là một nhân vật phi phàm!

Hiên Viên Tam Quang ngưng cười rồi gằn từng tiếng:

- Tuy nhiên chưa bước qua ngưỡng cửa, mà đã rút kiếm hờ, như vậy thì e không xứng đáng với thân phận bậc chưởng môn, tông chủ chẳng ?

Thần Tích Đạo Trưởng không đổi sắc mặt từ từ thốt:

- Muốn đối diện với Hiên Viên tiên sinh có cái danh chấn động bốn phương trời bản đạo không thể không phòng bị!

Hiên Viên Tam Quang hét:

- Thế ra đạo trưởng quyết tâm lấy cho được chiếc đầu lâu của tại hạ ?

Thần Tích Đạo Trưởng lạnh lùng:

- Đây là thánh địa Nga My, ai đến nơi này giết người là phải chết!

Hiên Viên Tam Quang bật cười cuồng dại:

- Hay chưa! Cái luật sát nhân tức tử đó hay vô cùng. Chẳng lẽ đạo trưởng bắt tại hạ đem sanh mạng đền cho những vật phế thải đó ?

Thần Tích Đạo Trưởng lạnh lùng:

- Bản đạo vì ai mà làm cái việc báo thù ? bản đạo chỉ thi hành trách vụ bảo vệ thần sơn thánh địa, phạm đã là trách vụ thì không hề có ngoại lệ hay thiên ý.

Hiên Viên Tam Quang cao giọng:

- Cũng được! Đạo trưởng có trách vụ phải làm, song vấn đề là vị tất đạo trưởng muốn lấy chiếc đầu này một cách tùy tiện ?

Thần Tích Đạo Trưởng điềm nhiên:

- Suốt đời tiên sanh, chẳng có gì tiên sanh thích bằng đánh bạc và đã có bao nhiêu chiếc đầu rơi vì thua những canh bạc của tiên sanh, bây giờ dù tiên sanh có giao nạp cho bản đạo chiếc đầu, thiết tưởng cũng còn lời đấy!

Hiên Viên Tam Quang cười vang:

- Thế ra đạo trưởng muốn gầy một canh bạc với tại hạ ?

Thần Tích Đạo Trưởng gật đầu:

- Đúng vậy!

Tiểu Linh Ngư trông vào chiếc áo màu lam đã ngã trắng, tinh thần thì còn quắc thước, song thân vóc lại ốm, bàn tay hơi gầy guộc đặt nơi đốc kiếm lộ một phân ra khỏi vỏ ...

Con người đó có cái uy lực khiến cho một tay lợi hại như Hiên Viên Tam Quang chẳng dám quay đầu!

Cái khí khái đó với oai phong đó, hẵn trên đời không phải mỗi ai muốn có mà được!

Mỗi ai đây, là nhắm vào thành phần thượng đỉnh trong võ lâm, nói gì cái hạng lực lực thường tài ?

Tiểu Linh Ngư thở dài thẫm nghĩ:

- Ta đây, đệ nhất thông minh trong thiên hạ, ta có thể thông minh hơn đạo nhân gấp mấy mươi, gầy trăm lần, ta cũng chẳng có năng lực làm cho thiên hạ phải khiếp phục ta! Tại sao ta không có cái năng lực của lão. Xem ra, con người sanh trên cõi thế, phải cần luyện tập võ công, lấy oai lập thành cái đức, rồi nhân cái đức mà cảm đồng loại! Oai phong là điều tất yếu, khí thái là lẽ tối cần. Thiếu oai phong, thiếu khí thái, thì đừng mong có một chỗ đứng giữa vòng trời đất!

Con người có oai phong, bất cứ lời gì thốt ra, vẫn có cái uy lực khiến người dù là lời nói thường, dù là cách nói hòa hoãn, ung dung.

Chỉ nội hai tiếng " đúng vậy " của đạo trưởng cũng biểu hiện được thân phận của con người!

Phàm bất cứ ai, tuyên bố là bằng lòng đánh bạc với lão, thì Hiên Viên Tam Quang thích chí, bật cười ha hả.

Nhưng, Thần Tích Đạo Trưởng chấp thuận rồi, Hiên Viên Tam Quang không cười được.

Chẳng những không cười được, gương mặt của lão trầm xuống, giọng lão cũng trầm luôn:

- Nhưng đánh làm sao đây ?

Thần Tích Đạo Trưởng điềm nhiên:

- Bản đạo và tiên sanh, cùng là người trong võ lâm thì lấy võ công mà định hơn kém. Nói cách khác, là đặt vật bằng võ công, bằng chiêu thức.

Bây giờ, Hiên Viên Tam Quang mới cười, nhưng cười quái dị:

- Động thủ, trí mạng mà gọi là đánh bạc ?

Thần Tích Đạo Trưởng đáp:

- Vật gì lại chẳng là vật ? Tại sao chúng ta không lấy bản thân làm vật đánh bạc ?

Đánh bạc bằng châu ngọc, bạc vàng, tài sản, cơ nghiệp là tầm thường, đánh bạc bằng sanh mạng, mới là tay chơi tuyệt đỉnh. Thì động thủ trí mạng, vẫn là một canh bạc!

Hiên Viên Tam Quang hét lớn:

- Tốt! ược rồi! Đạo trưởng lấy vật gì đối chiếu với chiếc đầu của tại

hạ đây ?

Thần Tích Đạo Trưởng thần nhiên:

- Đối chiếu với chiếc đầu thì phải lấy đầu, chứ lấy chi khác ?

Hiên Viên Tam Quang kêu lên:

- Không được! Không được! Như vậy là đạo trưởng chiếm tiện nghi rồi!

Thần Tích Đạo Trưởng lạnh lùng:

- Bàn đạo xuất gia từ lúc lên sáu, ngày nay đạt đến chức một vị chưởng môn lãnh đạo một trong bảy đại kiếm phái đương thời, chịu trách nhiệm điều hành sinh hoạt phái Nga My gồm ba đời đệ tử, tổng cộng một nhân số hai ngàn bảy trăm ba mươi hai sinh linh, đồng phù tín vật đến đâu là thiên hạ rạp mình, trong phái cũng như ngoài phái.

Thì chiếc đầu lâu của bàn đạo cũng sáng giá chứ!

Đạo trưởng cao giọng hơn tiếp:

- Chiếc đầu lâu của bàn đạo, không cân xứng với thủ cấp của tiên sinh sao ?

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Chiếc đầu lâu của đạo trưởng tuy quý song đối với tại hạ, chỉ là một vật vô dụng.

Trái lại cầm chiếc thủ cấp của tại hạ nơi tay, đạo trưởng sẽ nổi danh lớn hơn, oai phong tăng, vinh dự tăng, tất cả đều tăng, bởi Hiên Viên Tam Quang là bức tường đồng vách sắt, Nga My đánh ngã bức tường kiên cố thì trên đời này có cái lực lượng nào khuynh đảo nổi Nga My ?

Rồi lão cười lớn tiếp luôn:

- Đạo trưởng xem đó, có phải là tại hạ lỗ, mà đạo trưởng lời chẳng,

gây một canh bạc, trước khi kết cuộc, người chơi đã thấy trước là lỗ rồi, ăn cũng lỗ, thua thì dĩ nhiên là lỗ, thử hỏi trong trần gian có tay chơi nào quá đại bắt một canh bạc như vậy chẳng ?

Thần Tích Đạo Trưởng cười lạnh:

- Thế mà tiên sinh không chơi không được!

Hiên Viên Tam Quang bật cười khanh khách:

- Cái câu đó chính tại hạ từng nói với người, nói chẳng biết bao nhiêu lần, nói với chẳng biết bao nhiêu người, không ngờ ngày nay lại có người nói với tại hạ! Oái oăm thay! Chỉ vì đạo trưởng muốn thủ cấp của tại hạ, song tại hạ lại không muốn chiếc đầu của đạo trưởng. Chẳng lẽ tại hạ không bỏ đi được sao ?

Đạo trưởng lắc đầu:

- Tiên sinh bỏ đi được à ?

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt:

- Tại sao không được ?

Thần Tích Đạo Trưởng trầm ngâm một lúc lâu, từ từ hỏi ?

- Thế tiên sinh muốn như thế nào ?

Hiên Viên Tam Quang đáp gọn:

- Trừ trường hợp đạo trưởng đưa ra một vật, có giá trị tương đương với chiếc đầu của tại hạ, nếu không thì tại hạ nhất định từ khước.

Thần Tích Đạo Trưởng gật đầu:

- Khắp trong thiên hạ, có vật nào ngang giá với chiếc đầu của Hiên Viên Tam Quang ?

Hiên Viên Tam Quang từ từ tiếp:

- Thực ra thì những vật đó dù có đi nữa, cũng chẳng nhiều và cũng chẳng dễ tìm.

Tuy nhiên, đạo trưởng vẫn có và hiện đang ở trong mình đạo trưởng, tuy cái giá trị của nó, chẳng bằng chiếc đầu của tại hạ, song dùng mà đặt thành vật đánh bạc, cũng tạm được Thần Tích Đạo Trưởng thoág giết mình:

- Vật chi ?

Hiên Viên Tam Quang vụt cao giọng:

- Đồng phù chưởng môn của đạo trưởng!

Thần Tích Đạo Trưởng giết mình rõ hơn:

- Chiếc đồng phù chưởng môn ?

Hiên Viên Tam Quang gật đầu:

- Phải đó! Đạo trưởng thắng, cứ cắt chiếc đầu của tại hạ, tùy tiện mà xử dụng.

Tại hạ thắng, đạo trưởng không chết bất quá chỉ nhường lại quyền chưởng môn cho tại hạ thôi!

Thần Tích Đạo Trưởng trầm gương mặt, một phút trôi qua từ từ hỏi:

- Trừ vật đó ra ...

Hiên Viên Tam Quang chận liền:

- Trừ vật đó ra, thì không còn cách nào khác! Canh bạc này cầm như không thành vậy. Tuy nhiên ...

Thần Tích Đạo Trưởng nhìn sừng lão:

- Làm sao ?

Hiên Viên Tam Quang tiếp:

- Có vật đặt cho canh bạc hay không vật, tại hạ cũng giúp tiện nghi cho đạo trưởng, tại hạ đứng tại đây, nhường cho đạo trưởng đánh ba nhát kiếm, nếu trong ba nhát, đạo trưởng gây thương tích cho tại hạ, thì tại hạ nhận là thua cuộc, nếu tại hạ di động chân, thay đổi vị trí, thì cũng kể như thua luôn.

Tiểu Linh Ngư không tưởng nổi là lão là tay ngông cuồng đến thế, đã vậy sao thoát đầu, lúc Thần Tích Đạo Trưởng mới đến, lão có ý khiếp hải ? Nếu khiếp hải, thì sao bây giờ lão lại ngông cuồng ?

Cái lối đánh bạc mà dùng chiêu thức làm vật đặt cuộc, quả thật kỳ quái. Nếu chính lão đánh thì chẳng nói gì, lão lại nhường cho người ta chém lão lại không nhút nhích!

Hơn nữa, vật đặt cuộc cũng chưa được quyết định dứt khoát, bởi Thần Tích Đạo Trưởng chưa công khai chấp thuận kia mà!

Chân không nhút nhích, thì người có khác nào pho tượng ? Một pho tượng làm sao tránh khỏi ba nhát kiếm mà kiếm lại do vị chưởng môn một đại kiếm phái xử dụng ?

Chẳng lẽ lão ta có thân thể kim cương bất hoại ?

Tiểu Linh Ngư cười thâm nghĩ :

- Đúng là quý vô thường đang chực rước Ác Đồ Quỷ rồi! Quỷ rước quý, kể cũng là một việc thích thú!

Thần Tích Đạo Trưởng thản nhiên như thường, suy tư một chút, hỏi:

- Tiên sanh không hoàn thủ ?

Hiên Viên Tam Quang cười lạnh:

- Tự nhiên là không! Thân không động, thì thủ động làm gì mà có việc hoàn thủ?

Đến lúc đó, thần sắc của Thần Tích Đạo Trưởng mới biến đổi, thay vì thản nhiên, tuy thản nhiên bên ngoài song trầm trọng bên trong, lão

biểu hiện một niềm hân hoan vừa đủ thấy, lão cao giọng:

- Được, bản đạo nhận đánh canh bạc này!

Bây giờ Hiên Viên Tam Quang nhắc lại vật đặt cuộc.

Lão hỏi:

- Thế là đạo trưởng bằng lòng dùng đồng phù làm vật đối chiếu với chiếc đầu của tị hạ ? Vậy, chiếc đồng phù ở đâu ?

Thần Tích Đạo Trưởng suy nghĩ một lúc:

- Đồng phù hiện đang ở trong mình bản đạo, cảm phiền vị tiểu thí chủ kia, cầm hộ, đưa đến cho tiên sanh khám nghiệm.

Đạo nhân hướng về Tiểu Linh Ngư thốt câu đó.

Từ lúc vào, lão đã vận khí sung mãn, hiện tại lão như đường giây cung, giây kéo thẳng, vòng cung uốn cong cực độ, chỉ chờ buông tay mũi tên bay liền.

Nếu lão nhích động bàn tay là phần chân khí vận tụ phải tản mát, công lực giảm sút ngay.

Hà hướng bàn tay đang cầm đốc kiếm, nếu lão buông bàn tay lấy đồng phù, thì cái khí thế phải lợi đi. Hiên Viên Tam Quang sẽ thừa cơ hội đó, quay mình lại đối diện, như vậy là lão mất hết lợi thế.

Còn như dùng tay tả mà lấy đồng phù, tay tả lại không thuận, lấy ra phải lâu, sự giới bị của lão vì thế sẽ phải bị giảm phần nào.

Lão không muốn tình thế biến hóa mảy mai, nên mới nhờ đến Tiểu Linh Ngư.

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Thần Tích Đạo Trưởng quả nhiên tinh tế minh mẫn lạ! Song tiểu quý đó gian hoạt lắm, đạo trưởng tin tưởng nơi hấn e phải hối hận đấy!

Thần Tích Đạo Trưởng chính sắc đáp:

- Tuy tiểu thí chủ đó còn nhỏ tuổi, song ngày sau sẽ trở thành tay hữu danh trên giang hồ, sự thành tựu của tiểu thí chủ sẽ phi thường, không ai tưởng nổi. Một con người có tương lai sáng rực như vậy, lẽ nào lại tham một chiếc đồng phù ? Đồng phù là vật tượng trưng oai quyền lãnh đạo một môn, một phái, khi nào lại làm động tâm người có triển vọng trở thành bá chủ võ lâm ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Tại hạ có thể vì đạo trưởng, làm cái việc quá dễ đó, bắt quá chỉ nhích nhích đôi chân, rồi vươn tay ra, mò mò, có chi nhọc đâu mà đạo trưởng tung tại hạ lên tận chín tầng mây ?

Thần Tích Đạo Trưởng trầm giọng:

- Chỉ mong tiểu thí chủ ghi nhớ lời bản đạo hôm nay, còn như việc về sau, khi nào nó đến, thì tiểu thí chủ sẽ thấy, xin bảo vệ vật này ...

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Đạo trưởng yên tâm, tại hạ không để cho lão ấy trông thấy đâu! Mà cũng không để cho lão ấy lấy đâu!

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Được người ta thổi cho mấy hơi, phình bụng lên to như con bò rồi thích chí quá chùng, rồi lại trù, lại ếm cho lão phu phải bại! buồn cười thay!

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người thua là cái chắc rồi! Ta có trù cũng thế không trù cũng thế!

Hiên Viên Tam Quang bĩu môi:

- Ta nghĩ rồi người cũng đến thất vọng thôi!

Thần Tích Đạo Trưởng hét:

- Chuẩn bị gấp tiên sanh!

Hiên Viên Tam Quang cười nhẹ:

- Trước khi đạo trưởng bước vào, tại hạ đã chuẩn bị rồi!

Thần Tích Đạo Trưởng cao giọng:

- Nếu vậy bản đạo xin xuất thủ!

Người chẳng phải đông chỉ bất quá chỉ có bốn, hai đấu thủ và hai dự khán.

Hai đấu thủ im lặng, hai dự khán im lặng, cái im lặng đó, tự nhiên phải có, song cái im lặng đó quá nặng nề, luôn không gian như cô đọng lại.

Cả bốn người cùng nín thở.

Mỗi người chỉ nghe tiếng đập của con tim...

Rồi một tiếng soảng vang lên, cây trường kiếm đã ra khỏi vỏ bốn tấc, kiếm còn bốc kiếm khí lạnh người, huống chi trợn một thanh kiếm ?

Kiếm, lại một thanh kiếm báu, kiếm quang xanh lạnh tỏa xa, chiếu sáng đến những tàn cây bên ngoài miếu.

Hiên Viên Tam Quang vẫn giữ tư thế cũ, đưa lưng về Thần Tích Đạo Trưởng vững như núi.

Thần Tích Đạo Trưởng vốn là người có tâm thành, ý chánh thờ ba tiếng nhẹ, bàn tay nhích thanh kiếm, kiếm quang sáng rực thêm một từng, mũi kiếm bay tới.

Nhát kiếm đầu tiên đã được phát xuất.

Nhát kiếm đó nhắm vào khoảng giữa hai bên hông, ngay xương sống của Hiên Viên Tam Quang, điểm chánh là huyết Mạng Môn.

Huyệt Mạng Môn là cái nút cơ quan chủ động toàn thân thể của con người, nếu nút đó bị phá hủy, là toàn bộ thân hình to lớn của Hiên Viên Tam Quang sụp đổ.

Vô luận là Hiên Viên Tam Quang tránh né như thế nào mũi kiếm cũng chạm phải cái đích.

Đánh ra nhát kiếm đó, Thần Tích Đạo Trưởng không muốn gây thương tổn cho Hiên Viên Tam Quang, sở dĩ đạo trưởng chọn một chỗ yếu nhược để công vào là vì muốn cho Hiên Viên Tam Quang phải tránh né, mà lão ta né tránh là phải mất sự cân bằng của tư thế.

Nhát kiếm thứ hai sẽ tạo thành công dễ dàng, khi Hiên Viên Tam Quang để lộ sơ hở bởi mất sự cân bằng.

Chứ đạo trưởng cũng biết không thể nào với một chiêu kiếm duy nhất mà thắng được đối phương.

Tiểu Linh Ngự biết được cái ý của đạo trưởng nên thở dài thầm nghĩ:

- Danh gia xuất thủ, quả nhiên biểu hiện được cái khí khái bất phàm, bởi dốc toàn lực mà đánh một chiêu đầu với kỳ vọng hạ đối phương thì tầm thường quá, nếu không muốn nói là nông nổi!

Hiên Viên Tam Quang vặn hông chuyển mình một phần tư vòng hót bụng vào.

Mũi kiếm lướt qua thoát bên ngoài bụng lão.

Nhát kiếm phát ra, cái thế không mạnh ở lúc đầu, mà nội lực như súc tích, để hậu thuẫn cho một chiêu kế tiếp.

Do đó Thần Tích Đạo Trưởng không đợi cho chiêu kiếm đi trọn đà, thay vì vút luôn tới, lại xoay nhẹ tay, chuyển nhát kiếm lệch một chút vào trong, thành ra mũi kiếm không lướt qua ngang mà lại đâm vào bụng địch.

Mũi kiếm đâm từ dưới, chên chên lên, nếu Hiên Viên Tam Quang hót thêm bụng, thì mũi kiếm xuyên thốc lên phần ngực.

Tuy có sự biến hóa chiêu thế, song lối biến hóa đó liền lạc vô cùng, không để lộ một sơ hở nhỏ, cho nên nhìn qua ai cũng tưởng là chẳng có sự biến hóa nào, mà chỉ là một chiêu thôi.

Lạ thay, mà cũng tuyệt diệu thay, lưng của Hiên Viên Tam Quang chẳng khác nào gãy cúp, từ hông xuống trở xuống như chiếc cần trục, còn phần trên thì lão có thể xoay tròn, có thể bẻ trong một góc độ nào tùy thích.

Chiêu kiếm vừa biến hóa, nửa phần trên của Hiên Viên Tam Quang ngã xuống liền, và cái móc đỉnh đương nhiên là ở tại hông.

Nhìn lão, Tiêu Linh Ngư có cảm tưởng như là một thân chuỗi bị nhát đao chặt ngang, còn dính mấy bẹ chuỗi ngã giữa phần trên, dính nhùng nhăn vào phần dưới, chứ không rơi hẳn.

Nhát kiếm thứ hai của Thần Tích Đạo Trưởng lại hệt đích lướt ngang bên trên mặt lão.

Tiểu Linh Ngư cơ hồ vỗ tay reo hò, tán thưởng. Chàng nằm mộng cũng không thể tưởng nổi là con người có thân vóc hộ pháp như lão ta, lại luyện được môn nhuyễn công tuyệt diệu.

Thần Tích Đạo Trưởng điềm nhẹ nụ cười, hoành kiếm phạt xuống đầu gối Hiên Viên Tam Quang.

Thế là nhát kiếm thứ ba đã phát xuất, nhát kiếm cuối cùng.

Tuy đạo trưởng xuất phát đủ ba chiêu, song xem như một chiêu bởi cách biến hóa thần kỳ ảo diệu không tưởng nổi.

Chừng như Thần Tích Đạo Trưởng có chủ trương sẵn rồi và theo chủ trương đó, hai nhát kiếm đầu không đáng kể, đạo trưởng chỉ chú trọng đến nhát thứ ba thôi.

Cho nên, chưa đánh ra nhát cuối cùng, đạo trưởng cười nhẹ, nụ cười đó chứng tỏ là đạo trưởng rất hài lòng, những diễn tiến vừa qua rất thuận lợi y như dự đoán.

Tránh được hai chiêu đầu, Hiên Viên Tam Quang xử dụng một lối

biến hóa rất tài tình, tuy nhiên dù muốn dù không qua hai lượt biến hóa đó rồi, lão bị dồn vào tử lộ.

Bây giờ lão có muốn biến hóa lượt thứ ba, lượt cuối cùng cũng không biến hóa nổi.

Như thế là nguy, nếu không nhích chân nhảy lạt qua một bên thì đôi chân sẽ thọ thương, chân bị thương rồi là bại, đầu cũng đứt luôn.

Chắc chắn là Thần Tích Đạo Trưởng dù giàu đạo tâm cũng không tha thứ được, bởi lão phạm vào quy luật Nga My, lão ta sát nhân ngay tại thánh địa của phái Nga My.

Tiểu Linh Ngư lại nghĩ:

- Xong! Thế là xong đời Ác Đồ Quỷ! Cái chiếc đầu to lớn của người phải rơi, chắc chắn phải rơi.

Ngờ đâu, Hiên Viên Tam Quang quật thân hình trở lên, theo cái đà đó ngã cúp luôn phía trước, há miệng ra, đồng thời vươn dài lưng, lưng lão dãn ra dài dài, đủ tầm cho lão chênh chênh đến cổ tay cầm kiếm của Thần Tích Đạo Trưởng.

Dĩ nhiên lão cán vào cổ tay đó, lão cán trước khi lưỡi kiếm đến sát đầu gối lão.

Lão cán mạnh, răng lão chạm xương cổ tay, Thần Tích Đạo Trưởng đau quá lỏng ngón liền.

Một tiếng keng vang lên, thanh kiếm rơi xuống nền miếu.

Hiên Viên Tam Quang bật cười lớn:

- Đạo trưởng thua rồi!

Tiểu Linh Ngư sững sờ.

Thần Tích Đạo Trưởng biến sắc mặt xám xịt, lão thù người tại chỗ như pho tượng, lâu lắm lão mới thốt thành tiếng, song âm thanh nghe như những bọt nước từ đáy trào lên mặt, nổ ục ục :

- Cái đó...là...là chiêu thức gì chứ ? Khắp trong thiên hạ, khắp cả các môn phái, không thể có một chiêu thức như vậy! Một chiêu thức không thể có trong võ học từ ngàn xa xưa, xa xưa!

Hiên Viên Tam Quang cười hì hì:

- Những chiêu thức của tại hạ không có tên! Nhưng cần gì phải biết chiêu thức ?

Tại hạ còn sống là đủ rồi! Cái chiêu đó, nếu đạo trưởng muốn biết tên, thì cũng có thể gọi nó là chiêu Cửu Thủ Cửu Túc! Nhờ nó mà đôi chân tại hạ còn, chiếc đầu lâu của tại hạ còn!

Thần Tích Đạo Trưởng cau mày:

- Song tiên sinh bảo rằng không hoàn thủ ?

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Tại hạ có hoàn thủ đâu ? Thử hỏi hai tiểu tử kia xem, tại hạ có dùng tay chằng ?

Tại hạ dùng miệng, tại hạ nào có hứa là không hoàn khẩu đâu ?

Thần Tích Đạo Trưởng ngậy người ra đó một lúc nữa, đoạn nhếch nụ cười thảm buồn nhẹ:

- Phải! bản đạo thua!

Hiên Viên Tam Quang chìa bàn tay rộng bằng chiếc quạt ra bảo:

- Đồng phù đâu, trao đây!

Lão chìa tay về phía Tiểu Linh Ngư, chàng đáp:

- Tạm thời, đồng phù chưa thuộc về người được!

Hiên Viên Tam Quang bật cười ha hả:

- Tiểu quỷ còn muốn gì nữa?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Người chẳng phải là Kiến Nhân Tụu Đồ à ? Tại sao người không gây một canh bạc với ta ? Gây đi, nếu ta thua, chẳng những đồng phù sẽ về tay người, mà luôn cả con người của ta cũng thuộc về người nốt ! Nếu người thua thì đừng vọng tưởng đồng phù!

Hiên Viên Tam Quang bật cười quái dị:

- Người muốn chơi ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Tự nhiên!

Hiên Viên Tam Quang trở mắt:

- Người lấy cá nhân người, đánh đổi với đồng phù ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Thế không được à ?

Hiên Viên Tam Quang cau mày:

- Thắng người, ta được lợi ích gì ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Lợi nhiều lắm chứ! Trong nhất thời ta không thể kể ra hết, giả như, lúc người buồn chán ta sẽ tìm người, đưa đến đánh bạc với người, giả như người hết rượu, ta sẽ đi tìm cách lấy trộm cho người uống, chỉ cần người thắng ta thôi, cảm như người tìm được một kho tàng vô tận hưởng thụ suốt đời! Người muốn gì là có nấy, ta sẽ là chiếc đũa thần của người!

Hiên Viên Tam Quang cười vang:

- Lão Đồ Quỷ có một tiểu đồ quỷ kèm bên cạnh, nghĩ cũng thú chớ!

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người bằng lòng ?

Hiên Viên Tam Quang hỏi lại:

- Người muốn chơi như thế nào ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Vật do ta định còn cách do người chọn.

Hiên Viên Tam Quang khoát tay reo lên:

- Hay! Ý tứ đó khá lắm!

Tuy nói thế Tiểu Linh Ngư vẫn hỏi:

- Người có muốn cá với ta là trên mình ta có bao nhiêu nút áo chằng ?

Hiên Viên Tam Quang chớp chớp mắt rồi cao giọng:

- Không, ta không cá về số nút áo của người ! Ta dám chắc là người không hề biết trên mình người mang bao nhiêu vết xẹo!

Giang Ngọc Lang thở dài, bỏ nhỏ với Tiểu Linh Ngư:

- Xong cho người rồi! Người mà chết đi, dính cái khóa quỷ này, ta sẽ phải mang cái xác thúi của người đi khắp cùng!

Hắn nói thế, chớ trong tâm hắn mừng rơn lên.

Nhưng rồi hắn cũng hối hận, hắn bắt nẫn, bởi dù sao thì Tiểu Linh Ngư cũng là kẻ đồng hợn nạn với hắn, đồng sanh tử với hắn.

Chứ nếu Tiểu Linh Ngư chết đi, thì ai cấm hắn chặt cổ tay của chàng, rút bàn tay ra khỏi chiếc khóa ? Một mình hắn dù có mang chiếc khóa

đến suốt đời, cũng đỡ khổ hơn là kéo một người bên cạnh!

Thần Tích Đạo Trưởng đứng xa xa khuôn mặt trầm buồn vô cùng.

Nói về vết sẹo, thì dù có ai kịp thời dùng mắt mà đếm cũng chẳng đếm nổi.

Mặt đầy sẹo ngực đầy sẹo, lưng, tay, chân, nơi nào cũng sẹo, tổng diện tích những vết sẹo hầu như ngang với toàn diện thân thể chàng.

Y phục rách, những vết sẹo phơi lộ rõ, những vết sẹo quá nhiều.

Vả lại ai có cái cao hứng ngòi mà đếm những vết sẹo quanh mình ? Có nhớ chẳng là những vết quan trọng, những vết đã có trong những trường hợp đặc biệt, chứ làm sao người ta để ý đến những dấu quào, những dấu xước nhỏ nhặt lưu lại qua sự vô tình hay vô ý ?

Thế thì, Tiểu Linh Ngư bại là cái chắc!

Chàng thua là cái chắc, bởi khi nào bày một canh bạc mà biết là mình không ăn dễ dàng, lão lại chịu bày ?

Tiểu Linh Ngư bình tĩnh lắm chứ, song chàng không khỏi giật mình và chàng hỏi, âm thanh hầu như lặc lặc:

- Người nhất định dùng cái số sẹo của ta làm cách đánh cá ?

Hiên Viên Tam Quang cười vang:

- Tự nhiên!

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Được rồi!

Rồi chàng cao giọng tiếp:

- Ta nói, trên mình ta, có tất cả là một trăm vết sẹo.

Hiên Viên Tam Quang gằn từng tiếng:

- Đúng một trăm xeo ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng một trăm, không dư, không thiếu!

Chàng quả quyết quá, như đã nắm vững cái số đó, như từng đếm những vết xeo của chàng hàng ngày, hoặc lý mất một vết hay có thêm một vết mới là chàng biết ngay và điều chỉnh cái số cho đúng với thực trạng.

Hiên Viên Tam Quang biến sắc!

Giang Ngọc Lang thất vọng!

Cả hai thậm nghĩ chẳng lẽ tiểu quý ngài buồn, không có việc gì làm, nên đếm xeo để giải khuây ? Nếu không vậy thì làm sao chàng dám quả quyết ?

Một lúc lâu, Hiên Viên Tam Quang bật cười quái dị thốt:

- Được! người hãy cởi y phục ra đi cho ta đếm Tiểu Linh Ngư cởi phăng y phục, để lộ thân hình trần truồng như nhộng.

Xeo ngang, xeo dọc, xeo lớn xeo nhỏ, xeo sâu xeo cạn lợp khắp mình chàng, trên đời này, hẳn là chẳng có ai mang nhiều xeo như chàng.

Chàng nhặt một thanh đao nhỏ trên miếu, cầm tay rà mũi đao theo ngón tay của Hiên Viên Tam Quang, đếm với lão.

Bỗng Hiên Viên Tam Quang bật cười lớn:

- Chín mươi mốt ! Chỉ có chín mươi mốt vết xeo thôi! Người thua rồi!

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Sao chỉ có chín mươi mốt cái xeo chỉ sợ người đếm sai.

Chàng vừa thốt, vừa nhanh tay dùng mũi dao rạch nhẹ chín nhát trên da chàng.

Bất quá đó là những vết thương nhẹ, chẳng làm chàng đau đớn chút nào song máu vẫn chảy nhiều.

Hiên Viên Tam Quang lấy làm lạ hỏi:

- Cái gì thế ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Cái người thua chớ cái gì!

Hiên Viên Tam Quang hét lớn:

- Nói nhảm! Sao ta lại thua người ...

Tiểu Linh Ngư cười hì hì chận lời:

- Chín mươi một vết xẹo cũ, chín vết xẹo mới, vị chẵn là một trăm, vừa cũ vừa mới, tự nhiên là người thua.

Hiên Viên Tam Quang nổi giận:

- Cái gì mà lạ thế ?

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Lạ Ở chỗ nào ? Người đánh cá số vết xẹo trên mình ta, ta nói trúng, thế là ta ăn, chớ có gì lạ ? Chúng ta không hề giao ước xẹo cũ xẹo mới, thì người còn nói gì được ?

Hiên Viên Tam Quang sững sờ một lúc bật cười khan:

- Hay! Tiểu quỷ có ý tứ hay quá! Được rồi, ta chịu thua!

Lão hướng sang Thần Tích Đạo Trưởng vẫy tay gọi:

- Sao đạo chưởng còn đứng đờ ra đó! Lại đây, bước lại mừng vị tân

chưởng môn của đạo trưởng đi chớ!

Gương mặt của Thần Tích Đạo Trưởng trông thảm quá, đạo trưởng gượng cười thốt:

- Phái Nga My càng ngày càng lớn mạnh, ít nhất cũng có một vị thiếu niên anh hùng như tiểu thí chủ, nắm quyền lãnh đạo, chinh đốn cho thành một quy mô hùng tráng. Bản đạo già rồi, tự nhận bất lực chủ trì một môn phái quan trọng cái lý phải thoái vị để nhường hiền.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Đạo nhân thật sự muốn cho tại hạ là chưởng môn phái Nga My ?

Chòm râu của Thần Tích Đạo Trưởng rung rung, chẳng rõ tại gió hay tại niềm xúc động. Lão từ từ tiếp:

- Đồng phù nằm trong tay các hạ là một điều đại hạnh cho phái Nga My, bản đạo...

Lão chưa dứt câu, một vật gì đã được đặt vào tay lòng bàn tay lão.

Vật đó là chiếc đồng phù, chính Tiểu Linh Ngư đặt vào lòng bàn tay lão.

Chàng chớp chớp đôi mắt cười hì hì thốt:

- Làm chưởng môn phái Nga My tất nhiên phải ăn chay, phải đọc kinh mà hai điều đó tối kỵ nhất cho tại hạ! Tại hạ vạn cầu đạo trưởng, đừng có hại tại hạ, đừng bắt buộc tại hạ phải chịu cực hình! Cái vật oan nghiệt đó, đạo trưởng cứ giữ lấy!

Thần Tích Đạo Trưởng vừa kinh hãi vừa hân hoan hấp tấp thốt:

- Nhưng ...các hạ .. cái ơn các hạ lớn quá, bản đạo làm sao ...

Tiểu Linh Ngư cười ha hả:

- Tiền trình của tại hạ rộng thênh thang, chính đạo trưởng vừa mới nói đấy mà!

Thì sá gì một chiếc đồng phù, sá gì một chức chưởng môn mà đạo trưởng lại cho rằng đại ân đại đức ? Giả như ngày sao tại hạ nắm hết quyền bá chủ võ lâm thì Nga My phải vẫn ở trong bàn tay của tại hạ kia mà!

Thần Tích Đạo Trưởng nắm chặt chiếc đồng phù, nhìn chằm chập Tiểu Linh Ngự một lúc lâu rồi vòng tay xá dài, buông gọn:

- Nếu thế, thì bản đạo xin cáo từ.

Hồi 36

Ngoài Gàn Trong Xa

Thần Tích đạo trưởng quay mình, không hề nhìn lại, lẳng lẳng bước đi.

Hiên Viên Tam Quang vừa cười vừa mắng:

- Cái lão mũi trâu đó thật là chẳng có lương tâm, đến một lời cảm tạ suông cũng chẳng nói được với người !

Tiểu Linh Ngự điềm nhiên:

- Ân lớn thì chẳng ai nói đến cái việc cảm tạ. Điều đó thì người không biết nỗi đâu.

Chàng cúi xuống, xé một chéo áo cột quanh các vết thương vì còn mỗi một tay thông thả cho nên làm việc đó rất khó khăn.

Hiên Viên Tam Quang lấy làm lạ hỏi:

- Hai người làm gì thân nhau đến nỗi không rời... Tiểu Linh Ngự mỉm cười :

- Nếu người làm sao cho bọn ta hết thân nhau thì mới đáng là một tay lợi hại.

Hiên Viên Tam Quang nhặt thanh đao, bất thành linh chặt xuống chiếc còng nơi tay của Giang Ngọc Lang và Tiểu Linh Ngự.

Một tiếng keng vang lên, tia lửa bắn ra bốn phía nhưng chiếc khóa không sòn, không trầy, chứ đừng nói là gãy.

Nhưng thanh đao lại gãy làm đôi.

Giang Ngọc Lang thở dài. Tiểu Linh Ngự cười nhẹ:

- Người thấy chưa ? Thân tình của bọn ta là thế đấy. Trên đời này

chẳng có một ai có bản lĩnh chia rẽ bọn ta nổi.

Hiên Viên Tam Quang cũng cười:

- Vị tất đúng như lời người nói ! Nếu người muốn rời xa hắn thì ta chặt đứt cánh tay của hắn là xong. Làm gì hắn còn dính với người được chứ ?

Giang Ngọc Lang biến sắc mặt.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Dù chặt đứt cánh tay của hắn, cổ tay của ta cũng chẳng được tự do, cổ tay ta vẫn còn đeo cái của nợ này như thường. Thôi thì cứ để hắn đó, có hắn ở bên cạnh thì ta cũng đỡ tịch mịch hơn.

Hiên Viên Tam Quang nhìn kỹ Giang Ngọc Lang một lúc, rồi từ từ thốt:

- Hiện tại người không để cho ta chặt cánh tay hắn, thì ngày sau hắn sẽ chặt cánh tay của người, mà cũng có thể hắn sẽ chặt luôn cái đầu của người.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Người yên trí, hắn chẳng có cái khả năng làm điều đó đâu.

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Tiểu quỷ có ý tứ quá chừng. Ta rất muốn bầu bạn với người một thời gian, song bên cạnh người còn có một gã gian trá giảo hoạt như vậy, thành ra cái hứng mất đi phần nào. Nói thật với người, nhìn cái bản mặt của hắn là ta khó chịu quá.

Lão vỗ tay lên đầu vai của Tiểu Linh Ngư, chàng còn nghe cái cảm giác nơi đầu vai, song lão đã đến cửa ngoài rồi.

Lão đột nhiên đứng lại, vẫy tay chào biệt, rồi cười nhẹ tiếp:

- Ngày nào người tách rời cái gã bằng hữu nguy hiểm của người đó,

thì ta sẽ tìm đến người. Chúng ta sẽ cùng nhau uống một bữa cho thật say, say nghiêng ngửa càn khôn, say đảo điên vũ trụ.

Tiểu Linh Ngư nhảy vọt ra theo.

Bởi vương Giang Ngọc Lang, chàng chận chân một chút, Hiên Viên Tam Quang đã khuất dạng.

Thời gian vào lúc chiều hôm, tà dương rực rỡ nhuộm cảnh vật muôn màu, vùng núi non đẹp hơn một bức họa.

Nhìn không gian bao la, Tiểu Linh Ngư nhớ đến khu cung điện dưới lòng núi sâu, tưởng chừng như trải qua một cơn mộng kỳ lạ... Từ ngôi miếu Huyền Đàn xuống tới chân núi, con đường không dài lắm, cả hai bên cạnh nhau, từ từ song bước xuống dần, xuống dần.

Hoàng hôn về, cảnh vật chưa hẳn mờ, họ thấy ánh đèn của một thị trấn xa xa... Tiểu Linh Ngư thở phào, lại nở nụ cười muôn thưở:

- Thật ta không tưởng là mình cũng có ngày ung dung xuống núi, ung dung đi đứng giữa dòng đời. Hoàng thiên đối xử với ta tốt quá. Bây giờ ta mới tin là Hoàng Thiên đáng kính, đáng mến.

Giang Ngọc Lang im lặng từ lâu, ngay từ lúc Tiểu Linh Ngư dũng dạc tuyên bố với Hiên Viên Tam Quang là chàng có đúng một trăm vết sẹo.

Bây giờ hẳn mới cười thành tiếng rồi hỏi:

- Đại ca định về đâu ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Ta đi về đâu thì người cũng về đó. Biết trước làm gì ?

Giang Ngọc Lang cười vuốt:

- Thì tự nhiên là tiểu đệ phải theo sát đại ca, khi nào lại rời đại ca được.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Thật ra thì ta chẳng có một nơi nào cố định, cho nên cứ đi tới, tới nơi nào cũng được, ta sẽ có dịp nhìn cảnh đẹp.

Giang Ngọc Lang mừng thầm, đề nghị:

- Nếu thế thì mình về Võ Hán đại ca nhé ! Nơi đó tiểu đệ có mấy vị bằng hữu, trong đó có một người còn giữ một thanh kiếm gia truyền, chém sắc như chém bùn... Hấn cười, không tiếp nữa bởi hấn nói như vậy cũng quá đủ rồi.

Tiểu Linh Ngư đồng ý ngay:

- Đi ! Chúng ta đến tìm vị bằng hữu của ngươi !

Đi được mấy bước, chàng đứng lại rồi nhìn qua Giang Ngọc Lang , tiếp:

- Ngươi có tiền trong mình, vậy chúng ta vào thị trấn, mua vài bộ y phục, mua thứ nào có ống tay dài để giấu cái vật quý đó, chứ nếu không thì người ta sẽ cho chúng ta là hai kẻ tội phạm vượt ngục.

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Nếu lúc đó, đại ca cho tiểu đệ lấy một mớ châu ngọc thì bây giờ chúng ta ăn mặc phủ phê rồi.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt mỉm cười:

- Ngươi không có tiền thì chúng ta đành lừa đoạt, chứ còn biết làm sao hơn. Bởi chúng ta không thể để lộ liễu như thế này được.

Vừa lúc đó có người đi về phía họ, tay xách đèn, tay ôm một bọc.

Tiểu Linh Ngư và Giang Ngọc Lang cùng đưa mắt cho nhau, toan bước tới. Ngờ đâu người đó thấy họ, vội quăng chiếc bọc xuống đường rồi vòng tay xá họ, không nói năng gì, quay mình trở lại.

Trong chiếc bao có bốn bộ y phục mới, ai đó khéo chọn làm sao, y

phục đúng cỡ người quá chừng, chẳng khác nào có đo rồi mới cắt may.

Cả hai hết sức kinh ngạc.

Giang Ngọc Lang lẩm nhẩm:

- Ai ! Ai gửi đến chúng ta ?

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Chúng ta vừa xuống núi, có ai biết đâu mà hòng gửi tặng.

Cả hai nghĩ mãi song không nghĩ ra người gửi tặng là ai.

Mặc ai gửi cũng được, miễn có thì thôi. Cả hai thay đổi y phục rồi nhìn ra thị trấn, thấy mọi nhà đều đã lên đèn.

Họ lấy một chiếc áo phủ lên, dấu cái khóa ác nghiệt đó, ung dung tiến vào thành.

Họ đi con đường lớn, dáng nghênh ngang, xem thì phong lưu lắm, song dạ dày đã réo lên rột rột. Họ cố nhìn đông nhìn tây để lãng quên phần nào. Muốn quên cái đói, cái khát cũng không phải là dễ dàng gì.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Đã gửi tặng y phục, sao không tặng luôn tiền? Người nào đó chẳng chu đáo chút nào hết.

Chùng như có phép nhiệm màu ứng hiện liền sau câu nói của Tiểu Linh Ngư, một người ăn mặc giống như chủ quán, từ ven đường bước ra chặn họ lại, tươi cười thốt:

- Có phải là Giang tiểu gia đây chăng? Vừa rồi có một vị quý khách gửi tiểu nhân trao lại số bạc này. Đồng thời thỉnh các vị vào quán dùng rượu, tiểu nhân cũng đã dọn sẵn phòng cho hai vị nghỉ ngơi.

Tiểu Linh Ngư nhìn sang Giang Ngọc Lang một thoáng. Giang Ngọc Lang trầm giọng hỏi chủ quán:

- Người đó tên họ là chi ?

Chủ quán mỉm cười:

- Tiểu nhân không được biết !

Giang Ngọc Lang lại hỏi:

- Hình dáng ra sao ?

Chủ quán đáp :

- Khách đến quán của tiểu nhân mỗi ngày kể có hàng trăm người, làm sao tiểu nhân nhớ hết được ?

Y cứ vái vái, cứ cười cười, vô luận là Giang Ngọc Lang hỏi gì, y vẫn đáp là không biết, không nhớ.

Đang đói thì ai cho cũng ăn được. Kẻ khác đói quá còn phải xin ăn, hưởng hờ là người ta chuẩn bị sẵn sàng chờ họ đến là cung hiến ngay.

Có ăn, rồi lại có nơi nghỉ ngơi, y phục cũng đã thay mới, trong túi lại lăm tiền, thử hỏi có một người nào còn đòi hỏi hơn ? Nếu có kẻ đòi hỏi hơn thế nữa thì kẻ đó chẳng còn lương tâm.

Bữa ăn đáng được gọi là thịnh soạn, càng thịnh soạn hơn nữa là vì lúc đói, người ta ăn gì mà lại chẳng ngon, hưởng hờ là thức ăn quá ngon ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Cái kẻ nào đó đúng là một con sâu nằm trong dạ dày của ta, biết lúc nào dạ dày đòi hỏi là dọn sẵn chờ ta như thế này. Một con sâu thông minh, nằm yên trong lòng ta, chực chờ ý muốn của ta hiện lên như thế nào là hóa phép biến cái ý muốn đó thành sự thật. Chứ nếu không vậy thì làm sao biết được ta cần dùng cái gì, cái gì ?

Chàng nói thế ra vẻ phóng khoáng lắm nhưng trong thâm tâm thì

chàng lo ngại vô cùng.

Từ ngày chàng gặp bọn Huỳnh Ngưu và Bạch Dương đến nay, những tao ngộ thường thường là bất lợi cho chàng.

Huống chi xuống núi chưa được nửa khắc thời gian, tại sao có người biết liền ?

Kẻ ấy tỏ vẻ ân cần như vậy, biết đâu bên trong chẳng có một dụng ý sâu xa ?

Cho rằng tất cả mọi công cuộc chuẩn bị , từ việc tặng y phục, tặng thức ăn, phòng trọ là do hảo ý, thì tại sao lại phải dấu tên họ ? Biểu lộ hảo ý là một cái tội hay sao mà phải dấu tên họ ?

Giang Ngọc Lang cứ nhìn quanh quần mãi, chắc chắn là hán hồ nghi chi đó.

Song hán cũng như Tiểu Linh Ngưu nghi thì nghi, chứ không tỏ lộ cho ai biết.

Cả hai tuy còn ít tuổi song tâm tình thâm trầm trông như những bậc lão thành.

Trường đời đã đào tạo họ thành lão luyện sớm quá.

Ăn thì ăn chung đã đành, ngủ thì cả hai cũng phải ngủ chung, dù chủ quán có lấy làm lạ lòng thì họ cũng chẳng cần quan tâm.

Tiểu Linh Ngưu ngáp một hơi dài hỏi:

- Người biết ta đang tưởng đến việc gì đây không?

Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Chắc đại ca định xem sách chứ gì ?

Tiểu Linh Ngưu cười lớn:

- Người đúng là tri kỷ của ta rồi. Rất tiếc người chỉ là một nam nhân.

Giang Ngọc Lang lấy trong mình ra pho bí kiếp do hấn đoạt nơi tay của Tiêu Mê Mê.

Tiểu Linh Ngư muốn xem thì làm gì hấn lại chẳng muốn xem ?

Dĩ nhiên là vì pho bí kiếp ghi chú những kỳ công tuyệt học, là kết tinh của năm bộ Óc siêu việt nhất trần đời.

Cả hai cùng xem, cùng lắc đầu, tỏ cái vẻ là chẳng hiểu gì cả. Chốc chốc họ lại thở dài để chứng tỏ là họ quá ngu, có một pho bí kiếp vô giá mà chẳng học hỏi gì được vì những điều ghi chú trong đó quá cao thâm, huyền diệu.

Họ lắc đầu, họ thở dài, song mắt họ càng lúc càng mở to, càng chăm chú, chừng như họ hận là đôi mắt lúc ấy chẳng bằng cái miệng, để có thể nuốt chừng những chữ trên trang giấy.

Xem một lúc, Tiểu Linh Ngư lại ngáp rồi cười hỏi:

- Chán quá, ta chẳng hiểu được một tí gì cả, xem không thích thú thì ngủ vậy.

Ngươi thì sao ?

Giang Ngọc Lang cũng ngáp, cũng cười đáp:

- Tiểu đệ cũng thế, chẳng hiểu được gì. Cái thứ bí kíp chi mà bí ẩn lạ. Xem không hiểu thì ngủ chứ còn làm gì nữa ?

Họ nhắm mắt một lúc rồi mở to ra, không rõ họ tưởng đến việc gì nữa.

Nếu đề quyết là cả hai đang nghiên ngẫm những điều ghi chú trên pho bí kíp thì có đánh chết họ, họ cũng chẳng thừa nhận.

Song qua ngày sau, khi bữa cơm tối xong rồi, Tiểu Linh Ngư mỉm cười thốt:

- Có sách để đọc dù chán cũng còn hơn không có sách để đọc.

Giang Ngọc Lang cười tươi, phụ hoa. liền:

- Tuy chán nhưng vẫn có cái lợi là con mắt mau mệt, mắt mệt thì dễ ngủ hơn. Giả như mình có một quyển sách hấp dẫn đến độ mê đọc thì làm sao ngủ được.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay:

- Hay quá ! Người thông minh thật đó. Mình xem những sách vô vị, xem sớm thì mắt mệt sớm, dễ ngủ sớm, ngủ sớm thì thức dậy sớm, dành thời gian hoạt động, mình sẽ làm được nhiều việc hơn. Hay vô cùng !

Thực ra cả hai đều biết là đối phương chẳng tin được lời nói của nhau, song họ cứ vờ vĩnh và chỉ có họ mới hiểu cái vờ vĩnh của nhau, chứ người ngoài thì đừng hòng thấu đáo nổi.

Thật là khổ cho họ, ở bên cạnh nhau suốt ngày suốt đêm, chẳng biết đến lúc nào mới rời xa nhau được, mà họ phải đấu trí từng giây từng phút, họ đề phòng nhau từng ly từng phân.

Một chút sơ hở là mất mạng với nhau liền, không bằng cách này thì cũng bằng cách khác.

Riêng về Tiểu Linh Ngư thì chàng thích như vậy lắm, bởi chàng thấy cả thể xác lẫn tinh thần luôn luôn kích thích.

Aên cũng đề phòng, ngủ cũng thế, đại tiểu tiện cũng vậy, bất cứ phút giây nào cũng thế, sợ bị người ám hại, người đó lại không xa, người đó chỉ ở bên cạnh mình, tìm mọi cách lừa mình. Sống như vậy đành là phải khẩn trương, song nó có cái thích thú, bởi Tiểu Linh Ngư hiếu động, động tay động chân và động luôn trí óc.

Chàng cần được kích thích như người ta cần ăn, cần uống. Ngày nào chàng không gặp được kích thích là ngày đó đối với chàng vô vị quá chừng và cuộc sống của chàng tẻ nhạt quá chừng.

Họ Ở tại khách điểm đó ba hôm. Trong ba hôm đó, chẳng có việc gì xảy đến cho họ.

Ba hôm thái bình.

Trong ba hôm đó, Tiểu Linh Ngư có cái cảm giác là mình đang bị một kẻ nào đó theo dõi.

Chàng làm gì biết được ai theo dõi chàng ? Bởi vì kẻ đó dè dặt, tránh né chàng.

Cũng như một đứa bé con, đêm đến là sợ ma, cứ tưởng như ma ở sát bên lưng, quay đầu nhìn lại thì chẳng thấy gì, đến lúc nhìn ra trước mặt lại lo sợ như cũ.

Người theo dõi chàng có cái dụng ý gì ?

Chàng chỉ phát hiện ra một điều duy nhất. Đó là hễ chàng cần món gì, là tức khắc có người mang đến cho chàng.

Lắm lúc chàng kiêu hãnh, cho rằng kẻ đó đang có việc thỉnh cầu nơi chàng nên mới âm thầm cung phụng chàng quá đầy đủ như vậy.

Nhưng người đó cần gì nơi chàng thì chàng không làm sao đoán nổi.

Họ xuôi dẫu về nam....

Một hôm, họ đến Tụ Châu, một địa phương trong vùng Tứ Xuyên. Nơi đây dân cư sung túc, không bần cùng như tại vùng Tây Bắc.

Dĩ nhiên, sự so sánh này chỉ nhằm vào quảng đại quần chúng, chứ cái thiểu số ưu đãi thì nơi nào mà chẳng có. Bất quá thiểu số đó được nổi bật hơn ở những vùng người nghèo chiếm đa số. Còn tại những nơi sung túc thì chẳng ai qauan tâm đến họ cho lắm, vì ai ai cũng tự túc được, ai ai cũng chẳng màng đến việc xu nịch để mong sống bám, ăn thừa nơi họ.

Nhìn con sông dài và rộng, nước cuốn sóng nhấp nhô, Tiểu Linh Ngư cảm thấy hứng lên cao quá, chàng luôn luôn cười, đang cười bằng thích. Beống chàng cất tiếng hỏi:

- Nếu chúng ta đi thuyền thì người có ý kiến gì chẳng ?

Giang Ngọc Lang vỗ tay:

- Thế thì hay vô cùng. Tiểu đệ đang muốn ngồi thuyền để xem phong cảnh đây.

Thuyền đâu có sẵn cho họ ?

May mắn thay lúc đó có một con thuyền mui đen từ xa xa lướt tới. Cả hai toan gọi, song chưa kịp mở miệng thì người trên thuyền ngồi nơi tay lái đã nhìn lên bờ gọi họ:

- Trong hai vị có Giang thiếu gia phải không? Có một người khách bao chiếc thuyền này dành cho hai vị dùng.

Tiểu Linh Ngư nhìn qua Giang Ngọc Lang, nhếch nụ cười khổ, thốt:

- Người nào đó đúng là nằm trong bụng của ta.

Chàng không cần hỏi thuyền gia xem cho biết cái người thuê bao thuyền dành cho chàng là ai, bởi chàng biết là có hỏi thì người ta cũng không nói, mà dù có nói cũng chưa chắc gì người ta nói thật.

Chàng bình thần đứng dựa bờ chờ thuyền cập bến, ung dung bước xuống, chễm chệ ngồi.

Thuyền sạch sẽ vô cùng. Trong khoang vật gì cũng trang nhã, không sang trọng song rất tinh khiết.

Người trên thuyền không nhiều, ngoài một lão nhân giữ lái, là người đã gọi chàng thì chỉ còn có mỗi một vị tiểu cô nương, tuổi độ mười lăm mười sáu.

Nàng có đôi mắt rất to, lòng đen nhiều hơn lòng trắng. Gái thấy trai, nàng không thẹn thùng mà trái lại còn nhìn chằm chập vào Tiểu Linh Ngư.

Tóc nàng đen óng ánh, mặt tròn, toàn thân nàng bốc ra một mỹ lực khiến những kẻ đối diện với nàng phát sanh cảm tình ngay.

Đẹp thì nàng không đẹp lắm, có điều nàng có một sức hút mãnh liệt, ai tiếp xúc với nàng cũng khó ngoảnh mặt, giả như nàng có nặng lời cũng sẵn lòng xí xóa cho nàng.

Thấy con gái là Tiểu Linh Ngư nghe đau đầu, cái đau như búa bổ còn dễ chịu hơn là cái đau ray rứt, cái đau nhẹ nhẹ, từ từ len lõi, từ từ tăng trưởng.

Bởi y như là từ ngày chàng rời Ác Nhân Cốc đến nay, những tao ngộ bất hạnh hầu hết đều do nữ nhân mà có.

Nữ nhân đối với chàng là cội nguồn tai họa thì bảo sao chàng chẳng ngán cái thứ bất tường, dù thứ bất tường đó được người đời thần tượng hoá.

Giang Ngọc Lang mỉm cười, bảo nhỏ:

- Cái vị tiểu cô nương đó thích đại ca rồi đấy nhé.

Tiểu Linh Ngư ngáp dài.

Cái ngáp là xấu xí nhất trong các điệu bộ của con người, cái ngáp lại còn vô lễ, và vô lễ nhất khi đứng trước một nữ nhân.

Chẳng một chàng trai nào dám ngáp trước một giai nhân cả, trừ khi chàng trai đó không muốn giai nhân ban cho một chút cảm tình.

Nhưng Tiểu Linh Ngư lại ngáp, đã ngáp chàng còn uốn éo mình, vặn xương kêu rộp rộp, uốn tới ngã lui, ra chiều mệt mỏi. Cuối cùng chàng đáp lời Giang Ngọc Lang:

- Người tuấn tú hơn ta. Nàng nhìn người đó, chứ chẳng phải nhìn ta đâu. Rất tiếc cho người là bị dính liền với ta, chứ nếu không thì thế nào người cũng xáp lại gần nàng mà tán tỉnh... Giang Ngọc Lang thoáng đỏ mặt:

- Tiểu đệ... tiểu đệ đâu có ý tứ đó, đại ca !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ta có trách gì đâu mà người phải chống chế ?

Giang Ngọc Lang lắng qua chuyện khác:

- Chừng như nàng ấy họ Sử.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Sao người biết ?

Giang Ngọc Lang đáp:

- Bất quá ngẫu nhiên mà nghe nói vậy thôi.

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt:

- Ngẫu nhiên thế nào được ? Sao ta chẳng nghe gì cả ? Chỉ tại người quá chú ý đến nàng, theo dõi từng cử động, lắng nghe từng tiếng nói, có như vậy thì người mới biết được chứ.

Giang Ngọc Lang bối rối:

- Đâu có... đâu có đâu đại ca.

Tiểu Linh Ngư bật cười vang:

- Làm gì mà người lúng túng thế ? Nam gặp nữ, nhất là cái thứ hạp nhãn thì sanh thích là sự thường. Trời sanh ra nam là để mà tán nữ, trời sanh ra nữ là để làm mối cầu nam. Cá với câu là cái duyên tiền kiếp, cái duyên truyền kiếp mà, có chi lạ đâu. Nam thích nữ chẳng nhục đâu, ta không khuyến khích song cũng chẳng hề ngăn trở.

Giang Ngọc Lang cố lánh xa vấn đề đó:

- Đại ca muốn xem sách chẳng ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Đêm nay ta buồn ngủ quá chừng, ta không thích xem.

Chàng hỏi lại:

- Còn người ?

Giang Ngọc Lang cười gáp:

- Đại ca không xem thì tự nhiên tiểu đệ cũng không xem.

Cả hai cùng nằm xuống.

Giang Ngọc Lang nhìn qua Tiểu Linh Ngư thấy chàng nhắm mắt kỹ. Hắn thì mở to mắt, hắn nhìn chàng một lúc, lắng nghe hơi thở của chàng vang đều đều, thoát đầu nhỏ, dần dần to, rồi ngáy lên, thoát đầu ngáy nhỏ, dần dần ngáy ồ ồ.

Đúng là chàng ngủ say rồi, say quá rồi.

Đến lúc đó, Giang Ngọc Lang mới cẩn thận lấy quyền bí kíp ra, lật từng trang từng trang đến đoạn hắn muốn xem thì Tiểu Linh Ngư cựa mình day qua, gát một chân lên bụng hắn.

Giang Ngọc Lang hận cực độ, song hận mà làm gì ? Hắn cắn răng, cố dằn cơn khó chịu, hắn sợ cử động mạnh thì Tiểu Linh Ngư bừng tỉnh.

Hắn chờ nếu Tiểu Linh Ngư trở mình lại qua phía bên kia là hắn đọc ngẫu nhiên ngay.

Thời gian đối với hắn lúc này còn quý hơn vàng, bằng mọi giá, bất cứ trong phút giây nào, nếu có thể là hắn phải đọc pho bí kíp đó.

Nhưng gát chân lên bụng Giang Ngọc Lang rồi, Tiểu Linh Ngư vẫn ngủ, vẫn mê mang, ngủ như một con lợn chết, đè lên bụng hắn.

Càng chờ đợi thì càng nôn nóng, càng nôn nóng thì càng phần uất. Những kẻ gian manh lúc giận thì xanh mặt, rồi màu xanh của hắn biến thành màu trắng, mắt càng đỏ, sát khí bốc bùng bùng.

Hắn cất pho bí kíp, đưa tay mò mò bên dưới chiếc chăn, lấy một thanh đao nhỏ, bất thành lình đưa cao thanh đao lên, định chém

xuống đầu Tiểu Linh Ngư.

Và hấn chém thật sụ.

Ngờ đâu vừa lúc đó, một hạt sen từ bên ngoài bay vào, hạt sen chạm trúng thanh đao.

Hạt sen là vật mềm, lại nhỏ, thế mà vút đi rít gió một tiếng vèo, rồi chạm vào thanh đao lại bật lên một tiếng coong.

Một vật nhò, chẳng phải là kim, thạch hay gỗ chạm vào kim khí mà bật kêu lên như vậy thì kẻ nào đó phóng hạt sen phải có một công lực phi thường.

Chẳng phải một hạt sen mà có đến hai hạt.

Một hạt nhắm vào thanh đao, hạt kia nhắm vào cổ tay Giang Ngọc Lang.

Tự nhiên là Giang Ngọc Lang phải đau. Hấn cắn răng chịu đau. Còn thanh đao tuy không vượt khỏi tay song đã lệch hướng rồi, có chém xuống cũng vô ích.

Tiểu Linh Ngư nửa tỉnh nửa mê lẩm bẩm:

- Cái gì thế? Ai mà gõ chuông trong giờ phút này thế ?

Giang Ngọc Lang hấp tấp dẫu thanh đao vào chỗ cũ, đoạn đáp:

- Không... không có gì hết.

Cũng may là Tiểu Linh Ngư không hỏi chi nữa, một thoáng sau chàng lại ngáy đều.

Nhưng Giang Ngọc Lang làm gì ngủ được.

Giết hụt Tiểu Linh Ngư là một cái tức, bị kẻ nào đó ngăn trở hành động là thêm một cái tức nữa ngoài cái tức không được xem nốt pho bí kíp. Hấn nghe cơn bão nổi lên trong đầu óc.

Ngàn ý niệm phát sinh, hấn suýt điên cuồng lên được. Hấn tự hỏi là ai đã bắn hạt sen phá hỏng ác ý của hấn ? Trên thuyền này làm gì có cao thủ dùng hạt sen thay ám khí ?

Cái lão già lái thuyền kia cứ ho sù sụ, nước mắt nước mũi cứ tuôn ra sau mỗi cơn ho, chẳng lẽ lại là một cao nhân ẩn dật ?

Còn tiểu cô nương đó, liệu có tài năng gì chứ ? Nàng có tài đảo mắt đưa tình, cợt trai, nhìn trộm, nghe ngóng chứ bản lĩnh gì ?

Thế thì hạt sen này do ai bắn vào ?

Mà nếu không do hai người đó thì do ai ? Trên thuyền đâu còn người nào khác nữa ?

Dù cho chính là một trong hai người đó tung hạt sen ngăn chặn hấn thì tại sao họ lại ngấm ngầm giám thị hấn và Tiểu Linh Ngư ? Tại sao họ bảo vệ cho Tiểu Linh Ngư ?

Hấn nghĩ không thể có một liên quan nhỏ nào giữa Tiểu Linh Ngư và người trên thuyền.

Đã không liên quan mà họ lại bảo vệ cho Tiểu Linh Ngư thì thật là một sự khó hiểu.

Trọn đêm đó, Giang Ngọc Lang suy tư mãi, đôi mắt nhìn ra đầu thuyền, đến lúc bình minh lên, hấn vẫn không tìm ra cái đạo lý của sự việc vừa qua.

Bây giờ hấn muốn ngủ một lúc, song Tiểu Linh Ngư đã thức dậy rồi. chàng cứ tưởng là hấn ngủ ngon như chàng nên lay hấn tỉnh lại, cười hì hì nói:

- Ngủ ngon chứ ?

Giang Ngọc Lang cười gượng:

- Ngon ! Trong mấy hôm nay chưa khi nào tiểu đệ ngủ ngon như đêm nay. Làm một giấc thẳng đến sáng, tiểu đệ nghe tinh thần sảng khoái lạ.

Tiểu Linh Ngư nheo mắt:

- Thế thì dậy là vừa. Ngủ nhiều sanh bệnh chứ chẳng ích gì.

Giang Ngọc Lang gật đầu:

- Phải ! phải ! Ngủ nhiều sanh bệnh.

Hắn cười, hắn ngồi dậy, song nếu có thể thì hắn sẽ vung quyền đập vỡ sọ Tiểu Linh Ngư. Nếu có thể thì hắn sẽ giết luôn lão chèo thuyền và cái vị tiểu cô nương đáng nghi ngờ kia.

Hắn tức là trong khi hắn bài hoải tứ chi thì Tiểu Linh Ngư tươi tỉnh quá chừng, cái tươi tỉnh của chàng như chửi vào cái mặt phờ phạc của hắn.

Gan hắn sôi, tim hắn đập, song để làm gì khi hắn thấy mình đơn độc còn Tiểu Linh Ngư thì đã có đồng minh rồi.

Vị tiểu cô nương mang chậu nước ấm đến, miệng nàng cười, mắt nàng cười, mũi tai cũng cười, tất cả những bộ phận trong người nàng đều cười.

Nàng cười gì chứ ?

Đôi bàn tay nâng chậu nước của nàng trắng quá, mịn quá, đôi bàn tay đó làm gì có cái công lực bắn hạt sen như ám khí.

Nhưng là người sống với cái kiếp gạo chợ nước sông, mỗi bến là một nhà, con người đó đâu có dư tiền thừa của ? Thế thì tại sao con gái nhà nghèo khổ lại có đôi tay của hạng khuê các trâm anh ?

Suy qua tuổi tác của lão nhân và thiếu nữ, Giang Ngọc Lang ước đoán họ là ông cháu chứ chẳng phải cha con.

Thiếu nữ có đôi tay khả nghi thì lão nhân cũng có cơn ho khả nghi như vậy.

Thế thì cả hai đều là những nhân vật nào cải dạng để lèo lái con

thuyền này chở họ qua một đoạn đường ?

Thuyền lại mới, y phục của họ cũng mới. Đúng là họ cải dạng rồi. Và sự cải dạng này có lẽ chỉ mới bắt đầu từ vài hôm nay thôi.

Chùng như họ vì hộ tống Tiểu Linh Ngư mà cải dạng.

Nhưng họ làm thế với dụng ý chi ?

Nếu chỉ duy nhất vì hộ tống Tiểu Linh Ngư mà họ cải dạng thì tại sao Tiểu Linh Ngư chẳng hiểu chi cả ?

Trong khi Giang Ngọc Lang tìm hiểu thì Tiểu Linh Ngư cứ ung dung như thường.

Rửa mặt xong, cả hai dùng điểm tâm. Tiểu Linh Ngư vừa cười vừa nói vừa ăn.

Chàng ăn một lúc bốn năm bát lớn. Giang Ngọc Lang làm gì nuốt trôi một bát nhỏ ?

Hắn gắng gượng lắm mới qua loa được bữa ăn sáng.

Trong khi ăn, Tiểu Linh Ngư hỏi lão nhân lái thuyền:

- Lão trượng tên họ chi ?

lão nhân đáp:

- Lão phu họ Sử, người quen gọi lão phu là Sử lão đầu, con bé kia là cháu nội của lão phu, nó tên là Sử Thục Vân.

Từ đầu câu đến cuối, lão vừa thốt vừa ho, lão ho hơn bốn lượt.

Giang Ngọc Lang thầm nghĩ một nhân vật võ lâm đâu có tiêu tụy đến mức độ đó ?

Sử lão đầu hướng qua Sử Thục Vân bảo:

- Đừng ăn quá nhiều hạt sen đấy nhé, ăn nhiều thì cái tâm khó chịu

lắm.

Aên hạt sen mà cái tâm phải khó chịu ? Cái gì kỳ thế ?

Giang Ngọc Lang giật mình, vụt quay đầu nhìn khẽ Sử Thục Vân, thấy nàng còn cầm một gương sen, nàng đang xẻ gương sen lấy hạt.

Nàng cũng nhìn hắn, miệng cũng cười như lúc nàng mang nước ấm cho hắn và Tiểu Linh Ngư rửa mặt.

Bất giác con tim hắn nhảy bình bịch.

Hắn quay đầu trở lại nhìn thấy Tiểu Linh Ngư đang lật trang một quyển sách.

Dĩ nhiên đó là pho bí kiếp.

Hắn nhớ lại trong đêm khi bị Tiểu Linh Ngư đè chân lên bụng, hắn nhét vội pho bí kiếp xuống lưng. Lúc ngồi lên hắn quên cất vào mình, Tiểu Linh Ngư thừa cơ hội đó nhặt lên.

Hắn nhìn qua, Tiểu Linh Ngư liền xếp quyển sách lại rồi dùng nó làm chiếc quạt, phẩy phẩy trước mắt.

Một quyển sách có giá trị bằng một vương quốc thế mà chàng dùng nó làm quạt.

Giang Ngọc Lang vừa tức vừa khẩn cấp chưa biết phải làm sao thì bỗng một chiếc thuyền từ phíc ngược chiều tiến tới, nếu lão nhân họ Sử không nhanh tay lấy sào chỏi mạnh vào mũi thuyền đó thì hai con thuyền phải đụng nhau rồi.

Lão chỏi sào khá mạnh. Chiếc thuyền kia bung ra nghiêng nghiêng mà thuyền của lão cũng bị chấn dội nghiêng nghiêng.

Tiểu Linh Ngư hoảng sợ kêu lên:

- Nguy ! Nguy ! Kèm vững tay lái, không khéo thuyền chìm đấy !

Chàng lớ ngớ, quỳnh quáng thế nào mà lại để cho pho bí kiếp vọt

khỏi tay rơi luôn xuống nước.

Giang Ngọc Lang tưởng chừng chính quả tim hắn rơi ra.

Nước chảy siết cuốn pho bí kíp, sông nhấp nhô, pho bí kíp khi trôi khi chìm, thoáng mắt nó khuất dạng ngoài mấy mươi trượng xa.

Tiểu Linh Ngư kêu khổ, dậm chân bịch bịch xuống sàn thuyền:

- Làm sao ? Làm sao bây giờ ?

Giang Ngọc Lang có thể mửa máu được đấy song hắn phải gượng cười thốt:

- Cho dù bất cứ vật gì, dù có giá trị như thế nào cũng vẫn là vật ngoại thân, không đáng kể, chỉ có cái thân của mình là quan trọng. Mất đi là bỏ, đại ca quan tâm đến làm chi.

hắn biết rõ là Tiểu Linh Ngư cố ý đánh rơi pho bí kíp. Hắn cũng ngờ là Tiểu Linh Ngư đã thuộc lòng những gì được ghi chú trên pho bí kíp đó. Hắn cũng biết luôn là Tiểu Linh Ngư hiểu là hắn biết hết.

Chàng hiểu là hắn biết hết nhưng chàng vẫn làm.

Làm như vậy là chàng cố ý thách thức hắn chăng ? Chàng cứ làm vì chàng biết hắn chẳng dám nói gì ?

Biết qua biết lại, biết nhau rất rõ song cả hai cứ vờ, cứ lừa nhau. Nói năng thì thuận thảo lắm nhưng hành động lại chẳng khác nào hai kẻ tử thù, chực chờ hãm hại nhau, từng giây từng phút.

Ngày đó lại qua đi, hoàng hôn xuống, nền trời trong xanh, mặt nước ánh vàng.

Ai có đi thuyền mới nhận thấy cái đẹp buổi hoàng hôn mà mỗi bên bờ là một bức họa, trước mặt là con sông dài vô tận... Tiểu Linh Ngư điểm một nụ cười:

- Thuyền lướt chậm lướt nhanh cũng chẳng quan hệ gì bởi chúng ta chẳng có lý do khẩn cấp , nhanh cũng thế mà chậm cũng thế.

Giang Ngọc Lang gật gù:

- Phải ! Chẳng có quan hệ gì ! Phải ! Chẳng có gì khẩn cấp !

Bỗng một con thuyền từ phía hậu tiến lên, nơi mũi thuyền có lá tiêu kỳ, gió lồng lộng trải rộng lá cờ, từ xa xa trông thấy rõ hình con sư tử thêu nơi lá cờ đó.

Trông thấy lá cờ thêu hình sư tử, Giang Ngọc Lang lộ vẻ hân hoan, mắt hấn sáng lên, hấn vùng đứng dậy, cao giọng gọi:

- Vị tiêu đầu nào của Kim Sư Tiêu Cục ở trên thuyền đó ?

con thuyền đó chậm lại.

Trên thuyền có một đại hán, lưng trần, thoáng nhìn qua người ta cũng hiểu liền họ là những cao thủ trên giang hồ.

Một người từ trong khoang thuyền, lộ ra nửa thân mình hỏi:

- Vị nào kêu gọi... Giang Ngọc Lang vẫy tay, chặn lời:

- Tiểu điệt đây. Giang Ngọc Lang đây. Lý đại thúc còn nhớ chẳng ?

Người đó mặt tía, râu ngắn, oai khí cực kỳ hùng mãnh. Nhận ra Giang Ngọc Lang, lập tức nở một nụ cười rồi cao giọng hỏi lại:

- A ! Giang công tử, con của Giang đại hiệp đây mà. Làm sao công tử lại ở đây ?

Sử lão đầu như chẳng nghe, chẳng thấy gì cả, cứ giữ tay lái, chèo cho thuyền thẳng tiến.

Nhưng thuyền của Kim Sư Tiêu Cục thuộc loại nhẹ, lướt đi rất nhanh, trong thoáng mắt đã bắt kịp thuyền của Sử lão đầu.

Thuyền của tiêu cục vừa đến nơi, quay mũi cập vào thuyền của Sử lão đầu. Còn cách xa xa, đại hán mặt tía không chờ cho hai thuyền sát nhau, nhún chân nhảy vọt sang liền.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Cái thuật khinh công của vị nhân huynh đó xem ra cũng cần phải luyện thêm.

Chàng thốt không lớn tiếng lắm nên đại hán đó chẳng nghe lọt.

Đại hán mỉm cười, bước đến gần Giang Ngọc Lang.

Giang Ngọc Lang tươi tắn gương mặt, giới thiệu:

- Đây là vị đại tiêu đầu trong Kim Sư Tiêu Cục tại Giang Nam. Trên giang hồ người ta gọi là Tử Diện Sư, người họ Lý, tên Đĩnh, bằng hữu trên giang hồ cho là tay đệ nhất về ngạch công và thủy công.

Cái câu đó tự nhiên Giang Ngọc Lang thốt để đáp lại mấy tiếng mỉa mai của Tiểu Linh Ngư.

Hắn tưởng hắn giới thiệu như vậy rồi thì Tiểu Linh Ngư sẽ ngán và hối hận đã vội nhận xét người, thành ra nhận xét lầm.

Song Tiểu Linh Ngư thốt xong, quay đầu đi nơi khác, nâng chén trà lên nhấm nháp, không buồn chú ý đến câu nói của Giang Ngọc Lang.

Giang Ngọc Lang cùng Lý Đĩnh hàn huyên mấy câu, ai cũng cất cao giọng xem như quanh họ chẳng có ma nào.

Đột nhiên đang thốt cao giọng, họ hạ thấp giọng xuống, rồi cả hai thì thảm mấy câu nữa. Tiểu Linh Ngư ở sát bên cạnh Giang Ngọc Lang vẫn không nghe thấy gì hết.

Họ càng cao giọng thì Tiểu Linh Ngư càng lờ đi, chừng như chàng muốn bịt lỗ tai lại. Đến lúc họ hạ thấp giọng thì chàng lại càng muốn bịt lỗ tai hơn, chàng lại càng tỏ vẻ lờ đi hơn.

Chàng cũng biết là những lời Giang Ngọc Lang thì thảm với Lý Đĩnh rất bất lợi cho chàng, đáng lẽ chàng ngăn cản hẳn, song chàng không ngăn cản, cứ để mặc hắn nói gì thì nói, chàng muốn xem hắn sẽ giở những trò gì.

Ngay từ lúc lên ba, chàng đã không biết sợ việc gì, không biết sợ ai, cái sợ đối với chàng không có nghĩa gì cả. Cho nên càng gặp cảnh nguy chàng càng thích thú, nguy nhiều thì thích thú càng nhiều.

Bởi có cảnh nguy thì chàng mới vận dụng toàn năng giải phá chứ sống an nhàn quá thì cái cơ năng hoạt động của chàng sẽ tê liệt dần dần trở thành vô hiệu.

Cuối cùng Tử Diện Sư Lý Đĩnh cao giọng thốt:

- Qua khỏi Vân Hán, tại hạ sẽ rời thuyền lên bộ. Cái công việc do công tử ủy thác đó nhất định là tại hạ phải làm, công tử cứ yên tâm.

Họ lại cười, lại nói với nhau thêm một lúc nữa rồi Lý Đĩnh phi thân trở về thuyền y.

Lúc y nhún chân, Tiểu Linh Ngự bật cười dòn, thốt:

- Cẩn thận đấy, không khéo lại rơi xuống nước thì khốn.

Đến thuyền rồi, Lý Đĩnh quay đầu nhìn chàng, mắt trợn trừng, môi y mấp má, chừng như y thốt:

- Chính người mới cần cẩn thận... Nhưng hai thuyền đã tách nhau khá xa, dù y có nói thì đã chắc gì người bên thuyền họ Sử nghe rõ.

Giang Ngọc Lang có vẻ lên tinh thần nhiều, hấn cười hì hì, cười một lúc lại thốt:

- Trong Kim Sư Tiêu Cục tại Giang Nam, trừ vị Tổng tiêu đầu là Tử Diện Sư Lý Đĩnh ra còn có Song Sư và Nhất Hồ. Họ là những trang nghĩa khí đương thời, can đảm của họ có thừa, hầu hết khách giang hồ đều nhiệt liệt khen ngợi.

Sử lão đầu lẩm nhẩm:

- Cái gì mà sư tử, cái gì mà hồ ? Lũ đó thì có khác gì bày chồn bày chó ?

Dĩ nhiên là Tiểu Linh Ngư và Giang Ngọc Lang đều nghe thấy, song cả hai vờ chẳng nghe gì cả.

Hồi 37

Tai Đến Họa

Thuyền lướt đi, chậm như trước.

Tiểu Linh Ngư chốc chốc lại hỏi, chàng hỏi mãi về những địa phương đang vượt qua, chàng hỏi về địa phương sắp đến, chừng như chàng nôn nóng đến một nơi nào đó.

Thuyền vượt qua Vân Hán, bắt đầu từ đó, Tiểu Linh Ngư mở to đôi mắt, nhìn tới, nhìn tả nhìn hữu chực chờ phát hiện một sự gì.

Rồi thuyền đến Quý Châu, đỗ lại nghỉ đêm.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ, thốt:

- Bây giờ mà ngủ thì sớm quá!

Sử lão đầu hừ một tiếng, không nói gì thêm.

Nhưng, Vân cô nương lại chớp mắt mãi, điếm một nụ cười:

- Phía trước là vùng Vu Hạp, về đêm, dù cá cũng chẳng làm sao lội qua, đừng nói là thuyền. Hôm nay, chúng ta nghỉ sớm, sáng mai sẽ xuôi thuyền sớm, tinh thần sảng khoái hơn chứ có sao!

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- A? Phía trước là vùng Vu Sơn ? Một vùng có mười hai đỉnh núi hiểm trở nhất! Từ lúc nhỏ, tại hạ từng nghe các vị trưởng thượng nói rằng nơi đó vượn hú không ngừng, tại hạ ao ước có dịp đến đó xem sao! Không ngờ bây giờ niềm ao ước lại được thực hiện!

Sử Thục Vân cười trả:

- Nguy hiểm là cái chắc. Bất cứ đi thuyền hay đi bộ, ai qua đó mà không cẩn thận là đừng hòng sống sót! Tuy rằng nơi đó, vượn hú không ngừng. Song có lẽ từ giây phút này, hai bên bờ dù có vượn,

vượng cũng không hú thành tiếng được.

Tiểu Linh Ngư lấy làm kỳ:

- Thế sao thế?

Vân cô nương thấp giọng:

- Có những việc mình không nên hỏi cho rõ ràng, dù hiểu kỳ cũng cố mà chịu, đợi khi nào việc xảy ra, sẽ biết.

Tiểu Linh Ngư nhìn sang Giang Ngọc Lang.

Hắn đang cúi đầu, chăm chú nhìn dòng nước cuốn. Chừng như hắn chẳng nghe cuộc đối thoại giữa Tiểu Linh Ngư và Sử Thục Vân.

Tuy nhiên, sắc mặt hắn biến xanh dờn.

Đêm đó rồi cũng qua trong bình an vô sự.

Nhưng, sáng sớm hôm sau, Tiểu Linh Ngư nhận thấy mặt hắn còn xanh hơn đêm trước.

Tiểu Linh Ngư thừa hiểu, khi nào hắn có sự gì khẩn trương, thì thần sắc hắn biến đổi như vậy đó.

Nhưng tại sao hắn khẩn trương? Việc gì làm cho hắn khẩn trương? Chẳng lẽ hắn biết trước là việc gì đó sẽ phát sanh?

Sử lão đầu rút sào chống mạnh, đẩy con thuyền tách bến, Vân cô nương cũng phụ giúp lão, dáng dấp của nàng nhanh nhẹn, gọn gàng, trông như con mèo.

Tiểu Linh Ngư cứ cười hì hì mãi, chàng không gợi chuyện nữa, đôi mắt dán về phía trước.

Nước nơi đây, chảy siết hơn ở những đoạn đường đã qua, mà thuyền xuôi ngược cũng nhiều hơn, có thể gọi là mắc cửi.

Thuyền nhiều quá, cận bến cũng như giữa dòng, tiến khó mà lui cũng

không dễ, chiếc này va chạm chiếc kia, cản trở chiếc nọ.

Nhích được con thuyền tiến tới một vài thước là cả một vấn đề, nên người trên các con thuyền đều bận rộn, vất vả, nhiều người nóng tính lại càu nhàu thành tiếng.

Tiểu Linh Ngư nhận ra, nơi cột buồm của mỗi thuyền đều có quấn một vòng lụa vàng.

Và, những người trên thuyền chung quanh, trông thấy thuyền chàng, đều co đầu rút cổ.

Sử lão đầu không lưu ý đến những gì xảy ra quanh thuyền, lão cứ giữ tay lái, kèm vững mái chèo.

Vân cô nương thì đảo mắt nhìn tả, nhìn hữu, nhìn tới, nhìn lui, ý chừng cao hứng lắm.

Giang Ngọc Lang cố tránh né, không cho Tiểu Linh Ngư trông thấy gương mặt hẳn.

Không lâu lắm, thuyền đến Vu Hạp.

Nước nơi đây rút quá mạnh như hút con thuyền, song thuyền của Sử lão đầu đến đây rồi, trở thành đơn độc.

Chẳng rõ ở phía sau có thuyền nào theo chẳng, chứ ở phía trước thì nhìn tận tầm mắt cũng chẳng thấy một cánh buồm.

Đột nhiên, từ trên bờ, có tiếng ốc vang lên, rền dội bốn phía núi.

Tiếng ốc chưa dứt âm vang, từ hai bên bờ, hơn mười chiếc thuyền nhẹ lao vút ra giữa dòng sông, trên mỗi chiếc có sáu bảy đại hán vác khăn vàng quanh đầu, người thì cầm quý đầu đao, người thì thủ hồng anh thương, có kẻ cầm sào trúc.

Tất cả đều hò hét vang dội.

Vân cô nương gọi Sử lão đầu - Nội ơi! Quả thật chúng đến rồi đó!

Sử lão đầu không hề biến đổi thần sắc, điềm nhiên thốt:

- Ta đã biết thế nào chúng cũng đến!

Lão bình tĩnh vô cùng. Tiểu Linh Ngư hết sức khâm phục. Tiểu Linh Ngư không sợ trời, không sợ đất, song hiện tại cũng phải rùn mình, bởi thuyền đang bị dòng nước chảy siết cuốn đi băng băng. Nếu sơ suất một chút là thuyền trông chừng rồi đắm ngay, thế mà lại gặp bọn cường đạo ác độc, gia dĩ tên nào cũng quen thủy tánh hơn loài cá.

Bọn đó chặn thuyền là cầm như quỷ vô thường chạm mặt.

Đại hán bên thuyền nọ hét to:

- Các tiểu tử trên thuyền kia, hãy nạp mạng!

Tất cả đều là tiểu tử, già, trẻ, nam, nữ đều là tiểu tử nốt.

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt, qua phút giây hãi hùng, cái tính khí của chàng bùng lên, lầy nguy làm thích thú, chàng cười hì hì, hỏi Giang Ngọc Lang:

- Bọn cường đạo này, không cướp bạc vàng, châu ngọc, mà lại cướp người!

Chúng nêu đích danh tiểu tử, hẳn là chúng ám chỉ vào người với ta, chứ chẳng lẽ chúng gọi lão chèo thuyền là một tiểu tử? Người nghĩ có kỳ quái không?

Cướp bạc, cướp vàng, không là sự lạ, cái lạ là cường đạo quyết bắt người!

Sở dĩ chàng hết sợ vì chúng đòi bắt người và chàng nhớ đến Tử Diện Sư Lý Đỉnh cách đây mấy hôm thì thầm bí mật với Giang Ngọc Lang, y lại có hẹn với hắn là sau đoạn đường Võ Hán, y lên bộ!

Kỳ trung, phải có mưu toan gì! Và, bọn cường đạo này, hẳn có liên quan đến mưu toan đó!

Cho nên, chàng không sợ nữa, chàng cười, tìm lời khiêu khích Giang

Ngọc Lang, xem hấn phản ứng ra sao.

Giang Ngọc Lang biến đổi thần sắc ngay từ lúc bọn cướp xuất hiện nhưng hấn cố giữ bình tĩnh, gượng cười, đáp:

- Kỳ quái thật! Đúng là kỳ quái!

Hai trong số các thuyền nhẹ đó đến gần.

Các đại hán trên hai thuyền đều cử cao vũ khí.

Vân cô nương cười nhẹ, thốt:

- Làm gì mà hung hăng thế? Có muốn ăn hạt sen thì bỗn cô nương cho ăn!

Nàng khẽ vung bàn tay lên. Hai đại hán đứng đầu rú lên thảm thiết, buông đao, buông thương, rơi xuống nước, lấy tay ôm mặt. Máu chảy ròng ròng, qua kẽ hở mấy ngón tay, lòn dưới lòng bàn tay.

Những đại hán kia cùng quát lớn:

- Các anh em hãy cẩn thận! Âm khí của vị cô nương đó lợi hại lắm!

Cái ý thì như vậy, song chúng dùng tiếng lóng thốt với nhau.

Vân cô nương vẫn nghe được như thường, nhưng nàng vờ như chẳng hiểu chi cả, cứ cười hì hì tiếp:

- Các người cũng muốn ăn hạt sen như hai người kia phải không? Được, muốn ăn thì bỗn cô nương cũng chẳng tiếc gì!

Bàn tay nàng lại vung lên.

Hạt sen bắn ra, như mưa bay ngang.

Nhưng lần này, hạt sen không là tươi, mà là hạt sen bằng sắt, hạt sen bằng sắt, thì có khác nào phi đạn?

Sen bắn bay tới, ba hạt, năm hạt thì đối phương còn tránh né được.

Sen bay tới như mưa, làm gì chẳng có một vài hạt chạm vào người?

Bọn đại hán hét la inh ỏi, có tên đổ máu đỏ mặt, có tên buông vũ khí vượt tay.

Nhưng, số người quả đông, một đợt mưa sen không làm sao hạ ngã tất cả.

Bọn nào thọ thương, rú lên lên thảm thiết, bọn nào chưa hề hấn gì, lại gào thét, hô hào, lớp trước tiến lên, lớp sau lướt theo, làm chấn động cả một khúc sông.

Bây giờ, Sử lão hú vọng một tiếng dài, tiếng hú vang lên lồng lộng, rền dội hai bên vách núi, tiếng hú của lão gieo tảng đờm kinh tâm nơi số đại hán.

Tiếp theo, lão vung chiếc sào dài, sào quét ngang như lưỡi phảng phạt cỏ, sào rít vi vút, nghe rất hãi hùng.

Ba đại hán đứng đầu, bị ngọn sào quét trúng, bật tung lên, bay đi xa, bay luôn đến vách núi, chạm vào đó máu bắn tung toé.

Sào dài quét trở lại, mấy đại hán nữa bị hất qua vách núi bên kia, máu lại bắn ra.

Số đại hán còn lại chùn lòng, chẳng tên nào dám lướt tới.

Cái lão già ho sù sụ, một cơn gió nhẹ thoáng qua là rung lên như một ngọn cỏ non, thế mà có thần oai khủng khiếp!

Tiểu Linh Ngư hết sức kinh ngạc, không tưởng nổi lão nhân là tay phi phàm.

Nhưng, chàng kinh ngạc sao cho bằng Giang Ngọc Lang? Mặt hán biến sắc, giờ lại càng biến hơn, mồ hôi lạnh đổ ra ướt đầu, rơi độp độp xuống áo.

Bọn đại hán không tiến tới, song chúng quy tụ thuyền lại, ngăn cản phía trước.

Lão nhân bất chấp hiểm nguy, cho thuyền xông thẳng vào đoàn thuyền nhẹ.

Bọn chúng quá sợ đâm liều, hò hét vang lên, cùng vũ lộng binh khí tấn công. Có tên nhảy ngay xuống nước chùng như định đụt thuyền... Tiểu Linh Ngư buồn khẽ:

- Nguy! Thuyền đâm là xong!

Vừa lúc đó, một đại hán vận áo vàng, chít khăn vàng, râu quăn đoanh nơi hàm hạ, từ trong vùng đá loạn nhảy vút ra, hét to lên:

- Dừng tay! Dừng nhanh!

Bọn đại hán lập tức dừng tay, lui về thuyền.

Giang Ngọc Lang trở mắt, tự hỏi tại sao người áo vàng bỗng nhiên lại ra lệnh cho bọn đại hán ngưng chiến.

Chính Tiểu Linh Ngư cũng lấy làm kỳ.

Người áo vàng ra đến bờ sông, gặp lúc một đại hán đang ngoi ngoi chực trèo lên, y đưa tay nắm gã, xách hông, dùng tay kia tát vào mặt gã tám lượt, rồi dậm chân, rồi mắng:

- Cái bọn ngu xuẩn này, thế đui cả rồi sao chứ? Các người chẳng nhận ra ai ở trên thuyền đó sao, mà lại dám động thủ?

Sử lão đầu dùng sào chỏi vào đá, con thuyền đứng lại ngay, dù nước siết như rút.

Vân cô nương cười lạnh mấy tiếng:

- Nếu không có tên đầu đảng là người xúi giục, thì làm gì bọn đó lại dám động thủ?

Người áo vàng nghiêng mình, cười vuốt:

- Tại hạ thực tình không hiểu có Sử lão tiên bối và cô nương ở trên thuyền. Chứ nếu đã biết thì dù cho cái gan của tại hạ to bằng núi,

cũng chẳng dám hành động như thế. Trên thủy đạo này, có kẻ nào chẳng phải là hậu sanh của Sử lão tiên bối?

Sử lão đầu lạnh lung:

- Các hạ khách khí quá đi thôi! Làm gì lão phu dám tiếp nhận cái vinh dự do các hạ vừa tặng? Già rồi, già là vô dụng và thủy đạo này ngày nay là giang sơn của các vị, lão phu đi ngang qua đây, giả như các vị có đòi hỏi mạng sống của lão phu, lão phu cũng phải dâng, đâu dám trái ý?

Người áo vàng đỏ mồ hôi lạnh, hấp tấp thốt:

- Vãn bối đáng tội chết! Đáng chết! Vãn bối đui mắt rồi! Không ngờ Sử lão tiên bối lại xuất hiện trên trường giang, nếu đã biết lão tiên bối còn thích hoạt động như ngày nào, thì chém đứt đầu, vãn bối cũng chẳng dám chường mặt mà kiếm cơm kiếm áo trên giong nước bạc ở đoạn đường này!

Sử lão đầu cười lạnh:

- Kiếm cơm, kiếm áo! Câu nói đó khiêm tốn quá chừng! Trên giang hồ còn ai không biết Hoàn Giang Nhất Hoa Phong doanh nghiệp rất phát tài?

Bỗng, lão lừng mắt, cao giọng hỏi:

- Nhưng trên thuyền của lão phu, bắt quá chỉ có mấy thiếu niên linh đình cơ khổ, cơm không đủ ăn, áo chẳng đủ ấm, đến không nơi, về không chỗ, tại sao các hạ chú ý đến họ? Hoặc giả các hạ thọ nhận sự uỷ thác của ai đó chẳng. Nên mới hành động như thế?

Huỳnh Hoa Phong lại xuất mồ hôi lạnh.

Giang Ngọc Lang cũng xuất mồ hôi lạnh.

Huỳnh Hoa Phong cố lấy vẻ tự nhiên, cười vuốt:

- Vạn mong tiên bối thứ lỗi cho vãn bối, bởi không biết nên mạo phạm đến hủ oai!

Y không đáp câu hỏi, y chỉ thốt lên câu đó, có khác nào y thừa nhận, song không thể nói ra cái người ủy thác sự việc cho y!

Sử lão đầu hừ một tiếng:

- Các hạ không chịu nói, như vậy là có nghĩa khí đáng ngợi, lão phu sẵn sàng bỏ qua cho.

Thốt xong, lão rút ngọn sào.

Thuyền lơi, nước cuốn nhanh, thoáng mắt qua khỏi đoạn sông đó.

Huỳnh Hoa Phong thở phào, nhìn theo bóng con thuyền, lẩm nhẩm:

- Kỳ quái! Kỳ quái! Cái lão quái vật này sao lại xuất hiện nơi đây?

Gã đại hán bị y tát tay, nhăn nhó mặt, hỏi:

- Lão quỷ đó... là ai?

Huỳnh Hoa Phong thở dài, - Người biết thế nào được? Hai mươi năm trước, chẳng những con thủy đạo này là giang sơn của lão, mà cả đến ba mươi sáu ngọn sông trên khắp lục địa Trung Nguyên, phàm những anh hùng hảo hán sống về nước của bọn chúng ta, đều kiêng sợ lão như thánh như thần. Ngày nay, gặp lão là chúng ta còn phúc đức lắm đó, chứ nếu là hai mươi năm về trước, thì có lẽ là đoạn sông này nhuộm hồng do máu của chúng ta!

Gã đó run người lên, lắp bắp thốt:

- Không lẽ lão là... Huỳnh Hoa Phong hét!

- Câm! Ta không muốn nghe người nói đến tên họ lão! Hãy nhớ là chúng ta nên cầu nguyện từ nay đừng gặp lại lão! Ta vái ân trên đừng cho ta dính dấp gì đến lão nữa.

Được như thế là vạn hạnh!

- - Thuyền đến Vu Hạp.

Sử lão đầu vừa giữ tay lái, vừa ho sù sụ.

Nhìn mớ tóc bạc phơ của lão bay theo gió, Giang Ngọc Lang buột miệng nói:

- Lão tiền bối có phải là năm xưa thình danh chấn dội khắp sông hồ ... Sử lão đầu lạnh lùng:

- Người có câm cái miệng lại được không?

Giang Ngọc Lang cúi đầu, thốt nhẹ:

- Vâng!

Tiểu Linh Ngư đột nhiên bật cười:

- Sử lão đầu! Tuy tại hạ chưa biết các hạ là ai, song cũng có thể đoán là một nhân vật hữu danh lăm lăm! Thế mà các hạ lại vì tại hạ, chèo thuyền, hộ tống suốt mấy ngày.

Chẳng những tại hạ cảm kích vô cùng, mà lại kính sợ là bỗng dưng lại được chiếu cố trên chỗ tưởng tượng, kính sợ vì tại hạ còn nhỏ tuổi, song hưởng phước quá hậu như thế này, e tổn thọ mất!

Chàng ngang nhiên gọi lão với cái danh hiệu Sử lão đầu, điều đó làm cho Giang Ngọc Lang sửng sốt.

Nhưng, Sử lão đầu không giận, trái lại lão nhìn chàng mỉm cười, đáp:

- Người đừng cảm kích ta! Người bắt tất phải cảm kích ta!

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt, cười nhẹ:

- Không cảm kích các hạ, thế tại hạ phải cảm kích ai ? Có phải là ai đó yêu cầu các hạ hộ tống tại hạ qua một đoạn đường chẳng?

Chàng dừng lại một chút, nhìn ngay vào mặt lão, tiếp:

- Các hạ đã sống đến từng tuổi đó, hẳn là phải đạo cao đức trọng,

nếu tại hạ đoán không lầm, thì chẳng khi nào các hạ lại đi nói dối với tại hạ.

Sử lão đầu gập lưng lại mà ho, ho đến ứa lệ.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Các hạ không đáp, tức nhiên là thừa nhận!

Bỗng, Sử lão đầu trảm gương mặt, trừng mắt thốt:

- Mới bao nhiêu tuổi đó, ngươi lại bén răng nhay lưỡi dẻo môi, trong tương lai, ngươi sẽ ra làm sao nữa!

Lão trừng chàng, chàng cũng trừng lại, mắt mở to hơn, giọng cao hơn:

- Trong tương lai, tại hạ sẽ ra sao, đó là việc của tại hạ, không liên quan gì đến các hạ. Các hạ đừng tưởng là cứu nạn tại hạ rồi, thì tại hạ phải sợ các hạ. Không có ai hộ tống, tại hạ cũng chẳng chết được! Hà huống, tại hạ có kêu gọi các hạ tống đâu?

Sử lão đầu lại nhìn sửng chàng, một lúc lâu, vụt cười khan.

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên.

- Thiếu niên như tại hạ, trên đời này làm gì có đến hai?

Chàng quay đầu, không nhìn lão nữa, song tâm tư lại nghĩ:

- Cái lão quỷ này, hẳn có lai lịch lắm! Một người có lai lịch lại hạ mình làm một trạo phu đưa đón ta, thì hẳn là người ủy thác lão làm việc này, phải là tay phi thường!

Người đó là ai?

Tại sao lại cứ lo liệu cho chàng, lo từ việc nhỏ đến việc lớn, lo từ chặng đường một ? Đã viện dẫn đến một cao thủ như Sử lão đầu phục dịch ta, như vậy là không có ý thỉnh cầu ta!

Chàng cứ tìm hiểu mãi, nhưng làm gì biết được người đã ủy thác Sử lão đầu lái thuyền đưa chàng?

Chàng nhìn qua Giang Ngọc Lang.

Giang Ngọc Lang vội quay mặt hướng khác, chùng như hấn chẳng dám đối diện với chàng.

Tiểu Linh Ngư vụt hỏi:

- Cái vị Tử Diện Sư của người đó có nói là qua khỏi Vân Hán rồi, y lên bộ, đúng vậy chẳng?

Giang Ngọc Lang ấp úng:

- Đại... đại khái là... như vậy!

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Y không dám ngồi thuyền qua đoạn sông Vu Hạp ? Y biết là có cường đạo tại Vu Hạp? Biết đâu y không cấu kết trước với bọn cường đạo? Bởi, sự cấu kết giữa bảo tiêu và cường đạo là điều thông thường. Người có nghĩ như ta chẳng?

Giang Ngọc Lang đỏ mồm hôi lạnh, cố gượng điếm một nụ cười:

- Điều đó thì... tiểu đệ không được rõ cho lắm!

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Bảo tiêu cấu kết với cường đạo, còn người thì cấu kết với bảo tiêu, người nhờ bảo tiêu gọi cường đạo, chặn thuyền, cướp người, chứ nếu không thì sao chúng chẳng đòi nạp tiền, mà lại đòi người? Trên thế gian này, có cái bọn cướp nào chê tiền của?

Chúng đòi bắt người để làm cái gì đó, chứ người đâu có giúp chúng ám no bằng tiền?

Chúng đem ta bán? Bán cho ai? Ai mua? Người có thấy chứ, cường đạo bắt buộc các thuyền khác quần vải vàng nơi cột buồm, riêng

thuyền này thì không, cường đạo chừa tất cả những thuyền có ký hiệu, chỉ chặn mỗi một con thuyền này thôi! Nếu chẳng có sự cấu kết dây chuyền đó, thì đúng là một sự lạ!

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng nơi xương sống của Giang Ngọc Lang. Hắn len lén lau, song lau hết đợt này, thì đợt khác rỉ ra, lưng hắn như có nhiều hột lớn.

Hắn bật cười khanh khách, hắn bắt buộc phải cười lớn, mượn tiếng cười để trấn định tâm thần.

Rồi hắn thốt:

- Đại ca đùa thích thú quá! Nhưng đùa như vậy, cũng hơi ác!

Hắn cười khanh khách, nhỏ tiếng. Tiểu Linh Ngư cười ha hả, lớn tiếng hơn, chàng đáp:

- Phải! Ta đang tìm cách đùa cho vui, ta muốn cho tất cả cùng cười, người có thấy là đáng cười chẳng?

Chàng cười luôn một lúc, chàng nằm xuống, vẫn còn cười, vừa cười vừa tiếp:

- Kỳ quái! Gió mát thế này, sao lại có người đổ mồ hôi được chứ? Thế trong mình người đó đang phát hỏa à?

Vân cô nương ngồi cách đó không xa, cứ nhìn chàng, cười khúc khích, chẳng rõ nghĩ sao, mặt nàng hơi hồng lên.

Chàng có đẹp gì đâu? Hơn nữa, mặt mang xeo chần chịt, thế tại sao ai thấy chàng cũng nhìn, nhìn đến ưa?

- - Nước xuôi, gió xuôi, thuyền như tên bắn, lướt bon bon...

Khi hoàng hôn xuống, thì thuyền đến thị trấn Nghi Xương, nơi giáp giới vùng Tam Hạp, nơi xuất nhập vùng Tứ Xuyên, phàm ai vào đất Thục, hay từ đất Thục vào Trung Nguyên, đều phải qua đó.

Thuyền lại đây nhiều quá, ngược xuôi như mắc cửi, trụ buồm dựng

lên cao thấy bất đồng, xa xa nhìn như một rừng chồi trụ lá.

Một bên sông phồn thịnh nhất.

Thuyền của Sử lão đầu đến đây, cảm như đã ly khai đất Thục vào đất Ngạc, thuộc Trung Nguyên.

Vào địa phận Ngạc Châu rồi, Giang Ngọc Lang sáng mặt lên, niềm vui hiện rõ nơi gương mặt hấn.

Hấn muốn nói gì đó, song còn đắn đo, cân nhắc lời nói, nói sao cho hợp với người, với việc, nên chưa mở miệng.

Bỗng, Tiểu Linh Ngư cười hi hí, nhìn hấn, rồi vụt đứng lên, thốt:

- Chúng ta lên bờ thôi! Ngồi thuyền mãi, chán quá đến đau đầu!

Giang Ngọc Lang nghe hoa lòng nở rộ.

Vân Cô kêu lên thật nhanh:

- Người... người muốn đi?

Mắt nàng luôn luôn cười, cười từ lúc Tiểu Linh Ngư xuống thuyền, chính vẻ cười nơi ánh mắt mới nói lên tâm trạng thực sự của con người, chứ nụ cười nở vành môi thì chín phần mười đều giả dối.

Suốt bao nhiêu ngày đêm bênh bồng trên sóng nước, mắt nàng tươi quá, nhưng bây giờ, nghe Tiểu Linh Ngư quyết định lên bờ, vẻ cười trong ánh mắt tắt ngay, nàng để lộ niềm u oán, mà chừng như nàng cũng có phần hận phần nào.

Cũng có lẽ nàng đang nghĩ:

- Tiểu Linh Ngư ! Tiểu Linh Ngư ! Người chẳng biết cái ý của ta như thế nào cả!

Người không chịu nhìn sâu vào tâm tư ta! Người không biết phải, biết quấy là gì!

Tiểu Linh Ngư không lưu ý đến nàng, chỉ cao giọng tiếp:

- Sử lão đầu! Tại hạ xin đa tạ! Bây giờ thì các hạ cho thuyền cặp bến đi, tại hạ lên bờ. Dù rằng các hạ ỷ công, ỷ giá, còn những ngôn từ, cử động lấp lúp song chẳng vì thế mà tại hạ không ghi ơn. Tại hạ sẽ chẳng bao giờ quên được tao ngộ giữa chúng ta!

Sử lão đầu trầm giọng:

- Người đã suy nghĩ kỹ chưa? Người thật sự muốn rời thuyền?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Có những kẻ thấy nguy là chạy, mà cũng có những người lại thích gặp nguy, nguy không đến thì đi tìm nó, ngày nào trôi qua trong bình thản, ngày đó cảm như đã chết nửa phần!

Sử lão đầu gương tròn mắt nhìn chàng một lúc, vụt cười vang:

- Tốt! Người cứ đi! Giả như người không thể chết như người đã tự hào, thì khi nào cao hứng cứ đến... Tiểu Linh Ngư khoát tay:

- Đừng cho tại hạ biết cư quán các hạ! Đừng cho tại hạ biết tên họ các hạ! Bởi, tại hạ chẳng hề nghĩ là sẽ đến tìm các hạ! Bởi, chẳng bao giờ tại hạ dùng tên của các hạ mà hống hách, mà dọa nạt người!

Vân Cô cắn mạnh vào môi, chen vào.

- Trên thế gian này, nếu có một kẻ tối vô tình, tối vô nghĩa, thì kẻ đó chính là người!

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Thật vậy sao? Nếu đúng, thì hẳn là một vinh hạnh lớn lao cho tại hạ đó, cô nương ơi!

Vân Cô hét lớn:

- Người...người... Nàng dậm chân xuống sàn thuyền bình bình, rồi chui nhanh vào khoang.

Thuyền chưa sát bến, Giang Ngọc Lang nôn nao, nhìn tả, nhìn hữu.

Sử lão đầu lẩm nhẩm:

- Muốn gặp nguy hiểm gấp, thì lên bờ gấp, lão phu bảo đảm là người không thất vọng đâu!

Bến thuyền là nơi tụ hội của kẻ đi, người đến, kẻ tiễn người đi, kẻ rước người đến, mà cũng là nơi bọn nhàn rỗi thích lại qua, nhìn khách lữ hành một chút, hoặc tìm khuây, hoặc rửa mặt, bởi chẳng có nơi nào nhiều đổi thay sắc thái bằng một bến đò, bộ cũng như thủy.

Có đông người, dĩ nhiên phải có đủ hạng người, giàu khó, sang hèn, già trẻ, nam nữ, và tự nhiên là y phục phải nhiều màu sắc.

Có đủ hạng, đủ lớp, y phục đủ màu, chuyển động không ngừng, tạo nên cảnh nhộn nhịp phi thường.

Và cũng huyền ảo phi thường với tiếng gọi to, lời dặn dò nhỏ, nơi đây sục sùi khóc, nơi kia tí toét cười.

Từ khi vật chất chen vào cuộc sống, loại dần tình túy của tâm hồn, thì ở mỗi bến đò nào cũng có ít nhiều gái ăn sương, mà nơi nào có gái ăn sương là du đảng tràn ngập cũng như rải rác khắp con đường quanh đó, những sòng bạc đón tiếp công khai những kẻ lao đầu vào tìm cách tự sát vì không sát hại được một ai để một sớm một chiều trở thành cự phú.

Từng khoảng, từng khoảng, có một hiệu ăn, mùi mỡ dầu, mùi rượu, mùi thuốc bốc ra, nhiễm độc không gian.

Giữa cảnh huyền ảo, nhộn nhịp, hôi nồng đó, Tiểu Linh Ngư chen lối, không nhìn cũng phải nhìn, không nghe cũng phải nghe, không nghĩ cũng phải nghĩ.

Vốn tính hiếu động, lại hiếu kỳ, gặp cảnh nào này, tự nhiên Tiểu Linh Ngư thích chí vô cùng.

Giang Ngọc Lang thì luôn luôn xoay chiếc cổ, đảo đầu nhìn tả, nhìn

hữu rồi nhóng nhóng cao, nhìn xa, có lúc chú ý đến một vài người gần.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Tìm người phải không ? Tìm ai?

Giang Ngọc Lang chối:

- Đâu có! Tiểu đệ có quen ai tại đây mà tìm?

Bỗng có tiếng gọi từ đám đông vọng tới:

- Giang huynh! Giang Ngọc Lang huynh!

Giang Ngọc Lang tươi ngay gương mặt, lớn tiếng đáp:

- Ở đây! Ở đây!

Hắn vệt những người trước mặt, hấn lách mình tới. bắt kẻ Tiểu Linh Ngư dính liền bên cạnh.

Tiểu Linh Ngư bắt buộc phải bám bên hắn.

Tại bến sông, có một quán trà khá sang trọng, trước quán có ba chiếc xe vừa lớn vừa hoa lệ. Cảnh những chiếc xe, có mấy con ngựa loại tốt, lại đóng yên rất huy hoàng.

Cạnh xe và ngựa, có mấy thiếu niên, ăn mặc cực kỳ loè lẹt, đang vẫy tay về phía Giang Ngọc Lang.

Song phương gặp nhau rồi, cùng cười đến đỏ lẹ. Thiếu niên nào cũng có đao kiếm bên hông, qua những cử động của họ, kiếm rung rinh, chạm vô, bật kêu leng keng.

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng nhìn thoáng qua chúng, lạnh lùng nhếch một nụ cười.

Chàng không lưu ý đến họ mà họ có lưu ý đến chàng đâu, dù chàng đi bên cạnh Giang Ngọc Lang ?

Khi song phương dứt tiếng cười, chính chàng lại phát cười lên, to giọng như chúng, rồi chàng hỏi Giang Ngọc Lang, cũng giọng như lúc cười:

- Kỳ quái thật! Bằng hữu của người làm sao biết người đến đây, mà lại ra đón tiếp người?

Giang Ngọc Lang bắt đầu đổi thái độ.

Hắn bửu môi, lạnh lùng buông gọn:

- Chẳng can chi đến người, hỏi vô ích!

Hắn đổi luôn lối xưng hô, hiện tại thì hắn tự đặt mình vào địa vị một chủ nhân, và hắn dùng cung cách chủ nhân, sẵn sàng quất tháo cái tên nô dịch, theo hầu bên cạnh hắn.

Một gã vận chiếc áo màu xanh, mặt trắng xanh, nhìn Tiểu Linh Ngư, đôi mày cau lại, giả như nhìn một con chó, ánh mắt của gã còn có cảm tình hơn, gã để lộ vẻ kinh bỉ ra mặt, hỏi:

- Giang huynh? Hắn là ai?

Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Hắn ấy à? Hắn là đệ nhất phong lưu tài tử, hắn là đệ nhất thông minh nhân, phàm nữ nhân nào trông thấy hắn là chết mê, chết mệt! Huynh đài có nhận thấy như vậy chăng?

Tất cả các thiếu niên cùng phá lên cười, tưởng chừng bình sanh chúng chưa hề nghe một giai thoại cực kỳ lý thú như thế.

Tiểu Linh Ngư không hề biến đổi thần sắc.

Chàng quét ánh mắt quanh chúng một vòng, cười hì hì thốt:

- Ta nghĩ, người nên giới thiệu bằng hữu của người cho ta biết là vừa!

Giang Ngọc Lang gật gù:

- Phải đó! Người nên biết qua mỗi người!

Hắn chỉ gã áo xanh mặt trắng xanh, tiếp:

- Vị này là công tử của Tổng Trấn tướng quân Kinh Châu, họ Bạch, tên Lăng Tiêu, một vị thiếu hiệp mà hầu hết những người trong võ lâm đều biết tiếng, và tôn xưng là Lục Bào Linh Kiếm Khách. Bạch thiếu hiệp có cái kiếm pháp Hồi Phong gồm ba mươi sáu chiêu, đánh ra là quỷ khóc thần sầu.

Tiểu Linh Ngư tán:

- Võ công hay là lẽ đương nhiên, bởi dáng người đẹp quá, phàm người đẹp thì cái gì cũng phải hay!

Bạch Lăng Tiêu bật cười khoái trá. Gã thích thật sự, gã không tưởng là Tiểu Linh Ngư mĩa gã.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Chẳng hay Bạch công tử có thể xóa bỏ lượt phần trát nơi mặt kia, cho tại hạ chiêm ngưỡng vẻ đẹp thật sự của công tử?

Gã trát phần! Trên thế gian này, có loại anh hùng nào tô son trát phần?

Đang cười bằng thích đó, Bạch Lăng Tiêu ngưng ngay. Tuy có lượt phần che bên ngoài, gương mặt của gã cũng xanh dờn.

Bây giờ, đến lượt Tiểu Linh Ngư cười ha hả.

Chàng vừa cười vừa đưa tay chỉ một gã vừa cao vừa lớn, thân vóc của gã mừng tượng một chiếc tháp cát làm đôi, mặt gã đen, gã lại vận chiếc áo màu hồng, rất mỏng.

Chàng hỏi:

- Vị này, quý tánh, tôn danh, cao hiệu là chi?

Giang Ngọc Lang đáp:

- Vị nhân huynh đó, là Lý Minh Sanh, trưởng công tử của Tổng tiêu đầu Kim Sư Tiêu Cục, một tiêu cục quan trọng bậc nhất trong toàn hạt Giang Nam. Trên giang hồ, bằng hữu tặng ngoại hiệu là Hồng Sam Kim Đao, với thanh Tử Kim Đao trong tay, Lý Minh Sanh huynh có thể đánh bại vạn người cùng một lúc!

Tiểu Linh Ngư vỗ tay bốp bốp:

- Đúng là một vị tiểu anh hùng, tướng mạo đường đường, oai phong lẫm lẫm!

Lý Minh Sanh muốn cười lắm, bởi gã nghe trong người có một luồng hơi thổi phồng lên, nếu gã không cho thoát bớt vài khí kiêu hãnh, hẳn là thân thể gã phải nổ.

Gã chưa kịp cười, Tiểu Linh Ngư lại tiếp:

- Cũng may mà người nhanh miệng giới thiệu sớm, chứ nếu cứ giữ bí mật lai lịch của Lý công tử, thì ta phải làm tướng Lý công tử là một tay mỗ lợn mất rồi!

Thân vóc to, hãn đôi mắt cũng to, Lý Minh Sanh trợn lên, đôi mắt suýt lọt ra ngoài tròng.

Gã thứ ba, đội mão châu, vận áo hoa, mào thanh, mắt đẹp, nhưng gương mặt cũng có trát phấn như Bạch Lăng Tiêu, mà lại có phần dày hơn, lúc nói thì hơi run thắp cổ mừng tượng một thiếu nữ rụt rè, e thẹn.

Cái tật của gã là thế, gã bật cười khanh khách, chẳng cần Giang Ngọc Lang giới thiệu, tự xưng danh:

- Ta là Hoa Tích Hương. Con của Ngọc Diện Thần Phán, trên giang hồ, phàm có kẻ nào không nghe nói đến danh hiệu của gia gia ta thì kẻ đó phải điếc cả hai tai.

Giang Ngọc Lang cười vang:

- Còn ai không biết Ngọc Diện Thần Phán Tổng đại hiệp chứ? Võ công cao, cơ trí sâu, đúng là một nhân tài trong võ lâm ngày nay! Tích Hương huynh lấy họ mẹ, mà Hoa bá mẫu ngày trước cũng là một nữ hiệp vang danh một thời!

Hoa Tích Hương uốn lưng vặn hông một chút, tỏ cái vẻ khinh ngạo quá lộ liễu:

- Ta chẳng cần phải khiêm nhượng cho gia mẫu làm gì. Bởi sự thực thì gia mẫu là một nhân vật phi phàm, bất cứ khách giang hồ nào cũng không phủ nhận được điều đó!

Gã đẹp trai, cha có danh, mẹ cũng có danh, thì còn ai dám nói lời gì nghịch ý gã?

Vả lại, nghịch ý gã thì phỏng thu hoạch được lợi ích gì? Vuốt ve gã, may ra còn được gã ban bố cho chút ân huệ, chứ chống đối gã thì chỉ chuốc thù chuốc oán, có ai dại gì tìm thù oán, từ bỏ ân huệ?

Do đó, gã cứ nói, nói với vẻ dương dương tự đắc.

Tiểu Linh Ngư nhìn gã một lúc lâu, bỗng lắc đầu, tắt lưỡi:

- Đáng tiếc! Đáng tiếc!

Hoa Tích Hương dừng đôi mày, cười hắc hắc, hỏi:

- Cái gì đáng tiếc?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Hoa công tử không theo cái nghiệp cầm ca, thì thật là phường xướng hát thiếu hẳn nhân tài!

Hoa Tích Hương sững sờ, nụ cười ngưng đọng ở vành môi.

Gã thứ tự, vừa cao, vừa ốm, gã đứng đó, chẳng khác nào một thân trúc được dựng lên, gã tên là Hà Quán Quân, tay khinh công đệ nhất vùng Giang Nam.

Gã cuối cùng, trái lại, mặt lùn, luôn luôn cười, khi hì hì, khi hả hả, đôi mắt sáng lạ lùng, xem ra gã là tay có võ công cao cường hơn cả trong nội bộ năm người.

Tiểu Linh Ngư đặt biệt lưu ý đến gã.

Lúc giới thiệu gã cho Tiểu Linh Ngư, Giang Ngọc Lang lấy thái độ hết sức trịnh trọng.

Hắn thốt:

- Vị nhân huynh này, là Mai Thu Hồ, đệ tử thân ái của đương kim chủ môn phái Không Động. Nhất phàm đại sư Quan Sơn Môn, với lai lịch đó, Mai huynh, không cần khoe khoang, người ta cũng biết võ công cao đến mức độ nào!

Mai Thu Hồ cười ha hả:

- Quá khen! Không dám nhận đâu!

Tiểu Linh Ngư muốn nói chi đó, song nhìn ánh mắt gã. Chàng chẳng thấy có ác ý, như ánh mắt những gã kia nên thôi, rồi chàng vòng tay, buông tạm:

- Ngưỡng mộ từ lâu! Giờ đây mới được hân hạnh!

Chàng ước lượng tài nghệ của đối phương, chúng là những ký sinh trùng, càng nhìn chúng, chàng gớm tởm.

Tuy vậy, chúng cũng biết võ công, giả như ba người hiệp sức, thì chàng không làm sao thắng nổi.

Bao nhiêu người đó, nhìn Tiểu Linh Ngư trừng trừng, lửa bập bùng trong ánh mắt của họ.

Bỗng, một giọng nói êm dịu vang lên đâu đó, vọng đến tai mọi người:

- Hay cho cái tên Giang Ngọc Lang vô lương tâm kia! Đã biết có ta ở đây mà lại không bước đến!

Câu nói vừa dứt, âm vang từ trong một cỗ xe, một nàng bước ra, tuổi chưa tròn trăng, song trang phục cực kỳ quái dị, đôi mắt lác liên, miệng cười tí toét.

Dáng thì nhỏ như một cô bé con, song ngôn từ, cử động, thần thái, chẳng khác gì một phu nhân dâm đảng, già dặn có thừa.

Thực ra, nàng cũng có vẻ ưa nhìn, có điều Tiểu Linh Ngư vốn không thích tiếp xúc với nữ nhân, nên thấy gái lẳng lơ, chàng càng xoắn mắt.

Trái lại, Giang Ngọc Lang sung sướng đến híp mắt, hấn cười vang dội:

- A! Tôn tiểu muội! Trách oan tại hạ quá chừng! Nếu biết là tiểu muội có mặt thì tại hạ đã chạy đến rồi, chạy rất gấp, dù Lý huynh có níu kéo lại chưa chắc đã níu kéo nổi!

Như đang diễn một trò kịch, nàng Tôn tiểu muội dang hai tay rộng ra chạy tới, tay quàng quanh mình Giang Ngọc Lang, đầu dựa vào ngực hắn, nũng nịu.

- Đi đầu mà đi biệt thế, quý con ? Báo hại ta nhớ suýt chết được đấy!

Bạch Lang Tiêu vỗ tay, tán:

- Quả thật Ngọc Lang của chúng ta là tay phong lưu tài tử... Tôn tiểu muội ngẩng mặt lên, phân trần:

- Thấy không ? Ôm nhiều lắm đó nhé! Nhớ mà ôm đấy!

Nàng chớp chớp mắt như chực khóc, nhưng nheo nheo mắt mãi mà chẳng có một giọt lệ nào trào mi.

Giang Ngọc Lang đưa tay xoa má nàng, cười hì hì, thốt:

- Tại hạ về đây, tiểu muội còn ôm hơn nữa!

Tôn tiểu muội hứ một tiếng:

- Đừng ham ! Không ai thềm gần đâu!

Cả bọn cùng bật cười vang, riêng Tiểu Linh Ngư lại thờ dài, giả như chàng đã dùng bữa ăn chiều rồi, thì chắc chắn là chàng phải cho ra những gì đã nốc ứ bụng.

Tôn tiểu muội trừng mắt nhìn chàng, dịch thân mình qua một bên, xa Tiểu Linh Ngư một chút, đoạn bấu môi, rồi hét:

- Thúi quá! Tởm quá! Bước đi nơi khác đi, ta sắp lộn ruột đây!

Tiểu Linh Ngư lại thờ dài:

- Nếu ta bước đi nơi khác được. thì đúng là trời phạt chiếu cố đến ta ghê lắm đó!

- - Ngồi trên xe, bên cạnh cửa sổ, Tiểu Linh Ngư thò đầu ra ngoài, Tôn tiểu muội ở gần chàng quá chừng, bởi nàng ngồi ngay nơi lòng Giang Ngọc Lang.

Chàng không nghĩ được cái mùi bốc tự người nàng, một thứ mùi mà chàng gớm hơn hơi sinh của một xác thú vật.

Cùng xe với chàng, có Bạch Tiêu và Hoa Tích Hương.

Chàng tự hỏi, Giang Ngọc Lang thông minh như vậy, gian hoạt thâm trầm như vậy, sao lại có thể hiệp đoàn với bọn ấy được ! Thì ra, hấn thô tục đến thế sao?

Chàng không tìm được giải lý, bực tức, quay đầu nhìn hấn, đã hiểu hấn từ lâu lắm rồi mà giờ đây chàng còn muốn quan sát hấn một lượt nữa cho thật kỹ, xem có bỏ sót một đặc điểm nào nơi hấn chẳng.

Chàng nhận ra, gương mặt hấn lúc đó thì ngơ ngác trông như một tên ngáo, một kẻ ngốc, nhưng đôi mắt thì long lanh, chốc chốc một vài tia sáng rực rỡ chiếu lên, lạnh lùng, sắc bén.

Chàng thềm kêu ọ một tiếng.

Thì ra, hấn giả vờ. Phải, có thể chứ, có lẽ nào hấn quá hà tiện như

bọn kia là cái lũ trời sanh ra để mà vét hết những vò rượu trên đời, ngoạm hết những thịt, những cá, cho sạch rừng, ráo biển ? Ăn no, uống kỹ xong, lại đi tìm nhặt những đóa hoa tàn úa mà làm kỷ vật, cao hứng thì nghênh ngang vào tận thôn xóm yên lành, phá hoại gái trinh?

Hắn có giả vờ như vậy, mới câu kéo được cái bọn không biết trời cao đất dày kia, hắn mới xem chúng là bằng hữu được!

Hiểu được cái điều muốn hiểu rồi. Tiểu Linh Ngự điếm một nụ cười, thò đầu trở lại bên ngoài cửa sổ xe.

Cái gã Hồng Sam Kim Đào Lý Minh Sanh kia đang dương dương tự đắc vút ngọn roi ngựa tróc tróc, một vị anh hùng đánh đuổi xâm lăng, giải phóng dân tộc, từ biên cương trở về, cũng chẳng có cái vẻ cao ngạo như gã!

Khách bộ hành trông thấy đoàn xe ngựa đó, đã từ xa xa, tạt vào lề, có người cẩn thận hơn, nhảy luôn xuống đồng ruộng, họ cố tránh, càng tránh xa càng có lợi.

Nhất là những cô gái, cả đến những thiếu phụ đôi ba con, lại càng tránh xa hơn, vừa tránh vừa quay lưng, dẫu mặt, chỉ sợ lọt vào mắt xanh của lũ ôn thần ác quỷ kia mà khổ.

Ngồi trong xe, Tôn tiểu muội cứ cười, cười mãi, lúc khanh khách, lúc khúc khích, lúc hì hì.

Thỉnh thoảng, nàng tặc lưỡi, rồi buông gọn:

- Hôm nay ta vui quá chừng, rất tiếc...

Nàng thốt lên câu đó nhiều lượt. Nhưng, chẳng lượt nào nàng nối tiếp cho tròn câu.

Hoa Tích Hương mỉm cười, hỏi:

- Rất tiếc là có thừa một người, phải không?

Tôn tiểu muội chớp mắt:

- Phải ! Một thứ thừa, chướng mắt không tưởng nổi. Người cũng thấy rõ chứ?

Hoa Tích Hương gật đầu:

- Ta có đui đâu mà chẳng thấy? Ta tưởng, ai ở trong xe này, cũng thấy như ta, trừ cái thứ thừa đó, thứ đó nếu biết mình là thừa, thì hẳn là tự mình loại bỏ mình, cho đỡ bấn mắt kẻ khác!

Họ cùng phá lên cười, họ muốn cười sao cho mui xe bay luôn, kéo theo cái thứ thừa đó, cho họ khỏi xoắn mắt.

Như để tiếp sức họ, Tiểu Linh Ngư bật cười vang, đúng hơn là chàng rống, chàng hét.

Chàng mượn tiếng cười của mình, ngăn chặn tiếng cười của bọn kia lọt vào tai.

Chàng bật cười lên, chúng ngưng bật cười.

Tôn tiểu muội lại trừng mắt nhìn chàng, lại bĩu môi, buông băng quơ:

- Thật là hết sức kỳ quái, chẳng hiểu tại sao cái thứ thừa đó chưa chịu rời cổ xe, mà cứ bám sát Giang công tử mãi, như một ký sanh trùng! Nếu ta là thứ thừa đó, hẳn ta chặt đứt cổ tay ta, để mà đi ngay, đi thực xa!

- Cái thứ thừa đó chẳng có đặc điểm gì cả, ngoài lớp da mặt dày, thật dày, nhờ cái bản mặt dày đó, cái được gọi là thừa mới có thể ngồi suốt ba năm trong chuồng lợn mà không ngại tiếng lợn kêu, không ngại mùi phân lợn thúi. Thì tội gì lại phải chặt đứt cổ tay!

Mỗi người có đôi mắt, mỗi người giương tròn đôi mắt nhìn chàng, lửa hận bốc phừng phừng.

Nhưng Tiểu Linh Ngư thản nhiên như thường.

Chàng biết rõ, hiện tại, dù chúng phẫn uất đến đâu cũng chẳng dám làm gì, Giang Ngọc Lang ở cạnh chàng thì khi nào chúng dám chạm

đến chàng?

Trước khi chúng làm khổ chàng, thì chàng làm khổ Giang Ngọc Lang. Chúng hại chàng là hại Giang Ngọc Lang.

Giang Ngọc Lang là cái bửu bối bảo vệ an toàn cho chàng!

Còn Giang Ngọc Lang thì hiểu chàng như bàn tay, hấn có đại gì phụ họa với bọn kia mà chốc khổ ? Bất quá, hấn ở ờ một câu, đủ lấy lòng bọn đó, mà cũng chẳng chạm Tiểu Linh Ngư cho lắm.

Hấn còn yêu đời lắm kia mà có bao giờ hấn dám mạo hiểm để mất mạng với chàng?

Chàng lại cười hì hì, tiếp:

- Các người cầm ngọn roi, chực đánh con lang, con sói, các người sợ lang, sợ sói, mà lang sói cũng sợ ngọn roi của các người. Chúng ta chẳng ai dám làm chi ai, thì tội gì mà các người nổi nóng? Không sợ sức nóng đốt cháy tim gan sao? Không sợ khí phẫn uất làm vỡ bụng sao?

Bọn Tôn tiểu muội tức đến xanh mặt.

Chúng định trêu tức chàng, ngờ đâu chính chúng tức!

- - Bồn nước tắm lớn quá, chiều cao thì khỏi đầu một người thường, chiều dài thì một người có thể lồi được , nước lại pha ấm, ai trảm mình trong đó, hấn phải khoan khoái lắm nhất là qua nhiều ngày không tắm rửa một lần nào!

Giang Ngọc Lang nằm ngửa mình trên mặt nước, còn Tiểu Linh Ngư ?

Chàng đứng bên ngoài bồn, cạnh đó, một tay gát lên miệng bồn, tay kia buông thõng.

Hai con người, là hai thái cực rồi, cảnh hiện tại của họ cũng là hai thái cực nốt!

Cùng không tắm như nhau qua nhiều ngày, bây giờ một trăm mình trong nước ấm, một đứng bên ngoài, nhìn cái khoan khoái của kẻ kia hiện thành hình trong bồn nước.

Để tăng phần khó chịu cho chàng, mà cũng để canh chừng chàng, sợ chàng cao hứng nhảy luôn vào bồn nước, vị công tử Bạch Lăng Tiêu, ngoại hiệu là Lục Bảo Mỹ Kiếm Khách ngồi trên chiếc ghế, đối diện với chàng.

Gã xoa xoa bàn tay quanh chiếc hàm hạ lún phúng những sợi râu non, vừa cười vừa hỏi:

- Giang huynh nghĩ sao về cái bồn tắm của tiểu đệ.

Giang Ngọc Lang thờ phào, đáp:

- Tuyệt! Tuyệt!

Bạch Lăng Tiêu tiếp:

- Nó có lai lịch hách lăm đấy nhé!

Giang Ngọc Lang buông gọn:

- A!

Bạch Lăng Tiêu tiếp luôn:

- Một thuộc tướng của gia phụ mang từ Đông doanh tam đảo về đó! Nó tên là Phong Lữ, nghe nói người trên Tam Đảo không thích ăn, không thích mặc, mà chỉ thích tắm, mọi sinh hoạt đều đặt trọng tâm nơi vấn đề tắm, mỗi lần tắm phải phí ít nhất cũng nửa khắc thời gian!

Giang Ngọc Lang cười khanh khách:

- Thì tiểu đệ phải tắm trọn một khắc, có thể mới hơn họ, có thể mới sượng!

Tuy nhiên, hấn đứng lên, không cần trăm mình lâu hơn nữa.

Hai thiếu nữ áo ngắn bước tới, dùng khăn lông lau quanh mình hần, rồi dìu hần bước ra khỏi bồn.

Hần cười tí, muốn nhắm mắt để tỏ ra thẹn thùng, lại muốn mở to để nhìn gái đẹp.

Bạch Lăng Tiêu cười lớn:

- Cứ tự nhiên đi, Giang huynh! Tập tục của người Đông Doanh Tam đảo mà, mang bồn về thì cũng mang luôn tập tục cho trọn bộ chứ!

Giang Ngọc Lang thốt:

- Tắm xong, tiểu đệ cảm thấy nhẹ người độ mười cân!

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Còn ta, ta cảm thấy nặng thêm mười cân!

Giang Ngọc Lang lạnh lùng:

- Xin lỗi vậy, chủ nhân ở đây không tiếp đãi người, người có muốn tắm cho nhẹ mình, thì cứ đi nơi khác mà tắm, chứ ta thì dù có cảm tình với người, cũng chẳng dám mời người nhảy vào bồn!

Tiểu Linh Ngư gật gù.

- Đúng! Ta muốn tắm, phải đi nơi khác, song muốn đi thì phải chặt tay, phải vậy chăng?

Giang Ngọc Lang bĩu môi:

- Thông minh!

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ.

- Tuy không tắm rửa, ta vẫn thấy mình sạch sẽ hơn cái bọn ti bỉ đê tiện kia nhiều.

Bạch Lăng Tiêu nổi giận:

- Người ám chỉ ai?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Không lẽ người thuộc cái bọn ti bỉ đê tiện đó?

Bạch Lăng Tiêu càng sôi giận hơn:

- Câm đi!

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Nếu người không thuộc cái bọn đó, thì ta nói ai, mặc ta, tại sao lại nổi giận?

Từ bên ngoài cửa Tôn tiểu muội thốt oang oang:

- Nằm chết rí trong bồn nước sao Giang Ngọc Lang ? Ra đây chứ, ta đợi người để đi ăn đây, hôm nay Hoa Tích Hương đãi tiệc tẩy trần đãi người tại Ngọc Lâu Đông đấy!

Đừng để thức ăn nguội lạnh mất ngon!

Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Ngọc Lâu Đông! Có phải là một chi nhánh của Ngọc Lâu Đông tại Trường Sa chẳng?

Tôn tiểu muội cao giọng:

- Tất nhiên rồi!

Giang Ngọc Lang vỗ tay.

- Nghe nói đến Ngọc Lâu Đông, là ta nhớ ngay đến cái món gà nấu mật! Nước dãi trào ứ miệng ngay!

- - Cái món gà nấu mật phơi bày trước mắt, giữa chiếc bàn lớn, trông hấp dẫn vô cùng.

Tiểu Linh Ngư dĩ nhiên cũng phải có mặt bên cạnh bàn, bởi sự tình bất khả kháng.

Chàng vừa đưa đũa, đũa chưa tới đĩa gà nấu mật, Bạch Lăng Tiêu lấy đũa gạt qua một bên.

Hoa Tích Hương bật cười khanh khách.

- Ta có quen biết chi với người đâu ? Thì cái tiệc tẩy trần này, đương nhiên là không có phần dành cho người. Phải vậy không chứ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Phải! Rất phải! Nếu ta muốn ăn cứ chặt đứt cổ tay rồi đi tìm nơi khác mà ăn!

Bạch Lăng Tiêu cười vang:

- Người càng lúc càng thông minh thêm! Đáng khen lắm.

Tiểu Linh Ngư có đói, có khát, cũng đành ăn bằng mắt, uống bằng mắt, hoặc nhìn chúng ăn, uống.

Chúng ăn uống dữ tợn quá chừng, uống như trâu, ăn như cọp, chàng nhìn chúng miệng thì cười song dạ dày rất nhói không tưởng nổi!

Hoa Tích Hương cao giọng:

- Nếu tiểu đệ là hân, thì chắc chắn là tiểu đệ chui xuống đất, hoặc núp dưới gầm giường... giả như có đói quá, thì thụt xuống chân bàn, dù sao thì cạnh chân bàn cũng có một vài đoạn xương, mà nơi xương hân có một vài mảnh thịt còn bám, nhặt lấy mà gặm, kể cũng đỡ hơn là ngồi nhìn người ta ăn để phải chảy nước bọt!

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Nếu trời sanh ra nam chẳng ra nam mà nữ chẳng ra nữ, thì hân là ta nhảy vào chảo nước sôi trụng mình mà chết, chứ sống làm chi, đi đến đâu lại làm bản mắt thiên hạ đến đó!

Hoa Tích Hương đập tay xuống banø, mặt bàn chuyển động, chén đĩa suýt ngã, đổ:

- Người mắng ai?

Tiểu Linh Ngư lại cười hì hì!

- Chẳng lẽ người là kẻ nam chẳng ra nam, nữ không ra nữ ? Chú nếu không thì...

Vừa lúc đó có tiếng động nơi thang lầu.

Mấy người xuất hiện ở đầu thang.

Họ vào trạc bốn mươi trở lên, năm mươi trở xuống, họ ăn mặc rất chỉnh tề, nhìn thoáng qua cũng hiểu ngay họ có địa vị lắm.

Hoa Tích Hương và đồng bạn trông thấy họ, cùng đứng lên một loạt, cùng cúi đầu một loạt, rồi cùng cung kính gọi:

- Sư phó! Gia gia!...

Thì ra đám người này, không là sư phó thì cũng là gia gia của chúng!

Tiểu Linh Ngư cau mày, trầm nghĩ:

- Tại sao các bậc trưởng thượng của chúng cũng đến đây? Họ có vì ta mà đến chẳng? Nếu đúng vậy thì quả là vận ta đến hồi đen rồi!

Những người đó không hề liếc mắt sang chúng, họ bước thẳng đến trước mặt Tiểu Linh Ngư vòng tay, hỏi:

- Có phải là Giang Linh Ngư thiếu hiệp chẳng?

Họ cười tươi vô cùng.

Tiểu Linh Ngư lấy làm lạ nhưng làm tĩnh, chớp chớp mắt, đáp:

- Chính tại hạ!

Người đứng đầu, có gương mặt trắng râu thưa, vẩy tay:

- Chủ quán đầu, cho dọn gấp một tiệc rượu thịnh soạn, để ta mời Giang thiếu hiệp!

Bọn Bạch Lăng Tiêu sửng sờ.

- - Bây giờ, Tiểu Linh Ngư mới hiểu đại hán trung niên mặt trắng râu thưa là Ngọc Diện Thần Phán, phụ thân của Hoa Tích Hương.

Còn mấy người kia, là Quỷ Ảnh Tử Hà Vô Song, Kim Sư Lý Địch.

Họ là những cao thủ tại thành, họ cũng có mặt tất cả tại đây!

Và bây giờ chàng mới được ăn thực sự, chàng ném được cái món ăn hữu danh gà nấu mật.

Chàng cười nhẹ, thốt:

- Con thì xem ta như chó, cha và thầy thì xem ta như khách quý! Kỳ quái thật!

Các vị có lời chi để nói chẳng, xin nói cho ta nghe!

Ngọc Diện Thần Phán mỉm cười:

- Bọn chó con vô lễ, Giang thiếu hiệp chấp làm chi?

Tiểu Linh Ngư nhìn qua Giang Ngọc Lang đứng cạnh chàng, điếm một nụ cười, đáp:

- Tại hạ chấp gì bọn họ? Bất quá, các vị... Quỷ Ảnh Tử, người có thân vóc vừa ốm vừa cao, tiếp nói:

- Bọn tại hạ tuân lời phân phó của một vị tiên bối võ lâm, vị ấy bảo rằng, khi nào Giang thiếu hiệp đến đất này, thì bọn tại hạ phải hết lòng đón tiếp cho trọn tình địa chủ, vị tiên bối có đức cao, vọng trọng...

Tiểu Linh Ngư hỏi!

- Lão ấy là ai?

Ngọc diện Thần Phán chớp mắt:

- Không lẽ Giang thiếu hiệp không biết?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Tại hạ chỉ biết là lão ta có một chiếc mũi, hai con mắt!

Ngọc diện Thần Phán suy nghĩ một chút:

- Vị tiền bối đó, bảo bọn tại hạ tuyệt đối giữ bí mật, xin Giang thiếu hiệp thông cảm cho.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Các hạ yên trí, bình sanh tại hạ không thích đáp ơn đáp nghĩa ai cả, còn như cái việc báo thù, cũng có thể khi hứng dâng cao thì tại hạ làm được, song việc báo thù đòi hỏi nhiều phiền phức quá chừng, thành ra tại hạ cũng bỏ luôn!

Ngọc diện Thần Phán vỗ tay:

- Nếu trên giang hồ, tất cả mọi người đều quan niệm như Giang thiếu hiệp, thì từ nghìn xưa, võ lâm là thế giới thanh bình, khách giang hồ hưởng phúc vô biên...

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Bây giờ các vị có thể cho tại hạ biết vị đó là ai chứ?

Ngọc diện Thần Phán từ từ đáp:

- Thần Tích đạo trưởng, chưởng môn phái Nga My!

Tiểu Linh Ngư vỗ tay xuống bàn kêu một tiếng bốp:

- Thì ra là lão ấy! Dọc đường... rồi đến đây. Lão ta không quên người cũ...

Chàng lại đập tay chàng vào tay của Giang Ngọc Lang hỏi:

- Người cũng chẳng nghĩ ra ai à?

Giang Ngọc Lang như cái máy, lắc đầu:

- Không!

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Tuyệt diệu! Đường đường là chưởng môn phái Nga My, lại đi làm cái việc bảo tiêu cho ta!

Niềm thắc mắc mang từ nhiều ngày qua, giờ được cởi mở, chàng thở phào.

Chàng bắt đầu ăn, bắt đầu uống, ăn mạnh, uống đậm, mặc dù đã nuốt một phần quan trọng, lưng chừng dạ dày.

Bọn Ngọc Diện Thần Phán nhìn chàng, luôn luôn điểm nụ cười. Không ai sờ mó đến đĩa, và tất cả nhìn chàng ăn, uống.

Hồi 38

Hiên Viên Tam Quang

Tiểu Linh Ngư gặm đầu ăn uống một lúc lâu, rồi buông đũa, xoa bụng, cười hì hì:

- Bụng ơi ! Bụng ơi ! Ngày nay ta chuộc tội với người rồi đó nhé.

Ngọc Diện Thần Phán mỉm cười:

- Đủ chưa, thiếu hiệp?

Tiểu Linh Ngư vỗ bụng bình bình:

- Nhét thêm một tí thôi, là nở liền.

Ngọc Diện Thần Phán lại hỏi:

- Dùng một vài thứ trái cây được chứ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Miệng còn thích nhưng bụng lại chê.

Ngọc Diện Thần Phán cười nhẹ:

- Nếu vậy, thì bọn tại hạ đã giữ vẹn bốn phận địa chủ đối với khách phương xa.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Chừng như cái vị muốn nói... Ngọc Diện Thần Phán vụt đứng lên, từ từ thốt:

- Các hạ thử mở cửa sổ nhìn xuống mà xem... Tiểu Linh Ngư mở cửa sổ liền.

Trợn một đoạn đường trước tửu quán Ngọc Lâu Đông, không có một

ánh đèn, không có một bóng người, người đây là khách bộ hành, chú quanh quán, có hơn mười đại hán vận y phục chẹt, tạo một vòng vây chặt chẽ.

Chàng quay đầu nhìn lại, thì ra thực khách đã rút đi hết từ lúc nào. Nơi đầu thang lầu, có gã tiểu nhị, gã đứng đó mà gương mặt của gã mất sắc, vẻ sợ hãi hiện rõ, gã sợ đến độ đôi chân run run, chừng như không kèm nổi thân mình.

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một chút, điểm nhẹ một nụ cười, hỏi:

- Cái gì thế?

Ngọc Diện Thần Phán trầm gương mặt, lạnh lùng đáp:

- Nhận sự ủy thác của người, làm tròn sự ủy thác đó, là trung hậu. Thần Tích đạo trưởng ủy thác bọn tại hạ tiếp đãi các hạ, bọn tại hạ đã thi hành xong nghĩa vụ. Đó là nghĩa vụ đối với người ủy thác thứ nhất. Bọn tại hạ còn một nghĩa vụ thứ hai, do người thứ hai ủy thác. Nghĩa vụ thứ hai là lấy đầu các hạ. Các hạ nghĩ sao?

Tiểu Linh Ngư bật cười ha hả:

- Cái đầu của tại hạ mà cũng có người quý trọng à? Vinh hạnh cho tại hạ biết bao ! Nhưng, cái người thích chiếc đầu của tại hạ là ai? Các vị nên cho tại hạ biết.

Ngọc Diện Thần Phán cười lạnh:

- Các hạ cứ hiểu là người đó có một chiếc mũi và hai con mắt, biết như vậy cũng đủ lắm rồi.

Tiểu Linh Ngư đảo mắt nhìn quanh, thấy bọn Giang Ngọc Lang hân hoan ra mặt.

Còn bọn Quỷ Ảnh Tử thì ngưng trọng thần sắc, trong ánh mắt của họ, sát khí bốc từ từ.

Và hơn thế, tất cả cùng vây quanh chàng, như ngựa chàng thoát chạy !

Dù chàng thừa công lực đánh bại tất cả để chạy đi, chàng cũng không có một cơ hội nhỏ, nếu chàng đưa tay lên là phải mất mạng với họ ngay.

Hướng hồ, chàng còn dính liền với Giang Ngọc Lang, khi nào hấn để cho chàng chạy?

Muốn để cho chàng chạy, là hấn phải chạy theo, điều đó thì chẳng bao giờ Tiểu Linh Ngư nghĩ đến.

Chàng thở dài, nhếch nụ cười khổ:

- Xem ra, ngày nay, cái đầu của ta phải rời cổ rồi ! Rời cổ là cái chắc ! Món gà nấu mật kia, sẽ được thay đổi bằng món đầu người nấu mật ! Cũng là một món ngon đấy. Dù không ngon cũng là hi hữu !

Kim Sư Lý Địch rút thanh kim đao ra khỏi vỏ, tiếng đao chạm vỏ kêu soảng nghe lạnh mình.

Lão ta cao giọng hỏi:

- Người chờ bọn ta động thủ phải không?

Bây giờ thì chẳng còn là tại hạ nữa, bây giờ chỉ là ta và người cộc lốc.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Khỏi ! Ta đang tự hỏi đây, thanh đao của người có bén hay không. Nếu nó bén, lia ngang một nhát, nó chặt đứt đầu ta, thì sướng biết bao nhiêu ! Nếu nó bén, ta sẽ mượn mà dùng !

Kim sư Lý Địch bật cười cuồng dại:

- Được lắm ! Cái chết đang phủ xuống đầu, người vẫn còn cười được, kể ra cũng là một tay khá đấy ! Ta cho người mượn thanh đao đây !

Lão vung tay, thanh Tử Kim Đao cắm phập xuống mặt bàn kêu bộp

một tiếng.

Tiểu Linh Ngư từ từ đưa tay nắm chuôi đao !

Bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn về chàng, những ánh mắt vừa sắc vừa lạnh, chiếu sáng hơn những ngọn đèn rọi.

Bàn tay chàng có chạm đến chuôi đao chẳng?

Ngọc Diện Thần Phán lạnh lùng nhìn chàng, bỗng rút nơi hông ra đôi phán quan bút, một đôi bút được chế tạo cực kỳ tinh xảo, chuôi chạm rất đẹp.

Lão đưa tay vuốt vuốt dài theo đôi bút.

Tiểu Linh Ngư trầm nghĩ, lão trân trọng đôi bút đó còn hơn ve vuốt con trai lão là Hoa Tích Hương lúc hắn còn trong nôi.

Tiểu Linh Ngư sờ đến chuôi đao, nhưng mấy ngón tay chưa khép lại trên chuôi đao, như vậy là chàng chưa rút nó khỏi mặt bàn.

Ngọc Diện Thần Phán thông thả thốt:

- Tại sao ngươi không rút thanh đao lên? Rút được nó rồi, ngươi có thể dùng nó, tấn công ta, hoặc tấn công một người nào khác quanh đây, nếu ngươi không hơn, thì ngươi dí mũi đao nơi yết hầu của Giang Ngọc Lang, uy hiếp bọn ta phải đứng yên một chỗ, sau đó ngươi sẽ ung dung ly khai nơi này !

Lão bật cười lớn, tiếp luôn:

- Ta tin rằng ngươi không thuộc hạng người thích tự sát, có đúng vậy không nào?

Tiểu Linh Ngư gõ ngón tay lên chuôi đao, không đáp.

Ngọc Diện Thần Phán lại tiếp:

- Ngươi không dám nhổ thanh đao khỏi bàn, phải vậy chẳng? Bởi vì ngươi hiểu rõ, nhổ thanh đao lên rồi, là ngươi phải chết thảm.

Tiểu Linh Ngư nghe bàn tay lạnh, vì lòng bàn tay ướt mồ hôi.

Ngọc Diện Thần Phán nạt:

- Cho người chết gấp, xem này !

Bàn tay của lão khẽ ngoặc lên, một chiếc phán quan bút chộp liền, đầu bút nhắm ngay huyết Thiên Đột của Tiểu Linh Ngư, điểm tới.

Huyết Thiên Đột là một trong những tử huyết trên thân thể con người, kẻ nào dù bị thương nhân đâm đá vào đó, cũng phải mất mạng, hà huống bị một cao thủ dùng vật thuần cương thi triển một thủ pháp điểm huyết vô song?

Phán quan bút là vũ khí thuần cương chuyên điểm huyết, phạm nhân vật nào sử dụng nó ít nhất cũng tự tin là tại nghệ của mình cao siêu lắm rồi, bởi khi giao đấu, đánh, đâm, chém là những cách giết người dễ dàng, thông thường, còn điểm huyết hại người thì phải là bậc danh gia mới làm nổi.

Tiểu Linh Ngư thoát chết mấy lượt, giờ đây phải tận số nơi này sao ? Thì ra, cái số của chàng là chết yểu, song mấy lần trước, chàng thoát chết là vì chưa đúng địa phương phải chờ đến tận thị trấn này, chàng mới cúi đầu, nhận mạng.

Hoa Vô Khuyết hoặc Tiêu Mê Mê, hoặc những người khác dù có ác ý với chàng, song họ thừa khí khái để buông tha chàng sau một cơn lý luận mà chàng thủ thắng.

Thực ra những người đó không quyết tâm giết chàng.

Nhưng Ngọc Diện Thần Phán thì khác, lão ta nhất định phải giết chàng cho kỳ được, như vậy là trong trường hợp này, chàng cầm chắc cái chết trong tay.

Đối trước Ngọc Diện Thần Phán, Tiểu Linh Ngư không thể dùng tâm cơ để tự giải thoát rồi.

Cho nên, nhìn ngọn bút bay đến yết hầu, chàng không buồn tránh né.

Bởi, chàng nghĩ, tránh né làm chi, tránh ngọn thứ nhất rồi, còn những ngọn kế tiếp nữa chi? Còn những kẻ bao quanh bên ngoài nữa chi? Họ sẽ cùng xuất thủ, làm gì chàng chẳng bị hạ?

Thôi thì, trước sau gì cũng chết, thà chết sớm mà đỡ hồi hộp.

Ngờ đâu, vừa lúc đó, một tiếng soảng vang lên, một chiếc chén uống rượu từ bên ngoài cửa sổ bay vào, chiếc chén bay khéo làm sao, lại nhắm đúng đầu bút mà lao vào.

Ngọn bút vút qua Tiểu Linh Ngư, dĩ nhiên là mạnh còn chiếc chén là vật dễ vỡ, đem một vật dễ vỡ ngăn chặn một vật thuần cương đang đà vút mạnh, đem một vật nhỏ ngăn chặn một vật lớn như vậy, có khác nào cầm một quả trứng lao vào tảng đá?

Nhưng, Ngọc Diện Thần Phán nghe cách tay ê dại, hét lên một tiếng, thân hình đảo đảo, bắt buộc phải lùi lại ba bước mới đứng vững.

Đứng được rồi, lão quát lớn:

- Kẻ nào đó?

Trăng vừa lên, bên ngoài có ánh sáng mờ mờ.

Dưới ánh trăng mờ, quãng đường dài trước tửu quán vẫn tịch mịch như cũ, không một bóng người qua lại.

Người không qua lại, song có một người ngồi khuất trong mái hiên cửa hiệu tư lự, đối diện với tửu quán.

Duy nhất một bóng người !

Người đó vận y phục rách nát, dơ dáy, tóc rối bù, tay cầm chiếc bình rượu rất lớn y đang ngửa mặt, nghiêng bình rót rượu vào miệng, nốc nghe ừng ực.

Chiếc bình to, che khuất mặt y, chẳng ai nhận diện được y, dĩ nhiên chẳng ai biết y quen hay lạ?

Không ai biết, nhưng Tiểu Linh Ngư biết, mà có thể Giang Ngọc Lang

cũng nhìn ra.

Tiểu Linh Ngư thăm nghĩ:

- Con người này xuất hiện là sẽ có lắm trò quỷ diễn ra, chắc chắn phải ngoạn mục !

Chiếc chén còn dính nơi đầu bút, Ngọc Diện Thần Phán vung chiếc bút, bắn trả chiếc chén lại cho người ngồi nơi mái hiên của cửa hiệu tở lụạ.

Chiếc chén nhắm ngực người đó bắn vào.

Ngọc Diện Thần Phán đĩnh ninh là công lực của lão rất thâm hậu, dù cho ai bị chiếc chén chạm phải, cũng không tránh được lũng da, xuyên thịt.

Nhưng một tiếng cạch vang lên, chiếc chén chạm đúng ngực người đó, không lũng, trái lại chiếc chén vỡ ra làm mấy mảnh.

Lạ lùng thay, chừng như người đó không hề hay biết là có vật bay đến chạm vào mình.

Ngọc Diện Thần Phán biến sắc mặt.

Hoa Tích Hương, Bạch Lăng Tiêu, Lý Minh Sanh cùng rút đao, rút kiếm ra khỏi vỏ, tiếng soang soảng vang lên, ánh đao, ánh kiếm chớp lên.

Không ai thấy Quỷ Ảnh Tử Hà Vô Song nhích động thân hình như thế nào, thoáng mắt lão đã thoát ra bên ngoài.

Có thuật khinh công như vậy, thảo nào lão chẳng được khách giang hồ tôn xưng là tay đệ nhất phi hành tại đất Giang Nam.

Người dưới đường bật cười ha hả, trong lúc y cười, một vệt sáng trắng từ trong miệng bay ra, bắn ngược trở lên, nhắm vào mình Hà Vô Song vút tới.

Vệt sáng trắng đó chạm đúng tay đệ nhất khinh công đất Giang Nam,

đẩy lão ta trở vào phòng ăn trên lầu.

Lão từ trên lầu, phi thân xuống, dĩ nhiên phải nhanh, song vệt sáng trắng đó đẩy lão trở lại còn nhanh hơn lúc xuống.

Lão như quả cầu, bay qua cửa sổ, vượt khỏi mặt bàn rơi xuống sàn, kêu một tiếng bình.

Đến lúc đó, đạo ngân quang mới rả rời ra, những đốm sáng bắn tứ tung chớp chớp như ngàn sao xẹt.

Ngọc Diện Thần Phán đứng ngoài xa mà vẫn nghe mùi rượu nức nồng.

Thì ra vệt sáng trắng đó chính là một ngụm rượu người dưới đường phun lên, đẩy bật Hà Vô Song trở lại !

Bất giác, mọi người đều khiếp hãi.

Một vật gì, dù nhẹ, từ trên không rơi xuống, hẳn trọng lượng phải tăng gia. Huống hồ, thân thể một con người? Và người đó lại có võ công thượng thặng? Vật nặng rơi xuống phải nhanh, huống hồ người đó lại vận dụng tuyệt kỹ, lao đi thật nhanh?

Vậy mà với một ngụm rượu, người dưới đường làm được cái việc ngăn chặn vật rơi, hơn thế, đẩy trả vật đó về nguyên vị, sức đẩy quá mạnh, vật đó bay trở lại nhanh hơn lúc rơi xuống.

Có cái công lực điều khiển một ngụm rượu, đẩy bật một cao thủ nhất nhì tại Giang Nam, nếu người dưới đường không là thần, là thánh, thì trên đời nay có ai làm nổi chuyện phi thường đó?

Tự nhiên bọn Ngọc Diện Thần Phán phải hãi hùng.

Nhưng chỉ có bọn lão thành mới phát hiện ra điều khiếp hãi đó, chứ còn bọn nai tơ, trâu con như Bạch Lăng Tiêu, Lý Minh Sanh làm gì hiểu rõ?

Chúng cùng khoa đao, vung kiếm nhào tới.

Nhào tới để làm gì, trong khi chúng ở trên lầu còn đối phương thì ngồi dưới đường?

Chẳng lẽ chúng dám phi thân vọt qua cửa sổ, xuống đó, liệu sống chết?

Một loạt tiếng lách chách vang lên, vũ khí trong tay của bọn Bạch Lăng Tiêu biến mất.

Mỗi gã tiếp nhận một tát tay ở bên mặt, nơi đó ửng hồng lên liền.

Chẳng rõ từ lúc nào, người dưới đường bây giờ không còn dưới đó nữa, mà lại đang ngồi chễm chệ nơi chiếc ghế của Hà Vô Song, một tay nắm mấy thanh đao, kiếm.

Bọn Bạch Lăng Tiêu nhìn rõ, những đao, kiếm đó là vật của chúng.

Tại sao? Tại sao? Câu hỏi hiện nơi đầu óc chúng, nhưng chúng nằm mộng cũng chẳng tìm được giải đáp.

Trông thấy người đó rõ rệt, bất giác Giang Ngọc Lang xanh mặt.

Người đó ung dung nốc mấy ngụm rượu, rồi cầm những thanh đao kiếm đó, gõ lên mặt bàn, gằn từng tiếng:

- Cái bọn con cháu này, thấy tổ tiên hiện về, sao chẳng dọn rượu thịt đãi?

Tất cả đã khiếp lắm rồi, còn ai dám mở miệng nói gì?

Tuy nhiên, bọn Ngọc Diện Thần Phán dù sao cũng là những nhân vật hữu danh trong địa phương, họ bị người đó xem như những con cháu thì thật là một điều nhục lớn, họ có thể nào chịu nổi sự nhục nhã đó?

Sợ, đành là vậy rồi, bởi họ ước lượng tài sức của song phương chắc chắn là dù cho họ có liên thủ với nhau, vị tất đã làm gì nổi người đó?

Song sợ là một chuyện, phần nộ là chuyện khác, bất quá họ không dám phát tác thôi, chứ ai cấm họ ngấm ngầm tức uất?

Ngọc Diện Thần Phán là con người thâm hiểm nhất, trước khi biết lai lịch của đối phương, lão sợ Lý Địch nổi nóng xuất thủ bất ngờ mà sanh ra tai hại cho cả lũ, do đó lão bước tới, vừa cười khan, vừa hỏi:

- Huynh đài quý tánh cao danh là chi? Tại sao vô duyên vô cớ, xuất thủ đánh người mang thương tích?

Người đó nghiêng đầu, nheo mắt, lạnh lùng hỏi lại:

- Ai là huynh đài người? Người muốn đùa cợt với lão gia sao chứ? Vui chi mà cười?

Người là ai?

Ngọc Diện Thần Phán cố dằn cơn tức uất, tuy vậy, gương mặt của lão cũng biến xanh, đáp:

- Tại hạ là Tiêu Tử Xuân, khách giang hồ gọi là Ngọc Diện Thần Phán !

Người đó bật cười vang:

- Ngọc Diện Thần Phán ! Cái hiệu tốt quá ! Mà người có xứng đáng mang nó chăng?

Tràng cười chưa dứt, người đó tung mấy thanh đao, kiếm sang Ngọc Diện Thần Phán.

Ngọc Diện Thần Phán hoảng hồn, vội đưa tay đón bắt.

Chẳng rõ tại sao, đôi phán quan bút trong tay lão, lão đang nắm chặt, lại sang tay người đó.

Người đó đặt bình rượu xuống bàn, cười lạnh hỏi:

- Người có muốn nghe lão gia kể lại một đoạn cổ sự chăng?

Gương mặt xanh biến thành trắng, Ngọc Diện Thần Phán rung rung môi, thốt:

- Tạ.. tại ha.....

Bất chấp đối phương có thích nghe hay không, người đó cứ thuật:

- Trước kia có một gã thợ săn, gã là một ngốc tử, chẳng biết gã nhặt được ở đâu một chiếc cung khá tốt, rất vừa tay dùng, gã bắn rất nhiều chim sẻ, thiên hạ thấy tài bắn của gã, cũng đặt ra mấy câu khen tặng. Người biết gã làm sao chẳng?

Không ai biết người đó có dụng ý gì bỗng nhiên lại bày ra cái việc kể chuyện xưa, do đó chẳng ai dám đáp lời làm sao cả.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ, đáp:

- Thì gã đắc ý cực độ, gã quên luôn cả tên họ của gã, chứ còn làm sao nữa?

Người đó vỗ tay xuống bàn bốp bốp, cười lớn:

- Đúng vậy đó. Chẳng những gã đắc ý quên mình, gã còn làm hơn nữa, cho rằng chiếc cung đó chưa sáng giá lắm, gã lấy con dao nhọn, khắc chạm tung hoành trên thân cung thành những hình thức quái dị, sau đó...

Dừng lại, nhìn Tiểu Linh Ngư, lão hỏi luôn:

- Người biết sau đó, gã làm sao chẳng?

Tiểu Linh Ngư nhận ra, trên đôi phán quan bút, Tiêu Tử Xuân có khắc chạm tung hoành, chàng biết là người đó định mượn chuyện mắng xéo ai rồi, tuy nhiên chàng vờ như chẳng hiểu thâm ý của lão, nên cười hì hì, đáp:

- Sau đó, hẳn là gã nổi danh hơn.

Lần này, lão đập tay xuống bàn, rồi quát, chứ không vỗ, không cười vang như trước:

- Sai ! Sai xa ! Những vết khắc chạm đó, hằn sâu vào thân cung, làm

cho chiếc cung giảm bớt sức tri tri, gã dùng cung đó, bắn sẻ, gã phô trương oai khí kéo mạnh giây, cung gãy liền.

Cùng với câu nói, lão lại thốt lên một tiếng:

"rốp", nháy như tiếng kêu của chiếc cung gãy đôi.

Nhưng cái tiếng rốp đó, do miệng lão thốt lên, được tăng cường bằng một tiếng rốp thực sự, nghe dòn tan.

Đôi phán quan bút trong tay lão, gãy làm hai, đôi bút trở thành bốn đoạn.

Bốn đoạn rơi một lượt xuống sàn, bật kêu soảng nghe dòn tan.

Đôi bút đó, đối với Ngọc Diện Thần Phán Tiêu Tử Nhân quý giá hơn sanh mạng, thà mất gia sản, thà mất con, chẳng bao giờ y chịu mất bút. Rồi bây giờ người đó dùng kinh lực bẻ gãy.

Còn gì tức hơn ? Song tức cũng thế, không tức cũng thế, đối với con người có tài quán thế như vậy, lão còn làm gì được?

Lão im thin thít, gương mặt trắng nhợt, người run run.

Kim Sư Lý Địch chưa nếm qua mùi chua chát, cứ tưởng là đôi bút của Tiêu Tử Xuân quá tầm thường, bởi tầm thường nên một người có thể dùng kinh lực bẻ gãy.

Nghĩ như vậy, lão ta định phát tác.

Giang Ngọc Lang đứng cạnh lão, biết ý vội đưa tay kéo chéo áo, thì thềm mấy tiếng.

Lý Địch biến sắc liền, mặt lão còn nhợt nhạt hơn Tiêu Tử Xuân.

Lão lấp vấp thối:

- Các ha..... là... Ác Đồ Quỷ... Hiên Viên Tam Quang !

Hiên Viên Tam Quang cười lạnh, không nói gì, đưa tay nắm chuỗi

thanh đao còn cắm trên mặt bàn, giật lên, hoành tay chém qua chiếc ghế bên cạnh.

Trên chiếc ghế có ngọn đèn sáp, to bằng cánh tay trẻ con. Ngọn đèn sáp gắn trên một chân đèn.

Thanh đao từ trên giáng xuống.

Ngọn lửa chẻ hai, thân đèn chẻ hai, đèn chẻ hai, chiếc ghế cũng chẻ hai luôn.

Mỗi một nửa của các vật đó, ngã qua một bên như một đôi vật gì dựng đứng chung nhau, giờ tách rời ra, mỗi vật ngã một phía.

Tất cả đều lặng người, chẳng khác nào những thây ma dựng đứng.

Tiếp nối, Hiên Viên Tam Quang phóng thanh Tử Kim Đao lên không, cắm phập vào sàn nhà.

Bụi bám nơi nóc, theo đà rung chuyển của mái nhà, rơi xuống mờ cả không gian.

Lão lại ngồi xuống, gằn từng tiếng:

- Các con cháu còn chờ gì mà chẳng gọi rượu thịt cho tổ tiên dùng?

Còn ai dám co một phản ứng nhỏ?

Bỗng Lý Địch vỗ tay xuống bàn, lão vỗ mạnh quá, làm rung rinh bốn chân bàn suýt gãy.

Ai ai cũng giật mình, cứ tưởng là lão ta sẽ liều mạng.

Không ! Khi nào lão dám làm thế, lão chưa phải là quá ngốc, thì dù sao lão cũng còn thích sống.

Lão hét:

- Tiểu nhị đâu? Lão gia đã đến đó, người đui rồi phải không? Sao chẳng dọn rượu thịt gấp?

Con người lão xem thì thô bạo, song hành nghề bảo tiêu thu thập khá nhiều kinh nghiệm, lão biết lúc nào nên cương, lúc nào phải nhu.

Tiểu nhị đứng tại đầu thang, bay hồn lạc phách từ lâu lắm rồi, bây giờ nghe tiếng hét như sấm động của Lý Địch, giật bắn mình, miệng thì vâng vâng rớt rít, mình thì quay nhanh, chân nhảy xuống thang từ ba bậc một.

Không lâu lắm, một bữa rượu thịt được dọn lên, vô cùng thơm tất.

Chính Lý Địch giành phần hầu rượu, chăm rót ân cần.

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt gắt:

- Ai mượn người làm công việc đó? Trừ hai tiểu tử họ Giang kia, tất cả đều lui ra xa, đứng đó.

Lão cầm bình rượu, rót cho Tiểu Linh Ngư một chén, rồi rót cho Giang Ngọc Lang một chén.

Tiểu Linh Ngư hoan hỉ uống, Giang Ngọc Lang khổ sở uống, một nghe rượu ngọt vô cùng, một nghe rượu đắng không tưởng nổi.

Hiên Viên Tam Quang cũng rót cho lão, rồi cùng nâng chén một lượt với hai tiểu thiếu niên.

Ngọt, là dễ uống, vui vẻ là uống nhanh, Tiểu Linh Ngư cạn chén một lượt với Hiên Viên Tam Quang, còn Giang Ngọc Lang không nổi trôi được mấy ngụm, làm gì cạn chén kịp lúc với hai người kia?

Tuy nhiên, hấn cũng cố uống cạn.

Hiên Viên Tam Quang bật cười khanh khách, hỏi:

- Người biết thứ rượu này phải gọi như thế nào chẳng?

Giang Ngọc Lang ấp úng:

- Đê..... đê tử... ngu muội... không được biết...

Hiên Viên Tam Quang cao giọng:

- Chén rượu này là một canh bạc đấy, vô luận kẻ nào uống chén rượu do lão phu rót, kẻ đó phải chơi một canh bạc với lão gia !

Giang Ngọc Lang run sợ, quờ quạng bàn tay, làm rơi chiếc chén xuống sàn.

Hắn lắp vấp thốt:

- Nhưng... nhưng... đệ tử...

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt:

- Sao? Người không chịu gầy cuộc?

Giang Ngọc Lang sợ quá, lí nhí không thành lời, chẳng ai nghe được hắn nói gì.

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Người bằng lòng? Người muốn chơi như thế nào?

Giang Ngọc Lang cố buông mấy tiếng:

- Chơi như thế nào cũng được.

Hiên Viên Tam Quang gật gù:

- Lão phu đánh cuộc với người, một cánh tay.

Giang Ngọc Lang nhũn người liền. Đang ngồi trên ghế hắn lọt ngay xuống nền.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì, lôi hắn trở lên.:

- Người sợ cái gì chứ? Chắc chi là người phải thua?

Giang Ngọc Lang lại lắp bắp:

- Nhưng... đệ tử...

Hiên Viên Tam Quang cao giọng:

- Ngồi vững đi, rồi cho lão phu biết. Thế người muốn đánh cuộc làm sao?

Giang Ngọc Lang bật khóc. Hắn quay mặt về hướng bọn Tiêu Tử Xuân, nhìn họ qua màn lệ.

Song mấy người đó làm gì dám mở miệng, giúp lời, giúp ý cho hắn.

Hắn vừa khóc vừa van:

- Tại sao... tiền bối... khổ tâm...

Bỗng có người cất cao giọng:

- Hiên Viên Tiên Sanh muốn đánh bạc, thì có tại hạ đây. Tại hạ xin hầu một vài canh, chứ cái đứa trẻ con kia biết gì mà chơi? Chơi với bọn trẻ con chẳng thú vị gì đâu?

Một tràng cười sang sảng chấm dứt câu nói.

Tiểu Linh Ngư nhìn người đó, đôi mắt sáng lên. Người đó, có dáng dấp một tu sĩ, vận áo xanh, vừa xuất hiện nơi đầu thang.

- - Người đó, có đôi mày thanh tú, đôi mắt rất sáng, mặt tròn, đẹp và sáng, như viên ngọc, tác trung niên.

Lão ta có một mỹ lực rất mạnh, thiết tưởng bất cứ mỹ nhân nào gặp lão cũng khó kháng cự mỹ lực đó !

Lão vừa cười vừa bước vào, bước ung dung.

Tiểu Linh Ngư cho rằng, ngoài Hoa Vô Khuyết ra, trên đời này chẳng một nam nhân nào có cái vẻ phong lưu bằng lão. Hoa Vô Khuyết dù hơn lão, bất quá nhờ vào cái tác thanh thiếu niên, mà thôi.

Bọn Tiêu Tử Xuân thấy lão, cũng thở phào, niềm hoan hỉ hiện rõ nơi mặt họ.

Hiên Viên Tam Quang quay mình lại, trông thấy người đó bất giác cau mày, hỏi:

- Người là ai?

Người đó đáp:

- Tại hạ là Giang Biệt Hạc.

Hiên Viên Tam Quang chớp chớp mắt, vụt cất cao giọng:

- Giang hồ đồn đại là suốt dải Giang Nam, vừa sản xuất một vị anh hùng, một vị mà ngoài Yến Nam Thiên ra, xứng đáng mang cái danh đại hiệp ! Có đúng là người đây không?

Giang Biệt Hạc mỉm nhẹ một nụ cười:

- Bằng hữu giang hồ quá mến mà tặng như vậy, chứ tại hạ đâu xứng đáng mang hai tiếng đó !

Hiên Viên Tam Quang chỉ Giang Ngọc Lang:

- Con trai người?

Giang Biệt Hạc thở dài:

- Chó con đâu đáng cho cao nhân lưu ý !

Hiên Viên Tam Quang lắc đầu:

- Cha cạo sanh con chó ! Hừ ! Cạo sanh chó !

Bỗng, lão vỗ tay xuống bàn, kêu bốp một tiếng, đoạn hét lên:

- Hấn là con trai của người, thế là người muốn thay hấn đánh bạc với lão phu?

Giang Biệt Hạc điềm nhiên:

- Nếu Hiên Viên Tiên Sanh thấy hứng, thì tại hạ xin hầu !

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Gãy được một canh bạc với mẩu người như ngươi, thì đúng là thỏa nguyện bình sanh !

Giang Biệt Hạc mỉm cười:

- Chẳng hay Hiên Viên Tiên Sanh muốn chơi làm sao?

Hiên Viên Tam Quang suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Lão phu với ngươi, ai bại thì để tùy ý người thắng xử trí.

Mọi người đều thất sắc. Nếu kẻ thắng có ý sát hại kẻ thua thì còn gì là sanh mạng?

Đánh bạc mà lấy sanh mạng đặt thay tiền, đúng là một cái ngông hi hữu !

Tuy nhiên, phàm đã dấn thân trên giang hồ, con nhà võ chẳng ai xem trọng sanh mạng cả, cũng vì thế mà họ dám làm liều, và thường thường thì nhờ họ liều, họ thành danh trên chỗ tưởng.

Dù sao cái liều cũng có lý do, chứ liều trong một canh bạc, thì đúng là ngốc.

Ai ai cũng nghĩ là Giang Biệt Hạc sẽ từ khước và đề nghị một cách khác.

Nhưng lão cười nhạt, gật đầu:

- Tại hạ chấp thuận như vậy ! Còn cái lối chơi, tiên sanh muốn sao?

Hiên Viên Tam Quang thấy đối phương đáp ứng quá nhanh không khỏi giật mình, vội nâng chén rượu trước mặt, mượn việc uống rượu để suy tư.

Sau cùng lão bật cười vang, thốt:

- Giang Nam đại hiệp hào khí rất cao, lão phu nhường cho người quyết định lối chơi.

Giang Biệt Hạc thốt:

- Hiên Viên tiên sanh bất tất quá khiêm...

Hiên Viên Tam Quang lắc đầu chận nói:

- Lão phu không khiêm tốn đâu ! Lão phu chọn vật đặt cuộc, người chọn cách chơi, có như vậy mới công bình.

Giang Biệt Hạc mỉm cười:

- Đã vậy, cung kính bất như phụng mạng, tại hạ xin vâng.

Lão khuôn một chiếc bàn nhỏ đặt gần chỗ hai người ngồi, trên mặt bàn lão để một tô canh đầy.

Hiên Viên Tam Quang lấy làm lạ, hỏi:

- Người làm cái gì thế?

Giang Biệt Hạc từ từ đáp:

- Chúng ta luân phiên nhau, mỗi người đánh xuống mặt bàn một chưởng, nếu ai đánh mà làm cho tô canh rung chuyển, xốc nước ra ngoài, dù là một giọt nhỏ thì người đó được kể là thua cuộc.

Hiên Viên Tam Quang cười tít:

- Dễ quá ! Rất dễ !

Lão đưa tay đập nhẹ xuống mặt bàn, tô canh không rung chuyển.

Bỗng lão ngưng cười, trừng mắt tiếp:

- Cái lối chơi này, biết đến năm nào mới có kết cuộc? Người muốn giữ trò quý gì với lão phu đây? Người định lừa lão phu bằng một cách xảo thuật gì đây?

Giang Biệt Hạc cười nhẹ:

- Tiên sanh đập tay như vậy là sai ! Phải làm như thế này.

Lão đưa tay lên.

Chừng như lão không dùng một điểm khí lực, nhưng mặt bàn chẳng khác nào một miếng đậu hủ, bàn tay lão xuyên thủng mặt bàn, song tô canh không hề nhích động.

Rồi lão tiếp:

- Mỗi một chưởng phát ra, nhất định phải xuyên thủng mặt bàn, cứ thế mà đánh mãi, đánh đến khi mặt bàn chỉ còn lại khoảng nhỏ nơi tô canh và đến lúc đó nhằm phiên ai đánh rơi, thì phải kể là thua.

Mọi người đều sửng sò. Không ai tưởng nổi là đánh lủng mặt bàn, mà đồ vật trên bàn lại không rung chuyển mảy may !

Ai ai cũng hoan hô vang dội, đến cả Tiểu Linh Ngư cũng luôn miệng khen.

Hiên Viên Tam Quang thoáng biến sắc, lâu lắm lão mới lấy lại bình tĩnh, lẩm nhẩm.

- Bình sanh lão phu mới thấy một cách chơi lạ như thế này !

Giang Biệt Hạc cười nhẹ:

- Tạ hạ đã đánh rồi, giờ đến lượt tiên sanh !

Hiên Viên Tam Quang vụt ngẩng mặt lên, bật cười cuồng dại:

- Tự nhiên ! Trong đời lão phu, thắng thì có, chứ thua thì không, chẳng lẽ giờ đây nhận thua mà chẳng chơi?

Bồng lão ngưng cười nhìn Giang Biệt Hạc, tiếp:

- Tuy vậy, lần này ta chịu thua ! Bởi chẳng làm sao đánh thủng mặt bàn mà không làm rung chuyển tô canh được !

Mọi người thở phào, cùng lộ vẻ hân hoan.

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Người nhận thua thật à?

Hiên Viên Tam Quang cao giọng:

- Thua là thua, thật với giả gì?

Lão nhếch nụ cười thâm, chấp hai tay sau lưng, buông gọn:

- Lão phu thua rồi đó, người muốn làm gì thì làm đi !

Giang Biệt Hạc trầm ngâm một chút, với tay lấy chiếc bình rượu, rót ra hai chén, điểm một nụ cười thốt:

- Tại hạ xin kính tiên sinh một chén rượu.

Hiên Viên Tam Quang tiếp nhận, uống cạn liền.

Đặt chén rượu xuống bàn kêu một tiếng cốp, lão tiếp:

- Hiện tại Hiên Viên Tam Quang chết hay sống, làm việc gì đều do cái hạ sai xử.

Các hạ cứ phân phó !

Hồi 39

Giang Nam Đại Hiệp

Giang Biệt Hạc cười nhẹ:

- Điều mà tại hạ muốn cho Hiên Viên tiên sanh làm, chẳng phải tiên sanh vừa làm rồi đó sao ? Canh bạc của chúng ta đã sòng phẳng lắm rồi, tiên sanh còn nói chi lời đó ?

Hiên Viên Tam Quang sững sờ.

Chừng như lão không hiểu cái ý của đối phương, chừng như hiểu song lão chẳng dám chắc lắm, một lúc lâu, lão lẩm nhẩm:

- Các hạ nói gì ?

Giang Biệt Hạc luôn luôn giữ nụ cười:

- Theo giao ước, người thua phải bằng lòng chịu mọi cách xử trí do người thắng định đoạt. Tại hạ đã phạt tiên sanh một chén rượu, tiên sanh cũng đã uống cạn, thế là canh bạc cầm như thanh toán, không ai nợ ai, tiên sanh chẳng còn bị ràng buộc, mà tại hạ cũng không có quyền đòi hỏi hơn !

Hiên Viên Tam Quang càng sững sờ, đứng lạng như cây khô, rồi lẩm nhẩm:

- Các hạ giết lão phu, thì trên giang hồ còn ai chẳng phục ? Bởi nào phải bất cứ ai cũng có thể giết Hiên Viên Tam Quang đâu ? Các hạ muốn lão phu lên non, vào rừng, ra biển tìm kỳ chân dị bửu, trộm báu mã, danh kiếm, thần đao, nhất nhất cái gì các hạ muốn, là lão phu sẵn sàng làm, chứ... chứ... Lão nhếch nụ cười khổ, tiếp:

- Chứ... nếu các hạ chỉ muốn cho lão phu uống một chén rượu thôi...

Giang Biệt Hạc mỉm cười:

- Giả như tại hạ không kém tửu lượng thì hẳn là tại hạ phải phạt tiên

sanh hằng mấy vò.

Đột nhiên Hiên Viên Tam Quang chụp chiếc bình rượu, nghiêng bình, nốc liên tiếp mấy ngụm, đoạn hạ bình xuống, đưa ống tay áo lau qua mép, rồi ngẩng mặt lên trần nhà, bật cười ha hả, cười một tràng dài rồi thốt:

- Tốt ! Tốt ! Quả nhiên chẳng thẹn với cái danh Giang Nam đại hiệp ! Hiên Viên Tam Quang này tình sanh không biết phục ai, giờ đây phải phục Giang Biệt Hạc.

Lão bước đến, vỗ nhẹ tay xuống đầu Tiểu Linh Ngư, tiếp:

- Tiểu huynh đệ, sự việc của người, lão phu không còn chiếu quản được nữa rồi, tuy nhiên có Giang Nam đại hiệp tại đây, thì người cũng chẳng còn phải sợ cái lũ chuột khi dễ nữa ! Thôi, ta đi vậy, ngày sau nếu còn duyên may, chúng ta lại sẽ gặp nhau !

Tiếng cuối vừa dứt âm vang, lão đã thoát ra bên ngoài cửa sổ, thoáng mắt thân hình lão hòa với bóng đêm mờ.

Gió đêm thổi rì rào trên cành lá, ánh trăng chiếu xuống lunh linh...

Lấy mắt tiễn đưa người quái dị, Giang Biệt Hạc nhẹ buông tiếng thở dài, lẩm nhẩm:

- Một trang hảo hán đương thời !

Tiêu Tử Xuân cười vuốt:

- Người đó thuộc nhóm Thập Đại Ác Nhân, đáng lý Giang huynh phải thừa dịp này giết đi, trừ hại cho đời, bỏ qua thật đáng tiếc.

Lời xưng hô là huynh tự xem mình là đệ, song cái dáng vẻ của họ Tiêu quá cung kính, cái dáng đó chỉ có hạng môn đồ đối với sư tôn, chứ tuyệt nhiên không bằng hữu nào hạ mình quá thấp như vậy.

Giang Biệt Hạc chính sắc mặt:

- Người như thế, là bậc anh hùng, trên đời này có mấy người sánh

kip ? Tiêu huynh đâu có thể dùng hai tiếng trù hại đối với một nhân vật phi phàm ? Hà hưởng bình sanh lão ta chưa hề làm điều chi tàn ác, bất quá lão chỉ mê cái thú đánh bạc thôi !

Tiêu Tử Xuân sửa chữa thái độ ngay:

- Giang huynh nói đúng ! Tiểu đệ nhận mình sai lầm !

Giang Biệt Hạc mỉm cười:

- Hưởng chi, đánh bạc hoặc đánh cuộc gì, thua là chịu ngay, không hề quyết, giao ước điều kiện như thế nào là bằng lòng với điều kiện như thế ấy, không hề ỷ trượng vào vũ công mà chối chạy điều kiện. Giả như cuộc một cái đầu, khi thua rồi, là đưa đầu cho kẻ thắng chặt, không hề cau mày, chẳng hề van xin ! Thử hỏi trong thiên hạ ngày nay, có mấy tay chơi khăng khải như lão ta ? Nếu mọi người trong làng đổ bác đều được sòng phẳng như lão ta, thì thiết tưởng cái nghề đổ bác là nghề cao quý nhất trần đời, bởi những kẻ hành nghề đều thành tín, mà chỉ có dân thiện lương mới giữ nổi sự tín thành.

Tiểu Linh Ngư buộc miệng thờ dài:

- Rất tiếc là Hiên Viên Tam Quang chẳng nghe được những lời này ? Chứ nếu nghe được rồi, bao nhiêu nước mắt trong người lão ta phải tuôn trào như suối !

Giang Biệt Hạc đưa mắt nhìn sang chàng một thoáng, đoạn điểm một nụ cười, dịu giọng hỏi:

- Tiểu huynh có phải là hảo bằng hữu của chó con đó chẳng ?

Tiểu Linh Ngư lại thờ dài:

- Mấy tiếng hảo bằng hữu, thực sự tại hạ chẳng dám nhận !

Giang Biệt Hạc cau mày:

- Hẳn là chó con dọc đường có vô lễ với tiểu huynh rồi vậy. Mong tiểu huynh bỏ qua cho hắn. Chắc là tiểu huynh phải phiền lụy che chở cho hắn ?

Tiểu Linh Ngư cười khở:

- Tiểu huynh không che trở cho chó con, nhưng chính chó con che chở tiểu huynh ! Mà lại che chở rất kỹ ! Nếu cái số của tiểu huynh không dài, thì hẳn là cái đầu của tiểu huynh đã giả từ cái cổ, ngao du trong cõi ta bà từ lâu rồi.

Giang Biệt Hạc trừng mắt nhìn Giang Ngọc Lang, gương mặt trầm ngâm hỏi:

- Người đã có những hành động phi nhân, bất nghĩa phải không ?

Giang Ngọc Lang cúi đầu:

- Con đâu dám !

Giang Biệt Hạc cao giọng:

- Trông thần sắc của người, ta cũng biết chắc là người có những hành động bất nhân, bất nghĩa rồi ! Về nhà lần này, người phải bế môn sám tội, nhìn vách mà suy nghiệm về những hành vi đã lỗi lầm. Biết hướng thiện, biết phản tỉnh, mới đáng là một trang nam tử !

Giang Ngọc Lang cúi thấp đầu hơn:

- Con sẽ tuân lời phụ thân dạy !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Giang Ngọc Lang có một người cha như thế, thật tình đánh chết ta, bảo ta tin, ta chịu chết chứ không làm sao tin nổi ! Tuy nhiên, người ngồi yên nhìn vách, đóng cửa suy tư, người làm nên tội, người chịu đã đành, ta không làm nên tội, cũng phải ngồi yên với người, chịu chung cái cảnh bế môn với người.

Giang Biệt Hạc chớp mắt.

Lão đã thấy chiếc Tình Tỏa ràng buộc cả hai. Lão điềm nhẹ một nụ cười, thốt:

- Một vật của bàng môn tả đạo, có nghĩa gì ? Tại hạ tin rằng có thể mở ra được.

Tiểu huynh an tâm theo tại hạ về tệt trang...

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Tại hạ cũng muốn theo các hạ vô quý trang, ngại vì nơi đây có mấy người buộc tại hạ lưu chiếc đầu tại, như thế tại hạ phải làm sao ?

Giang Biệt Hạc cau mày:

- Những ai ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Những anh hùng hào kiệt, thình danh chấn động khắp sông hồ, những nhân vật thét ra khói, nói ra lửa, từng làm bá chủ một địa phương. Mà nào phải một vị cho cam !

Có đến bảy, tám vị như vậy đó, cùng liên hợp oai lực, cùng phô trương toàn lực tạo thành một mãnh lực kinh khờn, bức hiếp một tay tại hạ ! Một tiểu tốt vô danh như tại hạ ! Tại hạ tự hỏi:

đây là một điều oan uổng, hay lại là một vinh hạnh lớn lao ?

Giang Biệt Hạc đảo mắt một vòng.

Bao nhiêu chiếc đầu đều cúi thấp, bao nhiêu cặp mắt hoặc mở thì nhìn sàn nhà hoặc nhắm rất kỹ.

Nếu nhìn kỹ một chút, tất thấy vành tai của tất cả đều ửng đỏ.

Vì họ cúi thấp đầu, mặt họ cũng được dấu luôn, chứ nếu không dấu, hẳn cũng thấy được mặt họ đỏ luôn.

Họ đỏ mặt, tía tai !

Giang Biệt Hạc ôn tồn, nói:

- Tại hạ bảo chúng, tiểu huynh được hoàn toàn an ninh. Những điều lo ngại như đã tỏ bày, sẽ chẳng bao giờ thành sự thật.

Bỗng bên dưới đường, có tiếng ai đó ca vang.

Lời ca mỉa mai Giang Biệt Hạc ngọt lời mà đắng ý, bàn tay có móng nhọn, dẫu dưới lớp nhung mềm, khoác cái danh đại hiệp, nhưng cơ mưu còn xảo quyệt hơn kẻ đại gian !

Lý Địch được dịp trở tài vuốt đuôi cọp, hét:

- Kẻ nào đó ? Đuổi gấp...

Lão chưa động thân, Giang Biệt Hạc vội khoát tay, ngăn chặn.

Lão không hề biến đổi thần sắc, xem lời ca như gió thoảng, như mây trôi, lão điểm nhẹ một nụ cười, thốt:

- Phàm con người, khi cái danh đến với mình, là liền có sự phỉ báng kèm theo ngay, bởi tật đố của đồng loại. Tại hạ bất hạnh mà thành danh, thì cũng phải tiếp nhận luôn bất hạnh do phỉ báng. Bị mắng là hợp lý, bởi cái lỗi về kẻ thành danh, lỗi vì mình hơn người, thành ra người ta ghét. Đối với những kẻ tiểu nhân, nếu các vị lưu ý đến chúng, là vô tình các vị giúp chúng đắc ý hơn !

Tiểu Linh Ngư nhìn lão, mắt không chớp, lâu lắm, chàng lẩm nhẩm:

- Tiểu Linh Ngư này, bình sanh không biết phục ai, ngày nay phải phục các hạ !

- - Nếu không chính mắt trông thấy, thì trên thế gian này nghe phác họa đúng sự thật về nơi cư trú của Giang Nam đại hiệp, hẳn chẳng một ai tin là đúng sự thật.

Phải ! Dù chém chết, cũng chẳng ai tin !

Một khu trang viện, quy mô thì cũng lớn như mọi đại trang viện, vị trí cũng nên thơ. Sau lưng có núi, trước mặt có cánh đồng, xa xa có sông, gần thì có hoa.

Nhưng, núi hoang lương, đồng cỏ, sông bình thản, cây trụi lá thì làm gì có nụ mà hồng thấy hoa ?

Còn nhà ?

Không cần tả cái vẻ điêu tàn, chỉ nói rằng nơi đây đã được bỏ hoang từ nhiều năm rồi.

Và Giang Biệt Hạc lại không ở nơi ngôi nhà chính, mà lão ta lại thu xếp cái nhà xe, làm nơi cư ngụ.

Nhà xe của hạng giàu, phải chứa rất nhiều xe, dĩ nhiên phải có rất nhiều gian, cộng thêm dãy nhà của gia đình xa phu ở.

Trong những gian nhà xe đó, Giang Biệt Hạc dọn dẹp rất tinh khiết. Đừng ai mong tìm được một hạt bụi nhỏ trên nền, nơi vách, trên trần, hoặc ở các vật dụng thường nhật.

Lối trang trí rất đơn giản, có thể bảo là một vị tiêu sư hạ đẳng cũng không thể ngụ cư tại một nơi quá đơn giản như vậy, nói chi là một bậc đại hiệp mà oai danh trên xa một Tổng tiêu đầu ?

Lão ta không vợ, tuy có một đứa con trai, lão ta cũng chẳng có kẻ hầu người hạ, ngoài một nô bộc già, vừa câm vừa điếc.

Lão già câm điếc đó làm tất cả các việc vặt cho Giang Nam đại hiệp.

Mất hai ngày hành trình, Tiểu Linh Ngư theo chân Giang Biệt Hạc về đến đó.

Trong hai hôm Tiểu Linh Ngư nhận xét, Giang Biệt Hạc quả là một con người phi thường.

Trong võ lâm, có được một nhân vật như thế, thì nền võ học Trung Hoa sáng chói huy hoàng.

Dĩ nhiên bậc siêu phàm phải hiếm nên quý, gần những bậc đó như tắm giữa gió xuân, thơm lây, mát lây.

Chẳng trách ai ai cũng tìm cách tiếp cận lão ta, bằng có là bọn Tiêu Tử Xuân, Lý Địch luôn luôn ve vuốt, để giành phần thân thiết, rồi đem cái thân thiết đó ra, lòe giữa giang hồ.

Tiểu Linh Ngư không khỏi lạ kỳ, khi nhìn thấy khu gia cư của Giang Biệt Hạc.

Giang Biệt Hạc mỉm cười, giải thích:

- Khu trang viện này, là tư sản của một người cố hữu, vị cố hữu đó di tản cả gia đình sang định cư vùng Đông Lỗ, bỏ phế trang viện. Tại hạ nhân đó, tạm mượn để làm nơi cư trú. Rất tiếc, tại hạ rất nghèo, không đủ sức bảo trì phong độ của trang viện, còn nguyên vẹn cái quy mô ngày cũ. Nghĩ ra, tại hạ rất thẹn đối với người xưa...

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Tiếc cũng phải ! Nhưng nghĩ như vậy là chỉ nhằm vào phương diện vật chất.

Phàm con người ta, nên làm một cái gì để lưu danh thiên cổ, từ nghìn xưa, hạng trọc phú chết đi là thân danh mai một luôn. Cái bóng của họ phải mờ khi họ nằm dưới ba lớp đất ! Chỉ có những bậc đại anh hùng mới được hậu thế ca tụng đến thiên thu !

Ngày nay các hạ không tạo huy hoàng cho trang viện qua lớp sơn phủ phiem, thì sau này ai đi qua đây, cũng sẽ nhắc nhở rằng, khu trang viện đã có một thời làm nơi trú ẩn của bậc đại hiệp kỳ nào, cái danh của các hạ tô điểm cho trang viện gấp mười, gấp trăm cái vàng son của khắp bốn phương trời gom lại !

Giang Biệt Hạc thở dài:

- Phần đông những người chọn cái kiếp giang hồ, đều không chuyên chú đến sinh nhai, mà tại hạ cũng ngoài công lệ đó, sống hôm nay, lo ngày mai, sống một ngày, màng một ngày ! Thực ra, nếu muốn sung sướng, cũng chẳng khó khăn gì, nhưng sung sướng do bất nghĩa tạo thành, thì cái đó đáng gọi là sung sướng chăng ? Một nụ cười của kẻ bất nghĩa nếu được nở tươi trên vành môi, nụ cười đó đã được vun tưới bằng bao nhiêu tiếng khóc, lời than đồng loại ? Cha mẹ sanh

con trở thành bất nghĩa, để nằm dưới đáy mồ, cha mẹ vẫn còn bị người đời réo tông, réo tổ ra mà trù ? Cái thân này, thọ sinh nơi cha mẹ, chẳng làm gì được thơm, thì nên dè lòng đừng tạo thúi !

Tiểu Linh Ngư mở miệng, như có vẻ băng khuâng...

Một lúc sau, chàng hỏi:

- Còn các bằng hữu của các hạ ?

Giang Biệt Hạc cười khở:

- Cũng có một vài người, sẵn sàng tài trợ cho tại hạ chấn chỉnh môn tường, bởi họ quan niệm rằng tại hạ bất hạnh mà thành danh, thì cũng phải có nơi nấp mưa trốn nắng khả quan một chút. Song, hưởng những của không công là điều tối kỵ của người biết tự trọng, tại hạ vui với cảnh thanh bần để cho lòng không vương mang nhiều thắc mắc !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Sinh hoạt của Giang Nam đại hiệp quá đơn giản như thế này, thử hỏi trên giang hồ, có ai tưởng tượng nổi chẳng ? Tự nghìn xưa, hễ là không một người thứ hai, mà nghìn sau cũng không thể có luôn ! Bởi, cái danh đi liền với cái lợi. Phàm ai tạo danh, là hưởng lợi, danh có mà lợi không, thì tạo danh làm gì ? Danh là phương tiện sanh lợi, trên đời này, người không ham lợi là một quái sự, quái còn hơn chó chê phân.

Giang Biệt Hạc chỉnh sắc:

- Cổ nhân có nói rằng, từ cần kiệm đi đến xa xỉ là dễ, chứ từ xa xỉ trở lại cần kiệm là khó, lời nói đó, tại hạ luôn ghi nhớ để làm một phương châm sinh hoạt và mọi phương tiện cũng như mọi nhu cầu đều lấy câu đó làm thước ngọc khuông vàng.

Tiểu Linh Ngư lại than:

- Các hạ đúng là một quân tử !

Không lâu lắm, bữa ăn được dọn ra, bữa ăn đầu tiên sau khi về đến khu gia cư của Giang Biệt Hạc.

Bữa ăn rất đậm bạc, bữa ăn đó, nếu dọn ra cho một xa phu dùng, chưa chắc gì xa phu liếc mắt, dù đang đói lả, xa phu cũng nghe no liền.

Thế mà một lãnh tụ võ lâm suốt địa phận Giang Nam lại xem như thịnh soạn !

Thật là một cuộc sinh hoạt không hấp dẫn chút nào ! Bám sát Giang Nam đại hiệp để hưởng gì ? Bám sát Giang Nam đại hiệp, xem ra còn đói hơn cạo trọc chiếc đầu vào chùa mà làm công quả !

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm:

- Thảo nào mà hầu hết hào kiệt giang hồ chẳng kính phục các hạ ! Một người nhìn được những gì mà phần còn lại trong đồng loại không thể nhìn được, người đó nếu không là thánh, thì cũng phải được tất cả tôn kính như Bắc Đẩu, như Thái Sơn !

Giang Biệt Hạc chớp chớp mắt, chốc chốc lại nhìn chàng, bỗng lão thốt:

- Càng nhìn các hạ, tại hạ có cảm tưởng là các hạ giống một vị ân huynh ngày trước ! Nói là ân huynh thì đúng hơn.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- A ! Ai thế ?

Giang Biệt Hạc thở dài, lộ vẻ trầm buồn, như mơ màng hồi ức thời dĩ vãng:

- Vị ân huynh đó, là một con người ôn nhu, văn nhã, một mỹ nam tử, một nhân vật vô song, tại hạ muốn nói về đức độ của y, chứ thực ra thì võ công cũng chẳng siêu việt cho lắm. Tại hạ đặt tên con trai là Ngọc Lang, chẳng qua để tưởng niệm đến người đó vậy !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ân huynh của các hạ là một mỹ nam tử, các hạ nhìn tại hạ, lại nhớ đến ân huynh, thế tại hạ giống một mỹ nam tử sao ? Nếu tại hạ bị người đời cho là một kẻ ôn nhu, văn nhã, một mỹ nam tử, thì tất cả nam nhân trên thế gian chẳng ai không là ôn nhu, văn nhã, chẳng ai không là một mỹ nam tử !

Giang Biệt Hạc cười nhẹ:

- Có thể các hạ không thập phần ôn nhu, văn nhã, có thể các hạ không là mỹ nam tử, song tại hạ phải nhìn nhận các hạ có một mị lực phi thường, cái mị lực đó dù cho bất cứ ai cũng chẳng hình dung nổi, song đích xác là một mị lực. Còn nụ cười của các hạ, tại hạ dám đoán chắc là bất cứ thiếu nữ nào trên đời này cũng chẳng kháng cự lại cái vẻ hấp dẫn của nụ cười ! Nói chi khi các hạ cười mà lại nhìn thẳng vào mắt thiếu nữ ? Nụ cười của các hạ thu hút trọn vẹn tâm hồn của chúng !

Tiểu Linh Ngư bật cười vang:

- Tại hạ ước mong những gì các hạ vừa nói, sẽ thành sự thật ! Tại hạ cũng ước mong mình là con của cái người mà các hạ vừa nhắc ! Rất tiếc, gia gia của tại hạ cũng đồng khuôn với tại hạ, cái khuôn đúc ra gia gia tại hạ là cái khuôn đúc ra tại hạ sau này ! Dù rằng gia gia của tại hạ có là kẻ thông minh, nhưng chắc chắn người không thể là một mỹ nam tử vậy ! Và lại, hiện tại, người còn sống sờ sờ, có lẽ trong giờ phút này người đang thoải mái trên một chiếc ghế dựa, phì phà mấy hơi thuốc, nhìn theo làm khói cuộn tản mát trong không gian.

Chàng lại cười, lớn hơn trước, rồi đứng lên bước ra ngoài.

Chàng đứng lên, bước đi, Giang Ngọc Lang cũng phải đứng lên, bước theo.

Tiểu Linh Ngư thốt tiếp:

- Tại hạ cũng muốn ở lại đây thêm một lúc, đàm đạo với các hạ, song lại không nỡ rời đôi mí mắt đang đê nặng... Hy vọng ngày mai, các hạ tìm mấy tay thợ khóa, để mở cái cửa nợ Tình Tỏa này !

Giang Biệt Hạc thở dài:

- Các hạ yên trí. Trong vòng hai hôm, thế nào tại hạ cũng tìm được người mở khóa. Nếu không thì cũng có một thanh kiếm chém sắt như chém bùn. Các hạ đến đây rồi thì có bao nhiêu phiền phức, cầm như những phiền phức đó đều tiêu tan.

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Sở dĩ thế, tại hạ nghĩ rằng nếu chiếc đầu này ngã xuống gối rồi, là tại hạ sẽ ngủ một giấc dài, bảo rằng một giấc ngủ thiên thu cũng không quá đáng, bởi nó dài bằng thích !

Giang Ngọc Lang hiện tại như biến đổi thành một kẻ ngoan ngoãn, dễ dạy, biết nghe, nhất nhất cái gì cũng tuân theo Tiểu Linh Ngư cả.

Giang Biệt Hạc đưa ánh mắt nhu hiền nhìn theo hai thiếu niên, khi cả hai khuất dạng rồi, lão lấy trong tay áo ra một thanh kiếm nhỏ, dài độ thước.

Thanh kiếm đó có chiếc vỏ, vừa đen, vừa rỉ sét, dơ dáy vô cùng, bỏ giữa đường chắc chẳng một ai buồn nhặt.

Nhưng lão quý nó vô cùng, có nó trong nhà, gian nhà như sáng rực lên.

Kiếm khí bốc lạnh, sát khí phát sanh, gian nhà mất ngay cái huy hoàng, không gian trầm đọng nặng nề.

Lão nô vừa cầm vừa điếc đứng bên ngoài cửa, xa xa bắt giác rung rung người, lão trừng mắt nhìn thanh kiếm rồi nhìn Giang Biệt Hạc, chùng như lão muốn nói gì đó, song lão vĩnh viễn là con người câm lặng thì làm sao phát ngôn ?

Tuy nhiên, thần sắc của lão có thể diễn tả ra như thế này:

- Thanh kiếm trong tay người đúng là vật chém sắt như chém bùn, đúng là một thanh kiếm báu kiếm đó, người đã có nó trong tay, tại sao người không dùng nó mà chặt đứt cái cửa nợ Tình Tỏa cho chúng ? Người còn hẹn nay, hẹn mai để làm gì ?

Giang Biệt Hạc ngẩng mặt lên, trông thấy lão nô, bắt gặp ánh mắt ngời niêm nghi hoặc, mừng tượng lão nô đã thấu đáo dụng ý, lão ta cười nhẹ từ từ thốt:

- Tự nhiên là trong phút giây này, ta chưa có thể chặt đứt chiếc khóa ác đó, ta biết rõ tiểu quỷ có chủ ý quỷ quái không ai hiểu được, cái chủ ý quỷ quái của hắn, ta dặn dò Giang Ngọc Lang lưu tâm giám thị hắn, chiếc khóa Tình Tỏa còn đó, thì hắn không làm sao chuồn đi một mình, chiếc khóa ác đó còn có chỗ dùng cho ta, thì làm sao ta chặt đứt nó ngay ?

Giang Biệt Hạc phát thoại với con người điếc làm gì ?

Rất tiếc là lão nô không biết được, không nghe được. Mà cũng vì lão không nghe được nên Giang Biệt Hạc mới dám lẩm nhẩm một câu như vậy.

- - Dãy nhà có mái hiên, dãy nhà dài, mái hiên dài, có thể gọi mái hiên đó là một hành lang nơi hành lang có treo một chiếc đèn lồng nhỏ, đen mờ, tuy nhiên cũng chiếu rõ những gì chung quanh, trong một phạm vi dĩ nhiên thu hẹp.

Đâu đây, có một con mèo, mèo kêu ngao ngao nhỏ nhỏ, Tiểu Linh Ngư nhìn qua, thấy đôi mắt xanh dờn của nó.

Đèn mờ, mắt mèo xanh, giữa cảnh tĩnh mịch gần như âm u này, tất cả nói lên một hoang tàn huyền ảo như thế giới loài ma.

Bên ngoài dãy nhà, là một biển tối sâu dày, phía sau, chìm trong biển tối, là một khu vườn, cho ai một số bạc lớn bảo kẻ đó đi vào vườn một mình, trong giờ khắc này, hắn kẻ đó cũng từ chối, chẳng dám ham tiền mà làm một việc gần như mạo hiểm.

Người ta có gan, bắt chợt gặp ma, hắn là không sợ, chứ đã biết nơi nào đó có ma quái thì còn ai có gan đi đến mà tìm gặp ma quái ? Trừ những kẻ điên mới làm những chuyện ngông như vậy.

Hoặc giả, có cái gì khẩn cấp, cần thiết lắm, thì họa chăng mới treo cái gan nơi cổ, để mà liều...

Bước dài theo hành lang, Giang Ngọc Lang và Tiểu Linh Ngư cứ đi, chân họ vang lên thành thịch.

Từ xa xa, thỉnh thoảng một ngọn gió cuốn về đùa cây xào xạc, Tiểu Linh Ngư rút cổ, khép vai, chẳng rõ chàng lạnh hay chàng sợ hãi ?

Tuy nhiên, chàng cũng cố cười, một nụ cười thăm, khổ, rồi chàng thốt:

- Bất cứ ai, sống trong khung cảnh này độ vài năm thôi, chẳng cần lâu hơn, nếu kẻ đó không điên, thì hẳn là một quái sự, hi hữu hơn tất cả mọi quái sự trên đời.

Giang Ngọc Lang đáp gọn:

- Người yên trí ! Chẳng cần phải mất đến vài năm đâu ! Người sẽ sớm ly khai nơi này !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- A ! Bây giờ thì người bằng lòng khai khẩu rồi ! Vừa rồi, trước mặt gia gia người, người có cái vẻ như mắc cái bệnh câm bất ngờ.

Giang Ngọc Lang điềm nhiên:

- Làm con mà biết câm trước mặt mẹ cha, ta chỉ sợ trên đời này chỉ có một ta thôi.

Tiểu Linh Ngư lờ đi cái lối đối chọi của Giang Ngọc Lang đưa mắt nhìn ra khu vườn, hỏi:

- Người từng ra đó chứ ?

Giang Ngọc Lang đáp:

- Một lần thôi !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Ở đây rất lâu, sao người chỉ ra đó có mỗi một lần ?

Giang Ngọc Lang thờ dài:

- Kẻ nào có ra đó một lần rồi, người dùng roi mà đánh, bảo kẻ đó ra lần thứ hai, chết thì chịu chứ chẳng bao giờ dám tuân theo lời người.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Thế là nơi đó có quẻ ?

Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Quẻ cũng chẳng dám đến đó !

Khi đi ngang chiếc đèn lồng treo nơi hành lang, Giang Ngọc Lang lấy xuống cầm tay soi đường, bây giờ hắn xô vệt một cánh cửa, máng chiếc đèn lên bên trên, ánh đèn chiếu mờ mờ gian phòng.

Trong gian phòng có mấy thanh đao, kiếm, có một chồng sách và tự nhiên có một chiếc giường.

Gian phòng nhỏ bày thì đơn sơ, như một gian dành cho những người tu khổ.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Phòng ngủ của người ?

Giang Ngọc Lang thờ dài:

- Một năm rồi, ta không có mặt tại đây ! Bây giờ nhìn lại thấy vẻ quen thuộc của các vật dụng lòng nao nao làm sao !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Nhìn vào cái bộn bằg hữu sang quý của người, đánh chết ta, ta cũng chẳng tin được là người có thể nhốt mình trong cái đơn sơ này !

Rồi chàng hỏi tiếp:

- Làm sao người chịu nổi ?

Giang Ngọc Lang nheo nheo mắt:

- Ai cấm ta lúc đêm vắng, canh khuya, làm con dạ điếu, đi tìm những cái nhu cầu cấp bách ?

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Ta cũng biết, những con nhà danh vọng thường nhốt mình trong vòng cấm của gia giáo, xem ra thì nó gia phong lăm lăm, song khi dạ thần tiếp nhận phiên trực trong vũ trụ thì bọn chúng tự tay tháo củi xỏ lồng, để rúc rít ở những tửu quán, trà đình, như những con chuột rời hang cống ! Nhưng gia gia người thì khác hẳn mọi người, ta nghĩ người không qua mắt nổi !

Giang Ngọc Lang chớp mắt:

- Người có biết tại sao ta chọn nơi này mà giam mình chẳng ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu.

- Gian phòng này cách rất xa nơi cư trú của gia gia ta, nó lại có rất nhiều khung cửa sổ, nó vốn dành cho bọn gia nô, song ta thấy có lợi cho ta, nên ta chiếm lấy.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Theo ta nghĩ thì sự chọn lựa của người quả thật sáng suốt !

Ai cũng thế, về đến ngôi nhà cũ, là yên tâm một phần, về đến chính gian phòng cũ, càng yên tâm hơn, bởi mình đã trở lại giang sơn riêng biệt của mình, chứ còn cái ngôi nhà kia, dù có to lớn cũng là giang sơn chung của nhiều người, phạm cái gì chung thì không thích hợp lắm, bởi cái quyền hưởng dụng bị phân chia..

Mà, có ai không thích độc tôn ?

Tinh thần thoải mái, thì giấc ngủ dễ đến, nằm một chút, hấn ngủ say

ngay.

Bây giờ thì hẳn không còn phòng bị Tiểu Linh Ngư như trước nữa, cảnh giác cứ đề cao mãi, thì con người sẽ phát điên lên được, đừng nói là rất phiền lụy.....

Mà Tiểu Linh Ngư cũng ngủ rất say.

Không lâu lắm, bên ngoài, có tiếng chân người, bước nhẹ hơn chân mèo rình chuột.

Người đó mở hé cánh cửa, thò đầu nhìn bên trong, chẳng nghe gì, thấy gì khác hơn là hai thiếu niên nằm song song, thở đều đều.

Người đó rút đầu ra, khép cửa lại, thay vì trở về lối cũ, lại bước thẳng ra khu vườn phía hậu.

Nơi đó theo lời Giang Ngọc Lang, quý cũng chẳng dám đến, thì làm sao người ấy làm gì dám đến ?

Đến đó làm gì lúc nửa đêm ?

Tiểu Linh Ngư mở mắt, đưa tay mò mò trong mớ tóc, lấy ra một đoạn giấy kẽm nhỏ bằng lông trâu.

Chàng thọc đầu đoạn kẽm trong cái lỗ nhỏ nơi chiếc khóa Tình Tỏa, ngoáy ngoáy.

Chàng lắng tai nghe, như chờ đợi một tiếng động nào trong chiếc khóa đó.

Cuối cùng, một tiếng cách nhỏ vang lên, vừa đủ cho chàng nghe, lỗ tai lại phải được kê sát nó mới nghe lọt.

Từ huyện Nghi Xương về đây, hành trình trải qua nhiều ngày, Giang Biệt Hạc cố tìm những tay thợ chuyên môn về nghề mở khóa, nhờ đến họ, xem kỹ chiếc khóa, chẳng một tay thợ nào mở được, nhưng Tiểu Linh Ngư có cần gì họ thất bại hay thành công ?

Thành công hay thất bại, chẳng quan hệ gì, có lẽ chàng mong mỏi họ

thất bại là phải hơn.

Điều tối cần là chàng đánh cắp một đoạn giấy kẽm cứng, dẫu nó nơi tóc.

Bây giờ, đã đến lúc chàng xử dụng nó rồi, và chàng thành công như ý muốn.

Dĩ nhiên là chàng mừng.

Và điều trước hết chàng phải làm là điếm nhanh vào huyết ngữ của Giang Ngọc Lang, giúp hấn ngữ ngon hơn tự hấn ngữ.

Hấn sẽ ngủ mãi đến khi nào Tiểu Linh Ngư không cần hấn ngủ nữa !

Tiểu Linh Ngư lộ vẻ đắc ý, nhìn hấn, tự thốt, đương nhiên chàng không thốt ra lời:

- Người cho rằng, mình thông minh nhất trần đời, thực ra thì người chỉ là một ngốc tử ! Người cứ tưởng là ta không thể mở được chiếc khóa ác ôn này ? Thế người quên đi ta trưởng thành tại địa phương nào sao ?

Ác Nhân Cốc là nơi tập trung những cường đạo xuất sắc, thì cũng phải là nơi tập trung của những tay trộm xuất sắc, phàm đối với những tay trộm xuất sắc, thì còn có chiếc khóa nào là bí mật nữa đâu ?

Trừ ra những chiếc khóa vô hình, chứ bất cứ khóa nào, sờ mó được là bọn trộm vẫn mở được !

Tiểu Linh Ngư đã học cách mở khóa ngay từ lúc lên tám tuổi, chàng học mở khóa luôn mấy năm dài.

Ngày nay, không còn một chiếc khóa nào bí mật đối với chàng nữa, học cái nghề mở khóa, cũng như học tất cả các nghề khác, là để có vốn hiểu biết tổng quát dồi dào, chứ chẳng phải dùng những nghề đó mà kiếm cái ăn, cái mặc !

Ngày trước, mở khóa cũng là một trò tiêu khiển, giúp chàng phiêu pha

tịch mịch ở cái nơi biệt lập hẳn với trần gian.

Biết cách mở các loại khóa, tại sao chàng không mở chiếc Tình Tỏa trước kia, mà phải đợi đến phút giây này mới ra tay ?

Tại sao chàng cam tâm tình nguyện buộc chặt mình với Giang Ngọc Lang qua một thời gian dài ? Chàng không cảm thấy khó chịu sao ?

Sự buộc chặt đó, sự cam tâm tình nguyện đó suýt làm cho chàng chết mấy lượt rồi ! Thật là một cái ngông tai hại !

Nhưng, Tiểu Linh Ngư có ngu đâu ? Chàng dám chơi ngông, là vì chàng có chủ trương, chàng không sợ cái chết, chứ có phải là chàng thích chết đâu ?

Thì nếu dám lấy sanh mạng làm vật đùa ngông hẳn cái chủ ý của chàng cũng quan trọng lắm, và cái ngông đó sẽ phục vụ cho một mưu đồ, hay một giai đoạn trong nhiều giai đoạn của mưu đồ.

Chàng đã có ý nghi ngờ phụ thân của Giang Ngọc Lang là một con người thần bí rồi sao ?

Hay là chàng dự đoán cái địa phương cư trú của Giang Biệt Hạc có ẩn chứa những bí mật hãi hùng ?

Chàng còn muốn buộc chặt với Giang Ngọc Lang, là để có cơ hiện diện bên cạnh Giang Biệt Hạc để có lý do đến tận địa phương này.

Với chiếc Tình Tỏa đó, chàng sẽ không bị ai nghi ngờ và đương nhiên không ai phòng bị.

Như vậy, là chàng được tự do hành động.

Bất cứ ai cũng cho rằng tự chàng, chàng không thể ly khai Giang Ngọc Lang, và có Giang Ngọc Lang thường xuyên bên cạnh, nửa bước không rời, hẳn nghiêm nhiên trở thành một giám thị tận tụy, thì đối với chàng, ai mà chẳng yên tâm ?

- - Chàng thoát qua cửa sổ, ra ngoài.

Chàng thăm tri ân Giang Ngọc Lang chọn một gian phòng rất thuận tiện.

Gian phòng này biệt lập hẳn với bất cứ kiến trúc nào trong toàn khu trang viện, kể cả những kiến trúc gần nhất.

Ra khỏi phòng rồi, chàng tiếp đến cái nơi mà chính quý cũng chẳng dám đến.

Lúc đó, người vừa nghe ngóng trước cửa phòng, đã vào lâu trong khu vườn rồi.

Tiểu Linh Ngư không còn nghe tiếng bước chân của người ấy nữa.

Bất cứ khu vườn nào của một đại trang viện, cũng có vòng rào, hoặc bằng cây sống, hoặc bằng gỗ, hay bằng đá, gạch, đã có vòng rào hẳn phải có cửa.

Cửa khu vườn này, hình tròn, như vành nguyệt.

Bước qua vọng cửa rào, Tiểu Linh Ngư thấy xa xa có ánh đèn, chớp chớp nhưng không lâu lắm, ánh đèn đó tắt đi.

Bóng tối phủ dày trước tầm mắt của chàng.

Đèn tắt bóng tối giăng lên, gió từ đâu cuốn về, cây lá rì rào, như ma quỷ hiện ra, đối thoại nho nhỏ.

Khung cảnh rùng rợn vô cùng, tự nó đã rùng rợn rồi, chẳng cần gì chung quanh có cạm bẫy giết người.

Trên nền trời vắng trắng, song có sao, nhưng mấy vì sao thưa buông ánh sáng yếu ớt xuống, chẳng đủ xóa tan vẻ ghê rợn của khu vườn.

Đã quyết tâm vào đây, Tiểu Linh Ngư cũng không tránh khỏi rợn mình, mồ hôi lạnh rỉ ra ướt lưng.

Giả như người nào khác, hẳn trở lại rồi, và tự hứa vĩnh viễn sẽ không vào một lần thứ hai, trừ ra cùng vào với một đoàn quân hùng mạnh !

Nhưng, Tiểu Linh Ngư chẳng phải là một người nào khác, thì chẳng khi nào chàng bỏ dở một công trình đang làm.

Chàng bắt tay vào một công trình nào, chết thì chịu chết, chứ không hề buông công trình dở dang.

Chàng đã nhận chuẩn phương hướng ánh đèn, cứ đi thẳng về phương hướng đó.

Gió lạnh tạt vào một mặt, mang theo mùi hôi của những cái gì mục nát trong khu vườn phát qua mũi chàng, trong mùi hôi đó, ẩn ước có mùi chuột, mùi côn trùng chết, chính mùi hôi đó chứng minh sự hoang vắng của khu vườn, hoàn toàn hoang vắng từ lâu.

Tiểu Linh Ngư dè thờ vào, tránh hít phải cái mùi khó chịu đó, chân bước nhẹ, tránh gây tiếng động trên những cành lá khô nằm lợp ở mặt đất.

Đến nơi có ánh đèn vừa tắt đó, Tiểu Linh Ngư nhìn quanh quẩn.

Không nhận ra điểm gì khả nghi, chàng lại đi tới, đi một lúc, chàng lạc hướng.

Gió đêm càng phút giây càng lạnh, Tiểu Linh Ngư bắt đầu rung.

Bỗng một bóng đen nhảy phốt qua mặt chàng, chàng giật mình, quay đầu nhìn theo, thì ra đó là một con mèo.

Con mèo đen này, làm sao từ trong nhà mà lại ra đến đây ? Nó ra đây từ lúc nào ?

Nó ẩn ở đâu, rồi bây giờ mới xuất hiện ? Nó xuất hiện, tại sao nó không từ từ, rón rén bước đi, mà lại nhảy vọt như vậy ?

Chàng không cần suy luận lâu hơn, lập tức nằm xuống sát mặt đất, nhìn ra phía trước, thấy có đồng gạch ngói vụn gần đó, lại có một khoảng đất, có những chồi cúc khô.

Bỗng ánh đèn loé lên, Tiểu Linh Ngư thấy một vọng cửa, từ trong cửa, một bóng người thoát ra ngoài.

Chiếc đèn lồng lủng lẳng nơi tay người đó, ánh đèn soi rõ mặt người.

Chính là Giang Biệt Hạc.

Tiểu Linh Ngư nín thở. Chỗ chàng nấp, cách Giang Biệt Hạc độ mười trượng, trong khoảng cách đó, lão ta có thể nghe rõ mọi tiếng động nhỏ.

Con mèo thấy ánh đèn, kêu ngao một tiếng khể, rồi tung mình lao về phía Giang Biệt Hạc.

Sau đó, đèn từ từ xa, người cầm đèn đã rời nơi ấy.

Đèn khuất rồi, bóng đêm trở lại, tăm tối, âm u.

Tiểu Linh Ngư nằm tại đó, chờ một lúc lâu, đoạn trườn mình tới, trườn mấy thước, mới dám đứng lên, rồi nhanh chân, chạy đến.

Nơi đó, là một căn trại chứa hoa.

Ngày trước, nơi đó có ngàn hoa muôn sắc, nức nồng hương, nhưng bây giờ thì cũng hoa tàn, với những chồi khô, mục...

Cố chủ ra đi, hoa ở lại, hoa sống làm sao được khi vắng bàn tay chăm sóc của người từng trân quý hoa ?

Giang Biệt Hạc đâu phải là tay yêu hoa ?

Hoa không còn tri kỷ, tàn đi là phải !

- - Cửa, đã được khóa.

Một lần nữa, Tiểu Linh Ngư trở tài kẻ trộm và ổng khóa đương nhiên phải đầu hàng trước tay trộm chưa hành nghề song giỏi nghề.

Đã ra nơi này, Tiểu Linh Ngư hẳn phải chu đáo nên hiện tại chàng có một môi lửa nơi tay, cái môi lửa chàng đã nhặt nơi mặt bàn trong gian phòng ngủ.

Chàng bật môi lửa lên.

Nơi nào cũng có tơ nhện giăng mắc, trên nền, la liệt những chậu, những hủ, chẳng có chiếc nào còn nguyên vẹn, những chồi hoa trong chậu, hủ, mục nát, lên men.

Giang Biệt Hạc vào đây làm gì ? Chẳng lẽ lão ta ghiền người cái mùi mục nát đó, để ra đây thưởng thức bằng thích ?

Gió thổi rung rinh những bức màn rách nát quanh căn trại, bật kêu lạch cạch nghe như quỹ gỗ cửa, Tiểu Linh Ngư rợn da gà liền.

Chàng muốn chạy ra ngay, trở về phòng gấp, quán chần kỹ, trốn tránh cái sợ chực phủ đầu...

Nhưng đã đến đây rồi, chẳng lẽ chịu thua cuộc vô lý ? Vả lại, nơi đây, quỹ chẳng dám đến, thì làm gì có quỹ mà sợ ?

Nơi nào quỹ không dám đến, hẳn nơi đó phải có bí mật hãi hùng, chính quỹ cũng phải sợ những bí mật đó.

Tiểu Linh Ngư lý gan, đứng lại, nhìn quanh quẩn, nhìn mãi cũng không phát hiện ra cái gì đáng nghi.

Trên mặt nền, nơi nào cũng là hoa nát, mục, nơi nào cũng là chậu, hủ vỡ.

Lạ một điều, Giang Biệt Hạc vào đây, mà một nơi dễ lưu dấu chân, lại chẳng có dấu chân của lão !

Chàng cúi mình xuống, sờ lên lớp bụi, bụi dày quá, trừ ra dùng tay ấn xuống, thì không làm sao có dấu tay được.

Mà Giang Biệt Hạc từng nổi danh là đại hiệp, tự nhiên lão giỏi thuật khinh công, với thuật đó, lão lướt lên bụi mỏng cũng chẳng lưu dấu chân, hà huống là trên lớp bụi dày đặc ?

Tiểu Linh Ngư tỉnh ngộ.

Giang Biệt Hạc vào đây, bên trên căn trại lại chẳng có gì khả nghi,

tức nhiên bên dưới căn trại mới là điểm chánh.

Bên dưới căn trại, hẳn phải có địa đạo.

Có địa đạo, phải có lối dẫn xuống, chàng tìm một lúc vẫn không thấy.

Chàng thất vọng vô cùng.

Nhìn tơ nhện đứt theo gió, nhện lại dệt những đoạn đứt, nối liền, đong đưa theo gió. Tiểu Linh Ngự thở dài.

Vụt sáng mắt lên, chàng nhìn sững một đường tơ nhện.

Tất cả những đường tơ nhện khác, lung linh theo gió, chỉ có đường tơ đó bất động.

Sự kiện đó, trừ Tiểu Linh Ngự ra, còn ai nhận thấy nổi ? Không nhận thấy cái lạ đó, bởi chẳng ai lưu ý làm chi đến những đường tơ nhện giăng mắc quá nhiều trong căn trại này.

Tiểu Linh Ngự quen tánh quan sát, từng lưu tâm đến một hạt bụi, một cọng cỏ và cũng nhờ cái tánh vạch lá tìm sâu đó mà chàng thoát chết hơn một lần.

Chàng vạch lá tìm sâu, chẳng phải để hại người, mà là để tự cứu thôi, thì cái tánh đó cũng chẳng là xấu.

Cho nên, phàm bất cứ một hành động nào trên đời, xấu hay tốt chẳng phải do sự việc, mà chính là do dụng ý của người làm việc đó.

Giết người là ác, sát nhân bao giờ cũng bị lên án nặng nề. Song, sát nhân sẽ trở thành hữu ích khi tại trận diệt thù cứu quốc. Máu càng chảy thành sông, kẻ sát nhân càng tỏ lộ khí hùng, và ai ai cũng tôn trọng là cứu tinh dân tộc.

Bởi, sát nhân như thế, không vì tư ích, mà là vì quyền lợi cộng đồng.

Đã chú ý đến đường tơ nhện, chàng phải xem xét nó như thế nào. Nó được kết thành bởi những đường tơ vàng, cho nên nó hơi lớn hơn các đường tơ nhện thực sự một chút.

Bằng kim loại, nó phải cứng phải nặng, do đó gió nhẹ không làm rung rinh được, và dĩ nhiên nó cũng chắc hơn tơ nhện thực sự.

Không do dự, Tiểu Linh Ngư nhún chân, nhảy lên cao, chụp lấy đường tơ vàng mà kéo.

Thoạt tiên, một tiếng cách vang lên, rồi sau đó, một loạt tiếng cách khác tiếp nối theo.

Đồng cây hoa khô ngay dưới đường tơ vàng nhích động, di chuyển từ từ qua một bên.

Cuối cùng, một miệng hàm bày ra, nhỏ nhỏ vừa đủ một người chui lọt.

OOo Tiểu Linh Ngư từng mục kích những cơ quan của những tay gian hoạt trên giang hồ, song chàng nhìn nhận là cái cơ quan này của Giang Biệt Hạc xảo diệu hơn tất cả.

Chàng không thể nào tưởng được bên dưới có một gian thơ phòng !

Gian thơ phòng giống như tất cả các thơ phòng trên mặt đất, trừ một điểm là gian phòng thiếu vắng cửa sổ.

Làm sao trở cửa sổ dưới đất ? Mà trở để làm gì, bởi có ai thích nhìn vào vách đất dày ?

Thơ phòng thì phải có sách, có giấy, bút mực, thơ phòng ở nơi thiếu ánh sáng thì phải có đèn, phòng khi chủ nhân xuống đó lúc ban ngày.

Tiểu Linh Ngư đốt ngọn đèn lên, sau đó ngồi xuống một chiếc ghế, lấy lại thoải mái cho thân xác quá nhọc phờ qua những cơn hồi hộp.

Chàng nghĩ:

- Nếu ta là Giang Biệt Hạc, nếu ta có một bí mật nào, thì ta phải dấu bí mật đó tại đâu ?

Hiếm chi nơi dấu một bí mật trong gian thơ phòng này ? Dấu nhiều bí

mật cũng thừa chỗ kín đáo chán !

Nhưng, bí mật đó, có hình thức như thế nào ? Giả như nó là một mảnh giấy ? Nơi nào để dấu một mảnh giấy nhất ?

Chỗ thuận tiện để dấu một mảnh giấy, là chồng sách. Sách ở đây nhiều quá, dấu một mảnh giấy trong núi sách thì chắc chắn nhất.

Bởi, dù kẻ hiếu kỳ có nghi ngờ, cũng chẳng biết mảnh giấy đó nằm trong quyển sách nào giữa hàng ngàn quyển.

Tự nhiên, kẻ tìm tòi thì chẳng nhận ra cái quyển sách chứa đựng mảnh giấy, chứ người dấu nó nhận ra dễ dàng, có thể nhắm mắt lại mà lấy bí mật đó cũng được như thường.

Tại sao phải dấu mảnh giấy giữa đống sách ? Nơi đây cầm như cuối đường vũ trụ, còn ai đến đây mà sợ ?

Nếu có dấu bí mật trong quyển sách, âu cũng là do một thói quen nào đó thôi !

Và người như Giang Biệt Hạc hẳn phải có thói quen đó, cần có thói quen đó trong bất cứ một cử động nào.

Thói quen đó do sự đề cao cảnh giác thường xuyên mà ra, không thể ỷ trượng vào một lợi thế nào, chẳng hạn như gian phòng nằm sâu dưới đất này, mà rồi lơ đi phần nào dè dặt.

Tiểu Linh Ngư rời ghế, bước đến gần một kệ sách.

Chàng xem từ quyển, từ quyển, có sử, có thơ, có bản khắc bằng đá, có bản chữ bằng cây, bản nào cũng bám bụi dày.

Vật có bụi bám là vật ít được bàn tay sờ mó đến. Không sờ mó, là vì Giang Biệt Hạc vào đây đâu phải để đọc sách ?

Nhưng Tiểu Linh Ngư sáng mắt lên ! Kia rồi ! Một chỗ sạch như chùi, chẳng có một hạt bụi nhỏ !

Đó là một quyển dày, sách lại thuộc loại đọc đến là đầu nhức.

Giang Biệt Hạc thích đọc loại sách nhưc đầu đó à ? Không thích sao lão ta sờ mó đến luôn ? Không sờ mó đến thì hẳn là sách phải bám bụi chứ ?

Sách sạch nhẵn như chùi ! Lạ chưa !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười, nghĩ rằng mình đã tìm đúng chỗ.

Chàng lật từng trang, bỗng mắt chàng rực sáng hơn trước. Sách là một hình thức, chứ thực sự là một chiếc hộp, bất quá bên ngoài có bìa, có chữ tựa đường hoàng, nhưng bên trong trống rỗng thành hộp.

Trong hộp đó có mấy chiếc nạ da người, ba bốn chiếc bình nhỏ, Tiểu Linh Ngư hiểu ngay là bình đựng thuốc cải sửa dung mạo.

Những vật này không gây một hứng thú nào cho Tiểu Linh Ngư cả. Chàng đặt quyển sách hộp vào chỗ cũ nhặt một quyển khác, cũng đồng dạng.

Trong quyển đó, có mấy chiếc bình bằng gỗ, bình đựng độc dược, thuộc loại quý, quý vì hiếm có.

Tiểu Linh Ngư thở dài.

Dưới mấy chiếc bình có một bảng danh sách, kê khai những người đáng tội chết.

Tiểu Linh Ngư không buồn đọc bảng danh sách đó, bất quá chỉ thấy những khoanh tròn tròn do nét bút đồ vẽ thành, mỗi vòng tròn bao gồm một số tên họ, bên cạnh vòng tròn, hoặc có chữ Thiếu Lâm, hoặc có chữ Võ Đang, hay những môn phái khác.

Bảng danh sách đó chẳng những ghi chú những người đáng được lão trừ diệt, mà cũng có ghi chú luôn những người làm nội tuyến cho Giang Biệt Hạc trong những môn phái đó.

Nhưng, cái kết quả thứ hai này không làm thỏa mãn Tiểu Linh Ngư. Tuy những điều chàng vừa phát giác, là những bí mật lớn lao, song chỉ là những bí mật thông thường bất cứ một kẻ đại gian hùng nào

cũng có những bí mật như vậy.

Giả như người ta nghi ngờ lão, đề phòng lão, thì những bí mật đó sẽ trở thành vô dụng.

Thế ra, nơi đây chẳng còn gì khác ngoài những bí mật rất thông thường đó sao ?

Bống chàng nhìn sang một chiếc bàn thấp, trên mặt bàn có những tờ giấy vát bừa bãi.

Chàng bước tới, nhặt một tờ xem.

Giấy, chỉ là giấy trắng, chẳng có ghi chú gì nhưng lại là chính cái bí mật chàng đang tìm.

Giấy rất mỏng, rất nhẹ, một loại giấy đặc biệt, có thể bảo ngoài Giang Biệt Hạc ra, chẳng một ai trên đời dùng đến hoặc biết biến chế !

Tiểu Linh Ngư nhận ra ngay loại giấy đặc biệt này, bởi chàng đã thấy một mẫu như vậy.

Giấy đó tích tụ ở đây một chồng khá cao, nhưng tờ giấy còn nguyên, có nhiều tờ dùng dang dở bỏ rải rác trên mặt bàn.

Giấy thuộc loại giấy của bức họa đồ do Thiết Tâm Nam trao cho chàng, bức họa đồ chỉ dẫn địa điểm chôn kho tàng của Yến Nam Thiên !

Chàng lục soát một lúc, thấy có bản mẫu của họa đồ !

Giang Biệt Hạc phỏng theo bức mẫu đó, sao ra nhiều bản. Và những bản sao đó, được phân phối khắp sông hồ !

Hiện tại bản mẫu có bám bụi, điều đó chứng tỏ lão ta không còn dùng đến nữa.

Tiểu Linh Ngư thở dài, thầm nghĩ:

- Ngụy tạo những bức họa đồ, chính là lão ta ! Lão quyết hãm hại hào

kiệt giang hồ, đưa tất cả vào trường sát lục, tương tàn tương diệt nhau vì một kho báu tưởng tượng !

Chính lão là người chủ động một âm mưu thâm độc !

Chàng điếm nụ cười lạnh, nghĩ tiếp:

- Giang Nam đại hiệp là một bậc đại nhân đại nghĩa ! Ai thì tin người là một gương mẫu trong võ lâm, chứ ta, vừa thấy người, qua một vài cử động của người là ta nghi ngờ người có những cái không dám cho đời biết đến ! Ta đã thấy cái dã tâm của người hiện lộ qua một vài khía cạnh trong lối xử sự ! Người chiều tình, thuận lý, một cách siêu thực, dù là thánh cũng không siêu thực như thế nổi ! Ta hiểu quá rồi, Giang Biệt Hạc ơi ! Người có thể lừa gạt toàn thể thiên hạ anh hùng, song người không qua mắt Tiểu Linh Ngư này được ! Người muốn thu phục nhân tâm, ta đâu để cho người thỏa nguyện, con đường đưa người đến nghiệp bá trên giang hồ, con đường đó từ nay có một chướng ngại vật mà chắc chắn là người không bao giờ vượt khỏi, chắc chắn là người phải quay đầu, ôm hận nghìn thu !

Rồi chàng lại nghĩ:

- Giả như người đừng chạm đến ta, thì khi nào ta liếc mắt vào hành động của người làm gì ? Ai bảo người lừa ta ? Ai bảo chứ ? Nếu ta không giáo huấn người thì ta thẹn với ta, ta không xứng đáng với ta, người biết chưa, Giang Biệt Hạc ?

Chàng thổi tắt ngọn đèn, bước lên căn trại chứa hoa khô, đi luôn ra ngoài, khóa cửa lại cẩn thận.

Chàng trở về trạng thái cũ, tiếp tục làm người thản nhiên, gần như ngốc, một con người mà sấm sét đang chực chờ nổ trên đỉnh đầu song chẳng hay biết chi cả.

Dục tốc bất đạt !

Chàng không thể nào vội vã được, bởi chàng hiểu, giả như bây giờ, chàng đem những điều đã khám phá, tỏ cho hào kiệt giang hồ biết, thì đương nhiên chẳng ai tin chàng, trái lại thiên hạ còn vì Giang Biệt Hạc mà cự cãi với chàng !

Trong tấn kịch này, Giang Biệt Hạc là một diễn viên tuyệt hảo, đừng ai mong lột xác diễn viên đó, trả nó lại với thực tế.

Cho nên, chàng phải chờ.

Lão ta chưa chết gấp, thì đại gì chàng phải hấp tấp ?

Chàng theo đường cũ, trở về phòng, chui vào chăn, bên cạnh Giang Ngọc Lang.

Giang Ngọc Lang không hề day trở, tư thế nằm của hắn làm sao lúc chàng rời đi, thì hiện tại vẫn y như vậy.

Chàng đút tay vào khóa, khóa chốt lại, định tâm, tịnh ý, xóa mọi tư tưởng, toan nhắm mắt làm một giấc dài, lấy lại sức khỏe.

Nhưng, ánh sáng chợt lóe lên.

Bất giác, chàng giật mình, khoát mí chăn, tai vừa nghe tiếng cười hi hi mắt chàng cũng vừa thấy một người đứng nơi đầu giường, tay cầm đèn.

Người đó, có gương mặt xanh nhợt, đồng màu da mặt của Giang Ngọc Lang.

Người đó, nếu không là Giang Ngọc Lang thì còn là ai nữa ? Nhưng hắn đang nằm ngủ say như chết kia, thì làm gì hắn đứng nơi đầu giường ?

Chẳng lẽ có đến hai Giang Ngọc Lang ?

Tiểu Linh Ngư bật ngồi dậy, nhìn người bên cạnh.

Thì ra, chính là lão câm và điếc, gia nô của Giang Biệt Hạc, lão cũng ngóc đầu lên, nhìn chàng nhe răng cười.

Tiểu Linh Ngư sững sờ một lúc, sau cùng cười lớn, cười một lúc, đoạn thốt:

- Ta biết lắm mà, Giang Biệt Hạc là con người lợi hại nhất trần đời ! Ta đã biết vậy, vẫn còn bị lão ấy lừa ! Làm sao lão biết được việc ta làm chứ ? Tại sao ?

Giang Ngọc Lang lạnh lùng:

- Trong trường hợp này mà người còn cười được à ? Có cái gì đáng cho người cười ?

Ta tưởng người nên khóc là phải hơn ! Khóc ngất, khóc thét, khóc chết mới hợp lý đó !

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Phải, ta nên khóc, nhưng ta không khóc được, thì ta phải cười !

Giang Biệt Hạc từ bên ngoài chậm chậm bước vào, lão điểm một nụ cười nhìn Tiểu Linh Ngư, dịu giọng thốt:

- Người đã phát hiện ra điều bí mật trọng đại như vậy, đáng lẽ người nên trốn đi luôn, nhưng người còn trở lại đây, thản nhiên như chẳng hay biết gì, quả thật cái gan của người đáng khiếp.

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Người đã biết là ta khám phá bí mật trọng đại của người, thế mà người còn ung dung, bình thản, chờ đợi ta trở lại, chờ đợi ta rút tay vào khóa xong xuôi rồi mới xuất hiện, quả thật người là một con người phi thường.

Giang Biệt Hạc tiếp:

- Người mới ngàn ấy tuổi, đã lừa được ta, tìm ra những bí mật của ta, thực tình ta không tưởng nổi có sự thể như vậy được ! Ta bội phục người lắm đó !

Tiểu Linh Ngư trả lời:

- Người đã lừa được thiên hạ võ lâm tin người là bậc đại anh hùng, đại nhân đại nghĩa, khiến ai ai cũng xem người là thần tượng, ai ai

cũng tôn kính người, quả thật người là một tay kiêu hùng trong đời này ! Ta phục người lắm đó.

Song phương đưa qua một câu, đẩy lại một câu, cùng tán dương nhau mà cũng cùng mỉa mai nhau, móc nhau, không ai nhường ai một phân, một ly.

Cả hai làm như vậy là có dụng ý gì ?

Giang Biệt Hạc thở dài:

- Thực ra, ta có lòng thương tiếc những người tài trí lắm, nhưng bỗng dưng mà người tìm cách đương đầu với ta, trên thế gian này thiếu chi người như ta, sao người không tìm, lại chuyên chú độc vào ta ? Người đã biết bí mật của ta rồi, dù người là kẻ có tài, có trí, dù ta thương tiếc kẻ có tài, có trí, ta cũng đành cắt đứt niềm thương tiếc đó !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Thực ra, ta cũng thương tiếc những người cơ trí, ta cũng mong ước người thành công trong việc lớn, song tại sao, người làm gì cũng được cho, người chẳng lo làm, mà lại làm ra chi cái việc nguy tạo những bức địa đồ quý quái đó ? Người vô tình lừa luôn ta với rất nhiều người, người lừa thiên hạ, ta nói chi, điều đáng nói là người lại lừa luôn ta !

Giang Biệt Hạc thoáng biến sắc, kêu lên:

- Tại sao người biết được là bức Tàng Bửu Đồ đó có liên quan với ta ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Nếu chẳng có bức địa đồ quý quái đó, thì khi nào ta lại đến đây ? Khi nào ta chịu gian lao nguy hiểm truy ra bí mật ? Những bí mật của người, có liên quan gì đến ta đâu ? Chỉ tại người lừa ta, dù là vô tình mà lừa, cho nên ta quyết tâm khám phá hành tàng của người vậy.

Giang Biệt Hạc liếc nhanh sang Giang Ngọc Lang, rồi hỏi:

- Người biết được từ lúc nào ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Ta trông thấy một bức địa đồ quỷ quái đó trên mình con chó con của người, ta hỏi hấn, làm sao hấn có nó. Hấn đáp là đã đánh cắp trong thư phòng của người. Ta lại nghĩ, một bức Tàng Bửu Đồ quan trọng như vậy, tại sao người có thể để rơi, bỏ rớt trong thư phòng ? Ta bắt đầu nghi ngờ từ phút giây đó !

Giang Biệt Hạc gật gù:

- Người nghĩ vậy là phải !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Ta còn nghe giang hồ truyền thuyết, gia gia của con chó con đó là một vị đại hiệp, rất được trọng vọng trong võ lâm, ta lại nghĩ, rồng sanh rồng, phụng sanh phụng, cọp sanh cọp, chứ có khi nào một vị đại hiệp thừa nhân thừa nghĩa, lại sanh hạ cái thứ con vô sỉ, đáng khinh bỉ đó đâu ?

Giang Biệt Hạc cười nhẹ:

- Người mắng rất phải !

Tiểu Linh Ngư lại tiếp:

- Sau này, ta gặp người, ta về đây, thấy người ở trong ngôi nhà như thế, người ăn uống như thế, bên mình, chẳng nuôi ai khác, người lại nuôi một lão gia nô, vừa câm, vừa điếc, ta lại nghĩ, người như người, nếu chẳng phải là thánh hiền, thì cũng là một tay đại gian, đại ác ! Bởi, trên đời, chỉ có hai hạng đó thôi, thừa kiên nhẫn chấp nhận một lối sống như vậy !

Giang Biệt Hạc điểm một nụ cười:

- Tự nhiên, ta không là một vị thánh, vị hiền !

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Sở dĩ vậy, ta mới quyết tâm khám phá bí mật của ngươi.

Giang Biệt Hạc thở dài:

- Ngươi thông minh cực độ ! Nhưng không may cho ngươi...

Tiểu Linh Ngư cũng thở dài:

- Con người sanh ra, cái thông minh theo liền, thì dù muốn dù không, cũng phải là một người thông minh, chẳng ai rút cái thông minh đó mà quăng theo cuốn rún sau khi lọt lòng mẹ được !

Giang Biệt Hạc gật đầu:

- Ta rất tán đồng lập luận đó !

Tiểu Linh Ngư nhếch nụ cười khổ:

- Giá như ta còn thọ lâu, trở về già, ta sẽ làm một lão nhân ngu, bởi con người ta, càng ngu càng được yên thân, mà hạng già lại thích được yên thân nhất.

Giang Biệt Hạc thở ra:

- Rất tiếc là ngươi không có cơ hội già, ngươi sẽ chẳng bao giờ làm được một người ngu !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Ta tưởng, đại khái hiện tại thì ngươi muốn động thủ giết ta !

Giang Biệt Hạc cười nhẹ:

- Bình sanh, ta không nhẫn tâm đến nỗi tự xuống tay giết người !

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng:

- Thế là ngươi còn có nhiều biện pháp tàn độc hơn ?

Giang Biệt Hạc trầm ngâm một chút:

- Người có biết là trong đêm nay, người chẳng phải là kẻ duy nhất muốn hại ta chẳng ?

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Còn ai nữa ?

Giang Biệt Hạc đáp:

- Vừa rồi, có kẻ đến tận phòng ngủ của ta, trước hết, hắn xông thuốc mê trong phòng, kế đó, hắn mở cửa sổ, như vậy là hắn muốn giết ta, ám sát ta như vậy hắn là một thích khách rõ ràng, rất tiếc cho hắn, hắn đến nhằm cái đêm ta không ngủ tại phòng.

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Đêm này, hay đêm trước ?

Giang Biệt Hạc đáp:

- Đêm trước ! Bất quá, ta nói trong đêm nay, là một cách nói mà thôi, bởi hắn trước, người sau, sự việc xảy ra cách một ngày ở khoảng giữa hai đêm.

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Đêm đó, người ngủ ở khách sạn !

Rồi chàng hỏi:

- Làm sao người biết được thích khách có đến tìm người ?

Giang Biệt Hạc cười nhẹ:

- Hôm nay, về đến đây, ta vào phòng, người phải mùi thuốc mê còn thoang thoảng trong không gian, nơi bệ cửa sổ có dấu tay. Ta nghĩ, một thích khách để lộ quá nhiều dấu vết như vậy, hắn chẳng phải là

một tay lợi hại !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Bởi hấn là một tay tầm thường, hấn sẽ trở lại trong đêm nay. Chỉ có những tay lão luyện mới không dám tái diễn cái trò nguy hiểm đó ! Thảo nào mà người chẳng bảo là ta không phải là kẻ duy nhất muốn hãm hại người trong đêm nay ! Bỏ đi đêm trước, sự việc trước, phải không ?

Giang Biệt Hạc vỗ tay:

- Hay ! Đúng như người dự đoán ! Thích khách là tay non, nhất định còn trở lại, và trở lại gấp !

Tiểu Linh Ngư cười khở:

- Do đó, người muốn ta đến phòng người, nằm trên giường người, thế người chờ thích khách đến giết ! Người không mang tiếng là hạ thủ giết người, song ta vẫn chết như thường, người lại còn bắt kẻ ấy, người có thể giết kẻ ấy, tuyên ngôn là báo thù cho ta, thiên hạ anh hùng nghe được việc đó, sẽ ca tụng người hơn, và thình danh của người sẽ được củng cố thêm một phần !

Giang Biệt Hạc cười lớn:

- Đàm thoại với một kẻ thông minh như người, đúng là một cái thú ! Ta chẳng cần nói hết, ta chỉ khơi mào là người hiểu liền phần còn lại !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Ta thà không biết gì hết, là hơn !

Hồi 40

Quả Đất Vẫn Còn

Tiểu Linh Ngự được đưa đến phòng ngủ của Giang Biệt Hạc. Chiếc khoá Tình Toa? cũng được tháo ra rồi, khỏi cái khoá chiếc khoá chàng, chàng chuốc lấy nhiều cái khoá khác thay vào.

Những huyết đạo trên mình chàng :

Phế du, Tâm du, Đốc du, Nam du, Cao du, Đàm du, Tỳ du cộng tất cả là tám huyết bị Giang Biệt Hạc điểm vào.

Hiện tại chàng nằm trên giường. Mắt mở to nhìn trần phòng, lâm vào cảnh này có suy nghĩ viễn vông cũng chẳng làm gì, chàng không cần vận dụng trí óc nữa, bởi mọi tư tưởng đều vô ích, chàng đếm, đếm từ một trở lên, đếm mãi sợ để khối óc lơ lửng, lại phải nghĩ ngợi xa xôi.

Chàng mượn sự đếm số đó để dồn trí óc vào một điểm.

Vốn thích phân tích suy luận, sau khi các tư tưởng từ tản mác đến tập trung, từ tập trung đến hủy diệt, Tiểu Linh Ngự nghe lòng lâng lâng nhẹ, tinh thần sáng khoái, ì muốn ngủ một giấc ngon, giấc ngủ đó sẽ dài, vĩnh viễn vô tận nếu trong khi ngủ cái sự sự đoán sẽ thành sự thật.

Nhưng, ngủ làm sao được ?

Tư tưởng vừa hủy diệt liền phát sanh, thoát đầu một rồi nhiều, từ tập trung lại tản mác như cũ.

Khi chàng đếm đến số tám ngàn sáu trăm năm mươi tư, thì đôi mắt vẫn còn mở trao trao.

Tư tưởng của chàng đã phiêu lưu trở về dĩ vãng, bắt đầu từ ngày chàng rời Aùc Nhân Cốc.

Những gương mặt cũ dần dần hiện ra, tự nhiên là trong tâm tư, trong những gương mặt đó, có Đào Hoa Nữ, gương mặt hồng của nàng

vừa hiện là biến thành quả đào, đào hồng mớm mớm chàng vừa hé răng định ngoạm một miếng thì gương mặt của Thiết Tâm Nam hiện liền xoá tan bóng quả đào.

Có phải thực sự chàng muốn nhờ đến những gương mặt do đâu ? Sự liên tưởng của chàng lôi kéo những bóng hình xa xưa, diễn qua một lượt. Để cho chàng làm cái việc kiểm kê, rồi dù muốn dù không, ở mỗi bóng hình chàng phải dừng lại một chút ... Chàng tự hỏi :

- Thiết Tâm Nam giờ ra sao ? Có thể nàng cười cười, nói nói, yên vui bên cạnh gã công tử hào hoa tuấn dật, yên vui từ ngày đó, cho đến bây giờ và biết đâu nàng chẳng yên vui cho đến khi nào nàng trả hơi thở lại cho không gian để trở về cát bụi ! Nàng yên vui mà sống, hiệt tại ta cũng yên, thản nhiên mà chờ chết !

Chàng nhắm mắt lại trốn bóng hình nàng. Bóng hình nàng có đâu ở không gian mà chàng nhắm mắt để trốn tránh ? Chàng càng nhắm mắt, là tâm tư càng mở rộng, trong tâm tư hình bóng nàng lại càng rực sáng hơn ... Hình bóng nàng chiếm trọn tâm tư chàng, khi chàng nhắm mắt lại.

Hình bóng đầu tiên, trong lốt nam nhân với chiếc áo trắng như tuyết nàng đứng lặng bên ngoài chiếc lều của bọn Tây Tạng trong một phiên chợ giữa sa mạc ... Nếu không gặp nàng, chàng làm gì biết bức địa đồ quý quái, thì làm gì chàng đến nơi này ?

Nghĩ cứ nghĩ, đếm cứ đếm, chàng đếm đến số một tám ngàn sáu trăm năm mươi năm, năm mươi sáu ... Nhưng, cái số tám ngàn sáu trăm năm mươi bảy không thành bởi bóng hình Thiết Tâm Lang nhích lại gần hơn, chừng như bóng đó có áp lực chặn ngăn sự đếm của chàng.

Chàng ngừng đếm.

Đúng lúc chàng ngừng đếm, bên ngoài gian phòng có tiếng động nhẹ.

Rồi một mùi thơm thoang thoang loãng trong không gian, thoát đầu ít là phải loãng, dần dần nhiều. Mùi thơm đó như đặc lại, ngửi hơi nồng hơn trước.

Tiểu Linh Ngư bế trụ hô hấp thềm nghĩ :

- Đến ! Đến rồi đó nhé, cuối cùng rồi cũng đến ! Quả nhiên Giang Biệt Hạc lợi hại phi thường ! Ta không còn động đậy được, thì nín thở để làm gì kia chứ ? Nín thở, là ngăn chặn thuốc mê, ngăn chặn mà không phản ứng được thì ngăn làm gì ?

Chàng nằm nghiêng mặt trên gối, trong tư thế đó, chỉ còn một con mắt hiện lộ thôi.

Muốn lắc chiếc đầu, cho đôi mắt khỏi bị che khuất. Song bất động rồi, chàng đành sử lý con còn lại, nhốt luôn con bị đè ... Cũng may, chàng nằm hơi thuận thế, con mắt đó mở hi hí, nhìn ra phía cửa sổ, chàng cũng thấy được khá rõ.

Cánh cửa sổ từ từ hé ra, đến lúc khoảng hé vừa đủ một người chui, thì từ bên ngoài một bóng người chui vào.

Người đó vận phục chẹt, màu đen, tay cầm một thanh liễu điệp đao, tự nhiên y giữ gìn mọi hành động hết sức nhẹ nhàng.

Dám vào đây hẳn phải có cái gan rất lớn, vào là để thử thách sự sống còn với một đại hiệp, thần tượng của đất Giang Nam, cái gương sáng của khắp sông hồ.

Dù cái kỹ thuật của y còn ấu trĩ, bù lại cái gan đó cũng đáng được ca ngợi lắm !

Vào đến phòng rồi là phải tranh thủ thời gian, thanh liễu điệp đao kia theo tay y chớp lên, thanh đao đã được dí sát mặt Tiểu Linh Ngư.

Tự nhiên gian phòng phải tối vì không có đèn.

Người bên ngoài sáng vào chỗ tối, không nhìn rõ được mọi vật bên trong, người nằm trong phòng quen với bóng tối lâu rồi nhìn rõ chung quanh.

Thích khách chỉ thấy mờ mờ người nằm trên giường, chứ không nhận ra người.

Nhưng người nằm trên giường thấy rõ thích khách.

Tiểu Linh Ngư sửng sốt ! Thích khách chính là người vừa hiện ra trong tâm tư của chàng !

Thích khách là một nữ nhân ! Là Thiết Tâm Nam !

Trên thế gian này, sao có lắm chuyện xảo diệu như vậy chứ ?

Chàng chưa tin con mắt của chàng, giả như chàng nhìn đủ hai con mắt, thì có thể chàng tin được !

Cho rằng mắt mình còn hoa. Cho rằng mình bị ám bởi những tư tưởng vừa qua, chàng muốn chà mắt, bàn tay không cử động được thì làm sao chà sát để có một thực tế ?

Chàng định thần nhìn kỹ.

Chắc lắm rồi, đúng là nàng, dù cho người giống người chàng cũng nhận được chính là nàng !

Phàm thích khách nào cũng thế, có dẫn đo là khi còn dọ dẫm từng giờ giấc của kẻ thù, quan sát địa hình, địa thế, chứ đã vào phòng của kẻ thù thì càng xuống tay nhanh, càng có lợi chứ làm sao dám dãn dãn, quan sát.

Cho nên, vào đây rồi là Thiết Tâm Nam phải hạ thủ gấp.

Tiểu Linh Ngư bất động, thân hình không thể nhúc nhích, miệng cũng không mấp má.

Chàng đang có ý niệm gì ? Chết nơi tay Thiết Tâm Nam, chàng vui hay buồn, cam tâm hay oán hận ?

Cha con Giang Ngọc Lang ở bên ngoài, trong một bóng tối nào đó. Cả hai cùng theo dõi từng cử động của thích khách.

Cả hai không cần lưu ý đến Tiểu Linh Ngư , bởi chàng hoàn toàn bất động, thì họ còn sợ gì nữa mà giám thị chàng ?

Nhưng họ chỉ theo dõi Thiết Tâm Nam khi nàng còn ở bên ngoài, nàng vào phòng rồi là họ khó thấy chi được. Tuy vậy hai cha con vẫn mở to mắt nhìn, lắng tai nghe ... Họ đếm từng phút giây, họ tính toán mỗi cử động phải cần bao nhiêu phút giây, và họ nghĩ đến lúc cái đầu của Tiểu Linh Ngự rời cổ ... Khi cánh cửa nhích động lượt nữa là họ sẽ vọt đến, chặn thích khách liền.

Nhưng kia, cái gì thế ?

Một tiếng cách vang lên, thanh liễu điệp đao của Thiết Tâm Nam chọt gãy làm hai đoạn.

Giang Biệt Hạc giật mình, thầm nghĩ :

- Ai có thủ đoạn phi thường như thế ?

Chẳng những lão giật mình, đến cả Thiết Tâm Nam cũng kinh hãi, nàng lùi lại một bước, rồi một bước, một bước nữa.

Chừng như nàng định thoát chạy ra.

Đúng lúc đó, cánh cửa sổ hé rộng hơn, một bóng người bay vào, như một đoá mây bị gió đưa vào, nhẹ nhàng đáp xuống.

Trăng nhạt chên chên bóng, chiếu qua khung cửa sổ, soi mờ mờ gian phòng ngủ.

Người đứng bên ngoài cửa sổ hiện lộ trong vùng trăng, vận chiếc áo dài màu trắng, thái độ vẫn nhã, nhu hoà, nơi khoé miệng gấn nửa nụ cười.

Bóng trăng huyền ảo, bóng người cũng huyền ảo, người hiện ra như một thần tiên, người toát ra một thứ mỹ lực, có thể hấp dẫn cỏ cây.

Người, cũng giống như tất cả mọi người, song chẳng hiểu tại sao lại có một mỹ lực kinh hồn đó.

Đừng ai hiểu vô ích , bởi riêng biệt từng điểm thì trên người chẳng một điểm nào phát xuất mỹ lực lạ lùng, nhưng toan hình thể thi cầu

thành một kết hợp rất cân, chính sự cân xứng đó bộc ra mỹ lực.

Những nhận xét trên đây, dĩ nhiên diễn ra tâm lý của Giang Biệt Hạc, chứ Tiểu Linh Ngư nằm chết rí trên giường, làm sao trông thấy toàn bộ con người đó ?

Có thấy chằng, bắt quá chàng chỉ thấy được phần trên, mà thấy phần trên cũng đủ lắm rồi !

Bởi, nhận diện một con người là nhận mặt, chứ ai nhận qua phần dưới ?

Giang Biệt hạc sững sờ, cái khí chất của con người đó hấp dẫn lão ta hoàn toàn.

Lão không tưởng tượng nổi là trong võ lâm lại có một thiếu niên tuấn mỹ như người đó.

Phải, chính là một thiếu niên.

Và thiếu niên đó chính là Hoa Vô Khuyết.

Tiểu Linh Ngư hướng mắt về khung cửa sổ, trông thấy hấn suýt hôn mê liền.

Thiết Tâm Nam lùi lại ba bước, run giọng kêu lên :

- Người ? Làm sao người đến được tại đây ?

Nghĩa là làm sao người đến đây ?

Nghĩa là, làm sao hấn biết được nàng đến đây , hấn lại đến theo nàng.

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ :

- Từ hôm trước, cô nương yêu cầu tại hạ trao cho loại mê dược Kế Minh Ngũ Cổ Phản Hồn Hương. Tại hạ đã hoài nghi, do đó liên tiếp trong mấy ngày sau, tại hạ âm thầm theo dõi cô nương... Thiết Tâm Nam dậm chân.

- Tại sao người theo dõi ta ? Tại sao người ngăn trở ta giết lão ?

Hoa Vô Khuyết vẫn giữ giọng dịu dàng :

- Người trong giang hồ đều nói rằng, Giang Nam Đại Hiệp là bậc đại nhân, đại nghĩa, là một đại anh hùng, dù cô nương có oán hận đến đâu, cũng không nên sát hại lão ta như thế đó !

Thiết Tâm Nam tức uất :

- Người... người biết gì mà nói ? Cho người biết lão ấy đã giết cha ta, ta phải báo thù !

Giang Biệt Hạc đã xuất hiện tại cục trường.

Vẻ kinh ngạc hiện rõ trên gương mặt lão, ai nhìn lão cũng phải nghĩ là lão chẳng biết chi cả.

Lão vòng tay, điểm một nụ cười, hỏi :

- Hai vị là ai ? Bình sanh, tại hạ không hề giết người, đừng nói là có giết lầm ! Thì làm gì có việc tại hạ sát hại gia đình cô nương ? Có lẽ cô nương hiểu lầm sao đó !

Thiết Tâm Nam thoáng đỏ mặt, run run giọng thốt :

- Gia gia ta có lưu lại ám kí, cho biết người đến tìm người, nhưng từ ngày người đến đây rồi không hề trở lại gia đình, mà cũng chẳng ai thấy người ly khai gia cư của người, nếu người không bị sát hại, thì người biến đi đâu ?

Giang Biệt Hạc cau mày :

- Vị cô nương này là ... Thiết Tâm Nam cao giọng :

- Ta họ Thiết, gia gia ta là Cuồng Sư Thiết Chiến !

Giang Biệt Hạc lại cười nhẹ :

- Thì ra đây là Thiết cô nương. Tại hạ dám lấy danh dự đảm bảo với cô nương, là Thiết lão tiên sanh chẳng hề đến tệt gia, cô nương thử nghĩ xem, giết một người như Thiết lão tiên sanh là một đại sự, dù tại hạ có che dấu hành động mình khéo đến đâu, cũng chẳng qua tai và mắt của khách giang hồ, sớm muộn gì hào kiệt võ lâm cũng phải hay biết. Hà huống, nếu tại hạ muốn giết người, thì hẳn phải là có lý do, dù giết ai tại hạ cũng chẳng cần phải dấu diếm việc mình làm ?

Cường Sư Thiết Chiến là một nhân vật trong Thập Đại Aùc Nhân, phạm hào kiệt trong võ lâm còn ai không oán hận nhóm đó ? Đã oán hận thì phải tìm cách diệt trừ, tự mình không làm được, lại có người khác làm được, hoan nghinh thì có chứ khi nào lại buộc tội ?

Thì nếu Giang Biệt Hạc có giết Cường Sư Thiết Chiến đi nữa, lão ta làm một điều khoái cho toàn võ lâm, lão tự hào mới phải, lão che dấu làm chi ?

Làm được một việc khiến cho hầu hết hào kiệt anh hùng khen ngợi, thình danh sáng chói hơn, lão ta cần dấu làm gì ?

Lời nói của Giang Biệt Hạc rất sắc bén, vừa tự biện hộ, vừa trách Thiết Tâm Nam nghe ra đúng đạo lý vô cùng.

Thiết Tâm Nam nóng tính như cha, nghe cha bị hại, là tìm ngay đến kẻ thù, báo thù, nhưng lời đồn đãi về cái chết của Thiết Chiến còn huyền hoặc lắm, chưa có một chứng cứ rõ ràng, nhất là không một chứng cứ nào xác định Thiết Chiến chết nơi tay Giang Biệt Hạc, tại nhà lão.

Bây giờ, nghe lão giải thích, nàng nghĩ cũng có lý và khi nàng nhận lão là có lý, thì nàng còn biết nói gì đây ?

Giang Biệt Hạc day qua Hoa Vô Khuyết, vòng tay lướt nửa thốt :

- Công tử có khí độ phi phạm, hơn hai mươi năm xuôi ngược khắp sông hồ, tại hạ chưa gặp một thiếu niên nào có phong thái bằng công tử ! Chẳng hay công tử có thể cho tại hạ biết quý tánh cao danh ?

Hoa Vô Khuyết mỉm cười :

- Tại hạ là Hoa Vô Khuyết, các hạ ... Giang Biệt Hạc chặn lời :

- Tại hạ là Giang Biệt Hạc.

Bồng Thiết Tâm Nam nhảy dựng lên, hét to :

- Người là Giang Biệt Hạc ? Thế ai nằm trên giường !

Giang Biệt Hạc cười thâm nghĩ :

- Nàng này xinh đẹp thật, song phải cái là quá lỗ mãng đã vào đây định ám sát người, không chịu quan sát kỹ trước khi hạ thủ, đến bây giờ mới chịu hỏi kẻ chực húng đao là ai ... Một ý nghĩ phát sanh, đảo bước đến bên cạnh giường, đập nhẹ tay vào mình Tiểu Linh Ngư, đáp :

- Đây là con trai của một cố nhân của tại hạ, hắn vừa từ xa đến, tại hạ nhường giường cho hắn nằm.

Lão gọi :

- Hiền điệt ! Dậy ! Dậy mau, bá kiến Hoa công tử !

Nhân cái đập tay đó, lão giải khai huyết đạo cho Tiểu Linh Ngư , như trái lại lão án bàn tay nơi tử huyết, nếu Tiểu Linh Ngư thốt lời gì bất lợi cho lão, là lão ấn xuống liền.

Bất quá, Tiểu Linh Ngư thốt được một tiếng, trước khi tiếp nói tiếng thứ hai đó, chẳng bao giờ thoát lọt qua miệng chàng được.

Một tiếng nói, dù tàn độc đến đâu, cũng chẳng tiết lộ được gì.

Hoa Vô Khuyết mỉm cười :

- Là thiếu niên, ai không có giấc ngủ nồng ? Các hạ gọi lệnh điệt thức dậy làm chi !

Tiểu Linh Ngư vùi sâu vào gối, dùng chiếc gối chặn bốt âm thanh, chàng lên tiếng:

- Thức lâu lắm rồi chứ, có điều gì hứng thú nói chuyện trong lúc này !

Chàng tự hỏi, phải xưng hô Giang Biệt Hạc làm sao đây ? Gọi lão với tiếng người như cũ ?

Gọi lão là thúc thúc ? Bá bá ?

Còn Hoa Vô Khuyết nữa, chàng nên vờ mặt lạ, hay phải nhận hắn là kẻ quen biết, dù quen biết qua mối thù phi lý ?

Do đó chàng buông dò, tạm thời.

Giang Biệt Hạc cố ý cau mày :

- Tại sao hiền điệt bỗng đứng lại vô lễ thế ?

Tiểu Linh Ngư đáp :

- Trên giang hồ, còn ai chẳng biết lão nhân gia là bậc đại nhân đại nghĩa, một bậc anh hùng ? Họ hành động hồ đồ như vậy, tiểu điệt còn thích nói chuyện với họ thế nào được ?

Giang Biệt Hạc tưởng là Tiểu linh Ngư bị bức, bắt quá chàng chỉ nói vài tiếng, cho xui thuận vậy thôi, không ngờ chàng nói nhiều, mà lại biện bạch cho lão !

Lão có biết đâu, Tiểu Linh Ngư có sợ gì lão ? Cái người làm cho chàng sợ, là Hoa Vô Khuyết kia !

Huống chi còn có Thiết Tâm Nam bên cạnh hắn.

Trước hai cái đồ kị đó, chàng tìm cách né tránh, bởi né tránh mà thành ra tạo cái lợi cho Giang Biệt Hạc.

Bỗng Thiết Tâm Nam kêu lên :

- Người ... người ... Nàng có vẻ hãi hùng cực độ.

Nhưng liền sau đó, nàng nhìn sang Hoa Vô Khuyết, đoạn điếm một nụ cười thốt :

- Người không sát hại gia gia ta thì thôi. Bọn ta đi đây !

Giang Biệt Hạc lấy làm lạ nghĩ thầm :

- Thiếu nữ này thái độ quái dị thật ! Tại sao đột nhiên nàng lại hấp tấp rời nơi đây ?

Tiểu Linh Ngư dù dấu mặt, dù thay tiếng nói, với ai thì chàng che giấu được, chứ với Thiết Tâm Nam thì đừng hòng !

Bởi có phút giây nào nàng không mơ tưởng đến chàng ? Vừa nghe âm thanh của chàng là nàng nhận ra ngay.

Nàng kinh hãi, nàng mừng rỡ, nhưng lại chực nhớ có Hoa Vô Khuyết bên cạnh, nàng giật mình, vội kéo Hoa Vô Khuyết đi gấp.

Phức tạp thật !

Sự liên quan giữa bao nhiêu người hiện diện phức tạp không hiểu nổi !

Giang Biệt Hạc dù thông minh, giảo hoạt đến đâu cũng chẳng thấu đáo được ẩn tình !

Lão mỉm cười nhìn Hoa Vô Khuyết mời :

- Hoa công tử đã đến tề xá rồi, có lý nào vội vàng ra đi như thế chứ ?

Hoa Vô Khuyết cười đáp lễ :

- Tại hạ từng nghe danh Giang Nam Đại Hiệp. Hằng mong ước có dịp được lãnh giáo một vài ưu điểm, chỉ vì ... Thấy cả hai muốn đi, Tiểu Linh Ngư thầm cảm ơn trời phật, chợt nghe hấn tỏ cái ý muốn lưu lại, mà chừng như Giang Biệt Hạc cũng muốn cảm, chàng chưa kịp tạ trời, tạ phật lại khẩn cấp lên ngay, không dần được tức uất, hét :

- Nếu người muốn lãnh giáo nơi Giang lão bá của ta, thì hãy đợi đến sáng sớm ngày mai, trở lại đây. Chứ nửa đêm như thế này, lại nhảy qua cửa sổ mà vào. Thì còn chi là thể thống ? Khách đâu có thứ

khách lạ đời như vậy ?

Hoa Vô Khuyết biến sắc :

- Các hạ thực sự là ai ?

Thiết Tâm Nam lôi mạnh hấn bảo :

- Hấn là ai, mặc hấn, chúng ta đi thôi.

Lôi được Hoa Vô Khuyết ra đến bên ngoài cửa sổ rồi, Thiết Tâm Nam thở phào.

Nhưng hơi thở phào của nàng chỉ được thoát ra nửa phần, bỗng mắt nàng hoa lên, một bóng người chớp nhanh, Hoa Vô Khuyết biến mất.

Nàng kinh hãi, quay mình nhìn lại, thấy hấn đã đứng trước đầu giường của Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư còn dụi đầu sâu trong gối, tựa mắng thăm.

Giang Biệt Hạc thấy Hoa Vô khuyết đã đi rồi, còn trở lại, trở mắt nhìn hấn, không hiểu hấn muốn gì.

Hoa Vô Khuyết trầm gương mặt gần từng tiếng :

- Người trên giường đó, có phải là Tiểu Linh Ngư chăng ?

Giang Biệt Hạc giật mình, gương cười hỏi lại :

- Công tử nhận ra hiện điệt của tại hạ ?

Hoa Vô Khuyết thở phào, thay thái độ cười tươi :

- Hay quá, hay quá, hấn chưa chết !

Thì ra, nụ cười đó chẳng phải là dành cho Giang Biệt Hạc mà vì hấn ân hoan, hấn tự tán thưởng cái cơn may của hấn.

Thấy hấn đột nhiên cao hứng, Giang Biệt Hạc có hiểu đâu là hấn

hoan hỉ vì có thể tự tay sát hại Tiểu Linh Ngư, lão cho rằng hẳn mừng bởi gặp lại một vị hảo hữu, do đó lão cũng cười đáp :

- Tự nhiên là hẳn chưa chết. Công tử thử nghĩ, làm gì tại hạ lại bằng lòng cho thiên hạ sát hại chứ ? Dù sao thì hẳn cũng là hiền điệt của tại hạ, giọt máu của một cố hữu mà tại hạ từng kính mến, lúc sanh tiền làm sao, khi tử hậu cũng làm vậy !

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên :

- Tại hạ không bằng lòng ?

Nhận ra thần sắc của Hoa Vô Khuyết biến đổi quái dị, Giang Biệt Hạc lấy làm lạ.

Lão chưa kịp nói gì, Tiểu Linh Ngư vụt trở dậy, nhảy xuống giường chạy đến sau lưng lão, đồng thời chàng nhắm mặt như khi, rồi cười, rồi thốt :

- Kẻ nào muốn giết hiền điệt của Giang Nam Đại hiệp đúng là nuôi mộng !

Hoa Vô Khuyết lạnh lùng :

- Từ lâu, tại hạ từng giữ niềm tôn kính đối với Giang Nam Đại Hiệp, song hiện tại cái thế bắt buộc phải giết gã kia, không còn cách nào hơn !

Giang Biệt Hạc giật mình lướt nữa, kêu lên :

- Công tử ... công tử định giết hẳn ?

Hoa Vô Khuyết thở dài :

- Tại hạ buộc phải thế ! Đại hiệp hiểu cho !

Giang Biệt Hạc nhìn hẳn, rồi nhìn Tiểu Linh Ngư, thầm nghĩ :

- Khổ ! Ta làm kẻ tiểu quỷ rồi !

Với thân phận hiện tại, vô luận làm sao, Giang Biệt Hạc cũng không thể để cho kẻ khác giết một người mà lão nhận là hiền điệt, ngay trước mắt lão.

Nhìn thần sắc mà đoán tâm tư, Tiểu Linh Ngư biết những cảm nghĩ gì đã hiện ra trong đầu óc Giang Biệt Hạc.

Chàng khoan khoái vô cùng.

Nhưng, chàng lại vờ thờ ra thốt :

- Giang lão bá, để cho hấn giết tiểu điệt đi, võ công của hấn cao lắm, hưởng chi lão nhân gia chưa phải địch thủ của hấn, nếu bây giờ lão nhân gia nhin hấn một chút, hy sinh hiền điệt cho hấn vừa lòng, trên giang hồ chắc không ai cười chê lão nhân gia đâu, trái lại người ta còn hoan nghinh lão nhân gia thức thời vụ nữa là khác.

Chàng khuyên nhưng lời khuyên đó là hơi khích, bởi chàng thừa hiểu nếu lão ta để cho Hoa Vô Khuyết giết chàng trước con mắt của lão thì cảm như lão tự đào mồ chôn xác mình.

Từ nay, cái tên của lão bị xoá vĩnh viễn trong lịch sử võ lâm, giang hồ nhắc nhở đến lão với một cái bĩu môi đậm nét.

Lão chịu nổi chăng ? Dù lão chết đi, sự tủ nhục đó sẽ theo lão đến tuổi vàng.

Mà lão là con người thích sống, lão yêu đời hơn ai hết.

Giang Biệt Hạc nghe chàng thốt, suýt vỡ lồng ngực bởi khí uất bốc bùng.

Nhưng bất cứ cuộc chiến tâm lý nào cũng đòi hỏi cái sức chịu đựng thử thách nơi chiến sĩ, một sự thử thách gần như siêu nhiên, sợ những thử thách là đầu hàng, sợ thử thách thì đừng bao giờ dàn trận.

Giang Biệt Hạc phải đi ngược với nội tâm, bên trong tức, bên ngoài hoà, bên trong động bên ngoài tịnh.

Lão cười nhẹ :

- Thật tình Hoa công tử định làm khó tại hạ.

Hoa Vô Khuyết đáp :

- Mong các hạ suy nghĩ kỹ.

Giang Biệt Hạc thở dài :

- Sự tình đã vậy, tại hạ chỉ còn có cách ... Bỗng Giang Ngọc Lang từ bên ngoài, ôm bụng chạy vào, mặt hấn xanh hơn màu lá non, thân hình run như sậy đứng đầu gió, hấn đưa tay chỉ Tiểu Linh Ngư, lấp vấp thốt :

- Hấn... hấn... trong rượu có chất độc.

Giang Biệt Hạc biến sắc, quay đầu trừng mắt, nhìn Tiểu Linh Ngư trách :

- Cha con ta đối đãi với người rất hậu, người nữ nào hạ độc hại nhau. Thảo nào mà người chẳng hề uống một giọt nhỏ ? Thì ra người cố ý rõ ràng !

Lão không mắng bởi Giang Nam Đại Hiệp bình sanh không mắng ai, không giết ai, Giang Nam Đại Hiệp là bậc đại nghĩa kia mà !

Dù đối với kẻ toan giết lão, lão cũng ung dung từ tốn như thường, co vậy mới xứng các tác phong, xứng với lời ca tụng của toàn thể hào kiệt võ lâm !

Tình thế chuyển biến lạ kỳ, ngoài chỗ tưởng của Hoa Vô Khuyết, kể cả Tiểu Linh Ngư.

Nhưng liền theo đó chàng thức ngộ, mắng thảm :

- Tiểu tặc lợi hại thật ! Chủ ý của hấn quá cao thâm không tưởng nổi !

Cái chủ ý của Giang Ngọc Lang biến đổi tình thế ngay, hiện tại Giang Biệt Hạc muốn giết chàng lập tức, chứ không còn che chở như trước

nữa.

Cái chủ ý đó sở dĩ có là vì Giang Ngọc Lang quyết tiêu diệt chàng cho kỳ được, Hoa Vô Khuyết đón giết chàng, tại sao gia gia hấn ngăn trở chứ ?

Nếu hấn không khích nộ gia gia hấn, thì chẳng bao giờ lão ta chịu để cho Hoa Vô Khuyết giết Tiểu Linh Ngư.

Đột nhiên Giang Biệt Hạc rút trong mình ra thanh báu kiếm của lão, nhìn chàng căm căm, mắng :

- Lão phu đối xử với người, như thế là đủ lắm chứ, lão phu xem người như một hiền đệ, ngờ đâu người vì thanh kiếm báu này, mà cam tâm trở mặt với lão phu, toan hạ độc cho lão cho chết để đoạt kiếm ! Người tán tận lương tâm như thế, thì lão phu còn dung dưỡng người làm sao được nữa chứ ? Nếu người còn sống sót trên đời này, thì chẳng biết bao nhiêu người bị người hãm hại ! Lão phu phải giết người để trừ hại cho đời !

Thanh kiếm vừa chớp lên, Hoa Vô Khuyết vội đưa tay chụp cổ tay của lão.

Giang Biệt Hạc sửng sốt.

Thế này nghĩa là gì ? Tại sao hấn ngăn trở ?

Giang Biệt Hạc trở mắt nhìn Hoa Vô Khuyết một lúc, đoạn kêu lên :

- Công tử ... tại sao công tử ... Hoa Vô Khuyết lạnh lùng :

- Xin lỗi nhé, hấn đáng chết thật nhưng phải là chính tay tại hạ giết hấn mới được.

Bỗng Giang Ngọc Lang rú thảm một tiếng lớn, rồi ngã nhào.

Lập tức Giang Biệt Hạc bước tới, đỡ hấn lên, nhếch nụ cười thảm, đáp lời Hoa Vô Khuyết :

- Nếu thế .. tại hạ ... tại hạ ... Chưa buông dứt câu, lão đảo người, lùi

lại mấy bước, rồi ngã ngòai trên ghế, tay ôm bụng, bỏ mặt Giang Ngọc Lang tại chỗ.

Hoa Vô Khuyết thở dài, lấy trong mình ra một chiếc bình con bằng ngọc, trao chiếc bình qua Giang Biệt Hạc, rồi thốt :

- Tiên Tử Hương và Tố Nữ Đơn đó, một thoa bên ngoài bụng, một uống vào, bất cứ loại kịch độc nào trên đời cũng phải hoá diệt trước hai tinh dược ấy, các hạ cứ tự tiện, và thứ lỗi tại hạ không thể tự tay săn sóc hiền phụ tử.

Hắn nói, hắn làm, song đôi mắt chẳng hề rời Tiểu Linh Ngư, hắn đã biết Tiểu Linh Ngư có lắm trò quỷ, lần trước hắn đã bị lừa, lần này nhất định là hắn phải cẩn thận.

Tiểu Linh Ngư cảm thấy thấy thất vọng vô cùng, biết là lần này không làm sao thoát khỏi tay hắn được.

Bất giác chàng nổi tính liêu lĩnh, trở lại giường, ngòai lên đó, cười hì hì, nhìn Hoa Vô Khuyết thốt :

- Ta không chết đó là một đại hạnh cho ngươi, ta nên chúc mừng ngươi mới phải !

Hoa Vô Khuyết cũng cười :

- Ngươi nói đúng ! Ngươi chưa chết, là một may mắn lớn lao cho ta !

Tiểu Linh Ngư vẫn giữ nụ cười tiếp :

- Người ngoài nghe chúng ta đối thoại, cứ tưởng ngươi là vợ, ta là chồng, ngươi cải nam trang, ta giữ nguyên dung mạo. Chứ nếu không thì, tại sao ta chưa chết mà ngươi cho là may mắn lớn lao !

Hoa Vô Khuyết không giận, điềm nhiên đáp :

- Nhưng khi ta giết ngươi rồi, kẻ nào tưởng như vậy, sẽ biết là tưởng làm !

Tiểu Linh Ngư gật gù :

- Có lý ! Song người có chắc là lần này. Người giết được ta chăng ?

Hoa Vô Khuyết ung dung.

- Dù người muốn tự sát, để tránh khỏi chết bởi tay ta, người cũng thất vọng luôn.

Chẳng bao giờ người làm được cái việc đó như trước kia mà hòng !

Tiểu Linh Ngư nhướng đôi mày :

- A?

Hoa Vô Khuyết từ từ đáp :

- Người thấy chứ, khoảng cách giữa chúng ta, có nghĩa gì đối với ta ? Bất cứ ai, ở trong trường hợp người, nhích tay là ta điểm huyết nơi hai cánh tay liền, nên nhớ là ta xuất thủ nhanh mà điểm cũng nhanh, xuất thủ là ta điểm đủ mười tám huyết nơi cánh tay, chứ chẳng phải chỉ một vài huyết mà thôi !

Hắn thốt dáng dấp của hắn khoan thai, chừng như cái việc điểm huyết một địch thủ, giết hại một địch thủ đối với hắn là một trò đùa, đối với hắn rất giản đơn, giản đơn hơn bất cứ hành động nào trên đời, chẳng hạn đi đứng, nằm, ngồi.

Hắn tỏ rõ sự phóng khoáng, thanh thản quá, giả như ai không biết thân thế hắn, thì người đó phải cho là hắn nói khoác, nhưng người nghe lại chính là Tiểu Linh Ngư, và Tiểu Linh Ngư từng hấy hắn nói và làm.

Đương nhiên chàng không thể cho là hắn nói khoác, hắn nói được là làm được, và làm hơn.

Bên ngoài, Thiết Tâm Nam khua chạm thanh liễu điệp đao, cho vang lên, tiếng kêu coong coong vọng vào phòng.

Nàng có đến hai thanh đao, một thanh đã gãy, còn lại một thanh.

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt, nhìn Hoa Vô Khuyết cười nhẹ :

- Ta nghĩ, người không muốn giết ta giữa khung cảnh này !

Hoa Vô Khuyết lắc đầu :

- Ở đây, ở đâu cũng được, khung cảnh không quan hệ.

Tiểu Linh Ngư hỏi :

- Thế người có dám để cho ta ra bên ngoài chăng ?

Hoa Vô Khuyết cười mỉm :

- Người tưởng có thể trốn thoát chăng ?

Tiểu Linh Ngư bĩu môi :

- Đừng đa nghi, thêm mệt trí ! Bất quá ta không muốn để người bế ra ngoài thôi.

Chàng bước xuống giường, mở to mắt nhìn cha con Giang Biệt Hạc một lần cuối.

Giả như ai ở hoàn cảnh của chàng, chắc chắn là tuyên khai mưu gian của cha con lão ta.

Nói cho hả, nói bỏ ghét, trước khi chết có dịp nói là chẳng ai từ bỏ cái dịp đó.

Song Tiểu Linh Ngư biết, có nói cũng chẳng ích lợi gì cho chàng. Dù Hoa Vô Khuyết có hiểu được Giang Biệt Hạc là một tay đại gian đại ác, một kẻ tàn độc nhất trần đời, hẳn cũng không thay đổi cái ý muốn giết chàng.

Hướng chi, chắc gì Hoa Vô Khuyết tin chàng ? Trái lại có thể là hẳn sẽ cho rằng chàng bịa chuyện, để tìm cách lần tránh vấn đề chánh.

Hắn muốn giết chàng, là lý do của hắn, chứ nào phải xuyên qua hành động của Giang Biệt Hạc và Giang Ngọc Lang đâu ?

Chàng có nói ra cốt kéo dài thời gian thêm một phút, hai phút, vẫn không có cơ hội chạy thoát.

Cửa sổ không cao, chỉ cần nhấc chân lên, là bước ra ngoài, khỏi phải leo qua ngang bệ.

Ra đến ngoài, chàng trông thấy Thiết Tâm Nam ngay trước tầm mắt.

Nàng chăm chú nhìn về cửa sổ, tự nhiên nàng cũng thấy chàng. Ành mắt của nàng biểu hiện rất nhiều loại cảm tình phức tạp.

Một kẻ sành tâm lý, hấn cũng không làm sao phân loại nổi những cảm tình đó.

Nàng vẫn khua chạm thanh đao, tiếng kêu coong coong vang lên liên tục.

Một ngọn gió đêm từ xa xa cuốn về, mang theo cái lạnh, Tiểu Linh Ngự cảm thấy rờn rợn.

Ra đến bên ngoài rồi, chàng cứ bước đi, bước thẳng về phía trước, không mau, không chậm, không quay đầu nhìn lại.

Nhìn làm chi cho người ta nghi ngờ chàng định thoát chạy ? Chàng không quay đầu song biết chắc là Hoa Vô Khuyết có đi theo sau, cách chàng không xa.

Cái khoảng cách đó hấn giữ đều, một khoảng cánh vừa tầm tay cho hấn, nếu cần xuất thủ.

Chàng đã đi đến cạnh Thiết Tâm Nam.

Đột nhiên đao chớp lên, ánh đao xẹt từ trên xuống, phía sau lưng Tiểu Linh Ngự.

Tiểu Linh Ngự biết rõ, thanh đao đó không bao giờ chạm đến mình chàng, và cái đích phải là Hoa Vô Khuyết.

Hoa Vô Khuyết có tài thánh, cũng chẳng tránh khỏi nhát đao đó. Đao

pháp của Thiết Tâm Nam kể ra cũng có hạng lắm, theo nhận xét của Tiểu Linh Ngự thì trong hàng hậu bối hiện tại, rất hiếm kẻ sánh được nàng.

Tiểu Linh Ngự không chậm trễ, vọt mình tới trước, tránh khỏi bàn tay của Hoa Vô Khuyết.

Đồng thời gian, Thiết Tâm Nam kêu lên :

- Đón lấy !

Thanh liễu diệp đao của nàng giáng xuống nửa chừng, nàng biến thế xoay ngược bàn tay, hoành ngọn đao lên không, tung nó theo Tiểu Linh Ngự.

Đón bắt thanh đao đó trong tay, Tiểu Linh Ngự có thể tái diễn cái trò tự sát như đã làm một lần tại đỉnh Nga My Sơn.

Nhưng, thanh đao vĩnh viễn không về tay chàng.

Bởi nó đang uốn lộn trên không, một tiếng keng vang lên, tự nhiên nó gãy làm hai đoạn.

Đao gãy là mất cái đà lao đi, hai đoạn gãy rơi xuống liền.

Đao chưa rơi xuống đất, Hoa Vô Khuyết lấy lại khoảng cách, đứng sát bên Tiểu Linh Ngự, bám như bóng bám hình.

Hắn hỏi :

- Người định đi đến địa phương nào ?

Hắn không hề thay đổi âm thanh, giọng nói của hắn vẫn dịu như lúc nào, hắn vẫn giữ nụ cười nơi đôi môi, hắn không xem việc vừa xảy ra là quan trọng.

Hắn chẳng hề nhìn qua Thiết Tâm Nam nửa mắt.

Nếu hắn nhìn Thiết Tâm Nam, thì nàng còn mặt nào đưa ra cho hắn nhìn.

Bình sanh, hấn không hề tạo cái khó khăn cho bất cứ một thiếu nữ nào, đừng nói là gây bẽ bàng cho một thiếu nữ.

Huống chi, thiếu nữ lại là Thiết Tâm Nam.

Tiểu Linh Ngư thờ dài, bước thêm mấy bước, rồi thốt :

- Người đối xử với nữ nhân rất đẹp, ta thành thật khen người !

Hoa Vô Khuyết mỉm cười :

- Tập quán của ta là thế, ta lớn lên với tập quán đó !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng :

- Nếu người gặp một nữ nhân xấu xí ?

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên :

- Ta chỉ biết là nữ nhân thôi, còn như nữ nhân đó, xấu hay đẹp, cái dung nhan đó không thành vấn đề.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Ta có cái ý tìm một thiếu nữ đầu hói, trán vồ, mày gãy, mắt lé, mũi tẹt, môi sứt, cằm lẹm, răng khểnh, cổ lùn, tay huềnh, chân thọt đưa đến cho người, thử xem người sẽ đối xử với nàng đó như thế nào !

Hoa Vô Khuyết thản nhiên :

- Đáng tiếc cho người, bởi người chẳng còn cơ hội tìm mẫu người như vậy !

Tiểu Linh Ngư thờ dài :

- Thực là một điều chẳng ai tưởng tượng nổi ! Sắp sửa giết một người mà người không hoang mang, không hấp tấp, người cười cười, nói nói, hoà hưởn như đối thoại với bằng hữu ! Bình sanh, ta chưa thấy ai như người !

Hoa Vô Khuyết cười nhạt :

- Đối với bằng hữu hay đối với kẻ ta sắp giết, hoàn toàn giống nhau.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Ta không hiểu nổi ngươi ! Hai trường hợp phải khác nhau chứ !

Hoa Vô Khuyết gật đầu :

- Cũng có thể cho rằng khác nhau, song đây là một trường hợp đặc biệt hơn ! Ta có thể cùng ngươi đàm đạo suốt ngày, đó là riêng về cá nhân của ta. Ta có thể giết ngươi ngay, bởi đó là ta thi hành một mạng lệnh. Cho nên, cái việc ta phải làm hôm nay, không do bản ý của ta, thì tại sao ta không ung dung đàm đạo với ngươi được chứ ?

Tiểu Linh Ngư thở dài, bước tới.

Hoa Vô Khuyết gọi :

- Ngươi còn đi mãi à ?

Tiểu Linh Ngư cười khở :

- Ngươi muốn giết ta, chứ ta có muốn giết ngươi đâu ? Ta không muốn, thì ta cứ đi, còn như ngươi muốn giết ta tại đâu, ít nhất ngươi cũng phải yêu cầu ta dừng chân tại đó chứ. Ngươi chưa yêu cầu thì ta cứ bước đi !

Hoa Vô Khuyết từ từ thốt :

- Thế thì ... ngươi đứng lại đi !

Tiểu Linh ngư đảo mắt nhìn quanh, thấy xa xa, dưới bóng sao mờ, toà núi cao dựng thành một dãy đen sì, gần bên chàng thì có một cội thụ dương chùng như sắp rũ tàn, cành lá khô cằn ... Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm :

- Buồn thay, sao mùa thu đến sớm ở cái đất Giang Nam này ? Và

Giang Linh Ngư sao lại chết sớm ? Ta chết là vĩnh viễn, chứ cội thù dương kia, đến xuân sau lại đâm chồi nảy lộc ! Mạng số con người của ta chẳng bằng cái kiếp một cội thù dương !

Hoa Vô Khuyết, Tiểu Linh Ngư và Thiết Tâm Nam đi một lúc lâu rồi, Giang Ngọc Lang mới bật đứng lên.

Giang Biệt Hạc vẫn ngồi trên ghế nhìn hấn mà cười :

- Ứng biến khá đó, cơ trí hơn ta nhiều !

Giang Ngọc Lang cúi đầu :

- Con làm sao sánh được với gia gia ! Bất quá ... Giang Biệt Hạc thờ dài :

- Trước mặt cha, con không cần phải vận dụng tâm cơ, bởi dù người có hơn ta đi nữa, thì ta lại làm gì người sao ?

Giang Ngọc Lang thấp giọng :

- Con nghe gia gia !

Giang Biệt Hạc xoa xoa chiếc bình bằng ngọc tiếp :

- Tiên Tử Hương ! Tố Nữ Ỗ Đơn ! Không ngờ Hoa Vô Khuyết lại là đệ tử của Di Hoa Cung ! Hấn đã xuất hiện trên giang hồ, thì từ nay ta cần phải chú tâm dè dặt hơn !

Giang Ngọc Lang hỏi :

- Dù hấn giỏi võ công, nhưng hấn là con cừu non vừa lạc lỏng, có đáng gì cho gia gia phải sợ ?

Giang Biệt Hạc lắc đầu :

- Phàm bậc đại trí, xử sự như kẻ ngu, người làm sao biết được mà phê bình.

Giang Ngọc Lang mỉm cười :

- Nhưng cái vị cô nương họ Thiết đó, thì đúng là đại ngu mà xử sự như kẻ có trí độ cao.

Hắn hỏi :

- Thực sự, gia gia của nàng có đến nơi này chăng ?

Giang Biệt Hạc cười lạnh :

- Tuy thực sự ta chưa từng gặp mặt Cuồng Sư Thiết Chiến, nhưng cứ như thần thái của con bé đó, thì hầu như nàng không nói ngoa !

Giang Ngọc lang cau mày :

- Nàng thì nói đúng sự thật, còn gia gia thì bảo rằng chưa hề gặp thân phụ nàng !

Thế là nghĩa gì chứ.

Giang Biệt Hạc đáp :

- Nghĩa là Cuồng Sư Thiết Chiến thật sự có đến đây, song với cái lót giả mạo, trong khi sơ suất ta không nhận ra ngay.

Giang Ngọc Lang càng ngờ ngác :

- Nàng ấy nói rằng, phụ thân nàng đến đây rồi, là không hề trở ra kia mà ?

Giang Biệt Hạc điềm nhiên :

- Nàng có lý, bởi rất có thể hiện tại phụ thân nàng còn ở đây !

Giang Ngọc Lang giật mình :

- Ở đây ?

Giang Biệt hạc lại cười lạnh, rời ghế, đứng lên, buông gọn :

- Người đừng quên, trong nhà này, trừ người và ta ra, còn có một người !

Giang Ngọc Lang kêu khẽ :

- Gia gia định mới đến lão già câm và điếc ?

Giang Biệt Hạc bĩu môi :

- Như người, người không thể giả câm giả điếc được à ?

Giang Ngọc Lang lắc đầu :

- Nhưng gia gia từng thực nghiệm qua nhiều lần lắm rồi ! Giả như, hét vào tay lão như sấm động, giả như chọc tức lão, con có thấy lão nhúc nhích người, trong những lần đó đâu ?

Giang Biệt Hạc rùn vai :

- Luyện được định lực vững rồi, dù cho núi đổ trước mặt, đất sụp dưới chân, con người đó cũng không chớp mắt !

Giang Ngọc Lang thấp giọng :

- Gia gia có biết hiện giờ lão ở đâu chẳng ? Con sợ là lão đã chuồn đi rồi đây ?

Giang Biệt Hạc cất cao giọng :

- Lão biết là ta chẳng bao giờ hoài nghi về lão cho nên lão không vội chuồn đi đâu, bây giờ nếu cha con ta gặp lão, bất cứ gặp tại chỗ nào, cũng lập tức giết lão tuyệt đối, không để cho lão có cơ hội nói năng gì. Ta thà giết lầm hơn tha lầm. Giết lầm một trăm, một ngàn người, không hại bằng tha lầm một người, một thôi ! Cái hại càng to, nên kẻ ta tha lầm lại là một gian tế ! Từ đây về sau, người nên nhớ như vậy !

Thấy phụ thân hần bỗng nhiên to tiếng, Giang Ngọc lang hết sức kỳ quái.

Hần hỏi :

- Sao gia gia nói lớn quá như vậy ? Nếu lão ấy thực sự không điếc, lão nghe lọt, chuồn đi thì sao ?

Nhưng liền theo đó, hấn thức ngộ ngay.

Hấn nghĩ :

- Hấn là gia gia ta biết lão ấy ở quanh quần gần gian phòng này, nên cố ý cất cao giọng, nếu thực sự lão điếc giả, lão nghe lọt, tất lão phải sợ mà chuồn đi, lão chuồn đi là một chứng minh, lão đúng là Cuồng Sư Thiết Chiến. Lúc đó, gia gia ta đuổi theo lão, giết lão cũng chẳng muộn !

Binh.

Thay vì mở cửa nhẹ nhàng, Giang Biệt Hạc lấy chân đạp mạnh, cho cánh cửa vang lên.

Hồi 41

Trở Về Lưu Lãng

Bên ngoài cửa là con đường hành lang dài, cuối đường hành lang có một căn nhà nhỏ, trong ngôi nhà có một chiếc lò lửa cháy đỏ, trên lò có một cái ấm.

Bên cạnh lò, một lão nhân ngồi chờ, bởi ngồi chờ lão ta thích ngồi chồm hổm.

Hiện tại thì lão chờ nước sôi.

Gương mặt của lão an tường quá, bình tĩnh quá.

Lão ngồi chồm hổm như vậy qua bao nhiêu ngày, tháng năm rồi ? Ngoài cái việc chờ nước sôi, lão còn chờ chi nữa ?

Việc chờ của lão đừng hòng bảo một thiếu niên nào có kiên nhẫn làm nổi.

Lão biết rõ chứ, vào tuần tuổi của lão, trừ cái chết ra còn gì nữa mà chờ ? Lão còn hy vọng gì nữa mà nuôi hy vọng ?

Giang Biệt Hạc đến nơi cao giọng thốt:

- Hay ! hay cho ngươi ! Giả câm giả điếc khéo lắm ! Vô luận thế nào, ta cũng nhất định giết ngươi!

Lão bước tới sát bên lưng lão già câm điếc, đưa tay lên ngay đỉnh đầu lão nô. Bàn tay đó giáng xuống, dù đầu lão nô bằng sắt cũng phải bẹp rí.

Lão nô ngẩng mặt lên vừa cười hì hì, vừa đưa tay chỉ chiếc ấm nước như để nói:

- Nước sắp sôi, nước sôi già pha trà cho chủ nhân uống !

Cuối cùng Giang Biệt Hạc buông thõng cánh tay, mở luôn năm ngón,

không còn nắm chắc nữa. Nếu lão nô nghe được những gì Giang Biệt Hạc vừa thốt hẳn lão ta không thể giữ thần sắc an tường, bình tĩnh, lão không thể cười hì hì.

Nhưng có những người không cảm, không điếc trước cái chết vẫn an tường như thường. Và Tiểu Linh Ngư là một trong những người đó.

Ánh sao mờ nhạt chiếu xuống gương mặt Hoa Vô Khuyết, một gương mặt lạnh lặn hơn ngọc chuốt, đừng ai mong tìm thấy một điểm, một vết nhỏ bằng một phần trăm, một phần ngàn của sợi lông trên gương mặt đó. Một gương mặt mà hầu hết những cô gái dậy thì đều vẽ lên trong tâm tưởng khi niềm xuân chớm động. Một gương mặt lý tưởng của thiếu nữ ở mọi giai tầng.

Tiểu Linh Ngư nhìn hẳn. Đột nhiên chàng bật cười:

- Người biết không ? Cái tên Vô Khuyết của người rất đúng, rất hay ! Người là một con người hoàn toàn. Người gồm cả thiên toàn, vạn toàn chứ không những thập toàn mà thôi, như thế nhân hằng ao ước. Người xuất thân từ một thánh địa, một địa phương mà hầu hết hào kiệt anh hùng trong võ lâm mỗi lần nhắc đến là niềm tôn kính bùng lên, một cái tên địa phương tập trung một ngưỡng vọng của hầu hết những người học võ ! Người tuổi trẻ, đẹp đẽ, khôi ngô, người chẳng hề lo nghĩ về tiền tài. Còn võ công của người thì đã đạt đến giới cảnh siêu nhiên, bất cứ cao thủ nào cũng ái mộ tôn sùng.

Người ăn nói hòa dịu, thái độ Ôn nhu, lời như rót mật, vẽ cười như bùa mê, thiếu nữ dù có khó tánh đến đâu, thấy người rồi thì tim phải đứng, máu phải ngừng. Không ai có một lý do oán ghét người, không ai tìm được một lỗi nhỏ của người được để mắng thăm người.

Chàng lắc đầu, thở dài tiếp:

- Người là con người hoàn toàn duy nhất từ nghìn xưa mà cũng duy nhất về nghìn sau !

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ:

- Đa tạ quá khen !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nhưng, đột nhiên ta phát hiện ra người còn khiếm khuyết !

Hoa Vô Khuyết thản nhiên:

- Ạ !

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Phải ! Người còn khiếm khuyết, người thiếu vắng tình cảm ! Từ đầu đến chân người không có một cảm giác nào cả, bởi máu trong người của người là một thứ máu lạnh.

Hoa Vô Khuyết cười nhạt:

- Thật thế à ?

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Người không phục ? Được rồi ta hỏi người, người đã biết thế nào là yêu chẳng ?

Người có biết tư vị của cái yêu chưa ? Người biết thế nào là hận ? và có lần nào người hận chưa ?

Chàng nhích tới vài bước nữa rồi tiếp:

- Đến cả phiên não người cũng không biết luôn ! Người chẳng biết nốt những thống khổ do cái già, cái bệnh, sàu muộn, nghèo túng, thất vọng, bi thương, tủi nhục, thẹn thùng, phẫn nộ... Người hoàn toàn không biết thế nào là thống khổ, thì làm gì người thấm thía được sự hoan lạc ?

Chàng thở dài mấy tiếng, lại tiếp:

- Người chưa chân chánh yêu ai, người chưa thực sự hận ai, người chẳng hề thống khổ, người cũng không biết hoan lạc ! Ai khác thì hâm mộ người chứ ta nhận thấy người đáng chán !

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm. Thần sắc của hắn vẫn an tường, không hề biến đổi, bất quá hắn điềm nhẹ nụ cười nhạt.

Hắn đáp:

- Rất có thể người nói đúng, nhưng biết sao hơn, bởi hoàn cảnh đã tạo thành ta như vậy, ta sống trong hoàn cảnh đó từ thuở nhỏ.

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Phải ! Chỉ có Di Hoa Cung mới tạo nên mẫu người như người, chỉ có Di Hoa Cung mới có năng lực biến khúc gỗ thành người, khúc gỗ đi đứng được nhưng lại thiếu vắng cái tâm của một con người. Đối với mỗi cá nhân, người giữ tròn lễ, nhưng người không nhận là họ xứng đáng cho người tôn kính, đối với mỗi nữ nhân, người ôn nhu hòa dịu nhưng người không hề thích họ !

Chàng lại thở dài, tiếp:

- Cho đến việc giết người, người muốn giết một kẻ nào đó, cũng vị tất là người nhận rằng người đó đáng bị giết !

Hoa Vô Khuyết thở ra :

- Đích xác đó là điều đáng thẹn cho ta !

Tiểu Linh Ngư ngẩng mặt lên không, cười mấy tiếng :

- Tốt ! Ta đã nói rồi đó, bây giờ người cứ động thủ đi ! Ta muốn xem trong vòng mấy chiêu, người giết được ta.

Hoa Vô Khuyết hỏi :

- Người dùng vũ khí chứ ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Ta không có vũ khí.

Hoa Vô Khuyết ôn tồn:

- Nếu người muốn dùng vũ khí ta có thể cùng đi với người, đến nơi nào có vũ khí, để người chọn lựa một món thích hợp.

Tiểu Linh Ngư cười khổ :

- Người thừa biết là có vũ khí, ta cũng chưa phải là địch thủ của người. Người rõ ràng muốn giết ta, lại khách khí đến độ đó, nếu người khác ở trường hợp ta, họ sẽ cho rằng người nham hiểm tàn độc, song ta biết người không âm trầm như vậy, bởi người chẳng cần phải giả trá với ai !

Hoa Vô Khuyết gật gù:

- Người biết ta quá rõ !

Tiểu Linh Ngư tiếp :

- Nếu người muốn tìm ra một kẻ thứ hai biết rõ người như ta, thì đúng là người nuôi mộng.

Hoa Vô Khuyết thở dài :

- Đúng vậy !

Tiểu Linh Ngư quét tay qua đôi môi, vành môi khô từ lúc nào, bảo :

- Ta không cần vũ khí ! Người động thủ đi !

Hoa Vô Khuyết ngẩng mặt lên, một ngọn gió thu thoáng nhẹ qua, mang theo một chiếc lá vàng chập chờn trong không gian, từ từ hạ thấp.

Khung cảnh đầu thu tiêu sơ lạ !

Hắn thở dài, buột miệng thốt:

- Khí thu... Tiểu Linh Ngư tiếp liền :

- Khí thu như thế này, hợp với việc giết người... Bỗng, một giọng

lạnh lung phụ họa :

- Khí thu như thế này, ta nghe lạnh quá !

Giọng nói của Thiết Tâm Nam. Câu nói dứt nàng đã đến nơi, trần trường như nhộng.

Ánh sao mờ nhạt chiếu xuống thân hình nàng... Một thân hình mà tất cả những pho tượng mỹ nữ trên thế gian đều khó sánh !

Một thân hình bằng ngà, do tay thợ khéo tạo thành ! Tay thợ khéo là hoá công !

Nhìn thân thể nàng, Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư nghe hơi thở ngừng, tim cũng ngừng đập luôn.

Hoa Vô Khuyết rung rung giọng :

- Cô nương... cô nương... Thiết Tâm Nam quay mình nửa vòng đối diện với hấn hỏi :

- Người xem ta có đẹp không ?

Ngực nàng nhích động, đôi nhũ hoa nhích động, dưới ánh sao, làn da ngực hiện ra huyền ảo... Hoa Vô Khuyết nhắm mắt liền.

Mắt nhắm, song hấn mở miệng:

- Cô nương... tại sao cô nương ... Hấn vừa nhắm mắt, Thiết Tâm Nam lướt tới ôm hấn ngực sát ngực, tay nàng vòng ra sau lưng hấn, siết mạnh.

Hoa Vô Khuyết rợn người, một cảm giác lạ lùng truyền nhanh khắp cơ thể hấn, lồng ngực hấn như vỡ tung ra, hấn như xa rời thực tại.

Hấn cảm thấy đê mê, hấn nghe rạo rục.

Hấn phải làm gì bây giờ ?

Thiết Tâm Nam rên rỉ :

- Tử nhân ơi ! Tử nhân còn đứng đờ ra đó sao ?

Thiết Tâm Nam rít lên :

- Ta đã như thế rồi, người vẫn chưa chịu chạy sao ?

Tiểu Linh Ngư bật khóc.

Lần thứ nhất trong đời chàng khóc. Tại sao chàng khóc ? Cảm kích ? Bi thương ?

Phản nộ ? Tội nhục ?

Chàng không thể phân tách nỗi tâm tình lúc đó.

Hoa Vô Khuyết quờ quạng đôi tay, song quờ quạng để mà tìm cách thoát khỏi vòng tay của Thiết Tâm Nam chứ chẳng dám chạm vào mình nàng.

Mồ hôi đượm thành hạt to nơi trán hấn, hấn luôn miệng kêu lên :

- Buông ! buông ra... Hấn càng kêu, Thiết Tâm Nam càng đeo dính, vòng tay càng siết chặt, ngực càng ghì sát.

Nhưng đầu nàng lại quay về phía Tiểu Linh Ngư, lệ thảm đầm đìa, nàng rít lên :

- Người không chạy, ta cắn lưỡi ngay ! Ta chết trước mắt người !

Tiểu Linh Ngư lí nhí :

- Ta... ta ... Chàng sẽ nói gì ? Không ! chàng không thể nói gì được nữa !

Chàng nhìn nàng một lượt cuối cùng, ghi nhận hình bóng thê thảm đó một lần cuối cùng, để chẳng bao giờ quên được rồi chàng hét lên một tiếng lớn, quay mình lại, phóng chân chạy như điên.

Sao dần dần thưa.

Đêm thu dưới ánh sao mờ, âm đạm làm sao !

Tiểu Linh Ngư chạy như con dã thú bị thương chạy chết, chạy trong cánh đồng hoang vắng dưới ánh sao mờ.

Chàng không rõ là đã chạy được bao nhiêu dặm đường và cũng chẳng biết mình đang hướng về phương trời nào.

Hiện tại thì chàng không còn khóc nữa, nguồn lệ đã ngưng đổ ngay từ lúc chàng nhích đôi chân và tâm của chàng rối hơn mớ tóc trên đầu theo gió lộng ngược chiều mà lộn nùi. Chưa bao giờ trong đời chàng, chàng hoang mang, chàng thống khổ như lúc này.

Trước mặt là dòng sông dài, nước chảy rộng, bờ đối diện ngoài tầm mắt, chàng tưởng như mình đã đến tận một góc biển xa xôi.

Chàng đến bờ sông và nơi chàng dừng chân là một bãi cỏ.

Chân chùn, sức kiệt, chàng nằm dài trên bãi cỏ, cỏ ướt nước thấm mình chàng bất chấp, địa điểm thuận tiện hay không, chàng không màng đến.

Ngửa mặt lên không, chàng nhìn những vì sao, từng vì sao một nhạt sang lặn đi, chàng nhìn sao mà chẳng thấy sao, chàng muốn thấy gì xa xôi hơn sao.

Chàng thử cắn môi, chàng nghe đau, song cái đau đó đâu có nghĩa gì, đối với niềm đau đang đầy đọa tâm hồn ?

Chàng tự hỏi:

- Ta có phải là con người chẳng ? Ta có còn là một con người chẳng ?

Tâm tư rối, muôn ngàn ý niệm phát sanh, chàng nghĩ tiếp:

- Ta cứ cho rằng trên đời này chẳng có ai hơn được ta, ta khinh thường mọi người, khinh thường tất cả, nhưng khi người muốn giết ta, ta chẳng có biện pháp nào. Ta không biện pháp đành để một thiếu

nữ can thiệp. Ta khinh thường nữ nhân, thấy Thiết Tâm Nam yêu ta, ta tìm cách khích động tự ái của nàng, cho nàng xa lánh ta, cuối cùng chính nàng lại hy sinh cứu ta. Ta tự hào là thông minh đệ nhất trong thiên hạ, cuối cùng ta bị đuổi chạy như chó. Một con chó chạy mà chẳng dám vênh đuôi, bởi vênh đuôi là bị phát giác.

Đành là hôm nay ta chạy thoát, song ta sanh ra trên đời này đâu phải để chạy như vậy ? Ta sanh ra trên đời đâu phải để chờ người cứu qua mỗi lúc nguy ? Phải, Hoa Vô Khuyết không hơn ta về kế mưu, nhưng với võ công đó hấn cần gì phải có kế mưu ?

Ai làm chi nổi hấn, mà hấn phải an bày, áp dụng một kế mưu ?

Còn ta, ta cứ ỷ trọng vào kế mưu ! Ta cứ ỷ trọng vào vận số ! Một con người, biết vận số của mình như thế nào mà ỷ trọng vào ? Một con người không có bản lĩnh, thì cò làm được gì, dù kế thâm mưu độc ?

Ta cứ tưởng mọi người trong Ác Nhân Cốc sợ ta, ta vênh váo mặt, ta cho mình là bậc siêu phàm. Ta có biết đâu họ sợ ta như hàng cha mẹ sợ đứa con ngỗ nghịch. Giả như họ hạ thủ đoạn thì ta còn gì ? Họ không hạ thủ đoạn, chỉ vì phàm làm cha mẹ, dù con ngỗ nghịch đến đâu cũng chẳng nỡ hạ thủ đoạn ! Thực ra, ta đã hơn Đỗ Kiều Kiều, Lý Đại Chủ, Đỗ Sát, Âm Cửu U, Cáp Cáp Nhi chưa ?

Đêm dù dài cũng phải qua, ngày dù chậm cũng phải đến. Phương đông, bầu trời rùng sáng, xa xa có tiếng chó sủa sớm, báo hiệu một người nào đó đã bắt đầu công việc hằng ngày.

Rồi đâu đây có tiếng người. Ngày đã về, thế nhân chuẩn bị tiếp tục sinh hoạt đều đều. Sinh hoạt gián đoạn từng đêm, từng đêm sự gián đoạn rất cần, cho mọi người lấy lại sức khỏe, cho mọi người kiểm điểm việc làm.

Một cơn gió đầu đây quét đến, gió mang theo mùi cơm nóng ngạt ngào. Mùi cơm làm chàng bật mình dậy. Bùn vấy y phục, bùn vấy chân tay, bùn trát đầy mặt, chàng bắt chập cái dơ dáy đó, theo con đê tiến tới.

Ngày về song trời chưa sang tỏ, đèn nhà chưa tắt, chàng nhìn ra xa

xa, chừng như phía trước có một thôn xóm gì. Nơi đó có nhiều bong người hẳn phải là một sân chợ, buổi chợ sang của thôn xóm.

Trước bãi đất rộng của một khách sạn, một nhóm người tụ họp bao thành vòng tròn. Bên trong vòng đó có tiếng trống, tiếng chiêng, loại trống và chiêng nhỏ, phát lên vang vang, vọng đến tai chàng.

Giữa vòng người và trung tâm có mấy chiếc đèn lồng bằng lụa cũ, màu đỏ. Gió thu thổi qua, đèn lồng chao chao.

Thì ra là một ban hát du phương ! Ban hát có ban nào chẳng lưu diễn ? dùng cái tiếng du phương bắt quá để nói lên cái quy mô không quan trọng lắm của bọn này thôi.

Với quy mô đó, ban hát chỉ gồm một số ít diễn viên, mà nam nhân lại là đa số trong số ít đó.

Tiểu Linh Ngư cứ để y hình trạng đó tiến đến gần. Ai thấy chàng sắp sửa đến gần cũng mắng một vài tiếng, mắng rồi lại tạt ra xa xa tránh chàng. Đạo chợ buổi sáng có ai thích để y phục thơm tạt chạm vào những vết bùn ươn ướt trên mình chàng.

Lúc chàng đến, bên trong đang diễn trò đi dây, diễn viên là một thiếu nữ, vận y phục màu hồng thắm đôi bính tóc, đôi mắt vừa to vừa đen, chớp sang. Bên dưới đường giầy, đứng bọc thành vòng. một số người khác, quất roi, múa đao, đánh trống, khoa chiêng tạo thành một cảnh hỗn tạp cả người lẫn âm thanh.

Chung quanh Tiểu Linh Ngư, người xem tản ra xa chàng, thành ra một mình chàng chiếm một khoảng trống khá rộng, chàng ngồi chồm hồm tại đó.

Chàng không nhìn môn diễn, chàng chỉ nhìn người xem, như tìm những nụ cười, nghiên cứu nét cười của thiên hạ.

Chừng như nhìn mà chàng không lưu tâm lắm, tâm trí gởi tận đâu đâu mãi đến lúc có tiếng kêu lên kinh khủng chàng mới giật mình, trở về thực tại. Nhưng chẳng có gì đáng kinh hãi, bất quá thiếu nữ từ trên giầy nhào lộn xuống, người xem tưởng là nàng trượt chân, sợ cho sanh mạng của nàng, khi thấy nàng chống tay xuống đất quật

ngược thân hình, rồi đứng lên, nhoẻn miệng cười, lúc đó người xem lại vỗ tay, reo hò vang dội.

Kế tiếp, những tiếng keng keng vang lên, từ bốn phía tiền bay vào diễn trường như lá rụng. Cuộc diễn trò chấm dứt, người xem lần lượt tản mát, ban hát cũng thu dọn diễn trường. Ai ai cũng bận rộn chỉ có nàng áo đỏ thì ngồi ý một chỗ như một nàng công chúa ngồi chờ cung nữ hoàn tất các việc để kịp giờ hồi cung.

Nàng ngồi đó tay cầm cốc nước, chốc chốc lại nốc một ngụm. Nàng đảo mắt nhìn quanh, bất chợt trông thấy Tiểu Linh Ngự, đôi mày liễu cau lại, đôi mắt chớp chớp, chẳng rõ nghĩ sao nàng đưa tay vào mình lấy ra một đồng tiền quăng đến trước mặt chàng.

Quăng xong, nàng quay đầu về hướng khác. Tiểu Linh Ngự không nhặt lấy.

Thu dọn xong, ban hát ly khai địa điểm, nàng áo đỏ liếc qua chỗ Tiểu Linh Ngự ngồi với một cử động hết sức thản nhiên, nàng lấy chân hát đồng tiền đến chân Tiểu Linh Ngự.

Phàm là người thiện lương ai thấy kẻ cùng khốn lại chẳng động tâm ? Động tâm rồi, hầu như quên mình, chỉ lo cho kẻ cùng khốn.

Toàn ban hát cười cười, nói nói như hoan hỉ một ngày thắng lợi, thu hoạch được nhiều tiền, họ sẽ có thịt, có rượu. Họ chỉ nghĩ cho ngày nay, họ không cần biết ngày mai sẽ ra sao, dù cho ngày mai không diễn được, không tiền, không thịt, không rượu, họ cũng chẳng buồn, bởi họ chẳng bao giờ biết buồn, biết lo cho ngày mai, tới đâu rồi hay tới đó.

Họ thuộc thành phần sống chẳng ngày mai. Họ bằng lòng với hiện tại, hôm nay có bao nhiêu, cứ hưởng bao nhiêu. Ngày mai phải nhịn, họ vui lòng nhịn.

Họ như thế đó, Tiểu Linh Ngự hiện tại nào có khác chi họ ? Dù chàng có muốn lo cho ngày mai, chàng phải làm sao ? Lo cách nào ? Chẳng biết phải làm sao, chẳng có cách nào lo thì tại sao không bằng lòng với hiện tại ?

Đã bằng lòng với hiện tại thì hơi sức đâu mà dẫn đo ?

Chàng nhặt đồng tiền, rồi lặng lẽ theo sau đoàn hát.

Xa xa phía trước mặt là bờ sông, dựa bờ sông có một con thuyền, đó là nhà của các diễn viên đoàn hát. Gạo chợ, nước sông, cái cảnh phiêu bạt đó bi thảm cho một số người song cũng là một lối sống lý tưởng của số khác.

Chỉ những ai không thích câu thúc mới thấy cái thú của kiếp phù sinh.

Một lão nhân lưng trần, vận quần bó, râu quăn, ngực phồng tay nở, đang chỉ huy đoàn diễn viên sắp xếp các diễn cụ lên thuyền. Lão nhân vào trạc lục tuần, hình hài còn tráng kiện như thanh niên. Tuy thuộc hạng lạc phách phiêu bồng, lão còn giữ được một thần tình oai nghiêm không kém những tay khắc khói ói lửa. Có lẽ lão là trưởng ban.

Tiểu Linh Ngư vụt bước tới, cung cung kính kính vái chào, rồi hỏi:

- Lão gia, tiểu nhân muốn theo lão gia đi đó, đi đây, lão gia có chấp nhận không ?

Lão nhân nhìn chàng từ đầu đến chân lắc đầu:

- Xuôi ngược giang hồ, chẳng phải trò chơi, vui sướng chi mà người đòi đi theo ?

Ngoài ra, phải có chút ít tài, lại còn có sức chịu cực khổ.

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Tiểu nhân không sợ khổ.

Chàng xuống nước nhỏ, cố ve vuốt lão nhân, cho nên không ngại xưng là tiểu nhân, gọi người là lão gia.

Lão nhân hừ một tiếng:

- Còn tài ? người có tài gì ? Có thể biểu diễn cho mọi người xem thử

chăng ?

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một chút:

- Tiểu nhân có tài nhảy, kiểu nhảy chơi chơi !

Lão nhân cười lớn:

- Nhảy ? Trên đời này ai chẳng biết nhảy ? Nhảy là một cử động đơn giản nhất, có cái chi đâu mà gọi là một trò ? Đã không là trò thì còn ai diễn chứ ?

Lão gọi to:

- Trâu con ơi ! Xuống đây mà nhảy cho hấn xem !

Một thiếu niên mày rậm, mắt to, than vóc lực lưỡng, cười hì hì, từ trên thuyền nhảy xuống, xắn tay áo, không cần lấy tư thế, cứ vậy mà nhảy bảy tám lượt.

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt:

- Nhân huynh ước độ có thể nhảy được bao nhiêu lượt một lần ?

Thiếu niên đáp:

- Đại khái vài ba mươi lượt.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Ít quá ! Tôi nhảy độ một hai trăm lượt mỗi lần.

Lão nhân mỉm cười:

- Có giỏi lắm là mỗi lần bảy tám mươi lượt là cùng. Lúc nhỏ, ta có thấy một người nhảy giỏi hơn hết, người đó cũng chỉ nhảy tám mươi lượt mỗi lần không làm sao hơn số đó. Từ sau ngày y chết rồi, chẳng có ai phá nổi kỷ lục của lão ta.

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Tôi có thể nhảy đúng một trăm sáu mươi lượt.

Lão nhân lại cười vang:

- Nếu người nhảy được một trăm sáu mươi... không chỉ nhảy được tám mươi lượt thôi, thì người sẽ có phần ăn trong ban của ta, tuy chẳng sang trọng gì, nhưng cũng có đủ thịt, đủ rượu !

Tiểu Linh Ngư không đợi dục, nhảy liền. Lão vừa dứt câu Tiểu Linh Ngư đã nhảy được mấy lượt rồi.

Về võ công, chàng không thể sánh với những cao thủ thượng thặng, nhưng từ thuở nhỏ chàng được bọn Cáp Cáp Nhi tắm và ướp rất kỹ, biến chàng thành con người gần như mình đồng thân sắt, nhờ thế mà chàng có sức chịu đựng phi thường. Những việc mà người thường nghe mệt nếu phải làm trong thời gian dài gấp ba, gấp năm lần.

Thì thiếu niên kia nhảy được một, chàng có thể nhảy được năm, thiếu niên kia nhảy được ba mươi lượt, chàng có thể nhảy gấp năm.

Thoạt đầu không ai lưu ý đến chàng, ai ai cũng khinh thường, cho rằng bất quá chàng nhảy độ hai mươi lượt là lăn đùng ra, thở mệt. Không, chàng không lăn đùng ra, không mệt tí nào, chàng nhảy đến cái thứ ba mươi rồi, ngang con số của thiếu niên và chàng chưa ngừng.

Đến lúc đó, những diễn viên trong đoàn hát mới quay quần quanh chàng và bắt đầu chú ý. Theo con số càng lúc càng gia tăng của những cái nhảy, những người bao vây bên ngoài càng mở to mắt nhìn, mắt mở to, miệng cũng há rộng theo.

Dần dần, chàng nhảy đến cái thứ tám mươi. Mọi người không còn giương mắt to hơn, há miệng rộng hơn, bây giờ thì đến lúc ngực phập phồng, bởi ai cũng nín thở.

Trong những cặp mắt đó, chỉ có cặp mắt của thiếu nữ áo hồng là sang hơn hết, mở to hơn hết, miệng nàng cũng há rộng hơn hết.

Tiểu Linh Ngư cứ tiếp tục nhảy, chàng đã vượt qua con số một trăm.

Bây giờ chàng ngừng nhảy điềm một nụ cười, thốt:

- Đủ rồi ! Lão gia định tám mươi lượt, tôi đã vượt con số đó, như thế là đủ lắm !

Đủ thấy cái thuật nhảy của tôi !.

Lão nhân vỗ tay tán thưởng, cười to:

- Tự nhiên ! Tự nhiên là đủ, quá đủ ! Người hãy theo con trâu con lên thuyền, rửa mặt, thay đổi y phục, chờ cơm chín mà ăn với mọi người. Từ nay người là một diễn viên trong đoàn hát của ta đấy nhé !

Tiểu Linh Ngư cúi đầu:

- Cha tôi, mẹ tôi mới chết, trước mộ phần của song thân, tôi có phát thệ là thủ hiếu đúng ba năm, tôi không tắm, không rửa trong thời gian thủ hiếu.

Lão nhân thở dài:

- Đáng thương cho người ! Không ngờ người hiếu thuận như vậy !

Đoạn lão tự giới thiệu :

- Bọn chúng quen gọi ta là Tứ gia, vậy từ nay người cứ gọi ta là Tứ gia.

Thế là Tiểu Linh Ngư gia nhập đoàn hát, tiếp nhận kiếp sống phiêu bồng, ăn gạo chợ, uống nước sông, hôm nay đổ bến này, mai một kia, dời bến khác... Sinh hoạt của Hải Gia Ban không phát tài lắm, song thừa cung cấp cái ăn, cái mặc cho cộng sự viên.

Tiểu Linh Ngư theo chân ban hát, cũng được ấm no qua ngày, đoạn tháng, trong nhịp độ đều đều.

Bây giờ chàng mới biết rõ, ban hát gồm những con, trai, gái, và cháu của Hải Tứ Gia, nếu có ngoại nhân thì chính là chàng.

Gã thiếu niên mà lão gọi là con trâu con của lão, là người con trai thứ sáu, gã có công phu cao nhất trong bọn. Còn cái vị tiểu cô nương áo hồng, diễn viên nòng cốt của ban hát, nàng tên là Hải Hồng Châu, khi Hải Tứ Gia được năm mươi tuổi mới sinh ra nàng.

Đại khái chàng chỉ biết có vậy thôi. Và đại khái, chàng cũng chỉ có cái thuật nhảy mà thôi. Mà cần gì chàng biết nhiều hơn ? Chàng không thiết tha biết, họ là những ai, họ xuất xứ từ đâu, họ tốt hay xấu, cũng như chàng không cần học thêm nghề gì khác để biểu diễn thay cho thuật nhảy.

Điều cần, là họ chấp nhận chàng, chàng giúp họ được một môn trong chương trình tạp diễn mỗi ngày thế là đủ. Chàng có công, chàng ăn hạt cơm, mặc tất vải do công chàng đem lại, thế là được, khỏi phải ăn mày, khỏi phải phục vụ người bố thí.

Cho nên, sau những giờ diễn xuất, trừ mấy lúc ăn, lúc ngủ, Tiểu Linh Ngư cứ ngồi thừ một đống, khi trên thuyền, dưới bờ, chàng tìm những chỗ vắng mà ngồi, trên thuyền thì trong một góc nào đó, dưới bờ thì bên một cội cây hay trong một bụi cỏ nào đó. Nào ai biết được chàng ngồi thừ người như thế để làm gì ?

Chàng xót xa cho hoàn cảnh chẳng ? Chàng ưu tư về thân thể chàng ? Chàng đặt kế hoạch cho tương lai chẳng ?

Không ! Những vấn đề đó không đi vào tâm tưởng chàng. Chàng tìm cách im lặng, để chuyên chú tâm tư vào những bí quyết luyện võ công. Những bí quyết võ công mà dưới gầm trời trong thời gian đó, chẳng một ai biết được.

Những bí quyết võ công bằng giá sinh mạng của bao nhiêu người, tuy hiện tại chàng không có quyền bí kíp nơi tay, song khối óc của chàng đã ghi khắc rõ rệt, chàng cứ trầm tư, hồi ức là quyền bí kíp mở rộng ra trong trí não từng trang, từng trang.

Ban ngày, chàng nghiên cứu, ban đêm chàng thực nghiệm, dĩ nhiên chàng phải đợi đến lúc mọi người ngủ kỹ, len lén xuống bờ, tìm chỗ vắng khoa tay vung chân.

Cũng có người bắt gặp chàng múa may, song họ không lưu ý cho lắm. Họ không lưu ý, vì chàng thường ngày rất hòa thuận, không hề chê trách ăn dở, hay nhận tiền tiêu vặt rất ít, so với các đồng nghiệp, không ngoại cảnh chẳng gây một ảnh hưởng nào đến chàng cả. Do đó mà đồng nghiệp mến chàng, đã mến rồi thì còn ai theo dõi chàng làm gì ? Khi con người không tật đổ thì dễ thân với nhau, và dành nhiều dễ dãi cho nhau.

Trò nhảy của chàng rất được hoan nghênh, riêng về cái điệu loạn vũ của chàng, ban thu hoạch khá nhiều tiền, gia dĩ chàng không so bì quyền lợi với đồng nghiệp, thì ai mà chẳng mến chàng ? Mến chàng thì còn ai quấy nhiễu chàng ?

Cho nên chẳng ai gây phiền phức cho chàng cả, cứ để chàng tự do hành động, miễn sáng sáng có mặt chàng trong buổi diễn, miễn trưa và chiều có mặt chàng trong các bữa ăn là đủ.

Có mặt chàng trong buổi diễn, là có niềm tin thu hoạch khá nhiều tiền, có mặt chàng trong các bữa ăn, là chàng chưa ly khai ban hát, họ còn thu lợi với điệu vũ loạn của chàng. Thế là đủ lắm rồi.

Cũng có những lúc chàng diễn không khéo lắm, song không ai nữ trách cứ chàng.

Chính những lúc đó tâm tư chàng như trầm động, như hướng về một cõi xa xôi nào.

Theo ban hát, chàng bắt cháp đến nơi nào, ở lại nơi nào, ở bao lâu, nếu ai thử hỏi chàng đã đi qua bao nhiêu địa phương, chắc chắn là không làm sao đáp được. Cũng như về thời gian "lưu diễn", hay đúng hơn theo ban, chàng cũng chẳng nhớ là đã gia nhập được bao lâu rồi.

Một hôm, lúc thuyền hát cặp bờ, chàng đang ngồi nơi thuyền rửa chân. Từ phía sau lưng chàng, một cánh tay từ từ vươn tới, cánh tay tròn, làn da mịn màng, trắng hồng.

Bàn tay rất đẹp, cầm một quả quít, bàn tay đó nâng quả quít lên cao, ngang tầm mắt chàng. Chàng tiếp lấy quả quít, bóc vỏ ra, nhưng không quay đầu lại.

Không quay đầu, chàng vẫn biết người trao quít là ai, bởi trên thuyền có một người duy nhất có cánh tay đó.

Hải Hồng Châu đứng sau lưng chàng chờ một lúc lâu, chẳng thấy chàng quay nhìn, lại bước tới, ngồi xuống bên cạnh chàng. Nàng cởi giày, cũng rửa chân như chàng.

Có mỹ nhân nào lại chẳng có đôi chân đẹp ? Tạo hóa sanh ra mỹ nhân tự nhiên không nở để khuyết điểm nơi mỹ nhân, thì đôi chân của Hải Hồng Châu vẫn đẹp, chân có đẹp mới cân xứng với bàn tay đẹp. Chân có đẹp mới dẫm nát sự nghiệp nam nhi, bàn tay có đẹp mới bóp nát linh hồn nam nhi.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư không mở miệng. Chàng là tượng gỗ, nhan sắc kia có thể khuynh quốc, khuynh thành, song không sao khuynh đảo nổi Tiểu Linh Ngư, một chàng trai điêu linh cơ khổ.

Hải Hồng Châu liếc sang Tiểu Linh Ngư, vụt cười sảng sặc hỏi:

- Người không màng đến ta, sao lại nhận quít của ta mà ăn ?

Tiểu Linh Ngư buông gọn:

- Ta không giỏi nói năng.

Hải Hồng Châu vẫn cười:

- Thế tại sao người không cầm đi cho đỡ khổ ?

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Cầm là khổ chứ sao lại đỡ khổ ? Sở dĩ ta không nói năng gì, là bởi ta xét mình không xứng đáng.

Hải Hồng Châu dịu giọng:

- Ai cho rằng người không xứng đáng ?

Đôi mắt to đen láy của nàng chớp chớp, nàng nhếch môi nụ cười,

tiếp:

- Người ta cho người là một tiểu ngọc, chứ ta thì nhận thấy người rất thông minh, người là một kẻ thông minh đệ nhất, ta tưởng chẳng những trong đoàn hát mà cho đến thiên hạ bên ngoài, chẳng có ai sánh kịp người ! Có đúng vậy chẳng ?

Hiện tại, điều đố kỵ nhất cho Tiểu Linh Ngư là nghe người ta khen tặng chàng là tay thông minh nhất trần đời. Chàng cau mày, đứng lên, quay đầu, định bước đi nơi khác. Nhưng vừa lúc đó, chàng chợt thấy một đoàn người. Thấy bọn đó rồi, chàng đứng lại nguyên chỗ, mừng tượng một vật gì đang lung lay, bị ai đó đóng đinh cứng lại.

Chân cứng, thân mình cũng cứng, chàng thù người ra như một chồi cây khô.

Đoàn người dĩ nhiên là ở trên bờ.

Bọn ấy đang nhàn du, bọn ấy đang diễn lại cái trò "đạp thanh", như người thời trước, đã là nhàn du, đang đạp thanh thì họ phải cười, phải nói, phải vui, và y phục phải thơm tất, nếu không nói là hoa lệ.

Họ du xuân ! Bây giờ Tiểu Linh Ngư mới nhớ ra là thời gian vào tiết xuân rồi. Vào xuân là không khí thơm, nơi nào cũng thơm, thơm mùi cỏ non, thơm mùi hoa rộ. Cỏ, chỉ vào xuân mới non, hoa thì mùa nào chẳng có hoa nở, nhưng chỉ vào mùa xuân hoa mới nở rộ. Do đó mùi thơm nặng đọng trong không gian hơn ở vào các mùa khác.

Nhìn đoàn người đó, ai ai cũng có cảm nghĩ trần gian là chốn thiên đàng, tại trần gian chẳng có bao giờ thống khổ ? Thống khổ đối với họ là những sự tưởng tượng viễn vông, đời dằng hiến cho họ quá thừa thãi, thì làm gì có thống khổ ?

Với họ, con người sanh ra trên đời là để hưởng tất cả hoan lạc do đời cung cấp, nhân sanh rất ngắn đối với họ, chứ làm gì quá dài như một số người thường thở than, và hy vọng hy vọng chấm dứt kiếp sống càng sớm càng nhẹ niềm đau. Không, đối với họ không là thế, kẻ nào cho là đời dài, là kẻ đó ngu xuẩn cực độ. Đời quá ngắn kia mà, họ sợ không đủ thời gian hưởng tận lạc thú nhân sanh.

Mà họ là những ai chứ ? Họ không xa lạ gì đối với Tiểu Linh Ngự, bằng có là chàng đang lưu ý đến họ. Họ là Hoa Vô Khuyết, Thiết Tâm Nam, Mộ Dung Cửu, có cả Giang Ngọc Lang trong đoàn. Làm sao Giang Ngọc Lang chen vào đoàn được như thế ?

Nhưng, Hoa Vô Khuyết, Thiết Tâm Nam, Mộ Dung Cửu, Giang Ngọc Lang, bất quá là một điểm trung tâm, quanh họ còn có một đoàn người đông hơn, quay quần, bao bọc. Tất cả đều ăn mặc hoa lệ. Tất cả đều cười, không có có cũng cười, cố cười để góp tiếng vào tràng cười chung, có cười được mới có vinh dự. Tất cả đều nhìn vào trung tâm điểm, dù trung tâm điểm không nhìn ra, họ vẫn cứ nhìn vào.

Bởi, không nơi nào đáng nhìn đối với họ bằng trung tâm điểm, chỉ có những con mắt ô trọc mới nhìn vào nơi khác.

Đối với ai Hoa Vô Khuyết chẳng mấy mai quan tâm, hấn không cần nhìn ai, dù ai nhìn hấn, hấn không cần cười đáp dù có kẻ đang chờ hấn đáp cười. Nếu hấn cười, thì không cười với Thiết Tâm Nam, cũng là cười với Mộ Dung Cửu. Đoàn người vây quanh hấn, nhưng lòng hấn lại vây quanh hai nàng.

Hấn là người tròn lễ, đối với nữ nhân, hấn thủ lễ hơn, cho nên dù đối với đoàn người vây quanh hấn có khiếm lễ cũng chẳng sao, bởi hấn phải lo tròn lễ đối với hai nữ nhân trước.

Tiểu Linh Ngự bưng giận. Bình sanh, chàng mới phát hiện ra là mình tật đổ. Và mãi đến bây giờ chàng mới biết, tật đổ làm cho con người khổ sở hơn tất cả hoạn họa. trên đời, một nỗi khổ triền miên, một ám ảnh liên tục... Hải Hồng Châu đã thấy sự đổi thay nơi thần sắc của chàng, nàng hết sức kỳ quái.

Theo ánh mắt chàng, nàng nhìn lên bờ. Nàng chột hiểu, thở dài:

- Ta biết ! Thân thể của người có rất nhiều bí mật ! Thừa nhận đi !

Tiểu Linh Ngự đâu còn nghe nàng nói gì nữa ? Hiện tại, chàng nhận ra thêm một người nữa, trong đoàn người, đó là Bạch Lăng Tiêu.

Bạch Lăng Tiêu vừa tiếp cận Hoa Vô Khuyết, là bắt chuyện liền, cả hai thấp giọng nói nói cười cười, ra vẻ tương đắc lắm.

Chàng hết sức lầy làm lạ, tự hỏi tại sao Hoa Vô Khuyết có thể chấp nhận sự thân thiết của cái hạng nửa người nửa ngợm đó được ! Nhưng rồi chàng cũng thức ngộ ngay, Hoa Vô Khuyết có thể chấp nhận sự tiếp cận của mọi giới thì hạng người của Bạch Lăng Tiêu dù sao cũng chưa đến đời quá hời hám kia mà !

Hoa Vô Khuyết chấp nhận mọi người, bởi trước con mắt hắn, chẳng hề có người, hắn đã xem mọi người như nhau, chẳng ai tốt ai xấu, chẳng ai hiền ai dữ, ai dại ai khôn, ai gian hoạt hay thật thà, thì hắn cần chi phải chọn lựa ?

Tất cả đối với hắn, là một khối thịt, có phương tiện xê dịch, có mắt có tai, có miệng nói tiếng người, thì hắn cần gì phải lựa trong những khối thịt đó, tìm một khối ý nhị hơn các khối ?

Đã không màng tư cách, nhân phẩm, giá trị của đối thoại thì tự nhiên hắn không hề phí công nhận xét đối thoại, cho nên hắn không giận, không hờn ai cả.

Hải Hồng Châu cắn môi thấp giọng thốt:

- Người nhận ra chúng ? Ta biết, người thuộc hạng người đó, người thuộc giai tầng sang trọng, có tài sản, có danh vọng, chứ còn ta thì ta là hạng người lạc chợ, trôi sông, ta thuộc hạng ti tiện nhất trong xã hội, đáng thương hại nhất trong nhân loại ! Ta biết mà !

Tiểu Linh Ngự từ từ lui lại, lui mãi đến góc khoang thuyền, thu hình trong bóng tối.

Chàng phát hiện Thiết Tâm Nam tựa hồ nhìn về phía chàng, mừng tượng nhận ra chàng. Không, làm gì nàng nhận ra chàng được ? Làm gì nàng tưởng tượng nổi là chàng hiện đang ở trên một con thuyền ?

Và con người chàng hiện tại lơ đãng quá chừng, nàng dù có nhìn, cũng chẳng nhận ra. Bất quá ánh mắt của nàng đảo quanh, lơ đãng mà đảo, chứ nàng có nhìn thấy chi đâu ?

Tuy nhiên, chàng làm sao mà không chú ý đến nàng ?

Bây giờ, chàng thấy nàng nẩy nở người ra, như một nụ hoa sắp nở, nhựa sống căng phồng, chỉ chờ một cơn gió mát thoảng qua là cánh hoa sẽ hé để đón giọt sương mai. Nàng nở người, vẻ sang quý cũng hiện lên, bây giờ nàng nghiêm nhiên trở thành một vị thiên kim đài các. Bên cạnh nàng còn có Mộ Dung Cửu, cả hai là hai mẫu nhan sắc, Thiết Tâm Nam thì huy hoàng như đóa hoa mẫu đơn, Mộ Dung Cửu thì u sầu như cúc cuối thu.

Mẫu đơn thì đầy đặn, thu cúc thì gầy, cả hai cùng đẹp, song cái đẹp của nàng này tương phản với cái đẹp của nàng kia. Đến cả ánh mắt cũng khác biệt, một long lanh sáng, một ảm đạm buồn.

Hải Hồng Châu chậm chậm bước theo Tiểu Linh Ngư, đến trước mặt chàng. Ánh mắt nàng cũng u buồn uất hận như ánh mắt của Mộ Dung Cửu, nàng nhìn chàng với ánh mắt đó, dĩ nhiên giọng nói của nàng cũng u buồn, uất hận:

- Ta đã biết rồi, bây giờ thì ta biết rõ lắm, người không ngó ngàng gì đến ta, là bởi ta không xứng đáng với người, ta không xứng đáng cho người gởi một ánh mắt, một nụ cười, ta không xứng đáng nghe một lời nói của người, dù là một lời nặng nề, một tiếng mắng. Có đúng vậy không ? Người dám nhận là đúng không ? Phải mà, ta làm sao sánh được với hai nàng cao quý, sang trọng, xinh đẹp kia ? Ta bất quá chỉ là ... Một cơn gió xuân mát mẻ từ bên ngoài lùa vào, đến tận gốc khoang thuyền.

Bỗng, Tiểu Linh Ngư đưa tay kéo nàng vào lòng, nghiêng nghiêng đầu, kê sát mặt chàng vào mặt nàng, gấn đôi môi vào môi nàng.

Cái mát của ngọn gió xuân, không làm hạ nhiệt độ trong người chàng, nhiệt độ đó dâng cao với hai gương mặt vừa hiện trên bờ sông, một gương mặt rạng rỡ bừng nhựa xuân, một gương mặt trầm buồn như chiều thu ảm đạm.

Không, nơi phát tiết ra cái độ sôi sôi, qua một ám ảnh của mơ hoài, chàng vớ lấy sự giống giống chợt hiện ra trước mắt, cái giống giống đó tạm thời thay thế cho một hình thể, chứa đựng phần tràn dư của những gì ứ đọng trong tim chàng.

Hải Hồng Châu cảm thấy mắt hoa lên, đất trời đảo lộn. Rồi hồn nàng tan biến, hình hài nàng cũng tan biến, dung hóa luôn với mộng lung, huyền ảo, nàng trở thành một cuộn sóng chập chờn, chừng như xa xăm mà cũng như gần, bởi cuộn sóng xoay quanh Tiểu Linh Ngự, tìm đường chui vào. Nhưng, làm sao nàng tìm được đường vào tim chàng ? làm sao ?

Chỉ một giây phút đó thôi một cái rợn ảo huyền đã biến thể nàng hoàn toàn, nàng vĩnh viễn giả từ thơ ngây, vô tư, vô lự, bước sang địa hạt não nhiệt, trong địa hạt này, sóng gió sẽ chờ nàng, sóng gió sẽ phủ phàng nàng. Và không lâu, sóng gió đó đã đến cho nàng đây... Tiểu Linh Ngự chợt xô nàng ra khỏi lòng, mặc nàng ngồi phệt nơi đó, chàng bước nhanh ra ngoài, nhảy xuống bờ sông.

Hải Hồng Châu giật mình, những gì vừa dung hòa, hòa lẫn với mộng lung, huyền ảo tập trung lại, kết tinh lạo trở về với nàng như cũ, trả thực tế lại cho nàng, chính cái thực tế đó làm nàng giật mình.

Xong, những gì đẹp đều là mộng, và mộng đẹp thì bao giờ cũng chóng vỡ. Nàng chưa chịu nhận bại, nhắm mắt lại, cố tìm những mảnh vỡ tan của mộng đẹp mà vá vúi lại.

Vô ích, tất cả đều biến thành mây khói, tan mất rồi. Bây giờ, nàng còn gì ? Tất cả đều đổi thành mấy hạt lệ long lanh, cài quanh đôi mi của nàng, nhiều hạt lệ chen nhau, lệ thừa bắt đầu rơi ... Đêm đã xuống. Đêm xuống từ lúc nào, đừng hỏi Hải Hồng Châu vô ích, chẳng làm sao nàng biết được, bởi nàng đã mất ý thức thời gian, nàng mất cả ý thức thực tại .. Cho đến lúc tiếng chiêng, tiếng trống báo hiệu cuộc diễn buổi tối, nàng mới nhớ ra vai trò của mình. Vô luận tâm tình nàng cải biến thế nào, sinh hoạt vẫn là sinh hoạt, nàng không vì sự cải biến bên trong, mà cải biến luôn bên ngoài. Con người có thể cải biến đột ngột, chứ sinh hoạt khi cần cải biến, hẳn phải qua một thời gian.

Hướng chi, sự cải biến trong tâm tình nàng chưa được mấy khác, thì sinh hoạt dù muốn dù không cũng vẫn tiếp tục như bình thường. Và dù muốn dù không, nàng cũng phải thủ diễn vai trò của nàng theo chương trình bất di bất dịch.

Chương trình gồm mấy tiết mục, nàng bỏ đi tiết mục của nàng, là

chương trình phải hỏng, toàn ban sẽ lâm vào thiếu thốn, vì cái mức bình thường trở thành bất thường.

Nàng phải lên giây, bước đi như những buổi nào, của những ngày nào. Ngày nào, buổi diễn nào nàng còn đi bằng tâm, bằng ý, nàng còn cẩn thận, đêm nay thì chính là cái xác không hồn của nàng bước đi ... Trước đó, nàng cũng đảo mắt tìm bóng hình đã vượt vòng tay nàng thoát chạy, bóng hình đó vắng thiếu tại cục trường, nàng đưa hồn theo dõi. Bóng đó, hiện đang thu hình nơi đồng vũ khí của đoàn hát trong một góc tối tăm.

Bóng đó cũng nhìn vào cục trường, nhưng một bóng người ngăn chặn tầm mắt của chàng, chàng chỉ thấy một gương mặt xa xôi, không hề thấy gì giữa cảnh nhiệt náo của một diễn trường.

Mãi đến lúc có tiếng người kêu thét lên kinh hãi, Tiểu Linh Ngư mới giật mình trở lại thực tế. Chàng nhìn ra sân diễn. Hải Hồng Châu sơ xuất làm sao, lại rơi xuống đất.

Hải Tứ Gia và con trâu còn đang chạy đến nâng nàng lên.

Để mọi người đừng quan trọng hóa trường hợp, Hải Tứ Gia nhìn quanh khán giả một vòng, mỉm cười thốt:

- Lỡ cơ sơ suất, là sự thường, hỏng rồi làm lại cũng chẳng sao !

Lão nhìn Hải Hồng Châu, tiếp:

- Lên giây trở lại đi tiểu cô nương, cố diễn cho khéo một chút, cho các vị hài lòng !

Một người cười vang, thốt oang oang:

- Con bé đó hôm nay cái tâm để ở phương trời nào rồi. Có lẽ nàng gởi cho một thiếu niên nào đó!

Một người khác phụ họa:

- Gởi cho ai chứ ? Có phải gởi cho tôi chăng, cô bé ? Được người đẹp mơ tưởng, dù cho tôi làm vương làm đế, tôi cũng chẳng thích

bằng !

Mỗi người một câu, câu nào cũng diều cọt một cách hạ tiện. Tiểu Linh Ngư nghe hết, máu trong người sôi sục, có lẽ chàng phải rời nơi đó, hoặc để can thiệp, trừng trị bọn thô tục, hoặc để tránh đi một chỗ xa xa, cho tai đừng nghe những lời bần nữa.

Bỗng một thiếu niên vận áo màu xanh, vệt đám đông lướt tới. Tiểu Linh Ngư giật mình, bởi vừa nhận ra một gương mặt quá quen, gương mặt của kẻ thiếu tài song lại thừa hách. Thiếu niên đó là Bạch Lăng Tiêu.

Hiện tại hấn oai nghiêm lạ. Hấn quắc mắt nhìn quanh diễn trường một vòng, đoạn đồng dục hăm:

- Kẻ nào còn buông một tiếng vô lễ đối với vị tiểu cô nương đó, ta sẽ cắt đứt lưỡi !

Một người nữa phụ họa :

- Còn lão gia, lão gia xin luôn đôi mắt kẻ đó !

Người thốt sau cũng là một người quá quen, chính là Hồng Sam Kim Dao Lý Minh Sanh.

Cục trường đang nhiệt náo, vụt im lặng. Vĩnh viễn những tiếng ác bao giờ cũng có hiệu lực hơn những lời hiền. Giả như lúc đó có ai khuyên ngăn thì chắc chắn là những cái miệng hôi thúi kia sẽ không khép lại, hơn thế còn mở rộng oang oang.

Những lời dịu dàng, khuyên ngăn không làm cho người ra cảm hóa bằng những tiếng hăm dọa.

Nhưng khổ thay, trong đường lối dạy đời, những bậc sư tôn đang hiền chẳng thể thành dữ, dù là vờ dữ, trái lại những kẻ dữ thì chẳng bao giờ hiền, do đó cái oai của kẻ dữ thì bao giờ cũng đi trước cái đức của người hiền.

Hải Tứ Gia bước tới vòng tay:

- Đa tạ nhị vị thiếu gia, trượng nghĩa, bênh vực kẻ yếu !

Bạch Lăng Tiêu lạnh lùng:

- Chẳng có chi !

Làm việc nghĩa, mà cho rằng chẳng có chi, thật là hấn thanh tao quá chừng. Hấn là Tiểu Linh Ngư phải lợm giọng.

Hơn thế, Bạch Lăng Tiêu thò tay vào mình lấy ra một đĩnh bạc, quăng vào giữa sân diễn, buông giọng cũng lạnh lùng:

- Đền cho một buổi diễn dở dang, số thu kém ! Cứ lấy mà mua rượu thịt ăn uống với nhau !

Có lẽ hoàng đế cũng không nói câu đó. Lý Minh Sanh tiếp liền:

- Đủ mua vài mươi vò rượu, mươi cân thịt rồi, phải không ? Lão gia ban tiền, hấn các người cũng biết cái ý như thế nào chứ ?

Hải Tứ Gia biến sắc quay lại Hải Hồng Châu quát:

- Hồng liễu đầu ! Sao chưa bước tới tạ Ôn nhị vị thiếu gia ?

Hải Hồng Châu cúi đầu, bước tới, mặt nóng bừng bừng. Giọng nàng vừa thấp vừa rung:

- Đa tạ thiếu gia ... Hải Tứ Gia cau mày:

- Cái thứ âm thanh cánh muỗi đó, còn ai nghe được chứ ?

Bạch Lăng Tiêu điểm một nụ cười ngạo nghễ:

- Không quan hệ gì. Bọn thiếu nữ hầu hết đều phát âm thanh nhỏ nhẹ như vậy cả, có thể mới thanh nhã chứ !

Lý Minh Sanh cười lớn:

- Phải đó ! Bọn lão gia thích cái âm điệu đó lắm !

Bỗng, hắn vươn tay, chụp lấy tay Hải Hồng Châu. Rồi hắn cười, cười miệng, cười luôn cả mắt. Hắn tiếp:

- Đi ! Đại ca ta thích người, hãy theo đại ca ta, uống mấy chén rượu !

Đang đỏ mặt bừng bừng, nàng biến sắc thành trắng nhợt, toàn thân nàng run lên.

Một con người giận, mặt không đỏ lại biến trắng, cái nư giận phải nhiều, nư giận đó đáng sợ hơn nư giận của kẻ đỏ mặt.

Hải Tứ Gia gượng cười đáp:

- Con gái của già còn nhỏ quá, đợi vài năm nữa, nó lớn lên rồi, sẽ hầu rượu các vị cũng chẳng muộn.

Lý Minh Sanh bật cười quái đản:

- Vài năm ? Không ai đợi được đâu !

Con trâu bước tới, trầm giọng:

- Người buông tay ngay !

Một tiếng bốp vang lên, Lý Minh Sanh đã trở bàn tay, tát mạnh vào mặt con trâu, một cái tát như trời giáng. Nửa bên mặt trâu con sưng lên ngay. Trâu con thì phải to, bị cái tát đó, trâu con vẫn văng ra ngoài xa như thân hình chẳng có trọng lượng nào cả.

Lý Minh Sanh cao giọng:

- Các người muốn hưởng ngọt dịu hay chuốt lấy khổ đau ?

Bạch Lăng Tiêu chấp tay sau lưng, mừng tượng cục trường chỉ có mình hắn. Hắn thốt:

- Ta xem, không còn cách khác hơn là người phải đi theo ta !

Hắn chợt đưa tay tới, xoa tròn tròn khắp gương mặt Hải Hồng Châu.

Vừa lúc đó, một người chừng chạc bước tới, giọng nói cũng chừng chạc:

- Không ai được gọi nàng đi đâu cả !

Hải Hồng Châu sáng mắt lên, Tiểu Linh Ngư xuất hiện rồi, nàng có chết ngay cũng sướng. Chàng xuất hiện vì nàng, ý nghĩ đó làm nàng sướng vô cùng. Đủ rồi, đời nàng có chấm dứt tại đây cũng đủ lắm rồi.

Lý Minh Sanh nhướng cao đôi mày, cười rợn:

- Cái gã thô tục này thế chán sống rồi hay sao chứ ?

Hắn hoành tay, tát sang Tiểu Linh Ngư. Nhưng cái tát đó vĩnh viễn không đến đích, chẳng rõ Tiểu Linh Ngư xuất thủ như thế nào, bàn tay Lý Minh Sanh lại nằm trong tay chàng mừng tượng Lý Minh Sanh tự nguyện đưa tay vào đôi gọng kềm, dính cứng trong gọng kềm đó.

Nếu thế thì cũng chẳng có gì đáng nói, gọng kềm khép nhanh lại, theo cái khép của gọng kềm, có những tiếng rắc rắc vang khẽ. Những đốt xương tay của Lý Minh Sanh vỡ vụn.

Gặp cảnh đó dù ai can đảm đến đâu cũng phải nghe đau, cũng phải nhăn nhó mặt, huống hồ Lý Minh Sanh là một kẻ úy tử tham sanh, thích hồng hách với hạng thấp, quen xu nịnh hạng cao ? Hắn rơi lệ đầm dề.

Tiểu Linh Ngư quát :

- Cút !

Tiếng quát vang, bàn tay đẩy, thân xác phì nộn của Lý Minh Sanh như một khối bông bị văng xa hơn mấy trượng. Giả như hắn không chết, thì ít nhất trọn đời phải là một phế nhân.

Những người đứng xem trên sân diễn cùng kêu la lên. Bạch Lăng Tiêu biến sắc mặt, hoành tay ra sau lưng rút thanh trường kiếm, kiếm chạm vỏ bật kêu lên một tiếng soảng lạnh lùng, kiếm chớp lên như con rắn vọt mình tới Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư không ngán, ngang nhiên lướt vào vàng kiếm quang, không cần tước vũ khí hấn, chỉ thẳng tay tung một chưởng kinh vào ngực hấn.

Một tiếng bịch vang lên, thân hình của Bạch Lăng Tiêu vừa nhũn lại, vừa bị bắn vọt về phía hậu khá xa, rồi sụm xuống như cọng cỏ héo lá mình. Chiếc áo gấm màu xanh của hấn nhuộm những đốm máu trông như hoa hồng điểm tuyết.

Tiếng kêu la của khán giả vang lên lớn hơn trước:

- Án mạng ! Có kẻ giết người ! Có người chết !

Tiểu Linh Ngư sửng sờ tại chỗ. Chàng nằm mộng cũng chẳng tưởng nổi vũ công của chàng đã tiến triển phi thường. Tiếng la của khán giả kéo chàng trở về thực tại. Và thực tại thì bất lợi cho chàng lắm rồi, bởi chàng không còn có thể nương thân nơi ban hát nữa rồi.

Chạy, chàng không còn cách nào hơn là chạy, chạy thật nhanh. Người không đuổi theo, song có tiếng gọi đuổi theo:

- Tiểu Ngọc ! Chờ ta với, Tiểu Ngọc !

Trong ban hát, đồng nghiệp gọi là Tiểu Ngọc, và người gọi đó hấn là người trong ban hát. Ân thịnh là của nữ nhân, mà trong ban hát chỉ có một mình Hải Hồng Châu là nữ nhân.

Nàng làm sao gọi chàng trở lại được ? Gọi được mấy tiếng, nàng không còn thấy bóng chàng bởi đêm tối, gia dĩ chàng chạy chết. Có chắc gì chàng nghe lọt tiếng gọi của nàng không chứ ?

Nàng không chạy theo, nàng ngã ngồi xuống đó, lệ thấm khơi giòng, nàng khóc ngất. Khóc như thế, nàng còn cố thốt qua nức nở:

- Đi rồi ! Chàng đã đi ! Ta biết đã đi chẳng bao giờ chàng trở lại !

Hải Tứ Gia bước tới nâng nàng lên. Là con người từng trải, Hải Tứ Gia thừa hiểu những phức tạp của lòng người. Có những trường hợp mà con người không giải quyết nổi những phức tạp của chính mình,

thì làm sao giải quyết được những phức tạp của người khác ? Tự những phức tạp đó, thời gian sẽ giải quyết chúng nó. Con người đành bất lực.

Lão vuốt nhẹ tóc con, lẩm nhẩm:

- Hấn không trở lại, cái đó chắc rồi con, chúng ta biết thế, song đành chịu thế, chứ còn dùng biện pháp gì ? Hấn không thuộc hạng người của chúng ta, con muốn giữ hấn lại trong giai cấp này, là con kéo thời gian đi ngược giòng vậy ! Không, con ạ, hổ phải ở rừng, rồng phải ở biển, mỗi giai tầng xã hội có phong cảnh riêng, đừng mong đem con cá nhớt trong lồng, và đem chim vào chậu !

Hải Hồng Châu rít lên thảm thiết:

- Nhưng con... con không thể... Xin gia gia... Hải Tứ Gia thờ dài:

- Nhẫn nại, con ! Mẫu người như hấn, chẳng những cha con ta không giữ nổi, mà trên thế gian này, vô luận là ai cũng không giữ nổi ! Con nên can đảm nhìn vào thực tế, vĩnh viễn con không gặp lại hấn đâu !

Hải Hồng Châu nhào vào lòng cha. Nhẫn nại ? Bất cứ về những việc gì nàng cũng nhẫn nại được, nhưng xa người yêu, dù sao thì buổi ban đầu mà nói hai tiếng nhẫn nại nghe ra đau đớn chát chua làm sao. Bởi tất cả đều tan nát rồi, lấy gì làm điểm tựa để nhẫn nại ?

Nàng tìm điểm tựa đó nơi lòng cha già. Cái khổ cho nàng là lòng xuân chớm nở, đón ngọn gió xuân đầu tiên ! Đón mỗi tình đầu ! Mọi ấn tượng với thời gian dễ phai mờ, trừ ấn tượng mỗi tình đầu !

Hồi 42

Võ Một Âm Mưu

Nín thở mà chạy, chạy một lúc, Tiểu Linh Ngư đến bờ sông vắng, dừng chân lại, nằm dài. Hôm nay cũng là một đêm sao, sao sáng đầy trời, gió mát từ lòng sông lộng vào, nếu là khách thừa lương lại có tâm hồn thanh tịnh, hẳn phải khoan khoái với khung cảnh đó. Song chàng có là khách thừa lương đâu ? Tâm hồn chàng có thanh tịnh đâu ?

Bây giờ thì chàng hồi ức lại việc vừa qua. Chàng vì tức uất mà làm cái việc đó, làm được thì chàng hả ức vô cùng, nhưng cái ức vừa tan thì cái lo lại đến, lo nặng nề.

Chàng có muốn gây buồn đau cho nàng đâu ? Nàng thuần khiết quá mà, nàng đáng thương hại quá mà ! Chàng không muốn gây buồn đau, nhưng chàng đã làm cho nàng buồn đau ! Dù sao thì chàng cũng có lỗi ! cái lỗi vô tình ? Hay cái lỗi đã mượn nàng để nắm một ảo ảnh trong tay, khi cả hai cùng đối diện nơi góc khoang thuyền, trong ngày đó.

Chàng nhìn sao, điểm một nụ cười, thầm nghĩ:

- Đừng trách ta nhé, tiểu cô nương ! Ta không còn biện pháp nào khác hơn ! Ta có muốn bỏ đi đâu ? Bởi hành tung của ta đã bại lộ rồi, ta không thể nấn ná ở lại bên cạnh ngươi, dù cho là một phút, một giây !

Sao trời chớp chớp, vì sao nào cũng giống ánh mắt Hải Hồng Châu, tia sao bắn ra như những hạt lệ của nàng rơi rụng, tia sao bắn vào mắt chàng, như những hạt lệ của nàng rơi trong mắt chàng !

Chàng có buồn không ?

Dù chàng buồn, bất quá cái buồn đó đánh dấu một giai đoạn trong ngàn giai đoạn của đời chàng, giai đoạn qua đi, là buồn sẽ vui, nhưng đối với Hải Hồng Châu, cả cuộc đời nàng chỉ có một giai đoạn, và chính chàng đầu độc giai đoạn duy nhất của đời nàng.

Vĩnh viễn lòng nàng mang vết thương khó trị, dù trị lành thương thế vẫn lưu sẹo.

Vết sẹo sẽ có ảnh hưởng lớn lao cho nàng, và chắc chắn là nàng khó thoát khỏi ảnh hưởng của cải biến tâm tình nàng vừa trải qua.

Chàng như đạp cái gai, Hải Hồng Châu thì như hứng trọn một mũi kiếm đâm sâu, thương thế của chàng nhẹ, lại ở nơi chân, thương thế của nàng nặng lại ở nơi tim. Thế có bất công chăng ?

Bình minh lên, chàng ly khai nơi đó, chàng đi mà biết đi đâu bây giờ ? Chẳng sao cả, thân cùng, đường cùng, những cái đó không quan hệ gì. Chàng cứ đi, mặc cho đôi chân đưa chàng đi nơi nào cũng được.

Chàng vào một thị trấn nhỏ. Thành trấn nhỏ hay lớn, đối với chàng có nghĩa lý gì ? Cái điều quan hệ cho chàng là đám đông. Chàng cần phải tránh đám đông, tránh được là đủ rồi. Do đó, chàng không đi theo đại lộ, mà chỉ vào những ngõ hẻm nhỏ hẹp, nơi đó ít người qua lại.

Ngõ hẹp của những thị trấn phần lớn là những lối xuất nhập phía hậu dành cho những dãy nhà dọc theo hai bên đường, những nhà đó đầu bếp vào nhau, trung gian có chừa một lối trống. Đi trong ngõ hẹp đó vào giờ cơm, hẳn phải ngửi những mùi xào nấu thơm phưng phức, bốc dậy cái dạ dày.

Chàng vừa đi, vừa hít mùi thơm phưng phức đó. Rồi cuối cùng bất tri, bất giác, chàng dừng chân lại sau bếp của một ngôi nhà. Lạ thật ! chàng tự hỏi, mùi danh, vị lợi, không hấp dẫn nổi chàng, không làm dao động tâm tư chàng, thế sao một mùi xào nấu lại làm cho chàng quan tâm ?

Tạo hóa trở trêu thay, tạo ra một thứ người cao quý, nhưng họ cao quý đến đâu, đã là người thì cũng phải sống như mọi người, họ cần ăn uống như mọi người, chính cái điểm đó họ trở lại phạm tục như mọi người. Họ giữ được cao quý là khi họ ăn no mặc ấm, giả như họ đói lã ba hôm năm hôm, nghe mùi xào nấu, họ có thèm rõ dải chăng ?

Không, đừng ai mong vượt giai tầng mình đang sống, tiến lên cấp trên để trở thành cao quý dần, tạo hóa đặt ra cái dạ dày trong mỗi con người để lôi đầu tất cả trở về phạm tục.

Nhà bếp nơi chàng dừng chân, rất lớn, hơi thơm xào nấu trong đó bốc ra nực nồng. Chàng đứng đó hít mãi, chẳng rõ đứng được bao lâu. Cánh cửa hậu hé ra, một thùng nước đưa ra, nhưng không thấy người, thùng nước rửa chén, bát, do một bàn tay nâng cao cao, tạt vào mình chàng. Chàng hứng trọn thùng nước đó, không giận, mà chàng cũng bất động.

Hiện tại chàng đã hiểu, việc gì đáng được cho chàng sanh giận, việc gì phải được chàng lờ đi. Hứng một thùng nước rửa chén bát trên mình, có sao đâu mà phải sanh giận chứ ?

Một gương mặt tròn tròn lộ ra cười vuốt:

- Lỗi quá, lỗi quá ! Ta không trông thấy !

Tiểu Linh Ngư cũng cười:

- Chẳng quan hệ gì.

Cái mặt tròn đó lại điểm xuyết một nụ cười, rồi thụt vào, cánh cửa khép lại. Một lúc sau, mặt tròn đó lại lộ ra, thấy Tiểu Linh Ngư vẫn còn đó.

Y lại cười, thốt:

- Bên trong còn thừa cơm, nếu người không phiền nguội lạnh, thì cứ vào mà ăn bằng thích.

Tiểu Linh Ngư cười. Nếu không cười, thì chàng phải làm gì chứ ?

Chàng đáp:

- Đa tạ đại thúc !

Chàng không sợ sùng, e thẹn, không ngần ngại bước qua cửa vào trong. Chàng thản nhiên ăn, ăn một lúc tám chén lớn, ăn xong

rồi, đứng lên điếm một nụ cười thốt:

- Đa tạ đại thúc !

Người mặt tròn nhìn chàng, chùng như trong tâm tưởng y đang phát họa hình thể một tiểu công, giống chàng, và nếu có một tiểu công như chàng giúp y, hẳn là thích thú lắm !

Tiểu Linh Ngư vòng tay vái chào định bước đi, người mặt tròn cười hì hì, đề nghị:

- Ở đây thiếu một tiểu công rửa chén, bát, nếu người bằng lòng làm công việc đó, thì chẳng còn lo đói nữa, sẵn có cơm đó, mà lại nhiều cơm, người mặc sức ăn, lúc nào đói cứ ăn, không cần giờ giấc.

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một chút:

- Tôi ăn nhiều lắm đó nhé !

Người mặt tròn cười tươi hơn:

- Quán cơm thì thiếu gì cơm mà người lo ? Huống chi cái bụng của người có bao lớn đó, ăn nhiều ăn ít không thành vấn đề.

Tiểu Linh Ngư lại suy nghĩ một chút nữa, đoạn hỏi:

- Chén bát dơ đâu ?

Hôm nay là ngày thứ hai Tiểu Linh Ngư đến đây. Nơi đây là một quán cơm, có cái tên là Ngũ Hồ Xuân, và cái chỗ người mặt tròn gọi chàng vào là nhà bếp của quán cơm. Người mặt tròn là đầu bếp tên Trương Quý.

Từ hôm đó, ngày ngày Tiểu Linh Ngư làm cái việc rửa chén bát, chàng phát hiện ra, nếu có một người nào đó cần ẩn mặt, thì không nơi nào ổn thỏa bằng nhà bếp của một quán cơm. Không ai tìm người mà lại chui vào cái chỗ đặc khói, nóng lửa, giờ phút nào cũng bốc mùi mỡ dầu, chén bát, dao thớt dơ sạch ngồn ngang, bừa bãi, tôm cá vịt gà treo khắp nơi. Hơn nữa, nhà bếp một quán cơm hầu như là một thế giới riêng biệt.

Cái thế giới đó dành riêng cho đầu bếp, chẳng một ai được vào, trừ khi có sự đồng ý của đầu bếp, bởi đầu bếp chịu trách nhiệm, từ hương vị thức ăn, đến cái chất của thức ăn, giả như ngon, hay có độc. Chỉ có những tiểu công do đầu bếp chọn, mới được ra vào làm việc lật vật.

Bởi quán cơm này cũng có hạng, nên các phòng vệ sinh ở chỗ xa xa, và hầu bàn thì được ngăn cách bởi một vụng cửa lưới, nơi lưới có một lỗ trống vừa đủ đưa bát đĩa ngang qua. Trừ vị quản lý quán cơm, những nhân công khác tuyệt đối không được vào.

Sinh hoạt của quán cơm này không được thịnh vượng lắm, đêm vừa xuống là khách vắng rồi. Khách vắng, đầu bếp xong việc, chờ Tiểu Linh Ngư dọn dẹp rồi, Trương Trường Quý cùng chàng đánh chén, nói chuyện phiếm. Rượu, Tiểu Linh Ngư dám uống nhiều, song nói thì chàng rất dè dặt, thỉnh thoảng buông một câu, mà câu nói thì thường cũng rất ngắn.

Có một hôm chảo mở đang sôi, mà Trương Trường Quý lại nghe bụng quặng lên, nhất định là phải vào phòng vệ sinh làm cái khoái thứ tư, Tiểu Linh Ngư bắt đắc dĩ thay thế y xào mấy món ăn. Trương Trường Quý trở lại thấy chàng đã làm xong rất lo ngại, nếu cái món đó bị khách chê thì thế nào quản lý cũng quở y, và không chừng quản lý dám đuổi y luôn.

Trương Trường Quý có biết đâu, người đầu bếp thượng thặng trên khắp sông hồ, lại có mặt tại Ác Nhân Cốc, nơi Tiểu Linh Ngư lớn lên? Tiểu Linh Ngư đã học nấu nướng ngay từ lúc còn nhỏ, và chàng đã học nấu chẳng biết bao nhiêu thức ăn cầu kỳ mà chàng thích khẩu. Chàng biết để lửa khi nào nhiều, khi nào ít, biết món nào lỏng ăn ngon, món nào đặc ăn ngon. Thì cái việc thay thế Trương Trường Quý nấu một vài món ăn có khó khăn gì? Huống chi, chàng cũng đã biết qua cách nấu nướng của Trương Trường Quý. Cái nét của Trương Trường Quý, chàng hiểu rõ như long bàn tay, nếu chàng nấu hộ thức ăn không ngon hơn thì có, chứ khi nào lại để dở hơn?

Qua một lúc, có tiếng gọi từ ngoài vụng vào:

- Cho một món ruột dê vừa rồi đó, cho thêm hai đĩa nữa nhé, y như

vậy !

Lần này thì Trương Trường Quý đâu dám để cho Tiểu Linh Ngư mó tay, rủi mà chàng làm hỏng thì nguy. Qua một lúc lâu, viên quản lý họ Bành bước vào. Lão trừng mắt hỏi:

- Hai đĩa ruột dê vừa rồi ai nấu chứ ?

Còn ai trong nhà bếp mà lão hỏi ? Lão hỏi đầu bếp câu đó là thừa quá !

Trương Trường Quý hồi hộp. Ít khi viên quản lý vào bếp. Bây giờ lão vào, với gương mặt lạnh, giọng trầm. Y cố làm gan đáp bừa:

- Tự nhiên là tôi nấu chứ còn ai nữa ?

Viên quản lý họ Bành lắc đầu:

- Cái mùi vị khác hẳn. Chẳng phải người nấu đâu. Sự khéo léo của người, ta ném qua mà !

Trương Trường Quý bắt buộc phải nói thật. Bành quản lý bước tới trước mặt Tiểu Linh Ngư nghiêng đầu qua tả nhìn rồi trở sang hữu, lại nhìn từ trên đầu chàng xuống đến chân, nhìn lâu lắm đột nhiên giờ ngón tay cái cong lên, bật cười hì hì, thốt:

- Đáng phục ! Đáng phục ! Không ngờ người mới bao nhiêu tuổi đó mà lại làm được cái món siêu việt, đến Hùng lão gia ăn rồi còn phải vỗ tay bốp bốp mà kêu lên rói rít khen là tuyệt ! Kể từ hôm nay trở đi, người sẽ là đầu bếp của ngôi tửu quán này !

Tiểu Linh Ngư cúi đầu:

- Tôi đâu biết làm gì ?

Bành quản lý đập nhẹ tay lên đầu vai chàng, dịu giọng tiếp:

- Người cứ giúp việc cho ta. Ngôi quán của ta có thịnh vượng hay suy tàn, cũng bằng vào tài nghệ của người đấy nhé !

Người có tài vô luận làm việc gì cũng nổi bật hơn người khác, cũng dễ và nhanh trôi đầu hơn kẻ khác. Cũng như một mũi nhọn nằm trong bao bố vải, mũi nhọn cuối cùng cũng đâm lủng bao bố vải mà chui đầu ra ngoài.

Từ cái ngày Tiểu Linh Ngư cầm chiếc đũa bếp chỉ huy sự nấu nướng trong ngôi quán Tứ Hải Xuân này, cũng như vị tướng soái nắm cây gậy chỉ huy toàn quân dàn trận, quả nhiên chàng đưa ra những món ăn kỳ lạ và dĩ nhiên là ngon rồi. Người ngoài trăm dặm nghe tiếng đồn, đều náo nức ước ao, sẽ tìm một dịp nào đó đến Tứ Hải Xuân tửu quán, thưởng thức những món ăn tân kỳ. Nói chi đến những tay sành ăn, chuyên tìm những món ăn tân kỳ mà đưa cay đến say tít cung thang ?

Viên quản lý họ Bành phải điều đình với chủ nhân gian nhà sát vách mua lại nơi đó, mở rộng ngôi quán, mới có đủ chỗ chứa thực khách từ muôn phương đổ đến.

Dĩ nhiên là khách ăn đông thì công việc phải nhiều, do đó nhà bếp lại được tăng cường thêm một số trợ tá, đặt dưới quyền điều khiển của Tiểu Linh Ngư. Tiểu Linh Ngư chỉ có việc ở không, chỉ bảo công việc chứ khỏi phải động đến móng tay, mó vào công việc. Nhưng chàng nào thiết đến cái điều nấu nướng ? Suốt ngày nhìn lửa cháy, nghe tiếng mở reo trong nồi trong chảo. Chàng không mấy mai quan tâm rằng cái món đang nấu nướng kia có thích hợp với khách hàng hay không ? Chàng luôn luôn nhớ đến quyền bí kíp võ công. Nếu có ai lưu ý đến chàng, hẳn phải cho là chàng đang mang bệnh tương tư nặng.

Bây giờ thì ai cũng gọi tên chàng là đại sư phó, cái thứ sư nấu nướng đó mà ! Bây giờ thì tiếng nói của chàng có vẻ uy lực ghê ! Chàng cấm mọi người vào nhà bếp, thì chẳng một ai có thể vào được, đến viên quản lý họ Bành kia, muốn nói gì với chàng, cũng phải đứng bên ngoài màn cửa lưới mà nói vào, nếu muốn vô tận nhà bếp tiếp xúc với chàng, cũng phải có sự chấp thuận của chàng.

Và có một hôm Bành quản lý vào tận bên trong, với gương mặt phấn khởi vô cùng. Y cười hì hì, hỏi:

- Du lão đệ có biết hôm nay cửa tiệm chúng ta tiếp hạng người nào

không ? Hôm nay, tôi nhờ lão đệ cố gắng hơn ngày thường nhé !

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Ai đó ?

Bành quản lý đặc ý tiếp:

- Tay đệ nhất anh hùng hảo hán vùng Tam Tương, đem ánh sáng huy hoàng cho cửa hiệu chúng ta đó. Một danh dự lớn lao, Du lão đệ Ơi ! Vinh diệu cho tôi, vinh diệu cho lão đệ. Cái nghề của lão đệ sẽ nổi tiếng như cồn khắp mười ba tỉnh Trung Hoa !

Tiểu Linh Ngư thoáng giật mình:

- Mà người đó là ai chứ ?

Bành quản lý đáp:

- Thiết Vô Song Thiết lão anh hùng, có cái hiệu là Ái Tài Như Mạng. Phàm huynh đệ vùng Tam Tương, đề cập đến danh hiệu của Thiết lão anh hùng, đều lộ vẻ cung cung, kính kính như nhắc nhở đến thần linh.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt ạ một tiếng:

- Thật vậy sao ?

Chàng làm ra vẻ ngạc nhiên lắm, nhưng nấu nướng xong rồi, giao phần việc múc vào đĩa dọn lên bàn cho thuộc hạ, chàng mới rời khỏi gian bếp. Lần thứ nhất từ ngày vào đây, chàng mới rời khỏi nhà bếp.

Cái danh hiệu của Thiết Vô Song kích động tánh hiếu kỳ của chàng mãnh liệt.

Với ngoại hiệu Ái Tài Như Mạng, lão ấy bằng lòng gả con gái duy nhất cho Lý Đại Chủy kia mà ! Để rồi người gái yêu đó trở thành món ăn ngon cho chàng rể mới, vừa qua đêm tân hôn thôi !

Chàng muốn biết vị lão anh hùng đó có hình dáng như thế nào. Dù

sao thì sự kiện chọn Lý Đại Chủy làm người con rể của lão, đã khiến Tiểu Linh Ngư bội phục một nhân vật hào sảng, cả vật chất lẫn tinh thần. Bây giờ có dịp trông mặt lão ta, khi nào Tiểu Linh Ngư chịu bỏ qua ?

Nấp sau bức bình phong phía trong nhìn ra. Trước mặt chàng, là một lão nhân, gương mặt hồng hào, râu tóc bạc trắng, ngồi nơi chủ vị. Lão mỉm cười, nụ cười rất hòa dịu, song ẩn ước có một oai khí bức người, tuy nụ cười biểu hiện một dễ dãi thật, nó vẫn có cái cách duy trì sự tôn kính nơi đối phương, không ai vì nụ cười đó mà dám lờn oai lão ta được.

Tiểu Linh Ngư cho rằng cái khí khái đó, vốn tự trời sanh, thành một tập quán độc đáo, người gian hoạt nhất đời cũng khó ngụy tạo được một trạng thái vừa hòa vừa nghiêm như lão.

Không cần ai giới thiệu, Tiểu Linh Ngư cũng biết ngay lão nhân đó là vị đại anh hùng vùng Tam Tượng, là Thiết Vô Song, ngoại hiệu là Ái Tài Như Mạng, nhạc trượng của Bất Ngật Nhân Đầu Lý Đại Chủy.

Người ngồi bên hữu Thiết Vô Song là một trung niên đại hán, trán cao, mũi lớn, đôi mắt trái lại dài hơn rộng, sáng như ánh mắt chim ưng, dĩ nhiên một thứ ánh sáng hung tàn giảo quyệt.

Người ngồi bên tả, vốn chẳng xa lạ gì đối với Tiểu Linh Ngư, Y là Triệu Toàn Hải, ngoại hiệu Khí Bạt Sơn Hà Đồng Quyền Thiết Chưởng Chấn Trung Châu, Tổng tiêu đầu mười bảy tiêu cục suốt dãy Tây Hà. Nhớ lại ngày nào, tại Nga My Sơn, chàng tự xưng là Ngọc lão tiên bối, Triệu Toàn Hải khiếp quá, Tiểu Linh Ngư cười thâm.

Ngoài ba người đó, còn có tám người nữa, ai ai cũng vận y phục rực rỡ, thần sắc hùng tráng, tuổi từ trung tuần trở lại. Xem ra, họ là những nhân vật có ít nhiều tên tuổi trên giang hồ. Những kẻ đáng được Tiểu Linh Ngư chú ý đến hơn hết, là hai gã thiếu niên vận áo tía, đứng sau lưng Thiết Vô Song, họ suýt soát tuổi đôi mươi, họ có vẻ cung thuận đối với toàn thể những người chung quanh bàn tiệc, nhưng qua sự nhận xét của Tiểu Linh Ngư thì họ có vẻ cao minh hơn những người họ tôn kính, kể cả Thiết Vô Song trong số luôn.

Thiếu niên bên tả có đôi mày rậm, mắt to, mặt đen, trông hần như

con hắc báo, kinh lực như bất cứ lúc nào cũng bốc bùng bùng từ người hắc, bất động thì thôi, phát động rồi là hắc gây những khủng khiếp ngay cho đối phương.

Thiếu niên bên hữu thì mày xanh, mắt đẹp, có dáng dấp một thư sinh noi theo quy củ của thánh hiền, hắc cúi mặt thì đúng một văn nhân tao nhã, hắc nhìn lên ai trông thấy cũng phải rùn mình.

Cả hai cầm bình rượu thay mặt Thiết Vô Song chờ chén cạn rót đầy, rót đầy rồi lại chờ cạn. Lúc Tiểu Linh Ngư nấp sau bình phong thì bên ngoài cuộc rượu đã đến tuần thứ ba. Và không lâu lắm sau đó, Triệu Toàn Hải bỗng đứng lên vòng tay hướng quanh mọi người, trước hết y cạn chén rượu, chùng mượng rượu để dọn trơn cổ, để lấy tinh thần, y cao giọng, thốt:

- Hôm nay, tại hạ vâng theo lệnh gọi của Thiết lão anh hùng đến đây, đáng lẽ phải ngồi yên mà ăn, mà uống, ăn uống no say rồi là trở về. Nhưng dù sao thì tại hạ cũng phải nói một vài câu, bởi ăn mà không nói nó xốn xang làm sao ! Cho nên, trước khi no say, tại hạ cần nói lên một vài tiếng !

Thiết Vô Song vuốt chòm râu dài, cười nhẹ bảo:

- Nói đi ! Cứ nói, ăn uống mà không nói, thì ăn uống làm sao trôi ?

Đại hán trung niên có vàng trán cao, chiếc mũi to, nhướng cao đôi mày cho chiếc trán vươn cao hơn một chút nữa, nếu không có mặt Thiết Vô Song, hắc y cười vang dội:

- Nếu Triệu tổng tiêu đầu cần nói, thì tại hạ ngưng ăn, ngưng uống cung kính lắng tai nghe !

Triệu Toàn Hải quát đôi mắt sáng ngời, cao giọng tiếp:

- Cái vụ vận tải bạc ra vùng Quan Ngoại của Đoàn Hiệp Phi đó, sự thực thì Lưỡng Hà Liên Tiêu Cục của tại hạ trước hết sai người đến tiếp nhận, trên giang hồ ai ai cũng biết như vậy.

Đại hán có vàng trán cao, chiếc mũi to cười nhẹ:

- Phải rồi ! Chính tại hạ cũng có nghe, có biết !

Triệu Toàn Hải cao giọng hơn, gần như hét:

- Lệ tổng tiêu đầu đã biết thế, thì lẽ ra đừng sai người đến gặp Đoàn Hiệp Phi mới phải, nhưng tại sao còn cướp đoạt một mối sinh ý của tại hạ ? Từ lâu tại hạ từng nghe giang hồ ca tụng Xung Sơn Nhạn Lê Phong là bậc anh hùng trọng nhân nghĩa, tại hạ ái mộ vô cùng ! Việc đó xảy ra rồi, tại hạ thấy... Tại hạ không ngờ... hừ !

Một tiếng rắc vang lên, chén rượu trong tay y nát vụn. Xung Sơn Nhạn Lê Phong không biến đổi thần sắc, cười nhạt đáp:

- Phàm trong phạm vi sinh ý không liên quan đến đạo nghĩa giang hồ. Giả như Đoàn Hiệp Phi ưng chọn Tam Tương tiêu cục thì tại hạ còn làm gì được ? Hành nghề bảo tiêu, chẳng lẽ khi người ta kêu gọi đến mình, lại từ chối, lại tỏ ra mình bất tài ?

Triệu Toàn Hải bắt đầu nổi giận:

- Thế ra, trong con mắt các hạ, Lương Hà Liên tiêu cục không sánh bằng Tam Tương tiêu cục của các vị ?

Lê Phong lạnh lùng:

- Tại hạ không như nói thế, tại hạ chỉ dựa vào sự lựa chọn của chủ thuê mà kiểm điểm lại vấn đề thôi !

Triệu Toàn Hải thở gấp hơn trước:

- Tốt ! Tốt !

Y quay sang Thiết Vô Song vòng tay tiếp:

- Tại hạ vâng theo lời kêu gọi của Thiết lão anh hùng mà đến, tại hạ dù biết mối liên quan của lão anh hùng và Tam Tương tiêu cục rất thâm hậu, song không hề nghĩ là nhờ lão anh hùng vì tại hạ mà chủ trì công đạo cho, chỉ vì ... Y đập tay xuống bàn, kêu rầm một tiếng, đoạn hét:

- Nếu Tam Tương tiêu cực xem thường Lương Hà Liên Tiêu, thì chúng ta nên định phân lại sự hơn kém một lần, riêng về họ Lệ kia ... Lệ Phong cười nhạt:

- Họ Lệ thì sao ?

Triệu Toàn Hải quát:

- Chúng ta từ nay sẽ thường gặp nhau !

Thiết Vô Song đứng lên bật cười ha hả, đưa cao chén rượu, hướng mặt qua Triệu Toàn Hải:

- Lão phu trước hết, kính Triệu lão đệ một chén, lão đệ nghĩ sao ?

Triệu Toàn Hải tiếp ngay chén rượu uống cạn, thốt:

- Thiết lão gia... Thiết Vô Song chặn lời:

- Lão đệ nói đúng, gia cư lão phu tại vùng Tương Đàm này, mà nơi đây cũng là quê quán của tiền nhân lão phu, cho nên người địa phương ai cũng có ít nhiều liên hệ với lão phu. Riêng về Lệ Phong, có thể nói hẳn là sự điệt của lão phu. Hôm nay, nếu lão phu để cho Triệu lão đệ Ôm hận mà về, thì chẳng hoá ra mấy mươi năm bôn tẩu giang hồ của lão phu là vô ích sao ?

Triệu Toàn Hải biến sắc:

- Chẳng lẽ Thiết lão gia có ý... Thiết Vô Song lại chặn:

- Cái ý của lão phu, chẳng lẽ lão đệ không hiểu ?

Chẳng rõ do bản năng tự vệ hay vô tình, Triệu Toàn Hải đã đặt một bàn tay lên chuôi đao, và bàn tay đó còn run. Bốn đại hán ngồi cạnh y, cũng biến sắc, cùng đứng lên.

Bên kia, Lệ Phong cứ cười lạnh, đôi mắt của hắn cũng lạnh lùng, có điều sáng hơn trước, một thứ ánh sáng hung tàn.

Triệu Toàn Hải gầm từng tiếng:

- Thiết lão anh hùng định cầm bọn này tại đây ?

Thiết Vô Song cười lớn:

- Phải ! Lão phu lưu lão đệ lại đây, để nghe lão phu nói mấy lời !

Bỗng lão trầm gương mặt nhìn qua Lê Phong, giọng lão cũng trầm luôn:

- Giả như lão phu bảo người nhượng mỗi sinh ý đó lại cho Lưỡng Hà tiêu cục, người nghĩ sao ?

Đến lượt Lê Phong biến sắc:

- Điều đó ... điều đó... Thiết Vô Song tiếp luôn:

- Lão phu chẳng hề bức người phải làm như vậy. Nhưng cứ theo sự điều tra của lão phu, thì lẽ phải không thuộc về người. Nếu người chấp thuận sự phân xử của lão phu hôm nay, thì lão phu sẵn sàng giao trọn rừng trà của lão phu tại Hành Sơn cho Tam Tương tiêu cục khai thác. Trên giang hồ, nhân nghĩa là điều tối cần, tối trọng, lão phu khuyên người nên suy nghĩ kỹ !

Lê Phong trầm ngâm rất lâu. Sau cùng hấn cúi đầu thờ dài, đáp:

- Lão nhân gia nói thế, khi nào đệ tử dám chẳng vâng ? Tuy nhiên cái rừng trà đó là một trong số ít phần tài sản còn thừa lại của lão gia, đệ tử lòng nào nỡ tiếp nhận... Thiết Vô Song vỗ tay cười lớn:

- Nếu người còn nghĩ đến đạo nghĩa giang hồ, không để cho người thiên hạ xem thường tử đệ Tam Tương, thì một khu rừng trà của lão phu, dù cao giá đến đâu cũng không sánh được cái chí khí của bật hào kiệt.

Triệu Toàn Hải trầm ngâm một lúc, nơi gương mặt vẻ tủi thẹn hiện dần, cuối cùng y gầm đầu xuống, thốt:

- Thiết lão anh hùng đã biểu hiện rõ đại nhân, đại nghĩa, đệ tử... đệ tử nghĩ ra, mình hết sức thẹn cho mình... Thôi thì, phần sinh ý số bạc

của Đoàn Hiệp Phi, đệ tử xin để lại cho Tam Tương tiêu cục, quyết không tranh chấp !

Lệ Phong mỉm cười:

- Tại hạ không dám thừa nhận phần sinh ý đó nữa đâu, Lương Hà Liên tiêu cục đã tiếp xúc với chủ thuê thì cứ tiếp tục đảm trách hộ tống cho chủ thuê. Tam Tương tiêu cục xin rút lui, đứng ngoài vòng như Thiết lão nhân gia vừa dạy bảo ! Nếu Triệu tổng tiêu đầu từ khước thì đúng là người anh em định làm khó với nhau rồi đó !

Họ đang giành nhau, họ sắp đưa nhau vào lò sát sinh, tương tàn tương diệt. Thiết Vô Song chỉ an bày một biện pháp, là họ hòa nhau, bây giờ thì họ nhượng cho nhau.

Tiểu Linh Ngư nấp sau bức bình phong, không khởi thán phục, thảm nghĩ:

- Hay ! Thiết Vô Song quả đáng mặt lãnh đạo võ lâm, ít nhất cũng trong địa phận của lão ! Lão đã đổi chiến thành hòa, lão còn cảm hóa hai kẻ tham tàn thành con người biết trọng đạo nghĩa ! Hay !

Bên ngoài Thiết Vô Song vỗ tay cười lớn:

- Hai đảng nhường nhịn nhau như vậy mãi, thì ai đứng ra lo việc cho chủ thuê ?

Thôi thì hai liên tiêu cứ liên thủ với nhau đảm trách việc đó, quyền lợi chia đồng, như vậy vừa tiện cho cả bốn phía, vừa chủ thuê, vừa cho hai vị, mà cũng vừa cho lão phu nữa !

Tất cả mọi người quanh bàn tiệc, đồng vỗ tay, đồng tán thưởng, tiếng cười vang dội.

Tiểu Linh Ngư cũng lây cười theo họ, bất quá chàng không cười lớn như họ.

Vừa lúc đó, Triệu Toàn Hải cất cao chén rượu, gọi Lệ Phong, thốt:

- Khởi đầu bằng sự hợp tác này, tiểu đệ mong được cùng Lệ huynh,

từ nay... Y không dứt câu được, thốt đến đó, bỗng y nhăn mặt, rồi run run tay chén rượu không kèm vững rơi xuống đất. Chưa hết, chân như đạp phải than hồng, y nhảy dựng lên, tay quơ quơ, bao nhiêu chén bát trước mặt y rơi xuống đất luôn, bật kêu loảng soảng. Sau cùng, thì y ngã xuống.

Tự nhiên người dự tiệc loạn lên ngay. Đến đây Triệu Toàn Hải có mang theo bốn người, bốn người đó cùng thét lên kinh khủng, cùng lướt tới, nâng y lên. Một người buột miệng kêu to:

- Độc ! Trúng độc ! Triệu Tổng tiêu đầu bị hạ độc !

Thiết Vô Song biến sắc:

- Cái gì ? Tại sao thế ?

Một đại hán trong cánh Lương Hà Liên Tiêu Cục quát lớn:

- Cái gì ? Tại Sao ? Sao Thiết lão gia không tự hỏi lấy mình ?

Lệ Phong vỗ bàn, quát vang:

- Người nói gì ? Hắn ăn chi, bọn ta cũng ăn như vậy không lẽ... Y cũng như Triệu Toàn Hải, bỏ dở câu nói, run tay buông chén rượu, chân mềm nhũn, rồi như dấm lửa, bằng một tiềm lực nhảy vọt lên cao, đoạn ngã nhào.

Song phương cùng trúng độc như nhau. Người bên cánh nào lo giải cứu cho thủ lĩnh cánh đó. Ai ai cũng lo sợ, bởi ai cũng có ăn như hai vị thủ lĩnh, thế thì chắc chắn ai cũng phải trúng độc như hai vị thủ lĩnh.

Thế thì ai hạ độc ?

Lệ Phong trúng độc, điều đó chứng minh là chất độc không do thuộc hạ của y bỏ vào thức ăn. Mà cũng chẳng lẽ lại là Thiết Vô Song làm cái việc quá đê hèn đó ? Song phương cùng trúng độc như nhau, thì kẻ hạ độc là ai ?

Tiểu Linh Ngư nấp sau bức bình phong, đã hiểu là ai rồi, song chàng

không thấu đáo nỗi cái đạo lý bên trong việc làm của kẻ đó. Trong khi tất cả mọi người rối loạn lên, thì gã thiếu niên mặt trắng vận áo tía len lén rời khỏi phòng ăn. Tiểu Linh Ngư cấp tốc trở lại nhà bếp.

Người trong nhà bếp lúc đó cũng rối loạn như bên ngoài, có điều họ khỏi phải lo cứu cấp nạn nhân bên ngoài, bởi chẳng có nạn nhân. Họ cùng bỏ nhà bếp, đổ xô nhau đến những nơi nào có thể nhìn ra ngoài được, nhón nháo nhìn.

Nhà bếp trống không, chẳng một bóng người, thế mà thiếu niên áo tía lại đi vào đó. Tiểu Linh Ngư lấy làm lạ tự hỏi:

Hắn vào nhà bếp làm gì chứ ? Tại sao hắn không ở bên ngoài tiếp cứu các người ngộ độc ?

Chàng ngồi xuống trước mặt lò, vờ lấy củi cho vào, gầy ngọn lửa cao hơn.

Thiếu niên không hề lưu ý đến chàng, một kẻ chịu lửa lò, có gì đáng cho hắn lưu ý chứ ? Hắn đi luôn, ngang qua bếp, đến sát cánh cửa hậu, thấp giọng thốt:

- Mây tàn !

Bên ngoài có người đáp ngay:

- Gió cuốn mây tàn !

Tiểu Linh Ngư liếc mắt, thấy thiếu niên lùi lại hai bước, cánh cửa hé ra, một bóng người lách nhanh vào, vận y phục đen, mặt bao kín bằng vải đen. Che mặt như vậy chưa đủ, người đó còn trại giọng khàn khàn:

- Thành công chứ ?

Thiếu niên mặt trắng gật đầu:

- Thành !

Người bao mặt cũng gật đầu; - Tốt !

Người đó trước sau chỉ thốt lên tám tiếng thôi, song tám tiếng đó đủ làm cho Tiểu Linh Ngư giật mình. Giật mình vì tám tiếng đó hàm cái ý đúng như dự đoán của chàng, giật mình vì âm thanh của người đó. Âm thanh của người đó quen quá. Chàng gầm đầu, cổ chui vào lòng.

Người bao mặt chợt thấy chàng, hỏi thiếu niên:

- Hẳn là ai ?

Thiếu niên mặt trắng cười nhẹ:

- Bất quá là một tiểu công phụ bếp !

Người bao mặt cau nhàu:

- Tiêu diệt hẳn luôn.

Cả hai cùng chớp mình, nhưng chính người bao mặt đưa tay điểm nhanh vào huyết Thần Khu của Tiểu Linh Ngư. Thần Khu là một trong các tử huyết trên cơ thể con người, nằm cạnh xương sống. Nhưng Tiểu Linh Ngư không tránh né, chỉ vận khí chuyển huyết qua một nơi khác. Chàng đã học được Di Huyết Đại Pháp trên pho bí lục võ công, hiện tại tuy chưa đạt đến mức hỏa hầu, song cũng dời huyết được như thường. Dời huyết xong rồi, Tiểu Linh Ngư sụm mình xuống như chết ngay.

Người bao mặt cười lạnh:

- Ai bảo người có mặt tại đây chứ ? Tự người tìm cái chết, chết rồi đừng oán hận ta.

Thiếu niên mặt trắng mỉm cười:

- Hẳn có biết tại sao hẳn chết đâu thì làm gì oán hận ?

Người bao mặt trầm giọng:

- Nên cố giữ hành tung bí mật, đừng để lộ đấy nhé !

Thiếu niên đáp:

- Hiểu !

Người bao mặt tiếp:

- Ra đó gấp đi, đừng vắng mặt lâu, người ta nghi ngờ !

Thiếu niên gật đầu:

- Phải !

Cả hai không tưởng là tiểu công phụ bếp nằm giả chết kia là một tay đệ nhất thông minh trong thiên hạ, có luyện qua những môn công kỳ tuyệt, vô hình trung chứng kiến được âm mưu của họ. Bởi không tưởng như vậy, rồi họ khinh thường, người lên ra phía trước về phòng ăn, kẻ chuồn ra cửa hậu thoát đi.

Tiểu Linh Ngư nằm tại đó, thân xác bất động, song tâm tư khuấy động lên. Người bao mặt đó âm thính quen quá, dù hấn trại giọng phần nào, Tiểu Linh Ngư vẫn nhận ra.

Âm thính đó đúng là của Giang Ngọc Lang, nếu chẳng phải là một người có giọng nói giống, thì chính là hấn ! Mà trên đời này, người giống người chứ làm gì có giọng nói giống nhau cực độ như thế ?

Không thể là một người nào khác ngoài Giang Ngọc Lang, Nhưng nếu hấn là Giang Ngọc Lang, thì hấn có liên quan gì đến đệ tử Thiết Vô Song ? Nếu quả thật có sự liên quan chi đó, thì cả hai đang âm mưu gì ?

Chàng nhớ lại ngày trước, chàng có bắt gặp một chiếc bình đựng độc được rất quý tại thư phòng dưới đất của Giang Biệt Hạc, chiếc bình đó, lão ta dấu trong một quyển sách rỗng. Và còn nhiều bình khác nữa. Chàng còn nhớ rõ mấy chữ:

Tỏa Hồn Tán... Mỹ Nhân Lệ... Thất Bộ Đoạn Trường... Đoạt Mạng Đơn... Nhất Trích Phong Hầu ... Tán Hồn Thủy ... Tuyết Phách Tinh... Bỗng chàng kêu lên:

- Tuyết Phách Tinh ! đúng rồi ! Chúng dùng thứ đó là cái chắc ! Trông tình trạng của Triệu Toàn Hải, thì đúng là da thịt của y đông cứng thành băng rồi !

Lập tức chàng đứng lên, xé một mảnh quần, lấy than viết lên đó toa thuốc giải độc.

Người nào xuất thân từ Ác Nhân Cốc, tuy sống giữa bọn ác nhân, song vẫn học hỏi được rất nhiều cái hay, dùng vào việc thiện rất hữu hiệu. Chàng biết hầu hết các phương thuốc giải mọi thứ độc trên giang hồ, đối với việc giải trừ chất độc, người trong Ác Nhân Cốc xem như trò trẻ.

OOo Triệu Toàn Hải và Lệ Phong biến thể quái dị, họ run run mình một chút, lại cứng như gỗ. Tuy nhiên, bọn họ chưa chết hẳn, họ không dám cử động, bởi phàm những ai trúng độc đều tránh cử động, nếu cử động là chất độc ngấm rất mau.

Thiệt Vô Song đâu còn cười tươi như trước nữa được ? Lão đi tới đi lui, tay lão rung rung, chứng tỏ lão bối rối phi thường. Rồi lão ngẩng mặt lên không than:

- Chết độc gì ? Ai hạ độc ?

Thiếu niên mặt trắng vắn áo tía, lúc đó đã ở cạnh lão, buột miệng thốt:

- Hay là bọn người trong quán ?

Thiệt Vô Song thờ dài:

- Nếu chất độc ở ngay trong thức ăn, thì chính ta cũng phải thọ hại như họ rồi !

Hà huống, một ngôi hàng quán nhỏ bé như thế này, làm gì có loại kịch độc ?

Thiếu niên mày rậm gật đầu:

- Đúng vậy, chất độc thuộc loại lợi hại nhất, không mùi, không sắc,

đến lão nhân gia còn không nhận ra ... Thiết Vô Song tiếp:

- Theo ta nhận xét thì chất độc này phải do từ quan ngoại mang về, bởi từ xưa đến nay, trong giang hồ chưa có cao thủ võ lâm trung nguyên nào dùng đến. Mắt ta chưa từng thấy đã đành, mà tai ta cũng chẳng hề nghe. Nếu ta đoán không lầm thì... Bỗng có người cao giọng thốt:

- Lão anh hùng nói phải, chất độc đó không hề sản xuất tại trung nguyên, nó là Tuyệt Phách Tinh, phát sanh từ Thiên Sơn đó !

Liền theo câu nói, một bóng người lướt qua, nhẹ nhàng như con én, vừa qua ngang phòng ăn, bóng đó quăng lại một vật, đồng thời thốt vội:

- Trên mảnh vải đó, có ghi chép một toa thuốc, dùng toa thuốc đó là giải được chất độc của Tuyệt Phách Tinh.

Phần bóng đó lướt qua nhanh, phần Thiết Vô Song đang cơn sửng sốt, mọi phản ứng đều chậm, khi thức ngộ ra rồi, là bóng đó biến mất luôn.

Mọi người toan đuổi theo, song làm gì đuổi kịp ? Mọi người đây, là những kẻ không trúng độc, gồm thầy trò Thiết Vô Song và thuộc hạ hai Liên Tiêu Lưỡng Hà và Tam Tương.

Thiết Vô Song buột miệng tán:

- Thân pháp tuyệt diệu !

Lão cúi mình, nhặt vật đó lên. Đúng là một mảnh vải xé trong chiếc khố bao quanh bên ngoài quần của mấy người nấu bếp. Trên mảnh vải, quả có một phương thuốc.

Thiết Vô Song vừa nhìn vừa lẩm nhẩm:

- Tuyệt Phách Tinh! Tuyệt Phách Tinh ! Không lẽ ta đoán lầm ?

Mọi người đều lộ vẻ vui trên gương mặt cùng nhau thốt:

- Như thế là nạn nhân được cứu rồi !

Thiếu niên mặt trắng áo tía, thoáng biến sắc.

Hắn lạnh lùng buông một câu:

- Biết đâu chẳng là một thủ đoạn nữa của ác nhân ?

Có kẻ đưa tay sờ bàn tay của Triệu Toàn Hải, rồi kêu lên thất thanh:

- Phải đó, kẻ ấy định lừa chúng ta. Phàm người trúng độc Tuyệt Phách Tinh thì thân thể vừa cứng vừa lạnh, cơ sao tay của Triệu tổng tiêu đầu nóng như lửa đây này ?

Thiết Vô Song trầm giọng:

- Người biết không, trước khi cứng và lạnh mà chết, nạn nhân phải trải qua cơn nóng như lửa đốt, chỉ có những người từng trúng độc đó, hoặc có chứng kiến cảnh tượng của người trúng độc, mới biết được những giai đoạn ngấm độc.

Thiếu niên mặt trắng, áo tía hỏi:

- Làm sao sư phụ biết được ?

Thiết Vô Song đáp gọn:

- Ta có trúng thứ độc đó một lần !

Thiếu niên mặt trắng cúi đầu, song mắt hắn liếc lên mảnh vải.

Trong lúc đó thì Tiểu Linh Ngự đã ra khỏi thành trấn rồi. Chàng có ngu dại gì mà chẳng hiểu là bắt đầu từ phút giây này, quán cơm Ngũ Hồ Xuân không là chỗ dung thân tạm của chàng nữa ? Nếu chàng chưa muốn xuất đầu lộ diện, thì đương nhiên chàng phải ly khai Ngũ Hồ Xuân quán đi nơi khác.

Chàng chưa muốn lộ diện là vì chàng chờ. Chờ đến lúc nào đó, chàng lộ diện là như sấm nổ khắp bốn phương, toàn thể võ lâm chấn động vì cái tin chàng lộ diện. Để cho mọi người thấy rõ Tiểu Linh Ngự

là ai !

Hiện tại thì chưa phải lúc, bởi võ công chàng chưa đạt đến mức tối cao, chàng cũng biết sự việc vừa mới xảy ra trong quán cơm, sẽ gây tiếng vang lớn trên giang hồ, có thể vì việc này, chàng thành danh được, nhưng võ công còn kém quá, chàng làm sao dám nhúng tay ? Vào cuộc, chưa chắc chàng đã đủ sức tự vệ, thì còn nói chi đến việc phi thường mà mong nổi tiếng ? Đi là phải, tránh ra ngoài cuộc là phải !

Chàng cứ đi tới, đi như thời gian trước khi đến đây, có khác lạ chăng là hiện tại thì võ công hơn trước ít nhiều. Chàng cứ đi trên con đường vô định, nhưng chính là chàng đi dần đến chỗ trưởng thành, chàng đi dần đến thành công. Một ngày nào đó, biết đâu chàng sẽ chẳng là một anh hùng, đúng cái nghĩa anh hùng, từ tài năng lẫn tư cách ?

Rồi một hôm, chàng lại đến bờ sông, nhìn giòng sông, chàng nhớ đến con thuyền chở ban hát ngày nào. Bỗng nhiên chàng mơ ước được thấy lại con thuyền đó. Cuộc sống của người trên thuyền đành rằng là ti tiện, song nhân cách họ chẳng ti tiện chút nào. Chàng hy vọng gặp lại con thuyền cũ, để xem sinh hoạt của họ có thịnh vượng hơn hay chàng muốn thấy lại đôi mắt lay láy đã một lần rơi lệ vì chàng ?

Thuyền qua, thuyền lại hằng chục, hằng trăm, song con thuyền xưa vắng bóng.

Ước vọng là ước vọng chứ đâu có thể sự tình quá tầu xảo, ước vọng là có ngay ?

Chàng nhìn giòng nước cuốn xuất thần. Bỗng có tiếng y phục phát gió vang lên ở phía sau lưng, chàng giật mình, liền theo đó một giọng nói tiếp:

- Làm các hạ chờ lâu, thật tại hạ lỗi quá !

Tiểu Linh Ngư lấy làm lạ, song vốn tính trầm tĩnh, chàng không quay đầu.

Người đó hỏi tiếp:

- Sao các vị đến đây một mình ? Còn hai vị nữa đâu ?

Tiểu Linh Ngư không lên tiếng. Người đó giận, buông giọng sảng:

- Bọn tại hạ theo hẹn ước đến đây, tại sao các hạ làm tuồng lạ ?

Bây giờ Tiểu Linh Ngư mới chịu quay đầu, cười hì hì trước, đoạn thốt sau:

- Các vị làm người rồi !

Nhưng liền theo đó chàng thấy rõ mặt mày ba người. Người bên tả vừa cao vừa lớn, mặc áo đỏ sang chói, người đó chính là Hồng Y Kim Sam Lý Minh Sanh. Người đứng giữa có khí thái hiên ngang, chính là Lý Địch, ngoại hiệu Kim Sư, gia gia của Lý Minh Sanh. Người cuối cùng bêm hữu là Tử Diện Sư Lý Đình.

Tự nhiên Tiểu Linh Ngư kinh hãi, nụ cười trên miệng chàng tắt ngay. Cũng may ba người đó không nhận ra chàng. Bởi hiện tại nhờ ăn đủ, uống đủ, ngủ ấm, Tiểu Linh Ngư lớn người ra, khác hơn trước, gia dĩ đầu và mặt dơ dáy vì dầu, mỡ, than, tro, trong bóng đêm có ánh sao mờ mờ, bọn kia không nhận ra là cái chắc.

Kim Sư Lý Địch cau mày:

- Thì ra là một gã tiểu hành khát !

Lý Minh Sanh hét:

- Người đứng đây làm cái quái gì ?

Tiểu Linh Ngư cúi đầu:

- Tiểu nhân không nhà không cửa, đến đâu đứng được là đứng !

Lý Minh Sanh hét lớn hơn:

- Sao chưa cút đi, trong chốc lát chỉ sợ... Tử Diện Sư Lý ị?nh vụt trầm giọng thốt:

- Đến rồi kìa !

Trên mặt sông, một con thuyền nhẹ lướt tới. Trên thuyền, quả có ba người, toàn vận y phục đen.

Hồi 43

Nhật Xuất Tây Phương

Con thuyền xuất hiện, Tiểu Linh Ngư chỉ còn là một bóng mờ đối với bọn Lý Địch.

Họ chú ý đến con thuyền, không ai buồn nhìn đến chàng nữa.

Tiểu Linh Ngư còn mong gì hơn, lập tức chàng chui vào bụi rậm, rồi dần dần di chuyển ra xa xa, tuy nhiên không xa lắm, để có thể theo dõi sự tình sắp diễn tiến mà chàng cho rằng sẽ gây thích thú bất ngờ cho chàng.

Hướng chi chàng có gấp đi đây đi đó đâu, mà quanh quẩn mãi ở nơi này cũng được, thì tại sao chàng lại bỏ qua một sự tình đầy kỳ thú ?

Chàng là con người hiếu động, gặp cảnh náo nhiệt là nhất định phải xem.

Và bây giờ thì chàng đã hiểu.

Bọn Lý Địch đến đây là vì có ước hẹn. Phàm khách giang hồ ước hẹn gặp gỡ nhau tại một chỗ nào đó, nếu không để thanh toán một đoạn ân oán tình cừu, thì để làm gì ?

Con thuyền nhẹ chưa sát bờ, người trên thuyền đã phi thân xuống bờ.

Nhìn qua thân pháp của họ, Tiểu Linh ngư thừa hiểu họ là những tay rất khá.

Điều đó hẳn như vậy rồi, bởi nếu không là tay khá, thì khi nào họ dám chấp nhận một cuộc ước hẹn với mục đích dứt khoát những gì đọng lại giữa nhau trong thời gian qua ?

Trong ba người đó, một có thân vóc cao lớn, một nhỏ thấp hơn, và người thứ ba có lưng ong, tay bé, thân vóc của người cuối cùng nói lên bản chất một nữ nhân, mà lại là một nữ nhân đang độ xuân thì.

Họ vận y phục đen, mặt bao lụa đen, vuông lụa bao có khoét hai lỗ nhỏ, đủ cho đôi mắt quan sát bên ngoài.

Mỗi người có cầm nơi tay một chiếc bao, lớn nhỏ bất đồng.

Tiểu Linh Ngư biết ngay, trong bao hẳn là vũ khí của họ.

Đến nơi ước hẹn, người ta có quyền mang vũ khí chứ, tại sao bọn này lại phải che dấu ?

Giả như cánh địch không nói năng gì, gặp họ xuất thủ bất ngờ, thì họ làm sao có sẵn vũ khí trong tay để ứng phó ?

Cả ba vừa đến bờ, thì bọn Kim Sư Lý Địch cũng chạy đến nơi.

Song phương dàn trận ngay, lực lượng rất đồng đều, mỗi bên ba người, song phương cùng nhìn nhau, mười hai con mắt đều bắn lửa.

Lý Địch cất tiếng trước:

- Có phải là Nhân Nghĩa Tam Hiệp đây chăng ?

Người cao lớn đáp:

- Chính là bọn tại hạ.

Lý Địch hừ một tiếng:

- Trong mấy lúc gần đây, những hàng hóa do bốn tiêu cục đảm trách hộ tống thường bị cướp đoạt. Những thành tích đó, có phải do các vị tạo nên hay chăng ?

Người cao lớn điềm nhiên gật đầu:

- Đúng như vậy !

Lý Địch sôi giận:

- Song Sư tiêu cục từ bao giờ đến bây giờ, chưa hề xúc phạm đến

các vị, tại sao các vị lại phá hoại sinh hoạt của tại hạ như thế chứ ?
Thử hỏi các vị có cừu thù chi với bốn tiêu cục ?

Người cao lớn vẫn điềm nhiên:

- Không có sự gì chẳng do một nguyên nhân nào đó phát sanh. Các hạ cho là không thù, các hạ lầm đó ! Thù, tuy không lớn lao gì, song cũng chẳng nhỏ lấm. Tuy nhiên, dù lớn, dù nhỏ, vẫn là một mối thù, mà thù thì phải báo phục, cái tập quán của giang hồ là vậy, lẽ nào các hạ còn thắc mắc ?

Lý Địch cười gằn:

- Bao nhiêu lần hạ thủ, các vị vẫn thành công ! Tại hạ đã tìm dấu vết của các vị khắp bốn phương trời, phí bao nhiêu ngày tháng, vẫn không truy ra hành tung của các vị. Đã ẩn nấp một nơi kín đáo, thiết tưởng các vị nên an thân tọa hưởng những gì đã cướp được, có sao các vị còn ước hẹn gặp làm gì ? Hối hận vì quá sợ mà định giao hoàn vật đã cướp đoạt, hay các vị đã chán sống rồi ?

Người cao lớn trước sau không mất bình tĩnh, dù Lý Địch buông nhiều tiếng nhọn như mũi châm.

Y không đáp ngay câu hỏi, chỉ từ từ thốt, giọng hơi trầm:

- Triệu Toàn Hải và Lê Phong cùng trúng độc, tin đó được truyền ra trên giang hồ, không ai không hay không biết. Tin đó cũng làm chấn động luôn Lương Hà Liên Tiêu và Tam Tương Liên Tiêu. Tuy sanh mạng của cả hai không còn đáng ngại nữa, nhưng uy tín của hai tiêu cục dù sao cũng bị tổn thương phần nào.

Lý Địch biến sắc.

Lý Địch cười lạnh:

- Điều đó có liên quan gì đến Song Sư tiêu cục của bọn ta ?

Người cao lớn lắc đầu:

- Nói như thế là sai ! Điều đó liên quan trọng đại với quý tiêu cục, cho

nên tại hạ thấy cần phải ước hội các vị tại đây.

Lý Địch hỏi:

- Các hạ thử giải thích xem sao !

Người cao lớn ung dung đáp:

- Lưỡng Hà Liên Tiêu và Tam Tương Liên Tiêu đã mất tín nhiệm trên giang hồ, thì dù muốn dù không, Song Sư tiêu cục cũng bị ảnh hưởng luôn. Thì cái việc áp tải số bạc của Đoàn Hiệp Phi ra quan ngoại, phải về ai đảm nhận, hẳn các vị cũng biết chứ !

Dừng lại một chút, y tiếp:

- Tuy nhiên, Đoàn Hiệp Phi không kêu gọi đến Song Sư tiêu cục, thì còn kêu gọi nơi đâu ?

Tiểu Linh Ngư giật mình.

Cha con Lý Địch cũng giật mình. Lý Địch cố giữ sự trầm tĩnh, gằn giọng hỏi:

- Biết như vậy rồi, sao các hạ không chờ đón dọc đường, cướp đoạt luôn số bạc đó, như đã làm nhiều lần trước, lại còn đến đây tìm bọn tại hạ làm gì ?

Người cao lớn cười lạt:

- Chận ? Cướp như mấy lần trước ? Không, một bảo tiêu quan trọng như vậy, phải đòi hỏi lực lượng hộ tống quan trọng, và đương nhiên là có nhiều cao thủ giang hồ tiếp trợ các vị. Bọn tại hạ chỉ có ba người, làm sao dám ngăn chận một chuyến bảo tiêu vĩ đại như thế chứ ?

Tử Diện Sư Lý Đình cười mỉa:

- Xem ra, các hạ cũng thức thời vụ đấy ! Có như thế mới đáng mặt tuấn kiệt !

Bổng người cao lớn quát lên:

- Ta đến đây để cảnh cáo các người được biết chuyển bảo tiêu đó, nhất định không về tay Song Sư tiêu cục. Dù Lương Hà tiêu cục không làm, dù Tam Tương tiêu cục từ chối, Song Sư tiêu cục của các người cũng chẳng không hy vọng gì !

Y gạt bàn tay.

Chiếc bao rơi xuống đất, trong tay y một món vũ khí chớp ngời, vũ khí hình móc câu, đầu móc câu có một đóa hoa mai.

Hai người kia cũng làm một động tác như y, bao rơi xuống, vũ khí hiện ra, đồng hình thức nhưng thể lượng suýt soát tùy theo công lực của người sử dụng.

Kim Sư Lý Địch kêu lên thất thanh:

- Mai Hoa Câu !

Người cao lớn bĩu môi:

- Nhận được vũ khí của ta, kể ra các người cũng có hạng lắm đó !

Lý Đình hừ lạnh:

- Hiện lộ vũ khí là không cần dấu diếm hành tung, cừu nhân của các người truy nã các người mà báo hận, họ sắp đến nơi, không vội lo lại gấp gì cao mặt chứ ?

Người cao lớn cười nhẹ:

- Không, chẳng bao giờ khách giang hồ biết được là Mai Hoa Câu tái hiện giữa dòng đời.

Lý Đình cười hắc hắc:

- Dù sao, ít nhất cũng có bọn ta biết !

Người cao lớn lạnh lùng:

- Nhưng các người chết gấp, các người vĩnh viễn không còn kịp truyền bá cái tin Mai Hoa Câu tái hiện trên giang hồ.

Một người thốt xong, ba người cùng tiến tới. Họ tiến rất ung dung, song bước đi vững chắc, chứng tỏ họ quyết diệt phi thường.

Người nhỏ thấp chọn Lý Minh Sanh làm đối tượng.

Hắn có vẻ căm hờn Lý Minh Sanh lắm lắm, chừng như ngoài chủ ý của người cao lớn ra, hắn còn có mối thù riêng với Lý Minh Sanh.

Người có dáng dấp như nữ nhân tiếng thẳng đến Lý Đình.

Nàng có thân pháp nhẹ nhàng, huyền ảo như bóng ma, chiêu thức đưa ra lại vô cùng độc hại, mai hoa câu vun vút thoạt chém, thoạt đâm, thoạt móc, thoạt giật nhanh khôn tưởng.

Tử Diện Sư Lý Đình dù là tay lão luyện giang hồ, đối mặt trước một vũ khí ngoại môn, không thuộc thập bát ban thông dụng, chiêu thức lại tân kỳ, tối độc, không còn xoay trở vào đâu kịp nữa, bị bức dồn đến luống cuống cả đôi chân.

Dĩ nhiên người cao lớn áo đen và Kim Sư Lý Địch là cặp đối thủ then chốt của cuộc hẹn ước đêm nay.

Thân pháp và thủ pháp của họ trên hẳn hai cặp kia mấy bậc, mỗi chiêu thức đưa ra cuốn gió ào ào, áp lực có thể đánh bạt cả núi đồi.

Nhưng nhìn vào cuộc chiến, phải công nhận người cao lớn áo đen có phần trội hơn Lý Địch. Vũ công của y thâm hậu vô cùng, Mai Hoa Câu luôn luôn chặn đón thanh đao của Lý Địch hết sức tài tình, lắm lúc Lý Địch phải luống cuống.

Cuộc đấu càng phút càng diễn tiến ác liệt, hình như song phương nhất định một còn một mất với nhau ngay tại đêm nay.

Nếu cuộc chiến như thế xảy ra trước đây một thời gian có lẽ Tiểu Linh Ngư còn thích thú mà theo dõi.

Hiện tại, chàng đã đạt đến mức khá cao trong võ thuật rồi, chàng có xem ra gì những trò trống của họ ? Trước mắt chàng, họ làm một cuộc múa rối không hơn không kém, bất quá chàng hơi chú ý đến mấy chiêu thức của Mai Hoa Câu vũ khí lợi hại đối với chàng.

Phải, chàng khinh thường là phải bởi võ công của chàng luyện, là kết tụ tinh hoa võ thuật, tuy cái gốc còn liên quan đến các môn các phái đương thời, song so với từng môn phái một thì linh diệu ảo huyền gấp trăm gấp ngàn lần.

Bởi, võ công đó do năm bộ Óc tân kỳ sáng chế, độc đáo vô cùng. Họ sáng chế, do sự khuyến khích của một người nuôi tham vọng làm bá chủ vũ lâm, như vậy võ công đó phải là vô địch.

Tuy nhiên, dù không hứng thú Tiểu Linh Ngư vẫn nhìn, nhìn để tiêu khiển vậy thôi.

Trong sáu người, kẻ đáng thương hại nhất là Lý Minh Sanh. Hắn chỉ cầm cự được một lúc, rồi từ chiêu thứ bốn trở lên, đao pháp của hắn rối loạn thấy rõ.

Đường đao của hắn rất hờ về thế thủ, nói gì đến thế công ?

Trán hắn đẫm mồ hôi hạt to như hạt đậu, mồ hôi theo cử động của hắn rơi lả tả như sương lìa lá qua cơn gió thoảng.

Lý Minh Sanh không còn hồn vía nào nữa. Thanh đao đã bị khóa rồi, ngực hắn bày ra lồ lộ, đối phương chỉ cần tung tới một quyền, dù hắn không mất mạng, cũng phải bị tàn phế trọn đời.

Nhưng, người nhỏ thấp không hạ sát hắn, y chỉ đưa bàn tay tát hắn một phát khá mạnh, đồng thời trầm giọng thốt:

- Trả người đó !

Lý Minh Sanh ngã nhào, lộn người một vòng chập choạng đứng lên, thất thanh kêu lên:

- Trả cho ta ?

Người nhỏ thấp cười nhẹ:

- Mai Hoa Môn xử sự luôn phân minh, ân đáp ân, oán trả oán, thọ thế nào, đáp thế ấy không có gì lạ cả.

Lý Minh Sanh trở mắt:

- Nhưng ta ... từ lúc nào ...

Người nhỏ thấp hết to:

- Người chết đến nơi rồi, ta cho người biết cũng vô hại !

Mai Hoa Câu chộp lên phong trụ lượt thứ hai, thanh đao của Lý Minh Sanh vừa đưa qua.

Ngoặc thanh đao xuống thấp, người nhỏ thấp rút Mai Hoa Câu về, loang một vòng.

Đột nhiên, một bóng người từ xa lao vút đến đáp xuống trong vùng cầu ảnh.

Soạt ! Soạt ! Soạt !

Ba tiếng vang lên, ba chiếc Mai Hoa Câu bị tung bổng lên không. Hai chiếc rơi xuống đất, còn một chiếc văng tuốt xuống sông.

Cả ba người áo đen bao mặt cảm thấy cánh tay chấn động mạnh. Họ vừa kinh hãi vừa ngờ ngác không rõ đối phương dùng chiêu thức gì đánh bay vũ khí của họ.

Cả ba cùng nhảy lùi lại, đúng lúc tại cực trường hiện ra một thiếu niên.

Thiếu niên mặt trắng như ngọc, vận chiếc áo dài mỏng, tà áo phất phơ tạo cho con người có dáng dấp phiêu nhiên dật lạc vô cùng.

Thiếu niên mảnh mai ẻo lã như gái, tưởng chừng một ngọn gió nhẹ phớt qua cũng đủ làm cho hắn ngã, con người như thế lại có một mảnh lực vô cùng thâm hậu, chỉ thi triển một thủ pháp kín đáo nhẹ

nhàng cũng đủ đánh bay ba chiếc Mai Hoa Cầu, thật trên chỗ tường tượng của ba người áo đen bao mặt.

Nhưng, người kinh ngạc hơn hết không phải là ba tay sử dụng Mai Hoa Cầu, mà chính là Tiểu Linh Ngự.

Chàng đã nhận ra thiếu niên đó là ai rồi.

Hắn chính là Giang Ngọc Lang, con trai của Giang Nam đại hiệp Giang Biệt Hạc !

Giang Ngọc Lang ?

Chàng không lấy làm lạ về chỗ hắn có mặt tại đây, trong giờ phút này, kịp thời kịp lúc viện trợ bọn Lý Địch, vì đã có mặt Lý Minh Sanh, và rất có thể hắn đến đây do sự yêu cầu của cha con Lý Địch hoặc giả hắn tình nguyện theo bọn trong cuộc hội ước này.

Chàng lấy làm lạ về thân pháp và thủ pháp của hắn. Hắn tinh tiến đến mức độ ấy à ?

Giang Biệt Hạc đã truyền tất cả công phu tuyệt học cho hắn ?

Chắc là không rồi, bởi nếu hắn thành tâm thụ huấn với phụ thân hắn thì trước kia hắn đâu quá đổi tầm thường ?

Tiểu Linh Ngự không cần suy nghĩ lâu hơn để biết lý do tiến bộ của hắn.

Nhặt được bí lục võ công trong địa cung, cả hai cùng xem, tuy sau đó chàng làm rơi quyển sách trên dòng Trường Giang, cả hai vẫn còn nhớ những điều ghi chép của năm vị tiền bối.

Cùng nhớ như nhau, nhưng thành quả của mỗi người mỗi khác, bởi sự thông minh của mỗi người mỗi khác, và cái điểm dị đồng giữa hai người, là kẻ nhớ ít người nhớ nhiều, kẻ nhớ sơ lược, người nhớ trọn vẹn.

Dù sao thì Giang Ngọc Lang cũng là một tay khá, nếu hắn không so bì được với Tiểu Linh Ngự thì ít ra hắn cũng vượt bậc đối với bọn

thanh thiếu niên trong lứa tuổi của hắn.

Nhớ bao nhiêu, hắn tập luyện bao nhiêu, về võ công hắn dụng tâm rất kỹ, bởi hắn quyết kế thừa cái danh đại hiệp của cha hắn, thì đương nhiên hắn phải giữ vững tinh thần cầu tiến.

Đồng thời gian cầu tiến về tài, hắn cũng cầu tiến luôn về trí, có điều cái trí của hắn lại thay vì hướng về đường chánh thì hắn lại chuyển qua nẻo tà.

Hai năm qua, Tiểu Linh Ngư thu hoạch kết quả như thế nào thì hắn cũng thu được kết quả như chàng.

Dù mức độ thành tựu của hắn không bằng mức độ của Tiểu Linh Ngư, sự thật thành tựu của hắn cũng đáng kể lắm.

Hắn được cái lợi hơn Tiểu Linh Ngư trong hai năm qua là cơm sẵn có mà ăn, y phục sẵn mà mặc, lại được an toàn dưới bóng cha, lại được có mái nhà ẩn náu, không sợ ai quấy rầy, không sợ dầm sương, phơi nắng, tắm gió, đội mưa, nằm đường, ngủ chợ.

Hắn không bị phân tâm vì những nhu cầu sinh hoạt.

Trong khi đó thì Tiểu Linh Ngư vẫn cơ khổ, lênh đênh, vẫn vào nguy ra tử, học bất thường, tập đứt đoạn.

Thì cái thông minh của người này, bù lại sự thông thả của kẻ kia.

Hắn xuất hiện trong lúc này, có khác nào một cứu tinh của bọn Lý Địch ?

Đòn cận chiến cuộc với sự có mặt của hắn, nghiên hắn về Lý Địch ?

Một bên mừng rỡ thì bên kia phải tức uất.

Phe áo đen cùng hừ lên mấy tiếng, rồi người cao lớn hét vang:

- Thì ra sự ước hẹn hôm nay là cạm bẫy do các người đặt sẵn để đưa bọn ta vào tròng ? Các người quên mất tác phong hào hiệp rồi phải không ? Các người xuất hiện đủ số, để dần dần từ dưới đất chui

lên từng người như một con trùng, con dế, tạo thành số đông, lần át số ít ?

Lý Dịch cười lớn:

- Đừng nóng, bằng hữu ạ ! Chẳng lẽ thân vóc của bằng hữu thế đó lại ngán một người ẻo lã hơn một thiếu nữ mang bệnh trầm kha ? Bằng hữu xem kia, dù hấn có giúp ta, liệu hấn sẽ mang lại kết quả nào chứ ?

Chùng như muốn rút lui, người cao lớn khế dịch chân, nhưng Giang Ngọc Lang nhanh chân, đảo bộ chặn y, điểm một nụ cười gian hiểm, thốt:

- Mọi ý định đều muộn rồi các vị Ơi ! Kể cả ý định tẩu thoát ! Bây giờ chỉ còn có cách là giao đấu ! Sự giao đấu sẽ giải quyết những gì chúng ta cần giải quyết, đó là biện pháp duy nhất ! Dù sao thì các vị cũng nên rộng lượng cho phép tại hạ lãnh giáo ít nhiều chứ ? Chẳng lẽ tại hạ đến đây rồi, lại mang niềm thất vọng mà trở về ?

Người cao lớn trầm giọng:

- Bọn ta với người có thù oán gì với nhau, mà người đòi giao đấu ? Thực sự người muốn gì ?

Giang Ngọc Lang điềm nhiên:

- Giả như có một cuộc giao đấu chẳng phải nhất thiết là có thù với oán với nhau mới có lý do động thủ trong cuộc tranh chấp hôm nay giữa song phương, nếu có một bên nào là bằng hữu của tại hạ, là tại hạ có lý do can thiệp rồi ! Chứ nếu không thì, chẳng hóa ra kết tình bằng hữu với nhau là để chia quyền, hưởng lợi, chứ không phải là hoạn nạn tương cù, sanh tử cộng đồng sao ? ...

Hấn dừng lại một chút, đoạn tiếp:

- Còn như các hạ hỏi, tại hạ muốn gì ? Tại hạ chỉ muốn xem gương mặt của cái vị tiểu cô nương kia ! Đã là một thiếu nữ, có một gương mặt thì nên để cho người trong thiên hạ nhìn, ngắm chứ ? Sao lại bao kín như thế kia ? Hay là quá xấu xí chẳng dám chường ra giữa

dòng đời ?

Người nhỏ thấp sôi giận, quát to lên, đồng thời cử quyền đánh tới.

Bây giờ thì bắt buộc y phải dùng quyền pháp, chứ vũ khí đã bị đánh bay từ lâu rồi.

Gã cũng khá về quyền pháp, Lý Minh Sanh còn lâu lắm mới là đối thủ của gã.

Song, đối với Giang Ngọc Lang, thì gã chỉ là một kẻ vô dụng, không mong giở thói gì được.

Cánh tay của gã vừa vung lên, cổ tay của gã đã bị Giang Ngọc Lang nắm chặt.

Giang Ngọc Lang cười nhẹ một tiếng, bàn tay của hắn gặc khễ, gã nhỏ thấp như quả cầu, bắn đi rất xa khỏi bờ sông, rơi luôn xuống nước.

Đoạn, hắn trầm giọng, tiếp:

- Thế ra, các vị không ưng thuận cho tại hạ xem mặt vị cô nương kia ! Các vị không bằng lòng thì tại hạ bắt buộc phải phí chút công !

Hắn lại cười lớn, giọng cười ẩn ước cái ý khinh thường.

Hắn lướt nhanh qua mặt người cao lớn, nhẹ như làn gió phớt, mắt chưa tròn cái nháy là hắn đã đến cạnh thiếu nữ rồi.

Dĩ nhiên, thiếu nữ không thể thụ động, Giang Ngọc Lang vừa nhích thân hình, nàng cũng đã nhích cánh tay.

Giang Ngọc Lang tới nơi, là tay quyền của nàng đã đi trọn đà.

Không rõ Giang Ngọc Lang sử dụng một thủ pháp như thế nào, hai bàn tay đẹp đã nằm gọn trong tay hắn.

Lập tức, nàng nhích động đôi chân, định tung song phi cước, vừa công đối phương, vừa thừa thế rút tay ra khỏi sự kèm tỏa của hắn.

Vô ích nốt, nàng nghe nhói ở gối, đôi chân như bị tê dại hẳn.

Giang Ngọc Lang cười hì hì:

- Miễn là cô nương đừng quá xấu xí làm cho tại hạ thất vọng thôi, chứ một vài quyền, một vài cước, tại hạ chẳng hề chấp nhứt !

Thiếu nữ gằn giọng:

- Buông ! Buông tay ra !

Tự nhiên, Giang Ngọc Lang khi nào lại chịu buông ? Chẳng những không buông, hắn còn đưa tay kia lên phát nhẹ một phát.

Thiếu nữ cấp tốc ngửa mặt về phía hậu, song chậm mất một giây, mảnh lụa che mặt đã bị Giang Ngọc Lang phát tay, bay ngược lên đầu, bày ra mặt thật.

Đôi mắt của nàng chớp sáng lên dưới ánh sao mờ, đôi mắt sáng hơn một ngọn đèn khêu tỏ, trong ánh sáng đó có tia lửa căm hờn.

Tiểu Linh Ngư suýt kêu to lên khi trông thấy gương mặt thật của nàng.

Trời ! Có thể như thế được sao ? Thế này thì hóa công khéo bày trò tấu xảo ly kỳ !

Nàng là Hải Hồng Châu, đóa hoa tươi của Hải Gia Ban, viên báu nam châm thu hút khán giả bốn phương trời, thu hút luôn cái ăn uống cho ban hát của họ Hải !

- - Oo- - Giang Ngọc Lang cười lớn:

- Hay quá ! Hay quá ! Đẹp tuyệt ! Đẹp tuyệt ! Thảo nào mà chẳng che dấu mặt mày !

Lý Minh Sanh kêu to:

- Nàng ! Lại chính là nàng ! Thì ra là nàng !

Giang Ngọc Lang lấy làm lạ:

- Người anh em nhận ra nàng ?

Lý Minh Sanh gật đầu:

- Nàng là cô gái trong ban hát độ nọ, Bạch Lăng Tiêu đại ca chết vì nàng, còn tên lùn kia chắc chắn là kẻ đã bị ta tát tay lúc đó ! Thảo nào chúng chẳng hẹn ta đến đây để báo thù !

Giang Ngọc Lang cười lớn:

- Như vậy càng hay hơn nữa ! Mai Hoa Môn làm cái việc bán cười nuôi sống, tuy tiếng là tránh cừu thù mà cải dạng ẩn danh, song kể ra cũng khá khen cho các người dám quên sĩ diện chen mình vào giới đê hèn !

Một, đã bị bại lộ rồi. Một nữa, cũng đã bị bại lộ rồi, thì người cao lớn còn dẫu hành tung làm gì nữa ? Y đưa tay giật phất vuông lục che mặt, lộ chân tướng trước mặt đối phương.

Hải Tứ Gia ! Dĩ nhiên y là Hải Tứ Gia.

Y nghiêng răng, nhìn sững Giang Ngọc Lang:

- Buông nó ra ngay !

Giang Ngọc Lang cười mỉa:

- Buông nàng ra, có gì khó khăn đâu ? Nhưng ta muốn hỏi người, hôm đó kẻ nào xuất thủ đánh chết Bạch Lăng Tiêu đại ca của ta ? Hiện tại hắn ở phương trời nào ?

Hải Hồng Châu cao giọng:

- Người muốn tìm người đó ? Hừ ! Đừng nuôi mộng !

Giang Ngọc Lang nhếch mép:

- A ! Nuôi mộng ?

Hắn bóp mạnh tay một tý. Đau quá, Hải Hồng Châu nhăn mặt, muốn rơi lệ, song nàng cố nhẫn mạnh:

- Tìm người đó ? Người có tư cách gì muốn gặp người đó chứ ? Thứ người như người chưa hẳn đã đáng làm kẻ tùy sai cho vị đó, đừng mong gặp vô ích !

Nàng còn nói nữa, nhưng chỉ lí nhí trong miệng, tiếng nói không thoát được ra ngoài, vì Giang Ngọc Lang đã bóp mạnh tay nàng hơn, nàng đau quá, nàng chống lại cái đau không còn nói rõ được.

Hải Tứ Gia thấy hắn hành hạ con gái một cách thô bỉ quá, dần cơn giận không được, vội cử tay quyền cứng như sắt đánh tới.

Vì Giang Ngọc Lang quay lưng lại, nên y nhắm vào phía hậu của hắn công tới.

Đến lúc này mới nhận thấy võ công của Giang Ngọc Lang đáng kể lắm. Hắn không quay đầu lại, thân hình bất động, hắn chỉ hờ cánh tay ra một tý, tay quyền của Hải Tứ Gia bay qua, lọt dưới kẽ nách của hắn, hắn khép tay lại liền.

Hắn khép như thế nào mà Hải Tứ Gia lại đứng lặng người, không còn động đậy gì được nữa.

Hắn ép mạnh cánh tay từ từ, Hải Tứ Gia lại nghe chùng như xương tay của mình vỡ ra từng mảnh vụn.

Lăn lộn trên giang hồ từ thuở niên thiếu, Hải Tứ Gia đã tạo cho mình một thanh danh khá quan trọng, dù sao y cũng là một nhân vật nổi tiếng một thời, thế mà giờ đây y bó tay trước một Giang Ngọc Lang, một điểm võ công cũng không còn hy vọng gì thi triển.

Bất giác Hải Tứ Gia thở dài:

- Đành ... ! Thế là hết !

Đột nhiên, một giọng thê thảm nào nùng vang lên văng vẳng, như từ

âm cảnh vọng về:

- Huyệt Thần Khu của ta đau quá ! Giang Ngọc Lang ! Giang Ngọc Lang ! Giang Ngọc Lang ! Đền mạng cho ta !

Giọng thê thảm đó nghe ra không phải là giọng người, nó giống như ma rên quỷ gọi, nó rờn rợn, lạnh lùng, nó phiêu phiêu phưởng phưởng, nó như vướng vít trong không gian, nói theo gió đưa đến cực trường, nhưng rồi cứ quanh quẩn mãi tại đây, không tan biến.

Tiếp theo đó, một bóng người từ từ rời khỏi bụi cỏ rậm bên bờ sông, tà tà lướt nhẹ tới, như chập chờn, như dật dờ, chân không chấm đất.

Dưới ánh sao mờ mờ, bóng đó lại xĩa tóc dài phủ lưng, phủ mặt, thân hình bùn đất bám đầy, bảy phần giống quỷ, còn lại ba phần cũng không giống người.

Gió thoảng qua, bóng đó lướt tới, gió ngừng, bóng đó ngừng, chốc chốc lại rên hừ hừ, than văng vẳng, vừa rên vừa than, lại vừa gọi Giang Ngọc Lang đền mạng.

Dù ai không tin trên đời này có quỷ, trông thấy bóng đó cũng phải cho là quỷ hiện ra. Dù ai có can trường đến đâu, trông thấy bóng đó hiện trong đêm vắng sao mờ, cũng phải rợn người.

Ai sao thì không rõ, chứ Giang Ngọc Lang chính là người được bóng đó kêu gọi, hấn mọc ốc khắp người, thân hấn cóng lạnh, nhưng trán hấn lấm tấm mồ hôi, lưng hấn ướt mồ hôi, mặt hấn xanh rờn.

Hấn lấp bấp:

- Người ... Người là ai ? Là quỷ hay là người ?

Tiểu Linh Ngư, phải, bóng đó dĩ nhiên là Tiểu Linh Ngư, cười ken két, tiếng cười của chàng ghê rợn quá. Hai hàm răng nghiến xay như đá, kêu lạnh lùng, chàng thốt, tiếng nói của chàng cũng ken két như tiếng cười:

- Ta là ai ? Ta là quỷ ? Ta là người ? Hắc Hắc ! Hỡi tên ác độc lòng đen kia, ta với người có oán thù gì, ta với người có tranh tiền giành

bạc, cướp thế đoạt quyền gì mà người nữ hạ độc thủ với ta tại TỬU QUÁN NGŨ HỒ XUÂN ? Hắc hắc ! Ta chết vì người, hôm nay, người phải chết vì ta ! GIANG NGỌC LANG ! GIANG NGỌC LANG ! ĐỀN MẠNG CHO TA !

Giang Ngọc Lang buông tay ra thụt lùi lại mấy bước, run run giọng:

- Người ... Người ...

Đúng ra, hẳn không là con người có thể tin tưởng được trên đời này có quỷ, nhưng trong hiện tại, hẳn không tin cũng phải tin vì chỉ có hẳn mới biết được mình điếm vào huyết Thần Khu của tên hỏa đầu trong tửu quán Ngũ Hồ Xuân, mà kẻ bị điếm trúng huyết đó, cầm chắc là đi đời.

Và bây giờ cái tên tiểu công trong nhà bếp của tửu quán Ngũ Hồ Xuân còn đó !

Tên tiểu công, hay hồn ma bóng quỷ của tên tiểu công ?

Có bản lĩnh cao, người chỉ đấu với người, chứ người đem võ công đấu với quỷ, với ma, thì đâu thể nào được ?

Huống chi, Giang Ngọc Lang đã mất tinh thần ?

Hắn quay nhanh mình, phóng chân chạy đi ! Hắn chạy rồi, bọn kia cũng chạy luôn.

Tiểu Linh Ngư đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo bóng Giang Ngọc Lang lảo nhảm:

- Ta đâu có ý muốn giết người ? Không, chẳng bao giờ ta muốn giết người, tại người quá sợ đó thôi !

Hải Hồng Châu không chậm mắt một giây, Giang Ngọc Lang vừa tháo chạy là nàng đã vọt mình tới cạnh Tiểu Linh Ngư rồi.

Nàng run giọng thốt:

- Tiểu ngọc ! Ta biết thế nào cũng có lúc gặp lại người ! Ta biết thế

nào ...

Tiểu Linh Ngư vẫn với nụ cười ken két như quỷ ngiên răng, cất tiếng chận nàng:

- Ai là Tiểu ngọc của nàng ? Ta là quỷ, ta là một oan hồn ...

Hải Hồng Châu nhào tới, Tiểu Linh Ngư thụt lùi, với cái dáng phiêu phiêu phưởng phưởng, nhưng có phần nhanh hơn lúc đến, chàng lùi độ vài trượng đường, bỗng bay vút lên không, ngiên mình vọt ra bờ sông, rơi ùm xuống nước.

Chàng nhoi mấy lượt, đập nước lầy ã dạt ra giữa, theo dòng sông trôi đi.

Hải Hồng Châu vọt mình theo đến bờ sông, đứng sững tại đó vừa gào vừa khóc:

- Người không muốn hội diện với ta ! Người muốn thế sao còn trở lại đây làm gì ?

Đã trở lại đây sao còn ra mặt làm gì cho ta thấy người. Nếu người vì ta mà ra mặt, tại sao thấy ta rồi người lại thoát đi ? Tại sao hờ ? Tại sao ? Trời ! Người tàn nhẫn ! Người tàn nhẫn lắm !

Hải Tứ Gia ngẩng mặt nhìn lên nền không điểm sáng sao trời, thờ dài:

- Tại sao ? Con hỏi tại sao ? Con còn hỏi nữa sao ? Trên đời có biết bao sự việc, hờ con ? Có việc trong sổ liệu của mình, cũng có việc ngoài sổ liệu của mình, con ạ ! Cha từng bảo với con, hấn không thuộc thành phần của mình đâu ! Con đừng mơ hoài, vô ích con ạ ! Quên đi, nếu con không muốn khổ muôn đời.

Đêm xuống, xuống mãi, canh về khuya, khuya lắm rồi.

Nằm trên mặt nước, mặc cho dòng sông lôi cuốn, Tiểu Linh Ngư duỗi thẳng tay chân, thoải mái vô cùng. Nằm trên dòng nước giá lạnh, chàng nghe mát mẻ quá, êm dịu quá, không khác nào chàng nằm trên nệm có gió lành ve vuốt.

Chàng đã trông thấy những người mà chàng hằng mong gặp lại, nhưng hiện tại họ đã hoàn toàn biến đổi, họ biến đổi một cách kỳ lạ, làm chàng khó hiểu vô cùng.

Tuy lấy làm lạ, song chàng cần gì phải hỏi lý do ?

Xưa nay, chàng không quen tánh hỏi lai lịch của ai cả, hiểu thì tốt, không hiểu cũng chẳng sao, nếu cần thì tự chàng tìm hiểu. Gặp lại họ như vậy kể ra cũng đủ lắm rồi, còn tha thiết luyến lưu bên nhau chi cho lâu dài hơn nữa ?

Chàng đi ngay, tránh mặt họ ngay, bởi chàng nghĩ càng nấn ná lại lâu chừng nào thì cuộc gặp gỡ này không còn cái thú của nó.

Cái thú của cuộc kỳ ngộ này không phải riêng bọn Hải Gia Bang mang đến cho chàng, mà kể cả bọn Kim Sư Lý Địch. Bọn Hải Gia Bang biến đổi đã đành, bọn Kim Sư Lý Địch cũng biến đổi luôn, mà Giang Ngọc Lang cũng biến đổi nốt.

Thì ra, hai năm xa cách, hai năm thương hải tang điền, tất cả đều mang bộ mặt mới, chính nàng cũng có bộ mặt mới. Mặt thì mới, còn lòng ? Dĩ nhiên cũng mới luôn.

Kẻ ác thì càng ngày càng ác, ác hơn xưa, kẻ gian ngoan cũng không tránh được luật tiến hóa theo nhịp thời gian, nhưng tiến hóa về phương diện sắc sảo, thâm trầm.

Mà người si tình cũng si nặng hơn ngày trước.

Riêng chàng, cuộc gặp gỡ đêm nay đã giải tỏa rất nhiều thắc mắc cho chàng, cởi mở nhiều nghi vấn cho chàng. Những gì chàng suy đoán, chàng chờ một chứng minh, thì đêm nay sự chứng minh đó đột nhiên đến với chàng, đến như có một nhiệm màu phục vụ bên cạnh chàng, tìm mọi cơ hội để thỏa mãn những hiếu kỳ của chàng.

Chàng không còn ngờ gì nữa, tên bạch diện thư sinh đứng cạnh Thiết Vô Song tại Tửu Quán Ngũ Hồ Xuân ngày nào, quả thật có cấu kết với Giang Ngọc Lang, mà Giang Ngọc Lang thì hẳn nhiên là người trong ban tham mưu của Song Sư tiêu cục.

Biết được như vậy rồi, chàng không còn lấy làm lạ là tại sao Triệu Toàn Hải và Lệ Phong ngộ độc.

Biết được như vậy rồi, chàng phải biết luôn chính thiếu niên mặt trắng bỏ chất độc vào rượu cho hai vị Tổng tiêu đầu của Tam Tương và Lương Hà Liên Tiêu.

Chàng chưa kịp thích thú với sự khám phá của mình, bỗng có mấy chiếc sào quẹt lên mình chàng.

Chàng giật mình nhưng liền trấn định tinh thần, thầm nghĩ:

- Chắc có kẻ nào đó cho là ta chết đuối, chết trôi nên định vớt lên thuyền chứ gì ?

Chàng cười với ý nghĩ đó, nhắm mắt lại liền.

Những chiếc sào đó khều, móc kéo chàng vào mạn thuyền, rồi vục lên khoang.

Một người đưa tay sờ vào ngực chàng, cười thành tiếng:

- Tiểu tử này có số sống lâu đấy, nên mới gặp bọn mình. Hấn chưa chết các anh em ơi.

Tất cả đều bu quanh, làm mọi phương pháp cứu cấp.

Một người mang đến bát nước nóng đổ vào miệng chàng, vài người khác co duỗi tay chân chàng. Họ không cần xúc nước cho chàng, bởi họ thấy chưa đến đổi nào, bắt quá chàng vừa ngất thôi.

Đột nhiên có giọng nói sang sảng vang lên:

- Cứu ai đó vậy ? Mang vào đây cho ta xem nào !

Tiểu Linh Ngư vẫn nhắm mắt. Chàng nghe mấy người đó mỗi người một tay, bế chàng vào khoang trong.

Ánh sáng bên trong làm chói mắt chàng, mặc dù chàng vẫn nhắm

kín.

Người có âm thanh sang sảng tiếp hỏi:

- Chết hay còn sống ?

Tiểu Linh Ngư không để cho bọn người kia đáp, chàng vừa mở mắt vừa đáp nhanh:

- Chưa chết !

Chàng thấy một đại hán trước mặt mình.

Đại hán đưa ngón tay thô lớn chỉ vào chàng:

- Chưa chết sao lại giả chết ?

Tiểu Linh Ngư kịp phát hiện ra đại hán đó có bộ ngực quá cao, hông thì eo nhỏ, dù mày rậm mắt to, song cái vẻ dễ nhìn, vẻ của một nữ nhân.

Đại hán đó thật sự là một nữ nhân. Nếu có một nhiệm màu nào thu gọn thân hình y thì y sẽ biến thành một mỹ nhân, chỉ vì y to lớn quá, to hơn bất cứ một nữ nhân nào, nên những nét đẹp phải bị mài dũa bớt gần như mất hẳn.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Ta sống, mà ta giả chết cũng không lạ gì. Có lạ chẳng là thân phận nữ nhân lại giả làm nam nhân, tại sao người không hỏi điều đó ?

Đại cô nương trừng mắt:

- Người biết ta là ai không, mà dám buông giọng ngông cuồng ?

Tiểu Linh Ngư bình tĩnh vô cùng:

- Dù người là ai, dù người là nam hay nữ, ta chỉ biết người là một con người. Nếu người là một con người phái nữ, chắc người cũng phải nhớ là đến lứa tuổi như thế này mà vẫn chưa có ma nào dám rước

làm vợ. Đã vậy, người nuôi mãi tánh hung hăng, người không sợ ể duyên đến trọn đời à ?

Chàng nói rất nhỏ, chàng cố giữ giọng tự nhiên, cố bỏ tánh nam khôi hài của hai năm về trước, song bẩm tính trời sanh, có bỏ thể nào cũng vẫn còn phảng phất, huống chi hiện tại chàng lại muốn khôi hài một tí ?

Dĩ nhiên tánh cũ dễ phục hồi, và cũng nhờ vậy mà sự châm biếm của chàng bớt đi phần chua chát. Bất quá chàng nói để nghe cho vui, chứ chẳng có ý sâu sắc gì.

Tuy nhiên, đại cô nương không tránh khỏi nổi trận lôi đình. Ai ở trong trường hợp nàng lại không nổi trận lôi đình ? Một thiếu nữ, quá lứa lỡ thì, hờn duyên tủi phận là lẽ đương nhiên, nhưng để cho người ta hờn thềm tủi trộm, đừng bao giờ nói đến việc đó với người ta, nói đến lạ chạm nặng với tự ái của người ta. Bảo sao người ta không nổi trận lôi đình ?

Đại cô nương vỗ bàn rầm một tiếng:

- Người dám buông giọng đó với ta à ?

Bọn người mang Tiểu Linh Ngư vào, còn đứng đó, thấy thế biến sắc mặt. Một vài kẻ lo sợ thay cho chàng, họ lấy tay bấm bấm vào lưng chàng như bảo chàng nên dè dặt lời nói một chút.

Chàng có bao giờ chịu nghe theo họ ? Vả lại chàng sợ gì ?

Chàng cười lớn:

- Tại sao ta không dám chứ ? Đối với các người, một con người thật sự, không bao giờ ta biết sợ cả ...

Chàng muốn tiếp theo, là chàng chỉ sợ loài ma quỷ, nhưng chàng chưa kịp dứt câu cho tròn ý, một thiếu niên hiện diện, bỗng cười lên thành tiếng:

- Người trước mặt người đó là ái nữ của Đoàn lão gia, giang hồ xưng là Nữ Mạnh Thường, chắc người cũng từng nghe nói đến chứ ?

Đừng ăn nói ngông cuồng mà mắc tội đấy !

Hỏi chàng như vậy, là mặc nhiên nhìn nhận chàng thuộc giới giang hồ. Tức nhiên họ tưởng chàng phải hiểu lắm việc xảy ra trên giang hồ. Chàng bĩu môi:

- Đoàn lão gia ? Ở đâu ? Làm gì ?

Thiếu niên tiếp nói:

- Hiệp Phi, thỉnh thoảng có nhờ một vài tiêu cực tải hàng hóa từ Trung Thổ ra Quan Ngoại, từ Quan Ngoại về Trung Thổ. Đoàn Hiệp Phi là một đại phú thương ở vùng này.

Tiểu Linh Ngư thoáng kinh ngạc, song chàng lờ đi, chàng phớt tỉnh hỏi như người chẳng quan thiết gì đến sự việc:

- A ! Ái nữ của Đoàn lão gia ? Người có một số bạc to lớn đã nhờ tiêu cực hộ tống ra Quan Ngoại vừa rồi ?

Đại cô nương cau mày:

- Sao người rõ ?

Tiểu Linh Ngư không đáp, chỉ hình mũi người người trong không gian, đoạn hỏi tiếp:

- Bao nhiêu dược liệu này, có phải từ Quan Ngoại tải về đây không ?

Nữ Mạnh Thường mở to đôi mắt:

- Sao người rõ ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Tại sao ta rõ ? Trên đời này có việc gì mà ta chẳng rõ ? Chẳng những ta biết thuyền này tải toàn dược liệu, ta lại còn biết từng dược liệu nữa kia. Đây, ta kể một vài món cho người nghe:

nhân sâm này, lộc giác này, ngũ gia tử này .. Chàng kể một dọc

nhieu tên khác nữa, chàng kẻ vanh vách như chính chàng đã làm cái việc kiểm soát lúc chuyển dược liệu xuống thuyền.

Có ai biết được chàng mới ngần ấy tuổi mà đã hiểu qua tất cả mặt thuốc trên đời ?

Biết mặt, biết tên là một sự dễ dàng, chỉ như ngửi hơi mà biết được vị thuốc đó tên gì, thì trên đời này chẳng phải tất cả y sư đều làm nổi, huống chi một người chưa từng bắt mạch, xem bệnh ?

Nhưng, Tiểu Linh Ngư lại làm được.

Vì chàng có đặc điểm đó, nên những người trong thuyền đều thán phục vô cùng.

Nếu những người đó biết là chàng xuất thân từ Ác Nhân Cốc, thì họ không đến đời quá khiếp hãi trước kiến thức của chàng, bởi Ác Nhân Cốc là lò đào tạo những kẻ giết người, mà giết người thì phải có kỹ thuật, trong các kỹ thuật có cả cái thuật hạ độc dược.

Đương nhiên, Tiểu Linh Ngư có học qua kỹ thuật đó, và học kỹ thuật giết người, tất cũng phải học luôn thuật cứu người.

Do đó, chàng hiểu hầu hết các mặt thuốc, các hương vị dược thảo.

Về điểm này thì Vạn Xuân Lưu đã chỉ dẫn chàng rất kỹ.

Đã biết mặt thuốc, biết hiệu năng của mỗi dược thảo, là có am tường ít nhiều y thuật rồi.

Ai ai cũng trở mắt nhìn chàng.

Riêng có Nữ Mạnh Thường thì trong niềm thán phục, ẩn ước có sự thích thú.

Nàng nhìn Tiểu Linh Ngư không chớp, miệng luôn luôn điểm một nụ cười. Một lúc lâu, nàng cất giọng dịu dàng, thốt:

- Không ngờ còn nhỏ tuổi mà người am tường y thuật chẳng khác nào một vị danh y.

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt:

- Ta nghĩ là người nên đưa ta về hiệu thuốc của người, chắc chắn ta sẽ không ăn hại người đâu !

Nữ Mạnh Thường ngẩn mặt nhìn lên, đôi mắt xa xăm ...

Một lúc sau, nàng hướng sang bọn người trên thuyền:

- Lấy y phục sạch sẽ trao cho hắn thay đổi, rồi đưa hắn về Khánh Dư Đường cho ta !

Khánh Dư Đường là một dược hàng quan trọng tại An Khánh, thuộc vùng Bắc đất Hoàn, một cơ sở nguy nga đồ sộ.

Tiểu Linh Ngư được Nữ Mạnh Thường tuyển dụng làm viên quản kho thuốc trong Khánh Dư Đường.

Quản kho, là gìn giữ kho, với phần việc đó, chàng không cần tiếp xúc với khách hàng, mà chàng cũng chẳng cần biết đến sinh hoạt của dược hàng.

Suốt ngày, chàng cứ quanh quẩn trong kho thuốc, không hề bước ra ngoài.

Trừ những khi cần lấy một số thuốc bày ra các hộc bên ngoài để cân cho khách hàng, suốt ngày chẳng một ai vào kho, quấy nhiễu chàng.

Nơi đây, chàng được an nhàn hơn lúc còn ở tại nhà bếp của tửu quán Ngũ Hồ Xuân.

Chỉ vài ngày hôm sau khi đến đây, Tiểu Linh Ngư biết rõ, Đoàn Hiệp Phi là một tay đại tài phiệt suốt lưu vực Trường Giang.

Có thể bảo mọi sinh hoạt trong vùng này đều do Đoàn Hiệp Phi chi phối, với tài sản lớn lao của lão ta.

Hầu như tất cả những người có máu mặt tại vùng này đều là con nợ của lão, do đó lão tùy ý thao túng, từ thương trường đến cả quan

thường, xuyên qua mọi giới.

Nữ Mạnh Thường là giọt máu duy nhất của lão ta.

Ít ra cũng là duy nhất trong hiện tại, bởi chừng như lão có hai người con trai, song cả hai đã chết từ lâu.

Cho nên, tuy Nữ Mạnh Thường là con duy nhất, song người địa phương cũng như gia nhân quen gọi nàng là Đoàn Tam cô nương.

Thỉnh thoảng, Đoàn Tam Cô cũng có đến Khánh Du Đường, kiểm soát công cuộc kinh doanh tại đó.

Nàng đến mặc nàng, nàng đi mặc nàng, Tiểu Linh Ngư không hề lưu ý đến sự có mặt của nàng cũng như chẳng hề hay biết nàng vắng mặt.

Dù thế, Tiểu Linh Ngư thừa hiểu, nàng đến Khánh Du Đường không hẳn là vì sinh kế của hiệu thuốc.

Không, hiệu thuốc có thịnh vượng hay có suy tàn, nàng không mấy may chú ý.

Với gia tài của phụ thân nàng, nàng có quan tâm gì đến một cửa hiệu đối với người ngoài thì to tát thật, song đối với nàng thì mường tượng một giọt nước trong một khúc sông, có thấm chi đâu mà nàng phòng ngại lỗ lã để phải nhọc công kiểm soát ?

Tiểu Linh Ngư biết lắm, nàng đến đây chỉ vì chàng đó thôi.

Giả như, nếu không có chàng tại Khánh Du Đường, thì dù cho hiệu thuốc có phát hỏa cháy rụi thành than, thành tro đi nữa, đem kiệu mà rước nàng đến nơi, nàng cũng chẳng buồn nhích cái gót ngọc nửa tấc.

Nàng đến là vì chàng.

Bất quá, trong những lần đầu tiên, nàng còn tỏ vẻ xa xôi, lạnh nhạt, mà điều đó cũng chẳng lạ lùng gì.

Bởi, mọi cuộc chinh phục nào cũng bắt đầu bằng những sự dò dẫm, và trong địa hạt ái tình, sự dò dẫm lại cần được tiến hành một cách rất cẩn thận.

Chàng nhận xét con người nàng, bên ngoài thì nóng nảy táo bạo, hơi kiêu kỳ một chút, chứ bên trong nàng có tâm địa rất hiền.

Sinh trưởng trong một gia đình thừa tiền, dư bạc, một thiếu nữ tốt như nàng, kể ra cũng hiếm có.

Thì, đừng ai ai quá khó khăn đi tìm cái thập toàn, có tìm cũng vô ích, bởi tạo vật vô toàn. Nên chấp nhận cái vừa phải là hơn.

Thoạt đầu, thì nàng đến cách nhật, đến rồi không lưu lại lâu, dần dần nàng đến thường xuyên, lần nào đến cũng ở lâu hơn lần trước một chút. Và thời thường thì cũng độ nửa ngày. Mấy hôm sau này cả ngày nàng lại đến đôi ba lượt.

Nàng đến, chẳng bao giờ nàng vào kho thuốc, nàng chỉ ở tại quầy tiền tính toán sổ sách với viên Quản lý thôi. Dần dần, nàng vào kho thuốc, vào thì vào, chẳng bao giờ nàng ngó đến chàng. Thoạt đầu nàng chỉ ghé mắt nhìn qua các học thuốc, rồi lui ra ngay. Dần dần, nàng dừng lại lâu hơn, lần sau lâu hơn lần trước.

Có một hôm, khi trời giá lạnh, Tiểu Linh Ngư bắt ghé dài ngay dưới ánh nắng, nằm sưởi ấm. Chàng có cái vẻ khoan khoái lạ. Chàng lim dim đôi mắt, ý chừng muốn ngủ.

Bỗng, Đoàn Tam cô nương bước vào, đến trước mặt chàng, chàng có hay biết hay không thì không rõ, chỉ thấy chàng bất động, mắt vẫn lim dim.

Nàng đưa tay gõ nhẹ vào thành ghế:

- A ! Sung sướng thế à ? Dậy ! Dậy !

Tiểu Linh Ngư mở mắt ra, vươn hai cánh tay đảo một vòng.

Vặn hai bờ vai cho giãn gân uể oải hỏi:

- Người gọi ai ?

Tam cô nương hừ một tiếng:

- Nơi đây, ngoài người ra phỏng còn ai nữa chẳng ?

Tiểu Linh Ngư ngáp một tiếng:

- Nhưng ta không là tên A ! Ta có tên khác chứ ?

Tam cô nương lườm chàng một thoáng, đoạn hỏi:

- Hôm trước, người có nói đến việc bảo tiêu số bạc ra vùng Quan Ngoại, tại sao người biết được việc đó ?

- Số bạc đó ra sao ?

Tam cô nương lạnh lùng buông gọn như sự việc không quan trọng gì:

- Bị người cướp đoạt rồi !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt mấy lượt, vùng đứng lên khỏi ghế:

- Cướp đoạt ? Nghe nói chính Song Sư tiêu cục đảm nhận việc hộ tống mà.

Tam cô nương gật đầu:

- Đúng !

Tiểu Linh Ngư đưa tay vuốt vào chót mũi, lẩm nhẩm:

- Kỳ quái ! Kỳ quái ! Đã do Song Sư tiêu cục đảm nhận sao lại còn bị cướp ?

Tam cô nương cười lạnh:

- Thế ra theo người, hể Song Sư tiêu cục hộ tống là chẳng khi nào hàng hóa bị mất mát ? Hừ ! Theo ta nghĩ, hai gã họ Lý trong Song Sư tiêu cục bất quá chỉ là hai thùng đựng cơm, hai cái giá treo y phục

không hơn không kém.

Tiểu Linh Ngư cũng hừ lạnh:

- Họ Lý là thùng chứa cơm, là giá mắt áo. Những kẻ khác không là thùng cơm giá áo ?

Tam cô nương nhìn sửng chàng:

- Ai ?

Tiểu Linh Ngư than thở với chính mình:

- Khó hiểu ! Khó hiểu ! Đáng nghi quá !

Tam cô nương bực tức:

- Mà cái gì mới được chứ ?

Tiểu Linh Ngư từ từ thốt, như tự thốt với mình hơn là đối tượng, như tự mình suy đoán cho mình hiểu, chứ chẳng cần cho ai hiểu cả:

- Bên trong có nhiều điều quan hệ lắm ! Có nhiều lắm ! Không ai biết được đâu trừ người trong cuộc và ...ta ! Không ai biết được đâu, bởi chính ta còn mù mờ thay !

Chàng nhìn sang nàng một thoáng:

- Người không hiểu nổi những uẩn khúc của sự tình ! Phức tạp lắm !

Tam cô nương xì một tiếng:

- Còn người ? Người biết được việc gì ? Hay chỉ nói phét cho oai ?

Tiểu Linh Ngư không để ý đến lời chế giễu đó, chàng tiếp tục suy nghĩ, tiếp tục lầm nhảm:

- Kỳ quái ! Kỳ quái !

Đột nhiên chàng hỏi:

- Cướp tiêu là ai, người biết chứ ?

Tam cô nương trầm ngâm một chút:

- Số bạc đó đang giữa đêm thì biến mất. Cửa không mở, song cửa còn nguyên, bọn người canh phòng trong nhà ngoài nhà không nghe một tiếng động nào cả. Nếu giàu tưởng tượng một chút, tất phải cho là số bạc đó có cánh tự do bay đi, chứ chẳng có bàn tay nào sờ mó vào cả !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Một kỳ án ! Vậy là kẻ cướp bạc là quỷ là ma ? Nếu không thì bọn Song Sư tiêu cục cũng có...

Tam cô nương lắc đầu:

- Điều người nghi ngờ đó, chắc không đúng đâu, bởi Song Sư tiêu cục cần làm ăn lâu dài hơn, chả lẽ chúng làm mất uy tín của tiêu cục ?

Tiểu Linh Ngư mở tròn đôi mắt:

- Nói như người vậy là bọn Song Sư tiêu cục định bồi hoàn số bạc mất ?

Tam cô nương cười:

- Đại khái thì như vậy !

Tiểu Linh Ngư đưa tay vuốt chót mũi mấy lượt, lẩm nhẩm:

- Kỳ quái chưa ! Ta cứ tưởng là chúng vừa cướp vừa la chứ không ngờ là chúng lại có cái ý bồi hoàn số bạc của cha con người đã mất ! Chúng làm thế là có dụng ý gì ?

Đoàn Tam cô nương hừ một tiếng:

- Có gì khó hiểu ? Phụ trách một chuyến bảo tiêu, bởi bất tài, chúng

để số bạc bị cướp thì đương nhiên là chúng phải đền, nếu không đền thì uy tín của chúng còn gì ?

Từ nay còn ai dám kêu gọi đến chúng nữa ? Dù phải đền số bạc to hơn, chúng cũng cố mà chịu, để duy trì cuộc sinh hoạt chứ ?

Tiểu Linh Ngư còn hoài nghi:

- Nói như người thì chẳng hóa ra sự tình đơn giản quá chùng ! ...

Rồi chàng mơ màng, tiếp:

- Thực ra, nếu không làm như chúng thì chẳng còn cách nào khác hơn ! Tuy nhiên, ta nhận thấy bên trong sự tình có nhiều lẽ phức tạp ! Hiện tại, ta không đủ thì giờ phân tách những phức tạp đó, để nghiên cứu, truy tra cái đạo lý khiến chúng hành động như vậy.

Tam cô nương cau mày:

- Người định ninh là chúng có dụng ý chí đó, nên bày ra một vụ cướp, rồi hấp tấp bồi hoàn số bạc đã mất ? Dù là chúng có dụng ý đi nữa, ta hỏi người, dụng ý của chúng như thế nào ?

Tiểu Linh Ngư đưa cao hai tay lên trời, tỏ vẻ bất lực:

- Hãy hỏi cao xanh kia, may ra lão trời xanh đáp được câu hỏi của người ! Ta đang suy nghĩ đến loạn óc đây ! Rắc rối ời là rắc rối !

Tam cô nương nhìn sững chàng một lúc lâu, rồi bật cười vang, cười một lúc lại cất cao giọng mỉa:

- Người thông minh ? Người ngu ngốc ? Hờ ?

Tiểu Linh Ngư nhăn mặt, ôm đầu, lẩm nhẩm:

- Thông minh ? ... Ngu ngốc ? ...

Bỗng chàng cao giọng:

- Nếu ngu ngốc, sao ta sống được đến bây giờ ?

Hồi 44

Đông Bào Bỏ Ngỏ

Sau đó một hôm, ánh dương quang vẫn còn ấm dịu như ngày đầu.

Vào tiết đông thiên, gặp một ngày ấm dịu, con người nghe thoải mái vô cùng.

Những ai co rúm trong những ngày qua, được dịp rời chăn, rời phòng, tắm mình trong ánh nắng ấm.

Vẫn như ngày đầu, Tiểu Linh Ngư nằm dài trên chiếc ghế, mặc cho ánh nắng ấm le liếm khắp người chàng.

Hiện tại, chàng là con người phiêu nhân, dật lạc nhất trần gian, trông chàng ai lại chẳng tưởng là dĩ vãng của chàng như nước ao thu, và tương lai của chàng sẽ dật bằng thanh bình, siêu thoát.

Nhưng trên thế gian này, làm gì có một người hiểu được tâm tư chàng?

Cho nên cái dáng an nhiên đó là một bức màn che kín những lượt sóng ngầm đang chuyển động bên trong.

Thần hồn chàng chơi vơi thật, song chẳng phải vì lâng lâng phiêu phưởng với mơ mộng xa xôi, mà chính vì những tạp niệm dâng trào, biến cái chơi vơi thành chới vơi, rồi chàng phải chập chờn trong mộng lung, đưa chàng xa hẳn thực tại.

Những tạp niệm, tuy nhiều song cứ đảo lộn quanh một vấn đề, là vụ cướp bạc bảo tiêu của Đoàn Hiệp Phi.

Chàng cứ hỏi:

- Tại sao số bạc bị cướp ? Ai cướp ?

Tự hỏi để tạo dịp cho tạp niệm dân lên, dâng theo giây chuyền, ý niệm này hiện lên, xóa tan ý niệm khác.

Chung quy, chàng chưa tìm được một giả thuyết nào khả dĩ giải đáp hợp lý nghi vấn trong tâm.

Trong khi chàng triền miên nghĩ ngợi, thì Tam cô nương lại đến.

Những gì của ngày qua, nàng dường như quên hết, nàng quên thái độ mai mỉa của chàng, nàng đến đây với một niềm vui, bởi miệng nàng có điểm một nụ cười.

Đoàn tam cô đến, Tiểu Linh Ngư không chào, không ngồi dậy, cứ nằm y trên chiếc ghế, bình thản nhìn nàng.

Chàng nhận thấy, hôm nay nàng có tươi tỉnh hơn ngày qua.

Tại sao ? Nàng không hận chàng? Hay có một việc gì đó gây cho nàng một cái hứng?

Vừa đến nơi, nàng vào đề liền:

- Làm rồi tiểu tử ơi ! Ngươi làm to !

Con người của Tam cô nương không làm cho Tiểu Linh Ngư chú ý lắm, những lời nói của nàng làm chàng giật mình bắt buộc phải nhìn nàng hỏi:

- Làm ? Làm như nào ? Ngươi ám chỉ việc gì ?

Đoàn tam cô nương cười nhẹ:

- Thì cái việc số bạc mất chứ còn việc gì nữa ? Ngươi đừng bận tâm tìm hiểu chi hơn, bởi nó rất giản đơn như một với một là hai ! Nó không phức tạp như ngươi tưởng!

Tiểu Linh Ngư trố mắt nhìn nàng :

- Vậy à ?

Nàng bĩu môi :

- Không vậy thì sao chứ ? Người biết không, ta vừa bắt được một cái tin, theo cái tin đó thì chẳng phải là Song Sư tiêu cực xuất tiền bồi hoàn, bởi số bạc mất đã được đoạt hồi nguyên vẹn !

Tiểu Linh Ngư giương mắt to hơn một chút:

- Thật à ? Ai đã đoạt hồi?

Tam cô nương tiếp:

- Người đã đoạt hồi số bạc, thuộc lứa tuổi của người, nhưng bản lĩnh thì trên người hẳn mười bậc ! Sánh với người đó, người chỉ là hạt cát bên cạnh viên minh châu.

Giả như người cố công luyện tập độ mười năm, may ra người sẽ có thể chịu nổi độ năm chiêu của người đó !

Tiểu Linh Ngư không còn thản nhiên nữa. Chàng đứng lên liền, rồi trầm giọng hỏi:

- Có phải là Giang Ngọc Lang chăng ?

Bây giờ thì Tam cô nương giương mắt, như thi đua giương mắt với chàng:

- Sao người biết ?

Bỗng Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Trên đời này có sự việc gì mà ta không biết !

Chàng tiếp tục cười, tràng cười càng dài, âm thanh càng to, cười một lúc chàng lại nhảy, vừa nhảy vừa cười, như biểu diễn một vũ điệu cuồng.

Chàng thích thú quá chừng, như một đứa trẻ bỗng dưng tìm được một lọ kẹo ngon mà mẹ giấu không cho ăn.

Tam cô nương ngậy người nhìn chàng, mừng tưng nhìn một gã điên.

Nàng càng nhìn chàng càng cười, càng nhảy.

Tam cô nương hét lên:

- Người điên ?

Tiểu Linh Ngư vẫn cười vang, vẫn nhảy :

- Ta điên ! Nếu ta được điên thật sự thì đúng là một cái phúc lớn cho ta ! Nếu ta điên được, thì ít nhất cũng có một số người, nhận cái điên của ta mà ăn no mà ngủ kỹ, mà hưởng khoái lạc, không còn lo sợ phiền lụy ! Nếu ta điên là sẽ có một số người sống thanh bình, dù số người đó không đáng hưởng thanh bình.

Chàng ngưng nhảy, chồm tới ghé mặt sát mặt Tam cô nương, hai mặt gần như vậy, đáng lẽ chàng thì thâm, trái lại chàng hét to, tưởng chừng đối thoại với một người điếc.

- Bởi ta không điên, nên có một số người đang chuẩn bị về châu diêm chúa.

Người nghe rõ ta nói gì chứ ?

Rồi chàng vỗ tay bôm bốp, tự tán thưởng lấy mình, dù là việc chưa làm, dù chưa biết việc có thành hay không, chàng cứ tán thưởng mình trước.

Bởi, ít nhất mọi diễn tiến đều đúng với sự đoán của chàng, và chủ trương của chàng sẽ đi đến thành công là cái chắc.

Sau cùng thì chàng bóp bàn tay của Tam cô nương, bóp theo cái cách vuốt ve mơn trớn.

Đoạn, chàng quay mình đi vào kho thuốc.

Chàng quay mình rồi, Tam cô nương đưa bàn tay lên nhìn rồi tay kia áp lên tay này, áp đúng chỗ Tiểu Linh Ngư vừa bóp, như để giữ cái cảm giác còn nằm tại đó mãi mãi, mà cũng luyến tiếc bàn tay của chàng đã mất rồi.

Một lúc lâu, Tam cô nương cắn chặt đôi môi, cuối cùng thì nhếch môi cười, lẩm nhẩm:

- Điên ! Hấn là một kẻ điên ! Ta có nên bận tâm vì hấn nữa chẳng ?

Trong kho thuốc có một ngọn đèn, đèn cháy luôn ngày đêm vừa đủ sáng vậy thôi.

Tiểu Linh Ngự nhìn ngọn đèn, tự thốt:

- Giang Ngọc Lang ! Giang Ngọc Lang ! Ngươi thông minh đấy ! Ta phục cách dàn cảnh của ngươi ! Tạo ra một vụ cướp, rồi phán động hùng tâm truy nguyên kẻ cướp đoạt hồi tài vật còn ai không thán phục ngươi. Cái tên cường đạo đó, ngoài ngươi ra, còn ai tìm được. Chỉ có mỗi một mình ngươi mới biết kẻ cướp là ai bởi kẻ cướp là một nhân vật không hình không tên, một sản phẩm tưởng tượng, kẻ cướp nằm gọn trong khối óc của ngươi ! Ngươi muốn đưa nó ra lúc nào lại chẳng được ? Ngươi đưa nó ra rồi giết ngay nó, thì còn ai biết nó là sản phẩm tưởng tượng đâu ! Ngươi có cần gì xê dịch vất vả tìm kẻ cướp ? Nhưng sản phẩm đó là một bức bình phong, còn kẻ cướp thực sự thì ngoài ngươi ra, còn ai khác ?

Rồi chàng cười hì hì, tự cười với mình như kẻ điên, cười một lúc lại tự lẩm nhẩm:

- Trên giang hồ, chẳng ai biết được cơ mưu của ngươi, song trên giang hồ, không may cho ngươi còn có Tiểu Linh Ngự đã hiểu những gì ngươi dự tính, những gì ngươi đã làm và ngươi sắp làm! Giang Ngọc Lang ơi ! Ngươi sinh bất phùng thời, bởi ngươi sinh vào cái thời đại của Tiểu Linh Ngự !

Đúng lúc đó từ bên ngoài, tiếng gọi ới ới vọng vào:

- Gã điên ! Tiểu tử điên ! Ra đây ! Nhanh lên !

Tiểu Linh Ngự nhìn qua chấn song cửa sổ, thấy Tam cô nương.

Nàng lại đến và lần này thì nàng choàng chiếc áo màu hồng.

Chàng cau mày:

- Ai điên ? Người hay ta ?

Chàng lạnh lùng tiếp luôn:

- Người có biết bây giờ là lúc nào chẳng ? Là nữ nhân đêm hôm khuya khoắc, người đến đây làm gì chứ ? Định tìm một sự thân mật nơi ta ? Người muốn được ta mơn man, ve vuốt nâng niu như lúc ban ngày đây chẳng ? Sao người gấp thế ? Có muốn gì cũng phải cố nén không ồn chồn, đợi đến sáng ngày chứ ?

Chàng trầm giọng bảo:

- Về đi, về rồi sáng mai trở lại đây, nếu thấy còn thích ta ! Ta hứa là sẽ làm cho người được mãn nguyện ! Đủ mọi mặt !

Tam cô nương then quá, chết sửng không nói được một tiếng nào.

Lâu lắm, nàng mới áp úng được mấy tiếng:

- Ta ... có việc cần ... muốn nói gấp với người ...

Tiểu Linh Ngư xì một tiếng:

- Việc gì ?

Tam cô nương dần dần bình tĩnh trở lại:

- Việc số bạc mất ! Đúng như người đoán, nó không đơn giản chút nào !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Chắc người vừa bắt được tin mới ?

Tam cô nương thốt nhanh:

- Phải ! Mới lắm ! Tin vừa đến ta, ta liền đến đây ! Số bạc đó lại bị cướp nữa rồi !

Tiểu Linh Ngư không còn thì giờ xỏ chân vào giày, chàng rút chốt cửa, mở toang cánh, nhảy vọt ra ngoài.

Chàng chú ý đến cái tin sau cùng này hơn bởi nó không ở trong phạm vi sự dự đoán của chàng.

Và, hơn thế nó đảo lộn cả chương trình hành động của chàng, nếu không là hủy hoại toàn diện.

Chàng kêu lên thất thanh:

- Có đúng sự thật không ? Hay chỉ là một tin bịa ?

Chàng lưu tâm đến sự việc thấy rõ, làm như số bạc bị cướp đó là của riêng chàng.

Tam cô nương gật đầu:

- Cái tin này đáng tin lắm! Ta bảo đảm với người như vậy !

Tiểu Linh Ngư ngờ ngác:

- Bạc bị cướp lượt nữa... Có thể như vậy được sao ? Thực ta không hiểu nổi kẻ nào cướp đó.

Tam cô nương thở dài:

- Chưa có tin đích xác về việc đó !

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm:

- Số bạc không lẽ lại mất vào lúc nửa đêm nửa hôm như lần trước ? Song Sư tiêu cục thừa kinh nghiệm để ngăn ngừa, một sự việc như vậy có thể xảy ra hai lần trong một chuyến bảo tiêu có lẽ nào họ lơ đễnh đến không hay biết gì cả ? Họ đâu còn là những tay mơ, mới tập tễnh vào nghề, tại sao họ ngốc thế.

Tam cô nương giải thích:

- Trường hợp mất bạc lần thứ hai, không giống với trường hợp thứ nhất! Hoàn toàn sai biệt !

Tiểu Linh Ngư hừ lạnh:

- Sai biệt ở điểm nào ? Chúng không chịu bồi hoàn?

Tam cô nương gật đầu:

- Phải đó, chúng không chịu bồi hoàn.

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Tại sao ?

Tam cô nương cười khổ:

- Chúng còn mạng nào sống sót mà đền bồi thiệt hại cho mình chứ. Từ tiêu đầu đến bọn thuộc hạ, toàn thể cộng lại là chín mươi tám người, đều bị giết sạch, chỉ còn lại mấy tên mã phu mà thôi.

Tiểu Linh Ngư lấy tay vỗ trán bôm bốp, suy nghĩ một lúc lâu, bỗng cao giọng thốt:

- Còn Giang Ngọc Lang ?

Tam cô nương buông gọn:

- Hắn đâu phải là người của tiêu cục mà thọ nạn như bọn kia ?

Tiểu Linh Ngư lạ lùng:

- Nhưng số bạc mất trước kia do hắn đoạt hồi, chẳng lẽ hắn...

Tam cô nương lắc đầu:

- Người muốn nói là hắn đã đoạt hồi số bạc rồi, hắn phải theo đoàn bảo tiêu đi đến nơi đến chốn với họ phải không ? Không, hắn lập được kỳ công đó xong, hắn rút lui ngay không hề lưu lại một giây một phút để nghe Tiêu cục trưởng tán tụng công đức của hắn. Hắn đâu

phải là hạng người vênh váo mặt vì có công lao, vì đã giúp người đời ! Hắn có tác phong của bậc đại anh hùng, đại nghĩa hiệp !

Tiểu Linh Ngư cười ha hả:

- Phải đó ! Hành động như vậy mới đúng tay đại anh hùng, đại nhân nghĩa, ta hết sức khâm phục những con người có tác phong hào hiệp như thế ! Nhưng cô nương nhà ta ơi ! Biết đâu hắn chẳng hay trước là số bạc đó sẽ bị mất cướp trở lại, nên hắn chuồn êm? Hắn ở lại là hắn sẽ đương đầu với bọn cướp, điều mà hắn không muốn vì một lý do nào đó.

Tam cô nương mở to đôi mắt:

- Vậy ra, hắn chuồn đi là vì hắn có dụng ý ? Theo người kẻ cướp bạc lần thứ hai cũng là kẻ cướp lần đầu?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Tại sao lại không thể như vậy chứ ?

Tam cô nương lắc đầu :

- Không ! Không thể như vậy được !

Tiểu Linh Ngư nhìn sửng nàng:

- Người thấy sao mà dám quả quyết như vậy ?

Tam cô nương thốt:

- Kẻ cướp lần thứ nhất đã bị Giang Ngọc Lang sát hại, chính hắn mang đầu lâu cường đạo về cho bọn tiêu đầu xem kia mà ?

Tiểu Linh Ngư vỗ tay reo lên:

- Hay quá ! Thủ đoạn cao quá ! Đáng phục !

Tam cô nương không hiểu thâm ý của câu nói, nàng chỉ tưởng chàng khen ngợi tài ba của Giang Ngọc Lang, hạ sát dễ dàng bọn cường

đạo, nàng từ từ tiếp nói:

- Huống chi lần cướp bạc thứ hai chỉ có mỗi một người. Người đó tài nghệ quần thế, một mình mà hạ sát chính mười tám mạng trong Song Sư tiêu cục !

Tiểu Linh Ngư bắt đầu chú ý:

- Một người ! Chỉ một người thôi à ? Một người ? Một người đang đêm hạ thủ sát hại chín mươi tám người, kể ra trên giang hồ từ xưa đến nay chưa có tay nào tàn độc như thế ! Dù cho ai có hung ác đến đâu, thật sự cũng có giết hại nhiều người, song phải nhiều lần qua nhiều năm tháng, chứ có ai làm một cuộc tàn sát hại nhiều nhân mạng như vậy trong một đêm?

Chàng mơ màng nghĩ ngợi một chút:

- Nhân vật đó là ai ? Thủ đoạn cao cường như thế ?

Tam cô nương tặc lưỡi:

- Nghe nói nhân vật đó là một lão nhân, râu ngắn, râu tóc đều bạc.

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Ai trông thấy lão ấy ?

Tam cô nương bật cười:

- Chẳng lẽ là ta hay người thấy ? Tự nhiên là người trong cuộc mới thấy được và tự nhiên người đó thoát nạn, sống sót mà chạy về !

Tiểu Linh Ngư vỗ trán:

- Nhưng tại sao ...

Tam cô nương chặn lại:

- Người thoát nạn đó, thoát đầu nghe một tiếng rú thảm, biết có việc chẳng lành, vội chui mình vào đồng cỏ dành cho ngựa ăn, lắng nghe.

Tiếng rú thảm thiết liên tục vang lên, tiếp nối liên liền, độ chùng nửa khắc thời gian thì dứt ...

Tiểu Linh Ngư kêu to:

- Tài quá ! Giết gần trăm mạng người một cách nhanh chóng như thế, thủ pháp đó quả thật hi hữu trên đời !

Tam cô nương thở dài:

- Thời gian giết người thực sự thì không dài lắm đâu, song tên mã phu sống sót nào phải là tay có võ công lão luyện gì, hấn nhận xét theo trí óc thông thường, thấy dường như hơn một trống canh. Sau đó hấn trông thấy một lão râu ngắn, thân hình khôi vĩ vô tưởng, không khác nào một người khổng lồ xuất hiện. Lão cầm một thanh cường đao, vừa cười man dại vừa từ trong nhà chạy ra ngoài. Lão mặt chiếc áo dài màu gì, hấn không nhận rõ, nhưng không sặc sỡ lắm chiếc áo của lão vậy máu khắp cùng, như điểm hoa hồng.

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Tên mã phu nhận xét kỹ chứ !

Tam cô nương tiếp nói:

- Hấn không dám nhìn lâu, hấn không dám nhúc nhích, nằm bất động trong cỏ đến khi trời rục sáng, hấn mới bò ra ngoài, đến lúc đó mà hấn vẫn còn toát mồ hôi lạnh đầm ướt cả áo.

Tiểu Linh Ngư mơ màng đưa ánh mắt nhìn lên khoảng không xanh thẳm có điểm mấy ánh sao lạnh, lẩm nhẩm:

- Nghe người nói ta có cảm tưởng như nghe đọc lại một chuyện nghìn xưa mà cố nhân ghi lại trên trang sách. Rõ ràng, minh bạch đầy đủ tình tiết, éo le rùng rợn, ly kỳ, có thứ tự mạch lạc. Một người thừa chết thiếu sống, một người hồi hộp, phập phồng từng giây từng phút lại có đủ bình tĩnh ghi nhớ từng chi tiết nhỏ của sự tình đã xảy ra để thuật lại một cách tinh thường, người đó phải là một nhân tài mới phải !

Tam cô nương phì cười:

- Ta cũng nhận thấy như ngươi , hẳn có tế tâm tiểu ý đáng ngợi chứ !

Tiểu Linh Ngư xoay hướng câu chuyện:

- Ngươi bắt được tin đó từ lúc nào.

Tam cô nương đáp nhanh:

- Chưa đầy nửa khắc! Ta được tin đó rồi cấp tốc đến đây tìm ngươi.

Chàng hỏi tiếp:

- Sự việc xảy ra có lâu lắm chưa?

Tam cô nương lắc đầu:

- Nào có lâu gì ! Chỉ mới xảy ra đêm vừa rồi thôi.

Tiểu Linh Ngư lạ lùng:

- Mới xảy ra đêm rồi mà tên mã phu sáng lại mới bò ra khỏi đồng cỏ, nghĩa là chỉ bắt đầu từ sáng nay tin tức mới truyền đi, truyền đi bằng cách nào mà nhanh chóng thế ?

Tam cô nương giải thích:

- Chim bồ câu mang tin. Địa phương này kể như trung tâm chung quanh đây, trong vòng mấy ngàn dặm tròn có tất cả bảy mươi chín thị trấn lớn nhỏ, nơi nào cũng có trạm tin tức của ta, dùng bồ câu làm cái việc giao liên.

Tiểu Linh Ngư đột nhiên kêu lên:

- Tại sao ngươi nóng nảy cho ta hay tin đó ? Việc mất bạc bảo tiêu có quan hệ gì đến ta đâu ? Có lẽ ngươi ăn không có việc gì làm cho hết thời gian trống trải, nên làm những việc vô ích như vậy cho đỡ buồn chán.

Tam cô nương giật mình, ấp úng:

- Vì ... vì ...

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Hay là người có ý tưởng ta với kẻ cướp bạc có liên quan gì ?

Tam cô nương dậm chân thành thịch:

- Trời ơi ! Sao người nghi ngờ như thế chứ ? Ta nào có ý tứ đó đâu ?

Tiểu Linh Ngư xì một tiếng:

- Không có ý tứ đó, thế người có ý tứ gì ?

Tam cô nương đỏ mặt.

Nàng có vẻ ngoan ngoãn như con cừu non sẵn sàng đi theo con đường do tên chăn chỉ dẫn, dù tên chăn chỉ dẫn nàng vào hang cọp.

Nàng cúi đầu, mắt nhìn xuống, chân vươn ngón, dí dí trên mặt đất, e ấp như xử nữ mới về nhà chồng, bởi chân mang giày, ngón không lộ, mũi giày rê rê tới lui.

Rồi bàn tay tả nắm bàn tay hữu, mấy ngón đan vào nhau, vừa đan vừa vặn téo, cuối cùng là lưng hơi uốn éo như để thu mình cho nhỏ, càng nhỏ xíu càng có duyên dáng hơn.

Nàng ấp úng:

- Chỉ vì ... Chỉ vì ... người là bằng hữu của ta ... chỉ vì ta có một điều kỳ quái, ta cần biểu lộ sự kỳ quái đó, thỉnh giáo nơi bằng hữu ...

Tiểu Linh Ngư hét:

- Ta là bằng hữu của người ? Một gã tiểu công mà là bằng hữu của cô con gái cưng của chủ nhân ? Tại sao chứ ? Tại sao người dám chấp nhận ta là bằng hữu của người ?

Tam cô nương đỏ mặt như ửng gấc, đầu cúi thấp hơn, giọng nói nhẹ hơn, nhẹ như cánh muỗi vo ve:

- Ta ... ta ... còn biết tại sao nữa ? Bỗng dưng ta thấy kỳ quái quá chừng.

Tiểu Linh Ngư tròn tròn đôi mắt, nhìn nàng như nhìn một quái tượng, một lúc lâu, chàng bật cười khan.

Tam cô nương cắn môi khế liếc xéo hỏi:

- Người cười chi ?

Tiểu Linh Ngư vẫn còn cười một lúc nữa chàng mới ngưng:

- Ta thấy trong những phút giây như thế này, người mới thực sự là một nữ nhân.

Phải ! Chỉ có những phút giây này nữ nhân mới biểu hiện nữ tánh rõ rệt !

Tam cô nương vẫn cúi đầu, vẫn đứng lặng chừng như nàng biến thành một pho tượng.

Nàng không thể nhúc nhích vì sựong sùng, hay nàng không muốn nhúc nhích, vì tiếc nuối phút giây đó?

Nàng lại nín lặng một lúc rất lâu.

Bỗng nàng bật khóc, thoát đầu nàng khóc tỉ tê, dần dần khóc lớn. Rồi thân hình nhũn, rồi ngã xuống.

Ngã xuống rồi, nàng rống lên như ghé lặc mẹ.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Tại sao khóc ? Ai làm gì người , mà người tủi, người hận ?

Tam cô nương nước nở:

- Từ nhỏ đến bây giờ, ta chưa hề được một ai xem ta là nữ nhân ! Đến gia gia ta, người cũng cho ta là một nam nhân ! Thế mà ta có là nam nhân đâu ? Ta hoàn toàn là một nữ nhân kia mà!

Tiểu Linh Ngư thoáng kinh ngạc, vội gật đầu:

- À ! À ! Một nữ nhân lại bị thiên hạ xem như một nam nhân, còn gì thống khổ bằng.

Đột nhiên, Tam cô nương vùng đứng lên, nhào lên mình chàng.

Đúng ra, nàng sà vào lòng chàng mới phải, nhưng sà thế nào lọt vào lòng chàng được, vì thân hình nàng to lớn quá, to gần bằng hai Tiểu Linh Ngư nên cái sà đổi ngay thành cái chụp, nàng trọn thân hình to lớn, phủ lên người chàng.

Nàng vẫn tiếp tục khóc. Thử hỏi trên đời này có chàng trai nào cảm thấy khóai khi một nữ hộ pháp đả cái xác to như núi đổ úp lên mình không ? Người ta có thể vuốt ve, nâng niu, trù mến một con mèo nhỏ, không ai đi quanh con tượng mà sờ mó, vớ vè.

Người ta thích những cái gì có thể ôm gọn trong lòng, chứ không ai thích làm một con kiến bò quanh chiếc chén, dù là chén ngọc.

Tiểu Linh Ngư chán quá, chẳng những chàng không nghe thú vị gì cả, mà chàng còn ngộp hơi là khác.

Vờ như không hiểu nàng làm như thế có dụng ý gì, chàng gật đầu lia lịa:

- Phải ! Khổ lắm mà ! Còn gì khổ hơn khi bị người ta xem mình như một nam nhân!

Nàng rít hờn, rít tủi:

- Chỉ một người ! Chỉ có người xem ta là một nữ nhân !

Chàng lại gật đầu:

- Phải ! Phải ! Ta biết người là một nữ nhân ! Ta xem người là một nữ

nhân luôn luôn, dù người vận nam trang !

Nàng tiếp nói:

- Cho nên tạ.. ta xem người là một bằng hữu, người là bằng hữu duy nhất của tạ..

ta đem tâm sự giải bày cùng người, ta đem điều bí ẩn tỏ cho người biết dù người không có liên quan gì đến vụ mất bạc, song người là bằng hữu của ta mà ! Trừ người ra, không ai hiểu ta ? Trừ người ra không ai biết khuyên giải ta.

Tiểu Linh Ngư cười khở:

- Trên đời này, không ai chịu hiểu cho người à ?

Tam cô nương lắc đầu:

- Không ! Không một người nào cả, trừ người ! Họ cho rằng ta hung tàn, bạo ngược, hoành hành, phóng túng, trời ta không sợ, đất ta không sợ nhưng thực ra, ta chỉ là một nữ nhân, ta không có gì đặc biệt hơn bất cứ nữ nhân nào ! Ta chỉ là một thiếu nữ !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Họ có cái lý lẽ của họ ! Họ xem người là một nữ nhân kể ra cũng phải !

Tam cô nương dần dần dịu cơn khích động, thân mình dựa vào mình chàng, đầu tựa lên vai chàng, thấp giọng:

- Gì thì ta còn chịu được chứ cái cảnh tịch mịch làm cho ta khổ sở vô cùng. Ai cũng cho ta là một nam nhân, nên không ai chịu thân mật với ta, ta quá cô độc, lẻ loi !

Ta sợ cảnh tịch mịch vô cùng, lắm lúc ta sợ hãi quá, thành ta muốn điên. Giả sử những lúc như vậy, có ai chịu nghe ta giải bày tâm sự, an ủi ta, thì đỡ khổ biết bao !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Khổ thật ! Tình cảnh đáng thương thật !

Tam cô nương rên rỉ:

- Khổ cho ta lắm ! Mãi đến hôm nay ta mới nghe mấy lời êm dịu như vậy !

Những lời đó lại do một nam nhân thốt ra, do người thốt ra, làm ta xúc động vô cùng !

Nếu bây giờ ta chết đi, ta không còn ân hận gì nữa. Người biết không. Ta chẳng còn ân hận gì nữa !

Tiểu Linh Ngư lắc đầu :

- Ta có chỗ không đồng tình với người ...

Tam cô nương vội buông chàng ra, lùi xa hai bước, mở to mắt, nhìn trừng trừng vào chàng, nghiến răng rít lên:

- Người ... người ...

Nàng run giọng vì quá run thành ấp úng, không thốt được thành lời.

Tiểu Linh Ngư mơ buồn:

- Người muốn tất cả mọi người phải thương hại người , đồng tình với người phải không ?

Tam cô nương mấp má môi, định nói gì lại thôi.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Người muốn tất cả mọi người phải xem người là nữ nhân ?

Nàng thốt:

- Ta là một nữ nhân tất cả mọi người đều phải biết điều đó, tất cả mọi người phải đối xử với ta như một nữ nhân !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Muốn cho mọi người phải xem người là một nữ nhân, thì người phải xử sự như một nữ nhân, có tác phong nữ nhân, được như vậy rồi dù người không muốn, người ta cũng phải xem người như một nữ nhân. Chỉ tại người vận nam trang, người lại tập tành những cử chỉ của nam nhân, người bảo người ta xem người như nữ nhân thế nào được ?

Hướng chi, hình vóc của người như thế đó người thử soi mình trong gương xem người có còn là một nữ nhân không hay người là một tên chần lừa giữ ngựa thô kịch ?

Tam cô nương chồm tới, giơ cao tay lên toan nắm chàng một quyền nhưng cuối cùng bàn tay đó không rơi xuống đầu chàng, mà lại buông thõng như cũ. Tay buông thõng, đầu nàng cúi thấp xuống theo.

Tiểu Linh Ngư hừ lạnh:

- Nữ nhân ! Nữ nhân ! Người về đi, về rồi nghiền ngẫm lại những lời ta thốt.

Còn như việc mất bạc, hiện thời ta chưa có ý kiến gì, song chỉ trong vòng nửa tháng nữa thôi, ta sẽ cho người biết rõ sự thật.

Chàng thốt xong quay mình lại, nhảy qua cửa sổ, vào phòng. Để chắc ý hơn, chàng khóa cửa cẩn thận. Đoạn chàng nhìn qua khe hở, xem nàng ra làm sao.

Nàng đứng ngây người tại chỗ, trơ như pho tượng. Lâu lắm nàng thần thờ cất bước rời đi.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu cười khổ:

- Nữ nhân ! Nữ nhân ! thì ra nàng nào cũng như nàng nào !

Chàng không còn gì để lo nghĩ nữa, làm một giấc ngon lành.

Chàng không cần đẩn đo lường, cũng biết rõ vụ mất bạc như thế nào rồi. Có điều chàng phải có một chứng minh, trước khi đem sự tình tố cho Tam cô nương biết, cho nên chàng hẹn nửa tháng thời gian, để tìm chứng minh đó.

Đang ngủ, không rõ được bao lâu, không rõ trời đã sáng chưa, bỗng nhiên chàng bị nhiều người chạy ào vào phòng, vục chàng ra khỏi giường, người thì mặc áo cho chàng, người thì xỏ giày vào chân cho chàng.

Trong số người đó có viên quản lý, phó quản lý.

Chàng dụi mắt hỏi với giọng sần sệt:

- Cái gì thế ? Cái gì thế ?

Viên phó quản lý vừa cài khuy áo cho chàng vừa cười vừa đáp:

- Vận tiên của người đã đến rồi ! Hôm nay đại lão gia muốn gặp người !

Viên quản lý cũng cười, tiếp nói:

- Đại lão gia xưa nay không hề tiếp xúc một tên nhân công nào cả, bỗng nhiên đến An Khánh, lại muốn gặp người, điều đó chứng tỏ đại vận của người đã đến rồi vậy !

Nên mừng đi là vừa !

Rồi chẳng đợi chàng tỏ ý gì cả, họ đẩy chàng ra khỏi kho thuốc, đưa chàng thẳng đến một khu nhà nguy nga đồ sộ vô tưởng, họ đưa chàng luôn vào trong khu nhà đó.

Khu nhà gồm dãy ngang dãy dọc, từng lớp, qua hết lớp này đến lớp khác, đi mãi một lúc lâu, đến khu hậu viện.

Hoa cỏ nơi đó u nhã vô cùng.

Bọn người trong Khánh Đường Dược Hàng chỉ đưa chàng đến cổng chánh, nơi đó có sẵn một tên tiểu đồng lãnh phần việc dẫn

đường chàng, cò nhỏ thì trở về hiệu.

Tên tiểu đồng thấp giọng thốt với chàng:

- Đại lão gia đang ở trong ấy chờ người, cứ vào gặp người.

Hắn vừa thốt vừa đưa tay chỉ một tòa hiên viên năm gian.

Tiểu Linh Ngư đi lần đến cửa, chớp chớp mắt suy nghĩ một chút, đoạn đưa tay vén bức rèm qua một bên, bước vào.

Trước tiên, chàng thấy Tam cô nương, hiện tại nàng khác biệt với ngày hôm qua, nàng hoàn toàn là một con người lạ. Nàng không còn vận nam trang nữa, nàng đã biến thành một thiếu nữ với y phục tân kỳ, đầu lại có đủ trâm cài lượt giắt.

Mặt thoa lượt phấn mỏng, môi điểm phớt lớp son, chính đôi hoa tai kết ngọc lòng thông hai bên mà làm Tiểu Linh Ngư chú ý hơn hết.

Nàng có mặt tại đó, đầu cúi xuống, dáng dấp e thẹn như xử nữ ra mắt người chồng tương lai.

Nếu không quen mặt lắm, Tiểu Linh Ngư chẳng bao giờ còn nhận ra nàng nữa.

Nàng thừa hiểu Tiểu Linh Ngư sắp đến nơi, nàng đã thấy chàng đến rồi, nàng không ngẩng đầu lên, nhưng nàng khẽ liếc lên nhìn chàng, nhìn rất kín đáo, nàng cắn môi, khi chàng vào lọt trong nhà rồi, nàng lại cúi thấp đầu hơn.

Tiểu Linh Ngư suýt bật cười to, nếu chàng không kịp dẫn lòng. Thực ra, nếu chàng chỉ gặp một mình Tam cô nương có lẽ chàng đã cười lớn lên rồi, song hiện tại nàng không một mình, bên cạnh nàng có một người, vì cái người đó mà chàng dẫn cười cho khỏi bất nhã.

Trên nền nhà, có trải một tấm thảm sản xuất tại Ba tư, trên tấm thảm đó có một người đang ngồi, thân hình phì nộn đến Tiểu Linh Ngư tưởng chừng như một quả cầu to bằng thịt bằng xương, do ai đó mang ra trưng bày cho đẹp nhà đẹp cửa.

Trước mặt lão, có một chiếc hộp bằng ngọc phỉ thúy, hộp không đựng gì quý giá, mặc dù hộp trị giá ít lắm cũng từ vạn lượng vàng trở lên.

Trong chiếc hộp chỉ có một con dế.

Tiểu Linh Ngư chưa chào hỏi ai, bởi có ai chào hỏi chàng đâu ? Chàng cúi mình xuống thấp hơn, nhìn chiếc hộp, đúng hơn chàng nhìn con dế, gật đầu:

- A ! Loại Hồng Đầu Quan Tài đây mà ! Cẩn ác lắm!

Người phì nộn ngẩng mặt nhìn chàng, cười híp mắt:

- Người biết chơi dế à ?

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Trên thế gian này, nếu có sự gì tôi không biết, sự đó chắc chắn là cái việc để con, bởi chẳng bao giờ tôi để cả, sự đó thì thật tình tôi không biết, cho đến ngày cuối của cuộc đời tôi, tôi vẫn chịu !

Người phì nộn vỗ tay cười lớn, mắt càng híp hơn trước:

- Hay ! Hay quá !

Lão gọi:

- Lão Tam ! Có phải người mà người nói với ta đây chẳng !

Tam cô nương còn đau khổ gì hơn ? Chính người đó lại gọi nàng là Lão tam.

Chẳng những cho nàng là nam nhân, mà còn là một nam nhân cao tuổi.

Và người đó, Tiểu Linh Ngư không cần nghe ai giới thiệu cũng biết ngay là Đoàn lão gia, thân phụ nàng.

Nàng cúi thấp đầu hơn, nhẹ giọng đáp:

- Phải !

Đoàn lão gia vẫn cười tít:

- Được lắm ! Được lắm ! Người quả thật có nhãn lực !

Tiểu Linh Ngư vò đầu, cười khở:

- Cái gì thế này ?

Đoàn lão gia khoát tay:

- Đừng ! Đừng hỏi ! Đừng nói gì cả. Không cần phải hỏi, phải nói. Mọi việc đều có ta! Cứ đỡ ta đứng lên, à mạnh một chút cũng chẳng sao. À, được như vậy thì khéo lắm rồi.

Lão thở phì phì, ra vẻ nhọc mệt như người bộ hành phải vượt mấy dặm đường dài.

Lão ôm ngực, lão thở mấy hơi, đoạn cười thốt:

- Người có từng xơi cái món Hồng Thiêu Nhục lần nào chưa ? Ngon tuyệt ! Bào ngư, vi cá, tay gấu, tất cả đều là giả tạo tuốt, Chỉ có Hồng Thiêu Nhục thôi ! Hồng Thiêu Nhục tuyệt lắm!

Tiểu Linh Ngư như từ cung trời rơi xuống, ngờ ngờ ngác ngác:

- Cái gì ? Cái gì mới được chứ ? Tôi ...

Đoàn lão gia khoát tay:

- Đừng ! Đừng hỏi đừng nói chi cả ! Đã có ta, ta là chủ mà ! Chủ nhân bày thì tuyệt lắm rồi, khỏi cần tìm hiểu ! Người có lưu lại đây, dùng bữa với ta ! Ta đã ra lệnh cho tên đầu bếp, hắn sẽ làm cái món Hồng Thiêu Nhục cho người xơi. Nhất định là người phải thích ! Hắn là tên đầu bếp tay nhất nước này !

Cuối cùng, Tiểu Linh Ngư cũng lưu lại dùng bữa, và cuối cùng, chàng cũng ném cái món Hồng Thiêu Nhục mà Đoàn Hiệp Phì khen không

tiếc lời.

Đến nơi đây rồi, chàng mới biết cái miệng của chàng mất đi một nửa tác dụng.

Đến đây rồi, chàng không cần nói, dù chàng có muốn nói, người ta cũng chẳng để cho chàng có dịp nói.

Chàng không mở miệng để nói, dù không ai cấm chàng mở miệng nói.

Không mở miệng nói được thì cứ mở miệng ăn. Và người ta ép chàng ăn quá nhiều, lại ăn liền liền, thành ra, nuốt vào chàng còn không làm kịp, thì chàng còn làm sao nói ra ?

Thời khắc trôi qua đến nơi là chàng ăn sáng, bữa ăn sáng kéo dài, kể đó đến bữa ăn trưa, cũng kéo dài, ăn trưa vừa xong là gia nhân sắp sửa dọn bữa ăn chiều.

Khi bữa ăn chiều xong, là hoàng hôn xuống từ lâu, Tiểu Linh Ngư lủi thủi trở về kho thuốc.

Về đến kho thuốc, chàng nghĩ vợ nghĩ vẫn mãi, chẳng hiểu Đoàn Hiệp Phì cho gọi chàng đến gia trang của lão ta để làm gì.

Nhưng chàng nhận thấy sau đó mọi người trong Khánh Dư Đường bắt đầu thay đổi thái độ với chàng.

Thái độ mới là thứ thái độ khách sáo.

Thà rằng họ cộc lốc như trước kia, chàng thích hơn, bởi chàng rất chán cái thứ sáo ngữ giang hồ, nó biểu lộ sự gian dối quá trắng trợn.

Tắm xong, tay y phục xong, Tiểu Linh Ngư lên giường nằm.

Chợt, chàng nghe một giọng nói vang lên như thanh la vỡ từ bên ngoài hiệu thuốc vọng vào:

- Phu tử này ! Quế này ! Giác này ! Mật gấu này ! ...

Một tràng tên dược thảo, dược liệu được kể ra, dài dài.

Khi giọng nói đó ngừng thì viên quản lý lên tiếng:

- Mỗi thứ cần dùng bao nhiêu cân lượng ?

Âm thanh trước vang tiếp:

- Có bao nhiêu lấy hết bao nhiêu ! Vét tử, lấy luôn bụi bặm mà cân !

Rồi giọng nói đó dừng một chút mới tiếp tục:

- Khánh Dư Đường là một hiệu thuốc lớn nhất trong vùng, hẳn phải có kho chứa dược thảo, dược liệu chứ ? Người cứ đưa bọn ta vào đấy xem !

Tiểu Linh Ngư giật mình, bước nhanh xuống giường, đúng lúc viên quản lý dẫn hai đại hán đi vào.

Đại hán mặc áo gấm đi kèm viên quản lý hai bên, to lớn chính giữa nhỏ bé, cảnh tượng đó đúng là cảnh tượng hai chim ưng kèm một con gà.

Chàng nhận thấy hai đại hán hông to, vai rộng, chúng tỏ họ là những tay vũ dũng siêu phàm, mày dựng cao, mắt trợn to, sát khí bùng bùng.

Với những người như vậy, bảo sao vị quản lý không khiếp vía mà tuân lời râm rập ?

Tiểu Linh Ngư nép mình đứng trong bóng tối, chấp tay sau lưng nhìn xem họ làm gì thì làm, không nói năng một tiếng nào. Bọn nhân công trong hiệu thuốc y theo đơn kê hàng của hai người khách dồn mỗi dược liệu vào bao riêng. Kể ra có tất cả bốn bao lớn.

Chàng len lén lấy một viên đá cầm tay, chờ cho chúng khuâng mấy bao thuốc ra xa, thừa dịp bọn chúng không lưu ý, khẽ búng ngón tay bắn viên đá bay tới đập nhẹ vào cạnh một chiếc bao.

Đèn không sáng lắm, bọn chúng lại không để ý chàng xuất thủ

nhANH, nên không một ai phát giác được việc chàng làm.

Sau đó chàng trở vào sân kho thuốc, nằm dài trên ghế, đếm sao trời.

Chàng cười thầm:

- Thế nào rồi cũng có chuyện kỳ thú xảy ra.

oo Đêm thanh tịnh vô cùng.

Người trong dượt hàng đều say giấc nồng, mộng đẹp cả, riêng Tiểu Linh Ngư còn ngồi nơi ghế, còn nghĩ ngợi mong lung, còn chờ.

Chàng chờ chuyện kỳ thú sắp xảy ra như chàng đã ước đoán.

Đâu đây, tiếng côn trùng khoan nhặt vọng về, tiếng động duy nhất giữa đêm trường tịch mịch. Tiểu Linh Ngư chờ, chờ mãi, chưa thấy chuyện lạ xảy ra. Đôi mi mắt đã khởi trĩ nặng, giả như lúc đó chàng không cần chờ đợi một sự việc phát hiện trong tâm tưởng, nhưng chưa có triệu chứng gì phát hiện bên ngoài thì chàng sẽ làm một giấc có lẽ kéo dài đến nửa hôm sau.

Nhưng không, chàng ước đoán đúng, chuyện lạ sắp xảy ra, đã có triệu chứng rồi, có điều chuyện lạ đó đúng theo ước đoán hay không thì chưa rõ.

Trong cảnh tịch mịch đó đột nhiên có tiếng vó ngựa rất gấp.

Tiểu Linh Ngư sáng mắt lên, nghiêng tai nghe ngóng, chàng lẩm nhẩm:

- Ba con ngựa ! Tại sao chỉ có ba con ?

Ngựa đến gần rồi dừng hẳn nơi cổng Khánh Dư Đường.

Có tiếng gõ đập cửa rầm rầm, kế đến tiếng gọi oang oang:

- Mở cửa ! Mở cửa ! Ông chủ ơi ! Mở cửa mau ! Có người đau nặng, cần thuốc !

Mau lên ông ơi !

Tiếng gọi khẩn cấp lắm, chừng như người bệnh sắp chết đến nơi.

Họ cần thuốc để tranh đoạt người bệnh trong tay tử thần.

Bên trong dược hàng, công nhân giật mình tỉnh ngủ, lên tiếng đáp vọng ra, tiếng đáp không được nhã nhặn chiêu đãi lắm, tiếng đáp dưới hình thức cầu nhau, giọng căm hờn rõ rệt. Nhưng rồi, cửa cũng phải mở.

Nếu không vì cái lợi bán buôn cũng phải vì nhân đạo. Không ai nỡ làm ngơ ngủ lỳ, khi có người hấp hối chờ thuốc.

Tiểu Linh Ngư trầm nghĩ:

- Nếu ta đoán không lầm thì ba kỳ sĩ này sẽ mua phụ tử, quế, tê, giác, mật gấu ...

Số thuốc vừa rồi đã được kẻ khác mua hết rồi, còn gì ?

Đúng như vậy.

Cửa vừa mở ra, bên ngoài có tiếng vọng vào:

- Bọn ta muốn mua phụ tử, quế, tê giác, mật gấu, mỗi thứ ba cân, cần gấp ! Cân mau lên ! Bệnh nguy đây !

Người trong dược hàng kinh ngạc. Họ tự hỏi tại sao hôm nay khách hàng chỉ hỏi mua toàn những thứ đó ? Đã bán sạch rồi, còn đâu ?

Người trong dược hàng đáp:

- Rất tiếc ! Hôm nay đã có nhiều người đến mua hết số thuốc dự trữ rồi ! Cảm phiền quý vị đến hiệu khác vậy !

Bên ngoài, có tiếng kêu lên như kinh hoàng, như thất vọng, như tức tối. Họ gấp rút thế nào, hò bồi rồi đến ồn ào lên, họ không chịu tin:

- Lạ quá ! Một hiệu thuốc quan trọng như thế này lại không có thuốc

bán cho người bệnh ? Thế là nghĩa làm sao ?

Người bên ngoài đối thoại với bọn công nhân cách không hơn sáu thước, Tiểu Linh Ngư trông thấy đôi mắt của y hết sức oai hùng, sáng lạng, chàng thấy luôn những đường gân đỏ chằng chịt lợp tròng trắng, chứng tỏ y là một tay không bao giờ biết tanh máu.

Công nhân dược hàng thấy y có tướng mạo hung dữ quá, vội vuốt ngọt:

- Hiệu chúng tôi từ ngày khai trương đến nay không hề thiếu một món thuốc nào !

Bất ngờ hôm nay có mấy khách hàng đến đây vét sạch mấy loại quý vị vừa hỏi ! Xin quý vị hiểu cho ! Có thì bán, bán có lời, chứ phải cho không sao mà từ chối, mà giấu diếm ? Quý vị đi đến các hiệu khác hỏi xem !

Tiểu Linh Ngư từ từ bước tới đứng nép vào cạnh cửa, nhìn qua khe hở.

Đại hán đó cấp bách đến độ mồ hôi rịn ra ướt trán, y luôn luôn dậm chân thành thịch:

- Tại sao thế này ? tạo sao ? Trọn thị trấn này kể có hơn mấy mươi hiệu thuốc, mà không một hiệu nào còn những thuốc đó ? Tại sao ?

Một đại hán đứng xa hơn, tay giữ cương hai con ngựa, ngựa thì thở hồng hộc, nước dãi tràn ra hai khóe miệng.

Tiểu Linh Ngư thầm nghĩ:

- Họ từ xa đến ? Họ gấp rút như thế nào lại phi ngựa sùi bọt mồm bọt mép như vậy ?

Ngoài xa hơn, còn một người thứ ba, đang ngồi trên mình ngựa, đầu vấn khăn đen, mình mang chiếc áo dài cũng màu đen, chiếc áo phủ xuống mình ngựa.

Tiểu Linh Ngư không cần trông rõ lắm cũng biết người đó là một nữ

nhân. Thế là đoàn ngựa ba con, mà kỵ sĩ thì hai nam một nữ.

Bên trong, công nhân hiệu thuốc cầm đèn đưa cao lên, như tỏ vẻ tổng khách.

Đột nhiên, một bóng đen chợp lên. Nữ nhân từ mình ngựa bay vào, hiện trước mặt tên công nhân. Hấn hoảng hồn lùi lại mấy bước.

Hấn loay hoay thế nào, cây đèn sáp trong tay chao chao, sáp chảy nhiều giọt xuống tay hấn, nóng quá hấn chịu không nổi, buông luôn cây đèn.

Cây đèn chưa rơi đến nền, nữ nhân đã nhanh tay chụp lấy, nhờ vậy nó không tắt, nó chiếu sáng hồng lên gương mặt trắng xanh của nữ nhân.

Gương mặt trắng xanh đó hiện ra giữa đêm trường, không khác nào một gương mặt ma huyền huyền ảo ảo.

Nữ nhân nhìn sững tên công nhân một lúc đoạn từ từ cất tiếng:

- Những loại thuốc đó có phải do một người mua hết chăng ?

Tên công nhân lúng túng:

- Phải ...không ...không phải một người mà có đến hai người. Hai người đến một lượt ...

Nữ nhân hỏi tiếp:

- Họ như thế nào ?

Giọng nói của nữ nhân trở nên sắc bén vô cùng. Trong giọng nói đó, có phảng phất niềm oán độc, không phải dành cho tên công nhân, đã đành như vậy rồi, niềm oán độc đó dĩ nhiên hướng về hai đại nhân mua trọn số thuốc, thành thử hiện tại họ không còn mua được.

Tên công nhân run sợ càng phút càng nhiều, hấn cố gắng lắm mới thốt thành lời :

- Không ... không rõ được. Họ đến mua thuốc, bọn tôi cứ bán thuốc chứ làm sao dám hỏi lai lịch của khách hàng ?

Nữ nhân lại nhìn trừng trừng vào hắn, tìm hiểu xem hắn có nói thật hay không.

Dù cho ai đi nữa, đừng nói là tên công nhân phàm tục đó, dưới ánh mắt của nữ nhân, có can trường đến đâu cũng chẳng dám bị chuyện hoặc dấu diếm điều gì.

Tên công nhân sợ quá, nhũn người ra, suýt ngã xuống nền. Cũng may nữ nhân quay mình, trở ra ngoài, lên ngựa, rồi ra roi cho ngựa chạy đi.

Hai người kia cũng đi theo, họ đi rất nhanh còn nhanh hơn lúc đến.

Họ đi rồi, đêm chìm lặng trở lại trong yên tĩnh, nhưng trên con đường, một mảnh giấy bay lộn mấy vòng mới nằm yên.

Tên công nhân cúi xuống, nhặt cây đèn do nữ nhân quăng cạnh chân, hắn chưa đứng thẳng mình, bóng đèn chợt chao chao, làm hắn giật mình tưởng đâu nữ nhân trở lại, buông luôn cây đèn.

Nhưng nó không tắt, và có một bàn tay khác nhặt nó lên. Bàn tay đó chính là Tiểu Linh Ngự.

Chàng cầm đèn, mắt nhìn ra bên ngoài, lẩm nhẩm:

- Không ngờ ! Không ngờ thật ! Nàng ấy lại đến bên đây !

Tên công nhân trở mắt nhìn chàng:

- Người biết nữ nhân đó ?

Tiểu Linh Ngự cười nhẹ:

- Biết chứ ! Còn ai mà ta không biết ?

Tên công nhân hỏi gấp:

- Nàng ... nàng là ai ?

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Là Hà Lộ, thị nữ trong Di Hoa Cung. Mà thôi, đừng hỏi gì, ta có nói ra người cũng chẳng hiểu được nào !

Chàng bước ra ngoài, nhặt mảnh giấy lên. Mảnh giấy ghi nhiều tên hiệu thuốc.

Tên công nhân thoáng đọc qua, thốt:

- Toàn là những hiệu thuốc rải rác khắp thị trấn này, kể cả trong thành và ngoại ô.

Tiểu Linh Ngư bàn:

- Nàng bỏ mảnh giấy tại đây, có nghĩa là nàng không cần đến nữa, có nghĩa là nàng đã đi khắp chốn rồi, nàng chẳng mua được gì.

Tên công nhân mơ màng:

- Kỳ quái ! Tại sao lại chỉ hỏi mua những thứ thuốc đó, mà không hỏi món nào khác.

Tiểu Linh Ngư nhếch mép cười:

- Có gì đâu ? Tại trong nhà họ có người sanh ra chứng bệnh kỳ quái !

Tên công nhân lắc đầu, tỏ vẻ khó hiểu :

- Bệnh gì ? Thuốc đó, nếu không là đại hàn cũng là đại nhiệt, mà đại hàn, đại nhiệt thì trị chứng bệnh gì ? Ít ra cũng có tà sử, có quân thần, mới đúng y thuật chứ ? Ai lại dùng những vị chủ luật sông ?

Hắn ngẩng mặt lên nhìn Tiểu Linh Ngư, nhưng chàng đã mất dạng.

Hồi 45

Vận Dụng Tâm Cơ

Trong tịch mịch của đêm dài, tiếng vó ngựa bỗng vang lên, vó ngựa còn xa nhưng nghe rất rõ.

Vượt qua mấy nóc nhà, Tiểu Linh Ngự trông thấy ba con ngựa tiến đến rất gấp.

Ngựa dù nhanh, ngựa vẫn chạy trên đường phố, lối vừa hẹp vừa ngắn, giả dĩ chốc chốc lại có khúc quanh, ngựa không thể nhanh hơn một người chạy trên nóc nhà, khi người đó có thuật khinh công đáng kể.

Nhưng, Tiểu Linh Ngự không cần phải vượt lên xa, chàng ung dung theo dõi, ngựa dưới đường, người trên nóc nhà, ngựa bận dừng chận để rẽ tả, sang hữu, người chỉ cần vọt nhẹ lấy lối tắt là vẫn bám sát như thường.

Chàng vừa phi thân vừa nghĩ:

- Tại sao Hà Lộ mua mấy loại thuốc đó ? Tại sao nàng có vẻ hất tấp thế ? Hay là có ai trúng phải loại độc cực hàn hoặc cực nhiệt ? Chất độc đó lợi hại làm sao, đến đổi thuốc giải của Di Hoa Cung không công hiệu ?

Rồi chàng lại nghĩ tiếp:

- Người hạ độc hẳn biết trước thế nào họ cũng mua những thứ thuốc đó, nên cho thuộc hạ đến các hiệu thuốc mua tất cả, không chừa một phân, một ly, như vậy là người đó quyết tâm dồn kẻ trúng độc vào cái chết ! Người hạ độc quả tàn độc hơn loại độc dược y dùng ! Nhưng, người ấy là ai ? Kẻ trúng độc là ai ? Chẳng lẽ lại là Hoa Vô Khuyết ?

Nếu kẻ trúng độc là Hoa Vô Khuyết ?

Tiểu Linh Ngự chẳng rõ là mình kinh sợ lo lắng, hay vui mừng, chỉ biết là chàng hoang mang với những ý niệm vừa hiện lên trong tâm

não.

Bỗng, ba con ngựa dừng lại bên ngoài một bức tường cao.

Nơi chân tường, có một khung cửa nhỏ, chừng như đó là hậu môn của một gia trang, vào hậu môn là đến hậu viện.

Cửa chưa cài then.

Hà Lộ xuống ngựa, đẩy cánh cửa bước vào.

Tiểu Linh Ngự lập tức tung mình lên, dang hai tay ra, gượng hình con dơi, bay nhẹ đến đầu tường.

Hai đại hán đứng cạnh ngựa không hề hay biết.

Bên trong tường, có rất nhiều kiến trúc, có lầu cao, nóc thấp, có khe nước, có cầu, có vườn hoa rộng, có rừng cây nhỏ.

Liên lạc những tòa kiến trúc, hoa viên, rừng suối, có hệ thống đường lát toàn đá bằng phẳng, trắng xóa, đường được quét dọn hằng ngày, rất sạch sẽ, dù cây cối lợp tàng, vẫn không có một chiếc lá rơi.

Đêm tối, rất khó khăn cho Tiểu Linh Ngự theo một bóng người giữa những hàng cây cao, cũng may Hà Lộ đã cởi vuông khăn bao đầu, bày mớ tóc quấn gọn, có cài hạt minh châu, hạt châu chớp chớp theo dáng dấp bước dòn của nàng, Tiểu Linh Ngự cứ nhìn vào ánh chớp của hạt châu mà tiến tới.

Nàng không đi về phía những tòa kiến trúc lộ liễu, nàng lại hướng về khu rừng, trong đó có mấy gian tịnh xá.

oo Có những cái may giúp Tiểu Linh Ngự hoàn thành cuộc dạo thám.

Cái may thứ nhất là thời gian vào hạ, cành lá rườm rà, dễ tìm chỗ núp nếu có tiếng động khả nghi.

Cái may thứ hai là đêm không tối lắm, song cái mờ mờ rất đủ cho khách dạ hành.

Tìm một chỗ vừa tầm mắt quan sát, Tiểu Linh Ngư ẩn mình, nơi đó là một tàng cây rất rậm, dù ai tinh mắt đến đâu, cũng không nhận ra là có người ngồi thu mình trong đó.

Chàng thấy Hoa Vô Khuyết rồi !

Thường nhật, gương mặt của hắn rất an tường, thanh tú song hiện tại thì an tường nhường chỗ cho lo âu, thanh tú nhường cho thâm.

Hắn nghe tiếng động do bước chân Hà Lộ gây nên, hấp tấp bước ra, câu hỏi đầu tiên của hắn với giọng khẩn trương, dĩ nhiên nhằm vào các dược liệu, dược thảo ?

- Có đủ các món chẳng ?

Hà Lộ lấy chiếc khăn bao đầu đã lột ra từ lâu, lau vội mồ hôi nơi mặt, nơi cổ, buông gọn:

- Không mua được thứ nào cả !

Nàng không mua được, sợ chủ nhân quở, lo cho người lâm nạn, nàng biến sắc mặt. Hoa Vô Khuyết còn biến sắc nặng hơn nàng.

Bình sanh hắn có bao giờ mất bình tĩnh, chứ đừng nói là biến sắc, thế mà giờ đây hắn mất tự chủ, đủ biết hắn đang gặp một trường hợp cực kỳ quan trọng.

Hắn phải làm một cử động gì, nếu không thì thần kinh căng thẳng quá, hắn phải chết vì gân mạch vỡ ra ... Hắn chụp chiếc khăn nơi tay Hà Lộ, nhìn thẳng vào mặt nàng, run run giọng:

- Sao ? Tại sao không mua được chi cả ?

Không bao giờ hắn có một cử chỉ sỗ sàng với ai, nhất là với nữ nhân, bây giờ hắn bất chấp tiểu tiết đó, cho dù hắn không cần giữ ý với Hà Lộ, cử chỉ giật khăn, chứng tỏ hắn đang rối loạn tâm thần cực độ.

Hắn đi đứng được như thường thế đó là hắn không trúng độc rồi và người trúng độc phải là chí thân của hắn, bởi sự liên quan cực kỳ mật

thiết mới khiến cho hắn bối rối trước cơn nguy của nạn nhân.

Nhưng, tuy hắn ôn hòa văn nhã, bình sanh hắn là con người cô đơn nhất trần đời, cô đơn vì cao ngạo mà ra, bên ngoài thì dịu, bên trong lại quá lạnh lùng, đối với hắn, trong thiên hạ chẳng có sự việc gì đáng cho hắn quan hoài, tha thiết.

Thì, làm sao có một người nào đó, làm cho hắn phải mất bình tĩnh đến mức độ đó ?

Người nào đó, là ai ?

Tiểu Linh Ngư càng suy nghĩ càng mơ hồ, không làm sao đoán được một con người có thể gây ảnh hưởng nặng đối với Hoa Vô Khuyết.

Bên dưới, Hoa Vô Khuyết và Hà Lộ trao đổi với nhau mấy câu nữa, họ thì thầm như rỉ bên tai nhau, Tiểu Linh Ngư không nghe rõ được một tiếng nào.

Sau đó, cả hai vào nhà.

Ánh đèn trong nhà không sáng lắm, một thứ ánh sáng vàng vàng rọi lên mảnh giấy che gió nơi khung cửa sổ, vẽ thành ảm đạm, thê lương đến não lòng.

Thứ ánh sáng buồn buồn dễ gieo se sắt nơi lòng bất cứ ai có chút tình cảm.

Nơi khung giấy vàng vàng đó, bóng người thoáng hiện thoáng mất, điều đó chứng tỏ bên trong gian nhà, người ta đang bận rộn, lảng xãng...

Tiểu Linh Ngư cố gắng lắm mới nhận ra, trong hai bóng người đó, một là Hoa Vô Khuyết, còn một kia, đội mũ cao, có hàm râu dài, Hoa Vô Khuyết thì di động mãi mãi, còn người kia thì ngồi yên một chỗ, thần sắc hết sức trầm trọng.

Tiểu Linh Ngư nhìn người đó, qua một lúc lâu, vẫn không nhận ra được là ai.

Gió không còn thổi lộng như trước, gió ngưng là cành lá cũng ngưng, không gian trở lại trầm tịch lạnh lùng.

Mường tượng hơi thở của Hoa Vô Khuyết vọng đến tai Tiểu Linh Ngư ở bên ngoài, chung quanh im lặng quá, một tiếng động nhỏ như thế cũng còn nghe lọt, thì Tiểu Linh Ngư càng cố thu hình, giữ ý, không dám nhúc nhích.

Bỗng, một giọng nói vừa ôn hòa vừa trầm ồm vang lên:

- Người lành trời độ, công tử không nên quá ưu phiền ! Thực ra Hà cô nương đi không lại trở về không, cũng chẳng lạ gì, bởi tại hạ có nghĩ như vậy từ trước ! Một lần nữa, tại hạ nhận ra mình không đoán sai !

Người Tiểu Linh Ngư không nhận ra, song nghe âm thanh của người rồi, Tiểu Linh Ngư giật bản mình, suýt rơi xuống đất.

Âm thanh đó quá quen đối với chàng, dù cho cách biệt năm mươi năm, nghe lại âm thanh đó là chàng nhận ra người liền.

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Những thứ dược thảo đó đành là quý, song chẳng phải là loại hi hữu trên đời, mà thị trấn An Khánh này cũng là một địa phương khá quan trọng, dược phòng không hiếm, tại sao chẳng có một hiệu nào có thứ thuốc đó, dù là một số lượng nhỏ mọn ?

Chính điều đó làm cho tại hạ vô cùng thắc mắc.

Người kia đáp:

- Đừng bao giờ thắc mắc, bởi thắc mắc là sinh rối loạn, mà khi cái tâm rối loạn rồi, mình không còn nghĩ ra kịp thời một biện pháp thích ứng được.

Dừng lại một chút, y nói tiếp:

- Giả như bây giờ công tử có trấn định tâm thần, khi thấy lòng bình tĩnh công tử sẽ nhận ra đạo lý của sự tình, và niềm thắc mắc phải

tiêu tan !

Hoa Vô Khuyết thở ra:

- Nhưng, cái việc này ...

Người kia chặn lại:

- Người hạ độc, hẳn cũng hiểu, loại dược thảo cực hàn hoặc cực nhiệt có thể giải độc, nếu người đó cố tâm hại chết nạn nhân, thì có ai cấm y mua tất cả phần thuốc dự trữ tại tất cả các dược phòng quanh vùng, phần thuộc cực hàn cực nhiệt, y mua trước khi công tử sai người tìm mua, có thể là y mua đồng thời với lúc hạ độc, Y trước, công tử sau thì làm gì công tử mua được mấy thứ cần thiết ?

Y thốt với giọng trầm tĩnh như một người bình giả, một đoạn cổ sự xa xôi, kkhông chút quan hoài về nội dung cổ sự.

Con người có âm thanh đó, có sự trầm vững như núi đó, nếu không là Giang Biệt Hạc thì còn ai nữa ?

Sự trầm ổn của lão ta chứa ẩn một cái gì thâm độc, nham hiểm không tưởng nổi !

Nghe âm thanh của lão ta là Tiểu Linh Nữ rợn mình liền, dù giọng nói của lão ta có êm dịu đến đâu !

Rồi chàng tự hỏi, tại làm sao mà khách giang hồ có thể bị dụ hoặc bởi âm thanh đó được !

Bây giờ chàng cảm thấy mình đang chạm mặt với một nguy cơ lớn lao, Hoa Vô Khuyết phát hiện ra chàng, chàng còn dễ dàng xoay trở, chứ nếu Giang Biệt Hạc biết được là chàng đang ẩn nấp nơi tàng cây thì cầm chắc là lão sẽ có ngàn biện pháp đưa chàng về châu diêm chúa.

Đã thu hình hết sức nhỏ, chàng còn cố thu hình cho nhỏ hơn, nhỏ bằng một lá cây, và sanh ngay một cái cuống để dính liền vào cành cây, cho đừng ai nhận ra được.

Hoa Vô Khuyết mắt tròn vẹn bình tĩnh thườn ngày. Hấn cảm giận thốt:

- Phải ! Kẻ đó đã dự đoán thuốc giải của bổn cung vô hiệu đối với loại độc đó, một tiên liệu đưa đến một tiên liệu khác, cho nên y mới mua hết số lượng thuốc cực hàn và cực nhiệt trong vùng ! Nhưng y và kẻ đó có thù oán chi với nhau đến độ y quyết trừ diệt y ?

Y ? Tiếng y trước, tượng trưng kẻ hạ độc đã đành rồi, còn tiếng y sau dĩ nhiên tượng trưng người thọ nạn.

Một tiếng y suông, có cái gì đặc biệt đâu, nó chẳng giúp Tiểu Linh Ngự tìm hiểu người thọ nạn, và chính điều đó làm cho chàng quan tâm nhất.

Giang Biệt Hạc từ từ thốt:

- Người mà kẻ đó muốn hại chẳng phải y đâu, chính là công tử đó !

Lại cũng y !

Cái tiếng y đó, cả hai cứ nêu ra, làm cho Tiểu Linh Ngự thêm sốt ruột, thêm nôn nóng.

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Từ ngày tại hạ vào Trung Nguyên đến nay, chưa từng cấu kết một ân oán tình cừu nào với hào kiệt trong vũ lâm, lý do gì khiến cho kẻ đó mưu toan hãm hại tại hạ ?

Mà kẻ đó là ai ? Thực là một điều làm tại hạ hết sức băn khoăn !

Giang Biệt Hạc điềm nhiên:

- Công tử muốn biết kẻ đó à ? Chẳng có gì khó khăn cả !

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm một chút:

- Có lẽ các hạ muốn nói ...

Giang Biệt Hạc chừng như cười, nhưng nụ cười không tròn nét nơi vành môi, cái nhếch của lão ta biểu hiện một lửng lơ mà chỉ có hạng xảo trá hơn hồ ly mới phát họa nổi.

Lão ung dung tiếp:

- Chỉ cần công tử bớt quan tâm về bệnh trạng của Thiết cô nương, chịu khó đi một vòng với tại hạ, tại hạ có nhiều hy vọng đưa công tử đến gặp kẻ hạ độc.

Thiết cô nương ?

Thì ra người trúng độc là Thiết Tâm Nam ?

Tiểu Linh Ngư nghe như sét đánh ngang đầu, chàng chới với suýt vọt tay, rơi khỏi tàng cây xuống đất.

Cái chới với của chàng đã gây nên tiếng động, cành cây rung, lá cây khẽ chạm vào nhau, kêu xạc xạc, dù rất khẽ cũng là một tiếng động, dù rất khẽ cũng không qua thính giác của Hoa Vô Khuyết.

Hoa Vô Khuyết vụt đứng lên, rao giọng hỏi:

- Bên ngoài có người ! Ai thế ?

Tiểu Linh Ngư khẩn trương cực độ. Tim chàng đập mạnh, thần sắc biến đổi, tay run, chân run...

Nhưng Giang Biệt Hạc thản nhiên thốt:

- Gió thổi, cành rung, lá chạm, làm gì mà có người ? Bây giờ công tử và tại hạ vào trong, xem qua tình trạng của Thiết cô nương như thế nào.

Cả hai đi liền.

Tiểu Linh Ngư thở phào, thầm nghĩ:

- Trời giúp ta ! Thường ngày, Giang Biệt Hạc tỏ ra là người thừa cơ trí, sao hôm nay lại sơ xuất đáng trách thế ?

Đáng trách hay đáng mừng ? Chẳng qua, khi tai nạn không còn đe dọa nữa, người ta thường có cái giọng trên như thế !

Bồng chàng giật mình nghĩ:

- Không ! Không thể như vậy ! Ta nghĩ sai ! Giang Biệt Hạc cực kỳ xảo huyết, khi nào lão ta lại sơ suất như thế ? Hẳn phải có một duyên cớ gì !

Cơn may đưa đến, Tiểu Linh Ngư định thoát đi liền nhưng nghĩ như vậy rồi, chàng trù trù ...

oo Trong bóng đêm, hai bóng lướt đi, dĩ nhiên cả hai dụng thuật khinh đăng, dĩ nhiên với thuật đó, họ lướt rất nhanh như không cần chạm đất.

Hai bóng người đó không lạ với Tiểu Linh Ngư. Chính là Giang Biệt Hạc và Hoa Vô Khuyết.

Tà áo trắng của Hoa Vô Khuyết phiêu phưởng theo đà lướt của hấn, trông hấn như một vị thần du hành. Đôi mắt của hấn chớp sáng rõ ràng trong màn đêm, đôi mắt rực lửa căm hờn, giả như gặp ngay kẻ hạ độc lúc đó, hấn có lẽ bóp cổ ngay, bất cần dè dặt như thường ngày, tuyệt nhiên không khách sáo.

Giang Biệt Hạc bay theo, phía sau cách hấn độ vài thước.

Không phải thuật khinh công củ lão ta kém, sở dĩ lão chịu đi sau như thế, một phần do lão không muốn mạo hiểm, bởi nếu có gì hiểm nguy ở phía trước, là kẻ đi trước phải lãnh trước. Phần khác, do lão không muốn quá lộ chân tướng trước mắt Hoa Vô Khuyết, đành rằng lão là một đại hiệp lừng danh tại Giang Nam, lão vẫn có cái lợi giấu tài, để cho người ta thấy sở năng là điều tối kỵ.

Và chính bọn giáo quyết cỡ hồ ly lại càng cố kỵ điều đó.

Ngày nay, võ công của Tiểu Linh Ngư tịnh tiến phi thường, ngày nay chàng được kể như là một tay khá trong vũ lâm, song nhìn thân pháp của hai người đó, chàng phải rợn người, tự nghĩ mình còn lâu lắm

mới nói chuyện ngửa ngang với họ nổi !

Cả hai đi đâu ?

Không còn nghi ngờ gì nữa, cả hai ra đó, bắt Tiểu Linh Ngư là cái chắc rồi !

Một người ra đó, vẫn là một cái khổ lớn cho Tiểu Linh Ngư, huống hồ cả hai ?

Tuy nhiên, chàng không rối loạn, vận trâm chân khí, giữ lòng bình tĩnh. Ngờ đâu, với sự vận khí đó thân hình chàng nặng lên, cành cây chàng ngồi bật kêu rắc một tiếng, chàng rơi ngay xuống đất.

Lúc đó, Giang Biệt Hạc và Hoa Vô Khuyết đã vận đủ công lực, như mũi tên nằm trên đường giây cung kéo hết trớn, chực chờ vút đi.

Nếu Tiểu Linh Ngư tránh né, đương nhiên là chàng không thể nào sử dụng một lực đạo đầy đủ như ý muốn, dù chàng có vọt qua tả, nhào qua hữu, cũng không làm sao tránh kịp với hai tay lợi hại đó.

Cho nên, chàng phải vận khí trâm mình, rơi xuống đất, chân vừa chấm đất, lại vọt luôn tới, ngược chiều, như lòn qua bên dưới chân Giang Biệt Hạc và Hoa Vô Khuyết.

Vì đang vận công sung mãn, Hoa Vô Khuyết và Giang Biệt Hạc không ngừng ngay lại được, bắt buộc phải lướt tới cho trọn đà, cả hai cũng không thể quay đầu nhìn lại, hoặc cúi đầu nhìn xuống.

Tiểu Linh Ngư lòn đi nghe hai luồng gió rít bên trên đầu, gió không to, song chàng nghe lạnh rợn.

Như thế, từ cái thế thụ động chàng đã giành được tiên cơ, bằng mọi giá, chàng phải triệt để lợi dụng tiên cơ đó, không dám chậm trễ nửa giây, phóng thân chạy tới.

Chàng chạy đúng hướng ngược của Hoa Vô Khuyết và Giang Biệt Hạc, nếu cả hai có quay đầu nhìn lại, trước khi họ quay trở về đường cũ thì ít ra chàng cũng đã tạo một khoảng cách khá xa rồi.

Tuy thời gian chỉ là một phút, song đối với Tiểu Linh Ngư lúc này, cái phút đó quý báu vô cùng, ngang giá với sanh mạng của chàng.

Và với thuật khinh công hiện tại của chàng, một phút đó cũng đủ giúp chàng tạo khoảng cách đáng kể lắm.

Chàng đoán việc rất hợp lý, nhất định là không sai một lý nào cả.

Song, việc thì hợp lý mà người lại không đúng, bởi người đây là Hoa Vô Khuyết và Giang Biệt Hạc, cho nên cái điều rất hợp lý đó chẳng mang lại ích lợi nào cho chàng cả.

Đang bay vút nhanh như thế, dù cho ai có võ công cao đến đâu cũng không làm sao quay mình trở lại được liền.

Hoa Vô Khuyết có võ công cao đến mức độ khiếp quỷ kinh thần, tự nhiên hẳn có phản ứng cực kỳ linh diệu.

Hắn co một chân, đá nhẹ vào một cành cây, hẳn không cần cành lớn lắm dù một cành nhỏ, cũng giúp hắn được việc như thường.

Cái chạm đó tạo cho hắn một kháng lực, thừa chuyển biến đà bay, nương theo chuyển biến đó, hắn xoay người quay mình trở lại, như một chiếc quay con, bung ra một vòng lớn, đổi chiều hoành trở về.

Chân kia đập vào không khí, như bẻ lái, trong tư thế đó, hắn lao vút về phương hướng cũ.

Hắn vọt đi rất nhanh, ngang với tốc lực của mấy mũi ám khí do Giang Biệt Hạc phóng ngược trở lại.

Người và ám khí đuổi theo Tiểu Linh Ngư ! Nguy cho chàng không tưởng nổi !

Tiểu Linh Ngư biết rõ, nếu cố chạy tới nữa, thì chắc chắn là ám khí sẽ bắn vào lưng chàng.

Lập tức chàng ngã chúi mình tới, vọt sát theo mặt đất, tay chỏi nhanh, lẩn qua mấy vòng.

Đúng lúc, mấy tiếng vút vút vang lên, những vệt sáng bạc lao ngang qua nơi chàng vừa rời khỏi.

Tiểu Linh Ngư thoát chết, nghe tim ngưng đập, chưa kịp đứng lên, Hoa Vô Khuyết đã đến gần rồi.

Tà áo của Hoa Vô Khuyết phát ọp ọp bên trên đầu.

Tiểu Linh Ngư còn trốn nơi nào nữa ?

Bên trên, Hoa Vô Khuyết vừa xoay tròn mình vừa vươn song chưởng đánh xuống.

Chưởng đánh trước mặt thì còn né quá, tránh lại được hoặc lùi, chưởng từ bên trên giáng xuống, như chiếc chài, mảnh lưới của ngư phủ, phủ trùm, con cá dù có trăm vi cũng không làm sao vọt khỏi.

Nhưng lúc đó Tiểu Linh Ngư đã lăn đến chỗ mấy mũi ám khí của Giang Biệt Hạc phóng hụt, còn cắm trên mặt đất.

Bằng một thủ pháp tuyệt diệu, Tiểu Linh Ngư hốt vọi những mũi châm đó, hoành tay lao ngược lên.

Hoa Vô Khuyết đang ở trên không, chực chờ đáp xuống, bên dưới đột nhiên mấy mũi châm vút thẳng lên, từ ưu thế hấn rơi vào nguy thế rõ ràng.

Và hấn cũng khó tránh được những mũi châm đó, cũng như vừa rồi Tiểu Linh Ngư khó tránh được song chưởng của hấn.

Giang Biệt Hạc rú lên một tiếng kinh hoàng, nằm mộng lão ta cũng chẳng tưởng nổi đối phương có thể dùng ám khí của lão làm phương tiện thoát thân.

Song chưởng đang vươn thẳng xuống, Hoa Vô Khuyết chộp hay tay làm một.

Một hấp lực từ cái chộp đó phát ra, thu hút trọn bảy mũi châm vào lòng bàn tay hấn.

Mô tả, hẳn phải mất thời gian, chứ động tác của song phương chỉ diễn ra trong một phần mười giây, không hơn !

Thần chết lớn vờn bên trên đầu họ, nhất định phải chụp một trong hai người.

Hốt ám khí quăng lên, khi nào Tiểu Linh Ngư nằm yên đó chờ kết quả ? Đương nhiên chàng cũng hiểu không bao giờ Hoa Vô Khuyết bị hại dễ dàng như vậy.

Bất quá, chàng làm chậm lại cái thế nguy đến với chàng thôi, và quăng xong ám khí, lăn mình ra ngoài, chưởng lực Hoa Vô Khuyết xuống đến nơi tỏa rộng ra, đẩy chàng đi xa hơn chút nữa.

Thoát chết rồi, chàng buộc miệng tán:

- Hay quá !

Chàng khen Hoa Vô Khuyết, Giang Biệt Hạc lại khen chàng:

- Bằng hữu có bản lĩnh như thế, kẻ cũng có hạng lắm đấy ! Sao lại chạy đi ? Nếu cần nói gì cứ đứng lại nói !

Tiểu Linh Ngư cầm đầu chạy, đồng thời sửa giọng ồ ề đáp:

- Các vị muốn nói gì, hoặc muốn nghe gì, hãy đợi đến mai, chúng ta sẽ gặp lại nhau. Bây giờ thì tại hạ xin cáo từ !

Hoa Vô Khuyết trầm lạnh giọng quát:

- Bằng hữu có tài, nếu tại hạ để cho bằng hữu đi như vậy, chẳng hóa ra đáng tiếc lắm sao ? Phàm ai cũng thế, gặp người có tài là động niệm liên tài.

Câu quát của hắn, Tiểu Linh Ngư nghe như sát bên lưng chàng, chàng không dám quay đầu, giở hế tốc lực, chạy đi.

Ra khỏi khu rừng, đến vùng kiến trúc, chàng chuyền trên nóc nhà, chạy như thế một lúc lâu vẫn chưa ra bên ngoài trang viện.

Chàng tự hỏi, chẳng biết nhà cửa của ai nhiều quá như vậy, dựng nên một trang viện với quy mô này, hẳn cũng phải chứa người trăm, người ngàn, chỉ nội cái việc nuôi ăn thôi cũng đủ khổ rồi, nói chi đến việc trả tiền công lao hằng tháng.

Phía sau Hoa Vô Khuyết và Giang Biệt Hạc không bỏ cuộc, vẫn còn bám sát.

Giang Biệt Hạc cất tiếng gọi:

- Vị tiểu bằng hữu ơi ! Mới được bao nhiêu tuổi đó mà đã luyện được một bản lĩnh tân kỳ như vậy, hơn thế, tâm tư lại mãi tiếp phi thường, trên giang hồ phỏng có mấy tay cùng lứa tuổi, sánh được với tiểu bằng hữu ? Nếu tại hạ không kết giao được với tiểu bằng hữu thì thật là một điều đáng tiếc lắm đó.

Lão gọi, đôi chân của lão vẫn nhích đều, giọng nói của lão cũng đều đều, chứng tỏ lão bình tĩnh cực độ, bình tĩnh vì lão thừa năng lực làm một cuộc đuổi bắt như vậy, không nhọc mệt như vậy, không nhọc mệt chi cả, bình tĩnh vì lão tin chắc là sẽ bắt kịp Tiểu Linh Ngư, lão sẽ chế phục chàng dễ dàng.

Hoa Vô Khuyết phụ họa. câu nói của lão:

- Đúng lắm ! Chỉ nội cái thuật khinh công đó cũng đáng kể lắm rồi, dù không là vô địch tại Trung Nguyên hẳn cũng chẳng kém mấy tay !

Chính hẳn cũng lấy làm lạ, tự hỏi tại sao lại không đuổi kịp Tiểu Linh Ngư.

Thực sự thì về thuật khinh công, hẳn hơn hẳn Tiểu Linh Ngư một bậc, song Tiểu Linh Ngư hiện là kẻ trốn chạy, mà kẻ trốn chạy thì tìm mọi cách tránh thoát, do đó kẻ chạy thoát dễ tả, thoát queo hữu, không bao giờ dám chạy thẳng, mà mỗi lần chuyển hướng là do tự ý của mình, muốn rẽ muốn queo thế nào cũng được.

Còn người đuổi theo đâu có thể tùy ý mình mà chạy, người đuổi phải tùy theo người chạy, chỉ nội cái việc tùy theo người chạy mà thay đổi hướng cũng mất thời gian, dù thời gian chỉ là một giây.

Nhiều giây cộng lại, cũng đáng kể lắm chứ, khi kẻ chạy có thuật khinh công đáng kể.

Hai cái đáng kể đó là lý do của cuộc đuổi bắt không hiệu quả.

Giang Biệt Hạc lại cất tiếng:

- Vị tiểu bằng hữu đó đã luyện được phần trung khí rất sung túc, nếu cứ chạy mãi như vậy thì chắc chắn là tại hạ và công tử không thể đuổi theo kịp rồi !

Tiểu Linh Ngư nghe rõ câu đó, thay vì chạy tới, chàng lại nhảy xuống bên dưới.

Bên dưới là nhà cửa trùng trùng, cây cối điệp điệp, nếu chàng bỏ qua, không biết lợi dụng thì thật là ngu xuẩn không tưởng nổi.

Sở dĩ Giang Biệt Hạc khen như thế là để ổn định tâm tư Tiểu Linh Ngư, cho chàng đinh ninh là mình chạy thoát, cứ chạy mãi trên nóc nhà.

Lão rất sợ Tiểu Linh Ngư bắt thằn nhẩy xuống bên dưới, bởi chàng xuống bên dưới là lão và Hoa Vô Khuyết mất hút chàng rồi, làm sao họ đuổi theo nữa được ?

Ngờ đâu, lão giáo quyết như hồ ly, thì Tiểu Linh Ngư cũng tinh linh như quỷ, lão muốn ổn định tâm tư chàng, lừa chàng, câu nói của lão lại đề tỉnh Tiểu Linh Ngư.

Chàng xúc động linh cơ, nhảy xuống liền.

Giang Biệt Hạc thảm kêu khổ biết là mình thất kế, hối hận thì ra quá muộn rồi.

Bên dưới, Tiểu Linh Ngư chạy theo mấy dãy hành lang đến một khung cửa, xô cánh cửa, phóng mình vào đó.

Đêm đã xuống sâu, đèn trong trang viện đã tắt phần lớn, Tiểu Linh Ngư không rõ trong gian phòng chàng vừa chạy vào có người hay không người.

Tuy nhiên, chàng ước đoán là một gian phòng trống, bởi trang viện rộng lớn quá, nhà cửa quá nhiều, hẳn là phải có rất nhiều phòng trống không người tự nhiên là không đèn.

Đúng vậy, chàng vào một gian phòng trống.

Vào đến nơi, Tiểu Linh Ngư chưa kịp thở, chợt nghe một tiếng vút, Hoa Vô Khuyết đã theo đến nơi rồi.

Giang Biệt Hạc cũng đeo đích phía sau Hoa Vô Khuyết.

Trong phòng, bóng tối quá dày, Tiểu Linh Ngư chẳng nhận ra những vật dụng, suýt chút nữa chàng chạm vào một chiếc bàn.

Tuy vậy, chàng vẫn gây tiếng động.

Giang Biệt Hạc cười nhẹ, gọi:

- Bằng hữu ra ngoài đi thôi. Tại hạ là Giang Biệt Hạc đây, tại hạ lấy danh dự của mình là Giang Nam đại hiệp, bảo chúng cho bằng hữu, nếu bằng hữu chịu cho biết lai lịch thì tại hạ tuyệt đối không làm gì khó khăn cho bằng hữu.

Ai khác ở trong trường hợp Tiểu Linh Ngư, hẳn tin bằng lời, và chắc chắn là cung khai lý lịch gấp.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư đã biết quá nhiều con người mang cái danh đại hiệp tại đất Giang Nam, nếu lão ta biết được chàng là ai thì đừng hy vọng là lão ta dành mọi dễ dãi cho chàng.

Lão sẽ có một ngàn lẻ một cách biến thể sự bảo chứng đó thành một lý do cầm chân chàng.

Giang Biệt Hạc buông ngọt rồi lại tiếp luôn một đe dọa:

- Nếu bằng hữu không nghe lời khuyên, thì không còn dịp hỏi hạn nữa đấy.

Tiểu Linh Ngư nhè nhẹ nâng chiếc bàn lên, nhắm hướng đứng của

Giang Biệt Hạc quăng liềm.

Chiếc bàn kèn càng, bị quăng như thế phải quét gió, Tiểu Linh Ngư không cần có trúng đích, chàng chỉ cần có tiếng gió thổi, chàng nương theo tiếng gió, vọt mình qua phía tả.

Chàng toan định, nơi phía đó, hẳn có một vọng cửa, và đúng như chàng ước đoán, quả thật nơi đó có cửa.

Chàng chưa vội xô cửa, chờ cho chiếc bàn rơi xuống, bật kêu một tiếng âm, chàng đẩy cửa, cho tiếng cửa hòa với tiếng bàn.

Không chậm trễ, chàng qua phía bên kia cửa ngay.

Trong gian phòng đó, bóng tối còn dày đặc hơn ở gian phòng trước, bóng tối càng dày đặc càng có lợi cho chàng.

Chàng nấp ngay vào một chỗ bất động.

Đang suy tính tìm cách thoát thân, bỗng chàng thấy ánh sáng lóe lên. Thì ra, Giang Biệt Hạc ở bên kia đã đốt lên một mối lửa.

Lão ta chụp lấy một chiếc đèn, đốt luôn, bởi đèn chịu đựng lâu hơn một mối lửa.

Nương theo ánh sáng, Hoa Vô Khuyết vọt tới liềm.

Tiểu Linh Ngư vớ chiếc ghế gần đó, quăng ngược ra, đồng thời lùi lại. Tiếp theo, một tiếng bình vang lên, cánh cửa sổ bật tung, chàng phóng mình qua ngang khung cửa sổ, sang phòng bên cạnh.

Đã mấy lượt chàng quăng bàn, quăng ghế, phá cửa, những tiếng động vang lên âm âm, bọn giai nhân trong trang viện dù ngủ bất cứ ngủ say, chứ chẳng phải là những kẻ chết, chúng ngủ say đến độ nào cũng phải giật mình bừng tỉnh.

Chúng hét to lên:

- Cái gì thế ? Ai gây nhiệt náo trong trang viện giữa đêm như thế ?

Giang Biệt Hạc cao giọng đáp:

- Có đạo tặc đến viếng trang viện, tất cả mọi người ở đâu cứ ở đó, đừng nhao nhao chạy loạn, lão phu đang đuổi bắt đạo tặc đây, sợ làm phải các người nhà. Bất quá, ai có đến tự đốt đèn lên, đốt càng nhiều càng tốt, giúp lão phu dễ thấy kẻ gian.

Tiểu Linh Ngư thầm kêu khổ.

Chính chàng đang mong ước có cuộc hỗn loạn khắp trang viện, thừa dịp mọi người rối loạn lên mà trà trộn, thoát đi, bây giờ Giang Biệt Hạc bảo tất cả bắt động, ngoài ra lại đốt đèn lên, như thế thì chàng nấp vào đâu nữa ?

Mà chạy thì đương nhiên là lộ liễu rồi.

Có kẻ thốt oang oang:

- Chính Giang đại hiệp đây, toàn thể anh em hãy nghe lão nhân gia phân phó.

Đèn khắp nơi bật sáng lên.

Tiểu Linh Ngư đảo mắt nhìn quanh một vòng, nhận ra chàng đang ở trong thư phòng, trang trí vô cùng hòa mỹ.

Lạ một điều, bên cạnh thư phòng lại có một chiếc giường hoa, thứ giường giành cho nữ nhân.

Chàng cau mày, thầm nghĩ:

- Tại sao lại có giường nữ nhân trong một thư phòng ?

Giang Biệt Hạc và Hoa Vô Khuyết đã đến bên ngoài phòng.

Tiểu Linh Ngư lùi lại, đến cạnh vụng cửa của gian phòng đó.

Bên trong vụng cửa, có tiếng hỏi:

- Ai đang ở ngoài ?

Âm thanh của một nữ nhân !

Bên ngoài, có người chực chờ bên trong người thốt vọng ra, lưỡng đầu thọ địch, Tiểu Linh Ngư kinh hãi, nhưng liền theo đó, chàng mừng rỡ ngay.

Không do dự, chàng đập tung cánh cửa, nhảy vọt vào.

Chàng toan định, Giang Biệt Hạc là kẻ giả nhân giả nghĩa, lão tự xưng là đại hiệp đất Giang Nam, với thân phận đó chẳng bao giờ dám vào phòng một nữ nhân.

Mà, Hoa Vô Khuyết cũng thế, chẳng bao giờ dám thất lễ đối với nữ nhân.

Như vậy là đủ, rất đủ lắm rồi.

Tiểu Linh Ngư có cần gì nữ nhân đó là ai ? Già trẻ cũng mặc, thuộc đẳng cấp nào trong trang viện cũng mặc, miễn là một nữ nhân thực sự đủ lắm rồi.

Nữ nhân nào trong phút giây này cũng là bùa hộ mạng của chàng cả, tạm thời giúp chàng qua cơn khố, sau đó hẳn tìm cách giải thoát.

Vào cửa rồi, chàng đưa tay quạt tắt ngay ngọn đèn.

Nhìn lên chiếc giường chàng thấy một nữ nhân đang nằm đó, chẳng rõ đang ngủ hay đã thức rồi mà lười mở mắt không chậm trễ, chàng đưa tay bịt miệng nữ nhân.

Tay kia, chàng đặt lên đầu vai nữ nhân, đoạn chàng cúi sát đầu xuống, rỉ bên tai người đó:

- Khôn thì nhúc nhích, khôn thì đừng lên tiếng ! Biết chứ ?

Vào phòng nữ nhân đột ngột như thế, kể ra cũng đáng tội lắm đó, cho nên lúc đặt tay lên đầu vai nữ nhân, chàng không dụng lực nhiều.

Nhưng, vô phúc cho Tiểu Linh Ngự, gặp một nữ nhân mạnh như một nữ lực sĩ, nàng đưa cả hai tay, nắm cứng hai tay của Tiểu Linh Ngự.

Tiểu Linh Ngự giật mình, toan dụng lực phản ứng, nữ nhân đó ghì đầu chàng xuống mép giường, ấn cùi chỏ lên cổ chàng.

Bởi quá khinh thường đối tượng, Tiểu Linh Ngự bị chế phục nhanh chóng, nửa thân hình tê dại, không làm sao cử động nổi.

Chàng điềm nụ cười khổ, than:

- Xong ! Thế là xong cho ta ! Cái số của ta là phải chết nơi tay nữ nhân !

oo Giang Biệt Hạc ở bên ngoài, cất tiếng:

- Cô nương ! Tên đạo tặc có vào trốn trong phòng của cô nương chăng ?

Tiểu Linh Ngự nhắm mắt lại, chuẩn bị chịu chết.

Nữ nhân đáp:

- Có ! Vừa rồi, có đạo tặc đột nhập gian phòng này, song hắn đã qua cửa sổ phía sau mà chạy luôn vào hậu viện. Giang đại hiệp hãy ra đó lục soát, may ra còn gặp hắn ?

Tiểu Linh Ngự nằm mộng cũng không tưởng là nữ nhân đáp như vậy.

Giang Biệt Hạc thốt mấy tiếng cảm tạ, rồi bỏ đi nơi khác liền, Tiểu Linh Ngự mừng thì ít, mà sững sờ thì nhiều, trong khi đó nữ nhân lại buông tay ra, bật cười ha hả.

Đúng rồi ! Nghe tiếng nói, Tiểu Linh Ngự giật mình, nghe giọng cười, chàng quả quyết ngay.

Chàng buột miệng kêu khẽ:

- Ngươi ? Đoàn tam cô nương ? Trời !

Nữ nhân ngưng cười, hần học:

- Đến bây giờ người mới nghĩ ra ta !

Tâm thần trấn định, Tiểu Linh Ngư thở phào, niềm sợ hãi tiêu tan, chàng mừng thực sự.

Mừng vì có hy vọng thoát khỏi tay Giang Biệt Hạc, chứ chẳng phải vì cuộc tái ngộ kỳ thú này.

Chàng nhảy xuống giường, hấp tấp hỏi:

- Sao người lại ở đây ?

Tam cô nương xì một tiếng:

- Hỏi cái gì kỳ quái thế, nhà của ta, ta không ở nhà ta thì ở đâu ?

Tiểu Linh Ngư giật mình, cười vang:

- Chết chưa ! Đáng trách cho ta quá chừng ! Tại sao ta lại không nhận ra đây là trang viện của Đoàn Hiệp Phì ? Cái khu trang viện sao mà to lớn thế, lọt vào đây như rơi vào mê hồn trận.

Tam cô nương cười hì hì:

- Nói gì người không nhận được ? Chính ta đây là chủ nhân mà ta cũng chẳng biết tất cả các nơi trong trang viện nữa kìa.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Nhưng tại sao Giang Biệt Hạc và Hoa Vô Khuyết cũng có mặt tại đây ?

Tam cô nương đáp:

- Họ đến vì cái vụ mất số bạc bảo tiêu đó.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Tẩu xảo ! Phi thường ! Đúng là phi thường ! Đúng là thần đưa lối, quỷ đưa đường ! Giang Biệt Hạc đến ngụ tại đây, rồi ta cũng vào đây !

Tam cô nương cười nhẹ:

- Họ không tưởng nổi là ta nhận ra người !

Tiểu Linh Ngư thở ra:

- Nếu ngược lại, thì khi nào lão hồ ly đó lại tin người dễ dàng như vậy chứ ?

Phải, khi nào Giang Biệt Hạc tưởng nổi là con gái của Đoàn Hiệp Phi lại có ý chớ che cho một kẻ lạ mặt, mà kẻ lạ lại là một tên khả nghi !

Lão không tưởng như vậy, nên lão tin lời Tam cô nương, lão cho rằng tên trộm đã chạy đi thật sự rồi.

Tam cô nương cau mày:

- Nhưng, giữa người và Giang đại hiệp có liên quan gì chứ ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Giang đại hiệp ! Một đại hiệp của loại quỷ quái yêu tinh !

Tam cô nương lấy làm lạ:

- Trên giang hồ, còn ai không nghe danh Giang Nam đại hiệp ? Lão ấy không là đại hiệp thì còn ai mới xứng với cái danh đó ?

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Nếu lão ấy là đại hiệp thì một tên du đảng ở cuối đường, đầu chợ, một tên móc tuối, trộm gà cũng là đại hiệp nốt ! Tất cả mọi người trên thế gian này bất cứ nam nữ, già trẻ đều là đại hiệp hết. Chỉ trừ những kẻ có thiện tâm, có nhân đạo ! Đến cả chó heo trâu ngựa cũng đại hiệp luôn.

Tam cô nương cười hắc hắc:

- Chắc người đã bị lão ta làm cho bực tức sao đó, nên hận lão, nói xấu lão bằng thích. Phải vậy không nào ? Theo ta, ta cho rằng lão là con người tốt, một người tốt nhất trần đời ! Nghe cha ta mất bạc, lập tức lão đến hỏi thăm, đồng thời lo lắng, tìm cách truy tầm kẻ cướp, đoạt hồi số bạc ! Sốt sáng quá ! Khẳng khái quá !

Tiểu Linh Ngư cũng cười hắc hắc:

- Con chó sói đến chia buồn với con cừu non !

Tam cô nương xì một tiếng:

- Người cho rằng lão ta xấu nhất đời, nhưng ta chẳng thấy lão làm gì ác ! Lão đến đây với tư cách đại anh hùng, lão xử sự đúng bậc hào hiệp, quân tử, lão không hề dòm ngó đến tư sản của cha con ta ...

Tiểu Linh Ngư xì một tiếng to hơn:

- Cái tâm cơ của mẫu người như lão, người có chết đi, sống lại đúng mười kiếp cũng chẳng thấy đáo nôi ! Không, vĩnh viễn người không thấy móng vuốt của lão ta dưới mười lớp nhưng bao bọc đâu.

Tam cô nương ngồi trên giường, Tiểu Linh Ngư cũng ngồi xuống nơi mép. Nàng chốc chốc nhích lại gần chàng một chút, cuối cùng thì nàng đã ngồi sát bên chàng.

Càng ngồi sát chàng, nàng càng nghe con tim đập mạnh, đập đến độ lồng ngực chực chờ bung ra.

Nàng cúi đầu một chút, nghe tim đập một lúc, rồi tiếp:

- Còn cái vị công tử họ Hoa đó, chính là Giang Biệt Hạc thỉnh đến đây vậy.

Tiểu Linh Ngư lơ đãng:

- A !

Tam cô nương lại tiếp:

- Nghe nói Hoa công tử là vị đệ nhất anh hùng trong thiên hạ ngày nay ! Mà cũng là đệ nhất mỹ nam tử ! Nhưng ta, ta xem hắn rất thường, bất quá hắn là một kẻ được nuôi dưỡng trong sự nuông chiều cực độ, hắn có vẻ được chế tạo hơn là một thành hình tự nhiên, phàm cái gì tự nhiên thì linh động, còn một vật chế tạo mới nhìn qua thì đẹp, nhưng cái đẹp chết, cái đẹp đó dễ sanh chán nơi người xem !

Nàng bĩu môi kết luận:

- Ai thích hắn, chứ ta, ta chán vô cùng ! Nhìn hắn lâu một chút, ta nghe đôi mắt mỗi một lạ lùng !

Nghe nàng phê bình Hoa Vô Khuyết nặng nề như thế, Tiểu Linh Ngư mát ruột quá chừng.

Chàng nắm bàn tay nàng, bóp bóp:

- Người có mắt đó ! Ta cứ tưởng tất cả nữ nhân đều mù ! Người nói phải hết sức vậy đó !

Tam cô nương sượng ra lên:

- Ta ... ta ...

Mặt nàng đỏ, một hơi lửa vừa thổi qua, nàng nghe nóng bừng bừng, rồi tim bắt đầu đập rộn trở lại.

Hơi nóng trong người bốc lên đến yết hầu, ứ lại đó, nàng nghe khô khô, nhột nhột, muốn nói một vài tiếng, song không nói được.

Bởi, dồn tất cả ngôn ngữ trên đời, cho nàng lựa chọn, nàng đều chê hết, chẳng có tiếng nào dùng được, tả đúng cái điều nàng muốn nói.

Nàng sợ Tiểu Linh Ngư sau cái nắm tay đó sẽ làm thêm một cử động nữa, và động tác thứ hai sẽ dọn đường cho động tác thứ ba, nàng sợ chàng cứ làm mãi mãi nhiều động tác nối tiếp.

Nàng sợ, nhưng lại mong đợi !

Thế mới kỳ !

Nàng sợ, nhưng nàng chờ, hồi hộp chờ, nàng thấy rất yêu cái thứ sợ này, càng sợ càng thích thú.

Nếu sự sợ hãi đó, thành sự thật, thì càng thích thú hơn nữa !

Tiểu Linh Ngư ác thật, không làm từng động tác một, chàng kết tinh mọi động tác nhỏ nhỏ thành một động tác duy nhất, và bất thành linh, chàng nhào lên mình nàng.

Chàng vồ vập quá !

Nàng ngã xuống, chàng đè lên.

Tam cô nương nghe nóng mặt, một ngọn lửa từ dưới đáy lòng bốc lên, đốt nóng dọc đường, nóng đến mặt, nhưng chỉ nóng không làm nàng khó chịu, cái nóng trái lại làm cho nàng mê mê, sương sương.

Tiểu Linh Ngư có nặng gì cho lắm đâu ?

Thế mà Tam cô nương nghe ngạt thở ! Nàng rung rung, giọng lí nhí:

- Người ... người làm cái gì kỳ thế ? Hờ ? Hờ ? Làm cái gì vậy ?

Tiểu Linh Ngư thì thầm:

- Đừng nói gì cả !

Hơi thở của chàng phào phào qua lỗ tai của Tam cô nương.

Tam cô nương nhũn người, nhũn mà không buông xuôi, nhưng mà nàng lại oằn oại, nàng phều phào nửa cự, nửa khuyến khích:

- Người ... ta ... ta .. không muốn ... đâu ! Đừng ...

Bảo đừng, bảo là không muốn, nhưng nàng nhắm mắt lại, chờ.

Một nữ nhân trong trường hợp đó, nhắm híp đôi mắt lại, thì còn bảo đừng cái gì chứ ?

Đã bảo đừng, sao nhắm mắt, bởi nhắm mắt là chờ ? Sẵn sàng đón tiếp cái mà nàng bảo đừng làm.

Nhưng, nhắm mắt lại, nóng ran người mà chờ, nàng nghe người nhẹ lại.

Tiểu Linh Ngự đã buông nàng, đứng lên.

Nàng đang nằm, Tiểu Linh Ngự vừa buông, nàng cảm thấy chói với.

Nàng chói với vì sự căng thẳng trong người nàng mất chỗ chịu, sự căng thẳng như bốc nàng đưa lên cao, lêu bêu ...

Nàng vừa mở mắt, Tiểu Linh Ngự cũng vừa thở hỏn hển mấy lượt.

Chàng thở hỏn hển, bởi trong người chàng cũng có sự căng thẳng như ở nàng.

Nhưng lại với một lý do khác.

Chàng kêu khẽ:

- Ngươi thật ! Vừa rồi, có người đi ngang qua, ngay trên nóc nhà ! Ngươi có nghe chẳng ?

Tam cô nương còn nghe được gì mà hỏi ! Thân thể căng phồng lên qua mấy phút giây đó, đột nhiên xẹp xuống ngay, nàng chịu đựng sự rã rời tai hại đó, phải lâu lắm nàng mới nối liên lạc được cho các bộ phận trong người.

Nàng cảm hận, buông gọn:

- Ta chẳng nghe gì cả !

Tiểu Linh Ngự suy tính một chút:

- Ngươi nói, vị công tử họ Hoa đó, có một người bằng hữu trúng độc

?

Tam cô nương còn hận:

- Ta có nói với người lúc nào đâu ? Sao người biết được việc đó ?

Tiểu Linh Ngư hỏi, song không lưu ý đến nàng, chàng cứ tiếp theo đà tư tưởng của chàng:

- Hắn có bản lĩnh rất cao, sao lại để cho bằng hữu của hắn bị người hạ độc ? Hắn không bảo vệ nổi à ?

Tam cô nương hơi dịu lại rồi:

- Hôm qua, vào giờ Ngọ, Hoa công tử và Giang... đại ... Giang Biệt Hạc cùng xuất ngoại, chỉ một mình Thiết cô nương ở tại nhà thôi. Vừa lúc đó, có người mang quà đến tặng Hoa công tử. Chính Thiết cô nương tiếp nhận món quà. Quà là những thức ăn điểm tâm, có lẽ nàng ta ăn những món đó, ngờ đâu nàng ngã bệnh, như thế là nàng trúng độc rồi !

Tiểu Linh Ngư hấp tấp hỏi:

- Người mang quà tặng là ai ?

Tam cô nương thở dài:

- Không lẽ nàng chẳng nói gì hết ?

Tam cô nương tiếp:

- Hoa công tử về, phát hiện ra Thiết cô nương đã mê mang rồi, làm gì nói được tiếng nào ?

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Tại sao nàng sơ xuất đến thế ? Ăn làm chi những thứ như vậy chứ ? Ai mang gì đến tặng, không lưu ý xem xét, thấy là ăn ngay, ăn như vậy không trúng độc dễ dàng sao được chứ ?

Chàng suy nghĩ một chút, lại tiếp:

- Người mang quà tặng đến, hẳn phải được tín nhiệm lắm, do đó nàng không nghi ngờ, tiếp nhận là đúng ngay ! Nhưng đã được nàng tín nhiệm, tại sao lại có ý hãm hại nàng chứ ?

Tam cô nương thở dài:

- Cái vị cô nương họ Thiết đó, ôn nhu thùy mị làm sao ! Mà con người lại đẹp như tiên trên trời, nàng và Hoa công tử là một đôi kim đồng ngọc tử ! Nếu nàng không được cứu giải thì thật là một điều đáng tiếc rất lớn !

Tiểu Linh Ngư nghiêng răng:

- Người nói nàng ấy với Hoa.

Tam cô nương tiếp luôn:

- Cả hai thân thân, thiết thiết với nhau quá chừng, ai nhìn vào cũng nghĩ rằng đối với họ, tạo hóa chỉ công đem trai tài đặt bên cạnh gái sắc, dành gái sắc cho trai tài.

Hoa công tử quý trọng nàng cực độ, nhất nhất đều chịu theo ý nàng, chịu từ cái nhỏ đến cái lớn, chịu từ cái dễ đến cái khó. Trời muốn, chưa chắc Hoa công tử muốn, chứ nàng muốn thì Hoa công tử muốn ngay.

Tiểu Linh Ngư có cảm giác là máu trong người chảy ngược dòng, máu xoi các gân mạch, máu mang nhiệt đi nung khắp cơ thể chàng, biến thành một lò lửa nóng hừng hực.

Con tim chàng vỡ hay chưa, chàng không rõ, chứ chàng nghe nó đau quá, như có một thanh đao nhỏ nào đó đang thẻo từng mảnh nhỏ, thẻo từ từ ...

Chàng hét lên:

- Đáng hận thật !

Tam cô nương trở mắt:

- Đáng hận cái gì ? Ai đáng hận ?

Tiểu Linh Ngư trở nhanh:

- Ta ám chỉ kẻ hạ độc !

Tam cô nương ạ một tiếng, thuật tiếp:

- Cho đến bây giờ, Hoa công tử và Giang Biệt Hạc chưa truy ra kẻ hạ độc là ai !

Tiểu Linh Ngư trừng mắt, nhưng lại điềm một nụ cười:

- Hắn đối với nàng, hòa dịu đấy, ngoan ngoãn đấy, nhưng hắn lại không cứu được tánh mạng nàng, thì ... hắc ...hắc ... hắc hắc ...

Tam cô nương thấy chàng cười một cách kỳ quái, gương tròn mắt nhìn chàng, hỏi:

- Người ... người làm sao thế ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ta làm sao ? Ta bình an, ta vô sự chứ làm sao ? Ta hân hoan chứ làm sao ?

Người nghĩ, Giang Biệt Hạc không còn đuổi theo ta, ta lại được ở đây với người, thì sướng quá đi rồi, ta còn làm sao nữa chứ ? Ta đang cao hứng cực độ đấy !

Khi nào chàng dám nhận là mình đang nổi ghen ?

Tam cô nương cúi đầu:

- Gần ta như thế này, người hân hoan ? Người ta nói, nam mê nữ, đắm say si nữ, chứ còn ta thì ... nữ mê nam, nữ đắm say nam ... Cái độ si mê, cái độ đắm say của ta, cao hơn bọn nam nhân nhiều, rất nhiều.

Tiểu Linh Ngư nín lặng một lúc, đoạn nắm bàn tay của Tam cô nương hỏi:

- Giả như bây giờ ta yêu cầu người một việc, người có đáp ứng chẳng ?

Chàng vừa nói vừa bóp bóp bàn tay đó, cái cách bóp tay của chàng âu yếm làm sao !

Tam cô nương nghĩ sao chẳng rõ, lại đỏ mặt lên.

Một nam nhân, bỗng nhiên lọt vào phòng kín của nữ nhân, ngồi sát bên cạnh nữ nhân, đòi hỏi nữ nhân một việc.

Việc đó là việc gì ? Mà có việc gì nữa, ngoài cái việc duy nhất, thông thường mà tất cả nhân loại đều làm ?

Huống chi, cái việc đó, có thể là Tam cô nương chờ đợi từ lâu kia mà ?

Nàng đỏ mặt hẳn là vậy !

Rồi tim nàng trở lại đập mạnh, nàng cúi đầu, nàng phều phào:

- Vô luận người yêu cầu điều chi, người chưa nói ra, ta đáp ứng trước rồi đó !

Cõi lòng của nàng có bao nhiêu vọng cửa, có bao nhiêu lối, nàng bỏ ngõ hoàn toàn.

Tiểu Linh Ngư cứ bước những bước hiên ngang mà vào.

Tiểu Linh Ngư hân hoan.

Nhưng, chàng đưa đến cho Tam cô nương một tiếng sét:

- Ta nhờ người đưa ta ra khỏi nơi này, người làm sao cho đừng ai trông thấy !

Tam cô nương cảm thấy đất dưới chân sệt sệt, nàng ngồi vững trên giường, nhưng tâm hồn chới với.

Nàng sửng sờ.

Chẳng rõ nàng thù người được bao lâu, sau đó nàng rung rung giọng hỏi:

- Người ... hiện tại ... người muốn đi ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Càng sớm càng tốt !

Tam cô nương vụt đứng lên, thở dài:

- Được ! Ta đưa người đi !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Đa tạ ! Đa tạ !

Bỗng, Tam cô nương cao giọng gọi to:

- Bớ người ta ! Lại đây gấp ! Có đạo tặc ! Đạo tặc trở lại đây này !

Tiểu Linh Ngư chết sửng, không tưởng nổi nàng định làm gì.

Nàng có thể hại chàng bằng cách đó sao ?

Vốn có phản ứng nhanh, qua phút giây mất bình tĩnh, chàng trần đĩnh tâm thần, chụp hai tay Tam cô nương, hỏi dồn:

- Người làm gì thế ?

Tam cô nương không đáp.

Bên ngoài tiếng y phục phát gió rẹt rẹt, chứng tỏ có người nghe tiếng gọi, chạy đến và chạy rất nhanh.

Chạy nhanh với tốc độ đó, chỉ có Giang Biệt Hạc thôi.

Đúng là lão ta, lão cất tiếng trấn an Tam cô nương:

- Đừng sợ, cô nương ! Có tại hạ đây ! Đạo tặc ở đâu, cô nương ?

Lão đến nhanh quá, có lẽ lão nấp ở bên ngoài từ lúc đầu đến bây giờ, lão lảng vảng quanh gian phòng này.

Cho nên, Tam cô nương gọi là lão nghe liền, vừa nghe vừa đến ngay.

Tiểu Linh Ngư kinh hãi, song chàng giận quá, hận quá.

Chàng nghĩ:

- Nữ nhân ! Nữ nhân ! Nàng chỉ là một nữ nhân ! Nàng muốn giữ ta lại, nên không ngần ngại làm hại ta ! Ta đã biết nữ nhân là gốc của muôn mối họa. tại sao ta tin tưởng họ ? Có ra sao, cũng đáng đời cho ta !

Chàng chuẩn bị liều sống chết.

Lần này, không liều thì còn làm gì hơn ?

Nhưng, Tam cô nương cao giọng:

- Tôi vừa thấy một bóng người, chừng như người đó chạy về chỗ Thiết cô nương cư ngụ !

Bên ngoài, Hoa Vô Khuyết hét lớn:

- Á ! Nguy ! Nguy ! Chúng ta bị đạo tặc áp dụng kế diệu hổ ly sơn rồi ! Trở lại gấp, đại hiệp ơi !

Tiếng y phục phát gió rẹt rẹt vang lên, từ lớn thành nhỏ, từ gần đến xa.

Tiểu Linh Ngư thở phào, nhếch nụ cười khổ:

- Người làm ta đứng tim ! Ta cứ tưởng đã chết luôn !

Tam cô nương lạnh lùng:

- Người yên trí ? Chẳng khi nào ta hại người !

Trong cái giọng lạnh lùng đó ẩn ước có niềm căm hờn.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Nhưng ... Người ...

Tam cô nương đáp chận:

- Ta tìm cách đuổi họ đi xa, họ ly khai rồi, ta mới đưa người đi dễ dàng.

Nàng vớ lấy một chiếc chăn, phủ lên mình Tiểu Linh Ngư bảo:

- Như vậy là kín đáo lắm rồi, bây giờ người đi theo ta !

Nhưng, mang một chiếc chăn như vậy, làm sao Tiểu Linh Ngư thấy đường mà đi ?

Nàng giật chiếc chăn xuống, lấy chiếc áo choàng của nàng, bảo chàng khoác vào mình.

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm:

- Nữ nhân ! Càng tiếp xúc với nữ nhân, ta càng nhận thấy họ là một thứ động vật khó hiểu nhất trong muôn loại động vật.

Chàng nói hơi nhỏ một chút, bởi tự nói với mình, Tam cô nương không nghe lọt, hỏi:

- Người nói gì đó ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Có chi đâu ! Ta nói... ta nói... mãi đến bây giờ ta mới gặp được một

nữ nhân hết sức thành thực !

Tam cô nương cười khúc khích:

- Nếu là thành thực, thì ta đâu có dùng đến cái kế đó ! Nếu ta thành thực thì người đã phải khổ rồi !

Tiểu Linh Ngự thở dài:

- Cho nên, ta nghi nữ nhân là một cái gì kỳ quái nhất trên đời ! Những nàng thành thực nhất, lắm lúc cũng biết man trá như thường, mà những nàng gian hoạt nhất, lắm lúc cũng chất phác như thường !

Nữ nhân, thường thường thì có thân vóc nhỏ hơn nam nhân, cũng may Tiểu Linh Ngự không lớn lắm, mà Tam cô nương cũng chẳng nhỏ lắm, cái kếm lớn bên này, bù với cái nhỏ hơn bên kia, thành ra chiếc áo choàng của Tam cô nương rất vừa vặn cho Tiểu Linh Ngự.

Chàng mặc vào, mừng tượng mặt áo của chính mình, dù có ai bắt gặp bất ngờ, cũng không sợ người ta chú ý.

Cả hai mở cửa, ung dung bước đi, theo con đường hành lang.

Họ đi ngang qua những gia nhân trong trang viện, chúng còn đứng canh phòng, từng chặn, từng chặn bởi tình trạng báo động chưa chấm dứt.

Tên nào cũng có cầm vũ khí sáng ánh, tên nào cũng có vẻ hùng hổ vô cùng.

Chừng như nếu gặp đạo tặc là chúng nhai nuốt liền.

Thấy Tam cô nương xuất hiện, còn xa xa, chúng đã cúi chào rồi. Có kẻ bạo dạn hơn, nói mấy tiếng vấn an.

Tam cô nương đưa khách ra về, khách không gặp một trở ngại nào cả.

Họ đến hậu hoa viên, Tam cô nương mở cánh cửa. Nàng đứng bên trong, Tiểu Linh Ngự đã đứng bên ngoài.

Chàng quay đầu nhìn lại.

Trăng mờ, sao mờ, song đủ soi sáng nét mặt quật cường của chàng. Đồng thời, vẻ hấp dẫn cũng hiện rõ dưới ánh mắt của Tam cô nương.

Tam cô nương thở dài:

- Người ... người còn trở lại ... với ta nữa chăng ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Còn chứ ! Không xa lắm đâu ! Ngày mai thôi !

Chàng quay mình, bước nhanh như chạy.

Nhìn theo bóng Tiểu Linh Ngư khuất dần, khuất dần, Tam cô nương sững sờ đến xuất thần.

Khi tâm tư trở lại trạng thái bình thường, nàng tự hỏi mình sầu hay vui, buồn hay sướng, sầu buồn vui sướng gì chẳng cần phân tách gáp, nàng chỉ biết là mình vừa trải qua một sự bất thường.

Phải, đây là lần thứ nhất nàng mới có những cảm giác lạ kỳ.

Và nhờ cái sự lạ kỳ đó, nàng mới thực sự nhận thức mình là một nữ nhân.

Dù nàng sanh ra với một cơ thể khác hơn cơ thể nam nhân, nàng vẫn xem mình là nữ nhân, bởi những người thân quanh nàng không ai chịu cho rằng nàng là một nữ nhân, mãi rồi nàng cũng tin luôn mình thuộc về phía mày râu.

Nhưng, sự thực đã đến trong đêm nay với nàng.

Nếu không là nữ nhân thì sao nàng lại có những cảm giác đó khi kề cận một nam nhân ?

Phải đợi đến lúc những cảm giác như thế bùng lên trong con người,

một nữ nhân mới hoàn toàn trở về với nữ tánh.

Cho nên, khi nữ tánh còn trầm động như con người ngủ mê, thì nữ nhân có phần bừa bãi trong giao đường, một sự bừa bãi, phát sanh từ thờ ơ, gần như phủ nhận sự di động giữa nam và nữ.

Và mọi sự dè dặt len vào trong sinh hoạt hằng ngày khi nữ tánh bùng dậy thật sự.

Rồi từ đó, bấy tình nảy nở, càng ngày càng thêm nghiêm trọng, cuối cùng góp nên một cái vốn kinh nghiệm.

Đêm xuống từ lúc Tiểu Linh Ngư theo dõi Hà Lộ, đến bây giờ thì đêm sắp tàn, thành phố trầm tịch lạnh lùng.

Trong khung cảnh trầm tịch đó, Tiểu Linh Ngư âm thầm trở về được phòng.

Xa xa, chàng thấy rõ ba chữ Khánh Dư Đường chớp chớp dưới ánh sao, tăng vẻ sáng lúc đêm tàn.

Gần đến nơi rồi, chàng không cần bước vội nữa. Ung dung đi trên con đường lát đá, chàng khẽ mũi, nhếch qua đông, chuyển sang tây, ngừng, rồi giương mắt nhìn lên, lúc nhìn xuống, rồi nhìn xa, nhìn gần.

Chợt, chàng ngồi xuống, tự lẩm nhẩm:

- Đúng rồi ! ...

Trên mặt đường, lấm tẩm phấn, rải rác những cọng phấn và cọng của những loại thuốc do người mua chuyển vận từ Khánh Dư Đường trở về một nơi nào đó.

Những phấn, cọng thuốc đó chẳng phải rơi dọc theo đường dài, liên tiếp thành dòng, mà thỉnh thoảng mới có một chỗ như vậy, chỗ này cách chỗ kia độ sáu bảy thước.

Cứ cái thế ngồi như vậy, Tiểu Linh Ngư hầu như lết tới, mắt quan sát, mũi ngửi.

Thì ra, trong đêm chàng cầm mấy viên đá, quăng vào những bao thuốc đã chọc thủng bao, thuốc rơi ra, rải theo dọc đường.

Chàng cần biết thuốc đó rơi rải ở đâu, là có thể truy ra số thuốc đó được chuyển vận về những phương hướng, địa điểm nào.

Như đã hiểu, dù nhỏ tuổi, Tiểu Linh Ngư cực kỳ thông minh, hành sự chính đính, sở dĩ chàng thiết kế chọc thủng những bao thuốc, là để thuốc rơi rớt xuống đường.

Dù là đường ở ngay trong thành phố, song đêm về khuya, khách bộ hành thưa vắng, nếu thuốc rơi xuống, là vẫn còn nằm đó, chẳng hề bị chân người dẫm đạp, xóa nhòa.

Quan sát và ngửi qua một lúc, chàng không cần làm cái việc đó nữa, bất quá chàng hít gió, trong gió có mùi thuốc, chàng nương theo đó mà phăng lần.

Nhát định chàng không thể làm đường.

Thay vì đi về Khánh Dư Đường, chàng lại theo mùi thuốc mà đi, dần dần chàng đến đoạn đường rất ít nhà, cuối cùng đến một vùng gần như hoang vắng.

Trước mặt chàng là một cái ao, nước dợn lăn tăn, bên cạnh ao có một tấm gỗ, đóng vào chiếc trụ, mặt gỗ có chữ cấm:

Ao cá nhà họ Triệu, cấm nhật buông câu !

Tiểu Linh Ngư thầm nghĩ:

- Một cái ao to lớn như thế này, lại có người chiếm đoạt làm tư sản, xem ra họ Triệu nào đây, cũng là một tay hách lăm ! Chắc chắn là một cường hào ác bá chi đó, thừa tiền, dư thế, thét lửa mưa khói trong vùng.

Cách ao không xa lắm, có một khu trang viện sánh với trang viện của họ Đoàn thì còn kém một bậc, song cũng thuộc hạng đại quy mô.

Thế là, những bao thuốc đó được chuyển vận về đây !

Tiểu Linh Ngư do dự một chút đảo mắt nhìn quanh rồi nhìn vào trong viện.

Đêm đã khuya như thế, tại sao đèn đuốc trong trang lại sáng choang ?

Nơi vọng cửa sơn màu đen có một tấm biển, ghi:

Thiên Hương Đường, Địa Linh Trang của họ Triệu !

Tiểu Linh Ngư thầm nghĩ:

- Chẳng những họ Triệu thừa tiền, dư thế, mà có thể cũng là một nhân vật trên giang hồ. Đêm về khuya, mà người trong trang chưa nghĩ đến cái ngủ, thì hẳn là họ đang bàn luận về một sự gì thích thú đấy !

Chàng nhận định tình thế một lượt nữa, đoạn nhảy vào.

Chàng vốn là người có can đảm, giả dĩ gần đây lại luyện được võ công đáng kể, do đó mà chàng khinh thường mọi nguy hiểm, phải có cái can đảm của chàng mới dám vào khu trang viện này, trong thời khắc này.

Vào trong rồi, chàng cứ đi thẳng về phía có ánh đèn sáng rực.

Nơi đó, là một gian đại sảnh.

Tiểu Linh Ngư nhảy lên nóc, móc chân vào mái nhà, thòng mình xuống ngang một khung cửa sổ, thấm nước bọt vào đầu ngón tay, xoa xoa vào lớp giấy bồi che gió nơi cửa, giấy ướt, chàng bám ngón tay, khoét một lỗ nhỏ, đủ nhìn vào trong.

Bên trong, có bốn người đang uống rượu.

Với cái vẻ hách từ trong một tấm gỗ tiểu lệnh cấm câu, đến khu trang viện đại quy mô, tự nhiên người trong trang viện phải là hạng có máu mặt, và nhất nhất cái gì cũng được phô bày cho xứng với địa vị bá

chủ một vùng.

Cho nên, gian đại sảnh phải được trang trí cực kỳ hoa mỹ, huy hoàng. Và tiệc rượu đặt trong đại sảnh huy hoàng cũng phải có đầy đủ thịnh soạn, với cao lương mỹ vị, với bát đĩa ngọc ngà, với rượu cất từ mười năm, từ trăm năm do những tay sành sỏi nhất nước.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư vào đâu đâu có phải để nhìn cái sang trọng của một người ?

Chàng vào đây là để tìm hiểu một người, cái người làm chủ tòa trang viện.

Đương nhiên, nhân người chủ mà chàng cũng hiểu luôn những người quang chủ.

Tìm hiểu chủ nhân là một việc, còn một việc quan trọng hơn là tìm dấu vết những bao thuốc.

Kia, những bao thuốc đó nằm kia, ở một góc, bao lớn, bao nhỏ chồng chất lên nhau.

Trong bao, Tiểu Linh Ngư thừa hiểu là chỉ có những Phụ Tử, Nhục Quế, Tê Giác, Hùng Đả...

Một người trong bốn, cất tiếng:

- Vô luận làm sao, ba vị đã đến tề trang rồi, thì tại hạ hết sức vinh hạnh, tại hạ xin kính mỗi vị một chén.

Y ngồi nơi chủ vị, ai lại thốt lên câu đó, thì hẳn y là chủ nhân rồi.

Tuy y ngồi, Tiểu Linh Ngư cũng nhận ra thân vóc của y cao, người ốm, mặt dài như ngựa, đôi mày chổi xể, mũi như mỏ chim ưng, mặt dài nhưng xương gò má nhô cao, đôi mắt của y cực kỳ sáng.

Dù cái tướng của y như thế, xem ra y cũng có khá nhiều oai khí, đủ gây khiếp phục nơi đối phương.

Tiểu Linh Ngư thầm nghĩ:

- Hấn là họ Triệu đây !

Một người cười đáp:

- Triệu trang chủ nói câu đó mãi, chẳng biết đã được bao nhiêu lần rồi ! Mà bọn này cũng đã uống chẳng biết bao nhiêu lần rồi ! Nếu Triệu trang chủ cứ khách khí mãi, thì là dồn bọn này vào cảnh bối rối đó !

Người thứ ba tiếp nói:

- Thực ra, làm được khách quý của Triệu trang chủ, là bọn này thu hoạch được một vinh hạnh lớn lao, anh em tại hạ đáng lý ra phải kính lại Trang chủ mấy chén mới phải.

Hai người đó đồng có gương mặt tròn, chiếc cổ mập mỗi lần cười đều híp mắt, mỗi cử động đều giống như bóng với hình.

Tiểu Linh Ngư cười thâm, nghĩ:

- Hai kẻ mập đó đúng là một khuôn đúc thành người ! Trong thiên hạ, thiếu chi huynh đệ đồng bào song sanh, nhưng chẳng có cặp nào giống nhau quá chừng như hai gã này !

Ba người đó đều lạ đối với Tiểu Linh Ngư. Bởi họ là những người lạ nên chàng không thể đoán ra tại sao họ muốn hại Thiết Tâm Nam.

Còn người thứ tư, người này cất tiếng trong lúc Tiểu Linh Ngư đang quan sát ba người kia !

Người đó bất quá cũng chỉ nói mấy tiếng thông thường trong cái sáo giang hồ.

Bởi người đó không đưa mặt về phía chàng, nên chàng không nhận ra, bất quá, chàng chỉ thấy mớ tóc trắng, và một chòm râu trắng rất dài, râu thòng trước ngực, thỉnh thoảng lão ta vén qua một bên, nhờ thế mà Tiểu Linh Ngư mới biết là lão có râu dầy, và chòm râu rất dài.

Khi lão cất tiếng, Tiểu Linh Ngư nghe âm thanh, giật mình, suýt

buông chân, rơi xuống đất.

Lão ta, chính là Thiết Vô Song !

Lão ta là tay lãnh tụ võ lâm vùng Tam Tương, có ngoại hiệu là Ái Tài Như Mạng !

Thì ra kẻ hạ độc là Thiết Vô Song, Tiểu Linh Ngư hiểu như vậy qua câu nói tiếp nối của lão !

Thảo nào mà Thiết Tâm Nam không trọn lòng tin tưởng, thấy quà là ăn liền !

Trên giang hồ còn ai hoài nghi gì nữa, khi thấy bảy chữ Ái Tài Như Mạng Thiết Vô Song ghi trên nắp đựng quà tặng ?

Thiết Vô Song ! Giang Biệt Hạc !

Một là lãnh tụ Tam Tương, một là đại hiệp Giang Nam. Cả hai cùng giả nhân giả nghĩa, cả hai cùng nuôi rắn rết trong lòng.

Nhưng tại sao Thiết Vô Song muốn hại Thiết Tâm Nam ?

Hồi 46

Khéo Dọ Mươi Sâu

Nhận ra Thiết Vô Song có mặt tại bàn tiệc, Tiểu Linh Ngư trong một giây ngẩn ngủ đã nghĩ đến nhiều việc.

Tâm tư của chàng xáo trộn mạnh, có thể vì kinh hãi mà cũng vì nghi ngờ.

Chàng không thể không tin, bởi sự thực hiện ra trước mắt đó.

Tuy nhiên, chàng chưa vội quyết đoán, cứ theo dõi câu chuyện bên trong, xem họ còn nói gì với nhau. Chàng chắc chắn là đoạn cuối của câu chuyện sẽ tiết lộ nhiều bí mật có thể sự tiết lộ đó sẽ giải tỏa một vài nghi vấn đang hiện trong đầu óc chàng.

Triệu trang chủ rót đầy một chén rượu, cất cao chén lên, cười hì hì, thốt:

- Hiền huynh đệ cùng Thiết lão tiên bối là những bậc đương thế anh hùng. Triệu Hương Linh này tài gì, đức gì mà lại được ba vị chiếu cố chứ ? Tại hạ cao hứng phi thường ! Cao hứng đến độ tưởng mình đang nằm mộng đó, các vị ! Nào, các vị nâng chén lên, chúng ta cùng uống, uống đủ ba chén mỗi người để mừng cho tại hạ được cái vinh hạnh lớn nhất của một con người !

Hai anh em song sinh đó lập tức nâng chén, uống cạn.

Còn Thiết Vô Song thì ngồi yên, không buồn đưa tay cầm chén lấy lệ cho phải lễ.

Người mập ở bên tả chớp mắt mấy lượt, cười vuốt.

- Anh em tại hạ, thuộc lớp hậu sanh trên giang hồ, là những tiểu tốt vô danh, đâu dám xem mình ngang hàng với bậc đại anh hùng như Thiết lão tiên bối ? Nếu không có Triệu trang chủ cho gọi đến đây, thì làm gì có can đảm đồng bàn với Thiết lão tiên bối chứ !

Người mập kia điếm một nụ cười, phụ họa:

- Phải đó ! Nếu trên giang hồ, người ta nghe nói là La Tam và La Cửu có một lần ngồi chung bàn chuốc chén với Thiết lão tiên bối, thì chẳng biết họ sẽ hoan nghinh ngưỡng mộ như thế nào.

Thiết Vô Song bật cười ha hả, rồi lão nâng chén rượu lên đáp:

- Hai vị khiêm nhượng quá chừng ! Lão phu tuy cao niên rồi, song nào đã điếc cả hai tai đâu ! Thì tự nhiên, lão phu cũng phải nghe truyền thuyết về Lang thị huynh đệ bôn tẩu trên giang hồ, luôn luôn biểu lộ cái hào tâm, hiệp khí. Ha ha ! Lão phu xin kính hai vị một chén.

Tiểu Linh Ngư cười thẳm, nghĩ:

- Đúng là một cuộc người tung kẻ hứng, hiệp nhau lấy phẩn trát mặt, lấy sơn tô môi ! Thiết Vô Song từng tự hào mình là trước ngọc khôn vàng của hào kiệt vùng Tam Tương, thế mà vẫn bị dụ hoặc dễ dàng trước những lời tâng bốc rẻ giá ! Anh em họ La này có thái độ xu nịnh như thế, chắc chắn chẳng phải là nhân vật chân chính.

Triệu Hương Linh mỉm cười, nói tiếp:

- Cả ba vị cùng khiêm nhượng cả ! Đành là Thiết lão tiên bối đức cao, vọng trọng, người người khâm ngưỡng, song hai vị cũng chẳng phải là những kẻ vô danh ? Trong thiên hạ ngày nay, có ai dám khinh thường hai vị không chứ ?

Y hướng qua Thiết Vô Song, tiếp luôn:

- Có lẽ lão tiên bối chưa biết điều này, là hai vị đồng bào huynh đệ đó, tuy mới xuất đạo trên giang hồ chưa được bao năm, song vừa ra mặt là hạ tận diệt bọ Thái Hồ, kế đó lại chặt đầu Ngũ Hồ vùng Tể Lỗ, rồi cũng chỉ hai người thôi, hạ sát Thập Bát Khẩu tại Thái Hành sơn, mỗi lượt xuất hiện là đường đường chánh chánh, liệt liệt oanh oanh !

Thiết Vô Song cau mày:

- Lạ chưa ! Những việc trọng đại như vậy lão phu lại chẳng hề nghe

biết !

Triệu Hương Linh mỉm cười:

- Bởi lẽ tiền bối nào biết được là hai anh em họ không muốn phô trương thành tích, vô luận làm việc gì, làm thì đường đường chánh chánh, làm xong rồi lại bật tiếng im hơi, dù ai có hiểu ít nhiều, hỏi đến họ, họ cứ lắc đầu, không hề nhận vinh dự qua những hành vi bảo trì đạo nghĩa ! Cái đức khiêm tốn đó, nào phải mỗi người mỗi có được ?

Thiệt Vô Song mỉm cười:

- Tốt ! Tốt ! Nếu thế thì nhất định là lão phu phải kết giao mới được ! Chỉ vì... lão phu còn thắc mắc một điểm này, là đồng bào huynh đệ song sanh, tại sao một người lại gọi là Tam, còn người kia lại gọi là Cửu ? Từ Tam đến Cửu, có sự cách biệt đến sáu ngôi kia mà ?

La Tam cười nhẹ:

- Văn bối dùng con số mà đặt tên, chứ không do ngôi thứ sanh thành trong gia đình. Văn bối thích con số ba, nên xưng là La Tam. Giản dị như vậy đó !

La Cửu cười hì hì, tiếp:

- Còn văn bối, thì thích con số chín, nên xưng là La Cửu, mặc dù chính văn bối là huynh, La Tam là đệ !

Thiệt Vô Song vỗ tay cười lớn:

- Hay quá ! Hay vô cùng ! Ai nghe các vị xưng tên rồi, cũng không tưởng nổi có sự đảo ngược ngôi thứ như thế ! Bởi khi nào Cửu lại là huynh, mà Tam thì là đệ chứ ?

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Hai vị có tài cao như vậy, chẳng hay đã thọ giáo nơi bậc cao nhân nào ? Và tại sao hai vị lại xuất đạo quá muộn ? Lão phu chỉ mới nghe giang hồ truyền thuyết về hai vị, ba năm trước đây thôi.

La Cửu đáp:

- Anh em vẫn bồi, chuộng võ ngay từ lúc còn nhỏ, dó đó đã bắt đầu luyện tập tại nhà từ thuở thơ ấu, bắt quá chỉ biết múa may một vài kiểu cách mèο quào, chó chạy, có ra gì, cần có ân sư ? Đến bốn mươi tuổi đầu, anh em vẫn bồi còn phải quanh quẩn trong gia đình, phụng dưỡng song thân, tự nhiên dù muốn sớm góp mặt trên giang hồ, càng không làm sao bỏ đạo hiếu được. Mãi sau này, phụ mẫu song vong, xong thời gian thủ hiếu là anh em vẫn bồi thực hiện mộng lòng ngay !

Thiết Vô Song thờ dài:

- Các vị là bậc đại anh hùng, mà cũng là bậc đại hiếu thảo ! Đáng được người đời khâm phục !

La Tam cười nhẹ:

- Lão tiên bồi quá khen !

Thiết Vô Song tiếp:

- Có điều, các vị đã hạ sát Thất Sát, Ngũ Hổ, Thập Bát Khâu, chúng là những ma đầu trong Hắc đạo, tài nghệ tuyệt luân, như thế chúng tỏ các vị phải là những tay siêu phàm. Đã là bậc siêu phàm mà các vị cho rằng không thọ giáo nơi một danh sư nào, thì lão phu... khó tin thật !

La Cửu điềm nhiên:

- Trước mặt lão anh hùng, bọn vẫn bồi đâu dám nói ngoa !

Thiết Vô Song gật gù:

- Thế hai vị đúng là những kỳ nhân trong thiên hạ rồi ! Tự mình sáng chế võ công, tự mình luyện thành cái tài tinh diệu, thật là chuyện hi hữu !

Lão hỏi:

- Hai vị có thể cho lão phu thấy một vài tuyệt kỹ chăng ?

La Tam điềm nhiên:

- Trước cửa Lỗ Ban, bọn vãn bối đâu dám múa rìu ?

Thiết Vô Song lắc đầu:

- Chỉ có cách đó mới làm cho lão phu tin được thôi, nếu không thì lão phu đành ninh hai vị giấu sự môn, không hơn không kém !

La Cửu mỉm cười:

- Thật tình, bọn vãn bối chẳng dám vô lễ trước mặt lão tiên bối, mong lão tiên bối đừng bắt buộc bọn vãn bối có cử động ngông cuồng, gây sĩ tiểu trên giang hồ.

Thiết Vô Song buông gọn:

- Nếu hai vị cương quyết từ chối, thì lão phu cho rằng hai vị khinh thường lão phu đó.

La Tam cau mày:

- Khổ quá !

Thiết Vô Song trầm giọng:

- Hai vị thực tình không nể mặt lão phu ?

Triệu Hương Linh khẩn cấp vừa cười vừa thốt:

- Thiết lão tiên bối có cái hiệu Ái Tài Như Mạng, hai vị không biết hay sao chứ ?

Hai vị không nên tạo thất vọng cho Thiết lão tiên bối !

La Tam cười thảm:

- Trang chủ cũng... Triệu Linh Hương chặn ngay:

- Nói thực, chính tại hạ cũng muốn xem cái tài của hai vị !

La Cửu vọt đứng lên:

- Nếu vậy, cung kính bất như phụng mạng, vẫn bồi phải múa may cho xong !

Hai người, thân vóc mập mập, mập mà cao, mà lớn, vén tay áo rồi, trông họ như hai hộ pháp.

Họ biểu diễn võ công ngay tại đại sảnh.

Chẳng những Thiết Vô Song và Triệu Hương Linh ngưng thần, chú ý xem cả hai biểu diễn, mà Tiểu Linh Ngư cũng hết sức lưu tâm theo dõi mỗi cử động của anh em họ La.

Chàng nhận thấy, anh em họ La gây niềm thích thú nơi chàng rất mạnh, dó đó chàng muốn biết cả hai thành tựu như thế nào.

La Cửu sử dụng Song Bàn Chưởng, còn La Tam thì thi triển Đại Hồng Quyền.

Chưởng cũng như Quyền, xuất phát rất nhanh, không vì thân vóc đồ sộ mà kém phần linh hoạt.

Họ đánh rất khéo, trên vững, dưới vững, công thì kia thủ, thủ lại có luôn công, thủ và công đều nhanh, diệu.

Nhưng, Song Bàn Chưởng và Đại Hồng Quyền là những môn học sơ đẳng. Phàm là tay tầm thường nhất trên giang hồ cũng biết sử dụng hai môn đó.

Có thể bảo, những tên đánh xe, chặn ngựa, giữ lừa cũng biết những môn đó.

Bất quá anh em họ La biểu diễn rất khéo vậy thôi, những con mắt tầm thường thì tán thưởng thật, song đối với vị lãnh tụ võ lâm vùng Tam Tương thì cái trò múa may đó có giá trị gì ?

Thế mà Thiết Vô Song nhìn chăm chú đến sững sờ !

Đúng như lời anh em họ La đã nói, họ múa qua mắt thợ !

Chính nhận thấy cả hai chẳng có một đặc điểm gì, nên Thiết Vô Song sững sờ.

Với võ công đó làm gì họ tạo nên những thành tích họ Triệu Hương Linh vừa thuật ?

Họ đi trọn các đường quyền, chưởng đó, cả hai cùng đổ mặt, đổ vì mệt mà cũng vì thẹn.

Họ dừng lại, vòng tay vái chào:

- Lão tiên bối đã xem rồi, bây giờ xin lão tiên bối chỉ giáo nếu thấy có chỗ nào sơ xuất !

Thiết Vô Song mơ hồ:

- Ủ ! Ủ !

Triệu Hương Linh cười nhẹ:

- Võ công thành tựu đến mức độ đó quả đáng ngợi ! Thảo nào mà các vị chẳng thành danh gấp ? Tuy những chiêu thức đưa ra rất thông thường, nhưng hiệu dụng cực kỳ thâm diệu do sự xuất phát của hai vị.

Y day qua Thiết Vô Song hỏi:

- Lão tiên bối đồng ý như thế chứ ?

Thiết Vô Song lại mơ hồ:

- Ủ ! Khá lắm ! Khá lắm Tiểu Linh Ngự cảm thấy niềm hứng thú đối với anh em họ La tăng gia rất nhanh.

Chàng nghĩ thầm:

- Hai anh em họ đúng là những kẻ âm trầm, bên ngoài thì vừa ngông nghênh vừa trôn tráo, như những con cừu non lần đầu tiên ra đồng cỏ thích tung tăng, song bên trong lại chứa chất một cái gì thâm hiểm nhất trần đời ! Đến Thiết Vô Song là bậc lão luyện trên giang hồ mà vẫn bị họ qua mặt như thường ! Có chắc gì lão nhận ra, trong cái tầm thường họ vừa biểu diễn có cái tuyệt phi thường ?

Họ chủ trương lộ ngu, giấu khôn như thế, chẳng những không ai biết được võ công của họ như thế nào, trái lại chẳng ai bận tâm đề phòng họ nữa. Có như vậy họ mới thực hiện những mưu đồ xảo diệu, có như vậy họ mới giấu những tâm cơ gian hoạt.

Những con người đó mới đúng là mẫu người đáng sợ nhất.

Nhưng, cái mưu đồ hiện tại của họ như thế nào ? Họ có liên quan gì đến bao thuốc nằm kia chẳng ?

Và, Tiểu Linh Ngư cũng chẳng suy đoán được lai lịch của họ.

Họ phải có một lai lịch thực, chứ cái tên La Tam và La Cửu đó, có vẻ khả nghi quá chừng.

Theo dấu những phần thuốc rơi rải dọc theo đường đến đây, cốt để lấy lại một phần nào số thuốc kia, song Tiểu Linh Ngư đến đây rồi, trông thấy hai anh em họ La, chàng không dám giữ trọn cái chủ ý đó nữa.

Chàng phải cố kỵ họ, nếu không muốn gây thêm phiền phức sau này, quá nhiên phiền phức.

Trong đại sảnh, Triệu Hương Linh lại nâng chén lên, cười mấy tiếng rồi thốt:

- Đêm nay dù tại hạ bị cái án không đầu kia phủ lên đầu, nhưng bù lại có hai vị đến đây rồi, hơn nữa lại được vinh hạnh đồng chuốc chén với Thiết lão anh hùng, thì tại hạ nghĩ nhân họa mà được phúc ! Phàm con người gặp phúc là phải tận hưởng, hưởng để quên cái họa vô can !

Tiểu Linh Ngư giật mình, lại nghĩ:

- Một vụ án vô đầu ? Vụ án chi ?

Vừa lúc đó có tiếng bánh xe lăn, tiếng ngựa. dặm chân từ bên ngoài cổng trang viện vọng vào.

Thiết Vô Song đẩy chén rượu vào sâu trong bàn, vụt đứng lên, sắc mặt hơi biến, thốt như hỏi:

- Lại đến rồi à ?

Tiếng cuối vừa dứt âm vang, lão đã bước ra đến bên ngoài.

Cổng trang đã mở ra rồi, xe do ngựa kéo cũng đã vào bên trong rồi.

Nhưng, chẳng có xe phu !

Triệu Hương Linh phân phó gia nhân, mang những chiếc bao trên xe xuống, mở ra xem.

Đương nhiên, những bao đó chứa đựng Phụ Tử, Nhục Quế, Tê Giác, Hùng Đằm.

Mục kích cảnh tượng đó, Tiểu Linh Ngư giật bắn mình suýt rơi xuống đất.

Bên trong đại sảnh dưới ánh đèn, gương mặt của Thiết Vô Song và Triệu Hương Linh biến sắc đến trắng nhợt.

Mãi một lúc lâu, Triệu Hương Linh mới lấy lại bình tĩnh, lẩm nhẩm:

- Cái gì thế ? Tại sao có việc lạ lùng như thế ? Từ chiều đến bây giờ có đến bảy tám cỗ xe chở thuốc như vậy, xe không người nhưng lại đầy thuốc, thuốc vô duyên vô cớ được chuyển vận đến đây ! Một trò đùa ? Ai tạo nên trò đùa này ? Để mua vui, hay để gieo họa cho tại hạ ?

Thiết Vô Song cau mày:

- Thuốc, thuộc loại quý, số lượng lại quá nhiều, có ai phí của làm một

trò đùa đắt giá như thế được ? Bao nhiêu thuốc đó, muốn mua tất cả thì ít nhất cũng phải bán một gia sản lớn lao mới trang trải nổi ! Trên đời này, chẳng làm sao có một kẻ ngông quá độ như vậy đâu !

Triệu Hương Linh thở dài:

- Theo ý tiên bối thì cái nguyên do sự kiện này là sao ?

Thiết Vô Song trầm ngâm một chút:

- Nguyên do như thế nào, chỉ có trời mới biết gặp được ! Còn như mục đích thì phải là một thực hiện độc kế, bất lợi cho trang chủ rồi đó !

Triệu Hương Linh trầm giọng:

- Nhưng, những thứ này đâu phải là độc dược ? Trái lại, có thứ rất bổ dưỡng. Đưa những thứ thuốc này đến đây, đâu có thể hại nổi chúng ta ?

Y day qua anh em họ La, hỏi:

- Nhị vị có ý kiến chi chẳng ?

La Cửu mỉm cười:

- Thiết lão tiên bối có kiến thứ rộng, đã đoán, như vậy, chắc không sao đâu ?

La Tam cũng cười, tiếp nói:

- Đúng thế ! Nếu Thiết lão anh hùng không đoán được thì anh em tại hạ tài gì thấu đáo đạo lý của sự tình ?

Thiết Vô Song thở ra:

- Thật tình, lão phu không hiểu nổi !

Lão không hiểu nổi, nhưng Tiểu Linh Ngự hiểu nổi !

Chàng trầm nghĩ:

- Hay ! Hay cho các người lắm lắm ! Các người chạy tang vật, các người đưa số thuốc đến đây, để cho Hoa Vô Khuyết tin rằng người hạ độc là Thiết Vô Song, thì ra các người dụng cái kế liên hoàn, cực kỳ tàn độc ! Rất tiếc cho các người, sự việc này lại diễn ra trước con mắt Tiểu Linh Ngư. Các người phí tận tâm cơ vô ích !

Chàng đảo mắt nhìn quanh rồi âm thầm thở ra.

Chàng tìm một cửa hiệu bán phấn, son, nhảy qua tường vào trong một chút rồi trở ra, nơi tay có một bao nhỏ.

Khỏi phải nói, làm một tên đạo chích bất đắc dĩ, thì Tiểu Linh Ngư có thừa khả năng.

Khi bình minh lên, Tiểu Linh Ngư đã hoàn toàn thành một người khác lạ.

Bây giờ thì chàng nghiêm nhiên là một tiếp đãi viên trong các kỹ viện, với gương mặt trắng, ngã màu xanh xanh, với mi mắt mọng lên vì đã lấy đêm làm ngày, vì đã bắt những bộ phận trong cơ thể làm việc khi mà phần đông thiên hạ cho những bộ phận đó nghỉ ngơi.

Không là người trác táng, nhu cầu sinh hoạt bắt buộc những kẻ đó nối liền cái ăn cái uống với nghề nghiệp của kẻ trác táng, thì gián tiếp những nam tiếp đãi viên phải chịu ảnh hưởng ít nhiều do khung cảnh nghịch thường tạo nên.

Dĩ nhiên, khi chàng thay đổi dạng thì có trời mới nhận ra chân tướng của chàng.

Bởi cái thuật cải sửa dung mạo, chàng đã học rất tinh tường nơi Bất Nam Bất Nữ Đồ Kiều Kiều.

Bình minh lên, tại thị thành, không đâu náo nhiệt bằng những ngôi hàng quán, ai ai cũng tìm cái gì lót dạ để phấn đấu dành sự sống dưới bóng mặt trời.

Và Tiểu Linh Ngư tìm một nơi nhiệt náo nhất, vào đó điểm tâm.

Chàng ăn nhiều quá, hầu như ăn luôn cho hai bữa cơm trưa và chiều, chàng sợ không có thì giờ ăn trong ngày, chàng nghĩ rằng sẽ phí nhiều công lực trong ngày.

Trước khi bắt tay vào việc, chàng phải chuẩn bị cái dạ dày có khả năng chịu đựng, dạ dày không yếu sách thì chàng được rảnh rang hành sự.

Nơi ngôi quán chàng dùng điểm tâm, phía trước mặt, không xa lắm có một phiên chợ.

Ngôi quán đã nhiệt náo, thì phiên chợ đó còn nhiệt náo hơn.

Giữa biển người họp chợ đó, có một gã hán tử, thân vóc cao, hơi ốm, xách nơi tay một chiếc lồng sơn đen.

Trên mặt hán, tại hai gò má nhô xương, có một khoanh thuốc dán, thoáng nhìn qua, tưởng như hán có bốn con mắt, hai đen hai trắng.

Một tay xách lồng màu đen, tay kia cũng chẳng để không, tay kia luôn luôn thăm dò vào những chiếc túi của khách mua, người bán.

Thì ra, hán là một gã móc túi !

Hán đi tới đi lui, nhìn quanh nhìn quẩn, tìm những con mồi, chắc ý con mồi nào rồi, là hán nhanh như chớp xáp lại gần.

Tiểu Linh Ngư ăn xong, theo sau hán liền.

Hán đi vòng vòng trong khu chợ, hán đi lần đến chỗ thừa người, Tiểu Linh Ngư bất thần vọt lên, vỗ tay lên đầu vai hán, cười hì hì tán:

- Bàn tay của bằng hữu nhanh quá ! Bằng hữu làm xem được lắm đó nhe !

Gã vô lại quay đầu, nổi giận ngay:

- Tiểu tử ăn no rồi, không có việc gì làm, lại cho thiên hạ đám đá cho vui phải không ?

Vừa mắng, hấn vừa hoành tay tát vào mặt. Tiểu Linh Ngư !

Nhưng hấn nuôi mộng rõ rệt, tài nghệ gì hấn mà mong đánh trúng mặt Tiểu Linh Ngư ?

Tiểu Linh Ngư đưa hai tay lên, kẹp cổ tay hấn, rồi từ từ khép lại.

Chàng khép nhẹ, chậm chậm, nhưng hấn tử nghe đau quá, cổ vùng vẫy, cổ giật ra, song cổ tay vẫn bị kẹp cứng, như dính liền với hai ngón tay, nguy hơn nữa, là hai ngón tay không nhúc nhích chút nào, như một đôi gọng kềm, đóng cứng vào một chỗ.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người mắng ai nào ? Trong hai chúng ta, kẻ nào là vô lại nào ?

Hấn tử xuất hận, trán đổ mồ hôi hạt, hấn kêu lên rít rít:

- Tôi ! Tôi là vô lại... tôi là một tên khốn nạn, hạ đánh đá. Tôi, thiếu gia ơi !

Thiếu tổ tông ơi ! Tha tôi đi, tha cho tên vô lại này đi, tiểu tổ tông ! Tôi tình nguyện trao hết số tiền trong túi này cho tiểu tổ tông chi dụng !

Tiểu Linh Ngư lại cười hì hì:

- Ta chỉ cần người đáp mấy câu hỏi của ta, đáp cho đúng sự thật, chẳng những ta không lấy túi tiền của người, mà không chừng ta còn cho thêm cho đầy túi đó nữa.

Người nghĩ, được như vậy, có thích không nào ?

Hấn tử kêu lên:

- Thích ! Thích lắm ! Thích ghê đi ... Tiểu Linh Ngư trước khi hỏi, bóp mạnh hai ngón tay một chút, hấn tử nhăn nhó mặt, mồ hôi lại rớt, đập đập.

Rồi chàng hỏi:

- Người biết Thiên Hương Đường, Địa Linh Trang ở đâu chứ ?

Hán tử đáp nhanh:

- Nếu tôi không biết, thì tại vùng này còn ai biết chứ ?

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Triệu trang chủ là người thế nào ?

Hán tử đáp:

- Triệu trang chủ là tay cự phú, lại giao đường khắp bốn biển năm hồ, người trong hắc bạch lưỡng đạo đều có nhờ vả lão ta, có thể cho rằng lão ta là bá chủ vùng này.

Nhưng từ ngày Đoàn Hiệp Phì về đây, dựng cơ, lập nghiệp, thì lão sa sút dần dần, bao nhiêu công cuộc làm ăn lần hồi về tay Đoàn Hiệp Phì hết. Lắm lúc, lão ta muốn động võ, nhưng khổ nỗi Đoàn Hiệp Phì có nuôi vô số võ sư bảo vệ, thành thử Triệu trang chủ không dám sanh sự. Thực ra thì hai đảng đều có võ sư, song cái đám võ sư bên Đoàn Hiệp Phì có danh vọng khá cao, bọn võ sư bên họ Triệu có ý gờm, cho nên Triệu trang chủ thì muốn khai chiến, mà bọn võ sư của lão ta lại tìm cách thoát chết.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, lẩm nhẩm:

- Phải rồi ! Cho nên, Triệu Hương Linh mới thỉnh Thiết Vô Song đến, cốt mượn oai danh của lão Thiết trấn áp bọn võ sư của Đoàn Hiệp Phì ! Không ngờ lão ta lại bị lợi dụng !

Hán tử nào có hiểu gì những lời của Tiểu Linh Ngư ?

Hắn van cầu:

- Thiếu gia ! Tiểu tổ tông ! Bây giờ tiểu tổ tông buông tay được rồi sao chứ ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Suốt ngày, người rảo đông rảo tay, khi đầu đường lúc cuối phố, chẳng nơi nào người không đến, hẳn là người biết tất cả những hang cùng ngõ hẻm trong vùng này, thì có thể người rất quen thuộc bọn người trong Triệu gia trang. Người hãy dẫn ta đến đó, giới thiệu với một người nào mà người quen nhất, người nói làm sao cho người đó bằng lòng chứa chấp ta trong trang độ một hôm thôi. Người làm được vậy, ta sẽ thưởng người ba trăm lượng bạc. Người bằng lòng hay không ?

Còn gì nữa mà hẳn chẳng bằng lòng ? Với ba trăm lượng, chẳng những hẳn có thể nghỉ mót túi một thời gian mà hẳn còn cưới được một người vợ vào hạng khá !

oo Một trang viện như Triệu gia trang, chiếm một địa diện rộng lớn, tất nhiên sự kiểm soát không làm sao được chu đáo, cho nên người thì đông, người lại hỗn tạp, rong rảnh lẫn lộn.

Có thể bảo trong trang, mọi hạng người đều có đại diện cả, từ đường côn đàng điếm, đến gian manh, ngu dại, xảo trá, chất phác Dĩ nhiên bọn hạ đẳng cùng lưu chiếm đa số, thì gã hán tử chuyên nghề mót túi kia, có người quen trong trang viện cũng chẳng phải là sự lạ.

Tiểu Linh Ngư vào đó rồi, bằng mấy câu thôi, chàng cũng đủ mua chuộc một số người, gia dĩ chàng chịu khó chi tiền rộng một chút, mua vò rượu, mua thịt cá, đãi kẻ này, tặng kẻ kia, còn ai mà chẳng thích chàng ?

Đừng nói là chỉ ở tại đó một hôm, giả như chàng cao hứng, ở mãi mãi cũng chẳng gặp một trở ngại nào.

Cho nên khoảnh khắc sau, chàng đã trở thành bằng hữu của bọn đó.

Điều làm cho Tiểu Linh Ngư kinh dị là sáng sớm hôm đó Triệu Hương Linh thức dậy, ra đại sảnh ngồi, thần sắc của lão ta như phấn khởi hơn lúc nào hết.

Trên gương mặt của lão, chẳng có vẻ gì chứng tỏ trong đêm lão trải qua những cơn sợ hãi đến chết người.

Mà dù lão có trải qua một đêm an tường đi nữa, thì dù sao lão cũng có uống quá nhiều rượu, ít nhất thần sắc của lão cũng còn phảng phất sự nhọc mệt sau một đêm thức trắng chứ ?

Lạ thật ! Chẳng lẽ lão có cái thuật dưỡng thần tinh diệu ?

Lão ra đại sảnh rồi, có rất nhiều người đến báo cáo sự việc, toàn là những việc liên quan đến công cuộc doanh nghiệp cả.

Những kẻ đó hẳn là những quản lý, những chủ sự của các ngành sinh hoạt, họ đến báo cáo tình hình, lấy lệnh mới hành động trong tương lai. Mỗi ngày đều có cuộc họp mặt giữa chủ và nhân viên như vậy.

Họ vào, không phải ồ ạt mà vào, tất cả cùng đợi ở bên ngoài, rồi từng người vào, theo một quy lệ, người vào trước ra rồi, người kế mới được vào.

Thỉnh thoảng cũng có khách từ phương xa đến, cũng vào thảo luận với chủ nhân.

Nhưng Triệu Hương Linh từ chối tiếp khách, dù là khách có liên quan đến công cuộc làm ăn, vào buổi sáng, cho nên tất cả những khách nào xin vào gặp chủ nhân vào giờ giấc đó đều bị khước từ, và hẹn lại một giờ khác trong ngày.

Cho nên, dần dần sự kiện đó trở thành thông lệ, và gia nhân có phận sự tiếp khách chẳng dám đưa khách vào buổi sáng nữa.

Chỉ còn lại cái đám thuộc viên thôi.

Tiểu Linh Ngư nhờ hỏi dò nơi những tân bằng hữu của chàng trong trang viện, mới biết được rõ ràng như vậy.

Chàng mỉm cười, thốt:

- Chỉ sợ có một hạng khách mà Trang chủ các người có muốn từ khước, cũng chẳng làm sao từ khước được !

Tên gia nhân đó làm sao hiểu được cái thâm ý của Tiểu Linh Ngư

ngụ trong câu nói, hần mỉm cười như chàng đáp:

- Chẳng lẽ có người dám ngang nhiên xông xáo tại Thiên Hương Đường, Địa Linh Trang à ? Thôi đi, người chẳng hiểu quy củ tại đây thì đừng đoán mò làm gì ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Giả như khách là Đoàn Hiệp Phì ?

Tên gia nhân xì một tiếng:

- Cái con heo mập đó sẽ có ngày bị chủ nhân ta chọc tiết chia thịt cho toàn thể người trong trang đánh chén !

Tiểu Linh Ngư lại chớp mắt:

- Thì ra, trang chủ của người có hận thù gì với Đoàn Hiệp Phì ?

Tên gia nhân cười lớn:

- Đúng ra doanh nghiệp của trang chủ ta phải được thịnh vượng lắm, nhưng cái lão mập đó bỗng dưng từ đâu đến, giở mọi thủ đoạn, phá hoại sinh ý của trang chủ ta, cho nên bên này thì suy yếu dần dần, mà bên Đoàn Hiệp Phì thì càng ngày càng phát đạt lên !

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Họ Đoàn phá hoại như thế nào ?

Tên gian nhân cao giọng:

- Lão ấy biết nơi nào có cửa hàng của trang chủ ta là lập tức mở cửa hàng đối diện, cạnh tranh, lão dò xem chủ nhân của ta giao du với khách hàng nào, lão liền tìm cách mua chuộc khách hàng đó, bằng mọi giá, khiến người ta bỏ rơi dần dần trang chủ ta, để giao dịch với lão. Người biết chứ, chủ nhân mà suy vi thì gia nhân cũng nghèo luôn, cho nên lão Đoàn Hiệp Phì phá hoại trang chủ ta, có khác nào đòn bọn ta vào cảnh đói khát ? Trang chủ suy vi, chứ không đói khát, chính bọn ta mới là thành phần chịu ảnh hưởng nặng ! Trang chủ thù

lão một, bọn ta thù lão mười !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Thì ra thương trường cũng như chiến trường ! Thù nhân trên chiến trường, không thâm hiểm bằng thù nhân trong thương trường.

Tên gia nhân trầm giọng:

- Những thủ đoạn của Đoàn Hiệp Phì đê tiện quá, lão ấy đúng là con vật chứ chẳng phải con người !

Triệu Hương Linh tiếp xong bọn quản lý, chủ sự, chùng như hôm nay lão ta tháo tháo cho qua, không chú ý lắm như mọi hôm, sau đó lão dặn gã hầu trà:

- Xem các vị khách đã thức dậy chưa, nếu thức rồi, người mời họ đến đại sảnh, uống trà có thể ta đến đó gặp họ Tiểu Linh Ngư rảo bước đi lần về phía đại sảnh, từ xa xa, bên ngoài cửa sổ nhìn vào, chàng thấy có mặt Thiết Vô Song và La Tam, La Cửu.

Cả ba đang đàm luận về sự kiện xảy ra trong đêm.

Tiểu Linh Ngư tìm một chỗ vừa thuận tiện theo dõi mọi diễn tiến, vừa kín đáo ngồi xuống đó, lẩm nhẩm:

- Nếu ta đoán không lầm, thì hẳn là phải đến trong chốc lát !

oo Cái gì phải đến ? Ai phải đến ?

Chàng đoán trong chốc lát, những cái đó đến ngay.

Từ bên ngoài cổng trang, có tiếng thốt vang lên oang oang:

- Yêu cầu đưa danh thiếp này vào cho quý trang chủ, và nói thêm là có tại hạ đến bái phỏng !

Người giữ cửa đáp:

- Xin lỗi quý khách vậy bôn trang chủ trước giờ ngọ, chẳng bao giờ &

Tiểu Linh Ngư nghe âm thanh đó, vừa khẩn trương mà cũng vừa hoan hỉ, lầm nhảm:

- Đến ! Đến rồi ! Quả nhiên là đến rồi !

Tên giữ cửa hấp tấp chạy vào đại sảnh, trình danh thiếp với chủ nhân.

Triệu Hương Linh nhìn qua danh thiếp, thần sắc thoáng biến đổi, kêu lên:

- Giang Nam đại hiệp Giang Biệt Hạc đến đây !

Thiết Vô Song đứng lên liền, chưa kịp nói gì, bên ngoài có tiếng cười sang sảng, rồi một câu hỏi vang tiếp, oang oang:

- Giang Biệt Hạc cầu kiến trang chủ, chẳng lẽ trang chủ từ khước ?

Thiết Vô Song và Triệu Hương Linh bước ra, Giang Biệt Hạc đã lên khỏi mấy nấc thềm, sắp sửa vào đến cửa đại sảnh.

Sau lưng Giang Biệt Hạc còn có một thiếu niên, phong tư cực kỳ tuấn nhã.

Cuối cùng, là bốn đại hán khiêng một chiếc kiệu nhỏ, rèm kiệu buông kín, chẳng biết ai ở trong kiệu đó.

Triệu Hương Linh vội vòng tay chào:

- Không hay sớm có Giang đại hiệp đến đây, thành thất lễ, xin đại hiệp miễn cho cái lễ trễ tiếp nghinh !

Giang Biệt Hạc mỉm cười:

- Bọn tại hạ đến đây trong nhà này, hẳn là không hợp túc rồi vậy ! Mong trang chủ thứ cho !

Triệu Hương Linh không nói gì.

Mà sự thật thì lão ta dám nói gì chứ ? Lão mời khách ngồi, Giang Biệt

Hạc thì luôn luôn cười nói, còn gã thiếu niên kia thì gương mặt mất tự nhiên, bởi màu xanh hiện lên rõ rệt, cái màu xanh do biến động tâm tư mà có chứ chẳng phải vì khí huyết bẩm sinh cố hữu.

Ngồi xuống xong, thiếu niên nhìn Giang Biệt Hạc, Giang Biệt Hạc nhìn thiếu niên.

Một cái nhìn có ý nghĩa lắm lắm, và cái ý nghĩa đó hẳn không là cái ái đối với Triệu Hương Linh rồi.

Dù muốn dù không, Triệu Hương Linh cũng phải chịu đựng cuộc tiếp xúc này, bởi lão ta còn biết ủy thác cho ai ?

Và trước cái vẻ lạnh lùng gần như mai mỉa của thiếu niên, trước cái thần nhiên gần như khinh miệt của Giang Biệt Hạc, Triệu Hương Linh nghe luồng điện lạnh tràn du khắp cơ thể, điện lạnh cứ liên tục tràn du, lão cứ liên tục rùn mình.

Nhưng, chẳng lẽ khách ngồi rồi, chú lại nín thinh, vả lại khách vừa buông câu tạ lỗi, khách thủ lễ thì chủ cũng phải xử đẹp một chút chứ ?

Triệu Hương Linh cố gượng cười, hỏi:

- Vị huynh đài này ... Lão ta hỏi về thân thế của thiếu niên.

Thiếu niên không đáp, Giang Biệt Hạc đáp thay:

- Hoa công tử ! Hoa Vô Khuyết công tử !

Lão ta buông nhẹ, với giọng lạnh nhạt, song ba tiếng Hoa Vô Khuyết gây chấn động màn tai của bọn Thiết Vô Song, La Tam, La Cửu và Triệu Hương Linh.

Bởi, gần đây cái tên Hoa Vô Khuyết bắt đầu vang dội trên giang hồ, có người biết hẳn xuất thân từ Di Hoa Cung, có người không biết điều đó, chỉ nghe nói hẳn có võ công trác tuyệt.

Đủ biết, dù không biết thân thế của hắn, ai ai cũng có ý gờm một kẻ tuổi ít mà nhiều tài.

Thiết Vô Song đảo mắt nhìn quanh một vòng, điểm một nụ cười thốt:

- Thế ra, hôm nay lão phu được cái hân hạnh tiếp xúc với thiếu niên anh tuấn, có tài nghệ cao vời ! Hoa công tử là rồng, là hạc giữa đám thể nhân, trong thiên hạ ngày nay, thành tựu sớm như Hoa công tử, dễ có mấy tay !

Hoa Vô Khuyết lạnh lùng:

- Hân hạnh ! Hân hạnh !

Triệu Hương Linh cười nhẹ, chen vào:

- Đây là Thiết lão tiên bối, hắc hai vị cũng có nghe danh... Còn kia là anh em họ La... Lão ta giới thiệu anh em La Tam La Cửu, dĩ nhiên lão có thói phòng một vài điểm, bắt buộc đối tượng phải quan tâm.

Giới thiệu rồi, lão ta nhìn thoáng qua thần sắc của Hoa Vô Khuyết, chờ xem một biến đổi.

Nhưng, Hoa Vô Khuyết điềm nhiên, mừng tượng vừa nghe nói đến một tiểu tốt vô danh nào, ở cái chốn rừng sâu núi thẳm nào tận miền quan ngoại, có những sắc tộc thiểu số còn giữ lối sống man rợ.

Thực ra, Hoa Vô Khuyết không khinh thị con người một cách lộ liễu như vậy. Bình sanh, hắc chuyên về nội tâm hơn ngoại diện, hắc giữ kín tâm tư, và đối với bất kỳ ai, hắc cũng biểu hiện một thần thái duy nhất, là thản nhiên, là ôn hoà, tròn lẽ độ.

Sở dĩ hôm nay hắc có những hiện lộ hơi khác thường, là vì tâm hồn của hắc xa vắng, vào đây hắc dùng mắt dùng mũi, chứ không dùng tai, nên hắc có nghe rõ ràng ai nói những gì với hắc đâu ?

Trong khi Thiết Vô Song cất tiếng, trong khi Triệu Hương Linh nói lời, thì hắc đang bận dùng mũi ngửi không khí, tìm một mùi vị chi đó và óc hắc đang vận động, tìm hiểu qua điều khám phá do mũi, do mắt.

Cho nên hắc có nghe gì, để chỉnh sắc diện theo đúng không khí của cuộc tiếp xúc ?

Bỗng hấn phát nhẹ Ống tay áo, rồi hấn đứng lên rời bàn.

Người ta chỉ kịp trông thấy một bóng người chớp lên rồi hấn vào gian phòng bên cạnh đại sảnh.

Không ai biết được hấn giờ thân pháp nào di chuyển nhanh vào đó.

Mọi người chưa hết bàng hoàng, hấn lại trở ra, tay có cầm mấy món thuốc.

Mặt hấn trắng nhợt hơn trước, giọng nói của hấn run run:

- Quả nhiên ! Ở tại đây ?

Triệu Hương Linh thực thà:

- Thuốc đó của Hoa công tử phải không ? Tại hạ chẳng biết kẻ nào bỗng dưng lại đưa hết về đây như vậy. Đêm qua... Giang Biệt Hạc nhếch môi, nhưng không cười, mà cũng chẳng phải bĩu, lão chặn lời Triệu Hương Linh:

- Chẳng lẽ thực tình trang chủ không biết ai chuyển vận số thuốc đó về đây à ?

Triệu Hương Linh quay nhìn lão rồi nhìn trở lại Hoa Vô Khuyết, nhận ra sự tình cực kỳ nghiêm trọng rồi.

Tự nhiên, lão cố vớt vát lại, may ra Hoa Vô Khuyết và Giang Biệt Hạc nghiên cứu kỹ trường hợp này, giải hộ niềm oan cho lão.

Lão hỏi:

- Việc chi thế, hai vị ?

Giang Biệt Hạc điềm nhiên:

- Rất giản đơn ! Có người hạ độc hãm hại phu nhân của Hoa công tử, rồi mua tất cả số lượng thuốc giải trong những dược phòng quanh vùng. Một số thuốc dồn đống quá nhiều như vậy, lẽ nào trang chủ

không suy ra nguyên ủy chứ ?

Triệu Hương Linh đã già mà vẫn còn ngây thơ, chẳng rõ vì sợ mà lão ngây thơ hay vì sự thật ?

Lão ạ lên một tiếng, buột miệng kêu lên:

- Kẻ ấy định dứt sanh lộ của Hoa phu nhân !

Giang Biệt Hạc bây giờ mới cười, song nụ cười hàm chứa cái vẻ vừa lạnh vừa mỉa:

- Thì vậy rồi ! Và chắc trang chủ cũng biết kẻ hạ độc và người mua thuốc phải là một tay ít ra cũng có liên quan với nhau nếu là hai riêng biệt ?

Triệu Hương Linh vẫn ngây thơ:

- Tự nhiên !

Giang Biệt Hạc lại cười:

- Thì vậy rồi !

Triệu Hương Linh trầm tư một chút, đột nhiên biến sắc mặt, kêu lên thất thanh:

- Những bao thuốc đó toàn là giải dược ?

Giang Biệt Hạc điềm nhiên:

- Thì vậy rồi !

Triệu Hương Linh đứng lên liền:

- Nhưng tại hạ hoàn toàn chẳng biết chi cả ! Trong đêm rồi, có kẻ đưa số thuốc đó đến đây.

Giang Biệt Hạc buông gọn:

- Ai ?

Triệu Hương Linh bối rối:

- Tại hạ nào biết là ai ? Bỗng dưng mà có kẻ chuyển vận số thuốc đó đến đây... Giang Biệt Hạc hừ lạnh:

- Không biết là ai ? Bỗng dưng có người đưa đến ? Làm gì có cái việc vô lý như thế ? Trên đời này có ai không duyên không có, mang vật đến nhà kẻ khác rồi bỏ đó, bất chấp sự ý tứ của chủ gia ! Trang chủ nói khó nghe quá. Giang Biệt Hạc này có phải là trẻ nít lên năm lên ba đâu !

Trừ Tiểu Linh Ngự, trừ người trong cuộc chắc chắn là trên đời này, chẳng một ai tin được lời nói của Triệu Hương Linh !

Cho nên trên thế gian có biết bao nhiêu trường hợp ngay ngay tình mà gian lý ?

Và vì con người hầu như càng ngày càng xa rời nhân đạo, ít ai chịu xét đến oan tình, và cứ lý mà phê phán.

Bảo sao chẳng có những uất hận ? Và nhiều uất hận chồng chất biến thành những trái nổ, phá tan thanh bình !

Thiết Vô Song đứng lên, cao giọng thốt:

- Lão phu dám lấy danh dự mình bảo chứng cho lời nói của Triệu trang chủ. Đúng là có kẻ vô duyên có, chuyển vận số thuốc đó đến đây, Triệu trang chủ cũng chẳng biết kẻ đó là ai !

Giang Biệt Hạc liếc xéo Thiết Vô Song cười nhạt:

- Nếu Triệu trang chủ không biết, thì hẳn các hạ biết !

Thiết Vô Song nổi giận:

- Các hạ... các hạ nói gì ?

Giang Biệt Hạc lại cười lạnh, quay mặt nhìn nơi khác, không đáp.

Hồi 47

Kể Trung Chi Kế

Hoa Vô Khuyết trước đó có thò đầu vào kiệu, bây giờ hấn rút đầu ra.

Thì ra, người trong kiệu là Thiết Tâm Nam, hấn lấy được mớ thuốc đưa ngay vào miệng nàng, cho nàng ngậm thuốc sống như vậy.

Thuốc sống, không phát huy hoàn toàn công hiệu, song vẫn có thể giải độc được.

Gia dĩ, Hoa Vô Khuyết dùng công lực cao thâm của hấn tiếp trợ, thì thuốc dù chậm ngấm cũng phải ngấm mau.

Không lâu lắm có tiếng rên nho nhỏ từ trong kiệu vọng ra.

Hoa Vô Khuyết thở phào một hơi dài. Bao nhiêu lo ngại, tức uất, căm hờn, dồn ứ từ nhiều giờ qua, hiện tại theo tiếng thở phào mà bốc ra ngoài, bởi sự dồn ứ quá nhiều, cái hơi thở phào phải dài.

Hấn quay mình lại đảo mắt nhìn qua khắp mọi người một lượt. Ánh mắt của hấn sáng và lạnh cực độ, hấn quét qua một vòng như một luồng điện phốt ngang.

Có ai chạm phải điện mà chẳng rợn mình ?

- Ai hạ độc ?

Triệu Hương Linh lau mồ hôi trán, tay áo vừa quét qua chỗ được quét lại, ướt liền, chừng như vàng trán của lão là vùng tập trung ngàn hột nước.

Lão lắc đầu:

- Đích xác, tại hạ không được biết.

Thiết Vô Song cao giọng:

- Chắc chắn là có kẻ gieo tang vạ để vu tội cho người ngay !

Giang Biệt Hạc liếc thoáng qua La Cửu, La Tam, vụt thốt:

- Như vậy là số thuốc này chẳng do Thiết lão anh hùng và Triệu trang chủ mua về !

La Cửu, La Tam nhìn nhau.

Bởi câu nói đó có hàm cái ý hỏi, mà hỏi thì dĩ nhiên là hỏi La Cửu, La Tam, lão ta nhìn họ kia mà !

La Cửu từ từ đáp:

- Anh em tại hạ không được biết ! Anh em tại hạ chẳng biết chi cả về vụ này rồi !

Thiết Vô Song nổi giận:

- Rõ ràng là hai vị biết, trong đêm qua, hai vị chính mắt trông thấy kia mà ?

La Tam điềm nhiên:

- Anh em tại hạ chỉ thấy thuốc tự nhiên đến đây, chứ nào có biết ai đưa đến đâu ?

Hoặc Trương Tam ? Hoặc Lý Tứ ? Hoặc có thể là...

Y nhìn Thiết Vô Song bỏ lửng câu nói.

Giang Biệt Hạc hỏi liền:

- Hoặc có thể là môn hạ của Thiết lão anh hùng ? Có phải các hạ muốn nói như vậy chẳng ?

La Cửu nhìn La Tam, La Tam nhìn La Cửu cả hai không đáp.

Không đáp, là mặc nhiên nhìn nhận rồi !

Giang Biệt Hạc đưa ánh mắt hơi trầm về Thiết Vô Song, giọng lão ta cũng trầm trầm:

- Các hạ có nên nói gì nữa chẳng ?

Thiết Vô Song long đôi mắt, nhìn trừng trừng anh em họ La, hét to:

- Hai người dám nói như vậy à ?

La Cửu bình tĩnh như núi:

- Bọn tại hạ chỉ nói sự thật !

Giang Biệt Hạc tặc lưỡi:

- Anh em các hạ đúng là những bậc trọng tín nghĩa, tại hạ hết sức kính phục !

Còn Thiết lão anh hùng thì... hắc... hắc .. Lão ta cười, mỗi tiếng cười là một mũi tên độc, vô phúc cho ai bị tên chạm phải.

Thiết Vô Song giận cực độ, râu tóc dựng đứng lên không còn giữ lễ độ nữa, quá âm lên:

- Lão phu làm sao ?

Giang Biệt Hạc không đáp từ từ đứng lên, ung dung bước vô phía kiệu gọi:

- Thiết cô nương ơi ! Cô nương đã tỉnh lại rồi phải không ?

Thiết Tâm Nam run run giọng, đáp qua tiếng rên:

- Ừ... Nhưng tôi lạnh quá chùng !

Giang Biệt Hạc đằng hắng:

- Cô nương có ai hạ độc chứ ?

Mọi người hiện diện tại đại sảnh đều trở mắt, ai ai cũng lộ vẻ khản

trương.

Thiết Tâm Nam tiếp:

- Tôi... tôi trúng độc sao ? Tôi làm sao biết được người hạ độc... Triệu Hương Linh thở phào, tiếng thở phào của lão ta còn dài hơn tiến thở của Hoa Vô Khuyết vừa rồi, có thể tiếng thở phào đó làm cho lão sút cân, lão nghe người nhẹ nhõm.

Thiết Tâm Nam lại tiếp:

- Tôi chỉ biết là tôi có ăn hai quả táo do Thiết Vô Song gửi tặng, tôi ăn rồi nghe lạnh liền, lạnh đến răng đập vào nhau cộp cộp, không lâu lắm, kể đó, tôi mê mang luôn.

Triệu Hương Linh nghe thân mình nặng trở lại, nặng hơn trước gấp mấy phần.

Và, ai ai cũng biến sắc như lão.

Thiết Vô Song tưởng chừng lồng ngực sắp vỡ tung, dậm chân bịch bịch kêu lên:

- Cô nương... tại sao cô nương ngậm máu phun người ?

Giang Biệt Hạc khích một câu:

- Trong lúc này mà Thiết lão anh hùng còn tìm cách chối quanh, thì thật là không đáng mặt đại trượng phu chút nào !

Thiết Vô Song trừng mắt quát:

- Câm ngay ! Câm ! Lão phu với các hạ, có cừu oán gì chứ ! Lão phu già từng tuổi này, có liên quan gì với một tiểu cô nương chứ ? Tại sao các hạ ăn nói hồ đồ thế ? Lý do gì lão phu hại nàng ?

Giang Biệt Hạc cao giọng:

- Hoa công tử có nghe lão ta có đó chăng ?

Hoa Vô Khuyết đúng là một con người phi thường, trong trường hợp này hắn vẫn giữ được trầm tĩnh, thì thật là đáng phục.

Bất quá, trên gương mặt của hắn, có thay đổi phần nhỏ vậy thôi, chẳng hạn hắn ưu uất, hắn đau khổ, có lẽ hắn quan tâm đến tình trạng của Thiết Tâm Nam hơn là đối phó với ngoại nhân.

Hắn từ từ thốt:

- Giả như chúng ta cần xuất thủ, thì trước khi xuất thủ phải để cho đối phương khâu phục, tâm phục !

Nghĩa là, phải để cho người ta phân trần, giải bày, người ta có quyền tự biện hộ.

Khi nào người ta không có một lý luận nào vững chắc, thì lúc đó hắn mới kết án.

Giang Biệt Hạc hơi bất mãn, bởi lão ta chỉ mong Hoa Vô Khuyết nóng nảy hơn.

Nhưng lão đành với sự hòa huyễn của hHoa Vô Khuyết, lão buông xuôi:

- Phải ! Cái lý phải là thế !

Bỗng lão nhìn về phía chiếc kiệu, vẫy ta cho kiệu phu:

- Bước lại đây !

Một tên kiệu phu vâng một tiếng, rồi bước tới, vòng tay hỏi:

- Giang đại hiệp có điều chi phân phó ?

Trong khi mọi người khẩn trương cực độ, thì lão gọi kiệu phu, gọi để làm gì ?

Giang Biệt Hạc lên tiếng hỏi:

- Vừa rồi, Thiết lão tiên bối nói gì hắn người cũng có nghe !

Kiệu phu gật đầu:

- Tiểu nhân nghe rất rõ !

Giang Biệt Hạc lại hỏi:

- Người có cho rằng Thiết lão tiên bối có ý hãm hại Thiết cô nương chăng ?

Kiệu phu lắc đầu:

- Không !

Mọi người đều sửng sờ bởi vì không ai ngờ là Giang Biệt Hạc lại đi tìm hiểu sự nhận xét của một kiệu phu. Có người nghĩ rằng lão ta sắp sửa giở trò quỷ gì nữa đó, mà cũng có người chê lão, muốn quá khéo lại trở thành vụng.

Nhưng, Giang Biệt Hạc thản nhiên như thường, lão điểm một nụ cười hỏi:

- Thế là chất độ không do Thiết lão tiên bối trộn vào vật thực ?

Kiệu phu buông gọn:

- Chính lão tiên bối họ Thiết hạ độc !

Giang Biệt Hạc trố mắt:

- Do đâu người dám cho rằng chính Thiết lão anh hùng hạ độc ?

Kiệu phu giải thích:

- Chỉ vì, Thiết lão anh hùng không có cái ý hại Thiết cô nương, nhưng lại có cái tâm hại Hoa công tử. Chất độc đó được dành cho Hoa công tử, vô tình Thiết cô nương lãnh đủ !

Giang Biệt Hạc cau mày:

- Thiết lão anh hùng với Hoa công tử làm gì có cừu có oán với nhau ?
Tại sao lão anh hùng lại có tâm hại Hoa công tử ?

Thiết Vô Song hét to:

- Người nói đúng đó ! Không duyên không cớ, tại sao lão phu lại hại người chứ ?

Lão không cần giữ lễ độ với Giang Biệt Hạc nữa. Bởi lão nhận ra, bất cứ Giang Biệt Hạc thốt lên tiếng gì, tiếng đó đều nhằm vào lão cả như những mũi tên độc bắn vào lão.

Giang Biệt Hạc đã lấy tư thế đối lập với lão rồi, mà lại là một sự tử đối, thì lão còn dè dặt chi nữa đối với Giang Biệt Hạc ?

Kiệu phu bình tĩnh tiếp:

- Muốn giết người, đợi gì có thù oán mới giết được ? Người ta phạm tội sát nhân, chỉ vì một phút giây tạt đổ, người ta giết người, chỉ vì có làm một điều chi đó bất chánh, thẹn với đời, sợ đời phát giác, trong trường hợp đó, cái lý do giết người là diệt khẩu, không hơn không kém ! Muốn giết người có ngàn lẽ một lý do, nào chỉ vì thù vì oán mà thôi đâu ?

Thiết Vô Song hét lên như sấm:

- Lão phu bình sanh đầu đội trời, chân đạp đất, cao mặt đứng giữa trần gian, tâm không thẹn với thần linh, thì làm gì có những hành động bất chánh, thẹn mặt với đời mà sợ người phát giác ?

Lão hét lớn quá, bọn gia đình trong Đia. Linh Trang đều sấm mặt, song gã kiêu phu không hề bị chấn động, chẳng những hấn không hã hùnh, hấn lại còn ung dung cười, ung dung nói:

- Tiểu nhân không dám nói câu đó, chính Thiết lão anh hùng nói đấy nhé ! Tiểu nhân chỉ luận qua mọi lý do giết người thôi !

Một tên kiêu phu có ngôn ngữ lạnh lợi như thế, thì quả thật là một kiêu phu phi thường ! Lời nói thì cung kính, song cái ý thì cay nghiệt quá chừng.

Tuy hấn là kiêu phu song khi tranh luận, hấn có cái phong độ sánh ngang với đối tượng, cung kính nhưng chẳng nhân nhượng buộc lòng nhưng khó vấy vùng.

Mọi người hết sức kỳ quái, tự hỏi làm sao Giang Biệt Hạc có một gã kiêu phu lợi hại như thế ?

Tiểu Linh Ngư hiểu ngay gã kiêu phu chẳng phải là một kiêu phu chân chánh, chuyên sống với cái nghề khiên bọn thừa tiền dư bạc.

Và nếu hấn không phải là kiêu phu chân chánh, thì đương nhiên một kẻ nào đó giả dạng, thay vào.

Chàng chăm chú quan sát kiêu phu, càng nhìn hấn, chàng càng nhận thấy hấn giống một người rất quen thuộc với chàng.

Bên trong đại sảnh, Thiết Vô Song quát tháo một lúc, rồi cười lên ha hả, cười cuồng dại.

Lão ngẩng mặt cười lên khoảng không, rồi lão thốt:

- Tốt ! Tốt ! Trước mặt bao nhiêu bằng hữu đây, lão phu muốn nghe người kể một vài hành động của lão phu, hành động bất chánh, khiến lão phu thẹn với thế nhân ?

Kiêu phu từ từ cất tiếng:

- Phàm những việc làm gây nên hổ thẹn đối với đời có nhiều loại. Giả như, trộm gà, bắt chó, thuộc loại nhỏ, còn như lớn hơn một chút, thì... cướp bạc bảo tiêu, giết người... Thiết Vô Song quát:

- Người nói lão phu cướp bạc bảo tiêu của ai ?

Kiêu phu thản nhiên:

- Giả như vụ cướp bạc bảo tiêu của Đoàn Hiệp Phì lão gia.

Thiết Vô Song rung người :

- Đoàn Hiệp Phì ? Người... người... Kiệu phu tiếp luôn:

- Trong thành, ngoài thành ai ai cũng biết, Đoàn lão gia và Triệu trang chủ là hai tử đối đầu, giả như tiền bạc của Đoàn lão gia bị cướp, thì hàng hóa sẽ không đến Trung Nguyên, hay nói rõ hơn, không đến thành này. Thì, còn ai cạnh tranh sanh ý với Triệu trang chủ nữa chứ ?

Thiết Vô Song hét:

- Dù cho có sự việc đó đi nữa, thì sự việc đó liên quan gì đến lão phu ?

Kiệu phu cười hì hì :

- Giả như Thiết lão anh hùng âm thầm cướp đoạt số bạc bảo tiêu đó, thì chẳng những Triệu trang chủ sẽ trọng thưởng mà chính lão anh hùng cũng hưởng dụng vô tận số bạc về tay !

Thiết Vô Song rít lên:

- Tốt ... tốt ... Người cứ nói tiếp !

Kiệu phu tự nhiên là phải tiếp:

- Thiết lão anh hùng cứ tưởng là mình làm như vậy rồi, thần cũng chẳng hay, quỷ cũng chẳng biết ! Thần quỷ đều mù tịt, thì đương nhiên người cũng mù tịt luôn. Phải vậy không chứ ? Giả như trên giang hồ, hào kiệt có mở cuộc điều tra, thì hẳn là còn lâu lắm người ta mới nhằm vào Thiết lão anh hùng ! Có đúng vậy không chứ ? Chỉ sợ đến trăm năm sau vẫn chưa có người dám nghĩ đến Thiết lão anh hùng.

Hắn dừng lại để điểm nụ cười lạnh, rồi hắn tiếp luôn:

- Ngờ đâu, Đoàn lão gia lại mời được Hoa công tử đến trang viện. Mà Thiết lão anh hùng thì thừa hiểu Hoa công tử chẳng phải kẻ tầm thường. Thiết lão anh hùng sợ công tử khám phá ra vụ cướp bạc do ai chủ mưu, nếu cái vụ cướp đó được truyền bá trên giang hồ với danh tánh kẻ chủ mưu, thì còn chi thể diện của Thiết lão anh hùng.

Muốn bảo tồn danh dự, tất phải hạ thủ, Hoa công tử sống, là một người còn sống sót !

Hoa công tử mất rồi, là một người được ung dung toại hưởng !

Mở đầu câu chuyện, hấn mãi mãi dùng mấy tiếng hoặc giả, giả như, hấn đóng cọc chung quanh Thiết Vô Song với mấy tiếng đó, để giăng mắc chiếc lưới, cọc đủ rồi, lưới giăng rồi, hấn vào ngay cái điểm chánh, hấn chỉ ngay Thiết Vô Song. Hấn ngang nhiên lên án Thiết Vô Song với bản cáo trạng tinh vi, và bây giờ Thiết Vô Song như con cá vào lưới rồi !

Thiết Vô Song tức uất đến mờ mắt, gầm lên:

- Đáng ghét cái gã xấu xa, chuyên nói vu vơ để hãm hại người ! Lão phu phải hạ sát người mới hả dạ !

Lão tung mình lên cao, hai tay cùng đưa ra, gió chướng cuốn đi vù vù, hai chướng đó nhắm vào hai bên mặt của kiêu phu. Lão lãnh tụ vũ lâm vùng Tam Tương, lại đang cơn thịnh nộ, Thiết Vô Song xuất chướng, hấn phải mãnh liệt.

Những ai ở trong vòng một trượng tròn quanh lão, cũng cảm thấy gió quét qua, y phục bị cuốn theo, phát phùng phật. Kỳ quái thay, Giang Biệt Hạc đứng bên cạnh kiêu phu trước khí thế hung hãn của Thiết Vô Song vẫn thản nhiên như thường, chẳng hề nhích động, chứng tỏ là lão sẵn sàng can thiệp cứu nạn kiêu phu.

Thì đúng là cái nạn của kiêu phu chứ còn gì nữa ? Bởi hào kiệt giang hồ còn không dám chống cự với Thiết Vô Song, thì liệu một kiêu phu chịu nổi hình phạt phát xuất từ phần nộ sao ?

Hai tiếng bốp bốp vang lên, liền theo đó có bóng người vút lên cao.

Kiêu phu đã xuất thủ, nghinh đón song chướng của Thiết Vô Song !

Bốn chướng chạm nhau, tiếng chạm vang rồi, người bị chấn dội lại chẳng phải là kiêu phu !

Không phải kiêu phu, thì còn ai nữa nếu không là Thiết Vô Song ?

Mọi người đều kêu lên thất thanh, trước một diễn tiến trái ngược.

Tiểu Linh Ngư đang vận dụng trí óc, tìm hiểu kiêu phu là ai giả dạng, đến lúc đó thấy hấn xuất thủ, phát huy một chưởng lực thượng thừa, mà chiêu thức lại biểu lộ võ học chánh tông.

Bất chợt, chàng kêu lên:

- Thì ra là hấn ? Hấn !

Thiết Vô Song bị chấn động ngoài trượng xa, rơi xuống rồi, không đứng vững, nếu Triệu Hương Linh không kịp thời bước tới, nâng lão, hấn lão phải ngã.

Sắc mặt của lão xanh nhợt, ngực lão phập phồng rất gấp, lão thọ thương, thương thế lại không nhẹ.

Giang Biệt Hạc cười nhẹ:

- Xem ra Thiết lão tiên bối đã quá già !

Quá già, nghĩa là vô dụng ! Ngày nay, bất quá Thiết Vô Song chỉ còn cái danh hảo, chứ tài thì làm chi ai nổi ?

Bằng cứ là lão bại nơi tay một kiêu kia mà.

Thà Giang Biệt Hạc mắng ngay vào mặt Thiết Vô Song, mắng nặng, Thiết Vô Song còn chịu đựng nổi !

Cái câu của lão ta mỉa mai cay đắng quá, Thiết Vô Song tiêu hóa thế nào được.

Mà bất cứ ai cũng chẳng tiêu hóa nổi, hưởng hồ kẻ lấy võ nghiệp làm lẽ sống, và có tạo nên thành tích ít nhiều, hưởng sự trọng vọng ít nhiều của đồng đạo trên giang hồ.

Thiết Vô Song đau với câu nói đó hơn là thương thế vừa nhận nơi kiêu phu.

Lão rung rung giọng, hét lên:

- Người ... người ... Nhưng lão còn nói gì được, khi mà sự thực đã vậy rồi ? Mắng lại Giang Biệt Hạc sao ? Bại rồi đổ hận, đổ quạu, như thế thì đâu có cái tâm phục thiện, mà không có tâm phục thiện là thiếu tư cách đại anh hùng !

Lão nín luôn.

Lão nín vì không nói được, Giang Biệt Hạc còn nói được, tự nhiên phải nói luôn:

- Lão tiền bối muốn nói chi, cứ nói, vô luận là nói gì, tại hạ cũng xin nghiêng tai nghe kỹ !

Triệu Hương Linh cất tiếng oang oang:

- Tại hạ muốn nói đây ! Tại hạ muốn hỏi đây, giả như loại độc đó, do Thiết lão anh hùng hạ thủ, thì khi đưa vật tặng, tại sao Thiết lão anh hùng lại dùng danh thiếp của mình kèm theo ? Và tại sao số lượng dược thảo giải độc lại được tích trữ được thảo giải độc quá nhiều tại đây là xác nhận cái ý chí sát tử người trúng độc. Trên đời này có kẻ gian nào lại quá ngu như thế chứ ?

Giang Biệt Hạc chưa đáp, kiêu phu đã ứng tiếng:

- Nếu là những tục tử dung phu, thì chẳng bao giờ làm như vậy. Nhưng Thiết lão anh hùng có là tục tử phàm phu đâu ? Một con người có thanh danh vang dội khắp vùng Tam Tương, một con người tung hoành ngang dọc khắp sông hồ, tự nhiên phải có kiến thức cao minh, có cao minh mới dám làm vậy, bởi có ai tin được là chính lão anh hùng chủ mưu cuộc đầu độc này ?

Triệu Hương Linh đuối lý, hậm hực:

- Nhưng ... nhưng ... Bình nhật, lão tự hào là mình lắm cơ trí, ứng biến linh hoạt, song hiện tại lão tắt nghẹn lý luận, chừng như kiêu phu nhét đầy ứ yết hầu lão ta.

Lão cũng phải nhìn nhận lập luận của kiêu phu rất đúng, giả như Thiết Vô Song là người chủ mưu, mà lão ta lại làm như thế, thì cái thủ đoạn cao minh không tưởng nổi !

Giang Biệt Hạc day qua Hoa Vô Khuyết :

- Sự tình đã tỏ rõ như vậy, công tử nghĩ sao ?

Hoa Vô Khuyết từ từ đáp:

- Sự tình này, nếu thiên hạ anh hùng đều biết, thì hẳn là chẳng một ai khoan dung.

Giang Biệt Hạc gật đầu:

- Đó là cái chắc !

Hoa Vô Khuyết chậm chậm rà ánh mắt quanh một vòng, sau đó mới nhìn thẳng vào mặt Thiết Vô Song rồi hẳn lại chuyển sang Triệu Hương Linh, đoạn hẳn buông từng tiếng:

- Hiện tại là chánh ngọ, tại hạ để cho hai vị nửa ngày, hai vị tùy tiện liệu định.

Đêm nay vào giờ tỵ, tại hạ sẽ trở lại đây, đến biến thái độ của hai vị.

Hắn vòng tay chào biệt, rồi quay mình, bước ra khỏi đại sảnh:

Giang Biệt Hạc còn thòong một câu:

- Tại hạ từ lâu, ngưỡng mộ Oai danh của Thiết lão tiên bối, từng nuôi ý nguyện kết giao, ngờ đâu .. hừ !

Lão thở dài, quay mình bước theo Hoa Vô Khuyết.

Họ đi rồi, người còn lại bàng hoàng, chẳng rõ đáng mừng hay đáng lo, đáng sợ.

Tiểu Linh Ngư trầm nghĩ:

- Vô luận thế nào, cả hai cũng đã đi rồi, và họ đi rất đúng tư cách đại anh hùng, đại hiệp sĩ. Họ đi như vậy là thân phận của họ sáng chói hơn ! Tuy nhiên, Hoa Vô Khuyết thì do bồng ý mà đi, còn Giang Biệt Hạc thì vẫn để lộ cái vẻ nguy trang của lão ta !

Mọi người nhìn ra cửa, nhìn mãi đến lúc đoàn kiệu của Hoa Vô Khuyết đi khuất rồi, họ thở dài.

Không khí trong gian đại sảnh nặng nề khó thở lạ lùng.

Một lúc lâu, bỗng Thiết Vô Song hét to:

- Tức chết lão phu !

Lão phun vọt ra một búng máu.

Vừa rồi, chạm chướng của kiệu phu, lão thọ thương trầm trọng, nhờ lão dẫn chân khí, nên máu không vọt ra.

Bây giờ lão buộc miệng hét lên, chân khí thoát đi, máu ứ mắt bờ di căn, vọt theo luôn.

Chính lão thừa hiểu như vậy, nên Giang Biệt Hạc khích lão mấy lượt, lão vẫn nín lặng, sợ mở miệng đáp lời là máu trào theo ra liền, và như thế thì mất mặt quá chừng.

Đối phương đã đi rồi, lão phải cho tuôn ra cái thứ máu độc đó, vì giữ lâu trong người có hại.

Triệu Hương Linh thấy lão quá già mà gặp cái cảnh trầm trọng như thế, tình trạng trầm trọng đó một phần do tính khí cuồng ngạo của lão ta, họ Triệu tự nhiên đau xót cho lão vô cùng, cố gượng cười, thốt:

- Thiết lão tiên bối nên vào hậu viện nghỉ một lúc, lấy thuốc dưỡng thương mà dùng... Thiết Vô Song cười thắm:

- Đại hạn sẽ đến vào giờ tý đêm nay, còn uống thuốc dưỡng thương làm gì nữa ?

Triệu Hương Linh vừa hy vọng mà cũng vừa an ủi Thiết Vô Song :

- Vị tất sẽ là như thế nào ! Bởi họ đã kéo nhau đi rồi... Thiết Vô Song cười dài:

- Họ đi, còn lão phu chẳng lẽ lại trốn ? Họ đi là do cái ý của họ, còn lão phu thì trốn được sao ? Hừ ! Hừ ! Không ngờ tạo nên thanh danh, giữ gìn thanh danh đó hơn nửa đời người, ngày gần về với đất lạnh, lão phu phải vất nó lại để đổi lấy ô nhục mà mang theo xuống suối vàng !

Triệu Hương Linh xót xa vô cùng, cúi thấp đầu, không còn lời gì để nói nữa.

Với thân phận như vậy, khi nào Thiết Vô Song lại bỏ trốn đi được ? Trốn đi để làm gì ? Bám lấy cái sống thừa ? Con người ta lúc thành danh là bậc đại anh hùng, có thể chui đầu trong ô nhục mà sống được chẳng ? Huống chi kiếp sống này chỉ còn là việc đếm từng ngày ?

Chết đi, chưa chắc hết nhục, nói gì là sống ? Thì, trong trường hợp này, chết là hơn sống.

Nhưng có ai khuyên ai hãy chết gấp được chẳng ?

Không cản ngăn, đã là quá đáng rồi, chứ còn khuyên nhau nên chết đi, là điều không ai làm được.

Cho nên, Triệu Hương Linh tán đồng giải pháp chết để bảo tồn phần nào danh dự của Thiết Vô Song, mặc nhiên tánh đồng, là cả một niềm đau khổ, chứ còn khuyến khích lão chết gấp, thì trang chủ không làm sao mở miệng nói nửa lời.

Thiết Vô Song ngẩng mặt lên không, buông luôn với giọng trầm dài:

- Việc đã đến như thế này, lão phu còn đi đâu ? Trong vòng trời đất có nơi nào cho bậc đại anh hùng ẩn náu để che giấu cái nhục nặng nề chẳng ? Không nơi dung thân, không nẻo cất bước, thì còn chờ đợi đến giờ tỵ mà làm gì nữa ? Chờ đến giờ tỵ, để thọ án tử hình, do ngoại nhân tuyên bố trước mặt nhiều người chẳng ? Lão phu là ai mà để người đời xử tội chứ ? Huống chi cái tội của lão phu thành hình

trong tưởng tượng của một vài người ? Oan, thì lão phu ngậm oan, dù sao thì ít nhất lão phu cũng phải có cái can đảm tự quyết !

Lão khóc !

Khóc là phải ! Người ta, cũng có kẻ không sợ chết, nhưng chẳng một ai không tiếc rẻ những ngày trời.

Huống chi, phí phạm những ngày trời, một cách vô lý ?

Có ai chết oan mà không buồn ? Biết rằng oan, mà phải chết thử hỏi ai không buồn ?

Thì, anh hùng đổ lệ cũng chẳng phải là điều đáng trách. Giọt lệ anh hùng có những trường hợp không thể diễn tả là yếu hèn.

Anh hùng mặt lộ ! Bốn tiếng đó là những cái gì bi thảm nhất cho những ai suốt đời nuôi chí tiến thủ trên con đường lạnh.

Tuy nhiên, còn một một phút giây nào, Triệu Hương Linh còn hy vọng trong phút giây đó.

Lão ta an ủi:

- Đừng bi thảm hóa trường hợp cực độ như vậy, lão tiền bối ! Biết đâu... Thiết Vô Song lắc đầu:

- Dù lão phu có trăm miệng trong lúc này, cũng phải ngậm kín cả trăm miệng, chứ chẳng còn làm sao hơn được ! Trừ ra, chúng ta tìm ra thủ phạm chân chính.

Nhưng, tìm một bóng ma giữa vũ trụ mênh mang này, còn dễ hơn là tìm thủ phạm của một vụ án không đầu ! Hà huống, thời gian lại bị hạn định trong vòng nửa ngày ?

Triệu Hương Linh lẩm nhẩm:

- Nửa ngày ! Nửa ngày... Bất giác lão đưa mắt nhìn ra cửa. Bóng nắng đã chênh chênh rồi, bóng nắng dài ra, dài mãi, chừng như nó dài nhanh, hôm nay nhanh hơn mọi hôm !

Thiết Vô Song kêu lên:

- Giang Biệt Hạc ! Giang Biệt Hạc ! Hoa Vô Khuyết ! Lão phu không oán trách, hai vị hành động như vậy là hợp lý lắm rồi ! Lão phu còn ghi nhận cái nhân, cái nghĩa của hai vị, bởi có nhân có nghĩa mới khoan hạn cho lão phu đến giờ tỵ đêm nay. Lão phu phải cảm kích hai vị !

Lão ho húng hắng.

Thốt vài tiếng, lão húng hắng một lần, mỗi lần húng hắng là có phun ra một tỵ máu, lão nói nhiều tất phải húng hắng nhiều, phun máu nhiều, khi lão dứt câu, vạt áo của lão lổm đổm đỏ như loại vải hoa.

Triệu Hương Linh phải gọi gia nhân dìu lão vào hậu viện, khi gia nhân đưa lão đi rồi, Triệu Hương Linh mới nhìn qua anh em họ La.

Một lúc lâu, lão hỏi:

- Hai vị chẳng có điều chi dạy bảo Triệu Hương Linh trong phút giây này ?

Giọng của lão dĩ nhiên là thâm trầm.

La Cửu cười nhẹ:

- Thiết lão anh hùng quan trọng hóa vấn đề một cách đáng tiếc. Theo sự nhận xét của tại hạ, thì thắc mắc bởi sự tình đơn giản cách lạ, đó trang chủ !

Triệu Hương Linh sáng mắt lên, một nụ cười hiện ra nơi vành môi, gấp giọng giục:

- Nói đi, hai vị ! Tại hạ nóng nghe vô cùng.

La Cửu đảo mắt nhìn quanh, nhích mình một chút gần Triệu Hương Linh hơn, đã vậy y còn kề miệng sát bên tai Triệu Hương Linh rồi thì thầm chứ không dám to tiếng.

Trong lúc đó, tại đại sảnh, cảnh hỗn loạn đã bắt đầu diễn ra với số đông gia nhân, hỗn loạn vì người nào cũng lo ngại... Giả như La Cửu có nói lớn lên như thường đi nữa thì vị tất đã có người chú ý ?

Không ai chú ý, vẫn có một kẻ chú ý, kẻ đó bằng mọi giá phải nghe cho kỹ được những gì La Cửu nói với Triệu Hương Linh.

Kẻ đó là Tiểu Linh Ngự, nhân lúc gia nhân hỗn loạn, chàng trà trộn theo chúng, vào ngay đại sảnh, đến gần.

Đúng ra chàng không làm sao nghe trọn vẹn những lời của La Cửu. Song phần nào thiếu sót, thì chàng bổ túc bằng cái nhìn, chàng có biệt tài về ngôn ngữ, bằng ánh mắt, cứ nhìn đôi môi của La Cửu, chàng đoán được là y nói gì.

Đại khái, cái ý của La Cửu như thế này:

- Sự tình đã diễn tiến như vậy rồi, thì chẳng còn cách nào hơn là tiên hạ thủ vi cường, chúng ta cứ bắt con gái của Đoàn Hiệp Phì quản thúc tại đây, làm con tin, Giang Biệt Hạc muốn rượt chuột, hẳn phải sợ chạm vào đồ vật, hư hao, với thủ đoạn này, tạm thời chúng ta qua được cơn khó.

Tiểu Linh Ngự tức lắm, nếu có thể, chàng không ngần ngại nhảy tới, vung tay tát mạnh vào mặt y, tát liên hồi cho y chết luôn đi cũng còn được như thường.

Cái chủ ý gì như thế chứ ?

Cái chủ ý đó chẳng những không giải cứu tạm thời được ai cả, trái lại còn xô đẩy người ta vào cảnh chết, người ta chưa chết gấp, y lại muốn người ta thọ hại nhanh hơn thời gian ước định.

Triệu Hương Linh trầm ngâm lâu lắm.

Sau cùng lão lắc đầu thốt:

- Cái kế đó, không thể thực hành được rồi. Bởi mình làm như vậy, thì có khác nào xác nhận trước giang hồ là chính mình cướp bạc bảo tiêu, hạ độc hai người, việc hiện tại đây, chúng ta còn không biện

bạch nôi, nếu làm như các hạ đề nghị, thì lại càng không thể biện bạch được !

Tiểu Linh Ngư thầm khen:

- Khá lắm ! Quả nhiên người chưa đến nỗi quá ngu !

La Cửu lại rỉ bên tai Triệu Hương Linh :

- Trang chủ cố chấp tiểu tiết quá đi thôi ! Phải biết, dù việc không ổn lắm, song bất quá chúng ta tạm thời hành động như thế, để cầm chân Giang Biệt Hạc, trong thời gian đó, chúng ta dốc toàn lực truy tầm hung thủ, bắt được hung thủ rồi, chúng ta sẽ phóng thích con gái của Đoàn Hiệp Phì. Người ta nói quấy cho Trang chủ lúc đầu, chứ khi sự tình kết thúc, thì người ta sẽ nói phải lại cho trang chủ ngay. Tại sao không thể nhẫn chịu một chút để cứu cái toàn diện. Nếu cần, chúng ta cũng bắt luôn Đoàn Hiệp Phì nữa đấy, chẳng phải chỉ một con gái lão ta mà thôi !

Lần này, Triệu Hương Linh bắt đầu xiêu lòng.

Lão lắm nhảm:

- Nhưng... tại hạ nghĩ ... việc này... La Cửu buông tiếp một đòn tâm lý:

- Tại hạ cho rằng đó là một diệu kế, nếu trang chủ không thực hành thì đừng mong có biện pháp gì khác đối phó với bọn Giang Biệt Hạc, Hoa Vô Khuyết. Họ là những tay võ dũng siêu phàm trong giang hồ ngày nay, trang chủ có đủ khả năng chống cự với họ chẳng ? Trang chủ có khả năng trốn khỏi tay họ chẳng ? Khi trang chủ chưa có cánh để bay lên trời cao, thì đừng hy vọng thoát chết với họ.

Triệu Hương Linh xiêu lòng thêm một chút nữa.

Mấy phút sau, lão nhếch nụ cười khổ, buông xuôi:

- Chắc là phải làm như vậy rồi !

Dừng lại một chút, lão tiếp luôn:

- Chỉ vì, người trong nhà của Đoàn Hiệp Phì rất đông, việc cướp cha con họ đâu phải là việc dễ ? Trừ ra mình có một đoàn quân hùng hậu... La Cửu cười nhẹ:

- Khó hay dễ, việc đó không thành vấn đề cho trang chủ.

La Tam tiếp liền:

- Tại hạ chắc chắn là trong giờ phút này, Giang Biệt Hạc và Hoa Vô Khuyết không hề phòng bị, mà vào nhà Đoàn Hiệp Phì cướp cha con lão ta, ngoài Giang Biệt Hạc và Hoa Vô Khuyết ra, chúng ta không còn có kỹ một kẻ nào khác.

Triệu Hương Linh đã xiêu lòng hoàn toàn, bởi lão cười, nụ cười tươi tỉnh, chứ chẳng phải gượng khổ, héo hắt như trước đó.

Lão hỏi:

- Hai vị vì nghĩa mà khăng khái ra tay ?

La Cửu nghiêm sắc mặt:

- Ăn lộc của vua, phải trung thành với vua, cái lễ phải làm của thần tử là vậy.

Triệu Hương Linh sụp mình lạy liền:

- Hai vị trọng nghĩa như vậy, Triệu Hương Linh này làm cách nào báo đáp cho vừa ?

La Cửu hấp tấp nâng lão đứng lên:

- Trang chủ quan trọng hóa trường hợp làm chi, khổ quá đi thôi !

Tiểu Linh Ngư đã hiểu.

Chàng nghĩ:

- La Cửu nghĩ ra cái kế đó, chẳng những hại riêng hai gia đình họ

Đoàn và họ Triệu mà còn gây nên náo loạn giang hồ toàn diện, đến lúc đó thì anh em họ sẽ thủ lợi .. La Cửu giục:

- Việc, không thể chậm trễ, phải hành động ngay từ phút giây này !

Triệu Hương Linh gật đầu:

- Các vị cần gì, xin cho biết, tại hạ sẽ ra lệnh biện ứng ngay.

La Cửu đáp:

- Chẳng cần gì khác hơn là hai chiếc tiểu kiệu và tám tên trang đinh theo anh em tại hạ.

Triệu Hương Linh chớp mắt:

- Giản dị thế à ?

Đòi hỏi hai chiếc kiệu con và tám trang đinh nơi trang chủ Địa Linh Trang, thì quả thật là xin một giọt nước nơi biển cả, cho nên chỉ trong nháy mắt, là kiệu và người có sẵn cho anh em họ La.

Trang đinh khiêng kiệu cũng chẳng cần gì có biệt tài, bất cứ kẻ nào cũng có thể làm việc đó, và nhân lúc hỗn tạp do các diễn tiến vừa qua, Tiểu Linh Ngư nhập vào bọn khiêng kiệu dễ dàng.

Bây giờ thì chàng lại làm thêm một nghề mới, cái nghề kiệu phu.

oo La Cửu lên kiệu trước, vừa cười vừa thốt:

- Lướt đi, do anh em ta ngồi, lướt về thì hẳn là cha con họ Đoàn ngồi, bọn ta chắc là phải nặng hơn cha con nhà ấy, các người chịu khó vậy, lướt về sẽ được khoan khoái hơn !

Buông rèm xuống rồi, La Cửu hỏi:

- Các người biết trang viện của Đoàn Hiệp Phì ở đâu chứ ?

Một kiệu phu cười hì hì, đáp:

- Biết chứ ! Chính bọn tiểu nhân cùng lúc toan đến đó phóng một mũi lửa, thiêu hủy cả cơ nghiệp của lão quý ấy.

La Cửu gật gù :

- Được rồi ! Đến đó ngay cho ta !

Đến đó để làm gì ?

Thực ra, bảy tên trang đình kia chẳng biết gì cả, chỉ có tên kiêu phu thứ tám là hiểu rành cái chủ ý của họ La.

Kiêu phu thứ tám, chính là Tiểu Linh Ngư, biết thì để bụng, khi nào chàng nói cho bọn chúng nghe, mặc dù có kẻ hỏi chàng, cũng như họ hỏi nhau.

Không lâu lắm, cái đích của hành trình đã hiện ra trước mặt xa xa.

Trước cổng trang viện, có bảy tám đại hán đang ngồi bên trong cổng cũng có một số đại hán như vậy.

Một tên trang đình hỏi:

- Sắp tới nơi rồi đó ! La đại gia, mình làm sao đây ?

Tiểu Linh Ngư hỏi họ !

La Cửu đáp gọn:

- Cứ đi thẳng vào !

Tiểu Linh Ngư giật mình, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ chúng không ngăn Giang Biệt Hạc ?

Chính tên trang đình vừa hỏi cũng kinh hãi như chàng, hấn cổ gượng cưỡi thốt:

- Chớ giữ cửa của Đoàn Hiệp Phì gần hai mươi đầu đang chực chờ nơi cửa kia, nếu cứ ngang nhiên mà vào chắc chắn là bị chúng cản

chết !

La Cửu điềm nhiên:

- Cứu khiêng kiệu thẳng vào trong, chớ không cần các người đâu mà sợ !

Bọn trang đình cùng nhìn nhau, nhưng nhìn nhau rồi cũng phải tuân lời chứ làm gì hơn ?

Chúng cố làm gan, cùng hét lên một tiếng cho có oai, rồi cũng phóng chân chạy bay tới.

Dĩ nhiên bọn canh cửa của Đoàn Hiệp Phì xông ra, chặn lại, đồng thời quát:

- Các người làm gì thế ? Có đứng lại hay không ?

Tiểu Linh Ngư đảo mắt quanh một vòng, quát trả:

- Bọn ta đến chở heo đây, tránh ra ngay !

Chàng quyết tâm gây náo loạn, để Giang Biệt Hạc nghe động, chạy ra, cái mưu của La Cửu phải bắt thành.

Không phải chàng ngăn chặn sự thực hiện cơ mưu đó, là để hãm hại Thiết Vô Song bởi chàng có một kế hoạch riêng biệt, giải nạn cho Thiết Vô Song.

Người của họ Đoàn vừa mắng trả, vừa nhào tới:

- Bọn chớ ở đâu, tìm đến đây chịu chết à ?

Bọn trang đình của họ Triệu bận khiêng kiệu, còn tay đâu mà chống cự, tên nào cũng hoảng hồn.

Bỗng một loạt tiếng soạt soạt vang lên, bảy tám tên trang đình của họ Đoàn vừa nhào tới, cùng ngã xuống cả.

Không một ai biết tại sao bọn người đó lại ngã đột ngột như vậy.

Tiểu Linh Ngư thấy mấy điểm sáng đen từ trong kiệu bay ra, những điểm sáng đen đó vừa chớp lên, là bọn trang đình họ Đoàn chơi với rồi ngã liền.

Ngã xuống rồi, chúng lăn đi hai vòng, mới nằm luôn, bất động.

Chàng không còn ngờ gì nữa, chính La Cửu vừa hạ thủ đoạn.

Chàng không tưởng là La Cửu tài tình đến mức độ đó, kinh hãi đến sững sờ, chính bọn trang đình họ Triệu cũng sững sờ như chàng, song chàng biết rõ nguyên do, còn bọn chúng thì như những kẻ mù xem diễn kịch.

La Cửu điềm nhiên bảo:

- Chớ giữ cửa không cản nữa, thì các người cứ vào chứ ?

Bọn đình vâng một tiếng, khiêng kiệu tiến vào.

Như đã thấy, bên trong cửa còn bảy tám đại hán nữa, bọn này chạy ào ra, nhưng vừa đến cửa, chúng cũng ngã luôn, sau loạt tiếng soạt soạt vang lên.

Những tên chưa chạy ra ngoài, thấy tình hình đó, biết là có biến, không dám tiến tới, vừa lùi lại vừa kêu lên âm ỉ:

- Các anh em đâu ! Tiếp cứu đến đây ! Có quỷ ! Quỷ đến nhà rồi !

Không cho là quỷ sao được, bởi chúng có thấy đâu, bỗng dưng mà bao nhiêu người đang chạy lại ngã nhào, chẳng có một ai xuất thủ, hãm hại.

Tiểu Linh Ngư thầm nghĩ:

- Chúng kêu la như vậy, thế nào Giang Biệt Hạc cũng nghe, cũng chạy đến, tại sao anh em họ La lại ngang nhiên tiến vào ? Họ không cố kỵ Giang Biệt Hạc à ?

Đúng, La Cửu và La Tam quả không cố kỵ chút nào.

Cả hai cùng bật cười lớn, cùng ra lệnh:

- Cứ vào, các người không phải sợ gì cả !

Hai chiếc kiệu đến trước một dãy nhà, nơi đó có hơn hai mươi người, cầm đao, búa, côn, kiếm nghênh đón.

Ám khí từ trong kiệu bay ra, hàng người đứng trước ngã xuống.

Một đại hán vận áo tía biến sắc, hét lớn:

- Có kẻ ở trong kiệu phóng ám khí, các người lập tức lui lại !

Đại hán có thân hình rất gọn, xem ra cũng là một tay võ vũ công khá.

Bọn trang đình họ Đoàn vội tản mát ra hai bên, đúng lúc đó, những người ở phía sau reo lên:

- Hay quá ! Hay quá ! Các sư phó đã đến rồi ! Đến rất kịp lúc quá !

Một âm thanh vang như chuông gióng:

- Họ sử dụng ám khí à ?

Đại hán áo tía đáp:

- Chẳng rõ kẻ đó là ai, song thủ pháp cực kỳ lợi hại !

Bốn năm người nữa, từ phía sau bước tới, quăng những chiếc thuẫn cho bọn đại hán dùng ngăn chặn ám khí, đại hán áo tía cũng đón lấy một chiếc.

Chính hấn thốt lên oang oang:

- Đánh người trước hết nên đánh ngựa, ngựa ngã là người ngã. Chúng ta hạ bọn kiệu phu trước, rồi hãy tính đến người trong kiệu sau.

Hấn vung đao trước hết, sáu người nữa cùng lướt theo hấn.

Tiểu Linh Ngư thừa hiểu bọn này là các võ sư hộ diện của Đoàn Hiệp Phì. Đoàn Hiệp Phì cũng là tay cự phú, đương nhiên phải thuê toàn cao thủ để bảo vệ người và của.

Bọn trang đình họ Triệu tuy gân cổ hò hét nhưng tên nào cũng khiếp sợ trước khí thế hùng dũng của bọn võ sư, tay thuận tay đao lướt tới.

Bỗng một tràng cười dài, tiếp theo đó một người cao giọng quát:

- Hãy khoan !

Từ trong một chiếc kiệu, một bóng người bay vút ra vươn tay chụp lưng áo một tên kiệu phu quăng vội hẳn về phía hậu, đúng lúc thanh đao của một võ sư vừa giáng xuống.

Chém hụt đao, vị võ sư đó nhìn ra thấy một người phì nộn, mặt bự thịch bằng chiếc mâm đứng trước mặt y.

Người đó đưa tay chỉ vào mũi mình hỏi:

- Chẳng lẽ các vị không nhận ra tại hạ ?

Các võ sư sững sờ, cùng đưa mắt nhìn nhau, như họ cho rằng người đó là bằng hữu của một đồng bọn, và tìm hiểu vị đó là bằng hữu của vị nào.

Người đó chính là La Cửu, thấy thế, điểm một nụ cười, thốt:

- Các vị, không nhận ra tại hạ thì thôi, tại hạ cũng Y vươn bàn tay tới, như con độc xà há miệng, chụp vào cổ tay của vị võ sư cầm đao đứng gần.

Một tiếng rắc vang lên, xương cổ tay của vị võ sư nát vụn.

Đồng thời với tiếng rắc, vị võ sư đó rú lên thảm thiết.

Xương cổ tay gãy, bàn tay ngoặc xuống, lỏng lẻo, thanh đao rơi xuống đất, rồi vì đau quá, vị võ sư cũng ngã luôn, bất tỉnh liền.

Năm võ sư kia vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ cùng vung thương, đao vọt tới. La Cửu chớp mắt, mỉm cười:

- Không ngờ ở đây cũng có người sử dụng thương pháp của họ Dương đời Tống !

Cái chiêu Phụng Điểm Đầu phát xuất được như vậy, hẳn là người dùng thương cũng có ít nhất mười lăm năm hỏa hầu. Khá lắm ! Khá lắm đó !

Vị võ sư dùng thương chính là đệ tử chánh tông của danh môn thuộc Bắc phái, về môn thương pháp của họ Dương.

Đánh một tuyệt chiêu, lại bị đối phương khám phá lai lịch, người đó hết sức hãi hùng, trong phút giây y lợi thủ pháp một chút.

Thời gian lợi thủ pháp không bằng một thoáng mắt, nhưng cũng đủ cho La Cửu đoạt chiếc thương.

Đoạt chiếc thương như vậy, hẳn là La Cửu phải nắm nơi mũi, y dùng cán thương ngăn chặn thanh kiếm của người bên hữu, rồi chuyển sang luôn đại hán áo tía, cười lên ha hả, hỏi:

- Bành Niệm Tổ lão sư mạnh giỏi chứ ?

Bành Niệm Tổ là chưởng môn nhân của Ngũ Hồ Đoạn Môn Dao thuộc Nam phái, và đại hán đó chính là đệ tử của họ Bành.

Đại hán sững sờ, gương tròn mắt nhìn La Cửu hỏi:

- Các hạ biết lão nhân gia ?

La Cửu mỉm cười, lắc đầu:

- Không !

Tiếng không chưa dứt âm vang, bàn tay của y đã cử cao, bàn tay đó giáng nhanh xuống đỉnh đầu đại hán áo tía đã nhanh mà lại mạnh, như bản búa của lôi công.

Đầu đại hán có bằng sắt, sắt cũng bẹp rí như chiếc lá.

Bàn tay đó hoành nhanh nửa vòng, lại nhắm ngực đại hán, móc ngực lên, đại hán tung bỗng người như quả cầu, uốn vòng cung rơi ngoài xa mấy trượng.

Đồng thời gian, một luồng kinh đạo từ mũi thương chuyển nhanh đến cán rồi từ cán bắn qua võ sư sử dụng nó trước đó.

Một tiếng phụt vang lên, cán thương thọc lủng ngực y.

La Cửu đã buông mũi thương, hai tay vổ vào nhau, bật cười lớn:

- Còn ba vị, hẳn là đã nhận ra tại hạ là ai rồi chứ ?

Ba võ sư đó xám mặt như màu đất thổ, chẳng một ai dám động thủ nữa.

Từ ngày xuất đạo đến nay, Tiểu Linh Ngư từng thấy nhiều cao thủ biểu diễn tài năng, song chưa gặp một người nào lợi hại như La Cửu !

Võ công cao, nhãn quang sắc bén, thủ pháp linh hoạt, trầm định thì vững như núi, ứng phó lại vừa lúc, không gấp không hoãn, không trước không sau, so với La Cửu biểu diễn trong đêm vừa rồi, trước mặt Thiết Vô Song quả là hai người chứ chẳng phải một và lại cách biệt nhau như trời với vực !

Con người che giấu kín đáo một tài nghệ phi phàm như vậy, hẳn là âm trầm không tưởng nổi.

Dù trong đêm vừa qua, Tiểu Linh Ngư cũng biết là anh em họ La giả vờ, và hẳn là có dấu thực tài của họ.

Song chàng không tưởng là thực tài của họ quả thật là cao tài, cao trên chỗ suy lường của chàng rất xa.

Anh em này, theo sự nhận xét của chàng, hẳn không dưới bậc bọn Thập Đại Ác Nhân !

Trong khi chàng suy tư, tại cục trường, thêm một võ sư nữa, trong số ba người còn lại, ngã xuống một gã thì còn hai, hai đó dù có gan to bằng núi cũng chẳng dám đứng lại.

Họ hận mình không cánh như loài chim để thoát đi thật gấp.

La Cửu cười hì hì :

- Bây giờ thì những người còn sống sót phải nhận tại hạ là ai rồi chắc !

Thân hình chóp lên, La Cửu đã đáp xuống trước mặt võ sư.

Cả hai run chân, run đến độ Ống quần nghe phùng phật.

- Nhận ra rồi ! Rồi !

La Cửu mỉm cười:

- Thế tại hạ là ai ?

Hai võ sư có biết y là ai ?

Họ ấp úng:

- Lão nhân gia ... là ... La Cửu buông gọn:

- Tại hạ là La Cửu ... Cả hai cùng gật đầu như máy mỡ:

- Phải ! Phải ! Lão nhân gia là La Cửu lão gia !

La Cửu cười hì hì:

- Hai vị đã nhận ra tại hạ, thì hay nhất trần đời rồi đó nhé ! Bây giờ tại hạ nhờ hai vị đưa đường vào gặp Đoàn Hiệp Phì Đoàn lão gia. Chắc hai vị không từ chối chứ ?

Cả hai cùng nhìn nhau, cùng ấp úng:

- Cái đó... cái đó ... thì ...thì ... La Cửu trầm gương mặt:

- Việc nhỏ mọn thế, hai vị cũng chẳng đáp ứng được sao ?

Cả hai suy nghĩ một chút, đoạn thở dài:

- Được ! Xin mời ... Họ không kịp dứt câu, từ phía sau hai vệt sáng đen bắn tới lưng họ, họ rú lên một tiếng thảm, rồi cùng ngã xuống, bất động luôn.

Một người cười thốt:

- Đoàn lão gia đã được ta thỉnh ra đây rồi, ta đâu cần gì nhờ các người dẫn đường !

La Tam bước những bước dài đến nơi, một tay nắm Đoàn Hiệp Phì, tay kia nắm Đoàn Tam cô.

Y đi giữa, hai cha con bị y lôi ra đó.

Thì ra, La Cửu ở lại ứng phó với bọn võ sư, La Tam âm thầm tiến vào hậu viện.

Đoàn Tam cô cũng biết võ công, song đem võ công của nàng chống lại bản lĩnh của La Tam, là làm một việc quá thừa.

Quanh vực trường, còn lại độ ba bốn mươi trang đình của họ Đoàn, lúc đó chỉ giương tròn mắt nhìn anh em họ La hành động, chẳng một ai dám can thiệp giải cứu cho chủ nhân.

Kỳ quái !

Sự tình diễn tiến đúng như La Cửu, La Tam đã khoe khoang, họ thành công quá dễ dàng, họ bắt cha con họ Đoàn còn nhanh hơn quan binh bao nhà, bắt một kẻ phạm quốc pháp.

Tiểu Linh Ngư thềm hỏi:

- Giang Biệt Hạc ? Chẳng lẽ lão ấy chết bất ngờ ?

Đoàn Hiệp Phì quá sợ, mặt xám xịt, lão như cái máy do La Tam điều

khiến, La Tam bảo đi, lão bước đi, La Tam bảo ngừng, hay rẽ qua, đảo lại, thì lão ngừng, rẽ, đảo y như lời.

Cuối cùng thì lão bước lên kiệu.

Đoàn Tam Cô không quá khiếp như cha, nàng trừng mắt nhìn anh em họ La, song không phản kháng, chừng như nàng chẳng còn một điểm khí lực nào, có thể là nàng bị La Tam điểm huyết.

Đẩy nàng lên kiệu rồi, La Tam cười hì hì, thốt:

- Anh em ! Khiêng kiệu trở về !

Lúc đi, anh em họ La bảo rằng lượt về thì kiệu phu được nhẹ nhàng hơn, bởi kiệu sẽ chở cha con họ Đoàn, chứ chẳng phải anh em họ.

Nhưng trái lại, lượt về bọn kiệu phu còn nhọc hơn, bởi mỗi kiệu phải chở hai người, một thì do Đoàn Hiệp Phì và Đoàn tam cô chiếm, còn một thì do hai anh em họ.

Chiếc kiệu của hai anh em họ nặng quá, bọn kiệu phu phải ề ạch mấy phút mới cất cán lên vai nổi.

Tuy nhiên, bọn kiệu phu chẳng hề thán oán, dù cho kiệu nặng hơn nữa, chúng cũng phải khiêng như thường, chúng khiêng về với niềm thích thú, vì chúng đã thấy tài nghệ của họ, chúng xem họ như thánh như thần rồi.

Tiểu Linh Ngư cứ đảo mắt nhìn quanh quần mã.

Chàng nghĩ, bọn Giang Biệt Hạc và Hoa Vô Khuyết phải về đến nhà rồi mới phải, dù cho cả hai có la cà ở đâu đó, hiện tại cũng phải về đến.

Hoa Vô Khuyết thì có thể vô tình, chứ còn Giang Biệt Hạc làm gì lại quá sơ ý ?

Thế tại sao, lão ta chưa về ? Hoặc giả, lão ta đồng lõa với bọn họ La chẳng ? Cho nên, lão cố dằn dà dọc đường, để cho anh em họ La hạ xong thủ đoạn ?

Nếu đúng vậy thì thực là cái mưu của Giang Biệt Hạc quá thâm trầm ! Lão cố để cho sự tình diễn ra như thế, cho cái tầm quan trọng bành trướng lớn, rộng ra, dù cho lúc đó, ai cũng muốn thu xếp cũng chẳng làm sao thu xếp cho ổn.

Nhưng, nếu đúng như vậy, thì lại càng khó hiểu, bởi tại sao La Cửu và La Tam biết rõ Giang Biệt Hạc vắng nhà, mà cả hai giục Triệu Hương Linh thực hiện gấp kế hoạch đó ?

Chỉ có một giải pháp thôi, là anh em họ La cầu kết với Giang Biệt Hạc.

Nghĩ như vậy, Tiểu Linh Ngự thở dài, thâm nghĩ:

- Hay cho cái lão hồ ly ! Kế của lão thâm quá ! Độc quá ! Trên giang hồ, trừ ta ra, chẳng còn một ai thấu đáo cơ mưu của lão !

Kiệu đã lên đường từ lâu, lúc đó một chỗ quanh.

Một chiếc kiệu đột nhiên xuất hiện ở phía trước, đi ngược chiều với kiệu của họ Triệu.

Trong số kiệu phu, có gã ăn nói lanh lợi, thừa sức đấu lý với Thiết Vô Song tại nhà Triệu Hương Linh.

Phía sau kiệu, có hai kỵ sĩ.

Dĩ nhiên, hai kỵ sĩ là Giang Biệt Hạc và Hoa Vô Khuyết.

Tiểu Linh Ngự kinh hãi, chớp chớp mắt mấy lượt, bỗng hét to:

- Kiệu nào phía trước đó ? Hãy tránh vào lề đường gấp đi nhé, các người có biết ai ngồi trong kiệu này chẳng ?

Bọn trang đinh của họ Triệu trông thấy Giang Biệt Hạc và Hoa Vô Khuyết, tên nào cũng kinh khiếp biến sắc mặt tái nhợt. Chúng nghe Tiểu Linh Ngự kêu lên, lại càng điếng hồn.

Nhưng, Giang Biệt Hạc điềm nhiên bảo kiệu phu nép vào lề, nhượng

lộ.

Tiểu Linh Ngư lướt ngang qua gã kiệu phu lanh lợi đó, vờ chạm hấn, rồi hạ thấp giọng hỏi:

- Ta nhận ra người, người có nhận ra ta không ?

Gã kiệu phu đó như chẳng nghe chàng hỏi, cúi đầu, chăm chú khiêng kiệu.

Chỉ có Giang Biệt Hạc, cho ngựa đi ngang qua Tiểu Linh Ngư, nhìn chàng dăm dăm, ánh mắt thoáng bừng sát khí.

Ba chiếc kiệu qua mặt nhau rồi, bọn trang đình của họ Triệu thờ phào.

Tiểu Linh Ngư cười lạnh, chàng lại nghĩ:

- Ta đoán không sai ! Giang Biệt Hạc và La Cửu, La Tam có cấu kết với nhau là cái chắc ! Giang Biệt Hạc thừa biết người trong kiệu là ai, song lão ta lờ đi như thường !

Như thế là quá rõ rồi vậy.

Thiết Vô Song nào ngờ người ta đang tìm mọi cách xô lão ngã xuống hố sâu ?

Bây giờ thì lão còn làm sao bảo cho toàn thể hào kiệt trên giang hồ tin được là lão chẳng hề liên quan đến vụ cướp bạc bảo tiêu, vụ hạ độc ?

Hồi 48

Cố Phá Mưu Gian

Có mặt cha con họ Đoàn trong Địa Linh Trang rồi, người trong Địa Linh Trang từ lớn xuống nhỏ đều phấn khởi tinh thần, nếu đổi lại thành cái tên Hoa Tiểu Trang, cũng không sai lắm, bởi ai ai cũng gắn liền nụ cười nơi môi và nụ cười đó không một giông tố nào làm rơi rụng nổi.

Bao nhiêu năm qua, hay đúng hơn, từ ngày Đoàn Hiệp Phì về vùng này tạo cơ lập nghiệp, thì người trong Địa Linh Trang héo dần, héo dần như cây cỏ gặp hạn hán.

Chẳng những không ai cười được, mà cái không khí càng ngày càng trầm đọng nặng nề, ngọt ngọt khó thở lạ lùng.

Có ai thản nhiên được trước một đe dọa ? Nhất là cái đe dọa phá sản trong một sớm một chiều ?

Sự thịnh vượng giả từ dần dần Địa Linh Trang để sang cư trú nơi Đoàn gia trang, biết như vậy mà Địa Linh Trang chẳng có cách gì trì nín lại.

Kể như người trong Địa Linh Trang gương to mắt nhìn sung túc ra đi, cho đến một ngày nào đó, chủ nhân phá sản, gia nhân thất nghiệp, cả chủ lẫn tớ sẽ sống trong cảnh thiếu thốn, và khi tuổi về chiều thì cái thiếu thốn đó càng thấm thía hơn.

Nghèo từ thuở sơ sanh, nghèo mãi đến già, dù sao người ta cũng quen đi và không còn khó chịu nữa.

Từ giàu, trở nên nghèo thì đau quá, như người có mắt sáng bỗng một sớm chiều đôi mắt đó mù đi...

Chủ nhân thì nhẹ nhõm người, gia nhân thì mặc tình say sưa, chè chén.

Suốt bao nhiêu năm nay là ngày vui nhất của tất cả. Vui hơn nữa, là

viễn ảnh suy sụp của họ Đoàn, sự suy sụp của một bên có cái nghĩa là sự vươn mình trở lại của một bên, như hai đĩa cân bằng... viễn ảnh đó bắt đầu hiện lộ, và chỉ trong thời gian ngắn, nó sẽ thành hình thành thể...

Tiểu Linh Ngư lắc đầu, trầm nghĩ:

- Cười đi ! Vui đi ! Rồi các người sẽ khóc để bù trừ ! Các người sẽ khóc gấp, các người khóc dài, ta chỉ sợ vĩnh viễn nụ cười sẽ chào biệt các người.

Đoàn Hiệp Phì và Đoàn Tam Cô bị mấy người vừa đẩy vừa níu, thẳng vào hậu viện.

Con người không phải là thánh, huống chi con người có nuôi dưỡng cái tâm cạnh tranh, từ bao lâu nay, Địa Linh Trang hận cha con họ Đoàn như có thù từ thiên cổ, thì dù sao cha con họ đến đây rồi, không khỏi hứng chịu ít nhiều sự dằn mặt lúc ban đầu.

Họ là hai tội nhân của Địa Linh Trang, cái tội phát tài, cái tội tập trung mọi sinh ý về một tay, suýt đưa thiên hạ vào đói rét.

Dĩ nhiên, phải có tiệc khao quân, và kẻ tạo đầu công phải được trọng đãi.

Trong tiệc rượu, Triệu Hương Linh cất cao chén, trịnh trọng thốt:

- Hai vị vì đại nghĩa, cứu sống toàn nhân số tại Địa Linh Trang, công đức đó quả cao dày, tại hạ không biết dùng lời chi để nói lên sự tri ân !

La Tam mỉm cười:

- Việc rất nhỏ mọn, trang chủ lại đặt thành vấn đề trọng đại, anh em tại hạ áy náy vô cùng. Cái điều cầu trong hiện tại là trang chủ phải nghĩ đến những gì mình sẽ làm kế tiếp.

Triệu Hương Linh thở dài:

- Sự tình lở ra như thế rồi, tại hạ còn muốn gì hơn ! Người xưa có

nói, dĩ hòa vi quý, tại hạ muốn biến lớn thành nhỏ, biến nhỏ thành không, chờ Giang Biệt Hạc đến đây rồi chúng ta tìm cách giải thích, nếu lão ấy bằng lòng bỏ qua mọi việc, thì tại hạ cũng phóng thích luôn cha con họ Đoàn.

La Cửu cười lạnh:

- Sự tình đã như vậy, mà trang chủ còn nuôi ảo vọng biến lớn thành nhỏ ?

Triệu Hương Linh biến sắc:

- Không lẽ... không lẽ không...

La Cửu vẫn lạnh lùng, tiếp:

- Song phương đã ở trong cái thế cầm như tử đối đầu rồi đó, trang chủ ! Giả như trang chủ cho rằng mình không liên quan mấy mai với sự việc, thì dù cho trang chủ có cái lưỡi thao thao như nước suối ngang trời đổ xuống, cũng đừng mong Giang Biệt Hạc tin cho !

Triệu Hương Linh biến sắc hơn:

- Như vậy thì... cái kế của nhị vị, chẳng những không giúp tại hạ giải quyết được gì, trái lại còn đẩy tại hạ vào nguy cảnh ?

La Tam cười nhẹ:

- Anh em tại hạ liệu chết, để cuối cùng tiếp nhận tiếng trách của trang chủ ! Phải biết, vào Đoàn gia trang, là như vào hang cọp, vào hang cọp còn dễ hơn xâm nhập một địa điểm có Giang Biệt Hạc và Hoa Vô Khuyết ! Đau chưa ?

Triệu Hương Linh hấp tấp cười vuốt:

- Trong nhất thời, tại hạ lỡ lời, xin nhị vị thứ tội ! Chỉ vì, hiện tại, tại hạ bán loạn tâm thần, không làm sao lấy một chủ ý được. Mong hai vị, đã trót giúp, thì xin giúp luôn cho tròn việc.

La Cửu cười tươi, như đã tha thứ cho lão ta rồi. Y từ từ thốt:

- Không thể hòa. Chỉ có chiến mà thôi.

Triệu Hương Linh như dấm phải lửa, kêu lên thất thanh:

- Chiến ?

La Cửu điềm nhiên, gật đầu:

- Đúng vậy.

Triệu Hương Linh rung người :

- Nhưng, võ công của Giang Biệt Hạc và Hoa Vô Khuyết... tại hạ... tại hạ...

La Cửu cười nhẹ:

- Dù cả hai có tài lập biển, dời non, trang chủ cũng chẳng đáng sợ.

La Tam tiếp:

- Chẳng lẽ trang chủ không biết rằng, không sức được thì dùng chước ?

Triệu Hương Linh lẩm nhẩm:

- Nhưng mà chúng ta dùng chước gì chứ ?

La Cửu giải thích :

- Cha con Đoàn Hiệp Phì hiện ở trong tay trang chủ. Giang Biệt Hạc dù có trăm ngàn thủ đoạn cũng chẳng thi thố được, bởi cái lễ liệm chuốt ngại bề đồ, thế là trang chủ cầm chân lão ta rồi đó.

Triệu Hương Linh chớp mắt:

- Rồi sao nữa ?

La Cửu đảo mắt nhìn quanh, hạ thấy giọng:

- Trong Địa Linh Trang hẳn phải có nhiều tay khá, trang chủ hãy bố trí những người khá nhất, chung quanh đại sảnh này, chuẩn bị cung mạnh, tên nhọn sẵn sàng...

La Tam điểm một nụ cười, tiếp:

- Chỉ cần Giang Biệt Hạc và Hoa Vô Khuyết vào đại sảnh thôi ! Họ có ba đầu tám tay, họ có đôi cánh cũng không hy vọng sống sót mà trở về !

La Cửu thì hạ thấp giọng xuống, trái lại La Tam thì cất cao giọng lên, như chẳng cố kỵ gì cả.

Tiểu Linh Ngư mắng thầm:

- Cái chủ ý chó gì thế ? Cái kế chỉ gạt trẻ nít, chứ lừa sao nổi Giang Biệt Hạc ?

Triệu Hương Linh mà nghe theo cái kế của hắn, thì chẳng khác nào làm cho cái tội của lão ta nhẹ trở thành nặng. Người bố trí cuộc mai phục rồi, dù Giang Biệt Hạc có chém người chết, hẳn trên giang hồ chẳng một ai thương xót người, chứ đừng nói là cảm phần thay người !

Nhưng, Triệu Hương Linh có vẻ thích cái kế đó, gương mặt của lão ta rạng rỡ lên một phần.

Lão hỏi:

- Cái kế hoạch đó, thực hiện được chứ ?

La Cửu điềm nhiên:

- Tại sao lại không được ?

La Tam tiếp luôn:

- Cái kế hoạch đó, thực hiện là cầm chắc sự thành công trong tay. Với thành công này, Triệu trang chủ sẽ lừng danh hơn, Địa Linh

Trang sẽ là trung tâm điểm của ngàn ánh mắt thán phục từ bốn phương tám hướng trên khắp sông hồ nhìn vào. Chỉ sợ lúc đó, trang chủ say mê danh vọng mà quên mất anh em tại hạ !

Triệu Hương Linh cười hì hì:

- Kho nào tại hạ dám thế !

Lão ngưng cười, gương mặt trầm liên, rồi lẩm nhẩm :

- Thành thì tốt lắm, vạn nhất không thành... thì... thì...

La Cửu chính sắc mặt:

- Việc đã như vậy rồi, trang chủ còn cân nhắc chủ ý được nữa sao ? Thử hỏi trang chủ có chủ ý gì hay hơn ?

Triệu Hương Linh suy tư một lúc, nhếch nụ cười khổ, thốt:

- Các hạ nói phải ! Trong tình thế này, không còn cân nhắc lợi hại được nữa.

Người ta nói, lượng nhỏ thì chẳng phải là quân tử, mà không độ cũng chẳng thành trượng phu. Triệu Hương Linh này chỉ còn có cách là đem sanh mạng đặt trọn trong một cuộc đổ đên !

La Cửu vỗ tay bốp bốp:

- Mãi đến bây giờ, tại hạ mới nghe trang chủ nói một câu nghe được ! Phải đó trang chủ, lượng tiểu phi quân tử, vô độ bất trượng phu ! Nói được câu đó là tỏ rõ chí anh hùng !

La Tam tiếp luôn:

- Giang Biệt Hạc phát hiện ra cha con họ Đoàn bị hại rồi, nhất định là lão ta đến đây ngay. Có lẽ bây giờ, lão ta đang chuẩn bị kéo nhau đến tìm chúng ta đó. Vậy chúng ta phải gấp hành sự !

Triệu Hương Linh vụt đứng lên, gọi to:

- Anh em đâu, chuẩn bị cung tên, mai phục quanh đây, khi nào thấy ta quăng chén rượu, là tức khắc phóng tiễn.

La Cửu tiếp:

- Mai phục xong rồi, trang chủ hãy mời Thiết lão anh hùng ra đây luôn.

La Tam mỉm cười:

- Vắng mặt Thiết lão anh hùng, thì cầm như kế hoạch thất bại ngay từ trong trung.

oo Cái mưu của Giang Biệt Hạc quả nhiên được xúc tiến đúng từng giai đoạn, giai đoạn nào cũng có kết quả mỹ mãn.

Triệu Hương Linh đi từng bước một vào tròng, lão lại còn lôi kéo Thiết Vô Song vào luôn, cho có bạn !!!

Thế là thế lực, uy tín của Thiết Vô Song bị tiêu diệt, hàng ngũ phản kháng Giang Biệt Hạc sẽ giảm thiểu một kiệt tướng.

Và, Thiết Vô Song như kẻ mù đi đêm, chẳng hiểu ra sao bỗng dưng mình trở thành một kẻ cướp bạc bảo tiêu, một kẻ cướp chân chánh, với đầy đủ luận cứ kết tội vững chắc.

Lão trở thành một kẻ cướp chân chánh, thì Giang Biệt Hạc cũng trở thành một đại hiệp chân chánh.

Trên đời này, còn ai dám nghi ngờ lão là kẻ chủ mưu trong vụ cướp bạc bảo tiêu của Đoàn Hiệp Phì ?

Mảnh lưới đã được giăng ra, thoát đầu rộng, sợ con cá bơi xa, bây giờ con cá đã lọt vào lưới rồi, chu vi lưới dần dần thu hẹp, ngư phủ chờ đúng lúc, gỡ lưới lên khỏi nước, đưa tay chụp con cá.

Tiểu Linh Ngư nhắm mắt lại, tự lảm nhảm một mình:

- Không lẽ cái kế của Giang Biệt Hạc kín đáo quá chừng, không có một kẻ hở nào sao ?

oo Hoàng hôn.

Thiết Vô Song đã có mặt tại đại sảnh rồi. Lão ngồi thẳng lưng, nhưng con người tiều tụy quá, như già thêm mấy tuổi sau thời gian chưa đầy một ngày. Ánh mắt của lão hoàn toàn mất thần.

La Cửu, La Tam dương dương ý khí, Triệu Hương Linh sáng rực nhãn quang, Địa Linh Trang khoáng trở lại phong độ thịnh vượng của ngày nào, nhìn vào ngoại diện của tòa kiến trúc đồ sộ này, chẳng ai dám nghĩ là trong bao nhiêu năm qua, ưu phiền đã mọc sâu rễ to cội, hút mất dần dần nguồn hoan lạc của những kẻ chủ trương hưởng dụng mọi sinh thú dành cho một kiếp người.

Nhưng, cái không khí cởi mở đó, có phù phiếm lắm, bởi ẩn ước đâu đây có sát khí len lõi, sát khí bốc lên từ những nơi mai phục cung tiễn thủ, sát khí lan từ những kẻ hiểu biết phần nào về cuộc đấu trí sắp diễn ra, cuộc đấu trí có thể biến thành đấu võ, hoặc cuộc giảng hòa...

Ai thì con nghi hoặc được sự kết thúc của trường hợp ai thì còn hoang mang, chưa rõ sẽ có hòa hay có chiến, chứ riêng Tiểu Linh Ngư thì chàng thấy rõ những gì sẽ diễn tiến trong khoảnh khắc nữa đây.

Trước lúc đại ưu, phải có tiểu hoan, bởi tạo vật khéo sắp bày, cho người ta có cái vui nho nhỏ, vui để lạc lỏng cảnh giác rồi bất thành lình chạm trán với cái lo lớn.

Chung quanh đại sảnh, có hơn ba mươi tên cung tiễn thủ, hai mươi tên cung nỗ thủ, như vậy là có đủ tên dài, tên ngắn, dài thì bắn từ xa, ngắn thì dùng trong chỗ hẹp.

Chúng tùy tiện ẩn nấp, nơi nào thuận tiện, cứ nấp, chỗ rộng thì nấp năm bảy người, chỗ hẹp thì vài ba tên.

Sau khi làm một kiểu phu bắt đặc dĩ, bây giờ Tiểu Linh Ngư lại trở thành một cung thủ bắt đặc dĩ.

Giả như tình cảnh này còn kéo dài lâu, rất có thể chàng sẽ làm những vai trò tạp bởi chàng tự nguyện theo dõi sự tình đến kỳ cùng,

chàng chấp nhận làm bất cứ vai trò gì tại hạ Địa Linh Trang để có mặt ở bất cứ diễn tiến nào.

Tinh thần mọi người đang lên cao đến cực độ, thì bên ngoài có tiếng vó ngựa vang lên, vọng vào.

Tinh thần phần khởi đó, vụt ngưng trọng lại, và ai ai cũng khoát cái vẻ nghiêm trang.

Hắn nhiên là trong lòng ai ai cũng hồi hộp, bất quá, họ giữ sự trầm tĩnh bên ngoài.

Rồi, vó ngựa dừng.

Đến, là bảy thiếu niên, vận y phục chẹt, hông đeo kiếm, bảy người bước vào đại sảnh, thẳng đến trước mặt Thiết Vô Song, quỳ lạy.

Bảy thiếu niên là những cao thủ trong số thập bát đệ tử của Thiết Vô Song, họ nghe tin chẳng lành của sư phụ, kiên trì đến đây, quỳ quần bên sư phụ, chực chờ tùy sai.

Thấy họ đến, Thiết Vô Song được an ủi vô cùng.

Triệu Hương Linh cao hứng thêm một bậc.

Thoạt đầu, nghe tiếng vó ngựa, ai ai cũng tưởng bọn Giang Biệt Hạc đến nơi. Cho nên, họ ngưng trọng tâm tư sẵn sàng ứng phó, ngờ đâu địch chưa đến, viện thủ lại đến, lực lượng chống địch được tăng gia, tự nhiên là người ta phải khoan khoái.

Người mừng hơn hết, cũng chính là một Tiểu Linh Ngự.

Lạ lùng thay, dù Triệu Hương Linh hay Đoàn Hiệp Phì hay Thiết Vô Song thọ nạn, điều đó có liên quan gì đến chàng ? Điều đó có gây tổn thất mảy mai nào cho chàng đâu ?

Chàng là ngoại nhân, thế tại sao chàng quan tâm quá chừng đến sự việc của thiên hạ như vậy ?

Thấy bảy đệ tử của Thiết Vô Song xuất hiện, Tiểu Linh Ngự sáng mắt

hắn lên liền.

Bởi cái gã chỉ huy số người đó chính là một khuôn mặt quen, cái gã có gương mặt trắng nhợt, từng cấu kết với Giang Ngọc Lang tại Tửu quán Ngũ Hồ Xuân, ngày trước.

Gã cung cung kính kính thốt với Thiết Vô Song :

- Đệ tử đến chậm, xin lão sư thứ tội...

Tiểu Linh Ngư nghĩ thầm:

- Người không đến muộn đâu, người đến đúng lúc lắm chứ ! Chính ta đang chờ người. Chính ta đang lấy làm lạ tại sao cục diện này lại có thể thiếu vắng người đây !

Thiết Vô Song lộ vẻ vui, nhưng chỉ thoáng lộ lên rồi tan biến mất ngay.

Lão thở dài:

- Các người đến là chứng minh tình sư tôn đệ tử đầy thôi, chúng sông vậy thôi, chứ sự có mặt của các người cũng chẳng thay đổi phần nhỏ nào của cục diện. Bởi, vấn đề không thể giải quyết trên địa hạt võ công, thì đông người hay ít người cũng thế thôi !

Lão phu chỉ mong các người lặng lẽ bàng quan tuyệt đối không được xuất thủ hồ đồ, để tránh cho...

Lão không dứt tròn câu, bởi một tiếng rú kinh hãi vang lên, lấp mất câu nói, cắt đứt tư tưởng của lão.

Theo liền tiếng rú, một bóng người từ bên ngoài bay ngang qua cửa sổ đại sảnh vào trong.

Người đó rơi xuống nền, kêu bịch một tiếng, tay chân cứng đờ, không còn cử động nữa.

Người đó vận y phục chệt màu đen, tay cầm Thiết thai cung, lưng giắt ống tên cũng màu đen.

Người đó là một trong số năm mươi cung tiễn thủ mai phục quanh đại sảnh.

Triệu Hương Linh biến sắc mặt.

Thiết Vô Song rú lên thất thanh.

Tiếp theo đó, một người nữa, rồi một người nữa, bị quăng vào, sau khi rú thảm.

Liên tiếp có hơn mười người bị quăng vào như vậy. Người tiếp tục bị quăng, mấy phút sau, nền đại sảnh lớp những thi thể người, tất cả đều bất động như nhau, có điều chưa biết được là tất cả đã chết rồi hay còn sống.

Thiết Vô Song mắt tròn vện bình tĩnh hét lên:

- Cái gì thế ? Cái gì lạ lùng như thế chứ ?

Triệu Hương Linh đảo mắt nhìn quanh, bối rối thốt:

- Việc này... cái này...

Một giọng nói lạnh lùng đâu đây, vang lên như đáp, như chận:

- Cái đó là một trò quỷ của các vị, một trò quỷ quá khéo nên trở thành vụng ! Cái đó là sợi giây mà các vị kết sẵn thòng lọng để tự đứt đầu vào !

Một người phát âm, nhưng hai người vào.

Hai người đó, ngoài Giang Biệt Hạc và Hoa Vô Khuyết ra thì còn ai nữa ? Và, dĩ nhiên người phát âm phải là Giang Biệt Hạc.

Triệu Hương Linh đang đứng, rơi mình xuống chiếc ghế, nặng như hòn giả sơn.

Bây giờ, dù cho lửa có cháy dưới chân, lão ta cũng không phương đứng lên nổi.

Vào đại sảnh rồi, Giang Biệt Hạc chấp hai tay sau lưng, thân hình hơi nghiêng nghiêng, mặt hơi ngẩng cao, môi nhếch thành nụ cười lạnh, giọng cũng lạnh luôn, ẩn ước có phần mai mỉa:

- Thiết lão anh hùng cho rằng cái trò trẻ mai phục đó có thể làm tổn hại đến tại hạ phải không ? Thiết lão anh hùng đánh giá tại hạ quá thấp.

Thiết Vô Song còn bao nhiêu khí lực, gom hết phần khí lực đó, hét lên:

- Việc gì thế ? Việc gì chứ ? Trời ơi ! Lão phu như người từ cung trời rơi xuống !

Giang Biệt Hạc điềm nhiên:

- Việc gì ? Thì trước mắt Thiết lão anh hùng đó, chứ việc gì nữa ? Giả như không có sự đồng ý của Thiết anh hùng, thì Triệu trang chủ dù có gan bằng núi cũng chẳng dám bày cái trò ấu trĩ đó !

Thiết Vô Song rít lên:

- Triệu Hương Linh ! Nói đi, nói cho lão phu biết ngay, ai mớm cho người cái thủ đoạn hèn hạ đó ? Nói mau !

Triệu Hương Linh gằm đầu, hầu như sát mặt nền, áp ứng:

- Việc này... việc này...

La Cửu đứng lên, cao giọng:

- Anh em tại hạ tin tưởng Thiết lão tiền bối và Triệu trang chủ là những bậc đại anh hùng, cho nên không quản lao nhọc, vượt vạn dặm dài tìm đến đây bái phỏng kết giao, không ngờ hai vị có cái bề ngoài trang trọng, nhưng bên trong lại chứa chấp những ý niệm dơ bẩn quá chừng ! Dùng thủ đoạn đó đối với đồng đạo vũ lâm, thì thật là hèn hạ không tưởng nổi...

La Tam tiếp luôn:

- Tuy anh em tại hạ bất tài, song không thể đứng chung hàng ngũ với những kẻ quá hèn hạ như vậy được. Dù kẻ đó có tài lấp biển, dời non, anh em tại hạ vẫn khinh bỉ như thường. Bắt đầu từ phút giây này, bất cứ việc chi xảy ra tại Địa Linh Trang, anh em tại hạ cũng đứng ra ngoài vòng, như kẻ bàng quan nhìn một màn kịch.

Triệu Hương Linh vụt ngẩng mặt lên, quát:

- Hai vị có thể nói được những câu đó à ? Thế chẳng phải là cái chủ ý của hai vị sao ?

La Tam cười lạnh:

- Dù trang chủ có giao hoạt đến đâu, cũng không thể đổ tội cho anh em tại hạ.

Chẳng có ai tin trang chủ nổi rồi !

Triệu Hương Linh hét lên cuồng dại:

- Người... người... Tốt lắm ! Được lắm !...

Hoa Vô Khuyết từ từ thốt:

- Tại hạ thực tình không quan tâm đến vấn đề, song nhận thấy càng lúc, hai vị càng làm nhiều điều bất xứng quá ! Tại hạ chán ngán vô cùng ! Bây giờ, hai vị còn lời chi để nói chẳng ?

Thiết Vô Song nghiêng răng:

- Lão phu... lão phu... tức uất đến có thể chết ngay !

Lão phu ra một búng máu tươi.

Rồi lão ngã xuống, hôn mê liền.

Bảy tên đệ tử của lão vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, có kẻ nhảy đến, đỡ lão lên, có kẻ rờ đốc kiếm sẵn sàng xuất thủ, có kẻ quắc mắt bắn lửa sáng rực nhìn Giang Biệt Hạc, nhìn anh em La Cửu, La Tam.

Thiếu niên mặt áo xanh cao giọng:

- Sự tình chưa rõ đen trắng thế nào, các anh em hãy giữ bình tĩnh.

Giang Biệt Hạc chính sắc:

- Phải lắm ! Sự phó bất nghĩa, đệ tử có quyền chuyển hướng mà không cần noi theo cái gương hèn hạ xấu xa. Nếu các vị biết nhận định đại nghĩa và bất nhân, thì người trong vũ lâm sẽ không vì tư cách của sự phụ mà khinh miệt hàng đệ tử. Mỗi người có cái phần riêng việc, do hành vi của mỗi cá nhân lão phu chắc chắn là hào kiệt trong vũ lâm sẽ chẳng phê phán hồ đồ đâu !

Thiếu niên áo xanh mặt trắng thở dài:

- Nhưng cái việc này, như thế nào, chưa...

Giang Biệt Hạc chặn lời:

- Sự thực trước mắt đó, các vị chưa đủ tin sao ?

Thiếu niên lại thở dài.

Hắn thở dài hai lượt, lượt sau to hơn lượt trước, Tiểu Linh Ngư thấy rõ hắn cố ý thở dài.

Hắn thốt:

- Sự phó nên thương cho đệ tử, đừng trách cứ đệ tử là vô tình, cái người đáng trách lại là sự phó, bởi sự phó đã làm một việc mà thiên lý cũng khó dung, nói chi người đời, dù sao vẫn là phạm tục, hẹp hòi ! Vì đại nghĩa, đệ tử chỉ còn có cách là...

Hắn cắn răng, rồi hắn dậm chân, hắn mở luôn đai lưng, lấy thanh kiếm quăng xuống nền đại sảnh.

Làm như thế, hắn thực hiện một thủ đoạn cực kỳ lợi hại.

Khách giang hồ sẽ nghĩ rằng Thiết Vô Song đã làm một việc, chính

các đệ tử của lão cũng không chấp nhận được thì nói gì là người ngoài.

Sáu người kia, như mình và đầu rắn, đầu rắn làm sao thì đầu và mình phải làm vậy, môn quy bắt buộc họ kính nể tuân phục vị trưởng trang, tuy không hơn sư phụ, vẫn ngang hàng sư phụ.

Tuy nhiên chỉ có ba người quăng kiếm như hắn, còn ba người kia, không quăng kiếm, song tay đã rời chuôi.

Giang Biệt Hạc cất giọng sang sảng:

- Trừ Thiết Vô Song và Triệu Hương Linh, tất cả mọi người đều không liên quan gì đến vụ này, xin miễn các vị đừng tiếp tay với kẻ ác, thế là đủ. Giang Biệt Hạc này nhất định không làm liên lụy đến kẻ vô cô.

Hai hàm răng của Triệu Hương Linh đập vào nhau cạch cạch, lão ta rung giọng đến độ âm thanh không rõ ràng:

- Ta... ta với người có thù oán gì ? Tại sao người hãm hại ta ?

Giang Biệt Hạc điềm nhiên:

- Trên phương diện cá nhân, tại hạ và trang chủ không thù, không oán nhưng đã là khách giang hồ, thì tại hạ phải trọng đạo nghĩa. Vì đạo nghĩa, tại hạ không thể dung tha trang chủ được.

Quá sợ thành liều, Triệu Hương Linh nghiêng răng, rồi bật cười ghê rợn:

- Tốt ! Ta biết rồi ! Ta biết người vì Đoàn Hiệp Phì ! Người muốn trừ diệt ta.

Nhưng, cho người biết, Đoàn Hiệp Phì hiện ở trong tay ta, nếu họ Triệu phải chết, thì họ Đoàn sẽ là bạn đồng hành.

Giang Biệt Hạc cười lạnh:

- Thật vậy à ?

Lão vẫy bàn tay.

Từ phía hậu đại sảnh, hai chiếc kiệu do hai bọn đại hán khiêng ra, từ từ tiến tới.

Dĩ nhiên trong số có gã kiệu phu hùng biện.

Giang Biệt Hạc hát hàm về Triệu Hương Linh hỏi:

- Trang chủ muốn nhìn xem ai ở trong kiệu chẳng ?

Triệu Hương Linh loạng choạng lùi lại mấy bước, trong khi đó gã kiệu phu hùng biện vén rèm kiệu.

Đoàn Hiệp Phì ló mặt ra, cười hì hì.

Triệu Hương Linh thấy trời đất quay cuồng, nhìn quanh một thoáng, đoạn hét lên một tiếng lớn, chạy bay ra ngoài đại sảnh.

Giang Biệt Hạc không ngăn trở, nhìn theo bóng lão cười lạnh thốt:

- Có chạy lên trời cũng không thoát khỏi đâu !

Triệu Hương Linh ra đến bên ngoài rồi, bỗng từ trong bóng tối, một bàn tay vươn ra, chụp cánh tay lão, lôi nhanh vào một góc, thì thầm với lão mấy câu.

Mấy câu đó là mấy liều tiên dược, có công hiệu cải tử hoàn sanh, Triệu Hương Linh lên tinh thần liền.

oo Lúc đó, Thiết Vô Song đã tỉnh lại.

Hoa Vô Khuyết ung dung thốt:

- Nghĩ vì các hạ phải trải qua ngàn lao vạn khổ, mới tạo được chút thanh danh, hơn nữa lại đang lúc tàn niên, tại hạ chấp thuận cho các hạ tự xử.

Chấp thuận cho Thiết Vô Song tự xử, là biểu hiện rõ phong độ hào

hùng, Hoa Vô Khuyết hành động như thế, kể ra vừa khoan dung mà cũng vừa sâu sắc.

Hắn là người chủ trì cục diện, song hắn chỉ mở đầu một câu, rồi kết thúc một câu, phần nội dung thì hắn nhường trọn cho Giang Biệt Hạc.

Câu nói của Hoa Vô Khuyết buông ra, như tiếng lệnh của chủ soái tại sa trường, Giang Biệt Hạc cúi mình nhặt thanh kiếm của thiếu niên áo xanh mặt trắng, từ từ bước tới, trao cho Thiết Vô Song, lạnh lùng nhìn lão, chẳng nói một lời:

Giang Biệt Hạc cần gì phải nói ?

Thiết Vô Song ngẩng mặt nhìn lên trần nhà, run rung giọng than dài:

- Cao xanh ! Cao xanh ! Thiết Vô Song này phải chết như vậy sao ? Chết như vậy thì làm sao nhắm mắt được ?

Lão nhìn ra các đệ tử, tất cả đều cúi đầu.

Bỗng lão quát to:

- Lão phu đứng ngay tại đây, nếu có vị nào cho rằng lão phu có tội, muốn trừ muốn diệt lão phu, thì cứ bước tới ! Lão phu chỉ sợ hoàng thiên sẽ không dung thứ các vị đâu !

Dưới ánh lửa chao chao của ngọn đèn sáp, đôi mắt lão chớp lên đỏ rực.

Bi thảm phần nộ, đã biến lão thành một con người đáng sợ.

Giang Biệt Hạc lùi lại mấy bước. Lão thì lùi, trái lại gã kiêu phu hùng biện lại tiến.

Hắn tiến tới giữa cục trường, cao giọng thốt:

- Phàm kẻ làm điều bất nghĩa, bất cứ ai cũng có quyền sát hại kẻ đó, sát hại để trừ tai diệt họa cho thế nhân. Không ai nỡ giết người thì ta đây, ta tình nguyện làm cái việc đó.

Bỗng, một giọng nói vang lên:

- Giang Ngọc Lang ! Thật sự ngươi có dám động thủ chăng ?

Gã kiêu phu giật bắn mình, nhanh như chớp xoay người lại, đúng lúc Triệu Hương Linh bước những bước dài vào đại sảnh.

Gương mặt của lão vẫn còn xanh, song thân hình thì không ủ rũ, lão ưỡng ngực lên, đôi chân chững chạc, âm thanh phát ra vang oang oang.

Lão bước đến cục trường, sau lưng lão còn một người nữa.

Người đó vận áo xanh, trong lót trắng, đầu đội một chiếc nón trúc, che khuất nửa phần trên mặt, chân bước sàng sàng, mừng tượng cái bóng của Triệu Hương Linh, hoặc giả một cái vía của Triệu Hương Linh hiện lên để hỗ trợ lão.

Sau phút giây kinh khiếp, gã kiêu phu lấy lại bình tĩnh, bật cười ha hả, thốt:

- Đường đường là Giang thiếu hiệp, sao lại làm một kẻ khiêng kiệu ! Có lẽ ngươi gian manh rồi !

Triệu Hương Linh vẫn với giọng sang sảng tiếp:

- Giang Ngọc Lang ! Ngươi lừa được ai khác, chứ đừng hòng lừa được ta ! Sau khi ngươi cướp sổ bạc bảo tiêu của họ Đoàn, ngươi trở lại đây, giả làm gã kiêu phu, để thực hiện mưu đồ hãm hại Thiết lão anh hùng. Khách giang hồ chỉ truyền thuyết là Thiết lão anh hùng chết nơi tay một gã kiêu phu, nếu có ai muốn tìm thù, báo hận cho Thiết lão anh hùng, thì không làm sao tìm được kẻ thù dưới cái lốt cha con Giang Nam đại hiệp !

Lão cất cao giọng hơn, tiếp luôn:

- Giang Ngọc Lang ơ ! Giang Ngọc Lang ! Cha con ngươi hành sự, thực là cần mật, thực là chu đáo, không để lộ một sơ hở nhỏ nào !

Gã kiêu phu bật cười cuồng dại:

- Các vị có nghe lão ấy nói đó chẳng ? Lão dám vu cho Giang thiếu hiệp là kẻ cướp bạc bảo tiêu...

Hắn gọi Đoàn Hiệp Phì, phân bua:

- Đoàn lão gia xem kìa, có phải là một kẻ điên đang nói hàm hồ đó chẳng ?

Đoàn Hiệp Phì hí hí đôi mắt, tuy nhiên lão vẫn để lộ một tia nhìn đầy giảo quyết, rồi lão lại cười, vừa cười vừa nhìn Triệu Hương Linh, cuối cùng lão gằn từng tiếng:

- Người nhặt ở đâu những lời đó, rồi đem vào đây mà thốt vu vơ như thế ? Lần thứ nhất Giang thiếu hiệp đoạt hồi số bạc bị cướp, giả như Giang thiếu hiệp là kẻ cướp, thì làm gì có việc đoạt hồi số bạc cho ta ?

Triệu Hương Linh thốt:

- Số bạc bị cướp lần thứ nhất, là do Song Sư tiêu cục thông đồng với Giang Ngọc Lang hành sự, nếu Giang Ngọc Lang không trả lại số bạc lại, thì Song Sư tiêu cục phải bồi hoàn.

Đoàn Hiệp Phì hỏi:

- Tại sao họ thông đồng với nhau mà hành sự, rồi chính Giang thiếu hiệp lại đoạt hồi số bạc ?

Triệu Hương Linh giải thích:

- Cuộc dàn cảnh đó sẽ nâng cao thanh danh của Giang Ngọc Lang, trên giang hồ hơn nữa...

Lão cố ý dừng lại.

Đoàn Hiệp Phì nóng nghề, hỏi dồn:

- Hơn nữa là sao ?

Triệu Hương Linh nói được mấy câu, bình tĩnh trở lại như thường, từ từ tiếp:

- Lần thứ hai, số bạc bị cướp, không một ai dám nghi là Giang Ngọc Lang chủ mưu, bởi hắn là người có công đoạt hồi số bạc, thì khi nào hắn cướp số bạc đó trở lại ?

Đoàn Hiệp Phì trở mắt:

- Nếu thế thì tại sao người của Song Sư tiêu cục lại...

Triệu Hương Linh chận lời:

- Tại vì có một độc kế, chứ còn tại sao nữa ? Và, cái độc kế đó biến trọn số người trong Song Sư tiêu cục thành những con quỷ oan uổng, dù không tàn nhẫn, Giang Ngọc Lang cũng phải tàn nhẫn, huống chi hắn cần thực hiện cái mưu độc đó bằng mọi giá, hắn phải tận diệt bọn người trong tiêu cục Song Sư để diệt khẩu chứ ! Lại còn...

Đoàn Hiệp Phì càng phút càng chú ý đến những tiết lộ của Triệu Hương Linh, cứ hỏi đứt đoạn:

- Lại còn cái gì nữa ?

Triệu Hương Linh tiếp:

- Người trong Song Sư tiêu cục chết hết rồi, thì tự nhiên là số bạc đó chẳng còn ma nào đến bồi lại cho người và cái số bạc to lớn kia, sẽ bình an mà nằm chờ Giang Ngọc Lang hưởng dụng !

Giang Biệt Hạc cau mày, thoáng đưa mắt sang gã kiêu phu, chừng như ngầm ra một cái lệnh nào đó.

Gã kiêu phu nổi giận, hét:

- Răng nhọn nếu cắn thì phải lún sâu vào da thịt, người là một kẻ sắp chết đến nơi, tự nhiên người chẳng sợ gì mà không nói càn, nói bướng, nói cho bỏ hận, bất chấp làm hoen ố thanh danh của một người ! Ta không thể dung thứ người được !

Hắn vọt mình tới liền theo câu nói.

Thân pháp của hắn nhanh cực độ, chân vừa nhích là hắn đã đến sát Triệu Hương Linh rồi.

Triệu Hương Linh hoảng sợ, muốn tránh cũng không sao tránh kịp, nhưng vừa lúc đó, lão hoa mắt lên, một bóng người chớp nhanh trước mặt lão, Hoa Vô Khuyết đã lướt tới, ngăn chặn gã kiêu phu.

Gã kiêu phu đã xuất thủ rồi, không phương thu tay về, như thế chắc chắn là chưởng kinh của gã phải chạm vào mình Hoa Vô Khuyết.

Bằng mọi cách, gã kiêu phu phải tránh chạm vào mình Hoa Vô Khuyết, thiết tưởng trong trường hợp của gã, chẳng phải bất cứ ai cũng tránh được dễ dàng.. Nhưng, gã làm được. Một tiếng bốp vang lên, bàn tay thừa đánh vào bàn tay xuất phát chiêu,, cùng hai tay của gã chạm nhau, thân hình gã chuyển nửa vòng, nương theo đà đó gã nhào xuống, lộn đi mấy vòng nữa, bật đứng lên.

Gã đã xa rời vị trí trong một khoảng cách an toàn.

Gã vừa thi triển thủ pháp Trang Si Đoạn Tý, với công phu thượng thừa của nội gia chánh tông, so với chiêu Huyền Nhai Lạc Mã trong toàn bộ Đại Cửu Thức của phái Côn Lôn, còn cao hơn một bậc.

Thiết Vô Song trông thấy cũng phải sửng sờ, Giang Biệt Hạc cau đôi mày hầu như liền lại làm một, Hoa Vô Khuyết cười nhẹ:

- Võ công khá lắm !... Khá lắm...

Kiêu phu giương tròn mắt kinh ngạc, lẩm nhẩm:

- Tại sao Hoa công tử...

Hoa Vô Khuyết vẫn giữ nụ cười đó, chặn lời:

- Vô luận là ai, có gì muốn nói, cứ nói, chúng ta phải nghe tiếng nói của tất cả mọi người, phải để cho tất cả có cái tự do nói, còn tin hay không tin là do chúng ta.

Phải vậy chăng ?

Gã kiêu phu cúi đầu, đáp nhẹ:

- Phải !

Hoa Vô Khuyết hướng sang Triệu Hương Linh hỏi:

- Các hạ nói như thế, lấy gì làm chứng cứ ?

Triệu Hương Linh sững sờ một lúc, bỗng cao giọng thốt:

- Người trong Song Sư tiêu cục chết thảng thốt, chết mơ hồ, đến hoàn thủ nửa chiêu thôi, vẫn chẳng có thời gian phản ứng ! Phàm người tại Giang Nam, còn ai không biết võ công của các tiêu sư cũng như Tiêu đầu Song Sư tiêu cục, đã đạt đến mức thượng thừa rồi, tại hạ xin hỏi công tử câu này, và với tài nghệ khuynh trời lệch đất của công tử đó, công tử có thể sát diệt tất cả bao nhiêu người mà không cho họ có cơ hội hoàn thủ chăng ?

Lão sững sờ, nín lặng, rồi đột nhiên cao giọng thốt mừng tượng có người chỉ điểm cho lão cách tranh biện, lão lại nói thao thao bất tuyệt, điều đó khiến Giang Biệt Hạc chú ý, và nhìn về cái bóng phía sau lưng lão.

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Đúng vậy, tại hạ không thể hạ thủ linh diệu như vậy được ! Dù cho người có bản lĩnh cao siêu hơn tại hạ nữa cũng không làm sao ngăn chặn kịp thời ít nhất cũng một vài người hoàn thủ.

Triệu Hương Linh tiếp hỏi:

- Và, khắp trong thiên hạ, không thể có một người có tài trên bậc công tử được, đúng vậy chăng ?

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ:

- Có thể có, song không nhiều lắm đâu !

Triệu Hương Linh tiếp:

- Cho nên, sự tình này, chỉ có một cách giải thích, duy nhất một cách mà thôi.

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Các hạ giải thích như thế nào ?

Triệu Hương Linh nhấn mạnh:

- Có một kẻ rất thân với họ Lý, chủ nhân tiêu cục Song Sư, kẻ đó hạ thủ đoạn thì chẳng bao giờ toàn nhân số trong tiêu cục hoài nghi mà đề phòng. Bởi tất cả không đề phòng thì còn hoàn thủ làm sao kịp.

Lão bật cười khanh khách, tiếp luôn:

- Kẻ đó, chúng ta khỏi cần đi khắp bốn phương trời, điều tra cũng đủ biết là ai rồi ! Và, trừ Giang Ngọc Lang ra chẳng còn ai vào đó cả !

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Các hạ quên là còn một tên mã phu sống sót, và mã phu đó cho biết, người hạ thủ là một lão nhân có dáng dấp oai mãnh phi thường.

Triệu Hương Linh cao giọng:

- Ngày nay cái thuật sử dụng mạo trên giang hồ, không còn là một bí mật nữa, có thể bảo là trong mười khách giang hồ, đến đôi ba vị am tường cái thuật đó. Hắn đã có thể giả mạo làm một kiện phu, thì tại sao hắn không giả mạo được một lão nhân oai mãnh chứ ?

Dừng lại một chút, lão tiếp luôn:

- Hắn cố ý lưu tên mã phu lại, để mượn cái miệng của mã phu mô tả lại tình hình, chứ nếu không thì làm gì hắn giết người xong lại bật cười vang dội mà bỏ đi ? Với võ công của hắn, dù tên mã phu có trốn tránh ở hang hốc nào, cũng chẳng thoát khỏi chết về tay hắn, nếu hắn muốn giết !

Lão lại dừng, dừng rồi tiếp:

- Còn nữa ! Tên mã phu, sau khi thoát nạn rồi, không đợi lâu, lập tức tả dạng tả hình, tường thuật mọi diễn tiến của sự tình, thuật một cách say sưa, thuật với tất cả hào hứng, không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào. Thử hỏi, một người vừa thoát chết, sợ hãi đến bạt vía kinh hồn, có thể nào sau phút giây hãi hùng đó lại còn đủ lý trí để ăn nói ba hoa, nhớ đủ mọi diễn tiến, nhớ đúng thứ lớp ? Thiết tưởng tên mã phu đó, phải là kẻ đồng mưu với hắn, đã được hắn chỉ điểm rành rẽ từ trước...

Lão ngưng câu nói ở chỗ đó, tựa hồ lưu ý nghe cái bóng ở phía sau lưng hắn nói gì.

Giang Biệt Hạc mở to đôi mắt, long lên chớp chớp như hai ngọn đèn, nhưng lão lại buông giọng lạnh lùng, cười mấy tiếng rồi hỏi:

- Ai chỉ điểm cho người những câu nói đó ?

Triệu Hương Linh hơi ấp úng:

- Ta... Do tâm tưởng của ta, ta nghĩ sao nói vậy ! Ta...

Lão lại dừng, để rồi tiếp nói với giọng cao hơn:

- Ta nghĩ lại rồi, có lẽ vừa rồi ta nói sai, có thể tên mã phu hiện tại là gã kiêu phu kia, nghĩa là chính Giang Ngọc Lang, còn người hạ thủ là Giang Biệt Hạc.

Giang Biệt Hạc ngẩng mặt lên không bật cười ha hả:

- Thật tâm, ta không muốn tiếp xúc với hạng người như người, song người đã ăn nói vu vơ, hồ đồ như thế đó, thì ta còn dung thứ người làm sao được nữa.

Lão đối thoại với Triệu Hương Linh, nhưng cái ý hướng về bóng ở phía sau lưng Triệu Hương Linh.

Bởi, đôi mắt của lão đang nhìn chăm chặp vào bóng đó.

Bỗng một tiếng hét lớn vang lên, chẳng rõ từ lúc nào, kiêu phu đã

đến phía sau lưng cái bóng ma đó.

Gã tung bóng người lên, vung thiết chưởng theo chiêu Phi Đản Phục Thổ đánh tới.

Mọi người trong đại sảnh đều bị Giang Biệt Hạc thu hút nhãn quang, không ai lưu ý đến gã kiêu phu, gã xuất thủ trong lúc bóng ma không đề phòng, thì chắc chắn gã phải đắc thủ.

Nhưng, song chưởng của kiêu phu vừa bay tới, bóng ma chùng như đã ước đoán đôi tay của kiêu phu do nơi hướng nào, đánh tới bộ phận nào trong người y.

Y không quay đầu, diềm nhiên hoành ngược đôi tay về phía hậu.

Y hoành thủ lơ lửng quá, xem như chẳng cần phản ứng, bất quá phản ứng cho đỡ cuồng tay vậy thôi.

Nhưng, y thừa hiểu võ công của kiêu phu xuất xứ từ đâu, thì muốn hóa giải chiêu công của kiêu phu, đối với y chẳng còn là vấn đề nữa.

Biết được môn lộ võ công của một người, bằng vào tiếng gió cũng đủ hiểu phương hướng và mục tiêu của chiêu công, thì sự phản công rất dễ dàng, không cần nhìn rõ cũng phản công được như thường, lại hữu diệu.

Y phản công chỉ cần tự bảo vệ thôi, chứ không định làm thương tổn đến kiêu phu, nên y xuất thủ rất nhẹ nhàng.

Hoành tay rồi, y rùn đôi gối xuống, đoạn bật đứng lên, qua cái bật đó, ý tung người cao mấy thước rồi đáp xuống chỗ cũ.

Còn gã kiêu phu thì nhào lộn mấy vòng, ra tận ngoài xa đứng lên, giương mắt nhìn bóng ma.

Mọi người đã thấy vũ công của gã rồi, bây giờ lại mục kích bóng ma đánh ngược một chưởng rất nhẹ nhàng, mà gã bị chấn dội phải lùi, bất giác ai ai cũng sửng sốt, hãi hùng.

Nhưng, chính kiêu phu hãi hùng hơn ai hết.

Trong khi đó, bóng ma xoay mình lại, bật cười khanh khách:

- Người có nhận ra ta chẳng ?

Kiệu phu run run giọng:

- Người... người là ai ?

Bóng ma tiếp:

- Người không nhận ra ta, chứ ta thì nhận ra người ! Ta chết vẫn không thể quên được người !

Y dùng cái giọng lạnh lót, âm thanh lại phiêu phiêu phưởng phưởng nghe ra ả ược có quỷ khí lạnh lùng.

Kiệu phu sợ thật sự. Gã ấp úng:

- Mà... người... thực sự người là ai ?

Bóng ma đáp:

- Người... không hiểu ta nói gì ? Ta chết vẫn không thể quên được ! Ta không còn là người nữa, ta là quỷ !

Bây giờ thì chính bóng ma bước từng bước một đến gần kiệu phu. Bóng ma bước tới một bước, kiệu phu lùi lại một bước.

Bóng ma di động dưới ánh sáng chập chờn của ngọn đèn sáp, như tỏa quỷ khí khắp không gian đại sảnh, theo mỗi bước chân đi.

Kiệu phu càng phút càng sợ, những thớ thịt trên mặt gã giật giật liên hồi, đôi mắt của gã lác liên, ai trông thấy cũng tưởng là gã sắp chết khiếp.

Hoa Vô Khuyết khoanh tay, ra cái vẻ bàng quang, không thích can thiệp, Giang Biệt Hạc thì luôn luôn chớp mắt, tựa hồ phát chiêu, nhưng bắt qua lão ngầm ra hiệu cho kiệu phu, chứ lúc đó lão xuất thủ thế nào được.

Bỗng thiếu niên áo xanh mặt trắng kêu lên:

- Nguy rồi !... Sự phó tại hạ, lão nhân gia đã tự sát !

Mọi người đang nhìn bóng ma, nghe thiếu niên rú lên, cùng chuyển ánh mắt trở lại Thiết Vô Song.

Ai ai cũng kêu lên kinh hãi.

Thiết Vô Song tuy nhiên còn ngồi thẳng lưng nơi ghế, thanh trường kiếm cắm ngược nơi yết hầu lão, máu từ vết thương chảy xuống ngược áo, rùng rùng.

Mũi kiếm đâm vào yết hầu, làm sao lão kêu lên kịp ? Hai tay lão cầm chuôi kiếm, tư thế đó có nghĩa là chính lão tự đâm vào yết hầu, và lão yếu sức quá rồi, không làm sao giật được.

Đôi mắt của lão mở to, con ngươi lòi ra ngoài như mắt cóc, đôi mắt ngời niêm oán độc mà cũng có vẻ kinh hãi phi thường.

Lão chết song ánh mắt chưa chết, ánh mắt đó nhìn thẳng thiếu niên áo xanh mặt trắng.

Ai ai cũng sửng sốt, lặng người như những pho tượng.

Một lúc lâu, Giang Biệt Hạc thở dài, thốt:

- Thiết Vô Song không hổ mặt anh hùng ! Có dũng khí thừa nhận tội lỗi của lão ta lúc dũng khí tự xử lấy mình. Cái chết đó đủ xóa những tội lỗi của lão ta lúc sống !

Bóng ma đột nhiên hét lên:

- Câm ngay ! Không phải Thiết Vô Song tự sát !

Hồi 49

Thực Thực Hư Hư

Giang Biệt Hạc phần nộ:

- Không lẽ lại là lão phu hạ thủ ?

Lão dừng lại một chút rồi cười lạnh, tiếp:

- Nếu lão phu hạ thủ, thì đã hạ thủ từ lâu, cần chi phải đợi đến phút giây này ?

Bóng u linh cũng cười lạnh như lão:

- Nếu Thiết Vô Song muốn tự sát, thì đã tự sát từ lâu, cần gì phải đợi đến phút giây này ? Vừa rồi, lão ấy đã không chịu mang niềm oan mà chết, thì bây giờ sự tình sắp sửa được phanh phui, lão ấy lại càng không chịu chết !

Giang Biệt Hạc cao giọng:

- Nếu Thiết lão anh hùng không có ý tự tử, thì làm gì lão không hoàn thủ kíp mà chịu chết như vậy chứ ? Lão chết rõ ràng như vậy, lão chết quang minh chánh đại như vậy, người còn muốn cho lão mang nhục sau khi chết nữa sao ?

Bóng u linh cũng cao giọng:

- Lời nói đó, chính Triệu trang chủ vừa nói, có tất cả mọi người cùng nghe. Nếu chánh diện động thủ, tự nhiên chẳng có một ai trên đời này làm cho Thiết Vô Song không kíp hoàn thủ ! Còn như trong trường hợp có kẻ ám toán thì...

Giang Biệt Hạc hét lớn:

- Chẳng lẽ Giang Biệt Hạc này lại có thể ám toán lão ta ? Người cũng biết lão phu là ai chứ ?

Bóng u linh cười mỉa:

- Tự nhiên chẳng phải là người hạ thủ. Người thừa hiểu là Thiết Vô Song luôn luôn phòng bị người, dù người có xuất thủ ám toán, vị tất người đắc thủ ?

Giang Biệt Hạc hừ một tiếng:

- Không phải lão phu, chẳng lẽ lại là Hoa công tử ?

Bóng u linh cười nhẹ:

- Triệu trang chủ đã giải thích rành rẽ cái chết của toàn thể nhân số trong Song Sư tiêu cục, chỉ có những người rất thân cận với nạn nhân mới hạ thủ ám toán được. Bởi Thiết Vô Song có thể đề phòng tất cả mọi người tại đây, nhưng không đề phòng người thân cận. Có bao giờ lão tưởng nổi là người thân cận của lão hạ thủ mà đề phòng ?

Thiếu niên áo xanh mặt trắng kêu to:

- Kẻ nào hạ thủ ám toán sư phó ta, ta sẽ liều chết sống với kẻ đó !

Bóng u linh lạnh lùng:

- Hạ thủ, sát hại sư phó người, chính là người !

Thiếu niên nhảy dựng lên, quát như sấm:

- Câm ngay ! Ta trọng ơn nghĩa của sư môn, nát thân ta cũng chưa đủ đáp đền, khi nào lại đi sát hại ân sư chứ ? Người... người có điên hay không ?

Bóng u linh cười nhẹ:

- Đã biết ơn sư môn là trọng, đã nói được cái câu đáp đền ơn trọng, thì người độc tâm làm cái việc đáp đền mới phải chứ. Nhưng, người lại táng tận thiên lương, người âm thầm cấu kết với họ Giang, người thấy sự tình sắp được phơi bày ra ánh sáng, người thừa lúc mọi người không lưu ý, thọc một kiếm vào yết hầu sư phụ người, người

tưởng rằng Thiết Vô Song chết rồi là sự tình kết thúc, không còn ai đối chứng nữa ! Làm thay !

Còn ta đây, còn cái bóng u linh này, người nên nhớ như vậy !

Thiếu niên run rung giọng:

- Người là cái quái gì chứ ? Sao người dám ăn nói hàm hồ gây tổn hại cho ta ?

Bóng u linh điềm nhiên:

- Người muốn có chứng cứ ?

Thiếu niên càng rung giọng hơn:

- Người có chứng cứ gì chứ ?

Bóng u linh mỉm cười:

- Người nào khác thì không thể đưa ra chứng cứ, nhưng ta có chứng cứ để đưa ra như thường. Chính mắt ta hôm ấy trông thấy, bỏ chất độc vào rượu, toan hãm hại Tổng tiêu đầu Triệu Toàn Hải, chính là người !

Bây giờ, thiếu niên rung đến thân mình.

Tuy nhiên hấn cổ gân cổ hét:

- Câm ! Câm ngay ! Hôm ấy, sự phụ ta thỉnh Triệu Tổng tiêu đầu đến, để cùng Tam Tương liên tiêu hoà giải, điều đó có can chi đến ta, mà ta phải hạ độc trong rượu, toan hãm hại họ Triệu !

Bóng u linh đáp:

- Bởi vì người thọ lệnh nơi Giang Ngọc Lang, người làm thế là cuộc hòa giải đương nhiên phải bất thành, mà sự phụ của người cũng phải mang nhục luôn. Đúng là cái độc kế hãm hại tam hiền, mà người xưa từng nói đến.

Thiếu niên hét lớn hơn:

- Câm ! Câm ngay ! Người có nói gì cũng vô ích, chẳng một ai tin nổi người !

Bóng u linh cười lạnh:

- Người định chối à ? Chính mắt ta trông thấy, chính tai ta nghe, người cùng Giang Ngọc Lang thương lượng ác kế tại gian nhà bếp của Tử quán Ngũ Hồ Xuân !

Thiếu niên quát lên âm âm:

- Làm gì người trông thấy tận mắt, nghe rõ tận tai chứ ? Người ngậm máu phun người, trước khi ta dơ mình, ta cùng người liều sống chết !

Hắn lao mình tới, như con hổ điên mồi.

Nhưng hắn vừa chớm chân khỏi mặt nền, bóng u linh đã giật chiếc nón trúc trên đầu xuống, đoạn bật cười khanh khách, bảo:

- Nhìn kỹ đi, xem ta là ai !

Dưới ánh đèn, bóng u linh bày ra một gương mặt bê bết bùn dơ, tóc xỏa rối tung, trông như con quỷ.

Thu cái thế lướt tới, thiếu niên lùi đà, lùi chừng như nhanh hơn thế lướt, lùi ba bước, hắn rung người, rung giọng lí nhí:

- Người.. người...

Bóng u linh gằn từng tiếng:

- Cho người biết, ta là quỷ hồn của cái gã hóa đầu đã bị Giang Ngọc Lang đâm vào tứ huyết hôm ấy, trong nhà trù của tửu quán. Các người định giết ta để diệt khẩu, ta chết oan, tự nhiên không nhắm mắt, ta thành quỷ, bám theo các người, quyết phá hỏng mưu đồ của các người. Ta thành quỷ theo các người mà đòi mạng đây !

Thiếu niên bật vía bay hồn, hét lên như điên:

- Quỷ !... Quỷ thật sự !

Hắn vừa hét vừa lùi, rồi cuối cùng hắn chạy bay ra cửa.

Bỗng một ánh sáng chớp lên, ánh sáng của một thanh kiếm, xẹt đến thiếu niên, hắn chưa đến cửa, đã ngã nhào.

Trường kiếm xuyên từ gáy trở ra phía trước ngay yết hầu.

Kiếm được phóng đi theo chiều vòng cầu, trúng thiếu niên rồi chúi mũi xuống cắm sâu vào nền, như đóng đinh thiếu niên.

Thiếu niên không còn kịp hự lên một tiếng nhỏ, tắt thở liền.

Lần này thì mọi người trông thấy rõ ràng, chính Giang Biệt Hạc phóng kiếm giết chết thiếu niên.

Lão ta ung dung thốt:

- Thiếu niên đó mất hẳn thần trí, thành kẻ điên rồi, nếu để hắn chạy đi, hắn sẽ gây tai hại cho nhiều người, nên giết hắn để ngăn chặn họa hoạn cho thế nhân.

Bóng u linh quát to:

- Giang Biệt Hạc ! Người giết người để diệt khẩu, còn toan nói tốt cho mình, nên nhớ là thiên lý chi công, thiên lý sẽ không dung tha người dâu !

Giang Biệt Hạc cười nhẹ:

- Đến mặt mày chân thật mà người cũng chẳng dám chường ra, thì ai người ta tin được lời người nói !

Lão ta đánh trúng chỗ nhược của bóng u linh !

Bởi cái bóng u linh đó chính là Tiểu Linh Ngự, vì Hoa Vô Khuyết có mặt, chàng phải giấu mặt thật.

Giang Biệt Hạc mỉa luôn:

- Phàm là nam nhi, nói lời chi là phải chịu trách nhiệm của lời ấy, người mở miệng nói toàn những lời quan trọng thì ít ra người cũng phải cho mọi người biết rõ mặt mày của người, có như thế, lời nói của người càng tăng thêm giá trị, có lợi cho người nhiều hơn là giấu mặt giấu mày !

Tiểu Linh Ngư sững sốt một chút, đoạn cao giọng thốt:

- Chỉ cần những gì ta nói đúng với sự thật thì có khó gì cái việc ta chường mặt !

Giang Biệt Hạc phân bua :

- Các vị nghĩ xem, nếu hấn quả quyết những gì hấn nói là đúng sự thật, thì tại sao hấn không dám chường mặt.

Tiểu Linh Ngư đảo mắt nhìn quanh, thấy ai ai cũng giương tròn mắt nhìn chàng.

Trong ánh mắt của người nào cũng hiện lộ niềm hoài nghi.

Giang Biệt Hạc tiếp luôn:

- Cái gã đó giấu đầu, giấu đuôi, giấu luôn tên họ, lại xảo ngôn, trá ngữ, đặt điều, bịa chuyện, dã tâm của hấn chẳng biết như thế nào mà lường !

Lão vừa thốt, vừa theo dõi biến chuyển nơi gương mặt của từng người, bằng vào thần thái của họ, lão chọn lời thích hợp mà thốt, cốt dụ dẫn mọi người đến chỗ đồng tình.

Khi bông dứt tiếng cuối, bỗng lão quay người, đối diện với Hoa Vô Khuyết, gằn từng tiếng:

- Hoa công tử lấy việc thiên hạ làm việc mình, chẳng lẽ không biết lai lịch của hấn ? Hay đúng hơn của chúng ?

Hoa Vô Khuyết cau mày:

- Cửa hắn ? Cửa chúng ?

Giang Biệt Hạc tiếp luôn:

- Trừ cái gã ma quái kia ra, còn có gã kiệu phu, tại hạ muốn biết tên kiệu phu kia có đúng là Giang Ngọc Lang, con trai của tại hạ giả mạo chẳng, như gã ma quái đã nói !

Lão bao gồm cả hai người khả nghi, dù trong hai người khả nghi, một có thể là con trai lão.

Như vậy là lão vô tư cực độ rồi.

Trong một thời gian ngắn, bao nhiêu sự việc diễn tiến với hai cái chết hãi hùng, lòng người phải hoang loạn ít nhiều, trong cơn hoang loạn, chẳng ai để ý đến kiệu phu.

Bây giờ, Giang Biệt Hạc nhắc, người ta mới nghĩ trở lại kiệu phu.

Nhưng nhớ lại mà làm gì nữa ? Khi mọi người nhìn quanh, thì hắn đã mất dạng.

Chẳng những chỉ một mình hắn vắng mặt, luôn cả hai chiếc kiệu và các kiệu phu khác cũng biến mất luôn.

Không ai hiểu rõ người và kiệu rời đại sảnh từ lúc nào.

Giang Biệt Hạc nổi giận, quát lớn:

- Tên kiệu phu bỏ đi đâu rồi chứ ? Hắn chuồn đi từ lúc nào ?

Anh em La Cửu, La Tam từ đầu đến cuối, đứng lặng ở một góc tường, không chen vào vụ bằng một lời nào.

Bây giờ, La Cửu mới lên tiếng:

- Đoàn lão gia vốn chẳng khỏe người, hơn nữa những việc vừa rồi gây xúc động mạnh, không chịu đựng lâu hơn nên bảo kiệu phu đưa luôn về trang viện rồi.

La Tam mỉm cười, tiếp nói:

- Phàm những người mập mạp thường kỵ bị xúc động, cứ mỗi lần khẩn trương lên là y như bị trúng phong. Cái cảnh đó, anh em tại hạ thường gặp !

Giang Biệt Hạc dậm chân:

- Hai vị đã trông thấy Đoàn lão gia ra đi như vậy, đáng lẽ phải nghĩ ra là nên giữ gã kiêu phu lại mới có thể giải quyết việc này ! Nói thật với hai vị, nếu sự tình không được phô bày trước ánh sáng, thì tại hạ sẽ thối mất suốt đời, và niềm tin của giang hồ đối với tại hạ có thể sẽ kém giảm đi phần nào !

Tiểu Linh Ngư không đành lòng được, mắng lớn:

- Người đúng là một con cáo già ! Về cái thuật vờ vĩnh thì người hẳn là tay số một trên đời này đó !

Giang Biệt Hạc cười lạnh:

- Biết đâu gã kiêu phu chẳng là một đồng lõa của người, cả hai một tung một hứng, cố dồn lão phu vào cái thế khó khăn ! Chứ nếu không vậy thì khi nào người lại để cho gã ra đi một cách êm thấm chứ ?

Bây giờ thì lão quật lại Tiểu Linh Ngư.

Kiêu phu còn đó, lão như hư như ngậm bồ hòn, nghẹn ngang yết hầu, kiêu phu đi rồi thì lão quăng cái bồ hòn sang cho Tiểu Linh Ngư, chặn yết hầu của chàng.

Mà nghĩ ra, lão rất có lý.

Cái lý đó, dù không khiến cho mọi người hoàn toàn tin lão, song ít nhất cũng làm cho tất cả nghi ngờ Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư vừa giận vừa khẩn cấp.

Đến lúc này, chàng mới nhận định Giang Biệt Hạc quả là tay đáng

sợ. Muốn hạ lão bằng vũ công, là một sự khó khăn rồi, muốn hạ lão bằng lý luận lại một việc khó khăn hơn, chính chàng cũng phải bồi rối khi đối phó với lão ta, thì liệu những người khác không bị lão qua mặt sao được chứ ?

Gian đại sảnh có tất cả mười bốn khung cửa sổ, ba vọng cửa lớn, mỗi khung cửa sổ cao cho độ bảy thước cách mặt nền, rộng độ ba thước.

Vô luận người có thân vóc to lớn đến đâu, cũng bay qua dễ dàng, mà không cần dùng đến ba vọng cửa lớn.

Gian đại sảnh rất rộng, Tiểu Linh Ngư đứng ở một chỗ mà bất cứ đối với khung cửa sổ nào, cũng cách độ ba trượng, hầu như đều đều, không gần nơi này lắm, không xa nơi kia lắm.

Ba trượng cách, đối với chàng hiện tại, cũng chẳng phải xa xôi gì, chàng có thể vượt xa hơn.

Nhưng chàng không thoát đi trong lúc này.

Chỉ vì Hoa Vô Khuyết đang nhìn chàng chăm chăm, chừng như hẳn chờ một cử động nào của chàng, chừng như hẳn có phát giác ra cái gì là lạ nơi chàng.

Ai khác chú ý đến chàng, may ra chàng còn vượt khỏi, chứ Hoa Vô Khuyết đã quan tâm kỹ đến chàng thì chàng đừng hòng, dù chàng có mọc ngay đôi cánh.

Chàng không thể thoát đi, là phải đấu khẩu với Giang Biệt Hạc, làm sao chàng đưa ra một chứng cứ ? Nếu không có chứng cứ, tức nhiên chàng bại rồi.

Và, trong trường hợp chàng bại lý, thì chắc chắn là Giang Biệt Hạc sẽ không buông tha chàng.

Giang Biệt Hạc thản nhiên tiếp:

- Kiệu phu may mắn hơn, đã thoát đi rồi, còn người hẳn là người không thể có may mắn như gã kiệu phu ! Vậy, người nên để lộ

gương mặt thật, cho mọi người biết được người là ai. Không có lý là người hổ thẹn đến độ chẳng dám cho người thấy mặt.

Tiểu Linh Ngư đảo lộn mãi đôi tròng, mấy phút giây trôi qua rồi, chàng vẫn chưa có một chủ ý.

Hoa Vô Khuyết cất tiếng:

- Giả như bằng hữu không muốn tự mình lột vuông vải bao mặt, hay đúng hơn, vuốt sạch những vết bùn thì tại hạ xin được phép thay thế bằng hữu làm cái việc đó cho bằng hữu.

Tiểu Linh Ngư mắng oang oang:

- Hoa Vô Khuyết ! Ta cứ tưởng người là một kẻ thông minh, nào đâu người chỉ là một tượng đất được nắn lên đó, bắt quá biết đi biết chạy, biết nói năng, đầu óc của người trống rỗng người để cho thiên hạ lợi dụng quá dễ dàng. Chính ta đây, lấy làm thẹn thay cho người !

Hoa Vô Khuyết không hề phẫn nộ, điềm phớt một nụ cười :

- Giả như bằng hữu định khích nộ tại hạ, thì hãy bỏ cái ý đó đi, bởi vô ích.

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Người không biết giận, không biết hả hơi, thì còn khoe khoang khoác lác làm chi chứ !

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Chẳng phải tại hạ không biết giận, chỉ vì bằng hữu không xứng đáng cho tại hạ xúc động thôi.

Giang Biệt Hạc mỉm cười:

- Hoa công tử tuy còn ít tuổi, song cái công phu hàm dưỡng thì đã đạt đến mức hỏa hầu rồi, tâm tư trầm tĩnh hơn một hòn núi, muốn cho Hoa công tử phẫn nộ, trừ ra...

Tiểu Linh Ngư hét to:

- Trừ ra cướp đoạt Thiết Tâm Nam mang đi mất, phải không ?

Quả nhiên, Hoa Vô Khuyết biến sắc.

Giọng nói của hắn hơi trầm:

- Việc này không liên quan chi đến nàng, các hạ không nên lôi cuốn nàng vào vụ.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Thiết Tâm Nam đâu phải là người hoàn toàn tùy thuộc về người ? Người không có tư cách cảm đoán thiên hạ nói đến nàng.

Chẳng rõ tại sao, Tiểu Linh Ngư nghe máu trong người sôi lên sùng sục, với nhiệt độ càng tăng, can đảm cũng tăng theo, chàng đột nhiên không biết sợ là gì cả.

Chàng quyết tâm kích nộ Hoa Vô Khuyết, quyết tâm làm cho hắn mất mặt trước đông người, chàng thừa hiểu mình chẳng phải là đối thủ của Hoa Vô Khuyết, nhưng lại muốn cùng Hoa Vô Khuyết liều một cuộc sống chết, dù thắng dù bại, chàng bất cần hậu quả, miễn sao chàng phát tiết được phần nào sự ứ đọng trong người, thứ ứ đọng do ghen tức sanh sản.

Sự ứ đọng đó, nếu là vật thể, nó sẽ bành trướng lên, làm chàng vỡ cả người, nếu nó là hơi thì thứ hơi đó nóng hơn lửa đốt cháy cả người.

Bằng mọi giá, kể cả giá sanh mạng, chàng phải phát tiết.

Có khi nào chàng hành động hồ đồ thế đâu ? Chẳng qua lúc thường, chàng giữ được trầm tĩnh, lý trí còn sáng suốt, chứ bây giờ thì chàng tức uất cực độ, tự nhiên phải có sự biến hóa đó.

Từ bao lâu nay, Tiểu Linh Ngư khắc chế được mình là vì chàng chưa gặp đối thủ về thông minh mẫn tuệ.

Chàng tự hào mình trên bậc đối với bất cứ ai.

Bây giờ gặp Hoa Vô Khuyết, tay chàng chưa thấy bại, song đã nhận ra khó thắng hẳn.

Về tự ái, chàng bị chạm như vậy đó, ngoài ra còn có yếu tố Thiết Tâm Nam, cái yếu tố này cũng quan trọng không kém.

Chàng có yêu nàng hay chẳng ? Điều đó chàng không cần biết, có điều chàng không muốn nàng về tay ai, và chàng không chấp nhận bất cứ ai xoay quanh nàng.

Chàng bật cười cuồng dại, tiếp:

- Hoa Vô Khuyết ! Cho người biết, Thiết Tâm Nam đã có một bóng hình lý tưởng trong con tim của nàng rồi. Nàng tuy ở cạnh người đó, song hồn nàng luôn luôn quán quít bên người lý tưởng của nàng. Vô luận làm sao, người không dành nổi nàng đâu !

Giả như người có chánh thức lấy nàng làm vợ, thì chính người lấy cái xác của nàng vĩnh viễn hồn nàng không thuộc về người.

Chàng cười lớn hơn trước, vừa nhún chân tung mình lên cao.

Đúng lúc đó, Hoa Vô Khuyết đã đẩy bàn tay ra, nếu Tiểu Linh Ngư nhảy chạm một chút, có lẽ phần ngực của chàng vỡ nát ra rồi.

Từ nền đại sảnh lên trính nhà, chiều cao độ bốn trượng.

Tiểu Linh Ngư đã lên đến trính, tay câu vào đó, thân hình lòng thòng chao chao, như chiếc lá đong đưa.

Đứng ở bên dưới nhìn lên, ai cũng nghĩ rằng chàng sẽ rơi xuống trong bất cứ phút giây nào.

Nhưng Giang Biệt Hạc đã nhận ra chàng đang áp dụng thuật khinh công tối thượng.

Thân hình chao chao đong đưa như vậy, mỗi cái đong đưa là một cái thể giết người.

Huống chi, Tiểu Linh Ngư nhảy lên cao rồi từ trên cao trông xuống. Tuy chàng không chiếm tiên cơ, chứ cũng dành được địa lợi.

Vô luận là ai, trong phút giây đó, nếu tung mình theo lên, thì cầm chắc là sẽ ăn đòn như chó ngẩng đầu hứng một ngọn roi trời giáng.

Hoa Vô Khuyết chẳng những đã không nhảy theo lên, cho đến nhìn Tiểu Linh Ngư, hấn cũng chẳng buồn liếc một choáng.

Hấn đứng nguyên tại chỗ, bình tĩnh như hòn ngũ sơn, mắt lại nhìn xuống chân.

Hấn trầm lặng quá, nếu hấn ngồi, thì đúng là cái dáng của nhà sư nhập định, bất chấp ngoại cảnh biến hóa làm sao, không nhìn, không nghe cũng chẳng hỏi.

Hấn vung tay, phát một chiêu công rồi lại không tấn công tiếp, điều đó làm cho mọi người hết sức lấy làm lạ.

Họ càng lấy làm lạ hơn nữa là Tiểu Linh Ngư chẳng thừa cơ hội đó phản công, hoặc giả chuồn đi.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư lúc đó, mừng tượng một cái xác kkhông hồn, chừng như không nghe, không thấy gì chung quanh chàng.

Tuy nhiên, bất cứ động tịnh gì bên dưới cũng chẳng thoát lọt khỏi linh giác của chàng.

Treo tay lơ lửng như vậy, chàng thừa biết là chàng cần gì xuất thủ. Giả như chàng nhích động thân hình khác hơn cái chao chao đó, là cái ưu thế của chàng phải mất.

Làm mất ưu thế, là tự chàng nạp mạng dưới tay Hoa Vô Khuyết.

Cho nên, chàng không dám làm một cử động, khác hơn cái chao chao, thì nói chi đến việc xuất thủ, lại còn không nên nói đến cái việc thoát chạy.

Bên dưới, Hoa Vô Khuyết đứng lặng, là hấn giữ cái tịnh.

Bên trên, Tiểu Linh Ngư chao chao mình là chàng giữ cái động.

Song phương, một động, một tịnh, một trên, một dưới, tương trì với nhau qua một lúc.

Tuy những người bên dưới không thấy rõ chỗ ảo diệu của cuộc tương trì đó, song ai ai cũng khấn trương. Họ khấn trương đến độ cùng nín thở, đợi chờ một diễn biến, gian đại sánh đột nhiên tịch tịch phi thường.

Thời gian âm thầm trôi qua, sự khấn trương của mọi người âm thầm tăng trưởng, tịch tịch âm thầm trầm động.

Tiểu Linh Ngư vẫn còn câu tay vào trính nhà, vẫn đong đưa thân hình như chiếc lá phát phơ trước gió.

Bây giờ thì không còn nghĩ là chàng sắp sửa rơi, mà ai ai nhìn chàng cũng cảm thấy hỗn loạn nhãn quang phần nào.

Rồi họ không dám nhìn lên nữa.

Chẳng rõ tại sao bóng đèn cũng xao dợn theo cái đà đong đưa của Tiểu Linh Ngư, và cuối cùng thì mọi người có cảm giác là gian đại sánh xoay xoay đảo đảo, như chực ngã...

Ai ai cũng có cái cảm giác đang ngồi thuyền chao sóng, cái cảm giác đó dần dần lớn mạnh, và họ bắt đầu say sóng, hầu như không đứng vững nữa được, tim hồi hộp, mắt hoa lên.

Chỉ có Giang Biệt Hạc là còn giữ sự trầm tịnh như thường, lão ta ngưng thần chăm chú nhìn Hoa Vô Khuyết.

Hoa Vô Khuyết vẫn còn y trong tư thế cũ, thần sắc an tường như cũ.

Hắn đứng giữa đại sảnh, như một chiếc cột kinh thiên, mặc cho sóng gió bão bùng, không hề lay chuyển nổi hắn.

Vĩnh viễn, trên thế gian này, không một áp lực nào lay chuyển nổi hắn.

Nhìn Tiểu Linh Ngư, người ta thấy mọi sự chuyển động, lời cuốn họ chuyển động theo luôn.

Rồi nhìn qua Hoa Vô Khuyết, người ta lại thấy mọi sự vật đều được trấn định, tự họ cũng trấn định theo luôn, trấn định cả thể xác lẫn tâm thần.

Nhưng lạ lùng thay, từ cái trầm tĩnh nơi người hấn bốc ra, có một khí phi thường, làm khiếp mọi người, do đó chẳng ai dám nhìn hấn để tìm sự trấn định.

Chỉ có mỗi Giang Biệt Hạc là thừa công phu hàm dưỡng nhìn cả Tiểu Linh Ngư lẫn Hoa Vô Khuyết.

Lão ta ngăn chặn được sát khí toát ra từ sự trấn định của Hoa Vô Khuyết, sát khí đó chẳng phải dành cho toàn thể mọi người hiện diện, song dù là người ngoài cuộc, người ta cũng nghe rợn như thường.

Một cuộc thực nghiệm kinh hồn giữa hai thiếu niên, thực nghiệm động và tĩnh.

Chỉ nội một cái động bên này hoặc một cái tĩnh của bên kia, mà sát khí bốc bùng như thế, giá như song phương giao thủ, thì sát khí đó còn mãnh liệt như thế nào nữa chứ ?

Cả hai cách xa nhau độ bốn trượng, nhưng những gì ở trong khoảng cách bốn trượng đó, nếu là vật chết, thì phải đảo lộn, nếu là vật sống thì hẳn phải mất sống ngay.

Thời gian trôi qua âm thầm, đều đều, song phương tương trì như thế đã lâu lắm rồi, và chừng như họ phải tương trì như thế đến vô cùng tận.

Giang Biệt Hạc biết là cuộc tương trì giữa song phương sẽ kéo dài lâu, biết như vậy rồi, lão ta điểm một nụ cười.

Đêm dần dần xuống, đêm dần dần khuya, đêm khuya khí lạnh, càng khuya càng lạnh, lòng người lạnh, khí càng lạnh hơn.

Đêm về mùa hạ, không khí không lạnh lắm, bên ngoài trời, không lạnh, trong nhà có đông người càng không lạnh hơn, thế mà mọi người run lên, như giữa đêm đông có tuyết đổ, gió đùa.

Bỗng một con chim én từ bên ngoài bay vào.

Én, một con bay như thế, hẳn phải là con chim lạc đàn, cô đơn, chùng như nó sợ bóng tối bên ngoài, đang ngủ nơi cành cây, giật mình tỉnh lại, nhìn chung quanh cảm thấy âm u trầm tịch quá, nhìn vào trong thấy có ánh sáng ấm áp hơn, nó bay vào.

Con chim bay đến khoảng giữa Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết.

Không ai thấy Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết làm một động tác gì, nhưng chẳng biết tại sao con én không bay qua được khoảng cách đó.

Nó không bay qua được, nó cũng không bay trở lại, nó rơi xuống tại chỗ.

Nó rơi đúng trong tầm mắt của Hoa Vô Khuyết.

Vừa lúc đó, Tiểu Linh Ngư buông mình đáp xuống, bắt quá chàng buông tay và liền theo đó, chàng cuốn tròn thân mình như con ốc, rồi lộn vòng vòng trong không gian, lộn mãi như vậy, vừa lộn vừa hạ thấp xuống dần dần, chứ không đáp liền từ trên thẳng xuống mặt nền.

Đứng xa xa nhìn vào, ai cũng mừng tượng là chàng có trăm tay trăm chân, cả tay lẫn chân đều múa vung vít.

Mọi người phải hoa mắt cứ tưởng chàng đã biến thành ma quái, có trăm tay trăm chân từ ngang trời đáp xuống.

Nhưng, ai nhìn chàng thì nhìn, chứ Hoa Vô Khuyết tuyệt nhiên không hề ngẩng đầu lên.

Đương nhiên, hẳn không hề liếc xéo ánh mắt về phía Tiểu Linh Ngư.

Lộn mình trong không gian, Tiểu Linh Ngư vừa hét, vừa tung tay

mười sáu lượt, tung chân tám lượt.

Chàng cử động nhanh quá, không ai tin được là một người có đôi tay đôi chân lại có thể đánh ra tám chiêu chân, mười sáu chiêu tay trong một thời gian ngắn độ một phút, họ cho rằng chàng có đúng tám chân, mười sáu tay mới đánh ra được như vậy.

Dĩ nhiên, đánh như thế, tất cả phải có hư nhiều mà thực ít, song hư và thực lại giao chuyển nhau, hư biến thực, thực đổi hư, chỉ cần chạm trúng một chiêu của chàng, dù hư, dù thực, thì người nào đó, phải táng mạng ngay.

Đánh như thế hẳn phải làm cho những người nhìn vào phải hoa cả mắt, nếu đối phương nhìn vào thì chắc chắn là phải bị hạ liền, bởi còn biết thế nào mà phân định thực hư, để tìm cách hóa giải, ngăn chân, phản công? Đã không rõ thực hư, thì còn mong gì nhận định sơ hở mà chống trả?

Bồng Hoa Vô Khuyết ngẩng mặt lên.

Dưới ánh đèn, đôi mắt của hắn chớp sáng như hai điểm sao, môi hắn nhếch, nhưng chẳng phải hắn cười, bàn tay hữu của hắn đưa ra, nửa níu, nửa đẩy, xem ra chẳng phải là một chiêu công, mà cũng chẳng phải một chiêu thủ.

Rồi bàn tay đó phẩy lên, phẩy xuống, như gảy đàn, lại vệt qua phát lại như vén lá, tìm hoa.

Động tác đó nhẹ nhàng, ỡm ờ quá, chẳng có một điểm nhỏ sát khí nào phát xuất từ chiêu thức.

Lạ lùng thay, bàn tay đó lại phá tan công thế của Tiểu Linh Ngư.

Mấy tiếng bốp bốp vang lên, bàn tay tả Tiểu Linh Ngư đập vào bàn tay hữu, bàn tay hữu còn dư lực, lại đập vào bàn tay tả, tay này vào tay kia liên tiếp như vậy mấy lượt, rồi đôi chân cũng cử động luôn, chân tả đá lên tay hữu, chân hữu đá lên tay tả.

Cái thế công do chàng xuất phát với hy vọng chế thắng đối phương, lại quật trở về chàng, tay và chân tự đánh và đá vào nhau, làm chàng

đảo lộn, bay tà tà ra ngoài xa mấy thước, rồi rơi xuống, kêu phịch một tiếng.

Giang Biệt Hạc hân hoan ra mặt, bật cười vang dội, thốt lên oang oang:

- Hay ! Hay quá ! Cái chiêu Di Hoa Tiếp Ngọc quả thật tuyệt diệu !

Hai bàn tay của Tiểu Linh Ngư đảo lên, chùng như sừng phù, ngực chàng phồng, xộp gập, rơi xuống rồi, không đứng lên liền được.

Hoa Vô Khuyết nhìn chàng, điểm một nụ cười, cất tiếng :

- Võ công của người cao lắm đấy, có thể sánh ngang hàng với những danh thủ thượng thặng trên giang hồ, ta không tưởng là người thành tựu đến mức độ đó. Rất tiếc, nội lực của người rất mạnh thành ra thương thế phải nặng.

Hắn thốt từ từ, bước từ từ, vừa thốt vừa bước về phía Tiểu Linh Ngư.

Vừa lúc đó, nhiều loạt gió rít lên, gió làm chao chao ngọn đèn chực tắt, gió do hơn mười ám khí phát sanh, ám khí bay vèo vèo đến Giang Biệt Hạc và Hoa Vô Khuyết.

Đèn, không cần gió mạnh đó mà tắt, đèn vẫn tắt như thường, bởi một loại ám khí tiếp theo, mỗi ám khí nhắm một ngọn đèn, bao nhiêu đèn bị ám khí chạm trúng, tắt liền.

Phóng ám khí, cùng một lúc, tấn công hai người ở hai nơi kể cũng tài lắm rồi, phóng ám khí cho tắt tắt cả những ngọn đèn rải rác từng nơi, khắp đại sảnh với một cái vung tay thôi, thì hẳn là tài không tưởng nổi.

Thủ pháp đó hầu như vô địch trên đời này.

Nhưng, ám khí phóng đèn, đèn tắt, ám khí phóng người là Hoa Vô Khuyết và Giang Biệt Hạc, thì dù kẻ nào đó có thủ pháp độc bộ trong vũ lâm, cũng không tạo được kết quả nào.

Cả hai chỉ cần lách nhẹ mình qua bên là ám khí trượt xa.

Có ám khí là có người lạ xuất hiện, ai ai cũng hãi hùng với ám khí, rồi đèn tắt, đại sảnh chìm trong bóng tối, mọi người càng hãi hùng hơn, ai cũng nhón nhào, thất thố, cuộc diện hỗn loạn nhanh chóng.

La Cửu hét lên:

- Tất cả đứng yên tại chỗ, đừng gây náo loạn.

La Tam cao giọng tiếp nối:

- Đừng để cho tiểu quỷ đó chuồn đi !

Câu nói đó, Giang Biệt Hạc muốn nói lên, song chưa kịp mở miệng đã có người nói rồi, lão gật đầu thăm nghĩ anh em họ La ứng biến vừa nhanh vừa thích hợp.

La Cửu lại lên tiếng:

- Ngu huynh ra ngoài, phòng bị tiểu tử chạy trốn, hiền đệ Ở trong này đốt đèn lên đi.

La Tam đáp:

- Trưởng huynh cứ đi !

Ánh lửa nhá lên, y đã bật mọi lửa, đèn chưa kịp đốt, mọi người nhìn xuống chỗ bóng u linh vừa rơi, bóng u linh đã tan biến mất rồi.

Giang Biệt Hạc biến sắc, bước nhanh đến khung cửa sổ, nhìn ra, bên ngoài bóng đêm dày đặc, từng cơn gió nhẹ cuốn về, khua động lách chách lá trên cành.

La Tam dậm chân:

- Tiểu quỷ trốn rồi ! Chúng ta đuổi theo gấp !

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên thốt:

- Có rất nhiều lối thoát ra chung quanh đại sảnh này, ai biết hấn thoát

ra theo lối nào mà đuổi !

Giang Biệt Hạc cau mày:

- Vậy là cứ để cho hắn ung dung chạy đi ?

Hoa Vô Khuyết vẫn điềm nhiên:

- Hắn có chạy đi đâu mà đuổi ! Hắn đã xuất lực quá nhiều, gia dĩ tại hạ đánh hắn với một chiêu di lực, khiến hắn tự đập vào mình, tay sưng, chân tê, hắn không làm sao chạy đi nổi.

Giang Biệt Hạc hậm hực:

- Hắn không chạy được, song hắn đã biến mất, thế thì chính cái kẻ phóng ám khí làm tắt mấy ngọn đèn cứu thoát hắn.

La Tam thốt:

- Có thể gia huynh đã đuổi theo hắn, song chẳng biết là có đuổi kịp hay không !

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ, đáp:

- Có lẽ lệnh huynh không đuổi kịp đâu !

La Tam bông gòn:

- Hừ !

Hoa Vô Khuyết tiếp luôn:

- Kẻ phóng ám khí làm tắt ngọn đèn, dám cứu hắn trước mặt chúng ta, kẻ đó hẳn phải có thân pháp phi thường. Thì với thời gian đèn tắt rồi cháy lại, cũng đủ cho y tạo một khoảng cách an toàn. Y đã ngăn chặn chúng ta bằng cái lối tắt đèn, chúng ta mong gì đuổi theo kịp ? Huống chi, biết y chạy về hướng nào mà theo ? Các hạ nên nhớ hiện tại là đêm chứ chẳng phải ngày.

La Tam cười vuốt:

- Đúng vậy. Kẻ đó qua mặt được Hoa công tử, thì gia huynh chẳng hy vọng gì đuổi kịp !

Giang Biệt Hạc cũng cười, chen vào:

- Tại hạ mong lệnh huynh đừng có cái ý đuổi theo ! Chứ đơn thân độc lực như thế, rất có thể lệnh huynh bị kẻ ấy hạ độc thủ. Lệnh huynh mạo hiểm như vậy, ở tại đây còn ai không quan tâm lo lắng chứ ?

La Tam thở dài:

- Tiểu quỷ đó ăn nói hồ đồ, gieo điều oan uổng làm hoen ố danh dự của Giang đại hiệp, phải chính hấn thanh minh mới cứu vãn được uy tín của Giang đại hiệp. Bây giờ hấn đã đi rồi, thì còn ai giải oan cho Giang đại hiệp ? Sự tình trọng đại như vậy, mà Giang đại hiệp vẫn xem thường, hơn thế đại hiệp lại còn lo nghĩ đến sự an nguy của gia huynh. Nhân nghĩa của đại hiệp có thể gây cảm động đến cả đất trời !

Giang Biệt Hạc bật cười sang sảng:

- Ngay gian, phải trái, rồi cũng có công luận của giang hồ phân định, tại hạ cứ biết là mình không làm điều chi trái đạo lý, như thế cũng đủ lắm rồi ! Ai nói tốt, tại hạ mừng, ai nói xấu, tại hạ không nao, chỉ cần giữ hành vi luôn luôn chánh đáng.

La Tam cười lớn:

- Vàng mây tuy dày, tuy lớn, song không vĩnh viễn che khuất mảnh trăng trong.

Cái danh nhân nghĩa của Giang đại hiệp chấn động khắp sông hồ, dù tiểu tử có dùng trăm thủ đoạn hạ uy tín của đại hiệp, vị tất có người tin.

Giang Biệt Hạc chớp mắt, điểm nhẹ một nụ cười :

- Bởi thế, tiểu tử không hề bỏ đi luôn. Hấn sẽ trở lại để tiếp tục ngậm máu phun người, cho đến khi nào tại hạ thực sự Ô nhục, hấn mới can tâm.

Hoa Vô Khuyết mỉm cười nhìn lão, từ từ nói:

- Và, đến lúc đó, chỉ sợ Giang đại hiệp không để cho hãn thoát đi một lần nữa, như vậy có đúng không ?

oo Đền vừa tắt, Tiểu Linh Ngư biết ngay là có cứu tinh đến.

Chàng toan vùng dậy để chạy đi, nhưng đã có người bế chàng lên rồi phi thân vượt qua cửa sổ.

Người đó có thuật khinh công cao tuyệt, hãn phải là một nhân vật thượng đỉnh trên giang hồ, mỗi cái nhảy dài hãn mười trượng.

Vừa được mang ra ngoài, Tiểu Linh Ngư còn nghe tiếng huyên náo trong đại sảnh, đồng thời La Cửu quát to bảo mọi người im lặng.

Nhưng liền sau đó, chàng không còn nghe gì nữa, như vậy chứng tỏ chàng đã rời đại sảnh rất xa.

Rồi gió tạt ngược vào mặt, chàng nghe rất quá, cảm giác lạnh làm chàng nhớ đến thương thể nơi mình.

Chàng cảm thấy tay chân đau đớn vô cùng, thầm nghĩ vũ công thần bí của Hoa Vô Khuyết quả thật lợi hại đáng sợ.

Nhớ đến cảnh vừa qua, chàng giật mình mãi, nếu không có người giải cứu kịp thời, thì hãn chàng phải tán mạng rồi.

Nhưng người cứu chàng là ai ?

Có thể bảo rằng, trong đời, chàng chỉ có địch chứ không có hữu, có thù chứ không có thân, cho nên bất cứ trong nguy cảnh nào, chàng cũng bằng tự lực để tự cứu, không hề ước vọng một ngoại trợ nào.

Ngoại trợ đối với chàng là mộng.

Và, con người như chàng còn lâu lắm mới nghĩ đến chuyện nuôi mộng, chứ đừng nói là nuôi mộng ngay.

Thế thì, đêm nay ai cứu chàng ? Ai đây chứ ?

Vì nguyên nhân nào, người ấy cứu chàng ?

Tiểu Linh Ngư không thể dần lâu tánh hiếu kỳ, hỏi liền, nhưng trước khi hỏi phải tạ Ơn cho có lễ một chút:

- Vừa rồi các hạ xuất thủ cứu nạn, tại hạ cảm kích vô cùng.

Người đó buông cộc lốc:

- Ủ !

Y kẹp Tiểu Linh Ngư nơi nách, đầu sau mình trước, chàng không làm sao trông thấy mặt y được.

Qua một chút, Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Các hạ nên hiểu, tại hạ chẳng phải là con người tốt, và cái việc cứu nạn một con người bại hoại, chẳng phải là việc nên làm.

Người cười một tiếng:

- Người đó không bại hoại !

Tiểu Linh Ngư nhẹ:

- Thế là các hạ biết tại hạ !

Người đó buông gọn:

- Ủ !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Nhưng, tại hạ lại không biết các hạ.

Chàng hỏi nhanh:

- Các hạ là ai ?

Người đó vẫn tất:

- Người đoán xem !

Tiểu Linh Ngữ tiếp:

- Các hạ là một nam nhân.

Người đó thản nhiên:

- Đúng.

Tiểu Linh Ngữ tiếp:

- Luận âm thanh đoán người, tại hạ nghĩ rằng các hạ chưa cao tuổi lắm.

Người đó lại cười :

- Nhưng cũng không thấp lắm.

Tiểu Linh Ngữ tiếp:

- Đương nhiên, các hạ không phải là Thần Tích đạo trưởng.

Người đó ạ lên một tiếng:

- Có thể là không phải !

Tiểu Linh Ngữ tiếp:

- Nếu là Thần Tích đạo trưởng thì chẳng bao giờ các hạ bảo tại hạ đoán. Phàm người xuất gia chẳng ai chịu làm những trò bí mật, ma quái.

Mượn cái cơ luận kẻ xuất gia, mắng khéo người cứu nạn, cứu mà không chịu cho biết tên họ, lý do, cứu mà cứ làm ra vẻ bí mật, chẳng phải chàng có ác ý, chàng phụ bạc cái ơn trọng.

Chỉ vì chàng khích con người đó, giả như bực tức thì người đó tiết lộ hành tung liền, và khi chàng hiểu được những gì muốn hiểu, chàng sẽ tạ lỗi cũng chẳng sao.

Cho nên, chàng trách cứ cái người đó chơi trò ma quái, bí mật, trách cứ một cách gián tiếp.

Nhưng, người đó không phẫn nộ, chỉ cười hì hì, đáp:

- Người nói đúng.

Thanh âm rất lạ.

Nếu người đó là người quen biết, chàng từng gặp gỡ, dù chỉ gặp gỡ một lần thôi, qua âm thanh, chàng nhận ra liền.

Song âm thanh này, chàng mới nghe lần thứ nhất.

Ngờ người đó nhại giọng, chàng nhóng một câu:

- Các hạ là Hiên Viên Quang ?

Người đó lại cười:

- Ta không quen cái lão Ác Đồ Quỷ đó.

Tiểu Linh Ngư bực quá, gằn từng tiếng:

- Còn các hạ ? Là gì gì quý ? Nếu là người, hẳn phải có tên, có họ, có hiệu chứ ?

Người đó vẫn cười :

- Vĩnh viễn người không đoán nổi ta là ai !

Tiểu Linh Ngư gắt:

- Các hạ không chịu nói, tại hạ mắng cho mà nghe !

Người đó cười hì hì:

- Nếu người thấy thích, thì cứ mắng, bình sanh ta không hề sợ ai mắng, mà cũng chẳng hề giận ai mắng. Có bị mắng, lại càng vui !

Tiểu Linh Ngư lộ vẻ ngang ngược, để chọc tức:

- Người đừng tưởng là bị kèm chân rồi, cho rằng ta không làm gì được người. Nếu người không nói, ta điểm huyết người ngay, ta chế ngự người ngay, ta nhìn mặt người, xem người là ai !

Thốt xong, chàng đặt tay lên một huyết đạo nơi hông người đó.

Người đó điềm nhiên:

- Người nên nhớ, ta là ân nhân, cứu mạng người đó nhé. Nhớ như vậy để tránh vô lễ với ta.

Tiểu Linh Ngư buông liền:

- Ta không mang ơn người, bởi có những kẻ, xuất thủ cứu người, nhưng không vì hảo tâm mà cứu người, kẻ đó cứu người với một dụng ý chứ chẳng phải vì nhân đạo, vì nghĩa vì tình chi cả. Người cứu ta, không để ta chết nơi tay kẻ khác, là vì người có chỗ lợi dụng ta. Mà biết đâu, cũng có thể là người cứu ta để rồi sau đó hãm hại ta một cách khốc liệt hơn !

Người đó cười lớn:

- Quả thật người là một con người khó đối phó nhất trần đời. Ta từng tiếp xúc với mọi hạng người, tổng kết có hàng ngàn hàng vạn người, song ta chưa thấy một ai khó đối phó như người...

Y phóng mình qua khung cửa sổ của một ngôi nhà, vào trong rồi, y buông Tiểu Linh Ngư xuống.

Khung cửa sổ đó, chừng như mở suốt ngày đêm, và trong phòng, ngọn đèn vẫn luôn luôn cháy.

Trong vùng sáng của ngọn đèn, Tiểu Linh Ngư thấy một khuôn mặt.

Khuôn mặt đó không lạ gì đối với Tiểu Linh Ngư, bởi người ngồi dưới ánh đèn chính là La Cửu.

La Cửu nhìn Tiểu Linh Ngư, cười hì hì :

- Ta ! Chắc người không thể tưởng chính là ta !

Tiểu Linh Ngư trố mắt, sửng sờ một lúc, sau cùng chàng lẩm nhẩm:

- Người ?... Tại sao lại là người ?

La Cửu vẫn cười :

- Ta biết, chẳng bao giờ người đoán được chính là ta !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Nhưng ta có nghe người còn la hét trong đại sảnh kia mà ?

La Cửu điềm nhiên:

- Đó là La Tam, em của ta. Một mình hắn đóng vai cả hai, ai ai cũng tưởng là ta còn ở trong đại sảnh, trong khi em của ta la hét lên thay ta. Chẳng một ai nghĩ rằng ta đã ra bên ngoài, không ai nghĩ rằng ta bế xốc người, mang đi.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Quả nhiên là diệu kế ! Đến ta cũng phải làm mưu của anh em người ! Ta làm thì còn ai mà chẳng làm ?

La Cửu mỉm cười :

- Lừa ai thì còn dễ, lừa được lão hồ ly Giang Biệt Hạc thì khó còn hơn lên trời !

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt nhìn y một phút rồi hỏi:

- Người có khả năng lừa được Giang Biệt Hạc, hẳn người phải là một tay phi thường, thế người là ai ? Ta công nhận, lừa được Giang Biệt

Hạ là cả một sự khó khăn, như người vừa nói, khó hơn lên trời.

La Cửu khoác áo sáo giang hồ, đổi giọng:

- Tại hạ là La Cửu ! Huynh đài đã biết như vậy rồi mà, còn hỏi làm chi !

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Các hạ có thể qua mặt hầu hết tất cả mọi người trên thế gian, nhưng chẳng khi nào qua mặt tại hạ được ! Tại hạ biết anh em các hạ có lai lịch phi thường, bắt quía các hạ vờ ngu, giả ngốc, một cách cố ý, các hạ cải biến hành tung, ẩn tách, mai danh, và hẳn nhiên là các hạ có một âm mưu.

La Cửu cười hắc hắc:

- Huynh đài cải biến hành tung, ẩn tách, mai danh, chẳng lẽ cũng có một âm mưu ?

Tiểu Linh Ngư sững sờ. Qua một lúc, chàng bật cười ha hả:

- Được ! Các hạ ăn nói khéo lắm ! Tại hạ không hỏi nữa. Nhưng, vô luận các hạ là ai, vô luận các hạ có âm mưu gì, một ngày nào đó, tại hạ sẽ khám phá ra !

La Cửu điềm nhiên:

- Sẽ có một ngày nào đó, các hạ hiểu rằng tại hạ chẳng có một âm mưu nào.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Nhưng, tại hạ xin hỏi, chúng ta không hề quen biết, chúng ta chẳng có liên quan với nhau, tại sao các hạ cứu tại hạ.

La Cửu đáp:

- Vì tại hạ ngưỡng mộ con người của các hạ, tại hạ không nỡ để các hạ bị hại nơi tay bọn đó, cho nên mạo hiểm mà cứu các hạ.

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Có lẽ các hạ thấy tại hạ hay ho như thế nào đó, nên định lợi dụng tại hạ.

La Cửu cười lớn:

- Huynh đài nói thế là nghi oan cho người tốt rồi !

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Nếu các hạ là người tốt, thì trên đời này chẳng có ai là người xấu cả ! Tốt hơn, các hạ nên nói thật, vậy chứ xuất thủ cứu nhau, các hạ định yêu cầu gì nơi tại hạ ?

La Cửu do dự:

- Việc đó thì...

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Giữa người và người, tự thiên cổ đến nay, đều có sự lợi dụng lẫn nhau, các hạ lợi dụng tại hạ, thì dễ thường tại hạ chẳng nghĩ đến việc lợi dụng các hạ ngược lại sao ?

Giả như các hạ có sự yêu cầu, thì cứ nói ra, chẳng bao giờ tại hạ lấy làm lo cả.

La Cửu vỗ tay cười vang:

- Huynh đài có tánh mau mắn quá chừng ! Tại hạ hết sức kính phục !

Bỗng y ngưng tiếng cười, y quắc mắt nhìn Tiểu Linh Ngư, trầm giọng tiếp:

- Tại hạ nhận ra, bất cứ cử động gì, nói năng gì của các hạ, cũng chuyên chú phá hoại Giang Biệt Hạc, cho lão ta phô bày mặt thật. Mà tại hạ thì cũng có cái tâm nguyện như vậy, cho nên...

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Cho nên các hạ tìm tại hạ ?

La Cửu lại cười:

- Nếu huynh đài nhận thấy có thể liên thủ với tại hạ, thì hay biết mấy, và cái lão hồ ly kia sẽ hiện nguyên hình là cái chắc !

Y nhìn trừng trừng vào mặt Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư cũng nhìn trả lại y, một lúc lâu chàng từ từ hỏi:

- Các hạ đang giúp Thiết Vô Song và Triệu Hương Linh, rồi bỗng nhiên cầu kết với Giang Biệt Hạc, đang cầu kết với Giang Biệt Hạc, lại ngầm liên thủ với tại hạ, thế là nghĩa làm sao ?

La Cửu đưa tay vuốt nhẹ dưới cằm y, điểm một nụ cười, hỏi lại:

- Tại hạ muốn kết giao với huynh đài, là do nơi cái tâm thành, chẳng lẽ huynh đài không thể tin được sao ?

Tiểu Linh Ngư đáp ngay:

- Được tại hạ bất chấp các hạ có dụng tâm gì, chỉ cần các hạ thành thực gỡ cái dạ giả nhân giả nghĩa của Giang Biệt Hạc, là tại hạ bằng lòng kết giao ngay ! Về phương diện đó, tại hạ nhất định đồng sống chết với các hạ.

La Cửu mừng thấy rõ:

- Một lời nói có giá trị ngang với cam kết !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Tại hạ muốn chúng ta vỗ tay nhau, tuyên thệ, song rất tiếc bàn tay của tại hạ còn đau !

Hồi 50

Bên Ngoài Sở Liệu

Gian phòng đó, thuộc một tòa tiểu lâu, nhưng được trang trí cực kỳ tinh khiết, thanh nhã, nền lót thảm dày, bước trên thảm êm như trên nhung, thảm lại dệt hoa, hoa rất to, trông đẹp lạ.

Tiểu Linh Ngư đảo mắt quan sát một vòng, thấy trên mặt bàn có bày mấy vật tiêu khiển, song lại rất quý, nơi vách cũng có treo la liệt những tiểu đao, tiểu kiếm bằng vàng, cũng là những vật tiêu khiển, tượng trưng một tinh thần hiếu võ, chứ những đao kiếm thu hẹp hình thức đó không dùng giết chuột được nữa, nói chi đến việc giết người.

Ngoài ra, lại còn có những ngựa nhỏ, người nhỏ, toàn bằng ngọc chạm trở thành hình. Lại hơn hết là có thêm tiểu yêu, tiểu ma, hình dáng cổ quái, bên cạnh các yêu ma lại có thần tiên.

Tất cả yêu ma thần tiên đều bằng ngọc.

Với những vật đó, gian phòng khoáng cái vẻ thần bí vô cùng. Thoạt nhìn qua, người ta có cảm tưởng là một gian phòng dành cho tiểu nhi, người ta nghĩ là chủ nhân trang trí như vậy để cho tiểu nhi quen thuộc dần dần với những cái gì thuộc về võ học, và khi học võ rồi, là phải ra đời để sau đó phải dè dặt trên con đường hành đạo, tiểu nhi sẽ gặp những kẻ đáng sợ, đáng tránh, hoặc đáng giết như yêu ma kia, đồng thời cũng gặp hạng người đáng kính như tiên, như thần.

La Cửu im lặng nhìn chàng, để chàng im lặng quan sát cục diện.

Một lúc lâu, y cười nhẹ, hỏi:

- Huynh đài thấy gian phòng này như thế nào ?

Tiểu Linh Ngư không đáp, chỉ hỏi lại:

- Gian phòng này của ai ? Mà các hạ tùy tiện xông pha ?

La Cửu lại cười:

- Cửa tại hạ. Nơi đây là trụ cư của tại hạ.

Tiểu Linh Ngư giật mình:

- Gia cư của các hạ ? Các hạ không sợ Giang Biệt Hạc tìm đến à ?

La Cửu điềm nhiên:

- Huynh đài yên trí lớn ! Bất cứ nơi nào tại hạ Ở, chẳng một người nào biết nơi đó.

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một chút:

- Các hạ quả thật lo sâu, nghĩ xa, chuẩn bị một nơi cư trú như thế này...

Chàng cau mày, rồi cười lớn:

- Anh em các hạ là hai đại nam nhân, bố trí được một nơi như gian phòng này, hẳn cũng là phi thường vậy !

La Cửu đáp:

- Nhà là nhà của tại hạ, nhưng phần trang trí không do tại hạ.

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- A ?

La Cửu điềm một nụ cười bí mật:

- Các hạ thấy đó, người bố trí một khung cảnh như thế này, hẳn phải gây hứng thú lắm !

Một con người có thể gây hứng thú cho kẻ khác ! Bình sanh Tiểu Linh Ngư rất thích tiếp xúc.

Tuy nhiên chàng bình thản hỏi:

- Tại sao ?

La Cửu mỉm cười :

- Chỉ vì, người bố trí là nữ nhân, một nữ nhân đang độ xuân thì, một nữ nhân tuyệt đẹp. Huynh đài cũng biết chứ, đẹp và trẻ dễ gây hứng thú cho thiên hạ lắm lắm !

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Một mỹ nhân ? Tại hạ thấy mỹ nhân, là cái đầu nhúc lên như bị búa bổ, các hạ Ơi ! Chẳng lẽ cái đầu bị búa bổ mà là hứng thú ?

La Cửu cười hì hì:

- Đành là huynh đài không háo sắc, nhưng nàng... nàng là cái gì ngược lại với bất cứ nữ nhân nào, nàng không giống bất cứ nữ nhân nào. Nàng đẹp, nàng có vẻ thần bí lạ, tại hạ tưởng nàng là một món ăn rất hấp tỳ vị của các hạ đó.

Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc:

- Nghe các hạ nói, tại hạ thấy ham liền. Tại hạ muốn nhìn qua nàng, xem có đáng với cái công các hạ tán dương chẳng.

La Cửu nắm đường giây buộc liền với chiếc chuông reo, vừa cười, vừa thốt:

- Huynh đài muốn thấy, tức khắc thấy !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Có thể các hạ nói đúng, một con người bố trí nên khung cảnh này, hẳn phải bất động với phần nhân loại còn lại trên thế gian...

Bồng chàng hỏi:

- Giang Biệt Hạc có còn ở tại ngôi nhà điêu tàn đó chẳng ?

La Cửu gật đầu:

- Lão ta vẫn còn ở đó, nhưng ngôi nhà thì đã mất cái vẻ điêu tàn rồi.

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Lão chẳng muốn cho người ta tu chỉnh ngôi nhà của lão ở mà ? Tại sao bây giờ lại thay đổi chủ ý ?

La Cửu đáp:

- Lão không muốn cho ai tu chỉnh, nhưng cái người tu chỉnh cho hắn lại là người mà hắn đang cần, cho nên hắn không phản đối.

Tiểu Linh Ngư mở to mắt hơn một chút:

- Ai ?

La Cửu mỉm cười :

- Khi Hoa Vô Khuyết làm cái việc đó, thì Giang Biệt Hạc phải ưng thuận gấp. Và Hoa Vô Khuyết làm cái việc đó, là vì hắn ngụ luôn tại đó.

Tiểu Linh Ngư thờ dài:

- Không ngờ Hoa Vô Khuyết lại có thể bị một lão hồ ly ám mãi bên mình như vậy ! Tại hạ thấy tiếc thay cho hắn !

La Cửu vuốt một câu:

- Bên ngoài của Giang Biệt Hạc như thế nào đó, còn ai không thích giao kế với lão ta ? Hoa Vô Khuyết chỉ siêu việt về võ công, chứ hắn vẫn là con cừu non trong giới giang hồ.

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Hoa Vô Khuyết thông minh lắm, ngoài thì thuần phác nhưng bên trong là cả sự mẫn tuệ đúc kết bởi mọi tinh túy mà hóa công dành cho thế nhân, hắn là tượng trưng cho linh ảo của cơ trí, nhưng cái cơ trí của chánh nhân quân tử, cho nên cơ trí đó phải chào thua trước

giáo quyết của những con người khoát trăm lớp áo. Các hạ cho hẳn là một con cừu non, thì đúng là các hạ chưa có con mắt tinh vi xét người, xét việc. Trong cục thế này, giữa hẳn và Giang Biệt Hạc, chưa biết ai là con cừu non.

La Cừu chớp mắt:

- Huynh đài quen biết Hoa Vô Khuyết từ lâu ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Thế ra các hạ còn sơ suất một việc nữa ! Các hạ không hiểu sao, phàm một người biết rõ con người khác là người đó phải là thù nhân của người khác. Chỉ có kẻ thù mới biết rõ kẻ thù, thù nhân biết nhân, hơn hẳn thân nhân biết nhau.

Bỗng, chàng nghe như có gì lạ Ở phía sau lưng chàng.

Bất giác, chàng quay mình nhìn lại, một bóng u linh hiện ra trong tầm mắt chàng.

Ánh đèn soi rõ gương mặt của bóng u linh.

Một gương mặt đẹp tuyệt vời ! Mượn hai tiếng giai nhân gán cho người có gương mặt đó, bất quá tạm dụng thôi, bởi muốn tìm một danh từ nào có đầy đủ nghĩa hơn hai tiếng giai nhân, thì ngôn ngữ nhân loại nghèo nàn quá đổi !

Đôi mắt của bóng u linh sáng, nhưng không rục rở lên, đôi mắt sáng mơ màng, sáng xa xôi, sáng ảo huyền.

Chùng như đôi mắt đó đang chăm chú nhìn chàng, chùng như có nhìn mà không thấy, hoặc có thấy cũng như thấy xa xăm, chứ chẳng phải trong tầm tay, đang ngửi chung một vùng không khí.

Bóng u linh xuất hiện, như chập chờn trong mộng ảo.

Hoặc giả con người đó đang làm một cuộc mộng du, người di động, nhưng thần hồn xa vắng...

Và bóng u linh chính là người quen của Tiểu Linh Ngư, một oan gia...

Bóng u linh chính là Mộ Dung Cửu.

oo Tiểu Linh Ngư sửng sờ. Làm sao chàng nghĩ được là Mộ Dung Cửu có mặt tại đây ?

La Cửu mừng tưng không lưu ý đến sự cải biến nơi thần thái của chàng.

Y mỉm cười thốt:

- Chính vị Mộng cô nương đó bố trí khung cảnh này !

Tiểu Linh Ngư trở mắt:

- Mộng cô nương ?

La Cửu gật đầu:

- Lần đầu tiên gặp nàng, tại hạ nhận thấy nàng như người trong cõi mộng, cõi mộng của tại hạ, mà cũng là cõi mộng của nàng, nàng có vẻ mê mê mang mang, phiêu phiêu phưởng phưởng, tại hạ hỏi nàng, có muốn theo tại hạ về đây chăng, nàng cười hì hì, gật đầu, tại hạ hỏi tên nàng, nàng cũng cười hì hì, gật đầu, rồi về đến đây, suốt ngày, suốt đêm, nàng cứ mơ mơ màng màng như vậy đó, cho nên tại hạ mọi gọi nàng Mộng cô nương.

Tiểu Linh Ngư rất hiểu.

Phàm con người càng thông minh, càng vận dụng trí óc, thì càng nên tránh kích thích, bị kích thích mạnh là mất cái bình thường ngay...

Hóa cho nên, tinh thần bất định, tâm trí lơ lửng, con người trở nên dật dờ Và chàng cũng hiểu luôn nguyên nhân kích thích Mộ Dung Cửu, chàng biết tại sao nàng ra thân thể đó.

Chàng thở dài, lẩm nhẩm:

- Mộng cô nương ! Đúng quá !

- Huynh đòi biết nàng ?

Tiểu Linh Ngư hỏi lại:

- Huynh đòi xem kìa, nàng có nhận ra tại hạ chăng ?

Mộ Dung Cửu hướng mắt về Tiểu Linh Ngư, song nàng có thấy chàng chăng ? Giả như thấy, nàng có nhận ra chàng chăng ?

Nàng vẫn lưỡng lờ như vậy, thì có ai nghĩ rằng nàng nhận ra Tiểu Linh Ngư ?

La Cửu mỉm cười :

- Huynh đòi xem nàng như thế nào ?

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Giả như tại hạ đáp rằng, nàng xem được lắm, nhưng nói thế phỏng có ích gì ?

Chẳng lẽ các hạ nhường nàng lại cho tại hạ ?

La Cửu lại cười :

- Huynh đòi đã kết giao với tại hạ rồi, thì cái gì của tại hạ, đương nhiên là của các hạ, của chung của chúng ta. Hà huống, tại hạ vừa già, vì phì phạp, mà huynh đòi cũng thừa hiểu, những cái già, mập, lười là những khắc kỵ của tánh hiếu sắc.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Các hạ khăng khái như thế, thì tại hạ không còn khách khí nữa !

Có tiếng cười từ bên ngoài vọng vào, rồi một bóng người vút qua cửa sổ, đáp xuống giữa phòng.

Người đó là La Tam.

La Cửu hỏi:

- Sao hiền đệ trở về ? Giang Biệt Hạc có nghi ngờ gì ngu huynh chẳng ?

La Tam cười nhẹ:

- Nằm mộng lão ta cũng chẳng nghi ngờ gì đại ca. Hiện tại, Thiết Vô Song đã chết, Triệu Hương Linh thì đang cúi đầu sát mặt đất, trăm vàng, ngàn vàng, lão ta đang cao hứng, dù ngoài mặt chẳng tỏ lộ về gì. Niềm cao hứng bốc cao tận mây xanh, khi nào lão nghi ngờ ai ?

La Cửu cười lạnh:

- Phải ! Từ lâu, lão ta hành sự không hề lưu chứng tích, và chứng nhân duy nhất đã bị lão ta giết chết để diệt khẩu, lão phải cao hứng, cho rằng không một ai khám phá được sự bí mật của lão. Lão cao hứng một cách hồ đồ !

Bồng Tiểu Linh Ngư thốt:

- Kẻ đã chết rồi, chẳng phải là chứng nhân duy nhất.

La Cửu và La Tam cùng nhìn nhau một thoáng, cùng hỏi một lượt:

- Còn ai nữa ?

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Các vị đừng quên là còn con trai của lão, con Giang Ngọc Lang !

La Cửu hừ nhẹ:

- Chẳng lẽ con hại cha ? Chẳng lẽ con đi khai sự xấu của cha ?

Tiểu Linh Ngư cười nhạt:

- Tại hạ có cách khai khẩu hần.

Đoạn chàng ngáp dài.

Chàng duỗi đôi chân, trườn mình, từ trên ghế chuồi xuống tấm thảm, lẩm nhẩm:

- Dương quang âm, đồng cỏ xanh là cảnh mơ của những người thức trắng mấy đêm dài. Ánh đèn kia là bóng dương quang, tấm thảm này là đồng cỏ, mà tại hạ không chớp mắt mấy hôm liền. Nằm xuống đây, tại hạ dám nằm luôn đúng ba ngày ba đêm lắm !

La Cữu mỉm cười :

- Huynh đài cú ngủ. Ngủ tại đây, huynh đài sẽ chẳng hề sợ một ai quấy rầy cả, tại hạ bảo đảm điều đó.

oo Nếu một người, bất cứ trong tình huống nào, nằm xuống là ngủ được ngay, thì người đó có cái số sướng nhất trần đời.

Và, hiện tại, Tiểu Linh Ngư là kẻ sướng nhất đời, bởi chàng vừa nhắm mắt là hồn chơi vơi liền trong cõi mộng.

Chẳng rõ chàng ngủ được bao lâu, khi chàng tỉnh giấc thì ngọn nến đã tàn, nếu taàn nhưng gian phòng vẫn sáng, bên ngoài, ngày đã về với vạn vật.

Các cánh cửa đều được khép hờ, qua kẽ hở, dương quang le lói vào, ánh sáng trong gian phòng không rực rỡ như bên ngoài, song cũng đủ soi rõ sự vật hơn ngọn nến đêm qua.

Mở mắt ra, chàng thấy hai điểm sáng xanh đang chiếu về chàng, một thứ sáng xanh huyền ảo, xa xôi, chàng lưu ý nhận ra hai điểm sáng đó không hề chớp.

Hai điểm sáng đó, chiếu về chàng, hay chiếu về một hoài niệm xa xôi nào đó, ngang qua hình ảnh của chàng ? Vô tình, chàng ở trong tầm mắt đó, nên tưởng hai điểm sáng đó không hề chớp.

Hai điểm sáng đó chiếu về chàng ?

Chàng tỉnh giấc, mắt mở ra, song không ngòì dậy.

Chàng nằm nguyên tại chỗ, bất động, chẳng nói năng, hiện tại thì chàng đã nhận ra hai điểm sáng đó là gì rồi.

Đôi mắt của Mộ Dung Cửu, nàng ngồi ngay trên tấm thảm, cạnh chàng, nàng đang nhìn chàng.

Mường tượng là nàng ngồi đó từ cái lúc chàng nhắm mắt, ngủ một giấc dài.

Nàng ngồi, như một người mẹ canh chừng giấc ngủ con thơ, như một chị cả giữ gìn em bé, sợ em bé giật mình trong giấc nồng rồi bừng tỉnh, sẵn sàng vỗ về nếu con thơ hay em bé khóc ré lên.

Ánh mắt xanh ảo huyền của nàng càng làm tăng sắc mặt trắng xanh của nàng, một thứ xanh vừa quý phái vừa bệnh hoạn.

Nàng để chân không, chân no tròn, chân cũng trắng ngang màu tay.

Trong ánh sáng đó, nàng có cái vẻ ma quái lạ lùng, gọi nàng là một u linh từ hư vô phiêu phưởng về đây, cũng không ngoa lắm.

Nàng mơ màng, nhìn xa xăm, Tiểu Linh Ngư cũng nhìn nàng, ngây ngất.

Chàng không nói tiếng nào, mà cũng không mong vọng nàng nói một tiếng nào.

Có lẽ chàng muốn, kéo dài cái im lặng đó.

Nhưng, Mộ Dung Cửu đã cất tiếng:

- Chừng như ta có thấy người ở đâu đó một lần ! Chừng như ta nhận ra người.

Tiểu Linh Ngư nghe con tim đập mạnh, hấp tấp hỏi:

- Người nhận ra ta ?

Mộ Dung Cửu buông gọn:

- Ủ !

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Người có nhớ là đã gặp ta ở tại địa phương nào chẳng ?

Mộ Dung Cửu thở dài:

- Không nhớ rõ... Ta chỉ chớ cảm giác như vậy thôi.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười, con tim dịu lại, rồi chàng cười, chớp chớp mắt hỏi tiếp:

- Người có nhớ được chính mình chẳng ?

Mộ Dung Cửu đưa hai tên lên ôm đầu đáp:

- Không ! Ta không dám suy nghĩ, cố nhớ lại mình là ai, cứ mỗi lần cố suy nghĩ là mỗi lần đầu nhức đến hỏa tam tinh !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Thế thì người không nên suy nghĩ, tốt hơn hết, người đừng suy nghĩ gì cả, suy nghĩ mà chẳng tìm hiểu được gì, trái lại còn có hậu quả tai hại, thì suy nghĩ làm chi !

Mộ Dung Cửu nhìn chàng:

- Người... có lẽ người biết ta trước kia là ai ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Ta cũng không nhớ rõ lắm. Bất quá, ta nhận ra rằng, hiện tại người đáng yêu hơn trước nhiều !

Thời gian vào hạ, không khí oi bức, con người dễ sanh ra lười, vào mùa này, ai đang nằm cũng muốn nằm lâu, càng nằm lâu càng lười chớ dậy, tinh thần uể oải.

Tiểu Linh Ngư không tránh khỏi tình trạng đó, nếu...

Nếu, chàng đừng có tánh hiếu động, nếu quanh chàng đừng có một mùi hương vừa nhẹ kích thích, nếu gian phòng đừng kín đáo quá, và nếu đừng có một tuyệt sắc giai nhân ở bên cạnh.

Nhàn cư vi bất thiện. Nhà ngọn tường hát lương !

Huống chi chàng còn căm hận Mộ Dung Cửu ngày nào nhốt kín chàng trong nhà đá, cho chàng chết ngột, chết đói, rồi giá băng tan rã, chàng lại suýt chết luôn vì nước.

Chàng bỗng dưng có ý báo thù, và một tà niệm phát sanh từ cái ý báo thù đó.

Chàng mỉm cười hỏi:

- Dù sao thì người cũng có thể nhớ đại khái trước kia, mình là người như thế nào chứ ?

Mộ Dung Cửu đáp:

- Giả như ta có thể nhớ ra trước kia mình như thế nào, thì hẳn là ta dám chết để đánh đổi điều đó !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Người không tiếc mạng sống ?

Mộ Dung Cửu lắc đầu:

- Biết được mà chết, ta nghĩ sướng hơn không nhớ được gì mà sống. Sống như ta, có khác gì một sinh vật mất gốc ?

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Được rồi, thế thì ta giúp người nhớ lại những gì người muốn nhớ. Người hãy cởi hết y phục đi. Trần truồng trọn vẹn nhé, không chừa một mảnh vải nào che thân.

Mộ Dung Cửu mở to đôi mắt đen lay láy, tia mắt chớp ngời, dù có vẻ

xa vắng phần nào:

- Cởi trần truồng ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Có lẽ người đã gặp một sự gì đó, đáng sợ lắm cho nên người mới biến đổi như thế này. Và, cái sự đáng sợ hãi đó, hiện còn vương vít nơi mình người, chẳng khác nào một con quỷ ám.

Mộ Dung Cửu cũng gật đầu:

- Ừ !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Cho nên, nếu người muốn nhớ lại dĩ vãng, thì trước hết phải khử trừ con quỷ đó, mà muốn khử trừ ác quỷ, trước hết người phải giải trừ những gì ràng buộc thân thể người.

Mộ Dung Cửu chăm chú nghe, như si, như mê, cứ gật đầu luôn.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Y phục, là những thứ ràng buộc cơ thể con người ghê gớm, người cứ cởi bỏ hết đi, ta sẽ giúp người khử trừ con ác quỷ đó. Cái đạo lý giản đơn quá hẳn người cũng hiểu chứ ?

Mộ Dung Cửu ấp úng:

- Nhưng... nhưng...

Tiểu Linh Ngư đưa tay vuốt nhẹ trên lưng bàn chân của nàng, cười nhẹ, thốt:

- Nghe ta đi ! Nhất định không sai đâu !

Chàng chưa dứt câu, Mộ Dung Cửu vụt đứng phắt dậy, tay nàng có một thanh chủy thủ, chớp sáng ngời.

Mũi chủy thủ nhắm ngay yết hầu Tiểu Linh Ngư, sắp sửa đâm vào.

Tiểu Linh Ngư kêu lên thất thanh:

- Người làm gì thế ? Ta thành thật muốn giúp người mà ?

Mộ Dung Cửu từ từ thốt:

- Có người nói với ta, nếu kẻ nào chạm đến ta, ta cứ dùng thanh chủy thủ này đối phó với kẻ đó.

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt, nhếch nụ cười khổ:

- Thảo nào mà anh em họ La chẳng dám chạm đến mình người !
Thảo nào mà anh em họ nhường người cho ta !

Mộ Dung Cửu hỏi:

- Người nói gì ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Ta nói, người nào đó, muốn hại người, bởi người đó không muốn cho người nhớ lại khoảng đời trước của người.

Mộ Dung Cửu buông xuôi tay xuống lại hỏi:

- Tại sao người đó muốn hại ta ?

Tiểu Linh Ngư hỏi lại:

- Người biết người đó ?

Mộ Dung Cửu lơ lửng:

- Mừng tượng ta có nhận ra. Mừng tượng không !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Có hay không cũng là mừng tượng cả. Nhưng người nhận ra ta,

tại sao người không tin ta ?

Mộ Dung Cửu cúi đầu, trầm tư, thanh chủy thủ rơi xuống tầm thẳm.

Tiểu Linh Ngư đưa tay nắm nàng, kéo nàng ngồi xuống, rồi áp mình lên người nàng.

Tiểu Linh Ngư cởi áo. Nàng chẳng phản kháng từ từ cởi, xong áo là đến quần, vừa làm cái việc đó, chàng vừa lẩm nhẩm:

- Giá như có người nào đó, muốn giết người thì vô luận làm sao, người cũng chẳng thể nói là người không có quá khứ được.

Bàn tay chàng cứ làm việc, trong khi miệng chàng cứ lẩm nhẩm:

Bỗng có giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Không thể được !

Tiểu Linh Ngư giật mình.

Qua khung cửa sổ phía hậu, một đường giấy màn bạc xuyên thủng lớp giấy bồi chắn gió, bay vào, quấn quanh cổ tay Tiểu Linh Ngư.

Hiện tại, Tiểu Linh Ngư có võ công khá lắm rồi, thế mà chàng không tránh kịp.

Chàng càng không vùng vẫy, cứ để y nguyên như vậy.

Tiếp theo đó, một bóng người qua cánh cửa sổ vừa mở, lao vút vào. Người đó vận bộ y phục đen, bó sát mình, vóc dáng nhỏ, mặt cũng bao kín, có vẻ thần bí vô cùng.

Tiểu Linh Ngư kêu lên thất thanh:

- Người là Hắc Truy Thù !

Hắc Truy Thù lạnh lùng hỏi:

- Người là ai ? Sao lại nhận ra ta ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Hắc lão đệ ! Chẳng lẽ Hắc lão đệ không nhận ra ta ?

Hắc Truy Thù sáng mắt lên, giữa vuông vãi che mặt, hai điểm sáng bừng như hai ngọn đèn:

- A ! Người ! Người biến đổi như thế à ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người không thích chường mặt thật với đời, thì chẳng lẽ ta không có quyền biến đổi ?

Hắc Truy Thù chớp chớp đôi mắt:

- Một con người đang làm cái việc ti tiện, thô bỉ như thế, lại bị ta bắt gặp mà vẫn còn cười hì hì được... Lại nói được... Lại nói năng như thường... Trừ người ra, dưới gầm trời này chẳng có một kẻ thứ hai !

Tiểu Linh Ngư cứ cười:

- Có gì đâu mà cho là ti tiện, thô bỉ ! Chỉ cần là một nam nhân, lực cường, khí tráng, tuổi xanh, là làm được việc ấy như thường ! Như thường !

Hắc Truy Thù cao giọng:

- Nhưng người hạ thủ đoạn với một nàng ngây ngây dại dại, chẳng biết phản kháng !

Tiểu Linh Ngư còn cười :

- Ta không nghĩ đến việc hại nàng, ta làm vậy đó, nếu nàng thấy khó chịu, thì khi nào nàng im lặng ?

Hắc Truy Thù trừng mắt nhìn chàng, tựa hồ hết sức kỳ quái.

Một con người đã làm cái sự tồi tệ như vậy rồi, lại thản nhiên lý luận

? Làm như chẳng mấy mai ác ý !

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Hà huống, cái sự đó, suy ra thì chẳng có gì. Người chánh đáng, nhìn vào thì thấy tốt, kẻ có tà tâm nhìn vào thì cho là dơ dáy, đê hèn. Chỉ do tâm tưởng, sự việc tròn trịa hay méo mó, trong sáng hay u tối, sạch sẽ hay dơ dáy, cũng do tâm tưởng mà ra. Ta không làm việc gì đáng thẹn thì sao ta lại chẳng thản nhiên ? Ai bảo những kẻ nhìn vào lại sanh liên tưởng xa xôi như người chẳng hạn ?

Hắc Truy Thù bật cười khan:

- Làm cái việc đáng tởm quá, lại ăn nói ba hoa, lạ nhất là nghe người nói rồi, chẳng còn ai thấy người đáng ghét nữa ! Lạ chứ, phải không ?

Tiểu Linh Ngư cười mỉa:

- Chẳng có gì lạ cả. Chỉ tại ta chẳng phải là một ác nhân.

Hắc Truy Thù thở dài:

- Thực sự, người là người tốt hay người ác ? Người có hiểu lấy người chẳng ?

Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc:

- Tự nhiên ta phải tự hiểu lấy ta chứ. Ta hiểu, ít nhất ta cũng chẳng phải là con người bại hoại. Ít nhất ta cũng không hề nuôi dưỡng tâm nguyện làm sự bại hoại. Còn người & Bồng có tiếng chân người vang lên bên ngoài.

Hắc Truy Thù vọt ra phía bên kia cửa sổ, đường giây bạc cũng rút theo mình hẳn.

Tiểu Linh Ngư đứng nguyên tại chỗ, há miệng thở ò ò.

Người bên ngoài chừng như đứng nghe ngóng một lúc, sau đó mới bước đi luôn.

Tiểu Linh Ngư mở cánh cửa sổ ra, chẳng còn thấy Hắc Truy Thù đâu cả.

Ngày về chiều, song hoàng hôn chưa xuống.

Chàng lẩm nhẩm:

- Ban ngày ! Ban ngày ! Người ta muốn làm cái việc leo tường, chạy nóc, trổ cửa thì ít nhất cũng đợi lúc đêm về ! Chứ hắc thì... hắc làm được việc đó lúc ban ngày !

Tùy ý đến nơi nào cũng được, phút giây nào cũng được, rồi tùy ý đi lúc nào cũng được !

Chẳng trách giang hồ cho hắc là một quái vật.

Mộ Dung Cửu si si đại đại đứng tại chỗ, nhẹ giọng hỏi:

- Người thấy hắc kỳ quái ?

Tiểu Linh Ngư quay đầu lại, trừng mắt:

- Chính hắc trao thanh đao cho người ?

Mộ Dung Cửu gật đầu:

- Ủ Tiểu Linh Ngư hỏi lại:

- Hắc thường đến đây với người ?

Mộ Dung Cửu gật luôn:

- Ủ !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Chẳng lẽ hắc không sợ bị phát giác ?

Mộ Dung Cửu cắn môi, mường tượng suy nghĩ nặng, một phút sau,

chậm chậm thốt:

- Họ tuy nghi ngờ là có người thường lai vãng quanh vùng, họ đã áp dụng nhiều biện pháp, nhưng họ không gặp một bóng người. Hấn đến trong những lúc chỉ có mỗi một mình ta.

Tiểu Linh Ngư trầm gương mặt:

- Hấn thường đến đây với người ! Hấn thường có mặt quanh vùng ! Hay hấn có ý nghi ngờ gì anh em họ La ? Hai anh em họ đã làm cho một người như hấn phải chú ý, thì thực sự họ có thân phận như thế nào ?

Chàng gục đầu xuống bệ cửa sổ suy nghĩ, khi chàng ngẩng đầu lên thì Mộ Dung Cửu đã trần truồng như nhộng.

Nhìn một thân thể lỏa lồ, dù của bất cứ một nữ nhân nào, miễn là nữ nhân đó đang độ xuân thì, thử hỏi có nam nhân nào lại chẳng nghe con tim rạo rục ?

Huống chi, nữ nhân lại là một giai nhân ? Tạo hóa dành cho nàng quá nhiều ưu điểm hầu như thừa thãi ?

Không một phân, một ly nào trên cơ thể ngà ngọc đó lại không hấp dẫn ! Không một vết nhỏ, một điểm nhỏ nào làm sượng cái vẻ mịn màng của làn da tuyết mỹ, không có một nét nào phá hoại cái vẻ quý phái của nàng !

Tiểu Linh Ngư đã thấy nàng trần truồng một lần rồi, trong gian nhà đá, lúc nàng luyện môn công kỳ quái.

Nhưng lần đó, nhìn nàng, chàng có cảm tưởng nhìn quái vật cấu tạo bằng giá băng.

Bây giờ thì...

Mùi hương vẫn còn bốc nhẹ trong không gian quanh phòng, một mùi hương kích thích, rồi nhiệt độ của không khí, nửa như bốc bùng, nửa như xoa dịu mơn man & Một cái nóng nhột ! Nóng bên ngoài, nóng bên trong, biến cái nhột đó thành cơn rợn, từ rợn rợn đến rạo

rực chỉ đã một một thoáng mắt.

Tiểu Linh Ngư đỏ mồ hôi lấm tẩm trán, hơi thở dập dồn, miệng khô, cố hỏi:

- Người làm gì thế ?

Mộ Dung Cửu chậm chậm bước đến gần chàng:

- Ta muốn người khử trừ con ác quỷ đang ám bên trong mình ta.

Tiểu Linh Ngư hét lên:

- Chẳng có ác quỷ nào bám nơi mình người cả ! Ta lừa người đó !

Mộ Dung Cửu thốt:

- Ta biết là có ! Nó ở trong mình ta, hiện tại nó đang rọ rạc, ta cảm thấy như vậy.

Nàng cười hì hì, vẻ người ngây dại, răng nàng trắng quá, trông như răng thú, mặt nàng hồng lên, đôi mắt của nàng cũng sáng rực lên.

Tiểu Linh Ngư lùi nhanh mấy bước, hét:

- Nói nhảm ! Mặc y phục lại ngay ! Nếu kkhông...

Mộ Dung Cửu lắc đầu:

- Không ! Ta cứ để vậy. Ta muốn người giúp ta...

Bỗng nàng nhảy vọt tới, chụp cả hai tay lẫn hai chân vào mình Tiểu Linh Ngư, cái trớn quá mạnh, lại Tiểu Linh Ngư bị bất ngờ, thành ra cả hai cùng nhào xuống.

Trước đó, thì nàng lạnh lùng quá, thân thể của người cũng phải lạnh, nhưng bây giờ thân thể nàng nóng rang lên, như có lửa đốt bên trong, đôi môi nàng áp vào má Tiểu Linh Ngư, hơi thở nàng gấp, lồng ngực phồng xẹp thấy quá rõ.

Nàng run run giọng tiếp:

- Có ác quỷ ! Ác quỷ ! Nó rọ rọ mạnh hết sức vậy đó ! Nó cựa quậy làm ta không chịu nổi vậy đó. Người & tại sao người không giúp ta ?

Tiểu Linh Ngư đưa tay vuốt da lưng mịn của nàng lẩm nhẩm:

- Đúng rồi ! Đúng ! Trong mình người có ác ma thật. Nó bám nơi cơ thể người hơn mười mấy năm rồi. Bây giờ, nó động đậy... Mỗi nữ nhân đều có một ác ma trong người cả, mỗi nam nhân cũng có đồng loại ác ma như vậy, song ta thì & Đột nhiên, chàng ấn nàng nằm xuống, với tay lấy chiếc chăn, quấn quanh mình nàng như liệm cái xác của nàng, bắt quá chàng còn chừa cái đầu thôi.

Mộ Dung Cửu kinh hãi kêu lên:

- Người... người làm gì thế ?

Tiểu Linh Ngư đứng lên, thở phào mấy hơi dài, rồi cười hì hì:

- Mỗi con người đều có một ác ma, và chỉ có tự mình mới đánh đuổi được con ác ma ra khỏi mình. Không ai có thể giúp người đánh đuổi ác ma cho người, người phải tự mình làm cái việc đó, cho người...

Mộ Dung Cửu thét to:

- Người nói cái gì, ta chẳng hiểu ? Mở ta ra, buông ta ra !

Tiểu Linh Ngư lại cười hì hì, cảm y phục của nàng vừa cởi ra đó, lên xem một lúc, rồi lấy bình trà, nước đã lạnh từ lâu, rót lên đầu nàng.

Vừa làm việc đó, chàng vừa cười, thốt:

- Nên nhớ, là con gái, người không nên tùy tiện cởi quần cởi áo như vậy nhé.

Con gái muốn cởi y phục, ít nhất cũng phải đợi nam nhân cởi cho, lần sau gặp ta, mà người còn cởi y phục như vậy, là ta đánh chết đấy nhé !

Nước trà lạnh, làm nàng rung mình, nước trà ngập miệng, ú ớ, mất mấy phút nàng mới hét lên được :

- Người là côn đồ ! Buông ta ra...

Tiểu Linh Ngư không nói gì, cứ rót hết bình trà lên đầu, lên mặt nàng, lấy y phục của nàng, đặt lên ngực nàng, rồi lặng lẽ bước ra ngoài phòng.

Tiếng chân của chàng vang lên từ trên gác, thế là chàng đi xuống tầng dưới.

Xuống đến tầng dưới, Tiểu Linh Ngư đảo bước quanh một vòng, quan sát.

Chàng chỉ gặp hai liểu đầu có vẻ ngu đần hầu hạ, còn anh em họ La thì vắng mặt.

Chàng chụp một nàng, kéo sát mình, há miệng cắn vào má nó, cười nhẹ thốt:

- Nữ nhân ! Nữ nhân ! Ai đối xử tàn tệ với các nàng, các nàng lại cho rằng người đó tốt. Ai đối xử tốt, các nàng mắng rằng là xấu, là ác, là côn đồ. Nữ nhân là vậy ! & Chàng xoay người liểu đầu lại, đưa tay vỗ vào mông tròn và bụ thịt của nó, kêu bép bép, rồi tự mình quay bước trở ra.

Liểu đầu sững sờ nhìn theo chàng một lúc lâu mới nhăn nhăn mặt như khi.

Tiểu Linh Ngư đi thẳng xuống nhà bếp, rửa mặt mày, rồi dùng thuốc đã trộm trong đêm trước, cải dạng thành một con người khác, với bộ dạng đó, chàng đi ra.

Ngôi nhà đó, ở ngay giữa khu chợ, nhiệt náo vô cùng.

Chàng vào một hiệu đầu đường, mua một chiếc áo mới, mặc vào, đi luôn đến ngôi tửu quán gần đó gọi rượu mà nốc.

Ăn no, uống no, chàng ngẩng mặt nhìn trời, cười mỉm, lẩm nhẩm:

- Mau tới quá ! Giờ hoạt động của ta đến nhanh quá.

Cái việc chàng vừa làm đó, gây hứng thú cho chàng vô cùng. Với niềm đam mê dạt dào, sinh lực bốc mạnh, chàng cảm thấy hăng say, nhất định phải làm một cái gì.

Thời gian lúc đó là hoàng hôn, Tiểu Linh Ngư trở về Khánh Dư Đường vội mua một thẻ Tử Kim Dính. Trong hiệu thuốc, chẳng một ai nhận ra chàng.

Bổn ý của chàng là muốn xem có biến cải chi trong hiệu thuốc chẳng, nhưng cuộc sinh hoạt trong hiệu thuốc vẫn như thường.

Biến cố lớn vừa qua trong vũ lâm, không gây một ảnh hưởng nào đến Khánh Dư Đường, mặc dù Đoàn Hiệp Phì là chủ nhân của tiệm thuốc.

Chàng bước ra ngoài, lững thững đi về phía ngoại ô.

Bổn ý của chàng là muốn đến nhà Đoàn Hiệp Phì, xem qua cho biết tình hình như thế nào, nhưng chàng đổi ý bởi chàng thấy có rất nhiều nhân vật vũ lâm nối tiếp nhau mà đi ra khỏi thành.

Chàng nghĩ có lẽ bọn này đến Thiên Hương Đường chắc.

Phải biết, Ái Tài Như Mạng Thiết Vô Song thành danh hơn mấy mươi năm nay, thì số người thọ Ông lão phải nhiều, hoặc nhờ lão đề bạt, hoặc nhờ lão tiếp trợ qua những lúc khó khăn.

Hiện tại, lão thọ nhục mà chết, song cái chết của lão đương nhiên phải là một đại sự trên giang hồ, thì ngoài số người đến điếu tang, còn có một số khác thì hiếu kỳ, đến xem nhiệt náo.

Từ xa xa, Tiểu Linh Ngư đã thấy Địa Linh Trang trong vùng sáng huy hoàng của hàng ngàn hàng vạn ngọn đèn đuốc.

Trong vùng sáng đó, bóng người dao động lúc nhúc như đàn kiến, một tòa trang viện to lớn như hoàng cung giờ đây trở nên chật hẹp đối với một biển người gồm mọi sắc, mọi hạng.

Bên ngoài cổng trang, nào xe nào ngựa chiếm một khoảng đất rộng lớn.

Tiểu Linh Ngự đi qua nơi đó, đột nhiên chàng dừng chân lại. Một con ngựa hí vang làm chàng chú ý.

Đưa mắt nhìn về hướng đó, chàng nhận ngay là con Yên chi mã với màu sắc đỏ hồng, con ngựa của Tiểu Tiên Nữ.

Chàng giật mình trầm nghĩ:

- Tiểu Tiên Nữ Trương Thanh cũng đến đây nữa sao ?

Rồi chàng nhẹ điểm một nụ cười, lại nghĩ:

- Hai năm qua rồi ! Bây giờ nàng có thay đổi gì chẳng ? Hay nàng vẫn cỡi con ngựa đỏ, vận chiếc áo đỏ đi rong từ Nam đến Bắc, từ Đông đến Tây, cầm ngọn roi oan nghiệt mà đánh lên đầu người ?

Chàng muốn thấy cái nàng vừa ngỗ ngược vừa cay độc, vừa tàn ác mà cũng vừa tuyệt đẹp.

Hai năm qua ít nhất nàng cũng trưởng thành hơn trước, và ít nhất nàng cũng phải thức thời hơn phần nào.

Nhưng làm sao trông thấy rõ nàng trong một biển người ?

Tiểu Linh Ngự nhìn khắp bốn phía, chẳng những không thấy nàng, mà cũng chẳng thấy một nữ nhân nào mặc áo đỏ.

Tiểu Linh Ngự lấy làm lạ, trầm nghĩ:

- Nếu nàng có đến, thì ta phải thấy nàng ngay, bởi đặc điểm áo hồng của nàng !

Nhưng tại sao ngựa nàng ở đó mà nàng ở đâu ? Chẳng lẽ con ngựa của nàng đã bị người khác chiếm đoạt mà dùng ?

Tiểu Linh Ngự thất vọng.

Hồi 51

Giả Nhân Giả Nghĩa

Thiết Vô Song đã ra người thiên cổ !

Quan tài của lão được đặt tại trung tâm trong sảnh đường trong Địa Linh Trang, Triệu Hương Linh đứng bên cạnh với vẻ mặt tang thương, áo gai, quần bố, mũ rơm, chống gậy tang như một hiếu tử.

Khách điếu tang đều tề tựu tại nơi đây, bên trong thiếu chỗ, họ tụ họp bên ngoài, từng nhóm năm, ba, bảy, châu đầu, dùm mỏ, bàn tán, thì thầm.

Họ không to tiếng, nhưng nhiều tiếng nhỏ nhỏ góp lại cũng tạo nên một âm vang rền rền, thứ âm vang lơ lửng giữa sự im lặng hoàn toàn chờ một cơn nhiệt náo long trời vỡ đất.

Họ thì thầm, rồi họ chỉ trỏ, chẳng biết họ nói gì với nhau, chẳng biết họ chỉ trỏ với ý tứ gì ?

Trong số người đông như biển đó, có khoảng độ mười người là có một gương mặt bi ai, và trong số mặt bi ai, thì ít nhất cũng có phân nửa lấy lệ cho hợp với cảnh tình.

Như vậy, là phần đông còn lại, chỉ đến đây vì tính hiếu kỳ, cái hiếu kỳ của khách giang hồ, chủ trương có mặt ở mọi nơi nhiệt náo, để ghi nhận mọi diễn tiến trong vũ lâm, để trở thành một kẻ thức thời.

Cũng có một số người nhân lãng du mà đi ngang qua địa phương, nghe chuyện lạ, muốn dừng chân, rồi tham dự, như dừng chân tại một nơi danh thắng.

Tuy nhiên đã vào đây rồi, tất cả mọi người đều phải đến trước linh sàng, cúi đầu, lâm râm, để tắt trách lấy mình, tắt trách trước đám đông, tắt trách luôn với gia chủ.

Bởi, không điếu tang thì vào tang gia làm gì ? Mà điếu tang thì phải bái linh sàng, cầu nguyện, tiễn đưa người qua cõi chử.

Dù vờ, dù thật, dù tất trách, bái nguyện trước linh sàng song, là ai ai cũng có thể hành diện thắm, với ý nghĩ:

- Ta đã làm tròn bốn phận một đồng đạo với vị lão anh hùng, lương tâm của ta rất an ổn vậy !

Bỗng bên ngoài có tiếng ồn ào vang lên, rồi có mấy người cao giọng thốt:

- Giang đại hiệp đến !

- Giang đại hiệp vẫn đến như thường !

- Giang đại hiệp hành sự, luôn luôn đặt vấn đề nhân nghĩa lên trên hết, ta biết thế nào người cũng đến mà !

Người trong đại sảnh lập tức tự động tạt qua hai bên, nhường một lối trống rất rộng, mặc dù trước đó quần hùng chen nhau mà đứng, cũng chẳng còn một lối nhỏ.

Kế đó, ai ai cũng nghiêng mình, có kẻ cầu nhàu không còn đủ chỗ để quỳ xuống.

Bao nhiêu cái đầu đều hướng về lối trống đó, từ hai bên cụp vào.

Bảy tám đại hán vận áo lam phò Giang Biệt Hạc, bước những bước chậm mà dài, đi vào.

Đôi mày của lão ta cau lại, gương mặt trầm trầm, từ bên ngoài, lão đi thẳng đến trước linh sàng, cung cung kính kính cúi đầu ba lượt, đoạn cất giọng trầm nghiêm thốt:

- Thiết lão anh hùng ! Lúc lão anh hùng còn sống, Giang Biệt Hạc này là kẻ địch của lão anh hùng, sở dĩ địch là tại hạ vì đạo nghĩa, địch là vì vận bất đắc dĩ, là người trong giang hồ, tại hạ không thể vì một lão tiền bối mà phủ nhận chánh khí vũ lâm, giả như hồn lão anh hùng có linh thiêng, hẳn cũng xét cho nổi niềm mà cảm thông cho tại hạ. Từ nay ở cõi xa xăm, lão anh hùng hãy vọng về đây phù hộ tại hạ trong nhiệm vụ bảo trì chánh nghĩa, tại hạ sẽ đại biểu đồng đạo giang hồ

quý tế mỗi mùa, cầu nguyện anh linh của lão tiên bối sớm siêu thoát mà về cảnh tiêu điều.

Câu nói đó biểu hiện rõ rệt tác phong của một người hằng lo nghĩ về chánh khí giang hồ, và suốt đời trọng nhân, trọng nghĩa, ai nghe mà chẳng ca ngợi ?

Nhưng, Tiểu Linh Ngự lợm giọng quá chừng, cười lạnh, thầm nghĩ:

- Đúng là con mèo khóc con chuột ! Cái nhân nghĩa của con mèo dành cho con chuột !

Chàng thì nghĩ thầm, song có người cũng nghĩ như chàng vậy, mà chẳng chịu giữ thầm cái ý nghĩ, người đó thốt lên oang oang, với giọng lạnh lùng:

- Cái vẻ từ bi của con mèo khóc chuột, con mèo vỗ chuột chết rồi khóc cho các con chuột khác quên đi để còn lân la với mèo, để mèo còn có dịp vỗ thêm ! Ha ha !

Giết người xong, lau tay sạch máu xong là khóc người liền ! Ha ha !

Giọng nói rất cao, người trong, người ngoài đều nghe lọt, gia dĩ lúc đó, cục trường im lặng hoàn toàn, câu nói đó lại được vọng đi rất xa, có thể bảo là bọn xa phu bên ngoài cổng trang cũng nghe lọt.

Và, âm thanh đó, do một nữ nhân phát ra, bởi nó trong trẻo vô cùng.

Mọi người đều giật mình, và muôn ngàn cặp mắt đều đổ dồn về hướng đó. Họ nhận ra người buông câu nói chính là một nữ nhân, vận áo đen, đầu đội một chiếc nón bện bằng cỏ to lớn, phủ trùm luôn đôi mày, tuy thời gian đang là tiết hạ, song nữ nhân vận chiếc áo choàng phết đất.

Nàng hiện là tấm bia của muôn ngàn tia mắt, nàng vẫn thản nhiên như thường.

Nàng gương tròn đôi mắt vừa to vừa đen lay láy, nhìn trả mọi người.

Bên cạnh nàng, có một thiếu niên vận áo hoa, phong thái mường

tượng một nữ nhân.

Dĩ nhiên, những tia mắt của quần hùng cũng dồn về hắn, khác hơn nữ nhân, hắn cúi đầu, chẳng dám nhìn ai.

Tiểu Linh Ngư vừa nhìn thoáng qua, là nhận ra ngay hai người đó rồi. Bất giác, chàng vừa mừng vừa kinh ngạc, chàng tự lẩm nhẩm:

- Nàng đến ! Quả thật có nàng đến ! Nàng vẫn còn giữ cái tính khí của ngày nào, không thay đổi tí ti.

Từ đám đông có mấy người vọt ra, chỉ tay ngay nữ nhân áo đen, lớn tiếng mắng:

- Con gái nhà ai, từ đâu đến, dám buông lời vô lễ với Giang đại hiệp như thế chứ ?

Nữ nhân áo đen lạnh lùng:

- Ta cao hứng thế nào thì nói theo thế ấy, ai làm chi ta ?

Một đại hán áo gấm có râu ngắn mọc loạn trên mặt nổi giận quát to:

- Người biết đây là đâu chẳng ? Ở đây mọi người đều có thể giáo huấn người cả.

Nữ nhân áo đen bĩu môi:

- Riêng về người, người muốn gì ?

Đại hán râu ngắn hét:

- Giang đại hiệp khoan hồng, có thể không chấp người chứ ta thì ta phải thay mặt Giang đại hiệp giáo huấn người một phen.

Thốt xong, hắn vươn hai bàn tay to bằng hai chiếc quạt, vừa lướt tới vừa chụp nữ nhân áo đen.

Nữ nhân áo đen chỉ cười lạnh, không hề nhích động thân hình, nhưng thiếu niên bên cạnh hét cánh tay lên.

Hai bàn tay khổng lồ chụp xuống như hai hòn giả sơn rơi, một cánh tay nhỏ nhắn hất bên, nhẹ như ngọn sậy quơ theo gió, thế mà người có đôi bàn tay lớn lại bị tung bổng lên không.

Quần hùng kêu lên một tiếng kinh hãi, tiếng kêu đó ngàn người phát ra cùng lúc, âm vang rền dội, suýt bật óc sảng đường.

Lại có mấy kẻ vừa quát tháo vừa nhào tới.

Thiếu niên đưa hai nắm tay ra, thủ một thế vững chắc như núi, thần khí sung mãn, lúc hấn đứng nguyên thì trông như một thiếu nữ e ấp thẹn thùng, lúc hấn xuất thủ thì mường tượng thiên thần giáng hạ, biểu hiện rõ rệt một oai khí khiếp người.

Quần hùng trở mắt, có người buột miệng tán.

Thiếu nữ áo đen cười lạnh:

- Người cứ đánh, tự do đánh, tùy thích đánh, nếu xảy ra việc gì thì đã có ta.

Thiếu niên ngoan ngoãn quá, nhích chân tả tới nửa bước vung tay hữu theo liền.

Một đại hán đứng gần bị hấn tung lên không.

Bỗng có người quát.

- Hãy khoan ! Xin dừng tay lại.

Giang Biệt Hạc đã phi thân đến trước mặt thiếu niên, điểm một nụ cười, vòng tay thốt:

- Huynh đài có thủ pháp tuyệt diệu, chừng như là một truyền nhân chân chánh của Cố Gia Thần Quyền tại đất Giang Nam !

Thiếu niên đỏ mặt, xuôi tay, lùi lại một bước buông gọn:

- Phải !

Giang Biệt Hạc vuốt chòm râu dài, cười hì hì:

- Nếu tại hạ không làm thì huynh đài là nhị công tử Cố Nhân Ngọc, ngoại hiệu Ngọc Điện Thần Quyền.

Tiểu Linh Ngư trầm nghĩ:

- Nhãn lực của lão hồ ly quả thật ghê gớm !

Cô Nhân Ngọc chưa kịp nói gì, thiếu nữ áo đen nắm tay hắn, cười lạnh, bảo:

- Chúng ta đi thôi ! Chúng ta không nên tiếp xúc với lão ấy !

Câu nói vừa buông dứt, hai bóng người chớp lên, bay ngang qua đầu quần hùng, chiếc áo choàng của thiếu nữ bọc gió bốc cao, để lộ y phục bên trong ngời màu đỏ.

Có kẻ kêu lên thất thanh:

- Tiểu Tiên Nữ !

Giang Biệt Hạc gọi to:

- Xin hai vị dừng chân lại, cho tại hạ bộc lộ một nỗi niềm.

Nhưng, đôi nam nữ đã ra đến cổng trang, một tiếng hú nhẹ vang lên, con ngựa màu hồng chạy tới, đôi nam nữ nhún chân, người đã lên lưng ngựa, ngựa đã cất vó sải đều.

Giang Biệt Hạc nhìn theo bóng họ, ngón tay xoe xoe chòm râu thành lợn, thở dài, thốt:

- Là đệ tử danh gia, họ có thân pháp và thủ pháp phi thường, lẽ đương nhiên phải là vậy !

Một người cao giọng, tiếp:

- Cho dù là đệ tử của danh gia, họ cũng không có quyền khinh miệt

thể nhân, xem vũ trụ như cõi hoang vu. Trên giang hồ còn ai không tôn tính Giang đại hiệp chứ ?

Chung bằng vào đâu mà dám vô lễ với đại hiệp ?

Giang Biệt Hạc cười nhẹ:

- Phàm là thiếu niên mà có tài cao thì thường sanh tánh cao ngạo, không nên trách họ làm gì !

Lão vòng tay hướng ra bốn phía, vái chào.

Mọi người đều cúi đầu, tỏ vẻ cung kính.

Tiểu Linh Ngư nghe ruột lộn lên, khí tanh bốc mạnh, lợm giọng mấy lượt.

Vừa lúc đó một người bước vào.

Người đó là một trang hán tử, chân không dài, bùn vấy tận gối, tay cầm một chiếc sào trúc.

Nơi đầu sào, có một bức giản bằng bố trắng, giản thòng xuống, bày rõ hai hàng chữ !

- Lão sống, ta khó chịu ! Lão chết, ta đau lòng.

Bức giản chỉ có mười chữ, nét bức hùng vĩ, biểu hiện cái chí hiên ngang của con người kính điếu.

Nhưng lời nói mâu thuẫn vô cùng, gần như quái dị.

Quần hùng vừa kinh hãi, vừa lấy làm lạ, mà cũng vừa buồn cười. Nhưng, nhìn chỗ lạc khoản, thấy tên người, mọi nụ cười chớm nở liền tắt lại.

Nơi lạc khoản, có mấy chữ:

- Lão trượng nhân thành người thiên cổ, ngu tể Lý Đại Chủy kính bài giản.

Lý Đại Chủy !

Ba tiếng đó có ma lực phi thường, một ma lực khiến trọn biển người phải dao động, tất cả đều biến sắc mặt.

Chính Tiểu Linh Ngư cũng kinh hãi như mọi người, chàng há hốc mồm ra, lâu lắm vẫn chưa khép lại được.

Chàng nhìn kỹ lại bức giản, xem từng nét bút, nhận ra đúng là nét bút của Lý Đại Chủy.

Như vậy là Lý Đại Chủy đã ra khỏi Ác Nhân Cốc rồi sao.

Và lão ta ra từ lúc nào ? Hiện tại, lão ở đâu ?

Giang Biệt Hạc lướt tới, chặn trước mặt hán tử, trầm giọng hỏi:

- Ai sai người mang bức giản này đến đây ?

Hán tử chớp chớp mắt :

- Đêm hôm, tối tăm, tôi không trông rõ hình dạng, chỉ thấy mơ hồ là người ấy có thân vóc rất cao, rất lớn, chừng như tướng mạo hung ác lắm thì phải. Tôi liền tưởng đến một hình tượng phán quan nơi chùa, miếu nào đó.

Những người cao niên nhất đứng gần chỗ ấy, buột miệng kêu lên:

- Đúng rồi ! Hình dạng của Lý Đại Chủy là thế !

Giang Biệt Hạc lại hỏi:

- Ngoài cái việc sai người đến đây, y còn bảo gì khác không ?

Đại hán âm ức một chút, sau cùng thốt:

- Y còn nói, tuy lão trượng nhân của y muốn giết y, nhưng điều đó không ngăn chặn nổi y phần nộ khí có người muốn giết lão trượng nhân của y. Y lại nói kẻ nào giết lão trượng nhân của y, ngay từ bây

giờ kẻ đó hãy tắm rửa cho sạch sẽ đi, tôi hỏi y, chứ kẻ đó tắm rửa kỹ để làm gì, y nghe răng cười hì hì, tiếng cười của y nghe ghê quá, rồi quay mình bỏ đi không đáp.

Giang Biệt Hạc thoáng biến sắc, lặng thinh, bước ra ngoài.

Hán tử cao giọng:

- Lão gia tử chẳng lẽ không hiểu cái ý tứ của y qua câu nói đó sao ? Lão gia tử ...

Cục trường bắt đầu náo nhiệt, mọi người dao động, mọi người cùng cất tiếng nhỏ có, to có, chẳng biết thốt với ai, hay tự thốt với mình, những tiếng ồn ào lấn át mất câu nói của hán tử.

Nếu chú ý lắng tai nghe, thì đại khái quần hùng bàn tán như thế này :

- Thập Đại Ác Nhân ẩn tích mai tung qua nhiều năm rồi, bây giờ bỗng nhiên Lý Đại Chủ xuất hiện, có thể là những người khác cũng đã xuất hiện.

Có người thốt:

- Ngoài Lý Đại Chủ, còn có Ác Đồ Quỷ. Không cần biết những người kia có tái hiện trên giang hồ hay không, chỉ nội hai cái lão ấy cũng đủ làm cho thiên hạ nhức đầu rồi ! Làm sao ? Làm sao...

Một Lý Đại Chủ cũng đã làm cho mọi người khiếp hãi, thì nếu đủ cả mười người cùng tái hiện, giang hồ cầm như sắp lâm vào một đại biến cố, trong biến cố đó, đừng ai hòng sống sót.

Ngày tận thế của toàn thể sắp đến rồi !

Họ lo âu, mặc dù chưa có việc gì báo hiệu một biến cố gần kề, họ suy tư, đến độ chẳng ai lưu ý đến hán tử chân bùn nữa.

Không ai lưu ý, nhưng Tiểu Linh Ngư luôn luôn dán mắt vào hán tử.

Hán mang bức giản đặt trước linh sàng, rồi nhìn tả, nhìn hữu, đoạn bước ra khỏi đại sảnh.

Tiểu Linh Ngư âm thầm theo sau.

Một trước, một sau, cùng đi qua một đoạn đường, đột nhiên hán tử quay mình lại, cười cười hỏi:

- Trong mình ta có vồn vện ba lượng bạc, người theo dõi ta, có phải là để tạm mượn mà xài chằng, gã côn đồ ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu, cười hì hì :

- Thực sự người là ai ? Giả mạo Lý Đại Chủy, mang bức giản đến đó, người có dụng ý gì ?

Hán tử vụt biến sắc, trừng mắt bắn hung quang đáng khiếp nhìn Tiểu Linh Ngư.

Ánh mắt của y còn thâm trầm hơn ánh mắt của Giang Biệt Hạc một phần, và sắc lạnh hơn ánh mắt của Ác Đồ Quỷ một bậc.

Một giây thôi, y thu hung quang lại, khép hờ mí mắt, rồi cười nhẹ, đáp:

- Người ta thuê ba lượng bạc, ta cần bạc nên lãnh làm. Ta có biết chi khác đâu !

Tiểu Linh Ngư vẫn cười :

- Ta đi sau người, làm sao người biết được ? Rõ ràng người có võ công cao, người giấu ta làm gì ?

Hán tử cười lớn :

- Người cho rằng ta có võ công ? Nếu đúng như người nói, thì ta đã làm một tên cường đạo, kiếm nhiều tiền hơn, hà tất phải lãnh những công tác vừa bất thường, vừa hèn hạ như thế này ?

Tiểu Linh Ngư cũng lớn tiếng:

- Người không thừa nhận, ta có cách làm cho người thừa nhận !

Chàng vọt mình tới, nhanh như mũi tên lao, vung tay đánh.

Ngờ đâu hán tử không biết võ công thật, bị Tiểu Linh Ngư đánh trúng một quyền, y ngã liền.

Nhưng, y bất động luôn.

Chàng hơi lo, đưa tay sờ, tay chân hán tử lạnh như giá băng, hơi thở cũng dứt luôn.

Hán tử chết !

Tiểu Linh Ngư không tưởng là hán tử chịu không nổi một quyền của chàng, và vô duyên vô cớ mà chàng giết một mạng người, làm sao chàng chẳng bứt rứt trong tâm ?

Chàng sửng sờ một lúc lại thở dài, lẩm nhẩm:

- Người đừng oán hận ta, ta xuất thủ, lỡ đánh đến người, thì thôi vậy, để ta chôn cất tử tế cho đáng rằng chết sướng không bằng sống khổ, song sự đã rồi, chẳng làm sao cứu vãn được, vậy thì ta sẽ làm cho người được rạng rỡ, cho người yên mồ ấm mả, người hãy thông cảm nhé !

Chàng bế xác chết lên, mang đi về thành.

Đi được một đoạn đường, chàng cảm thấy cổ ướt, rồi lưng ướt, lại có mùi khai khai phát ngang qua mũi.

Chàng kinh hãi kêu lên:

- Chẳng lẽ người chết rồi mà cũng còn tiểu tiện ?

Bất giác, chàng nổi giận, buông tay, xác chết rơi xuống tiếp theo đó, chàng hoành thân tung luôn một đá.

Chân chàng chưa chạm xác chết, xác chết bay xa, đồng thời có tiếng cười hì hì, chính người đó phát âm:

- Lần này, ta cho người ném nước tiểu, lần sau thì người ném phần luôn.

Người đó lộn đi một vòng, tung bóng mình lên, biến luôn vào bóng đêm.

Thuật khinh công của y ảo diệu quá, không kém Giang Biệt Hạc chút nào.

Khi Tiểu Linh Ngư nhích chân đuổi theo, thì y đã mất dạng.

Chàng bực tức mà nhận ra lần này, chàng thất bại nặng nề. Không nói chi đến việc chàng bị người đó tóe nước tiểu lên mình, cái điều chàng bực tức là không khám phá ra được người đó là ai.

Võ công cao, chẳng phải là một việc lạ lùng trên giang hồ, người già chết rất khéo như vậy, hẳn phải là tay luyện khí công trên mức hỏa hầu.

Phải đạt cái mức thành tựu cao siêu mới làm cho thân mình lạnh, mới nín thở một lúc lâu như vậy.

Tức uất mà làm gì nữa ? Chàng thù người tại đó rất lâu, bóng bật cười khan:

- Cũng may cho ta, hẳn chỉ diễn kịch thôi, chứ nếu hẳn thật tâm muốn giết ta, thì ta mất mạng rồi còn gì ! Ta nên cao hứng mới phải, tại sao ta tức uất chứ ?

Chàng vừa cười vừa bước tới, lòng thanh thản như chẳng có việc gì xảy ra.

oo Đường phố sáng quá, các cửa hiệu đã lên đèn, và thành phố nào cũng thế, về đêm là náo nhiệt lạ.

Tiểu Linh Ngư mua một chiếc áo khác, thay áo cũ, đi đông, đi tây, đi khắp các nẻo đường, đang lúc chàng lững thững bước, bỗng một cỗ xe to lớn chạy ngang, cơ hồ cán lên mình chàng.

Xe đã lớn, lại do hai ngựa kéo, bất cứ khía cạnh nào của cỗ xe, ở

bên ngoài cũng bóng sáng, có thể nhìn vào đó mà soi mặt.

Xe được trang hoàng cực kỳ mỹ lệ, chúng tớ chủ nhân phải thuộc hạn có biển bạc núi vàng.

Suýt bị xe cán, Tiểu Linh Ngư chưa kịp giận, bởi chàng còn bận nhìn cỗ xe lạ.

Chàng khỏi cần phải chạy theo xe mà nhìn, vì cỗ xe lướt ngang qua chàng rồi dừng lại, trước cửa một ngôi tửu quán rộng lớn, loại tửu quán vừa cho thuê chỗ ngủ, vừa có bàn ăn bàn uống.

Xe dừng lại một lúc lâu, từ trong tửu quán, mấy tên gia đình chạy ra, y phục rạng rỡ, có mũ, có giày, chúng bước đến xe, mở cửa, rồi đứng nép qua một bên, đầu cúi, tay thông, chừng như chúng không dám thở mạnh.

Sau đó, cũng từ trong khách sạn đó, hai người bước ra ung dung.

Bao quanh hai người đó, có một số đông người, kẻ xách đèn, kẻ hoan hô, kẻ mọp mình.

Người bên tả, có gương mặt trắng xanh, thân vóc ốm, mừng tượng không đứng vững trước một cơn gió nhẹ.

Tuy nhiên, khí độ của y thanh thản phi thường, y ốm yếu là vì thể chất chứ chẳng phải do bệnh hoạn.

Y phục của y bằng loại vải thường, song lối may cắt rất khéo, rất vừa vặn với thân hình, dù ai khó tính đến đâu cũng chẳng tìm được một chỗ rộng hẹp ngấn dài đáng chê.

Tiểu Linh Ngư từng tự phụ mình là một kẻ có phong thái siêu việt, thấy người này, chàng phải khen thầm.

Nhất là cái lối ăn mặt của người đó xem thì bình thường nhưng đừng tưởng ai khoái gắm bao nhung khắp người mà biểu hiện nổi cái vẻ cao quý của y.

Người bên hữu cao lớn hơn, thần thái rạng rỡ hơn, mắt rất sáng, một

thứ sáng làm khiếp người, ai có can đảm đầy mình cũng chẳng dám chịu đựng tia mắt của y quá một giây.

Y phục của người sau này không có vẻ cầu kỳ, chùng như y tùy tiện mà mặc, nhưng cái tùy tiện của y cũng có một nét đặt biệt.

Hai con người này hẳn là trên thế nhân một bậc, có thể bảo tuy họ chưa là thần thánh, song họ đã vượt xa nhân loại rồi.

Họ ra đến xe, người lên trước, người lên sau, họ không làm một cử chỉ nào khác biệt hơn người thường, thế mà họ cũng tỏ ra được một cái gì đặc biệt. Cái gì đó, chỉ có họ mới có được mà thôi !

Họ như vậy, chẳng trách có người xu phụng, hoan hô, nịnh bợ.

Rồi cỗ xe lướt đi.

Tiểu Linh Ngư còn đứng đó, lẩm nhẩm:

- Họ là ai ? Ai mà có khí độ phong thái như thế ? ...

Chàng nhận ra, khí độ phong thái đó, chẳng hề giả tạo, dù cho giỏi giả tạo như Giang Biệt Hạc cũng chẳng giả tạo nổi.

Thành An Khánh chẳng phải là một danh lam thắng cảnh gì đó, mà cũng chẳng phải một thị trấn phồn thịnh vào hàng đầu của mười ba tỉnh Trung Hoa, song hiện giờ nghiêm nhiên trở thành một địa điểm hẹn hò của bao nhiêu tinh hoa vũ học.

Có thể bảo là cứ đi mỗi bước đường là gặp một nhân vật vũ lâm, mỗi nhân vật nếu không là cao thủ nhất đẳng của đại môn đại phái, thì cũng là đệ tử danh gia, và tất cả đều đáng mặt hùng bá một vùng.

Tiểu Linh Ngư thở dài, thầm nghĩ:

- Rất tiếc, ta chẳng biết được các vị ấy tại sao mà cùng tái hiện trên giang hồ ! Và tất cả bao nhiêu người hiện diện tại An Khánh này, có những mục tiêu gì, hiển nhiên là họ phải có những mục tiêu riêng biệt ! Còn cái người vừa đùa với ta, y là ai ? Dù sao thì từ nay, miền Hoàn Bắc sẽ chứng kiến lắm trò náo nhiệt !

Tiểu Linh Ngư thả bước theo các đường phố thị thành, chàng đi chẳng biết được bao nhiêu vòng, và khi chàng nhớ lại là mình đã lang thang quá lâu, thì vô hình trung, chàng trở lại đúng ngôi nhà của anh em La Cửu, La Tam.

Lúc đó, cái nhiệt náo của phố phường về đêm đã tàn lụn rồi, nhưng phút giây hoạt động của khách dạ hành chưa đến, bởi còn sớm quá.

Thời khắc chưa thuận tiện, thì chàng còn lang thang mãi bên ngoài làm gì ?

Chàng vào nhà.

Chàng không lên gác, chỉ ngồi nơi tầng dưới, hai liểu đầu đứng xa xa nhìn chàng, cả hai mừng tượng là nhìn quý, chẳng một ai dám đến gần chàng.

Đêm cứ xuống, xuống dần, cuối cùng Tiểu Linh Ngư đứng lên, định ra đi.

Bỗng có tiếng kêu kinh hãi từ trên gác vọng xuống, kẻo đó anh em La Cửu, La Tam chạy xuống.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Đến hai vị mà cũng phải rú hoảng như vậy, thì hẳn là sự tình phải hi hữu !

La Cửu, La Tam trông thấy chàng, lại hoàng hồn lượt nữa, cùng lùi lại hai bước, cùng trở mắt nhìn chàng, rồi cùng điểm nụ cười tươi, vòng tay thốt:

- Huynh đài cải sửa dung mạo khéo quá ! Theo sự nhận xét của tại hạ, thì về cái thuật đó trong thiên hạ ngày nay, huynh đài đáng là tay đệ nhất xảo !

La Tam gằn thêm:

- Nếu huynh đài không lên tiếng, hẳn còn lâu tại hạ may ra mới nhận

được !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Hai vị đã đi đâu ? Sao lại về sớm thế ?

Họ đã vắng mặt từ lâu, vắng trong lúc thị thành còn nhiệt náo, như vậy là họ không xuất ngoại với tư cách khách dạ hành.

Và chỉ có những khách dạ hành mới cho rằng phút giây hiện tại là quá sớm, chứ trong phạm vi sinh hoạt thông thường, thì giờ này kể như muộn lắm rồi.

Tiểu Linh Ngư hỏi thế, chừng như chàng có ý moi móc, xiên xỏ.

Anh em La Cửu không hề lấy làm điều cái thâm ý của chàng.

La Cửu mỉm cười đáp:

- Muộn chứ huynh đài, giờ này mới về nhà thì sao gọi là sớm được ! Hôm nay, có quý khách đến chơi, Giang Biệt Hạc bày tiệc tùng, anh em tại hạ được lão ta cấp cho cái vinh hạnh ngồi vào ghế cuối tại bàn tiệc, do đó phải ở lại hầu rượu đến mãn cuộc vui.

La Tam tiếp:

- Thành ra, để huynh đài chờ đợi, thật là lỗi quá !

Họ không hề đề cập đến sự việc vừa xảy ra trên gác, sự việc đã làm cho họ kinh hãi đến rú khiếp lên, như Tiểu Linh Ngư vừa nghe.

Tiểu Linh Ngư cũng không hề hỏi về việc đó.

Chàng cười nhẹ, hỏi sang việc khác.

- Quý khách của Giang Biệt Hạc ? Ai thế ?

La Cửu thốt:

- Quý khách là hai người, họ cũng thuộc hạng hữu danh trong vũ lâm,

họ từ Cửu Tú Trang đến...

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Mà họ là ai ? Nam hay nữ ?

La Cửu tiếp:

- Họ là nam, hai vị cố gia của nhà Mộ Dung. Một vị là Nam Cung Liễu, truyền nhân của Nam Cung thế gia, còn vị kia là Tàn Kiếm, một tài tử được suy tôn làm minh chủ vũ lâm vùng Lương Quảng.

La Tam tiếp:

- Họ là những công tử xuất thân từ các danh gia, thế tộc, vừa ra đời là có tên tuổi liền, và nghiêm nhiên trở thành nhân vật quan trọng trong vũ lâm, cái danh đến với họ quá dễ dàng, chẳng mất chút công lao tạo tụy nào, do đó họ không tránh khỏi cao ngạo, họ có cái ảo tưởng là thế gian này do thượng đế dành cho họ làm giang san riêng biệt, bởi thế, Giang Biệt Hạc phải tiếp đãi long trọng.

Tiểu Linh Ngư sáng mắt lên:

- Mộ Dung gia ! Cô gia họ Mộ Dung ! Hay quá ! Hay ghê đi !

La Tam tặc lưỡi:

- Làm trai mà cưới được những cô nương nhà Mộ Dung thì thiên hạ có ca ngợi cũng đúng cái đạo lý vô cùng ! Huống chi, tự họ đã có cái giá trị do tổ tông lưu lại ! Họ có thừa điều kiện để được người đời tôn sùng. Chẳng hạn Nam Cung Liễu, cái thân vóc chùng như mảnh mai của một thiếu nữ, có thể cho rằng hấn đứng trước gió nhẹ, gió cũng cuốn bay luôn, tuy nhiên, đừng thấy hấn như thế mà khinh thường !

La Cửu nhìn thoáng qua Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Căn vào khẩu khí của huynh đài, tại hạ đoán là huynh đài có quen biết những người đó, đúng như vậy chăng ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Quen biết thì không, chứ thấy thì có. Hai người đó, một thì mặt xanh nhợt, vận y phục có lối may cắt rất kỹ, một kia thì ý khí dương dương, ra chiều cao bảnh không chịu nổi !

La Cữu mỉm cười :

- Đúng rồi ! Chính hai người đó !

La Tam tiếp:

- Chẳng riêng gì hai người đó, tại hạ nghe nói sáu vị rể quý của họ Mộ Dung còn lại kia, cũng đã đến thành An Khánh này, chừng như họ đã có mặt tại đây từ hai hôm nay, tám người rể chánh có mặt, đến cả người rể tương lai cũng có mặt luôn.

Tiểu Linh Ngư càng sáng mắt hơn:

- Cố Nhân Ngọc cũng đến đây chung với họ nữa sao ?

La Cữu gật đầu:

- Phải Tiểu Linh Ngư chớp chớp đôi mắt:

- Hai vị có biết họ đến đây với dụng tâm gì chẳng ?

La Tam đáp:

- Nghe nói, trong họ Mộ Dung có một vị cô nương thất tung, mà vị cô nương đó từng đi chung với hv, hiện tại có mặt tại An Khánh, họ đến đây để dò la tin tức về vị cô nương thất tung.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay cười lớn:

- Tại hạ phục tại hạ vô cùng ! Tại hạ đã đoán là các người đó đến đây chỉ vì cái việc ấy mà thôi !

La Cữu cau mày:

- Huynh đài có quen biết chi với vị cô nương ấy chẳng ?

Tiểu Linh Ngư cúi đầu, đưa tay nâng trán, suy tư một chút:

- Mờng tượng là có thấy qua một vài lần.

La Tam nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Hay là huynh đài có biết hiện tại nàng hạ lạc ở địa phương nào ?

Khi nào Tiểu Linh Ngư dám ngẩng mặt nhìn lên trần nhà, bởi bên trên trần nhà là gác, trong gác có Mộ Dung Cửu Chàng hừ một tiếng, như có ý cự nự:

- Tại hạ làm sao biết được chứ ? Chẳng lẽ tại hạ giấu con gái người ta ?

La Cửu cười vuốt:

- Tiểu đệ không có ý nghĩ như vậy đâu ! Chỉ vì `...

La Tam tiếp, thói quen của anh em nhà họ là bỏ tức cái ý cho nhau, một người nói trước, bỏ lửng một phần nào đó, cho người kia có dịp mà chen vào, với ký do điểm xuyết cho câu chuyện được tròn vo, xác thật !

- Chỉ vì, một vị cô nương, đã có mười tám mười chín tuổi đầu rồi, làm sao thất tung được chứ ? Làm sao để cho người ta bắt mình đi, giấu hẳn một nơi ? Hà hướng, người trong họ Mộ Dung, có ai là không văn võ kiêm toàn ? Cái ả của họ quần thế, mà cái trí của họ cũng siêu nhiên, trên đời này ai đừng hòng chạm vào họ nổi ! Tại hạ sợ rằng, bên trong sự tình có nhiều uẩn khúc !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Biết đâu nàng ấy chẳng tự ý thoát ly, biết đâu nàng chẳng bị người ta đánh thuốc mê ?.. Chàng lại cúi đầu, lại nâng trán suy nghĩ.

Bồng chàng bật cười lớn:

- Thú vị thật ! Đích xác là thú vị không tưởng nổi !

La Cửu, La Tam cùng đưa mắt nhìn nhau, đồng bụng gọn:

- Anh em tại hạ chẳng thấy cái thú vị như thế nào, huynh đài cao hứng thì lạ quá !

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Rồi các vị sẽ thấy. Chậm một phút, cái thú vị sẽ đến, cứ yên trí là nó phải đến.

La Cửu ngáp dài, qua cái ngáp đó, y phải ngẩng đầu lên, tự nhiên mắt phải nhìn lên.

Ngáp xong, y hỏi:

- Ngày nay, huynh đài đã đi đâu ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- La cà khắp nơi, thấy rất nhiều việc, toàn là những việc thú vị ! Trong số các việc thú vị đó, có một việc nổi bật hơn hết ...

Chàng đã bị lừa, song chàng không nghĩ là mất mặt vì bị lừa, cho nên chàng thuật lại cái việc bị kẻ lạ mặt tiểu vào cổ, vào lưng, vừa thuật vừa cười, tỏ vẻ thản nhiên như kể chuyện của người nào khác vậy.

La Cửu, La Tam cũng cười với chàng, song miệng cười chứ tâm và ý không cười.

Chừng như cả hai có biến sắc qua một thoáng.

Như đưa mắt cho nhau, rồi La Cửu hỏi:

- Người đó hình vóc ra sao ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Dáng vóc của y bất cứ ở thị thành nào cũng có giống như vậy, bởi y

biểu tượng một tên du đảng, một gã vô lại, một kẻ ăn chọi, ngủ đường, có dịp là cướp giật, không dịp là ăn mày, một kẻ hèn hạ nhất trần đời, làm được những việc vô sĩ nhất trần đời.

La Cửu, La Tam lại đưa mắt cho nhau, La Cửu từ từ đứng lên, bước về phòng.

Tiểu Linh Ngư nghe tiếng kéo học tử, kể đó là tiếng giấy chạm vào nhau soạt soạt.

Cuối cùng, La Cửu trở ra, tay cầm một cuộn giấy ngả màu vàng.

Cuộn giấy chẳng những quá cũ, màu đã biến, mà nó lại rách nhiều nơi nhưng La Cửu có vẻ trân quý phi thường, y cầm nó bước ra, dè dặt cực độ, chừng như sợ bước mạnh rồi nó rách nát thêm, hay là bước mạnh, tay không trịnh trọng thì mất sự tôn kính đối với cuộn giấy đi !

Y cẩn thận mang cuộn giấy đến gần Tiểu Linh Ngư, trải nó ra trên mặt bàn, song y lại dùng nửa thân mình che khuất Tiểu Linh Ngư, sợ chàng nhìn trộm.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Cái mảnh giấy cũ kỹ đó, xé cũng không rách, ngã xuống cũng chẳng nát, có ai sanh tâm cướp đoạt nó đâu, tại sao các hạ quý trọng nó hơn báu vật ?

La Cửu chính sắc, đáp:

- Tuy nó cũ kỹ, nó rách lủng nhiều chỗ như vậy, người thường thì cho rằng một mảnh giấy lộn, song trước mắt nhân vật vũ lâm, nó là vật vô giá, huynh đài cho rằng chẳng ai sanh tâm đoạt nó, thế là huynh đài làm, làm to !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì lớn hơn trước một chút :

- A ? Hay là một bức Tàng Hữu Đồ ? Nếu đúng là một bức Tàng Hữu Đồ thì các hạ miễn cho tại hạ phải nhọc con mắt nhìn qua ! Tại hạ ngáy lảm rồi !

La Cửu mỉm cười:

- Trên giang hồ, cái việc lừa người bằng những bức Tàng bửu đồ là thường quá, trong một vạn bức, chưa chắc gì có một bức chỉ dẫn truy tìm một kho tàng thực sự.

Nghe huynh đài nói, chừng như huynh đài có bị lừa rồi thì phải, tại hạ ước đoán như vậy !

Đoạn y tiếp:

- Bức đồ này, không thuộc loại đó đâu !

Tiểu Linh Ngư hừ lạnh:

- Các hạ mang bức họa đó ra đây, hẳn là có ý cho tại hạ nhìn qua, thế tại sao lại đứng áng khuất mắt tại hạ ?

La Cửu lại cười :

- Bình nhật, anh em tại hạ rất quý bức đồ này vô cùng, bởi huynh đài là chỗ quen thân, chẳng khác người nhà, nên tại hạ có ý mang ra đây cho huynh đài nhìn qua một chút. Chỉ vì ... Tại hạ trước khi nhường cho huynh đài xem, phải yêu cầu huynh đài một việc, là sau khi nhìn qua rồi, tuyệt đối phải giữ kín những gì đã thấy. Huynh đài có đáp ứng như vậy, tại hạ mới dám cho xem.

Tiểu Linh Ngư động tính hiếu kỳ ngay, nhưng cố ý đứng lên, đi về một góc xa xa, đồng thời cười lạnh, thốt:

- Không tin nhau thì thôi, các hạ cứ cất đi, tại hạ chẳng nhìn làm gì.

La Tam cười lớn:

- Anh em tại hạ không tin huynh đài thì còn tin ai nữa chứ ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Các hạ hãy cho biết trước, bức đồ đó về những gì, tại hạ suy nghĩ

xem có nên nhìn qua hay không.

La Cửu trầm giọng:

- Trên bức đồ có vẽ chân dung Thập Đại Ác Nhân ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, song cứ cố ý cười xa vắng:

- Tuy tại hạ chưa hề trông thấy Thập Đại Ác Nhân, nhưng nghe đến cái danh hiệu đó, tại hạ ước đoán họ là những hung thần bạo quỷ, có dung mạo quái ác, như vậy thì thích thú gì đó mà xem ? Chứ phải chi một bức chân dung mỹ nhân thì tại hạ miễn cưỡng mà xem cho vui lòng hai vị ! Vả lại, chân dung ác nhân thì ai mà cướp đoạt làm gì, sao các vị sợ mất ?

La Cửu thở dài:

- Huynh đài không biết chứ, mỗi người trong nhóm Thập Đại Ác Nhân đều có tài thần kinh quỷ khiếp, ai ai cũng gây nên tội ác đếm như số cát sông Hằng. Trên giang hồ, chỉ nội một tội ác giết người thôi, nạn nhân của họ kể ra hằng ngàn, hằng vạn, và cái số ngàn, số vạn đó, chỉ là thành tích của một người thôi nhé, chẳng phải là tổng số của trọn nhóm đâu.

La Tam tiếp:

- Nhưng mười người như một, ai ai cũng ẩn hiện vô thường, hành tung của họ là một sự bí mật lớn lao đối với toàn thể vũ lâm, họ lại giỏi về thuật cải dung, sửa mạo, có những kẻ bị họ hãm hại đến bại sản túng gia, thân tộc chết hết, vậy mà cũng chẳng biết rõ mặt mày chân chánh của họ như thế nào. Huynh đài thấy đó, thân nhân nạn nhân còn biết làm sao báo thù khi mình chẳng biết mặt mũi thân vóc kẻ thù như thế nào ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Tại hạ hiểu rồi ! Người ta định cướp bức đồ đó là để nhìn mặt Thập Đại Ác Nhân, có biết mặt thật của cừu nhân, mới nghĩ đến cách báo cừu !

La Tam vỗ tay:

- Đúng như vậy rồi !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nhưng, Thập Đại Ác Nhân đối với tại hạ vốn không oán, không thù, thì tại hạ cần gì phải xem chân dung của họ ?

La Cửu điểm một nụ cười thần bí :

- Thật sự huynh đài không có oán thù gì đối với họ ?

Tiểu Linh Ngư đảo ánh mắt một vòng:

- Các hạ định nói rằng, cái người giả chết lừa tại hạ đó là một trong số Thập Đại Ác Nhân ?

La Cửu không đáp, lách mình qua một bên, đưa tay chỉ một hình vẽ nơi bức đồ, từ từ hỏi lại:

- Huynh đài cứ bước đến gần xem, người này đây, có phải là tên vô lại vừa đùa cợt huynh đài chăng ?

Phải thành thực mà khen tay danh họa nào đó vẽ chân dung mười nhân vật trong nhóm Thập Đại Ác Nhân rất thần tình, nét bút linh động, trông như người sống.

Một người vận áo trắng, nhìn thoáng qua, Tiểu Linh Ngư biết ngay là Huyết Thủ Đổ Sát.

Kế bên Đổ Sát, một người ngẩng mặt lên không, nhếch miệng mà cười, trong Thập Đại Ác Nhân, mở miệng ra là cười trước rồi nói sau, nói xong lại cười, trong một cuộc đàm thoại, cười nhiều hơn nói, nếu chẳng phải là Tiểu Lý Tàng Dao Tiểu Di Đà Cáp Cáp, thì còn ai nữa ?

Kế Cáp Cáp Nhi, một nữ nhân có nụ cười làm đắm say cả những vật vô tri, nữ nhân đó suýt gây cái chết cho Tiểu Linh Ngư một lần, là Mê Tử Nhân Bất Bồi Mạng Tiêu Mê Mê.

Một người tay xách một chiếc đầu, dĩ nhiên là đầu người, đôi mày luôn luôn ẩn ước một niềm sầu tư xa xôi, người này là Bất Ngật Nhân Đầu Lý Đại Chủ.

Một người có dáng dấp ôn nhu, đứng trong đám sương mờ, sương che tạo cho lão ta cái vẻ phiêu phiêu phưởng phưởng, huyền huyền ảo ảo. Người này là Bán Nhân Bán Quỷ Âm Cửu U.

Bên cạnh Âm Cửu U, là một người có hai chiếc đầu, một đầu là tiểu cô nương, đầu kia là mỹ nam tử, một người có hai chiếc đầu vừa nam vừa nữ, hẳn phải là Bất Nam Bất Nữ Đồ Kiều Kiều.

Mấy người đó có thể bảo là những người thân của Tiểu Linh Ngư, chàng sống bên cạnh họ suốt mười mấy năm dài, chàng nhớ rõ từng nét mặt, dáng đi, nhớ đến những tiểu tật của họ như vừa khai ly họ hôm qua, hôm kia thôi.

Nhìn chân dung ghi lại nét người, giống người là một cái hay, song tay danh họa này có cái hay trên chỗ thường, là ghi được tinh thần của người, nhìn chân dung, Tiểu Linh Ngư thấy thần tình của người như hiện ra rõ rệt.

Chàng tự hỏi:

- Tay nào vẽ những chân dung này ? Tay đó phải quen thuộc Thập Đại Ác Nhân như hình với bóng, mới hiểu tâm trạng của mỗi người mà tạo được những nét truyền thần như thế này ! Ai ? Nếu là người quen thuộc của Thập Đại Ác Nhân, tại sao người ấy không nhập nhóm ?

Chàng xem tiếp, đến một người, y phục xốc xếch, như một lão hành khất, song khí sắc hiên ngang, người đó là Ác Đồ Quỷ Hiên Viên Tam Quang.

Bên cạnh Ác Đồ Quỷ là một người có hàm râu ngắn, quăn, dọn dọn quanh cằm mặt bưng sát khí, đôi mắt thao láo như mắt hổ đói, chực chờ mồi mà vô.

Lão ta cầm trong tay một thanh đao, mũi đao vấy máu đỏ, máu từ mũi đao rơi xuống, từng giọt, từng giọt.

Tiểu Linh Ngư cố ý hỏi:

- Cái lão này trông đáng sợ quá chừng. Ai thế ?

La Cửu đáp:

- Cuồng Sư Thiết Chiến đấy !

La Tam mỉm cười :

- Trông lão ta thì đáng sợ thật, chứ thật ra trong số Thập Đại Ác Nhân, chỉ có lão là người lương thiện nhất, không trêu vào lão thì chẳng bao giờ lão sanh sự, trêu vào lão rồi, có lên trời lão cũng lên theo, chui xuống đất, lão cũng chui theo.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Thật vậy ?

La Tam gật đầu:

- Trêu vào lão là tự kêu án tử hình cho mình đó, chẳng những kẻ trêu bị cái họa sát thân đã đành, mà tam tộc của kẻ đó cũng bị tru di luôn, đến cả chó heo gà vịt cũng phải chịu tội liên đời !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Một con người đó mà các vị cho là lương thiện, thì như tại hạ đây, tại hạ hẳn là thánh nhân rồi !

Nói thế là để đẩy đưa câu chuyện với anh em La Tam, chứ Tiểu Linh Ngư dù muốn dù không cũng liên tưởng đến Thiết Tâm Nam, và anh em họ La làm sao thấy được vẻ căm hờn ẩn nơi nụ cười của chàng ? Căm hờn Thiết Tâm Nam hiện tại cam bám sát bên cạnh một người tìm mọi cách hạ sát diệt chàng.

Đối với ai thì chẳng cần biết làm chi, chứ đối với Thiết Tâm Nam thì chàng có một đặc điểm, là cứ muôn đuổi xô nàng tránh cho xa, thật xa chàng, song lại cầm nàng rời chàng nửa bước.

Càng cất tiếng đuổi xô nàng, chàng lại càng muốn cho nàng mãi quần quít bên chàng, để cho chàng luôn luôn quất tháo đuổi xô, nhưng lại hy vọng nàng bám sát bên chàng.

Liên tưởng đến Thiết Tâm Nam, Tiểu Linh Ngư nghe như con tim nhói mạnh.

Để phiêu pha niềm đau đó, chàng lướt qua nhanh Cuồng Sư Thiết Chiến, đưa tay chỉ vào chân dung hai người khác.

- Còn hai vị này ?

La Cửu đáp:

- Một đôi huynh đệ song sinh, cả hai ốm đến bầy xương sống, xương gò má nhô cao như hai hòn giả sơn, họ chẳng hề rời nhau nửa bước, đáng lý ra phải là Thập Nhất Đại Ác Nhân, vì với anh em này, nhóm Ác Nhân gồm tất cả là mười người. Song giang hồ quen xem cả hai như một, do đó cái số Thập vẫn còn đến bây giờ, và không cần sửa lại là Thập Nhất.

Tiểu Linh Ngư nhận thấy hai người đó, một cầm bàn toán, một cầm quyển tập, họ vận y phục mừng tượng trong giới thương mại, tuy có vẻ phát tài, song lại giống ác quỷ vượt ngục từ địa phủ lên.

La Tam tiếp:

- Hai anh em họ Tư Mã, một người có ngoại hiệu Phấn Mạng Chiếm Tiện Nghi, một người xưng là Ninh Tử Bất Ngật Khuy, nghe hiệu của họ rồi hẳn là huynh đài cũng biết con người của họ như thế nào.

La Cửu phụ luôn:

- Thập Đại Ác Nhân có cái tiếng vang dội như sấm rền, song hầu hết đều nghèo xơ nghèo xác, chỉ có anh em họ Tư Mã là có cơ nghiệp đáng kể thôi. Có thể bảo họ là những phú gia địch quốc, tài sản của họ sánh với kho tàng hoàng gia.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Chiếm đoạt cái tiện nghi của người, lại thà chết chứ chẳng chịu thua kém, hạng người đó không phát tài thì còn ai phát tài cho ? Thảo nào suốt ngày họ chẳng cầm bàn toán, chẳng cầm sổ sách ? Họ chỉ sợ người ta tính toán tiền bạc của họ, lại sợ tiền bạc rơi rớt nên phải ghi chép luôn tay ...

La Cửu vỗ tay:

- Đúng quá !

La Tam chỉ một người khác thốt:

- Nhưng, người này lại hoàn toàn trái ngược với anh em họ Tư Mã, có thể cho rằng đó là hai thái cực, một cực thu, một cực phát. Người này rất thích hại được thiên hạ, dù hại được mà có táng gia bại sản, cũng vui lòng, hại người song chẳng cần chiếm tiện nghi, hại người vì cái tánh thích mà hại, chứ chẳng vì tranh chấp tư lợi !

La Cửu phụ họa:

- Nào chỉ thế mà thôi đâu ! Hai người không vì tư lợi, không cần tiện nghi, vẫn là việc để làm. Chứ hại người mà biết rằng mình vào nguy ra hiểm, cũng cứ mà hại, cái thị hiếu đó quả thật trên đời này chỉ mỗi một y có mà thôi ! Y suýt chết biết bao lần, vì thị hiếu đó ? Thế mà y không chừa bỏ ! Nhìn sự đau khổ của kẻ bị y hại, y vui vô cùng, bởi muốn hưởng cái vui đó trường cửu, lắm lúc y đánh đổi nó với giá sanh mạng đấy !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Đúng là một con người hiếm có trên thế gian, nếu không nói là một quái vật Bồng chàng kêu lên thất thanh:

- Thôi ! Đúng rồi ! Y chính là con người giả chết, y là tên vô lại đùa cợt tại hạ đó !

oo Trên bức họa, có người được vẽ ngồi, có người được vẽ đứng, riêng người đó thì được vẽ riêng ở một góc, ngồi chồm hồm, một bàn tay móc dưới bàn chân, tay kia đưa lên mũi như ngửi.

Những người khác đều có vũ khí phi thường, chỉ có người đó là giống một tên vô lại.

Nghe Tiểu Linh Ngư kêu lên, La Cửu chớp mắt sáng ngời:

- Huynh đài nhìn kỹ chứ ?

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Không sai một nét nhỏ ! Đúng là y rồi ! Dung mạo thì có phần nào sửa đổi, điều đó là dĩ nhiên, nhưng thần khí bất biến, nhất là vẻ cười của y ... Nhất định là y !

La Cửu gật gù :

- Khi nghe huynh đài tường thuật sự tình, lại cho biết người đó mừng tượng thuộc thành phần vô lại, tại hạ đã nghi ngờ chính là y ngay.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Y là ai ?

La Cửu đáp:

- Họ Bạch, và cái tên thì do y tự đặt, là Khai Tâm ! Tại hạ nói rằng tự y đặt tên cho y là vì y mượn cái tên để chứng minh thị hiếu, chứ chắc chắn cái tên đó chẳng phải do cha mẹ y đặt.

La Tam tiếp:

- Giang hồ thêm cho y cái ngoại hiệu Tồn Nhân Bất Lợi Kỳ.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Danh phù kỳ thực ! Mạo danh đưa gián điệp tang, giả chết lừa người, đúng là hại người mà chẳng có lợi lộc gì cho mình cả, ngoài ra lại còn mạo hiểm.

La Cửu gật đầu:

- Kẻ ác trên giang hồ chẳng hiếm, cái ác được thực hiện dưới muôn ngàn hình thức, tuy nhiên bất cứ cái ác nào, người ta phạm vào là phải có ít nhiều liên quan đến quyền lợi tư riêng, chứ còn làm những điều tổn nhân mà không đem về mấy mai lợi kỷ, thì trên đời này quả thật chỉ có một Bạch Khai Tâm.

Tiểu Linh Ngư tán đồng lý luận đó:

- Đúng ! Duy nhất chỉ mỗi một mình y, ngàn năm trước không, ngàn năm sau sẽ không luôn !

La Cửu trịnh trọng cuốn bức họa đồ lại, rồi thốt:

- Từ hôm nay trở đi, nếu huynh đài có gặp lại Bạch Khai Tâm, xin vì anh em tại hạ mà lưu ý kỷ nhé !

La Tam tiếp:

- Nếu biết được chỗ ở của y lại càng hay ! Anh em tại hạ sẽ sản khoái vô cùng.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, điểm một nụ cười :

- Được rồi ! Bạch Khai Tâm là của các vị, còn Giang Ngọc Lang là của tại hạ, các vị cũng nên lưu ý hộ tại hạ. Và điều quan trọng là đừng để cho bất cứ ai động đến móng tay, móng chân, sợi lông sợi tóc của hắn.

La Cửu cười hì hì :

- Tự nhiên ! Tự nhiên !

Tiểu Linh Ngư vụt hỏi:

- Cha đãi khách, hắn con phải đứng hầu rượu, hôm nay các vị có thấy hắn chứ.

La Cửu lắc đầu:

- Kỳ quái thật, Giang Biệt Hạc tiếp khách, song lại vắng mặt Giang Ngọc Lang ở bàn tiệc !

Tiểu Linh Ngư cười ha hả:

- Chẳng lẽ gã tiểu tặc đó lại chẳng dám chường mặt ? Gặp được mẫu người như Nam Cung Liễu, dù chết Giang Biệt Hạc cũng tìm cách cho con trai lão kết giao ! Khi nào lão bỏ qua một cơ hội bằng vàng như vậy ?

La Cửu vuốt một câu:

- Có gì lạ đâu, cái mặt của gã đã bị huynh đài làm cho tan biến rồi, có lẽ bây giờ gã cũng chẳng dám chạm mặt với chó với mèo, nói gì đến sự hội diện với con người ?

Tiểu Linh Ngư ngẩng mặt nhìn lên gác một thoáng, cười nhẹ :

- Gặp lại một người mà mình đã đánh chết, chắc chắn là chết rồi, vô luận là ai, cũng phải sợ khiếp ! Sợ đến thần trí mơ hồ, sợ đến ần mặt không dám nhìn người.

Chàng thốt câu đó với vẻ đắc ý, anh em La Cửu có biết đâu, câu đó không hướng về Giang Ngọc Lang, mà lại hướng về người trên gác ?

Người trên gác, dĩ nhiên là Mộ Dung Cửu rồi !

La Cửu, La Tam thấy Tiểu Linh Ngư nhìn lên, cả hai cùng đứng lên, cùng cười, cùng thốt:

- Đêm khuya lắm rồi, hử huynh đài muốn nghỉ ngơi !

Tiểu Linh Ngư ngáp:

- Phải ! Tại hạ muốn nằm nghỉ một lúc.

Chàng đứng lên, thay vì tiến về thang gác, lại đi ra ngoài.

Hồi 52

Vờ Ngu Giả Điên

La Cữu, La Tam giật mình, cùng đưa tay chỉ lên gác, cùng hỏi:

- Đêm nay huynh đài không nghĩ trên đó à ?

Tiểu Linh Ngu đã ra đến bên ngoài cửa rồi, quay đầu lại cười hì hì, đáp:

- Trên gác có nhèn nhện, tại hạ không thích loài nhện, nên tìm nơi khác mà nghĩ.

Sáng mai, tại hạ trở lại.

Chàng dặn tiếp:

- Các vị đừng quên cái vụ Giang Ngọc Lang nhé !

La Cữu nhìn theo bóng chàng khuất dần, lẩm nhẩm:

- Nhèn nhện ?... Nhèn nhện ?... Tiểu tử đó điên rồi chắc ?

La Tam tiếp:

- Điên hay không thì chưa biết, chứ nhất định hấn thích làm trò quỷ, gây hoang mang cho thiên hạ ! Hấn vờ ngu, hấn giả điên, song dù sao thì hấn chỉ là một lượn sóng nhỏ, chúng ta là hai con thuyền lớn, chẳng lẽ sóng nhỏ lại nhận chìm cùng một lúc hai con thuyền lớn ? Mình định lợi dụng hấn, hấn lại có ý lợi dụng mình. Trong cuộc thi đua này, phải cố mà giữ cho đừng bại !

La Cữu cười lớn:

- Hấn chen mình trong cái giới bại hoại, việc của hấn làm, bề ngoài thì có vẻ bại hoại thật, song bên trong lại chưa hấn vậy ! Thử làm một cuộc so sánh giữ chúng ta và hấn, ai bại hoại hơn ai ?

- Nói gì cái đó ! Đừng mong ai thi đua bại hoại với chúng ta nổi ! Huống chi hấn chỉ vờ vĩnh ? Trên thế gian này, anh em ta chiếm giải quán quân về môn bại hoại ! Đó là cái chắc, đại ca ơi !

Vào khuya, ngôi nhà của anh em họ La yên tĩnh vô cùng.

Trên con đường trải dài trước ngôi nhà, hành nhân vắng bóng, kể cả khách dạ hành.

Đúng hơn, dù có khách dạ hành, bất cứ trong phút giây nào cũng chẳng ai thích đi trên những con đường trống trải lộn lạo.

Giả như cần lắm, thì họ thừa lúc náo nhiệt, chen lấn vào đám đông, còn thì họ có lối xê dịch đặc biệt, cố tránh sự dòm ngó của thiên hạ.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư cứ đi, bởi chàng cho rằng mình không chánh thức là một khách dạ hành, chàng đã qua hai khúc quanh rồi.

Dọc theo khoảng đường này, nhà rất thấp, nhà trệt không lầu, không gác.

Trong một khu gia cư gồm toàn nhà trệt, nếu có nhà nào lên gác, thì nhà đó đập vào mắt của kẻ quan sát ngay.

Cho nên, khi Tiểu Linh Ngư ngẩng mặt lên, là thấy liền một ngôi nhà có lầu, ở phía Đông, cách ngôi nhà có lầu của anh em họ La độ năm sáu trượng.

Chàng tiến về ngôi nhà đó, đi luôn qua, rồi bất thành lình quay mình trở lại, bọc theo vòng tường, tìm chỗ thuận tiện, phi thân lên nóc, nằm sát xuống mái, quan sát.

Chẳng phải từ dưới đường, chàng nhảy vút một lần là lên đến nóc lầu.

Nếu làm được vậy là chàng nhảy thừa sức bay như chim rồi. Chàng đã chọn kỹ chỗ chạm chân lấy đà, như trạm dừng, từ trạm đó chàng tiến lên.

Trên không, vàng trắng chiếu sáng, càng về khuya, trăng càng sáng,

trắng chàng sáng thì sao càng mờ, càng thưa.

Từ nơi đó, chàng nhìn về gian lầu của anh em La Cửu.

Cửa sổ mở nửa vò, đèn trong phòng chiếu ra, mờ lung. Dưới bóng đèn, bên cạnh bàn, Mộ Dung Cửu chỗi tay nơi má, chỗi tựa mặt bàn, sầu tư.

Nàng xuất thần.

Không lâu lắm, có tiếng y phục phát gió, rồi một bóng người từ bên dưới bay lên, như chàng đã làm, bóng đó cũng nằm sát xuống, cùng hướng mắt về gian phòng của Mộ Dung Cửu.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười nghĩ thầm:

- Ta không đoán sai mà ! Đến ! Cuối cùng rồi cũng đến !

Mộ Dung Cửu ở xa kia, xuất thần, người vừa lên đây, cạnh Tiểu Linh cũng xuất thần.

Bởi xuất thần, y làm sao phát hiện được là bên cạnh y có người đang theo dõi từng động tịnh của y ?

Đôi mắt của người đó sáng quá, nhưng toàn thân của y, trừ đôi mắt ra, chẳng còn phần lộ liễu, tất cả đều được che khuất trong bộ y phục đen, giày đen, luôn cả tay vào đầu mặt cũng bao đen.

Người đó, đương nhiên là Hắc Tri Thù.

Đôi mắt của Hắc Tri Thù, bình thường thì linh động như hai vì sao, hiện tại thì mơ mơ màng màng, chẳng khác vì sao bị sương mỏng che mờ.

Mà thần tình của y mừng tượng phiêu phưởng trong mờ lung.

Si ! Tình trạng đó chứng minh rõ rệt tâm hồn y đã vượt khoảng cách hơn năm trượng dài, từ đỉnh lầu y đang nằm đó, đến gian phòng tận tiểu lầu kia.

Đêm về khuya, sương xuống nặng hạt hơn, sương đã thấm ướt y phục kẻ ngoài trời, sương ướt không đủ hạ thấp nhiệt độ trong người của Hắc Trì Thù, y không hề run lạnh, trong khi đó Tiểu Linh Ngư nghe rợn từng cơn, từng cơn.

Bỗng, Tiểu Linh Ngư cười lên mấy tiếng, buông băng quơ:

- Đêm thanh có trăng, có sao, trăng sao đều sáng, nhưng sương rơi nhiều ! Ta dầm sương, y phục ướt không màng giá lạnh, không màng vì ai ? Ta vì việc gì chứ ?

Hắc Trì Thù nhanh như chớp, đã đến bên cạnh Tiểu Linh Ngư rồi.

- Ai ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Còn ai nữa, nếu không là ta ?

Hắc Trì Thù quát hỏi, song liền theo đó nhận ra chàng ngay, trước khi chàng cất tiếng.

Y thở phào, trong tiếng thở phào chừng như có niềm thất vọng:

- Lại cũng là người !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Đầu đường, cuối đường, tiếng thì xa, song sự thật chỉ là một khoảng cách năm trượng, tại sao các hạ ngán khoảng cách đó ?

Hắc Trì Thù chối:

- Ta có vì nàng mà đến đây đâu !

Chối, tức là thừa nhận, bởi Tiểu Linh Ngư có nói là y đến đây vì ai đâu ?

Chàng không hề cho rằng y đang chăm chú về tòa tiểu lâu, chàng cũng chẳng nói là y đang nhìn vào phòng của tòa tiểu lâu đó, thì tại

sao y lại liên tưởng ngay đến mỹ nhân đang chống tay nơi má, bên cạnh bàn, trong gian phòng ?

Giọng nói của y không được tự nhiên lắm.

Tiểu Linh Ngư cứ lờ đi, điểm một nụ cười:

Hắc Tri Thù hừ một tiếng:

- Trong tòa tiểu lâu đó, nào phải có mỗi một mình nàng ? Còn anh em họ La nữa chi !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- A ? Thế là vậy ?

Hắc Tri Thù hừ tiếp một tiếng:

- Tự nhiên là vậy !

Rồi y tiếp:

- Thân thể của anh em họ La rất kỳ bí, hành động của họ cũng quái dị, ta đã theo dõi họ suốt hai ba tháng rồi, ta muốn khám phá cơ mưu của họ, bởi ta đã tin chắc là họ có một cơ mưu gì đó, họ đang thực hiện một mưu đồ.

Tiểu Linh Ngư cười nhạt:

- Có liên quan gì đến các hạ chăng ?

Hắc Tri Thù ngẩn cao mặt:

- Giữa vòng trời đất này, có ai không biết Hắc Tri Thù thích can thiệp vào việc người ? Ta có thể bảo là, ta sanh ra dưới phàm trần này, chỉ để can thiệp vào việc người.

Hà tất việc đó có liên quan đến ta ? Ta mới can thiệp ?

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Sự việc của anh em La Cửu, có đáng cho các hạ can thiệp chẳng ?

Hắc Tri Thù cũng cười lạnh lùng:

- Mưu đồ của họ lớn lắm, nếu ta nói ra cho người nghe, chỉ sợ người hoảng hồn mà chết !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Ạ ?

Hắc Tri Thù trầm giọng:

- Trên giang hồ, dù là Hắc hay Bạch đạo, dù là Thiện hay Ác nhân, đều xem anh em họ La như hai đối tượng lợi hại. Chính họ là những người chuyên ly gián hào kiệt khắp bốn phương, gây nên cảnh tượng tàn tương sát, phạm có nhiều cảnh tranh chấp đẫm máu là họ có nhiều cơ hội thủ lợi, cho đến hôm nay đã có chẳng biết bao nhiêu người chết vì cơ mưu của họ.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Ạ ?

Hắc Tri Thù cứ tiếp:

- Người có nghe nói chẳng, hai tháng trước đây, Bột Hải Bang và Thanh Hải Bang đánh nhau long trời lở đất ? Người có nghe nói chẳng, một tháng trước đây, Lao Sơn Bang và Khoái Dao môn thanh toán nhau đến tóe lửa cả một vùng ? Hai trường lưu huyết đó, chính anh em họ La khơi gợi lên !

Tiểu Linh Ngư lại ạ tiếp một tiếng:

- Đã thế, sao các hạ chưa xuất thủ ?

Hắc Tri Thù thở dài:

- Một lẽ là ta chưa nắm chắc chứng cứ, lẽ thứ hai, những nạn nhân

của họ thật ra cũng không phải là những người tốt, lẽ cuối cùng là ta phải khám phá trọn vẹn tâm cơ của họ, sau đó mới xuất thủ.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Các hạ có biết lai lịch của họ chẳng ?

Hắc Tri Thù đáp:

- Thoạt đầu, ta nghi họ là người trong nhóm Thập Đại Ác Nhân, nhưng sau lại thì...

Tiểu Linh Ngư chăm chú nhìn y:

- Sau lại là sao ?

Hắc Tri Thù đáp:

- Sau đó, ta biết được là trong số Thập Đại Ác Nhân chẳng có người nào có họ La cả.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Như vậy là các hạ có mặt nơi đây, trong phút giây này, chẳng phải vì cái vị cô nương ấy !

Hắc Tri Thù gật đầu nhanh:

- Sự thật là thế !

Nhưng, y trầm ngâm một chút, rồi chữa lại:

- Đúng ra, chẳng phải hoàn toàn là vì anh em họ La ! Bởi, như ta đã nói, anh em họ La là những kẻ hung ác, mà hiện tại nàng ở trong tay họ, dù sao thì hành động của ta trong đêm nay cũng có phần nào liên quan đến nàng.

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Các hạ có biết nàng là ai chẳng ?

Hắc Tri Thù thở dài:

- Ta chỉ biết nàng là thiếu nữ đáng thương hại nhất, vì bất hạnh mà sa vào tay kẻ ác...

Tiểu Linh Ngư chận lời:

- Cho nên các hạ định bảo hộ nàng ?

Hắc Tri Thù lẳng ra, trong khi Tiểu Linh Ngư đẩy y vào trung tâm điểm.

- Ta quyết tâm bảo hộ tất cả những thiếu nữ đáng thương hại trên đời này, hà tất riêng biệt một vài nàng !

Tiểu Linh Ngư khích:

- Thế tại sao các hạ không cứu nạn nhân thoát khỏi cái cảnh quản thúc đó ?

Đôi mắt của Hắc Tri Thù đang sáng rực, vụt ảm đạm liền, song y lại bắt cười hơi lớn một chút:

- Cứu nàng ? Rồi đưa nàng về đâu ? Chẳng lẽ ta mang nàng đi khắp sông hồ với ta ?

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Giả như các hạ mang nàng cùng đi trên các nẻo đường Nam Bắc, thì đâu có sao đâu ?

Hắc Tri Thù gằn từng tiếng:

- Người có biết lối sinh hoạt của ta như thế nào chẳng ? Ta, quanh năm suốt tháng, lưu lảng khắp bốn phương trời, đêm nay ngủ nơi này, chưa biết đêm mai sẽ ngủ nơi đâu, ăn xong một bữa, chưa biết sẽ có bữa kế tiếp mà ăn hay lại phải nhịn đói, thường khi thì hai bữa ăn ở cách khoảng hàng mấy trăm dặm đường, đó là ta không kể đến cái việc bao nhiêu kẻ thù chờ đón ta bất cứ phút giây nào, cũng có

thể khai trường ác chiến với ta ! Một lối sống như vậy, phỏng có thích hợp với một thiếu nữ đáng thương hại chẳng ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Các hạ đặt vấn đề trong phạm vi động, nhưng nếu các hạ muốn tịnh, thì với cái tài năng, cơ trí của các hạ, các hạ thừa tạo cho mình một khung cảnh nhàn chứ ?

Hắc Tri Thù thờ ra:

- Song ta trót đã chọn cái lối sống này rồi, dù muốn dù không ta cũng phải đi suốt con đường, ta không còn quay đầu được nữa !... Ngoài ra, người cũng hiểu là cái nhân đã gieo, thì quả sẽ đến, ta muốn tịnh, đã chắc gì cái quả để cho ta tịnh chẳng ? Cây kia có tiếc rẻ từng chiếc lá vàng, mà gió cứ vờn quanh mãi thì còn biết làm sao hơn ?

Y nắm chặt hai tay, buông giọng rần rỏi, song trong cái rần rỏi đó, ẩn ước sự tức uất, chán chường:

- Nhất định là nàng không kham nổi lối sống của ta !

Tiểu Linh Ngư cười nhạt:

- Chỉ cần nàng thích các hạ, các hạ thích nàng, hai lòng như một, thì có cái khó nào lại chẳng kham nổi với nhau. Khi người ta vui, thì sỏi đá là cao lương, khi người ta chán thì nhà vàng vẫn là lao ngục.

Hắc Tri Thù chớp mắt sáng ngời, trong tia mắt thoáng lộ thể lương, y nhếch nụ cười thảm:

- Ai nói rằng ta thích nàng ? Con người như ta, không có quyền thích ai cả, ta không xứng đáng...

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Giả như các hạ có yêu nàng thì tình yêu đó cũng chôn chặt nơi thâm tâm, có đúng vậy chẳng ?

Hắc Tri Thù gắt:

- Nói nhảm !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Tại hạ cứ tưởng là dòng máu trong người các hạ lạnh như giá băng, như bây giờ thì... tại hạ thấy rõ, các hạ vẫn đa tình như thường !

Hắc Tri Thù vụt đứng lên, nạt:

- Tuổi người được bao nhiêu mà bàn qua những điều đó ? Người hiểu gì chứ ?

Đừng nói nhảm !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người ta đã nói đúng tâm sự của các hạ, thừa nhận hay không là tùy các hạ, các hạ nổi giận làm gì ?

Hắc Tri Thù nhìn sững chàng một lúc, bỗng bật cười khan, tiếng cười vang lớn quá, bất chấp gây tiếng động giữa đêm trường.

Rồi y nắm tay Tiểu Linh Ngư, kéo nhẹ:

- Gần đây, ta có kết giao với một người, người đó đêm nay có mua hai vò rượu, chuẩn bị sẵn những thức nhắm, ta mời người cùng đi với ta, đến đó đánh chén cho ấm lòng. Người nghĩ sao ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Có một người bằng hữu như các hạ, hẳn phải là thích thú lắm.

Một trước, một sau cùng đi trong cảnh vắng giữa thị thành.

Hắc Tri Thù quay đầu lại, tán:

- Công phu của người ngày nay tiến bộ hơn trước nhiều !

Tiểu Linh ngư cười nhẹ:

- Đã là bằng hữu, còn tâng bốc nhau làm chi ?

Hắc Tri Thù tiếp:

- Người bằng hữu của ta, văn võ kiêm toàn, có trí cũng linh diện lắm, người gặp rồi, là phải mền phục ngay.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- A ? Hấn tên chi ?

Hắc Tri Thù mỉm cười:

- Phàm những kẻ hữu tài, hà tất đều phải hữu danh ? Lắm khi người nghe nói đến một cái tên tầm thường, hoặc xa lạ quá, người tưởng đâu kẻ mang tên đó là một người vô dụng, thật ra kẻ đó có thể đánh bại một người hữu danh nhất trên giang hồ. Cho nên, cái tên của người bằng hữu đó chẳng có gì đặc biệt cả, có thể là bình sanh người chưa hề nghe ai nói đến. Y họ Cổ, tên Nguyệt Ngôn, tên thì rất thông thường, mà tài thì khuynh đảo càn khôn, người đời chưa biết đến y, chỉ vì y không thích chường mặt với đời thôi.

Họ đã ra khỏi thành.

Phía trước mặt họ là một khu rừng, trong khu rừng đó le lói ánh đèn.

Khi đến gần, Tiểu Linh Ngư nhận ra, ánh đèn từ trong một ngôi đền miếu chiếu ra.

Dĩ nhiên, đây là một ngôi miếu hoang, nhưng miếu hoang là những trạm trú chân lý tưởng của hạng người lưu lãng, một lạc thổ của những kẻ không nhà.

Từ bên ngoài, Tiểu Linh Ngư đã ngửi mùi thịt thơm tho rồi.

Chàng cười nhẹ, thốt:

- Vị bằng hữu đó, chẳng những văn võ song toàn tài, mà con kiêm luôn cái nghề nấu nướng ! Ngửi mùi thịt cũng biết tài người, y hẳn

phải là một tay đầu bếp ngoại hạng giữa trần gian.

Hắc Tri Thù tặc lưỡi:

- Khách giang hồ, gặp đâu ăn đó, gặp chi ăn nấy, đâu còn thì giờ tìm cái lạ cái ngon mà ăn ? Trừ chúng ta có một cơ duyên may mắn nào đó, đưa đây đến một nơi có những món thích khẩu ! Cho nên sống cái kiếp bình bình, chúng ta đừng đòi hỏi quá, và chỉ bằng vào tẩu xảo mà ve vuốt tâm tư thôi !

Giữa miếu có một đồng lửa, cháy sáng, quanh đồng lửa có ba ông táo, trên đầu táo có một chiếc nồi.

Nồi sôi sục, thịt bốc hương, kẻ no lòng phải rỏ dãi, nói chi đến người bụng trống ?

Hắc Tri Thù đảo mắt nhìn quanh, kêu to:

- Cổ lão đệ ! Cổ lão đệ ! Tại hạ có mang về đây một người bằng hữu cho Cổ lão đệ, hãy ra mà hội kiến !

Tiểu Linh Ngư cười thâm, nghĩ:

- Ta xem, người vẫn còn giữ cái cố tật làm đại ca mọi người ! Sao người chẳng xưng là ngu ca luôn, cho dễ nghe mà xưng là tại hạ ?

Hắc Tri Thù gọi mãi, vẫn chẳng có người đáp ứng.

Y lại bước ra ngoài miếu, lục soát một lúc, vẫn chẳng thấy gì, lại trở vào, ngồi xuống nền miếu, cười nhẹ thốt:

- Cái mộng của Cổ lão đệ ta nhọn quá, chẳng khi nào ngồi yên một chỗ mà chịu nổi ! Chẳng rõ hiện giờ lão ta ở nơi nào ! Chúng ta không cần phải khách khí, gặp đây là cứ ăn, chừng nào hấn về thì hấn ăn sau. Ăn no đi, rồi đàm đạo !

Tiểu Linh Ngư đã lấy một đôi đũa cầm tay, gặt gù:

- Phải đó !

Nhưng, gấp một miếng thịt bỏ vào miệng rồi, chàng buông luôn đũa, đồng thời ngậm lại đó.

Mường tượng là miếng thịt còn nằm trong miệng chàng, chứ chưa rơi xuống họng.

Phản Hắc Tri Thù thì y gấp, nhai, nuốt đến bảy tám miếng rồi.

Muốn ăn, y phải kéo chiếc nạ từ cằm lên, lật xấp tại chót mũi, bày ra chiếc miệng rộng có đôi môi rất mỏng.

Y nhai nhóc nhách, nuốt ừng ực, ăn đến miếng thịt thứ mười, y nốc rượu cuốn phần thịt dọc đường từ họng xuống gặt dạ dày, rượu đưa thịt đi, kêu on ót.

Bây giờ, y mới ngưng ăn, ngẩng mặt lên nhìn Tiểu Linh Ngư, miệng cười hỏi:

- Thịt này vừa tươi vừa mềm, nấu lại ngon, sao ngươi ăn ít thế ?

Tiểu Linh Ngư nhả ngay miếng thịt trong miệng cho rơi xuống nền, đoạn đáp:

- Thịt này ăn không được !

Hắc Tri Thù trầm gương mặt:

- Tại sao không ăn được ? Đâu phải là thứ thịt trộm cắp của ai ?

Tiểu Linh Ngư vụt cười mấy tiếng:

- Ngươi có biết đó là thứ thịt gì chẳng ?

Chàng không cần khách sáo nữa, nén bỏ hai tiếng các hạ, gọi Hắc Tri Thù với tiếng ngươi cộc lốc.

Hắc Tri Thù hừ một tiếng:

- Chứ ngươi nói là thịt gì ? Chẳng lẽ là thịt người ?

Tiểu Linh Ngư gằn từng tiếng:

- Thịt người đó, cho người biết mà mừng !

Hắc Tri Thù rú lên kinh hãi, mửa ngay miếng thịt cuối cùng y chưa kịp nuốt vào dạ dày.

Y hét oang oang:

- Người nói cái gì ?

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Ta nói đó là thịt người, nhất định là ta không nói sai !

Hắc Tri Thù lợm giọng mấy lượt:

- Làm sao... làm sao người biết chắc ?

Tiểu Linh Ngư cười mỉa:

- Thịt người, từ thuở ta lên ba, ta từng ném qua rồi, cái mùi vị của nó, đến chết ta cũng chẳng quên !

Hắc Tri Thù giương to đôi mắt:

- Người nói người đã ăn thịt người từ lúc ba tuổi ?

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Người biết không ! Ta lớn lên trong Ác Nhân Cốc, ta ở đó hơn mười mấy năm dài ! Đây là thứ thịt của người vừa chết, ta dám đánh cược bằng chiếc mũi của ta đó, nếu sai, ta bằng lòng cho người xẻo mũi.

Chàng chờ xem Hắc Tri Thù mửa luôn những miếng thịt đã ngoạm và nuốt vào dạ dày, song y chẳng những không mửa, mà còn bật cười lớn:

- Nếu vậy thì nồi thịt này do Lý Đại Chủ nấu ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Cũng có thể lắm !

Hắc Tri Thù lẩm nhẩm:

- Cổ Nguyệt Ngôn ! Hai chữ cổ và nguyệt ghép lại thành chữ hồ, mà ngôn là thuyết, hồ thuyết tả nói nhằm nói nhí, chẳng đúng sự thật ! Chính lão ta đã thú nhận với ta là lão nói nhằm nói nhí, chỉ tại ta tin lão quá chừng.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Người không ói ra ?

Hắc Tri Thù lắc đầu:

- Ói ra làm gì nữa ? Đã nuốt vào bụng, có ói ra cũng chẳng sạch hết mùi vị, hưởng chi mình biết khoái lúc ăn !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt luôn:

- Người còn cười được ?

Hắc Tri Thù cười lớn hơn trước:

- Kết giao được với Lý Đại Chủy là một sự thích thú lớn lao nhất trên đời, nhiều người mơ ước mà không được, còn ta thì bỗng nhiên lại có cái may mắn đó, tự nhiên cao hứng chứ ! Vô luận là lão ta bại hoại hay quân tử, lão vẫn có bản sắc anh hùng.

Trên giang hồ, số người có bản sắc như lão ta rất hiếm đấy !

Tiểu Linh Ngư thầm khen Hắc Tri Thù dù sao thì cái tâm cũng thác lặc, thành thực.

Chàng khích một câu:

- Sao người vội cao hứng thế ? Lấy gì làm chắc là vị Hồ Thiết tiên sanh, lại là Lý Đại Chủy ?

Hắc Tri Thù trở mắt:

- Nếu không là Lý Đại Chủy thì ai ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Ta còn biết một người giả mạo Lý Đại Chủy, có thể là người đó lừa người ăn thịt người, ăn xong rồi mưa ra lênh láng, người càng ói mưa, người đó càng khoan khoái...

Chàng dừng lại, rồi thấp giọng tiếp:

- Có thể, người đó không muốn cho người mưa, bởi y có một âm mưu gì đó.

Hắc Tri Thù kéo chiếc nạ che kín miệng như cũ, đoạn lạnh lùng thốt:

- Vị bằng hữu nào đó ở bên ngoài, đã đến đây thì cứ vào, làm gì đứng đờ ra như vậy ?

Tiểu Linh Ngư thính tai, song còn kém Hắc Tri Thù một bậc.

Hắc Tri Thù vừa dứt tiếng, từ bên ngoài, một bóng người lướt vào, nhẹ nhàng như đợt khói.

Người đó có thân hình yếu điệu, vận chiếc áo màu đỏ, ngời hơn ánh lửa, đôi mắt sáng lạ lùng.

Trong ánh mắt đó, chùng như niềm phẫn nộ luôn luôn hiện ra, bất chấp lúc thường hay lúc kích động.

Áo đỏ, mắt hờn, nếu không là Tiểu Tiên Nữ thì còn ai nữa ?

Giữa đêm khuya, tại khu rừng vắng, trong ngôi miếu hoang, Tiểu Tiên Nữ xuất hiện, điều đó làm Tiểu Linh Ngư kinh hãi phi thường.

Nhưng chàng có kinh hãi thì nàng cũng xuất hiện rồi, kinh hãi cũng chẳng ích lợi gì.

Chàng cứ tỉnh như thường, ngồi nguyên tại chỗ.

Chàng rõ Hắc Tri Thù có biết nàng là ai chẳng, bất quá bên ngoài y lộ vẻ kinh ngạc vậy thôi, bởi trong phút giây này, ở cái địa điểm này, một người đẹp xuất hiện cũng phải là một sự kiện khá bất thường.

Tiểu Tiên Nữ trái lại không nhìn người nào cả.

Nàng bước đến cạnh nồi thịt, dùng mũi kiếm hắt nắp nồi rơi xuống, lại thọc kiếm sâu trong nồi, quậy mãi, từng đợt từng đợt, thịt rơi nước vắng, rơi vắng đến cạn nồi, nàng lại lấy kiếm bươi đống thịt rơi vãi dưới nền.

Cuối cùng, nàng tìm được một chiếc kim thoa.

Thấy chiếc kim thoa, nàng kêu lên một tiếng lớn, lập tức từ bên ngoài, một người khác nhảy vút vào trong.

Người đó chính là Cố Nhân Ngọc.

Tiểu Tiên Nữ đến cạnh hắn, run run giọng, thốt:

- Chiếc kim thoa của Uyển Nhi ! Quả nhiên, chiếc kim thoa của Uyển Nhi ở tại đây !

Cố Nhân Ngọc trừng mắt nhìn Tiểu Linh Ngư, hắn muốn thị Oai, song vì bẽn lễn thành tánh, hắn hơi lúng túng.

Cuối cùng hắn cũng cao giọng hỏi:

- Người... người có còn là con người nữa chẳng ?

Người giết người để ăn thịt, thì người đó đâu còn là con người nữa.

Tiểu Linh Ngư biết ngay họ chẳng nhận ra chàng.

Chàng cười hì hì, đáp:

- Ta với người có khác nhau ở chỗ nào đâu ? Người có gì, ta có cái nấy, người là người, sao ta lại không là con người ?

Cổ Nhân Ngọc bạo dạn hơn, hét:

- Nói mau ! Nồi gì đó ?

Tiểu Linh Ngư chưa từng thấy một thiếu niên e ấp như một thiếu nữ mà lại có lần phần nộ như vậy, chàng biết là hẳn giận dữ, giận thật sự, chàng cũng nghĩ là thịt của người ở trong nồi kia có liên quan với họ trọng đại.

Tuy nhiên, chàng không hiểu tại sao họ lại biết nơi này mà tìm đến. Hơn nữa, làm thế nào họ biết trong nồi thịt có chiếc kim thoa ?

Một niềm hoài nghi phát sanh liền.

Chàng mỉm cười hỏi lại:

- Người cho là trong chiếc nồi có gì ?

Cổ Nhân Ngọc then đỏ mặt, không thốt được.

Một người nào đó, từ từ lên tiếng:

- Trên thế gian, thiếu gì thứ thịt ăn được, sao hai người lại chọn cái thứ thịt người ?

Đồng loại mà tàn sát để ăn thịt lẫn nhau, thì có khác gì là súc sanh đâu ?

Người đó mắng Hắc Tri Thù và Tiểu Linh Ngư, song y không dùng lời quá lỗ mắng, giọng nói lại hòa dịu, mừng tượng đàm đạo thân mật với cả hai.

Câu nói vừa buông dứt, hai bóng người bước vào, ánh mắt thì phần nộ, nhưng thần thái lại ung dung.

Hai người đó là Nam Cung Liễu và Tàn Kiếm.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Các vị cho rằng bọn tại hạ ăn thịt người, làm sao các vị biết được điều đó ? Có kẻ mách cho các vị biết phải không ?

Tần Kiếm chưa kịp đáp, Tiểu Tiên Nữ đã lướt tới, vừa dậm chân vừa mắng:

- Tự nhiên có kẻ báo tin mật với chúng ta ! Các người đã làm một điều mà trời đất khó dung tha, thì ai trông thấy lại chẳng xón mắt chứ ?

Nam Cung Liễu điềm đạm tiếp:

- Uyển Nhi là một thiếu nữ thông minh khả ái như vậy, bất cứ nam nhân nào trông thấy cũng mến tiếc, hai vị lại nữ giết nàng, cắt lấy thịt, nấu nướng mà ăn, ăn được thịt nàng thì có khác nào đốt cây đàn mà nướng chim hạc ? Các vị hủy hoại cái đẹp của đất trời đấy nhé !

Hắn vẫn ung dung như thường, con người đó trầm tĩnh trên chỗ tưởng !

Tiểu Tiên Nữ hét:

- Cái thứ người như thế, người còn tồn nước bọt nói năng nữa à ?

Nam Cung Liễu bình thản như thường:

- Sự tình đã như thế rồi, có nói hay không nói gì, cũng thế thôi, chẳng quan hệ gì cả.

Hắc Tri Thù vụt đứng lên, cao giọng:

- Tại hạ muốn nói...

Tần Kiếm khẽ chớp mắt:

- Các hạ có phải là người mà giang hồ truyền thuyết là Hắc Tri Thù chẳng ?

Hắc Tri Thù gật đầu:

- Phải !

Tần Kiếm cao mày:

- Xem ra, lời truyền thuyết trên giang hồ không đáng tin lắm ! Không ngờ Hắc Tri Thù lại là một nhân vật như vậy !

Hắc Tri Thù quát lớn:

- Lời truyền thuyết trên giang hồ không đáng tin, thì lời mật cáo của kẻ nào đó lại càng chẳng đáng tin hơn ! Tại hạ thử hỏi các vị, nếu không tụt tay nấu nướng, thì làm gì biết được trong thịt có chiếc kim thoa ? Giả như chính tại hạ nấu nướng, thì duyên cớ gì lại bỏ chiếc thoa vàng vào thịt ? Nó có phải là một thực vật đâu ?

Tần Kiếm và Nam Cung Liễu nhìn nhau, rồi Nam Cung Liễu hỏi:

- Các hạ nói như thế, hẳn có ý tứ cho rằng có người cố làm nên việc này, để giá họa cho các hạ ?

Hắc Tri Thù bĩu môi:

- Chứ còn sao nữa ?

Nam Cung Liễu gật đầu:

- Lời nói đó có lý !

Tiểu Tiên Nữ dậm chân:

- Nhị ca ! Nhị ca buông tha mạng chúng, chứ tôi thì nhất định chẳng buông tha.

Bởi, biết đâu chẳng có người, hoặc vô tình, hoặc hữu ý, trông thấy chúng làm ra cái việc này ?

Nam Cung Liễu lại gật đầu:

- Cũng có thể như vậy !

Tiểu Tiên Nữ hét lên:

- Uyển Nhi có thể là bị chúng giết, chúng giết nó để ăn thịt nó, luận theo sự tình này thì... Cửu muội cũng có thể...

Nàng nghẹn ngào, lệ dâng lên nhưng chưa trào ra mắt, nàng không tiếp được nữa, bỏ dở câu nói.

Tần Kiếm chớp mắt nhiều lượt hơn, ánh mắt chiếu thẳng về Tiểu Linh Ngư, giọng hấn trầm trầm:

- Tuy sự việc có điểm nghi vấn, nhưng ít nhất các vị cũng phải có một chứng minh gì tỏ ra là mình vô can. Bằng ngược lại, tại hạ bắt buộc phải mời hai vị về tận tệt gia.

Hắc Tri Thù cười lạnh:

- Các hạ ăn nói có lễ độ quá chừng. Theo các hạ về tận nhà, bọn tại hạ cho rằng cũng chẳng quan hệ gì. Tuy nhiên, nếu các hạ không có chứng cứ gì để buộc tội tại hạ, thì các hạ bằng vào đâu mà để cho tại hạ là tội phạm, rồi bức bách về nhà ?

Tiểu Tiên Nữ quát:

- Chiếc kim thoa đó chi ? Đó chẳng phải là một chứng cứ sao ? Người định chạy tội à ?

Hắc Tri Thù trừng mắt, chưa kịp đáp, Tiểu Linh Ngư bật cười hắc hắc, thốt:

- Tại hạ có chạy tội lúc nào đâu !

Tiểu Tiên Nữ lăm lăm thanh kiếm, chực phóng ra, nghe thế giật mình, gằn giọng:

- Người thừa nhận ?

Tiểu Linh Ngư cứ tiếp:

- Ăn thịt người, cũng chẳng phải là việc lớn lao quan trọng chi đó...

Như bị một ngọn roi quất mạnh vào đầu, Hắc Tri Thù kêu lên thất thanh:

- Người nói cái gì ?

Tiểu Linh Ngư không lưu ý đến Hắc Tri Thù, hướng qua Tiểu Tiên Nữ, cười hì hì như muôn thưở, hỏi:

- Cô nương đề cập đến Cửu muội nào đó, có phải là một thiếu nữ có đôi mắt rất to, gương mặt trắng xanh, tuổi độ mười tám mười chín, thích mặc y phục màu xanh nhạt chẳng ?

Tiểu Tiên Nữ run giọng:

- Người... người đã làm gì Cửu muội rồi ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Tại hạ đã làm gì nàng ấy ? Lại còn phải hỏi nữa à ? Cần gì hỏi ? Cần gì nói ?

Hắc Tri Thù biến sắc, nếu y đừng bao mặt, hấn gương mặt của y còn xanh hơn màu chàm:

- Tiểu tử đó điên rồi, hấn ăn nói hồ đồ, nhằm nhí, nghe hấn làm gì !

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Sự tình quan trọng chi đó mà người sợ chứ ?

Nam Cung Liễu và Tàn Kiếm vốn trầm tĩnh quá sức tưởng tượng, lúc đó cũng phải biến sắc mặt.

Tiểu Tiên Nữ dĩ nhiên nhảy lên chơi chơi, hét lên oang oang:

- Các vị ca ca nghe chưa ? Hấn đã thừa nhận tất cả, nghe chưa ?

Nàng hét, nàng khóc, nhưng không quên xuất thủ, thanh kiếm chớp, xé gió bật thành tiếng rẹt, bay qua đối phương như con độc mã

phóng mình.

Cổ Nhân Ngọc cũng đỏ ngầu đôi mắt, cũng hét lên, đồng thời đánh ra ba quyền.

Ba quyền, một kiếm, đương nhiên tung sang Tiểu Linh Ngư, kiếm chớp như làn sét, quyền rít gió vang âm âm như sấm động, nhất định là Tiểu Linh Ngư phải bỏ mạng ngay với những chiêu trí tử đó.

Hồi 53

Di Tang Giá Họa

Nếu là hai năm về trước, thì giữa hai thế công của đối phương, một quyền, một kiếm, Tiểu Linh Ngư phải mất mạng hoặc với quyền, hoặc với kiếm, song hiện tại thì tài nghệ của chàng cũng đáng kể lắm rồi.

Và với tài nghệ ngày nay của chàng, chẳng phải bất cứ ai cũng có thể hạ chàng ngay, trong một vài chiêu đầu tiên.

Chàng hát cánh tay tả lên, đồng thời lòn tay hữu dọc theo thân kiếm của Tiểu Tiên Nữ, từ ngoài vào trong.

Bàn tay hữu của chàng vừa lòn vào vừa vẩy, như người ta rẩy tay cho mấy hạt nước còn bám nơi đó rơi xuống.

Tiểu Tiên Nữ thấy mặt hoa lên, đường kiếm lệch hướng liền, thay vì đâm thẳng vào mình Tiểu Linh Ngư, thì lại trệch sang Cổ Nhân Ngọc.

Cổ Nhân Ngọc kinh hãi, vội biến chiêu.

Tiểu Linh Ngư hát tay lên, cầm như thừa, bởi chiêu quyền của Cổ Nhân Ngọc không còn giữ cái đà cũ nữa, bất quá chàng nương cái thế hát đó để hóa giải chiêu kiếm của Tiểu Tiên Nữ thôi.

Và chiêu quyền của Cổ Nhân Ngọc biến đổi, chẳng phải để tiếp tục tấn công chàng, mà chính là để ngăn chặn đường kiếm lệch của Tiểu Tiên Nữ.

Hắn nhanh tay, nhưng cũng còn muộn một giây.

Một tiếng soạt khẽ vang lên, tay áo của hắn đã bị mũi kiếm của Tiểu Tiên Nữ thọc thủng, rọc tét một đường.

Cái chiêu của Tiểu Linh Ngư vừa xử dụng, tên là Di Hoa Tiếp Mộc, một chiêu thức rất thông thường, phàm ai có theo đời võ nghiệp cũng đều biết sử dụng cả.

Tuy nhiên, Tiểu Linh Ngư đánh ra với thủ pháp tân kỳ, xem không kém Di Hoa Tiếp Ngọc của Di Hoa Cung.

Bất quá, công lực của chàng chưa đến mức hỏa hầu, nên chàng không thể thi triển được toàn diện phần linh ảo như Hoa Vô Khuyết thôi, dù vậy cũng rất lợi hại.

Lợi hại đến độ Tiểu Tiên Nữ vẫn bị chàng phá chiêu kiếm dễ dàng, mà Tiểu Tiên Nữ nào phải là tay tầm thường ?

Giả như sau này, chàng có gắng luyện tập, công phu tiến triển đều đều và nhanh chóng như trong hai năm qua, thì có thể chàng không còn ngán chiêu độc Di Hoa Tiếp Ngọc của Hoa Vô Khuyết.

Cho nên, Di Hoa Tiếp Mộc và Di Hoa Tiếp Ngọc, có chỗ đại tương đồng, nhưng trong nhất thời. Cố Nhân Ngọc và Tần Kiếm không nhận thức kịp, cả hai cùng buộc miệng kêu lên:

- Các hạ là môn đệ của Di Hoa Cung ?

Tiểu Linh Ngư không đáp, chỉ bật cười ha hả, dịch bước ra phía hậu Hắc Trì Thù, dùng y làm bức bình phong.

Có chỗ nắp rồi, chàng mới cất tiếng:

- Tuy tại hạ ăn thịt đó, song chẳng phải tại hạ chủ mưu ! Tại sao các vị cứ tìm người ăn mà chẳng truy cứu kẻ chủ mưu ?

Cố Nhân Ngọc và Tiểu Tiên Nữ thấy rõ, chàng đã chiếm tiên cơ, thế mà không thừa cái tiên cơ đó tấn công tiếp, trái lại còn núp sau lưng đồng bạn, cả hai chẳng cần suy nghĩ gì, cả hai chỉ hận là mình đánh hụt, đồng đảo bộ lướt tới đánh luôn.

Đánh như thế, dĩ nhiên cả hai nhắm vào cái bia Hắc Trì Thù, phải hạ cái bia đó ngã rồi mới động đến Tiểu Linh Ngư được.

Lần này, họ xuất thủ độc hơn, bởi họ quyết báo thù cái hụt vừa rồi.

Chẳng những thế, họ còn dè dặt, họ không dám khinh thường như trước nữa, vì họ định ninh Tiểu Linh Ngư là đệ tử của Di Hoa Cung.

Nhưng, cái hận, cái độc họ muốn đổ xuống đầu Tiểu Linh Ngư, thì Hắc Tri Thù lãnh đủ.

Hắc Tri Thù sôi giận, giận cho đối phương quá hồ đồ, mà cũng giận Tiểu Linh Ngư đùa quá ác.

Trong tình thế đó, y làm gì có thời gian để giải thích, mà chắc gì giải thích rồi người ta chịu nghe cho ?

Đừng nói là chỉ thốt một câu, đến một tiếng y cũng không kịp, bởi thế công của Cố Nhân Ngọc và Tiểu Tiên Nữ đã bay sang rồi.

Động kiếm không được thì phải động thủ.

Kiểm quang bốc rực, quyền ảnh chớp, trong thoáng mắt Cố Nhân Ngọc và Tiểu Tiên Nữ đã xuất phát mỗi người độ mười chiêu.

Mỗi người mười chiêu, hai người hai mươi chiêu, với hai mươi chiêu đó, Hắc Tri Thù chỉ trả lại ba chiêu, không hơn không kém.

Kiểm quang vẫn sáng, quyền ảnh vẫn chớp, thế công còn ào ào, Hắc Tri Thù đi dần vào bối rối.

Tiểu Linh Ngư ở phía sau, vừa nhảy tợn tợn theo bộ thế của Hắc Tri Thù vừa cười hi hi, thốt:

- Phải ! Phải đấy ! Phải ghê lắm ! Cứ đánh với họ, sợ gì chứ !

Hắc Tri Thù tức uất suýt vỡ lòng ngực mà chết đi được, nhưng làm gì bây giờ ?

Y tức uất về Tiểu Linh Ngư cực độ, cơ hồ quên mất cái vô lý của đối phương, nên đấu pháp của y cũng biến chiều hướng, thay vì chống địch, hạ địch, y cố xoay sở làm sao để thoát ra ngoài vòng bắt buộc Tiểu Linh Ngư phải đương đầu với đối phương.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư bám sát y như bóng với hình, y di động đến đâu, Tiểu Linh Ngư theo liền đến đó, y đã làm mọi cách, vẫn không tách rời nổi Tiểu Linh Ngư.

Ở phía sau, Tiểu Linh Ngư vỗ tay, cười reo, tán bên này một câu, khích bên kia mấy tiếng, cốt gây sôi động lên.

Trước đó, Cố Nhân Ngọc và Tiểu Tiên Nữ vì quá giận, mất bình tĩnh, xuất thủ đột ngột, thành ra Tiểu Linh Ngư hóa giải dễ dàng.

Qua một lúc giao đấu với Hắc Tri Thù, cả hai cùng lấy lại bình tĩnh.

Họ trầm tĩnh thì chiêu thức xuất phát kín đáo và vững chắc hơn, do đó Hắc Tri Thù càng lúng túng hơn.

Giả dĩ, cả hai bây giờ hầu như liên thủ, người này bổ khuyết cho người kia, giá như một bên có sơ hở, thì đồng bạn khóa lấp chỗ sơ hở đó ngay, thành thử Hắc Tri Thù chờ đợi mãi mà chẳng có một cơ hội nào hoặc thoát chạy, hoặc tiến công cho đắc thủ.

Gặp hai đối thủ cùng một lúc, cả hai lại gồm đủ cương nhu, nhanh, huyển, khinh, trọng, cả hai cùng bổ khuyết, tạo thành một chiến tuyến vô cùng chắc và vững. Hắc Tri Thù không còn mảy may hy vọng thủ thắng.

Đã thế, Tiểu Linh Ngư ở phía sau luôn luôn khích thích, làm y sôi giận lên, càng sôi giận, y càng mất sáng suốt như thế là cầm chắc cái bại trong tay, bất quá cái bại đó chỉ còn chờ thời gian mà hiển hiện, và thời gian thì cầm như được tính từng giây thôi.

Nam Cung Liễu đứng bên ngoài, gật gù tán:

- Nhân Ngọc quả là con người có đủ khí chất để luyện võ !

Tần Kiếm mỉm cười :

- Tuy nhiên, Thanh muội còn trên hấn một bậc.

Nam Cung Liễu tiếp:

- Luận như vậy là sai ! Hiện tại, Cố Nhân Ngọc xuất thủ nhẹ nhàng như vậy, chẳng phải hấn kém công lực đâu ! Chẳng qua, gia giáo của giòng họ hấn quá nghiêm, hấn là con người chí hiếu chí thuận, không

bao giờ hấn dám gây sự với ai, vả lại bình sanh hấn không có cơ hội giao thủ với hào kiệt giang hồ, do đó hấn không có mớ kinh nghiệm của Thanh muội. Nếu cho hấn xuất ngoại một thời gian, tiếp xúc với tất cả hào kiệt võ lâm, dám chắc là trong vòng ba năm, năm năm, hấn sẽ trở thành một tay đại hữu danh, và hấn sẽ bỏ rơi Thanh muội sau xa !

Tần Kiếm thốt:

- Nhị ca quả nhiên có con mắt nhận xét người ! Thảo nào mà trên giang hồ, khi một kẻ nào đó được Nam Cung công tử đề cập đến tên họ, kẻ đó lại chẳng một sớm một chiều nổi danh như cồn.

Nam Cung Liễu tiếp:

- Hôm nay, nếu chúng ta cần lưu ý đến một người, người đó chẳng phải là Hắc Tri Thù đâu. Người đó phải là thiếu niên ở sau lưng Hắc Tri Thù đó, y có hành động rất thần bí, nguy dị, mỗi việc chi y làm, đều có vẻ khác hẳn mọi người. Nếu ngu huynh không làm, thì y là một nhân vật đã thành danh rồi, bất quá y cải dung sửa mạo, nên chúng ta chẳng nhận ra thôi !

Chẳng rõ võ công của hấn cao thấp như thế nào, chứ nhãn lực của vị công tử họ Nam Cung tên Liễu đó quả thật tinh vi, con người ấy rất xứng đáng là một truyền nhân của võ lâm thế gia hơn trăm năm dài, hùng cứ đất Giang Nam.

Cuộc đấu chưa ngã ngũ thế nào, chỉ bằng vào sự nhận xét của hấn, người ta cũng thấy ngay kết quả.

Và, sự nhận xét của hấn được chứng thực ngay sau đó.

Cổ Nhân Ngọc và Tiểu Tiên Nữ lợi hại phi thường, song tài cao của cả hai cầm như vô hiệu trước thân pháp nhẹ nhàng linh diệu của Hắc Tri Thù.

Trời đã sanh ra con nhện, hấn phải cho nó một đặc điểm nhanh, nếu không thì lơ lửng giữa không gian mãi mãi, nó phải chết gáp với những con vật khác rình rập chực chờ nói, thềm thường nó, xẻ thịt nó trong bất cứ phút giây nào.

Cho nên, phải có một thuật khinh công kỳ ảo, Hắc Tri Thù mới dám xưng ngoại hiệu như vậy.

Cuộc chiến kéo dài lâu rồi mà Cổ Nhân Ngọc và Tiểu Tiên Nữ chưa hề chiếm được thượng phong.

Nếu không có Tiểu Linh Ngư bám sau lưng, thì có thể là Hắc Tri Thù đã làm được một cái gì có lợi cho y rồi.

Chàng bám phía sau, chẳng khác nào một tảng đá nặng, làm giảm bớt sự linh hoạt của Hắc Tri Thù, đồng thời lý trí của Hắc Tri Thù cũng mất đi rất nhiều sự cẩn thận, vì y tức uất không tưởng nổi.

Tiểu Linh Ngư tán và khích một lúc, sau cùng chàng than:

- Nguy ! không khéo mà nguy mất ! Hắc Tri Thù có nhiều hy vọng bại rõ rệt !

Trời ! Đường đường là một Hắc Tri Thù, lại phải bại nơi tay một nữ nhân và một tiểu tử !

Còn gì tinh danh của tay khuấy nước chọc trời, từ bao lâu nay, nghênh ngang trong thiên hạ ?

Người ta nói, hy vọng thắng, lo sợ bại, nhưng Tiểu Linh Ngư lại nói rằng hy vọng bại !

Điều đó làm cho Hắc Tri Thù thêm sôi sục căm hờn.

Đã thế chàng còn khinh miệt đôi nam nữ kia, xem họ như những kẻ thông thường, vô danh.

Một câu nói, chàng chọc tức cả song phương, gồm ba người, câu nói có hiệu lực tăng gia cường độ của cuộc chiến.

Hắc Tri Thù hét lớn:

- Gã điên ! Người muốn gì chứ ?

Tiểu Linh Ngư buông gọn:

- Đánh không thắng thì chạy đi, người chẳng biết như vậy sao mà còn hỏi với vẫn ?

Hắc Tri Thù lại hét:

- Câm ! Câm ! Lão Hắc này chẳng phải là một con người hèn ?

Tiểu Linh Ngư giải thích:

- Hắc Tri Thù thành danh trên giang hồ toàn bằng vào thuật khinh công, nhờ cái thuật đó, người thoát ẩn thoát hiện, người có mặt ở khắp mọi nơi, không ai biết được hành tung của người, như vậy là người sở trường về thân pháp linh diệu, chứ không là đấm đá như mọi người. Thì tại sao người bỏ cái sở trường thừa năng hiệu, bảo đảm an toàn cho người, mà người lại sử dụng sở đoản để phải lúng túng trước đối phương ?

Người chán sống rồi chẳng, nên can tâm chờ chết ?

Hắc Tri Thù cứ mắng, cứ hét, song trong thâm tâm, y cũng phải nhìn nhận là Tiểu Linh Ngư nói đúng đạo lý.

Bởi chuyên chú mắng Tiểu Linh Ngư, bởi dẫn đo qua sự nhận xét của chàng, Hắc Tri Thù có phần nào phân tâm, thân pháp hơi chậm lại một chút, suýt húng một nhát kiếm của Tiểu Tiên Nữ nơi sườn.

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Giả như hôm nay, người thoát chạy khỏi áp lực của đôi nam nữ đó, người lại mang cả ta đi theo, thì giang hồ hay biết được việc này, sẽ ca ngợi, thân phục người hơn, cái danh của người sẽ vang dội hơn. Người ta sẽ không chê cười người là hèn khiếp, trái lại ai ai cũng lác mắt trước cái thuật khinh công huyền ảo của người.

Hắc Tri Thù dậm chân:

- Được rồi ! Đừng nói nữa !

Khi tiếng cuối của y vừa buông dứt, Tiểu Linh Ngư đột nhiên vọt ra, với chiêu Đoạn Ngọc Phân Kim, chàng đánh luôn cả hai tay ra hai bên.

Vì không đề phòng Tiểu Linh Ngư tham gia cuộc chiến, Cố Nhân Ngọc và Tiểu Tiên Nữ giật mình, không phản ứng kịp, bắt buộc phải lùi nhanh về phía hậu mấy bước.

Không chậm trễ, Hắc Tri Thù rầy ống tay áo, đường dây bạc bay ra, đường dây vượt ngang khung cửa, đẩy dây móc vào một cành cây bên ngoài miếu, đầu dây vừa móc là y nắm dây phăng mình ra liền, như con nhện nhả tơ để nương tơ đu mình, đồng thời thu tơ luôn.

Dĩ nhiên, Tiểu Linh Ngư đã nắm chéo áo sau của Hắc Tri Thù, bay theo y.

Chàng sử dụng thuật riêng, bay ra, bắt quả chàng nắm áo Hắc Tri Thù để cho cả hai không rời nhau vậy thôi, chứ chàng không hoàn toàn nương vào cái thế vọt đi của Hắc Tri Thù.

Cho nên, Hắc Tri Thù không nghe vướng lụy vì sức nặng của chàng, và tốc lực của y không hề kém giảm.

Nhanh hơn một thoáng mắt, Hắc Tri Thù đã đến cành cây, tay tháo móc dây, tay kia quăng đầu nọ của đường dây, chân dậm khế xuống cành, y lại chuyển đến cành khác ngoài xa, cứ như thế, y thoát đi rất dễ dàng.

Dù Cố Nhân Ngọc và Tiểu Tiên Nữ có đuổi theo, cả hai cũng chẳng làm gì được Hắc Tri Thù, bởi y len lỏi trong những tàng cây, không thuận tiện cho cả hai xuất thủ, cũng không thuận tiện luôn cho cả hai xuyên tàng cây đuổi theo.

Hắc Tri Thù và Tiểu Linh Ngư đã mất dạng trong màn đêm, nhưng từ xa xa, có tiếng thốt vọng lại:

- Nếu các người không phục, thì cứ trở lại nơi này, đêm mai vào giờ tý !

oo Hắc Tri Thù chạy mãi không ngừng, đến tận chân tường bên ngoài thành, nơi có bóng tối rất dày, y mới dừng chân lại.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay:

- Thật đáng mặt là một Hắc Tri Thù ! Quả nhiên, đi như chớp, về như nháng, cái tài di động của ngươi, cho rằng nhanh hơn điện cũng chẳng ngoa chút nào. Về môn này, ta nhận ra ngàn trước chẳng có ai bằng ngươi, ngàn sau sẽ chẳng có người theo kịp ngươi ! Một tay kỳ tuyệt trong thiên hạ !

Phải tán chứ, tán càng nhiều càng tốt, cho Hắc Tri Thù dịp cơn tức uất.

Hắc Tri Thù hừ một tiếng:

- Vô ích ! Đừng vuốt móng ta mà làm gì ! Ta có thích đâu !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ta biết, ngươi hận ta ghê lắm đó, bất quá, ta làm cho sự hận của ngươi vơi đi phần nào, chứ nếu không thì ngươi phải chết vì uất.

Hắc Tri Thù gằn giọng:

- Ta hỏi ngươi, rõ ràng là chẳng phải ngươi làm ra việc đó, tại sao ngươi đưa đầu hứng chịu chứ ? Đã vậy, ngươi còn lôi cuốn ta theo ! Ngươi đẩy ta vào cái cảnh chiến đấu, chẳng tiếp trợ ta thì thôi, ngươi lại còn ám sau lưng, gây vướng víu phiền phức cho ta không tưởng nổi ! Tại sao ? Hờ ? Tại sao ?

Y lại hét:

- Ngươi làm như vậy, cũng tạm cho là được đi, ta chẳng trách gì, cái điều làm cho ta căm hận nhất, là đang giao đấu đường đường chính chính, ngươi lại xúi ta chạy đi, ngươi không nghĩ là chạy như vậy sẽ mất mặt anh hùng. Tại sao chứ ? Hờ ?

Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc:

- Người đa mưu, phải luôn luôn có trong tay sẵn sàng ít nhất cũng mười diệu kế !

Ta ra làm gì, cũng có kế, chứ nào phải làm càn, làm bướng đầu !

Hắc Tri Thù chụp Tiểu Linh Ngư, trầm giọng:

- Phải nói ! Nói cho rõ ràng ! Nếu không, ta đánh chết người ngay !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt :

- Người không hiểu à ? Ta muốn hại người đó !

Hắc Tri Thù giật mình:

- Hại ta ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Chúng ta chạy đi như thế này, riêng về ta thì chẳng có sao cả, bởi ta là kẻ vô danh, chứ còn người thì trên giang hồ có ai không nghe tên biết tiếng. Sau này, người ta sẽ cho rằng người và Lý Đại Chủ đồng một loại, loại người ăn thịt người. Người có còn nghinh ngang tung hoành khắp mọi nơi nữa chẳng ? Người có còn dám chường mặt với đời nữa chẳng ?

Hắc Tri Thù nổi giận:

- Tại sao người muốn hại ta ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Chỉ vì ta muốn dìm người xuống, ta muốn người phải khổ sở, có như vậy người mới chịu xuất lực cho ta, song người đừng nổi giận, phải biết chỉ có những kẻ thực sự có giá trị mới được cái ân hạnh bị ta hại ! Đã có biết bao nhiêu người, từng van cầu khẩn thiết ta hại họ, nhưng ta có nhọc công đâu mà là những việc đó ? Người nên mừng mới phải, người nên cho rằng mình có phúc lắm mới được ta hại đó !

Hắc Tri Thù gầm lên:

- Người hại ta, ta không đánh chết người là phúc ba mươi đời tổ tông của người để lại đó. Làm gì ta còn phải xuất lực cho người ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Nếu đổi lại là người khác ở trường hợp người, thì khi bị ta hại như vậy rồi, người đó sẽ sanh sự với ta ngay, nhưng Hắc Tri Thù là con người đặc biệt, Hắc Tri Thù chẳng giống bất cứ ai trên đời này, điều đó thì ta biết rất rõ, bởi nên ta hành động như thế...

Hắc Tri Thù trừng mắt nhìn Tiểu Linh Ngư một lúc.

Cuối cùng y buông tay, rồi bật cười lớn:

- Được ! Được ! Tiểu tử biết rõ tánh khí của lão Hắc như vậy là khá lắm. Lão Hắc này gặp một quái sự, dù biết là mình mắc mưu, cũng không bỏ qua dễ dàng.

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Nếu không vậy thì còn gì đáng gọi là Hắc Tri Thù nữa chứ ?

Hắc Tri Thù lại hỏi:

- Người làm thế, ngoài cái việc bôi bẩn ta, cho ta phải khó khăn, người còn có dụng ý gì khác nữa chẳng ?

Tiểu Linh Ngư lại gật đầu:

- Tự nhiên phải có chứ ! Người nghĩ, Nam Cung Liễu và Tần Kiếm từng cho mình là bất phàm, họ tự phụ như vậy thì nếu ta ước hẹn với họ, khi nào họ chấp nhận cho ?

Chỉ có người mới làm được việc đó, cho nên, canh ba đêm mai, để gặp lại người, họ sẽ đến đúng hẹn.

Hắc Tri Thù thở ra:

- Tốt ! Ta đã bị người lôi cuốn vào tròng, mà bọn đó thì bị người vừa

khiêu khích vừa tăng bốc, thế nào cũng phải có cuộc chạm trán trong đêm mai. Tuy nhiên, người hãy cho ta biết, cái màn kịch đó, người định diễn như thế nào ?

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Cái vị Hồ Thuyết tiên sinh đó âm thầm giết người, nấu nướng cho người ăn, rồi lại âm thầm đi tố cáo bọn Nam Cung Liễu đến bắt người, thủ đoạn ấy người gọi là gì ?

Hắc Tri Thù hừ một tiếng:

- Gieo tan, giá họa chứ gì nữa ?

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Thủ đoạn gieo tang giá họa đó, người đối phó như thế nào ?

Hắc Tri Thù nghiêng răng:

- Nếu ta bắt được kẻ đó, nhất định là ta phải chặt hẳn ra trăm ngàn đoạn, quăng ngoài đồng ruộng cho quạ ăn, cho chó ăn...

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Người phải biết, cái thứ yêu tinh chuyên hại người đó, chẳng phải chỉ có mỗi một Hồ Thuyết tiên sinh mà thôi đâu. Còn vô số người như thế, và thủ đoạn của họ đáng hận hơn nhiều. Đối với họ, chúng ta sẽ có những biện pháp gì chứ ?

Hắc Tri Thù căm hờn:

- Biện pháp gì cứ tóm được tên nào là chặt khúc tên ấy, chặt đến khi nào chẳng còn một tên thì thôi, cần gì phải biện pháp cho nhọc trí óc ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Giết họ ? Thế thì tiện nghi cho họ quá ! Họ sống chuyên hại khổ thiên hạ, rồi lại được chết gấp, chết sướng, như thế thì họ hạnh phúc

quá chừng ! Huống chi, tóm họ nào phải là việc dễ dàng ? Tóm khó khăn, thì làm gì chặt họ từng khúc từng khúc được ?

Hắc Tri Thù dừng cao đôi mày:

- Theo người, kẻ nào đã làm ra việc đó ?

Tiểu Linh Ngư gằn từng tiếng:

- Giang Biệt Hạc !

Hắc Tri Thù suýt nhảy dựng lên, kêu thất thanh:

- Giang Nam đại hiệp lại làm được cái việc như thế à ?

Tiểu Linh Ngư ngưng trọng thần sắc, nhìn y:

- Người không tin ta ?

Hắc Tri Thù lại nhìn sững chàng:

- Người giấu đầu, thò đuôi, giấu đuôi, thò đầu, quỷ quyết, giảo trá, thử hỏi có ai tin được người chăng ?

Y thở dài tiếp luôn:

- Tuy nhiên lão Hắc này tin người như thường !

Tiểu Linh Ngư vươn tay vỗ nhẹ lên đầu vai y, kêu bép một tiếng, bật cười lớn:

- Quả thật, người có một tay có bốn sắc ! Ta biết lắm mà, khi nào ta nhận lầm người !

Hắc Tri Thù cười hì hì:

- Ta tin người, vì tuy người bại hoại thật, song người không là giả quân tử !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Phải ! Kẻ đáng hận hơn hết là giả quân tử ! Trên đời nay thiếu chi quân tử giả, song Giang Biệt Hạc là một kẻ khả ố nhất !

Hắc Tri Thù hỏi:

- Người có biện pháp đối phó với lão ta chứ ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Lấy cây gậy của ông, đập vào lưng ông, hiệu pháp đó thích thú nhất trần đời.

Lão ta gieo tang giá họa cho người thì chúng ta cũng dùng thủ đoạn đó, quật lại lão, búng cái họa đó sang tròng trên đất của lão, cho lão nhận kết quả của cái mầm họa hoạn chính lão đã gieo.

Hắc Tri Thù cũng sáng mắt như chàng:

- Nhưng cái kế hoạch như thế nào, người hãy giải thích cho ta hiểu rõ đi !

Tiểu Linh Ngư nhìn thẳng vào mặt Hắc Tri Thù:

- Người có biết vị cô nương trên gác đó là ai chẳng ?

Hắc Tri Thù tránh tia mắt của chàng:

- Ta đã nói với người rồi mà, ta không biết nàng là ai !

Tiểu Linh Ngư từ từ tiếp:

- Nàng là Mộ Dung Cửu, vị cô nương nhỏ hơn hết trong Mộ Dung đó !

Hắc Tri Thù giương tròn đôi mắt, kêu lên thất thanh:

- Mộ Dung Cửu ? Nàng...

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng vậy ! Hiện tại, Nam Cung Liễu, Tần Kiếm, Tiểu Tiên Nữ, Cố Nhân Ngọc và các chị nàng đang nóng nảy tìm nàng khắp nơi, khắp chốn, nếu họ biết được có kẻ giấu nàng ở một nơi kín đáo, hẳn là họ sẽ tìm đến kẻ đó, trừng trị kẻ đó một phen đích đáng.

Hắc Tri Thù chớp mắt:

- Cho nên, người định đồ trút sự tình lên lưng Giang Biệt Hạc ?

Tiểu Linh Ngư vỗ tay:

- Ta muốn lão ấy thử ném qua một lần tư vị của thủ đoạn gieo tang giá họa mà lão đã thực hiện trên đầu kẻ khác !

Hắc Tri Thù cau mày:

- Người nên nhớ, lão ấy là con hồ ly già, cơ mưu của lão thâm lắm, không chắc gì lão mắc kế người đâu !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Lão có gian hoạt đến đâu, cũng vô hại, miễn là người bằng lòng giúp ta, là nhất định lão ta phải rơi vào tròng !

Hắc Tri Thù cười khổ:

- Ta bị người lôi cuốn vào vụ rồi, nếu ta không muốn giúp người cũng không được !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Nói thế nghe được đấy. Ta đã dìm người xuống nước, người muốn ngoi đầu lên, tất phải tiếp tay ta. Người phải nghe theo sự phân phối của ta mà hành động. Cứ yên trí, ta bảo đảm là người sẽ không hối hận sau này !

Chàng vụt đứng lên, nắm tay Hắc Tri Thù giục:

- Sự tình cấp bách, chúng ta có rất ít thời gian, cần phải thực hiện

gấp mưu kế !

oo Cả hai phi thân vượt đầu tường, vào thành.

Dọc đường, Hắc Tri Thù tự lẩm nhẩm:

- Nghĩ mãi ta muốn điên đầu ! Tại sao cái vị Hồ Thuyết tiên sanh đó lại giết người trong gia đình Mộ Dung, rồi gieo tang giá họa cho ta như thế ? Tại sao ? Làm như thế, lão thu hoạch được lợi ích gì ?

Bất quá y đoán mơ hồ là nàng Uyển Nhi nào đó, có liên quan với gia đình họ Mộ Dung, chẳng hạn một tỳ nữ, từng theo một cô nương trong gia đình lúc vị cô nương ấy vu quy, thân phận chỉ là một thị nữ hơn là một tỳ thiếp.

Điều mà y chắc chắn được là nạn nhân nhất định chẳng phải một trong các chị em đồng bào của những tiểu thư họ Mộ Dung.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười thốt:

- Người nói, cái vị Hồ Thuyết tiên sinh đó chẳng phải Lý Đại Chủ, thì ta nghĩ cũng có thể là Bạch Khai Tâm lắm ! Bởi Bạch Khai Tâm có ngoại hiệu Tồn Nhân Bất Lợi Kỳ. Y chuyên lừa người, lừa được người là ý thích chí, chẳng cần thu hoạch một lợi ích nhỏ nhen nào cho y.

Hắc Tri Thù trở mắt:

- Có cái thứ người như vậy nữa sao ?

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Không có thứ người như vậy thì làm sao ta biết mà nói cho người nghe chứ ? Cái chi mà người tưởng là không thể có, cái đó vẫn có thể có như thường, bất quá người chưa biết được đó thôi.

Rồi chàng lập luận:

- Họ biết, các người rể trong họ Mộ Dung đang truy tầm Mộ Dung Cửu, cho nên họ bắt Uyển Nhi làm thịt, để lừa cho các người rể của

họ Mộ Dung nghi ngờ Mộ Dung Cửu đã bị xoi thịt rồi, người hiểu chứ, tìm em vợ không được lại biết được em vợ đã bị người giết chết mà ăn thịt, họ đau đớn, mà mấy bà vợ của họ còn đau đớn hơn, thiên hạ có người đau đớn là Bạch Khai Tâm thích chí rồi ! Cái tên của y là Khai Tâm, thì bất cứ làm gì miễn cái tâm của y khai phóng là được, cần gì phải có lợi ?

Hắc Tri Thù cau mày:

- Nhưng ta...

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Y giả dạng Lý Đại Chủ, hẳn là cố ý gieo cái họa đó cho Lý Đại Chủ, song bất ngờ y lại gặp người, y vụt đổi ý ngay, đem cái họa đó trút lên đầu người liền. Người biết tại sao không ? Bởi vì gieo họa cho Lý Đại Chủ, thì còn lâu lắm Lý Đại Chủ mới bị phiền phức, Lý Đại Chủ là con người vắng mặt mà ! Chứ người, sờ sờ ra đó, các chàng rể họ Mộ Dung nếu đến ngôi cổ miếu là gặp người ngay, cái kết quả có ngay, y có dịp thích thú ngay, thích thú với niềm đau của người trong nhà Mộ Dung, thích thú với nỗi khổ sở của người. Đúng là một nhân vật trong Thập Đại Ác Nhân ! Đáng lắm !

Hắc Tri Thù căm hận:

- Y hại ta như thế này, mà người còn mở miệng khen đòi y được ! Người khả ố quá !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Phải khen mới được chứ ! Người nghĩ nếu cái kế y không tuyệt diệu, thì ta làm sao nhân đó mà sắp cái kế kia ? Nếu trên thế gian này, chẳng có Bạch Khai Tâm, thì làm gì có kịch cho thiên hạ xem mà giải trí ?

Hắc Tri Thù hừ một tiếng:

- Nếu có Bạch Khai Tâm mà lại thiếu vắng người thì dù kịch hay, song cũng cảm như bỏ, vì chẳng có diễn viên xứng đáng ! Nhưng, đã có Bạch Khai Tâm lại có thêm người thích thú ở đâu chưa thấy, lão

Hắc này đã thấy khổ trước rồi.

Tiểu Linh Ngư cũng hừ một tiếng:

- Có ta, là người có phúc lắm đấy, đừng than van ! Đêm nay, nếu chẳng có ta, hẳn là người phải khổ gấp trăm gấp ngàn lần rồi. Tang vật sờ sờ đó, dù người có trăm ngàn miệng, cũng chẳng biện bạch nổi !

Hắc Tri Thù gắt:

- Đành là thế, song ta nghĩ vô luận làm sao, người cũng chẳng nên thừa nhận.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ta thừa nhận từ lúc nào chứ ? Ta có bao giờ nói là Mộ Dung Cửu đã bị ta nuốt vào dạ dày đâu ? Bất quá, ta chỉ gần mấy tiếng, ta có làm gì nàng, lại cần phải cung khai ra à ? Ta cũng có nói như vậy:

Việc lớn lao chi đó mà người phải sợ ? Nói những câu như vậy là ta thừa nhận sao ?

Hắc Tri Thù suy nghĩ một chút, vụt cười khan:

- Phải ! Người nói thế, chỉ mượn tượng là thừa nhận, chứ thật ra người có thừa nhận đâu !

Tiểu Linh Ngư lại cười:

- Cái xảo diệu là ở chỗ đó !

Cả hai đã về đến tòa tiểu lâu.

Đèn trong nhà đều tắt, chỉ có gian phòng của Mộ Dung Cửu là còn ánh sáng.

Nàng ngồi bên chiếc bàn, tựa đầu xuống mặt bàn, chừng như nàng ngồi đó suy tư rất lâu, bất giác thiếp luôn.

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Cái vị cô nương đó rất nghe lời người, người bảo mang dao, nàng mang dao, người bảo giết người, nàng giết người. Bây giờ, ta nhờ người bảo nàng viết cho ta mấy chữ.

Hắc Tri Thù trố mắt:

- Đêm hôm khuya khoác như thế này, người bảo người ta viết cho người mấy chữ !

Mà viết những chữ gì chứ ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Viết như thế này ! Nếu muốn chuộc mạng ta, phải mang theo tám mươi vạn lượng bạc, đến tận chỗ ước hẹn của chúng. Xin đừng bỏ dở cơ hội, nếu làm dở dang công việc thì ta sẽ làm mọi nhảm cho chúng uống rượu đấy !

Hắc Tri Thù kinh hãi:

- Tám mươi vạn lượng ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Số bạc lớn thật, song lớn với ai kia, chứ Nam Cung Liễu và Tần Kiếm là những kẻ giàu to, họ chỉ cần phát bàn tay là có ngay !

Hắc Tri Thù cau mày:

- Người tưởng là họ sẵn sàng chấp nhận ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Nếu là lúc thường, họ sẽ từ khước, nhưng đã có việc của đêm nay rồi, họ nghĩ rằng chúng ta mượn cái gương của Uyển Nhi để dọa khiếp họ, mà cũng là để chứng minh rằng chúng ta nói là làm, họ sẽ không do dự được, bởi tình thế bắt buộc họ phải tin !

Chàng lại cười, rồi tiếp luôn:

- Hà huống mảnh giấy đó, chứa đựng bút tích của Mộ Dung Cửu ? Thêm một chi tiết khiến họ không còn trù trừ nữa !

Hắc Tri Thù hừ một tiếng:

- Mảnh giấy đó có phải là chính ta mang đến họ chẳng ?

Tiểu Linh Ngư cười, nụ cười tươi hơn lúc nào hết:

- Tự nhiên rồi ! Không là người thì còn ai làm nổi cái việc đó ? Hắc Tri Thù là tay đệ nhất khinh công, đi thần không hay, về quỷ không biết, đối với ai khác thì việc đó quả khó khăn thật, chứ đối với Hắc Tri Thù thì rất dễ dàng, dễ như ngã mình dài trên giường mà đánh một giấc đến sượng mắt.

Hắc Tri Thù lờm Tiểu Linh Ngư một phúc, sau cùng thở dài :

- Đành là ta phải dám nhận việc đó, chứ biết sao ! Có điều, ta chẳng hiểu tại sao người đòi bạc, chứ không đòi vàng !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Chính đó là cái mấu chốt của sự tình, đó là cái xảo diệu của mưu kế do ta nghĩ ra. Bây giờ thì người không hiểu, đến khi sự tình phát hiện, người sẽ hiểu !

Hắc Tri Thù trầm ngâm một chút:

- Đưa xong mảnh giấy cho họ rồi, ta sẽ làm gì nữa ?

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt:

- Chờ mà xem nhiệt náo chứ còn làm gì nữa ?

Hắc Tri Thù nhìn Tiểu Linh Ngư:

- Còn người ? Người đến chỗ ước hẹn tiếp nhận số bạc ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Tiếp thu số bạc là kẻ chết thay chúng ta, ta có cách dụ dẫn kẻ đó đến tận nơi, tiếp xúc với bọn Nam Cung Liễu, Tàn Kiếm.

Hắc Tri Thù lắc đầu:

- Ta thấy không ổn rồi, Nam Cung Liễu và Tàn Kiếm nhận ra là không phải người, thì khi nào họ tin ?

Tiểu Linh Ngư vẫn cười:

- Họ có biết ta là ai đâu ? Bất quá, họ thấy cái gương mặt vàng vàng của ta họ lại ngờ ta là môn đệ Di Hoa Cung cải dạng thôi. Mà môn đệ Di Hoa Cung hiện tại đang ở chung một nhà với Giang Biệt Hạc, Nam Cung Liễu và Tàn Kiếm làm gì chẳng biết được Hoa Vô Khuyết và Giang Biệt Hạc đang ở bên cạnh nhau ?

Hắc Tri Thù suy nghĩ một lúc, buột miệng thở ra mấy lượt, rồi lắc đầu cười khổ :

- Thì ra, mỗi cử động của người đều có chứa đựng một dụng ý rõ rệt ! Nếu trên cõi đời này có thêm một vài người như người thì thế gian đúng là cõi ngục của nhân loại !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Người yên trí lớn ! Ta bảo đảm trên đời này chẳng có một kẻ thứ hai như ta đâu !

Duy nhất một mình ta thôi, mà ta lại là bằng hữu của người, người còn sợ gì chứ ?

oo Sáng sớm, viên quản lý Khánh Dư Đường đang ngon giấc trên giường, Tiểu Linh Ngư lôi y xuống, trao cho một mảnh giấy, nhờ y đưa đến cho Đoàn Tam cô nương.

Khi thái dương soi rọi khắp trần gian, thì Tiểu Linh Ngư đã trở về thân phận kẻ giữ kho thuốc tại Khánh Dư Đường, chàng có một chiếc giường con trong kho, chàng ung dung lên chiếc giường đó, đánh

một giấc bù trừ trọn đêm dài thức trắng.

Không lâu lắm, Đoàn Tam cô nương đến.

Đứng bên ngoài kho, nàng gọi, gọi mãi, bên trong chẳng có ai đáp ứng.

Nàng bước vào, xách bổng Tiểu Linh Ngư ngồi dậy, trong ánh mắt của nàng ẩn ước có niềm hoang hỉ hòa lẫn với oán hờn.

Nàng dậm chân, trách:

- Đi đâu mà đi biệt suốt hai ngày liền như thế chứ ? Người có biết là người ta lo sợ cuống cuồng, người ta bồn chồn trông ngóng chẳng ?

Tiểu Linh Ngư dụi mắt, chớp chớp mấy lần, cười hì hì, thốt:

- Nếu người thật lòng lo sợ, nóng nảy vì ta, thì nên giúp ta một việc !

Đoàn Tam cô hừ một tiếng:

- Chứ có lúc nào người nhờ ta làm việc này việc nọ mà ta từ khước đâu ? Ta luôn luôn đáp ứng với người kia mà !

Tiểu Linh Ngư nghiêm giọng:

- Cái việc này người không nên tiết lộ với một kẻ thứ ba nào khác, dù kẻ thứ ba là phụ thân cũng vậy !

Đoàn Tam cô cúi đầu, tỏ vẻ tuân phục:

- Người không tin ta sao ?

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Được lắm ! Ngoan lắm !

Chàng hỏi :

- Trong hai hôm nay người có thấy Giang Ngọc Lang chẳng ?

Đoàn Tam cô lắc đầu:

- Không !

Tiểu Linh Ngư trầm gương mặt:

- Người nghĩ kỹ xem, trong bọn người phục thị Giang Biệt Hạc có gã nào khả nghi là Giang Ngọc Lang cải dạng chẳng ?

Đoàn Tam cô trầm tư một lúc, đoạn lắc đầu:

- Không ! Không thể có điều đó. Hai hôm nay, Giang Ngọc Lang vắng mặt.

Tiểu Linh Ngư thở phào:

- Người đã khẳng định như vậy, tức nhiên là Giang Ngọc Lang vắng mặt thực sự rồi. Nữ nhân thường thường chỉ nhận xét mơ hồ lắm, song cũng có lúc cảm nghĩ của họ xác thật, đáng khen. Ta tin người ! Bởi Giang Ngọc Lang vắng mặt là rất hợp lý.

Đoàn Tam cô oán hận:

- Người gọi ta đến đây, chỉ để hỏi vu vơ như vậy rồi thôi à ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Vu vơ sao được ? Việc đó có liên quan đến người lắm chứ !

Tam cô nương gắt:

- Người đừng nói nhảm ! Ta có liên quan gì đến tiểu quỷ đó đâu ?

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Người nên biết, số bạc của nhà người, chính hấn cướp đây !

Tam cô nương kêu lên thất thanh:

- Thật vậy ?

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Hai hôm nay, hấn vắng mặt, đúng là hấn tránh ta đó nhé ! Hơn nữa, hấn tìm cách dò rỉ chỗ giấu số bạc đó, bởi hấn đã hiểu là ta biết rõ những bí mật của hấn.

Tam cô nương chớp mắt liên liền:

- Người là ai ? Tại sao hấn sợ người đến độ đó ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Nghiêm chỉnh mà nói, ta là ai, chẳng những người không biết, chính hấn đến phút giây này cũng chưa biết ?

Tam cô nương sửng sờ lâu lắm, sau cùng buông gịn:

- Ta không cần biết người là ai, dù người là gì, ta cũng...

Tiểu Linh Ngư vội chặn lời nàng:

- Chỉ cần ta đoán đúng, chỉ cần người nhận xét không sai, nghĩa là Giang Ngọc Lang không có mặt tại đây, trong mấy hôm nay, là cái kế của ta phải thành... Người hãy lưu ý hộ ta, nếu hấn trở lại đây bất ngờ, thì người phải lập tức đến báo tin cho tay hay !

Tam cô nương cau mày:

- Cái kế của người như thế nào ? Tại sao chỉ cần hấn vắng mặt là cái kế đó mới thành ?

Tiểu Linh Ngư nắm tay nàng, đưa lên cao cao, dịu giọng thốt:

- Nhưng vì người muốn biết, rồi người sẽ biết sau, hiện tại ta van cầu người đừng hỏi gì cả !

Trên đời, nếu có cái gì làm nhũn người, nhũn tim, nhũn miệng một nữ nhân, biến nữ nhân thành cọng bún, mất cả sinh lực chứ đừng nói là

kháng lực, thì cái đó phải là cử chỉ dịu dàng của một nam nhân, một ve vuốt, một âu yếm của nam nhân.

Tam cô nương sung sướng được Tiểu Linh Ngư cầm tay, mặt hơi đỏ, đầu cúi thấp, nín ngay, không hỏi nữa.

Chờ con tim bớt rung động một chút, nàng thấp giọng hỏi:

- Người còn gì để nói với ta nữa không ?

Tiểu Linh Ngư buông nhanh:

- Đêm nay, đầu canh một, người có mặt tại cửa hậu hoa viên chờ ta...

Đôi mắt của Tam cô nương sáng rực lên, giọng nàng run run lên:

- Đêm nay ? Tại cửa hậu hoa viên ?

Tiểu Linh Ngư bóp mạng bàn tay nàng, gật đầu:

- Phải ! Người đừng quên nhé ! Ta tha thiết mong người nhớ kỹ ! Nhớ rất kỹ !

Tam cô nương cười tươi:

- Đánh chết ta cũng chẳng quên được ! Trời sập, đất sụp, miễn còn khoảng đất nhỏ nơi cửa hậu hoa viên, là ta có mặt tại đó, đúng giờ !

Tiểu Linh Ngư bóp mạnh tay nàng một lượt nữa, đoạn buông ra.

Nàng đứng lên, quay mình bước đi thoăn thoắt.

Người hẹn lúc hoàng hôn ! Câu đó, bất cứ thiếu nữ nào đến độ xuân thì và trong lòng có hình ảnh một hoàng tử, khi nghe câu nói đó mà chẳng rạo rực lòng ?

Hẹn nhau, lúc màn đêm xuống, mà bóng đêm là đồng lõa của mọi tội lỗi, trong đời có những tội lỗi mà ai ai cũng thích phạm vào, phạm những tội đó, người ta cho là phúc hạnh.

Những kẻ nào suốt đời không có dịp phạm vào những tội lỗi thích thú đó, những kẻ ấy bất hạnh nhất trần đời !

Và lúc đến, lòng của Tam cô nương như mảnh vườn cần cỗi, lúc về mảnh vườn đó nở đầy hoa, hoa nào cũng đẹp cũng lớn cũng thơm !

oo Dư một ngày, Tiểu Linh Ngư làm gì để giết thời giờ ?

Chàng lang thang khắp các ngõ phố phường, từ Đông đến Tây, từ Nam sang Bắc, thơ thơ thần thần...

Đi mãi, chàng nghe đói.

Ngang qua những tửu quán trong thành, chàng không vào, lại đi thẳng ra vùng ngoại ô, vào một hiệu mì không sang nhưng chẳng bản thủ lắm.

Tuy nhiên, hiệu mì có cái tên khá hấp dẫn:

- Tư Hương Quán !

Vào quán là nhớ quê hương, ai thích nhớ quê hương cứ vào quán.

Quán chuyên nghinh tiếp khách thập phương, mà phàm kẻ ly hương nào lại chẳng nhớ ít nhiều quê hương ?

Bất cứ khách tha phương nào, đi ngang qua quán, thấy hạng hiệu phải chạnh lòng, và dù muốn dù không cũng phải nghiêng miệng túi, trút ít nhiều tiền bạc cho ngôi quán.

Nhưng Tiểu Linh Ngư đâu có quê hương ? Dù cho rằng Ác Nhân Cốc là quê hương của chàng, đã chắc gì chàng tha thiết nhớ nhung sơn cốc đó ?

Chàng vào vì cái dạ dày bất buộc thôi.

Chàng gọi tiểu nhị nấu một tô mì thật lớn, mang luôn bốn cái bánh bao to, định dùng những thứ đó thay cho bữa ăn.

Ngoài ra, chàng còn nhờ tiểu nhị mua cho chàng một xấp giấy và mực, dĩ nhiên có cả bút.

Chàng viết lên những mảnh giấy dó, những chữ to bằng cái bát.

- Nhấn với vị bằng hũu tên Khai Tâm, đêm nay vào giờ Tuất, có người chờ tại quán Tư Hương, bên ngoài cửa Đông Thành, bằng hũu không đến không được !

Chàng viết luôn như vậy độ mươi tờ, rồi gọi hành khất, thuê chúng mang đi dán khắp các ngõ đường trong thành phố.

Vị chủ quán là người Sơn Đông, bản đến độ có lẽ suốt ba năm liền, chưa rửa mặt một lần chứ đừng nói là có tắm, nhìn chàng làm cái việc kỳ quái đó, hấn không dẫn được tánh hiếu kỳ hỏi:

- Quan khách làm như vậy có ý tứ gì ? Tôi chẳng hiểu chi cả !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Mau hiểu là nhìn vào, tức khắc hiểu, chậm hiểu càng tìm hiểu càng hoang mang ! Người không hiểu, ta có giải thích cũng vô ích. Huống chi, người không nên hiểu !

Chủ quán trở mặt:

- Thế thì ai nên hiểu ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì, trả tiền xong, bước ra khỏi quán, tìm đến hiệu bán quần áo, mua một bộ màu đen, nửa cũ nửa mới, rồi sang hiệu tạp hóa, mua luôn dầu hắc, thạch cao, a dao.

Cuối cùng chàng đến một khách sạn, không lớn mà không nhỏ, thuê một gian phòng có kiếng soi mặt bốn bề, khóa cửa lại, vượt trần y phục, lên giường đánh một giấc say nồng.

Khi chàng tỉnh lại, màn đêm đã xuống rồi.

Ngồi trước gương, chàng trang điểm như gái xuân già, nhan sắc, thoa thoa sửa sửa lâu lắm mới hài lòng.

Cuối cùng, chàng vận y phục đen, đứng trước gương soát lại một lượt nữa.

Người trong gương đâu còn là Tiểu Linh Ngư nữa ?

Đối diện với chàng trong gương là Lý Đại Chủy, dù cho người thân của Lý Đại Chủy cũng chẳng nhìn ra sự giả mạo.

Tiểu Linh Ngư khoan khoái vô cùng, cười hì hì, tự thốt:

- Thực ra, chẳng phải giống hoàn toàn mười phần, song cách biệt nhau hai ba mươi năm rồi, trong lúc tình cờ, Bạch Khai Tâm làm gì nhận được chân giả ? Huống chi, cuộc gặp gỡ lại đúng vào đêm, nhất định là y phải làm !

Thân vóc của chàng không thấp lấm, trong vòng hai năm sau này, các bộ phận trong người đều nảy nở đầy đủ, từ một tiểu đồng, chàng trở nên một kẻ trưởng thành, khi ngẩng đầu, ưỡn ngực, chàng như cao thêm một chút nữa, cho nên dáng người phẳng phát hình thể khôi vi của Lý Đại Chủy.

Cái dáng vóc người giống đã đành, chàng từng sống bên cạnh Lý Đại Chủy nhiều năm, tiểu tật, tập quán của Lý Đại Chủy, chàng cũng hiểu rành, ngoài chàng ra, thiết tưởng một kẻ nào đó muốn cải trang mạo nhận Lý Đại Chủy, chưa chắc gì kẻ đó nháy được đúng ngôn từ, cử động của lão ta.

Y phục cởi ra, chàng cuộn lại thành một bó, nhét dưới nệm, chiếc màn vẫn để nguyên phủ trên giường, ai nhìn vào cũng tưởng rằng người thuê phòng còn đó, và đang ngủ một giấc say sưa. Chàng ngồi vào bàn, viết một phong thơ.

Phong thơ đó sẽ được gửi đến Giang Biệt Hạc, có những chữ như thế này:

- Cho Giang Biệt Hạc biết, cả con trai người lẫn số bạc bảo tiêu đã về tay lão gia rồi. Nếu người thấy cần điều đình, thì đêm nay, đúng canh ba, người hãy có mặt tại ngôi miếu cổ bên ngoài thành, gặp ta !

Phong thơ dán kín, ngoài bì có mấy chữ:

- Giang Biệt Hạc tự tay mở ra, người khác chẳng được mó vào !

Chàng cất phong thơ vào mình, vừa cười vừa lẩm nhẩm:

- Giang Ngọc Lang không có mặt tại thành thì hẳn là hẳn đang bận di chuyển số bạc cướp đi đến một nơi khác, ta chỉ cần trong đêm nay, hẳn không về đây kịp là được rồi. Giang Biệt Hạc dù là con cáo già, thấy phong thơ này vẫn phải hoài nghi, thế nào đúng giờ hẹn, lão ta cũng có mặt tại chỗ.

Với niềm hân hoan, chàng vượt qua cửa sổ, ra phố.

Qua mấy con đường, Tiểu Linh Ngư đến quán Tư Hương.

Đêm đã xuống rồi, bóng tối lan tràn. Giờ này là giờ cơm của phần đông thiên hạ, nhưng quán Tư Hương vẫn vắng thực khách.

Không có thực khách chẳng phải là một sự lạ, bởi sinh ý có lúc phồn thịnh, có lúc ế ẩm.

Điều lạ lùng là đến cả chủ quán, người Sơn Đông cũng vắng mặt luôn.

Chỉ có mỗi một người khách lạ, hiện diện tại quán, khách đang uống rượu.

Khách vận bộ y phục bằng lụa mới, đội mũ có gắn mấy viên châu, dáng người thì mường tượng là phú thương, thần thái lại giống phường vô lại.

Khách không chịu ngồi vào một chiếc bàn nào đó, lại cầu kỳ ngồi ngay trên quày tiền, đôi mắt lác liên, như đề phòng từng giây từng phút kẻ nào đó len lén đến trộm món gì.

Tiểu Linh Ngư bước vào, bật cười ha hả:

- Tốt cho tiểu tử quá ! Ta cứ tưởng người không đến ! Bao nhiêu năm dài cách biệt nhau, ta đinh ninh là người đã quên mất người bằng

hữu họ Lý ! Tốt quá ! Tốt quá !

Âm thanh của Lý Đại Chủ, phong thái của Lý Đại Chủ, chàng nháy rất đúng, đối phương xa mặt mấy mươi năm rồi, làm gì nhận ra được sự giả mạo ?

- Người là ai ? Ta chẳng quen biết đâu !

Tiểu Linh Ngư vẫn cười vang:

- Người định vờ vĩnh chẳng ? Dù người có đổi thay cách ăn mặc, người vẫn không cải sửa được hình dáng con người ! Nhất là cái đầu khỉ của người, đôi mắt cáo của người, dù ta chết đi sống lại mười kiếp ta cũng nhận ra ngay kia mà !

Người đó quả nhiên bật cười ha hả:

- Cái lão ăn thịt người bỏ đầu, trước thì người nông cuồng cũng được đi, chứ cách biệt nhau mấy mươi năm, chúng ta cùng có một số tuổi chông chát trên mái tóc muối tiêu rồi, người không có thể nói năng có lẽ độ một chút sao ?

Tiểu Linh Ngư bước vào, nhảy phóc lên quây, ngồi đối diện với người đó.

Trước mặt y, có một tô thịt, vừa hồng vừa nóng, mùi thơm bốc lên ngào ngạt.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Người càng ngày càng nghèo mạt, đến cái ăn cái uống tồi tàn cực đở, gần như bần sần ! Hãy gọi cho lão Sơn Đông kia, bảo lão ta dọn một tiệc tươm tất hơn, đãi người bạn năm xưa một phen xem sao ! Lão ca ca của người sẽ uống một bữa say lộn đất trời với người, cho bỏ những ngày xa vắng.

Người đó hiển nhiên là Tồn Nhân Bất Lợi Ký, họ Bạch tên Khai Tâm.

Bạch Khai Tâm điềm nhiên:

- Có gọi, lão cũng chẳng đến đâu !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Tại sao ? Lão đi đâu ?

Bạch Khai Tâm cười hì hì, đưa tay chỉ tô thịt, đáp:

- Lão đi vào trong cái tô này ! Gọi cách mấy lão cũng không trở lại đâu !

Tiểu Linh Ngư trán định thần sắc vững như núi, bật cười sang sảng:

- Người khéo ve vuốt vị lão ca ca ngày xưa quá chừng ! Nhớ đến những thị hiếu nhỏ nhặt của bạn già, như vậy là xứng đáng với công ta kết giao cùng người qua nhiều năm tháng ! Chỉ vì, cái lão Sơn Đông đó, từ lúc sanh ra đến quá nửa đời, không hề tắm rửa, ta chỉ sợ thịt của lão không mấy thơm !

Bạch Khai Tâm cười nhẹ:

- Đừng ngại điều đó. Trước khi làm thịt lão, ta chịu khó chùi lão rất kỹ, còn hơn cái việc đánh bóng một chiếc lư đồng. Nhất định là thịt của lão phải thơm ngang với làn da của mỹ nhân dầm mình trong nước hoa trăm ngàn ngày !

Y rót đầy chén rượu, uống mừng Tiểu Linh Ngư, lại rót cho chàng một chén khác.

Tiểu Linh Ngư gật gù :

- Khá đó, người càng lớn tuổi càng hiếu thuận với lão ca ca ! Đáng ngợi vô cùng.

Chàng cầm đũa, gắp một miếng thịt bỏ vào miệng, nhai nhai, đoạn nhả xuống nền quán, trừng mắt, gắt:

- Thịt gì thế ? Người dám lừa ta mà cho là thịt người à ?

Bạch Khai Tâm vỗ tay cười lớn:

- Lão Lý ơi ! Quả nhiên người càng lớn tuổi, cái nghề ăn thịt người càng tinh vi !

Vừa nhai nhai là nhận ra ngay chẳng phải thịt người ! Người hãy nghĩ kỹ một chút xem, ta có thể giết người mà nấu nướng làm món nhắm được chẳng ?

Y định dùng phương pháp đó, thực nghiệm con người mà y hội diện đêm nay, tại quán này, theo những bố cáo nhắn tin dán khắp ngõ đường trong thành phố, chỉ có phương pháp đó là hữu hiệu nhất, giúp y nhận thức con người đối diện là Lý Đại Chủy thật sự hay giả mạo.

Tiểu Linh Ngư biết rõ điều đó, song chỉ cười thầm, chứ không nói toạc ra.

Chàng sùng sộ:

- Thế là người không hiểu thuận với lão gia ! Người định dành sự hiểu thuận cho ai chứ ? Cái lão Sơn Đông kia, đành là lão bản, song ít nhất lão cũng là người. Thịt lão có tanh, ít nhất cũng là thịt người, mà người cũng biết ngoài thịt người ra, ta chẳng hề nuốt được bất cứ thịt nào khác ! Ta định giết lão dùng đỡ trong khi thiếu thốn cái gì ăn, thế mà người lại xua đuổi lão đi nơi nào mất biệt ! Bây giờ, có cái gì cho ta ăn đâu ?

Bạch Khai Tâm thốt:

- Lão ấy đã về quê rồi, ngôi quán này ta mua lại của lão để khai thác làm cái kế sinh nhai, mà cũng để có nơi đặc biệt tiếp đón người bạn cũ vừa trở vào đời.

Y bật cười lớn, tiếp:

- Chỉ khổ cho lão, tưởng đâu bán ngôi quán này rất được giá, chẳng ngờ ta dùng bạc giả, trả cho lão ! Lão đang hí hửng trên con đường về xứ, lão khai phóng tâm tư vô cùng ! Nhưng khi về đến quê hương, lão sẽ học máu mồm mà chết ! Ta là Khai Tâm mà ! Ta làm cái gì cũng phải Khai Tâm mà !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Người ta nghèo khổ, quanh năm nhờ cái quán này mà sống tạm, sống bợ chờ chết, người hại người ta làm gì ? Đâu có xứng đáng cho người khai tâm ? Người hại cái lão già Sơn Đông, người hại luôn cả ta, chẳng có gì ăn được lúc cần ăn mấy miếng ?

Dừng một chút, chàng tiếp:

- Người đoạt ngôi quán của lão, còn ác độc hơn ta giết lão mà ăn thịt. Bởi, lão đang khổ, người làm cho khổ thêm, còn ta thì hóa kiếp lão, bỏ cái nghèo hiện tại, biết đâu kiếp sau lão sẽ chẳng kh hơn !

Bạch Khai Tâm cười hì hì:

- Ta đã quen tánh mát rồi, không làm sao cải sửa được ! Bất cứ gặp trường hợp nào, khai tâm được là ta làm, chẳng cần đắn đo nên khai tâm hay không nên. Nếu có đắn đó thì còn khai tâm cái quái gì chứ ?

Rồi y hừ một tiếng tiếp:

- Còn như người ? Người có thay đổi tánh tình được chăng ? Trước khi giết một người, người có nghĩ là sẽ làm khổ bao nhiêu người chăng ? Người có đắn đó thịt người đó thơm hay tanh chăng ? Có thịt người cho người ăn là được, thì ta có việc làm khai tâm là được !

Y hỏi luôn:

- Từ bao lâu nay, người chui rút trong xó núi, bây giờ lại thò đầu ra, để làm gì chứ ?

Tiểu Linh Ngư giương tròn đôi mắt, cao giọng:

- Trước hết, ta hỏi người, người giả mạo ta, đưa gián điệp tang, người còn giả mạo ta hạ sát liễu đầu của danh gia, nấu nướng, lừa cho người khác ăn ! Người làm thế là có dụng ý gì ?

Bạch Khai Tâm giật mình:

- Người biết hết ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Người nằm mộng cũng không qua mặt lão gia đâu !

Bạch Khai Tâm cười hì hì:

- Bọn đó vô sự quá, chẳng có việc gì để làm, ta tìm việc cho họ làm. Giết người cho người ăn, rồi ta tố cáo người ! Cho họ náo loạn với nhau, ta đứng bên ngoài, xem họ đánh nhau, hẳn cũng thích thú chứ !

Y dừng lại nghiêm giọng hỏi:

- Bằng vào lương tâm của người, người có cho rằng cái kế của ta tuyệt diệu chẳng ?

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Đáng tiếc là Tàn Kiếm và Nam Cung Liễu xuất thân từ danh gia, vậy mà có kẻ đến mách vợ mách vắn, lại tin ngay ! Nếu đổi lại là ta, thì khi người đến báo tin, ta đã bắt trói người, giữ đó, hỏi người làm sao biết được có người ăn thịt người mà đi mách !

Bạch Khai Tâm cười mỉa:

- Cần gì ta phải đích thân đến gặp họ ? Ta viết một phong thư, gửi đến họ lại chẳng được sao ?

Tiểu Linh Ngư xì một tiếng:

- Việc là việc quan trọng, liệu một phong thư đủ gây niềm tin nơi họ à ?

Bạch Khai Tâm bĩu môi:

- Dù họ không tin cũng phải đến tận nơi, quan sát.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay xuống mặt quày, kêu bốp bốp một tiếng, reo

lên:

- Cái đạo lý là chỗ đó ! Ta muốn nghe chính người thốt ra câu đó !

Bạch Khai Tâm chớp mắt:

- Bây giờ người định giờ trò quỉ gì, đưa ta vào tròng ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Người mạo danh ta, ta bằng lòng bỏ qua, không trừng phạt người, tuy nhiên người phải mang một phong thơ đến cho Tần Kiếm và Nam Cung Liễu, bức thơ trước của người, đã chứng minh một sự thật, thì họ phải tin bức thơ thứ hai của người.

Bạch Khai Tâm hừ một tiếng:

- Thơ gì ?

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Thơ hại người chứ thơ gì ?

Bạch Khai Tâm trầm giọng:

- Ai viết ?

Tiểu Linh Ngư xì một tiếng:

- Thì người viết chứ chẳng lẽ ta lại viết ? Nếu ta viết thì khác nét chữ, họ tin làm sao được ? Vả lại, là thơ hại người mà, cho nên ta mới nhờ người !

Bạch Khai Tâm cười lớn:

- Nếu có việc hại người thì ta đáp ứng ngay ! Nhưng người định hại ai đây ?

Tiểu Linh Ngư không đáp, chỉ thốt:

- Người cứ bảo họ, đêm nay, đúng canh ba, đến khách phòng phía hậu của trang viện Đoàn Hiệp Phi, họ sẽ thấy sự thích thú nhất... Người nhấn mạnh là đúng canh ba nhé, không được đến sớm mà cũng đừng đến trễ !

Chàng tiếp luôn:

- Còn như vấn đề hại người nào, thì sớm muộn gì người cũng sẽ biết, cần chi phải hỏi !

Bạch Khai Tâm bĩu môi:

- Giả như ta không bằng lòng viết ?

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Ta biết người sẵn sàng viết mà ! Người thấy việc có thể hại người, mà không làm thì khi nào người ngủ yên giấc chứ ? Hà huống, nếu người từ chối ta vẫn có biện pháp bắt buộc người phải viết !

Bỗng chàng lấy phong thơ đã viết sẵn cho Giang Biệt Hạc, lúc chàng còn ở trong phòng mình tại khách sạn, phong thơ đó chàng mang theo trong mình, chàng cầm nó một tay, còn tay kia quạt tắt ngọn đèn trên mặt quỳ.

Bạch Khai Tâm kinh hãi, hỏi gấp:

- Người làm gì thế?

Hồi 54

An Bày Xảo Diệu

Tiểu Linh Ngư thấp giọng:

- Có người đến vây bắt chúng ta ! Hãy liệu cách thoát thân !

Đúng lúc đó, có tiếng đao chạm vào nhau bên ngoài.

Rồi có người quát:

- Họ Lý ! Họ Bạch ! Các người đã gây nên tội ác quá nhiều, giờ đến tội của các người đã điểm rồi, đừng hòng chạy thoát ! Hãy ra đây, chịu trói gấp !

Trong bóng tối, bóng người dao động lổ nhổ.

Tư Hương Quán đã bị bao vây bốn mặt là cái chắc.

Một người khác, cao giọng tiếp nói:

- Lý Đại Chủy ! Thiên hạ đồn là người đã hồi đầu hướng thiện, sám hối, ăn năn.

Nếu sự thật là thế, thì người hãy ra đây, ta sẽ đem tánh mạng của ta bảo đảm cho người, nhất định là chẳng ai làm gì khó khăn cho người cả.

Bạch Khai Tâm cau mày:

- Kỳ quái thật ! Tại sao họ biết chúng ta ở đây ?

Tiểu Linh Ngư thì thầm:

- Kể nào đó, dùng giọng nhân nghĩa, đạo đức, hẳn phải là Giang Biệt Hạc.

Bạch Khai Tâm gật đầu:

- Ngoài lão ra, còn ai khác chứ !

Tiểu Linh Ngư bàn:

- Chúng ta do nơi hướng của lão mà chạy đi !

Bạch Khai Tâm hừ một tiếng:

- Người điên à ? Ai lại chạy về hướng của kẻ có võ công cao tuyệt ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Ta có đạo lý của ta, nên mới định chạy về hướng đó chứ !

Bên ngoài có kẻ hét:

- Nếu các người không chịu ra, thì bọn ta xông vào đây nhé, lúc đó đừng hòng có trường hợp giảm khinh dành cho các người !

Thực ra, những người bên ngoài vô cùng cố kỵ bọn Thập Đại Ác Nhân, tuy nói thế chứ trong nhất thời, chẳng một ai dám mạo hiểm xông vào.

Hướng chi, bên trong bóng tối quá dày ?

Tiểu Linh Ngư đột nhiên đứng lên, quát:

- Lý Đại Chủ sắp sửa ra đây, các người chờ một chút !

Ba tiếng "Lý Đại Chủ" vừa vang lên, người bên ngoài run người liền, và liền theo đó, một chiếc ghế từ trong bay ra.

Mặt vây phía Đông nhón nháo ngay.

Mấy thanh đao chớp lên, thuận chiều nào, chém ra chiều đó. Vài thanh chém trúng chiếc ghế, ghế rơi xuống.

Ghế bay ra, Tiểu Linh Ngư vọt theo liền, đao chém ghế, chàng ra đến bên ngoài rồi.

Chàng vừa chạm chân xuống đất, hai thanh đao xẹt tới rít gió kêu vù một tiếng rợn người.

Tiểu Linh Ngư quát lên như cộp rỗng, phóng chân tả đả bay một thanh đao, nhưng người bên hữu đã đến sát chàng.

Không chậm trễ, nương đà phóng ngọn cước, chàng đảo người lăn không, tung bổng mình lên cao, lướt ngang qua đầu người bên hữu, nhường cho cả đao lẫn người lòn qua bên dưới chàng.

Người đó, sợ chàng chột chân xuống đỉnh đầu, vội rùn mình xuống thấp, lạng người vọt tới.

Một người kêu lên:

- Lý Đại Chủy ra đó nhé ! Lão ta lợi hại lắm đấy, tất cả phải đề phòng !

Một tiếng bốp vang lên, tiếp theo một tràng cười vang dội.

Người vừa cất tiếng đó, bị Bạch Khai Tâm tát tay vào miệng, cái tát khá mạnh làm hấn ngã nhào.

Bên kia, Tiểu Linh Ngư cũng tung một quyền đánh bay một đại hán uốn cầu vồng, rơi xuống ngoài xa.

Một người cười lạnh thốt:

- Võ công của người khá lắm đó, Lý Đại Chủy, song đêm nay người không hy vọng thoát nạn đâu !

Câu nói dứt, ba nhát kiếm vút tới, vù vù sát khí bốc từ kiếm ra, lạnh rợn.

Hiển nhiên, ba nhát kiếm đó rất độc.

Không cần nhìn kẻ vung kiếm, Tiểu Linh Ngư cũng biết ngay là chính Giang Biệt Hạc xuất thủ.

Chàng cứ tránh, bởi tay không thì làm gì chống lại mấy nhát kiếm do một đại hiệp lừng danh phóng sang ?

Tránh được, song chàng không chịu chạy đi ngay, trái lại còn xáp đến gần Giang Biệt Hạc hơn, thấp giọng hỏi:

- Người muốn biết tin tức về con trai người và số bạc bảo tiêu đó không ?

Giang Biệt Hạc dừng tay kiếm liền:

- Người nói gì ?

Tiểu Linh Ngư quăng phong thơ đúng mũi kiếm của Giang Biệt Hạc, phong thơ dính tại đó, đồng thời chàng thoát:

- Xem phong thơ của ta đi rồi muốn nói gì hãy nói !

Giang Biệt Hạc lưỡng lự, không biết nên rút kiếm về lấy thơ xem, hay cứ đâm tới luôn.

Chỉ cần lão lưỡng lự một giây thôi, Tiểu Linh Ngư thừa thời gian lách ngang qua một bên lão, chạy đi liền.

Bạch Khai Tâm cũng rú lên một tiếng vọt theo như tên xẹt.

Giang Biệt Hạc không có một phản ứng nào kịp thời ngăn chặn cả hai. Khi bọn người bao vây quanh ngôi quán, tụ hội quanh lão, thì Tiểu Linh Ngư và Bạch Khai Tâm đã mất dạng rồi.

Chạy mãi đến khu rừng, Tiểu Linh Ngư và Bạch Khai Tâm mới dừng chân lại.

Bạch Khai Tâm nhìn Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Làm sao họ biết chúng ta ở đó mà đến ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Tự nhiên có người mật báo với họ !

Bạch Khai Tâm hừ một tiếng:

- Người mật báo, ta chỉ sợ là người !

Tiểu Linh Ngư cũng hừ một tiếng:

- Nếu là ta, tại sao ta giúp người trốn thoát ?

Bạch Khai Tâm suy nghĩ một chút:

- Nếu không là người, thì ai ? Ai biết được cuộc họp của chúng ta.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Đâu có phải tất cả mọi người đều đi ? Những tờ cáo thị mời người đến đây, chữ to bằng cái bát, dán khắp các ngõ đường phố, sờ sờ trước mắt mọi người kia mà !

Bạch Khai Tâm lạnh lùng:

- Đành là thế, song người ngoài hiểu cái quái gì chứ ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Người nói thế là còn lắm cảm quá ! Phải có người biết chứ !

Bạch Khai Tâm thoáng biến sắc:

- Người nói ai hiểu ? Ai ? Không lẽ trong số các lão bằng hữu của chúng ta có người đến thành phố này ?

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một chút:

- Kể ra, ta có cho người biết, cũng chẳng hại gì. Hiện tại, trong thành này, có hai người tên là La Cửu và La Tam, hai người đó quyết gây phiền phức cho chúng ta.

Những việc làm của chúng ta, họ biết quá rõ, biết đến cả việc nhỏ mọn nhất.

Bạch Khai Tâm cau mày:

- Hình dáng của hai người đó ra sao ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Rất mập, rất cao, cả hai giống nhau như đồng một khuôn đúc ra, họ là đồng bào huynh đệ song sinh.

Bạch Khai Tâm thốt:

- Ta chỉ nhận thức hai người song sinh, nhưng họ Ồm gầy, chứ không mập mập.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Người không nhìn được họ, họ vẫn nhìn được người.

Bạch Khai Tâm nổi giận:

- Người đã biết là họ hiểu cái ngụ ý của tờ cáo thị, người lại hiểu là họ mật báo về sự xuất hiện của chúng ta, thế tại sao người lại áp dụng biện pháp đó ? Ai bảo người dám những tờ cáo thị quái ác đó chứ ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Tại sao à ? Tại ta muốn họ mật báo, tại ta muốn có người đến vây bắt chúng ta, có thể ta mới trao bức thơ tận tay Giang Biệt Hạc chứ ! Nếu ta đưa thơ bằng một lối khác, lão ấy sẽ không chú ý. Phải biết, một phong thơ do chính tay Lý Đại Chủy trao cho lão, là một sự kiện phi thường ! Lão sẽ không xem thường phong thơ được !

Bạch Khai Tâm lại hỏi:

- Mà làm sao người biết được là Giang Biệt Hạc chắc chắn phải đến ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Lão ta tự cho mình là bậc đại hiệp, hễ là đại hiệp tất phải hành nhân hành nghĩa, nghe nơi nào có Thập Đại Ác Nhân xuất hiện là lão đến ngay, bắt được thì nổi danh như cồn, không bắt được cũng vẫn được đời tán tụng như thần, như thánh, bất ngờ lão nghe ta nói mấy tiếng, liền buông tha chúng ta.

Bạch Khai Tâm suy tư một lúc lâu, sau cùng thở dài, thốt:

- Người an bày khéo quá, ta chỉ sợ đến Lý Đại Chủy thật sự cũng chẳng sánh bằng người.

Tiểu Linh Ngư giật mình, nhưng liền theo đó bật cười khanh khách:

- Lý Đại Chủy thật sự nào nữa ? Chẳng lẽ ta là người giả ?

Bạch Khai Tâm cười vang:

- Người giả mạo rất giống đấy, chính ta cũng phải khâm phục người ! Ta phục người đến độ không muốn cho người phải chết trước mắt ta, bởi ta tiếc những con người có biệt tài. Nhưng ta cũng tiếc luôn là dù sao người cũng phải chết ! Người không chết không được, ta nói thật đó !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Không chết không được ?

Bạch Khai Tâm bật cười quái dị:

- Người biết không, trong chén rượu của người có chất Thủy Tinh Đoạn Trường Tán của ta, một chất độc độc đáo của Bạch Khai Tâm mà ! Bất quá chất độc đó chỉ phát tác độ một khắc thời gian sau khi uống phải. Vì người động thủ với bọn Giang Biệt Hạc vừa rồi, thời gian phát tác của chất độc bị thu hẹp lại có vẻ người sắp chết đến nơi rồi đó nhé !

Tiểu Linh Ngư nổi giận, hét:

- Người tàn ác lắm, ta quyết liều mạng với người !

Chàng nhảy dựng lên, định nhào tới, nhưng công lực tàn thật gấp, chàng lại rơi xuống, kêu phịch một tiếng, mặt biến sắc trắng nhợt, hai tay ôm bụng, vừa rên vừa than:

- Nguy !... Ta... ta... không chịu đựng nổi rồi !

Bạch Khai Tâm vỗ tay bốp bốp, chân nhảy chơi chơi, miệng reo oang oang:

- Bây giờ thì người thức ngộ là chẳng phải dễ gì cho bất cứ ai muốn tùy tiện trêu vào Thập Đại Ác Nhân ! Thập Đại Ác Nhân là cái gì khó đối phó nhất trần đời, tiểu tử ời !

Tiểu Linh Ngư run run giọng:

- Nhưng... tại sao... tại sao... Người biết ta không phải là Lý Đại Chủ ? Ta không tin là người khám phá được !

Bạch Khai Tâm cười nhẹ:

- Người muốn biết, ta cũng chịu nhọc giải thích cho biết. Biết được rồi, có chết người cũng an tâm khỏi phải thành con quỷ hồ đồ.

Tiểu Linh Ngư càng rên dữ:

- Nói mau đi, ta vang người, ta chỉ sợ không còn đủ thời giờ nghe người nói.

Bạch Khai Tâm hỏi:

- Người nhái ngôn từ, cử động của Lý Đại Chủ thật giống, có lẽ người biết lão ta ?

Tiểu Linh Ngư nghe đau đớn khắp mình, cơ hồ chịu không thấu, cố gắng đáp:

- Phải ! Phải !...

Bạch Khai Tâm tiếp:

- Người có nghe lão ấy nói gì về ta chăng ?

Tiểu Linh Ngư sững sờ lắc đầu:

- Không ! Lão có nói chi đâu !

Bạch Khai Tâm trầm giọng:

- Ta hận lão sâu hơn biển, lão hận ta nặng hơn núi, lão hận đến độ chẳng bao giờ nói đến tên ta, chẳng bao giờ chịu nghe ai nói đến tên ta ! Thì khi nào lão và ta bằng hữu với nhau được ! Khi nào lão dùng cáo thị mời ta cùng uống rượu với lão !

Y bật cười lớn, tiếp luôn:

- Người tưởng rằng là người trong nhóm Thập Đại Ác Nhân, hẳn phải là cùng hung cực ác và vì cái chỗ tương đồng đó mà thành ra tương thân, tương ái, tương tế, tương trợ nhau như những bằng hữu. Người có biết đâu, người trong Thập Đại Ác Nhân đều thâm thù đại hận nhau, tìm mọi cách tàn diệt lẫn nhau ! Người không hiểu điều đó cho nên giả mạo người thì giống, chung quy vẫn để lộ một sơ hở rất lớn, cái sơ hở đó đưa người vào tử cảnh !

Y tặc lưỡi, tiếc rẻ:

- Kế hoạch của người rất chu đáo, rất tiếc là người đem dùng với Thập Đại Ác Nhân. Nếu là kẻ nào khác, hẳn phải làm người trọn vẹn !

Tiểu Linh Ngư thốt qua tiếng rên:

- Thế là người đã nhận ra sự giả mạo của ta ! Song tại sao, tại sao...

Bạch Khai Tâm cười hì hì:

- Tại sao ta không nói ngay từ lúc đầu ? Nói làm chi chứ ? Ta muốn xem người dụng tâm như thế nào ! Ta cũng muốn đùa vui với người một lúc ! Lâu lắm rồi, ta chẳng có dịp vui ! Và, hiện tại thì ta đủ vui rồi, ta không cần đến người giúp vui nữa. Thế là người phải chết !

Tiểu Linh Ngư đột nhiên nhếch nụ cười thâm:

- Dù đêm nay, ta có chết vì tay ngươi, nhưng cái việc của ngươi...

Bỗng chàng oằn oại, uốn thân mình cong như thân tôm lặn lội mấy lượt, rồi nằm ngửa ra, môi mấp má, song chẳng thành lời.

Bạch Khai Tâm hừ một tiếng:

- Ta có việc gì ?

Tiểu Linh Ngư vụt cười khan cười to tiếng:

- Ngươi... ngươi...

Chàng quyết cười lớn, nói lớn, nhưng thanh âm phát ra nhỏ quá nhỏ như cánh ruồi chóp.

Chùng như Bạch Khai Tâm không nghe được gì cả, vội bước đến gần chàng, hỏi:

- Ngươi nói gì ? Lập lại đi, ta chẳng nghe lọt tiếng nào !

Tiểu Linh Ngư bất thành lời hết to:

- Ta nói, ngươi là một tên ngốc !

Vừa hết, chàng vừa vung tay, đánh ra như mưa, những nắm tay nhắm đúng huyết đạo yếu nhược của Bạch Khai Tâm.

Chàng đánh vào hơn mười huyết đạo.

Bạch Khai Tâm rú lên kinh hãi, rồi ngã nhào.

Y ngã xuống, Tiểu Linh Ngư đứng lên, đồng thời bật cười ha hả:

- Tuy mỗi nhân vật trong Thập Đại Ác Nhân đều tinh khôn hơn quý, nhưng gặp ta rồi, quý cũng mắc mưu như thường. Bây giờ thì chính ngươi thức ngộ ra, ta chẳng phải là con người dễ đối phó !

Nằm dưới đất, Bạch Khai Tâm trừng mắt nhìn Tiểu Linh Ngư, không tưởng nổi là trên đời còn có kẻ tinh khôn hơn Thập Đại Ác Nhân.

Tiểu Linh Ngư lại cười:

- Tuy ta chẳng biết quả thật trong rượu có độc hay không có độc, song đối với Thập Đại Ác Nhân, ta luôn luôn đề phòng, cho nên xem thì ta có uống chén rượu của ngươi, thực sự thì ta chỉ ngậm rượu trong miệng chứ không nuốt, và khi nhả miếng thịt ra, ta nhả luôn ngậm rượu đó !

Bạch Khai Tâm hừ một tiếng:

- Sao ta không thấy ?

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Ngươi thấy sao được ? Cho ngươi biết, cái thuật lừa người, ta đã học tập từ lúc lên năm tuổi, thì giấu một ngậm rượu trong miệng nào phải khó khăn ? Nhả một ngậm rượu lại càng dễ dàng hơn !

Bạch Khai Tâm nhìn chàng, tưởng chừng trong thấy quỷ.

Lâu lắm, y mới hỏi:

- Ngươi... thực sự, ngươi là ai ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ngươi biết sợ rồi à ? Mà ngươi sợ cũng phải, trên thế gian có kẻ nào lại chẳng sợ ta ? Giả như ngươi muốn biết ta là ai, thì cứ ngoan ngoãn làm công việc cho ta, khi nào làm xong, có thể ta sẽ nói cho biết.

Bạch Khai Tâm cứ tưởng là phải chết, không ngờ Tiểu Linh Ngư chỉ ra điều kiện cho y làm xong việc, là tha y ngay, tự nhiên y phải mừng lớn.

Y gạt đầu luôn mấy lượt, thốt nhanh:

- Được ! Được ! Ta viết thơ cho người ngay ! Viết bây giờ !

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Người đòi viết ngay bây giờ để ta buông tha người ngay bây giờ ?
Đâu có giản dị như vậy được ! Buông tha người như vậy, ta làm sao yên tâm ?

Chàng hoành tay ra phía sau, vò vò một viên đất, bất thành linh nhét viên đất vào lỗ mũi của Bạch Khai Tâm.

Viên đất tròn tròn, ướt ướt, có mùi hôi hôi, y khịt mấy tiếng, viên đất chui lọt xuống yết hầu, theo xuống cổ vì lợm giọng, viên đất lại rơi xuống dạ dày.

Y kinh hãi, thét lên:

- Cái .. cái gì thế...

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Người có Thủy Tinh Đoạn Trường Tán, thì ta cũng có Hắc Sát Thôi Mạng Hoàn !

Nào phải chỉ mỗi một mình người là độc đáo đâu !

Bạch Khai Tâm biến sắc:

- Hắc Sát Thôi Mạng Hoàn ? Tại sao ta chưa từng nghe ai nói đến cái tên đó ?...

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Làm gì có ai biết mà nói cho người nghe ? Ta khổ công nghiên cứu suốt mấy mươi năm dài, mãi đến gần đây mới chế luyện thành đó ! Khắp trong thế gian, dù là thần, dù là thánh tử, cũng chẳng ai có cách giải trừ chất độc của ta ! Thuốc của ta, lâu ngấm hơn thuốc của người, phải mất bảy khắc thời gian, nó mới phát tác. Khi nó phát tác rồi thì toàn thân người vừa sưng phù lên, vừa biến sắc đen xì, rồi từ từ tan rã ra, đến lúc đó thì người chỉ còn vè châu tiên tổ mà thôi ! Thế

chất của người, hơi thúi lạ lùng, trong vòng nửa dặm, mùi thúi vẫn còn xông mạnh !

Chàng thốt cách thản nhiên quá chừng, Bạch Khai Tâm nghe mà lạnh xương sống, mồ hôi đổ ra kết thành dòng chảy ròng ròng.

Y run giọng kêu lên:

- Người... người không muốn ta làm công việc cho người sao ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Muốn chứ ! Ta có thuốc giải mà !

Bạch Khai Tâm rên rỉ:

- Ta với người vốn không thù không oán với nhau mà ! Ta van cầu người...

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Nếu trong vòng bảy khắc thời gian, người hoàn thành công tác do ta giao phó, hoàn thành làm sao cho ta mãn nguyện, thì ta sẵn sàng cứu người. Ta ở đây mà chờ người.

Chàng thuận tay, giải huyết cho Bạch Khai Tâm, nhưng y không còn khí lực nào để đứng lên nổi.

Y đã thất vọng đến chán nản quá chừng, chẳng còn thiết tha đến sự gì nữa.

Y thở dài lầm nhảm:

- Nếu người quên, bỏ đi nơi khác thì chết ta.

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Thời gian không nhiều lắm đâu nhé, người dần dà một phút là bất lợi cho người một chút đó nhé ! Quá bảy khắc rồi, dù có thánh cũng chẳng cứu nổi người, lúc đó thì đừng trách ta !

Bạch Khai Tâm vụt đứng lên, như kẻ vô tình ngồi nhầm chỗ than hồng nóng quá, tung mình lên.

Rồi y vọt nhanh, mừng tượng một con ngựa bị một nhát đao chém trúng hông, chạy hoảng.

Nhìn theo bóng Bạch Khai Tâm, Tiểu Linh Ngự bật cười khanh khách:

- Thiên hạ sợ Thập Đại Ác Nhân, chứ ta thì ta thấy họ là những người dễ mắc lừa nhất trần đời.

Bạch Khai Tâm đi rồi, Tiểu Linh Ngự còn đứng đó làm gì nữa.

o o Đêm chưa giao canh, Tiểu Linh Ngự về đến tòa tiểu lâu, anh em La Cửu, La Tam đều vắng mặt.

Trên lầu, Mộ Dung Cửu vuốt ve con lật đật, dịu giọng ru:

- Ngủ đi cưng ! Ngủ nhanh, ngủ ngon đi cưng ! Bên ngoài trời tối lắm, chim nhỏ nên trở về, tổ ấm đang chờ chim, chim đừng dại bay hoang.

Tiểu Linh Ngự mỉm cười:

- Chim ngủ ngon đi, ngày mai trời lại sáng, thái dương sẽ trở về, hoa tươi sẽ rộ nở, chim sẽ hát tung bừng.

Mộ Dung Cửu ngừng ru, mơ màng nhìn chàng một lúc, lẩm nhẩm xa xôi:

- Người là ai, ta không nhận ra người !

Tiểu Linh Ngự dịu giọng:

- Người quên ta rồi sao ? Ta là người hôm qua đã dạy người phải làm thế nào để bảo vệ con tim chống lại ác ma đó !

Mộ Dung Cửu chớp mắt:

- Thế ra người đấy à ! Sao người thay hình đổi dạng ?

Tiểu Linh Ngư thấp giọng:

- Bởi ta sợ con ác ma hận ta, tìm ta mà báo hận nên ta phải thay hình đổi dạng cho nó đừng nhận ra ta. Tuyệt đối người không nên nói với ai điều đó nhé !

Mộ Dung Cửu gật đầu:

- Ta biết ! Ta hiểu rồi ! Ác ma lợi hại lắm, người đừng để cho nó nhận ra !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Tự nhiên là người phải hiểu, người là một nữ nhân thông minh mà !

Mộ Dung Cửu cũng cười:

- Ta thông minh lắm sao ?

Nàng cười, nét rạng rỡ hiện nơi gương mặt u buồn, mừng tượng lớp mây xám hé ra cho thái dương soi rọi trần gian, có ánh thái dương là hoa rạng rỡ liền.

Nhìn nàng, Tiểu Linh Ngư nghe lòng rạo rức, chàng không dám nhìn lâu, sợ mình không đủ nghị lực chống lại sức quyến rũ của vẻ đẹp vừa tươi sáng vừa náo nùng của nàng.

Chàng không nhìn mặt nàng, nhưng đưa tay nắm lấy tay nàng, thốt:

- Hiện tại, ta đưa người đến một nơi, người sẽ gặp một người có bản lĩnh hơn ta nhiều, người đó sẽ giúp người giải trừ dứt khoát con ác ma còn ám ảnh người !

Chẳng rõ tại sao, Mộ Dung bỗng trở nên ngoan ngoãn vâng theo lời chàng.

Nàng đứng lên, bước đi vài bước, mắt chớp chớp, vụt hỏi:

- Còn người ?

Tiểu Linh Ngư cười khở:

- Ta ? Từ nay, chỉ sợ rằng người sẽ không còn có dịp gặp ta nữa !

Mộ Dung Cửu dừng chân lại:

- Nếu từ nay, ta không còn có dịp gặp lại người, thì thôi vậy, ta không đi đâu hết !

Tiểu Linh Ngư giật mình, tự hỏi nên vui hay buồn, nên xúc động hay bực tức.

Chàng cất cao giọng thốt:

- Khi con ác ma cáo biệt người rồi, người sẽ sáng suốt trở lại, người sẽ không còn thích gặp lại ta, và lúc đó, sẽ có nhiều người khác, vây quanh bên người, bầu bạn với người ! Người không còn nhớ đến ta là ai nữa !

Mộ Dung Cửu trầm ngâm một chút:

- Thế thì cứ để con ác ma ở nơi mình ta, đừng đuổi nó đi đâu làm gì !

Tiểu Linh Ngư nghe con tim nhói mạnh, lưỡi chàng như ném qua một vật gì vừa chua, vừa cay.

Chàng bật cười lớn, để đánh tan cảm xúc vừa hiện:

- Cô bé ơi ! Cô lại muốn ở trong tình trạng này mãi mãi sao chứ ?

Mộ Dung Cửu nhìn chàng, nhếch nụ cười đáp:

- Ở trong tình trạng này thì đã sao ? Ta chẳng thấy khó chịu chút nào cả ! Hà huống, chỉ cần ngày ngày người đến đây một vài lần, đuổi ma cho ta, như thế là được lắm. Có phải vậy chăng ?

Tiểu Linh Ngư vuốt chóp mũi một lúc, rồi làm mặt giận:

- Người cứ cãi lời ta mãi, thì ta sẽ không trở lại đây bầu bạn với người nữa đâu !

Mộ Dung Cửu cúi đầu:

- Người muốn ta đi, ta phải đi cho người vui, nhưng người...

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Nếu người nhớ mãi những lời ta nói, người nói trong đêm nay, thì ta hứa là sẽ trở lại với người...

o o Tiểu Linh Ngư lấy chiếc áo choàng dài, khoác lên mình Mộ Dung Cửu, đưa nàng đến cửa hậu hoa viên trang viện họ Đoàn.

Như hẹn, Đoàn Tam Cô đã có mặt tại đó chờ chàng, có lẽ đã lâu.

Đêm tuy lạnh, nàng chỉ mặc một chiếc áo rất mỏng, màu hồng nhạt, chừng như nàng chẳng biết lạnh là gì.

Không, nàng không lạnh, bởi lửa đang bốc cháy trong lòng nàng, lửa cao ngọn thừa sưởi ấm nàng, dù đang mùa tuyết đổ.

Lạnh, đối với nàng có nghĩa lý gì ? Nàng còn có thể nhịn đói, luôn ba ngày đêm, mà chẳng sao cả, vì nàng đang no, quá no với một bóng hình.

Mắt nàng luôn luôn chớp, tim nàng đập càng phút càng nhanh, gió lạnh phát qua, không làm xám xịt mặt nàng, trái lại còn tăng thêm rang rỡ, hồng hào.

Lần thứ nhất, nàng ước hẹn với nam nhân, gặp nhau trong đêm tối, nơi vắng vẻ.

Nàng như tên trộm đã học thành tài, và đêm nay là đêm hành nghề đầu tiên, tự nhiên nàng phải hồi hộp, bồn chồn.

Trộm sợ không vào nhà được, nàng thì sợ tình nhân không đến...

Lúc trông thấy bóng Tiểu Linh Ngư từ xa xa, Đoàn tam Cô tưởng

chừng con tim ngừng đập luôn !

Nhưng, khi Tiểu Linh Ngư đến gần, niềm hân hoan giảm mất phần lớn, bởi sau lưng chàng còn có một bóng người !

Có cuộc hẹn tình nào lại chấp nhận một khuôn mặt thứ ba.

Sự bông bột vừa dâng lên, liền lặn xuống, để cho niềm bực tức vương cao. Nàng trằm gương mặt, hần hộc:

- Người không đến một mình !

Chẳng rõ chàng không biết thực sự tâm tình của Đoàn Tam Cô, hay chàng giả vờ, Tiểu Linh Ngư nhướng cao đôi mày, nhìn nàng cười hì hì:

- Ta có nói là đến một mình hay mấy mình đâu.

Bỗng, Đoàn Tam Cô kêu lên:

- Người... người là ai ?

Tiểu Linh Ngư vẫn cười:

- Người đã nhận ra ta, sao bây giờ ai làm mặt lạ ?

Tam cô nương bây giờ mới chắc ý là chàng qua âm thanh nhưng vẫn chưa chịu nhận thực:

- Vừa rồi, ta có cảm giác là người đến, song gương mặt người...

Tiểu Linh Ngư thấp giọng:

- Ta có một việc bí mật định thi hành, cho nên ta phải cải dạng như vậy đó.

Người đừng bao giờ tiết lộ với ai nhé ! Việc của ta, chỉ có mỗi một mình người biết mà thôi đấy !

Chàng không nói là việc gì, nhưng nữ nhân nào lại chẳng đặc ý khi

nghe nói mình là người độc nhất được ký thác một tâm sự bí mật ?

Tam cô nương sượng rợn người, quên mất sự bực tức vừa qua.

Chàng ký thác một sự bí mật cho nàng, hiển nhiên nàng phải là người duy nhất của chàng rồi !

Không cần hỏi cho biết việc đó là chi, nàng cứ gật đầu cương quyết:

- Yên trí. Việc gì vào tai ta, cảm như đi sâu vào lòng đất, trừ những kẻ chết mới biết được mà thôi !

Tiểu Linh Ngư vuốt thêm một câu:

- Theo ý của ta, thì ta muốn tìm một người khác... song nếu người sẵn sàng trợ giúp ta, thì mười người khác cũng chẳng bằng người !

Tam cô nương nghe lòng nở trăm hoa, đáp gấp:

- Ta đã nói, dù người sai bảo ta làm việc gì, ta cũng làm mà ! Cần gì người phải hỏi chứ !

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Sự thật thì việc này cũng chẳng khó khăn lắm. Bất quá, người đưa người này đến phòng người, rồi chờ đến canh ba âm thầm dẫn nàng đến phòng Giang Biệt Hạc, giấu nàng ở một nơi nào đó.

Tam cô nương gật đầu:

- Rất dễ ! Ta làm được !

Tiểu Linh Ngư dặn:

- Người cần phải nhớ hai điều này, là không nên để cho bất cứ ai thấy nàng và phải đợi đúng canh ba, giấu nàng trong phòng Giang Biệt Hạc, nhất định là không sớm hơn mà cũng chẳng được muộn.

Tam cô nương mỉm cười:

- Người yên tâm. Ta không làm hỏng việc của người đâu !

Lúc đó, nàng mới để ý đến Mộ Dung Cửu.

Hồi 55

An Bày Xảo Diệu

Chiếc áo choàng rất rộng và dài, phủ từ đầu Mộ Dung Cửu xuống chân, Tam cô nương không làm sao nhìn được mặt nàng.

Tam cô nương do dự một chút, buột miệng hỏi:

- Nàng là ai thế ?

Tiểu Linh Ngư đáp một cách hồ đồ:

- Nàng với ta cùng chung lo một việc cực kỳ quan trọng, sau này rồi người sẽ rõ.

Chàng đẩy Mộ Dung Cửu đến trước mặt Tam cô nương, bảo:

- Hai người đi đi ! Đi gấp đi !

Mộ Dung Cửu trạch chiếc áo choàng xuống đến vai, quay đầu nhìn chàng.

Nàng muốn nói gì đó, nhưng Tiểu Linh Ngư đã đi xa rồi.

Đoàn Tam cô nương thấy cả hai có vẻ thần bí quá, không khỏi nghi ngờ, song nghĩ thì nghĩ, chứ Tiểu Linh Ngư đã đi xa rồi, còn hỏi chàng làm sao được nữa ?

Vả lại, nếu nàng hỏi, đã chắc gì chàng chịu nói ?

Buông nhẹ một tiếng thở dài, trong tiếng thở dài có hơi hướm bực dọc, nàng thốt:

- Người đi theo ta !

Trong khi đó, Tiểu Linh Ngư bước nhanh về hướng ngôi miếu hoang bên ngoài thành.

Chàng đi quanh bên ngoài miếu một vòng, quan sát.

Nhưng người chàng ước hẹn, chưa ai đến cả. Bỏ trí xong xuôi, chàng tìm một chỗ rất thuận tiện ẩn mình, nơi đó chàng có thể trông thấy bên ngoài, theo dõi hành động của từng người, đồng thời cũng nghe được những gì họ đối đáp với nhau.

Tự nhiên, chàng chọn một chỗ nấp, chỉ nhìn thấy người mà chẳng một ai phát hiện ra chàng được.

Cuối cùng, chàng kiểm soát lại mọi sự việc, dĩ nhiên là kiểm phối mọi hành động trong tâm tư chàng.

Tần Kiếm và Nam Cung Liễu tiếp nhận mảnh giấy của Mộ Dung Cửu rồi, hẳn là phải đến.

Giang Biệt Hạc tiếp nhận phong thơ rồi, đương nhiên cũng phải đến.

Bọn Tần Kiếm đến hẳn là có cho gia nhân tải số bạc tám mươi vạn lượng cùng theo, còn Giang Biệt Hạc cũng phải dẫn một số người đến để lấy lại số bạc bảo tiêu.

Song phương gặp nhau rồi, làm gì chẳng phải sanh trường nhiệt náo.

Dù cho người song phương không bao mặt, trong đêm tối họ không thể trông rõ mặt mày nhau, người song phương lại khẩn cấp, phải hành động nhanh chóng, một lời nói bất hợp có thể đưa nhau vào vòng chiến ngay ! Thì làm gì chẳng có nhiệt náo ?

Đã chắc là song phương khai trường náo nhiệt, Tiểu Linh Ngư còn đặt giả thuyết là họ không choảng nhau.

Nhưng, choảng nhau hay không choảng nhau điều đó không cần thiết, bởi còn một trường hợp khác, chính cái trường hợp sau này phải đưa họ đến cuộc tranh chấp quyết liệt.

Đoàn Tam cô nương đưa Mộ Dung Cửu đến gian phòng của Giang Biệt Hạc, bọn người nhà họ Mộ Dung tìm gặp nàng tại đó rồi, khi nào họ Mộ Dung tha Giang Biệt Hạc được chứ ?

Họ sẽ hỏi tội Giang Biệt Hạc, dù lão ta có lợi hại đến đâu cũng khó mà chống đối với cánh Mộ Dung. Như vậy là kế hoạch của Tiểu Linh Ngư nhất định phải có kết quả như mong muốn. Ngoài cái kết quả mong muốn, chàng còn thu thập thêm nhiều cái lợi khác.

Thứ nhất, chàng dùng chính thủ đoạn của người quật lại người, cho Giang Biệt Hạc ném trọn vẹn tư vị cái gì lão ta muốn cho người khác ném, cho lão thường thức cái khổ gieo tang giá họa mà lão đã làm cho nhiều người thường thức.

Thứ hai, trong đêm vừa qua, bọn Nam Cung Liễu và Tiểu Tiên Nữ đã gây oan uổng cho chàng, vì sự Oan uổng đó, chàng thừa chết thiếu sống, tự nhiên chàng phải hận nàng. Khi họ tiếp nhận mảnh giấy của Bạch Khai Tâm rồi, thế nào họ cũng phân công đi hai nơi, họ không thể bỏ một nơi này, duy nhất đến một nơi khác, dù họ là những kẻ đáng sợ, song lực lượng của họ bị chia đôi, mà Giang Biệt Hạc thì cũng chẳng phải là tay vừa, giả như họ đánh nhau thì họ cũng phải đảo điên, nghiêng ngửa với Giang Biệt Hạc. Không cần họ bị giết chết, miễn là họ khổ chiến với nhau, là chàng thôi hận rồi.

Thứ ba, cuối cùng chàng cũng đưa Mộ Dung Cửu trở về với những người thân của nàng, dù cho tâm trí nàng không khôi phục, ít nhất ở với người thân, nàng cũng sẽ được săn sóc chu đáo, chẳng một ngoại nhân nào còn dám khinh thị, bạc đãi, đùa cợt nàng nữa. Như vậy, chàng sẽ vui đi phần nào hối hận, bởi chàng dù muốn dù không cũng phải gánh chịu một phần trách nhiệm về trường hợp điên cuồng của Mộ Dung Cửu.

Thứ tư, mắc mưu lần này, tuy không đến nỗi đến Giang Biệt Hạc phải tổn, lão sẽ không còn dám buông lung dã tánh lừa người này, gạt người kia, gây xáo trộn trong giới giang hồ, còn Bạch Khai Tâm cũng phải nhìn vào cục diện mà tự cảnh cáo để giảm thiểu mọi hành động vô lương. Như thế, giang hồ sẽ được bình an ít nhất cũng trong một thời gian.

Thứ năm, cha con họ Đoàn sẽ thu hồi số bạc bị cướp, đó cũng là cách chàng trả ơn sự đối xử tốt cha con họ dành cho chàng trong những ngày qua.

Thứ sáu, chàng rửa được cái nhục cho Thiết Vô Song, cứu vớt cái

tiếng Ái Tài Như Mạng của vị lão anh hùng, suốt đời làm việc nghĩa nhưng lúc chết thì cái danh lại bị bôi nhọ.

Một kế hoạch có nhiều lợi ích như vậy, lại được sắp xếp rất chu đáo tuy đòi hỏi nhiều khó khăn, song bù lại, giá trị của nó hầu như tuyệt đối, Tiểu Linh Ngư kiểm điểm lại từ đầu đến cuối hết sức hài lòng.

Đành là một kế hoạch có hại người, song người bị hại rất ít, người hưởng lợi nhiều hơn, huống chi, những kẻ bị hại không nhiều cũng ít toàn là những tay bại hoại.

Hai kẻ bại hoại, cũng là việc đáng làm lắm chứ ? Kẻ bại hoại sẽ bớt hành động bại hoại, người đời sẽ bớt khổ vì chúng nghĩ ra, cái điều chàng làm thế được xem như một việc thiện.

Chàng nở một nụ cười thâm nghĩ:

- Ai dám phủ nhận sự thông minh của ta chứ ? Ai dám cho rằng ta chẳng phải là một kẻ thông minh đệ nhất trong thiên hạ chứ ? Ai không cho ta là một thiên tài ?

oo Mộ Dung Cửu vẫn còn đứng nguyên tại chỗ.

Đoàn Tam cô nương lập lại:

- Người đi theo ta.

Lần này, nàng cất cao giọng hơn, nhưng Mộ Dung Cửu có nghe đâu ? Mắt cứ nhìn về hướng Tiểu Linh Ngư vừa thoát nhanh, chàng đã khuất dạng từ lâu lắm rồi, Mộ Dung Cửu vẫn còn nhìn mãi.

Tam cô nương cau mày, bước đến trước mặt Mộ Dung Cửu.

Thân vóc của Tam cô nương cao, che khuất tầm mắt Mộ Dung Cửu.

Mộ Dung Cửu trầm giọng:

- Sao người đứng áng trước mặt ta ? Không cho ta nhìn theo chàng à ?

Tam cô nương lạnh lùng:

- Người ta đã đi mất rồi, người còn nhìn cái gì chứ ?

Mộ Dung Cửu ngẩng đầu lên cao hơn trước một chút, vừa nở một nụ cười vừa lầm nhảm:

- Phải ! Người ta đã đi rồi, nhưng người ta ra đi, người ta sẽ trở lại đây mà ! Người biết không, người ta sẽ trở lại đây !

Tam cô nương gắt to tiếng:

- Người ta gạt người đấy, đưa người đến đây là người ta sẽ chẳng bao giờ còn chiếu cố đến người nữa đâu ! Đừng mơ.

Mộ Dung Cửu vẫn cười :

- Không ! Người ta không gạt đâu ! Ta biết, chàng không gạt ta đâu !

Ánh mắt nàng sáng lên, ngời niềm tin tưởng. Niềm tin tưởng đó có cái nhiệm màu làm tăng vẻ đẹp của Mộ Dung Cửu, và nụ cười rạng rỡ của nàng hiện tại, trông hấp dẫn vô cùng.

Tam cô nương dù là nữ nhân, trông thấy cũng phải mê bởi mê nên bực tức. Vì bực tức cực độ, nàng mất đi phần nào bình tĩnh, run run giọng hỏi:

- Người... sao người biết là người ta không gạt ?

Mộ Dung Cửu cười nhẹ:

- Chàng đưa ta đến đây cốt để cho con ác ma ly khai con tim ta, sau đó chàng sẽ trở lại tìm ta. Chàng đưa ta đến đây là làm điều lợi ích cho ta chứ, nào phải chàng bỏ vợ bỏ vát ta đâu !

Tam cô nương trở mặt:

- Ác ma trong tim người ?

Mộ Dung Cửu u buồn:

- Ác ma chiếm cứ con tim của ta, nó làm cho ta không còn nhớ được gì về dĩ vãng cả !

Tam cô nương nhìn sửng nàng :

- Tại sao người chẳng nhớ được gì về những việc trước ?

Mộ Dung Cửu đáp:

- Ta đã nói tại con ác ma mà ! Ta quên hết việc trước rồi.

Tam cô nương hừ một tiếng:

- Tại người mất hết thần trí, nên hắn mới đưa người đến đây ! Đừng mơ mộng hắn trở lại.

Mộ Dung Cửu lắc đầu:

- Không ! Không mà ! Chàng không bỏ ta ở đây luôn đâu !

Tam cô nương hừ một tiếng, lớn hơn trước, lạnh lùng hơn trước:

- Ừ ! Ừ ! Cứ ở đây mà đợi hắn, đợi ba kiếp, năm kiếp, mười kiếp.

Mộ Dung Cửu mỉm cười :

- Chàng sẽ trở lại mà ! Trở lại gấp mà ! Làm gì đến mấy kiếp ! Không đâu ! Ta tin chàng sẽ trở lại ngày mai, hoặc ngày kia ! Không lâu đâu !

Tam cô nương bĩu môi:

- Hắn còn nói gì nữa ?

Mộ Dung Cửu mơ màng:

- Chàng nói ta là một nữ nhân rất thông minh, nếu ta biết nghe lời chàng thì ngày ngày chàng sẽ đến với ta, bầu bạn ta. Tự nhiên, ta phải biết nghe lời chàng. Người nghĩ ra có nên ngoan ngoãn với

chàng mãi mãi chẳng ?

Tam cô nương run người vì uất ức:

- Không ! Người không nên nghe lời hắn ! Người không nên ngoan ngoãn với hắn !

Mộ Dung Cửu cau mày :

- Tại sao ?

Cơn ghen bốc lên cao tột rồi, Tam cô nương hét:

- Bối người chẳng thông minh cái quái gì cả, người là một con điên, một con khùng, mất cả lý trí, người là kẻ xấu xí nhất trần đời, chẳng bao giờ hắn ưa thích người !

Chẳng bao giờ !

Mộ Dung Cửu sửng sờ một lúc, lệ thảm tuôn thành dòng chảy dài xuống má.

Nàng lẩm nhẩm như rên:

- Chàng lừa ta... chàng lừa ta...

Bắn tia nhìn ác độc vào mặt Mộ Dung Cửu, Tam cô nương hét luôn:

- Người hãy nghĩ xem, con người như hắn thì làm sao thích người nổi chứ ?

Mộ Dung Cửu bật khóc ngay.

Nàng đưa tay ôm mặt, rên rỉ:

- Ta có phải là kẻ điên đâu ! Ta đâu có điên ?

Tam cô nương bồi thêm một mũi tên:

- Người bảo là không điên, vậy ta hỏi trước kia người là ai ? Người

có nhớ mình là ai chẳng ?

Mộ Dung Cửu lúng túng:

- Ta là... ta là...

Nàng ngưng khóc, cắn môi, cau mày, suy nghĩ.

Nhưng nàng nghe đau nơi óc quá chùng, bất giác đưa tay dấm lên đầu mấy lượt, rồi òa khóc trở lại, khóc một lúc lại van cầu:

- Ta xin người đừng hỏi ! Ta không biết đâu ! Ta chẳng biết gì cả...

Tam cô nương cười lạnh:

- Một người chẳng biết mình là ai, nếu không điên thì còn là gì nữa ?

Mộ Dung Cửu vụt gào to:

- Ta điên ! Ta là một kẻ điên ! Chàng không ưa thích ta ! Chàng không ưa thích một kẻ điên !

Vừa khóc, vừa gào, nàng cũng vừa quay mình, rồi phóng nhanh chân chạy luôn.

Tam cô nương đứng nhìn Mộ Dung Cửu chạy đi, thở phào nhào mấy lượt, lẩm nhẩm:

- Đi ! Đi càng xa càng tốt chứ sao ! Cho hấn vĩnh viễn không còn tìm gặp người nữa.

Nàng nhếch một nụ cười.

Một nụ cười có nét tàn độc.

Bình thường nàng là một nữ nhân lương thiện, giờ đây nàng là con rắn độc, tuy rắn chưa ngoạm ai, song nếu ngoạm trúng ai là người đó cảm như vô cùng khổ.

Nữ nhân là bồ tát, mỗi nữ nhân đều là bồ tát, song đừng bao giờ để

cho nữ nhân động tình tham, nhất là tham tình, tham ái.

Khi tham, nữ nhân biến thành la sát gấp ! Hơn thế, khi tật đổ, nữ nhân trở nên la sát ngay !

Tiểu Linh Ngự thông minh thật, song chàng chưa phải là thánh, thì tự nhiên phải sơ xuất.

Rất tiếc, chàng quên mất điều đó, thành cái lưới của chàng phải hở hang gần như tai hại, suýt phá hủy công cuộc của chàng.

Thu hình trong bóng tối, Tiểu Linh Ngự bình tịnh chờ.

Nhưng chờ mãi chàng chẳng thấy một bóng người nào xuất hiện. Bởi ngôi miếu ở ngoài thành, rất xa, tiếng trống canh không vọng đến nơi, chàng chẳng biết thời khắc là bao nhiêu.

Tuy nhiên, chàng không khẩn trương lắm, bởi chàng tin chắc thế nào rồi những người đó cũng đến.

Chàng chờ một lúc nữa.

Từ xa xa, có tiếng người vang lên, Tiểu Linh Ngự thở phào, tự hỏi:

- Ai đến trước ? Cả hai bên đều nôn nóng như nhau, nhưng bằng vào tánh khí và kinh nghiệm của con người thì cho rằng Giang Biệt Hạc dù sao cũng trầm tĩnh hơn, và hẳn là lão ta không đến trước đâu.

Như vậy đám người này phải là bọn Tàn Kiếm rồi.

Tiếng người vang lên, lớn dần, tiếng người đã hỗn tạp, lại có cả tiếng đánh xa lẫn.

Tiểu Linh Ngự thầm nghĩ:

- Đúng là bọn Tàn Kiếm ! Có xe là vì họ phải đài tải một số bạc lớn theo họ !

Liên theo đó, chàng nhận ra tiếng lừa, bất giác chàng giật mình, nghĩ là có rắc rối như thế nào đó.

Bởi bọn Tần Kiếm và Nam Cung Liễu xuất thân từ thế gia, nếu cần dùng xe chở chuyên thì dùng ngựa kéo, chứ khi nào lại dùng lừa ?

Lừa là loại thú dành cho hạng người tầm thường kia mà !

Nghe tiếng lừa, chàng ngờ không phải là bọn Tần Kiếm nhưng chàng vận dụng nhãn lực, nhìn qua màn đêm, xem cho biết bọn nào.

Về đêm, tự nhiên tầm mắt phải bị thu hẹp lại âm vang lờ mờ mà người chưa hiện rõ.

Mãi mấy phút sau, Tiểu Linh Ngự mới thấy rõ ràng.

Bọn đó chẳng phải là người của Tần Kiếm và Nam Cung Liễu mà cũng chẳng phải là người của Giang Biệt Hạc.

Họ là năm sáu thiếu phụ hương thôn, tóc bỏ xõa, vận tang phục.

Cỗ xe do lừa kéo, trên xe có một cỗ quan tài.

Tiểu Linh Ngự sửng sờ ! Đêm khuya, đường vắng, bọn này chở quan tài đi đâu ?

Sao lại chẳng thấy nam nhân ? Chẳng lẽ họ mai táng về đêm ?

Các thiếu phụ đó đi ngay vào miếu, đồng quỳ xuống nền, đồng bật khóc. Có nàng khóc rầm rức, có bà khóc ồ ồ...

Một bà vừa vấp đầu, vừa gào lên:

- Ông ơi là ông ơi ! Ông về trời rồi, có linh thiêng thì ông nên nhìn xuống đây mà xem, tôi thủ tiết nuôi con, mong cho nó sau này trưởng thành trong niềm tôn kính, hiếu thuận thấy nó tôi như thấy ông, nó an ủi tôi lúc tuổi về chiều khi canh đã xế bóng. Ngờ đâu, nó vô phúc lại bị người hãm hại ! Ông ơi ! Rồi tôi phải nương tựa vào ai ! Ông ơi !

Khổ cho cái thân già quá chừng !

Bà này tuổi độ trên dưới năm mươi, có vẻ trang nghiêm đoan chính.

Bên cạnh bà có một nàng, luôn luôn đưa tay vuốt lưng bà, nàng cũng khóc, song vừa khóc vừa an ủi bà:

- Tiểu nương ơi ! Đừng quá bi thảm, càng bi thảm càng hủy hoại sức khỏe của mình, việc đã rồi, chẳng làm sao cứu vãng được mà tiểu nương tự hành hạ cái xác thân như thế. Hãy phôi pha niềm đau khổ, lo gìn giữ sự nghiệp kia, tiểu nương chết đi, người ta sẽ chiếm đoạt gia sản.

Họ cùng đến đây chung nhóm, nhưng vào miếu rồi, họ chia ra làm hai phe, phe của tiểu nương chiếm góc tả, còn phe kia thì quỳ nơi góc hữu.

Người bên góc tả khóc rồi, kể rồi, an ủi rồi, đến lượt người bên góc hữu tiếp nối.

Đầu nảo bọn người bên hữu là một nữ nhân, tuổi trên năm mươi, khóc lớn hơn, kể lớn hơn, kể nhiều hơn:

- Ông ơi là ông ơi ! Ông chết đi, là ông an thân từ nhiều năm qua, ông có biết đâu, bỏ tôi lại cõi trần này, đau khổ quá chừng ? Tôi thủ tiết nuôi con, mong con lớn lên, thành người hữu dụng, báo hiếu, đáp ân, ngờ đâu con bất hạnh mà vắn số, nó chết rồi, tôi bị con tiện tỳ kia mắng xỏ, mắng móc, chửi thấp chửi cao, tôi khổ vì thương ông, tôi khổ vì nuôi con, giờ thì tôi khổ luôn với con người chanh chua đánh đá đó nữa ! Ông ơi là ông ơi ! Con, tuy chẳng phải là tôi banh da xẻ thịt mà sanh nó ra, song tôi nuôi dưỡng nó từ nhỏ đến bây giờ mà làm sao tôi chẳng thương ? Làm sao tôi hại nó được ?

Người ta hại nó rồi đổ cho tôi đó ông à ! Người ta muốn đoạt cái cơ nghiệp của ông, người ta sẽ sanh tâm lang chạ đó ông à !

Bà này có vẻ xấu xí hơn bà kia, gầy ốm, lạnh lùng, có phần nào lạnh xảo hơn bà trước.

Bên cạnh bà, cũng có một nàng, cũng quỳ như bà, cũng vuốt ve, an ủi:

- Đại nương ơi ! Đừng khóc than nữa, khóc than mãi thì sanh bệnh

hoạn, rũi mà đại nương chết đi, thì sự nghiệp kia lại về tay kẻ khác, uổng công lao đại nương gìn giữ trong bao nhiêu năm trời...

Tiểu Linh Ngư đã hiểu.

Thì ra, đây là một người vợ lớn, một người vợ nhỏ, chồng đã chết từ lâu, để lại một đứa con trai.

Con, lại do người vợ nhỏ sanh, nhưng lại giao người vợ lớn nuôi.

Vợ lớn không con, vợ nhỏ sanh con, nhờ sanh con mà được chồng nuông chiều, vợ lớn ganh.

Do đó, có sự bất hòa, chồng còn thì mới bất hòa đó không phát động, chồng mất thì họ ra mặt chống đối nhau, tuy nhiên chưa quyết liệt lắm.

Bây giờ bỗng dưng đứa con kia chết, họ khai chiến với nhau liền. Cuộc chiến bằng mồm này có lẽ đã diễn ra mấy hôm nay, song phương cùng có đồng minh, có ủng hộ như nhau, bằng cứ là hai cái nàng hầu hạ bên cạnh họ, mỗi người binh chủ thấy rõ.

Họ đổ cho nhau cái tội giết đứa con không ai xử phân cho họ, họ kéo nhau đến đây mà gào khóc, gọi hồn thiêng của chồng về phán xét.

Nhưng, tại sao họ đưa nhau đến miếu này ?

Bây giờ, Tiểu Linh Ngư mới biết, đây chẳng phải là miếu mạo chi cả, mà đây chỉ là một ngôi từ đường của dòng tộc họ.

Chàng cười thầm, tuy sự xuất hiện của bọn nữ nhân này có phần nào trở ngại cho công cuộc mà chàng đã an bày.

Vừa lúc đó, có mấy bóng đen từ xa lướt tới, rất nhanh.

Họ vận y phục chệt, màu đen, người nào cũng bao kín mặt.

Tiểu Linh Ngư giật mình, thầm nghĩ:

- Giang Biệt Hạc đến !

Bây giờ, bọn phu nhân lại khóc lớn hơn trước, mắng nhau thực sự rồi, chẳng cần phải móc, phải xô nhau nữa.

Chủ mắng, tứ phụ họa, song phương gây huyên náo bất chấp bọn người mới đến.

Bọn áo đen đến nơi rồi, đứng riêng ra một chỗ, lạnh lùng nhìn, lạnh lùng nghe, chẳng một ai cất tiếng hỏi han, hoặc khuyên can.

Vợ lớn chỉ tay ngay mặt vợ nhỏ, hét:

- Con tiện tỳ kia, người dùng lời xảo mị, dụ dỗ chồng ta, cướp đoạt tình yêu của ta, tấn hiếp ta, bây giờ thì con người đã chết rồi, đúng là trời cao có mắt, báo quả nhân tiền đó ! Người không suy gẫm mà tự hối, lại còn dám lớn tiếng mắng ta nữa à ? Hờ, con tiện tỳ ? Người bằng vào thế lực nào mà mắng ta ? Chồng ta đâu còn ở thế gian này mà bênh vực người ? Con người đã chết rồi, còn ai bênh vực người ?

Vợ nhỏ không chịu kém mắng trả:

- Cái mặt xấu xí độc ác kia, sao người không tự xét lấy mình ? Người là con lọ lem, còn ai mê người mà nói là ta cướp đoạt chồng người ? Xấu xí như người mà cũng học đòi ghen tương nữa à ? Cho người biết, tại người xấu quá, nên chồng ta bỏ, chồng ta tìm người mà chết đó nhé ! Chồng ta tức uất vì cái thói lẳng lơ của người mà phải chết đó nhé !

Vợ lớn quát:

- Chồng người à ? Ai là chồng người ? Cái thứ ỷ có chút nhan sắc, chút miệng lưỡi, chuyên dụ dỗ người mê luyện mà cũng già mồm ! Hờ hện ! Cho người biết, còn sống chồng ta chỉ nhìn nhận có một mình ta là vợ, chết đi, chồng ta vẫn phù hộ có mỗi mình ta ! Còn người, bất quá là đồ tiêu khiển, đáng gì mà lên mặt ? Chồng ta ghét người, khiến cho con người chết luôn, cho người tuyệt vọng luôn mà đừng cao hãnh !

Vợ nhỏ rít lên:

- Ai then ? Có người then thì có ! Người ta đã ruồng bỏ từ lâu, mà cứ bám theo người ta mất ! Hừ ! Cái thứ gái độc không con mà cũng lên mặt ! Cho người biết, chồng ta muốn bỏ người từ lâu lắm đó, song ta nghĩ thương tình, nên khuyên dứt, nhờ vậy mà người còn nương náu trong mái nhà, đỡ phải vất vả bơ vơ đó.

Họ càng mắng nhau càng hăng, rồi họ xáp lại gần nhau.

Vợ lớn vung tay tát vào mặt vợ nhỏ, kêu bốp một tiếng lớn.

Vợ nhỏ gào to:

- Người đánh ta ! Người đánh ta ! Được ! Ta sợ gì người chứ !

Thốt xong, vợ nhỏ lướt lên, nhào vào mình vợ lớn.

Bà nàng đi theo hai bà, tuy chia thành hai phe bất đồng đều song rõ rệt, áp vào can dứt, can không được, họ lại đánh nhau, cả ba cũng hứng của nhau mỗi người mấy tát.

Họ hăng tiết, không dám đánh chủ, họ lại đánh nhau cho đỡ ngứa ngáy.

Cả năm người gồm hai chủ ba tớ càng đánh càng hăng, nhắm mắt mà đánh, bất cần trúng trật, bất kể trúng nơi nào.

Nhưng, họ chẳng phải là những người có học võ, họ đành nhau theo cái lối ở thôn quê, vung tay một lúc, là họ nắm áo nhau, ghì đầu nhau, áo rách tơ bời, tóc rối tơ bời, rồi họ Ôm nhau, quật ngã nhau, đè lên, bật qua, lăn lại.

Họ lăn, họ lộn mãi, càng phút càng gần bọn người áo đen.

Họ không nhìn chúng, họ chỉ nhìn bọn họ, mắt bà nào, nàng nào cũng đỏ ngầu.

Bọn áo đen cũng kỳ quái, thấy người ta đánh nhau, lại đứng yên một chỗ không can ngăn ma cũng chẳng nhìn.

Chúng lạnh lùng như những pho tượng đá.

Bỗng, một loạt tiếng rẹt rẹt vọng lên, hơn mười vệt sáng từ năm nữ nhân bay ra.

Ám khí ! Ám khí sáng mà đen, hắc phải độc, gia dĩ họ phát xuất quá nhanh, ám khí cuốn đến bọn áo đen, tưởng chừng chẳng một tên nào tránh kịp.

oo Tiểu Linh Ngư hiểu ngay là có việc lạ lùng.

Và, bây giờ chàng mới để ý kỹ đến năm nữ nhân đó. Họ, đầu bù, tóc rối, mặt thô, lại già, thế mà người nào cũng có đôi bàn tay trắng mịn, ngón nhỏ và thon.

Đôi bàn tay đó tố cáo lứa tuổi của họ và ít nhất Tiểu Linh Ngư cũng tin chắc họ chẳng hề thuộc lớp bốn năm mươi như dáng vẻ của họ.

Họ là ai ? Nếu không phải là người trong họ Mộ Dung, thì còn ngoại nhân nào nữa ?

Ngoại nhân đến đây ám gì trong đêm khuya, vắng vẻ ?

Tiểu Linh Ngư thầm nghĩ:

- Ám khí của bọn Mộ Dung lợi hại thật, phen này lão hồ ly khó thoát nạn rồi đó !

Ngờ đâu, bọn người áo đen chừng như có dự liệu trường hợp đó, cho nên khi hơn mười vệt sáng đen chớp, cả bọn đã nhún chân tung bổng mình lên cao, đồng thời gian, ai có kiếm rút kiếm, ai có đao rút đao, đao và kiếm cùng giáng xuống đầu bọn nữ nhân.

Năm nữ nhân lập tức rẽ qua hai bên, tránh những nhát đao kiếm đó cùng một lúc, bàn tay họ vung lên, ở mỗi bàn tay có một món vũ khí.

Người áo đen đầu nào, cười lạnh thốt:

- Các phu nhân võ sĩ kia, đừng tưởng trước mặt ta các người dễ dàng bày mưu gian kế xảo được ! Ta đã dò thám kỹ lắm rồi, dòng dõi

của những người được phụng thờ trong tư đường này, đã chết hết từ nhiều năm qua, các người là những ai, dám mạo nhận họ chứ ? Nếu chẳng cung khai lai lịch, thì đừng hòng thoát chết với ta trong đêm nay, tại đây !

Tiểu Linh Ngư thở dài, nghĩ:

- Giang Biệt Hạc quả là con cáo già ! Vô luận làm việc gì lão cũng điều tra trước rất kỹ, lão đề phòng đủ mọi mặt. Chẳng bao giờ lão làm liều !

Chàng mở to mắt hơn, chăm chú nhìn cục diện bên dưới không thể bỏ sót một diễn tiến nhỏ.

Bà vợ lớn cười lạnh mấy tiếng, hỏi lại:

- Bọn ta là ai, chẳng lẽ người không biết ? Người còn vờ hỏi làm chi.

Câu hỏi đó rất dễ đáp, mà dù không đáp cũng chẳng hệ gì, song người áo đen lại không tưởng như vậy, y cho rằng câu hỏi đó hàm chứa muôn ngàn phức tạp.

Song phương đã cùng đến đây, cùng gặp nhau rồi dù ai giới thiệu ai họ vẫn biết đối phương là ai, và đến với mục đích gì.

Nhưng cái khó là ở chỗ thừa nhận hay không thừa nhận có biết lai lịch đối phương.

Nếu nói rằng biết, là tự cung khai lai lịch của chính mình, trong khi mình muốn giấu, nói rằng biết, là nêu rõ mục đích đến đây của mình, và vô hình trung mình mặc nhận một tội ác...

Còn như nói rằng không biết, thì người ta sẽ hỏi mình đến đây làm gì ?

Kẻ thấp trí sẽ kiêu hãnh mà nói ngay ra lai lịch của các phu nhân hay ít nhất cũng ước đoán.

Giang Biệt Hạc khi nào lại hờ hênh như thế được ?

Bởi không thể đáp, người áo đen đó im lặng.

Hai phu nhân đóng vai vợ lớn và vợ nhỏ có ý nghi ngờ, đưa mắt nhìn nhau, và vợ nhỏ hỏi:

- Người là ai ? Chẳng lẽ người đến đây không do phong thơ đó ?

Người áo đen mà Tiểu Linh Ngữ tin chắc là Giang Biệt Hạc, trước đó không đáp chẳng qua để nhóng tình hình, bây giờ nghe đối phương hỏi như vậy, không còn lo ngại nữa, bất giác cười lạnh, gằn giọng:

- Nếu không vì bức thơ đó, khi nào tại hạ đến đây ?

Bà vợ nhỏ tiếp hỏi:

- Như vậy là nhất định người cần lấy lại số bạc ?

Người áo đen buông gọn:

- Chẳng những cần bạc, mà cũng đòi người luôn.

Bà vợ lớn thoáng biến sắc, trầm giọng hỏi:

- Người muốn cả bạc lẫn người ?

Người áo đen gật đầu:

- Không thể thiếu một trong hai !

Bà vợ nhỏ nổi giận :

- Người bằng vào đâu mà lại dám hống hách với ta chứ ?

Người áo đen cười lạnh:

- Ta bằng vào thanh kiếm nơi tay đây !

Bây giờ song phương đã nhận đối phương đúng là người mà mình tìm gặp, họ nhận như vậy là sự lầm lạc của họ càng sâu, càng rộng.

Một bên, đòi đủ số bạc và số bạc là tám mươi vạn lượng, người là Giang Ngọc Lang.

Một bên mang bạc đến đây, chuộc Mộ Dung Cửu.

Không có số bạc tám mươi vạn lượng, không có Giang Ngọc Lang thì đừng hòng có Mộ Dung Cửu.

Bên này, tưởng là bên kia chặn bắt Giang Ngọc Lang, đoạt số bạc.

Bên kia tưởng bên này bắt Mộ Dung Cửu, cho chuộc bằng tiền.

Họ càng đối đáp, càng phẫn nộ như nhau và càng làm lạc hơn, Tiểu Linh Ngư nghe hai đảng đối đáp, chàng khoan khoái vô cùng. Thế là cái kế hoạch của chàng thành công rồi đó !

Chàng hy vọng họ động thủ gấp, họ đánh nhau càng ác liệt, thì chàng càng thích thú.

Bà vợ lớn lại đưa mắt nhìn bà vợ nhỏ.

Vợ nhỏ cao giọng:

- Cho người biết, bạc và người, người đừng hy vọng về tay, bởi bạc thì chúng ta chưa mang tới kịp, còn người thì.. Người áo đen hừ lạnh:

- Ta đã nói, ta muốn cả người lẫn bạc, thiếu một trong hai thì sự việc bất thành, nói chi là thiếu cả hai ? Giả như người chưa có sẵn, thì tạm thời các người hãy trao bạc cho ta, nhận bạc rồi, ta sẽ tiếp tục thương lượng.

Y đưa về phía hậu vẫy vẫy.

Bọn phu nhân không thấy dấu hiệu tay của y, song Tiểu Linh Ngư thấy rõ.

Bốn người áo đen kia, tự nhiên cũng thấy rõ.

Hai người đứng trước, đột nhiên xuất thủ, ánh đao vừa chớp, con lừa

kéo xe ngã liền.

Hai người đứng sau lập tức bước tới cỗ xe, nhắc bổng chiếc quan tài quăng xuống đất.

Bạc từ trong quan tài văng ra tung tóe, lợp mặt đất.

Người áo đen, đầu não của nội bộ, bật cười lạnh, thốt:

- Ta đã nói, trước mặt ta, các người đừng hòng giở trò ma quỷ gì cả !

Y thấy số bạc đó, trong lòng phẫn nộ cực độ, sát cơ bắt đầu dấy động, y quả quyết là số bạc bảo tiêu nằm trong quan tài đó, chứ làm gì trên đời này có kẻ thừa tiền lắm bạc, dùng quan tài để tải đến chốn hoang vắng chứ ?

Chỉ có những kẻ điên mới làm như vậy, và bọn phu nhân kia thì hẳn là không điên rồi.

Ý lại ra dấu hiệu tay lượt thứ hai.

Bốn gã áo đen hoành đao, sắp sửa tiến công.

Đúng lúc đó, một loạt tiếng ọt ọt vang lên như lần trước, nhưng lần này những điểm sáng đen không do bọn phu nhân phát huy, mà lại từ trong cỗ quan tài bay ra, hướng về bọn áo đen vút đến.

Quan tài đựng bạc, dưới quan tài có người !

Sự tình này, bọn áo đen không tưởng tượng nổi, bởi không tưởng nổi, tự nhiên chúng không phòng bị kịp thời.

Chúng rú lên một tiếng, rồi cùng ngã nhào xuống đất.

Chỉ có người đầu não trong bọn, nhờ đứng xa xa, nhờ có phản ứng nhanh vung kiếm quét một vòng tròn, gạt bắn những ám khí bay đi nơi khác.

Y thoát nạn, song thuộc hạ đều ngã gục, điều đó vẫn là một bất hạnh cho y như thường.

Dĩ nhiên y phải phần nộ, hét to:

- Bọn các người tàn độc quá ! Dám...

Bà vợ lớn cười lạnh, chận lời:

- Đối phó với con người tàn độc cỡ người, chúng ta phải có thủ đoạn tàn độc, như vậy mới cân xứng !

Năm phụ nhân nhanh như chớp tạo thành vòng vây, quanh người áo đen, từ trong quan tài, một người nữa xuất hiện, đứng sau lưng người áo đen, cao giọng hỏi:

- Người còn lời gì để nói chẳng ?

Bị bao vây như vậy, người áo đen không hề nao núng, trái lại còn bật cười ngạo nghễ, thốt:

- Ta không ngờ các người hành sự cũng khá chu đáo đấy ! Bởi ta đánh giá các người quá thấp, cho nên các người có dịp đặc ý như thế này. Nhưng, ta cảnh cáo các người là nên dẹp sự đặc ý lại ngay, bởi còn sớm lắm, đặc ý sớm rồi sau đó lại thất vọng, thì bẻ bàng ê chề biết bao !

Người từ trong quan tài nhảy ra, vận y phục chẹt, dáng dấp vừa yếu điệu vừa gọn gàng, tuy có một vuông xoa che kín mặt, song Tiểu Linh Ngư nhận ra ngay chính là Tiểu Tiên Nữ.

Vì biết nàng nóng nảy, lại không quen đóng kịch, cho nên bọn họ phải để nàng ẩn nấp trong quan tài, chỉ khi nào đến việc, nàng mới được phép xuất hiện, có như thế mới qua mặt được đối phương.

Giả như cho nàng nhập bọn ở bên ngoài, nàng không làm màu mè, bộ tịch được khéo léo, thì cơ mưu của họ phải bị phát hiện gấp.

Nàng có tánh nóng nảy, lại bị nhốt trong quan tài khá lâu, tự nhiên nàng phải bực, ra ngoài được rồi, nàng phải trút cái bực đó vào một nơi và nàng vung kiếm đâm vào lưng người áo đen, mượn cái lưng của y làm nơi đổ trút cái bực.

Đồng thời nàng quát:

- Nói nhảm vô ích ! Nạp mạng cho ta ngay !

Chùng như phía sau lưng của người áo đen còn có một con mắt thứ ba, y không quay đầu nhìn lại, vẫn biết có kẻ âm kiếm tới.

Hoành tay lại, y quạt ngược kiếm từ dưới lên trên, thanh kiếm của y hất thanh kiếm của Tiểu Tiên Nữ bật lộn trở về, suýt vượt khỏi tay nàng.

Dĩ nhiên, cổ tay của Tiểu Tiên Nữ bị chấn động mạnh, bàn tay hầu như tê dại, nàng giật mình nhận ra đối phương là một cường địch mà bình sinh nàng mới gặp lần đầu, một cường địch làm cho nàng phải ngán.

Nhưng, bản tính hiếu thắng, thay vì dè dặt, nàng lại tức uất, hé lên:

- Cái chết đã đến kề cận ngươi, ngươi lại còn dám sinh tật, phản kháng ta à ?

Nương cái đà chạm kiếm với Tiểu Tiên Nữ, người áo đen lấy thế đảo bộ, vọt nhanh về một góc tường, rồi cười lạnh mấy tiếng ung dung đáp:

- Cái chết đến kề cận ai, thì các ngươi hãy bình tĩnh chờ xem, đừng ức đoán vội mà thành hồ đồ. Hãy nhìn ra bên ngoài kia một chút đi !

Cả bọn cùng đưa mắt nhìn ra, thấy bên ngoài lồ lộ những bóng người, vận y phục đen, mỗi người đều thủ cung tên, tên lấp sẵn vào dây, dây kéo thẳng.

Bất cứ nơi nào có khoảng trống cho người bên trong nhìn ra, như cửa cái, cửa sổ cũng đều có người trấn giữ, có lẽ vòng vây đã bao quanh từ đường rất chặt chẽ, và nơi nào có người cầm cung tên, không người thì có cơ quan bắn tên ngấn, bố trí đều đều.

Không kể số người bị những mảng tường che khuất, nội cái bọn hiện lộ trong tầm mắt của các phụ nhân, cũng khá đông rồi.

Các phu nhân biến sắc mặt.

Bất cứ ai có võ công cao tuyệt đến đâu, cũng phải ngán những mũi tên bắn bất ngờ, bắn trong lúc họ đang bận giao đấu, từ bốn phương tám hướng bắn tới.

Trừ ra bỏ cuộc, thoát chạy khỏi cục trường, thì đừng ai mong tránh được một vài mũi tên chạm trúng mình, mà thời thường thì những mũi tên đó lại có tẩm độc.

Các phụ nhân thấy rõ nguy cơ biểu hiện rồi.

Người áo đen lạnh lùng tiếp:

- Các người ước độ bao nhiêu cung ở bên ngoài ? Có tất cả là một trăm bốn mươi chiếc Thiết Thai cung, nếu ta đếm từ một đến ba, mà các người không buông vũ khí, xuôi tay cúi đầu chịu trôi, thì cái hậu quả sẽ đến với các người như thế nào, các người hãy cố mà nhận lãnh, không được oán hận ta đấy nhé.

Một trăm bốn mươi chiếc Thiết Thai cung, luân lưu nhau mà nhả tên ! Dù cho các phu nhân có mười tám tay như Phật Chuẩn Đề, cũng chẳng làm sao ngăn chặn kịp !

Giả như có một người nào đó, kiêu hãnh chạy thoát được ra ngoài, song một người thoát lọt mà số còn lại phải bị hạ Ở bên trong từ đường, thì cái người chạy thoát đó, sống sót nữa mà làm gì ?

Họ tụ họp nhau lại một chỗ, họ bàn bàn luận luận, Tiểu Tiên Nữ và vợ nhỏ chừng như muốn liều xông ra, vợ lớn thì nắm chặt tay hai người ấy.

Trong khi các phụ nhân bàn luận, người áo đen thả đóm:

- Một !

Bà vợ lớn đột nhiên cao giọng hỏi:

- Giả như giao đủ bạc và người cho người thì người tính làm sao ?

Người áo đen điềm nhiên:

- Giao người trước đi.

Bỗng có tiếng kêu la kinh hãi vang lên ở bên ngoài, kế tiếp có mấy gã áo đen ngã gục.

Thế trận đang được bố trí chặt chẽ, bỗng có kẻ ngã, tạo thành lỗ trống, thế trận phải lỏng lẻo ngay, nguy hơn nữa, nguyên nhân ngã của những người kia rất bí mật, kẻ còn còn lại đâm hoảng, buông rời cảnh giác, lo cho thân chưa chắc gì được an toàn, còn lo chi đến trận thế ?

Họ cùng nhao nhao lên, hàng ngũ bắt đầu rối, trận thế bắt đầu loạn.

Bà vợ lớn sáng mắt lên, thét gáp:

- Tam muội ! Tam muội ! Không động thủ thì còn đợi đến lúc nào nữa ?

Một vệt sáng chớp lên, một thanh kiếm vút sang người áo đen liền.

oo Nơi chỗ nấp, Tiểu Linh Ngư nghe bà vợ lớn thốt với người áo đen như vậy, biết ngay là họ sẽ mở một cuộc đối thoại với một đầu đề khác, trên một phương diện khác.

Họ thương thuyết với lão áo đen, song phương nói tới nói lui với nhau một lúc, rất có thể cuối cùng họ phát giác ra tất cả đều lừa.

Để cho họ có thì giờ thương thuyết thì còn gì cái kế hoạch của chàng ?

Không thể chậm trễ, chàng chụp vội một viên đá quăng đi.

Hiện tại, công lực của chàng đáng kể lắm rồi, viên đá do chàng quăng đi vừa mạnh, vừa bất ngờ, gã đại hán thủ cung tên bên ngoài kia, làm sao chịu nổi cái chạm ?

Thủ pháp của chàng rất nhanh, không đầy nửa phút, chàng đã quăng

đúng mười viên đá, mỗi viên chạm một tên, mười tên cùng rú thăm, ngã nhào, kẻ trúng đá không biết từ đây bay đến, người chưa trúng càng mơ hồ hơn nữa, chẳng một ai hiểu rõ nguyên nhân.

Đoàn kiếm vút đến người áo đen, do bà vợ nhỏ phát xuất, thủ pháp của bà ấy nhanh không tưởng nổi, kiếm vừa lóe sáng, bà đã phát xuất trên mười chiêu.

Toàn là những chiêu độc, kỳ bí, không thường thấy ai sử dụng trên giang hồ.

Người áo đen vung kiếm nghênh đón, nhưng kiếm của y vẫn bị kiếm của bà vợ nhỏ phong trụ, y không còn vung múa tùy ý được nữa.

Đến lúc đó y mới giật mình, niềm kinh hãi hẳn phải lộ ra nơi mặt, vì y bao mặt nên chẳng ai trông rõ sắc diện ra sao.

Trên giang hồ, cao thủ về phía yếu không phải là ít, nhưng khí lực của họ có hạn, dù sao cũng chẳng bằng nam nhân.

Cho nên họ chuyên luyện môn khác như khinh công, phóng ám khí, cái xảo có thừa, chỉ kém phần công lực thôi.

Bù qua, sót lại, họ vẫn lợi hại như thường, họ biết nhược điểm của họ do thiên phú, thì tự nhiên họ phải tìm một cái gì khác bổ túc vào.

Bởi khí lực kém, họ chuyên dùng kiếm, kiếm pháp của họ nhanh là cái chắc, có điều công lực không được thâm hậu thôi.

Nhưng trong võ thuật, chẳng phải kẻ có sức mạnh mới chiếm phần thắng xuất phát một thế công mãnh liệt, thế công không nhắm đúng chỗ nhược của đối phương, thì cầm như thừa, bởi dù có gây thương tích, những thương tích đó không hẳn là trí mạng.

Sao cho bằng lừa thế mà đánh vào những yếu điểm trong người, chạm nhẹ những nơi đó, là hạ đối phương ngay !

Đó cũng là một lý do khiến nữ nhân dùng kiếm, một vật kinh linh, dễ tiến, dễ thoái, dễ thọc vào những chỗ hiểm trong thân thể của con người.

Họ còn tập luyện phóng ám khí.

Nam nhân đấu với nam nhân, dùng ám khí là mất tư cách anh hùng, trái lại trên giang hồ, chẳng ai trách nữ nhân dùng ám khí, vì tất cả đều chấp nhận họ kém khuyết về thể chất.

Trong trường hợp này, tranh lấy cái sống chết từng giây, bà vợ nhỏ bắt buộc phải xuất phát những chiêu kiếm cực kỳ độc, đánh ra mà không cầu thủ, đánh với cái ý tưởng bại cả thương, liều chết để giết chết địch.

Bà vợ lớn hoành kiếm ngang ngực, đứng bên ngoài, lược trận, không vào tiếp trợ.

Theo quy cũ giang hồ, dùng số đông, đánh ít là hèn, song người ta cũng chấp nhận luôn cho nhiều nữ nhân cùng đánh một nam nhân một lúc.

Nhưng phụ nhân đóng vai bà lớn lại không vào, cứ đứng ngoài mà nhìn phụ nhân đóng vai bà vợ nhỏ tấn công người áo đen.

Bọn phu nhân này có vẻ tự phụ quá chừng. Họ hành động như nam nhân, khí khái như nam nhân dù là nữ, họ chẳng hề tỏ cái yếu hèn của nữ nhân.

Người áo đen lấy làm lạ về điểm đó.

Ngoài ra, hai phu nhân đóng vai nữ tỳ cũng có thủ pháp tuyệt diệu, họ phóng ám khí rất chuẩn, bàn tay họ vung lên, phải có một vài gã đại hán áo đen ở bên ngoài rú thảm, ngã nhào. Bên ngoài, theo lời người áo đen đã nói, có một trăm bốn mươi chiếc Thiết thai cung, như vậy là phải có ít nhất một trăm bốn mươi đại hán, số đó khá nhiều, nhưng cái nhiều trong lúc này có hại hơn có lợi, bởi số người đông, càng kinh hoảng càng loạn hơn, càng vướng nhau, càng lúng túng.

Chúng chẳng ngớt kinh hoảng, bởi từ bên trong, ám khí cứ vút ra, phần Tiểu Tiên Nữ thì nàng đã vọt ra ngoài rồi.

Nàng xông xáo giữa bọn đại hán, có khác nào hổ cái đang đòi rượt đuổi một đàn cừu non ?

Trong mấy phút, số đại hán trên trăm đó, chỉ còn thừa lại độ năm mươi tên còn đứng vững, và năm mươi tên đó đang tìm đường tháo chạy.

Tiểu Linh Ngư nhìn cảnh tượng đó muốn cười vang lên, cười bằng thích. Từ lâu, chàng từng bị Giang Biệt Hạc làm cho điên đảo mấy phen, sự bực tức chứa đựng quá nhiều, càng ngày càng dồn ứ, mãi đến đêm nay mới có dịp phát tiết.

Có dịp tuôn ra, chàng phải tuôn, chàng tức là không được tự do tuôn, chàng tức vì phải tuôn từ từ, tuôn như vậy thì làm sao mau hả ?

Trong khi đó, bà vợ nhỏ đã đánh ra mấy chiêu rồi, chiêu sau mau hơn, độc hơn chiêu trước.

Mũi kiếm cứ loang loáng, trước những chỗ yếu nhược của người áo đen, mũi kiếm phần nhiều tập trung quanh yết hầu của người áo đen.

Những con mắt thường nhìn vào, không làm sao nhận định rõ rệt tình hình.

Người thường ai cũng cho rằng bà vợ nhỏ thắng thế.

Nhưng, người có kinh nghiệm nhìn vào cục diện, tất thấy rõ người áo đen đang bận lo nghĩ những gì khác hơn là ứng phó với đối phương.

Cho nên y chỉ cử kiếm cầm chừng, cốt phòng vệ hơn là trang thẳng.

Qua một lúc, chừng như y đã thức ngộ điều gì, bật cười sang sảng, và đến bây giờ y mới khởi thế phản công.

Trước đó bà vợ nhỏ tưởng đâu mình lần được đối phương nên càng đánh càng hăng, không ngờ bất thành linh người áo đen quật khởi thế phản côn mãnh liệt, đườn gkiếm của y biến hóa lạ lùng, chẳng khác nào y được thay thế bằng một người khác, tài nghệ cao hơn y.

Tự nhiên, từ kinh ngạc bà vợ nhỏ trở nên lúng túng.

Dựa vào kiếm pháp, bà chiếm ưu thế, bây giờ kiếm pháp của bà không còn làm cho đối phương sợ nữa, chính bà phải sợ trở lại, vì công lực của bà đâu có so sánh nổi với đối phương.

Đối phương có nhiều ưu thế hơn, ngoài công lực của một nam nhân, y còn có thanh kiếm dài, còn thanh kiếm của bà thì lại ngắn, ngắn phải đánh chệt, phải nhập nội, mà nhập nội khi đối phương có công lực cao là một sự liều.

Không nhập nội được thì bà phải xoay xoay ở bên ngoài, và xoay xoay ở bên ngoài là tự đưa mình vào tầm hoạt động của trường kiếm, cái nguy vẫn hoàn nguy, tăng chứ không giảm.

Hiện tại, bà phát hiện ra điều đó, cảm như muộn mắt rồi.

Chỉ tại bà đánh giá đối phương quá thấp, thành ra có hối cũng chẳng ích lợi gì.

Tiến không hy vọng, lùi thì mất mặt, bà vợ nhỏ phải liều, thay vì đáng rộng, bà lại đánh chệt, sát gần hơn.

Bà vợ lớn kêu gấp:

- ĐỪNG ! ĐỪNG đấu lực với hắn !

Bà không muốn từa. vào số đông, dành cái thắng, nhưng trong tình thế này, không thể đứng ngoài vòng được nữa, bắt buộc phải vung trường kiếm tham chiến ngay.

Một tiếng soảng vang lên, lửa bắn ra bốn phía.

Một tiếng soảng do ba thanh kiếm chạm nhau, hắn phải lớn, sức chạm phải mạnh, mạnh vì một bên có hai công lực phối hợp, còn bên kia phải vận dụng công lực chống lại.

Thế mà bên một chẳng việc gì, trái lại bên hai lại nghe chấn động nửa thân mình, tay cầm kiếm tê dại, cơ hồ buồng luôn vũ khí.

Tiểu Linh Ngư thềm kêu khổ:

- Cái bọn liễu đầu này sao mà ngu ngốc đến thế ? Đã có tuyệt kỹ gia truyền lại không mang ra sử dụng, chẳng hạn cầm nỏ thủ pháp của chúng là môn độc đáo, chúng bỏ đi cứ sính tài đấu lực thì đấu cái gì ? Chúng làm sao thắng nổi con cáo già mà hùng sính lực ?

Qua cái chạm đó, bà vợ lớn và bà vợ nhỏ bị chấn dội về phía hậu gần hai trượng, sát chân tường.

Lâm nguy, họ vẫn không rối loạn, bản năng tự vệ vẫn linh động như thường, cả hai thủ sẵn một số ám khí trong tay, phóng người áo đen đang nương thế thắng tiến theo.

Họ Mộ Dung nổi trên giang hồ về hai môn khinh công và ám khí, giả như người áo đen cầu thắng gấp, tham công mà lướt tới, thì cầm như đút đầu vào trong.. Với khoảng cách hai trượng, y không làm sao vượt qua kịp lúc để đến cạnh hai phụ nhân bởi nếu y vừa nhích động thân hình, là hai phụ nhân cũng nhích động luôn, bằng vào thuật khinh công siêu trượng, hai bà tránh đi nơi khác để dàng trước khi người áo đen đến nơi.

Không kể số ám khí trong tay hai bà, số ám khí đó sẽ bay ra bất ngờ.

Người áo đen biết vậy, nên không mạo hiểm tham công, cầu thắng gấp. Y đứng nguyên tại chỗ, gương tròn mắt nhìn hai phụ nhân, bật cười lớn.

- Đêm nay, bất cứ cái gì, ta cũng không muốn, người cũng không muốn mà bạc cũng không ! Ta đi đây !

Thốt xong, y dợm chân lùi lại.

Y bỏ cuộc ? Điều đó là cho Tiểu Linh Ngư hết sức kỳ quái, mà hai phụ nhân cũng kỳ quái như chàng.

Chàng kỳ quái bởi không nghĩ là người áo đen bỏ qua một việc quan trọng rất dễ dàng như vậy.

Hai phụ nhân kỳ quái, vì người áo đen đang thắng thế rõ rệt, sao lại không lợi dụng cơ hội tốt ?

Người vợ lớn trở mặt hỏi:

- Vừa rồi, người dám liều chết sống để bức bách bọn ta, sao bỗng nhiên lại bỏ mà đi ?

Người áo đen cười ha hả:

- Vừa rồi, chẳng biết các người là ai, nếu ta bỏ đi thì ngày sau làm sao tìm được các người ? Cho nên ta phải lưu lại.

Bà vợ lớn lại hỏi:

- Còn bây giờ ?

Người áo đen cười lạnh:

- Những cô nương trong họ Mộ Dung là những người có tên tuổi, có nhà, có cửa, có sự nghiệp huy hoàng, dù hôm nay ta không thu hồi được gì, thì một ngày nào đó ta sẽ trở lại, tìm đến tận nhà, giải quyết sự tình.

Bà vợ nhỏ biến sắc mặt:

- Người đã biết lai lịch bọn ta ?

Người áo đen thay đổi thái độ:

- Kiếm pháp của Mộ Dung nhị cô nương hiểm độc nhất trên đời này, phàm ai có tham gia sinh hoạt trong giới giang hồ cũng đều biết cả. Tự nhiên tại hạ phải biết chứ !

Bà vợ nhỏ đột nhiên giật mớ tóc, gỡ luôn chiếc nạ.

Một gương mặt mới hiện ra, với làn da trắng, đôi mắt phượng, mày liễu môi hồng.

Nhìn kỹ một chút, giữa đôi mày, thấy ẩn ước có sát khí.

Nàng cười lạnh, thốt:

- Người nhận ra ta, nhưng ta chưa nhận ra người. Ngày sau ta làm sao tìm người được ? Người thử nghĩ như vậy thì chúng ta có thể để cho người đi được chăng ?

Một người cao giọng tiếp:

- Không ! Không thể để cho y đi được !

Chính Tiểu Tiên Nữ thốt lên câu đó, đồng thời nàng đứng chắn tại khung cửa, đoạn hậu người áo đen.

Người áo đen gật đầu cuồng dại :

- Nếu tại hạ không có biện pháp thoát ly nơi này, thì chẳng bao giờ tại hạ dám nói cái ý của cho các vị hiểu.

Mộ Dung Song hét:

- Bọn ta muốn xem người sẽ dùng biện pháp gì, thoát khỏi nơi này !

Cái vị Mộ Dung nhị cô nương đó, tánh khí nóng nảy, tuy vừa qua không thủ thắng nổi, hơn thế lại suýt lâm nguy nhưng vẫn không hề khiếp sợ, vừa thốt xong lại vung kiếm lướt tới liền.

Một tiếng soảng vang lên.

Nàng đóng vai người vợ lớn nhanh tay cử kiếm chặn Mộ Dung Song lại.

Mộ Dung Song nổi giận:

- Tam muội định buông tha hắn à ? Chẳng lẽ không muốn thu hồi Cửu muội ?

Mộ Dung tam cô nương trong cái lớp người vợ lớn điềm nhiên đáp:

- Hắn không thể nào thoát đi được, thì chúng ta vội chi động thủ ?

Nàng có cái tên là San San, tâm cơ linh xảo, nàng là một tài nữ trong

chín chị em Mộ Dung.

Mộ Dung Song dù là chị, dù nóng tính, nhưng vẫn nhượng bộ Mộ Dung San San mấy phần.

Nhượng, song vẫn tức, Mộ Dung Song dậm chân, hần hộc:

- Tam muội chờ gì nữa ?

Mộ Dung San San giải thích:

- Tôi nhận thấy trong sự tình này có nhiều uẩn khúc...

Mộ Dung Song hừ một tiếng:

- Uẩn khúc như thế nào ?

Mộ Dung San San tiếp:

- Người này hẹn chúng ta đến đây, đáng lý phải biết ngay chúng ta là ai lúc ban đầu, nhưng mãi đến bây giờ hắn mới nhận ra. Nhị thơ nghĩ có kỳ quái hay không ?

Mộ Dung Song giật mình, lại dậm chân:

- Kỳ quái thế nào được ? Ai biết đâu hắn chẳng giả vờ ?

Tiểu Tiên Nữ phụ họa:

- Phải đó ! Trước hết, chế trụ hắn lại rồi muốn nói gì sẽ nói !

Người áo đen lắng tai nghe bọn Mộ Dung đối thoại, lúc đó cất cao giọng chen vào:

- Tam vị khoan động thủ, tại hạ chỉ sợ tất cả chúng ta cùng bị một kẻ nào đó lừa mà thành ra có sự xung chạm !

Bỗng một loạt tiếng lộn cồn vang lên, một chiếc lư hương từ trên rơi xuống, chạm nhiều vật theo đà rơi, chiếc lư hương mang theo một tấm bố trắng.

Trên tấm bố có mấy chữ:

- Giang Biệt Hạc ! Người đã gây thành nhiều tội ác, hiện tại dù người có muốn chạy tội, vị tất người mãn nguyện ?

Đang đêm, từ đường chìm trong bóng tối, tấm bố màn trắng nổi bật trước mắt mọi người, bố trắng có chữ đen, chữ to bằng cái bát, ai ai cũng đọc được rõ ràng.

Bao nhiêu người hiện diện cùng kinh hãi.

Mộ Dung Song kêu lên thất thanh:

- Người là Giang Biệt Hạc ?

Người áo đen cũng kinh hãi như các nàng, đôi mắt bắn tia nhìn qua hai lỗ hồng, nơi vuông khăn bao mặt, trong tia nhìn vẻ kinh hoàng hiện rõ.

Y nghe chị em họ Mộ Dung đối thoại với nhau, biết ngay là song phương cùng bị lừa cả.

Y tự hỏi, người nào đó đã thực hiện âm mưu cay độc này.

Người ta thường tình mắc mưu, tất phải tức, phải hận, song y thì khác, trúng kế rồi, y không tức, không hận, trái lại còn sợ hãi.

Y nghĩ, con người có khả năng lừa nổi y, hẳn chẳng phải là một tay vùa.

Đành rằng, hôm nay y có cách thoát thân, y chẳng ngán sợ gì với cảnh hiện tại, nhưng y nghĩ về tương lai, có một kẻ cao cường như thế, theo sát bên cạnh y, thực hiện nhiều mưu độc khác, liệu y còn ăn ngủ an lành chẳng ?

Phàm ai muốn lừa người, lần thứ nhất không thành công, hẳn phải làm tiếp nối, làm mãi mãi, đến khi nào đắc ý thì thôi. Và khi đó thì người áo đen còn gì ?

Cho nên y sợ, sợ về tương lai, chứ hiện cảnh đối với y chẳng đáng kể gì.

Y là con người lắm tâm cơ, ai khác chỉ nghĩ ra một việc, còn y thì nghĩ đến năm mười việc, cũng như một thám tử trước khi truy tầm thủ phạm một vụ án, đặt ra nhiều giả thuyết, rồi lần lượt giải trừ những giả thuyết bất hợp lý.

Nghĩ ra được nhiều việc, là có lợi cho y, cảnh giác của y do đó được chuẩn bị chu đáo, chắc chắn hơn.

Nhưng, cũng có cái hại là y phải mơ màng suy tưởng lắm lúc quên mất thực tại.

Trong trường hợp này, quên thực tại là một điều tai hại không nhỏ.

Thành ra, nghĩ được nhiều việc, có lợi cho về sau, song lại có hại cho hiện tại.

Y thờ người, không đáp câu hỏi của Mộ Dung Song.

Mộ Dung Song cười lạnh :

- Đường đường là một đại hiệp đất Giang Nam, lại làm cái việc như thế này !

Thực nằm mộng, khách giang hồ cũng chẳng ai tưởng nổi !

Người áo đen chưa đáp:

Một loạt tiếng lỏn cồn vang lên nữa. Một chiếc lư hương từ bên trên lăn xuống, chạm vào mấy vật theo đá rơi, chiếc lư hương cũng mang theo một tấm bố trắng cũng có chữ:

- Giang Biệt Hạc ! Cái người mà ngươi đã giấu kín một nơi, đã được kẻ khác tìm ra rồi. Ngươi còn lờ gì mà nói nữa chứ ?

oo Tự nhiên hai tấm đó do Tiểu Linh Ngự buông xuống, chàng đã chuẩn bị sẵn, quấn bố quanh cột lư vào trính nhà, khi cần là giật dây, lư sẽ rơi.

Chàng nhận thấy họ bắt đầu nghi ngờ, nếu để song phương có đủ thì giờ giải thích, thì cái kế của chàng phải hỏng là chắc rồi.

Bất buộc, chàng phải đốt gian đoạn, dùng hai mảnh bố này, gây hoang mang cho họ, cốt kéo dài thời gian, cho bọn Tần Kiếm đến kịp lúc.

Chàng tính toán, có lẽ hiện giờ, bọn Tần Kiếm đã đến Đoàn gia trang tìm Mộ Dung Cửu rồi. Họ sẽ mang Mộ Dung Cửu đến đây. Lúc đó, Giang Biệt Hạc dù có trăm miệng, cũng không phân biện được.

Thế là chàng hoàn toàn thành công !

Hồi 56

Gậy Ông Đập Ông

Trông thấy tám bố thứ hai, Mộ Dung San San không còn nghi ngờ gì nữa.

Tiểu Tiên Nữ và Mộ Dung Song thì bưng bưng sôi giận, sát khí bốc lên thành khói.

Hai nàng chỉ muốn làm sao vươn tay ra là chụp được Giang Biệt Hạc, chụp rồi là cả hai thi đua mà xé lão ta thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng, người áo đen chưa thừa nhận mình là Giang Biệt Hạc, mà y cũng chẳng phủ nhận.

Với thái độ lửng lơ đó, y lại không thốt một lời nào.

Y chỉ giương tròn mắt, nhìn các thanh kiếm do đối phương lăm lăm nơi tay, chực chờ mọi cử động.

Nếu một người nào khác, ở hoàn cảnh y như hấn, phải trăm tiếng ngàn lời biện bạch, nhưng y tự xét, hiện tại đã bị người đưa vào tròng, im lặng là hay hơn hết.

Càng biện bạch, càng làm cho đối phương nghi ngờ thêm mà thôi.

Rồi cuộc chiến khai diễn, ba nữ đối một nam, hai chị em họ Mộ Dung ăn ý nhau đã đành, mà Tiểu Tiên Nữ cũng ăn ý nốt, gia dĩ họ là những tay có thừa kinh nghiệm chiến đấu, nên mỗi lần người áo đen biến hóa một chiêu thức, là cả ba nàng như biết trước, ngăn chặn sự biến hóa ngay.

Thành thử, người áo đen dùng mọi cách để mở một lối thoát, cuối cùng vẫn bị ba nàng ràng buộc tại chỗ như thường.

Trong khi bên trong, những kẻ đầu não đối trận với nhau, thì bên ngoài, ba liễu đầu đi theo chị em họ Mộ Dung thu dọn bọn thuộc hạ của người áo đen bao quanh từ đường.

Người áo đen bắt đầu thấy khổ, mồ hôi thấm ướt vuông khăn bao mặt, đến bây giờ y mới mất đi phần nào tự tin, và nhận ra quả thật chị em họ Mộ Dung là những tay khó trêu nhất trên giang hồ.

Các nàng có nhiều sở trường quá, kiếm pháp độc, kinh công cao, ám khí chuẩn.

Bất quá, hiện tại sợ người áo đen thoát chạy nên chẳng dám dừng tay kiếm lấy ám khí ra sử dụng, nhờ vậy mà người áo đen còn duy trì được một lúc.

Bỗng, Mộ Dung San phóng qua một chiêu Phân Hoa Phát Liễu.

Đánh ra chiêu đó, nàng không quyết ý gây tổn thương cho đối phương, bất quá nàng định tâm cho đối phương hoa mắt, rối loạn tâm thần, tạo dịp cho người khác lợi dụng tiến công.

Qua mấy phút tương trì, trong khi Tiểu Tiên Nữ và Mộ Dung Song từ phía hậu tiến tới, toan phóng kiếm vào lưng bỏ trống của người áo đen, thì phía trước người áo đen cũng đã dí sát mũi kiếm nơi yết hầu của Mộ Dung San.

Nếu Tiểu Tiên Nữ và Mộ Dung Song đâm kiếm tới thì người áo đen cũng nhích động mũi kiếm.

Nếu người áo đen quyết đâm vào yết hầu Mộ Dung San San, thì y sẽ lãnh hai mũi kiếm nơi lưng.

Một cuộc tương trì cực kỳ gay cấn !

Mộ Dung Song dậm chân, hét:

- Hạ tay xuống, nếu không, ta giết ngươi ngay !

Người áo đen cười lạnh:

- Các vị lùi lại gấp, nếu không, tại hạ nhích kiếm tới liền !

Song phương dẫn co như vậy một lúc, chẳng bên nào dám nhượng

bộ bên nào.

Vừa lúc đó, bọn Tần Kiếm Nam Cung Liễu đến nơi.

Nhờ họ đến, mà cuộc dẫn co giữa ba nữ và một nam được giải tỏa.

Họ đến, song chẳng có Mộ Dung Cửu đi theo, như vậy là nghĩa gì ? Nam Cung Liễu thở dài, thốt:

- Tôi từ nhà Giang đại hiệp đến đây !

Tiểu Linh Ngư thoát đầu còn hỏi hớp, còn nghi là bọn Nam Cung Liễu có tìm gặp Mộ Dung Cửu, và đã an trí nàng một nơi nào đó rồi đến đây, nhưng bây giờ thì chàng kinh hãi thật sự.

Kinh hãi, lý do thứ nhất là Nam Cung Liễu giải kiết cuộc tương trì, lý do thứ hai là hắn gọi Giang Biệt Hạc với những tiếng Giang đại hiệp !

Gọi như thế là dành mọi lễ độ cho Giang Biệt Hạc, là chẳng chút hận phiền, thì làm gì có cuộc sát phạt tiếp nối giữa nhau ?

Mộ Dung San San hỏi gấp:

- Chẳng lẽ Cửu muội không có mặt tại đó ?

Tần Kiếm khoát tay:

- Trước hết hãy lo nghĩ đến hiền muội đi ! Còn Cửu muội thì còn chán thì giờ lo nghĩ đến nàng !

Nam Cung Liễu cười khỏ, đáp lời Mộ Dung San San:

- Cửu muội không có mặt tại đó. Chúng ta có thể bị kẻ nào đó lừa cho tất cả vào tròng.

Tiểu Linh Ngư sợ hãi cực điểm.

Nếu không kịp thờ bám tay chắc vào chỗ nắp, hắn chàng đã rơi xuống bên dưới rồi.

Tại sao Mộ Dung Cửu không có ở đó ? Tự nàng, nàng đi đâu được ? Hay là Đoàn Tam cô nương cuối cùng đổi ý, không làm đúng theo sự yêu cầu của chàng ?

Tần Kiếm tiếp:

- Vừa rồi, bọn tôi có gặp Hoa Vô Khuyết công tử và Thiết Tâm Nam cô nương, cả hai cho biết là sự thất tung của Cửu muội chẳng mấy mai liên quan với Giang đại hiệp.

Nam Cung Liễu nói theo:

- Hoa công tử cảm thấy bên trong sự tình có nhiều uẩn khúc, công tử khuyên chúng ta cẩn thận tra cứu. Công tử còn nói, nếu Thiết cô nương không thọ bệnh, thì người săn sàng đến đây với chúng ta, xem sự tình như thế nào.

Mộ Dung Song sững sờ, trở mắt nhìn Nam Cung Liễu.

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm:

- Đáng lý Thiết Tam Nam không nên nói những lời hàm súc cái ý bên vực Giang Biệt Hạc như vậy !

Mộ Dung San San thở dài:

- Tôi đã cảm, thấy sự tình rất phức tạp ngay từ lúc đầu, giả như Giang đại hiệp thực sự cần chúng ta mang số bạc chuộc người, lại đại gì lại phải xuất đầu lộ diện ? Mà dù cho có cao hứng muốn tự mình đảm nhận cái việc tiếp thu số bạc chuộc, thì ít ra cũng nhận được chúng ta ngay lúc gặp nhau. Hà huống muốn giấu Cửu muội trong trời đất chẳng thiếu chi nơi, có khi nào ngu xuẩn đến độ giấu ngay nơi phòng mình, Giang đại hiệp đâu đến đổi quá ngốc như vậy ?

Nói thì nghe có lý lắm, nhưng cái lý đó sẽ không vững chút nào, nếu Nam Cung Liễu tìm được Mộ Dung Cửu tại gian phòng của Giang Biệt Hạc.

Mà điều đó thì bất quá chỉ bằng vào một cái rủi, cái may cho Giang Biệt Hạc thôi.

Cho nên đặt vấn đề khôn dại mà phê phán Giang Biệt Hạc là thừa, trong khi lão ta là một con cờ của Tiểu Linh Ngự, trên bàn cờ kế hoạch.

Tần Kiếm dậm chân:

- Hiền muội đã biết thế, sao còn động thủ với Giang đại hiệp ?

Mộ Dung Song bắt phục câu nói đó, cãi:

- Hấn... Giang đại hiệp trước sau chẳng nói một lời, chúng tôi làm sao biết được !

Người áo đen cười lớn:

- Giả như vừa rồi, tại hạ có nói gì, liệu các vị chịu tin cho hay không ?

Mộ Dung San San chớp mắt mấy lượt, vụt hỏi:

- Mà .. thực sự thì... các hạ có phải là Giang Biệt Hạc đại hiệp hay không ?

Mọi người giật mình, niềm hoài nghi bắt đầu tái sinh trở lại.

Người áo đen cười nhẹ:

- Việc nhầm lẫn đã được giải tỏa rồi, tại hạ có là Giang Biệt Hạc hay không phải là Giang Biệt Hạc, cũng thế thôi !

Y chưa lấy vuông khăn bao mặt xuống, nên chẳng ai nhận ra được y.

Tần Kiếm bước đến cạnh Mộ Dung San San, thấp giọng hỏi:

- Hiền muội có sao chẳng ?

Mộ Dung San San mỉm cười, nắm tay hấn, nhưng đôi mắt lại hướng về người áo đen, đáp:

- Bọn tiện thiếp lỡ tay, làm thương tổn rất nhiều thuộc hạ của Giang

đại hiệp, thật tội nghiệp quá chừng, mong Giang đại hiệp tha thứ cho !

Nàng cố ý gần ba tiếng Giang đại hiệp, nàng cố ý nhắc đi nhắc lại mấy lần, nếu đối phương mặc nhiên chấp nhận, thì vấn đề không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng người áo đen không thừa nhận mà cũng chẳng phủ nhận, ung dung đáp, đáp lửng lơ, nếu cho rằng y thừa nhận qua câu đáp, cũng được nếu cho rằng y phủ nhận, cũng xuôi:

- Song phương đã động thủ với nhau, tự nhiên phải có tổn thương, tại hạ làm sao trách phủ nhận được ? Nếu cần đặt thành vấn đề, thì tại hạ nghĩ rằng, đáng hận cho kẻ nào đó, nấp trong bóng tối, sắp đặt cơ mưu, đưa tất cả chúng ta vào tròng, vô hình trung chúng ta đã làm một việc đáng tiếc.

Y ngẩng đầu lên, gương đôi mắt sắc lạnh nhìn về chỗ Tiểu Linh Ngu đang nấp.

Mộ Dung Song cao giọng:

- Phải đó ! Đáng hận kẻ ấy không tưởng nổi ! Tuyệt đối không nên buông tha hắn.

Tiểu Tiên Nữ nghiêng răng:

- Nếu tôi tóm được hắn, trước hết tôi cắt lưỡi hắn, kế đó tôi móc mắt, rồi tôi tra khảo hắn, tại sao hắn bày kế độc hại chúng ta như thế !

Đúng là ngớ ngẩn !

Đã cắt lưỡi người ta rồi, mới hỏi cung ! Hỏi như thế thì còn ai khai được một lời nào cho nàng ?

Người áo đen cười lạnh:

- Cô nương khởi phải nhọc công ! Tại hạ tự mình cũng có thể động thủ !

Bên trên, Tiểu Linh Ngư dĩ nhiên nghe lọt cuộc đối thoại của bên dưới, chàng chưa làm gì thì người bên dưới tạo thành một vòng vây quanh chỗ chàng nấp.

Một vòng vây do những tay lợi hại nhất trong võ lâm hiện đại tạo thành, dù cho trăm con hổ, ngàn con hổ cũng chưa chắc thoát lọt một con, hà huống một Tiểu Linh Ngư ?

Chẳng riêng gì chàng, dù cho bất cứ nhân vật nào trên giang hồ, bị số người đó bao vây rồi, thì thấy rõ con đường về châu tiên tổ dưới suối vàng.

Tiểu Linh Ngư nghe mồ hôi, lạnh toát ra khắp thân thể, viễn ảnh một hậu quả ghê gớm chớp chớp trước mắt chàng liền.

Muốn khéo, trở thành vụn, quá vụn, hại người, lại hại mình !

Gậy ông đập trở lại lưng ông, đập người thì nhẹ, đập ông thì với tán lực bình sanh.

Trong một thoáng, trăm ý niệm hiện lên nơi tâm tư, hiện rồi tan, tan ý niệm này, ý niệm khác hiện tiếp.

Nhưng chẳng có một biện pháp nào thoáng hiện để đem lại sự hài lòng cho chàng.

Như vậy là chàng phải đầu hàng hoàn cảnh sao ?

Người áo đen cười lạnh hỏi:

- Đã thế rồi, mà các hạ vẫn chưa chịu xuống đây, hội diện với bọn tại hạ sao ?

Mộ Dung Song cảm hận:

- Đại hiệp đã biết hấn nấp trên đó, sao không nói sớm ?

Người áo đen cười nhẹ:

- Lúc tại hạ phát diện ra ám khí từ nơi đó bay xuống, sát hại đồng bạn

của tại hạ, tại hạ cứ tưởng là do người mai phục của phu nhân phát xuất...

Tiểu Linh Ngư mắng thảm:

- Đôi mắt chó của lão lợi hại thật !

Bây giờ, chàng muốn mắng, cứ mắng bằng thích, mắng để rồi chịu chết, chứ đừng hòng tìm một biện pháp tự cứu.

Nằm mộng, chàng cũng không tưởng nổi là thoát lọt được vòng vây chắc hơn vách sắt tường đồng đó !

Người áo đen lạnh lùng:

- Bằng hữu nên tự động xuống đây đi thôi ! Đừng để tại hạ cao hứng ra lệnh phóng tên ! Lúc đó thì hãn là mất hết vui !

Mộ Dung Song đột nhiên chụp một cây cung, lắp tên vào, rồi hét:

- Cho người thấy người trong họ Mộ Dung cũng biết sử dụng cung tiễn như ai !

Ngày trước, Tiểu Linh ngư theo chân Mộ Dung Cửu, có vào phòng của Mộ Dung Song, nơi đó ngoài các vũ khí khác treo nơi vách, cũng có luôn cung tên. Một người phô trương một loại vũ khí nào như vậy, hãn phải thiện dụng loại vũ khí đó.

Thì, chàng đâu thích làm tấm bia cho nàng dượt cung tên ?

Dù thoát lọt, dù không thoát lọt, vô luận làm sao, Tiểu Linh Ngư cũng cần làm một cuộc thực nghiệm !

Một cuộc thực nghiệm với cái giá sanh mạng của chàng.

Nhưng, đứng lúc đó, một người bật cười khanh khách, tiếng cười kêu vang lên, vọng đến tai những kẻ hiện diện, kẻ luôn Tiểu Linh Ngư cũng sửng sốt.

Tràng cười dứt, một câu nói tiếp nối.

- Ở đây náo nhiệt ghê ! Chắc là có phường tuồng nào đang diễn kịch ?

Tất cả cùng đổ dồn ánh mắt về hướng đó.

Một người vận áo rất dài, tóc buông xỏa, cười khanh khách, cười mãi, cười như kẻ điên, chập chồn bước vào, mờ mờ ảo ảo như bóng u tịnh.

Nếu không là Mộ Dung Cửu thì còn ai nữa ?

Mộ Dung Cửu vừa rời đi đâu ? Và làm sao bây giờ lại đến đây ? Tiểu Linh Ngư tự hỏi để mà hỏi, chứ làm gì tìm được giải đáp ?

Chị em họ Mộ Dung vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, cùng kêu lên:

- Cửu muội ! Bọn ngu thơ tưởng nhớ đến Cửu muội suýt chết được đấy !

Mộ Dung Song và Mộ Dung San San cùng lướt tới, mỗi nàng nắm một tay Mộ Dung Cửu nhìn hai nàng, ánh mắt lơ đãng, như nhìn vào khoảng không, nhìn một lúc lại bật cười khanh khách:

- Các người là ai chứ ? Ta có biết các người đâu ?

Mộ Dung Song rung giọng:

- Cửu muội ơi ! Chẳng lẽ Cửu muội cũng không nhận ra nhị thơ đây sao ?

Càng xúc động cực độ, lệ thảm trào mi, lăn xuống má.

Mộ Dung Cửu San San cũng khóc ròng, vừa khóc vừa hỏi:

- Làm sao mà Cửu muội ra thân thể như vậy ? Hử Cửu muội ?

Mộ Dung Cửu nhìn tất cả, si si dại dại, không nói gì.

Cổ Nhân Ngọc sực sù một lúc, cuối cùng bước tới, cất giọng rung

rung:

- CỬU MUỘI CÓ NHẬN RA TÔI ĐÂY CHĂNG ?

Tiểu Tiên Nữ dậm chân:

- Đến nhị thơ và tam thơ của nàng, mà nàng còn không nhận ra được, thì làm sao nàng nhận ra người mà hỏi ?

Cổ Nhân Ngọc cúi đầu.

Hắn cũng khóc như hai chị em Mộ Dung Song.

Tàn Kiếm và Nam Cung Liễu thê thảm vô cùng. Họ lắc đầu, họ tắt lửa, rồi sau đó Nam Cung Liễu thở dài:

- Có lẽ CỬU MUỘI bị kích thích mạnh sao đó, cho nên thần trí mất bình thường, rồi dật dờ lơ lửng như vậy. Chúng ta đưa CỬU MUỘI về nhà, săn sóc một thời gian, CỬU MUỘI tịnh dưỡng ít lâu sẽ khôi phục trạng thái cũ.

Mộ Dung Song dậm chân:

- Ai đã làm cho CỬU MUỘI ra nông nỗi đó chứ ? Ai ? Hở ?

Tiểu Tiên Nữ đột nhiên òa lên khóc:

- CỬU MUỘI TRÔNG THẤY TIỂU LINH NGƯ CHẾT ĐI RỒI SỐNG LẠI, DO ĐÓ PHÁT SỢ, SỢ QUÁ THÀNH MẤT TRÍ LUÔN. Kỳ thực, TIỂU LINH NGƯ ĐÂU CÓ CHẾT, HẮN GIẢ CHẾT ĐỂ RỒI SAU ĐÓ DẠ KHIẾP CỬU MUỘI !

Mộ Dung Song hét lớn:

- TIỂU LINH NGƯ LÀ AI ?

Tiểu Tiên Nữ đáp:

- TIỂU LINH NGƯ... LÀ... LÀ MỘT NGƯỜI, HẮN MANG HỌ GIANG, KHÔNG LỚN LẮM, NHƯNG CỐT KHÍ CỦA HẮN LÀ MỘT KẼ BẠI HOẠI NHẤT ĐỜI, HẮN LÀ... LÀ... CON TINH CHUYÊN HẠI NGƯỜI.

Mộ Dung Song quát mắt:

- Hiện giờ, hắn ở đâu ?

Tiểu Tiên Nữ đáp:

- Hiện tại, chỉ sợ hắn đã chết rồi.

Mộ Dung Song giật mình:

- Người nói cái gì mà lạ lùng thế ? Vừa nói là hắn chưa chết, rồi bây giờ lại cho rằng hắn đã chết, thực sự hắn có chết hay chưa chết ?

Tiểu Tiên Nữ giải thích:

- Trước kia, thì hắn không chết, nhưng sau này, hắn rơi xuống hố sâu mà chết.

Dừng lại một chút, nàng lập luận:

- Tuy nhiên, hắn đúng là một con quỷ, cái gì của hắn cũng là quỷ cả, chủ ý quỷ, hành động quỷ, tài năng tâm trí cũng quỷ luôn, người ta toán định là hắn chết, song hắn vẫn sống được như thường. Nếu chẳng chính mắt trông thấy hắn chết rõ ràng, thì chẳng ai dám quả quyết là thực sự hắn chết, dù có nghe bao nhiêu người nói là hắn chết.

Bỗng, người áo đen cất tiếng:

- Hắn chưa chết ! Hắn vẫn còn sống như chúng ta !

Tiểu Tiên Nữ hừ một tiếng:

- Sao người biết ?

Nàng có cái lối đối thoại đặc biệt, là chẳng bao giờ tôn xưng đối tượng, dù chỉ tôn xưng theo cái sáo giang hồ.

Người áo đen đáp:

- Mới đây, tại hạ có trông thấy hấn.

Mộ Dung Song cao giọng:

- Đại hiệp biết hấn ở đâu chẳng ?

Người áo đen lạnh lùng:

- Theo chỗ suy tưởng của tại hạ, thì hiện giờ hấn ở...

Mường tượng y đoán là người trên chính từ đường chính là Tiểu Linh Ngự.

Tiểu Linh Ngự tưởng chừng con tim nhảy khỏi lồng ngực.

Nhưng Mộ Dung Cửu vụt kêu lên, chặn ngang câu nói của y:

- Tiểu Linh Ngự ! Tiểu Linh Ngự ! Ta nhớ ra rồi.

Mọi người lại vừa kinh hãi vừa mừng rỡ.

Mộ Dung Song hỏi gấp:

- Cửu muội nhớ ? Cửu muội nhớ tất cả, cái gì cũng nhớ phải không ?

Mộ Dung Cửu si si dại dại nhìn nàng, rồi từ từ thốt:

- Nhị thơ !

Mộ Dung Song kêu lên như điên, nào tới ôm chầm Mộ Dung Cửu, mừng quá độ, chẳng nói gì được, chỉ òa khóc.

Mộ Dung San San cũng khóc theo Mộ Dung Song, vừa khóc vừa rên rĩ:

- Cửu muội ơi ! Trời thương trời dọ mà ! Trời cho Cửu muội tỉnh lại đó !

Mộ Dung Cửu cười hì hì:

- Tam thơ ! Tam thơ ! Tôi còn trông thấy được các thơ thơ sao ? Tôi có nằm mộng chăng ?

Nàng cười, vừa cười vừa thốt, thốt xong, lại bật khóc.

Ba chị em họ cùng cười, cùng khóc, ôm nhau mà cười mà khóc.

Nhìn cái cảnh đó, Tiểu Linh ngư cũng ướt mắt luôn, chàng chẳng hiểu tại sao mà mình lại rớm lệ như vậy.

Mộ Dung Cửu dù sao cũng là cữu nhân của chàng, bây giờ nàng tỉnh trí lại rồi, thì cái kế của chàng cảm như hồng, chàng còn phải đề phòng chị em Mộ Dung trả thù, đáng lẽ chàng sợ mới phải chứ !

Nhưng, chàng cảm thấy vui vui khi Mộ Dung Cửu khôi phục thần trí.

Chẳng qua, chàng đâu có phải là con người bại hoại thực sự ? Chàng chỉ bại hoại với những kẻ bại hoại, những kẻ hãm hại chàng. Không khi nào chàng gây tổn thương cho bất cứ kẻ vô cô nào.

Và bây giờ, chàng thấy vui, là vì cái tâm của chàng thiện lương.

Người áo đen vụt thở dài:

- Tiểu Linh Ngư đã gây nên tình trạng đó cho lệnh muội, thì chẳng một khách giang hồ nào dung thứ hấn được !

Y còn đứng đó, dù cái việc Mộ Dung Cửu xuất hiện chẳng liên quan gì đến y, chỉ vì y tìm cách đối phó với Tiểu Linh ngư, y sợ chị em họ Mộ Dung quá vui mừng mà quên mất Tiểu Linh Ngư đi, nên y chọn lúc thuận tiện nhắc chúng.

Quả nhiên, Mộ Dung Song ngưng khóc ngay, buông giọng căm hờn:

- Nếu mà tôi biết tiểu tặc ở tại đâu, tôi không tìm hấn ngay để xé xác hấn thì chẳng phải là con người !

Người áo đen lạnh lùng:

- Cứ theo tại hạ suy đoán, thì tiểu tặc hiện tại ở...

Ngờ đâu, Mộ Dung Cửu cất tiếng, chặn câu nói của y:

- Sự việc này, thật ra, cũng chẳng nên trách Tiểu Linh Ngư !

Mọi người đều sửng sốt.

Chính Tiểu Linh Ngư là người sửng sốt hơn ai hết, kể đó là Tiểu Tiên Nữ.

Nàng bực tức, không đành nổi cơn tức, hỏi:

- Không trách hắn thì còn trách ai ? Người không oán hận hắn thấu xương thấu tủy à ?

Mộ Dung Cửu nhếch nụ cười thâm:

- Trông thấy hắn hiện hình, ta nghĩ là hắn chết đi sống lại, nên quá sợ, thành ra mơ mơ hồ hồ, tâm thần lơ láo, sau đó ta dần dần tỉnh lại.

Mộ Dung Song trở mắt:

- Cửu muội đã tỉnh trí từ trước lâu, sao vừa rồi lại không nhận ra ngu thơ ?

Mộ Dung Cửu đáp:

- Tiểu muội bị một người khác hãm hại, thành ra còn lơ lửng như vậy, chứ cái phần của Tiểu Linh Ngư đã qua rồi.

Mộ Dung Song quát:

- Ai ?

Mộ Dung Cửu buông gọn:

- Giang Biệt Hạc !

Tiểu Linh Ngư tưởng chừng mình vừa từ cung trời rơi xuống, hoặc

giả nghe lầm.

Làm gì có việc Giang Biệt Hạc hại nàng ?

Giả như có việc như vậy đi nữa, thì thấy nàng tỉnh lại rồi, Giang Biệt Hạc có ngu đến đâu cũng tìm đường tìm nẻo mà rút gấp ?

Gan của lão ta bao lớn mà dám lưu lại đó chứ ?

Mộ Dung Cửu tiếp:

- Sau khi tôi tỉnh lại rồi, Giang Biệt Hạc bỏ thuốc mê, lão ta muốn cho tôi mê luôn, để thừa cơ bức bách tôi phải... phải... thành thân với lão, vì lão nuôi cái mộng vào làm rể họ Mộ Dung, nên sanh cái tâm như vậy đó ! Ngày cũng như đêm, lão ta luôn luôn quán quít bên tôi, mãi đến mới đây, lão vắng mặt, tôi nhân dịp đó chuồn đi.

Vừa rồi, ai ai cũng nhìn nhận là oan uổng cho Giang Biệt Hạc, song bây giờ thì họ nghe tận tai, chính Mộ Dung Cửu tự miệng thốt ra, thì họ còn nghi ngờ cái gì nữa được chứ ?

Mộ Dung Song hét lớn:

- Hay cho cái lão gian tặc Giang Biệt Hạc ! Chúng ta suýt chút nữa làm mưu lão ấy rồi !

Nam Cung Liễu cũng nổi giận:

- Thảo nào mà vừa qua, bọn ta chẳng tìm được Cửu muội tại nhà lão ấy ! Thì ra, chính Cửu muội đã trốn đi, cũng may trời cao còn đoái thương chúng ta nên xui cho Cửu muội đi đến đây ! Lưới trời tuy thưa, đúng là khó lọt mà !

Mọi người đều bao vây người áo đen ngay.

Tiểu Linh ngư vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, nhưng lại hết sức hàm hồ. Sự việc diễn biến cực kỳ quái dị.

Tại sao Mộ Dung Cửu bịa được một chuyện kỳ lạ thế ?

Dù tự hào là người thông minh đệ nhất trong thiên hạ, Tiểu Linh Ngư cũng phải lắc đầu, chịu thua, không làm sao đoán nổi nguyên nhân.

Mộ Dung Song hét:

- Giang Biệt Hạc ! Người còn lời gì để nói chẳng ?

Ngờ đâu, người áo đen bật cười ha hả, hỏi lại:

- Ai nói rằng tại hạ là Giang Biệt Hạc ?

Y đưa tay giật chiếc khăn bao mặt.

Gương mặt thật hiện ra, với những rùng rầu quấn chiếm trọn nửa phần dưới.

Những người hiện diện, ai cũng biết mặt Giang Biệt Hạc, thì kẻ đối diện với bộ râu rồng tua tủa đó là Giang Biệt Hạc thế nào được ?

Tất cả đều sửng sờ.

Mộ Dung Song quát:

- Người thực sự là ai ?

Mộ Dung San San cũng quát:

- Người chẳng phải là Giang Biệt Hạc, thì Giang Biệt Hạc hiện tại ở đâu ?

Người áo đen hét:

- Giang Biệt Hạc ở đó !

Bất thành linh y nhảy vút lên chỗ Tiểu Linh Ngư nấp, đồng thời gọi:

- Giang Biệt Hạc ! Xuất hiện ngay !

Nhanh như chớp, y đánh ra một chưởng !

Hồi 57

Thật Không Tưởng Nổi

Trong khi người áo đen chớp mình bay lên, Tiểu Linh Ngư cũng buông mình đáp xuống.

Chàng vừa chạm trên nền từ đường, chưởng ảnh của người áo đen đã đến gần kề cận rồi.

Bất buộc, chàng phải vung tay nghinh đón.

Đồng thời, chàng hỏi:

- Người chính là Giang Biệt Hạc đấy ! Người cải sửa dung mạo, lừa thiên hạ chứ lừa ta sao được ?

Người áo đen quát trả:

- Người chính là Giang Biệt Hạc đấy ! Người cải sửa dung mạo, lừa thiên hạ chứ lừa ta sao được ?

Tiểu Linh Ngư lại hét:

- Người không là Giang Biệt Hạc, thế người là ai ?

Người áo đen cũng quát:

- Người không là Giang Biệt Hạc, thế người là ai ?

Tiểu Linh Ngư đảo mắt tròn vòng, rồi trừng to, mắng:

- Giang Biệt Hạc ! Lão ác tặc ! Lão hồ ly !

Giả như chàng là Giang Biệt Hạc, thì khi nào chàng tự mắng mình ? Muốn giả vờ, chàng có thiếu chi cách nói, cần gì tự mắng ? Huống chi, mắng như vậy có chắc gì người ta tin cho đâu ?

Mặc dù cho đối phương là Giang Biệt Hạc, nhất định Giang Biệt Hạc

không nhại lại câu nói của chàng, lão cũng có nhiều cách khác để nói, lão là một nhân vật hữu danh, khi nào lão tự mắng ?

Chàng cất tiếng mắng như vậy, kể ra cái mưu cũng khá cao.

Ngờ đâu, người áo đen cũng như lần trước, cao giọng nhại, mắng:

- Giang Biệt Hạc ! Lão ác tặc ! Lão hồ ly !

Tiểu Linh Ngư bật cười vang:

- Dù ta không có biện pháp bắt buộc người hiện nguyên hình, song nghe người tự mắng người, ta thích thú vô cùng, bao nhiêu bực tức phát tiết hết cả rồi, ta nghe nhẹ người hết sức ! Cứ tự mắng đi, lão ác tặc, lão hồ ly, lão ma quái !

Người áo đen vẫn cười vang, bắt đầu nhại:

- Dù ta không...

Y lập lại, đúng câu nói của Tiểu Linh Ngư, không bỏ sót một tiếng, không sai âm thanh.

Tiểu Linh Ngư mắng bằng thích, y nhại lại với đầy đủ hứng thú.

Cả hai vừa mắng, vừa đánh, mắng hăng say, đánh cũng hăng say, những kẻ đứng bên ngoài bất giác sững sờ, hầu như cũng say mê luôn theo họ.

Xem ra cả hai mường tượng chẳng phải là Giang Biệt Hạc, nhưng cũng có thể một trong hai là Giang Biệt Hạc.

Nhưng, một trong hai, là người nào ? Người nào khả nghi nhất ?

Người nào cũng khả nghi cả, mà người nào có vẻ là không phải. Như vậy, còn làm sao phân biệt ?

Mộ Dung San San thốt:

- Giang Biệt Hạc là tay võ công đệ nhất tại đất Giang Nam, điều đó là

cái chắc rồi.

Mộ Dung Song gật đầu:

- Trong hai người, ai có võ công cao là Giang Biệt Hạc.

Tiểu Linh Ngư lúc này đã tiến bộ phi thường, cầm cự với Giang Biệt Hạc rất vững, chẳng hề nào núng.

Hơn thế, chàng lại phát huy được cái tuyệt diệu của bí học ghi chú trong các pho tạp lục võ công mà chàng và Giang Ngọc Lang đã nhặt được lúc ở địa cung, thuộc vùng Nga Mi Sơn.

Giả như đánh nhau lâu nữa, thì chẳng biết kết quả như thế nào, chứ hiện tại thì có thể bảo họ là kỳ phùng địch thủ tương ngộ lương tài, bên tám lạng, bên nửa cân.

Nghe chị em Mộ Dung bàn luận với nhau như vậy, Tiểu Linh Ngư muốn giả vờ kém, song lại sợ nhân dịp đó, đối phương quật ngã chàng, nên phải cố gắng chi trì.

Phần người áo đen cũng đồng tâm tưởng như chàng vậy.

Họ lại đánh nhau thêm một lúc nữa, vẫn hăng say, chẳng ai chịu kém ai, dù họ muốn kém lắm.

Có những trường hợp buồn cười như thế đó, đánh nhau, quyết hạ nhau cho kỳ được, nhưng lại muốn kém.

Bởi, ở đây kém là thắng cuộc, đúng ra, thắng lý mới phải hơn.

Gió chướng rít vù vù, đồ vật lơ lửng chông, cái nào võ được cứ võ, kêu soảng soảng, cái nào không võ thì ngã, cứ ngã, cứ lăn, bất cứ vật gì ở trong phạm vi chướng phong của cả hai là nhất định phải bốc khỏi vị trí cũ.

Họ đánh mãi, đánh hăng quá, đến đôi những người ở bên ngoài cũng lo sợ thay cho họ, tuy nhiên chẳng ai biết phải làm sao can thiệp ngăn chặn.

Hai đấu thủ vừa đấu tay, mà cũng vừa đấu trí, tay vung như chớp, trí nghĩ như điên.

Họ nghĩ cách đánh bại đối phương đã đành, mà họ cũng nghĩ đến cái việc bảo mật lai lịch, bởi Tiểu Linh Ngư cũng như người áo đen, chẳng muốn cho họ Mộ Dung biết rõ họ là ai.

Cho nên, vô hình trung, họ đồng ý ở một điểm, là cốt dịch cục chiến từ trong đường ra ngoài, từ chỗ gần đến chỗ xa.

Thực sự mà nói, cả hai miễn cưỡng mà khai diễn cuộc chiến này, hễ đánh là phải đánh trí mạng, chứ chẳng ai muốn đánh nhau mà chi.

Họ muốn kết thúc cuộc chiến gấp lắm chứ !

Đột nhiên, cả hai nhún chân, một nhảy qua Đông, một vọt về Tây.

Người áo đen cao giọng quát:

- Giang Biệt Hạc ! Ta không dư công tranh hơn thua với ngươi. Hôm nay, ta bằng lòng buông tha cho ngươi đó.

Tiểu Linh Ngư cũng quát:

- Giang Biệt Hạc ! Phóng sanh ngươi lần này thôi nhé, lần sau nên cố tránh gặp mặt ta !

Thân pháp của họ rất nhanh, bọn Mộ Dung có đuổi theo, song khó mà đuổi kịp khi mỗi người chạy một ngã, vả lại các nàng cũng chẳng biết phải đuổi quyết một người nào.

Nhưng, cũng vừa lúc đó, một người từ trong tàng cây xuất hiện, chặn đầu Tiểu Linh Ngư.

Người đó đưa tay chỉ vào mặt Tiểu Linh Ngư, bật cười quái dị :

- Hấn đó ! Hấn là Giang Biệt Hạc đó !

Tiểu Linh Ngư kinh hãi, hét lớn:

- Người điên rồi phải không ?

Người đó, chính là Bạch Khai Tâm.

Bạch Khai Tâm bật cười khanh khách:

- Ai điên ? Chính Giang Biệt Hạc mới là kẻ điên !

Tiểu Linh Ngư nổi giận:

- Người không muốn cả thuốc giải độc ?

Bạch Khai Tâm cười hì hì:

- Người hại ta, chẳng lẽ ta không hại người ? Ai cứu người, mà người còn hòng cứu ta ? Trong hai ta, ai phải cứu ai ?

Bỗng, y nhún chân, tung mình vào bóng tối, đi luôn.

Lúc đó, chị em Mộ Dung đã đến nơi. Máy thanh kiếm cũng chớp lên, Tiểu Linh Ngư bị bao vây vào giữa.

Mộ Dung Song cảm hận:

- Giang Biệt Hạc ! Nếu ta để người chạy thoát, nhất định ta không nhận mình là người trong họ Mộ Dung nữa !

Tiểu Linh Ngư nhảy chơi chơi:

- Ai là Giang Biệt Hạc ? Quái chưa ! Đã buông tha Giang Biệt Hạc chạy đi rồi, lại với người khác mà gán cho là Giang Biệt Hạc.

Mộ Dung San San cười lạnh:

- Nếu người không là Giang Biệt Hạc, tại sao người thoát chạy ?

Tiểu Linh Ngư sững sờ, câu nói đó đúng lý quá, chàng không làm sao đáp cho trôi.

Mộ Dung Song hét:

- Phải ! Nếu không là Giang Biệt Hạc, sao người toan chuồn đi ? Đáng lẽ người phải để cho bọn ta kiểm tra bộ mặt của người chứ ?

Đã bị lừa một lần, khi nào nàng lại chịu để bị lừa lần thứ hai, miệng nói, chân bước, tay động liền.

Thanh kiếm trong tay nàng chớp lên, mũi kiếm, bay qua vô cùng hiểm độc.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Ta là một nam nhân, khi nào lại để cho bọn nữ nhân các người xem mặt ? Đừng mong sờ mó đến gương mặt ta được ! Các người biết không, người xưa có nói, mặt nam nhân trát vàng, tay nữ nhân vấy bản, bàn tay dơ bẩn sờ mò thế nào được một gương mặt quý báu ?

Lúc khẩn cấp, chàng có cái thói quen nói loạn lên, nói vu vơ, hoang đường, nói như vậy không ngoài cái ý khích nộ đối phương, phàm con người phẫn nộ thì khó mà giữ cái tâm chuyên nhất, do đó có ít nhiều hờ hênh, và một cái hờ hênh nhỏ cũng sẽ là một cơ hội tốt cho chàng thoát thân.

Quả nhiên, Mộ Dung nổi giận:

- Cầm ngay, chính cái mặt của người mới trát phấn, tay ta mò vào đó thì có đem mà chặt đứt chứ rửa suốt đời cũng không hết thôi !

Tiểu Tiên Nữ tiếp luôn:

- Nếu người rơi vào tay bản cô nương, thì cầm chắc là bản cô nương sẽ đem người mà ngâm trong hầm phấn !

Tiểu Linh Ngư xì một tiếng:

- Lọt xuống hầm phấn kể ra cũng còn dễ chịu hơn là bị nữ nhân mó tay vào mặt !

Bây giờ, mọi người mới hiểu Tiểu Linh Ngư cốt ý khích nộ, nên chẳng ai lưu tâm đến những gì chàng nói nữa.

Chỉ có Cổ Nhân Ngọc quả thật thà, nên buông miệng hỏi:

- Ta là nam nhân, ta có thể mó tay vào mặt người để làm cái việc kiểm tra chứ ?

Tiểu Linh Ngư cười mỉa:

- Người là nam nhân sao ? Ta cứ tưởng người là chị hay em gái của các người kia !

Chàng bật cười to.

Càng với tiếng cười của chàng, một tiếng soạt vang theo nơi ngực, một mảnh áo rách toạt.

Nếu hiện tại, võ công của chàng không tịnh tiến quan trọng, thì có thể là ngực bị đâm thủng và từ lỗ thủng đó, kiếm rọc xuống, bụng chàng cũng tét luôn mà lòi gan, lòi ruột.

Dù vậy, chàng không hề biến cải sắc diện, cứ cười, cứ nói huyền thiên, chàng thừa hiểu nếu đêm nay không chọc phá được đối phương điên cuồng lên thì không khi nào có hy vọng thoát thân.

Lúc đó, Tần Kiếm và Nam Cung Liễu đứng bên ngoài không tham gia cuộc bao vây.

Cả hai làm như là những vị tướng soái, lướt trận, phê bình chiêu thức của từng người.

Chàng liền gọi tức cả hai:

- Thiên hạ nói những con rể nhà họ Mộ Dung toàn là những tay đáng ái mộ, thiên hạ nói, các người có diễm phúc nhất trên đời này. Song, theo ta nghĩ thì các người sẽ có phúc nhiều hơn nếu cưới được một bà vợ mặt rỗ chẳng rỗ chịt, chân bước cà thọt.

Mộ Dung Song đã nhất định là không lắng tai nghe chàng nói gì, lúc đó cũng phải bật cười lạnh, hỏi:

- Không lẽ chị em ta chẳng bằng ai ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Các cô nương nhà Mộ Dung đành rằng sáng chói, song chẳng phải vì vậy mà con rể nhà Mộ Dung có diễm phúc. Trái lại là khác, làm con rể họ Mộ Dung, cảm như cuộc đời bị đầu độc nặng ! Các người lấy làm lạ, phải không ? Thì, gương trước mặt đó, vợ thì hò hét, gào thét, như bị hổ chiếm rừng, mà chồng thì im thin thít, như nai tơ run rẩy trước móng vuốt của hổ cái ! Vợ thì vung vít, chân loi nhoi, múa nhẩy như dấm phải đống than hồng, còn chồng thì đứng đờ mà nhìn, chẳng dám nhúc nhích, chẳng dám hé môi, nếu không phải là tuồng sợ vợ thì là gì nữa ? Mà trên thế gian này, có kẻ nào sợ vợ mà hưởng diễm phúc đâu ? Ta thấy, sống như một bóng mờ, bên cạnh quần thoa, thì thà chết đi còn sướng hơn !

Câu nói chưa buông dứt, vai chàng húng một nhát kiếm, câu nói buông trọn rồi, chàng lại húng thêm một nhát nữa.

Thương thế không nặng, nhưng máu chảy nhiều.

Tần Kiếm cười nhẹ:

- Tần ta không có ý muốn khinh miệt người, trái lại người cứ bức bách mãi, thì ta còn nói gì được nữa ?

Không nói được, nghĩa là không còn bàng quang nữa, dĩ nhiên y phải vào cuộc.

Khi câu nói ngán ngủi buông xong, ba nhát kiếm cũng tròn đà.

Thế kiếm trầm trầm, oai lực thâm hậu, thế kiếm không dành phần chủ động cuộc chiến, mà chỉ hỗ trợ những khuyết kém của các nàng, thành thử tuy không trực tiếp tấn công mà hiệu dụng không thể lường được.

Bởi, kiếm pháp của các cô nương họ Mộ Dung đã lợi hại lắm rồi, bây giờ có người bổ khuyết, tự nhiên phải lợi hại hơn gấp mấy lần.

Tiểu Linh Ngư giờ thủ đoạn khích loạn đối phương, người ta không

loạn thì chàng phải khổ, địch thế tăng cường.

Trước, chàng đối phó khó khăn, giờ thì đối phương có thêm viện thủ, chàng lại càng khó khăn, chật vật cực độ.

Bên trong, chàng thầm kêu khổ, bên ngoài, chàng cứ thực hiện thủ đoạn khích người.

Chàng bật cười lớn:

- Tàn Kiếm đã vào cuộc rồi, còn Nam Cung Liễu, sao người không vào luôn ? Hay là võ công của người chẳng ra gì ? Nếu đúng vậy thì ta cũng chẳng trách người, tại sao nam nhi nấp bóng quần hồng, cội tùng nhờ dây cát đằng chỡ che mưa nắng.

Quả nhiên, Nam Cung Liễu biến sắc mặt.

Bỗng y trầm giọng thốt:

- Phúc kiết... Phủ xá... Thị Phong... Độc Trung... Hoàn Khiêu...

Ba mũi kiếm đâm vào các bộ vị do y vừa nêu lên, một tiếng soạt tiếp theo, huyết Hoàn Khiêu của Tiểu Linh Ngư chạm kiếm, máu rỉ từ vết thương, chảy từng giọt, từng giọt.

Nam Cung Liễu là con người bạt nhược, thể chất không kiên cường lắm, nên chẳng thể cùng người giao thủ, song y xuất thân tự một danh gia, trên giang hồ chẳng ai không biết trong họ Nam Cung, dù là một đồng tử lên năm, lên sáu cũng thuộc vanh vách lịch sử vũ lâm qua trăm ngàn thế hệ.

Kiến thức của họ Nam Cung sâu rộng hơn bất cứ một nhân vật nào trên giang hồ.

Hà hướng, đến đời y, y là con một trong gia đình, thì kiến thức của cả một giòng họ đều tập tung nơi y, tự nhiên nhân lực của y phải tinh vi cực độ.

Với kiến thức đó, nhãn lực đó, y đứng bên ngoài lượt trận, rồi chỉ điểm, làm sao Tiểu Linh Ngư không khổ ?

Nam Cung Liễu cứ tìm những sơ hở của Tiểu Linh Ngư mà nêu lên, cái hay của y là ở chỗ y nêu lên trước khi Tiểu Linh Ngư bày sơ hở đó, và khi sơ hở lộ liễu rồi, bọn Mộ Dung Song kịp thời phóng kiếm sang.

Như vậy, kiếm trúng đích là cái chắc.

Chọc cho người ta loạn, người ta không loạn, đến lượt Tiểu Linh Ngư loạn lên.

Và, chàng loạn là cái khổ phải đến gấp.

Nam Cung Liễu tiếp:

- Linh môn... Trung phủ... Âm thị... Lương khuu... Thừa phủ !

Ba tiếng rẹt vung lên cùng một lúc, một mũi kiếm chạm trúng huyết Thừa phủ của Tiểu Linh Ngư.

Chàng trầm nghĩ:

- Ta nghe người nêu lên, chẳng lẽ ta không đề phòng được sao ?

Thế mà khi người ta nêu lên rồi, chàng muốn né tránh vẫn không né tránh kịp.

Người trong cuộc bao giờ cũng không sáng suốt bằng kẻ bàng quan, như trong một cuộc cờ, đấu thủ tới nước hơn kẻ ngồi xem, do đó mà khách chơi cờ không thiên người mách thế.

Nhưng ở đây, Tiểu Linh Ngư làm sao ngăn cấm Nam Cung Liễu mách nước được ?

Bởi chàng đã thích y vào cuộc kia mà !

Nam Cung Liễu lại tiếp:

- U môn... Thông cốc... Phủ xá... Quy lai... Dững tuyên...

Dũng tuyền huyết nằm dưới bàn chân, nghe Nam Cung Liễu nêu lên, Tiểu Linh Ngư không khỏi lầy làm lạ, thầm nghĩ:

- Làm sao các liễu đầu đâm bàn chân của ta được ? Chẳng lẽ các nàng độn thổ, từ dưới đất đâm lên ?

Thanh kiếm của Mộ Dung Cửu San San bay qua nhắm vào hai huyết Phủ xá và Quy lai.

Chàng có thể lùi, hoặc tạt qua một bên né tránh, nhưng kiếm đã ngăn chặn mất rồi.

Trong cơn nguy cấp, chàng cử chân tung một ngọn cước vào tay cầm kiếm của Mộ Dung San San.

Mộ Dung San San rút tay về, nhưng kiếm của Mộ Dung Song bay tới.

Một tiếng soạt khẽ vang lên, mũi kiếm của nàng chạm trúng huyết Dũng tuyền của Tiểu Linh Ngư.

Nhờ chiếc giày ngăn chặn bớt thế kiếm, vết thương không nặng lắm, tuy nhiên Tiểu Linh Ngư tháo mồ hôi hạt.

Nam Cung Liễu tiếp nói:

- Thần đường... Tâm du... Ủy trung... Âm cốc... Khuyết tuyền !

Lần này, Tiểu Linh Ngư hết sức chú ý đề phòng huyết Khuyết Tuyền cực kỳ kín đáo.

Ngờ đâu, một nhát kiếm thích đúng vào một huyết đạo, huyết Hội Dương ở phía sau lưng chàng ?

Khi mũi kiếm chạm vào huyết đó, thì Nam Cung Liễu cũng buộc miệng thốt, đồng thời không sớm một giây, chậm một giây :

- Hội Dương !

Chẳng những y biết được bên này xuất thủ công vào bộ phận nào ngay trước khi xuất thủ, mà y còn biết bên kia sẽ phòng ngự như thế

nào.

Một kẻ có kiến thức như Nam Cung Liễu, nếu tự xuất thủ thì làm sao đối phương chống ngăn nổi ?

Tiểu Linh Ngư hét:

- Người đã biết liễu đầu đâm kiếm vào huyết đó, sao người không nói trước cho ta hiểu ?

Nam Cung Liễu điềm nhiên:

- Đành rằng tại hạ biết trước, song lúc đó tại hạ bận tìm hiểu các hạ là ai, cho nên chậm nén lên một chút.

Vừa lúc đó, bỗng có tiếng Mộ Dung Cửu kêu thảm:

- Cứu mạng ! Cứu mạng ! Giang Biệt Hạc ! Người là một lão ác tặc... Tam thơ ơi !

Nhị thơ ơi ! Cứu mạng !

Tiếng kêu từ xa xa vọng lại.

Mộ Dung Cửu San San kinh hãi hét lớn:

- Nguy rồi ! Chúng ta ham đánh nhau thành bỏ quên Cửu muội trong từ đường.

Mộ Dung Song dặm chân:

- Tại sao Cửu muội không theo chúng ta đến đây ?

Tiểu Tiên Nữ kêu lên:

- Thế là chúng ta làm rồi ! Gã này chẳng phải là Giang Biệt Hạc ! Giang Biệt Hạc thực sự hiện đang hoành hành Cửu muội !

Cổ Nhân Ngọc phụ họa:

- Đúng vậy ! Chúng ta đã buông tha Giang Biệt Hạc thực sự ! Người này không phải là Giang Biệt Hạc.

Rồi cả bọn bỏ cuộc, phóng chân chạy về hướng phát xuất tiếng kêu cứu của Mộ Dung Cửu.

Nam Cung Liễu đi sau cùng, trước khi đi, hấn vòng tay chào Tiểu Linh Ngư :

- Xin tạm biệt các hạ. Hấn các hạ cũng sẵn sàng bỏ qua cho việc nhầm lẫn này !

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Nếu có những người sợ vợ trong thế gian này, thì người là người số một đó !

Người sợ vợ đến độ quá dễ dãi, tưởng chừng có thể lấy bất cứ nữ nhân nào làm vợ, chẳng dám phê bình tốt xấu, dĩ nhiên ! Người chấp nhận tất cả mọi tánh nết, mọi thói tật của vợ, chấp nhận ngay trước khi lấy nhau, trước cả lúc biết mặt & Nam Cung Liễu cười nhẹ:

- Sợ vợ cũng là một tánh tốt, các hạ ạ !

Rồi hấn nghiêm giọng tiếp:

- Thân pháp và thủ pháp của các hạ khá lắm đấy nhé ! Chừng như các hạ am tường những sở trường của các môn phái, các hạ tổng hợp lại thành một sở đặc riêng biệt, bất quá các hạ tập luyện chưa được tinh thuần, do đó có nhiều chiêu thức không phát huy trọn vẹn chỗ linh diệu. Tại hạ hiểu, sở dĩ võ công của các hạ còn phù bạc, chưa đi sâu vào tinh túy, là vì các hạ có quá nhiều sự vụ khiến các hạ bận tâm lo nghĩ, thành không thể chuyên nhất học hành. Nếu từ nay, các hạ cố gắng, thì ngày sau, gặp lại nhau, tại hạ dù có mách nước cho người động thủ với các hạ, như vừa rồi cũng cầm bằng vô ích !

Hấn mỉm cười, tiếp luôn:

- Tại hạ biết rõ từ lúc đầu, là các hạ chẳng phải Giang Biệt Hạc, vì Giang Biệt Hạc không xuất thủ với nhiều sơ hở như thế !

Trong khi Tiểu Linh Ngư nổi giận vì câu nói của hắn, hắn đã quay mình bước đi xa rồi.

oo Tiểu Linh Ngư thù người ra đó, đưa mắt nhìn theo Nam Cung Liễu suy gẫm về những lời hắn vừa nói.

Vì nhiều sự vụ khiến bận tâm lo nghĩ, nên không chuyên nhất tập luyện võ công !

Chàng trầm nghĩ :

- Hắn nhìn rõ ruột gan của ta ! Xem ra cái gã đệ tử thế gia đó quả là một tay danh bất hư truyền ! Ta không nên khinh thường gã !

Lâu lắm, chàng mới nhích bước đi, định tìm Tồn Nhân Bất Lợi Kỳ Bạch Khai Tâm, để tính toán sự việc vừa rồi !

Sự trả đũa của Bạch Khai Tâm, làm cho chàng khá đau !

Vừa đi, chàng vừa nghĩ:

- Tại sao Bạch Khai Tâm không sợ chết ? Y bằng vào đâu mà dám đứng vững, không cần đến thuốc giải độc ?

Rồi chàng liên tưởng đến Mộ Dung Cửu, tử hởi có thật sự là nàng đã bị Giang Biệt Hạc hành hung chẳng ? Tại sao nàng giữ chứng, thay vì hận chàng, nàng lại trợ giúp ?

Đúng là nàng trợ giúp đúng cái lúc chàng lâm cảnh cùng quẫn, khốn đốn.

Khi người ta đi khắp sông hồ tìm nàng, nàng ẩn mặt, lúc bất ngờ nhất nàng lại xuất hiện !

Kỳ quái thật, thông minh như Tiểu Linh Ngư cũng phải lắc đầu, đầu hàng trước những biến hóa phi thường !

Càng nghi, Tiểu Linh Ngư càng mơ hồ, óc muốn loạn luôn, chàng chẳng cần suy luận viễn vông nữa, hướng chi nơi thân thể có mấy vết

thương, hiện tại các vết thương hành hạ, khó chịu vô cùng.

Chàng ngồi xuống dựa một cội cây, nghỉ mệt.

Đau thì quả thật có đau, song những vết thương đó đều là ngoại thương, tét da, rách thịt, chẳng đến đỗi nào, chàng không buồn lưu ý đến lâu hơn, ngồi xuống rồi, chàng không hề đưa mắt nhìn những vết có thể nhìn được.

Nền trời lúc đó thưa sao, những vì sao tàn đêm nhợt nhạt, lu dần, lu dần.

Chim rừng có con thức sớm bắt đầu líu lo trên cành.

Sinh hoạt của ngày bắt đầu với tiếng chim sớm.

Tiểu Linh Ngư nhắm mắt lại, nhưng miệng lẩm nhẩm:

- Ta chỉ sợ mình quá lo việc bao hàm, những việc của thiên hạ, chẳng mấy may liên quan đến ta mà ta vẫn nhúng tay vào. Nhưng, là con người, chẳng lẽ sanh ra trên đời chỉ để tâm có mỗi một việc là ăn và uống ? Hà hống, tuy là việc của thiên hạ, song việc lại đến trước cửa ngõ ta, khiêu khích ta, ta làm thế nào tránh né được. Tránh né là hèn !

Nói như thế là để tặc trách sự can thiệp hết sức vô lý của chàng trong mọi việc chứ thực ra chàng là con người hiếu động, bảo một người hiếu động, ngồi bất động, có khác nào bảo người đó thất thòng lọng tự đúc đầu vào mà chết ?

Thì đừng nói đến việc đến trước cửa chàng, khiêu khích, dù phải đi tìm việc tận phương xa, để mà tạo náo nhiệt, chàng cũng làm như thường.

Kiểm thân xong, chàng nở một nụ cười.

Giữa cảnh tịch mịch, cơn gió sớm nhẹ nhàng lướt qua, gieo mát dịu, xoa nhiệt độ dư thừa qua bao nhiêu biến hoá vừa rồi, Tiểu Linh Ngư định nhắm mắt một lúc, dưỡng thần.

Nhưng bỗng có tiếng từ đâu đó gọi chàng:

- Tiểu Linh Ngư ! Giang Linh Ngư ! Người ở đâu ?

Tiểu Linh Ngư giật mình, đứng phắt lên, rồi nhếch nụ cười khổ, lẩm nhẩm:

- Việc lại đến với ta nữa rồi ! Đúng là cái số phải vậy !

Chàng nghĩ:

- Kẻ nào nữa đây ? Tại sao biết ta ở chốn này mà tìm đến ? Đến tìm ta để làm gì ?

Người nào đó, tiếp:

- Tiểu Linh Ngư ơi ! Ta biết người ở tại khu rừng này ! Người bước ra đi thôi ! Ta có điều khẩn yếu, muốn nói với người ! Sao người không bước ra đây gấp ?

Đúng là âm thanh của Mộ Dung Cửu.

Tiểu Linh Ngư sáng rục mắt lên.

Chàng cười tươi, nghĩ:

- Nếu là Mộ Dung Cửu, thì hay cho ta biết mấy. Nàng đến rất đúng lúc ! Ta đang lo ngại chẳng biết nàng ở đâu mà tìm, bỗng dưng nàng dẫn xác đến !

Chàng nấp mình sau thân cây, len lén nhìn, xem có quả thật là Mộ Dung Cửu, hay nữ nhân nào khác, nháy giọng nàng.

Một người xuất hiện trong tầm mắt chàng, áo dài phết đất, tóc xõa tận gối, dẫm lên những hạt sương trắng đục như sữa cài đầu cỏ, phiêu phiêu phưởng phưởng bước tới.

Chùng như gió nhẹ đưa một bóng ma chập chờn, chùng như một nữ thần đang thân hành phần đất quản hạt.

Con người ẻo lả, thước đó chẳng là Mộ Dung Cửu thì còn ai ?

Tiểu Linh Ngư nhảy một bước dài, đến trước mặt nàng kêu lên:

- A !

Mộ Dung Cửu như giật mình, nhảy nhồm, tay ôm ngực, gất:

- Người lại doa. khiếp ta phải không ?

Tiểu Linh Ngư nhìn nàng từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu, tán:

- Mới cách biệt người không hơn nửa ngày, gặp lại người, thấy người đẹp hơn trước nhiều ! Đẹp nhiều !

Mộ Dung Cửu cong môi:

- Mới cách biệt người không hơn nửa ngày, gặp lại người, trông người anh tuấn hơn trước ! Hơn nhiều !

Tiểu Linh Ngư đột nhiên cười lớn:

- Mộ Dung Cửu lại nói được câu đó ! Mộ Dung Cửu biết đong đưa tình tứ ! Đúng là một sự kiện kỳ quái !

Mộ Dung Cửu thản nhiên:

- Chứ nữ nhân nào chẳng biết đưa tình ? Bất quá vấn đề là xem đối tượng đó đáng cho họ làm việc đó hay không !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người không hận ta ?

Mộ Dung Cửu cũng cười hì hì:

- Cái tâm của nữ nhân thường hay biến đổi, người chẳng hiểu đó sao.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Đúng vậy ! Nữ nhân yêu ai, không khi nào yêu lâu, thì tự nhiên dù có hận ai, cũng chẳng hận lâu !

Mộ Dung Cửu chớp mắt:

- Nếu không bị nữ nhân lừa, ít nhất cũng một lần, thì làm sao thấu đáo tâm tình nữ nhân cách sâu xa như ngươi ! Nghe ngươi nói, ta suy đoán là ngươi vừa trải qua một cơn kích thích mạnh.

Tiểu Linh Ngự gật đầu:

- Phải ! Ta vừa bị nữ nhân lừa !

Mộ Dung Cửu mỉm cười :

- Ai lừa ngươi ? Có phải là cái... cái vị Thiết cô nương chẳng ?

Tiểu Linh Ngự nghe nói mạnh ở con tim, thốt như hét:

- Không phải !

Mộ Dung Cửu lại chớp mắt:

- Thế thì ai ?

Tiểu Linh Ngự trợn trừng:

- Mộ Dung Cửu !

Mộ Dung Cửu bật cười khanh khách:

- Ta lừa ngươi lúc nào.

Mắt bừng sáng lên, Tiểu Linh Ngự gằn từng tiếng:

- Ngươi không phải là Mộ Dung Cửu !

Mộ Dung Cửu cười lớn:

- Ta không phải là Mộ Dung Cửu ? Vậy ta là ai ? Không lẽ người hôn mê rồi ?

Không lẽ người quáng mắt rồi ? Đến độ chẳng nhận ra ta ?

Tiểu Linh Ngư dừng mày trợn mắt, nhìn đối tượng không chớp, một lúc lâu chàng nhảy lên chồm chồm, rồi nhào lộn trên mặt đất, làm cái trò khỉ múa, sau cùng, chàng đứng lại đưa tay dụi dụi mắt, đoạn bật cười vang:

- Không ngờ ! Thật không ngờ ! Ha ha ! Nhất định là vậy rồi !

Mộ Dung Cửu điềm nhiên:

- Ta là ai ? Nếu chẳng phải là Mộ Dung Cửu, thì ta phải là một người nào đó mới được chứ ? Người nói thử xem !

Tiểu Linh Ngư vọt tới đưa tay chụp đối phương, kêu lên:

- Đồ cô cô ! Đồ cô cô !

Cái nàng Mộ Dung Cửu đó trừng mắt nhìn Tiểu Linh Ngư một lúc lâu, rồi bật cười lớn:

- Tiểu quỷ đầu ! Thông minh đáo để ! Quả nhiên người nhận ra ta ! Khắp trong thiên hạ, trừ người ra, ta chỉ sợ chẳng một ai khám phá nổi !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Tôi đâu có khám phá, cô cô ! Tài ba gì mà tôi khám phá nổi ? Tôi chỉ tưởng thôi, tôi tưởng Mộ Dung Cửu chẳng phải là Mộ Dung Cửu. Đã là một Mộ Dung Cửu giả mạo, thì trên đời này, ngoài cô cô ra, còn ai giả mạo nổi ?

Đồ Kiêu Kiêu cười khanh khách:

- Tự nhiên rồi, chỉ có mỗi một Đồ cô cô của người giả mạo rất giống thôi !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Đó là cái chắc ! Tuy nhiên... biết là chính cô cô rồi, tôi lại không tin là cô cô đến tận nơi này ! Nằm mộng tôi cũng chẳng tưởng nổi là cô cô có thể ly khai Ác Nhân Cốc.

Đồ Kiêu Kiêu vụt thở dài, từ từ thốt:

- Trong thiên hạ, thiếu chi việc mà con người không tưởng nổi !

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Tôi cũng không tưởng nổi luôn là cô cô lại có thể than vãn thở dài ! Tôi điên đầu mất rồi, làm sao mà tôi tưởng nổi, cô cô ly khai Ác Nhân Cốc, cô cô biết cả sự việc của tôi, cô cô giả mạo Mộ Dung Cửu ! Càng nghĩ, tôi càng nhức óc ! thở dài, Đồ Kiêu Kiêu lại cười :

- Người hỏi chi nhiều thế ? Chẳng khác nào một tràng pháo liên châu ! Ta làm sao đáp lời người cho kịp.

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Cô cô rời Ác Nhân Cốc bao lâu rồi !

Đồ Kiêu Kiêu suy tính một chút:

- Có lẽ... hơn nửa năm rồi !

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Suốt hai năm qua chẳng một người nào biết Tiểu Linh Ngư ở tại đâu, cô cô làm sao biết được chỗ ở của tôi ? Tại sao cô cô giả mạo Mộ Dung Cửu ?

Đồ Kiêu Kiêu thốt:

- Sau khi rời sơn cốc, tuy ta có nghe người thực hiện mấy kiệt tác, thực sự thì ta chẳng biết đích xác người hạ lạc tại địa phương nào. Ta có dọ dẫm cho biết người ở đâu, song chẳng có kết quả.

Tiểu Linh Ngư đăc ý chớp chớp mắt, cười hì hì:

- Đương nhiên là cô cô không biết nổi ! Khi Tiểu Linh Ngư ăn tránh thì vô luận là ai trên cõi đời này cũng đừng hòng dọa dẫm nổi !

Đồ Kiền Kiền tiếp:

- Ta tìm mãi, đến mấy hôm trước đây, bỗng nhiên trông thấy ngươi.

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Mấy hôm ?

Đồ Kiền Kiền đăp:

- Cách đây hai hôm !

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Hai hôm ? Sao tôi chẳng hay biết chi hết.

Đồ Kiền Kiền mỉm cười :

- Chẳng những ta trông thấy ngươi, ta còn nói chuyện với ngươi nữa kìa !

Tiểu Linh Ngư gãi đầu, nhếch nụ cười khổ:

- Kỳ quái ! Ta nói chuyện với cô cô ?

Đồ Kiền Kiền bật cười khanh khách:

- Lúc ấy, ngươi hung dữ quá, ngươi trừng mắt, ngươi bảo ta cút đi nơi khác, ta đâu dám trêu vào ngươi, nên ngoan ngoãn bước đi !

Tiểu Linh Ngư ă lên một tiếng, nhảy dựng lên cười lớn:

- Tôi biết rồi ! Cô cô là... là...

Đồ Kiền Kiền cũng cười :

- Ta là cái mụ liễu đầu, điên điên, khùng khùng của anh em La Cửu.

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Bội phục ! Bội phục ! Cô cô cải dạng khéo quá, nằm mộng tôi cũng không tưởng nổi cái mụ khật khùng đó là cô cô ! Tôi phục cô cô quá chừng.

Đồ Kiều Kiều hay cái cách chớp chớp mắt của chàng, cũng như giọng nói:

- Đương nhiên là người không biết nổi ! Khi Đồ cô cô ẩn tránh, thì vô luận là ai trên cõi đời này cũng đừng hòng biết nổi !

Nếu ai không trông thấy bà ta thốt, mà chỉ nghe cái giọng thôi, cũng phải cho rằng chính Tiểu Linh Ngư thốt.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay, cười ha hả:

- Hay quá ! Hay quá ! Cũng may mà cô cô chưa giả mạo tôi, chứ nếu có vậy thì chính tôi cũng chẳng biết Tiểu Linh Ngư nào thật, Tiểu Linh Ngư nào giả !

Bống, chàng ngừng người, rồi hỏi:

- Nhưng, trước hai hôm đó, cô cô không gặp tôi chứ ?

Đồ Kiều Kiều lắc đầu:

- Không ! Chỉ từ ngày đó thôi.

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Hẳn cô cô cũng chẳng biết là tôi ở tại nhà anh em La Cửu ?

Đồ Kiều Kiều lắc đầu luôn:

- Ta có phải là thần tiên đâu mà biết được ?

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Thế tại sao cô cô giả làm một liễu đầu khùng ở đó chờ đợi tôi.

Đồ Kiều Kiều lại lắc đầu:

- Ta có chờ đợi người đâu !

Tiểu Linh Ngư lấy làm kỳ:

- Không chờ đợi gặp tôi ? Vậy cô cô đến đó làm gì ?

Sát khí ngời lên trong ánh mắt của Đồ Kiều Kiều, bà gằn từng tiếng.

- Vì anh em La Cửu mà ta đến đó !

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng:

- Tôi biết rồi, cô cô có thù oán chi với họ !

Đồ Kiều Kiều lạnh lùng:

- Sự tình có lắm bí mật, người chẳng hiểu nổi đâu !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Bí mật ? Bí mật gì ?

Đồ Kiều Kiều thốt:

- Xuất cốc lần này, ta có hai mục đích, tìm người và tìm hai người khác.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Anh em La Cửu, La Tam ?

Đồ Kiều Kiều không đáp thẳng câu hỏi, cứ tiếp tục giải thích:

- Hai mươi năm trước, năm người trong số Thập Đại Ác Nhân bị bức

phải vào sơn cốc ty nạn. Tình thế lúc đó vô cùng cấp bách, ai ai cũng thẳng thốt kinh hoàng, không còn đủ thời gian thu xếp mọi việc, nên đành phải bỏ lại bên ngoài đời tất cả những sở hữu, chỉ đi mình không lánh họa.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Tôi thấy rõ điều đó. Cô cô cũng như các vị thúc thúc Lý, Đỗ, Âm, Cáp Cáp, từng tung hoành khắp bốn phương trời qua nhiều năm tháng, hẳn cũng có tạo dựng ít nhiều cơ nghiệp, gom góp số tài sản, và trên thế gian này, nếu có một bữa vật gì lọt vào mắt các vị, vật đó phải về tay các vị bằng mọi giá, các vị chiếm hữu cho kỳ được. Thì, những gì các vị tích tụ, phải có giá trị phi thường, có thể bảo các vị giàu sánh vương hầu.

Đồ Kiền Kiền mỉm cười :

- Người nói đúng ! Không mang theo mình được vật gì mà bỏ lại thì đáng tiếc quá, bởi tài sản đó là kết tinh của bao nhiêu công sức cộng với hiểm nguy, bọn ta giao của cải lại cho người khác, nhờ tìm cách chuyển vận dần dần vào cốc.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Cô cô và các vị thúc thúc ủy thác cho ai làm cái việc đó ?

Đồ Kiền Kiền thở dài:

- Hẳn người cũng biết là Thập Đại Ác Nhân không có bằng hữu trên giang hồ, cho nên ác nhân bầu bạn với ác nhân dù rằng miễn cưỡng, cũng phải chịu vậy. Chung quy, dù muốn, dù không chúng ta chỉ giao du với nhau trong vòng mười người thôi.

Tiểu Linh Ngư tỏ vẻ thông cảm:

- Tôi biết lắm, cô cô !

Đồ Kiền Kiền tiếp:

- Bởi lẽ đó, bọn ta năm người vào cốc, ủy thác tài sản cho mấy người

còn lại bên ngoài đời. Còn lại năm người, chúng ta phải chọn ai đây ? Cuồng Sư Thiết Chiến thì điên điên khùng khùng, lúc lão ta nổi cơn lên thì sanh mạng của lão, lão cũng xem rẻ, thì khi nào lão màng đến tài sản ? Huống hồ, tài sản đó lại chẳng phải là của chính lão ? Thế là trong năm người, bỏ một còn bốn. Trong bốn đó, Bạch Khai Tâm với ngoại hiệu Tồn Nhân Bất Lợi Kỳ, là kẻ mà chẳng ai tin tưởng nổi, vả lại hắn có thù hận thâm hậu với Lý Đại Chủ. Thế là trong bốn, bỏ thêm một nữa, còn ba.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Giá như cô cô và các vị thúc thúc giao cho Ác Đồ Quỷ Hiên Viên Tam Quang, thì lại càng đại khổ !

Đồ Kiêu Kiêu phì cười :

- Cửa sông, cửa biển chưa chắc đã đủ cho tay đồ bát nông cuồng, nói chi là tài sản của một vài người ?

Rồi bà tiếp:

- Thế là trong ba, bỏ thêm một còn hai.

Tiểu Linh Ngư nhân dịp này hỏi:

- Tại sao Ác Đồ Quỷ lấy cái tên là Tam Quang ?

Đồ Kiêu Kiêu cười nhẹ:

- Lão ta thích đồ bát, nhưng bình sanh rất ít phát tài, cho nên sau mỗi cuộc, là lão ta thua sạch sành sanh. Quang có nghĩa là trọc lóc, trụi lủi, cứ mỗi lần gày cuộc là lão phải trụi lủi đúng ba thứ mới chịu nghỉ. Thua cho sạch trời, đánh cho đến chẳng còn một người đánh bạc tại cuộc, thua cho sạch túi, túi của lão, túi của người đóng cuộc, nếu ba thứ đó còn một thì nhất định là lão ta ngồi ỳ tại cuộc luôn mấy ngày đêm cũng chẳng sao, và đừng ai mong bỏ cuộc ngang với lão nếu chưa thực hiện đúng "tam quang".

Bà trở lại vấn đề:

- Thoạt đầu, bọn ta định giao tài sản lại cho Mê Tử Nhân Bất Bồi Mạng Tiêu Mê Mê quán thủ tạm thời, nhưng nàng khi ẩn khi hiện, chẳng ai biết hành tung của nàng như thế nào, do đó giải pháp nhờ nàng lại bị loại luôn.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì, nghĩ:

- Nàng chui xuống đất mà trốn, các vị làm sao mà tìm ra ?

Nhưng, chàng không nói ra câu đó.

Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Trong hai còn lại, bỏ một, chỉ còn một. Một nhưng mà hai, bởi họ là anh em với nhau, họ là hai anh em họ Âu Dương. Dù sao đi nữa, chúng ta cũng phải nhờ đến hai người này, bởi ngoài họ ra, thì còn ai đâu ?

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Có phải là Toán Mạng Chiếm Tiện Nghi và Ninh Tử Bất Ngật Khuy chăng ?

Đồ Kiêu Kiêu gật đầu:

- Phải ! Bởi suốt ngày họ cứ tính cứ toán, tay ghi chép hay búng con toán bàn, bật thành tiếng kêu lộc cóc, lách cách, cho nên họ chọn luôn cái tên Âu Dương Cốc, Âu Dương Cách. Bọn ta ủy thác tài sản lại cho họ.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Sao cô cô dám giao cho họ ! Tôi thấy hình dáng của họ, biết ngay là những người khó tin cậy nhất trần đời. Huống chi, ngoại hiệu của họ thừa nói lên dã tâm của họ ? Mạng của họ, họ còn không tiếc hơn của cải, thì họ khi nào bảo vệ tài sản cho kẻ khác ? Tài sản của kẻ khác về tay họ, chắc chắn là họ chiếm luôn ! Mong gì họ hoàn lại, nói chi là họ chịu nhọc chuyển vận đến tận nơi cho các vị ?

Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười :

- Lúc đó, tự nhiên chúng ta cũng nghĩ như người. Song bình sanh, anh em họ Âu Dương chỉ biết sợ có một người. Người này không thích chiếm tiện nghi của ai, người này bình sanh chỉ thích có mỗi một việc sát nhân ! Người này là Đổ thúc thúc của người, Huyết Thủ Đổ Sát ! Bởi thế bọn ta đình ninh là chẳng bao giờ họ dám đoạt số tài sản trong đó có cả của Đổ Sát, nhưng bọn ta quên mất một điều là khi vào Ác Nhân Cốc rồi, Đổ Sát chẳng bao giờ dám trở lại giang hồ, thì anh em Âu Dương đâu có ngán nữa ? Cả hai không ngần ngại nuốt trọn số tài sản đó.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Hai anh em họ đúng là không sợ trướng bụng lên mà chết ! Tôi thấy họ sao càng ngày càng phì phọc ra, như cái bong bóng trẻ nít phồng mồm mà thổi liên tục. Có lúc rồi họ nuốt trọn một con người chẳng chút khó khăn ! Hiện tại thì bụng họ có thể chứa một con trâu như thường.

Đồ Kiền Kiền căm hận:

- Ta ở trong Ác Nhân Cốc, chờ đợi suốt mấy năm dài, chẳng thấy chúng chuyển vận tài sản đến, mà cũng chẳng tiếp nhận được một tin tức nào do chúng gửi vào. Ta phát thệ, một ngày nào đó sẽ tìm chúng, trừng trị chúng thích đáng, mới hả giận cho !

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Sở dĩ thế, cô cô xuất cốc tìm họ !

Đồ Kiền Kiền gằn từng tiếng:

- Và ta đã gặp chúng !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Anh em họ Âu Dương có liên quan gì đến anh em họ La ?

Đồ Kiền Kiền rít lên:

- La Cửu, La Tam chính là Âu Dương Cốc, Âu Dương Cách đó !

Tiểu Linh Ngư trở mắt:

- Thảo nào mà họ chẳng có thủ đoạn cực kỳ độc hại ! Tôi đã nghi ngờ họ có một lai lịch phi thường, ngay từ phút giây đầu gặp gỡ họ. Bất quá, cả hai không giống mấy may anh em họ Âu Dương.

Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Trong mấy năm qua, chúng cố công bào dưỡng thân thể, biến từ ốm trở thành mập mạp, ta phải nhìn nhận chúng dày công phu lắm, mà cũng biết rành cái khoa bồi bổ, nên mới biến dạng được như thế đó. Chứ trước kia thì, chúng ốm thành như que củi, cao như thân trúc, lêu nghêu, bây giờ thì chúng hoàn toàn là hai con người khác lạ, không còn ai nhận ra chúng nữa. Chúng cũng thông minh, giao hoạt vô cùng nên mới nghĩ được phương pháp tự cải biến như vậy đó.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay:

- Còn phương pháp nào tuyệt diệu bằng cải biến hoàn toàn cơ thể trời sanh ? Cải biến như vậy trời cũng chẳng nhận ra họ, nói gì người phàm ?

Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Ta tìm khắp bốn phương trời, tìm suốt mấy tháng dài không gặp chúng, mà cũng chẳng thu thập được một tin tức gì về chúng. Ta thất vọng, bực tức vô cùng. Đột nhiên ta nghe giang hồ truyền thuyết về anh em La Cửu, họ là những người vừa xuất đạo, họ gia nhập giới giang hồ chưa được bao lâu mà đã tạo những thành tích phi thường. Ta nghi ngờ ngay. Tự nhiên, ta tìm đến bọn họ La. Lần thứ nhất gặp họ, ta không tin họ là anh em Âu Dương hóa kiếp. Bởi, làm gì một con người ốm gầy, chỉ có da và xương, mà lại biến thể mập mạp như hòn núi giả được ? Huống chi, cả hai cùng biến thể như nhau ? Chẳng lẽ trên đời có cái thuật biến ốm thành mập dễ dàng, bất cứ ai dùng qua thuật đó, cũng thành công nổi ư ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Dù vậy, cô cô cũng chẳng bỏ qua, nên tìm cách lưu lại trong nhà anh em La Cửu tra cứu...

Đồ Kiền Kiền gật đầu:

- Ta không ngần ngại tặng nàng liễu đầu do anh em La Cửu vừa thuê một nhát dao rồi cải dạng liễu đầu đó, vào nhà chúng. Quả nhiên, ta khám phá ra, họ La hiện tại là họ Âu Dương ngày trước.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Cô cô giả mạo thì có trời mới khám phá nổi !

Đồ Kiền Kiền tiếp:

- Khám phá được điều bí mật đó rồi, ta không dám vội hạ thủ, sợ chúng trốn đi.

Nếu chúng trốn một lần này nữa, thì chưa chắc gì suốt đời ta, ta tìm lại được chúng.

Hơn thế, dù ta chế ngự được chúng, chắc gì chúng chịu cung khai chỗ giấu tài sản của bọn ta ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Cô cô còn định tra cứu chỗ giấu tài sản đó ! Biết được chỗ giấu rồi, cô cô mới hạ thủ.

Đồ Kiền Kiền cười nhẹ:

- Nếu không vậy thì làm sao ta có mặt trong đêm nay để giải nạn cho người đúng lúc ?

Tiểu Linh Ngư cười khở:

- Dù sao, cũng nhờ cô cô có ở trong nhà anh em La Cửu mấy hôm, mới giả mạo nàng đúng như thật !

Đồ Kiền Kiền mỉm cười :

- Thực ra, ta chẳng biết cái nàng điên điên, dại dại đó là Mộ Dung Cửu, bất quá ta kỳ quái cho nàng thôi, lúc rồi rảnh, ta chế biến một chiếc nạ giống gương mặt nàng, nhờ thế mà ta có sẵn vật cần thiết để dùng, chứ nếu không thì dù ta có tài thánh cũng chẳng ứng phó kịp thời, với trường hợp của ngươi.

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt mấy lượt, bỗng cười lạnh thốt:

- Cô cô chế tạo chiếc nạ đó, chỉ sợ hãn là vi rồi rảnh mà làm để giết thì giờ !

Đồ Kiêu Kiêu cười hì hì:

- Thế là ta có dụng ý ? Dụng ý gì chứ ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Lúc cần, cô cô hạ sát nàng luôn, để đóng vai nàng, mà anh em La Cửu thì không hề phòng bị nàng, như vậy cô cô hoạt động dễ dàng hơn.

Đồ Kiêu Kiêu bật cười khanh khách:

- Thông minh quá ! Tâm tư của ta chỉ có mỗi một mình ngươi thấu đáo thôi !

Hồi 58

Từ Cung Trời Đến

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Cái chủ ý của cô cô rất hay, song tôi lại mang Mộ Dung Cửu đi nơi khác, thành ra vô dụng. Rồi chẳng lẽ bỏ không cũng khó, cô cô bèn làm một việc mua tình, cứu tôi thoát nạn.

Đồ Kiền Kiền cười hi hi:

- Tiểu quỷ giảo hoạt quá chừng, ta làm ơn cho, chẳng lẽ chỉ vì mỗi một việc thuận nước xuôi tình, mua lòng người gây thiện cảm ?

Tiểu Linh Ngư chỉ cười, không đáp.

Đồ Kiền Kiền tiếp:

- Vừa trông thấy người, ta đã đoán là người sắp giở trò quỷ gì đây, người cùng Hắc Tri Thù đến bảo Mộ Dung Cửu viết phong thư, ta nghe rõ ràng.

Bà lại cười, rồi tiếp luôn:

- Nếu lúc đó, ta không ở ngoài ngằm tiếp trợ các người thì có thể cả hai đã bị anh em Âu Dương Cách phá hỏng âm mưu rồi !

Tuy kinh hãi, Tiểu Linh Ngư vẫn nói cứng:

- Dù họ có biết được âm mưu của tôi, thiết tưởng cũng chẳng quan hệ gì !

Đồ Kiền Kiền xì một tiếng:

- Người thật là một kẻ chẳng biết mang ơn ai hết !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Bởi nghe được cuộc đối thoại giữa tôi và Hắc Tri Thù trong lúc bọn tôi bảo Mộ Dung Cửu viết thơ, nên cô cô mới đến từ đường này...

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Ta còn có một lý do khác. Ta đến từ đường để gặp một người.

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Bạch Khai Tâm ?

Đồ Kiêu Kiêu gật đầu:

- Lúc người vò viên đất bùn trát vào mũi hấn, ta có trông thấy.

Tiểu Linh Ngư nhăn mặt:

- Kỳ quái thật ! Cô cô có mặt trong vùng phụ cận, thế mà tôi chẳng hay biết chi cả !

Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười :

- Đúng ra, với tài năng của người hiện tại, người phải biết điều đó. Chỉ vì Bạch Khai Tâm đưa mặt về phía ta, ta lại nháy mắt ra hiệu, bảo hấn là hét lên làm cho người phân tâm, hà huống lúc đó người đặc ý quá chừng, tự nhiên người còn tưởng gì khác.

Tiểu Linh Ngư cười khở:

- Xem ra vô luận là trong giờ phút nào, một người không nên đặc ý !

Chàng dừng lại một phút, rồi bật cười vang:

- Chẳng trách vừa rồi Bạch Khai Tâm không hề hỏi tôi lấy thuốc giải độc, thì ra tại cô cô cho hấn biết là viên đất bùn chui vào mũi hấn, chứ chẳng phải độc được chi cả. Dù vậy, hấn vẫn tức và quyết trả đũa tôi cho hả hận ?

Đồ Kiêu Kiêu lại cười :

- Dù sao thì mọi việc đều tập hợp lại một cách xảo diệu, giúp người thoát nạn.

Tiểu Linh Ngư chỉnh sắc mặt:

- Xảo diệu phần nào thôi, chứ không hẳn hoàn toàn, và việc sau bất quá chỉ là hậu quả cuộc việc trước, nói theo nhà Phật là tiền nhân hậu quả đó, không hơn không kém.

Đồ Kiêu Kiêu gật đầu:

- Người nói thế cũng được ! Chỉ khổ cho Giang Biệt Hạc !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Nếu cần hại người thì nên chọn mẫu người Giang Biệt Hạc mà hại, cái mẫu người đó mới thích thú chứ ! Hại làm chi những kẻ chất phác, thành thật, chẳng những không thú vị gì, mà còn mang tiếng ác, mà ngồi nhà mà cắn móng tay cũng đỡ chán hơn !

Đồ Kiêu Kiêu trầm ngâm một lúc lâu, rồi gật đầu:

- Người có lý ! Hại người lành, dù sao cũng vừa chán vừa ác. Hại kẻ bại hoại mới thích thú hơn. Đã là một kẻ bại hoại thì phải có cái tâm quỷ quái, hại được ai thì khoan khoái, bị ai hại lại thì âm thầm mà chịu, chẳng dám tuyên bố với bất kỳ ai. Dù có cho ngoại nhân biết, ngoại nhân lại còn khâm phục cái kẻ mưu hại, chớ chẳng ai thù hay hận mưu cho người bại hoại bị hại.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Cho nên, nếu cô cô học theo tôi, thì nên tìm kẻ bại hoại mà hại, đừng động chạm đến người lành. Cô Cô sẽ có cái lợi, là không sợ người đời oán ghét đến đời phải tìm chốn hoang vu ty nạn. Bất quá, cái kẻ bị cô cô hại đó, tìm cách trả thù, song sợ gì việc đó, bởi là cá nhân chống đối cá nhân, chứ đâu có phải là đương đầu với công phần ?

Đồ Kiêu Kiêu cũng cười như chàng :

- Ta xem, người vượt bậc cao hơn tất cả những người truyền đạt khôn khéo cho người !

Tiểu Linh Ngư lờ đi những lời khen tặng của Đồ Kiêu Kiêu, cau mày lẩm nhẩm:

- Tôi nghĩ mãi, chẳng hiểu tại sao cô cô lại ly khai Ác Nhân Cốc !

Đồ Kiêu Kiêu thở dài:

- Trong thiên hạ có biết bao nhiêu sự việc mà con người không hiểu nổi !

Câu đó bà đã nói một lần rồi. Và mỗi lần nói, bà đều buồn tiếng thở dài.

Câu đó, có liên quan gì đến bà ?

Tiểu Linh Ngư lấy làm lạ, hỏi:

- Có phải là biến cố đã phát sinh tại Ác Nhân Cốc ? Một biến cố bao hàm nội tình mà chẳng một ai suy lường nổi ?

Đồ Kiêu Kiêu lại thở dài :

- Chứ ai nói với người là không có đâu !

Tiểu Linh Ngư giật mình:

- Một biến cố khiến cô cô phải ly khai sơn cốc, hẳn là cực kỳ quan trọng !

Đồ Kiêu Kiêu thở dài lướt thứ ba:

- Tự nhiên là quan trọng ! Tối quan trọng !

Tiểu Linh Ngư nóng nảy:

- Mà biến cố như thế nào, cô cô nói gấp đi, cho tôi nghe xem sao !

Đồ Kiêu Kiêu từ từ tiếp:

- Hẳn người cũng biết là...

Bỗng một tiếng soạt vang lên, một bóng người từ trên tàng cây đáp xuống, tiếng soạt do chân đạp cành, lá khua phát ra.

Bóng đó cao giọng thốt:

- Các người ở đây ! Làm ta tìm mãi, hết sức khổ sở !

Người đó, chính là Hắc Tri Thù.

Tiểu Linh Ngư qua giây phút kinh hãi, bật cười lớn:

- Ta tưởng ai, không ngờ lại là người ! Sao mãi đến bây giờ người mới đến đây !

Người có mục kích cuộc náo nhiệt vừa rồi chẳng ?

Hắc Tri Thù thở ra:

- Ta gặp cảnh cực kỳ nguy hiểm, tưởng đâu phải bỏ mạng, chẳng còn trông thấy các người nữa !

Bộ y phục đen bóng của hắn, giờ đây bùn đất bê bết, tóc lại rối bù, mặt còn vẻ khiếp.

Bất giác chàng kêu lên:

- Làm sao người ra nông nỗi đó ?

Hắc Tri Thù hừ một tiếng đầy hận:

- Thì tại cái phong thơ quỷ của người, chứ còn làm sao nữa mà hỏi ?

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Phong thơ đó làm sao ?

Hắc Tri Thù trầm giọng:

- Ta mang phong thơ đến nơi, chẳng thấy một bóng người trong nhà Nam Cung Liễu, ta len lén vào nhà, đặt phong thơ lên mặt bàn...

Hắn chưa dứt câu, Tiểu Linh Ngư chặn lại:

- Tại sao người vào nhà ? Cứ quăng phong thơ vào, lại chẳng được sao ? Liễu đầu của chúng đã bị người làm thối, người cũng biết là chúng oán hận như thế nào, đáng lẽ người phải dè dặt mới phải chứ ? Cảnh giác của người hẳn đã chết tiêu rồi chắc !

Hắc Tri Thù cười khở:

- Ta nhìn nhận có sơ xuất phần nào ! Đặt phong thơ xong trên mặt bàn, bỗng ta thấy một ngọn roi quét tới, cuốn phong thơ mang đi, ta biết ngay cơn nguy đến rồi, định rút lui gấp, ngờ đâu cửa đóng chặt !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Họ cố ý bỏ trống gian nhà, dụ người vào rõ ràng ! Chứ nếu không thì làm sao người thung dung bước trong trú sở của những nhân vật như Nam Cung Liễu và Mộ Dung Song ? Chỗ vợ chồng họ Ở là hàm rồng, là miệng cọp, chứ nào phải phổ phường công cộng, mặc tình cho thiên hạ nghênh ngang xuôi ngược ?

Hắc Tri Thù nổi giận:

- Bình sanh ta không hề thi hành những công tác quỷ quái như thế đó, thì làm sao ta biết được cái lối Ác Nhân Cốc bày dụ người của bọn chuyên dụng mưu cơ ?

Tiểu Linh Ngư vuốt nhẹ:

- Người nói phải đấy ! Người là kẻ thẳng ruột, trống lòng, không hề chứa chấp những tà vay, người là kẻ thành thật, minh chánh, đại anh hùng, đại hảo hán, cái lối về phần ta !

Hắc Tri Thù dụ một chút:

- Tuy vậy, ta cũng quyết tâm phá cửa mà ra, song nghĩ lại, ám khí của họ quá lợi hại, nếu ta làm liều, vị tất tránh khỏi thọ thương với họ ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Xem xong phong thơ, dĩ nhiên là họ chẳng buông tha người, nhưng bắt quá họ giữ người lại đó, để hỏi lai lịch người, hoặc giả bắt buộc người cung khai một vài chi tiết chi đó, chứ nhất định là họ chẳng làm gì có thương tổn đến người.

Hắc Tri Thù tiếp:

- Ta cũng biết vậy, họ chỉ muốn hiểu ta là ai vậy thôi, chứ không có ý sát hại ta.

Do đó, để ngăn chặn, ta tháo lui, họ phóng ra một trận mưa ám khí, những ám khí đó tránh chỗ yếu nhược nơi cơ thể của ta, dù có trúng chỗ nào, bắt quá ta thọ thương da thịt chứ không đến nỗi mất mạng.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Họ có tài phóng ám khí, trên giang hồ còn ai không biết thủ pháp tinh diệu của họ ? Nếu họ quyết giết người, thì dù người có cả trăm mạng sống cũng chẳng thoát lọt màn lưới của họ, nói gì chỉ có một mạng sống.

Hắc Tri Thù lại thở dài:

- Chết thì không chết, nhưng thoát đi lại không thoát được, cái đó mới khổ hơn hết ! Nếu là một mình ta, thì chưa chắc gì ta ra khỏi nhà họ, đến đây để gặp các người !

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Lạ chưa ? Không lẽ có người xuất hiện bất ngờ, tiếp trợ người ?

Hắc Tri Thù tiếp:

- Lúc nguy cấp nhất, bỗng có người xuất hiện như một bóng ma, phát

nhẹ Ông tay áo, Cố Nhân Ngọc nổi tiếng là tay quyền thần diệu, truyền nhân của một thế gia, không chịu nổi đạo tự phong của người đó, ngã nhào.

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Người nào có võ công cao thâm đến thế ?

Hắc Tri Thù lắc đầu:

- Cao thâm không tưởng nổi ! Ta xuôi ngược bao nhiêu năm trên mười ba tỉnh Trung Nguyên, từng gặp lắm tay dữ, song chưa thấy một ai sánh được người đó ! Nằm mộng ta cũng không tưởng là trên đời có kẻ tài giỏi như vậy.

Tiểu Linh Ngư động tâm:

- Một con người được người khâm phục, hẳn phải là phi phàm !

Hắc Tri Thù tiếp:

- Ông tay áo của y phát lên, Cố Nhân Ngọc ngã rồi, bao nhiêu ám khí đều bị quạt ngược trở lại, ám khí bay lộn về còn nhanh và mạnh hơn lúc được phóng đi. Bọn Mộ Dung khiếp quá, mạnh ai nấy tránh né vì sợ bị chính ám khí của họ chạm vào họ.

Người đó cấp tốc bế xốc ta lên, phi thân trở ra ngoài.

Y nhếch nụ cười khổ, tiếp luôn:

- Ta bị y kẹp dưới nách, không cử động được, nhưng trí giác vẫn còn, nhận thấy mỗi cái nhảy của y vượt hơn tám chín trượng dài, và chân chỉ chấm phốt trên mặt đất thôi. Ta có cảm tưởng là mình cưỡi mây mà đi.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Người càng thuật câu chuyện, ta càng thấy như chuyện thần tiên ! Trên đời làm gì có người luyện được thuật khinh công cao thâm như người vừa tả !

Hắc Tri Thù trầm giọng:

- Đừng nói là người nghe ta nói mà không tin, chính ta trông thấy tận mắt mà cũng chẳng tin nữa kia ! Tuy nhiên, người cứ suy nghĩ xem, nếu người đó chẳng có thuật khinh công siêu thượng như vậy, thì làm gì cứu ta thoát khỏi tay bọn Mộ Dung chứ !

Tiểu Linh Ngư thờ dài:

- Người nói đúng ! Một người kẹp được người dưới nách, khiến người bất động, thiết tưởng phải có tài nghệ siêu nhiên, mới chế ngự được người !

Dừng lại một chút, chàng hỏi:

- Người đã đoán ra người đó là ai chưa ?

Đồ Kiêu Kiêu chột hỏi:

- Người đó có hình dáng như thế nào ?

Hắc Tri Thù đáp:

- Không cao, không lớn, song có lực lượng cực kỳ hung mãnh, ta bị kẹp dưới nách, toàn thân tê liệt, khi được buông xuống rồi, lâu lắm mới cử động nổi.

Nghe nói người đó thân vóc không lớn, không cao, Đồ Kiêu Kiêu thờ phào.

Tiểu Linh Ngư hỏi dồn:

- Còn gương mặt ?

Hắc Tri Thù thờ ra:

- Làm sao biết được mặt thật của y ? Y mang một chiếc nạ bằng đồng xanh, mặt nạ của quỷ, trong vừa xấu vừa dữ, đôi mắt chùng như có quỷ khí bốc lên rợn người, ta là kẻ can đảm nhất trần đời,

trông thấy gương mặt đó, dù biết là mặt nạ, vẫn xuất mồ hôi lạnh.

Y rung người liền, sau khi dứt câu, niềm kinh hiếp hiện rõ nơi ánh mắt.

Tiểu Linh Ngư nổi gia gà.

Đồ Kiêu Kiêu lại hỏi:

- Sau đó, y an bày người như thế nào ?

Hắc Tri Thù thốt:

- Y mang ta đến một tòa núi nhỏ, nhảy lên một tàng cây, đặt ta tại cháng ba cành, toàn thân của ta tê dại, không cử động được, đã mấy lượt, ta định nhúc nhích thử, song cuối cùng vẫn nằm yên, chỉ sợ rơi xuống là tan xương nát thịt.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Còn y ?

Hắc Tri Thù tiếp:

- Y ngồi trên một cành khác, gần ta, lạnh lùng nhìn ta không nói năng gì, cái cành cây đó rất nhỏ, đặt một đứa bé sơ sinh lên đó nó sẽ oằn xuống ngay, thế mà y ung dung ngồi, thản nhiên như ngồi trên một chiếc ghế bành.

Tiểu Linh Ngư thờ dài:

- Đúng là một quái nhân ! Nếu y đừng mang chiếc nạ quý đó chúng ta có thể gọi y là kỳ nhân ! Bởi tài nghệ của y cao quá, nên cái tánh phải biến quái dị !

Đồ Kiêu Kiêu tặc lưỡi:

- Hẳn là y chờ người cảm tạ Ông cứu mạng chứ gì ?

Hắc Tri Thù than:

- Thực ra lúc đó ta cũng muốn tạ Ơn y lắm, song bình sanh ta không hề được người đời đối xử tốt đẹp, thành ra trong ngôn ngữ của ta thiếu hẳn cái tiếng tạ, ta đã quyết tâm không dùng cái tiếng đó suốt đời, nên vô luận làm sao ta không nói đến nó !

Đồ Kiền Kiền mỉm cười :

- Thế là người phải khổ với y !

Hắc Tri Thù gật đầu:

- Đúng vậy ! Y chờ mãi chẳng nghe ta nói gì, lại điểm vào hai huyết đạo trên mình ta, bỏ ta nằm đó, rồi phất nhẹ Ống tay áo, bay vút đi, thoáng mắt đã mất dạng.

Bồng y nhớ đến việc gì, vội trừng mắt nhìn Đồ Kiền Kiền hỏi gấp:

- Mộ Dung cô nương đã khôi phục thần trí rồi ?

Đồ Kiền Kiền bật cười khanh khách:

- Thần trí của ta, đã được khôi phục hay chưa, chính ta cũng chẳng hiểu rõ !

Bồng bà quay mình phóng chân chạy đi.

Hắc Tri Thù kêu lên:

- Khoan đi, Mộ Dung cô nương !

Đồ Kiền Kiền cứ chạy, không quay đầu, không đáp.

Hắc Tri Thù dợm đuổi theo, Tiểu Linh Ngư chụp y giữ lại, cười nhẹ, bảo:

- Để cho nàng chạy đi.

Hắc Tri Thù lẩm nhẩm:

- Nhưng... nàng làm sao... làm sao...

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người khoan nghĩ đến nàng, cứ nói việc ở trên tàng cây cho ta biết đi.

Hắc Tri Thù còn đưa mắt về hướng Đồ Kiền Kiền vừa thoát đi, niềm hoang mang hiện rõ nơi ánh mắt của y.

Lâu lắm, y mới quay mặt nhìn Tiểu Linh Ngư, cuối cùng rồi thuật tiếp:

- Lúc đó, gió từ xa bỗng thổi về, thổi càng lúc càng mạnh, chẳng ba cành của ta không cứng lắm, gió lay động oặc òa oặc oặc, càng phút càng lay động mạnh, tưởng chừng có thể gãy bất cứ phút giây nào ! Mà ta thì đếm những ngón tay cũng chẳng nhích nổi ! Người biết là ta khổ đến bậc nào ! Giả như người ở vào trường hợp của ta, hẳn người cũng lên ruột lên gan qua từng cơn gió !

Tiểu Linh Ngư tặc lưỡi:

- Ác thật ! Đã cứu người thoát chết ở một nơi, rồi đem người đến một nơi khác để cho người kinh khiếp từng giây, từng giây ! Chung quy cái chết vẫn bám sát người như thường. Điều khổ nhất cho một người là biết nguy mà chẳng nhích động được để biểu lộ một phản ứng, dù là một phản ứng vô vọng.

Hắc Tri Thù căm hận:

- Y cứu ta có khác chi là không cứu ? Ta nằm nơi chẳng ba, vừa sợ vừa giận, ta tức chẳng làm sao túm được y, cắn nát cái đầu của y cho hả ! Nhưng, tức để mà tức, chứ ta làm gì được y ? Võ công của y đến quỷ cũng kinh, thần cũng khiếp, phỏng ta có làm rung nổi một sợi chân lông của y chẳng ? Mối thù này cầm như mang mãi nơi lòng, đến chết lại mang theo, chứ chẳng làm sao báo phục được !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Rồi người làm sao xuống đất được ?

Hắc Tri Thù cười khở:

- Trong khi ta nghĩ cách báo thù thì người đó trở lại. Chừng như y thấu đáo tâm tư của ta, vừa trở lại là cất tiếng hỏi liền:" người đang tìm phương pháp báo thù ?" Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Cái tâm của người tưởng làm sao là ta hiểu ngay, miệng người không thốt, ánh mắt của người nói thay lời !

Hắc Tri Thù tiếp:

- Ta bị y lột trâm tâm tưởng, trừng mắt nhìn y, định bụng là thế nào y cũng đạp cho ta rơi xuống đất. Tuy rơi xuống là nguy, ta lại thích hơn là nằm tại đó mà lo sợ phập phồng từng giây, từng giây, ngờ đâu y lại cười rồi thốt:

"Ta cứu người thoát chết, người không nghĩ cách báo ơn, lại toan tính báo thù ! Thế là nghĩa làm sao ?" Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc:

- Hỏi nghe hay quá ! Hay vô cùng !

Hắc Tri Thù hừ một tiếng:

- Ta căm hợng ngay ! Thù muốn báo, mà ơn cũng muốn báo luôn. Khi nào ta chịu mang tiếng là kẻ vong ân bội nghĩa ! Võ công của y quá cao, dĩ nhiên là ta không phương pháp nào báo thù rồi. Còn mang ơn, muốn báo thì phải làm cách nào đây ?

Lắm lúc báo ân xem ra còn khó hơn báo thù gấp mấy lần !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Ta lại sợ y cũng biết luôn tâm tưởng đó của người !

Hắc Tri Thù thở dài:

- Đúng vậy ! Ta chưa kịp mở miệng y lại hỏi:

Người không biết phải làm sao để báo ân ? Ta chỉ buông một tiếng hừ. Y tiếp luôn:

Người đã mang thơ hộ cho người được, chẳng lẽ người không mang hộ cho ta một phong thơ ? Ta lấy làm lạ, hỏi lại:

Mang thơ hộ là báo ân à ? Y gật đầu, rồi trao cho ta một phong thơ. Người có biết phong thơ đó, ta mang đến cho ai chẳng ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Chịu thôi, ta không tưởng nổi đâu !

Hắc Tri Thù buông gọn:

- Hoa Vô Khuyết !

Tiểu Linh Ngư sáng mắt lên, cười vang:

- Thú vị quá, ta càng nghe người kể, càng thích thú ! Người đó có quan hệ gì với Hoa Vô Khuyết ? Tại sao lại phải liên lạc bằng thơ ? Y có thể trực tiếp tiếp xúc với Hoa Vô Khuyết mà ?

Hắc Tri Thù đáp:

- Biết đâu là y không muốn gặp mặt Hoa Vô Khuyết ?

Tiểu Linh Ngư cãi:

- Đã không muốn gặp mặt Hoa Vô Khuyết, thì với cái thuật khinh công của y, y thừa sức ném phong thơ vào đầu Hoa Vô Khuyết mà hấn chẳng hay biết kịp thời, sao y không tự làm mà lại nhờ người ?

Hắc Tri Thù suy nghĩ một chút, vụt bật cười lớn:

- Cái chuyện hết sức giản dị, thế mà người với một vài câu lại biến nó thành phức tạp ! Bây giờ thì ta biết rõ làm sao rồi ! Phàm kẻ nào chú ý lắng nghe người nói một lúc, kẻ đó chắc chắn là phải hồ đồ ngay ! Ta đây còn hồ đồ, nói chi kẻ khác !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Tại người không nghĩ kỹ, chứ việc đó vô cùng phức tạp...

Hắc Tri Thù tiếp:

- Có lẽ là người đó biết ta không có cách gì báo ân nên nghĩ ra việc mang thơ, để cho ta làm hộ.

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một lúc:

- Cũng có thể như vậy. Y là một quái nhân, thì không gì lạ nếu y có những quái niệm, người không muốn nợ ai, y cũng chẳng muốn ai nợ y, cho nên y nghĩ ra một phương pháp giải quyết dứt khoát cái nhùng nhằng giữa song phương.

Hắc Tri Thù gật đầu:

- Mình không muốn nợ ai, thì mình cũng không thích ai nợ mình, mình sẽ được dung dăng ngày tháng, chứ người thử nghĩ, có gì khó bằng khi mình biết có người âm thầm đeo đuổi mình để tìm dịp báo ân. Sống với ám ảnh đó thì còn gì là thú vị ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Thế là người cũng có cái tánh kỳ quái như người đó !

Rồi chàng hỏi:

- Có lẽ người có xem trộm phong thơ đó chứ ? Y viết gì trong đó ?

Hắc Tri Thù nổi giận:

- Người cho ta là người gì mà đi xem trộm thơ của kẻ khác ? Sau khi y giải huyết cho ta rồi, ta lập tức mang thơ đi, ta không hề liếc mắt xuống phong thơ nơi tay, đừng nói là có bóc phong bì mà xem !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Người quả là một quân tử ! Tuy vậy, sau khi Hoa Vô Khuyết xem rồi, hẳn cũng có nói gì chứ ? Hẳn nói như thế nào ? Qua những lời hẳn nói, người phải đoán câu chuyện ra sao chứ ?

Hắc Tri Thù đáp:

- Những lời hắn nói, ta nghe kỳ quái quá chừng, do đó ta cấp tốc đi tìm người.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt - Hắn nói những gì ?

Hắc Tri Thù tiếp:

- Hắn nói:

Ta với Giang Biệt Hạc tuy là sơ giao, song lại thâm tình, tuy mới gặp nhau trong thời gian ngắn, song xem như có cái nghĩa tương tri từ nhiều năm trước, thì khi nào ta để cho những lời phao vu làm thương tổn đến đoạn giao tình ? Vị tiên bối nào đó quá lo xa thì thôi !

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Như vậy là phong thơ của người đó có liên quan với Giang Biệt Hạc ? Như vậy là y đề cập đến Giang Biệt Hạc với Hoa Vô Khuyết ? Và theo khẩu khí của Hoa Vô Khuyết thì hắn tin tưởng nặng nơi Giang Biệt Hạc là một người tốt !

Hắc Tri Thù gật đầu:

- Hắn là vậy rồi !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Nhưng quái nhân đó là ai ? Có liên quan gì đến Giang Biệt Hạc ? Tại sao lại biện hộ cho cái lão hồ ly đó ?

Hắc Tri Thù tiếp:

- Ta định hỏi Hoa Vô Khuyết người đó là ai, ta chưa kịp mở miệng, hắn lại hỏi ta trước:

Các hạ gặp được vị tiên bối đó đúng là các hạ có phúc hạnh lắm nên cơ duyên may mắn đưa đến cuộc gặp gỡ như vậy. Song, chẳng rõ vị

tiền bối đó có hình dáng như thế nào và trên mặt có một chiếc nạ bằng đồng xanh chăng ?

Tiểu Linh Ngư tặc lưỡi:

- Thế ra, Hoa Vô Khuyết chưa hề biết người đó ?

Hắc Tri Thù lắc đầu:

- Chắc là chưa.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Chưa biết người, sao hẳn lại nghe lời người ?

Hắc Tri Thù tiếp:

- Thoạt đầu ta cũng lấy làm lạ như người, sau ta lại mới rõ, trước khi Hoa Vô Khuyết rời Di Hoa Cung nhập giới giang hồ, thì Di Hoa Cung Chủ có đính chúc hẳn, trên bước đường xuôi ngược trong tương lai khắp mười ba tỉnh Trung Nguyên, bất cứ nơi nào gặp Đồng Tiên sanh, tiên sanh nói gì, phải nghe, tiên sanh bảo gì phải làm, ngoan ngoãn nghe, ngoan ngoãn làm, hẳn phải hoàn toàn tín nhiệm vị Đồng tiên sanh đó.

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng:

- Quái nhân đó là Đồng tiên sanh ! Cái tên cũng kỳ quái như con người !

Hắc Tri Thù tiếp:

- Di Hoa Cung chủ còn nói:

Đồng tiên sanh là một kỳ nhân hi hữu, một đệ nhất kỳ nhân từ ngàn xưa đến ngàn sau, võ công cao tuyệt, cung chủ còn tự nhận mình kém xa Đồng tiên sanh.

Tiểu Linh Ngư giật mình:

- Di Hoa cung chủ là con người cao ngạo cực độ, thế mà cũng tự nhận như vậy được à ? Bà ấy còn biết phục, thì hẳn là cái vị Đồng tiên sanh đó phải là một tay ghê gớm !

Hắc Tri Thù thở dài:

- Cho nên ta nghĩ, nếu Đồng tiên sanh ra mặt tiếp trợ Giang Biệt Hạc thì bắt đầu từ giờ phút này, ngươi hãy kể như ta khổ nặng rồi đó, đừng hòng chiến thắng Giang Biệt Hạc nữa mà uổng tâm cơ sinh lực !

Tiểu Linh Ngư cau mày, suy tư một lúc lâu, bỗng cười lớn:

- Ta tin chắc là cỡ người như Đồng tiên sanh tuyệt đối không hề xuất thủ. Bởi nếu y chịu xuất thủ thì chính y đã mang phong thơ đến cho Hoa Vô Khuyết rồi, đâu chờ gì phải nhờ đến ngươi ! Điều đó chứng tỏ y không thích xuất đầu lộ diện !

Hắc Tri Thù trầm giọng:

- Nhưng ngươi đừng quên là Hoa Vô Khuyết phải ngoan ngoãn nghe theo sự chỉ dạy của Đồng tiên sanh, sự tiếp trợ của hắn cũng là một trở ngại lớn lao cho ngươi, ngươi muốn làm gì Giang Biệt Hạc cũng phải đi qua Hoa Vô Khuyết.

Tiểu Linh Ngư cười nhạt:

- Ta không ngại điều đó ! Ta chỉ hơi ngại, ngại sự can thiệp của cái vị Đồng tiên sanh quái dị nào đó thôi !

Hắc Tri Thù nhìn chàng một lúc lâu:

- Thôi, ta đi nhé !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Ngươi đi đâu ?

Hắc Tri Thù buông nhanh:

- Ân, đã giải quyết xong, đến giai đoạn cừu ?

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Người định tìm Đồng tiên sanh thanh toán hận cừu ?

Hắc Tri Thù lạnh lùng:

- Không được sao ?

Tiểu Linh Ngư thờ ra:

- Võ công của người... Võ công của lão ấy...

Hắc Tri Thù nổi giận:

- Võ công của lão ta cao, rồi ta sợ mà không dám báo thù à ? Phải biết lão Hắc này bình sanh chẳng biết sợ một ai !

Tiểu Linh Ngư hừ nhẹ:

- Song người đánh không thắng ?

Hắc Tri Thù rít lên:

- Đánh không thắng cũng đánh, chết cũng đánh. Ta nhất định sẽ báo hại lão vĩnh viễn không còn một ngày nào yên ổn.

Buông dứt tiếng cuối, y tung mình vút đi.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười, nhìn theo y lẩm nhẩm:

- Cái tánh khí của hắc thúí quá, thúí hơn phần, nhưng cái đầu của hắc rắn chắc hơn đá ! Tuy nhiên, hắc cũng có phần nào khả ái.

Hiện tại, Tiểu Linh Ngư có ba việc lo nghĩ.

Thứ nhất nơi hạ lạc của Mộ Dung Cửu, nàng không có mặt tại trang viên của họ Đoàn, thì nàng đi đâu ?

Thứ hai, tại Ác Nhân Cốc có biến cố. Cái biến cố đó như thế nào, mà Đồ Kiều Kiều phải cấp tốc ly khai sơn cốc ?

Thứ ba, Đồng tiên sanh là ai ? Lão ta có liên quan gì với Giang Biệt Hạc ? Tại sao lão gieo rắc vào đầu Hoa Vô Khuyết cái nhận định Giang Biệt Hạc là một con người tốt.

Lúc đó, trời đã sáng.

Tiểu Linh Ngư vuốt mặt, bỏ những thứ ngụy trang, chàng không muốn giữa thanh thiên bạch nhật mang cái lốt Lý Đại Chủ, rồi chàng từ từ bước ra khỏi khu rừng.

Chàng nghe đầu nhức quá, bây giờ chàng thức ngộ là làm một đệ nhất nhân thông minh không phải là hạnh phúc, trái lại vừa khó vừa khổ không tưởng nổi.

Chàng lắc đầu, nhếch nụ cười khổ, thầm nghĩ:

- Làm một thiên hạ đệ nhất thông minh nhân, chẳng khác nào là một thiên hạ đệ nhất ngốc nhân !

Trên con đường cái, khách bộ hành, xa hành, mã hành bắt đầu xuôi ngược.

Nhưng chàng lưu ý, trong năm người, chỉ có một vài từ Đông đến Tây, còn lại phần lớn thì từ Tây đến Đông.

Mà trong số xuôi về Đông, giang hồ bằng hữu chiếm đa số, những người này đều đeo một băng đen nơi cánh tay áo, tuy nhiên người nào cũng lộ vẻ phẫn khởi nơi gương mặt. Họ thì thầm, bàn tán với nhau, bởi cách khác xa, Tiểu Linh Ngư chẳng nghe họ nói gì với nhau.

Tiểu Linh Ngư thấy băng đen nơi tay áo, biết ngay họ là những người đã đến điều tang tại Thiên Hương Đường ngày hôm qua.

Nhưng bây giờ, họ kéo nhau đi đâu ? Tại sao họ cao hứng ? Họ bàn tán gì với nhau ?

Tiểu Linh Ngư đang suy tư tìm hiểu, một cỗ xe trang sức hoa lệ từ xa lướt tới, ngang qua chàng, bỗng dừng lại, người trong xe mở cửa thò đầu ra, gọi:

- Lên xe gấp !

Người trong xe có gương mặt thanh tú, song làn da hơi nhăn nheo. Người đó chẳng ai xa lạ đối với Tiểu Linh Ngư. Chính là Đồ Kiều Kiều.

Không do dự, Tiểu Linh Ngư lên xe liền.

Xe rộng, nệm êm, Tiểu Linh Ngư khoan khoái lạ, nhất là sau một đêm dài lao nhọc.

Chàng cười hì hì, thốt:

- Cô cô quả thật có thần thông quảng đại ! Làm sao mà cô cô có được cỗ xe này ?

Đồ Kiều Kiều không đáp câu hỏi của chàng, hỏi lại chàng:

- Ta chờ người đã lâu, sao mãi đến bây giờ người mới đến ? Người ở trong khu rừng đó làm gì với Hắc Tri Thủ ? Hắn nói gì với người ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Hắn nói về Đồng tiên sanh. Cô cô có nghe cái danh hiệu đó lần nào chưa ?

Đồ Kiều Kiều kêu lên:

- Người cứu Hắc Tri Thủ là Đồng tiên sanh ?

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Cô cô biết lão ta ?

Đồ Kiều Kiều sửng sờ một lúc:

- Không ! Ta không hề nghe ai nói đến danh hiệu đó.

Thấy thần sắc của Đồ Kiêu Kiêu, Tiểu Linh Ngư biết bà ta có giấu một điều gì.

Bà không muốn nói ra, đừng hòng ai bức bách bà ta nói được !

Hồi 59

Biến Cố Kinh Hồn

Thấy Đồ Kiền Kiền ngập ngừng lúc đề cập đến Đồng tiên sanh, mất cả hình thần, Tiểu Linh Ngư không hỏi nữa, bây giờ chàng lưu ý đến cỗ xe.

Xe, như đoàn người tấp nập, nối tiếp liên tục, mừng tượng dòng thác lũ từ Tây lặn bánh về Đông, chàng lấy làm lạ, hỏi:

- Bằng hữu giang hồ kéo nhau đi đâu mà đông thế ?

Đồ Kiền Kiền buông gọn:

- Đi xem nhiệt náo.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Nếu có trường nhiệt náo đáng xem, thì tôi cao hứng lắm đó. Nhưng cái trường nhiệt náo này, có gây thích thú cho người xem chẳng.

Đồ Kiền Kiền cũng cười:

- Đệ tử môn phái có võ công tối cao trong thiên hạ, cùng với một người có địa vị rất cao trên giang hồ là Giang Biệt Hạc gây trường ác chiến. Người nghĩ, cuộc chiến đó có gây thích thú hay không ?

Tiểu Linh Ngư sáng mắt lên:

- Có cả Hoa Vô Khuyết ? Hoa Vô Khuyết đứng về cánh Giang Biệt Hạc, chống lại bọn Mộ Dung cả vợ lẫn chồng ?

Đồ Kiền Kiền gật đầu:

- Người đoán đúng !

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Vì cái việc trong đêm vừa qua ?

Đồ Kiều Kiều lại gật đầu:

- Cái đó đã hẳn !

Rồi bà tiếp:

- Nam Cung Liễu và Tần Kiếm đến tìm Giang Biệt Hạc để thanh toán việc xảy ra trong đêm, Hoa Vô Khuyết cực lực bảo chứng cho sự vô tư của Giang Biệt Hạc, song phương không nhượng nhau, cuối cùng họ phải chọn giải pháp dùng võ công để định đoạt cuộc tranh luận.

Bà cười hì hì, kết luận:

- Người thấy đó, bất cứ một cuộc tranh chấp nào, cũng đi đến chỗ đánh nhau, chẳng bao giờ có sự dàn xếp ổn thỏa nổi. Giả như người ta bằng lòng một sự dàn xếp nào đó, bất quá chỉ trong một thời gian ngắn, bởi cuộc bằng lòng đó rất tạm bợ, rất miễn cưỡng, sau cùng thì cái mầm tranh chấp mà họ cho rằng đã bị tiêu diệt, sẽ nảy nở mạnh trở lại. Phàm phu tục tử đánh nhau để giải quyết bất mãn, thì danh gia thế tộc đại phái, cao môn cũng đánh nhau như thường ! Cho nên, đừng ai hợm mình là danh giá, là cao quý, bất quá họ Ở một giai tầng xã hội quá cách biệt với đại chúng, hành động của họ rất ít phô trương, chứ bên trong cái màn ưu đãi, họ vẫn thô lỗ, cộc cằn, phàm tục, như những tên đánh xe, quày kiệu.

Tiểu Linh Ngư hân hoan ra mặt:

- Cuộc chiến này hẳn là phải gây nhiều hào hứng cho người xem lắm rồi ! Bất quá, sự ước hẹn của song phương vừa xảy ra lúc đầu ngay, mà không đầy một giờ sau, toàn thể khách giang hồ lại hay biết ! Cái đó mới kỳ !

Đồ Kiều Kiều mỉm cười:

- Nếu nghĩ kỹ một chút, hẳn người không còn cho là kỳ quái nữa, bởi biết đâu Giang Biệt Hạc, chẳng cho thuộc hạ đi khắp nơi, tuyên bố lên. Có Hoa Vô Khuyết gánh vai sự tình cho lão, là lão cầm chắc phần thắng về lão rồi ! Tự nhiên lão phải muốn cho mọi người mục

kích cái thắng của lão, người càng nhiều càng tốt, qua cuộc chiến này, thanh danh của lão sẽ vang dội hơn !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Cô cô nói đúng ! Dù họ Mộ Dung gồm những tay cực kỳ lợi hại, song đem chúng mà so với Hoa Vô Khuyết thì ưu thế của chúng kể như mất hẳn, hy vọng đặc ý rất mong manh, chưa chắc gì chúng thủ hòa, thì còn mong gì chiến thắng ?

Chàng tặc lười tiếp:

- Chẳng lẽ trên thế gian này, không ai chế ngự nổi Hoa Vô Khuyết sao ?

Đồ Kiêu Kiêu nhếch một nụ cười, nhìn chàng, buông gọn:

- Có người đó chi !

Tiểu Linh Ngư cười khở:

- Tôi ?

Chàng không muốn kéo dài câu chuyện trên vấn đề đó, nhiều ý niệm phức tạp phát sanh làm nhức đầu quá.

Chàng trở lại việc cũ, hỏi:

- Sự việc tại Ác Nhân Cốc, cô cô thuật lại, giữa chừng bị Hắc Tri Thủ đến bất ngờ ngăn chặn, tôi còn tức bực đây, chẳng hay biến cố gì phát sanh tại đó ?

Đồ Kiêu Kiêu thở dài :

- Chắc người còn nhớ, trong cốc có lão Vạn Xuân Lưu chứ ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Làm sao tôi quên được ? Khi xưa, có ngày nào là lão không bắt tôi dầm mình trong nước thuốc do lão chế luyện ? Lão dìm tôi suýt chết

ngộ mấy lần ! Lúc đó tôi rất hận lão, song bây giờ, đương đầu với người đời, sở dĩ tôi có một sức chịu đựng dẻo dai là nhờ lão đào tạo cho tôi. Cứ mỗi lần có chuyện đánh nhau là tôi lại nhớ đến lão.

Đồ Kiêu Kiêu lại hỏi:

- Nhớ đến Vạn Xuân Lưu, hẳn người cũng nhớ đến cái người trong nhà lão ta, mà ai ai ở trong cốc cũng gọi là "cái tử thuốc" ?

Tiểu Linh Ngư giật mình.

Nhưng khi nào chàng dám để lộ những ý niệm thầm kín.

Chàng cười lớn, đáp:

- Tự nhiên ! Cái lão ấy uống thuốc còn nhiều hơn tôi gấp trăm ngàn lần, Vạn Xuân Lưu xem lão ấy như một dụng cụ thực nghiệm những món thuốc mới, lão ấy giúp ích cho Vạn Xuân Lưu rất nhiều trong việc nghiên cứu y thuật !

Đồ Kiêu Kiêu mở to đôi mắt, nhìn chăm chăm vào mặt chàng, gần từng tiếng:

- Mười tháng trước đây, bỗng một hôm, Vạn Xuân Lưu và "cái tử thuốc" biến mất.

Tiểu Linh Ngư cảm thấy quả tim vọt khỏi lồng ngực mà bay đi, song nếu ai dí mũi sát mặt chàng cũng chẳng bắt gặp một cái động nhỏ của thớ thịt.

Chàng cười nhẹ, hỏi:

- Thế thì có chi là đại sự đâu ? Tại sao cô cô và các vị thúc bá khấn trương như sắp tận thế ?

Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười, Tiểu Linh Ngư thấy rõ trong nụ cười ẩn ước có sự miễn cưỡng.

Bà hỏi lại:

- Người có biết "cái tử thuốc" đó là ai chăng ?

Tiểu Linh Ngư vờ kinh ngạc, giương tròn mắt, hỏi:

- Ai ?

Đồ Kiêu Kiêu lại gằn từng tiếng:

- Năm xưa trên giang hồ có một người, khi người đó vung kiếm lên, kẻ đứng ngoài xa hơn mười trượng, gió kiếm quét tới, mà mình chẳng hay biết, gió kiếm gọt trụi râu tóc, rọc phá y phục, mà mình chẳng hay biết ! Chắc người có nghe nói đến người đó ?

Tiểu Linh Ngư lấy vẻ thản nhiên nhất trần đời, điểm một nụ cười hỏi:

- Cô cô muốn ám chỉ Yến Nam Thiên ? Tưởng ai khác, chứ lão ấy thì tôi thừa hiểu. Từ lúc xuất cốc tới nay, tôi thường nghe khách giang hồ nhắc nhở lão ta !

Đồ Kiêu Kiêu thở dài:

- Ngoài Yến Nam Thiên ra còn tay nào luyện nội kiếm thuật siêu thân nhập hóa ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Nhưng làm gì lão sống được đến ngày nay ?

Đồ Kiêu Kiêu lại thở dài:

- Lão không chết ! Người nghĩ, một tử thuốc thì chết thế nào được ?

Tiểu Linh Ngư vờ kêu lên:

- Lão ấy có kiếm thuật cao siêu như vậy, thật là một điều không ai tưởng nổi !

Nhưng với cái tài đó, lão ta thừa sức tự vệ, tại sao lão lại lâm vào dư chết thiếu sống ?

Đồ Kiều Kiều thở dài lướt thứ ba:

- Tại sao ? Không tại người thì còn tại làm sao nữa ! Bọn ta vì đoạt người nơi tay lão, bắt buộc phải gây thương tổn cho lão !

Lần này thì ba ta nói năng linh hoạt lắm, chứng tỏ sự nhiệt thành của bà và của các bạn bà vì cứu nạn Tiểu Linh Ngư, mà toàn bọn mạo hiểm gây chiến với Yến Nam Thiên, chế ngự được Yến Nam Thiên.

Nếu trước kia, Tiểu Linh Ngư không nghe Vạn Xuân Lưu cho biết sự bí mật, thì giờ đây chàng phải tin lời bà, và chàng phải cảm kích bà, hơn nữa biết đâu chàng không thù hận Yến Nam Thiên.

Chàng trầm nghĩ:

- Yến Nam Thiên dù là ân nhân của ta, dù là một bậc đại hiệp, song không mấy may tình cảm đối với ta, còn như các vị, tuy là ác nhân nhưng mười mấy năm qua, các vị từng dưỡng nuôi giáo huấn ta, giữa nhau có biết bao nhiêu kỷ niệm, giữa nhau chan chứa cảm tình, khi nào ta vì Yến Nam Thiên mà trở mặt tìm cừu nơi các vị ? Các vị cần gì phải khổ tâm bịa chuyện lừa dối ta ?

Nghiêm cách mà nói, tay Tiểu Linh Ngư chẳng phải là con người hoàn toàn tốt, song chàng là kẻ có lòng, biết thế tình, trọng nghĩa, ngoài tuy cứng chứ trong vẫn mềm như mọi kẻ thiện lương.

Nếu ai biết cách kích động con tim của chàng, thì có sai bảo chàng lên non bắt hổ, xuống biển trói rồng, chàng khẳng khái làm ngay, tình nguyện mà làm, không hề vụ lợi. Giả như gặp nguy, hay bị kẻ khác lừa vào tròng, chàng không hề oán thán cái người nhờ chàng thi hành công tác.

Chàng cũng tự nhận là nắm cả hai cực đoan, tinh minh thì thật là có một, mà hồ đồ thì cũng hồ đồ không hai !

Chẳng qua, trong người chàng có cái cốt khí anh hùng.

Phàm những bậc anh hùng trên đời, đều khinh thường lý trí, trọng quý tình cảm.

Nặng về lý trí, là nặng tính toán, trong địa hạt cảm tình, có tính toán chen vào thì cái phần thành thật tiêu tan, nhường chỗ cho vị kỷ.

Bởi thế, cùng thuộc giới hùng, mà có người thành anh hùng, có kẻ trở nên gian hùng.

Bên trong tâm tư sôi động với muôn ý niềm, bên ngoài, thản nhiên như mặt nước ao thu khi trời lặng gió.

Chàng điểm một nụ cười, hỏi:

- Tại sao lại vì tôi ? Lão ta đối với tôi có liên quan gì chứ ?

Đồ Kiêu Kiêu thốt:

- Sự tình dài dòng lắm, không thể dùng năm ba câu nói mà tóm lược trung thực cho người hiểu nổi. Thong thả rồi sau này có dịp, ta sẽ tường thuật cho người rõ. Người cứ ghi nhớ điều này là đủ, sở dĩ chúng ta đắc tội với Yến Nam Thiên là vì người đó !

Yến Nam Thiên thoát khỏi Ác Nhân Cốc rồi, bọn ta dù có cái mặt bằng núi, cũng chẳng dám lưu lại đó thêm một ngày.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Lão ta thoát đi thì mặc lão ta, tội gì mà cô cô và các vị thúc bá cũng bỏ đi luôn ?

Dĩ nhiên, cái tiếng hừ đó buông ra rất vờ vĩnh như chia sớt bực tức với Đồ Kiêu Kiêu.

Đồ Kiêu Kiêu lắc đầu:

- Người không hiểu đâu ! Ác Nhân Cốc là cấm địa của tất cả khách giang hồ, nhưng đối với Yến Nam Thiên, nơi đó là một vùng hoang, mặc tình cho lão vắng lai.

Ngày trước, lão sơ ý mắc kế nên đành thọ hại. Lần này, nếu lão muốn trở vào, hẳn phải dè dặt. Mà chắc chắn là trở vào !

Bà lại thở dài, tiếp luôn:

- Trước viễn ảnh một cuộc báo thù đẫm máu, bọn ta còn lưu luyến lại đó làm sao được ?

Trong ánh mắt của bà, hiện rõ vẻ lo âu, ánh mắt đó hướng về phương trời xa thẳm, một phương trời nhuốm hồng, nơi đó chừng như có vang lên mấy tiếng tú thẳm.

Bà lại thở dài.

Chẳng biết bà ta thở dài đến lượt thứ mấy rồi, giọng bà trầm mợt, xa xăm:

- Gặp lại Yến Nam Thiên lần này, bao nhiêu ác nhân thành ác quỷ !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt hỏi:

- Cô cô nghĩ, có chắc gì... lão khôi phục được vũ công ?

Đồ Kiêu Kiêu cắn hận:

- Dù cho lão ta không khôi phục võ công, tên khả ố Vạn Xuân Lưu kia đã tận dụng sở năng, chữa trị thương thế của lão ta, thương thế đó lành rồi, lão ta mới di động được mà ly khai sơn cốc !

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một chút:

- Cô cô có lý ! Có thể lão ta chưa khôi phục nổi vũ công, hoặc giả có phục hồi công lực đi nữa, thì bất quá một phần nào thôi ! Sở dĩ thế, lão chưa tìm ngay cô cô và các vị kia mà báo thù. Tuy nhiên, điều đáng ngại là Vạn Xuân Lưu đã mang lão đi, hẳn là có phương pháp giúp lão !

Đồ Kiêu Kiêu trầm giọng:

- Nhưng trước sau gì lão ta cũng khôi phục trạng thái ngày cũ. Thời gian sẽ là bao lâu nữa ? Ba năm ? Năm năm ? Mười năm ? ta hy vọng thời gian càng dài, càng hay !

Trong mười năm nữa, ta có chết đi, cũng vừa lắm rồi !

Tiểu Linh Ngư mơ màng:

- Mà cũng có thể là hiện tại, lão ta đã mạnh mẽ như xưa, phải vậy chẳng cô cô ?

Đồ Kiêu Kiêu giật mình, nhìn sững Tiểu Linh Ngư, kêu lên:

- Người hy vọng lão lành mạnh gấp, trong khi ta mong mỗi lão mang thương thế lâu dài !

Tiểu Linh Ngư không mất bình tĩnh, từ từ thốt:

- Tôi không hy vọng như vậy, song phàm muốn được vạn toàn, chúng ta phải nghĩ ngay đến cái hại, để tìm cách tránh hại, hơn là ước mong cái lợi để cuối cùng lợi không đến mà chính là cái hại đến, khiến chúng ta chới với chứ có ích lợi gì đâu ?

Đồ Kiêu Kiêu thù người một lúc lâu, đoạn thở dài lướt nữa:

- Người nói đúng ! Rất có thể hiện tại Yến Nam Thiên đã khôi phục vũ công rồi, và cũng rất có thể hiện tại lão ta đang tìm bọn này khắp bốn phương trời !

Đôi mắt hướng ra ngoài cửa sổ xe, tinh thần xuống thấp, dù bà muốn nói tiếp, lời nói cũng chẳng thoát ra.

Con ngựa kéo xe cứ sai vó đều đều, cỗ xe tiến tới đều đều.

Tiểu Linh Ngư cũng đưa mắt nhìn ra bên ngoài, lẩm bẩm:

- Chẳng rõ Yến Nam Thiên bây giờ ở đâu ? Chúng ta cần gặp lại lão, để xem.

Phía sau là một sơn cốc, phía trước là một cái gò, gò nhô cao một phía, còn ba phía kia tương đối thấp hơn.

Trên địa diện ba phía thấp, người trăm người ngàn đứng lố nhố, cao thấp bất đồng.

Có kẻ ngồi trên tàng cây, bỏ tàng cây là chỗ ngồi thuận lợi nhất nhìn vào cuộc chiến, vừa trông thấy rõ ràng, mà cũng vừa bao quát một vùng rộng lớn trong tầm mắt.

Muốn vào gò phải qua sơn cốc, xe và ngựa đều dừng bên ngoài sơn cốc.

Bây giờ Tiểu Linh Ngự bắt đầu chú ý đến những cuộc đối thoại chung quanh chàng.

Có kẻ nghị luận:

- Cái gã ốm yếu như một thur sanh kia chẳng lẽ thực sự là môn đệ của Di Hoa Cung ? Ta tìm mãi chẳng thấy nơi gã một đặc điểm gì chứng tỏ gã có võ công cao !

Một người khác nói tiếp:

- Trên giang hồ ngày nay, cứ theo lời truyền thuyết thì chẳng một nhân vật nào đánh bại gã nổi ! Đến cả Giang Nam đại hiệp mà còn khâm phục gã ! Tuy nhiên, có thể tin được những lời truyền thuyết đó chẳng ?

Một người khác mỉm cười :

- Người không tin à ? Không tin thì cứ thực nghiệm xem ! Có ai cấm người thách thức gã đâu ?

Người bị bắt chẹt lè lưỡi, rụt cổ, đáp:

- Thực nghiệm làm gì chứ ! Ta còn muốn sống mà trở về với vợ với con kia mà Một người khác thở dài:

- Tuổi hấn thì thấp nhất, võ công của hấn thì cao nhất. Hấn lại có dung mạo đẹp nhất. Tất cả những cái tốt nhất đều tập trung nơi hấn ! Trên đời này làm gì có một thiếu niên thứ hai như hấn !

Một người nữa, cũng thở dài, tiếp nói:

- Ba tiếng mỹ nam tử nếu gán cho hần, cũng chẳng đủ nói lên tất cả số ưu điểm của hần ! Phải gọi hần là một "thiên kiều tử" mới đúng ! Ta mà được kết giao với hần một ngày thôi, có chết cũng sướng cái hồn.

Họ đua nhau mà nói, ai nói được một câu, thì câu đó chỉ gồm những lời tán tụng Hoa Vô Khuyết mà thôi.

Nghe những lời tán tụng đó, Tiểu Linh Ngư bực tức phi thường.

Đồ Kiều Kiều nhìn chàng, cười nhẹ, hỏi:

- Người không thích nghe những lời đó ? Người khó chịu lắm phải không ?

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Ai cho rằng tôi khó chịu chứ ? không lúc nào tôi khoan khoái bằng hiện tại !

Đồ Kiều Kiều thở dài thêm lượt nữa:

- Hần đúng là một thiên kiều tử vậy ! Hoàng thiên chừng như thu góp tất cả những ưu tú giành phân phối cho thế nhân, ban trọn cho hần ! Người có thấy như thế chẳng ?

Tiểu Linh Ngư nháy điệu và giọng của bà :

- Cô cô thấy như vậy chẳng ?

Đồ Kiều Kiều vụt cười lớn:

- Hần dù là một thiên kiều tử, song Tiểu Linh Ngư của ta có kém chi hần đâu ?

Trong tương lai, chỉ sợ thiên hạ giang hồ sẽ là giang san của hai người thôi !

Tiểu Linh Ngư đột nhiên mở cửa xe, hỏi:

- Cô cô xuống chưa ? Tôi muốn xuống đây !

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Người muốn thì xuống đi, ta ở đây chờ người ! Bất quá... Ta nhờ người làm một việc.

Tiểu Linh Ngư nhìn bà:

- Cô cô muốn tôi làm việc gì ?

Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Người làm cách nào dụ dẫn anh em La Cửu lên xe này.

Bà lại hỏi:

- Chắc người có biện pháp chứ ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Nếu cỗ xe của cô cô rộng hơn, tôi có thể mời tất cả những người hiện diện tại sơn cốc cùng lên xe được như thường. Điều đó dễ dàng như trở một bàn tay.

Chàng nhảy xuống đường, dài chân bước đi.

Bất thành linh, chàng quay đầu nhìn lại, kịp lúc trông thấy người đánh xe đang xoa xoa hàm râu.

Người đó nhìn theo chàng, điểm một nụ cười.

Tiểu Linh Ngư chen giữa biển người, tiến đến gò.

Dưới đất, không còn chỗ đứng, trên cây chẳng còn một cành thừa, đúng ra những cành còn lại thì dù chàng có leo lên đó ngồi cũng chẳng thấy gì được, bởi phần tiền diện đã bị kẻ khác chiếm mất rồi.

Hằng trăm tàng cây to lớn, đặt nghệt người, trong khi đó có nhiều người khác như chàng đang tìm chỗ, nhìn xa, nhìn gần, nhìn lên cao.

Ai ai cũng lắc đầu, vừa bực tức, vừa thất vọng nhưng vẫn cố tìm.

Ai ai cũng quyết mục kích cho kỳ được trò nhiệt náo này, chùng như không dự khán là uổng phí một kiếp người, Tiểu Linh Ngư cũng nhìn lên, cũng thất vọng như họ, nhưng khi nào chàng chịu thua cuộc ?

Bỗng chàng lắc đầu than:

- Kỳ quái thật ! Trên đời sao lại có những người không sợ chết như thế chứ. Họ dám ngồi ngay trên hang rắn độc ! Nếu độc xà ngoạm vào miệng họ, thì còn về làm sao được với vợ con ? Những tàng cây to lớn kia, chém chết cùng có bọng rắn, chính ta đứng đây mà còn trông thấy một vài bọng thay ?

Thốt lên câu đó, chàng đang đứng dựa một cột cây, trên tàng, có một số người đã chọn được chỗ ngồi thuận lợi và êm nhất.

Họ nghe chàng nói thế, cùng giật mình, nhảy loạn xuống đất.

Họ nhảy xuống rồi, cùng quay lại nhìn chàng, nhưng chàng đã vọt lên tàng cây, ngồi vào chỗ sướng nhất.

Một người kêu to:

- Bằng hữu đã nói trên tàng cây có bọng rắn độc, sao dám lên đó ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Làm gì có rắn độc ? Tại hạ có nói như vậy bao giờ ?

Người đó hừ một tiếng:

- Rõ ràng bằng hữu vừa nói đây mà !

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Bằng hữu nghe lầm rồi ! Tại hạ chỉ nói trên đời này không ai không sợ chết nếu có ngồi trên những tàng cây to, tất phải xem xét kỹ biết đâu chẳng có bọng rắn độc, vô phúc mà ngồi lên đó, rắn nó ngoạm miệng thì có nước về châu tiên tổ, đừng hòng trở về với vợ con !

Người đó tức mình, bao nhiêu kẻ khác cũng tức mình, rồi họ nổi giận, họ sùng sộ.

- Cục diện hôm nay do Giang Nam đại hiệp và các vị trong họ Mộ Dung bố trí, để quyết định một cuộc tranh luận, kẻ nào có gan không sợ tội thì cứ làm huyên náo lên, chọc giận họ rồi thì dù chui xuống đất, bay lên trời, chưa chắc gì thoát khỏi tay họ, nhấ là cái đám chị em họ Mộ Dung nóng tính hơn lửa !

Những người đang sùng sộ vụt im bặt ngay.

Đương nhiên, họ uất tức vô cùng, nhưng can đảm nào giúp họ dám sanh sự Õn ào lên chứ ?

Rồi họ lục đục leo trở lên tàng cây, tìm chỗ mà ngồi như trước.

Cái chỗ ngồi sượng nhất đã bị Tiểu Linh Ngư chiếm rồi, còn chỗ nào họ cứ ngồi vào chỗ đó, nếu không chiếm thì kẻ khác cũng chiếm.

Ngồi trên đó, đảo mắt nhìn chung quanh, Tiểu Linh Ngư có thể bao quát một vùng rộng lớn.

Chàng mỉm cười, thầm nghĩ:

- Muốn có một địa vị, phải có một thủ đoạn ! Thủ đoạn càng cao, địa vị càng sượng ! Đòi là cuộc tranh đấu không ngừng, kém thủ đoạn là cầm như cúi đầu trước luật đào thải !

Nơi đầu trong sơn cốc có một cỗ xe, Hoa Vô Khuyết đang tựa mình nơi cửa, dáng dấp ung dung như người du nhân dừng xe lại mà ngắm một cảnh trí hợp với tâm hồn.

Nếu để ý một chút, tất thấy đôi môi hấn mấp máy.

Có lẽ hấn đang nói chuyện với người trong xe.

Giang Biệt Hạc ngồi trên một mô đá, cách hấn không xa lắm, lão ta luôn luôn đảo mắt ra bốn phía, nhìn cảnh nhiệt náo, miệng điếm nụ cười, rồi hoặc dùng mắt, hoặc dùng tay đáp lời phía này, chào hỏi

phía khác.

Trông lão ta hiện tại chẳng còn một vẻ gì chứng tỏ là một bậc đại hiệp.

Cái tác phong bình dị của lão ta hiện tại, ai thấy mà chẳng mê ? Trước kia người ta kính trọng lão vì những nghĩa cử, giờ đây người ta lại thêm cảm mến lão với thái độ cận nhân tình, hòa thế thái.

Trong khi từ bốn phía những cái vẫy tay chớp chớp lên hướng về Giang Biệt Hạc, thì Tiểu Linh Ngư sôi giận cắn cắn, mắng thảm mãi.

Mắng thành tiếng không được, phải mắng thầm, càng mắng chàng càng thấy tức.

Chàng đảo mắt sang hướng khác, nhận ra dễ dàng anh em La Cửu, La Tam với vóc dáng vừa cao vừa mập, nổi bật giữa biển người.

Nhưng, gia đình Mộ Dung vắng bóng, chưa một ai đến tại cục trường.

Chừng như hào kiệt giang hồ đến đây từ lâu, chờ đợi cuộc náo nhiệt, họ chờ lâu quá, bắt đầu sốt ruột, cuối cùng một số bắt mẫn.

Họ bắt mẫn chẳng phải họ cho rằng bọn Mộ Dung thất tín, mà tại vì họ nghĩ bọn Mộ Dung dần dà không ngoài cái ý nhấn mạnh oai vệ của một thế gia.

Bọn Mộ Dung muốn tỏ lộ là những con người quan trọng, phàm trong bất cứ cuộc hội họp nào, gần như công lộ, kẻ đến sau cùng là người quan trọng nhất, cho nên bọn ấy bắt buộc phải đến sau để làm người quan trọng.

Người ngồi trong cuộc nóng nảy, nôn nao, nhưng Hoa Vô Khuyết, người trong cuộc lại bình thản như thường.

Gương mặt an tường, nụ cười thoải mái, đôi mắt trong sáng một cách hiền hòa, không nhìn ngang, liếc dọc, hấn vẫn ôn nhu từ tốn như lúc nào, dù rằng trong mấy phút giây nữa đây sẽ có cuộc so tài với cái giá sanh mạng của một bên.

Tiểu Linh Ngư đã tránh nhìn Giang Biệt Hạc, quay sang phía La Cửu, La Tam, bây giờ trở lại Hoa Vô Khuyết.

Nhìn Giang Biệt Hạc, chàng tức một, trông Hoa Vô Khuyết chàng tức hai, tức ba.

Chàng nắm chặt hai bàn tay, bắm đầu ngón đến trắng nhợt, rít trong yết hầu:

- Ai ở trong xe ? Không lý hấn và Thiết Tâm Nam nửa bước chẳng rời nhau ? Đi đấm đá với thiên hạ mà cũng mang theo nàng theo bên cạnh à ?

Bồng biển người dao động, thoát đầu nhỏ, dần dần to.

Mọi người đều hướng mắt về phía có dao động.

Mười hai đại hán vai hùm, lưng beo, vận y phục đen, khiêng ba chiếc kiệu lớn màu xanh, từ bên ngoài, chạy như bay vào cục trường.

Ngồi trên kiệu là ba cô nương có đôi mắt sáng đẹp, đôi mắt luôn luôn đảo khắp bốn phía.

Những thanh thiếu niên bị những ánh mắt đó quét ngang, đều chói với như hòn đá rời khỏi xác mà phiêu phưởng trong mong lung.

Theo sau kiệu còn có liễn hoàn, cũng ăn vận gọn ghẽ như con nhà võ.

Kiệu dừng, người trên kiệu bước xuống.

Kiệu hoa lệ, nữ tỳ xinh đẹp vén rèm, người trên kiệu bước xuống như ba tiên nữ chui mây gấm mà ra.

Ba tiên nữ chính là Mộ Dung Song, Mộ Dung San San, và Tiểu Tiên Nữ Trương Thanh.

Trái với ngày thường, hôm nay các nàng vận cung trang cực kỳ hoa lệ, họ hiện tại là những thiên kim tiểu thư, họ đến với lối trang sức đó,

còn ai tưởng là họ đi đánh nhau đến lở đất long trời ?

Họ là cành vàng lá ngọc, đài các, trâm anh, sống trong khung cảnh kín cổng cao tường, thâm khuê, mật thất, họ chẳng còn là nữ trung hào kiệt, cao thủ vũ lâm.

Trong biển người quanh gò, quy tụ lại đây để mục kích một trường náo nhiệt khoáng hậu, không tiền, phần đông đều nghe danh chín chị em nhà Mộ Dung, nhưng rất ít người được dịp trông thấy dung mạo của các nàng.

Và bây giờ thì mặc tình cho họ nhìn, ngắm, muôn ngàn ánh mắt đều sáng rực lên, muôn ngàn ánh mắt đổ dồn về các nàng.

Có lắm kẻ nhìn đến ngây người.

Chính Tiểu Linh Ngư cũng sửng sốt trước sự thay hình đổi mốt của ba nàng, nhất là cái vị cô nương Tiểu Tiên Nữ Trương Thanh kia, lúc nào cũng hung hãn như ác la sát, từng giục ngựa khắp sông hồ, từ quan nội ra quan ngoại, nơi nào nàng hiện diện là nơi đó có tang tóc, thê lương, giờ đây nàng biến thành một thực nữ yếu điệu, khiến cho quân tử phải có cái ý hảo cầu.

Nàng nổi bật giữa chị em Mộ Dung, có lẽ vì nàng con trinh trắng, nét thơ ngây tuy hung bạo, chưa bị lửa yêu đương đã phá, vành môi mọng đỏ còn tròn nét, bởi chưa có một vành môi nào đè áp lên đó, khiến phải nhảo mềm.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười, thầm nghĩ:

- Phải làm ! Ăn vận như vậy mới được chứ ! Ta trông nàng hôm nay mới có cái chất ẤnữỦ đây, một chất nữ làm sụp đổ ngai vàng, ngựa nghiêng thành quách ! Chứ làm gì cứ mặc áo hồng, quắc mắt muôn đời, tay vung roi liên tục, mở miệng ra là quát, là nạt ?

Rồi chàng tự hỏi:

- Nàng thay đổi lối ăn mặc như thế để làm gì ? Để lung lạc Hoa Vô Khuyết, cho hắn xiêu hồn lạc phách ? Dù hắn không dám yêu nàng, ít nhất hắn cũng không nỡ động thủ với nàng ? Còn chị em Mộ Dung ?

Hắn cũng là phô trương cái chất yêu kiều cho Hoa Vô Khuyết giữ thái độ quân tử mà nương tay với khách má hồng.

Hoa Vô Khuyết từ từ đưa mắt về phía ba nàng.

Tiểu Linh Ngư nhận ra, ánh mắt của hắn có thể biểu hiện một sự tán thưởng nhan sắc cực kỳ diễm lệ của đối phương, mà cũng có thể cho rằng hắn rất lạ lùng.

Phải, hắn cũng như mọi người, làm sao không lấy làm lạ trước cái lối trang sức của đối phương.

Đi đến chỗ ước hẹn đánh nhau, mà ăn vận như đi dự một đại lễ, một dạ hội, thế là nghĩa làm sao chứ ?

Mộ Dung San San thoãn thoắt gót ngọc, rải sen vàng từ kiệu đến Hoa Vô Khuyết, dừng lại trong một khoảng cách chẳng xa lắm, tay vén tà áo dài, mình hơi nghiêng tới, miệng cười nửa nụ, khẽ dọn ánh thu ba, buông tiếng oanh trong trẻo.

- Tiện thiếp đến chậm, khiến cho công tử chờ lâu, thật lỗi quá chừng ?

Làm gì Hoa Vô Khuyết dám thất lễ trước con người đầy đủ lễ, con người đó lại là một nữ nhân ?

Đối với một nữ tỳ, hắn còn nhã nhặn, hưởng hồ đối tượng là giòng dõi một thế gia ?

Lập tức, hắn bỏ tư thế tựa mình nơi cửa xe, thẳng người lên, vòng tay lại, đầu hơi cúi, điểm một nụ cười thốt:

- Phu nhân nói quá lời, khi nào tại hạ dám trách phu nhân ! Chẳng qua, tại hạ đến quá sớm thôi !

Mộ Dung San San lại cười, tiếp nói:

- Hôm nay khí trời mát mẻ, có gió nhẹ, có mây lành, ánh dương quang tươi sáng, đúng là thời khắc của một bậc phong nhã tài hoa như công tử xuất ngoại nhân du ! Chỉ hận tiện thiếp còn bận với gia

vụ mà không sớm đến hầu công tử.

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Phu nhân khiêm nhường lắm đó ! Tại hạ dù kém học cũng chẳng dám làm nhọc đến phu nhân phải bôn ba trong nắng gió.

Mộ Dung San San tiếp luôn:

- Công tử quá là bậc tử tôn khiêm cung, xứng đáng với sự ca tụng của giới giang hồ. Trong tương lai chẳng biết vị tiểu thơ nào sẽ được cái điểm phúc hầu hạ người quân tử !

Mỗi người một câu, câu qua lại, toàn là khách sáo, thứ khách sáo che giấu một ngọn lửa tranh đấu, khách sáo càng dài, ngọn lửa càng bùng bốt, khách sáo dứt, ngọn lửa lập tức bốc cao ngang trời.

Hiện tại, họ mừng tượng là hậu nhân của danh gia, thế tộc, có tài tình qua cYai từ muôn đời, nhân ngày đẹp, xuất ngoại nhàn du, đột nhiên gặp nhau, hàn huyên mấy phút.

Nhìn vào họ, còn ai dám là họ đang so sát khí với nhau ?

Quần hùng sững sờ, có kẻ gần như thất vọng.

Phản đông nghĩ:

- Cái tin truyền ra có nhằm lẫn chằng ? Họ đối đáp với nhau như thế, làm gì sắp có chuyện đánh nhau ?

Hoa Vô Khuyết cất tiếng:

- Có lẽ Nam Cung công tử và Tàn công tử sắp đến nơi !

Mộ Dung San San mỉm cười :

- Cả hai đều có việc nhà, họ đã về quê rồi.

Hoa Vô Khuyết giật mình:

- Hai vị ấy vắng mặt, thì làm sao giải quyết sự tình hôm nay ?

Mộ Dung San San cười nhạt:

- Sự tình này có liên quan gì đến họ ? Đây là việc của chị em tiện thiếp mà !

Lúc đó, Mộ Dung Song và Tiểu Tiên Nữ cũng đã đến nơi. Mộ Dung Song tiếp nói:

- Việc của người Mộ Dung thì người Mộ Dung lo liệu. Ngoại nhân không được chen vào, dù ngoại nhân đó có là nghĩa tế, biểu huynh, biểu muội, đồng môn huynh đệ, bằng hữu !

Hoa Vô Khuyết sững sờ, lâu lắm hần mới áp ứng:

- Nhưng & các phu nhân & Mộ Dung Song tiếp luôn:

- Bọn tiện thiếp tuy là vợ, song chẳng phải việc của vợ mà chồng có quyền can thiệp vào, vợ cũng như chồng, có những lãnh vực riêng biệt, có những phạm vi chung, không ai được quyền xâm phạm lãnh vực riêng của ai. Công tử phải biết, người trong họ Mộ Dung không hề chấp nhận cái thứ chồng luôn luôn dán mũi vào việc của vợ.

Mộ Dung San San mỉm cười :

- Ngược lại, chắc công tử cũng chẳng thích lấy một người vợ luôn luôn hút chuyện của chồng chứ ? Cái thứ chồng hay vợ chuyên tâm chú ý gánh vát, xen xỏ vào việc của người ngoài phố, là thứ thừa rất nhiều phiền phức ! Phiền phức vì không rút ra được, và phải đeo mang cái thứ thừa đó suốt đời.

Chị tung, em hứng, em tung, chị hứng, câu tung, câu hứng giao chuyền qua đầu Hoa Vô Khuyết, hần đờ người tại đó, làm sao mở miệng tranh luận với cái bọn có lưỡn rấn ?

Tiểu Linh Ngư cười thẳm, nghĩ:

- Lấy được con nhà Mộ Dung làm vợ, quả thật là tốt phúc đấy ! Rõ ràng là Tần Kiếm và Nam Cung Liễu chẳng dám động thủ với Hoa Vô

Khuyết, nhưng vợ chúng lại thù dật lắm lời, chúng chẳng những không hổ mặt, trái lại còn vinh diệu hơn ! Có vợ như vậy, đem tiền mà đổi, chưa chắc gì chúng bằng lòng đổi.

Với địa vị của Tần Kiếm và Nam Cung Liễu, nếu có cuộc động thủ, nhất định họ không thể để bại. Nhưng, đối chiến với Hoa Vô Khuyết, họ cầm chắc cái bại trong tay. Thì, khi nào họ để cho cái bại đó xảy ra ? Tự nhiên họ phải tránh.

Cho nên, cả hai ẩn mặt.

Phương pháp đó hay nhất, giúp chúng giữ tròn danh dự và cũng chỉ có chúng mới chịu khó xét người, xét mình, tiến phải lúc, thoái đúng thời cơ.

Tuy nhiên, chúng cần phải có niềm tin vững mạnh nơi người người phối. Tất cả phải nắm chắc cái cơ tất thắng, mới dám thực hành phương pháp đó, bởi đối chiến với một con người, chính chúng còn ngán, thì hiện tại chúng để cho vợ đi thay, hẳn là các nàng phải có thủ đoạn gì.

Tiểu Linh Ngư suy đoán, tìm hiểu cái thủ đoạn do bọn Mộ Dung sắp thi triển, đối phó với Hoa Vô Khuyết.

Nhưng làm sao chàng đoán nổi.

oo Từ lúc bọn Mộ Dung Song đến cục trường, Giang Biệt Hạc không hề mở miệng.

Lão ta giữ cái tịnh, khí được trầm tịnh như vậy, Tiểu Linh Ngư cũng phải khâm phục.

Đến bây giờ lão mới nhếch môi điểm một nụ cười hỏi:

- Nam Cung công tử và Tần Kiếm công tử vắng mặt, thế thì việc này làm sao giải quyết ?

Mộ Dung Song liếc mắt sang lão, nàng đang cười, nụ cười đó tắt ngay, rồi nàng trừng mắt hỏi lại:

- Ai cho rằng không giải quyết được ?

Hoa Vô Khuyết đằng hắng một tiếng:

- Có lẽ nào tại hạ lại động thủ với phu nhân ?

Tiểu Tiên Nữ trầm giọng:

- Tại sao công tử lại không thể động thủ với bọn tôi chứ ? Chẳng lẽ bọn tôi không phải là con người ?

Mộ Dung San San mỉm cười, tiếp nói:

- Nếu công tử không muốn cùng bọn tôi giao thủ, thì tốt hơn công tử đừng chen vào việc của bọn tôi với Giang Biệt Hạc. Giang Biệt Hạc đâu phải là trẻ con, mà tự mình chẳng chu toàn được cho mình, lại phải nhờ đến công tử chở che như con cầu cứu mẹ ?

Nàng cười tươi, giọng nàng ấm dịu, nhưng mỗi lời nói của nàng là một nhát kiếm, một mũi tên, chẳng những đâm chém vào tim gan người đối thoại, mà còn làm nhói buốc đến những kẻ dự khán.

Vô luận làm sao, Giang Biệt Hạc cũng là cái đích chánh của những nhát kiếm, những mũi tên đó, và đương nhiên là lão ta không chịu nổi rồi.

Song, đừng quên lão ta là một con hồ ly, dù bên trong của lão nát bậy, bên ngoài lão vẫn giữ lạnh lạng như thường.

Thần sắc không hề biến động, lão ung dung nở một nụ cười, thốt:

- Bằng hữu giang hồ đều biết cả, tại hạ bình sanh không thích xuất thủ gây thương tổn cho bất kỳ ai, hà huống đối với các vị phu nhân ? Hà huống cái lý do tranh chấp phát sanh từ một sự hiểu lầm ?

Mộ Dung Song cao giọng:

- Giang Biệt Hạc, người nghe đây ! Thứ nhất, chẳng hề có sự hiểu lầm ! Vị tất người làm gì nỗi chúng ta mà nói ráng, không thể xuất thủ đã thương chúng ta ! Người cứ xuất thủ, chúng ta thách người đó !

Giang Biệt Hạc cười nhạt:

- Dù hiện tại, tại hạ không phương giải thích cái sự hiểu lầm giữa chúng ta, nhưng sau này rồi các vị sẽ hiểu. Đã biết là sẽ có ngày các vị cũng hiểu sự thật, đã biết là sự tình chung quy chỉ là một sự hiểu lầm, thì bây giờ đây, làm sao tại hạ động thủ với các vị được chứ ? Tại hạ không thể làm một việc hồ đồ, giả như các vị vung kiếm chặt đầu tại hạ, nhất định là tại hạ không hoàn thủ !

Lão ta có cái dáng cực kỳ thanh nhàn khi thốt lên câu đó, quần hùng hoan nghinh hết sức, có kẻ vọt miệng reo hò, tán thưởng.

Chính Tiểu Linh Ngư cũng phải khen lão ta có tài ứng biến vừa nhanh vừa lợi hại.

Chàng nghĩ:

- Khắp rong thiên hạ, về cái thuật đối phó với con người, tưởng chẳng một ai hơn nổi lão ta. Trong trường hợp này mà lão ta vẫn có thủ đoạn trở nghịch làm thuận, thì phải biết lão ta đáng sợ như thế nào ?

Mộ Dung Song hét:

- Người thừa hiểu là Hoa công tử chẳng khi nào khoanh tay mà để chờ bọn ta chặt đầu người, nên người cố ý bày tỏ thái độ ung dung ! Ta còn lại gì người chứ ?

Giang Biệt Hạc điềm nhiên:

- Nếu tại hạ xét mình không đủ sức đảm đương sự tình, thì khi nào chịu khó cất công đến đây ? Thời gian là vàng bạc, không ai phí bỏ những phút giây vô ích, trong khi còn nhiều nghĩa cử đang chờ thực hiện !

Tiểu Tiên Nữ cười lạnh:

- Ta nghĩ người nên câm miệng là hơn, người càng nói nhiều càng biểu lộ cái tác phong gian hiệp của người ! Phàm con người ta yêu

cầu ai bảo vệ, tất phải có vẻ áy náy, rụt rè, ngượng ngịu, miễn cưỡng đối với thiên hạ, còn người, trái lại dám ăn dám nói một cách trơ trẽn như vậy, có lẽ cái da mặt của người quá dày ! Bình sanh, ta chưa hề thấy ai mặt dày mặt như người đó !

Giang Biệt Hạc bật cười lớn:

- Cũng may cho tại hạ, là bằng hữu giang hồ chẳng một ai tin được là tại hạ yêu cầu kẻ khác bảo vệ !& Bống, có người cao giọng thốt:

- Ít nhất, Giang đại hiệp cũng chẳng chuồn về nhà, trốn chui trốn nhủi, để mặc cho vợ con xuất hiện tranh biện.

Tiểu Linh Ngư nghe rõ lắm, người vừa phát thoại chính là La Cửu, họa thân của Âu Dương Cốc.

Song, bọn Mộ Dung làm gì biết được người vừa thốt là ai ? Hấn ẩn mình trong biển người, các nàng làm sao trông thấy ?

Không biết ai để phản kích, các nàng vờ như chẳng nghe, và các nàng thức ngộ là chẳng nên cãi lẽ với Giang Biệt Hạc nữa.

Song phương cũng có thủ đoạn, thì tội gì họ đưa ra tất cả thủ đoạn, để đến lúc đối phương phản công thì còn thủ đoạn đâu mà chống đỡ ?

Họ phải dành để lại một phần nào.

Hoa Vô Khuyết lắng nghe cuộc đấu khẩu của song phương, cứ mỉm cười, chẳng nói gì.

Hấn thản nhiên quá, Tiểu Linh Ngư đâm ra nghi ngờ, tự hỏi hấn có lưu ý đến cuộc đấu khẩu đó chẳng.

Tiểu Tiên Nữ chợt. cao giọng chen vào:

- Nói tới nói lui, nói mãi cũng chẳng ra trắng, chung quy vẫn lẫn lẩn quẩn trong mù mờ. Tốt hơn, nên động thủ ngay.

Nàng liếc mắt sang Hoa Vô Khuyết tiếp:

- Tôi muốn lãnh giáo một vài cao chiêu của Hoa công tử, công tử nghĩ sao ?

Hoa Vô Khuyết thản nhiên cười :

- Cô nương tưởng tại hạ có thể động thủ với cô nương sao ?

Tiểu Tiên Nữ trừng mắt:

- Tại sao không ? Ngày trước, chúng ta là bằng hữu, hiện tại, chúng ta là những kẻ đối đầu.

Hoa Vô Khuyết chỉ mỉm cười, không đáp.

Mộ Dung San tiếp.

- Có lẽ Hoa công tử không thích giao thủ với nữ nhân.

Hoa Vô Khuyết thốt:

- Nếu tại hạ không thận trọng, chỉ sợ làm rối loạn sự trang sức rất chỉnh tề của các phu nhân, như vậy là đắc tội đó. Ngoài ra, các vị là nữ nhân, tự nhiên tại hạ phải dè dặt hơn !

Mộ Dung San San hỏi:

- Thế công tử có phương pháp gì giải quyết việc hôm nay ?

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm một chút :

- Theo ý của tại hạ thì, việc này không cần phải giải quyết bởi Giang huynh là người danh cao vọng trọng, giang hồ biết rõ như vậy, còn các vị phu nhân thì & Mộ Dung Song hét chặn :

- Phải giải quyết ! Bằng mọi cách ! Công tử không có phương pháp thì tôi có !

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Xin phu nhân cho nghe.

Mộ Dung Song trầm ngâm một chút, chỉnh nghiêm sắc mặt, tiếp:

- Bọn tiện thiếp đưa ra ba sự kiện, nếu công tử làm được cả ba thì từ nay, bọn tiện thiếp xin bỏ qua cuộc tranh chấp với Giang Biệt Hạc, nhất định không hề đề cập đến nữa. Ngược lại, nếu công tử không làm nổi thì từ nay đừng can thiệp vào cuộc tranh chấp này, công tử phải đứng ngoài vòng để mặc tình bọn tiện thiếp giải quyết với Giang Biệt Hạc.

Tiểu Linh Ngư tỉnh ngộ.

Tần Kiếm và Nam Cung Liễu cố ý không đến, chị em họ Mộ Dung cố ý ăn mặc như thế, là bọn ấy cố ý trối buột Hoa Vô Khuyết, không để cho hắn xuất thủ.

Sau đó, ba nàng đưa ra ba sự kiện, hẳn nhiên là phải khó khăn rồi, nếu Hoa Vô Khuyết chấp nhận thi hành, thì chắc gì hắn thi hành nổi? Còn như hắn từ khước thì hẳn không có lý do gánh vác việc của Giang Biệt Hạc, hẳn phải rút lui, để song phương tùy tiện giải quyết sự tình.

Cái kế hoạch của họ rất thâm, song Hoa Vô Khuyết chẳng phải là một ngốc tử.

Hắn trầm ngâm một lúc, rồi điềm một nụ cười, hỏi:

- Ba sự kiện đó phu nhân đề ra, nếu không có phương pháp thi hành thì sao?

Mộ Dung San San cười tươi:

- Khi nào bọn tiện thiếp lại nghĩ những sự kiện mà người đời không phương pháp thi hành để làm khó công tử?

Tiểu Tiên Nữ cao giọng tiếp:

- Chúng tôi đề ra ba sự kiện đó rồi, giả như công tử không làm được thì chúng tôi sẽ làm cho công tử xem. Có như vậy mới công bình!

Hoa Vô Khuyết vẫn cười :

- Nếu phu nhân bảo tại hạ dùng kim chỉ mà thêu một vài đóa hoa thì thật là một việc mà tại hạ nhận thấy bất lực thực hành rồi đó !

Mộ Dung San San giải thích:

- Điều công tử vừa nói đó thuộc phạm vi khả năng của phái nữ, đòi một nam nhân làm cái việc đặc biệt dành cho phái nữ thì sao gọi là hợp lý được ? Ba sự kiện của chúng tôi, dù nam, dù nữ, cũng có thể làm được, chẳng phân biệt giới nào cả. Bất quá chúng tôi muốn trải nghiệm vũ công và trí tuệ của công tử thôi.

Mộ Dung Song nói lời:

- Ba sự kiện đó, nếu công tử không làm được, chúng tôi lại làm được thì rõ ràng là vũ công và trí tuệ của công tử còn kém bọn này. Và công tử không nên tiếp tục chen vào việc của chúng tôi nữa. Công tử nghĩ, có đúng vậy không chứ ?

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ:

- Chẳng những không can thiệp vào việc của phu nhân, mà tại hạ còn thối xuất giang hồ, không hề can thiệp vào bất cứ việc gì khác, của bất cứ ai !

oo Tiểu Linh Ngư đã đoán là ba sự kiện do chị em Mộ Dung đề ra, hẳn phải tinh quái lắm.

Chàng cười thầm, nghĩ:

- Hoa Vô Khuyết ơi ! Nếu người đáp ứng, chẳng khác nào người đưa đầu vào thùng lọng cho các nàng siết họng mà chết ! Họ đã thảo luận đến nát tim nát óc, mới nghĩ ra ba sự kiện, đến ta đây cũng không chắc gì làm nổi, huống hồ người là một nai con ?

Quần hùng cũng nghị luận phân vân.

Có kẻ thốt:

- Từ xưa đến nay, trên giang hồ có biết bao nhiêu cuộc so tài, bằng hai phương pháp, hoặc văn, hoặc võ. Võ là giao thủ, văn là giao trí. Đây là phương pháp tỷ văn, bất quá chị em Mộ Dung canh cải cho mới mẻ một chút mà thôi.

Một người khác, cười nhẹ, tiếp:

- Giả như các cô nương họ Mộ Dung bắt họ công tử nhảy chơi chơi trên mặt đất như khi thì làm sao Hoa công tử thực hành được ? Với thân phận đó, khi nào Hoa công tử lại làm như trò khi ?

Một người nữa cãi:

- Làm gì có việc đó ? Chỉ có những kẻ vô lại mới nghĩ cách dã man, tạo cái nhục cho đối phương. Phải biết, chị em họ Mộ Dung là con cái nhà danh vọng, nhất định họ không đùa một cách hèn hạ vậy đâu !

Câu nói của Hoa Vô Khuyết buông ra có vẻ thanh thản lắm, song nghĩ kỹ thì cái tầm quan trọng vô cùng.

Từ cổ chí kim, có mấy tay dám tuyên hứa là sẽ thoái xuất giang hồ nếu bất lực thực hành một việc chi đó ?

Những người từng bôn ba khắp sông núi suốt mấy mươi năm dài, cũng chưa dám tuyên hứa như vậy, dù họ đã hưởng đầy đủ danh và lợi, giả như họ tự động mà thoái xuất giang hồ thì còn có lý.

Chứ tuyên hứa như vậy là họ đặt cuộc tự ái của họ, họ đem danh dự cấu tạo qua những năm dài tháng rộng, quăng vào một cuộc may rủi.

Kẻ trí không thể liều lĩnh tuyên hứa câu đó.

Huống hồ Hoa Vô Khuyết là một thiếu niên mới vào đời, danh vọng đang lên như thái dương chói lọi lúc bình minh, hấn còn say danh, thích dự, tương lai còn dài viễn ảnh huy hoàn, làm sao hấn bỗng dưng bỏ tất cả để chôn mình vĩnh viễn trong cảnh quy ẩn ?

Hấn dám thốt như vậy, là hấn quá tự tin.

Ai ai cũng cho rằng hấn tự tin một cách điên cuồng, bởi đành rằng hấn có cao tài, song cái tài nào cũng có giới hạn, chẳng phải con người có khả năng làm bất cứ việc gì ?

Người dự khán bắt đầu lo ngại cho hấn.

Cũng có kẻ hiếu kỳ, nôn nóng chờ xem sự việc diễn tiến như thế nào. Và tất cả đều khẩn trương như nhau.

Những tiếng xì xào loan truyền khắp biển người bao quanh gò.

Mộ Dung Song điểm một nụ cười, cực kỳ duyên dáng, cất tiếng:

- Tiện thiếp xin đưa ra sự kiện thứ nhất ! Sự kiện đó là công tử thủ cái thế Kim Kê Độc Lập để cho người khác xô mạnh. Nếu công tử không ngã, thì kẻ như thắng cuộc.

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Phu nhân ấn định bao nhiêu người xô tại hạ ?

Mộ Dung chớp mắt:

- Tùy tiện nhiều ít, đại khái cái số không quá hai trăm.

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm một chút, đoạn mỉm cười, gật đầu:

- Được. Tại hạ chấp nhận như lời phu nhân vừa nói.

Tiếng xì xào trước đó, loan truyền nho nhỏ, ngưng bật lúc song phương đối đáp, bây giờ vang trở lại lớn hơn.

Những tiếng ồ, nghe lòng lộng ở nhiều nơi.

Hai trăm người hiệp lực, cùng một lúc xô một người ! Mà một người lại thủ cái thế Kim Kê Độc Lập.

Dù là hai trăm người thông thường, chẳng biết mấy may vũ công, cũng tạo thành một lực lượng đáng kể, có thể xô ngã một hòn núi nhỏ, huống chi lại là số người do chị em Mộ Dung chọn lựa ?

Vô luận là ai, đứng một chân mà chịu nổi lực lượng đó, nếu không là thánh thì là gì ?

Cho dù người đó chôn dưới đất sâu, vẫn tróc mà bay luôn.

Hoa Vô Khuyết dám nhận sự kiện đó, có lẽ hấn điên rồi ! Nhưng, hấn an tường, bình thần quá kia mà ? Hấn đâu có điên ? Không điên, sao hấn dám đáp ứng như thế ?

Quần hùng kinh dị, nhưng Tiểu Linh Ngư không kinh dị.

Thấy mọi người ngỡ ngác, chàng muốn cười vang lên, chàng muốn hét vào mặt họ.

Chàng nghĩ:

- Có lạ chi đâu mà các người phải kinh ngạc ? Bất quá chỉ dùng một kế mọn là thắng cuộc. Ai cấm Hoa Vô Khuyết tựa lưng vào vách đá ? Đừng nói là hai trăm người, giả như chị em Mộ Dung điều động hai ngàn người, vị tất xô hấn ngã ? Cả thế nhân trên trần gian này hiệp lại, vị tất xô ngã một hòn núi ? Thật là các người ngu quá chừng !

Cái điều chàng vừa nghĩ rất đơn giản, song trong tình thế này, còn ai vận dụng trí não được mà nghĩ như chàng ?

Bởi mọi người hết sức khẩn trương, họ nóng nảy chờ xem sự việc diễn tiến.

Tiểu Linh Ngư đinh ninh là Hoa Vô Khuyết cũng nghĩ như chàng, nên hấn đáp ứng lẹ làng.

Ngờ đâu, hấn rời xe, không bước về phía vách núi, mà tiếng ra giữa vực trường, đứng sững nơi khoảng trống, co một chân lên.

Rồi hấn mỉm cười thốt:

- Tại hạ đến tới ba, phu nhân có thể cho người đến xô tại hạ.

Chị em Mộ Dung và Tiểu Tiên Nữ cùng đưa mắt nhìn nhau, niềm hân

hoan hiện rõ trong ánh mắt của các nàng.

Họ đồng đáp:

- Xin vâng lời công tử !

Toàn thể những người hiện diện quanh gò đều cảm chắc là Hoa Vô Khuyết thua cuộc.

Luôn cả Tiểu Linh Ngư cũng cho như vậy.

Có kẻ buồn tình cực độ, buột miệng thở dài, có kẻ bực tức tạt lưỡi mả, cũng có kẻ bĩu môi, chế hấn quá tự tin thành ngu, nếu không là điên.

Đời thuở nhà ai lại đứng giữa khoảng không, chẳng có một điểm tựa nào, dù là một điểm nhỏ điểm yếu ớt, mà chịu nổi cho hai trăm người xô không ngã chứ ?

Đứng hai chân vẫn ngã là cái chắc, hướng hồ đứng một chân ?

Dù cho bậc vĩ công cao tuyệt, có thể tấn vững như núi, chỉ cần hai người thôi, cũng xô ngã như thường.

Động thủ thì đối phương có bao nhiêu người. Hoa Vô Khuyết thừa sức chấp, thừa sức đánh bại.

Nhưng trong trường hợp này, hấn bại là hấn rồi.

Như thế, thì cái trường nhiệt náo này chẳng có thú vị gì cả ! Quân hùng phải mất công, phải bỏ ngủ, lặn lội từ thành phố khác đến đây, để chuốc lấy sự chán nản mà trở về.

Giữa cục trường, Hoa Vô Khuyết bắt đầu đếm:

- Một ! & Hai ! & Khi tiếng ĀbaŨ' vừa buông dứt, cái chân độc nhất của Hoa Vô Khuyết lúng sấu dưới đất độ tấc.

Nói là đất để tượng trưng cái phần chịu chân ở khắp địa. cầu thôi chứ thực sự thì nơi hấn đứng toàn là mặt đá, chân hấn lún sâu trong

đá độ tắc, kể ra khí lực của hãn cũng phi thường.

Đá dưới chân hãn mừng tượng là bùn, chẳng ai thấy hãn dùng lực, mà chân hãn vẫn lún như thường.

Mộ Dung San San trước đó, hân hoan ra mặt, bây giờ sắc mặt nàng biến đổi ngay.

Tuy nhiên nàng vẫn phải tiếp tục xúc tiến sự việc, vẫy tay gọi:

- Hoa công tử đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, các người còn chờ gì nữa chứ ?

Mười tám đại hán áo đen gồm có bọn khiêng kiệu và những hộ vệ viên của nàng đồng thanh vang một tiếng lớn, đồng bước tới.

Nhìn vào chúng, ai ai cũng thấy rõ chúng được huấn luyện kỹ càng.

Họ bước đi đồng nhịp với nhau, động khoảng cách với nhau, người kế bên sau đặt tay lên vai người trước, họ nối thành một dây dài, đường dây người từ từ tiến tới.

Thoạt đầu họ đi chậm, dần dần họ bước nhanh, cuối cùng họ chạy vẫn đều, khoảng cách vẫn đều.

Người đi đầu bất thành linh vọt tới lôi cuốn trọn đường dây vọt tới, người đi đầu xô mạnh Hoa Vô Khuyết.

Một người xô là cả mười tám người xô, công lực của mười bảy người sau chuyền qua nhau, tập trung nơi người đầu.

Hồi 60

Thiên Chi Kiêu Tử

Dù đứng cả đôi chân, dù đôi chân chôn cứng dưới đất, Hoa Vô Khuyết cũng phải ngã như thường, huống hồ chỉ đứng một chân ?

Không một vũ công nào giúp hắn chịu nổi lực lượng tổng hợp của mười tám đại hán có huấn luyện đàng hoàng.

Đại khái, quần hùng nghĩ như vậy.

Mà Tiểu Linh Ngư cũng không nghĩ khác hơn được.

Nhưng sự tình diễn tiến ngoài chỗ tưởng của tất cả mọi người hiện diện.

Hoa Vô Khuyết chẳng những không ngã mà cũng không nghiêng, không lùi, hay nói đúng hơn, hắn hoàn toàn bất động.

Bất quá, chân hắn lún sâu xuống hơn mấy tấc nữa thôi.

Mười tám đại hán chưa bỏ cuộc, chúng cố vận dụng toàn lực chuyên đến người thứ nhất, người thứ nhất cố đẩy.

Khí lực của chúng càng tăng, Hoa Vô Khuyết càng lún sâu xuống đá, vừa lún sâu mà cũng vừa nhanh.

Bọn đại hán phòng má, trừng mắt, cố đẩy, mồ hôi đổ ra ướt đầu, rơi xuống từng hạt to bằng đầu ngón tay, nếu ai đứng gần tất nghe rõ độp độp như sương rơi trên lá lúc êm trời.

Bây giờ thì Hoa Vô Khuyết đã lún xuống độ hai thước rồi.

Thước tấc đây là đơn vị đo ngày xưa, lún hai thước là suýt soát ở khoảng dưới đầu gối một chút.

Một sự kiện không ai tưởng tượng nổi chứ đừng nói là có thấy qua ở đâu, lúc nào đó !

Đem một thanh sắt dùng chày vồ mà đóng, chưa chắc gì thanh sắt lún xuống đá.

Nhưng, đôi chân hần bằng xương bằng thịt chứ có phải là bằng sắt đâu ?

Điều đáng khiếp hơn nữa là hần vẫn giữ nụ cười như thuở nào, mặt hần an tường như thuở nào, mừng tượng hần chẳng dùng một điểm khí lực nào.

Hoặc giả, hần đang đứng trên một bãi bùn !

Quần hùng sửng sờ, há hốc mồm, giương tròn mắt, Tiểu Linh Ngư cũng không hơn gì mọi người, chàng cũng kinh dị cực độ.

Phương pháp của Hoa Vô Khuyết, so với ý nghĩ của chàng, có phần nào ngu ngốc thật, song ý nghĩ của chàng là cái xảo, còn phương pháp của hần là thực tài.

Dùng cái xảo, chẳng làm cho ai kinh sợ, bội phục. Thi triển thực tài, hần được trọng vọng hơn.

Bây giờ, cái đà lún xuống của Hoa Vô Khuyết chậm lại rồi, như vậy là lực lượng của mười hai đại hán cũng yếu lại rồi.

Cuối cùng, Hoa Vô Khuyết không lún xuống nữa, dù là một phân, một ly. Như vậy là mười hai đại hán kiệt sức rõ rệt.

Kiệt sức không còn đẩy nổi, chúng lại không đủ sức đứng vững, cùng ngã nhào xuống đất.

Hoa Vô Khuyết đã luyện công phu Di Hoa Tiếp Ngọc đến tuyệt đỉnh, có thể là hần quật trả cái lực lượng tổng hợp đó lại cho mười hai đại hán, song làm vậy thì chúng phải nhanh, làm vậy là hần phản ứng chứ không phải là chịu đựng.

Chính hần muốn chịu đựng, nên thay vì quật trả lại cái công lực đó, hần tiếp nhận nó, rồi chuyển hướng cho nó đi xuống lòng đất, bắt quả hần làm một trung gian tiếp lực thôi.

Cho nên, bọn đại hán cùng cố sức đẩy, chỉ đẩy cho hán lún xuống, chứ chẳng hề làm cho hán ngã được.

Công lực của mười hai đại hán, tổng hợp lại, thay vì đẩy người thì lại đẩy đá, mà đá là mặt bằng dưới chân người, làm sao chúng đẩy lui được ?

Chúng làm một việc vô ích, và công lực của chúng có giới hạn, cuối cùng chúng bại chứ đá khi nào đầu hàng ?

Quần hùng không thấu đáo cái xảo biến của Hoa Vô Khuyết, càng ngỡ ngàng hơn.

Nhưng, họ ngỡ ngàng với niềm kính phục trọn vẹn.

Qua phút giây sững sờ, tất cả cùng reo hò, suýt vỡ gờ núi, tiếng reo hò kéo dài rất lâu.

Bọn Mộ Dung Song biến sắc mặt.

Thế là điều kiện thứ nhất, Hoa Vô Khuyết đã làm xong, mà làm một cách tuyệt diệu, ngoài chỗ tưởng của người trong cuộc lẫn ngoài cuộc.

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ hỏi:

- Phu nhân hài lòng chưa ? Nếu chưa, xin tuyển chọn người đến đây, thay thế các vị này, tiếp tục đẩy !

Mộ Dung San San điểm một nụ cười, vẻ miễn cưỡng hiện rõ.

Nàng đáp:

- Công phu của công tử đúng là bất khả tư nghị ! Tiện thiếp hết sức khâm phục.

Tiểu Tiên Nữ nóng nảy chen vào:

- Điều kiện thứ nhất kể như công tử đã thi hành thỏa đáng, bây giờ

đến điều kiện thứ hai.

Hoa Vô Khuyết mỉm cười, rời chỗ lún.

Thân pháp của hắn nhẹ nhàng cực độ, từ nơi đó, hắn bay lên như có gió dưới chân nâng bổng, hai ống quần từ gối trở xuống nát như, theo đà bay lên của hắn, những mảnh vụn tơ tả bay lất phất như đàn bướm con chập chờn.

Quần hùng lại reo hò một lúc nữa, khi tiếng reo hò lắng dịu, thì từ bên trong cỗ xe có tiếng vỗ tay nho nhỏ vọng ra.

Nhưng tiếng vỗ tay đó dội vào tai Tiểu Linh Ngư, chàng nghe như những mũi tên bắn vào tim chàng.

Niềm đau sanh niềm hận, khí uất bốc lên, chàng muốn hét một tiếng cho long trời lở đất, cho tất cả cùng chết, cho Hoa Vô Khuyết chết luôn, bởi chàng đang ghen tức vì hắn, hắn phải bị loại trừ khỏi giòng nhân loại thì chàng mới có hứng thú mà sống đến ngày tàn.

Hắn còn sống là chàng phải chết, chết vì tức uất.

Tuy nhiên chàng phải thành thật với chính mình, là nhìn vũ công của Hoa Vô Khuyết quả cao tuyệt.

Trước khi con người hào hoa, phong nhã, cao tài như hắn có thiếu nữ nào lại chẳng rung động con tim ?

Thì, "nàng" có vỗ tay tán thưởng cũng chẳng phải là sự đáng trách.

Huống chi, tán thưởng một nhân tài, chưa chắc là người tán thưởng hướng trọn tâm tư về nhân tài đó ?

Theo lý, chàng không nên hận "nàng", nhưng con tim có những lý lẽ nghịch thường, biết rằng vô lý, chàng vẫn tức.

Tại cục trường, Hoa Vô Khuyết cười nhẹ, thốt:

- Điều kiện thứ hai như thế nào, xin phu nhân nêu ra !

Mộ Dung San San chớp mắt, điểm một nụ cười, cất tiếng:

- Trong thành An Khách, có một ngôi quán, hiệu là Tiểu Tô Châu, chắc công tử biết quán đó ở tại con đường nào chứ ?

Hoa Vô Khuyết với vẻ an tường muôn thưở:

- Giang huynh từng đưa tại hạ đến đó mấy lần !

Mộ Dung San San tiếp:

- Nơi đó có chế hai món điểm tâm đặc biệt, là Bát Bửu Phạn và Thiêu Tầng Cao, hẳn công tử cũng có thưởng thức rồi.

Trong trường hợp này, bỗng dưng nàng đề cập đến một ngôi quán bán những thức ăn, nàng còn ca ngợi hai thức điểm tâm đặc biệt, thật ra chỉ có trời mới hiểu cái ý tứ của nàng.

Tự nhiên, quần hùng hết sức kỳ quái.

Hoa Vô Khuyết vẫn cười :

- Riêng tại hạ thì không lưu tâm lắm đến những thức ăn, song một vị bằng hữu của tại hạ có ăn hai thứ đó, và khen rất ngon.

Tiểu Linh Ngư thừa hiểu vị bằng hữu mà hẳn ám chỉ đó là ai rồi.

Rồi chàng liên tưởng đến cái cảnh, Hoa Vô Khuyết và vị bằng hữu của hẳn, đồng bàn mà thưởng thức Bát Bửu Phạn và Thiêu Tầng Cao, khí uất lại bốc lên, bốc mạnh đến độ suýt tung chàng khỏi cành cây, rơi luôn xuống gốc.

Mộ Dung San San cười duyên:

- Tiện thiếp rất thích hai món đó, chẳng biết trong lúc này, công tử có thể cung cấp cho tiện thiếp chăng ?

Kỳ quái !

Nàng đòi ăn hai thứ đó mà lại bảo Hoa Vô Khuyết đi mua về, chẳng

lẽ đây là điều kiện thứ hai ?

Điều kiện đó trên đời này, có ai không làm nổi ? Nó đơn giản quá mà.

Bất quá là một công tác hèn hạ, chỉ có hạng tôi tớ mới làm những việc như vậy.

Không lý nàng muốn hạ nhục Hoa Vô Khuyết.

Hoa Vô Khuyết hết sức kỳ quái, tự hỏi đối phương nêu ra điều kiện đó với dụng ý gì !

Tuy nhiên, khi một nữ nhân yêu cầu, hấn không muốn cự tuyệt, hấn chỉ giặt mình thoáng qua thôi, rồi hấn mỉm cười thốt:

- Tìm được cái món thích khẩu, hiến cho các vị phu nhân dùng thì đúng là một vinh hạnh cho tại hạ vậy !

Mộ Dung San San tiếp:

- Hai món đó, khi được mang về tận nơi đây, phải còn nóng hôi hổi, như lúc quán dọn ra cho khách dùng tại bàn.

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm một chút:

- Có thể được lắm, phu nhân ! Tại hạ tin rằng hai món đó vẫn còn nóng như thường khi tại hạ mang về đây.

Mộ Dung San San nở một nụ cười tươi nhất trần đời, tiếp luôn:

- Trong hai lượt khứ hồi trên chặn đường từ đây đến thành Anh Khánh, công tử không được dùng chân mà đi !

Nàng cao giọng hơn một chút:

- Chân không chạm đất, công tử liệu thực hành được điều kiện đó chăng ?

Bây giờ mọi người mới tỉnh ngộ.

Đúng là một vấn đề nan giải ! Bởi người ta có thể dùng hai tay thay hai chân mà đi, song bất quá chỉ được trong một khoảng đường ngắn, chứ đi bằng tay, hay bằng cách nào khác trừ đôi chân ra, thì làm sao vượt nổi đoạn đường từ đây đến Anh Khánh, có khứ mà cũng có hồi ?

Khoảng cách tuy không xa lắm, nhưng cũng chẳng gần, dù cho Hoa Vô Khuyết có thuật khinh công cao tuyệt đến đâu, hấn cũng chẳng cỡi gió mà đi được.

Thế mà Hoa Vô Khuyết đáp ứng ! Tuy đáp ứng trước khi Mộ Dung San San nêu chi tiết cuối cùng, chung quy cũng đã đáp ứng rồi, hấn không thể viện dẫn lý do gì để khước từ.

Cho nên, quần hùng trở mắt nhìn hấn, tự hỏi hấn sẽ làm cách nào mà thực hành điều kiện đó.

Tiểu Linh Ngư suýt phá lên cười, thầm nghĩ:

- Cái điều kiện này hoang đường quá, chị em Mộ Dung ngông thật ! Cắm đôi chân chắm đất, chẳng lẽ Hoa Vô Khuyết không biết ngồi xe, hoặc cỡi ngựa sao ?

Chàng lại cho rằng các nàng đó dùng kế xảo thôi, nếu Hoa Vô Khuyết không làm được, thì các nàng sẽ làm.

Và Hoa Vô Khuyết chỉ còn nhận bại là cái chắc.

Hoa Vô Khuyết cởi đôi giày ra, bày đôi vớ trắng như tuyết, đưa cao từ chân có vớ, phân bua:

- Nếu tại hạ chắm chân xuống đất, là đôi vớ này phải dơ.

Đôi chân chỉ còn vớ, không giày, hấn nhón đầu ngón xuống chiếc giày, tung mình lên không.

Như vậy, là hấn không ngồi xe, không cỡi ngựa !

Tiểu Linh Ngư kinh dị, trở mắt nhìn.

Khẽ uốn cầu vồng, Hoa Vô Khuyết bay về một tàng cây gần đó, đáp trên một cái cành, đưa tay bẻ hai cành khác, mỗi tay cầm một đoạn.

Rồi hần buông mình rơi xuống, tay tả ấn cành cây, lấy đà vọt đi ba trượng, tay hữu thay phiên ấn xuống đất, đầu cành vừa chạm mặt đất, bắn vọt đi một khoảng cách như vậy.

Hán vượt sáu trượng rồi, từ xa xa thốt vọng lại:

- Xin phu nhân chờ một chút, tại hạ sẽ mang hai món đó về cho phu nhân dùng !

Hần áp dụng một môn khinh công, có cái tên là Hàn Cựu Hi Thủy, hần luyện môn này đến mức độ siêu thần nhập diệu.

Trong quần hùng, cũng có người luyện được môn công đó, song bất quá đi độ một khoảng đường trăm trượng dài trở lại thôi, còn như đi xa hơn, chẳng hạn từ đây đến An Khánh và trở về, lại nhanh chóng thì hần là không một ai đi nổi.

Quần hùng thảm phục hần, song ai ai cũng lo ngại, chẳng biết hần có đủ chân khí chi trì một cuộc khứ hồi khá xa như vậy không.

Chị em Mộ Dung thấy hHoa Vô Khuyết áp dụng phương pháp đó mà đi cùng biến sắc. Nàng nào cũng lộ vẻ khẩn trương ra mặt.

Hoa Vô Khuyết đã khuất dạng rồi.

Những người hiện diện bắt đầu nghị luận, lúc nghị luận thì chẳng ai lưu ý đến thời gian, mà thời gian thì cứ đều đều trôi qua, bất giác họ thấy xa xa có một bóng người từ từ tiến tới.

Hoa Vô Khuyết đã trở về !

Đôi tay bện cầm cành cây, hần phải dùng răng cắn đầu dây cột những món ăn được bao bọc kỹ lưỡng.

Đến nơi rồi hần ấn cả đôi cành cây xuống đất, phần trên mình thẳng đứng, đưa cao đôi chân lên, cho mọi người thấy đôi vó.

Đôi vớ vẫn trắng như tuyết, tuyệt nhiên chẳng vấy chút đất nào.

Quần hùng ồn ào lên, nhiều người cùng thốt một câu, một lượt:

- Hoa công tử đến An Khánh và trở về, chân không chấm đất !

Đôi tay ấn xuống cành cây, cành chỏi đất, Hoa Vô Khuyết nương thế tung mình lên, nhẹ nhàng hơn con yến, rồi từ từ đáp xuống ngay đôi giày.

Hắn quăng hai cành cây, rãnh tay rồi, hắn lấy chiếc bọc trao qua Mộ Dung San San, điểm một nụ cười, thốt:

- May mắn cho tại hạ, không đến nỗi để cho phu nhân thất vọng ! Xin phu nhân ăn đi, món điểm tâm còn nóng !

Mộ Dung San San cũng cười, nhưng vẻ cười của nàng miễn cưỡng thấy rõ:

Nàng gật đầu:

- Đa tạ công tử !

Nàng tiếp nhận chiếc bao, mở ra, khói thêm bốc lên, người đứng xa vẫn thấy được.

Giữ tròn lễ độ, nàng cầm lấy một chiếc, bỏ vào miệng ăn liền.

Vật ngon, thơm, nàng ăn lại nghe đắng.

Hoa Vô Khuyết lại dùng một phương pháp ngu ngốc nữa ! Thay vì ngồi xe, cưỡi ngựa, hắn lại phí sức của hắn.

Người ta dùng cái xảo, hắn dùng cái thật, tự nhiên là hắn ngu ! Song, nếu lấy cái xảo thì hắn còn được ai trọng vọng ?

Hai lần ngu, hắn đưa cao minh danh của hắn tận mây xanh.

Bây giờ thì Tiểu Linh Ngự không thể cho rằng hắn ngu nữa !

Lần thứ nhất, hấn biểu hiện nội lực phi thường, lần thứ hai, hấn thi triển khinh công đáng khiếp !

Giả như, hấn lấy xảo đối xảo, dù có thắng cuộc, vị tất bảo được quần hùng hoan hô ? Có thể hấn hứng những quả trứng thúi, hay cà chua hay mọi thứ trái thúi, nếu những vật đó có trong tầm tay của mọi người.

Tiểu Linh Ngư cười khổ !

Chàng nghĩ:

- Không lấy xảo đối xảo như vậy có ngu chẳng ? Có ngu hay không cũng chẳng quan trọng lắm, trái lại chị em họ Mộ Dung tưởng mình là thông minh, dùng xảo để hí lộng đối phương, kết quả chính các nàng bị hí lộng ngược lại !

Chàng chê các nàng đó, còn chàng thì sao ?

Chưa chắc gì Hoa Vô Khuyết ngu hơn chàng, hay ngược lại chàng thông minh hơn Hoa Vô Khuyết !

Rồi chàng cho rằng càng thông minh càng khổ, chỉ có những kẻ ngu mới hưởng được hạnh phúc, không nhiều cũng ít.

Chứ người thông minh xem ra thì sung sướng đó, nhưng ai biết được bên trong, trí não của họ vẫn quay đều đều, họ mệt đến cả trong lúc ngủ.

oo Nuốt Bát Bửu Phạn, Thiên Tăng Cao như nuốt đá, Mộ Dung San San vẫn phải nuốt.

Bây giờ, nàng nhận ra hai thứ đó sao mà khó ăn quá, không còn ngon thơm như lúc nào !

Hoa Vô Khuyết vẫn điềm nhiên đứng đó, chờ cho Mộ Dung San San ăn xong, cười nhẹ, hỏi:

- Điều kiện thứ ba như thế nào, phu nhân ?

Tiểu Tiên Nữ bực tức hơn hết, không chờ cho Mộ Dung San San nói gì, vội cao giọng hỏi lại:

- Có một ngôi nhà, cửa đóng kín, công tử không được chạm tay chân, chạm mình bất cứ là bộ phận nào vào cánh cửa mà cũng chẳng được dùng vận chỉ ném dây, công tử có thể vào nhà đó được chăng ?

Lại một vấn đề khó ! Hầu như nan giải !

Quần hùng lại một lượt nữa, lo ngại cho Hoa Vô Khuyết.

Lo ngại, nhưng tất cả tin tưởng là hắn có thể giải quyết như hai lần trước, có điều họ không đoán nổi hắn sẽ dùng biện pháp gì.

Cũng như hai lần trước, Tiểu Linh Ngư lại cười thəm, nghĩ:

- Cái điều kiện cuối cùng này xem ra còn hoang đường hơn hai điều kiện trước gấp mấy lần. Cần gì phải dùng đến tay chân, cần gì phải lấy thân xác chạm vào cánh cửa ?

Chàng cũng có nghĩ mấy biện pháp mở cửa mà không cần tiếp xúc với cánh cửa, song chàng tin rằng Hoa Vô Khuyết không dùng những biện pháp do chàng tưởng tượng.

Rồi chàng lại tìm hiểu Hoa Vô Khuyết sẽ làm như thế nào.

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm một lúc lâu, đoạn cất tiếng:

- Quanh đây, không có một ngôi nhà nào, chẳng hay tại hạ có thể tạm xem cỗ xe kia như...

Mộ Dung Song gật đầu:

- Được chứ ! Có điều công tử phải giữ đúng những sự cấm kỵ như tôi vừa nêu ra đó thôi. Vào được trong xe là công tử thắng cuộc !

Hoa Vô Khuyết nhìn qua Mộ Dung San San hỏi:

- Phu nhân chấp thuận như thế chăng ?

Mộ Dung San San suy nghĩ một phút, điểm một nụ cười, gật đầu:

- Nhà và xe cũng như nhau, nhà không có thì tạm dùng xe !

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ:

- Tại hạ vào xe rồi, phu nhân còn có ý chí khác nữa chẳng ?

Mộ Dung Song nhìn thoáng qua Mộ Dung San San.

Mộ Dung San San đáp:

- Công tử vào được trong xe rồi, là bọn tiện thiếp xin ly khai nơi này gấp !

Đã hạn định ba điều kiện, người ta làm đủ cả ba rồi, các nàng còn có ý kiến gì nữa ?

Dù các nàng muốn gây khó khăn thêm cho Hoa Vô Khuyết thực sự thì hiện tại chẳng làm sao nghĩ ra nổi.

Ba điều kiện kia, họ họp bàn lâu lắm mới nghĩ ra được, họ đặc ý với ba điều kiện đó, cho rằng khó nhất đời.

Thế mà đối phương vẫn làm được, làm với những biện pháp do chân tài, chứ không dùng xảo như các nàng đã sắp xếp và định làm nếu Hoa Vô Khuyết không dám.

Thì, trong phút giây ngắn ngủi, các nàng làm sao nghĩ ra một cách khác, khó khăn hơn, để dồn Hoa Vô Khuyết vào ngõ bí ?

Cách cuối cùng là động thủ, song họ đã biết là còn kém Hoa Vô Khuyết quá xa, như vậy còn lưu lại cục trường làm chi.

Ly khai là phải !

Hoa Vô Khuyết mỉm cười :

- Nếu vậy, xin phu nhân xem đây...

Hắn vừa thốt vừa tiến đến gần cỗ xe.

Tiểu Linh Ngư trầm nghĩ:

- Không lẽ hắn dùng Phách Không Chưởng ? Ngoài chiêu thức Cách Sơn Đả Ngư hắn còn có phương pháp gì khác ?

Hoa Vô Khuyết dừng lại trước cửa xe, đột nhiên gọi:

- Mở cửa đi, Thiết cô nương !

Bên trong xe, có tiếng cười trong trẻo, một giọng nói dịu dàng tiếp theo liền:

- Mở rồi !

Thoạt đầu, quần hùng kinh ngạc, rồi kỳ quái, cuối cùng bật cười vang dội.

Tiểu Linh Ngư cũng suýt bật cười như tất cả. Nhưng nụ cười không thể hiện lên được, tiếng cười cũng không thể thoát ra được.

Bởi khí uất dâng trào, ngăn chặn tiếng cười xóa tan vẻ cười.

Khí uất phát sanh do giọng cười, giọng nói từ trong xe vọng ra !

Trong khi chị em họ Mộ Dung sững sờ, Hoa Vô Khuyết từ từ bước vào xe, rồi từ trong xe cười lên mấy tiếng, thốt vọng ra:

- Tại hạ không vi phạm những cấm kỵ do phu nhân đề ra, mà cũng vào trong xe.

Bây giờ, ba điều kiện được hoàn tất, phu nhân có đồng ý cho là tại hạ thắng cuộc chăng ?

Chị em Mộ Dung và Tiểu Tiên Nữ há hốc mồm, mồm bỏ ngỏ mà chẳng một lời nào bay ra.

Quần hùng cười mãi, cười đến điên đảo cả người, cười đến đổ lệ.

Biện pháp mở cửa của Hoa Vô Khuyết, may ra chỉ có người trong xe biết được mà thôi, tất cả mọi người hiện diện trong cuộc lần ngoài cuộc, nằm mộng cũng chẳng tưởng nổi !

Xem thì đơn giản, nghĩ kỹ rất thông minh, chứ nếu Hoa Vô Khuyết dùng thủ pháp cách không đả ngư, thì tầm thường quá, trong quần hùng, bất cứ ai cũng làm được như vậy, và bất cứ ai cũng nghĩ như vậy.

Riêng cái biện pháp của hắn, thì quả thật vừa giản đơn vừa độc đáo.

Nếu không thông minh, khi nào Hoa Vô Khuyết nghĩ ra được như vậy ?

Hắn cũng khéo đóng kịch thật, hắn vờ như khó khăn, hắn dẫn đo, do dự, sau rốt mới thực hiện !

Quần hùng không vì cái đơn giản đó mà khinh thường Hoa Vô Khuyết, hoặc thất vọng, trái lại họ càng khâm phục hắn có cơ trí thâm hiểm, phản ứng hữu hiệu.

Mộ Dung Song và hai nàng kia chưa đáp, những kẻ dự khán lên tiếng trọng tài ngay:

- Tự nhiên Hoa công tử thắng ! Chẳng một ai dám dị nghị ! Chẳng một ai còn nói gì được nữa !

Mộ Dung San San biến sắc mặt, trắng nhợt.

Mộ Dung Song nhìn thoáng qua Mộ Dung San San, như chờ đợi một phản ứng thích đáng.

Mộ Dung San San làm gì hơn, nàng chỉ còn gượng nhếch nụ cười, rồi bước thân thờ về chiếc kiệu.

Mộ Dung Song bước theo sau, Tiểu Tiên Nữ còn trừng mắt nhìn Giang Biệt Hạc lần cuối, gằn từng tiếng:

- Đừng đắc ý vội ! Người sẽ chờ đợi những cái khác mới mẽ hơn,

nhất định là ta chẳng để người yên một ngày nào bắt đầu từ giờ phút này.

Giang Biệt Hạc mỉm cười, chỉ nhìn nàng chứ không đáp, tia nhìn hàm ẩn mỉa mai, thách thức, như sẵn sàng chờ đợi những thủ đoạn của đối phương.

Rồi Tiểu Tiên Nữ cũng lên kiệu như hai anh chị em mMộ Dung.

Như lướt đến, các đại hán cất cán kiệu lên vai rồi phóng chân chạy như bay.

Giang Biệt Hạc mỉm cười thốt:

- Trong thế gian này, theo tại hạ nghĩ chẳng có một ai thừa cơ trí như Hoa huynh !

Tại hạ khâm phục vô cùng !

Quần hùng một lượt nữa hoan hô vang ầm cả cục trường, Hoa Vô Khuyết bắt buộc phải thò đầu ra ngoài, đáp lễ.

Một giọng nói trong trẻo vang lên, phu xe giật cương, ngựa quay đầu, kéo cỗ xe ly khai sơn cốc.

oo Tiểu Linh Ngư tưởng tượng hiện giờ trong cỗ xe, Hoa Vô Khuyết đối diện với nhau, có lẽ cả hai ngồi gần nhau lắm ! Mà cũng có thể cả hai ngồi kề bên nhau, chứ không phải đối diện.

Chàng nghe tim nhói từng hồi, đôi mắt nhìn theo xe, nhưng chẳng thấy cỗ xe, mặc dù nó còn ở trong tầm mắt.

Bỗng chàng kêu lên:

- Ta bắt đầu tư tưởng về nàng từ lúc nào ? Tại sao ta phải đau khổ vì nàng ? Ta không còn là ta nữa sao ?

Thiết Tâm Nam ở cạnh chàng, chàng không màng, chàng chẳng có một cảm giác nào, lúc xa nhau, chàng chẳng hề cảm thấy thiếu nàng, bây giờ nghĩ đến cả nữ nhân nàng chung chạ với người khác, chàng

tức, rồi thám thía sự thiếu vắng nàng, rồi tiếc hận lúc gần nhau, chàng đã bỏ phí bao nhiêu thời gian.

Thời gian đó đáng lẽ phải được dùng vào một việc gì hữu ích, thì chàng lại trêu tức nàng mãi mãi, chàng khinh thường nàng, trêu tức nàng, xua đuổi nàng, đẩy nàng về kẻ khác.

Làm chi thế ? Giờ thế ? Giờ đây biết nàng có một yếu tố trọng yếu cho lẽ sống của chàng, thì cái yếu tố đó chào biệt chàng rồi !

Tạm hay vĩnh viễn, điều đó chàng chưa nghĩ đến, chỉ biết là song phương đã xa biệt đó đang gây ảnh hưởng nặng nơi chàng.

Chàng tự hỏi, tại sao nàng trở thành trọng yếu đối với chàng như thế. Trước kia, ai bảo rằng chàng sẽ khổ vì Thiết Tâm Nam, hẳn chàng phải cười vào mũi người đó.

Bây giờ, không ai bảo như vậy, mà chính chàng lại nhận ra mình khổ vì nàng.

Rồi chàng tự cho là mình quá ngu, quá ngu !

Những kẻ ngu, thà chẳng có vật gì thì hơn, có trong tay rồi chẳng bao giờ quý trọng vật đó, để nó thất lạc đi, mới biết cái giá trị của nó !

Biết mà làm gì ? Đã muộn lắm rồi, chỉ còn tiếc hận mà thôi !

Giả như có chạy đi tìm lại, tìm cũng có thể gặp lại đấy, song nó đâu còn thuộc quyền sở hữu của mình nữa ?

Nó đã về tay kẻ khác rồi ! Nó vĩnh viễn mất, vĩnh viễn xa rời mình rồi !

Cũng bởi thế nhân ngu nhiều nên nguyên nhân đau khổ phải nhiều ! Có được bao kẻ khôn, biết "duy dưỡng" nguồn khoái lạc ?

Cái thông minh của Tiểu Linh Ngự chưa hẳn vẹn toàn !

Lâu lắm Tiểu Linh Ngự mới trở về thực tại.

Thì vừa đúng lúc chàng trông thấy hai người cao và mập nổi bật

trong đám đông.

Chàng trực nhớ đến lời hứa với Đồ Kiều Kiều.

Chàng tụt xuống đất, bước về phía hai người đó, đưa tay vỗ vào vai La Cửu, hóa thân của Âu Dương Cốc.

Âu Dương Cốc giật mình, quay đầu lại, thoáng biến sắc mặt.

Y luôn luôn đề phòng tất cả mọi người, bởi y ôm ấp một cái tịch rất lớn, động xa động gần đến cái tịch của y, là y nhúc nhích liền.

Khổ thay cho những con những vì cái tịch gian mà luôn luôn giới bị như thể dù ngồi trên đồng vàng, vị tất cả được sung sướng một phút, một giây.

Chưa chắc gì những kẻ đó dám ngủ hai mắt.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người lo ngại từng giây, từng phút như vậy mà vẫn không ốm, cứ càng ngày càng phì phạc ra, thì thật là một sự lạ !

Nhận ra chàng, Âu Dương Cốc thở phào, cười nhẹ, đáp:

- Cái khó tiêu nhất là mình thọ Ớn một nữ nhân. Tại hạ không thọ Ớn một nữ nhân nào, thì làm gì khó chịu đến nỗi ăn không được, ngủ không được mà phải ốm ?

Không chịu khó thì mập là lẽ đương nhiên !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Thì ra các vị đã biết tại hạ mang người đẹp đó đi nơi khác rồi ?

Âu Dương Cốc mỉm cười :

- Nàng còn có thể theo ai ngoài huynh đài ?

Âu Dương Cốc cười nhẹ, tiếp:

- Bất quá, tại hạ không hề nghĩ là huynh đài có hứng thú với liễu đầu đó thôi !

Hắn là hứng thú bốc cao lắm, nên huynh đài mới mang nàng đi như vậy !

Cái tên thật của hai anh em là Âu Dương Đảnh, Âu Dương Đường, song vì bỗn tánh của họ quái dị, giang hồ mới đặt cho tên mới, họ phải khoát tên đó suốt mấy mươi năm dài, hiện giờ chẳng còn ai nhớ đến tên thật của họ.

Từ nhiều năm qua, cả hai tính toán không hề sai, nhưng lần này thì ngón tay vấp vấp, nhảy mất một con toán, chính con toán đó phá hỏng cái công trình đòi hỏi rất nhiều tâm lực liên tục suốt bao nhiêu năm dài.

Cả hai ngờ đâu, liễu đầu mà họ khinh thường đó lại là Đồ Kiều Kiều, con người mà họ nơm nớp sợ hãi dù họ biết bà ta phải mãi mãi thu hình trong sơn cốc hoang vắng lạnh lùng.

Dĩ nhiên, Tiểu Linh Ngư không đại gì tiết lộ điều đó, chàng chớp chớp mắt thốt:

- Có, bao giờ cũng hơn không, có hai bao giờ cũng hơn một, đúng vậy không chứ ?

Âu Dương Cốc vỗ tay táng thưởng:

- Hay ! Hay vô cùng ! Thật là chí lý. Câu nói của huynh đài đáng được ghi nhớ đời đời !

Y có ngoại hiệu Táng Mạng Chiếm Tiệm Nghi, thì cái câu nói sanh lợi của Tiểu Linh Ngư tự nhiên rót vào tai y như mật.

Cả ba cùng cười, cùng nói, cùng đi, không lâu lắm, ra khỏi sơn cốc.

Và họ đến gần cỗ xe của Đồ Kiều Kiều.

Đột nhiên, Tiểu Linh Ngư dừng chân, buông gọn:

- Các vị đi đi thôi, xin hẹn gặp lại sau này.

Âu Dương Cốc mỉm cười :

- Huynh đài định đi hội ước với mỹ nhân à ?

Tiểu Linh Ngư điểm một nụ cười bí mật, đáp lửng lơ :

- Có thể là...

Hoặc vô tình, hoặc hữu ý, chàng liếc sang cỗ xe trắng lệt, tiếp nói:

- Tại sao hai vị chưa chịu đi ?

Âu Dương Cốc đảo mắt một vòng, bật cười lớn:

- Bọn tại hạ đang thừa thì giờ muốn bầu bạn với huynh đài một lúc.

Tiểu Linh Ngư vờ bối rối:

- Tại hạ còn phải đi đến một nơi, hai vị...

Âu Dương Cách cao giọng:

- Huynh đài định đi đâu nữa chứ ?

Âu Dương Cốc bước nhanh đến cỗ xe, mở tung cánh cửa, vỗ tay cười vang:

- Biết lắm mà ! Mỹ nhân ở đây, cho nên huynh đài muốn cho tại hạ đi nơi khác gấp !

Âu Dương Cách tiếp nói:

- Người ta nói, nhận đào trả lý, huynh đài ăn đào ngọt của bọn tại hạ, thì ít nhất cũng phải trả lý chua ! Chẳng lẽ huynh đài quá tham, ngọt cũng ham mà chua cũng thích ?

Một, Tánh Mạng Chiếm Tiện Nghi, một Ninh Tử Bất Ngật Khuy, thì

gặp tiện nghi rồi khi nào chịu bỏ ?

Mỹ nhân do họ nhạt được, đem về, bị người phồng tay trên, như vậy là họ mất tiện nghi, họ thua lỗ, bây giờ gặp lại cái tiện nghi đó, tự nhiên họ phải làm cách nào để bỏ khuyết chỗ thua lỗ đó.

Gọi là lý chua bởi họ có chắc đâu trái đào kia còn nguyên vẹn, chắc đâu Tiểu Linh Ngư chưa hút hết cái chất ngọt, đào đã biến thành một trái lý chua.

Không đợi Tiểu Linh Ngư xua đuổi khéo nữa, không đợi chàng mời miễn cưỡng, cả hai không hẹn mà đồng ung dung bước lên xe chễm chệ ngồi.

Âu Dương Cốc cười nhẹ:

- Huynh đài lên xe đi chứ !

Âu Dương Cách tiếp luôn:

- Đánh chết anh em tại hạ cũng chẳng rời xe ! Lên đi thôi, huynh đài !

Tiểu Linh Ngư cười thảm, nghĩ:

- Hôm nay thì các người mất tiện nghi, các người thua lỗ rồi đó nghe !

Nhưng, chàng sa sầm gương mặt, gằm đầu lên xe, vẻ sầu vương nặng nơi đôi mày.

Chàng nhếch nụ cười khổ, thở dài:

- Nếu biết trước như thế này thì mình đã tránh họ rồi ! Cũng tại mình tìm họ, gọi họ.... Hừ ! Có lẽ vì cuộc náo nhiệt vừa rồi làm cho mình điên đầu mất !

Âu Dương Cốc, Âu Dương Cách đắc chí quá chừng, cười hì hì mãi.

Cỗ xe từ từ tiến.

Xe rộng, lại êm, ngồi trong xe nghe khoan khoái lạ ! Nhưng họ có biết

đâu, kẻ ngồi đối diện với họ kia là một ôn thần ?

Hay đúng hơn là một ác la sát !

Đồ Kiêu Kiêu cúi đầu, chùng như e thẹn, thực ra thì bà tránh hai cặp mắt của bọn đó.

Dù bà tin tưởng ở cái thuật cải sửa dung mạo tuyệt diệu của bà, bà cũng lo ngại chúng nhận ra một đặc điểm nào đó, mà chúng quá quen thuộc, bởi tất cả cùng chung sống thành đoàn với nhau trong nhiều năm.

Âu Dương Cốc tán:

- Mới cách nhau một ngày thôi, tại hạ trong cô nương đẹp hẳn lên, hơn trước trăm ngàn lần !

Âu Dương Cách nói ngay:

- Hoa nào được mưa móc gội nhuận mà chẳng thấm tươi ? Cái đạo lý đó, chẳng lẽ đại ca không biết ?

Cả hai tuy thời thời khắc khắc phòng bị ngoại nhân, nhưng hiện tại, ngồi trong xe, sau lưng là vách xe, trước mặt là một mỹ nhân, bên cạnh là một bằng hữu, họ còn lo ngại gì nữa ?

Tiểu Linh Ngư thừa hiểu Đồ Kiêu Kiêu muốn cho chàng lừa anh em Âu Dương lên xe, để cho bà thanh toán việc cũ, nhưng chàng nghĩ mãi, chẳng hiểu bà sẽ hạ thủ như thế nào.

Trừ ra, bà xuất thủ là chống cự tức khắc cả hai, chứ nếu không thì một bà làm sao ngăn chặn hai con quỷ ? Giả như họ không chạy đi, họ cũng có thể hiệp sức quật ngã bà như thường.

Khó lắm !

Chàng nhìn bà, thấy bà cứ cúi đầu, cứ thẹn thùng, bất động, bà cũng không nhìn chàng, ngầm biểu lộ cái ý nhờ chàng tiếp tay !

Thế là đã có chủ trương ? Chủ trương đó ra sao ?

Tiểu Linh Ngư cảm thấy nôn nóng hơn lúc chờ xem cuộc đấu trí giữa Hoa Vô Khuyết và chị em Mộ Dung.

Chàng mong muốn Đồ Kiền Kiền hạ thủ gấp, xem bà áp dụng thủ đoạn gì.

Xe chạy càng lúc càng nhanh, xe đã ly khai hoàn toàn quần hùng, và hiện tại đang lăn bánh trên con đường xuyên hoang dã.

Âu Dương Cốc chợt hỏi:

- Cái tổ uyên ương của huynh đài sao mà xa thế ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Muốn ném lý chua, phải đến tận vườn lý chứ, các vị nên trầm tĩnh một chút mới được.

Âu Dương Cách tán đồng:

- Chí lý ! Chí lý ! Bất quá...

Đồ Kiền Kiền vụt ngẩng mặt lên, rồi cười trong trẻo thốt:

- Bất quá, thứ lý đó rất chua, sợ các người nuốt không trôi !

Âu Dương Cốc, Âu Dương Cách giật mình, chừng như họ linh cảm một cái gì bất thường.

Nhưng họ trầm tĩnh ngay, rồi Âu Dương Cốc bật cười khanh khách:

- Cô nương biết nói năng từ lúc nào thế ?

Đồ Kiền Kiền cười duyên:

- Lâu lắm rồi ! Đại khái, độ hai mươi năm !

Âu Dương Cốc và Âu Dương Cách biến sắc. Cả hai chuẩn bị nhảy xuống đường.

Tiểu Linh Ngư cau mày, thầm nghĩ:

- Tại sao Đồ cô cô nóng nảy thế ? Nói như vậy chẳng sợ chúng nghi ngờ sao ?

Muốn bắt rắn mà cứ đập cổ mãi, rắn nghe động chạy mất đi, còn gì chứ ?

Một loạt tiếng phịch vang lên, từ dưới lườn xe, bốn bàn tay xuất hiện.

Tự nhiên, sự xuất hiện đó phải bất ngờ, có thể là trừ Đồ Kiêu Kiêu ra, anh em Âu Dương và Tiểu Linh Ngư không tưởng tượng nổi.

Không tưởng tượng nổi một biến cố phát sinh đột ngột, tại ngay dưới chỗ ngồi !

Bốn bàn tay đó chạm vào bốn cạnh chỗ của anh em Âu Dương, họ nghe nhói lên, liền theo đó, bốn bàn tay chụp luôn lấy hai tay, kèm cứng như song sắt kẹp.

Họ nghe đau đớn vô cùng. Khổ hơn nữa là họ không còn động đậy được !

Âu Dương Cốc kinh hãi đến xám mặt, rung rung giọng hỏi:

- Huynh đài... huynh đài... Tại sao như thế này ?

Tiểu Linh Ngư cũng kinh hãi, nhưng chàng kỳ quái hơn, buồn cười hơn.

Chàng buông gọn:

- Chẳng liên quan gì đến ta đâu, các người đừng hỏi vô ích !

Chàng bỏ cái giọng sáo, gọi chúng bằng tiếng người cọc lốc.

Âu Dương Cốc quay sang Đồ Kiêu Kiêu :

- Có lẽ là chủ ý của cô nương ?

Tuy bất động, họ còn lắc lư chiếc đầu, còn nói được.

Đồ Kiền Kiền cười nhẹ:

- Không là của ta, chẳng lẽ lại là của ma ? Quanh đây, còn ai nữa chứ ?

Ai hỏi bà điều gì, bà không bao giờ đáp là phải hay không phải, có hoặc không có.

Bà hỏi ngược lại, thay câu đáp, trong dân gian, người ta gọi là cách hỏi móc họng.

Đó là cái tật cố hữu của Đồ Kiền Kiền, toàn thể nhân vật trong Thập Đại Ác Nhân đều như vậy.

Cái tật đó, bà nhiễm nó từ ngày thơ ấu, bà giữ luôn đến ngày nay, hôm nay chẳng rõ bà vô tình hay cố ý, cố phô trương cái tật đó, chứ không giấu anh em Âu Dương như bà đã giấu dung nhan cũ.

Có thể bảo là bà cố ý, bởi nhận xét qua thái độ của bà, chừng như bà định dần dần dẫn dắt anh em họ Âu Dương vào thực tế để đưa họ trở về sự việc bao nhiêu năm về trước.

Bà quăng từng viên sỏi dò đường, vì trước mắt bà là La Cửu, La Tam với thân vóc phì phạc, chứ nào phải là Âu Dương Cốc, Âu Dương Cách.

Chỉ cần một vài phản ứng nơi họ, nhỏ cũng được, là bà có thể quyết đoán họ là ai thực sự.

Nhận ra cố tật của đối phương, anh em Âu Dương biến sắc mặt đến không còn một hạt máu nào điểm nhỏ, Âu Dương Cách hấp tấp hỏi:

- Người... người là ai ?

Sao lại hỏi như thế ? Đã cho là người đẹp Mộ Dung Cửu, định theo Tiểu Linh Ngư ăn trái lý chua, bây giờ hỏi như vậy là sao ?

Cả hai anh em nhúc nhích rồi, cái tịch của họ bị chạm rồi ?

Đồ Kiều Kiều cười nhẹ:

- Vừa rồi, các người không nhận ra ta, điều đó đúng thật. Bây giờ các người cũng không nhận ra, bây giờ là các người giả vờ đấy.

Âu Dương Cách tự sửa sai liền:

- Anh em tại hạ... làm sao nhận ra cô nương là ai ?

Đồ Kiều Kiều hừ một tiếng:

- Nếu không nhận ra làm gì phải sợ ?

Âu Dương Cách bật cười ha hả, cười như vậy hẳn phải có âm thanh cao ngạo, song giọng cười của y khô khan quá, biểu hiện rõ rệt một cố gắng vượt khó khăn, y thốt.

- Anh em tại hạ không nhận ra cá nhân cô nương, song ít nhất cũng nhận được cô nương là một vật dành cho người tiêu khiển.

Đồ Kiều Kiều vụt thở dài:

- Âu Dương Cốc, Âu Dương Cách, dù các người có tiếp tục đóng kịch đến muôn đời cũng vô ích thôi...

Âu Dương Cốc trở mắt:

- Âu Dương Cốc là ai hở cô nương ?

Âu Dương Cách tiếp luôn:

- Nghe nói anh em đó ốm như que củi... ha ha... ha ha...

Y lại cười vang, giọng cười vẫn khô khan, vẫn có vẻ cố gắng.

Y muốn cười thật lớn, cười cho vỡ luôn cỗ xe, nhưng các thớ thịt nơi mặt cứng chai, quai hàm dưới chỉ nhếch được một chút thôi, thành ra âm thanh mà y chuẩn bị bắn ra ngoài, lại bị dội ngược, lồng lộn nơi

yết hầu, trông y khổ sở cực độ.

Cười được, là mỉa mai được, là phủ nhận sự đề quyết của Đồ Kiều Kiều.

Không cười được, hay cười dở dang là nhìn nhận sự đề quyết đó.

Nhưng, họ thừa nhận hay họ phủ nhận, Đồ Kiều Kiều không màng, bà ta nhìn cả hai với ánh mắt lạnh lùng, không nói tiếng nào.

Âu Dương Cách nhìn qua Âu Dương Cốc, hỏi với cái ý xỏ Đồ Kiều Kiều :

- Người là Âu Dương Cốc ?

Âu Dương Cốc lấy vẻ thản nhiên:

- Nếu ta là Âu Dương Cốc thì đương nhiên người là Âu Dương Cách !

Bây giờ, họ lấy lại tinh thần phần nào.

Âu Dương Cách tiếp:

- Thế ra, chúng ta là Âu Dương Cốc, Âu Dương Cách ! Thú vị thay !...
Ha ha !

Thú vị không tưởng nổi !

Âu Dương Cốc nói theo :

- Đồ đại thơ ơ ! Thú vị đấy chứ ! Que củi biến thành phì phạc.

Đồ Kiều Kiều cười nhẹ:

- Có gì lạ đâu, nếu que củi ăn những thức của heo ăn, tự nhiên phải phì phạc.

Âu Dương Cốc cười vang:

- Đúng ! Đúng ! Anh em tại hạ ăn những thức dành cho heo ! Ha ha !
Ha ha ! Ha ha !

Đồ Kiêu Kiêu trừng mắt:

- Bây giờ đã đến lúc các người mửa các thức ăn của heo ra, phải vậy không ?

Âu Dương Cốc cứ cười khan:

- Cái đó... Ha ha ! Ha ha !

Âu Dương Cách phụ họa:

- Cái đó... Ha ha ! Ha ha !

Rồi cả hai thi đua cười, chỉ cười chứ không nói chi nữa.

Tiểu Linh Ngư biết ngay họ đang sắp xếp một mưu mô gì, mưu mô chưa thành, là họ còn cười ngậy.

Bỗng, có tiếng người từ dưới lườn xe cười và thốt vọng lên:

- Anh em Âu Dương trong hai mươi năm nay tự bảo dưỡng kỹ quá, ngoài nước da trắng trẻo, thân vóc phì phạc, lại còn luyện được cách cười đặc biệt đó nhé ! Ta nghĩ, người nên thu nhận chúng nó làm đồ đệ là phải !

Âm thanh vừa âm vừa dương, nghe chói tai vô cùng, anh em Âu Dương nhận ra ngay người vừa nói nơi đó.

Chính là Bạch Khai Tâm.

Một người nữa, cười lớn hơn Bạch Khai Tâm, giọng cũng lớn hơn:

- Ha ha ! Nếu ta thu nhận hai đồ đệ như vậy thì có thể là chiếc quần ta đang mặc đây cũng sẽ bị chúng bỏ lên bàn toán mà tính luôn cho ta trường ra mà không còn đạo phổ được nữa.

Người đó, chính là Tiểu Lý Tàng Dao Tiểu Di Đà Cáp Cáp Nhi !

Âu Dương huynh đệ trước đó còn hy vọng thoát đi, bây giờ, biết được ai ở dưới xe, họ tuyệt vọng ngay.

Cả hai cùng đưa mắt nhìn nhau, cùng dợm đứng lên, song cánh tay còn bị kẹp cứng thì làm sao đứng được ?

Âu Dương Cốc bật cười, giọng cười vô nghĩa đến trơ trẽn:

- Tiểu đệ không ngờ bên dưới có người, mà lại là hai vị huynh trưởng ! Thật là đắc tội, dù vô tình mà ngồi trên đầu người !

Bạch Khai Tâm cười hì hì :

- Có sao đâu ! Bởi có chiếc sàn xe ngăn cách kia mà, vả lại Đồ đại thơ an bày bên dưới này thơm tất cực độ, ta thấy ngồi đây lại sướng hơn nằm trên giường tại nhà.

Hơn nữa, có rượu, có thịt, muốn chén lúc nào tùy thích.

Cáp Cáp Nhi tiếp nối, như thưở nào, trước khi nói là phải cười mấy tiếng:

- Chỉ vì ta biết là có hai người ngồi trên đầu, nên ta mất cả hứng thú mà thành ra rượu bỏ lạnh, thức ăn bỏ nguội ! Ta không làm sao uống trôi, nuốt trôi !

Âu Dương Cách thốt:

- Biết làm sao bây giờ, các vị có buông tay, bọn này mới đứng lên được để đi chỗ khác chứ ! Tiểu đệ bắt buộc phải ngồi, thì các vị phải cam chịu như vậy.

Y hướng qua Đồ Kiền Kiền, tiếp:

- Đồ đại thơ ơi, làm sao đây ?

Đồ Kiền Kiền mỉm cười :

- Các người cứ mua những thức ăn của heo, thì được tự do ngay.

Bạch Khai Tâm tiếp:

- Nếu không thì các người phải chết luôn.

Cáp Cáp Nhi nói theo:

- Chủ ý đó đáng giá lắm !

Âu Dương Cốc thở dài:

- Những gì do Đồ đại thơ giao cho gìn giữ, bọn tại hạ đã nhờ người vận chuyển đến Ác Nhân Cốc, không lâu lắm, sau khi các vị vào đó. Chỉ vì...

Đồ Kiêu Kiêu cười lạnh:

- Chỉ vì những vật đó đột nhiên biến mất, phải vậy chăng.

Âu Dương Cốc lộ vẻ khổ sở, như sắp khóc lên:

- Đồ đại thơ đoán đúng ! Những vật đó sắp sửa lên đường vào cốc, thì bỗng nhiên có kẻ đến cướp đoạt tất cả, anh em tại hạ sợ Đồ đại thơ bắt tội nên... nên... phải...

Âu Dương Cách than:

- Nên phải trốn luôn, không dám chường mặt trên giang hồ nữa, dù các vị chưa tái xuất hiện trên giang hồ.

Đồ Kiêu Kiêu lạnh như tiền, không hề biểu hiện một cảm nghĩ nào. Bà ta cũng chẳng buồn chớp mắt, dù anh em Âu Dương xuống nước, thiết ta quá độ.

Bà thản nhiên thốt:

- Cái lý do đó vững lắm. Nhưng ta muốn biết kẻ nào đã cướp đoạt những vật của bọn ta.

Âu Dương Cốc thở dài:

- Lỗ Trọng Đạt !

Âu Dương Cách tiếp:

- Thiên hạ gọi là Nam Thiên đại hiệp đó. Ngày trước lúc mới nhập giang hồ. Đồ đại ca suýt bị Lỗ Trọng Đạt chặt đứt đôi cánh tay.

Đồ Kiêu Kiêu bật cười khanh khách:

- Cáp huynh ơi ! Cáp huynh có công nhận là chúng bịa chuyện rất khéo chăng ?

Cáp Cáp Nhi cười vang:

- Khéo lắm ! Chúng biết là bọn mình không thể đến hỏi Lỗ Trọng Đạt.

Bạch Khai Tâm cười hì hì :

- Một câu chuyện mà chẳng bao giờ ai tìm được đối chứng.

Âu Dương Cốc cao giọng:

- Tiểu đệ nói thật đấy, đúng sự thật, chẳng một tiếng nào ngoa.

Âu Dương Cách tiếp:

- Nếu anh em tại hạ nói ngoa nửa lời thôi, thì sẽ bị thiên tru, địa lục, hoặc sẽ chết bất kỳ, chết khổ, chết đau, sau này có đầu thai, sẽ làm con heo nái, để mang cái khổ sanh bày, sanh đàn, hoặc giả làm heo con để bị quay cho Cáp huynh đánh chén.

Tiểu Linh Ngư cười thâm, nghĩ:

- Có lẽ y quen mồm tự mắng như vậy, chứ nếu không thì làm gì hiện tại nói năng lưu loát thế ?

Trong khi đó, Đồ Kiêu Kiêu ngẩng đầu như không muốn nghe họ nói gì.

Bên dưới, Bạch Khai Tâm và Cáp Cáp Nhi cũng im bật.

Nhưng, lắng tai nghe kỹ, có tiếng nhóc nhách cùng tiếng ực ực vang khẽ.

Bạch Khai Tâm đang ăn, đang uống rõ ràng, chứ Cáp Cáp Nhi thì không ăn uống tạp như vậy.

Âu Dương huynh đệ cứ nói, nói mãi, anh một câu, em một câu, nói đến đỏ mồ hôi lạnh thành hạt to, nói suýt tét khóe miệng.

Những lời của họ không hề lọt vào tai Đồ Kiều Kiều.

Tiểu Linh Ngư cao hứng quá chừng, chàng đã toan bỏ đi, song bây giờ thì nhất định ở lại.

Cỗ xe đột nhiên dừng lại, bên ngoài cửa xe, một gương mặt khác nữa hiện ra.

Gương mặt đó vừa lạnh vừa trắng xanh, màn trắng xanh trong như gương.

Thấy gương mặt đó, Âu Dương huynh đệ như bị quất vào đầu ngàn ngọn roi mạnh, bất giác họ thun mình tròn một đồng, Âu Dương Cốc kêu lên:

- Đổ đại ca ! Trời ! Đổ đại ca cũng có mặt !

Hồi 61

Cay Độc Nhất Đòi

Vừa thao thao bất tuyệt đó, trông thấy Đỗ Sát rồi anh em Âu Dương như pháo tịt ngòi, đến thở cũng nín luôn.

Gương mặt của Huyết Thủ Đỗ Sát luôn luôn lạnh lùng, cái lạnh đó truyền nhanh vào người kẻ nào nhìn lão ta, dù nhìn thoáng qua, và kẻ đó phải rùn mình không dám nhìn lão lâu hơn.

Nhưng chẳng biết tại sao, Tiểu Linh Ngư thấy lão, bất giác long lanh ánh mắt chan chứa cảm tình, rồi chàng điếm một nụ cười hỏi:

- Đỗ đại thúc ơi ! Được bình an chứ ?

Đỗ Sát liếc qua chàng, gật đầu:

- Như thường !

Ánh mắt của lão đang lạnh lùng khi nhìn anh em Âu Dương, biến thành nồng nàn lúc lão đưa sang Tiểu Linh Ngư.

Một thoáng thôi, lão trả ánh mắt đó về anh em Âu Dương, thì nó lại lạnh như cũ.

Tiếp theo đó, một tiếng bốp vang lên, mọc mọc sắt bám cứng vào bệ dưới cửa xe.

Móng sắt, là bàn tay của Đỗ Sát !

Móng sắt cắm vào đó rồi, cửa xe lập tức mở ra. Còn lại bàn tay kia, Đỗ Sát tát liên hồi vào mặt Âu Dương Cách, tát qua trả lại hơn hai mươi lượt.

Vừa tát, lão vừa lạnh giọng hỏi:

- Người nhận ra ta chứ ?

Gương mặt của Âu Dương Cách biến thành một khối thịt, mà lượt da bên ngoài bị lột kỹ, bất quá chỉ còn mấy điểm hơi rõ ràng một chút là đôi mắt, cái mũi và miệng.

Máu ! Dĩ nhiên tuân xối xả, song y chẳng dám rên khẽ một tiếng, trái lại y còn cười cho được tự nhiên, y đáp:

- Tiểu đệ ... làm sao quên được Đỗ đại ca ?

Đỗ Sát cười.

Khi lão cười là trời đất sắp sửa nổi cơn giông tố bão bùng, dù chỉ là một nụ cười lạnh.

Lão thốt luôn:

- Không quên là tốt !

Bàn tay của lão hạ thấp xuống, quét ngang qua chỗ gối, chạm vào huyết Độc Ty nơi gối hũu của Âu Dương Cách, rồi y như vậy, lão chặt tay vào gối hũu của Âu Dương Cốc.

Cuối cùng, lão buông gọn:

- Bước xuống !

Âu Dương Cốc cười vuốt:

- Chân không cử động được, làm sao bước xuống, Đỗ đại ca ?

Đỗ Sát hừ một tiếng:

- Thế còn tay của ngươi đâu ?

Anh em Âu Dương nhìn nhau, đoạn dùng tay thay chân bò xuống xe.

Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười:

- Cái lão Đỗ thế mà có lắm biện pháp tuyệt diệu đấy ! Anh em Âu Dương thấy lão ta chẳng khác nào chuột thấy mèo !

Cáp Cáp Nhi từ dưới sàn xe chui lên, bật cười ha hả:

- Con người càng hung ác, càng giảo hoạt, thì Đồ lão quỷ càng có biện pháp thích ứng đối phó !

Nơi xe dừng, là bên ngoài một ngôi nhà hoang, phu xe đâu chẳng thấy.

Cáp Cáp Nhi nắm tay Tiểu Linh Ngư, cười xong rồi mới hỏi:

- Máy năm cách biệt, giờ mới gặp lại người, chẳng rõ trong thời gian qua, người đã mê hoặc đến chết được bao nhiêu nàng rồi ?

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt:

- Chưa đủ số ba trăm !

Cáp Cáp Nhi vỗ tay lên đầu vai chàng:

- Cố gắng ! Cố gắng ! Ít nhất cũng phải đủ ba trăm !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Cố gắng thì được, song chỉ sợ cuối cùng rồi lại chính là tôi chết, chứ chẳng còn nàng nào chết !

Bỗng chàng chột một chân về phía hậu.

Đúng lúc Bạch Khai Tâm từ sàn xe chui ra, y lãnh trọn cái chột đó, nhào đi một vòng, đứng lên cười chứ không giận:

- Người nhớ dai quá chừng ! Ta tưởng đâu người đã quên ta rồi đó !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Giang Biệt Hạc gọi cho người cái chột đó nhé, chứ chẳng phải ta cố ý đập người đâu !

Bạch Khai Tâm cười hắc:

- Ta hại người một lần, người hại ta một lần, người lại còn lấy lãi thêm một cái chốt, thế là huề được chưa ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Huề như vậy là ta lỗ ! Người sẽ phải trả thêm lãi cho ta trong tương lai !

Bạch Khai Tâm nhăn nhó mặt:

- Người muốn đòi luôn tánh mạng của ta nữa sao ?

Cáp Cáp Nhi cười lớn:

- Kể chuyên môn hại người như người khắp trong thiên hạ thiếu chi người cho người hạ thủ, sao người lại chọn hấn ? Chạm vào hấn, người có chết cũng đáng cái ngu của người đó !

Họ vào nhà.

Nhà bỏ hoang lại tàn phá, trông tiêu điều vô cùng.

Giữa nhà có một đống lửa, lửa đang cháy cao ngọng, bên cạnh đống lửa có nồi niêu, chum, vại bừa bãi.

Một người đang ngồi bên cạnh đống lửa, người đó là phu xe, không khí oi bức lại ngồi bên đống lửa, thế mà người đó chẳng đổ một hạt mồ hôi.

Mọi người bước vào, y không buồn nhìn ai, mừng tượng là chẳng thấy gì cả.

Đồ Kiền Kiền gọi Tiểu Linh Ngư, cười nhẹ bảo:

- Đến chào mừng gặp Lý đại thúc của người đi, trong mấy năm qua, không ngày nào là lão ta chẳng nhắc nhở đến người ! Chẳng rõ lão nhớ đến người là vì tình cảm hay vì muốn ăn thịt người !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Xem cái bộ tịch đó của Lý đại thúc, tôi nghĩ là Lý đại thúc đang cảm hận, có đúng thế không ?

Cáp Cáp Nhi gật đầu:

- Đúng, nhưng lão ta chẳng cảm hận người đâu, lão ta tức uất vì Đồ đại thơ đó.

Người nghĩ, mục Đồ bắt lão đánh xe, trong khi đó thì Bạch Khai Tâm nằm dài dưới sàn xe, có rượu uống, có thịt ăn ! Tự nhiên lão phải giận, khi giận lồng lên, suýt làm vỡ ngực của lão đấy !

Tiểu Linh Ngư bước nhanh đến, vừa cười vừa thốt:

- Giận làm chi hở Lý đại thúc ? Con người giận thì thịt chua, ai muốn ăn, cũng phải nhăn mặt mà bỏ !

Lý Đại Chủy phì cười, chụp tay Tiểu Linh Ngư, thốt:

- Ta không ngờ người còn nhớ câu đó !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Một danh ngôn, hàm chứa đầy đủ chân lý, tôi quên thế nào được, đại thúc !

Đến lúc đó, anh em Âu Dương mới bò vào tận nơi, bấy giờ thì họ rên, có lẽ họ không chịu đựng nổi, dù chẳng dám rên cũng phải rên cho bớt đau đớn.

Mặt mày, thân thể vấy bùn vấy cát, trông như hai con lợn vùi sình.

Đi sau họ là Huyết Thủ Đổ Sát, nếu một trong hai bò chậm một chút là Đổ Sát tung một đá vào mông, cả cái khối thịt lại nhào nhào tới.

Thật là con người lâm vào tình trạng đó, còn thê thảm hơn con lợn.

Cáp Cáp Nhi cười vang:

- Suốt hai mươi năm qua, anh em chúng ta mới hội hiệp với nhau đông đủ như thế này ! Đúng là một thanh hội ! Phải mừng mới được !

Đồ Kiêu Kiêu bật cười khanh khách:

- Giả như trên giang hồ, người ta biết được là bọn mình lại một lần nữa tụ họp nhau như trước kia, thì họ sẽ nghĩ như thế nào chứ ?

Cáp Cáp Nhi vẫn cười to:

- Họ nghĩ sao, ta không thể biết, chứ điều ta biết chắc là mật của họ sẽ vỡ ra, rồi họ thu xếp hành trang về với tổ tiên nơi suối vàng.

Lý Đại Chủy nghiêm sắc mặt:

- Gì thì được, chứ mật vỡ thì không được ! Mật vỡ rồi thịt mất ngon, khó nuốt lắm !

Đảo mắt quanh một vòng, Tiểu Linh Ngư thấy toàn những khuôn mặt thân. Bất giác chàng nhớ lại mấy năm về trước, bao nhiêu người đó, dìu chàng từng bước đi, mớm chàng từng lời nói, đút chàng từng miếng ăn, dạy chàng từng thế võ.

Có lúc chàng buông lỏng, ngông cuồng thái quá mà thành ra vô lễ với họ. Song, họ không phiền, trái lại họ còn chiều chuộng chàng hơn.

Từ khi ly khai sơn cốc đến nay, đành rằng chàng cũng có nhớ đến họ, nhưng bất quá là nhớ thoáng qua, bởi tâm tư của chàng bận chuyên chú vào vấn đề tranh thủ sống còn.

Bỗng nhiên mà hôm nay, chàng gặp lại hầu hết những khuôn mặt đó !

Dù biết rằng họ là những ác nhân, họ đã bị người đời ruồng rẫy, thù hận, chàng vẫn bùi ngùi.

Giữa chàng và họ có cái gì gần như thiêng liêng, ràng buộc lẫn nhau, và cái thiêng liêng đó, chắc chắn chẳng bao giờ tiêu diệt.

Hiện tại trong số Thập Đại Ác Nhân, đã có đến bảy hiện diện, dù rằng

họ chia ra làm hai cánh, song sự hiện diện này hẳn phải là một điều phi thường !

Bởi suốt hai mươi năm dài, lần thứ nhất họ họp mặt nhau đông đủ như vậy.

Gặp lại họ rồi, Tiểu Linh Ngư vui nhưng nghĩ ra một người là một ôn thần, thì chàng lại rùng mình, lo ngại cho số người nào đó trong những ngày sắp tới, sẽ là nạn nhân của họ.

Chàng mắt vui liền.

Ngày còn trong sơn cốc, ai hãm hại ai, chẳng có gì bình phẩm ? Hai năm qua, chạm trán với đời, chàng thức ngộ, người ác hãm hại người hiền, đúng là một sự bất công !

Đã bất công thì khi nào chàng điềm nhiên nhìn mãi bất công diễn tiến liên tục ?

Ít nhất chàng cũng phải có một biện pháp chi, ngăn ngừa sự bất công tái diễn.

Trong hai năm qua, chàng cố tìm biện pháp đó !

Đồ Kiêu Kiêu chột thốt:

- Hiện tại chỉ còn Âm lão Cửu thôi ! Chẳng biết lão ta gặp trở ngại gì mà mãi đến bây giờ vẫn chưa đến đây ?

Lý Đại Chủ hừ một tiếng:

- Lão hành động như một con quỷ, thoát ần, thoát hiện còn ai biết như thế nào mà nói ? Rất có thể lão ta đến đây rồi, song chưa chịu chường mặt đấy thôi !

Âu Dương Cách bò tới gần hơn, có nén cơn đau, cười vuốt thốt:

- Thấy các vị huynh đài hội họp đông đủ như thế này, tiểu đệ vô cùng hân hoan !

Âu Dương Cốc phụ họa liền:

- Trong khung cảnh này, mỗi người phải uống mấy chén rượu mừng mới đúng !

Đồ Kiền Kiền gật đầu:

- Cái lễ phải vậy, nhưng muốn có rượu mừng để uống, tất phải có tiền mua, mà tiền của bọn ta thì các người đã cướp hết rồi, đào đâu ra tiền bây giờ để mua rượu ?

Âu Dương Cốc tiếp nhanh:

- Chỉ cần Đồ đại thơ phóng thích tiểu đệ, lập tức tiểu đệ đi tìm họ Lỗ, liềm mạng mang đoạt hồi số tài sản đó, giao hoàn cho các vị.

Y vừa dứt câu, cái móc câu của Đỗ Sát bám vào vai y ngay, móc câu đó bị Đỗ Sát giữ hồng lên cao, mang theo luôn Âu Dương Cốc.

Đau quá Âu Dương Cốc rống lên như lợn bị chọc tiết, vừa rống đau vừa van cầu:

- Đỗ đại ca ơi ! Tiểu đệ không nói ngoa mà ! Dung tha cho tiểu đệ đi, Đỗ đại ca !

Đỗ Sát lạnh lùng:

- Tài sản của bọn ta ở đâu ? Nói !

Âu Dương Cốc lí nhí:

- Thực tình bị Lỗ Trọng Đạt ... Đỗ Sát tung một quyền như trời giáng vào mặt y, máu vọt từ miệng ra, nói tiếp với tiếng "Đạt" y vừa buông.

Trong máu có ba chiếc răng.

Đồ Kiền Kiền dùng kẹp, kẹp một cục than hồng, ấn cục than vào má Âu Dương Cách, cười trong trẻo như kẻ vô tư, thốt:

- Ta không có tay quyền ác độc như lão Đỗ, song ta có cục than này,

thiết tưởng cũng sử dụng được. Vậy người nên nói hết sự thật đi !

Âu Dương Cách rú lên một tiếng, nhào lộn trên mặt nền, lăn đến chân Lý Đại Chủ, run giọng phân trần:

- Tiểu đệ nói toàn sự thật đấy Lý đại ca ơi ! Đại ca hãy nghĩ lại, ngày trước chúng ta giao tình với nhau, rất trọng hậu, xin mở miệng nói hộ một lời, cho các vị nương tay một chút !

Lý Đại Chủ thở dài:

- Đò đại thơ đốt người đau lắm hả ?

Âu Dương Cách kêu lên:

- Đau ! Đau lắm, Lý đại ca ơi ! Đau suýt chết được đó !

Lý Đại Chủ hỏi:

- Đau ở chỗ nào ?

Âu Dương Cách tiếp nhanh:

- Đau khắp thân thể nhất là nơi mà ... Lý Đại Chủ đưa tay sờ nhẹ:

- Phải ở chỗ này chằng ?

Âu Dương Cách hấp tấp đáp:

- Phải ! Phải ! Ở chỗ đó !

Lý Đại Chủ gật đầu:

- Được rồi, để ta cắt chỗ đó, người sẽ hết đau !

Âu Dương Cách thét lên kinh hãi:

- Lý đại ca ... Lý Đại Chủ rút trong ống giày ra một thanh tiểu đao, bất thành lình đưa lên, theo một mảnh thịt nơi mà Âu Dương Cách, đúng cái chỗ Đò Kiều Kiều đặt cục than hồng vào.

Lão ta ghim mảnh thịt nơi mũi dao, đưa vào lửa nướng.

Đồng thời lão lẩm nhẩm:

- Thịt nướng chẳng bằng thịt quay, nhưng nếu thêm vào một chút tiêu, muối, thì tạm thời dùng cũng được lắm !

Lão lấy tiêu muối rắc trên mảnh thịt, nướng trở một chút nữa, đoạn bỏ vào miệng nhai.

Tiếng xèo xèo của mảnh thịt gặp lửa làm cho Tiểu Linh Ngư rợn da gà, tiếng nhai nhóc nhách của Lý Đại Chủy làm chàng lợm giọng, suýt nôn mấy lần.

Bạch Khai Tâm, Đồ Kiền Kiền cũng chẳng dám nhìn Lý Đại Chủy lúc đó, họ cố ý quay đầu nơi khác.

Một tiếng ọa vang lên, bao nhiêu thức ăn chứa chất trong bụng Âu Dương Cách từ chiều hôm qua, tuôn ra, cái bụng của y to hơn trống, thì đủ biết khi nó tuôn ra, những vật đó nhiều như thế nào.

Lý Đại Chủy lẩm nhẩm:

- Hai mươi năm qua, các người không ngừng luyện tập, thịt mới được dẻo dai như thế. Ta ăn, thấy ngon hơn cái thứ thịt của những kẻ mập mập song suốt ngày ở không !

Thịt của kẻ ở không nhão lắm !

Đau quá, tủi quá, hận quá, Âu Dương Cách bật khóc.

Máu me đầy mặt, máu vấy khắp người, đất cát bám lem luốt, Âu Dương Cách lại lăn lộn trên nền nhà, khóc than thảm thiết, ai trông thấy y trong tình trạng đó mà chẳng nao nao ?

Nhưng, Lý Đại Chủy thản nhiên như thường, mặc cho Âu Dương Cách kêu gào, than khóc, lão hướng qua Âu Dương Cốc, hỏi:

- Người có nghe đau ở chỗ nào chẳng ?

Âu Dương Cốc lắc đầu, rung giọng đáp gấp:

- Không ! Tiểu đệ không nghe đau đớn gì, chỗ nào cũng như thường, đại ca ạ.

Lý Đại chủy đưa tay sờ mặt y, tặc lưỡi:

- Cái lão Đổ đánh người như thế này mà người chẳng nghe đau đớn gì cả.

Âu Dương Cốc thốt nhanh:

- Thật mà đại ca ! Tiểu đệ không đau ... Một tiếng bốp vang lên, Đổ Sắt tung quyền vào mặt y, rồi lạnh lùng hỏi:

- Hiện tại có đau hay không ?

Máu trào ứ miệng, Âu Dương Cốc không phương nói năng gì mà dù có nói được, chắc chắn y cũng chẳng dám nói:

Lý Đại Chủy mỉm cười:

- Hiện tại, chắc là người phải đau, để ta cắt chỗ đau cho !

Thanh tiểu đao chớp lên, một mảnh thịt nơi mặt của Âu Dương Cốc bị thẻo, Lý Đại Chủy xóc mảnh thịt nơi mũi đao, đưa vào lửa nướng.

Rồi lão nhai nhóc nhách, vừa nhai vừa lẩm nhẩm:

- Lạ thật. Miếng thịt này xem giống gan heo, tại sao lại chẳng có mùi vị gan heo.

Thịt của những kẻ bị đánh trí mạng quả thật chẳng còn mùi vị gì cả !

Lão gọi Tiểu Linh Ngự, dặn:

- Nhớ cái đạo lý đó nhé, thịt bầm, thịt dập không còn mùi vị gì cả, ăn như cỏ khô, không hơn không kém !

Tiểu Linh Ngư bắt nhĩn thật sự.

Đành rằng anh em Âu Dương Cốc, Âu Dương Cách là những kẻ bại hoại nhất đời, song hành hạ họ như vậy kể cũng quá đáng thật.

Thà giết chết họ đi, chứ ai có gan lòng sắt đã nhìn vào thảm trạng của họ mà chẳng xót xa. Nhìn còn không nổi, thì sao nổi hạ thủ gia hình.

Chàng tìm cách giải thoát cho họ.

Nhưng, Âu Dương Cốc hét to:

- Ta nói ! Ta nói đây ! Số tài sản đó, Lỗ Trọng Đạt chẳng hề mó tay vào, vừa rồi ta lừa các người đó. Tài sản của các người còn nguyên vẹn, các người hãy dung thứ cho anh em ta đi !

Tiểu Linh Ngư thở dài, lẩm nhẩm:

- Đã biết thế nào cũng phải nói, tại sao không nói sớm ? Hay là người muốn họ dùng biện pháp đó đối phó với người mới chịu nói ? Như vậy là tại các người không thức thời vụ, đừng trách ai tàn nhẫn cả !

Đồ Kiền Kiền mỉm cười:

- Chúng là những kẻ hạ tiện nhất trên đời, người ta không trách chúng thì thôi, chúng còn trách ai được ?

Đỗ Sát quát:

- Còn nguyên vẹn, mà ở đâu ?

Âu Dương Cốc rung giọng:

- Ta nói ra rồi, các người còn muốn giết anh em ta nữa chẳng ?

Cáp Cáp Nhi cười lớn:

- Chúng ta như cốt nhục huynh đệ, đâu nổi sát hại nhau mà người sợ ?

Âu Dương Cách thốt:

- Phải, chính Đổ Sát cam kết là không giết chúng ta, chúng ta mới yên tâm.

Trên giang hồ, ai ai cũng biết là Đổ Sát trọng chữ tín, quý hơn vàng nặng hơn núi, nói làm sao giữ y như vậy, dù lão là một ác nhân, song không vì thế mà thiên hạ không phục lão về điểm đó.

Đổ Sát lạnh lùng:

- Cứ nói, bọn ta chẳng hề giết các người.

Âu Dương Cốc thở phào:

- Chúng ta chôn số tài sản đó tại Quy Sơn, trong lòng một cái động.

Âu Dương Cách tiếp:

- Ta sẽ vẽ một bức họa đồ, chỉ dẫn rõ ràng cho các người đi tìm.

Lý Đại Chủy thở dài:

- Nếu các người sớm ngoan ngoãn một chút, thì ta đâu phải ăn hai miếng thịt thúí đó.

Địa đồ có rồi, ai ai cũng hân hoan ra mặt.

Bỗng, Lý Đại Chủy kêu lên:

- Bức địa đồ phải do lão Đổ quý giữ, có như vậy ta mới vững tâm.

Một giọng nói đâu đây vang lên, phụ họa Lý Đại Chủy:

- Phải ! Ngoài lão Đổ ra, chẳng một ai đáng được ta tín nhiệm.

Tiếp theo đó, một bóng người phiêu phiêu phưởng phưởng đến nơi.

Cáp Cáp Nhi bật cười lớn:

- Âm Lão Cửu thông minh quá chừng ! Bọn mình khổ nhọc hơn nửa ngày trời, lão ta mới dẫn xác đến đúng lúc để chia phần.

Âm Cửu U lạnh lùng:

- Các người khổ nhọc, dễ thường ta sung sướng lắm chắc.

Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười:

- Người đã làm gì mà cho khổ nhọc ? Không lẽ quý trói chân người, rồi người vùng vẫy mãi đến bây giờ mới thoát được ?

Âm Cửu U gần từng tiếng:

- Ta gặp quý thật sự đấy !

Cáp Cáp Nhi vẫn cười:

- Quý gì ! Quý to đầu hay quý chết treo ?

Âm Cửu U nhìn qua Tiểu Linh Ngư, bật cười âm trầm, hỏi:

- Người đoán thử xem, thứ quý gì ?

Tiểu Linh ngư chớp mắt:

- Quý mà cầm chân Âm bá bá, thì chẳng bao giờ có, chứ người mà làm cho Âm bá bá sợ, thì trên thế gian này, có một ... Đồ Kiêu Kiêu giật bản mình, nhảy dựng lên:

- Người đã gặp Yến Nam Thiên ?

Âm Cửu U cười bí ẩn:

- Nếu ta gặp lão ấy, liệu ta còn trở lại đây được không ? Bất quá, ta chỉ thấy lão từ xa xa, lão ngồi trên ngựa, tinh thần còn quắc thước hơn xưa gấp mấy lần !

Tiểu Linh Ngư vừa kinh hãi vừa mừng rỡ.

Nhưng Lý Đại Chủ, Cáp Cáp Nhi, Bạch Khai Tâm, Đồ Kiêu Kiêu cùng biến sắc mặt.

Đồ Kiêu Kiêu hỏi gấp:

- Lão ... lão đi về đâu ?

Âm Cửu U lắc đầu:

- Sao người hỏi ta như vậy ? Làm sao ta biết lão đi về đâu ? Hoặc giả lão đi về nơi này cũng biết chừng ?

Bọn Thập Đại Ác Nhân càng biến sắc mặt, ngồi không yên, đứng cũng không yên.

Lý Đại Chủ buột miệng kêu lên:

- Nơi đây chẳng phải là chỗ chúng ta ở lâu được ! Chúng ta đi thôi !

Cáp Cáp Nhi tiếp:

- Đi, tự nhiên là phải đi rồi, kẻ nào không đi, ta phục kẻ đó như thần thánh !

Âu Dương Cốc run run giọng chen vào:

- Các người đi, làm phúc mang anh em ta theo với, ta .. ta không muốn thấy mặt Yến Nam Thiên.

Bạch Khai Tâm thở dài:

- Yến Nam Thiên ! ... Yến Nam Thiên ! ... Còn ai muốn gặp lão ta ! Kẻ nào dám gặp mặt lão, ta sẵn sàng gọi kẻ đó là tổ tông của ta !

Ba tiếng Yến Nam Thiên có oai lực phi thường, làm khiếp đảm bọn hung ác giết người không hề chớp mắt.

Làm người mà được như Yến Nam Thiên, thì quả thật không uổng sanh giữa trần thế !

Nhưng, Yến Nam Thiên là một con người, Tiểu Linh Ngư cũng là con người, cái gì Yến Nam Thiên làm được, tại sao Tiểu Linh Ngư không làm được chứ ?

Trong phút chốc, khí hùng bốc dậy, Tiểu Linh Ngư tưởng chừng mình đã là một Yến Nam Thiên thứ hai, oai danh của mình cũng to như Yến Nam Thiên vậy.

Trong khi chàng say sưa với những ý nghĩ kiêu hùng, bỗng chàng nghe Âu Dương Cốc rú lên một tiếng như cộp rống.

Máu bắn ra bốn phía.

Đồ Kiêu Kiêu đã chặt đứt một cánh tay và một chân của y.

Âu Dương Cách kêu lên:

- Đồ đại ca ! & Đại ca đã hứa ... Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười:

- Lão Đồ chỉ đáp ứng là không giết các người, ngoài ra không cam kết gì khác.

Bà vung tay.

Âu Dương Cách cũng chịu chung số phận như anh.

Sau đó, Đồ Kiêu Kiêu lấy cái chum đựng đường, rải khắp mình anh em Âu Dương.

Âu Dương Cốc và Âu Dương Cách biết rõ, trong chốc lát nữa đây, lũ kiến đánh hơi đường sẽ kéo tới.

Lũ kiến đó sẽ tung hoành, ngang dọc trên thân xác họ.

Trời ! Chỉ nghĩ đến việc đó thôi, họ suýt chết vì khiếp rồi ! Mà thà chết ngay còn hơn nằm đây, chờ lũ kiến cắn !

Âu Dương Cách tức quá, hét to:

- Tốt hơn, người giết anh em chúng ta đi !

Đồ Kiêu Kiêu lắc đầu:

- Đồ Sát đã hứa là không giết các người, ta giết làm sao được ?

Âu Dương Cốc nghiêng răng:

- Các người tàn độc cùng cực !

Đồ Kiêu Kiêu bật cười khanh khách:

- Hiện tại thì người nói như vậy, chứ nếu bọn ta sa vào tay các người, ta chỉ sợ người dành nhiều thủ đoạn tàn ác hơn cho bọn ta !

Thốt xong, bà lại cười vang, vừa cười vừa bước ra ngoài, không buồn nhìn qua chúng lần cuối cùng, dù là nửa mắt.

Âu Dương huynh đệ thét, gào tợn hổ giữa sa mạc.

Hoàng hôn xuống, yên hà rạng rỡ dưới ánh tịch dương.

Tiểu Linh Ngư đứng đờ tại chỗ, đứng đó từ trước khi bọn Thập Đại Ác Nhân ly khai, đứng mãi tại đó sau khi họ đi hết rồi và đi đã lâu.

Chàng mang máng nhớ trước khi đi, mỗi người có thốt với chàng một câu, nhưng họ thốt những gì với chàng, chàng không nghe rõ.

Chàng chỉ biết đại khái là họ kéo nhau đến Quy Sơn, họ không gọi chàng đi theo, mà chàng cũng chẳng muốn đi theo họ đến đó.

Mường tượng, họ có nói với chàng như thế này:

- Hãy cẩn thận đề phòng Yên Nam Thiên nhé, đồng thời cũng lưu ý đến Giang Biệt Hạc, người đi theo chúng ta không tiện, một ngày nào đó, chúng ta sẽ trở lại tìm người.

Tiểu Linh Ngư có nghe họ nói gì, mà dù có nghe, cũng chẳng còn tâm tư đâu mà suy luận.

Bởi, tâm thần của chàng bị dao động mạnh từ lúc bọn Thập Đại Ác Nhân đề cập đến Yến Nam Thiên. !

Yến Nam Thiên !

Tại sao chàng không thể trở thành một Yến Nam Thiên chứ ? Tại sao chàng không học theo cái tác phong của Yến Nam Thiên, lại đi nhiễm những thói của Đồ Kiều Kiều, của Lý Đại Chủy ... ? Hận một người nào, tại sao ta không làm như Yến Nam Thiên, đường đường chánh chánh tìm đến người đó mà báo hận ?

Ta bắt chước làm chi cái bọn Đồ Kiều Kiều, Lý Đại Chủy nấp trong bóng tối, âm thầm hành động như quỷ, như ma ?

Tiểu Linh Ngư miên man với ngàn muôn ý niệm phức tạp dâng trào, chợt chàng giật mình vì những tiếng thét, tiếng rú của anh em họ Âu Dương.

Chàng buột miệng thở dài, quay mình từ từ trở lại ngôi nhà hoang.

Nơi anh em Âu Dương nằm, máu đọng thành vũng, nhưng máu bây giờ đã bị che khuất, đến hai thân xác to lớn đó cũng bị che khuất luôn.

Kiến !

Kiến lớn, kiến nhỏ, chẳng rõ từ đâu kéo đến, nhiều quá, kiến tung hoành, hành hạ cả hai, vừa hút máu mà cũng vừa hút đường.

Giữa cái biển kiến đó, anh em Âu Dương lại chẳng làm được một động tác nhỏ.

Cả hai ráng mình mà nhịn, cả hai chỉ còn gào thét chớ làm gì hơn ?

Thấy Tiểu Linh Ngư trở lại, họ cùng kêu lên:

- Van cầu người, hãy cho chúng ta mỗi người một nhát đao, dù chết đi, nhát định là chúng ta chẳng hề oán hận người, trái lại còn cảm kích người nhiều, nhiều lắm !

Tiểu Linh Ngư thở dài, kéo cả hai ra phía giếng, lấy nước rửa sạch đàn kiến còn bám trên mình họ.

Anh em Âu Dương không tưởng là Tiểu Linh Ngư lại cứu họ, gương tròn mắt nhìn chàng, trong ánh mắt có kẻ kinh dị lẫn cảm kích.

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm:

- Bỗng nhiên mà ta sánh cái tâm từ thiện, chắc các người kỳ quái lắm ? Tuy ta biết rõ, các người chẳng ra cái quái gì đó, các người không đáng sống trên cõi đời này nữa, nhưng nhìn các người thọ khổ từ từ mà chết thì thật là ta không nỡ vậy.

Âu Dương Cốc thốt:

- Nếu người sẵn lòng cứu chúng ta, thì anh em chúng ta sẽ báo đáp trọng hậu !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ta chỉ mong các người sống được thôi ! Trong tình trạng này, các người sống được, thì hẳn là một sự kiện phi thường đó. Nếu các người có hy vọng sống, thì ta cứu ngay, ta có cần gì người báo đáp đâu ?

Âu Dương Cốc nhìn sững chàng một lúc lâu, vụt thốt:

- Số tài vật đó, không có ở tại Quy Sơn !

Tiểu Linh Ngư giật mình:

- Không ở tại Quy Sơn, thế ở đâu ?

Âu Dương Cốc cố điếm một nụ cười, nụ cười hàm chứa cái ý tàn độc nhất trần đời. Rồi y nghiêng răng, tiếp:

- Trong hoàn cảnh của ta nói ra lời nào, hẳn là không ai nghĩ đó là lời nói dối.

Đúng vậy không chứ ? Ta muốn chúng tin thật như vậy, nếu không

thì một lũ ác quỷ đó làm gì mắc kế của ta được.

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Liệu cái kế của người có độc lắm không ? Bất quá người lừa cho họ phí công đi, đi không về rồi, chứ họ có bị thiệt hại gì đó mà người đắc ý ?

Cả hai hầu như kiệt sức, song cố gom tàn lực để bật cười vang, đoạn Âu Dương Cách thốt:

- Bất họ đi không rồi về, thì sao gọi là cái kế được ? Phải có cái gì hơn thế mới gọi là kế chứ !

Âu Dương Cốc phụ họa:

- Giả như họ còn sống sót trở về, ít nhất họ cũng phải bỏ lại đó mỗi người một tay hay một chân !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Tại sao ?

Âu Dương Cách bật cười khanh khách:

- Nơi đó chẳng có tài vật chôn giấu, mà chỉ có mỗi một ác ma ! Ác ma đó từ nhiều năm qua rồi không xuất đầu lộ diện nữa. Bọn Đồ Kiều Kiều nằm mộng cũng không tưởng nổi là ác ma quy ẩn tại đó !

Âu Dương Cốc tiếp:

- Họ cứ tưởng là trên đời chỉ có mỗi một Yển Nam Thiên là đáng sợ, họ có biết đâu ác ma đó còn đáng sợ hơn Yển Nam Thiên gấp năm, gấp mười lần ! Đối với ác ma, Thập Đại Ác Nhân chỉ là những đứa bé con !

Tiểu Linh Ngư giật mình:

- Trên đời có người đáng sợ như vậy, tại sao ta không biết ?

Âu Dương Cách mỉm cười:

- Còn biết bao nhiêu việc trên đời, người không được biết, nào chỉ mỗi một ác ma đó đâu !

Âu Dương Cốc tiếp:

- Chúng ta cảm chắc là phải chết, thì trước khi chết cũng phải làm một cái gì, đẩy họ vào cảnh khổ, cho họ khổ hơn chúng ta mới được chứ ! Gặp ác ma đó rồi, họ sẽ biết là cái khổ của chúng ta hiện tại do họ gây ra rất nhẹ, sánh với những gì mà họ tiếp thọ nơi ác ma.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Các người đã biết thế nào cũng chết, tại sao còn hại người làm chi ?

Âu Dương Cốc cười ha hả:

- Ta biết, họ chẳng bao giờ buông tha ta, nên ta bằng lòng chịu khổ, càng khổ ta càng làm cho họ tin, rồi nhân đó ta đẩy họ sa hố. Cái chết của ta phải mang lại tiện nghi cho ta chứ ! Táng mạng chiếm tiện nghi mà !

Âu Dương tiếp liền:

- Hai mạng đổi năm mạng, cuộc đổi chác đó rất nên làm chứ ! Người nên nhớ là ta thà chết chứ không hề chịu thua, chịu lỗ !

Họ cười, họ nói, đồng thời họ nhăn nhó mặt, họ lẩn lộn trên mặt nền, nhìn họ, Tiểu Linh Ngư cũng nghe đau đớn lay. Chàng tự hỏi tại sao họ còn cười còn nói được !

Có một tiềm lực gì, giúp họ quên đi niềm đau đớn !

Nếu có, thì cái tiềm lực phải phát sanh từ cái chỗ họ chiếm tiện nghi, họ bắt ngạt khụy !

Nghĩ rằng, những kẻ hại khổ mình, hại chết mình, sẽ bị khổ hơn mình gấp mấy lần, thì những kẻ có tính cố chấp tự nhiên khoan khoái.

Hiện tại, anh em Âu Dương có tâm trạng đó.

Tiểu Linh Ngư nhìn họ, lắc đầu thờ dài:

- Thật ta không hiểu nổi các người ! Biết chắc là mình phải chết nên hại người, hay cố tâm hại người rồi có chết cũng can tâm ! Bình sanh ta mới gặp mẫu người các người lần thứ nhất.

Dần dần, tiếng cười của họ yếu lại, chậm lại.

Chợt Âu Dương Cách lặn đến gần Âu Dương Cốc, hỏi:

- Chúng ta có nên chỉ chỗ giấu tài vật cho tiểu tử đó biết chăng ?

Âu Dương Cốc đáp:

- Xem ra, hắn cũng chẳng phải là con người tốt chi đó, nên hắn lấy được số tài vật của anh em ta, thì hắn sẽ có nhiều phương tiện hơn, để hại người. Chúng ta chết rồi, mà còn có kẻ dùng tài sản của chúng ta để tiếp tục hại người, như vậy là cái chí của chúng ta không chết, như vậy cái chết của chúng ta cũng đáng giá lắm, người chết mà vẫn có cách duy trì cái chí !

Âu Dương Cách gật gù:

- Hay ! Hay ! Lúc nào đại ca cũng có tư tưởng sâu xa hơn tiểu đệ !

Tiểu Linh Ngư thờ dài:

- Người ta thường nói chim sắp chết tiếng kêu thảm, người sắp chết lời nói lành.

Các người sắp chết đến nơi lại chẳng thể nói một vài tiếng để nghe hay sao ?

Âu Dương Cách buông từng tiếng:

- Sống là ác nhân, chết là ác quỷ, đối với chúng ta chẳng bao giờ có cái gì gọi là lành cả.

Âu Dương Cốc tiếp luôn:

- Cho người biết, số tài vật đó chúng ta giấu tại thành Hàn Khẩu, trong ngôi nhà bên hữu có cửa sơn màu vàng ở đầu đường Bát Bửu.

Âu Dương Các nói theo:

- Bọn chúng đinh ninh là anh em ta giấu số tài vật ở nơi hoang vắng, chứ không ngờ anh em ta lại tàng trữ ngay giữa lòng phố thị.

Bây giờ máu đã ngừng chảy từ những vết thương của họ, máu không ngừng chảy là vì máu đã cạn rồi, như thế là họ sắp tắt thở ... Tiểu Linh Ngư bật cười khan máu tiếng:

- Các người muốn thành ác quỷ thì sắp thành ác quỷ rồi đó nhé, nhưng nên nhớ là ác quỷ thì có núi đao, có vạc dầu sôi chờ đợi !

Núi đao ! Vạc dầu ! Bên cạnh là có lũ đầu trâu, mặt ngựa cầm giáo dài chọc chờ đẩy kẻ đầy tội ác vào vò.

Ở trong các chùa chiền, những hình ảnh đó phơi bày trước mắt chúng sanh.

Ai ai cũng biết là những hình ảnh tượng tượng, nhưng ai ai cũng ngán sợ.

Có thật như vậy chăng ? Chỉ khi nào chết đi rồi, mới biết là có thật hay chăng.

Cực hình trên thế gian, dù tàn độc, song vẫn kém cực hình nơi địa ngục. Bởi trên thế gian, ai không chịu nổi cực hình, chết đi là hết chuyện.

Nơi địa ngục, chịu cực hình, nếu chết đi còn phải sống lại để chịu mãi mãi, không làm sao thoát khỏi sự trừng phạt tái diễn liên tục.

Âu Dương Cốc, Âu Dương Cách bắt giác rợn người.

Tiểu Linh Ngư đã phát họa cái hình ảnh đó rồi, cả hai dù muốn quên

đi, cũng không quên được !

Họ rút thân hình tròn thành cuộn, họ rên rỉ:

- Không ! Ta không phải là ác nhân ! Ta không muốn trở thành ác quỷ ! Ta không muốn xuống địa ngục !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Bây giờ mà các người mở miệng nói câu đó, chẳng thấy là đã muộn lắm rồi sao ?

Âu Dương Cốc khóc thật sự, lệ thảm đổ ròng ròng, ướt cả mặt mày, gào lên thê thảm:

- Ta van cầu người ! Hãy dung thứ cho ta !

Tiểu Linh Ngư lại thở dài:

- Dung thứ cho các người ! Ta cũng muốn lắm chứ, nhưng ta đâu phải là Diêm Vương !

Âu Dương Cách gào to hơn:

- Ta tha thiết kêu gọi lòng từ bi bác ái của người, hãy lấy vàng bạc của ta đó làm cái gì cho ta, cứu rỗi linh hồn ta, đừng để nó vĩnh viễn rơi vào địa ngục.

Âu Dương Cốc tán đồng ngay:

- Phải ! Phải ! Người cứ tùy tiện dùng, lập đàn tràng, thỉnh trăm sư, ngàn sư tụng niệm cho chúng ta khỏi tội ... Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Tại sao con người thích làm nên tội, rồi dùng đồng tiền tanh hôi chuộc tội ? Nếu dùng tiền mà chuộc tội được, thì thật là chuyện đáng buồn cười ! Và trong trường hợp đó, thiên đàng là giới cảnh của kẻ giàu sang, còn địa ngục là mảnh đất dành cho hạng người bản tiện.

Âu Dương huynh đệ cứ kêu mãi:

- Van cầu người ! Làm cách nào cứu chúng ta !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Các người sợ rồi ?

Anh em Âu Dương đã hết khí lực rồi, không nói được tiếng gì nữa chỉ gật đầu.

Tiểu Linh Ngư thở dài, ngao ngán:

- Làm ác mà biết được có kết cục như thế này, hẳn là các người không dám làm rồi ! Nếu tất cả ác nhân trên thế gian trông thấy kết cục của hai người, thì chúng quay đầu hướng thiện ngay, sám hối gấp !

Dừng lại một chút, chàng tiếp:

- Vô luận thế nào, ta cũng cố gắng làm hộ các người một việc ân đức, hiện tại các người hối tội, kể ra cũng muộn lắm, song vẫn còn hơn những kẻ nhắm mắt mà cũng chưa thức tỉnh là mình đi sai con đường ! Ta đã hứa rồi đó, các người cứ yên trí mà về nơi vĩnh cửu.

- - OoOoo- - Từ lúc ly khai Ác Nhân Cốc đến nay, nhắm tính đã hơn hai năm rồi, song trong sáu bảy trăm ngày qua, chỉ có hôm nay là đáng cho Tiểu Linh Ngư ghi nhớ nhất.

Những diễn biến trong ngày đã gây ảnh hưởng lớn lao nơi chàng, và chàng bắt đầu chuyển hướng mọi hành động để tự cải sửa, biến mình dần dần trở thành một con người mới, trong cái mẫu của Yến Nam Thiên.

Chưa làm gì, chỉ với ý định chuyển hướng thôi, chàng cũng cảm thấy là mình đã trưởng thành rồi.

Bây giờ thì chàng đã trở về thành, chàng đã tắm rửa sạch sẽ, những nét ngụy tạo trên con người chàng biến mất, và chàng mua một chiếc áo màu thiên thanh mặc vào mình.

Qua một đêm một ngày, chàng không hề chớp mắt, song chàng

không nghe mệt mỗi lắm, bởi ý chí tự tâm đã làm tinh thần chàng lên cao và niềm phấn khởi đó đánh tan những mệt nhọc, bất quá, chàng nghe đói vậy thôi.

Đói, thì tìm cái ăn, cái uống.

Đột nhiên mà sanh tánh cầu kỳ, chàng tìm một ngôi hàng quán sang giá nhất trong phố thị.

Đói, muốn ăn được những cái ngon, thì nơi đâu bán cái ngon bằng nơi đông khách ? Bởi hữu danh mới quyến rũ đông khách hàng, và có cái ngon mới nổi danh được chứ ?

Và, Trạng Nguyên Lâu là một ngôi tửu lâu mà dù ai khó tánh nhất cũng phải hài lòng sau một lần đến đó tìm cái ăn cầu kỳ.

Khách giang hồ từ muôn phương đổ đến thành An Khánh, điếu tang Thiết Vô Song, vẫn còn đủ mặt, và hơn nữa, thực khác hiện diện tại Trạng Nguyên Lâu hôm nay, gồm những hào kiệt đó.

Chọn chỗ ngồi rồi, Tiểu Linh Ngư bắt đầu quan sát chung quanh, lắng nghe các cuộc đàm thoại.

Nơi bàn bên cạnh, một người cất tiếng:

- Đêm nay hẳn Âu Dương huynh có mặt tại Trạng Nguyên Lâu chứ ?

Người được gọi là Âu Dương huynh đó bật cười ha hả:

- Giang Nam đại hiệp đã hạ cố gọi thiệp mời, tự nhiên tại hạ không thể vắng mặt !

Hắn lấy trong mình ra một cánh thiệp, chiếu lên, chẳng những cho kẻ đối thoại thấy mà cho tất cả thực khách đều thấy.

Nhiều người cũng lấy thiệp ra, cũng chiếu lên, cũng cao giọng khoe khoang là mình được Giang Biệt Hạc chiếu cố.

Kẻ nào không có tấm thiệp, đầu hơi cúi, mặt hơi tái, tưởng chừng thiếu vắng một tấm thiệp mời của Giang Biệt Hạc là một cái nhục lớn

nhất trong đời.

Tiểu Linh Ngư vừa buồn cười vừa bực tức.

Thế ra, sau bao nhiêu việc làm cho lão ta suýt điêu đứng, Giang Biệt Hạc vẫn còn được giang hồ trọng vọng nữa sao ?

Lão ta còn mặt mũi gửi thiệp mời người dự tiệc nữa sao ?

Người được mời lại cho rằng mình tiếp nhận một vinh hạnh to lớn vô cùng, và bằng vào tấm thiệp mời mà cao mặt với những kẻ không được mời !

Bỗng tại một bàn rượu cạnh cửa sổ, một thực khách kêu lên:

- Giang Nam đại hiệp thỉnh khách chiều nay là để ăn mừng thắng lợi của Hoa công tử, sao Hoa công tử còn đi đâu thế ? Không lẽ không dự tiệc ? Nếu không dự tiệc thì chẳng hóa ra Hoa công tử bỏ mặt Giang Nam đại hiệp sao ?

Một người khác cất tiếng:

- Hoa công tử và Giang Nam đại hiệp là đôi bạn chí thân, cộng đồng sanh tử, khi nào lại có cái việc mặt mặt nhau như vậy được ?

Một người thứ ba cười hì hì, thốt:

- Thời giờ chưa đến, vả lại hôm nay trời trong gió mát, Hoa công tử cùng vị hôn thê xuất thành, du ngoạn, chứ nào phải là đi luôn đâu mà các vị lo sợ cuống lên như vậy ?

Tiểu Linh Ngư cũng ngồi cạnh bên một khung cửa sổ nghe họ bàn tán thế, vội nghiêng đầu về phía ngoài, nhìn xuống.

Bên dưới đường, một cỗ xe từ từ chuyển bánh, hướng ra ngoài thành.

Hoa Vô Khuyết vận áo trắng, ngồi ngựa đẹp kèm bên xe, thỉnh thoảng nói cười với người trong xe.

Qua bức rèm trúc treo lơ lửng nơi cửa xe, Tiểu Linh Ngư ẩn ước thấy bóng người ngồi bên trong xe.

Bên trong là một mỹ nhân.

Hoa Vô Khuyết ở bên ngoài, còn bên trong là mỹ nhân thì mỹ nhân đó là ai nếu chẳng phải là Thiết Tâm Nam ?

Bây giờ nhiều thực khách bỏ bàn ăn, chạy đến khung cửa sổ, vừa nhìn xuống vừa trầm trồ tán tụng, có kẻ bạo miệng hơn, gọi chào.

Hoa Vô Khuyết ngẩng mặt lên, mỉm cười, chào đáp lễ.

Hắn ngẩng đầu lên, Tiểu Linh Ngư sợ hắn trông thấy mình vội thụt đầu vào.

Hồi 62

Tình Nào Tình Chung

Khi Hoa Vô Khuyết đi qua từ lâu, xa lắm rồi, các thực khách mới trở về nguyên vị.

Tiểu Linh Ngư mắt cái hứng uống, ăn, từ lâu rồi, ngồi thừ tại bàn một lúc, bỗng tự thốt:

- Ta trốn tránh hán ? Trốn tránh trong một vài lần thì được chẳng lẽ ta cứ trốn tránh mãi ? Trốn tránh đến lúc nào, chẳng lẽ suốt đời ? Làm một con người, lại trốn tránh một con người khác, ta có còn là con người nữa chẳng ?

Bất giác, chàng đứng lên, rồi chạy bay xuống lầu.

Chàng định làm gì làm cứ làm, bất cần suy tưởng hậu quả của việc đó sẽ như thế nào.

Cái tật đó ngày xưa cha mẹ chàng mang nặng, và còn di truyền lại cho chàng, cũng nặng như thường.

Cũng vì cái tật đó mà Giang Phong và Hoa Nguyệt Nô phải chết thảm ! Cũng vì cái tật đó, mà người trong họ Giang, muốn làm gì, biết chết cũng làm, yêu ai, biết chết cũng yêu.

Ngày xưa, Giang Phong là con người ôn nhu, thế mà cái tánh kiên cường hơn thép.

Tiểu Linh Ngư ngày nay, thừa kế trọn vẹn cái tánh đó của cha.

Dọc theo con đường dẫn ra ngoại ô, khách thừa lương ngồi lười dưới bóng cây, không ai buồn làm một cử động nhỏ. Thế mà lại có một thiếu niên bước gấp, bước dồn, mừng tượng xem thường một buổi đẹp trời hiếm có, ai ai trông thấy Tiểu Linh Ngư hỏi hả tiến bước như vậy, cũng đều lấy làm kỳ.

Nhưng, họ kỳ quái, mặc họ, Tiểu Linh Ngư có cần gì để ý đến những

việc chung quanh, chàng cứ bước nhanh cuối cùng rồi chàng lại chạy, không lâu sau chàng theo kịp Hoa Vô Khuyết.

Lúc đó, xe và ngựa vừa ra khỏi thành, và Hoa Vô Khuyết đang cười tươi, thốt với người trong xe:

- Mấy hôm nay, ngồi trong nhà mãi, sanh buồn chán, hôm nay ra đến vùng quang đãng, hẳn là cô nương nghe khoan khoái trong người lắm... Bỗng, có tiếng gọi to:

- Hoa Vô Khuyết ! Dừng lại đó ! Hoa Vô Khuyết chờ ta !

Hoa Vô Khuyết chau mày, giật cương ngựa, dừng lại.

Thiết Tâm Nam thò đầu ra ngoài cửa xe, đúng lúc Tiểu Linh Ngự từ phía sau vọt tới nhanh như tên bắn.

Hoa Vô Khuyết sửng sờ, tưởng chừng mình nằm mộng. Thiết Tâm Nam xám mặt, điếng lòng.

Tiểu Linh Ngự xuất hiện đột ngột quá chừng, như từ cung trời rơi xuống !

Tiểu Linh Ngự cố dần lòng, không nhìn Thiết Tâm Nam mà chỉ chăm chú Hoa Vô Khuyết đến không nháy mắt.

Bỗng, chàng bật cười ha hả, hỏi:

- Chắc người không ngờ là ta lại tìm người ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

Hắn chừng như muốn cười, song chỉ sao chẳng rõ, hẳn lại không cười. Hay hẳn cười không nổi, điều đó chỉ có hắn biết mà thôi.

Tiểu Linh Ngự lại hỏi:

- Ta đi tìm người như thế này, chắc người cho rằng ta đi tìm cái chết ? Nghĩa là ta nạp mạng cho người ?

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Đúng như vậy !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Người thành thật đáng khen đấy ! Nhưng có chắc gì đó là cái tánh tự nhiên của người ? Sự bình thản của người, sở dĩ có, là vì người cho rằng mình tài giỏi hơn bất cứ ai trên đời này, mình chẳng sợ một ai, kẻ nào chạm vào là kẻ đó chết chắc chắn. Bởi vậy, người không cần tạo những cái vẻ vờ, người không cần dấu diếm ai, có đúng vậy không ?

Hoa Vô Khuyết chớp mắt:

- Đúng như vậy !

Trước sau, đáp ba câu hỏi, hần chỉ dùng có ba tiếng, Hần lập ba tiếng đó đủ ba lượt, không thêm, không bớt một tiếng nào.

Làm sao Tiểu Linh Ngư hiểu thấu một con người mà hư cũng như thật, thật cũng như hư ?

Tiểu Linh Ngư không còn cười được nữa.

Chàng cao giọng hỏi câu thứ tư:

- Người đã có cái chủ tâm sát hại ta, sao người không tìm ta, lại chờ ta đến tìm người ?

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Cái chủ tâm của ta, là phải giết người, song ta không thích giết người, cho nên ta chẳng vội đi tìm người. Nhưng, bây giờ gặp người rồi, thì dù ta không thích giết người, ta cũng phải giết. Cái thể chẳng đặng đừng, cái thể do chủ tâm chứ không do ý thích.

Đến lúc đó, Thiết Tâm Nam mới khôi phục tâm thần.

Bỗng, nàng xô mạnh cửa xe, từ trên xe nhảy xuống, chạy thẳng đến

trước mặt Tiểu Linh Ngự, quay lại đối diện với Hoa Vô Khuyết, hét lớn:

- Lần này, chính hấn tìm công tử, ít nhất công tử cũng không thể giết hấn.

Tiểu Linh Ngự đưa tay xô nàng ngã vào xe, không cho nàng ngăn chặn phía trước mặt.

Hoa Vô Khuyết biến sắc mặt !

Bình sanh, hấn không hề biến đổi sắc mặt trước bất cứ sự việc nào, bất quá, hấn chỉ khẽ cau đôi mày vậ thôi, nhưng lần này, hấn biến sắc mặt, hấn là tâm tư bị dao động mãnh liệt.

Tuy nhiên, hấn cố dần lòng, giữ sự bình tĩnh, không nói gì.

Thiết Tâm Nam trở mắt nhìn Tiểu Linh Ngự, một lúc lâu, hỏi:

- Người ... người đối xử với ta vậy sao ?

Tiểu Linh Ngự không hề nhìn trả nàng, chỉ hướng về Hoa Vô Khuyết điểm nụ cười lạnh, hỏi:

- Ta nghe nói, Nam cô nương là người vợ chưa cưới của người, thế tại sao nàng lại can thiệp vào việc của ta ? Ta có biết nàng là ai đâu ? Ta có nhận ra nàng đâu ?

Câu hỏi dành cho Hoa Vô Khuyết, nhưng Thiết Tâm Nam cảm thấy nó ám chỉ trọn vẹn về nàng ?

Nàng cắn môi, cắn mạnh đến độ môi rướm máu, lệ uất đã doanh tròn, song chẳng một hạt nào vượt mi mắt lăn dài xuống má.

Nàng tức quá, tức đến độ ứ lệ, nhưng nàng chẳng chịu để lệ trào ra, lệ còn ứ đó, chứng tỏ niềm tức uất, lệ trào ra rồi là biểu hiện sự buồn thương, mà nàng thì chưa muốn tỏ vẻ buồn thương.

Bởi, dù sao thì nàng vẫn có tự ái, tự ái của tuổi trẻ, nam hay nữ cũng thế chứ, vẫn có tự ái như thường, và tự ái vẫn mạnh như nhau.

Vô luận Tiểu Linh Ngư đối xử với nàng bằng thái độ nào, gặp chàng trong bất cứ hoàn cảnh nào, là nàng phải can thiệp, chàng không cần van cầu nàng cũng can thiệp.

Chàng có dùng roi mà đánh, hất nàng ra, nàng cũng cố lăn xả vào can thiệp.

Trừ ra nàng chết, hoặc tê liệt, nếu còn một hơi thở, là nàng dùng hơi thở đó can thiệp cho chàng.

Hoa Vô Khuyết đau đớn vô cùng, hấn làm sao giới hạn tự do của Thiết Tâm Nam ?

Hấn có quyền gì ngăn chặn chân nàng hành động theo ý muốn ?

Không có cái quyền đó, dù là tương đối, thì hấn còn lưu tâm đến sự can thiệp của nàng làm chi nữa ? Càng lưu tâm, chỉ làm cho con tim càng nhói hơn chứ có ích gì ?

Cũng như Tiểu Linh Ngư, hấn chú ý trọn vẹn vào đối tượng, tìm cái quên niềm đau trong cách đối xử với địch.

Hấn lạnh lùng hỏi lại:

- Lần này, người không muốn ai tiếp trợ người ?

Tiểu Linh Ngư ngẩng mặt lên không, cười lớn" - Chứ lần nào có ai tiếp trợ cho ta ? Nếu ta cần người tiếp trợ, thì khi nào ta đơn thân độc lực đi tìm người ?

Chàng lại cười vang, cười một lúc rồi tiếp:

- Người thừa hiểu, là con người như ta, chẳng bao giờ thích nạp mạng cho ai cả.

Thì, ta đến đây tìm người dĩ nhiên là không đem mạng nạp cho người rồi. Thế thì, tại sao ta đến tìm người ? Chắc người phải lấy làm lạ.

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Ta có lấy làm lạ thật vậy.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Người nhất tâm tưởng giết ta, song không giết được ta, mấy lượt rồi vẫn không giết được ta, đừng nói là người, chính ta đây cũng thấy nóng nảy thay cho người, người nhất tâm tưởng giết ta, người có biết đâu ta cũng tưởng giết người !

Hoa Vô Khuyết lắc đầu:

- Người không giết nổi ta !

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Ta cho rằng người không giết được ta, người lại cho rằng ta không giết nổi người, cả hai cứ cho qua cho lại với nhau như vậy mãi, thì biết đến bao giờ mới rõ rệt là ta có lý hơn hay người có lý ? Ta nóng nảy, người cũng nóng nảy, cho nên hôm nay ta đến tìm người, là để đoán quyết việc đó một lần dứt khoát.

Hoa Vô Khuyết chớp mắt, cười nhẹ:

- Đoán quyết như thế nào ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Người cứ nêu ra một địa phương, đúng ba tháng sau, ta sẽ đến tận địa phương đó gặp người, cả hai cùng liều một trận sống chết, khi chưa có ai chết thì nhất định không ai được phép bỏ cuộc chạy đi.

Hoa Vô Khuyết vẫn cười:

- Người biết là chẳng bao giờ ta bỏ cuộc chạy đi.

Tiểu Linh Ngư cười mỉa:

- Chứ ta lại thuộc hạng người khiếp nhược, bỏ cuộc chạy trốn à ?

Chàng gằn giọng:

- Người có đáp ứng không ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Đáp ứng !

Tiểu Linh Ngư thở phào:

- Trong thời gian ba tháng trước hạn kỳ, giả như người có gặp ta ở đâu, cũng vờ như chẳng thấy ta, và người không được tìm ta mà động thủ.

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm, không đáp.

Tiểu Linh ngư lại cao giọng:

- Trong thời gian đó, ta không tìm người, người không tìm ta, có gì thiệt hại cho người đâu mà người chẳng đáp ứng luôn ?

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Ta sợ cái điều kiện của người có ẩn chứa một quỷ kế gì.

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Rồi vì vậy mà người không đáp ứng ?

Bỗng, Hoa Vô Khuyết buông gọn:

- Đúng hạn kỳ, ta chờ người tại Võ Hán. Hẳn là người có thể tìm gặp ta tại vùng đó !

Tiểu Linh Ngư oang oang:

- Được rồi ! Người tính nhiệm ta như vậy, không khi nào ta để người thất vọng !

Chàng quay mình, bước những bước dài, rời cục trường liền.

Trong khi chàng quay đi, Thiết Tâm Nam hy vọng chàng nhìn qua nàng, dù chỉ là một thoáng thôi, nhưng chàng chẳng hề liếc mắt về phía nàng. Chàng điềm nhiên bước, bước nhanh, mấy phút sau mất dạng luôn.

Nàng sửng sờ ngừng tại chỗ.

Hoa Vô Khuyết bình tĩnh ngồi trên lưng ngựa, không hề giục ngựa nhích bước, mà cũng chẳng gọi nàng, thúc giục nàng.

Xe đỗ bên vệ đường, ngựa dừng lại đó, dĩ nhiên khách bộ hành qua lại phải nhìn.

Và ai nhìn rồi, cũng lấy làm lạ, tự hỏi tại sao xe đỗ ngựa dừng cách kỳ quái thế ?

Khách bộ hành qua lại có biết đâu xe đỗ, ngựa dừng đó, người bên cạnh đó, người chỉ còn là cái xác, chứ tâm hồn đã phiêu phương tận đâu... - - Thời khắc trôi qua... Lâu lắm, Thiết Tâm Nam mới từ từ bước lên xe, quay đầu nhìn lại, thấy Hoa Vô Khuyết ngồi trên lưng ngựa, trong cái dáng sẵn sàng chờ nghe lệnh của nàng, hoặc tiến tới, hoặc trở về.

Trước thái độ ngoan ngoãn đó, Thiết Tâm Nam nghĩ gì về hắn ?

Xe, tự nhiên có xa phu, gã xa phu tự nhiên có chứng mọi sự việc từ lúc đầu, gã chẳng hiểu đôi nam nữ phong đó có tánh khí như thế nào, gã hết sức lấy làm lạ.

Nhưng, cái điều quan trọng của hắn, là đánh xe, lấy tiền thuê, người thuê xe có tánh khí gì, mặc họ chứ ! Quan hệ gì đến gã mà phải lưu tâm ?

Chủ thuê xe đã trở lên xe rồi, chủ thuê không bảo quày xe trở lại, thì gã cứ đánh ngựa cho xe tiến tới.

Trước khi đi, Hoa Vô Khuyết muốn đưa Thiết Tâm Nam ra ngoài thành, cho nàng khuây khoa? niềm sầu muộn.

Giờ đây, ra khỏi thành rồi, chính hẳn lại thấy niềm sầu muộn như kết tinh lại, càng rắn, càng nặng hơn trước.

Hắn đã vậy, Thiết Tâm Nam hơn gì ?

Nàng hết nâng rèm xe, lại buông xuống, vừa buông xuống, lại nâng lên, nhưng nàng có thấy chi đâu ?

Cảnh trí dù đẹp, song cảnh trí trước đôi mắt chết, nó cũng chẳng còn có nghĩa gì nữa.

Xa phu tưởng phải hỏi một câu, điểm một nụ cười vuốt rồi cất tiếng:

- Công tử và cô nương định đi đến đâu ?

Hoa Vô Khuyết không đáp, chỉ đưa tay về phía trước. Phía trước, là một khu rừng hoa, gồm toàn sơn hoa, song cũng có khá nhiều hoa đẹp, vả lại hoa đang mùa rộ nở, các cánh cũng khá ái lắm.

Là hoa dại, tự nhiên phải lạ, chính cái lạ của những loài hoa không tên hấp dẫn khách nhân du hơn là cái đẹp của nó.

Giữa khu rừng hoa đó, có một ngọn suối xuyên qua, hoa tươi, suối trong, ánh thái dương còn rải sánh cho suối thêm huy hoàng, đối với những tâm hồn mộc mạc, một khung cảnh như vậy kể cũng đáng giá lắm rồi.

Một Hoa Vô Khuyết, một Thiết Tâm Nam, dù không cầu kỳ lắm, họ cũng chẳng thấy cái thoải mái trong sắc thái của hoa và suối. Bởi, họ không còn tâm tư tìm cái hứng ở ngoại cảnh nữa, bởi nội tình của họ hiện tại đang sôi động như lòng biển có sóng ngầm.

Hoa Vô Khuyết xuống lưng ngựa rồi, đứng bên cội cây, tà áo trắng của hắn phất theo chiều gió, lăm lăm cuốn bay phần phật, tưởng chừng lôi hắn tung đi xa xa... Thiết Tâm Nam mở cửa xe, bước xuống, dẫm chân lên nền cỏ mịn, nhìn lưng Hoa Vô Khuyết, xuất thần một lúc, bỗng hỏi:

- Đã biết là bên trong có quỷ kế, tại sao công tử đáp ứng hẳn ?

Hoa Vô Khuyết thờ dài, không đáp mà cũng chẳng quay đầu lại. Thiết Tâm Nam tiếp nối với giọng u buồn:

- Công tử vì tôi ?

Hoa Vô Khuyết lắc đầu, chùng như muốn nói chi đó, sau cùng lại thôi.

Thiết Tâm Nam từ từ bước tới, qua ngang Hoa Vô Khuyết, đưa tay ngắt một đóa hoa, xé từng cánh, từng cánh, đóa hoa rơi rả tan tành, bất thành hình nàng quay đầu lại, đối diện với hắn, gần từng tiếng:

- Tại sao công tử không nói tiếng gì ?

Hoa Vô Khuyết điểm một nụ cười nhạt, đáp:

- Im lặng, lắm lúc có nghĩa hơn nói năng !

Thiết Tâm Nam cuối đầu:

- Nhưng tôi biết, trong tâm tư, công tử có rất nhiều lời muốn nói, thà công tử nói ra cho tôi nghe, tôi sẽ dễ chịu nếu công tử nói năng, hơn là công tử trầm lặng.

Hoa Vô Khuyết buông lửng lờ:

- Trong tâm tư của tại hạ có những lời gì, muốn nói ra, chẳng lẽ cô nương không biết tất cả ? Nói ra những gì cô nương đã biết, làm một việc thừa. Mà bất cứ việc gì, đã là thừa thì gây nhàm chán !

Thiết Tâm Nam vụt xoay mình, hoàn toàn đối diện với Hoa Vô Khuyết, rồi nàng ngẩng mặt lên, nói thẳng vào mặt hắn:

- Trong hai năm qua, công tử luôn luôn chiếu cố đến tôi, nếu không có công tử, thì tôi đã chết từ lâu rồi. Tôi chưa từng thấy ai đối tốt với tôi như công tử.

Nàng lại xoay mình, đưa lưng trở lại Hoa Vô Khuyết.

Bây giờ, đến lượt Hoa Vô Khuyết ngẩng mặt lên, nhìn mái tóc bị gió

phát mơn man chiếc cổ tròn trắng mịn của nàng.

Hắn không đáp:

Thiệt Tâm Nam thở dài, tiếp:

- Tôi chưa từng thấy ai xử tệ với tôi như hắn. Nhưng, tôi ... chẳng hiểu tại sao, trông thấy hắn, là tôi mất cả chủ ý... Hoa Vô Khuyết nhắm đôi mắt lại, thốt:

- Những lời đó, cô nương bắt tất phải cho tại hạ nghe !

Thiệt Tâm Nam run mạnh đôi vai:

- Tôi cũng biết là không nên nói ra những lời đó, nhưng nếu tôi không nói cho công tử hiểu rõ, thì tâm lý của tôi chịu làm sao nổi ? Tôi khó chịu đã đành, mà tôi cũng có lỗi với công tử nữa !

Hoa Vô Khuyết dịu giọng:

- Cô nương dạy quá lời, chứ tại hạ khi nào lại dám trách cứ cô nương ? Vả lại cô nương đã làm gì có phương hại đến tại hạ mà gọi rằng có lỗi ?

Thiệt Tâm Nam thở dài:

- Tại sao công tử không phiền, không oán tôi ? Tại sao công tử cứ đối tốt với tôi ?

Tại sao công tử ... Bỗng, nàng tựa đầu vào một cành cây, ôm mặt khóc.

Hoa Vô Khuyết mở mắt ra, rồi bước tới, mừng tượng muốn đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nàng, tay hắn có vươn ra thật, song hắn rút lại liền, đoạn hắn ngẩng mặt nhìn trời, khẽ buông tiếng thở dài, thốt:

- Ngày sắp tàn rồi, chúng ta về thôi !

Từ lúc họ đến đây, ngoài xa xa, có một hán tử nghèo nàn đang nằm bên bờ suối.

Hán tử không lưu ý đến họ, họ cũng không buồn nhìn hán tử.

Bây giờ, hán tử vươn vai, uốn lưng, rồi lẩm nhẩm:

- Tuổi trẻ ! Tuổi trẻ ! Chuyện bằng hạt tiêu, mà cũng lấy làm đau khổ ! Cũng khóc ra rớt, cũng thở cũng than hơn ! Sau này lớn lên, sẽ biết trong đời còn rất nhiều việc đánh khóc hơn, đáng thở than hơn ! Sau này rồi mỗi lần nhớ lại, là sẽ mỗi lúc hổ thẹn vì cứ tưởng mình là chững chạc lắm khi chỉ là hai đứa trẻ con !

Hoa Vô Khuyết cau mày.

Thiệt Tâm Nam ngưng khóc ngay, cả hai cùng hướng mắt về phía hán tử. Đúng lúc đó, hán tử vụt đứng lên.

Cái thế vụt đứng của hán tử làm cho cả hai giật mình, khi y nằm thì trông như một con mèo bệnh hoạn, lúc đứng lên lại tỏ ra oai khí như mãnh hổ.

Nhất là đôi mắt của y sáng quá, đôi mắt đó đảo quanh một như hai ngọn đèn pha dù đang lúc ngày còn, mà vẫn rực như ban đêm.

Gương mặt y ồm quá, có bao nhiêu xương đều căng phồng da mà lồi ra thành khía, thành cạnh, đôi mày thật rậm, tóc bỏ xõa che khuất mặt, nhìn y qua dáng mơ hồ đó, chẳng ai biết y ở lứa tuổi nào.

Từ ngày rời Di Hoa Cung đến nay, Hoa Vô Khuyết chưa từng chú ý đến một nhân vật nào, nhưng giờ đây chẳng biết tại sao, hán tử lại có hấp lực thu hút tâm thần hẳn, hơn thế, hẳn có ý khiếp phần nào trước cái oai khí của hán tử.

Điều lạ lùng là hán tử chẳng phải khôi vĩ chi đó, bất quá, y cũng như mọi người thông thường !

Như mọi người thông thường, nhưng đôi mắt thì phi thường, đôi mắt hi hữu trong làng nhân vật thượng thặng của võ lâm.

- - Hán tử nghèo nhìn Hoa Vô Khuyết, mừng tượng giật mình, lẩm nhẩm:

- Không lẽ lại là hắn ? Mà nếu là hắn, sao có kẻ giống hắn quá chừng như vậy ?

Ta có thể không bao giờ can thiệp vào việc của bất cứ ai trên thế gian này, song ta không thể thản nhiên trước những sự kiện có liên quan đến hắn.

Hoa Vô Khuyết và Thiết Tâm Nam không nghe rõ hán tử nghèo nói những gì, chỉ thấy y chớp mắt, rồi y nhích bước tiến về phía họ.

Dáng dấp của y trông uế oải vô cùng, cái dáng dấp của người lười từng cử động nhỏ, nhưng chẳng biết tại sao, chỉ bước hai bước thôi, y đã đến trước mặt cả hai rồi.

Thân pháp đó, quả thật hi hữu.

Bây giờ, Hoa Vô Khuyết mới thấy rõ hán tử nghèo.

Y mặc chiếc áo cũ, màu đen, có lẽ đã giặt giũ hàng trăm, hàng ngàn lần rồi, mà đen đã biến thành màu bạc.

Đôi giày của y rách nát đến không còn hình dạng một thứ vật dụng bọc chân nữa, và đôi bàn chân gân guốc của y dài hơn bàn tay người thường, ít nhất cũng gấp đôi.

Gia dĩ cánh tay lại dài, bàn tay buông thõng quá gối, hầu như muốn nhặt vật gì dưới đất, y cứ quơ tay mà không cần cuối mình.

Quanh hông, có cột một đường giây cỏ, nơi đầu dây lòng thòng một thanh kiếm, sét rỉ thành hoa.

Hán tử nghèo quan sát Hoa Vô Khuyết từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu, một lúc lâu, vụt cười khan, hỏi:

- Người thích cô nương đó ?

Nằm mộng, Hoa Vô Khuyết cũng không tưởng là đối phương có thể hỏi một câu quá trơ trẽn, sống sượng như vậy.

Hắn giật mình, ấp úng:

- Tại hạ ... Hán tử cau mày, gắt:

- Yêu, thì nói yêu, không yêu, thì nói không yêu, là nam tử hán, là đại trượng phu, chỉ có mỗi một câu đơn giản như vậy mà không nói được, thì còn đứng giữa dòng đời làm chi nữa ?

Bình sinh, Hoa Vô Khuyết chưa từng bị ai chỉnh như vậy, bất giác sửng sò, trong phút giây khẩn cấp, chưa biết phải đáp làm sao, hán tử nghèo lại nhíu đôi mày, gắt luôn:

- Cái gì mà im lặng lại lắm lúc có giá trị hơn lời nói ? Người có biết im lặng là ngu không ? Người không nói, làm sao nàng biết là người yêu nàng ?

Hoa Vô Khuyết thẹn đỏ mặt.

Hắn nhìn nhận hán tử nói có lý.

Thiết Tâm Nam cũng thẹn như Hoa Vô Khuyết, song bạo dạn hơn hẳn, vội đỡ lời cho hắn:

- Có những lời, hắn không cần nói ra, tôi cũng hiểu được !

Hán tử nghèo trừng mắt nhìn nàng rồi bật cười ha hả:

- Tốt quá ! Người khá hơn hắn nhiều ! Thảo nào mà hắn chẳng mê tít !

Thiết Tâm Nam không giận, chỉ thoáng lộ vẻ thẹn thôi. Nàng cúi đầu giấu vẻ thẹn.

Hán tử lại nói tiếp:

- Thế là người đã hiểu, hắn yêu người !

Thiết Tâm Nam cố thu can đảm vào hai tay, nắm cứng, sợ nó vượt mắt:

- Tôi hiểu !

Hán tử hỏi:

- Còn người ? Người có yêu hấn không ?

Thiết Tâm Nam đáp:

- Tôi không ... Nàng ngẩng mặt lên, nhìn thoáng qua Hoa Vô Khuyết, rồi cúi đầu cúi xuống, tiếp:

- Tôi không phải là không yêu hấn, chỉ vì... Hán tử bật cười lớn, ngăn chặn:

- Không phải là không yêu, tức nhiên là yêu, cả hai đều yêu nhau, cả hai không dám kết hợp nhau, thì ta đứng làm mai dong, kết hợp cho vậy ! Cả hai thành thân ngay bây giờ, tại đây, do ta tác hợp !

Hoa Vô Khuyết và Thiết Tâm Nam giật mình, biến sắc.

Hoa Vô Khuyết kêu lên:

- Các hạ đùa chi thế !

Hán tử trừng mắt, hét:

- Ai đùa với các người ? Các người thấy không, có chim hót dịu dàng, có hoa thơm ngào ngạt, có gió mát, trời thanh, các người thành thân trong khung cảnh như vậy, thiết tưởng còn hơn gấp mấy lần cung vàng điện ngọc !

Y cười lớn, tiếp:

- Hoa chúc sanh sao sánh được ánh dương quang kia, thậm hoa bì sao được thậm cỏ mướt kia, giữ thanh thiên bạch nhật, các người lay trời lay đất, các người giao bái nhau, kết nguyên phu phụ vĩnh viễn sống bên nhau, hưởng hạnh phúc bên nhau, chính ta đây cũng vui lây !

Hoa Vô Khuyết sửng sờ, chẳng biết mình nên giận hay nên mừng ?

Thiệt Tâm Nam cũng sững sờ, đúng là cái cảnh dở khóc dở cười cho nàng.

Nàng muốn cự tuyệt, song ngại nói ra lại làm cho Hoa Vô Khuyết phải đau lòng.

Hoa Vô Khuyết trông thấy thần sắc của nàng, bỗng thốt:

- Tuy các hạ có ý tốt, muốn tác thành cho tại hạ, song tại hạ thấy khó mà vâng lời.

Hán tử đang cười ngon, vụt ngưng cười, trừng mắt, hỏi:

- Người không đáp ứng ?

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Không !

Hán tử nổi giận:

- Người đã yêu nàng, sao lại không muốn thành thân với nàng ?

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Tại hạ... chỉ vì... Hán tử cười vang:

- Ta hiểu rồi ! Chẳng phải người không muốn, mà chính là người sợ nàng không muốn ! Tuy nhiên, người quan tâm làm gì, nàng không muốn thì nàng cứ nói, nàng không nói thì người còn nghĩ ngợi xa xôi làm chi ? Ta khuyên người đừng quá làm khổ cho người !

Hoa Vô Khuyết suy nghĩ một chút:

- Có nhiều điều mà người ta không cần nói ra, không nên nói ra !

Hán tử hừ một tiếng:

- Rõ ràng là người yêu nàng, yêu đến có thể chết được, nhưng vì

nàng mà người cố chịu khổ, không đáp ứng ! Đa tình như người, thật đúng là cái truyền thống của cha người !

Tự nhiên, Hoa Vô Khuyết nào có biết ý tứ của hán tử khi đề cập đến phụ thân hấn ?

Mà bình sinh hấn có nghe ai đề cập đến phụ thân hấn đâu ?

Hán tử lại trừng mắt nhìn Thiết Tâm Nam, hỏi:

- Một nam nhân như vậy, người không lấy, thế người còn chờ đợi ai ? Ai mới xứng đáng cho người lấy làm chồng chứ ?

Thiết Tâm Nam cúi đầu thấp hơn một chút nữa:

- Tôi ... không phải ... vì tôi ... Hán tử nổi giận, nạt:

- Cả hai người cùng thuộc hạng thanh thiếu, đáng lý phải tập tành chính đĩnh, muốn gì phải biết muốn rõ ràng, làm gì phải cân phân kỹ lưỡng, chịu thì nói chịu, không thì nói không, có gì đâu lại hồ đồ, ám ố như thế ? Thật ta bực lắm đó nhé. Bây giờ, ta bất chấp tâm ý của các người như thế nào, ta cứ hành động theo cái ý của ta. Ta muốn hai người thành thân với nhau đó, nếu một trong hai người nói là không, ta sẽ giết chết cả hai, cho các người cùng chết hết cả hai, cho các người cùng chết hết, kẻ sống còn khỏi phải đau khổ vì kẻ chết.

Hoa Vô Khuyết cũng hiểu là hán tử chung quy chỉ lo cho hấn, song không vì thế mà hấn chịu ức chế hoàn toàn của hán tử đó, do đó hấn nổi giận ngay.

Hấn cười lạnh buốt:

- Tại hạ từng gặp đủ hạng người, song bình sinh chưa hề gặp một ai bức kẻ khác thành thân bao giờ !

Hán tử hừ một tiếng, lớn hơn trước:

- Người nói thế là gián tiếp cho rằng ta không giết được người ? Phải vậy không ?

Y rút thanh kiếm nơi đầu giây cỏ ra, vung tay chặt vào một thân cây bên cạnh.

Thanh kiếm rỉ sét, trong như một phế vật, chẳng ai buồn nhìn qua chứ đừng nói là mó tay vào. Thanh kiếm đó lại mỏng manh, tưởng chừng chạm vào cây, là kiếm gãy, chứ cây không hề sờn da.

Cây lại lớn, thân cây bằng vòng ôm hai tay.

Nhưng, kiếm không gãy, thân cây lại gãy. Một tiếng soạt vang lên, kiếm tiện thân cây thành hai đoạn.

Hoa Vô Khuyết cũng biết hán tử có võ công cao cường, song không tưởng cao đến mức độ đó !

Hán tử nghiêng mắt, cười nhẹ, tiếp:

- Thanh kiếm gàn như một phế vật, song ta tạm dùng nó mà giết hai tiểu tử ngoan cố cũng được như thường. Bây giờ, ta hỏi, hai người có đáp ứng chẳng ?

Thiệt Tâm Nam sợ Hoa Vô Khuyết mở miệng thốt một vài lời bất thuận mà đắc tội, nàng nghĩ rằng Hoa Vô Khuyết dù có bản lĩnh tuyệt vời, song chưa chắc gì hẳn là địch thủ của hán tử.

Lỡ ra có xung đột, Hoa Vô Khuyết không hy vọng mảy may thủ thắng.

Nàng ngăn chặn Hoa Vô Khuyết, giải nguy cho Tiểu Linh Ngư, nàng cũng chẳng muốn ai gây thương tổn gì cho Hoa Vô Khuyết.

Do đó, nàng hấp tấp đáp:

- Tôi đáp ứng !

Hán tử cười lớn:

- Vậy mới đúng đạo lý chứ ! Trai tài, phải lấy gái sắc, hai người là một đôi trời sanh ra để mà lấy nhau, hiện tại thì các người cứ đẩy tới, xô lui mãi, song một ngày kia thì ân ân ái ái say sưa điên đảo đấy, ta dám chắc lúc đó, các người sẽ chảy nước mắt mà cảm kích cái sự

tác hợp của ta hôm nay !

Hoa Vô Khuyết vụt buông gọn:

- Tại hạ không đáp ứng !

Hán tử lấy làm kỳ:

- Nàng đã chịu rồi, sao người lại khước từ ?

Hoa Vô Khuyết thừa hiểu Thiết Tâm Nam không thực tâm đáp ứng hẳn yêu Thiết Tâm Nam tha thiết, càng yêu hẳn càng không muốn nàng làm một việc miễn cưỡng.

Từ lâu, hẳn từng tỏ ra là con người kín đáo, chẳng khi nào hẳn để lộ tâm tình, bên trong sự kích động càng mạnh, bên ngoài hẳn còn giữ vẻ lạnh lùng.

Sự mâu thuẫn đó, sở dĩ có, là do huyết thống và hoàn cảnh tự nhiên, hẳn là giọt máu của một con người đầy đủ nhiệt tình, đáng lý ra cái nhiệt tình thừa kế đó phải được bộc hiện, nhưng hẳn lớn lên bên cạnh những người lạnh như băng giám thành ra hoàn cảnh đã tạo cho hẳn một cái vỏ giá băng, bao bọc nhiệt tình, cái vỏ đó kiên cố vô cùng, hẳn muốn phá vỡ cũng phải khó khăn lắm, huống hồ hẳn lại không muốn phá ?

Rồi lâu dần , quen chịu đựng, vô tình hẳn tự tạo cho hẳn một tập quán.

Đến nay, tất cả đều thành một con người đôi, nửa bên trong, thừa hưởng của người xưa, nửa bên ngoài, thâm nhiễm người nay !

Hắn lạnh lùng tiếp:

- Đừng nói dông dài. Tại hạ không đáp ứng là không đáp ứng, chẳng tại sao cả.

Các hạ muốn giết tại hạ, xin cứ động thủ.

Thiết Tâm Nam hấp tấp kêu lên:

- Người ... chẳng lẽ ... người không yêu ta ?

Trong lúc vội vàng, nàng quên mất lối xưng hô thông thường, thành ra buông cộc lốc, và từ nay thì cái tiếng cộc lốc đó sẽ trở lại nơi đầu lưỡi của nàng mỗi lần đối thoại với Hoa Vô Khuyết.

Thói quen, khi đã có rồi, thì khó mà buông thả, có lẽ nàng cũng muốn xưng hô Hoa Vô Khuyết với tiếng đó, bởi nàng đã dùng tiếng đó đối với Tiểu Linh Ngự từ lâu, nàng không có lý do gì trọng vọng một người qua lối xưng hô khách sáo, trong khi nàng gọi người khác bằng tiếng người thô kệch.

Cho nên, vô tình, nàng thay đổi cách xưng hô, nhận ra sự thay đổi đó nàng vẫn không ngưng chút nào.

Hoa Vô Khuyết nghe rõ ràng gọi hấn chứ, thế mà hấn lờ đi như chẳng nghe, mà hấn cũng không nhìn sang nàng.

Qua cái dáng bên ngoài, Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngự không hề có một điểm tương đồng, dù là nhỏ nhất.

Nhưng, khi cả hai nổi tính khí lên rồi, thì họ giống nhau như hai giọt nước.

Hán tử nghèo nhìn hấn một phút, hỏi:

- Người nhất định ôm ấp sầu khổ suốt đời, nên không đáp ứng ?

Hoa Vô Khuyết trầm giọng:

- Sầu khổ hay không, là việc riêng tư của tại hạ, các hạ nên hiểu rằng tại hạ không đáp ứng.

Hán tử hét; - Thế thì ta giết người ! Ta giết người ngay bây giờ, để tránh cho người mang sầu khổ suốt đời !

Bàn tay ý chớp lên, ánh kiếm xẹt tới Hoa Vô Khuyết liền.

Y không xuất phát toàn lực, nhưng thế kiếm đi rất nhanh, lại mạnh,

giả như y vận dụng trọn mười thành, thì chưa biết oai mãnh như thế nào nữa !

Xem ra, trong võ lâm ngày nay, khó mà tìm được một tay kiếm thứ hai đồng hạng với y.

Thiết Tâm Nam đứng bên ngoài, lại cách xa xa, vẫn không chịu nổi áp lực của kiếm khí.

Hà huống Hoa Vô Khuyết là người trong cuộc, lại là cái đích của thế kiếm ?

Một tiếng soạt vang lên.

Hoa Vô Khuyết tuy tránh được nhát kiếm, nhưng chiếc mào đứt tung giây, mớ tóc trên đầu hấn bung ra, gió từ đâu bốc về, thổi dựng mớ tóc đó lên xoay xoay một phút, rơi xuống lòa xòa.

Thiết Tâm Nam xám mặt, thét lên:

- Xin tiền bồi dùng tay ! Hấn không chịu đáp ứng, là vì tôi đây, chính tôi cũng không đáp ứng đây ! Nếu tiền bồi muốn giết, thì nên quay mũi kiếm về tôi, tiền bồi giết tôi mới phải hơn !

Vì khẩn cấp, nàng thổ lộ chân tình, làm cho Hoa Vô Khuyết thêm đau đớn.

Bất giác như điên loạn, hấn vung tay, đánh ra liên tiếp ba chưởng, đồng thời lướt vào vùng kiếm quan, chẳng khác nào liều chết, hay tìm cái chết đúng hơn.

Nhưng hán tử đã thu kiếm về, rồi bật cười lớn:

- Cái bọn họ Giang lạ lùng thật, người nào cũng lì lợm như trâu ! Ta xem người còn ngốc hơn cha người ngày trước ! Người không thấy nếu nàng chẳng thật sự yêu người thì khi nào nàng dám chết cho người, chết vì người. Sự việc trước mắt như vậy, mà người chẳng nhận thức, quả thật là người đui cả hai rồi !

Hoa Vô Khuyết giật mình:

- Ai là họ Giang ?

Đến lượt hán tử giật mình:

- Thế người chẳng phải họ Giang ?

Thiết Tâm Nam cũng giật mình, vội đáp thay Hoa Vô Khuyết:

- Tự nhiên hán không phải là họ Giang. Tên hán là Hoa Vô Khuyết.

Hán tử đưa tay gỡ đầu sột sệt, vẻ kinh ngạc hiện rõ nơi gương mặt, lẩm nhẩm:

- Lạ chưa ? Có thể nào người không là họ Giang ? Ta nhận ra người là họ Giang từ đầu đến chân, từ chân lên đầu, người giống hán như khuôn đúc kia mà ! Tại sao người không là họ Giang chứ ?

Hoa Vô Khuyết quên mất xuất thủ, bởi hán vô cùng kỳ quái cho con người đối diện, hán cho rằng con người đó mất hán bình thường mới hồ đồ đến khôi hài như vậy.

Hán tử thở dài mấy tiếng, rồi cười khở, thốt:

- Nếu người không phải là họ Giang thì thôi, có thành thân hay không thành thân, tùy người, ta không cưỡng ép nữa, Người muốn đi đâu, cứ đi, ta không ngăn trở.

Chính y quay mình bước đi trước.

Hoa Vô Khuyết và Thiết Tâm Nam cùng đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai hiểu gì cả.

Hán vừa đi vừa càu nhàu:

- Thiếu niên đó chẳng phải là Giang Linh Ngư ! Kỳ chưa ! Kỳ chưa !

Thiết Tâm Nam kinh hãi, nhưng cũng mừng rỡ, vội hỏi:

- Có phải tiền bối làm hán, tưởng hán là Giang Linh Ngư, nên cưỡng

bức tôi thành thân ?

Hán tử đáp:

- Tuy ta không nỡ trông thấy các người khổ vì tình, nhưng hấn chẳng phải là Giang Linh Ngư, thì ta còn can thiệp vào việc của các người làm chi nữa ?

Thiết Tâm Nam suy nghĩ một chút. Đoạn bật cười khan !

Ý nghĩ của tiếng cười đó, như thế này:

- Tiền bối biết không, tôi vì Giang Linh Ngư mà không đáp ứng thành thân với hấn đó nhé !

Nàng muốn nói lên câu đó, song nhìn qua Hoa Vô Khuyết rồi, nàng nín luôn.

Hoa Vô Khuyết thờ người tại chỗ, như chồi cây khô.

Hán tử chợt quay đầu lại, nhìn Thiết Tâm Nam, rồi nhìn sang Hoa Vô Khuyết, bật cười vang:

- Ta hiểu rồi ! Ta hiểu ! Thì ra cái gã mà người cho rằng đối xử tệ bạc với người, gã đó là Giang Linh Ngư. Và đáng lý ra, hai người phải thành thân với nhau, song vì còn có Giang Linh Ngư ở giữa ! Do đó mà có trục trặc ! Ta hiểu nguyên nhân của sự trục trặc đó rồi !

Thiết Tâm Nam thở dài, cúi đầu, không đáp.

Hán tử lại cười, vừa vười vừa gật gật chiếc đầu, tiếp:

- Ta hiểu rồi ! Chỉ vì ta làm, ta tưởng là mình làm một việc đáng làm, phải làm, không ngờ thay vì ta làm tốt, ta lại làm hại !

Y cười, Hoa Vô Khuyết cảm thấy mỗi tiếng cười của y như một mũi tên chẳng những bắn trúng tim hấn, mà còn xoáy xoáy cho vết thương rộng hơn, sâu hơn, bất giác hấn phẫn nộ, quát:

- Các hạ định bỏ đi ?

Hán tử thở dài:

- Chứ ta ở đây làm gì ? Dù ta ở lại, rồi sao ?

Hoa Vô Khuyết lạnh lùng:

- Tại hạ muốn lãnh giáo cao học của các hạ.

Hán tử mỉm cười:

- Ta biết người không phục, ta biết người có nhiều lý do bất mãn. Vậy ta cũng chiều lòng người, người có động thủ rồi, mới vội đi phần nào tức khí.

Hoa Vô Khuyết cười lạnh:

- Tại hạ được các hạ chỉ giáo, thì còn gì bằng !

Hán tử điềm nhiên:

- Chẳng phải chỉ giáo chi cả. Ta cứ để cho người đánh ta vài quyền, có vậy người mới đỡ tức.

Hoa Vô Khuyết mỉa mai:

- Đánh rằng các hạ võ công quán tuyệt trần gian, song chịu cho tại hạ đánh mà không hoàn thủ, thì chỉ một quyền của tại hạ thôi, các hạ cũng về châu diêm chúa !

Hắn vung tay đánh tới lập tức.

Hắn đánh rất nhẹ, nhưng nhìn bàn tay hắn, hán tử biết ngay là hắn vận dụng tận lực bình sinh, và một khi xuất phát thế chưởng rồi, chẳng làm sao hắn thu lại được.

Hán tử khen:

- Khí lực sung mãn lắm đó !

Từng luyện võ suốt mấy mươi năm dài, hôm nay thấy một thiếu niên có võ công đáng kể, hán tử động tính hiếu kỳ, muốn thực nghiệm tài năng của hắn xem mức thành tựu của hắn đến đâu.

Y đưa tay tả lên, đón lấy chưởng lực của Hoa Vô Khuyết/ Ngờ đâu, Hoa Vô Khuyết biến thế, bàn tay đang bay tới như mũi tên, bỗng hắn xoay qua bên hữu.

Thế biến đó đúng theo thủ pháp (hãm) lực của môn Di Hoa Tiếp Ngọc, một môn độc bộ của Di Hoa Cung.

Xoay như vậy rồi, hắn khẽ ấn tay tới một chút, trả hấp lực cho đối phương.

Và trong trường hợp đó, chưởng của đối phương bắt buộc phải quật trở về, tự mình đánh mình.

Nhưng, hôm nay, Hoa Vô Khuyết gặp lúc đen quá, môn Di Hoa Tiếp Ngọc không còn hiệu dụng nữa, hán tử chỉ nhẹ lách mình một chút, bàn tay xoay nửa vòng.

Chiêu Di Hoa Tiếp Ngọc bị hoá giải ngay, chẳng còn một âm hưởng nhỏ.

Hoa Vô Khuyết biến sắc, gằn từng tiếng:

- Các hạ là ai ?

Hán tử cũng thoáng giật mình, thay vì đáp, chỉ hỏi lại:

- Người là đệ tử của Di Hoa Cung ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Phải !

Hán tử ngẩng mặt lên không, bật cười ha hả:

- Bình sinh, ta hận mình chưa hề thực nghiệm võ công của Di Hoa Cung, không ngờ hôm nay lại may mắn gặp đệ tử Di Hoa Cung... Y

cười, qua tiếng cười, y phát nội lực, không gian rung chuyển, hoa lá gần đó rung chuyển, đổ ào ào.

Thiết Tâm Nam hết sức hãi hùng, hỏi:

- Tiền bối có hiềm khích với Di Hoa Cung ?

Hán tử bỗng ngưng cười, rồi hét:

- Ta có mối thù đối với Di Hoa Cung, cao hơn núi, sâu hơn biển, dài hơn sông.

Hơn mười năm, ngày ngày ta mài kiếm, đợi dịp càn quét sạch Di Hoa Cung !

Thiết Tâm Nam nghe rợn người như chạm phải điện lạnh.

Hoa Vô Khuyết kêu lên thất thanh:

- Yên Nam Thiên ! Các hạ là Yên Nam Thiên !

Đại đối đầu, tử đối đầu của Di Hoa Cung, là Yên Nam Thiên !

Khắp trong thiên hạ, ngoài Yên Nam Thiên ra, còn ai dám đối đầu với Di Hoa Cung ?

Hoa Vô Khuyết nghĩ ra điều đó.

Thiết Tâm Nam cũng kịp nghĩ ra như hần.

Hồi 63

Kiểm Khí Ngất Trời

Hoa Vô Khuyết và Thiết Tâm Nam sửng sốt đến xuất thần, hán tử đảo ánh mắt sáng rực quanh một vòng, gần từng tiếng:

- Yên Nam Thiên là ta!

Thiết Tâm Nam giật mình, bưng tỉnh, nằng nghe máu từ chân bốc lên, máu cuộn thành bực, suýt làm vỡ các đường kinh mạch, giận bốc tận đỉnh đầu, tường chừng bứt luôn chiếc đầu như luồng gió lốc hốt những trái chín vật nào cũng có, bất cứ thời đại nào cũng có !

Hoa Vô Khuyết trầm lặng một lúc lâu, rồi cởi chiếc áo ngoài, xếp lại kỹ, từ từ bước đến trước mặt Thiết Tâm Nam, hai tay đưa lên.

Cử chỉ của hán biểu hiện một sự trịnh trọng quá đáng, tường chừng chiếc áo đó là một thần vật, nếu hán không trịnh trọng thì phạm tội thất kính lớn lao.

Thực ra, việc cởi áo, trao áo, chẳng có gì quan trọng khiến hán phải cẩn thận một cách quá đáng như vậy.

Chẳng qua, hán nhân cử chỉ đó để lắng dịu tâm tư đang khích động như biển gặp bão bùng.

Hán mất tự nhiên trước Yên Nam Thiên, hán phải làm một cái gì che đậy sự thất thường đó, để có đủ thời giờ lấy lại tự nhiên.

Trước một nhân vật cỡ Yên Nam Thiên, thử hỏi trong võ lâm hiện tại, có ai giữ được thần thái an tường ?

Vật ký thác, là một chiếc áo mặc thường ngày, cái giá trị vật chất của nó chẳng đáng gì, song Thiết Tâm Nam biết là nó chứa đựng một cái gì có giá trị mà chẳng một vật nào trên đời này sánh bằng.

Vật là chiếc áo, cử chỉ trao vật hàm chứa bao nhiêu ẩn tình, và những ẩn tình đó phức tạp không tưởng nổi.

Chưa hết, hấn còn thốt một câu:

- Cô nương hãy bảo trọng nó, hoặc giả một ngày nào đó, cô nương chuyển đạt nó về Di Hoa Cung !

Nghĩa là, hấn đã nghĩ đến cái việc chẳng còn dịp mặc lại chiếc áo đó !

Thiết Tâm Nam hiểu ngay hấn quyết liều chết sống với Yến Nam Thiên.

Tay nàng tiếp áo, lệ thấm thành dòng liền.

Nàng hỏi qua giọng nghẹn ngào:

- Người..... người định động thủ với lão ?

Hoa Vô Khuyết nghiêm giọng:

- Được cùng Yến Nam Thiên giao thủ, là một vinh hạnh lớn lao, chết vì giao thủ với Yến Nam Thiên, là đạt đến đỉnh vinh quang của con người mang nghiệp võ. Dù là đệ tử của Di Hoa Cung, cũng không ra ngoài công lệ đó!

Trên gương mặt trắng nhợt của hấn, ẩn ước có vẻ hồng hào, màu hồng này do niềm phấn khởi mà có, và niềm phấn khởi bốc mạnh làm cho hô hấp của hấn dập dồn hơn.

Thiết Tâm Nam thấp giọng hơn:

- Người....., chẳng lẽ người không chạy đi được sao ? Ta sẽ liều mạng ngăn trở lão.

Ta tin chắc là chẳng bao giờ lão sát hại ta !

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ:

- Nếu có xảy ra cuộc chiến, thì cuộc chiến này chẳng phải vì tại hạ mà có. Hấn cô nương cũng hiểu là tại hạ vì Di Hoa Cung..... Hấn từ

từ quay mình, trong cái thế đối diện với Yến Nam Thiên, song hấn còn nhìn ngoái lại Thiết Tâm Nam, tiếp:

- Tại hạ tưởng cần phải nói cho cô nương rõ điều này, tại hạ muốn giết Tiểu Linh Ngư, thực sự chẳng phải do ý riêng của tại hạ. Sở dĩ tại hạ trở thành tử đối đầu của Tiểu Linh Ngư, là vì Di Hoa Cung muốn vậy ! Tại hạ hành động theo lệnh trên, chứ không do tâm nguyện. Ba tháng sau, gặp hấn rồi, cô nương có thể cho hấn biết như vậy.

Dù tại hạ quyết giết hấn, song thủy chung không hề oán hận hấn. Tại hạ hy vọng hấn không oán hận tại hạ.

Thiết Tâm Nam không còn nén nổi nguồn lệ thảm tuôn trào xối xả.

Nàng nước nở:

- Tại sao người hành sự lại vì ngoại nhân mà chẳng vì chính mình ? Chẳng lẽ người sống vì ngoại nhân, cho ngoại nhân, suốt đời người ? Người đã mất cả tự chủ sao ?

Hoa Vô Khuyết ngẩng mặt lên không, cười khan một tiếng.

- Tại hạ vì cá nhân mình ?... Tại hạ là ai ?...

Lần thứ nhất, hấn biểu lộ sự bi thảm trước mặt ngoại nhân, dù ngoại nhân đó là Thiết Tâm Nam.

Hấn thốt một câu, nghe rất đơn giản, nhưng cái giản đơn đó hàm chứa một phức tạp trên đời.

Và vì không giải quyết được những phức tạp đó, hấn đau khổ cực độ.

Thiết Tâm Nam càng khóc lớn:

- Thiên hạ đều cho rằng người hưởng hạnh phúc vô cùng, ai ai cũng ham muốn địa vị người, có kẻ còn ganh tị đến độ Oán hận cao xanh dành cho người quá nhiều ưu đãi ! Nào ai biết được người là kẻ đau khổ nhất trần gian ? Bởi, người có cái trí kiên định phi thường, nên chẳng ai thấu đáo nỗi bên trong đầy đen tối của người !

oooo Yến Nam Thiên đứng yên, theo dõi từng cử động của Hoa Vô Khuyết. Đến lúc đó, lão bật cười ha hả thốt:

- Hoa Vô Khuyết! Ta khen người quả không hổ là môn đệ Di Hoa Cung ! Vô luận là cuộc chiến này kết thúc ra sao, cái thình danh Di Hoa Cung không vì người mà hoen ố, lại còn rạng rỡ hơn trước bội phần !

Hoa Vô Khuyết lạnh lùng:

- Đa tạ !

Yến Nam Thiên tiếp:

- Tuy nhiên, ta muốn cho người biết điều này, là ngoài người ra, trên đời còn có biết bao nhiêu người, phàm làm việc chi, cũng vì cá nhân họ mà làm, vĩnh viễn họ chỉ biết sống cho họ, vì họ, dù vậy chắc gì họ sung sướng, họ khoái lạc ? Rất có thể họ còn bị ai thống khổ hơn người gấp trăm ngàn lần Hoa Vô Khuyết nhìn sửng đối tượng, qua một phút trăm giọng hỏi :

- Chẳng lẽ các hạ muốn giết tạ hạ, là vì ngoại nhân chứ không phải vì chính mình ?

Yến Nam Thiên trầm ngâm một lúc lâu.

Sau cùng, lão hú vọng một tiếng dài, tiếng hú của lão nghe bi thảm cực độ.

Trong niềm bi thảm đó, ẩn ước có cái gì uất tức, oán hận, mà lão không thể tỏ bày cùng bất cứ ai trên cõi tạm này, lão mượn tiếng hú để đưa niềm u uất, đi xa, xa lắc, xa đến tận ngàn trùng thế giới trong phiêu diêu, mộng lung ...

Hoa Vô Khuyết thờ dài.

Rồi hắn lấy trong mình ra một thanh ngân kiếm, chính hắn gằn từng tiếng như đáp lại tiếng hú vọng của Yến Nam Thiên:

- Hôm nay, nếu tại hạ giết được các hạ, thì cái sự giết chóc này nào phải vì cá nhân tại hạ mà có !

Thiết Tâm Nam từng chứng kiến nhiều cuộc đấu của Hoa Vô Khuyết, song nàng chưa thấy hắn dùng vũ khí lần nào.

Nàng mừng tượng người trong Di Hoa Cung không hề sử dụng vũ khí.

Rồi bây giờ đây, nàng thấy hắn cầm kiếm, mà cái cách thủ kiếm của hắn cũng trịnh trọng vô cùng.

Kiếm, thuộc loại đoản, dài độ năm thước, mỏng, nhẹ, cầm trong tay phải nắm chặt, nếu không thì một cơn gió nhẹ thoảng qua có thể thổi nó bay luôn như đọt khói.

Gọi là kiếm để cho có một cái tên, chứ nó có đủ hiệu dụng gồm luyện tử thương, ngân tiên, đao, hoặc một loại chi khác, nó có cả cương lẫn nhu.

Nhưng vũ khí của hắn dù lạ kỳ, đối với Yến Nam Thiên, vẫn cầm như một vật phế thải, lão liếc thoáng qua một chút, lạnh lùng hỏi:

- Cầm vũ khí nơi tay rồi, sao ngươi chưa xuất thủ ?

Hoa Vô Khuyết dùng ngón tay giữa bàn tay tả búng vào thanh kiếm ngang trời trút xuống, ào ào.

Thiết Tâm Nam cơ hội không mở mắt ra nổi, áp lực của kiếm khí quá mạnh, nàng cố nướng mi mắt lên, nhìn cho rõ, nhưng đôi mí như có đá nặng trĩu xuống, một vài ánh chớp len vào, làm nàng rợn người, mắt như xốn.

Nàng nghĩ, gặp một đối thủ phát huy kiếm khí như vậy, chẳng cần gì phải giao đấu, nàng cũng bại trước khi tiếp chiêu rồi.

Huống chi, với nhãn lực của nàng, làm sao nàng nhận định chiêu kiếm do đối phương phát xuất mà hòng phản công ?

Yến Nam Thiên thủ thanh kiếm rrô sét, đứng vững như núi, kiếm của

Hoa Vô Khuyết chớp lên, ánh kiếm xẹt qua, lão ta vẫn bất động.

Kiểm quang vừa xẹt tới, vội xoay chiều.

Thì ra, Hoa Vô Khuyết đánh ra một hư chiêu.

Đánh hư chiêu cốt để lừa địch. Địch hấp tấp phản ứng ngay, thì hấn biến thế, và chính lần sau này hấn mới tấn công thực sự.

Nhưng, đối phương bất động, hư chiêu của hấn cảm như vô dụng, hấn phải bỏ luôn.

Bỏ, chẳng phải hấn bỏ cuộc, tạm ngưng cuộc đấu, bỏ dở chuyển biến tư thế, cho nên đường kiếm vừa xoay chiều là những tiếng soạt soạt vang lên tiếp nối.

Trong thoáng mắt, Hoa Vô Khuyết biểu lộ được sự lợi hại như vậy, thì khi hấn thực sự tấn công, kiếm pháp của hấn còn lợi hại đến đâu nữa ?

Tuy gọi là hư chiêu, song ngoài Yến Nam Thiên ra, trên đời này chưa có một nhân vật nào nhất định nổi là hư chiêu, bởi kiếm pháp của Di Hoa Cung cực kỳ lợi hại, dù là hư chiêu, vẫn có thể sát hại mạng người được như thường.

Bởi, cái thực ở kề cận cái hư, vừa thấy là hư đó, mà biến thành thực ngay, chỉ cần đối phương hấp tấp, phản ứng vội vã và hư biến thành thực ngay.

Hơn thế, những kiếm thủ khác, chỉ biết đánh những hư chiêu rời rạc, hư chiêu không tạo được hiệu dụng thì người đánh ra phải bối rối liền.

Còn hư chiêu của Di Hoa Cung thì khác, vì có cả một bộ hư chiêu, gồm nhiều thức, liên tục, chiêu này vô dụng thì có chiêu khác tiếp nối, cho nên đối phương luôn luôn bị kiếm ảnh bao bọc quanh mình, giả như kinh hoàng mà phản ứng thì họ bại là cái chắc.

Trước một đối thủ như Hoa Vô Khuyết, ngoài Yến Nam Thiên ra, thử hỏi còn ai trăm trụ khí vững chắc, giữ sự bình tĩnh như núi chăng ?

Toàn bộ hư chiêu của Hoa Vô Khuyết xuất phát xong, đến lượt Yên Nam Thiên động thủ.

Và bây giờ, mũi kiếm sét của lão ta xuyên qua vùng kiếm ảnh của Hoa Vô Khuyết, đâm thẳng đến ngực hắn.

Nhát kiếm rất tầm thường, không có gì đáng gọi là xảo diệu, bất quá lối phát xuất vừa nhanh vừa mạnh, chính cái nhanh và cái mạnh đó tạo thành một oai lực biến chiêu tầm thường ra phi thường.

Dù Hoa Vô Khuyết luyện được kiếm pháp ảo diệu, trước oai lực đó, hắn cũng phải nhượng, không dám nghinh đón.

Hắn lùi lại, lùi đủ ba lần, Yên Nam Thiên xuất đủ ba nhát, gió kiếm rít vu vu, kiếm khí bốc lạnh rợn, Thiết Tâm Nam cũng rùng mình đủ ba lượt.

Ba chiêu kiếm, toàn là thực cả, tuy có vẻ tầm thường, song cái tầm thường mà do Yên Nam Thiên phát xuất, cũng trở thành phi thường ngay, cho nên đối phương thấy tầm thường mà khinh thường, là cảm chắc cái bại, một cái bại thê thảm.

Trên giang hồ, biết bao nhiêu người thảm bại trước Yên Nam Thiên vì không nhận thức chỗ thần kỳ linh xảo trong cái tầm thường !

Nhượng đủ ba chiêu rồi, Hoa Vô Khuyết mới phản công lại một nhát.

Ngân quang tỏa rực cục trường, Yên Nam Thiên như trong vũng sáng bạc đó.

Trong vũng sáng bạc, lão vung thanh kiếm sét, thực mà nói, mũi kiếm của lão không sao chọc thủng nền sáng bạc đó để tiến đến gần Hoa Vô Khuyết.

Nhìn qua cuộc đấu, tất thấy rõ một bên động, một bên tịnh, Hoa Vô Khuyết thì luôn luôn xoay quanh, Yên Nam Thiên thì đứng nguyên tại chỗ, bất quá chỉ loang kiếm tròn vòng bao bọc bốn phía vậy thôi.

Hiện tại, song phương chỉ còn là hai bóng mờ, một bóng thì cuộn

cuộn xoáy vòng, một bóng thì sừng sững như chiếc trụ.

Cái gì xoáy vòng vòng, tất phải dẻo, phải mềm, cái đó phải là chí nhu. Còn cái gì sừng sững một chỗ, tất phải chắc, phải vững, cái đó phải là chí cương.

Một bên chí động, chí nhu, một bên chí tịnh, chí cương.

Nhu, có cái lợi khắc cương, song tịnh cũng có cái lợi khắc động, song phương cùng có lợi thế như nhau, rất cân phân.

Tuy nhiên, Hoa Vô Khuyết dù dùng một vũ công khắc tinh đối phó với Yến Nam Thiên, vẫn không dành được tiên cơ, chẳng qua vì công lực tu vi của hắn chưa đạt đến mức thâm hậu của bậc thượng thừa, hơn nữa kinh nghiệm chiến trường của hắn không đáng kể, thành thử giao thủ qua một lúc lâu rồi hắn chưa tạo khó khăn gì cho đối phương cả.

Nếu nhìn kỹ, tất phải nhận ra, xem thì Hoa Vô Khuyết nắm phần chủ động, nhưng thế chủ động của hắn rất phù bạc. Vừa thấy đó liền mất đó, chung quy hắn phải cố gắng như thường để duy trì thăng bằng cuộc đấu.

Thiết Tâm Nam theo dõi động tác của song phương đến xuất thần, hầu như nàng quên mất lo sợ cho Hoa Vô Khuyết.

Ngàn đóa hoa quanh cực trường rơi rụng, gió kiếm lại bốc lên, hoa bay vùn vùn, hoa vừa bay vừa tan nát cánh, ngàn hoa biến thành vạn cánh, đủ màu sắc, lồng lộn trong không gian, cực kỳ ngoạn mục.

Vòng ngoài, hoa nở rộ, vòng trong, hoa bay phấp phới, đâu đâu cũng là hoa, tung bồng, rục rỡ, gai dĩ có gió mát từng cơn kéo về, rồi dương quan chiếu sáng song không nóng lắm.

Một cảnh trí thần tiên, nếu cảnh trí đó chẳng nặng nề sát khí tại cực trường, giữa một già một trẻ, đang khai diễn một cuộc đấu hầu như vô tiền khoáng hậu.

Vô tiền, khoáng hậu, là vì từ lúc rời Di Hoa Cung đến nay, chưa bao giờ Hoa Vô Khuyết vận dụng tất lực bình sinh.

Mà có lẽ sau này hẳn cũng chẳng có dịp thi thố toàn sở học.

Ước hẹn với Hoa Vô Khuyết rồi, dừng dưng với Thiết Tâm Nam, Tiểu Linh Ngư trở về thành, vào khách sạn, định ngủ một giấc bù trừ.

Nhưng, chàng đã lăn qua, lộn lại bằng trăm lượt, mắt nhắm rồi mở, mở rồi nhắm hàng trăm lượt, chung quy vẫn không ngủ được.

Không ngủ được, chẳng lẽ nằm ỳ tại chỗ, để bực bội thêm ?

Chàng rời giường, vận y phục vào, rồi xuất ngoại.

Khách sạn đó, là nơi bọn Tàn Kiếm Nam Cung Liễu thuê trọ, nơi nào họ ở là phải có đông gia nhân cùng ở, họ phải chiếm ít nhất cũng mấy dãy phòng, và những dãy phòng đó phải nối liền với nhau thành một khu riêng biệt.

Hiện tại, bọn Tàn Kiếm đã đi hết rồi, cái khu riêng biệt dành cho họ trở nên hoang vu lạ.

Hiện tại, toàn phường viên khách sạn rộng lớn đó, trừ Tiểu Linh Ngư ra, chỉ còn một người khách nữa thôi.

Một người khách, hay nhiều người khách ? Thực ra, Tiểu Linh Ngư không rõ lắm, chỉ biết là trong số trăm phòng, ngoài phòng của chàng, còn có một gian phòng nữa bị chiếm.

Chừng như khách vừa dọn đến ở, bên trong phòng có tiếng người vọng ra không dứt, nhưng cửa phòng lại đóng kín.

Không khí ở chỗ quang đảng, thì mát mẻ thật song trong bất cứ gian phòng nào, cửa lớn cửa nhỏ đều đóng kín, tự nhiên phải oi bức.

Tại sao khách chịu cái oi bức đó nổi ? Khách chẳng phải một người thì tại sao lại chỉ thuê một phòng ? Hay là một người thuê, còn bao nhiêu người khác đang đàm thoại bên trong là những bằng hữu từ đâu đến ?

Tại sao họ đàm thoại mà lại đóng cửa im lìm ?

Họ không muốn ai nhận diện họ chẳng ? Một số đông người, vây quanh trong gian phòng đóng kín cửa, bàn bạc với nhau, hẳn là câu chuyện bàn bạc của họ không được chánh đáng lắm vậy.

Động tính hiếu kỳ, Tiểu Linh Ngư muốn nghe ngóng ngay.

Vừa lúc đó, một đại hán bận áo xanh từ bên ngoài tiến nhanh vào, tay hẳn có cầm một chiếc roi ngựa, chừng như hẳn là một tên phu xe.

Hắn đến trước cửa gian phòng đó, cao giọng hỏi :

- Giang Biệt Hạc đại gia có ở đây chẳng ?

Tiểu Linh Ngư giật bản mình Giang Biệt Hạc ở đây ? Lão ấy đến đây làm gì chứ ?

Một sự trùng hợp ngẫu nhiên, hay lão ta có thâm ý gì ?

Phản ứng đầu tiên của chàng, là lách nhanh mình ra phía sau một chiếc cột, nép sát vào đó.

Cửa gian phòng mở hé, người bên trong hỏi vọng ra:

- Ai ?

Gã phu xe đáp:

- Tiểu nhân là Đoàn Quý, vừa rồi đánh xe đưa Hoa công tử ra ngoài thành.

Hắn chưa buông dứt câu, Giang Biệt Hạc đã ra ngoài phòng rồi. Lão vừa bước ra, là tay hoành lại, đóng kín cánh cửa như cũ.

Rồi lão hỏi :

- Hoa công tử đã trở về rồi chứ ?

Đoàn Quý lắc đầu:

- Chưa....

Giang Biệt Hạc cau mày:

- Hoa công tử chưa về sao người lại về ? Rồi làm sao người lại đến đây ?

Đoàn Quý giải thích:

- Chừng như Hoa công tử gặp chuyện không hay ở bên ngoài thành, tiểu nhân thấy cần phải trở về gấp bẩm báo với đại gia, may mắn cho tiểu nhân lại gặp Đoàn Phú là kẻ đưa đại gia đến đây, chính hắn chỉ tiểu nhân đến nơi đây tìm đại gia.

Giang Biệt Hạc cười nhẹ :

- Dù gặp chuyện không hay, Hoa công tử cũng thừa sức đối phó, làm gì người rối loạn lên như vậy ?

Đoàn Quý đáp:

- Nhưng cái người đó xem ra chẳng phải là tay vừa đâu, chính Thiết cô nương cũng phải khẩn cấp lên, còn hơn tiểu nhân đó ! Tiểu nhân nghĩ, Thiết cô nương phải hiểu bản lĩnh của Hoa công tử như thế nào chứ, nếu Thiết cô nương lo sợ như vậy, thì sự tình hẳn phải đáng lo sợ, và việc phiền phức xảy đến cho Hoa công tử đó hẳn phải quan trọng lắm...

Giang Biệt Hạc trầm ngâm một chút:

- Đã thế, ta phải đến đó lập tức, xem sao !

Một giọng nói trầm trầm bên trong phòng vọng ra:

- Các hạ cứ đi đi, tiểu đệ Ở đây chờ.

Giang Biệt Hạc gật đầu:

- Chậm lắm là đêm nay, tiểu đệ trở lại....

Thốt xong, lão bước nhanh theo Đoàn Quý, rời khách sạn liền.

Tiểu Linh Ngư định dọ thám xem người bên trong phòng là ai mà có hành tung cực kỳ bí mật như thế, nhưng nghĩ lại người ấy dù sao cũng còn ở lại đây chờ Giang Biệt Hạc, thì chàng vội gì quan tâm đến y ?

Và, cái điều đáng quan tâm, là cần xem cho biết Hoa Vô Khuyết tao ngộ như thế nào.

Với Hoa Vô Khuyết, chẳng những Tiểu Linh Ngư không hề có mảy mai giao tình, mà còn là tử đối đầu nữa, nhưng không hiểu tại sao, nghe Hoa Vô Khuyết gặp chuyện bất thường chàng lại động tâm ngay.

Không bỏ dở một phút giây, chàng theo Giang Biệt Hạc, hay đúng hơn chàng cũng rời khách sạn liền lúc đó, và thẳng đường đến chỗ Hoa Vô Khuyết gặp khó khăn.

Nơi đó, chàng đã biết qua, bởi chàng vừa ly khai Hoa Vô Khuyết, bất quá hẳn đi tới thêm một đoạn đường nữa thôi.

Chàng ra khỏi khách sạn, chẳng thấy tên phu xe và Giang Biệt Hạc đâu cả, có lẽ Giang Biệt Hạc đã lên xe, và gã phu xe cho ngựa chạy đi rồi.

xXx Xe ra khỏi thành, ngồi trong xe, Giang Biệt Hạc hỏi vọng ra:

- Hoa công tử đã động thủ với người đó chưa ?

Đoàn Quý đáp:

- Chừng như mới tiếp một chưởng.

Giang Biệt Hạc lại hỏi:

- Mới tiếp một chưởng ? Thắng bại ra sao ?

Đoàn Quý đáp:

- Chừng như chưa phân thắng bại.

Giang Biệt Hạc cau mày:

- Người nào đó, tiếp được một chưởng của Hoa công tử, hẳn cũng phải có công phu tu vi lắm. Hình dáng của y ra sao ?

Đoàn Quý cứ cái giọng lơ lửng mà đáp:

- Người đó, vừa cao, vừa lớn, vận chiếc áo rách nát, nhưng thần khí thì đáng khiếp.

Giang Biệt Hạc nhíu đôi mày suýt liền nhau, hỏi gấp:

- Tuổi độ bao nhiêu ?

Đoàn Quý tiếp:

- Trên dưới bốn mươi, mừng tượng vào trạc năm mươi, cũng có thể cho là suýt soát ba mươi, Giang đại gia muốn cho y bao nhiêu tuổi, là y giống cái lúa tuổi đó. Bình sanh tiểu nhân chưa thấy một người nào có dáng dấp kỳ quái như vậy!

Giang Biệt Hạc vẫn giữ đôi mày cau lại như thế, lão ta trầm ngâm một lúc, thần sắc của lão càng phút càng trầm trọng Bổng Đoàn Quý kêu lên:

- Đúng rồi, nơi hông người đó, có một thanh kiếm sắt rỉ sét thành hoa.

Giang Biệt Hạc biến sắc ngay.

Chừng như lão xuất thần hơn là trầm tư, một lúc lâu lão hỏi :

- Người tả đúng ?

Gã phu xe quả quyết:

- Không sai một điểm !

Lão tiếp luôn:

- Người đỗ xe lại, cách xa xa, đừng đến gần quá nhé. Biết chứ ?

Đoàn Quý lấy làm lạ.

Gã trở về, thông báo cho Giang Biệt Hạc biết, Giang Biệt Hạc đến nơi, là phải đến gần, đến tại cục trường để can thiệp, tiếp trợ Hoa Vô Khuyết chứ !

Cớ sao đến nơi rồi mà chẳng cho xe đỗ gần ? Xe đỗ xa là không can thiệp là cái chắc, đã không can thiệp thì còn đến làm gì ?

Tuy nhiên, lời nói của một vi đại hiệp, hấn có tư cách gì mà hỏi tới hỏi lui ? Hấn có can đảm gì mà dám chẳng tuân ?

Còn cách cục trường hơn mười trượng, phu xe gò cương, cho ngựa đứng.

Giang Biệt Hạc ở trong xe, hấn ở ngoài xe, hấn thấy trước, hấn kêu lên thất thanh:

- Á!.... Á!.... Hoa công tử đã động thủ với người đó rồi.

Giang Biệt Hạc chưa thấy cuộc đấu, đã thấy trước không gian lợp nặng sát khí, do kiếm khí bốc lên.

Trong vùng trung tâm kiếm khí, một bóng người thoạt lên thoạt xuống, hoặc tả hoặc hữu, vừa tiền vừa hậu, xoay nhanh như con thỏ giỡn trăng, còn một bóng người nữa, vững như hòn núi, dù chung quanh là giông tố, bão bùng, hòn núi không hề lay chuyển.

Lúc đó, thân pháp của Hoa Vô Khuyết cực kỳ linh hoạt, nhẹ nhàng, kiếm khí do hấn phát huy cực kỳ phồn thịnh, xem ra chẳng có dấu vết gì chứng tỏ là hấn kém thế.

Nhưng, nhãn lực của Giang Biệt Hạc khác thường, lão ta nhìn thoáng qua là thấy rõ, tuy Hoa Vô Khuyết hung hăng như vậy, song thanh kiếm của hấn chẳng nhích tới được một ly, mừng tượng là hấn

dùng thanh kiếm đó gọt quanh bên ngoài một quả cầu bằng kim cương, chẳng hề phạm vào một chút sâu nào.

Hơn thế, lão ta còn phân biệt được gió kiếm vang lên không đồng đều, một yếu một mạnh quá rõ rệt.

Giang Biệt Hạc biến sắc, mặt trắng nhợt, lẩm nhẩm:

- Yển Nam Thiên! Hẳn là lão ta rồi !

Lão chưa thấy rõ mặt mày, hình dạng kẻ đối địch với Hoa Vô Khuyết, song nghe gió kiếm, lão biết ngay người vung kiếm.

Trên đời này, ngoài Yển Nam Thiên ra, còn tay nào vung kiếm mà gió mãnh liệt như thế ?

Lão cũng biết luôn là hiện tại bất quá Yển Nam Thiên muốn xem kiếm pháp Di Hoa Cung biến hóa như thế nào, nên kéo dài cuộc đấu như vậy, chứ nếu không thì làm sao Hoa Vô Khuyết cầm cự nổi đến bây giờ ?

Thương hại cho Đoàn Quý nào biết cái huyền diệu cao thâm của kiếm pháp, gã chẳng hiểu nổi bên nào có ưu thế, bên nào kém, gã chỉ thấy song phương cùng hăng say như nhau, nên đâm lo sợ cho Hoa Vô Khuyết.

Ngày thường, Hoa Vô Khuyết đối xử rất đẹp với người trong Đoàn gia trang, nên bọn gia nô của Đoàn đều cảm mến.

Đoàn Quý khẩn cấp ra mặt, giục Giang Biệt Hạc:

- Giang đại gia xuất hiện đi chứ ? Chẳng lẽ đại gia không tiếp trợ cho Hoa công tử sao ?

Giang Biệt Hạc buông xuôi:

- Tiếp trợ chứ ! Tự nhiên là phải tiếp trợ rồi !

Đoàn Quý làm gì thấy được cái vẻ lơ là của Giang Biệt Hạc. Gã đinh ninh là Giang Biệt Hạc đang chuẩn bị xuống xe, xông vào cục trường,

nên thở phào, vượt một câu:

- Giang đại gia và Hoa công tử là một đôi bằng hữu chí thiết, tiểu nhân biết lắm, cho nên thấy Hoa công tử lâm nguy, tiểu nhân chạy đi tìm Giang đại gia ngay.

Rồi gã hỏi:

- Bây giờ, tiểu nhân cho xe tới gần nhé ?

Bỗng Giang Biệt Hạc kêu lên:

- Quái lạ ! Cái cửa xe này ! Tại sao ta mở không ra ? Trục trục gì kỳ thế ?

Đoàn Quý nhảy xuống đất liền, lạy đến mở ra.

Cửa xe chẳng có gì trục trục cả.

Gã cười hì hì thốt:

- Có lẽ Giang đại gia hấp tấp quá, nên không chụp đúng cái chốt cửa....

Chợt, gã thấy gương mặt của Giang Biệt Hạc xanh lả lùng, đôi mắt của lão mở to, lão nhìn trừng trừng vào mặt gã làm gã điếng hồn, cũng xanh mặt luôn.

Gã rung giọng hỏi :

- Giang đại gia gia.... tại sao....

Giang Biệt Hạc bật cười.

Tiếng cười của lão như quỷ nguyền rủa, lão gằn từng tiếng.

- Phàm con người, không nên biết lắm chuyện, càng biết nhiều chuyện, càng chết gấp, muốn sống lâu dài, cần phải câm, điếc, nhất là mù !

Đoàn Quý nghe đôi chân mềm nhũn lại, gã có muốn quay mình chạy đi, cũng chẳng làm sao nhích động kịp, bàn tay của Giang Biệt Hạc đã bóp quanh cổ gã rồi.

Lội Đoàn Quý vào xe, việc đó còn dễ hơn lôi một con gà đối với Giang Biệt Hạc.

Hai hàm răng đánh vào nhau cạch cạch, Đoàn Quý cố gắng thốt:

- Giang... đại gia.... tiểu nhân chẳng hề đả tặc đại gia....

Giang Biệt Hạc buông gọn:

- Ta thấy người hằng ngày phục dịch chủ nhân lao khổ quá, nên muốn đưa đến một thế giới khác, người sẽ được sung sướng hơn !

Đoàn Quý kêu lên:

- Tiểu nhân không muốn...

Gã không kịp dứt câu.

Thanh đoản kiếm của Giang Biệt Hạc đã xuyên thủng hông gã, từ bên này sang bên kia, cán lút, mũi ló.

Đôi mắt của gã lòi ra, đôi mắt đó mở trừng trừng chiếu thẳng vào mặt Giang Biệt Hạc.

Đôi mắt đó kết tinh trọn vẹn niềm oán độc, và như hỏi:

- Tại sao người giết ta ? Người thù oán gì ta ? Một đại hiệp có thể hạ thủ đoạn đối với một tiểu nhân như vậy à ?

Giang Biệt Hạc đâm kiếm vào hông gã tiểu nhân, cẩn thận một lúc, rút kiếm ra, cẩn thận mười.

Lão chỉ sợ một vài tia máu bắn vào mình lão, vậy y phục của lão.

Vị đại hiệp đất Giang Nam, khét tiếng khắp mười ba tỉnh suốt Trung Nguyên mà còn dính máu nơi mình, thì còn ra cái thể thống gì ?

Máu vậy y phục, là tinh danh bị hoen ố, thà chết ngay với Yến Nam Thiên, lão còn vui hơn là sống lâu dài mà danh dự bị hoen ố.

Đoản kiếm của lão thuộc loại quý, đâm chết người nhưng chẳng hề vậy máu, màu xanh lấp lánh vẫn còn long lanh sáng.

Thanh đoản kiếm đó, ngày trước, lão dùng chặt đứt chiếc khóa Tinh Tỏa của Tiêu Mê Mê, giải tỏa cho Giang Ngọc Lang.

Lão thở phào rồi lầm nhảm:

- Hiện tại thì chẳng ai trong thấy ta đến nơi này, chẳng còn ai biết được chính mắt ta thấy Hoa Vô Khuyết lâm nguy nhưng lờ đi không cứu hẩn ! Cái tinh danh quý trong đạo nghĩa của ta vẫn còn nguyên vẹn, không vì tiểu tử mà phải lu mờ ! Phần người, người đem sanh mạng ra, bảo tồn danh dự cho Giang Nam đại hiệp, là ta, ta cảm kích thật, song ta hẹn một kiếp nào khác sẽ đáp đền ơn trọng của người. Người vì nghĩa mà chết, cái chết của người cũng đáng giá lắm, chẳng oan uổng đâu !

Lão nhẹ nhàng xuống xe.

Xa xa, tại cuộc chiến, hai giao đấu, một chết sững vì lo sợ, thì còn ai phát hiện ra hành vi của Giang Biệt Hạc ?

Lão ung dung xuống xe, tuy ung dung song lão hơi vội vàng một chút, bởi lão còn tranh thủ thời gian, lão rời cỗ xe lui lại xa thêm hơn mười trượng nữa, rồi lão nhìn lại về phía cuộc chiến, thấy kiếm khí suy dần và Hoa Vô Khuyết bắt đầu chậm thân pháp, lão lắc đầu, thở dài :

- Hoa Vô Khuyết ơi ! Giao tình của ta và người, kẻ cũng hậu lắm chứ ! Không phải là ta chẳng muốn tiếp trợ người đâu, chỉ vì ta không dám chạm đến Yến Nam Thiên thôi, người có thể bảo ta đương đầu với bất cứ nhân vật nào trên đời này, nhưng ta yêu cầu người nên trừ Yến Nam Thiên ra cho ta. Vậy người yên trí mà về nơi vĩnh cửu, cứ năm năm, đúng ngày này, nhất định ta có hương tẩm, chén rượu nhạt, ngay tại địa phương này, kính viếng vong hồn người, người hãy về mà chứng giám cái tình bằng hữu ta dành cho người.

oOo Tiểu Linh Ngư tìm đến nơi, không khó khăn lắm, mà cũng chẳng phí mất thì giờ lắm.

Tuy nhiên, chàng thấy vàng kiếm khí đó, thấy cỗ xe ra, nhưng vắng bóng Giang Biệt Hạc.

Giang Biệt Hạc còn ở trong cỗ xe ?

Thực ra, Tiểu Linh Ngư không cố ý tìm hiểu trường hợp của lão ta, chàng chỉ muốn đứng xa xa bên ngoài, nhìn cuộc đấu, xem kiếm pháp của Hoa Vô Khuyết như thế nào, để sau này chàng liệu cách đối phó.

Tuy nhiên, chàng cũng muốn biết đối thủ của Hoa Vô Khuyết là ai.

Nhưng, sự thể hiện ra trước mắt bắt buộc chàng phải tò mò hơn, dù chàng không muốn tò mò, dù sự tò mò đó làm chàng mất thêm nhiều thì giờ trong khi chàng cần theo dõi những việc khác.

Sự thể đó, là một đợt máu từ trong cỗ xe, chảy ra, thành giòng, không lớn lắm, vừa đủ cho chàng lưu ý.

Máu còn chảy ra, hẳn phải là máu tươi !

Máu của ai ? Chẳng lẽ máu của Giang Biệt Hạc ? Nếu thế thì lão ta đã bị ai sát hại rồi sao ?

Mà nếu không phải là máu của Giang Biệt Hạc, thì máu của ai ?

Bất giác, tính hiếu kỳ kích động mạnh, chàng bước tới liền.

Vừa mở cửa xe chàng giật mình, suýt rú lên một tiếng hãi hùng, Đoàn Quý vừa khoanh tròn nơi bệ cửa, đôi mắt của gã trợn trừng, nièm kinh khiếp lẫn phần uất còn chớp chớp nơi mắt.

Giang Biệt Hạc biến đâu mất.

Tiểu Linh Ngư kinh hãi cực độ, nhưng liền sau đó, chàng thức ngộ, và chàng cảm hận Giang Biệt Hạc dụng tâm vô cùng tàn độc.

Thức ngộ sự tình qua cái chết của Đoàn Quý, đồng thời chàng cũng phát hiện ra tình cảnh của Hoa Vô Khuyết, lúc đó hết sức nguy hiểm.

Chính chàng cũng phải lo sợ thay cho Hoa Vô Khuyết, thì đương nhiên Thiết Tâm Nam vừa kinh hoàng vừa thống khổ phi thường.

Bỗng, một tiếng hú vang lên, lòng lộng Tiếp theo đó, một đạo kiếm quang bắn vút lên không rồi Hoa Vô Khuyết chập choạng lùi lại cuối cùng thì hấn ngã xuống.

Kiếm của Yên Nam Thiên vừa lụt, vừa cứng, kiếm của Hoa Vô Khuyết vừa bén vừa mềm, bén khắc lụt, mềm khắc cứng, đó là lẽ dĩ nhiên.

Điều đó, người trong vũ lâm xem là một định lý bất di dịch, song đối với Yên Nam Thiên, cái định lý đó chẳng còn đứng vững nữa, cái định lý muôn đời đã bị đảo lộn ngược mắt rồi.

Nếu không mắt thấy, tất cả khách giang hồ chẳng một ai tin được !

Lão ta vừa dùng cái lụt, cái cứng, chế khắc được cái bén cái mềm, và đánh bay thanh kiếm của Hoa Vô Khuyết.

Bại như vậy, Hoa Vô Khuyết phải lâm vào tình trạng, khí huyết nghịch hành, tự nhiên hấn phải mất thăng bằng ngã xuống.

Hoa Vô Khuyết quyết tâm hạ sát Tiểu Linh Ngư, Hoa Vô Khuyết lại là một tình địch lợi hại của Tiểu Linh Ngư, nếu Hoa Vô Khuyết chết đi, thì đúng là một đại hạnh cho Tiểu Linh Ngư, từ nay chàng sẽ được ăn no, ngủ kỹ, và chỉ cần vươn sẵn đôi tay, cho người đẹp ngã mình vào....

Nhưng, chẳng biết tại sao, chàng cảm thấy khí huyết dâng trào, quên mất điều ân oán giữa chàng và Hoa Vô Khuyết, quên mất tình cừu....

Chàng quên tất cả, bất chấp tất cả, phóng chân chạy đến như bay.

Trong khi đó, Yên Nam Thiên lại hú vang, rồi vung thanh kiếm sét lướt tới.

Thiết Tâm Nam chưa thấy Tiểu Linh Ngự, cứ lo sợ cho số phận của Hoa Vô Khuyết, thét lên một tiếng hãi hùng.

Bỗng, một bóng người xuất hiện trước mặt Hoa Vô Khuyết, cao giọng thốt:

- Vô luận là ai, chẳng được làm thương tổn đến hần.

Thiết Tâm Nam đã nhận ra bóng đó là ai rồi, há hốc mồm ra, lưỡi cứng lại, chẳng còn nói được tiếng nào.

Yến Nam Thiên chuyển đôi mắt sáng như điện về Tiểu Linh Ngự, quát hỏi:

- Người là ai ? Sao người dám ngăn trở kiếm phong của ta ? Người biết ta là ai không chứ ?

Bây giờ, Thiết Tâm Nam mới lấy lại bình tĩnh, hét lớn, cốt chặn lời của Tiểu Linh Ngự, mà cũng chặn luôn Yến Nam Thiên, sợ lão xuất thủ bất ngờ:

- Hần là Tiểu Linh Ngự đó ! Hần là Giang Linh Ngự !

Yến Nam Thiên cũng hét, át hẳn tiếng hét của Thiết Tâm Nam:

- Hả, Giang Linh Ngự ? Hần là Giang Linh Ngự ?

Tiểu Linh Ngự nhìn lão, do dự một chút hỏi:

- Tiền bối là... là Yến Nam Thiên... Yến bá bá ?

Thiết Tâm Nam đáp thay cho Yến Nam Thiên:

- Đúng rồi, Yến lão tiền bối đấy !

Tiểu Linh Ngự vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, hấp tấp vọt tới, ôm chầm lấy Yến Nam Thiên, lí nhí:

- Yến bá bá ! Trời ! Tiểu diệt nhớ bá bá chết đi được đấy !....

Lệ xúc cảm thành dòng. Yến Nam Thiên hỏi với giọng sền sệt:

- Giang Linh Ngư ! Tiểu Linh Ngư ! Hiền điệt nhớ bá bá lắm sao ?
Chứ bá bá lại không nhớ hiền điệt sao ?

Thấy Tiểu Linh Ngư là một thiếu niên cô khổ, linh đình, giờ lại có thân nhân, mà thân nhân lại là một nhân vật thượng đỉnh trong vũ lâm, một Thái Sơn, một Bắc Đẩu của giang hồ, Thiết Tâm Nam cũng thực sự mừng cho chàng, và nàng không cầm được lệ xúc cảm, khóc theo Yến Nam Thiên.

Chợt, Yến Nam Thiên xô Tiểu Linh Ngư ra khỏi mình, trầm giọng thốt:

- Người nên biết, Hoa Vô Khuyết là môn đệ của Di Hoa Cung đấy !

Tiểu Linh Ngư gạt đầu:

- Tiểu điệt biết từ lâu, bá bá ạ !

Yến Nam Thiên cao giọng:

- Người có biết kẻ hạ sát phụ mẫu người là người trong Di Hoa Cung chẳng ?

Tiểu Linh Ngư giật bắn mình, kêu lên thất thanh:

- Chẳng lẽ đó là một sự thật ?

Lúc chàng còn nhỏ, rất nhỏ, còn ở trong Ác Nhân Cốc đã có một người bí mật, đưa chàng ra ngoài, mách với chàng như vậy.

Bởi người đó có hành tung kỳ bí, chàng không tin lắm những gì y nói với chàng.

Cho nên từ nhiều năm qua, chàng không hề có ý tưởng Di Hoa Cung là kẻ thù không đội trời chung với chàng.

Bây giờ thì...

Yến Nam Thiên đã trở lại giang hồ, và Yến Nam Thiên xác nhận điều

đó ! Lời Yến Nam Thiên có giá trị tuyệt đối, làm sao chàng còn hoài nghi được nữa ?

Trên đời này nếu chàng không tin Yến Nam Thiên, thì liệu có một cá nhân nào gây niềm tin như chàng ?

Bởi tin, nên chàng sửng sờ.

Và Thiết Tâm Nam cũng kinh hãi phi thường, kêu lên:

- Thảo nào mà vừa gặp ngươi, là Hoa Vô Khuyết chẳng... chẳng muốn sát hại ngươi ngay ? Từ lâu, ta cứ tìm hiểu mãi cái nguyên nhân sự kiện đó, song chẳng làm sao thấu đáo được ! Bây giờ thì... trời ơi ! Sự thật là vậy !

Yến Nam Thiên trừng mắt nhìn Tiểu Linh Ngư, gắt:

- Tại sao ngươi muốn cứu hắn ?

Tiểu Linh Ngư đáp ứng:

- Tiểu điệt... Tiểu điệt...

Làm sao chàng biết tại sao chàng muốn cứu Hoa Vô Khuyết ?

Dù Di Hoa Cung chẳng phải là kẻ thù bất cộng đái thiên của chàng đi nữa, chàng cũng chẳng có lý do gì cứu Hoa Vô Khuyết.

Đột nhiên, Yến Nam Thiên quăng thanh kiếm sét xuống đất, trầm giọng bảo - Tự tay ngươi, ngươi giết hắn cho ta xem !

Tiểu Linh Ngư giật mình, quay đầu nhìn về Hoa Vô Khuyết.

Lúc đó, Hoa Vô Khuyết bị kiếm khí của Yến Nam Thiên gây chấn động mạnh thành hôn mê, một đóa hoa tàn rơi ngay nơi mặt của hắn, nằm tại đó, hoa màu đỏ làm nổi bật màu da xanh nhợt nhạt của gương mặt hắn !

Nhìn gương mặt xanh nhợt của Hoa Vô Khuyết, Tiểu Linh Ngư nghe ngàn ý niềm phức tạp tương phản dâng lên tâm tư, rồi chẳng hiểu

ngĩ sao, chàng vụt hét lên:

- Tiểu điệt không thể giết hấn !

Yến Nam Thiên nổi giận:

- Tại sao chứ ? Tại sao ngươi không thể giết hấn ? Ngươi đã biết hấn là môn đệ của cừu nhân kia mà ! Hà huống chính hấn cũng quyết giết ngươi cho bằng được.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Tiểu điệt... tiểu điệt...

Chàng dừng lại, buông mấy tiếng thở dài bất thành linh cát cao giọng tiếp:

- Tiểu điệt cùng hấn có ước định ba tháng nữa sẽ quyết liêu một trận sanh tử với nhau, do đó tiểu điệt không thể để cho bá bá giết hấn, riêng tiểu điệt cũng thế, không thể giết hấn trước hạn kỳ ước định, huống chi hiện tại hấn đã thọ thương. Giết hấn trong lúc hấn bất lực, sao cho phải là anh hùng ?

Yến Nam Thiên giật mình, đoạn ngẩng mặt lên không, bật cười ha ha:

- Tốt ! Tốt lắm ! Ngươi không hổ là giọt máu của kẻ anh hùng, ngươi xứng đáng mang họ Giang ! Ngươi như thế mới phải là hiền điệt của ta, con trai của Giang nhị đệ !....

Lão hướng vọng về xa xăm, tiếp nói:

- Giang nhị đệ Ơi ! Giang nhị đệ không chết đâu. Có một đứa con như vậy, là nhị đệ sống vĩnh viễn, sống truyền kiếp ! Hãy vui lên nơi suối vàng, hãy hưởng trọn vẹn hạnh phúc bên cạnh người yêu !

Rồi lão bật cười, cười đến đồ lệ, cười với hoan lạc hiện tại, cười mà thống khổ vì đã mất một người bằng hữu chí thiết.

Lão càng cười, Tiểu Linh Ngư càng nghe khí huyết dâng trào, chàng

quỳ xuống trước mặt Yến Nam Thiên, long trọng phát thệ:

- Yến bá bá, tiểu điệt hứa là chẳng bao giờ là mất thình danh của mẹ cha ! Bá bá hãy yên tâm với kỳ vọng chân thành nơi tiểu điệt, nhất định là kỳ vọng của bá bá được thực hiện một ngày rất gần, một ngày mà tiểu điệt dám quả quyết là bá bá còn trên nhân thế !

Yến Nam Thiên đưa tay xoa đầu chàng, vẻ âu yếm có ẩn niềm bi thảm:

- Người tự kiểm thảo xem, những hành vi ngày trước có lệch lạc chánh đạo chẳng ?

Tiểu Linh Ngư cúi đầu, như tự nhủ:

- Tiểu điệt ...

Yến Nam Thiên chặn lại:

- Chẳng có gì khó chịu cả, chẳng đáng cho người tự trách cứ lấy mình vô luận là ai lớn lên trong hoàn cảnh của người, cũng hành động lệch lạc như vậy, mà biết đâu những kẻ khác lại còn bại hoại gấp mấy lần hơn người ! Cứ như ta hiểu biết, thì đành rằng thủ đoạn của người không chánh đáng thật song người không dùng thủ đoạn đó trong những việc xấu xa, thì có chi đâu mà người phải thắc mắc ?

Tiểu Linh Ngư thoáng nhìn sang lão:

- Bá bá ... Yến Nam Thiên cười lớn:

(trang kế không đọc được, sẽ thêm vào sau) Ngược lại, nàng cũng chẳng muốn Tiểu Linh Ngư giết Hoa Vô Khuyết.

Nàng ước vọng cả hai cùng thân thiết nhau, nàng đứng trung gian sự hoà hợp đó, chưa biết rằng sự hoà hợp của cả hai mang lại cho nàng một ích lợi gì, mà nàng muốn như vậy.

Mấy lượt cứu Tiểu Linh Ngư, nàng thấy mãi nguyện lắm rồi, bây giờ thấy Tiểu Linh Ngư cứu Hoa Vô Khuyết, nàng càng thích thú.

Dựa vào yếu tố ân giải oán, nghĩa diệt cừu, nàng có quyền hy vọng cái không khí giữa Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết sẽ không căng thẳng quá độ.

Nàng hy vọng sự hoá giải sẽ đến với cả hai.

Niềm hy vọng vừa nở, vụt tắt ngay. Bởi giữa Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết, có mối huyết hải thâm thù !

Trên thế gian này, có mối thù nào to tát bằng thù huyết nhục ?

Trừ tạo hóa ra, trên đời còn ai có đủ quyền năng giải tỏa một mối thù huyết nhục ?

Thế là trong cả hai, phải có một chết một sống, và chết vì đối tượng, chết do thủ đoạn của đối tượng.

Bởi, mọi oan cừu đều kết thúc bằng cái chết của một bên. Ít nhất cũng trong đời hiện tại, đó là không nghĩ đến tương báo truyền tử lưu tôn.

Cái kết cuộc giữa Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết sẽ cô cùng khốc liệt !

Nhưng, cái khổ trầm trọng nhất của nàng, là nàng đã hy sinh cho Tiểu Linh Ngư mấy lượt, thế mà chẳng buồn ban cho nàng nửa ánh mắt !

Chẳng khi nào chàng nhìn nàng !

xXx Trong khi Thiết Tâm Nam nghĩ suy mông lung, Yến Nam Thiên nắm tay Tiểu Linh Ngư kéo chàng đếm một cội cây ngòi xuống.

Đột nhiên lão hỏi:

- Người có biết là bọn Đồ Kiêu Kiêu, Lý Đại Chủy đã ly khai Ác Nhân Cốc rồi chứ ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Biết rồi.

Yến Nam Thiên chớp mắt:

- Chắc người có thấy họ ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu.

Chợt, chàng cười mấy tiếng rồi buông gọn:

- Tha cho họ đi, Yến bá bá !

Yến Nam Thiên nổi giận:

- Làm sao ta bỏ qua cho họ được !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

Tuy họ có cái tâm hãm hại Yến bá bá, song họ chưa làm gì quá đáng mà, bá bá !

Hà huống, họ dưỡng nuôi tiểu điệt, họ có ơn với tiểu điệt ! Hà huống, họ đã biết ăn ăn, họ tự hối !

Yến Nam Thiên trầm lặng giây lâu, đoạn bật cười khan:

- Ta không ngờ, cái tánh của người thì quật cường mà cái tâm lại mềm yếu như vậy !

Tiểu Linh Ngư cũng cười:

- Chứ bá bá lại khác gì tiểu điệt ?

Yến Nam Thiên suy nghĩ một lúc nữa, rồi thở dài:

- Vì người, dù sao ta cũng vì người ! Chỉ cần từ nay họ biết hồi đầu hướng thiện, quy chánh, cải tà, ta có hẹp hòi gì mà không dung tha cho họ ?

Tiểu Linh Ngư mừng rỡ !

- Nếu họ nghe được những lời vừa rồi của Yến bá bá, có thể là họ chết vì cao hứng đó! Giết họ, họ cũng chẳng dám hại một người nào nữa đó bá bá !

Yến Nam Thiên nhìn qua Thiết Tâm Nam, điểm nhẹ một nụ cười:

- Bây giờ, người hãy bước tới nói mấy câu với vị tiểu cô nương đó đi, ta không quá ích kỷ, giành người cho một mình ta !

Tiểu Linh Ngư trầm gương mặt:

- Tiểu điệt không quen với nàng ấy !

Yến Nam Thiên giật mình:

- Người không quen biết nàng ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Tiểu điệt chưa hề gặp qua nàng một lần nào, trừ lần này đây !

Thiết Tâm Nam nào phải ngồi xa đâu ? Tự nhiên nàng nghe rõ những gì mà Tiểu Linh Ngư đã nói với Yến Nam Thiên.

Nàng đau đớn quá, bật khóc.

Nàng vừa khóc, vừa đứng lên chạy đến Tiểu Linh Ngư, song vừa chạy được mấy thước, bỗng nàng quay mình, rồi phóng chân chạy như điên.

Tiểu Linh Ngư cắn răng, không đuổi theo nàng.

Yến Nam Thiên nhìn theo bóng nàng, rồi quay sang Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Việc gì thế chứ ?

Tiểu Linh Ngư đã quyết tâm rồi, lạnh lùng đáp:

- Có lẽ vị tiểu cô nương đó điên !

Yến Nam Thiên thở dài, cười khổ:

- Tuổi trẻ ! Các người ở trong lứa tuổi đó, có những hành động ngoài tầm hiểu biết của ta ! Ta chịu thôi !

Với thanh kiếm sét, lão có thể chặt lấy đầu ngàn người, vạn người, song đối với những phức tạp của những con tim non, lão đành bất lực !

Tiểu Linh Ngư tựa hồ cũng xuất thần trước thái độ của Thiết Tâm Nam, thừ người ra đó rất lâu mà chẳng nói một tiếng nào.

Thời khắc trôi qua, Yến Nam Thiên vụt đứng lên, cười mấy tiếng rồi hỏi:

- Người tiếp tục tự mình ngang dọc như cũ hay muốn theo ta ?

Tiểu Linh Ngư trấn định tâm thần, cười nhẹ đáp:

- Đi theo bá bá, thì sung sướng lắm rồi, nhưng thiên hạ thấy bá bá là chạy mất hết, thành ra tiểu điệt chẳng có việc gì làm, chung quy cái sướng đó cũng biến thành cái chán !

Yến Nam Thiên cười vang:

- Quả nhiên người có chí khí ! Ta khen đấy !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Tuy nhiên, tiểu điệt muốn chung cùng với Yến bá bá...

Yến Nam Thiên chận lời:

- Một vài hôm ? Được rồi, ngày mai cũng vào lúc này ta chờ người tại đây. Bây giờ thì bỗng nhiên ta nhớ đến một việc cần phải làm, ta phải đi ngay !

Lão cười nhẹ, vỗ tay lên đầu vai Tiểu Linh Ngư, nhặt thanh kiếm cầm

tay, đoạn phóng mình lao vút về phương trời xa.

Thoáng mắt, lão mất dạng Tiểu Linh Ngư đứng nhìn theo bóng lão, điểm một nụ cười, lẩm nhẩm:

- Cái tính khí của Yến bá bá sao mà nóng quá, nóng hơn lửa ! Việc gì khẩn cấp thế, khiến bá bá phải đi ngay, vừa nhớ đến là đi ngay ?

Bỗng, chàng phát hiện ra, Yến Nam Thiên chạy về cái hướng cho Thiết Tâm Nam vừa thoát đi.

Bỏ qua việc đó, chàng bước tới gần Hoa Vô Khuyết, nhặt đóa hoa nơi mặt hắn, cầm bàn tay hắn, ngậm chuyền chân khí vào lòng bàn tay đó.

Không lâu lắm, Hoa Vô Khuyết tỉnh lại, vùng đứng lên, đảo mắt nhìn quanh chợt thấy Tiểu Linh Ngư.

Hắn giật mình kêu lên:

- Người làm sao người ở đây ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ, nhìn hắn, không đáp. Nghe hắn nói năng, chàng biết rõ hắn chẳng bị thương, bất quá chân khí nghịch hành, nên hắn hôn mê vậy thôi.

Hắn hỏi:

- Người cứu ta ?

Tiểu Linh Ngư không đáp.

Hồi 64

Một Chương Lập Oai

Tiểu Linh Ngư không đáp, Hoa Vô Khuyết không hỏi gì hơn nữa, trầm lặng nhìn chàng, một lúc lâu lại quay mặt về hướng khác.

Chừng như có sự biến hóa nơi thần sắc của hắn và hắn không muốn Tiểu Linh Ngư phát hiện điều đó.

Song phương im một lúc nữa Sau cùng Hoa Vô Khuyết cất tiếng trước. Hắn từ từ hỏi:

- Thiết cô nương ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Thiết cô nương nào ? Người muốn ám chỉ ai ?

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Người không hiểu nàng ! Vĩnh viễn người không thấu đáo tâm tư của nàng !

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Ta không quen biết nàng, tự nhiên không hiểu nàng.

Hoa Vô Khuyết đột nhiên quay đầu trở lại cao giọng hỏi tiếp:

- Tại sao người cứu ta ?

Tiểu Linh Ngư ung dung đáp:

- Kẻ nào muốn giết ta, chắc chắn là người cứu ta, không để cho kẻ đó hạ thủ Hoa Vô Khuyết trầm giọng:

- Ta có hai lý do của ta, ta muốn tự tay giết người, bằng mọi giá, người phải sống để ta hạ thủ.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Thì tại sao người không nghĩ là ta cũng có lý do như người ? Tại sao ta không có cái ý muốn như người, là phải tự tay giết người ? Người đừng quên cái hẹn ba tháng của ta, và một trong hai chúng ta chỉ còn sống được đúng ba tháng nữa thôi, không hơn không kém một ngày ! Trừ ra, trong hai chúng ta, có một huy tử tham sanh, bội ước, phủ nhận hạn kỳ !

Hoa Vô Khuyết trầm mặt một lúc rồi thở dài, rồi lẩm nhẩm:

- Một sống một chết, không một chết, không thôi ...

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Chúng ta là hai oan gia, nhưng cái giai đoạn thanh toán oan nghiệt đó sẽ là ba tháng nữa. Còn từ đây đến đó, chúng ta là đôi vệ sĩ của nhau, người sẽ bảo hộ ta, chẳng để cho một đệ tam nhân nào sát hại ta, ngược lại, ta cũng sẽ là vệ sĩ của người, nhất định không để một ai hãm hại người. Chúng ta giữ gìn cho nhau để tự tay hạ sát lẫn nhau ! Có đúng vậy chăng ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Rất đúng !

Tiểu Linh Ngư vụt cười lớn:

- Cho nên, trong thời gian ba tháng đó, chúng ta chẳng phải là cừu nhân, trái lại là bằng hữu, loại bằng hữu đồng sanh cộng tử !

Trong tiếng cười của chàng, ẩn ước có niềm cảm khái cao độ, rồi chàng tiếp luôn:

- Tuy chúng ta là những kẻ trời sanh ra để mà làm tử đối đầu của nhau, ít nhất chúng ta cũng có một thời gian làm bằng hữu, tuy là ba tháng, song cũng đủ lắm rồi !

Chàng gằn từng tiếng:

- Người bằng lòng làm bằng hữu ba tháng của ta chăng ?

Hoa Vô Khuyết ngưng đọng ánh mắt nhìn chàng. Ánh mắt đó dán vào chàng rất lâu, sau cùng hấn điểm một nụ cười.

Hấn không đáp, nụ cười của hấn đáp thay lời, thừa ý nghĩa hơn là một câu dài dài.

Đoạn, cả hai rời khu rừng hoa, một góc rừng hoa tươi tắn vì kiếm khí trong cuộc đấu vừa qua, hoa rơi rụng lợp đất, hoa tan tã, cảnh trông ảm đạm vô cùng !

Có cái gì ảm đạm hơn những đóa hoa rơi rụng lại tã tơi ?

Gió từ đâu cuốn về, bốc những cánh hoa tung lên không, bay như đàn bướm muôn màu.

Nhưng, màu sắc đó không còn gợi hứng nữa, bởi màu sắc tàn phai, Hoa Vô Khuyết bất giác buông tiếng thở dài.

Ngờ đâu, Tiểu Linh Ngư cũng đồng thời buông tiếng thở dài, hai tiếng thở dài hòa hợp với nhau, cả hai cùng giật mình cùng nhìn nhau, lại cùng cười với nhau.

Ngày nào, gặp nhau, là người này quyết giết người kia, người nào cũng muốn xuất thủ hạ gáp đối phương.

Bây giờ đây, họ sóng bước bên nhau, họ cùng cười, như đường giây cảm thông do một nhiệm màu đó nối liền hai con tim, cho họ trở thành đôi bằng hữu chí thiết.

Hoa Vô Khuyết trầm nghĩ:

- Được cùng con người như thế đó, làm bằng hữu ba tháng, kể ra cũng là một điều khoái trá nhất trong kiếp sống !

Bình sanh, hấn không quen nói nhiều, hấn chỉ nghĩ vậy thôi, chớ không nói thành lời, dù hấn muốn nói lắm.

Hắn không nói, Tiểu Linh Ngư nói. Chàng nghĩ điều gì là nói ngay ra điều đó.

Chàng mỉm cười, thốt:

- Được bằng hữu của ngươi, dù chỉ là ba tháng thôi, cũng là một phúc hạnh của một kiếp đời !

Hoa Vô Khuyết giật mình ! Thế là cả hai đồng cảm nghĩ ? Thế là cả hai đồng tương ý ?

Rồi hắn bật cười vang.

Một cỗ xe đỗ ở bên ngoài rừng, cách đó xa xa, ngựa kéo xe dĩ nhiên được huấn luyện kỹ, xe không phu, nhưng ngựa còn ở đó.

Cả hai tiến về cỗ xe.

Tiểu Linh Ngư mở cửa xe, chỉ xác chết, hỏi:

- Ngươi có biết là ai đã sát hại tên phu xe chẳng ?

Hoa Vô Khuyết trừng mắt:

- Ai ?

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một chút:

- Nếu bây giờ, ta nói ra, hẳn ngươi không tin. Tuy nhiên, rồi sẽ có lúc ngươi hiểu.

oooo Đèn hoa vừa bùng sáng, tại tửu lầu chật ních những thực khách. Nhiệt náo không tưởng nổi.

Giang Biệt Hạc bận chiếc áo màu xanh, trong tửu lầu có khách từ một kẻ vô danh đến tay hữu hạng.

Miệng lão luôn luôn điểm nụ cười, nhưng đôi mày ẩn ước có niềm ưu tư.

Chừng như lão có tâm sự gì.

Tiệc rước hôm nay, do lão ta tổ chức, cái người chủ tọa có niên kỷ cao hơn hết, người đó là một vị sư danh họ Bành tên Thiên Thọ, ngoại hiệu Kim Dao Vô Địch.

Hiện tại, Bành Thiên Thọ đưa tay vuốt nhẹ chòm râu dài, cười mấy tiếng hỏi:

- Có lẽ Giang đại hiệp đang nhớ đến Hoa công tử ?

Quả nhiên, Giang Biệt Hạc thờ dài:

- Cho đến bây giờ, Hoa công tử cũng chưa đến nơi, bảo sao tại hạ không lo ngại !

Bành Thiên Thọ cười lớn hơn một chút:

Hoa công tử có võ công cực cao, lại là truyền nhân duy nhất của Di Hoa Cung, là con mãnh hổ đương thời, trên giang hồ liệu có tay nào thừa can đảm vuốt râu hùm, mà Giang đại hiệp phải bận tâm lo ngại ? Giang đại hiệp khéo lo thì thôi !

Giang Biệt Hạc nhếch nụ cười khổ:

- Tại hạ biết rõ, chẳng có sự gì xảy đến cho Hoa công tử, tuy nhiên cái việc Hoa công tử đến trễ như thế này, dù sao cũng chẳng phải là một điều đáng được mong muốn của tại hạ ...

Lão lại thờ dài, đoạn tiếp.

- Tại hạ ước mong chẳng có việc gì thật sự, chứ nếu có điều nguy hiểm xảy đến cho Hoa công tử, mà tại hạ cứ an nhiên ở tại đây ăn uống vui cười thì cái tình bằng hữu còn nghĩa lý gì nữa chứ ? Tại hạ còn mặt mũi nào nhìn đồng đạo võ lâm ?

Quần hùng đều tặc lưỡi, tỏ vẻ cảm thông niềm đau của Giang Biệt Hạc, dù rằng chưa hẳn là một niềm đau.

Bành Thiên Thọ cao giọng:

- Giang đại hiệp đối với bằng hữu có nghĩa khí nặng như núi, quả thật trên đời rất hiếm người sánh kịp ! Ai được giao tình với Giang đại hiệp người đó có phúc hạnh muôn vàn !

Bỗng, có người cười lớn, tròng cười dớt, một âm thanh oang oang nổi theo:

- Đúng vậy, người nào được giao tình với Giang Biệt Hạc, là người đó hưởng phúc của tam từ đại tổ tông lưu lại !

Âm thanh dớt, một thiếu niên xuất hiện nơi đầu thang lầu, thiếu niên có dáng dấp siêu hồn, thoát tục, thần thái ung dung, thân ngay, ngực ưỡn, tuy nơi mặt có vết sẹo đao chém, song vết sẹo không làm tan biến cái mỹ lực của khôn mặt.

Tuổi thì kém, song phách lại thừa, nụ cười rất thân thiết, hoài dịu, nhưng ánh mắt lại ngạo nghễ vô cùng.

Chừng như dưới gầm trời này, chẳng có một ai đáng được thiếu niên đó lưu ý.

Toàn thể thực khách hiện diện chẳng một ai nhận ra thiếu niên, mỗi người đều suy đoán, tìm hiểu, và ai ai cũng nghĩ rằng chàng hẳn là một môn đệ danh môn đại phái chi đó.

Hay ít nhất cũng là dòng dõi của thế gia, vọng tộc trong vũ lâm.

Chứ nếu không, ở cái lứa tuổi đó, có gan bằng trời cũng chẳng dám buông lời ngông cuồng trước một Giang Biệt Hạc mà tất cả đều xem như thần tượng.

Ngông cuồng thật, bởi dù rằng câu nói biểu hiện rõ rệt sự khen ngợi, song lại khen ngợi với cái giọng mỉa mai.

Ở cái lứa tuổi đó, nếu không ngông cuồng thì có lẽ nào dám dùng cái giọng trên mà phê phán sự việc.

Nhưng, Giang Biệt Hạc trông thấy thiếu niên, chợt biến sắc, rồi kêu lên thất thanh:

- Người ... làm sao người đến đây ?

Thiếu niên chính là Tiểu Linh Ngư, cười hì hì:

- Thế ta không đến được sao ?

Giang Biệt Hạc chưa kịp nói gì kế tiếp, bỗng thấy luôn lưng Tiểu Linh Ngư, có Hoa Vô Khuyết.

Hoa Vô Khuyết điểm một nụ cười, tiến tới một bước, đứng bên cạnh Tiểu Linh Ngư.

Trời ! Tiểu Linh Ngư có trong cuộc tiệc này ! Năm mộng Giang Biệt Hạc cũng không tưởng nổi điều đó !

Chưa hết !

Hoa Vô Khuyết lại còn sống !

Cả hai sự kiện ngoài ý tưởng của Giang Biệt Hạc, bảo sao lão ta không kinh hãi cực độ ?

Rồi Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư lại sóng đôi nhau, kéo đến chốn này !

Họ có vẻ hóa cừu thành thân, hóa địch thành hữu !

Một biến hóa phi thường, bình sanh Giang Biệt Hạc chưa bao giờ bị kích động mạnh như lần này !

Quần hùng thấy Hoa Vô Khuyết, cùng đứng lên, ai cười thì cười, ai vỗ tay thì vỗ, ai gọi thì gọi.

Không một ai nhìn Giang Biệt Hạc, không một ai phát hiện ra sự biến đổi nơi gương mặt của lão ta.

Lâu lắm rồi mà lão chưa lấy được bình tĩnh.

Niềm hoang mang đang làm loạn tâm thần của lão, bởi dù cơ trí có

thừa, lão cũng không hiểu nổi tại sao Hoa Vô Khuyết thoát chết dưới thanh kiếm của Yến Nam Thiên.

Hắn còn sống, hắn đến đây, còn Yến Nam Thiên lão ấy đi đâu ?

Rồi tại sao Hoa Vô Khuyết lại hòa đồng với Tiểu Linh Ngư ?

Lão muốn hỏi lắm, nhưng làm sao mở miệng hỏi những điều đó ? Không hỏi được, tất phải hoang mang là chưa về thực tế.

Một lúc lâu, lão mới nhớ ra là cần biểu thị sự chờ mong, sự lo ngại với Hoa Vô Khuyết.

Nhưng, đã muộn rồi !

Phải chi lão ứng biến nhanh hơn một chút, hỏi ngay từ cái lúc Hoa Vô Khuyết xuất hiện nơi thang lầu !

oOo Nơi bàn chủ tọa, còn mấy chiếc ghế trống, người này nhường cho người kia, nhường mãi mà chẳng ai chịu ngồi.

Tiểu Linh Ngư thân nhiên bước tới, ngồi xuống một chiếc.

Chàng làm như trời sanh ra để mà ngồi những chiếc ghế bậc thượng. Những kẻ khác ganh tức, trừng mắt nhìn chàng, chàng đứng đưng như thường, chẳng chút đỏ mặt, chẳng hề chớp mắt.

Rồi chàng cầm chén rượu, nhìn một chút, bật cười lớn:

- Giang đại hiệp mời khách, chẳng lẽ lại để cho khách uống rượu tưởng tượng ?

Giang Biệt Hạc đằng hắng mấy tiếng:

- Mang rượu đến !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì :

- Xem ra cái bộ tịch của Giang đại hiệp, tại hạ đoán là chừng như Giang đại hiệp không mấy hoan nghinh cái thứ khách cỡ tại hạ ?

Nhưng, nào phải tại hạ tự ý đến đây, ăn chực, uống chực đâu, tại hạ đến vì Hoa Vô Khuyết mời đến kia mà !

Giang Biệt Hạc lại biến sắc mặt, nhưng lấy lại ngay bình tĩnh cười vang:

- Khách của Hoa huynh, tức là khách của tại hạ, tự nhiên tại hạ hoan nghinh lắm chứ !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Nói như thế thì những bằng hữu của Hoa Vô Khuyết đều là bằng hữu của Giang đại hiệp ?

Giang Biệt Hạc chẳng chút ngượng mồm, đồng dạc đáp:

- Tự nhiên !

Tiểu Linh Ngư vụt trầm gương mặt, lạnh lùng tiếp:

- Nhưng bằng hữu của Hoa Vô Khuyết, lại chẳng phải là bằng hữu của tại hạ.

Chàng thần nhiên chiếm ghế chủ tọa, lại chễm chệ ngồi trong cái thế ngạo nghễ, có nhiều người đã bất bình rồi, họ cũng muốn nói một vài câu, song vì chưa biết mối quan hệ giữa chàng và Giang Biệt Hạc như thế nào, nên chẳng ai dám mở miệng.

Rồi bây giờ, lắng nghe cuộc đối thoại giữa Tiểu Linh Ngư và Giang Biệt Hạc, họ mới thức ngộ là song phương mảy may liên quan với nhau.

Biết như vậy, họ phải nói lên những gì họ muốn nói nhưng chẳng dám nói trước đó.

Và người nói đầu tiên là Kim Dao Vô Địch Bành Thiên Thọ.

Lão hừ một tiếng, buông giọng lạnh lùng:

- Cái vị tiểu bằng hữu đó, ăn nói khó nghe quá chừng !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Các hạ không hiểu những gì tại hạ vừa nói ?

Bành Thiên Thọ bừ môi:

- Không hiểu gì cả !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Cái ý của tại hạ như thế này, là nếu tại hạ nhìn nhận bằng hữu của Hoa Vô Khuyết làm bằng hữu của mình, thì đúng là tại hạ mạng vận rồi đó ! Đẳng rằng con người của Hoa Vô Khuyết sáng giá lắm, song hẳn giao tình với những kẻ ...

Thay vì kết câu, chàng bật cười hắc hắc.

Bành Thiên Thọ lại hừ một tiếng:

- Người của Hoa công tử kết giao, là như thế nào ?

Tiểu Linh Ngư cười lạnh - Bằng hữu của hắn, thấy hắn nguy mà không can thiệp thấy hắn sắp chết mà bỏ đi, hơn thế ...

Bành Thiên Thọ nổi giận - Các hạ định ám chỉ ai chứ ?

Tiểu Linh Ngư cười mỉa :

- Tại hạ ám chỉ bằng hữu của Hoa Vô Khuyết ! Ai là bằng hữu của hắn, thì chính người đó bị tại hạ ám chỉ.

Bành Thiên Thọ nổi giận thêm mấy độ :

- Giang đại hiệp và vị lão hữu chí thân của Hoa công tử chẳng lẽ các hạ ...

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Tại hạ nói rằng, ít nhất cũng chẳng phải là các hạ. Các hạ nên hiểu

vậy, để chắc chắn là mình không bị ám chỉ.

Chàng tiếp luôn:

- Tại sao tại hạ không ám chỉ các hạ ? Chỉ vì các hạ chẳng phải là bằng hữu của Hoa Vô Khuyết, các hạ hiểu rằng mình chẳng xứng đáng làm bằng hữu của Hoa Vô Khuyết. Mà đúng vậy, cách hạ không xứng đáng đâu, nếu so sánh Giang Biệt Hạc, bất quá các hạ chỉ đủ tư cách vượt đuôi Giang Biệt Hạc, thì mong mỗi chi trở thành bằng hữu của Hoa Vô Khuyết nôi.

Bành Thiên Thọ vỗ tay xuống mặt bàn kêu bốp một tiếng lớn, hét to:

- Người biết ta là ai chẳng ?

Tiểu Linh Ngư trả đũa liền:

- Thực tình, ta chẳng biết người là ai !

Bành Thiên Thọ chưa kịp nói gì, một người bên cạnh cất tiếng:

- Vị ấy là Kim Dao Vô Địch lão anh hùng đó, một nhân vật như thế mà người không biết, thì còn chường mặt trên giang hồ làm gì ?

Tiểu Linh Ngư ạ một cách mỉa mai:

- Thế ra, lão ấy là Bành lão anh hùng !

Bành Thiên Thọ không hề nhận ra cái vẻ mỉa mai của Tiểu Linh Ngư, cứ cho rằng chàng đã hoảng vía vì cái danh của lão.

Lão bật cười ha hả, âm thanh là cười, nhưng vành môi chẳng phải là cười.

Ai thì khoái trá vì đã gây sự sốt cho đối phương, song lão ta không khoái trá, thì tự nhiên lão chẳng cười thực sự.

Lão không khoái trá, vì một kẻ vô danh như Tiểu Linh Ngư, nghe tên lão mà khiếp thì còn chi đáng cho lão hãnh diện đâu ?

Cho nên, lão bắt thành những tiếng ha hả, cốt để tỏ sự khinh miệt thôi.

Ngờ đâu, Tiểu Linh Ngự tiếp nổi bằng một tràng cười, lần này thì cái giọng ngạo nghễ quá rõ rệt:

- Cái hiệu Kim Dao Vô Địch của Bành lão anh hùng đó nên sửa lại là hơn !

Bành Thiên Thọ quát mắt:

- Sửa như thế nào ?

Tiểu Linh Ngự tiếp luôn:

- Giữ hai tiếng Vô Địch, chỉ bỏ tiếng Kim Dao đổi lại là Đuôi Ngựa. Như vậy là Đuôi Ngựa Vô Địch và cái hiệu này mới phù hợp thực sự !

Tiệc rượu do Giang Biệt Hạc tổ chức, cho nên dù bất cứ ra sao, có bất mãn sự chi cũng cố mà chịu đựng, một phần vì nể trọng Giang Biệt Hạc, phần khác vì nhã nhận để giữ cái tư cách anh hùng.

Bởi, có là anh hùng mới được Giang Biệt Hạc gọi thiệp mời chứ !

Cho nên, ai cũng nhường cho Giang Biệt Hạc xử phân nếu có cuộc bất hòa, sanh đầu khẩu.

Lạ lùng thay, Giang Biệt Hạc cứ để cho Tiểu Linh Ngự nói năng, chẳng hề ngăn trở.

Mà chừng như Giang Biệt Hạc lại chẳng hay biết có cuộc đầu khẩu đó.

Đương nhiên, Bành Thiên Thọ làm gì biết nổi thâm ý của Giang Biệt Hạc, là để cho Tiểu Linh Ngự chọc phá quần hùng, gây thù kết oán với nhiều người, càng nhiều càng có lợi cho lão ta.

Nếu có thể, lão ta còn khuyến khích Tiểu Linh Ngự nữa là khác.

Từ lúc đầu, Bành Thiên Thọ có ngán thái độ của Giang Biệt Hạc, cho

nên đã mấy lần lão muốn phát tác thật sự, vẫn phải nén lòng.

Nhưng, bây giờ thì lão không còn đè nén con tim được nữa, trước cái ngoại hiệu mỉa mai Đuôi Ngựa Vô Địch, lão hét lên một tiếng lớn như hổ gầm, rồi từ từ bên kia bàn , lão vọt mình ngang qua, nhất định chụp Tiểu Linh Ngựa, bóp chàng vỡ như cám.

Vốn quyết tâm gây náo loạn tại cuộc tiệc này, dĩ nhiên Tiểu Linh Ngựa phải có phòng bị trước.

Thấy Bành Thiên Thọ nhích động thân hình, chàng bật cười hì hì, rồi chờ cho địch đến nơi, chàng nhẹ nhàng đưa đũa lên, điếm ra.

Bành Thiên Thọ cảm thấy toàn thân nhói lên, rồi tê dại ngay, liền theo đó một âm bật vang dội, thân xác của lão ta rơi trên mặt bàn, chén, bát, đũa, phần nào vỡ cứ vỡ, phần nào văng cứ văng, một loạt tiếng loảng xoảng tạo thành âm điệu khá vui tai.

Tiểu Linh Ngựa cứ ngồi yên tại chỗ, vẫn cười hì hì:

- Giang Biệt Hạc ơi, chẳng lẽ người tiếc mấy món ăn thừa thãi đó, mà lại mượn một con ngựa hốt cả bàn ?

Trong quần hùng, dĩ nhiên có một số người giao tình rất hậu đối với Bành Thiên Thọ, những kẻ ngoài xa, họ hét lên, những kẻ ngồi gần, toan động thủ.

Hoa Vô Khuyết bình tĩnh nhìn Giang Biệt Hạc.

Giang Biệt Hạc tựa hồ không có ý ngăn trở cuộc xung đột xảy ra tại đây.

Lão làm như những vị tân khách chẳng phải do lão mời mà đến, chính như họ tự động đến, hoặc ngẫu nhiên mà có mặt rồi vì xã giao, lão phải thiết đãi vài chung rượu lấy lệ.

Tại sao ?

Trong lòng lão, đang có cơn bão bốc mạnh, lão không muốn ai thấy cơn bão đó, và muốn như vậy, lão phải mong ước có một cơn bão

bên ngoài, to lớn hơn, để cho mọi chú ý đến chung quanh mà quên đi hình bóng của lão.

Với ý nguyện đó, lão càng thích thú nếu càng có nhiều cuộc xung đột xảy ra, nếu những cuộc xung đột đó càng quan trọng.

Có tiếng loảng xoảng vang lên, Bàn Thiên Thọ lăn mình từ trên bàn rơi xuống nền, chiếc bàn ngã, những đồ vật còn lại trên mặt bàn cũng rơi theo, tạo thành một tiếng hỗn tạp.

Trong khi Bàn Thiên Thọ rơi xuống có mấy bằng hữu của lão vọt mình tới, tất cả đều bị Tiểu Linh Ngư dùng thủ pháp linh ảo phóng trả về nguyên vị.

Tiểu nhị vừa kêu lên âm ỉ, vừa thu nhặt trên nền những gì còn nguyên vẹn, chưa vỡ, có tên lửa hút những mảnh vỡ cho sạch nền.

Bây giờ, nhận thức được vũ công của Tiểu Linh Ngư, những ai nóng lòng vì Bàn Thiên Thọ, đều nguội lòng ngay.

Không còn một ai dám động thủ Giang Biệt Hạc từ từ khai khẩu:

- Hoa huynh, trong trường hợp này, nên xử lý như thế nào ?

Hoa Vô Khuyết điểm một nụ cười, nhạt hơn bao giờ hết:

- Tại hạ không biết !

Giang Biệt Hạc nằm mộng cũng không tưởng nổi là Hoa Vô Khuyết đáp một câu như thế với lão ta.

Bất giác, lão sững sờ, chưa kịp có một phản ứng gì trước thái độ của Hoa Vô Khuyết, thì bỗng nhiên quyền phong rít qua mang tai, chính Tiểu Linh Ngư tung quyền đánh thối, đồng thời hét lớn:

- Giang Biệt Hạc ! Người thấy Hoa Vô Khuyết lâm nạn người lại âm thầm chuồn đi, người còn sợ cái gã phu xe tiết lộ bí mật, bởi gã chứng kiến hành vi bất nghĩa của người, người giết luôn gã để diệt khẩu ! Hôm nay, ta chẳng muốn làm gì hết, ta chỉ muốn đánh người một trận cho thật khoái trá, người hãy tiếp chiêu của ta !

Thốt một câu dài dòng như vậy, chàng không ngừng vung tay từ đầu câu đến cuối câu, chàng đánh ra hơn vài mươi quyền.

Giang Biệt Hạc vẫn né tránh, không hoàn thủ.

Khi Tiểu Linh Ngư dứt câu, dừng tay, lão lạnh lùng thốt:

- Các hạ ngậm máu phun người, chỉ sợ những người hiện diện nơi đây chẳng một ai tin được !

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Người tưởng lần này, ta không nắm sẵn một chứng cứ nơi tay như những lần khác à ?

Giang Biệt Hạc bình tĩnh hỏi lại:

- Chứng cứ của các hạ như thế nào ?

Tiểu Linh Ngư quát:

- Cho người biết, tuy gã phu xe bị người đâm một ngọn kiếm xuyên hông, song gã chưa chết ...

Giang Biệt Hạc biến sắc.

Bỗng, Tiểu Linh Ngư lùi lại mấy bước hét to:

- Người xem kia, gã đang từ từ tiến đến kia !

Quần hùng không hện mà đồng cùng nhìn về hướng chỉ của Tiểu Linh Ngư.

Giang Biệt Hạc cười lạnh:

- Người không lừa được ta đâu ! Giả ...

Lão dùng tiếng người đối lại Tiểu Linh Ngư, bỏ hẳn cái lễ độ khách sáo sơn phết bên ngoài tạo cho lão một mẫu mực anh hùng.

Nói đến đó, chợt lão nhận ra là mình hơi hên, nên nín bật.

Lão không tiếp câu, mà gương mặt của lão biến trắng nhợt.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Đích xác, ta không lừa nổi ngươi ! Ai cũng quay đầu nhìn, song người thì bất động. Người bất động vì người tin chắc là gã phu xe đã chết, có đúng vậy không ?

Vừa rồi, sở dĩ chàng gây nhiệt náo, là để cho mọi người phải bị chấn động, và Giang Biệt Hạc vì cái loạn đó, không trấn định nổi tâm thần, lão ta có hoang mang, chàng mới thực hiện kế đó được, chàng mới lừa lão vào tròng được.

Giang Biệt Hạc đảo mắt nhìn quanh, nhận thấy trên gương mặt mỗi người đều có vẻ hoài nghi, lão có phần nào nao núng, song làm gì lão dám để lộ vẻ nao núng ra ngoài, lão bước tới trước mặt Hoa Vô Khuyết trầm giọng hỏi:

- Hoa huynh tin ai ? Hả hay tại hạ ?

Hoa Vô Khuyết thở dài - Bỏ qua việc đó đi là hơn ...

Tiểu Linh Ngư cao giọng - Vô luận bỏ hay không bỏ, ta chỉ muốn cùng lão giao đấu, ngươi định tiếp trợ ai ?

Lão hay ta ?

Hoa Vô Khuyết cười khở:

- Hai vị nếu thật sự đánh nhau, thì bất cứ ai cũng chẳng biết tiếp trợ bên nào !

Nếu ngươi tiếp trợ, thì tiếp trợ Giang Biệt Hạc, chứ có ai tiếp trợ Tiểu Linh Ngư đâu ?

Trong quần hùng, chàng nào có một bằng hữu ? Trên đời này, chàng làm gì có bằng hữu ?

Nhưng Hoa Vô Khuyết chỉ đề cập đến những người khác, mà không đặt vấn đề vô bàn.

Thế nghĩa làm sao ?

Tuy nhiên, hẳn nói thế, cũng đủ cho Tiểu Linh Ngư lẩm rồi. Nếu những người hiện diện không tiếp trợ Giang Biệt Hạc, là chàng nhẹ lo.

Chàng to tiếng tiếp luôn:

- Được, nếu có một người nào tham gia cuộc đấu, ta sẽ sanh sự với người đấy nhé !

Thốt xong, chàng đánh tới một quyền.

Mới đó, chàng đánh liên tiếp bao nhiêu quyền, song chẳng quyền nào trúng chéo áo của Giang Biệt Hạc, lão ta tưởng là võ công của chàng chỉ có thế thôi, và như vậy là quá tầm thường, lão khinh thường chàng, điềm nụ cười lạnh thốt:

- Các hạ cương quyết phải đánh nhau cho bằng được thì Giang Biệt Hạc này có lỗi tay, các hạ đừng oán trách nhé !

Lão lại giở cái giọng khách sáo, bởi lão đinh ninh là mình thừa sức đánh bại đối phương, và cái khách sáo đó làm sáng giá tư cách anh hùng hơn.

Bình sanh, lão chỉ chực dịp để làm sáng giá tư cách đó biểu hiện cái tâm nghĩa hiệp.

Trong khi lão nói, Tiểu Linh Ngư cứ đánh, lúc lão dứt lời, trước sau chàng đánh ra phải bốn quyền.

Trước chàng đánh ra mấy mươi quyền, giờ chàng đánh thêm mấy quyền nữa, nhưng quyền đó không nhằm vào Giang Biệt Hạc.

Chàng đánh loạn ra, đánh để đòn trống một khoảng, bàn ghế người đều thay đổi vị trí, bàn ghế bị hát tung, người tự động dạt ra. Bây giờ

thì có một chỗ trống vừa đủ cho hai người khai diễn cuộc đấu.

Và, bây giờ Giang Biệt Hạc mới hoàn thủ.

Thoạt tiên, lão đánh ra một chưởng, chưởng phong thì hùng mạnh, còn chưởng thế thì mơ hồ, không hướng chính xác vào một bộ phận nào trên mình đối phương.

Nhưng những chiêu độc dường như không phương hướng đó lại ác độc vô cùng, bởi thế phản công của Giang Biệt Hạc bao quanh Tiểu Linh Ngư tạo thành một tường đồng vách sắt. Tuy chưa chưởng nào chạm vào mình địch, song có thể chạm bất cứ lúc nào.

Tiểu Linh Ngư phải vận dụng hết tất cả linh xảo mới thoát ra khỏi vòng áp lực.

Quần hùng đứng bên ngoài, không ngừng cổ vũ, khích lệ Giang Biệt Hạc.

Giang Biệt Hạc thừa hiểu, trên giang hồ, bất cứ ai cũng xem cái thắng làm vinh, chứ dù mình có tài cao, mình nhường kẻ nào đó, để gây hiểu lầm là mình không thắng nổi, thì đó là một cái nhục, đồng đạo võ lâm sẽ khinh thường mình.

Nếu lão thắng thì mọi người sẽ hoan nghinh lão, và chẳng còn ai nhớ đến việc vừa rồi liên quan đến gã phu xe mà tra cứu nữa.

Như vậy là lão sẽ thoát nạn.

Bất giác lão phấn khởi tinh thần, lão cười nhẹ thốt:

- Giang hồ bằng hữu đều thấy rõ, chính các hạ khiêu khích, các hạ muốn động thủ, chứ chẳng phải tại hạ ỷ lớn mà hiếp nhỏ.

Tiểu Linh Ngư chỉ cố chi trì cuộc đấu, đấu thủ còn vất vả, chàng làm sao đấu khẩu nổi ?

Song phương trao đổi hơn hai mươi chiêu rồi, Tiểu Linh Ngư bắt đầu khổ, Giang Biệt Hạc càng phút càng xuất phát những chiêu độc gây nguy hiểm cho chàng không ít.

Giang Biệt Hạc nghi ngờ chàng chính là người nấp trong bóng tối, luôn luôn theo dõi lão, gây khó khăn cho lão, nên mãi mãi đề phòng. Bây giờ lão nhận ra vũ công của chàng rất tầm thường, lão ta bớt nghi ngờ, do đó, lão có phần nường tay, xuất thủ không hăng hái như trước.

Bởi, một kẻ quá tầm thường như vậy, dù có đối đầu với lão, liệu làm gì nổi lão chứ ?

Lão cười lạnh thốt:

- Ta thấy người hồ đồ, sanh sự một cách vô lý, tự nhiên ta phải hận, song nghĩ rằng người còn nhỏ tuổi, dễ sanh tánh ngông cuồng, cho nên ta thương hại mà không nổi mạnh tay, nếu người nhận tội, ta hứa trước mặt Hoa huynh đây, sẽ tha thứ cho người, người được thông thả rời khỏi nơi này. Người nghĩ sao ?

Lão lại bỏ cái sáo, giọng kẻ cả khuyên cáo Tiểu Linh Ngự.

Lão tỏ ra mình là đại nhân, đại nghĩa, lão lại mua tình Hoa Vô Khuyết. Có nhã nhận với Hoa Vô Khuyết, có đại lượng với Tiểu Linh Ngự, có đại phương đối với quần hùng lão mới xứng là vị đại hiệp đất Giang Nam.

Tiểu Linh Ngự thở hồng hộc, chừng như không còn đủ khí lực để thốt lên một câu ngắn nào.

Thực ra, Tiểu Linh Ngự thừa hiểu là trước mặt quần hùng, nếu có cách tỏ rõ thân phận một đại hiệp, thì chẳng bao giờ lão bỏ cơ hội.

Cho nên trước mặt quần hùng, chàng tỏ ra suy nhược thì nhất định chẳng bao giờ Giang Biệt Hạc phát xuất độc chiêu.

Nếu đối phương yếu kém mà lão quyết định hạ sát cho kỳ được thì lão đâu còn là bậc đại hiệp nữa ?

Chàng tin chắc, Giang Biệt Hạc phải đổi chiêu pháp, từ hăng hái, lão sẽ hoà dịu lại.

Đúng như chàng dự đoán, hiện tại, lão ta xuất thủ như có chừng vậy thôi, những chiêu thức đưa ra, rất tầm thường, giả như có chiêu nào độc, thì chiêu đó bất quá để tạo hoa dạng chứ không hề đến gần mình chàng.

Quần hùng hò hét, nhiều người như một:

- Đối với con người ti bỉ như vậy, Giang đại hiệp không cần phải câu nệ tiểu tiết.

Cứ giết hẳn đi, càng gấp càng hay.

Có kẻ hoà dịu hơn, đề nghị:

- Nếu Giang đại hiệp không nỡ xuống tay độc, thì cũng nên giáo huấn hẳn một lần, cho từ nay về sau, hẳn sẽ không còn buông lung ngạo nghễ, kinh miệt mọi người kể cả hạng tuổi cao lớn ! Cái thứ chẳng biết trời cao đất dày đó nên chui rút trong hang cùng ngõ cụt vĩnh viễn đừng để chường mặt với đời.

Giang Biệt Hạc tỏ vẻ chẳng đặng đừng, buông tiếng thở dài thốt:

- Người còn trẻ quá, tương lai còn dài, ta không nỡ gây tổn thương cho người, nhưng nếu ta không giáo huấn người thì bằng hữu giang hồ sẽ bắt phục ta... Tiểu Linh Ngư đã bị lão ta bức thoái hậu mấy bước Ai cũng thấy rõ là Tiểu Linh Ngư bị dồn vào tử địa rồi, đã thế chàng lại không còn khí lực hoàn thủ.

Giang Biệt Hạc mỉm cười:

- Nếu ta đưa ra chiêu Phân Hoa Phát Liễu, thì người sẽ lãnh một chưởng nơi ngực, vậy người cẩn thận nhé, tốt hơn hết người nên né tránh, chứ đừng nghênh đón mà nguy hại cho người đấy, bởi ta sẽ xuất thủ với một công lực quan trọng.

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Đa tạ người chỉ giáo !

Giang Biệt Hạc xuất thủ liền, tả chưởng bay ra, như nhát búa phá núi,

tả chưởng nhắm đúng ngực Tiểu Linh Ngư mà bay vào.

Chiêu đó đánh ra chẳng có gì đặc biệt, song với sự biến hóa kế tiếp, nó là một chiêu tuyệt độc.

Dù Giang Biệt Hạc có tuyên bố trước cho cả Tiểu Linh Ngư lẫn quần hùng nghe, nhưng chẳng ai tưởng nổi sự biến hóa ly kỳ của nó và ai ai cũng cảm chắc là Tiểu Linh Ngư phải ngã.

Chàng chưa ngã, bên ngoài đã có kẻ vỗ tay, reo hò, tán thưởng, phụ họa với Giang Biệt Hạc rồi.

Một tiếng bốp vang lên, ai ai cũng tưởng cái tiếng bốp đó do chưởng của Giang Biệt Hạc chạm địch mà có.

Quả thật, chưởng của lão ta chạm địch, nhưng chẳng chạm vào ngực địch mà chỉ là chưởng chạm chưởng thôi.

Bởi thay vì né tránh, Tiểu Linh Ngư tiến lên, vung chưởng ngang nhiên đón tiếp.

Giang Biệt Hạc nghe một luồng kình lực cuộn cuộn cuốn tới, định gia tăng mấy thành song chậm mất rồi.

Qua cái chạm đó, lão bị lực đạo của Tiểu Linh Ngư bắn tung bổng lên không.

Bao nhiêu oán khí dồn chứa trong thời gian qua, Tiểu Linh Ngư cho xuất phát trọn vẹn trong cái chiêu vừa rồi, tự nhiên chàng đánh ra với toàn công lực, một thế phản kích như vậy, hẳn phải động địa kinh thiên, gia dĩ Giang Biệt Hạc khinh thường, tuy nói là xuất thủ với toàn công lực song lão chỉ dùng có mấy thành thôi.

Thì bảo sao lão chịu nổi một đạo kình như vậy mà chẳng bị tung bay như quả cầu ?

Cũng may lão còn kịp thời xuống thế Thiên Cân Trụ, trầm mình, vừa bị hát lên cao, là vừa đáp xuống, lão đáp ngay đám đông, có mấy người bị lão chạm trúng mình, lùi lại trước, thàng ra dồn ép những người kế cận, làm cho những người kế cận cũng bị ngã luôn.

Những tiếng hò reo hoan nghinh tắt hẳn ngay, nhường chỗ cho những tiếng la hét kinh hoàng, sau đó một phút, người nào còn đứng trở mắt khiếp hãi, người nào bị ngã cố đứng nhanh lên, rồi cùng giương mắt tròn nhìn Tiểu Linh Ngư.

Chàng vỗ tay bốp bốp, cười ha hả, sau cùng nhảy qua cửa sổ lầu, bỏ cuộc.

oOo Hạ được Giang Biệt Hạc, tuy không gây tổn thương cho thể xác của lão ta, ít nhất chàng cũng đánh mạnh vào tự ái của lão, chàng hạ uy tín của lão, Tiểu Linh Ngư khoan khoái vô cùng.

Như vậy là đủ lắm rồi, cần chi phải kéo dài cuộc đấu ? Chàng có ngu gì mà chẳng hiểu, nếu tiếp tục giao thủ, Giang Biệt Hạc sẽ giết chết chàng không khó khăn lắm kia mà !

Hà huống, đến lúc đó rồi Hoa Vô Khuyết không còn điềm nhiên tọa thị nữa được.

Dù sao thì chàng cũng chẳng muốn Hoa Vô Khuyết can thiệp, ít nhất là trong lúc này.

Bình sanh, chàng không thích thọ Ơn ai, được nuôi dưỡng trong Ác Nhân Cốc là điều bất khả kháng, bởi vì lúc đó chàng chỉ là một khối thịt non, vừa lọt lòng mẹ.

Con người, trong thời gian sơ sanh có ai không bất lực ?

Tuy nhiên, chàng vẫn nhớ ơn bọn Đồ Kiều, và bắt đầu giai đoạn hiểu biết, chàng tự nguyện với lòng, chẳng bao giờ kêu gọi sự tiếp trợ của bất kỳ ai.

Cho nên đây, khi có thể lùi bước thì nên lui bước, lùi mà không mất danh dự thì có sao đâu ? Cưỡng lý mà tiến tới, có khác nào cụng đầu vào vách đá, cũng chẳng một ai thương, mà có thể người ta sẽ mắng xối trên linh hồn là ngu, là ngốc.

Nghĩ vậy chàng bỏ đi liền.

Quần hùng thật ra không tin là Giang Biệt Hạc thấy nguy không cứu, sát nhân diệt khẩu, song dù sao thì họ cũng nghi ngờ.

Làm cho thiên hạ tin quyết là điều khó khăn, Tiểu Linh Ngư không hy vọng thành công về điểm đó.

Song tạo được sự nghi ngờ nơi mọi người, kể như là đủ lắm rồi, Tiểu Linh Ngư chỉ mong có vậy thôi, cái mục đích mà chàng đặt thêm vài mục đích nữa, thì lo gì không hạ nổi Giang Biệt Hạc ?

Chàng thừa hiểu thịnh danh Giang Biệt Hạc được tạo tựu qua nhiều năm tháng, thịnh danh đó vững chắc lắm rồi, chẳng phải một sớm một chiều mà chàng phá nổi.

Từ từ hành động theo từng giai đoạn một, mới cảm chắc kết quả.

Hôm nay chàng đã vượt qua một giai đoạn rồi, thì cứ bình tĩnh chậm chậm những giai đoạn tới... Ra đến đường, chàng chạy quanh co một lúc, rồi len lén trở về khách sạn.

Nơi đó, có con người bí mật, chàng định khám phá hành tung của y.

Chàng chui vào phòng, nghỉ ngơi một lúc, chờ đêm xuống hoàn toàn hành động.

Khi bóng tối phủ dày tên vạn vật, chàng âm thầm rời phòng, nhìn về nơi cư ngụ của người thần bí, thấy đóng cửa im ỉm.

Qua khe ván, chàng thấy bên trong có ánh đèn, nhưng lại vắng bóng người.

Chàng đảo mắt nhìn chung quanh một lượt, nhận định tình hình rồi chàng phi thân lên nóc nhà, chuyển dần đến chỗ cư ngụ của người thần bí, nằm sát mình mái nhà, bất động.

Bên trong chẳng có một tiếng động nào Sao lạ vậy ? Người thần bí ngủ ? Hay y xuất ngoại ?

Giang Biệt Hạc có hẹn sẽ trở lại gặp y, tiếp nối cuộc đối thoại bỏ dở, sao y lại đi đâu ?

Huống chi trong phòng lại có ánh đèn ? Mà đèn thì khêu cao ngọn, bởi ánh sáng chiếu ra ngoài rất rõ ?

Tiểu Linh Ngư cố giữ bình tĩnh, nằm đo đọi một lúc, đến đây, dù chờ quá lâu, mà cũng phải chờ.

Gió từng cơn cuộn về, chàng nghe mát mẻ trong người vô cùng, nhìn sao trời lấp lánh, chàng khoan khoái lạ.

Trong trường hợp đó, chàng cảm thấy dễ ngủ hết sức, cơ hồ muốn ngủ luôn.

Đâu đây có tiếng nhạc trỗi lên, vọng văng vẳng đến tai chàng, mừng tượng trong khách sạn có người gọi ca kỹ mở cuộc vui.

Một lúc sau, tiếng nhạc dứt, trả cái im lặng lại cho không gian. Khắp khu khách sạn yên tĩnh như cảnh chết.

Thời khắc trôi qua đều đều, Tiểu Linh Ngư chợt thấy một gã tiểu nhị xách chiếc đèn lồng nơi tay tả, một bình trà nơi tay hữu tiến đến gian phòng người thần bí.

Gã đưa cánh chỏ gỗ vào cánh cửa, đồng thời gọi:

- Khách quan có cần châm thêm trà chăng ?

Không một tiếng đáp.

Tiểu nhị quay mình bước đi cầu nhàu:

- Cái vị khách này quái dị thật, chẳng gọi cơm, chẳng đòi nước, suốt ngày cứ ở trong phòng, cửa lại đóng kín ? Thuê phòng có bao ăn, lại không ăn, chẳng hóa ra phí tiền vô ích sao ? Hay là y từ trên trời rơi xuống, bởi chỉ có thần tiên mới chẳng ăn, chẳng uống.

Tiểu Linh Ngư giật mình, thăm nghĩ con người này có điều chi quan hệ lắm, đến đổi giữ hành tung cực kỳ bí mật.

Y sợ người ta trông thấy y ?

Và y với Giang Biệt Hạc bàn luận những gì ?

Bỗng một tiếng rẹt vang lên, một bóng người từ xa bay đến, nhẹ nhàng như đọt khói, vì bay nhanh quá nên áo phát gió rít lên.

Bình sanh, Tiểu Linh Ngư chưa thấy một nhân vật nào có thuật khinh công tuyệt diệu như người này, cả Hắc Trì Thủ cũng còn kém xa.

Bởi thân pháp của người đó quá nhanh, lại trong lúc bất ngờ, Tiểu Linh Ngư không kịp nhận ra mặt mũi người đó như thế nào.

Người đó chính là người thần bí, đến bên cửa, mở nhanh chui vào.

Gian phòng có người rồi, song vẫn không có tiếng động.

Tiểu Linh Ngư cau mày nghĩ rằng có lẽ y xuất ngoại từ lúc chiều và bây giờ mới trở lại.

Thuật khinh công của y đã đạt đến mức độ huyền diệu, thì hẳn y phải có danh vọng trên giang hồ.

Nhưng y là ai ? Y có tài như vậy, mà lại cấu kết với Giang Biệt Hạc, thì quả thật là điều đáng sợ cho hào kiệt anh hùng trong chánh phái.

Liền lúc đó, một bóng người nữa lại đến.

Người đó vận y phục đen, đội nón rộng vành, Tiểu Linh Ngư ở trên cao nhìn xuống tự nhiên không trông thấy mặt mày.

Người đó quay đầu hướng ra bốn phía như quan sát tình thế chung quanh rồi tiến đến gian phòng của người thần bí, đằng hán một tiếng, gõ cửa ba tiếng.

Bên trong có người trầm giọng hỏi vọng ra:

- Ai ?

Người áo đen đáp khẽ:

- Văn bối.

Nghe âm thính, Tiểu Linh Ngư biết là Giang Biệt Hạc. Lão ấy đến rồi, như ước hẹn !

Bất giác, chàng giật mình, trong khi đó bên dưới, cánh cửa hé ra vừa đủ cho Giang Biệt Hạc lách mình vào.

Thoạt đầu, họ nói với nhau mấy câu, giọng họ thấp quá Tiểu Linh Ngư nghe không được rõ ràng lắm. Cuộc đối thoại của họ như sau đây.

Giang Biệt Hạc thốt:

- Hôm nay văn bối chứng kiến một việc kinh hồn !

Người thần bí hỏi:

- Việc gì ?

Giang Biệt Hạc đáp:

- Yển Nam Thiên chưa chết, và lão ấy lại tái nhập giang hồ.

Trên giang hồ, vô luận là ai, tiếp nhận cái tin đó như nghe một tiếng sét ngang đầu, nhưng lạ lùng thay, chừng như thần bí nghe cái tin đó như nghe gió thoảng qua, chẳng chút dao động tâm tư.

Y lạnh lùng nói:

- Y chưa chết, y tái nhập giang hồ, rồi sao ?

Giang Biệt Hạc sửng sờ !

Lão không tưởng nổi trên đời này lại có người thần nhiên trước sự tái hiện của Yển Nam Thiên.

Tuy vậy lão cười vuốt, tiếp:

- Với tiền bối là bậc siêu phàm, thì Yển Nam Thiên bất quá chỉ là cái

bóng mờ, chứ vẫn bồi thì lại khác, cho nên mới cho rằng lão ấy tái hiện là điều đáng quan tâm.

Người thần bí buông luôn một câu:

- Yển Nam Thiên chưa chết là điều hay, y lại tái hiện trên giang hồ lại là một điều hay hơn ! Giả như chết, hoặc y ẩn cư ở một nơi nào đó thì thật là chẳng còn thú vị gì nữa !

Tiểu Linh Ngư càng nghe càng kinh ngạc nhận ra người thần bí đối với Yển Nam Thiên chẳng những không sợ hãi mà còn có ý muốn so chân với Yển Nam Thiên Trên giang hồ, còn ai dám so tài với Yển Nam Thiên ? Lấy tưởng tượng mà duyệt qua khắp mặt anh hùng, Tiểu Linh Ngư không thấy có một người nào có can đảm làm việc đó, chứ đừng nói là chàng thấy thật sự, hoặc nghe nói như đêm nay nghe người thần bí nói.

Chàng cứ đinh ninh là chẳng bao giờ có việc người xem thường Yển Nam Thiên, nhưng bây giờ lại có ! Và đó ở ngay trước mắt chàng. Người đó là ai chứ ?

Giang Biệt Hạc tiếp:

- Ngoài ra, còn có Tiểu Linh Ngư ! Tiểu Linh Ngư cũng xuất hiện trên giang hồ !

Người thần bí chừng như đối với Tiểu Linh Ngư có thích thú hơn là đối với Yển Nam Thiên, cho nên có phần nào khích động trước cái tin đó, y kêu lên :

- Thật vậy à ? Người trông thấy hấn ?

Giang Biệt Hạc cười khở:

- Chẳng những vẫn bồi trông thấy hấn , mà còn động thủ với hấn nữa đấy !

Người thần bí hỏi gấp:

- Vũ công của hấn như thế nài ? So với Hoa Vô Khuyết hấn hơn hay

kém ?

Giang Biệt Hạc thở ra:

- Vũ công của hấn, so với bản lĩnh của Hoa Vô Khuyết tự nhiên là phải kém, nhưng trong lúc động thủ, hấn có trăm mưu ngàn kế, chực chờ đối phương sơ ý một chút, một chút thôi là hấn giở thủ đoạn liền, đối phương dù là người trời cũng không tránh khỏi mắc mưu làm kế hấn !

Người thần bí cười nhẹ:

- Ta cứ sợ rằng, hấn kém cỏi ! Chứ có tài, có trí như vậy thì ta nhẹ lo rồi !

Tiểu Linh Ngư hết sức kỳ quái.

Nằm mộng chàng cũng không tưởng nổi là người bên dưới phòng đối với chàng có niềm thích thú như vậy !

Người đó là tay siêu phàm, người đó là ai mà lại nhận ra chàng ? Phải là người biết rõ chàng, mới có niềm thích thú cao độ như thế chứ ?

Rồi người thần bí tiếp:

- Vô luận vũ công của Tiểu Linh Ngư cao cường, mưu kế thâm diệu, đã có Hoa Vô Khuyết đối phó với hấn, người chẳng cần lo ngại.

Giang Biệt Hạc thở dài:

- Nhưng bây giờ, mừng tượng Hoa Vô Khuyết đã trở thành bằng hữu của Tiểu Linh Ngư !

Người thần bí không lấy làm lạ về tin đó, trái lại y cười lạnh thốt:

- Chúng là hai kẻ trời sanh ra để làm một đôi tử đối đầu, chúng sẽ ghìm nhau đến chết mới thôi, dù cho chúng có tình bằng hữu, mối giao tình đó nhất định là không lâu.

Người không phải lo ngại.

Tiểu Linh Ngư lại giật lạt nữa.

Tại sao người thần bí lại hiểu rõ về chàng và Hoa Vô Khuyết ? Người biết được ẩn tình của chàng và Hoa Vô Khuyết phỏng có mấy kẻ ?

Giang Biệt Hạc cười một tiếng hỏi:

- Đã thế, bây giờ tiền bối có điều chi phân phó văn bối ?

Người thần bí đáp:

- Ta chỉ muốn ngươi... Đột nhiên, y thấp giọng, Tiểu Linh Ngư vô phương nghe lọt những gì y nói.

Chỉ nghe Giang Biệt Hạc đáp:

- Phải !

Lão tiếp luôn:

- Về việc đó, văn bối tuân lệnh là cái chắc !

Người thần bí lạnh lùng:

- Việc đó lợi cho người không ít, tự nhiên ngươi phải tuân mạng !

Giang Biệt Hạc trầm ngâm một chút:

- Tiền bối cứ phân phó một tiếng, văn bối vâng theo hành sự ngay, nhưng cho đến bây giờ, văn bối vẫn chưa biết quý tánh cao danh của tiền bối.

Người thần bí cười lạnh:

- Ta gọi đến ngươi, ngươi có dám không đến chăng ?

Giang Biệt Hạc cười vuốt:

- Nhưng tiền bối... Người thần bí gắt:

- Tên họ, danh hiệu của ta, ngươi không cần phải hiểu làm gì. Ngươi chỉ hiểu điều này, là khắp trong thiên hạ, chẳng một người nào có thể tiếp trợ cho ngươi, trừ ta ra.

Không có ta, chẳng những ngươi không là một đại hiệp, mà đến cái sống, cũng chưa chắc còn kéo dài đến hôm nay !

Giang Biệt Hạc suy tư một lúc:

- Tiền bối nói phải !

Người thần bí tiếp luôn:

- Bây giờ ngươi đi được rồi. Lúc cần, dù ngươi ở đâu, ta cũng tìm được ngươi.

Giang Biệt Hạc đáp:

- Đúng vậy Người đó kết thúc:

- Ta giao cho ngươi thực hành mấy việc, nếu có sự thật thì ngươi cố mà lãnh nghiêm phạt của ta, chẳng đợi gì Yến Nam Thiên hay Tiểu Linh Ngư sát hại ngươi, ngươi biết chứ ?

Giang Biệt Hạc buông xuôi:

- Vãn bối biết !

Hồi 65

Khiếp Quỷ Kinh Thần

Tiểu Linh Ngư đến lúc đó mới phát hiện ra là Giang Biệt Hạc chẳng biết gì về người thần bí.

Lão ta bị võ công cao tuyệt của nhân vật đó là mắt vía bay hồn, gia dĩ song phương có liên quan với nhau về quyền lợi, cho nên không dám chẳng vâng.

Rồi Giang Biệt Hạc bước ra khỏi phòng, bầm đầu mà đi thật nhanh, đi thật nhanh, một phút sau, đã ra khỏi khu khách sạn.

Tiểu Linh Ngư hết sức cẩn thận, rời khỏi chỗ nấp.

Chàng đã biết nhân vật thần bí đó có bản lĩnh như thế nào rồi, thì tự nhiên chàng không dám khinh thường.

Cũng may, có lẽ người bên trong không cần lưu ý đến những gì xảy ra bên ngoài, nên không hay biết gì về sự dò thám của Tiểu Linh Ngư.

Chuyển qua mấy nóc nhà rồi, Tiểu Linh Ngư mới dám nhảy xuống đất, chàng không về thẳng phòng, lại vòng ra phía bếp.

Trong bếp, lửa tuy tắt, nhưng than còn cháy, trên một chiếc lò có ấm nước còn nóng.

Chàng cầm chiếc ấm ung dung trở lại gian phòng người thần bí.. Đèn trong phòng còn sáng, chứng tỏ người thuê trọ chưa ngủ.

Chàng vừa gõ cửa vừa hỏi:

- Khách quan có muốn châm thêm nước nóng vào bình trà chăng ?

Mạo hiểm làm cái việc đó, Tiểu Linh Ngư muốn nhìn tận mặt con người thần bí, chàng chỉ cố nhận diện người ta, mà quên đi người ta có thể nhận diện chàng.

Bên trong chẳng có tiếng đáp.

Bất giác, Tiểu Linh Ngư cau mày. Chàng hỏi khá lớn tiếng chứ, có lẽ nào người bên trong chẳng nghe ? Chẳng lẽ mới mấy phút giây đó, mà người bên trong đã ngủ, và ngủ rất mê ?

Chẳng lẽ trong phút giây ngắn ngủi đó, người bên trong lại xuất ngoại nữa rồi ?

Chàng thu can đảm vào tay, xô nhẹ cánh cửa.

Cửa không cài then theo tay chàng mở liền.

Chiếc đèn được đặt trên mặt bàn , trên chiếc bàn có một chiếc mâm, trong mâm có một bình trà và bốn chén, chén còn đầy trà bình còn đầy nước.

Bên trong có một chiếc giường, chăn xếp y nguyên, rất chỉnh tề.

Người thân bí dù thuê gian phòng này, song vẫn không động đến vật gì trong phòng, cả đến cái việc nằm nghỉ cũng không luôn.

Hiển nhiên y thuê phòng bất quá chỉ để cho có nơi ước hẹn với Giang Biệt Hạc chứ không cần nghỉ ngơi.

Giang Biệt Hạc đến lúc nào là y có mặt lúc đó, tiếp đón. Giang Biệt Hạc đi rồi y cũng xuất ngoại luôn.

Trà có sẵn trong bình, chăn màn tươm tất, song y không uống, y không nằm, và cứ như lời cầu nhàu của tiểu nhị y cũng chẳng gọi thức ăn.

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm một câu, cốt tắt trách sự có mặt của chàng trong phòng:

- Chẳng biết trong bình còn nước hay đã cạn rồi, ta cứ châm nước nóng vào đó cho khách quan có sẵn mà dùng, đêm hôm khuya khoắc khỏi phải nhọc công mà gọi !

Một tiểu nhị mang nước vào phòng khách trọ, dù là đêm có xuống khuya, cũng hợp thường tình lắm chứ.

Giả như có người thần bí có bắt gặp chàng trong lúc này, ở trong phòng hắt cũng không lấy làm lạ.

Chàng bước tới gần chiếc bàn hơn.

Một mùi thơm kỳ diệu tỏa khắp phòng, mừng tượng chàng đang dạo giữa vườn hoa, và hoa bỗng nhiên cùng nở rộ ... xXx Bình sanh, Tiểu Linh Ngư chưa nghĩ thấy mùi thơm đó, chàng có cảm giác như mình đang được một bàn tay nhiệm màu nâng bổng lên, rồi buông cho chàng phiêu phiêu phượng phượng.

Chàng nghe khoan khoái không tưởng nổi.

Trừ mùi thơm đó, trong gian phòng chẳng có một dấu vết khả nghi nào khác.

Nếu chẳng có mùi thơm đó, dù gian phòng có bàn, có ghế có bình trà chần màn, gian phòng vẫn có cái vẻ bỏ phé, từ lâu chẳng một bóng người cư ngụ.

Không có bóng người, tại sao gian phòng được quét dọn sạch như chùi ? Đốt ngàn ngọn nến mà tìm, vị tất có một hạt bụi, bất cứ ở xó góc nào. Mà gian phòng lại lớn, muốn giữ gìn sạch sẽ như vậy mãi, hẳn phải phí lắm công phu quét dọn, mỗi ngày ít nhất cũng lau chùi bốn năm lần.

Đến nền nhà cũng bóng có thể soi mặt được đấy.

Một gian phòng được thuê để tạm dùng làm nơi ước nội chứ không phải để ở, ngoài ra lại còn xông hương ướp xạ nữa.

Tiểu Linh Ngư thầm nghĩ, người đâu lại có người tinh khiết hầu như quá đáng.

... Chàng lẩm nhẩm:

- Thật là hiếm có ! Ta chưa từng thấy !....

Bỗng một giọng lạnh vang lên:

- Người là ai ? Đến đây làm gì ?

Âm thanh vang lên từ phía sau lưng Tiểu Linh Ngư vọng đến.

Tiểu Linh Ngư kinh hãi, nhưng kịp lấy lại bình tĩnh cười hì hì:

- Tiểu nhân đến đây, xem khách quan có cần châm thêm nước vào bình trà hay không ?

Người đó lại hỏi:

- Người là công nhân trong khách sạn ?

Tiểu Linh Ngư đáp nhanh:

- Phải !

Người đó lạnh lùng:

- Ta xem người không giống gã đến đây lúc ban ngày.

Tiểu Linh Ngư giải thích:

- Người đến đây ban ngày là Tiền Đại, tiểu nhân là Vương Tam, có phiên trực ban đêm.

Người đó cười nhẹ một tiếng:

- Quả nhiên Giang Linh Ngư tùy cơ ứng biến khéo lắm ! Đối đáp rất trôi chảy, giữ thái độ bình tĩnh, thừa sức lừa bất cứ ai ! Rất tiếc là ta biết người từ lúc sơ sanh, ta đã nhận ra người rồi, thì trước mặt ta người đừng đóng kịch nữa !

Tiểu Linh Ngư kinh hãi hơn trước:

- Người là ai ?

Người đó không đáp.

Tiểu Linh Ngư đột nhiên quay mình lại.

Gió lung lay cánh cửa, cửa mở vừa đủ cho Tiểu Linh Ngư trông thấy cảnh vật bên ngoài, nhưng cảnh vật hiện tại bị bóng đêm dày che khuất.

Ngoài bóng đêm ra còn có gì đâu ?

Không một bóng người ! Nhưng âm thanh vừa ròi từ phía lưng chàng vọng vào, tức là từ phía cửa !

Gia dĩ chàng lại xoay mình nhanh, đột ngột. Nếu có người, và người nhanh chân tránh đi, ít nhất cũng còn tiếng gió thoảng.

Không ! Không có một tiếng gió nhẹ !

Chẳng lẽ người đó nhanh chân thoát đi đến độ chàng không phát giác kịp thời ?

Tính hiếu kỳ át niềm kinh hãi, chàng định bước ra tìm, liền lúc đó thanh âm lạnh lùng lại vang lên:

. . . - Người không thấy được ta đâu !

Âm thanh vang từ phía lưng chàng vọng đến phía lưng chàng và bây giờ là ở trong phòng.

Thân pháp của người đó nhanh đến thế sao ? Mờng tượng là cái bóng của chàng, bám sát bên chàng, nhưng đừng hòng chàng trông thấy !

Tiểu Linh Ngư dù thừa can đảm, hiện tại cũng phải xuất mồ hôi lạnh ướt mình.

Gặp một nhân vật cao cường như thế đó, thì chàng còn mong gỡ thủ đoạn chi được nữa ?

Bây giờ, chàng không còn hy vọng thoát khỏi tay y, giá như chàng

định chạy.

Người đó hừ luôn một tiếng:

- Tại sao người biết là ta sẽ không giết người ?

Tiểu Linh Ngư giải thích:

- Một người, muốn giết kẻ nào đó, có cần gì phải giấu mặt giấu mày với kẻ đó ?

Kẻ đó trước sau gì rồi cũng chết. Kẻ đó có thấy mặt người cũng chẳng quan hệ gì, bởi đâu còn sống nữa mà người sợ kẻ đó truyền bá ra mệnh mông đại đồng ? Cho nên, ta đoán là người không có ý muốn giết ta cũng vì thế mà người không cho ta thấy mặt.

Người đó trầm lặng một lúc lâu rồi từ từ thốt:

- Người đoán được tâm lý của ta ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Trước đây ta từng nhìn nhận ta là kẻ thông minh nhất trần đời, hiện tại dù ta có vấp vấp một chút, song ta không thể vì cái vấp vấp nhỏ mọn này mà phủ nhận mình là tay thông minh ! Ta không vì cái vấp vấp này mà vội cho rằng mình ngu xuẩn.

Chàng ẩn ước phát hiện là người đó đích xác có ý giết chàng, cho nên tánh quật cường nổi dậy, chàng thấy can đảm như liều, mà liều một cách ngu xuẩn trong khi nói câu ấy, chàng từ từ nhích chân bước về chỗ giá áo.

Nơi đó có nhiều chiếc áo máng lòng thòng.

Giá áo có vân gỗ bao bọc ba bên, mừng tượng một cái tủ, bởi nó lớn quá nên không thể gọi là tủ được.

Bên dưới giá, có khoảng trống, dưới khoảng trống là nền phòng, nền sạch bóng, soi rõ hình.

Tiểu Linh Ngự nhìn xuống khoảng trống, thấy lơ mờ một bóng trắng, có vẻ khác biệt hơn các bóng khác.

Nhìn kỹ một chút chàng thấy đó là một người, tóc bỏ phủ vai, mặc chiếc áo trắng như thế, dáng dấp siêu trần phảng phất một tiên nữ lâm phạm.

Nơi mặt có một chiếc mặt nạ bằng đồng màu xanh, chiếc mặt nạ trông hung dữ đáng khiếp.

. .. Bất giác, Tiểu Linh Ngự nhảy dựng lên kêu to:

- Thì ra người là Đồng tiên sanh !

Nghe Tiểu Linh Ngự kêu lên như vậy người đó chẳng nói gì.

Tiểu Linh Ngự thấy đôi mắt của y trừng lớn, nhìn sững chàng, ánh mắt của y dữ dần quá chừng, như muốn ăn tươi nuốt sống chàng ngay.

Ánh mắt đó lạnh lùng quá làm Tiểu Linh Ngự giật mình.

Bình sanh chàng từng trông thấy những ánh mắt lạnh lùng như của Đồ Sả, Âm Cửu U, Hắc Tri Thù, Mộ Dung Cửu song dù sao thì những ánh mắt đó có ít nhiều cảm tình, nhưng ánh mắt của Đồng tiên sanh này lạnh mà khô khan, thứ ánh mắt chứng tỏ con người mang nó, có tim có óc thật mà tim đã chết, óc đã khô rồi.

Tim óc là nguồn cội của tình cảm, tim chết óc khô thì làm sao còn chút tình cảm nào mà ánh mắt đó phát huy, dù là phảng phất ?

Lâu lắm, Đồng tiên sanh mới cất tiếng:

- Phải, ta là Đồng tiên sanh ! Tự nhiên mà người nhận ra ta, thì hẳn nhiên là Hắc Tri Thù có tiết lộ với người !

Tiểu Linh Ngự cười gượng:

- Hôm đó Hắc Tri Thù có cho ta biết vũ công của người cao như thế nào, thực sự thì ta không tin. Giờ đây ta biết là hẳn không bịa

chuyện.

Đồng tiên sanh cười lạnh:

- Đừng bốc đồng ta lên tận mây xanh ! Đã không có ý muốn giết người, thì ta chẳng bao giờ giết người, dù người không tăng bốc ta.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Vĩnh viễn người không có ý đó ?

Đồng tiên sanh buông gọn:

- Ừa !

Tiểu Linh Ngư thở phào:

- Ta thấy gian phòng này sạch sẽ quá, lại có xông hương, ta định ninh người phải là một nữ nhân, cũng may mà người chẳng phải là nữ nhân. Chứ nếu người thực sự là nữ nhân thì dù người có nói là không giết ta, ta cũng chẳng tin nổi.

Đồng tiên sanh hừ một tiếng:

- Người không tin nữ nhân ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Tốt hơn hết đừng nên nghe nữ nhân nói gì, bởi nghe mà khó tin, thì còn nghe làm chi cho mệt ? Kể nào tin tưởng nơi nữ nhân, kẻ đó tự đào mồ cho đến lúc chôn mình.

Đồng tiên sanh trầm giọng:

... - Tại sao chứ ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Nam nhân dù là ác đồ cũng không đến nỗi hèn hạ như cái thứ nữ nhân tàn độc, nham hiểm gian trá, vô tín bất nghĩa. Một nam nhân bại

hoại dù sao cũng có giá trị hơn một nữ nhân, dù nữ nhân đó chẳng hề gây tội ác.

Đồng tiên sanh nổi giận:

- Mẫu thân ngươi không là nữ nhân à ?

Tiểu Linh Ngự điềm nhiên:

- Nữ nhân trong thiên hạ, làm gì có người sánh được với mẹ ta ? Bà vừa đẹp vừa hiền vừa

Làm gì chàng biết được mặt mày, tánh tình của mẹ chàng ? Nhưng trong thiên hạ có đũa nào lại chẳng cho rằng mẹ mình đẹp nhất hiền nhất ?

Hà hưởng, những đứa trẻ vô phúc không thấy mặt mẹ, lại càng tưởng tượng mẹ mình là một bà tiên, mà tiên là phải đẹp, phải dịu hiền.

Cái ảo tưởng bao giờ cũng mạnh hơn sự thật, cũng toàn vẹn hơn sự thật.

Tiểu Linh Ngự dù thông minh, vẫn ở trong thông lệ đó.

Chàng nói đến mẹ đôi mắt nhắm nghiền, như hồi ức lại bóng hình người từ mẫu, nhưng bóng hình đó, chàng còn biết ra sao ? Chàng nhắm mắt để phát hoa. một ảo tưởng, chàng lại ăn nói lanh lợi, khi mô tả về mẹ, tự nhiên chàng có thừa mỹ từ, và chàng không ngần ngại dùng tất cả những mỹ từ đó.

Trong ánh mắt của Đồng tiên sanh một thứ ánh mắt lạnh lùng, bỗng như có ngọn lửa bốc cao.

Tiểu Linh Ngự chưa trông thấy ngọn lửa đó, miên man mà như người trong mộng:

- Nữ nhân trên đời, đem mà so với mẹ ta thì có khác nào đem bãi phân mà so với hạt minh châu ! Ta

Chàng không dứt được câu nói, cổ họng bị bóp nghẹt, toàn thân nhói

đau, thân hình bỗng bị Đổng tiên sanh nhấc bổng lên cao.

Dù vũ công khá lắm rồi, Tiểu Linh Ngư vẫn không phương hoàn thủ.

Đôi mắt của Đổng tiên sanh đỏ ngầu lên, bàn tay bóp mạnh, càng lúc càng mạnh hơn, như muốn bóp đứt cổ Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư kinh hãi, ú ớ:

- Người...người đã nói ...là...vĩnh viễn không giết ta sao giờ người làm dữ với ta ?

Lời nói của người không có giá trị sao ?

Đổng tiên sanh gằn giọng:

- Bản ý của ta là không muốn giết người, nhưng bây giờ ta đổi ý, ta nhất định phải giết người !

... Tiểu Linh Ngư thở hổn hển:

- Tại ...tại sao thế ?

Đổng tiên sanh hừ một tiếng:

- Tại vì người ăn nói nhằm nhí, làm cho người ta nghe mà sanh hận.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Ta ăn nói nhằm nhí từ lúc nào đâu ?

Đổng tiên sanh lại hừ một tiếng lớn:

- Mẫu thân của người, hiền hay dữ, đẹp hay xấu, người làm gì biết được ? Người có thấy mặt đâu ? Tại sao người ca ngợi rồi rít thế chẳng phải là ăn nói hồ đồ à ?

Tiểu Linh Ngư ngắt:

- Tại sao người biết là ta không hề biết mặt mẹ ta ?

Đồng tiên sanh cười lạnh:

- Ta không biết thì còn ai biết ?

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Người có thấy mẫu thân ta à ?

Đồng tiên sanh buông giọng cộc lốc:

- Ừa !

Tiểu Linh Ngư hấp tấp hỏi:

- Mẫu thân ta ra làm sao ?

Đồng tiên sanh cười mỉa:

- Mẫu thân người ra sao à ? Thọt một chân này, gù cái lưng này, xấu xí hơn con lợn lem này, trên thế gian này từ cổ chí kim chẳng có một nữ nhân nào xấu bằng. Một con quỷ dạ xoa vẫn còn đẹp hơn mẫu thân người.

Tiểu Linh Ngư nổi giận:

- Câm ! Câm ngay cái mồm thúi của người lại ! Người nói nhảm quá ! Bần tiện, ti tiểu qua.

Hai tiếng bốp vang lên, chấm dứt câu nói của Tiểu Linh Ngư.

Hai tiếng bốp do bàn tay của Đồng tiên sanh tát vào mặt chàng gây nên tiếng khô khan tàn nhẫn.

Y không xuất toàn lực đánh bạt tai đó, nhưng cái tát nhẹ của y cũng ngang với nhát búa thiên lôi, giả như y đánh tận lực, thì cái mặt của Tiểu Linh Ngư nát bấy ra rồi.

Mặt chàng sưng vù liền, máu từ trong miệng rỉ ra, rùng rùng hai bên khoé.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư không vì thế mà ngưng mắng, trái lại chàng còn mắng to tiếng hơn, mắng gấp, mắng vội như sợ không còn dịp mắng nữa.

. . . Chàng có thấy mặt mày của mẹ ? Song nghĩ đến mẹ là chàng nghe man mác, dạt dào có thể là bà đau khổ vì chuyện chi đó, nhưng bà vẫn ôn nhu dịu hiền, không vì cái khổ mà lòng từ mẫu biến đổi, để trở thành con người khô cạn tình cảm.

Tuy bình nhật chàng không thường tưởng đến mẫu thân nhưng nếu có tưởng đến và, là chàng miên man tưởng rồi chàng như người mất trí, cứ lẩm bẩm hai tiếng mẫu thân mãi.

Bình nhật, chàng tưởng đón gió mà chuyển cái vèo, có trăm ngàn cách len lỏi, tránh né cái cứng, cái nguy, giữ mình khỏi gãy chũr không phải là khiếp nhược, đáng lẽ ra chàng lãnh hai cái tát cảnh cáo đó, thì chàng phải câm lặng ngay, đừng mắng chửi Đổng tiên sanh nữa, bởi chàng có dại gì mà chẳng biết là mình còn kém xa Đổng tiên sanh, chống với y là làm cái việc dùng trứng đập đá vỡ.

Song y đã chạm đến mẹ chàng ! Chàng có thể nhẫn nhục vì bất cứ việc gì nhưng chạm đến mẹ chàng thì đừng mong chàng cúi đầu câm nín.

Chàng mắng, Đổng tiên sanh tát, không bên nào ngừng.

Bên tát càng mạnh tay bên mắng càng lớn tiếng, rộng miệng, song phương cứ tăng gia công lực.

Chàng như con dê húc càng, Đổng tiên sanh như con trâu chém điên.

Sau cùng, Đổng tiên sanh gằn giọng:

- Người còn mắng nữa ta giết người !

Máu vấy quanh miệng chàm ngoàm, bọt mép sùi lên đỏ ngời, Tiểu Linh Ngư hét:

- Nếu người thừa nhận mẹ ta đẹp mẹ ta hiền, thì ra không mắng nữa.

Đồng tiên sanh hừ lạnh:

- Nếu người thừa nhận là mẹ người xấu xí nhất đời, tàn ác nhất đời thì ta tha cho người.

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Chính mẹ người mới thọt một chân, gù cái lưng, mẹ người rỗ chằng rỗ chịt, mặt đen, tóc quăn, mắt lé, mồm toẹt

Đồng tiên sanh đưa hai ngón tay kẹp lấy cổ chàng quát:

- Muốn chết hay muốn sống ?

Tiểu Linh Ngư khọt khẹt như khi, không còn nói được tiếng nào, chỉ có mắt, chàng trợn trừng nhìn Đồng tiên sanh đỏ lửa.

Đồng tiên sanh bảo:

- Nói không được, thì gật đầu đi, gật đầu thừa nhận ta tha cho liền. Nếu người lắc đầu ta giết ngay.

Câu nói của Đồng tiên sanh vừa dứt, Tiểu Linh Ngư đã lắc đầu đến lần thứ mười.

Đồng tiên sanh hét:

... - Người chịu chết chớ không chịu thừa nhận mẹ người xấu xí nhất đời độc ác nhất đời ?

Bấy giờ Tiểu Linh Ngư lại gật đầu.

Đồng tiên sanh trừng mắt.

- Người nhất định chết vì con mụ đó ?

Niềm oán độc ngời lên trong ánh mắt của y, giọng nói của y bắt đầu run run.

Tiểu Linh Ngư định ninh là y hạ thủ sát hại chàng gấp, đâu ngờ bàn tay của y mềm lại, rồi chàng rơi xuống như trái chuối chín mùi.

Lập tức chàng chỗi tay đứng lên.

Lúc đó, Đồng tiên sanh run người lên, như bị rét thành lình.

Tiểu Linh Ngư nhìn y chưa dám vọng động. Một lúc lâu chàng buông giọng căm hờn hỏi:

- Mẹ ta cừu oán gì người ? Tại sao người mắng bà ?

Đồng tiên sanh mừng tượng không nghe chàng nói gì.

Tiểu Linh Ngư không chậm trễ, nhìn ra thấy đối phương xuất thân, liền chụp cơ hội, phóng mình ra cửa sổ, quay đầu nhìn lại một chút, thấy Đồng tiên sanh còn đứng trơ trơ tại chỗ.

Bất quá chàng bị mấy mươi tát, đau thì đau thật, song chẳng bị nội thương gì nên cử động được như thường.

Chàng hết sức kỳ quái về thái độ của Đồng tiên sanh, nhưng đâu phải lúc chàng tìm hiểu nguyên nhân, phóng chân chạy chết.

Chàng vừa thoát ra khỏi khách sạn, một giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau lưng:

- Người thừa nhận hay không ?

Tiểu Linh Ngư đang vọt lên cao liền đáp xuống.

Chàng biết con người đó theo sát bên chàng rồi là vĩnh viễn không buông tha chàng nữa.

Như con đĩa bám vào chân trâu, bám mãi khi nào hút máu no nê rồi là buông ra, nhưng y không phải là đĩa hút máu cho nên không cần no bụng mà chỉ thỏa mãn cái ý thích thôi.

Cái ý thích của y là làm cho chàng cực kỳ khổ sở, khổ đủ mọi mặt trừ

ra chàng cúi, chịu khuất phục, y bảo gì chàng làm nấy nói nấy....

Bất giác chàng hét lên:

- Người có bản lĩnh cứ giết ta đi !

Chàng quay mình vung song chường đánh tới tấp.

. .. Nhưng chàng chỉ đánh vào khoảng không, đối diện chàng có một bóng người, trái lại chàng nghe nhói ở lưng, rồi nhòa người ngã xuống.

oo Hoa Vô Khuyết không thích uống rượu, đêm vừa qua chẳng hiểu sao hấn rót, hấn uống hầu như mềm môi, uống quá độ đến đổi về phòng là ngã xuống giường, ngủ vùi.

Hấn lại nằm mộng, thấy một người cầm đao, cắt hai bàn tay hấn, hấn muốn la lên song có vật gì rất nặng đè nơi miệng hấn làm hấn suýt ngạt thở luôn, nói gì đến la được.

Đúng lúc đó hấn nghe bên ngoài song cửa sổ, có tiếng gọi:

- Hoa Vô Khuyết ! Tỉnh lại ! Tỉnh gấp !

Âm thanh rất nhỏ, nhưng rất rõ từng tiếng nói lọt vào tai Hoa Vô Khuyết như từng mũi tên bắn vào bia.

Hoa Vô Khuyết vụt ngồi dậy.

Đôi tay còn nguyên không hề bị cắt như đã thấy trong một song mờ hôi lạnh toát ra đầm ướt mình.

Tiếng gọi bên ngoài lại vang lên:

- Hoa Vô Khuyết ! Ra đây ngay !

Hoa Vô Khuyết trấn định tâm thần không kịp mặc áo, mang giày, mở nhanh cửa sổ nhìn vào màn đêm mông lung thấy lơ mơ một bóng trắng, ngoài năm sáu trượng, trông như ma hiện.

Qua ánh sao, hắn nhận ra gương mặt người đó chớp xanh xanh, nhìn kỹ thì thấy người đó mang chiếc mặt nạ đồng mừng tượng mặt quỷ.

Hoa Vô Khuyết kinh hãi, kêu lên:

- Phải ...phải...Đồng ... Đồng tiên sanh chăng ?

Người đó gật đầu:

- Ra đây !

Hoa Vô Khuyết phi thân qua cửa sổ ra ngoài.

Đồng tiên sanh nhảy lên mái nhà, Hoa Vô Khuyết theo sau.

Đến một quãng đường vắng vẻ, không quay đầu lại, Đồng tiên sanh bỗng trầm lạnh giọng thốt:

- Môn hạ Di Hoa Cung lại tham uống, tham ngủ như vậy thì còn nghĩa lý gì ?

Hoa Vô Khuyết cười khổ:

- Trong nhất thời phiền não kích động tâm tính của vãn bối.

... Đồng tiên sanh cười lạnh;.

- Môn hạ Di Hoa Cung để phiền não len lõi vào tâm tính thì còn nghĩa lý gì nữa ?

Hoa Vô Khuyết giật mình, cúi đầu không dám nói chi.

Đồng tiên sanh từ đầu đến chân không hề nhúc nhích động thể mà vẫn lướt nhanh như gió, chừng như có một mãnh lực nhiệm màu đưa y đi mà y không cần phí lực.

Trước cái thuật khinh công đó, Hoa Vô Khuyết hết sức hãi hùng.

Đồng tiên sanh tiếp:

- Tự nhiên là người phải nhận ra ta !

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Lúc vãn bối rời cung, gia sư có phân phó, nếu gặp tiên sanh rồi, vãn bối phải cung kính tiên sanh như đối với gia sư, vô luân tiên sanh muốn gì, vãn bối nhất thiết phải tuân mạng.

Đồng tiên sanh hỏi:

- Lúc người xuất cung, cung chủ còn phân phó người điều gì khác ?

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm một chút:

- Điều đó

Đồng tiên sanh hét:

- Có hay không ?

Hoa Vô Khuyết trầm giọng:

- Gia sư bảo vãn bối phải tự tay hạ sát một người tên Giang Linh Ngư.

Chừng như Đồng tiên sanh có nở một nụ cười:

- Tốt lắm !

Y không nói gì nữa, mà cũng không hề quay đầu.

Nhìn dáng lưng của y, Hoa Vô Khuyết hoài nghi rồi hần tự hỏi, chẳng rõ y muốn bảo hần làm việc gì đây ?

Con đường đi tới cùng phút càng vắng vẻ cuối cùng đến một cái gò cạnh núi, nơi gò đó có một gốc cổ thụ, cây cao tàng rậm, bỗng Đồng tiên sanh phi thân lên tàng cây, đồng thời bảo:

- Người đứng lại dưới gốc cây đó.

Nơi ý vút lên, phơi lộ ngoài ánh sao, thân hình y hiện ra với bộ y phục trắng như tuyết, xem y có vẻ siêu trần, thoát tục, cao khiết quá chừng, vượt khỏi tầm tay của thể nhân.

Y mừng tượng ngoài vòng nhân loại, dù y là một phần tử trong nhân loại.

Hoa Vô Khuyết bình tịnh đứng đó chờ.

. .. Đồng tiên sanh với tay vào chỗ rậm tàng cây, nắm lấy một người đưa cao lên, quát:

- Đón lấy !

Một người rơi xuống đúng hơn là bị quăng.

Tàng cây cao hơn mười trượng, một người trên cao bị quang xuống trọng lượng gia tăng gấp mười lần nếu người bên dưới không kịp thời đón bắt thì kẻ bị quăng phải tan xương nát thịt.

Gia dĩ cái đà rơi xuống cũng tăng gấp bội, huống chi Đồng tiên sanh lại quăng bất ngờ ?

Hoa Vô Khuyết làm gì biết được kẻ bị quăng là ai hấn kinh hãi lo lắng không chụp được, mà muốn chụp là phải đón bắt giữa vờ, không thể chờ kẻ đó xuống tận tay.

Lập tức, hấn nhún chân nhảy vọt lên trong khi kẻ đó từ trên rơi xuống.

Hai người một lên một xuống, vừa ngang nhau, Hoa Vô Khuyết đưa tay nắm nhanh chéo áo của kẻ đó.

Một tiếng ọt vang lên, chiếc áo của kẻ đó rách tệt liền áp lực rơi xuống của kẻ đó lôi cuốn Hoa Vô Khuyết trở lại.

Tuy nhiên nhờ thế mà đà rơi của kẻ đó yếu đi, Hoa Vô Khuyết hét lên một tiếng, lộn người xuống gấp, hứng kẻ đó trong tay, chưa nắm vững, hấn phải tung kẻ đó lên không và xoay tư thế đón bắt lần thứ

hai, mới ôm được trong vòng tay.

Ánh sao tuy mờ, song đủ chiếu cho hắn thấy mặt mày kẻ đó.

Kẻ đó không ai xa lạ chính là Tiểu Linh Ngự.

xXx Tuy tâm tư trầm lắng, bất cứ trước biến cố nào Hoa Vô Khuyết cũng trấn định tinh thần vững như núi song trong trường hợp này, hắn mất bình tĩnh, vụt kêu lên một tiếng hãi hùng.

Đồng tiên sanh còn ở trên tàng cây, buông giọng lạnh hỏi vọng xuống:

- Người đó là ai, người nhận ra chứ ?

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Nhận ...được !

Đồng tiên sanh gằn từng tiếng:

- Có phải Tiểu Linh Ngự chẳng ?

Hoa Vô Khuyết đáp qua hơi thở mạnh:

- Phải !

... Đồng tiên sanh buông giọng:

- Thế thì người hạ thủ đi !

Hoa Vô Khuyết nghe như có sét đánh trúng đầu, hắn cúi mắt nhìn Tiểu Linh Ngự.

Tiểu Linh Ngự hôm mê trầm trầm nào hay biết gì ?

Một cái gì đắng lắ, bốc từ lòng Hoa Vô Khuyết lên tận yết hầu, rồi vị đắng đó lại biến thành chua chua mà có gây cảm giác xót xót, cái cảm giác đó truyền nhanh khắp cơ thể hắn.

Niềm xót xa làm hấn sững sờ.

Đồng tiên sanh từ từ tiếp:

- Nếu người không muốn giết một kẻ mất hết kháng lực thì hãy giải khai huyết đạo của hấn.

Hoa Vô Khuyết như cái máy, đưa tay điểu khai huyết đạo cho Tiểu Linh Ngư, Tiểu Linh Ngư rung chuyển thân hình, vượt khỏi vòng tay của Hoa Vô Khuyết, rơi xuống đất.

Chàng đã tỉnh lại.

Mở mắt ra, thấy Hoa Vô Khuyết chàng cười tươi dù gương mặt sưng, chẳng có vẻ gì tươi cả. Chàng hỏi:

- Người cứu ta ?

Hoa Vô Khuyết sững sờ lướt nữa. Dĩ nhiên hấn không có lời gì nói được.

Tiểu Linh Ngư lại cười tiếp:

- Ta biết, thế nào rồi người cũng tìm cách cứu ta ! Chúng ta là bằng hữu mà !

Hoa Vô Khuyết càng chua xót thêm quay đầu về hướng khác, không thể nhìn chàng mà cũng để tránh cái nhìn của chàng.

Tiểu Linh Ngư lấy làm lạ:

- Người làm cái gì kỳ thế hơn Hoa Vô Khuyết ?...

Bỗng một giọng lạnh vang lên:

- Hoa Vô Khuyết ? Tại sao người không hạ thủ ?

Bây giờ Tiểu Linh Ngư mới hay là Đồng tiên sanh có mặt trên tàng cây. Một luồng điện lạnh chạy khắp thân thể chàng.

Chàng nhìn qua Hoa Vô Khuyết trừng mắt, cao giọng:

- Thế ra y muốn người đến đây để giết ta ?

Hoa Vô Khuyết thở dài không đáp.

Tiểu Linh Ngư cũng trầm ngâm một lúc, sau cùng nhếch nụ cười khổ, thốt:

- Ta biết người không thể cãi lệnh y, được rồi người cứ theo lời của y đi, bước lại đây hạ thủ đi.

Hoa Vô Khuyết trầm lặng một lúc rồi từ từ buông gọn:

. . . - Hiện tại ta không thể giết người.

Tiểu Linh Ngư mừng thầm.

Đồng tiên sanh nổi giận:

- Người nói cái gì ?

Hoa Vô Khuyết vụt cao giọng:

- Hiện tại vẫn bối không thể hạ thủ hần.

Đồng tiên sanh hét:

- Người quên lời phân phó của sư phụ người rồi à ?

Hoa Vô Khuyết cúi đầu:

- Vẫn bối khi nào quên được !

Đồng tiên sanh hừ một tiếng:

- Đã nhớ sao người không hạ thủ ?

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Văn bồi có đính ước với hấn, trong thời gian ba tháng song phương không giao thủ với nhau. Thì làm sao văn bồi giết hấn được trong lúc này, khi mà thời gian đính ước chưa tròn ?

Đồng tiên sanh quát:

- Nếu sư phó người biết được việc này, thì người sẽ ăn nói với người làm sao ?

Người sẽ có thái độ gì với người ?

Hoa Vô Khuyết vụt ngẩng đầu lên, nhấn mạnh.

- Sứ mạng đành là không thể kháng nhưng lời hứa cũng chẳng thể hủy diệt. Dù hiện tại, có mặt gia sư, hấn gia sư cũng không cưỡng bách văn bồi phải nuốt lời, không một sư phụ nào bắt buộc đệ tử chà đạp lên tín nghĩa.

Tiểu Linh Ngư nói:

- Hấn có thực tâm muốn giết ta ? Vấn đề chỉ còn là thời gian, sớm muộn gì hấn cũng giết ta, giết hôm nay hay ba tháng sau cũng thế thôi. Tại sao hấn không chấp nhận cái biện pháp tương toàn, vừa theo lệnh sư phụ vừa thủ tín ?

Đồng tiên sanh nổi giận:

- Hoa Vô Khuyết, người đừng quên lời của sư phó người, thấy ta như thấy sư phó, cãi ta là cãi sư phó. Người dám cãi lời ta sao ?

Hoa Vô Khuyết lại thở dài:

- Vô luận tiên sanh bảo gì, văn bồi nhất định làm theo chỉ trừ có việc này thôi.

Chắc chắn là văn bồi không thể vâng lệnh.

Đồng tiên sanh thuyết phục:

- Người biết rằng sứ mạng không thể không tuân dù người không thủ

tín, giang hồ chẳng trách cứ được người.

. . . - Tiên sanh thứ cho, vãn bối.

Đồng tiên sanh quát lớn:

- Người không giết hấn chỉ sợ chẳng phải vì cái việc thủ tín, ta cho rằng còn có một nguyên nhân khác, đúng vậy không ?

Hoa Vô Khuyết giật mình.

Đành rằng hấn có giữ chữ tín thật, song hấn chẳng hiểu tại sao mình kiên trì quá chừng, không muốn giết Tiểu Linh Ngư.

Nếu muốn giết Tiểu Linh Ngư thì khi nào hấn chấp nhận cái ước hẹn ba tháng đó ? Hấn không muốn giết, nên hấn chấp nhận, dù Tiểu Linh Ngư ước hẹn một năm, chắc hấn cũng chịu như vậy.

Nhưng Tiểu Linh Ngư định một thời hạn vừa phải thôi hẹn quá thì thành ra mình khiếp nhược, tìm cách trốn tránh.

Hấn thấy khoan khoái với cái ước hẹn đó bây giờ không ai bắt buộc hấn phải dứt giai đoạn, bằng mọi giá, hấn vịn vào chữ tín để giữ ý chí, để bắt bẻ Đồng tiên sanh.

Cho nên không giết Tiểu Linh Ngư ngay bây giờ, hấn cũng biết là có một nguyên nhân, ngoài cái việc thất tín, song nguyên nhân đó chưa thành hình, chỉ thoáng hiện lờ mờ thì hấn còn biết tại sao ?

Hứng Tiểu Linh Ngư trong vòng tay, Hoa Vô Khuyết nghe một cảm giác lạ lùng do cái tiếp xúc đó gây nên, rồi hấn nhìn mặt Tiểu Linh Ngư, lại có cái cảm nghĩ chàng không phải là cừu nhân của hấn.

Trái lại, Tiểu Linh Ngư mừng tợng là một bạn cố giao của hấn, từ lâu lắm rồi, song phương nuôi dưỡng một thân tình, càng ngày càng đậm đà hơn, bây giờ thì trở thành đôi bằng hữu cộng đồng sanh tử.

Nhưng thực sự thì tính đến ngày nay, cả hai chỉ biết nhau vừa tròn hai năm, và từ ngày biết nhau, cứ mỗi lần gặp gỡ là mỗi lần đòi thanh toán lẫn nhau.

Tại sao Hoa Vô Khuyết có cái cảm tưởng thân thiết ? Chính hắn cũng chẳng hiểu thì còn ai hiểu cho hắn ?

Bé Tiểu Linh Ngự nới tay, Hoa Vô Khuyết nghe hơi thở của chàng quá yếu, bất giác hắn xúc động tâm tính, cái ý muốn giết chàng tiêu hao mất, hơn thế hắn tự thấy mình có bổn phận chở che chàng, bảo vệ chàng.

Thoạt đầu thì hắn chỉ có cái cảm giác như vậy thôi, song khi Tiểu Linh Ngự rơi xuống đất thì cảm giác đó biến thành một ấn tượng, hắn nhìn chàng thấy nụ cười đầy tin tưởng thì làm sao hắn nỡ xuống tay giết chàng ?

Đồng tiên sanh cao giọng:

- Hoa Vô Khuyết ! Người đừng quên hắn là cừu nhân của người đó, giữa hắn và người có một mối thù lớn lao, một mối thù mà bất cứ lý do gì, người cũng không thể bỏ. .. qua không báo thù ! Nếu người xem hắn như bằng hữu thì chẳng những sự phò người không dung tha mà sau này mỗi lần nhớ lại, tự người cũng chẳng tha thứ cho mình.

Hoa Vô Khuyết thở dài.

Tuy rằng ai cũng nói Tiểu Linh Ngự là thù nhân của hắn. Tuy rằng sự thực chứng minh đích xác Tiểu Linh Ngự là thù nhân của hắn.

Song trong tâm lý hắn không thể chấp nhận giữa hắn và Tiểu Linh Ngự có mối thù bất cọng đày thiên.

Hắn chẳng biết tại sao, hắn có ý tưởng như vậy, và hắn cũng chẳng biết cái ý tưởng đó phát sanh từ đâu, từ lúc nào.

Có lẽ cái cảm tưởng đó, có sẵn nơi đáy lòng của hắn từ lâu lắm rồi, nó nằm im trong quên lãng qua nhiều năm tháng, rồi lúc hắn bé Tiểu Linh Ngự, xúc giác bỗng làm sống động cảm tưởng đó, nó bùng lên quá mạnh, thành ấn tượng ở mãi trong lòng hắn.

Hắn nhìn sang Tiểu Linh Ngự một lượt nữa, tự lẩm nhẩm:

- Giang Linh Ngư ! Giang Linh Ngư ! Người đang tưởng gì ? Người có đồng cảm tưởng như ta chăng ?

Tiểu Linh Ngư cũng nhìn hấn dáng trầm tư.

Đồng tiên sanh ở trên tàng cây nhìn xuống, thấy cả hai tuy không đứng gần nhau ra lắm, song như là sánh vai nhau, ánh mắt y lạnh lùng mờng tượng bất hòa đột ngột, y lại cao giọng thốt:

- Hoa Vô Khuyết ! Không nên đợi ba tháng nữa, hãy giết hấn ngay bây giờ đi !

Tiểu Linh Ngư vụt ngẩng mặt lên, bật cười cuồng dại:

- Tại sao không đợi ba tháng nữa ? Hay là người sợ ba tháng sau hấn không còn động thủ được ?

Đồng tiên sanh run giọng:

- Ta sợ gì việc đó ? Trời sanh ra hai người để mà làm đôi oan gia từ đời đầu, thiên cơ đã định như vậy rồi, trong hai phải chết một kẻ này chết bởi tay kia.

Tiểu Linh Ngư hét:

- Nếu như vậy thì sao người bức hấn phải hạ thủ ngay bây giờ ? Người muốn ta chết ngay bây giờ phải không ?

Hồi 66

Cao Thâm Vô Lượng

Hoa Vô Khuyết biến sắc.

Hắn định ninh là Đổng tiên sanh hạ thủ, ngờ đâu y lại hú vang một tiếng dài nữa, rồi chuyển mình hướng qua một thân cây gần đó, vòng tay đánh ra một chưởng.

Một tiếng rắc vang lên, tiếp theo là một tiếng ầm, thân cây gãy, táng cây đổ.

Y chuyển mình thành vòng tròn, đúng hơn là cái vòng tròn đó có chỗ hở, mà nơi chỗ hở đó là nơi Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư đứng.

Mình vừa chuyển, tay vừa vung, liên tiếp những tiếng rắc, tiếng ầm vang lên.

Trong một phút, y đã đánh hằng mấy mươi thân cây, rồi giơ chưởng cuốn dần dần, bốc thành trốt, trốt hết cành nhỏ, hốt lá đưa lên cao xoáy thành hình ốc, cao hơn táng cây lớn.

Khu rừng khuyết hẳn một góc.

Góc rừng gồm những thân cây rất lớn, tàng phải rộng khuyết đi một phần, phần khuyết đó dĩ nhiên phải lớn.

Chàng đảo mắt nhìn quanh, trừ phía sau, có lẽ là định chạy thử, song nghĩ lại, chàng đánh liều đứng nguyên tại chỗ, rồi cười hì hì, thốt:

- Người không muốn ta trông thấy thì tốt hơn là ta không nhìn.

Người đó cười lạnh:

- Như vậy là thông minh, bởi dù người muốn nhìn cũng chẳng biết ta ở đâu mà nhìn, càng tìm càng phí công vô ích.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Nhưng, không muốn ta trông thấy, người còn đến đây làm gì ?

Người đó hừ một tiếng:

- Người không nghĩ ra sao ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Ta nghĩ, người sẽ không bao giờ giết ta !

Chưởng lực đó, bình sanh Tiểu Linh Ngư chưa từng thấy, mà có lẽ Hoa Vô Khuyết cũng chưa từng thấy như chàng.

Chàng lè lưỡi ra lúc nào chẳng rõ, khi Đồng tiên sanh ngưng tay rồi, chàng mới hay là chiếc lưỡi ló ra quá dài, và chừng như nó cứng lại, phải khó khăn lắm chàng mới rút vào miệng được.

Một con người có vũ công cao như vậy, muốn giết chàng đâu phải là một việc khó khăn ?

Có thể bảo, giết chàng còn nhanh, còn dễ hơn cái việc chớp mắt.

Chàng hiểu, Đồng Tiên Sanh hận chàng vô cùng, trong dân giả người ta ví cái hận ở độ đó, là cái hận thấu xương.

Nuôi cái hận tột độ như thế, đương nhiên là Đồng Tiên Sanh không thể dung thứ cho chàng sống sót được.

Giả như y bóp nát xác thân chàng, hoặc xé xác chàng ra thành mảnh vụn như đồng rác, cũng vị tất là y hả hận một phần.

Nhưng, thay vì hạ sát chàng, y lại trút niềm hận lên thân cây, hủy diệt tất cả mấy mươi thân cây rồi, mà đôi mắt của y vẫn còn bốc lửa.

Tại sao ?

Tại sao y hận Tiểu Linh Ngư cực độ, nhưng lại không thể giết chàng rồi mượn thân cây thay thế chàng, để mà trút niềm hận ?

Hỏi để mà hỏi, tự hỏi, Tiểu Linh Ngư làm sao thấu đáo được tâm tư của con người đối diện ?

Trong khi chàng suy tư, thử tìm hiểu nguyên nhân, Đồng Tiên Sanh chuyển bước đến trước mặt Hoa Vô Khuyết, Y gần giọng, hỏi:

- Người muốn đợi ba tháng sau mới giết hấn, phải vậy không ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Phải !

Đồng Tiên Sanh hừ một tiếng:

- Giả như bây giờ, ta xuất thủ, hạ sát hấn, người nghĩ sao ?

Hoa Vô Khuyết biến sắc mặt lướt nữa.

Hấn đảo nhanh ánh mắt sang Tiểu Linh Ngư, đoạn lẩm nhẩm:

- Nếu bây giờ, tiên sanh hạ thủ, thì... chỉ sợ đệ tử... đệ tử...

Đồng Tiên Sanh hét:

- Thì người ngăn trở ta, phải không ?

Hoa Vô Khuyết thở một hơi dài:

- Điều đó thì...đệ tử...

Đồng Tiên Sanh bỗng bật cười cuồng dại, tiếp:

- Người quyết trọng tín nghĩa, ta là bậc tiền bối, khi nào lại làm khó cho người ?

Người muốn đợi ba tháng, ta chấp nhận cho người chờ đợi, ta cần gì phải gấp chử ?

Câu nói đó, Hoa Vô Khuyết nằm mộng cũng không tưởng là Đồng Tiên Sanh có thể thốt lên được.

Thực là ngoài ý tưởng của hắn ! Mà cũng là ngoài chỗ liệu của Tiểu Linh Ngư.

Dĩ nhiên, Hoa Vô Khuyết phải mừng.

Hắn chụp câu nói ngay, sợ Đồng Tiên Sanh hối hận rồi lấy lại gáp.

Hắn thốt:

- Đa tạ Tiên sinh !

Đồng Tiên Sanh đang cười vang, ngưng ngay tràng cười buông gọn:

- Bây giờ thì người đi đi, không còn việc gì cho người ở đây nữa.

Hoa Vô Khuyết lại liếc sang Tiểu Linh Ngư một thoáng:

- Còn hắn...

Đồng Tiên Sanh cộc lốc:

- Hắn ở lại đây !

Hoa Vô Khuyết kinh hãi:

- Không lẽ Tiên sinh muốn...

Đồng Tiên Sanh lạnh lùng:

- Nếu ta muốn giết hắn, thì đâu đợi đến phút giây này ?

Hoa Vô Khuyết suy nghĩ một chút, cúi thấp đầu, tiếp:

- Tiên sinh không muốn giết hắn, thì nên buông tha hắn đi, cái hẹn ba tháng đệ tử nghĩ rằng hắn chẳng bao giờ sai thất.

Đồng Tiên Sanh cười lạnh:

- Vô luận hắn thủ tín hay không trong ba tháng đó, ta phải bảo hộ

hắn, ta không muốn hắn bị tổn thương, ta phải giữ hắn còn nguyên vẹn ba tháng sau, ta sẽ giao hắn cho ngươi, không sút mẻ một phần da, mất một sợi lông.

Tiểu Linh Ngư vọt cười khan:

- Cho hắn giết ngon tay ? Như tên đồ tể giết con lợn mập tròn, không sút cân lượng ?

Đồng Tiên Sanh gật đầu:

- Đúng vậy.

Tiểu Linh Ngư cười lớn hơn một chút:

- Như vậy là nhọc cho ngươi quá chừng ! Như vậy là phiền phức cho ngươi quá chừng ! Ngươi chịu nổi sao ?

Đồng Tiên Sanh bĩu môi:

- Bảo vệ ngươi, như bảo vệ một con chó, có gì nhọc, có gì phiền phức cho ta ? Chó của ta ai dám động đến ? Ta lại thừa thức ăn, cứ thỉnh thoảng quăng ra, ngươi mặc sức mà bổ dưỡng, ta lo gì ngươi sút cân lượng ?

Tiểu Linh Ngư cũng bĩu môi:

- Cho rằng dễ bảo hộ ta, là ngươi làm ! Làm lớn ! Ta chẳng có cái tật nào khác hơn thiên hạ, ngoài cái tật chuyên gây phiền lụy cho ngoại nhân. Ta lại thích cái tật đó, và cũng bởi cái tật đó của ta mà khách giang hồ ai ai cũng muốn giết ta. Tất cả đều giết ta, chẳng phải chỉ có mỗi mình ngươi ! Thì, liệu ngươi bảo vệ ta chu đáo không chứ ?

Đồng Tiên Sanh lạnh lùng:

- Trừ Hoa Vô Khuyết, trên đời này chẳng còn ai giết được ngươi !

Tiểu Linh Ngư nhấn mạnh:

- Thật vậy ?

Đồng Tiên Sanh so vai:

- Lời nói của ta là thước ngọc khuôn vàng, giang hồ cúi đầu, câm miệng mà nghe, chẳng một ai dám dị nghị, đừng nói là phản kháng, vi phạm.

Tiểu Linh Ngư chột thờ dài:

- Người nói lớn lối quá ! Nếu trong thời gian ba tháng bất hạnh ta gặp điều gì, thì người mất mặt với đời ! Tốt hơn, người nên rút lại lời nói đi. Ta sẵn sàng chấp nhận người rút lại đó, cảm như chẳng nghe vậy.

Đồng Tiên Sanh hét:

- Trong ba tháng đó, ta bảo đảm người luôn luôn còn nguyên vẹn ! Nếu có điều gì, thì chính ta chịu trách nhiệm.

Tiểu Linh Ngư hướng sang Hoa Vô Khuyết, cười hì hì, hỏi:

- Hoa huynh có nghe rõ ràng y nói như thế nào đó chứ ?

Hoa Vô Khuyết cũng cười, đáp:

- Tự nhiên có nghe, nghe rất rõ !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Nghe rõ, mà có nhớ lâu không ?

Hoa Vô Khuyết vẫn cười:

- Tự nhiên nhớ lâu !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Thế thì ta yên trí rồi ! Trong ba tháng đó, vô luận ta làm việc gì, cũng chẳng quan hệ, bởi chẳng một ai dám tìm cách hãm hại ta, hãm hại ta tức là bôi lọ vào mặt người, trên đời này có ai dám can đảm bôi lọ vào mặt người ?

Đồng Tiên Sanh lạnh lùng:

- Người cũng yên trí luôn, là trong vòng ba tháng đó, người sẽ chẳng làm được gì cả.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Chỉ sợ vị tất...

Hoa Vô Khuyết nhớ ra, Tiểu Linh Ngư điêu ngoa man trá phi thường, tâm cơ linh xảo cực độ. Đồng Tiên Sanh dù có võ công cao, song chắc gì người không làm mưu của chàng ?

Đối phó với một con người gian hoạt như Tiểu Linh Ngư, đâu có phải là chuyện dễ dàng ?

Nghĩ như thế, Hoa Vô Khuyết điểm một nụ cười:

Hắn cười thành tiếng, tiếng cười của hắn vọng đến tai Đồng Tiên Sanh, hắn cười thành thật, song Đồng Tiên Sanh tưởng là hắn phóng những mũi tên nhọn vào màn tai của y.

Y nổi giận, quát:

- Sao người chưa chịu đi ? Còn đứng đó chờ gì nữa ?

Hoa Vô Khuyết thu nụ cười, thốt:

- Ba tháng sau....

Tiểu Linh Ngư cất tiếng chặn:

- Hoa huynh yên trí, đi đi ! Ba tháng sau, tại hạ sẽ có mặt tại nơi đó, chờ Hoa huynh !

Chàng dùng cái sáo của giang hồ, xưng hô với Hoa Vô Khuyết, đây là lượt thứ hai, cốt để chọc tức Đồng Tiên Sanh.

Chàng càng tỏ ra thân thiết với Hoa Vô Khuyết, Đồng Tiên Sanh càng

bực tức.

Cái chiếu bài bằng hữu mà chàng và Hoa Vô Khuyết cùng treo lên, là cái đỉnh to trong con mắt của Đồng Tiên Sanh.

Tự nhiên, mắt có đóng đinh, còn ai không muốn nhổ cây đinh đó ?

Chàng day qua Đồng Tiên Sanh, hỏi:

- Bây giờ, ta nói với hấn mấy câu, người có yên tâm chẳng ?

Đồng Tiên Sanh lạnh lùng:

- Trên đời này, chẳng có việc gì đáng làm cho ta bận tâm cả.

Tiểu Linh Ngư nhếch nhếch đôi cánh mũi, cười hì hì:

- Đành là võ công của người rất cao, song cái tài thổi phồng ếch bằng trâu của người, cũng có hạng lắm.

Đồng Tiên Sanh phẫn nộ:

- Người dám vô lễ ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Tại sao ta không dám ? Trong vòng ba tháng, có ai dám làm gì thương tổn đến ta mà ta phải sợ ? Đúng vậy không chứ ?

Đồng Tiên Sanh đuối lý, tức vô cùng.

Y cũng sững sốt luôn, không tưởng là Tiểu Linh Ngư quật y liền tại trường.

Mới bắt đầu mà chàng còn gây tức như vậy, trong thời gian ba tháng, y sẽ còn bao nhiêu dịp tức bực nữa ?

Tiểu Linh Ngư bước đến trước mặt Hoa Vô Khuyết, điểm một nụ cười, thấp giọng thốt:

- Rất tiếc là y mang chiếc nạ quỷ đó, chứ nếu không thì chúng ta nhìn thần sắc của y mà thích thú biết bao !

Chàng cố ý hạ thấp giọng để chứng tỏ là chàng nói một điều bí mật, đồng thời cũng cố ý nói cách nào cho Đồng Tiên Sanh nghe lời.

Làm ra vẻ bí mật, để đối phương chú ý, hễ chú ý là phải lắng nghe, trong khi đó, chàng cân phân âm độ cách nào, vừa có vẻ bí mật, mà cũng vừa cho lọt vào tai đối phương.

Có như thế, chàng mới kích thích được đối phương.

Hoa Vô Khuyết cơ hồ không dần nén nỗi cơn buồn cười.

Để nghiền nát tiếng cười chực thoát khỏi vành môi, hắn phải dang háng mấy tiếng, rồi vờ chẳng nghe Tiểu Linh Ngư nói gì, hỏi lại:

- Người nói chi ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Vào giờ ngọ ngày mai, Yên Nam Thiên đại hiệp chờ ta tại khu rừng hoa, người có thể thay thế ta đến đó gặp đại hiệp chăng ? Nếu được, thì người cho đại hiệp biết rằng, ta vì bận chút việc không y ước được !

Dĩ nhiên, câu thứ hai, chàng hạ thấp giọng hoàn toàn, câu này bằng mọi giá, chàng không thể để cho Đồng Tiên Sanh nghe.

Hoa Vô Khuyết cau mày:

- Yên Nam Thiên ?...

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Ta biết, người có sự bất hòa với Yên đại hiệp, cho nên, cái điều ta nhờ người làm đó, người làm được thì tốt, không làm được thì thôi, tuyệt đối ta không phiền trách gì người !

Hoa Vô Khuyết bỗng bật cười:

- Trong vòng ba tháng, chúng ta là bằng hữu của nhau, có phải vậy không ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Cái đó là hẳn rồi !

Hoa Vô Khuyết tiếp:

- Bằng hữu ủy thác một việc, ta có thể từ khước việc đó chẳng ?

Tiểu Linh Ngư nhìn sững hẳn một lúc, lại bật cười luôn:

- Hay ! Rất hay, có một bằng hữu như ngươi, thật là chẳng uổng công ta kết giao !

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm giây lâu, đoạn lộ vẻ u buồn, thốt:

- Rất tiếc là chỉ có ba tháng, ba tháng thôi, quá ngắn.

Hắn lộ vẻ u buồn, nhưng giọng nói thì lạnh nhạt, cái u buồn dành cho Tiểu Linh Ngư, sự lạnh nhạt thì để phân trần với Đồng Tiên Sanh.

Tiểu Linh Ngư thấy rõ sự tương phản đó, chàng nghe nhói ở con tim, chàng gượng cười, đáp:

- Ba tháng, là chín mươi ngày, chín mươi ngày là một ngàn lẻ tám mươi giờ, một khoảng thời gian ngàn lẻ tám mươi giờ, đâu phải ngắn, nếu mình biết hưởng dụng ?

Hoa Vô Khuyết tiếp:

- Nhưng, trong khoảng một ngàn lẻ tám mươi giờ đó, ta không thấy ngươi, đến khi thấy được nhau rồi, là cái tình bằng hữu cáo chung, chúng ta là hai cừu nhân, đối diện nhau !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Trong thiên hạ, có biết bao nhiêu sự việc xảy ra ngoài dự liệu của

con người ?

Những sự việc đó, xảy ra khắp mọi nơi, từng giờ, từng phút, từ cổ đến kim dù là ngoài dự liệu, song vẫn phát sanh đều đều, và biết đâu, trong vài hôm sắp tới, ta sẽ chẳng có dịp gặp người ?

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Ta không có thời gian quen tin vào sự lạ !

Tiểu Linh Ngự cười nhẹ:

- Người càng không tin, sự lạ lùng càng đến với người ! Cái hay, không có chỗ mong chờ, ước nguyện mà có, cái hay là tự nhiên sự lạ lại đến, nó đến bất ngờ, do đó mới có thích thú ! Người có đồng ý với ta về điểm đó chẳng ?

Hoa Vô Khuyết ngẩng mặt nhìn chàng:

- Người tin nơi sự lạ ?

Tiểu Linh Ngự lại cười:

- Nếu ta không tin, hay đúng hơn, nếu ta không thường gặp sự lạ, thì làm gì ta còn giữ được nụ cười yêu đời như thế này ? Có thể là ta đã bỏ mạng từ lâu, nếu sự lạ chẳng đến với ta !

Bồng, Đồng Tiên Sanh lạnh lùng cất tiếng:

- Trước kia thì sao, ta không cần thiết, chứ bắt đầu từ phút giây này, sự lạ vĩnh viễn chào biệt người rồi, sự lạ chẳng bao giờ đến với người nữa !

Y trầm giọng, hướng qua Hoa Vô Khuyết:

- Người chưa đi sao ?

oo Chờ cho Hoa Vô Khuyết đi khuất dạng rồi, Tiểu Linh Ngự thở dài, thốt:

- Một con người đáng yêu quá chừng ! Rất tiếc là hấn xuất thân không nhằm chỗ !

Đồng Tiên Sanh cười mỉm:

- Xuất thân không nhằm chỗ chính là người đó ! Bởi ít nhất người cũng sắp chết vì tay hấn.

Tiểu Linh Ngư trầm lặng một lúc lâu, đột nhiên bật cười khan:

- Nếu một con người bắt buộc phải chết, thì nếu có chết nơi tay hấn, cũng sướng hơn là chết do bất cứ kẻ nào trên cõi trần thế này ! Sướng hơn nhiều.

Đồng Tiên Sanh hét:

- Người không hận ?

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Tại sao ta phải hận ?

Đồng Tiên Sanh hừ một tiếng:

- Tôn trưởng của hấn, sát hại phụ mẫu của người !

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Lúc cha mẹ của ta chết, có thể là hấn chưa ra đời, mà dù có ra đời đi nữa, thì bất quá hấn chỉ là cục thịt vô tri vô giác, như vậy những việc làm của sư phó hấn làm, có liên quan gì đến hấn ? Sư phó của hấn ăn cơm, chẳng lẽ nuôi dưỡng hấn để hấn hút phân cho à ?

Nếu câu đó, thốt ra với bất cứ hạng người nào, ngoài cái giang hồ, thì thiên hạ sẽ hoan nghinh chàng lắm lắm.

Nhưng, rất tiếc là chàng lại thốt với Đồng Tiên Sanh, một nhân vật giang hồ.

Phàm trên giang hồ, ân oán truyền đời truyền kiếp, đệ tử thay sư phó

mà báo thù, con thay cha mẹ báo phục, việc báo phục thực hành như được phát động bởi một cái máy, chẳng cần hiểu lý do, chẳng cần có nguyên nhân, cứ theo lời ủy thác, cứ theo những di ngôn, mà nhắm mắt thực hành.

Thì, đem vấn đề liên quan mà làm câu bàn cho lý luận, là sai !

Người ta luôn luôn lấy đạo lý, lấy chính nghĩa làm chiêu bài để cầu danh, chuốc lợi.

Nhưng người ta không hề dùng đạo lý, bằng vào chính nghĩa, mà cởi mở oan cừu, giải tỏa oán hờn tươi đẹp hơn.

Thì, cái quy củ của môn phái bắt buộc kẻ truyền nhân phải nhắm mắt bước trên cá nhân của chính mình, để đi theo mục đích do tôn trưởng hoạch định.

Tuy nhiên, Đồng Tiên Sanh phải phục cái tư tưởng siêu thoát của Tiểu Linh Ngự, trên giang hồ, rất hiếm kẻ lập luận như chàng.

Việc làm của sư phó, đệ tử không liên quan ! Nghĩa là cái vinh cái nhục, cái lo hay cái mừng của sư phó, hoàn toàn không dính dáng gì đến đệ tử !

Huống chi, sư phó có những hành động tàn ác.

Đồng Tiên Sanh sững sờ một lúc, lại tìm một lý do khác khích Tiểu Linh Ngự.

Y cao giọng hỏi:

- Hấn đã đoạt tình yêu của người, chẳng lẽ người không hận hấn ?

Tiểu Linh Ngự cười khở:

- Khi một nữ nhân đổi dạ thay lòng thì chẳng có lực lượng nào lôi cuốn nữ nhân đó trở về bến cũ ! Hấn có trách nhiệm gì trong sự đổi thay đó ? Hà huống nếu một nữ nhân cảm thấy cần đổi dạ thay lòng thì sự đổi dạ thay lòng đó, nếu là vì hấn, thì lại càng hợp lý ! Bởi hấn đáng được cho bất cứ nữ nhân nào thay lòng đổi dạ. Hấn là cái bến

tiên, nữ nhân trần tục tìm cái bến đó mà đổ con thuyền, thì sự lựa chọn ấy rất đáng giá !

Đồng Tiên Sanh lại sửng sờ.

Cuối cùng, y nổi giận hét:

- Cái thù giết cha mẹ, cái hấn đoạt tình yêu, bất cứ trên đời này cũng dám chết để báo phục, chỉ riêng mỗi một mình người lại chẳng quan tâm, chỉ riêng có người thản nhiên như người ngoài cuộc ! Người có còn là con người không chứ ?

Tiểu Linh Ngư nhìn Đồng Tiên Sanh không chớp mắt, một lúc lâu, bật cười lớn, hỏi:

- Tại sao người muốn ta hận hấn ?

Đồng Tiên Sanh phát cáu:

- Người hận hay không hận hấn, quan hệ gì đến ta chứ ?

Tiểu Linh Ngư cười dài:

- Phải rồi ! Ta hận hấn hay không hận hấn, điều đó có quan hệ gì đến người !

Người cần gì phải khổ tâm đề cập đến việc của ta ?

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Ta biết, người luôn luôn muốn ta cùng hấn đánh nhau đến một mất một còn, người cầm chân ta, trong vòng ba tháng là vì người sợ ta với hấn ngày càng thân thiết với nhau, cuối cùng rồi hấn không giết ta. Đúng vậy không nào ?

Đồng Tiên Sanh quát:

- Người đừng tưởng mình là thông minh, nói năng hữu lý ! Người muốn nói nhằm nói nhí cách nào, đó là cái quyền của người, ta chẳng mảy may quan tâm !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Hắn muốn tự tay hắn giết ta, nhưng hắn không thể nói rõ nguyên nhân, do đó như thế nào ? Kỳ quái hơn.

Đồng Tiên Sanh đổi chiến lược:

- Tuy người không hận hắn, song hắn giận người. Do đó, hắn muốn giết người.

Việc đơn giản như vậy, có điểm nào kỳ quái đâu ?

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Người tưởng rằng hắn hận ta thật sự ?

Chừng như Đồng Tiên Sanh có giật mình.

Y hét:

- Hắn không thể không hận người !

Tiểu Linh Ngư cười ha hả:

- Thì đó, đó chính là điều mà ta thấy kỳ quái ! Người hay sự phò của hắn, muốn giết ta, đâu phải là khó khăn gì mà không làm nổi ? Nhưng, các người không động thủ, do đó, ta nghi rằng các người không muốn cho ta chết, thực sự là như vậy. Bất quá, người muốn có cái cảnh Hoa Vô Khuyết tự tay giết ta, các người muốn nhìn tận mắt cái cảnh hắn đưa tay lên, hạ sát ta, thấy được cái cảnh đó, là các người khoan khoái trong lòng.

Đồng Tiên Sanh hừ một tiếng:

- Bảo hắn giết người là một cách thực hiện cái ý của ta muốn cho người chết, có cái gì khác biệt đâu mà người phân tách ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Khác biệt lắm chứ ! Người đừng che giấu, không ích lợi gì đâu ! Mà cái khác biệt đó tuyệt diệu lắm ! Ta biết, bên trong hẳn có mọi nguyên nhân cực kỳ kỳ quái, rất tiếc là hiện tại, ta chưa khám phá ra cái nguyên nhân đó thôi ! Tuy nhiên, ta hứa với người là sớm muộn gì ta cũng khám phá được.

Đồng Tiên Sanh trầm ngâm một lúc, đoạn cười lạnh thốt:

- Dù có một nguyên nhân nào, vĩnh viễn người không khám phá nổi, đừng mơ tưởng.

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- A ? Thật vậy sao ?

Đồng Tiên Sanh gật đầu:

- Đó là một điều bí mật, mà trong thiên hạ chẳng có một ai biết được ! Chỉ có hai người biết thôi, và hai người đó chẳng bao giờ tiết lộ với người !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, ánh mắt của chàng bừng sáng lạ kỳ, một lúc lâu, chàng thốt:

- Chắc chắn là Di Hoa cung chủ biết !....

Đồng Tiên Sanh lại gật đầu:

- Dĩ nhiên rồi !

Tiểu Linh Ngư hét:

- Di Hoa cung chủ là hai chị em, mà người nói trên đời này chỉ có hai người biết, thế tại sao người cũng biết ? Thế tại sao có đến ba người biết.

Đồng Tiên Sanh giật mình, song nổi giận ngay:

- Người nói nhiều quá rồi, bây giờ thì đã đến lúc người khép miệng lại.

Y vụt vươn tay, điểm huyết chàng.

Y hành động nhanh quá, Tiểu Linh Ngư dù giương mắt nhìn y vẫn không thấy y cử động như thế nào.

Không thấy y hành động, tức nhiên chẳng thấy đôi tay của Đồng Tiên Sanh.

Đồng Tiên Sanh lạ kỳ thật. Giấu mặt, giấu mày, trên giang hồ cũng có lắm người làm nhưng tại sao y lại giấu luôn cả đôi tay ?

Đôi tay có gì khác lạ, mà y phải giấu ?

Bất quá, bàn tay con người, có thô, có mịn, có lớn có nhỏ, do theo bàn tay đó, đối tượng đoán ra là bàn tay của nam nhân hay của nữ nhân.

Có thể thôi. Tại sao y giấu.

oo Hoa Vô Khuyết làm sao tránh khỏi hoài nghi về thái độ của Đồng Tiên Sanh ?

Nhưng, hấn là con người kín đáo, đừng ai mong tìm hiểu được tâm tư hấn, mà cũng đừng ai mơ vọng hấn sẽ bày tỏ tâm tình.

Tất cả bảy tình mừng, giận, thương, ghét, vui, buồn, muộn, hấn chỉ giữ cho mỗi mình hấn, và bảy tình đó được bao bọc bên ngoài một lớp giá băng.

Lớp giá băng do Di Hoa cung tạo cho hấn, khoác lên người hấn từ lúc hấn còn là một khối thịt vô tri vô giác.

Trở về phòng, hấn chưa tỉnh hẳn rượu, mặc dù sự tiếp xúc vừa qua với Đồng tiên sanh, sự gặp gỡ Tiểu Linh Ngư bất ngờ, làm chấn động toàn thân hấn, ngang với tiếng sét.

Sáng ra, thái dương len cao rồi, hấn còn ngủ, một giấc ngủ nặng nề.

Hấn nằm trên giường một lúc lâu, sau đó tỉnh lại, vì có tiếng động khẽ

bên ngoài.

Hắn bước xuống giường, khoác vào mình chiếc áo, bước ra cửa.

Giang Biệt Hạc đã có mặt chẳng rõ từ lúc nào, lão ta đang đứng dựa bên cột cây trong hoa viên, lão nhìn hắn, điểm một nụ cười, rồi từ từ bước đến hắn.

Lão thốt:

- Đêm qua, ngu huynh có ước hẹn với một người, thành ra phải xuất ngoại, khi trở về, thấy hiền đệ tự rót tự uống, uống mãi không ngừng đến say vùi.

Lão không đề cập đến tiệc rượu tại tửu lâu, lão lại thay đổi lối xưng hô, không gọi Hoa Vô Khuyết với tiếng huynh, mà lại còn tự xưng là huynh.

Mấy tiếng ngu huynh, hiền đệ, nghe ra có chiều thân mật làm sao !

Nguyên nhân nào thúc đẩy lão tỏ ra thân thiết hơn trước ?

Chẳng qua, lão muốn chứng tỏ là dù có kẻ áp dụng kế ly gián, giữa lão và Hoa Vô Khuyết, chẳng có gì lạ xảy ra cái tình nghĩa của song phương vẫn còn nguyên vẹn.

Mà có thể kế ly gián đó còn làm cho song phương thân mật hơn, bằng cách là lối xưng hô đã được thay đổi rồi.

Lão tự ý thay đổi, Hoa Vô Khuyết có tán đồng hay không ?

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Bấy giờ, tiểu đệ mới biết, say rượu không phải là một cái bệnh, nhưng say rượu lại khó chịu hơn bất cứ một chứng bệnh nào !

Hắn đảo mắt nhìn quanh, thấy gia nhân trong trang viện hoạt động đều đều, kể qua người lại, bận rộn vô cùng.

Hắn lưu ý, thấy tất cả đều có vẻ khẩn trương.

Sao lạ vậy ? Trong nhà này, có biến cố chi đây sao ?

Hắn hỏi:

- Việc gì thế ?

Giang Biệt Hạc thở dài:

- Con gái của Đoàn Hiệp Phi tự sát !

Hoa Vô Khuyết kêu lên:

- Sống trên vàng bạc, bước trên nhung lụa, còn bất mãn điều gì nữa mà tự sát ?

Giang Biệt Hạc cười khổ:

- Hiền đệ quên nàng là một nữ nhân sao ? Mà nữ nhân thì chỉ có một biện pháp duy nhất để giải quyết những vấn đề khó khăn là tự sát ?

Giang Biệt Hạc đưa hai tay lên trời:

- Chỉ có cao thiên mới biết được tại sao ? Ngu huynh nghe nói, nàng hôn mê, và trong lúc hôn mê, nàng nói sảng mãi câu này:

Ta không xứng đáng với hắn. Ta có lỗi nặng với hắn. Hắn sẽ chẳng bao giờ còn màng đến ta nữa !....

Hoa Vô Khuyết lấy làm lạ:

- Hắn là ai ?

Giang Biệt Hạc lại đưa tay lên trời:

- Chỉ có cao thiên mới biết được hoàng tử của lòng nàng là ai ?

Hoa Vô Khuyết thốt:

- Trong cơn mê, Đoàn cô nương nói sảng, thế thì không đến nỗi nguy

hiểm lắm, đại khái nàng không thể chết được !

Giang Biệt Hạc cười nhẹ:

- Sát nhân, là một việc khó, tự sát cũng chẳng là việc dễ dàng gì ! Cứ theo sự hiểu biết của ngu huynh thì vạn cổ đến nay, số nữ nhân tự sát thì nhiều, mà chung quy chẳng có mấy nàng thành công, hầu hết đều còn sống nhăn, và hầu hết đều thên thện mỗi khi nhắc đến vụ tự tử của mình...

Hoa Vô Khuyết cũng cười:

- Nói như nhân huynh, thì ngược lại thành công nhiều hơn !

Giang Biệt Hạc cười lớn:

- Hiền đệ đúng là tri kỷ của bọn nữ nhân ! Không ngại nhọc, nói hộ cho nữ nhân mấy tiếng, họ mà nghe được, chắc mát ruột lắm, và tri ân hiền đệ không ít.

Hoa Vô Khuyết chớp chớp mắt, hỏi:

- Bây giờ là lúc nào rồi, Giang huynh ?

Giang Biệt Hạc đáp:

- Qúa giờ ngộ rồi.

Hoa Vô Khuyết kêu lên:

- A ? Tiểu đệ ngủ cái gì mà...

Hắn vừa thốt, vừa quay mình trở vào nhà, tắm rửa.

Giang Biệt Hạc vào theo, nhóng một câu:

- Say quá, thì lâu tỉnh lắm, chỉ còn có cách lấy rượu giả say mà thôi. Nếu hiền đệ chấp thuận, ngu huynh sẽ đưa hiền đệ đi làm mấy chén Hoàn Hồn tửu.

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ, đáp:

- Hiện tại, đừng nói là uống một hớp, chỉ nhìn thấy rượu thôi, là đầu nhúc lên liền !

Giang Biệt Hạc tiếp:

- Hay là ngu huynh đưa hiền đệ dạo một vòng ?

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Tiểu đệ Ở tại thành phố này cũng khá lâu, khi nào lại lạc đường mà nhân huynh phải nhọc công hướng dẫn !

Giang Biệt Hạc đứng tại ngưỡng cửa, sượng sùng một lúc lâu, mới gượng cười thốt:

- Nếu vậy thì ngu huynh xin phép trở lại xem Đoàn cô nương đã hoàn toàn bình phục hay chưa !

Mừng tượng lão phát giác ra, Hoa Vô Khuyết có dấu lão một điều gì đó.

Nhưng, khi nào lão nói ra ? Lão âm thầm hoạch định một biện pháp, đối phó với thái độ của Hoa Vô Khuyết.

Lão cáo từ Hoa Vô Khuyết rồi bước ra ngoài, đi một vòng gặp hai đại hán.

Lão thì thầm với chúng mấy câu. Chúng tuân lệnh đáp:

- Tuân lệnh !

Nhìn theo bóng hai đại hán đến khuất dạng, Giang Biệt Hạc nở một nụ cười nham hiểm, lẩm nhẩm:

- Hoa Vô Khuyết ơi ! Nai tơ sánh sao được với cáo già ? Ta tuy nhất tâm kết giao với ngươi, song chừng như ngươi khinh miệt ta, như thế là nếu ta có tâm gì, ngươi cũng không oán trách ta được ! Cái lỗi này, do ngươi mà có, chẳng phải do ta đâu nhé !

Lão tợ hồ không hiểu là mỗi con người đều có ít nhất một nỗi niềm, không thể giải bày cùng bất cứ ai, cái nỗi niềm đó, sống để dạ, chết mang theo.

Bởi, không biết hay không chịu biết như vậy, lão muốn tất cả mọi người phải phơi lộ lòng dạ cho lão thấy, lão không chấp nhận ai giấu diếm lão bất cứ việc gì.

Giá như người nào giấu lão một điều, dù cái điều đó chẳng liên quan gì đến lão, lão cũng cho rằng người ấy khinh miệt lão.

Cũng chẳng đáng trách Giang Biệt Hạc, nếu đáng trách là trách lão trót thành một tay gian hùng, vì từ xưa đến nay, có tên gian hùng nào lại chẳng đa nghi ?

Và, thường thường thì chính cái bịnh đa nghi đó hại những tên gian hùng, hoặc táng gia, bại sản, hoặc là mất mạng.

oo Khắp thành phố, ở mỗi con đường, có hai người ngằm canh giữ, một ở cuối, một ở đầu, chúng cải trang như khách thường nhân, hoặc uống trà uống rượu, hoặc mua sắm vật này vật kia.

Cũng có kẻ bách bộ, nhìn đông, nhìn tây, ngấm xem sự vật.

Hoa Vô Khuyết cũng đã ra phố rồi, và hấn lững thững bước đều, ung dung nhàn hạ.

Có lúc, hấn dừng chân, nghe con tim trong lồng trước một cửa hàng hót líu lo.

Rồi hấn lại lững thững đi, đến một hiệu trà, vào uống mấy chén.

Hấn lại đi quanh quẩn một lúc, vào hiệu mì, ăn một tô. Hấn đứng tại đâu, vào nơi đâu, hấn đi đến con đường nào, làm gì, tức khắc có người thông báo cho Giang Biệt Hạc hay.

Giang Biệt Hạc ngồi tại nhà, biết rõ mọi cử động của Hoa Vô Khuyết Lão trầm ngâm, tợ lẩm nhẩm:

- Nghe chim hót ? Uống trà ? Ăn mì ? Nhất là cái vụ uống trà ! Có khi nào một người vào quán trà độc ẩm ? Cái thú độc ẩm, hẳn có từ bao giờ ? hẳn có ước hẹn với ai tại quán trà ?

Đại hán báo cáo tin đó, đáp:

- Hoa công tử vào quán trà, ngồi một mình, lâu lắm mà chẳng có ai đến nói năng gì.

Giang Biệt Hạc cau mày:

- A ?

Một lúc lâu, một đại hán khác chạy về, báo cáo:

- Hoa công tử đã rời khỏi quán trà !

Một lát nữa, đại hán thứ ba chạy về, báo cáo:

- Hiện tại, Hoa công tử đang đứng xem Vương Thiết Tý đánh võ, bán thuốc.

Giang Biệt Hạc lại cau mày:

- Xem đánh võ, bán thuốc ? Hẳn có thể xem những cái trò như vậy à ? Các người cố gắng theo dõi, xem có kẻ nào trong đám khán giả đó, nói năng gì với hẳn chẳng ?

Đại hán đó lắc đầu:

- Chẳng có người nào tiếp cận Hoa công tử cả.

Giang Biệt Hạc hỏi:

- Hiện tại, tên nào đang canh chừng tại đó ?

Đại hán đáp luôn:

- Trương Tam và Lý A Ngưu.

Vừa lúc đó, Trương Tam chạy về.

Khác hơn ba người trước, gã vừa vào là mọp ngay dưới đất, lấp bấp thốt:

- Hoa công tử đột nhiên mất dạng.

Giang Biệt Hạc nhảy dựng lên, như dấm phải đóng than hồng.

Mặt xanh dờn, mắt đỏ ngầu, lão vỗ bàn hét:

- Người đui rồi phải không ? Giữa ban ngày bộ hành không ngừng qua lại, khi nào hấn dám giở thuật kinh công mà thoát đi ? Tại sao người không thấy hấn đi đâu ? Tại sao hấn mất dạng quái dị như vậy được chứ ?

Trương Tam run giọng:

- Vương Thiết Tý và đệ tử của y đang múa xong đường đơn đao và đường hoa thương, đến lượt con gái y múa lưu tinh chùy. Ngờ đâu nàng đó sử dụng chiêu Vạn Lý Tróc Nguyệt thì đường giây chùy đứt, quả chùy to bằng quả dưa hấu bay vút lên không, những người xem ai ai cũng sợ quả chùy rớt xuống đầu vỡ sọ, kinh hoàng xô nhau mà chạy, gây cái cảnh hỗn loạn không tưởng nổi.

Giang Biệt Hạc hừ một tiếng:

- Và người cũng chạy luôn như chúng ?

Tự nhiên gã phải chạy chứ, chẳng lẽ gã đứng nguyên tại vị trí giám thị Hoa Vô Khuyết , nếu quả chùy rớt xuống đầu gã thì còn gì ? Đứng lại mà chết rồi ai chạy về báo cáo với lão ?

Vô lý thật !

Trương Tam run rẩy:

- Cũng may, tiểu nhân đứng khá xa hí trường một chút, không sợ gì phải chạy, song sự kiện đó làm cho tiểu nhân phân tâm phần nào, và tiểu nhân không tránh khỏi nhìn lên theo quả chùy. Khi quả chùy rớt

xuống, Vương Thiết Tý đánh trống đánh phèn la, tiếp tục diễn trò, tiểu nhân nhìn lại, không còn thấy Hoa công tử tại đó nữa.

Giang Biệt Hạc trầm giọng:

- Giây lưu tinh chùy, bằng thép tốt đánh lại, làm sao tự nhiên mà đứt được ?

Trương Tam cúi thấp đầu hơn:

- Tiểu nhân không hiểu tại sao ?

Giang Biệt Hạc lạnh lùng:

- Ta chỉ sợ người nhìn con gái Vương Thiết Tý đến rơi con mắt nên chẳng còn trông thấy gì ?

Trương Tam kêu lên:

- Tiểu nhân đâu dám thế ?

Giang Biệt Hạc cao giọng:

- Đôi mắt của người vô dụng quá, còn để lại làm gì nữa ?

Hai đại hán lôi Trương Tam ra ngoài, gương mặt Trương Tam xám xịt như đất, gã chẳng dám mở miệng van cầu nữa tiếng. Một lúc sau có tiếng rú thảm vọng đến, tiếng rú thảm chẳng làm cho Giang Biệt Hạc nao nao chút nào.

Lão tự lảm nhảm:

- Hoa Vô Khuyết đi đâu chứ ? Tại sao hắn trốn tránh ta ? Hay là hắn có ước hẹn với Tiểu Linh Ngư , để cùng thảo luận biện pháp đối phó ta ? Nếu cả hai hiệp tác với nhau, thì đúng là vận số của ta đến hồi đen tối rồi đó.

Ánh mắt bừng lên, bốc rục sát khí, lão cười lạnh tự tiếp:

- Thà ta phụ người trong thiên hạ chứ ta không thể để thiên hạ phụ

ta. Giang Biệt Hạc ơi ! Người hãy ghi nhớ câu đó, làm phương châm xử thế !

Ra khỏi thành rồi, Hoa Vô Khuyết điểm một nụ cười.

Nếu có ai chặn hấn, hỏi:

- Tại sao đường giây lưu tinh chùy lại đứt ?

Hấn sẽ cười thành tiếng, cười lớn tiếng.

Dùng một viên đạn nhỏ, làm đứt đường giây bằng thép, lại to, tạo được thành tích đó, tự nhiên Hoa Vô Khuyết đắc ý vô cùng.

Và, nếu có ai hỏi nữa rằng:

- Tại sao người lấy đá chọi cho đứt giây lưu tinh chùy ?

Hấn sẽ cười tươi và đáp:

- Trong mấy ngày nay, ta học tập cái lối tùy cơ ứng biến, gặp khó phải dùng mưu, trong mấy hôm nay ta thức ngộ nhân tâm nham hiểm, thế tình xảo trá, ta không còn tin tưởng con người là những động vật đáng quý nữa. Ta không dám đặt hy vọng vào bất cứ một cá nhân nào ngoài ta !

Hấn đi thẳng đến khu rừng hoa.

Hoa đã bị kiếm khí làm tươi tắn, gia dĩ hôm nay bầu trời không trong sáng, mây xám giăng mắt đôi nơi, khung cảnh tiêu điều, thể thảm lạ.

Dù còn lại một số hoa tiên cảnh, số hoa đó quá lẻ loi, là hoa rừng lại cô đơn nên không đẹp, một số ít không thể làm tươi cái khung cảnh quá phũ phàng.

Rồi một cơn gió từ xa cuốn về, gió hôm nay lại lạnh hơn gió hôm qua, gió rút những cánh hoa tàn, vun rải trong không gian, lượn bay, không như cánh bướm, mà lại giống những mảnh tim ánh màu hồng.

Quanh Hoa Vô Khuyết , là một vàng ảm đạm bao vây.

Hắn nghe lòng nao nao buồn...

Hắn nghĩ đến cái việc hội kiến với Yến Nam Thiên , nụ cười gượng trên môi tắt luôn.

Nụ cười gượng gạo vì hắn còn biết làm gì `hơn là cười với mình, song cảnh ảm đạm kia làm héo nụ cười đó, bây giờ thì cái ý nghĩ về cuộc hội kiến lại làm tắt luôn.

Hắn biết, sẽ có những bất tường chờ đợi hắn trong cuộc hội kiến này. Nhưng, biết vậy mà làm sao hắn không đến được ?

Hoa rơi ngày hôm qua, gió đã hốt đi rất nhiều, rải ra khắp quanh vùng đó, còn lại một vài đóa héo, một vài cành nát, hắn không dám nhìn bởi hắn càng nhìn càng liên tưởng đến một cái gì trong con người hắn, cái đó sẽ tan nát trong tương lai hoặc gần, hoặc xa....

Hắn ngẩng mặt lên, dẫm chân lên xác hoa mà đi vào rừng.

Bóng ai kia ? Bóng đó, trắng như tuyết đứng tựa vào một thân cây, mặt nhìn xuống, chùng như đếm những hoa rụng.

Bóng đó đưa lưng về Hoa Vô Khuyết , song hắn cũng nhận ra được đó là một nữ nhân.

Suôi tóc đen dài buông phủ đôi vai, càng làm nổi bật màu áo trắng.

Chẳng những hắn biết bóng đó là một nữ nhân mà hắn còn hiểu hơn nữa bóng đó là ai ?

Còn ai nữa ? Nếu chẳng phải là Thiết Tâm Nam với vóc dáng quen thuộc ? Còn ai nữa, quyền luyến cái khung cảnh này , nhớ nhung mà tìm đến ?

Hoa Vô Khuyết không tưởng là gặp Thiết Tâm Nam tại đây, trong phút giây này.

Hắn tự hỏi, có nên gọi nàng chẳng, hay cả hai cứ lờ đi, ai suy tư cứ suy tư, ai chờ người, cứ chờ người.

Dù nên gọi, dù không nên gọi, trước hết hẳn nghe nhói ở con tim.

Thực ra, hẳn thống khổ vô cùng, hẳn thống khổ trường kỳ, chứ không đợi gì có Thiết Tâm Nam rồi, mới thống khổ.

Bất quá, cái niềm thống khổ chợt tăng lên, chừng như hẳn bị kích thích mạnh khi nhìn thấy nàng.

Nàng có nghe tiếng chân của Hoa Vô Khuyết chẳng ?

Nàng đứng đó, tựa mình vào thân cây, mắt nhìn xuống, đầu không quay lại.

Chừng như nàng đang bị ngàn muôn nỗi niềm bao bọc, ngăn cách nàng với cái thực tại, nàng không nghe, không thấy gì từ ngoại cảnh, nàng đang nhìn vào lòng, sống với tâm tư.

Một cơn gió cuốn nhẹ về, phát qua mái tóc đen huyền, tóc tan mỏng, biến thành một áng mây mờ, để lộ nửa hình đôi bờ vai tưởng chừng như Hoa Vô Khuyết có thấy chiếc cổ trắng ngần sau làn tóc.

Lâu lắm, nàng mới buông tiếng thở dài, rồi tự lẩm nhẩm:

- Hoa nở, hoa tàn, hoa rơi, hoa tan nát ! Hoa sẽ khô, hoa sẽ nát, mục thành đất.

Đời người nào khác chi hoa ? Đời thiếu nữ lại càng giống như hoa hơn.

Giọng nói lâm ly ảo não cực độ, giọng nói có ẩn ước u oán, đau buồn. Vào lứa tuổi xuân mà nàng sớm gặp cái cảnh quá bi thảm như vậy, nghĩ cũng đáng thương.

Mà làm sao nàng bi thảm ?

Hoa Vô Khuyết nhất định không làm kinh động đến nàng nên từ từ quay mình, từ từ ly khai, nhưng cái tâm muốn đi, mà chân khó nhích.

Rồi hẳn buột miệng thở dài.

Chừng như Thiết Tâm Nam vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ, đến bây giờ nàng mới quay lại, quay đầu lại, quay đầu rồi, chẳng nói chi nhiều, chỉ gọi:

- Người.... !

Một tiếng thôi !

Một tiếng bao hàm đủ ngàn muôn ý, đối với những kẻ lấy lòng hiểu lòng một tiếng thôi cũng đủ lắm rồi.

Hoa Vô Khuyết điểm một nụ cười. Nụ cười của hấn, nhạt chẳng ? Khổ chẳng ?

Gượng gạo chẳng ?

Hấn hỏi:

- Cô nương vẫn mạnh ?

Mới hôm qua, cùng đi với nhau đến đây, Thiết Tâm Nam chạy trốn, song phương cách mặt chưa trọn ngày, Hoa Vô Khuyết hỏi nàng có mạnh chẳng, nghĩ cũng lạ.

Trong thời gian đó, nàng có thể ngã bệnh nặng hay sao ? Mang bệnh nặng rồi, nàng bình phục nhanh như vậy sao ?

Nhưng, nếu không hỏi thế, thì hấn phải nói gì ? Bởi, cái câu đầu tiên là câu khó nhất.

Tuy nhiên, Thiết Tâm Nam cũng hiểu được, hấn muốn nói cái gì khác hơn hấn muốn nói nhiều hơn bởi hấn không vượt nổi bức tường kiên cố nên hấn phải giản đơn một cách nhạt nhẽo như vậy.

Câu hỏi đơn giản nhạt nhẽo quá, Thiết Tâm Nam làm sao đáp được ? Nàng chỉ gật đầu.

Một cái gật đầu vô vị, tránh né, như Hoa Vô Khuyết hỏi một câu tránh né.

Lâu lắm, Hoa Vô Khuyết tiếp một câu:

- Cô nương không tưởng là tại hạ đến đây ?

Trời ! Thiết Tâm Nam đợi ai, mà hấn cho rằng làm ? Thay vì mong cái người nàng đợi, đến đây thì nàng lại thất vọng vì chính là hấn đến ?

Câu nói đó như mũi kiếm xoáy vào tim nàng.

Thiết Tâm Nam cúi đầu, chẳng rõ thực tâm hay khách sáo, chẳng rõ có hiểu nổi ẩn ý của Hoa Vô Khuyết chẳng, nàng buông nhẹ:

- Trông thấy người không thọ thương, ta cao hứng vô cùng !

Nàng thốt nhỏ quá, cơ hồ chính nàng cũng chẳng nghe nàng nói gì, thế mà Hoa Vô Khuyết nghe rất rõ.

Mường tượng hấn ở ngay trong tâm tư nàng, ở nơi cái nguồn phát xuất câu nói.

Hấn cũng cúi đầu, cũng thấp giọng:

- Đa tạ cô nương !

Xa vắng quá ! Họ cố đến gần nhau, song càng thốt, họ càng thấy đang ra xa nhau, xa mãi....

Thiết Tâm Nam cố gắng trở về gần, cắn mạnh vào môi, rồi thốt:

- Hôm qua, ta chạy đi.... chạy một mình...chắc người trách ta.

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Tại hạ đâu dám trách cô nương ! Lý do gì cho phép tại hạ trách ?

Phải cố gắng lắm hấn mới điểm nổi một nụ cười. Hấn cố cười cho được tự nhiên, nhưng hấn biết trước là khó thành công lắm.

Cũng may, Thiết Tâm Nam không thấy nụ cười đó.

Phảng phất nàng không dám nhìn hắn.

Lại một lúc lâu, Thiết Tâm Nam thở dài, tiếp:

- Thực ra, ta có rất nhiều lời muốn nói với ngươi, chỉ vì ta chẳng biết phải nói như thế nào, nên chưa nói được.

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Cô nương khỏi phải nói tại hạ đã hiểu hết rồi, hiểu trước khi cô nương muốn nói.

Thiết Tâm Nam chớp mắt:

- Ngươi hiểu ?

Hoa Vô Khuyết lại cười, dịu giọng tiếp:

- Có những người rất khó bị kẻ khác quên đi, lắm lúc mình tưởng là đã quên rồi, quên được rồi, nhưng khi gặp nhau thì thức ngộ ra, chỉ là quên tạm như một lượn sóng ngầm, chìm trong lòng biển, bùng lên là bùng mạnh không tưởng.

Thiết Tâm Nam hỏi với giọng đặc:

- Ngươi tha thứ cho ta ?

Bây giờ, nàng ngẩng mặt lên, gương mặt đẹp đằm đìa lệ thảm.

Van cầu tha thứ, Thiết Tâm Nam van cầu hắn chấp nhận cái sự thể mà song phương hiểu ngầm, có phải vậy không ?

Hoa Vô Khuyết không nhìn nàng, hắn lại cười.

Có những nụ cười bi thảm hơn những cái mếu, nhưng người ta không mếu mà lại cười, bởi cái mếu không biểu hiện được trọn vẹn sự chua chát, đau xót trong tâm.

Hắn bỗng trở nên trầm tĩnh lạ, hắn thốt:

- Thực sự thì cô nương chẳng có việc gì đến đổi van cầu kẻ khác lượng thứ. Nếu tại hạ Ở vào trường hợp của cô nương, hắn cũng phải làm như vậy thôi.

Thiết Tâm Nam tiếp:

- Ta.... đối xử không đẹp với người.... Tại sao người không mắng ta ? Tại sao người không trách ta ? Người mắng ta, trách ta, ta còn dễ chịu hơn. Người càng tỏ ra thông cảm, ta càng đau khổ nhiều.

Niềm kích động bốc mạnh nàng khóc thành tiếng.

Hồi 67

Nghĩa Tợ Cảnh Buồm

Hoa Vô Khuyết trầm lặng rất lâu.

Sau cùng, hấn ngẩng mặt nhìn lên không thờ dài mấy tiếng, đoạn thốt:

- Không ! Tuyệt đối tại hạ không hận cô nương, vĩnh viễn tại hạ không hận cô nương. Tay tại hạ không được cùng cô nương sum họp với nhau, song suốt đời tại hạ xem cô nương như một người em gái, tại hạ dành mọi cảm tình cho cô nương, tất cả những cảm tình mà một huynh trưởng có thể dành cho một tiểu muội.

Thiết Tâm Nam ngưng khóc ngay, ngẩng đầu lên, hỏi gấp:

- Thật chứ ?

Hoa Vô Khuyết nhếch nụ cười khổ:

- Có khi nào tại hạ lừa dối cô nương chẳng ?

Rồi hấn tiếp:

- Đã nói ra, tại hạ xin nói luôn, là chẳng những tại hạ không hề hận cô nương, mà đến cả Tiểu Linh Ngư tại hạ cũng không bao giờ hận hấn. Dù rằng cái số đã định hấn cùng tại hạ là hai kẻ cừu địch, hấn vẫn là bằng hữu của tại hạ, hấn là bằng hữu duy nhất trong đời tại hạ, cừu địch là do ngoại cảnh, bằng hữu là do nội tâm, cô nương ơi !

Nếu cô nương cùng hấn sống cùng nhau, thì đó là niềm cao hứng lớn lao nhất cho tại hạ vậy !.... Một niềm cao hứng chân thành...

Thiết Tâm Nam vụt kêu lên:

- Đại...đại ca ! Tôi cảm kích đại ca vô cùng. Niềm cảm kích này tôi giữ mãi suốt đời tôi. Một niềm cảm kích chân chánh...

Nàng cất cao giọng mà thốt, thốt xong nàng cười lớn nàng cười khi mặt mũi nàng còn đầm nước mắt, nàng không khóc nữa, nhưng lệ cứ trào ra, thứ lệ chân thành cảm xúc.

Không thể hiểu được, hiện tại nàng bi thảm hay vui mừng !

Có khi nào người ta bắt cá hai tay mà được cá chăng ? Nàng thì không muốn bắt cá hai tay, nhưng cái tay với bắt con cá kia thì con cá kia cứ chạy vuột, còn một con, một tay không muốn bắt con cá này, mà con cá chừng quyến luyến bàn tay nàng, không chịu rời xa.

Hai con cá cũng ngon như nhau, cũng đẹp mắt như nhau có khác chăng là một con đến trước, một con đến sau, mà con đến trước lại gây ấn tượng sâu đậm rồi....

Nàng bi thảm vì con cá sau bằng lòng bơi đi xa tầm tay, dù sao thì cũng là một điều đáng tiếc, có đáng tiếc nên nàng mới trải qua khó khăn trong những lúc sau này.

Nàng vui mừng, không phải vì Hoa Vô Khuyết nói thế mà nàng nắm được con cá trước trong tay.

Nàng vui mừng vì trường hợp được dứt khoát rõ ràng như vậy rồi.

Hoa Vô Khuyết cũng chẳng biết là mình bi thảm hay vui mừng.

Hắn tiếp luôn:

- Trên thế gian có nhiều sự việc đến với ta, đối với những sự việc đó, chúng ta bắt lực, thì tại hạ trách cô nương thế nào được ? Mà tại hạ cũng chẳng trách ai được. Nếu có trách thì trách cái sự an bày của cao thiên, đưa chúng ta vào cảnh vô khả nại hà !

Cô nương tự làm khổ mà chi ? Không bao giờ chúng ta tìm một giải pháp lưỡng toàn.

Chấp nhận sự an bày do cao thiên đi cô nương.

Hắn chưa gọi nàng bằng hai tiếng tiểu muội.

Thiết Tâm Nam ngưng ánh mắt nhìn hấn:

- Nhưng... người.. chẳng lẽ người....

Hoa Vô Khuyết dịu giọng:

- Cô nương đừng lo ngại. Trên đời, chẳng có nỗi khổ nào không hoài giải được.

Hôm nay đau, những ngày sau vẫn đau, song cái đau dịu dần, bởi thời gian là liều thuốc nhiệm màu, cuối cùng cái đau đó chỉ còn là vết sẹo, bất quá sau này, nhìn vết sẹo, ta cười trong man mác rồi bỏ đi như lật qua một trang sách mới, để hòa mình với nhịp sống hiện thực, dọn mình cho nhịp sống tương lai. Cô nương không nên xót xa cho nhau làm gì.

Thiết Tâm Nam rung giọng:

- Người.... tại sao người tốt như vậy ? Tại sao người nhân từ, rộng lượng, tại sao người không giống phần nhân loại còn lại ngoài người ? Tại sao người không độc ác ?

Nàng òa lên khóc, khóc một lúc rồi tiếp:

- Tuy nhiên, ta biết, miệng thì nói thế chứ lòng người thì hận ta, ta không chịu nổi....

Hoa Vô Khuyết càng dịu giọng hơn:

- Không đâu cô nương. Tại hạ không hề nói dối.

Hấn biết. Thiết Tâm Nam gọi hấn bằng hai tiếng đại ca là nàng đã dựng lên bức vạn lý trường thành, ngăn cách hấn và nàng, và bức tường thành kiên cố đó sẽ mãi mãi sừng sững giữa song phương.

Chẳng bao giờ hai tiếng đó thay đổi bằng bất cứ danh từ nào.

Hai năm rồi ! Tình cảm xây dựng với biết bao nhiêu công phu !

Lâu đài tình cảm đó, bỗng bị cơn bão mang tên "đại ca" quật đổ, vỡ

tan không một mảnh nhỏ.

Đại ca !

Còn có danh từ nào ác độc hơn, đối với Hoa Vô Khuyết ?

Từ nay, dù họ hằng ngày thấy mặt nhau, song họ là hai con chim nhận, một chân trời, một góc biển, và biết đâu cả hai cùng hướng vọng về nhau, hay chỉ một con mơ hoài hình bóng cũ, còn một con thì ấp ủ rửa lông cho kẻ được ưu đãi hơn hẳn ?

Hắn lại nhìn trời, một vàng mây bay qua, mây bay lơ lửng, hững hờ, mây vô tư lự nhu lòng người có chủ, như con thuyền tạm tách tạm về bờ cũ buông neo.

Đã xa, Hoa Vô Khuyết cho xa luôn, con thuyền cáo biệt ra đi từ từ thì hắn dùng sào đẩy cho nhanh chóng kịp xuôi giòng:

- Tại hạ ước mong hắn không đối xử tệ bạc với cô nương. Hắn sẽ dành mọi sự tốt lành cho cô nương.

Lời chúc, thành thật lắm, lời chúc thay cho một câu cam kết trong lòng, cam kết từ nay sẽ không làm bất cứ việc gì ràng buộc Thiết Tâm Nam , cam kết để cho nàng thung dung đi tìm hạnh phúc.

Giữa nhau, mọi ân nghĩa như thanh toán xong xuôi, chẳng ai còn nợ ai, nàng không còn thắc mắc nữa, mà hắn cũng tỏ rõ thái độ rồi.

Nhưng, những giải tỏa bên ngoài là nguồn gốc của phức tạp, bên ngoài trầm tĩnh, bên trong bão bùng.

Thì ra, bề mặt là của đồng loại, còn bề trái là của mỗi cá nhân.

Đồng loại có bao giờ nghĩ đến cá nhân của một con người. Dù đồng loại bao gồm tất cả cá nhân, song nhiều cá nhân quá, đồng loại dù muốn dù không cũng phải bỏ rơi một số.

Thiết Tâm Nam , một đồng loại của Hoa Vô Khuyết , có hiểu cho cá nhân của Hoa Vô Khuyết không ?

oo Vô luận làm sao, hiện tại cả hai cảm thấy thân nhiên hơn trước nhiều, bởi họ đã vạch con đường tiến, họ không dừng ở điểm tựa có muôn ngàn lỗi rề.

Giả như họ còn hồi tưởng lại những cái gì đã qua, hai tiếng đại ca kia sẽ nhắc nhở họ quay về với lý trí.

Họ không muốn phạm lỗi, họ không muốn khinh nhau thì hai tiếng đại ca kia là một biện pháp giúp cho họ tự vệ.

Và nhờ hai tiếng đại ca đó, họ có gần gũi bên nhau lâu hơn, lâu đến khi nào họ không còn muốn gần gũi nữa, hoặc giả một bên muốn ly khai.

Tâm tư bình lặng lại rồi, Thiết Tâm Nam điểm một nụ cười hỏi:

- Tại sao đại ca còn trở lại nơi này ?

Hoa Vô Khuyết trầm giọng:

- Ngu ca nhận sự ủy thác của một người đến đây để gặp một người.

Hắn do dự, không biết có nên nói sự thật chẳng, sự thật là Tiểu Linh Ngự nhờ hắn đến đây tạ lỗi với Yến Nam Thiên.

Hắn nghĩ nên dấu Thiết Tâm Nam là hơn để tránh cho nàng phải lo lắng về Tiểu Linh Ngự.

Thiết Tâm Nam chỉnh sắc mặt:

- Đại ca đến đây để gặp Yến đại hiệp ?

Hoa Vô Khuyết bắt buộc phải nói thật:

- Phải !

Thiết Tâm Nam chớp mắt:

- Hắn nhờ đại ca đến ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu luôn:

- Phải !

Thiết Tâm Nam hỏi gấp:

- Hấn ở đâu, bận việc gì mà không đến được ?

Hoa Vô Khuyết không đáp, lại hỏi ngược:

- Yến Nam Thiên bận việc gì, không đến đây ? Còn hiền muội đến đây làm gì ?

Thiết Tâm Nam cúi đầu:

- Chiều hôm qua, Yến Nam Thiên tìm... muội, nói với tiểu muội rất nhiều, và bảo tiểu muội hôm nay đến đây chờ người, đại ca phải biết, lời nói của Yến Nam Thiên còn ai dám cãi ?

Nói câu đó, nghe quá thừa !

Dù nàng có thể cãi, vị tất nàng muốn cãi ? Phải chi nàng đừng nói cái đoạn cuối, thì Hoa Vô Khuyết ít thống khổ hơn !

Hấn đâu cần nghe nàng tất trách cái sự có mặt của nàng ở tại đây !

Lờ đi việc đó, Hoa Vô Khuyết lại hỏi:

- Yến đại hiệp đã nói chi với hiền muội ?

Thiết Tâm Nam thoáng đỏ mặt, cắn nhẹ vào môi để lấy thêm nghị lực, đáp:

- Yến đại hiệp bảo.... tiểu muội cùng hấn... nên đàm đạo gây cảm thông cho nhau để rồi sau đó...

Bỗng, có tiếng cười vang từ bên ngoài rừng vọng vào, một câu nói tiếp theo tiếng cười, cũng oang oang như lệnh võ:

- Đã làm lành với nhau rồi phải không ? Ta đến sớm quá, có thể là

làm trở ngại hứng thú của các người !

Hoa Vô Khuyết vụt quay mình.

Yến Nam Thiên vừa cười vừa bước những bước chân dài tiến đến.

Thấy Hoa Vô Khuyết , Yến Nam Thiên ngưng cười ngay, rồi trầm gương mặt hỏi:

- Tạo sao người ở đây ? Người đến đây làm gì ?

Lão đưa mắt sang Thiết Tâm Nam , hỏi luôn:

- Còn Tiểu Linh Ngự ?

Thiết Tâm Nam cúi đầu đáp:

- Tôi không biết.

Đưa tay chỉ Hoa Vô Khuyết , nàng tiếp:

- Hoa công tử nói rằng...

Hoa Vô Khuyết tiếp nói:

- Tiểu Linh Ngự nhờ tại hạ đến đây báo tin với Yến đại hiệp là hôm nay hắn không đến được !

Yến Nam Thiên nổi giận:

- Tại sao hắn không đến được ?

Hoa Vô Khuyết thở ra một hơi dài:

- Hắn đã bị người câu thúc, mất tự do, mỗi bước chân, mỗi động tay, mỗi lời nói đều bị giám thị kỹ.

Hắn biết, câu nói đó sẽ tạo nên một hậu quả tai hại không lường, và người chần động nhay hơn hết, chính là Thiết Tâm Nam. Nàng biến sắc.

Quả nhiên, Yến Nam Thiên nổi giận:

- Ai câu thúc hấn ?

Hoa Vô Khuyết do dự một chút:

- Một vị tiền bối trong vũ lâm, thiên hạ gọi là gọi là Đồng tiên sanh.

Yến Nam Thiên hét lớn:

- Đồng tiên sanh ? Ta lăn lộn trên trường đời hơn mấy mươi năm dài, không hề nghe nói là trong vũ lâm có một nhân vật mang danh hiệu đó ! Hay là người bịa ra một cái hiệu để lừa ta ?

Lão nhích bước từ từ, thu hẹp khoảng cách giữa lão và Hoa Vô Khuyết , rồi lão hét:

- Có phải là người ám toán rồi chăng ? Vậy mà người còn giả vờ đến đây đóng vai trò một người tốt ! Người to gan thật !

Hoa Vô Khuyết ngẩng cao mặt, cất giọng sang sảng:

- Tại hạ thọ sự ủy thác của người, sốt sắng thi hành sự ủy thác đó, do đó tại hạ có mặt tại đây, trong phút giây này. Đại hiệp hỏi, biết mà không nói, thì chẳng hóa ra khinh thường đại hiệp sao ? Nói ra rồi, tại hạ lại bị nghi ngờ, như vậy là đại hiệp khinh thường nhân cách của tại hạ đó ! Tại ha.....

Yến Nam Thiên trừng mắt:

- Rồi người làm sao chứ ?

Hoa Vô Khuyết gằn từng tiếng:

- Dù rằng tại hạ không là đối thủ của Yến đại hiệp , song trong trường hợp này, chỉ có ác đấu mới giải quyết được vấn đề, chẳng bao giờ tại hạ chấp nhận bất cứ ai xem nhẹ lời nói của tại hạ.

Yến Nam Thiên nhìn trời cao, bật cười cuồng dại:

- Người còn dám nói như thế nữa sao. Thật mà, cái gan của người to hơn chỗ tưởng của ta !

Hoa Vô Khuyết thản nhiên:

- Cái gan của tại hạ dù nhỏ bé đi nữa, tại hạ vẫn không thuộc hạng tham sanh, tại hạ không hề sợ chết khi người ta chà đạp lên danh dự của tại hạ.

Yến Nam Thiên nạt to:

- Người không sợ chết thì hôm nay ta hóa kiếp cho người, thành toàn cái ý nguyện của người.

Nhưng, Thiết Tâm Nam đã lướt tới, rung giọng gào lên:

- Yến đại hiệp ! Tôi biết rõ Hoa công tử vô luận việc gì trong trường hợp nào, Hoa công tử chẳng hề nói ngoa !

Yến Nam Thiên hừ một tiếng:

- Tiểu Linh Ngư đã bị người ám toán, người không nghĩ cách báo thù, lại còn toan cầu tình cho kẻ khác ! Thảo nào mà Tiểu Linh Ngư không tránh mặt người ! Thì ra, người là một thiếu nữ thay tâm đổi ý dễ dàng và nhanh chóng quá chừng !

Câu nói đó, là một nhát búa đập mạnh vào tự ái của Thiết Tâm Nam , bởi câu nói hàm cái ý cho rằng nàng là hạng lăng loàn.

Tuy nhiên, nàng không giận, chỉ oà lên khóc, vừa khóc vừa phân trần:

- Tiểu Linh Ngư quả thật bị người hãm hại, thì tôi liều chết cứu hấn, chứ còn đại hiệp cho rằng.. Hoa công tử nói ngoa thì dù đại hiệp có giết tôi, tôi cũng quả quyết là chẳng bao giờ có việc đó ! Bởi tôi đã hiểu phẩm cách của Hoa công tử !

Yến Nam Thiên cười lạnh:

- Người muốn chết để cứu Tiểu Linh Ngư , người cũng muốn chết để bảo đảm nhân cách của Hoa Vô Khuyết ! Ta hỏi người có tất cả được bao nhiêu mạng sống ?

Thiệt Tâm Nam càng khóc lớn:

- Yếu đại hiệp cứ mắng tôi đi, mắng nặng hơn nữa cũng chẳng sao, tôi chẳng thể biện bạch cho đại hiệp hiểu được ! Dù rằng đại hiệp có cho tôi là gái trác nết, tôi cũng cam chịu, chứ biết nói gì hơn, cho đại hiệp tin tưởng ?

Yếu Nam Thiên cười lớn:

- Được rồi, người lấy tánh mạng bảo đảm nhân cách của hần, ta cứ để cho người tùy tiện đối xử với đời, nhưng ta cần nói với người câu này, là cái thứ gái ngày ba đêm bốn như người, thì tánh mạng có còn giá trị nữa chẳng mà đem ra đảm bảo cho nhân cách một người ?

Ngày ba đêm bốn ?

Nếu không là kẻ bán phần buôn hương, nếu không là tay đầu mày cuối mắt, thì là gì ?

Yếu Nam Thiên nặng lời quá đáng.

Thực ra, Yếu Nam Thiên chẳng có ác ý gì đối với Thiệt Tâm Nam , bởi cái tánh của lão nóng hơn lửa, gia dĩ hiện tại lão lo ngại cho tánh mạng của Tiểu Linh Ngư , lão khẩn trương ra mặt, rồi lão giận cái người câu thúc Tiểu Linh Ngư , quá giận thành mất bình tĩnh, nên lão không cần dè dặt lời nói.

Thiệt Tâm Nam chưa kịp có phản ứng gì, Hoa Vô Khuyết biến sắc mặt. Hần cao giọng hỏi:

- Một bậc anh hùng như đại hiệp, dùng những lời lẽ như thế thốt vào mặt một nữ nhân, thử hỏi cái giá trị nhân cách của đại hiệp được bao nhiêu chứ ?

Hần gằn từng tiếng:

- Yến Nam Thiên ! Tại hạ trọng đại hiệp là bậc anh hùng, là hạng tiền bối bối, nên luôn luôn nhân nhượng đại hiệp. Không ngờ đại hiệp buông lung tánh khí, hành động ngang tàng, nói năng thô lỗ, mất cả khí khái của bậc trưởng thượng ! Tại hạ thất vọng vô cùng.

Thiết Tâm Nam kêu to:

- Đừng công tử ! Công tử không nên nói như vậy ! Không phải Yến đại hiệp quyết tâm hạ nhục tôi đâu ! Chỉ vì người không hiểu tôi, chỉ vì người quá lo sợ cho tánh mạng của Tiểu Linh Ngư , trong cơn khẩn cấp, người khó kiểm soát được ngôn từ...

Nàng gào, nàng thét, song có ai chịu nghe nàng nói đâu ?

Bởi, Yến Nam Thiên đã giận cực độ, Hoa Vô Khuyết vừa dứt tiếng, nàng vừa mở miệng, là lão ta đã đánh ra một quyền rồi.

Hoa Vô Khuyết không lùi, hùng dũng lướt tới nghênh đón.

Thiết Tâm Nam rất hiểu, nếu hai người đó động thủ, thì trên đời này chẳng một ai ngăn trở nổi.

Nàng lại nghĩ đến phận mình, vì lo cho Tiểu Linh Ngư , vì ngại cho Hoa Vô Khuyết , mà phải chịu nhục nhã như hôm nay, cái nhục đó có ai biết cho nàng chăng ?

Nỗi khổ tâm của nàng, đem lại cho nàng cái gì ?

Trời ơi ! Ngày ba, đêm bốn ! Còn câu mắng nào nặng hơn nữa ? Dù cho là gái miệt mài trong cảnh yên hoa chưa chắc gì chịu nổi một câu mắng như vậy ?

Huống hồ nàng là gái nhà lành ?

Đã chịu cho người ta mắng, đã bằng lòng với cái nhục, mong hoà giải sự tình, nhưng nhục lại hoàn nhục, mà sự tình lại căng thẳng hơn, và sự tình lại đi đến cảnh sống chết của một người !

Có ích gì đâu ?

Chính cái chỗ hy sinh nhiều mà không thu hoạch ích lợi mảy may, làm nàng đau đớn hơn cái nhục.

Đã biết trên đời này, không ai ngăn chặn được cuộc ác chiến đó, thì nàng có năng lực gì ngăn chặn ?

Không ngăn chặn được, nàng oà lên khóc, khóc lớn, có bao nhiêu khí lực, nàng tận dụng để khóc.

Nàng muốn khóc cho kinh động cao thiên, rồi từ ngọc ngọc khuyết một vị tiên vâng lệnh thượng đế xuống phàm trần hoà giải song phương.

Nàng khóc nghe bi thảm quá chừng, bi thảm hơn con đĩ quyền khóc giữa đêm trường tịch mịch.

Yến Nam Thiên có nghe chăng ?

Hoa Vô Khuyết có nghe chăng ?

o Quyền phong, chưởng phong, cuốn ào ào, một lần nữa, bao nhiêu hoa còn lại ở khu rừng này, lại tươi rời tan nát.

Đời hoa sao gặp nhiều phũ phàng !

Hoa có tội tình gì ? Sao những kẻ khác đánh nhau không tìm nơi trống trải mà liều sống chết với nhau, hoa có khiêu khích ai đâu mà họ đưa nhau đến đây, hủy diệt đời hoa ?

Song phương đánh nhau, song phương đại biểu cho hai lớp người, một già một trẻ, già là cựu, trẻ là tân, song phương đang thực nghiệm cái hơn, cái kém của cựu và tân, cựu ỷ mình thừa kinh nghiệm, dày công phu tu vi, tân ỷ mình canh cải, biến hóa, cộng thêm sự phương cương của hạng người biến động.

Một cuộc quyết đấu hầu như không tiền khoáng hậu giữa tay kiếm thần và đệ tử của một môn phái độc tôn.

Lần trước, họ đấu kiếm, lần này họ đấu quyền, chưởng nhưng cuộc đấu tay không này có phần kịch liệt hơn trước.

Tuy nhiên, chất của đấu pháp không thay đổi, Yến Nam Thiên vẫn cương, Hoa Vô Khuyết vẫn nhu, cương thì oai mãnh, nhu thì âm trầm, cương phát trước, ôn ào, nhu chờ sau mới phản ứng, khắc định.

Phàm về võ học, chuyên về nhu là bị người lần áp trước, nhường cho người chiếm thượng phong rồi từ thượng phong đi lần đến uy hiếp.

Nhu không có lợi ở điểm đó, cho nên người chuyên nhu khôn tạo được một căn bản vững vàng thì khi giao đấu cảm chắc thất bại.

Đã qua nhiều cuộc giao đấu, Hoa Vô Khuyết giờ đây có rút kinh nghiệm ít nhiều, hấn không hoàn toàn sử dụng quy cũ của môn phái, hấn thỉnh thoảng vượt ra ngoài sở học và xuất thủ bằng kinh nghiệm thôi.

Cho nên, dùng nhu ứng phó với Yến Nam Thiên một lúc, hấn nhận thấy vẫn bất lợi, đúng như lúc song phương dùng kiếm.

Do đó, qua mấy chiêu đầu, hấn thức ngộ ngay, nhu không thắng cương nổi, nhất là cái cương này do tay đệ nhất danh nhân trong võ lâm phát xuất.

Hấn chuyển sang cương liền.

Và cái cương của hấn, cực kỳ mãnh liệt.

Thực ra, sự chuyển biến đấu pháp này tuy có do nơi tranh thắng bại, song một phần vì hấn đang tức giận, con người tức giận thì làm sao bình tĩnh ? Mà, nếu không bình tĩnh thì khó sử dụng nhu pháp đúng mức lợi hại.

Chỉ có cương ! Dùng cương, hấn mới phát tiết được cảm phấn và cái cương của hấn càng mãnh liệt, niềm cảm phấn mỗi phát tiết càng nhanh chóng.

Có thể hấn mới hả dạ !

Song phương cùng dùng cương toan hạ nhau, thì chắc là một bên phải gãy nhanh chóng !

Yến Nam Thiên dốc toàn lực vì Tiểu Linh Ngư lâm nguy, lão ta bực tức bởi có kẻ dám đụng đến chàng, trong khi họ lão đã ra mặt bảo hộ chàng.

Hoa Vô Khuyết cũng vì Thiết Tâm Nam mà dốc toàn lực...

Bởi, Yến Nam Thiên dù có nói chạm đến tự ái của hắn, sự va chạm đó rất nhẹ, có thể hắn sẽ bỏ qua, chứ còn lão mắng nàng là phường trên bệch trong dâu, điều đó hắn không thể tha thứ được.

Bằng mọi giá, kể cả giá sanh mạng của hắn, hắn phải trừng trị kẻ ăn nói ngông cuồng, thô lỗ, dù kẻ đó là một Yến Nam Thiên , dù kẻ đó thuộc hàng trưởng thượng.

Như vậy, nếu có một bên gãy, thì cái gãy này không phải để bảo vệ nhân cách họ, mà chính là để bảo vệ một người, cái người mà họ quan tâm nhất trong đời họ.

Trời u ám, như sắp có mưa.

Tuy sử dụng cương pháp, một đấu pháp không quen dùng, Hoa Vô Khuyết cũng tỏ rõ được sự linh hoạt của con người dày căn bản.

Nhưng, gặp Yến Nam Thiên , một Thái Sơn trong vũ lâm, dù hắn có là thợ đã giỏi, cũng không làm sao phá vỡ tòa Thái Sơn vững vàng như vũ trụ được.

Đánh với Yến Nam Thiên , là hắn đánh với bức tường đồng vách sắt, nếu, nói rằng hắn toan phá vỡ tòa Thái sơn thì hơi quá đáng.

Đánh với tường đồng vách sắt biết đến bao giờ hắn mới thành công ? Dần dần rồi hắn cảm thấy những chiêu thức đưa ra đều vô hiệu, dần dần hắn không còn phát xuất được những độc chiêu nữa.

Rồi cuối cùng, những chiêu thức của hắn vờn vờn bên ngoài, bắt quả hắn còn múa may vậy thôi, chứ không hy vọng gì tiếp cận địch.

Đánh như vậy, thì hạ địch làm sao được ?

Tóc Hoa Vô Khuyết tung bay theo đà tiến thoái, rồi bỗng lên, những sợ nào xô xuống, gặp mồ hôi, dính luôn tại đó thành ra một mối dính sát vào trán, vào mặt, một mối còn tung bay, trông hấn hiện giờ xác xơ không tưởng nổi.

Mặt hấn thì xanh nhợt, xanh vì giận, xanh vì mệt, nhưng đôi mắt vẫn đỏ ngầu, màu đỏ của sự điên cuồng.

Bây giờ, hấn mới thực ngộ ra, kẻ nào dùng cương pháp chống đối với Yến Nam Thiên , đúng là kẻ đó chọn một cách tự sát.

Trên đời này, về cương pháp, Yến Nam Thiên phải được kể là độc đáo, là ngàn trước cũng không, ngàn sau cũng không ?

Cái cương của hấn, so với cái cương của Yến Nam Thiên chẳng khác nào một chất thép nung lửa mềm, nằm trên đe, chịu cho búa đập.

Hoa Vô Khuyết có cảm tưởng là mình từ từ bị đối phương chìm sâu vào đất mềm, cùng lún sâu càng lún túng, đến những cử động nhẹ nhàng cũng chẳng làm được.

Tuy nhiên, hấn không bỏ cuộc Hấn nhất định đánh, dù đánh mà không làm chết ai, đánh đến hơi thở cuối cùng, để rồi mình chết.

Bỗng, Yến Nam Thiên đảo bộ, nhảy ra ngoài vòng chiến xa hơn bảy thước rồi quát lớn:

- Dừng tay !

Lão có thể đánh chết ngay Hoa Vô Khuyết , song lão bỏ cuộc.

Điều đó làm cho Hoa Vô Khuyết sững sờ hơn là mừng rỡ, hấn dừng tay, chờ nghe lão nói gì.

Lão không nói liền.

Hoa Vô Khuyết nóng nảy, vừa thở vừa hỏi:

- Tại sao đại hiệp bảo tại hạ dừng tay ?

Yến Nam Thiên chớp mắt, nhìn hấn một lúc, gằn từng tiếng:

- Tuy ta chưa hề nghe nói đến Đổng tiên sanh , tuy ta không tin là trên đời có một nhân vật mang danh hiệu đó song ta tin người nói thật.

Hoa Vô Khuyết kêu lên:

- A ?

Yến Nam Thiên tiếp:

- Chắc người kỳ quái tại sao bỗng nhiên ta lại tin người ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Đúng vậy.

Yến Nam Thiên giải thích:

- Nếu lời dối, là do lòng trá mà một người có lòng trá thì chẳng bao giờ chiến đấu như người !

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm một lúc.

Rồi hấn ngẩng mặt lên không, bắt cười dài, thốt:

- Bây giờ, đại hiệp chịu tin, kể ra cũng chẳng muộn lắm sao ?

Yến Nam Thiên trầm giọng:

- Nếu người cho rằng, vừa rồi, ta làm nhục người thì giờ đây, ta nhận lỗi vậy.

Hoa Vô Khuyết lại nín lặng giây lát, sau cũng thở dài tiếp:

- Làm, là làm, sai là sai, cái gì đã rồi, cứ để cho rồi luôn đổ qua đổ lại

phòng có ích gì ! Yến đại hiệp quả nhiên là bậc anh hùng đệ nhất trong thiên hạ dù tại hạ có quyết tử chiến với đại hiệp, cũng không còn cách nào xuất thủ nữa được.

Yến Nam Thiên cao giọng:

- Nhưng ta lại muốn tiếp tục cuộc đấu !

Hoa Vô Khuyết giật mình:

- Tại sao ?

Yến Nam Thiên đáp:

- Dù rằng người nói thật, ta lại không thể buông tha cho người đi. Ta cần phải giữ người.

Hoa Vô Khuyết cau mày:

- Tại sao ?

Yến Nam Thiên tiếp:

- Vô luận Đồng tiên sanh là ai, người ấy phải có ít nhiều quan hệ với người, đúng vậy không ?

Hoa Vô Khuyết suy nghĩ một lúc:

- Đúng.

Yến Nam Thiên tiếp luôn:

- Người ấy câu thúc Tiểu Linh Ngư , có phải là vì người chăng ?

Hoa Vô Khuyết cười khở:

- Tại hạ nào có muốn y làm như vậy đâu ? Y hành động hoàn toàn do ý riêng của y.

Yến Nam Thiên hỏi:

- Do ý của ai, ta chẳng cần biết. Y đã quản thúc Tiểu Linh Ngự , thì ta quản thúc người. Ngày nào y phóng thích Tiểu Linh Ngự , thì ngày đó ta phóng thích người.

Lão bước tới, tóc dựng đứng, râu vểnh ra, giọng oang oang:

- Y sát hại Tiểu Linh Ngự , thì ta sát hại người.

Hoa Vô Khuyết biến sắc. Nhưng, hấn thở dài, buông gọn:

- Như thế là rất công bình.

Yến Nam Thiên cao giọng:

- Ta luôn luôn xử sự chí công.

Hoa Vô Khuyết cười lạnh:

- Riêng đối với Thiết cô nương, đại hiệp phá lệ rõ ràng. Nàng...

Thốt đến đó, bỗng hấn phát hiện ra Thiết Tâm Nam vắng mặt tại cục trường.

Nàng đi đâu ? Đi từ lúc nào ?

Yến Nam Thiên hét:

- Người tự nguyện lưu lại đây với ta, hay chờ ta ra tay chế ngự ?

Hoa Vô Khuyết lại biến sắc, sắc mặt của hấn xanh dờn, một màu xanh đáng sợ.

Hấn gằn từng tiếng:

- Bây giờ, dù đại hiệp có đánh đuổi tại hạ, tại hạ cũng chẳng đi đâu cả !

Yến Nam Thiên trở mắt:

- Tại sao ?

Hoa Vô Khuyết tiếp:

- Nếu vì việc này mà Thiết Tâm Nam có hành động nông nổi, như hầu hết các nữ nhân chọn sở đoản lúc cùng trí, dù đại hiệp có buông tha tại hạ, tại hạ nhất định không dung thứ đại hiệp.

Yến Nam Thiên cười lớn:

- Được ! Trước khi ta tìm Thiết Tâm Nam và Tiểu Linh Ngư , hai người chúng ta không ai có thể ly khai ai, đúng vậy chẳng ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Cái ý của tại hạ là vậy đó !

oo Đồng tiên sanh bế Tiểu Linh Ngư , phi thân vút lên tàng cây.

Tàng cây to, lá rậm, độ một trượng tròn, y chọn một nơi có những cành nhỏ chi chít đan vào nhau, đủ sức chịu đựng một trọng lượng hơn trăm cân. Y đặt Tiểu Linh Ngư lên trên đó, như đưa chúng vào một cái lỗ lớn, dưới thì có lá dày, trên cũng có lá dày che khuất chàng.

Trừ chim bay ra, trên thế gian này chẳng ai trông thấy được chàng trong khung cảnh đó.

Dĩ nhiên, Tiểu Linh Ngư bị điểm huyết như cũ, chàng không làm sao cử động được, bất quá chỉ còn cười cợt nói năng mà thôi.

Chàng không hề ngán sợ, Đồng tiên sanh làm gì, chàng cũng cứ cười, hết cười là khiêu khích, châm chọc, hết khiêu khích, châm chọc, lại cười, mà giọng cười của chàng còn mai mỉa hơn những tiếng mắng phủ đầu.

Chàng cười hì hì, thốt:

- Người khéo chọn quá chừng ! Đây là một chỗ ẩn nấp lý tưởng, mấy hôm nay ta không ngủ, gặp một chỗ nằm vừa kín đáo, vừa êm như

thể này, chém chết ta, ta cũng phải làm một giấc thật say sưa !

Đồng tiên sanh lạnh lùng:

- Phải đó, ngươi nên ngủ đi, ngủ được là tốt lắm.

Tiểu Linh Ngự chớp mắt:

- Ngươi muốn đi ? Bỏ ta ở lại đây một mình ?

Đồng tiên sanh cộc lốc:

- Ừ !

Tiểu Linh Ngự mỉm cười:

- Ta biết mà, ngươi thích cảnh trầm tịch, lại ưa sạch sẽ, khi nào ngươi giữ được ta lâu dài bên cạnh ngươi !

Đồng tiên sanh cười mỉa:

- Nhưng ngươi đừng hy vọng thoát đi đâu được, mỗi hôm, ta sẽ mỗi đến xem chừng ngươi, đợi khi nào công việc của ta hoàn thành rồi, ta sẽ đưa ngươi đến một nơi khác, an toàn hơn.

Tiểu Linh Ngự lắc đầu:

- Ta không nhất định được tay chân, dù cho ngươi quăng ta giữa lộ cái, ta cũng chẳng đi đâu được.

Đồng tiên sanh bĩu môi:

- Biết như vậy là thông minh đó !

Tiểu Linh Ngự chớp mắt mấy lượt nữa, hỏi:

- Nếu có cơn mưa đổ xuống thì làm sao ? Cho ngươi biết, thể xác của ta suy nhược lắm, nếu ta dầm mưa, là mang bệnh ngay. Bệnh, đối với ta, chẳng có nghĩa gì, song ta yếu đi thì ngươi sẽ mang tiếng là không bảo hoàn ta trọn vẹn. Ngươi làm sút mẻ sức khỏe của ta !

Chàng bật cười, rồi tiếp:

- Người từng tuyên bố là không để cho ta bị thương tổn mấy mai, chắc người còn nhớ chứ ?

Đồng tiên sanh hừ một tiếng:

- Vô luận người mang bệnh gì, ta cũng có cách chữa trị lành như thường.

Tiểu Linh Ngư lại nghĩ một chút:

- Ta suy nhược thật song thân thể của ta nặng lắm, chẳng kém trâu con, giả như cái tàng cây này không chịu nổi sức đè của ta, bất thành linh nó gãy làm ta rơi xuống đất, dập xương, lòi tay, què chân, người có thể làm cho lành lạng như cũ chẳng ?

Đồng tiên sanh lại hừ một tiếng:

- Cành có gãy, bất quá gãy một vài cành, khi nào gãy hết tàng được ? Gãy một vài cành, cũng chẳng quan hệ gì, nhất định là người không rơi được.

Tiểu Linh Ngư mở to mắt, bật cười lớn:

- Nếu có một loại chim nào, lớn như chim ưng hay quạ trên đầu ta, thấy đôi mắt ta, tưởng là trứng, là ốc, sò, nó mổ vào mắt ta, thì người có thể thay mắt khác cho ta chẳng ?

Đồng tiên sanh nổi giận, nạt:

- Người nói nhảm quá, khó chịu vô cùng !

Tiểu Linh Ngư thích thú, bật cười vang:

- Ta sanh ra trên cõi đời này, chẳng có tài gì cả, trừ cái việc chọc tức thiên hạ.

Thú thật với người, về cái thuật đó, ta có thể tự hào là vô địch giữa

trần gian này ! Ta có đủ trăm ngàn biện pháp gây phiền lụy cho bất cứ ai. Nếu người không chịu nói, thì tốt hơn nên giết ta cho rồi, vì kẻ chết không còn chọc tức, gây phiền lụy cho ai được.

Chừng như bình sanh, Đồng tiên sanh chưa hề gặp cái cảnh khó chịu như thế, mà cũng chưa từng thấy ai dám trêu tức y như thế, gặp cảnh đó, là y phá tan ngay, gặp con người đó, là y sát hại ngay.

Nhưng, đối với bất cứ ai thì Đồng tiên sanh tùy tiện hạ thủ đoạn, đối với Tiểu Linh Ngự , y cầm như bắt lặc.

Bởi, bằng mọi giá y phải giữ cho chàng sống kia mà ? Sống trong vòng ba tháng thôi, sống để chờ Hoa Vô Khuyết tự khêu giòong máu của Tiểu Linh Ngự.

Thì, chàng có chọc tức y, y phải cố mà chịu, chàng có gây phiền lụy y phải cố mà tiếp nhận.

Có thể bảo Tiểu Linh Ngự là con người độc nhất mà Đồng tiên sanh chẳng dám giết.

Là con người mà Đồng tiên sanh cảm thấy bất lực, trong khi y thừa sức phá vỡ một hòn núi to.

Ai cũng thế, không làm cái gì được khi bực tức, hẳn phải phẫn nộ, càng không làm chi được càng phẫn nộ hơn, hiện tại Đồng tiên sanh run người thấy ngàn.

Y lấy một khuôn khăn trong mình ra, phủ lên mặt Tiểu Linh Ngự , hỏi:

- Che như vậy, thì có chim nào thấy đôi mắt của người ? Người hết lo sợ rồi chứ ?

Tiểu Linh Ngự khịt mũi, tiếng hít vang lên, như tiếng gió rít, rồi chàng cười khoái trá, thốt:

- Cái khăn của người thơm quá chừng ! Có phải là một vị cô nương nào tặng cho người làm kỷ niệm, để bắt người nhớ nhung đến một đoạn yêu thương thuở nào chăng ?

Đồng tiên sanh hét:

- Chùng nào người mới chịu khép cái miệng lại ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người không muốn cho ta nói năng, sao không điểm huyết cam cho ta ? Nhưng người nên nhớ, huyết cam bị điểm rồi, sau ba giờ là phải giải khai, nếu không thì chân khí trong người ứ đọng, kẻ bị điểm phải chết !

Chàng lại cười, tiếng cười xói vào đầu óc của Đồng tiên sanh.

Chàng tiếp luôn:

- Cho nên, nếu người điểm huyết cam của ta, thì cứ cách ba giờ, là người phải trở lại thăm ta, giải huyết cho chân khí lưu thông trở lại đều đều, sau đó mới điểm tiếp.

Như thế là ta sẽ gặp người đều đều cách khoảng ba giờ ! Ta thấy, cứ trở lại đều đều như vậy, chắc là người khó chịu lắm !

Đồng tiên sanh nghiêng răng:

- Người biết khá nhiều việc đấy !

Chàng nheo nheo mắt, dù cái khăn còn che trên mặt, chàng cũng cứ nheo, bắt cần Đồng tiên sanh có trông thấy hay không.

Chàng lại tiếp:

- Trừ biện pháp đó ra chỉ còn một cách duy nhất là không nghe ta nói gì. Muốn tránh nghe tiếng nói của ta người hãy đi nơi khác là hơn. Người đi xa ta rồi, ta có la hét đến đâu, cũng chẳng lọt vào tai người ! Hơn thế người cũng chẳng thấy mặt máy của ta, người sẽ khuấy lòng, người sẽ bình tĩnh. Có phải vậy không nào ?

Đồng tiên sanh lập tức nhảy xuống đất.

Tiểu Linh Ngư thở dài lẩm nhẩm:

- Y đi rồi ! Thế là y đi mất rồi ! Chẳng biết chừng nào y mới trở lại ? Ta chỉ mong vị nhân huynh đó đừng đến sớm quá, để cho ta làm một giấc lấy sức !

Tuy chàng lắm nhảm, tự thốt với mình, song chàng cố đưa cao âm thanh, người ngoài mười trượng xa cũng nghe lọt.

Hướng hồ, Đồng tiên sanh đứng dựa dưới cây ?

Chàng vừa dứt câu, Đồng tiên sanh nhún chân, lên chỗ cũ, giạt chiếc khăn che mắt Tiểu Linh Ngư , quát hỏi:

- Người nói cái gì mà có vị nhân huynh ? Vị nhân huynh của người là ai ?

Tiểu Linh Ngư vờ kinh hãi:

- A ! Người nghe ta tự thốt ? Nghe rõ cả ?

Đồng tiên sanh lạnh lùng:

- Ngoài trăm trượng ta còn nghe được tiếng lá rơi, hướng hồ cái giọng oang oang của người ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Ta bị người đưa đến đây giấu kín trong tàng cây như vậy, thì còn ai biết ta ở đâu nữa ? Làm gì có người biết mà đến cứu ta ? Vừa rồi, ta nói như thế, là để tự đùa cho tự vui chứ mà cũng chưa chắc thấy ta ở trong tàng cây này, nói chi là người !

Đồng tiên sanh không tin là có người đến đây cứu Tiểu Linh Ngư , song dù sao thì câu nói của chàng cũng làm cho y hoài nghi, không nhiều thì ít.

Y lại quát:

- Vị nhân huynh của người là ai ? Người nói hay không ?

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Người bảo ta nói làm sao ?

Đồng tiên sanh trầm giọng:

- Cho ta biết, ai có thể đến đây cứu người !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Tự người không nghĩ ra à ?

Đồng tiên sanh trầm ngâm một lúc, vụt kêu lên thất thanh:

- Phải rồi, Hoa Vô Khuyết ! Biết đâu hắn chẳng trở lại đêm qua sự tình như thế nào !

Y lập tức bế xốc Tiểu Linh Ngư , nhảy xuống đất.

Dù y có linh mẫn cách mấy, cũng không trông thấy kịp một nụ cười đắc ý thoáng hiện nơi vành môi Tiểu Linh Ngư !

oo Tiểu Linh Ngư không hề nuôi hy vọng có người đến cứu chàng, chàng hiểu rõ mơ ước như vậy có khác nào mơ chuyện hái sao trên trời, nhưng chàng cũng không thích nằm bất động ở một nơi nguy hiểm đó, chỉ dựa mình nhẹ là nát thịt tan xương.

Vả lại, chàng thừa hiểu, nằm trong tàng cây cao, thì đến ngày tận thế chàng cũng chẳng có cơ hội thoát ly con người kỳ quái đó.

Như vậy, chàng phải vận dụng trí óc cố lung lạc Đồng tiên sanh làm cho y trầm nghĩ ngàn ngò, y mất cả chủ trương tự nhiên y thay đổi ý, tự nhiên y phải đưa chàng đến nơi khác.

Và, chàng đã thành công rồi, giai đoạn đầu qua lọt, êm xuôi.

Chỉ cầu Đồng tiên sanh an trí chàng ở một nơi nào đó chàng sẽ dùng một thủ đoạn khác hoặc giả chàng thừa dịp Đồng tiên sanh sơ ý là thoát đi ngay.

Con người, dù chu đáo, cẩn thận đến đâu, cũng chẳng thể tự kiểm soát lấy mình từng giây từng phút, suốt ngày này tháng nọ, năm kia.

Thì làm gì chàng không thoát thân được chứ ?

Về võ công, chàng hiểu rõ mình còn kém quá, đối với Đồng tiên sanh chẳng khác vực với trời, nhưng về mưu trí chàng dám đoan chắc đến hai Đồng tiên sanh , chứ chẳng phải chỉ đối phó có một !

Huống chi, từ lâu, Đồng tiên sanh quá tự thị, xem mình như chót núi còn mọi người là cỏ rác thấp lè tè, y cứ cho rằng chẳng ai trên đời này dám giở trò gì với y cả.

Tiểu Linh Ngự bất quá là một thiếu niên trong lứa tuổi trên dưới hai mươi, đâu có ý gì bất lợi cho y đâu, trong khi những nhân vật cao thượng trên sông hồ còn phải bái phục trước y ?

Cho nên về phương diện đấu trí, từ nhiều năm qua, y không cần phải nghĩ đến, định ninh là y muốn chi được nấy, chẳng ai dám trái ngược.

Tự nhiên, y phải thiếu kinh nghiệm về phương diện đó, còn Tiểu Linh Ngự thì có thừa những cơ hội trau dồi cái xảo.

Chàng cầm chắc cái thắng trong tay nếu đấu trí, cũng như chàng nắm chắc cái bại nếu bắt buộc động thủ.

Bé Tiểu Linh Ngự xuống đất rồi, Đồng tiên sanh còn do dự. Tiểu Linh Ngự hỏi:

- Không để ta trên đó, người định mang ta đi đâu nữa đây !

Đồng tiên sanh chỉ hừ một tiếng không đáp. Tiểu Linh Ngự cũng hừ một tiếng:

- Chẳng lẽ người bế ta như vậy, rồi đứng đây mãi ?

Đồng tiên sanh lại hừ một tiếng nữa.

Tiểu Linh Ngự cười hì hì:

- Cho người biết, mấy hôm liền rồi đây, ta không tắm rửa, ta không thay đổi y phục, thân thể ta chẳng thơm gì cho lắm đâu nhé !

Rồi chàng cũng hừ một tiếng, trả đũa:

- Lạ thật ! Ở căn nhà thì sạch như chùi, tìm tròn năm cũng chẳng ra một hạt bụi, mà bây giờ lại ôm một đống rác thúi nơi tay ! Ta có khác nào một đống rác đâu !

Đồng tiên sanh buông tay.

Một tiếng bịch vang lên, Tiểu Linh Ngư rơi xuống đất, chàng rú lớn:

- Khổ ơi là khổ, có lẽ sợ ta vỡ rồi !

Đồng tiên sanh đá nhẹ vào hông chàng giải khai huyết đạo cho nửa thân mình chàng, rồi hét:

- Đứng lên, đi theo ta ngay !

Đợi hấn co duỗi được như thường rồi, Tiểu Linh Ngư cứ rên:

- Đau ! Đau quá ! Đầu ta vỡ mất ! Ta đứng lên không nổi đâu, người hãy bế ta như trước đi ! Muốn cho ta đi thì chỉ còn có cách đó thôi.

Đồng tiên sanh nổi giận:

- Đầu của người bằng bột à ? Làm gì chạm nhẹ vào đất một chút lại vỡ tan chứ ?

Tiểu Linh Ngư vẫn rên ư ử:

- Da đầu còn nguyên, song người để vào hông, ta nghe đau quá chừng, ta làm sao đứng lên được ? Có thể là một vài thanh sừng gì đó, gãy lọi cũng nên.

Đồng tiên sanh chớp mắt, hỏi to:

- Gãy thật à ?

Tiểu Linh Ngư rên lớn hơn:

- Người sờ thử xem !

Đồng tiên sanh do dự. Cuối cùng, y cúi mình xuống sờ vào chỗ y vừa đá.

Tiểu Linh Ngư rên liên miêng:

- Không phải chỗ đó, nhẹ xuống một chút, nhit qua một bận, cũng chưa trúng chỗ đau !

Đồng tiên sanh gắt:

- Thế thì tại chỗ nào, người nói rõ cho ta nghe ?

Tiểu Linh Ngư lại rên:

- Trên đùi, gần háng đó !

Đồng tiên sanh rút nhanh tay về, như chạm phải rắn độc, khám đó, mặt nhọc ngang với việc phá vỡ mười hòn núi.

Lâu lắm mà y còn thờ hốt hển mãi.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Sao người không dám mò vào háng của ta ? Thế người là nữ nhân à ?

Đồng tiên sanh hét:

- Im !

Tiểu Linh Ngư lè lưỡi dài ra, cười hì hì:

- Người muốn ta im, lại không điểm huyết cam cho ta thì nên tìm một mảnh vải, quấn quanh miệng ta, có như vậy ta mới nín.

Đồng tiên sanh thừ người, chừng như không còn biết phải làm sao

đôi phó với Tiểu Linh Ngư được.

Thực ra, y cũng muốn lấy mảnh vải bịt miệng Tiểu Linh Ngư , hoặc lấy vật gì đó trám đầy họng chàng.

Nhưng, chàng đã nói ra cái phương pháp đó rồi, nếu y làm theo, thì mất mặt quá !

Y phải làm gì do y nghĩ, có như vậy mới hay, con người như y có khi nào chịu nghe theo sự chỉ giáo của ai ?

Sau đó, y lạnh lùng thốt:

- Tại sao ta phải bịt miệng ngươi ? Ta đang muốn nghe ngươi nói đây, càng nghe ngươi nói nhiều, ta càng thích !

Tiểu Linh Ngư cười sảng sặc:

- Không ngờ lời nói của ta lại thú vị quá đến nỗi có ngươi chờ nghe, thích nghe muốn nghe nhiều. Ngươi đã thấy thích nghe ta nói thì còn chờ gì mà chẳng ngồi xuống đây ? Ngồi mà nghe chuyện, phải khoan khoái hơn.

Đồng tiên sanh trừng mắt nhìn chàng.

Nếu có thể, y đã hét lớn lên rằng, ta phục ngươi ta chịu thua ngươi. Nhưng dù vũ trụ có tan vỡ ra, dù toàn thể nhân loại phải chết, không còn một ai sống sót để cười y, y cũng không nói câu đó.

Nhưng, làm sao đây, phải có cách nào làm cho Tiểu Linh Ngư khuất phục chứ !

Y vô phương rồi !

Y cứ tưởng là trên đời này bất cứ việc gì y đều giải quyết được, rất dễ dàng. Y là con người vạn năng.

Song, gặp Tiểu Linh Ngư , y trở thành vô năng.

Trên đời, chẳng ai dám ngấn mặt nhìn y, dù là một thoáng. Nhưng,

Tiểu Linh Ngữ ngang nhiên đối chọi chan chát với y. Gặp chàng, y nhưc đầu từng lúc, từng lúc !

Hồi 68

Gian Nào Không Giấu

Yến Nam Thiên và Hoa Vô Khuyết sóng vai song song bước ra khỏi rừng hoa.

Lão không hề điểm huyết Hoa Vô Khuyết, lão yên trí bởi vì lão biết Hoa Vô Khuyết bảo là không trốn chạy thì nhất định không trốn chạy.

Bỗng nhiên Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Thiết Tâm Nam chạy đi đâu ? Yến đại hiệp có trông thấy nàng chạy về hướng nào chẳng ?

Yến Nam Thiên lắc đầu:

- Không !

Hoa Vô Khuyết nhìn trời than:

- Trong phút giây này, chẳng biết Tiểu Linh Ngư ở tại đâu.... ?

Yến Nam Thiên hỏi:

- Hắn bị Đồng tiên sanh bắt vào lúc nào ?

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Đêm qua....

Yến Nam Thiên cau mày:

- Thế là hắn ở trong tay Đồng tiên sanh hơn một đêm rồi....

Hoa Vô Khuyết chận lời:

- Tuy nhiên Yến đại hiệp yên trí, Đồng tiên sanh không hề làm gì thương tổn đến hắn.

Yến Nam Thiên hừ một tiếng:

- Làm sao người biết được ?

Hoa Vô Khuyết từ từ thốt:

- Có những người không nói ra thì thôi, chứ đã nói rồi, dù do nguyên nhân nào, chúng ta cũng tin được.

Yến Nam Thiên trầm ngâm một lúc, đoạn gật đầu.

Bồng, lão hỏi:

- Trên giang hồ, làm gì có một nhân vật mang cái danh hiệu là Đồng Tiên Sanh chứ ? Một con người có võ công cao như vậy, hẳn phải vang danh chứ ? Người có biết lai lịch của y chăng ?

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Tại hạ chỉ biết tài chứ không biết người. Hay, đúng hơn, thấy người chứ không biết lai lịch.

Yến Nam Thiên cười lạnh:

- Nếu ta đoán không lầm thì đó chỉ là một cái danh hiệu giả tạo. Có kẻ nào đó, giấu diếm tên họ thật của mình, vì một lẽ này hay lẽ khác, để khoác cái danh hiệu Đồng Tiên Sanh.

Hoa Vô Khuyết cau mày:

- Nhưng trong thiên hạ có ai có võ công cao như vậy ?

Yến Nam Thiên buông gọn:

- Di Hoa cung chủ...

Hoa Vô Khuyết cười nhạt:

- Gia sư vì lý do gì lại cải mạo đổi danh, thành con người khác ? Gia

sự vì lý do gì lại lừa cả tại hạ là truyền nhân duy nhất ? Làm như thế, có ích lợi chi cho lão nhân gia ? Yến đại hiệp có thể suy đoán những nguyên nhân đó chăng ?

Yến Nam Thiên thở dài lắc đầu:

- Ta suy đoán làm sao nổi ?

Dừng lại một chút lão tiếp:

- Người có nghĩ là Đồng Tiên Sanh mang Tiểu Linh Ngư đến tận chỗ ở của người chăng ?

Hoa Vô Khuyết lắc đầu:

- Tại hạ không biết sao mà nói ?

oo Tiểu Linh Ngư đang ngủ.

Thừa đêm tối, Đồng Tiên Sanh đưa Tiểu Linh Ngư về khách sạn của y, bởi y chẳng còn biết phải mang Tiểu Linh Ngư đi an trí nơi nào.

Tiểu Linh Ngư nằm trên giường, thở đều, Đồng Tiên Sanh ngồi trên ghế, nhìn chàng ngủ.

Y ngồi đó, bất động hàng giờ, mừng tượng mình gỗ.

Ngoài cái việc ngồi đó, nhìn chàng ngủ, canh chừng chàng, Đồng Tiên Sanh không còn nghĩ ra biện pháp nào khác hơn.

Tiểu Linh Ngư ngủ say, ngủ một chân trên giường, vô tư lự, như một đứa bé con ngủ trong lòng mẹ tuy ngủ say, đứa bé chốc chốc lại hé miệng cười.

Một nụ cười tin tưởng !

Tin tưởng là bất cứ ai, bất cứ việc gì trên đời cũng chẳng dám xâm phạm đến nó, khi nó ngủ trong vòng tay của mẹ, bởi mẹ nó là một vị thần linh bảo vệ nó rất kỹ.

Hiện tại, Tiểu Linh Ngư cũng như đứa bé đó, có khác chăng là vị thần linh hộ mạng chàng chẳng phải là mẹ chàng.

Nhưng dù không phải là mẹ, vị thần linh đó bảo vệ chàng đắc lực ngang với một người mẹ.

Có khác chăng là mẹ thì bảo vệ cho con sống mãi mãi còn Đồng Tiên Sanh thì bảo vệ chàng trong ba tháng mà thôi.

Sau ba tháng, thần linh sẽ biến thành hung thần, và sự bảo vệ đó sẽ đổi lại thành uy hiếp, là bức tử.

Khi Tiểu Linh Ngư ngủ thì thần sắc an tường, thì gương mặt của chàng bốc rục lên một mỹ lực mà bất cứ ai cũng bị hấp dẫn như thường.

Ngoài mỹ lực đó, còn có khí phái ngang tàng, thông minh mẫn tuệ, tất cả như thi đua nhau mà hiện lên, rồi từng bừng so sánh nhau, tạo cho chàng một nhựa sống rất sung mãn.

Con người dù hung ác, lúc ngủ, có cái dáng vẻ vô tội, lúc ngủ thì trở về với trạng thái sơ sinh, huống chi con người chưa từng làm ác, chưa từng nuôi dưỡng cái tâm ác.

Nhìn một đoàn quân đang say ngủ, không ai tưởng họ là đại diện của chiến tranh.

Họ hiện lộ rõ rệt cái thuần chất của sự bình hòa, bởi con người khi ngủ, chẳng khác nào một đứa bé sơ sinh, mà lúc sơ sinh là lúc bình hòa và số tuổi đời càng chông chát, là càng phần đấu cạnh tranh, cho bản thân cho gia đình, cho thế tử...

Đồng Tiên Sanh nhìn gương mặt thuần chất, thanh khiết đó, nhìn đến vết sẹo đao muôn đời không phai, lặn...

Chẳng hiểu tại sao, bỗng nhiên y rung người.

Cánh tay tỳ nơi thành ghế, y áp tay xuống nắm chắc thành ghế, như muốn bóp nát thân gỗ, đôi mắt lạnh lùng, chợt rục lên một thứ lửa nóng hơn lửa thật.

Bởi y mang nạ, nên không thấy rõ thần sắc y thế nào, tuy nhiên, ánh mắt của y có phảng phất niềm thống hận lẫn căm hờn.

Một tiếng rắc vang lên...

Chốt gỗ lưng dựa của chiếc ghế gãy, tiếng gỗ gãy làm Tiểu Linh Ngư giật mình.

Chàng mở mắt ra, nhìn Đồng Tiên Sanh điểm một nụ cười hỏi:

- Ta ngủ có lâu không ?

Đồng Tiên Sanh hít một hơi dài không khí, theo cái hít đó, y thu dọn những gì đã bộc hiện bên ngoài, gói ghém kỹ vào tâm tư rồi đáp:

- Rất... rất lâu !

Phải cố gắng lắm, y mới buông được ba tiếng đó một cách bình tĩnh. Song, nếu ai tinh ý, tất nhận ra sự bình tĩnh đó không được tự nhiên lắm. Tiểu Linh Ngư lại cười:

- Người cứ ngồi như vậy mãi mà canh chừng ta à ?

Đồng Tiên Sanh cộc lốc:

- Ừ !

Nửa thân trên bất động, chỉ còn đôi chân là nhút nhít được, Tiểu Linh Ngư nhảy xuống giường, lại cười tiếp:

- Ta chiếm mất chiếc giường của người, làm người không ngủ được, thật lỗi không tưởng nổi !

Đồng Tiên Sanh nhìn đôi chân chàng:

- Người không thọ thương ?

Tiểu Linh Ngư nhìn y, nhăn mặt khi, không đáp, định bước ra ngoài.

Đồng Tiên Sanh hỏi:

- Người đi đâu đó ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ta có cái tật, thức dậy rồi là phải vào chuồng xí.

Đồng Tiên Sanh nổi giận:

- Không cho đi !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Người cấm ta đi, thì ta cho ra ngay trong quần, có thúi người cổ mà chịu nhé !

Đồng Tiên Sanh nổi giận cực độ:

- Đố người dám ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Vô luận một người hung dữ, tàn bạo, lợi hại giết đồng loại, phóng hoả, đốt nhà, làm mọi điều ác cũng không thể cấm kẻ khác ỉa được ! Dù người là tay vịn năng, người cũng bất lực trước cái việc đó !

Đồng Tiên Sanh trừng mắt, chùng như khói bốc từ mũi, từ tai, từ miệng, mắt, đủ tất khiêu của y.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư có màng gì, dù cho toàn thân y bốc khói, chàng cũng không nao núng, hướng hồ chi chỉ có tất khiêu thôi.

Dù cho khói có biến thành lửa, chàng cũng chẳng ngại hướng hồ chi khói.

Chàng tiếp:

- Muốn cho ta không ỉ, người chỉ có một phương pháp duy nhất, phương pháp đó, nếu người không biết, ta sẵn sàng nói cho biết. Là

người giết ta ! Ta chết rồi, đương nhiên không còn ỉa, đái, nói năng gì nữa được. Nếu không áp dụng phương pháp đó thì... người cố mà chịu đựng với ta vậy.

Chàng kêu lên:

- Người bảo ta nhịn ? Ta nôn tới nơi rồi đây, cho người biết !

Chàng thốt xong, khom khom người, tay bất động, không mò giải quần được, chàng chỉ đứng chồm hồm như vậy.

Có thể là chàng sẽ ỉa ra trong quần, như đã nói.

Đồng Tiên Sanh hét lớn:

- Dừng !.... Dừng làm bậy ở đây....

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người cho ta đến chuồng xí chằng ?

Đồng Tiên Sanh dậm chân:

- Đi đi, đi ra ngoài mà làm gì thì làm.

Tiểu Linh Ngư đi liền.

Chàng khom khom người mà đi như cái đó đang thốn lên bên trong, song miệng thì cười hì hì, thốt:

- Nếu thấy không yên tâm, người cứ theo ta, đứng bên ngoài mà canh chừng.

Tự nhiên là Đồng Tiên Sanh không yên tâm được rồi. Tự nhiên y phải đi theo chàng, đứng xa xa, bên ngoài chuồng xí.

Bình sanh, Đồng Tiên Sanh góm tất cả mọi thứ, nếu những vật dùng hàng ngày, cái gì của kẻ khác, y chẳng bao giờ mó tới, nhà lạ, y cũng không vào, sợ cái hơi lạ làm nhột nhột lỗ mũi, ghế lạ, giường lạ, y chẳng bao giờ ngồi, nằm...

Con người của y xem sự tinh khiết là lẽ sống, tinh khiết đến độ lập dị.

Thế mà bây giờ, y bị bắt buộc phải đứng cạnh cho kẻ khác ỉa, đứng cạnh chuồng xí !

Có cái chuồng xí nào thơm tho như một hương phòng dù quét rửa sạch sẽ đến đâu, cũng có hơi thoang thoảng...

Nhưng, bực tức, phẫn nộ mà làm gì ?

Bình sanh y mới biết, bị bắt buộc làm cái gì, con người thà chết đi còn sướng hơn là làm những điều nghịch ý muốn.

Lạ chưa, sao Tiểu Linh Ngư cứ ở lì trong đó ? Lâu lắm rồi mà ?

Y quát hỏi:

- Người chết trong đó rồi phải không ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Nhịn mấy hôm rồi, bây giờ ta mới có dịp làm cái sự tổng kết, tất phải lâu. Bởi nhiều quá đi thôi, người ơi !

Từ lúc bắt Tiểu Linh Ngư, quản thúc chàng bên cạnh mình, chẳng phút giây nào Đồng Tiên Sanh không tức uất, không phẫn nộ, và bình sanh chỉ trong giai đoạn này là y biết nhẫn nại.

Nhẫn nại, chẳng phải là điều mà y thích làm, song hiện tại, nếu không nhẫn nại, y cũng chẳng làm gì hơn được.

Bình sanh y mới bị bắt buộc phải làm những điều bất đắc dĩ, y mới gặp trường hợp bất khả kháng.

Tiểu Linh Ngư nói thế, y còn cãi lý gì được ? Thôi thì đành phải chờ, và y day mặt về phía ngoài, đứng đó chờ.

Bên trong chuồng xí, Tiểu Linh Ngư cười hì hì, tiếp:

- Xong rồi đấy, cái bụng của ta đã sạch sẽ rồi, những gì tích tụ mấy hôm qua ta đã tuôn ra hết rồi. Bây giờ thì chúng ta đi kiếm cái gì khác, nhét vào đó !

Chàng cười lớn hơn một chút, tiếp luôn:

- Tích tụ rồi cho tuôn ra, tuôn hết lại tìm cái khác mà tích tụ, sự luân lưu này người phải cố mà chịu đựng với ta độ vài ba tháng thôi !

Đồng Tiên Sanh hét:

- Người nói gì ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Ta nói là chúng ta đi tìm cái ăn. Ăn xong để ỉa, ỉa cho sạch bụng rồi tìm ăn. Ăn và ỉa là việc rất thông thường chẳng lẽ người sống đến tuổi đó mà chưa biết hai thức khoái ấy sao chứ ? Ta đòi ỉa, người sùng sộ, ta đòi ăn, người cũng sùng sộ ! Lạ chưa !

Thật ta chẳng hiểu người làm sao mà sống dai như vậy được ? Không ăn cũng chết, bí ỉa cũng chết, có sống là có ăn, có ỉa thế mà người lại sùng sộ với ta được.

Đồng Tiên Sanh ngây người một lúc, đoạn cười lạnh thốt:

- Tuy ta không... cấm người đại tiện, song ta có thể cấm người ăn.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Người cấm ta ăn ?

Đồng Tiên Sanh cao giọng:

- Ta không cấm hẳn, nhưng lúc nào ta cho ăn, người mới được ăn, ta chưa cho thì người chịu khó khép cái miệng lại mà chờ. Người hiểu chưa ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Nhưng cái miệng của ta, ở ngay trên mặt, phải không ?

Đồng Tiên Sanh buông gọn:

- Ủ !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Cho nên, khi nào ta ăn, ngươi phải đút tận miệng những thức ăn cho ta, nếu không thì vĩnh viễn ta chẳng ăn, ta không ăn thì ta phải chết vì đói, ta chết thì cái kế hoạch của ngươi cầm như hồng, hoàn toàn hồng. Ngươi hiểu chưa ?

Lúc đó, Tiểu Linh Ngư đã ra bên ngoài chuồng xí rồi.

Đồng Tiên Sanh bước tới, chụp áo chàng, rung rung giọng hỏi:

- Ngươi dám nói năng như thế đó với ta à ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Đánh, thì ta không thắng ngươi, nhưng ngươi phải bắt lực nếu tự ta muốn nhịn đói mà chết. Đừng tưởng là ngươi có thể có thắng ta ở mọi mặt mà mong uy hiếp ta.

Ngươi nghĩ lại kỹ đi, xem có năng lực gì cầm ta nhịn đói không nào ?

Đồng Tiên Sanh sửng sờ.

Một lúc sau, y vừa bước vừa bảo:

- Đi theo ta.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ta làm gì đi theo ngươi, ngươi đi theo ta thì có ! Vô luận ta muốn ăn gì, ăn ở đâu, ngươi phải đi theo ta đến đó, gọi món đó cho ta ăn, rồi ngươi chi tiền. Cái bổn phận của ngươi là vậy, ngươi không làm tròn bổn phận là ta không ăn. Ta tuyệt thực luôn.

Đồng Tiên Sanh giận rung, song vờ như chẳng nghe chàng nói gì.

oo Tự nhiên, Yến Nam Thiên và Hoa Vô Khuyết không tìm ra Thiết Tâm Nam. Mà họ cũng chẳng biết Tiểu Linh Ngư ở đâu.

Họ đi quanh, đi quẩn mãi, khắp thành phố chẳng biết mấy vòng rồi, họ vẫn còn đi.

Bỗng, Yến Nam Thiên hỏi:

- Người uống rượu không ?

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Có thể uống vài chén.

Yến Nam Thiên gật gù:

- Tốt ! Chúng ta đi tìm rượu uống một lúc đi.

Hai người chuyển hướng về những con đường lớn.

Yến Nam Thiên bàn:

- Các gia vị mỗi địa phương mỗi khác, vùng Giang Nam thì thích ngọt, vùng Bắc thì ăn uống nhạt nhẽo quá chừng, còn thức ăn của vùng Tứ Xuyên thì vừa mặn vừa cay, nam tử chúng ta ăn ngọt thì yếu mềm quá, ăn nhạt thì lạnh lòng quá, phải ăn cay, ăn mặn mới nung được chí hùng. Người nghĩ sao ?

Hoa Vô Khuyết không biểu hiện một phê phán gì về lời bàn của Yến Nam Thiên, chỉ thốt:

- Ở đây có một cửa hiệu, ai vào đó ăn một lần, cũng phải khen nhà bếp là tay tuyệt diệu.

Lúc đó, chợ đêm còn nhóm, thiên hạ còn nhộn nhàng, người qua lại quá đông, hàng quán dù nhỏ, dù to, cũng đầy thực khách.

Đến tòa Dương Tử Giang từa lâu rộng lớn như đình thự của một vị

quan to mà cũng không còn một bàn trống.

Giang Biệt Hạc có mặt trong tòa tửu lâu đó.

Hôm nay, lão ta độc ẩm chẳng biết tại vì không ai tìm đến lão, hay lão từ khước mọi đồng đạo võ lâm, để được yên ổn nhâm nhi.

Thực ra, hai hôm nay lão có nhiều việc lo nghĩ quá chừng.

Những việc đó, phát xuất từ Tiểu Linh Ngư, Hoa Vô Khuyết, Đồng Tiên Sanh...

Còn Giang Ngọc Lang nữa, hán đi đã mấy hôm rồi, không trở lại, mà cũng chẳng đưa tin gì về cho lão.

Bỗng, một đại hán từ bên ngoài, hấp tấp đi vào, chạm phải mấy chiếc bàn, mới đến tận chỗ lão ngồi.

Đại hán thấp giọng báo cáo, vẻ vội vàng:

- Hoa công tử đến !

Giang Biệt Hạc giật mình:

- Hấn ở đâu ?

Đại hán đáp:

- Ở dưới lầu, chừng như Hoa công tử muốn lên lầu uống rượu.

Giang Biệt Hạc trở mắt:

- Đi một mình ?

Đại hán tiếp:

- Cùng đi với một người vận y phục vá chẳng còn chỗ nào để vá nữa. Thân vóc lại cao, cao hơn tầm thước của một người cao, có lẽ là...

Hấn chưa buông dứt câu, Giang Biệt Hạc đã xanh mặt rồi.

Lão vụt đứng lên, giọng lão rung rung:

- Làm... cách nào.. ngăn chặn họ chậm lên đây một chút... càng chậm nhiều càng tốt.

Nhưng, đại hán tài gì làm nổi cái việc đó ?

Mà dù hán có làm nổi, vị tất làm kịp ? Bởi, Hoa Vô Khuyết đã xuất hiện ở đầu thang lầu.

Tuy nhiên, hán chưa thấy Giang Biệt Hạc.

Hán nhìn quanh quẩn trước khi bước tới, trực thấy lão, hán điềm một nụ cười, hán bước về phía lão.

Giang Biệt Hạc phải nắm chắc tay nơi mép bàn mới giữ cho thân hình bớt rung và khỏi ngã.

Hoa Vô Khuyết cười hì hì:

- Không ngờ gặp Giang huynh ở đây !

Giang Biệt Hạc đáp miệng nhưng hồn đã chồn vờn bên mình, chực bay xa ?

- Vì... phải....

Đôi mắt của Giang Biệt Hạc hướng về Yến Nam Thiên, lão cảm thấy yết hầu nghẹt như có bàn tay vô hình bóp mạnh rồi đôi chân lão như nhũn ra. Trong trường hợp đó, làm gì lão nói năng được trọn câu, dù câu ngắn ? Và làm gì lão nói được một câu thông thường, có phần nào ý nghĩa ?

Yến Nam Thiên nhìn Giang Biệt Hạc độ hai lượt, bỗng cười hăng hắc hỏi:

- Chừng như vị này là Giang Nam đại hiệp Giang Biệt Hạc mà gần đây khách giang hồ thường nhắc nhở đến ?

Giang Biệt Hạc áp úng:

- Chẳng... chẳng dám...

Yến Nam Thiên gật gù:

- Tốt ! Tốt quá ! Chúng ta cùng ngồi chung một bàn đi ! Đông người, uống rượu mới vui !

Chính lão tự tay kéo ghế ngồi, không cần cho Giang Biệt Hạc cất tiếng, hoặc mời hoặc phản đối.

Chắc chắn là Giang Biệt Hạc không phản đối bằng lời nói bởi dưới cội phàm trần này, kẻ nào chưa chán sống, kẻ nào còn muốn lưu lại với vợ con, kẻ đó chẳng bao giờ dám cãi ý Yến Nam Thiên.

Giang Biệt Hạc có bất mãn cũng cố mà chịu.

Lạ thay, những chén, bát đĩa, bình rượu tất cả những gì trên mặt bàn đều rung chuyển, như có ma quỷ nhập vào làm cho những vật đó đảo đảo, tuy đảo đảo nhưng cũng may chẳng có vật nào lật đổ.

Thì ra, đôi tay của Giang Biệt Hạc còn giữ mép bàn, đôi tay đó rung không ngừng, mặt bàn rung theo, tất cả những đồ vật phải rung luôn.

Yến Nam Thiên cau mày, hỏi:

- Sao Giang huynh không ngồi xuống ?

Giang Biệt Hạc giật mình, ngờ ngờ ngẩn ngẩn như vừa từ cung trời rơi xuống, ngồi phệt ngay trên chiếc ghế của lão.

Đúng ra, chính thân hình của lão nhũn ra, lão rơi trên ghế chứ không phải tự lão ngồi.

Yến Nam Thiên cười ròn rảng:

- Lão phu từ lâu thoái xuất giang hồ, không còn đi đây đi đó như thuở nào, nhưng dù ở tận nơi rừng sâu, núi thẳm, cũng có nghe cái danh của Giang huynh, Giang hồ đồn đại hiệp danh của huynh tiếng đồn

vang dội như sấm, mãi đến hôm nay mới được đối diện với Giang huynh, để cùng đối ẩm ! Thực là một điều thống khoái cho lão phu.

Thống khoái nhất, từ lúc lão phu trở lại với đồng đạo vũ lâm sau nhiều năm ẩn tích.

Giang Biệt Hạc hấp tấp rót ba chén rượu đầy, rồi cố gắng điếm một nụ cười, thốt:

- Trước hết, vãn bối xin kính Yến đại hiệp một chén.

Mượn chén rượu làm cái bình phong nhỏ, che trước mặt, Giang Biệt Hạc giấu cái vẻ kinh ngạc vừa biểu lộ.

Lão ta trầm nghĩ:

- Thì ra, Tiểu Linh Ngự chưa đem những việc của ta làm tiết lộ với Yến Nam Thiên ! Nhưng... tại sao lão ta không nhận ra ta ? Chẳng lẽ hai mươi năm qua dung mạo của ta cải biến hoàn toàn, đến độ ta trở thành con người khác.

Chén rượu che khuất trước mắt, lão cũng cố len lén nhìn, nhìn bằng mắt một phần, nhìn bằng ý chín phần.

Lão nghĩ tiếp:

- Còn lão ta, thì... cũng cải biến rất nhiều ! Hay là... Hay là... ?

Bỗng Yến Nam Thiên gọi:

- Sao Giang huynh chưa cạn ?

Giang Biệt Hạc vội vàng nâng chén rượu uống cạn.

Đoạn lão bật cười ha hả, cười lớn để che giấu cái bối rối bên trong, rồi thốt:

- Vãn bối từ lâu từng ngưỡng mộ Oai danh của Yến đại hiệp, không ngờ cái số của mình gặp nhiều may mắn quá và cái may mắn lớn lao hơn hết là cuộc tao ngộ này !

Đời con nhà võ mà có một lần gặp Yến đại hiệp, uống rượu với Yến đại hiệp, kể ra là một đại vinh hạnh, có chết cũng vui !

Yến Nam Thiên cười lớn:

- Uống ! Phải uống cho thật say ! Lão phu cùng Giang đại hiệp phải mềm môi đêm nay, để đánh dấu cuộc gặp gỡ này ! Lần thứ nhất mà !

Lần thứ nhất !

Giang Biệt Hạc hết sức kỳ quái ! Nếu đúng là lần thứ nhất Yến Nam Thiên gặp lão thì chẳng hóa ra Yến Nam Thiên không hề nhận ra lão ta thực sự là ai, lão là một người lạ hoàn toàn lạ !

Như vậy càng hay chứ sao ?

Giang Biệt Hạc thở phào, cái hơi thở phào đó nếu có thể lão cho tuôn ra rất mạnh, ngang với một luồng gió lớn nhưng làm gì lão dám tỏ lộ một sự cười mở rõ ràng như vậy.

Lão phải từ từ thở, và mất đến nửa phút hơi thở phào mới dứt.

Theo hơi thở phào, những gì ứ đọng do ưu tư mà ra theo luôn, lão nhẹ người vô cùng.

Lão lại cười vang, lần này giọng cười không còn gượng gạo nữa, mà lại là thống khoái và thích thú:

- Đúng vậy, lão tiên bối ! Chúng ta phải mềm môi để kỷ niệm cái đêm hạnh ngộ này. Nhất định là nếu không say nhữn người là không được bỏ cuộc, ra về.

Yến Nam Thiên vỗ tay, rồi đập bàn, cái hứng bịch tạt mây xanh, cất giọng oang oang:

- Hay ! Nhất định không say không được bỏ cuộc ra về !

Lão hét to:

- Tiểu nhị đâu ! Ba mươi cân ! Nhanh lên ! Cứ mỗi lượt mang lên, là phải đủ ba mươi cân cho ta ?

oo Đồng Tiên Sanh và Tiểu Linh Ngư rời khách sạn đúng lúc đêm xuống quá nửa rồi.

Vào giờ đó, làm gì còn khách bộ hành trên đường phố ? Làm gì còn đèn ở các cửa hiệu buôn ?

Bất quá, thỉnh thoảng có một vài người ra vào ở những kỹ viện, bởi nơi đó lấy đêm làm ngày.

Tiểu Linh Ngư chấp tay sau lưng, đi quanh các đường phố, miệng luôn luôn mỉm cười.

Chàng thốt:

- Người đừng lo. Tuy hàng quán đóng cửa hết rồi nhưng nếu người có tiền, thì chẳng có ngõ nào mà không mở lối cho người vào cả. Điều đó thì ta dám cam kết với người như vậy. Chắc chắn chúng ta sẽ tìm được một nơi lý tưởng.

Đồng Tiên Sanh dẫn ngọn lửa đang bốc mạnh nơi lòng buồng gọn.

- Phía trước có hiệu ăn đó, người gọi cửa đi !

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Đó là hiệu Tam Hòa lâu, nấu nướng theo mùi vị vùng Giang Chiết, những thức ăn của họ khó nuốt trôi lắm. Còn kia, cũng có một hiệu, nhưng lại là của người Bắc Bình, thức ăn của họ cũng không hợp khẩu. Chúng ta không nên vào đó.

Đồng Tiên Sanh gất:

- Đói thì tìm cái ăn, nơi nào có bàn ăn, cứ vào, sao lại không được.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người Giang Chiết sở trường về tôm cá, mà tôm cá về đêm, nhất là

đêm khuya thì đâu còn tươi nữa ? Đòi thuở ai có tiền mà lại đi tìm những thứ tôm cá ươn sinh mà ăn ? Ở những nơi đó, nếu chúng ta muốn vào thì chỉ nên vào buổi sáng thôi, tôm cá tích trữ còn tươi rói, còn nhảy loi xoi, giữ trọn cái vị của nó. Còn người Bắc Bình thì có cái tài nấu nướng món gì cũng thêm thật nhiều hành, tỏi, ta không chịu nổi cái mùi của những thứ đó, gia vị quá nhiều thứ đó, thì thức ăn mất cái mùi tự nhiên của nó đi.

Đồng Tiên Sanh nghiêng răng:

- Người.... người đòi ăn cái gì ? Gan trời ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Làm gì ta cầu kỳ đến mức độ đó ? Dưới trần này chẳng có nơi nào bán gan trời đâu. Cái ta thích ăn là cay, phải mặn, phàm ăn cái ăn mặn thì con người giữ phải được sức lực lâu dài hơn.

Đồng Tiên Sanh hét:

- Người không thể tùy tiện à ?

Tiểu Linh Ngư chỉnh sắc mặt:

- Người ta có thể khiếm nhã với bằng hữu, chứ nhất định phải luôn luôn quý trọng tỳ, vị. Bởi vì bằng hữu hại ta, ta còn có thể chống chế, chứ khi bao tử ruột gan mà nổi giận lên rồi, thì còn có nước chui xuống lòng đất lạnh vĩnh viễn nằm suy tư, hối hận vì mình đã vô lễ với dạ dày. Bằng hữu có thể xa chúng ta, chứ tỳ vị luôn luôn là bạn đường của chúng ta, bất cứ ở trong cảnh ngộ nào buồn vui sung sướng khổ não.

Đồng Tiên Sanh tưởng chừng có thể nuốt sống Tiểu Linh Ngư.

Lâu lắm, y mới lắng dịu phần nào phần hận, từ từ hỏi:

- Tất cả mọi người đều sợ ta, tại sao người lại không sợ ta ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Người ta sợ người vì người có thể giết họ, song ta biết chẳng bao giờ người giết ta, thì ta còn sợ cái nỗi gì ? Điều đó, giản dị quá chừng, sao người còn hỏi ?

Đồng Tiên Sinh vụt quay mình, bước những bước dài, đi tới.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- THực ra thì người chẳng có lý 'do gì nổi giận cả. Ta nghĩ, người không nên giận, bởi người càng nổi giận thì ta càng thích thú, người giận ta vô ích, mà người cũng đừng giận người, dù sao thì cũng phải cố mà chịu đựng, vì chính người tự tìm những nguyên nhân để tạo giận cho người. Một con người tự giận lấy mình, từng giây từng phút như vậy, có khác nào tự đầu độc cuộc sống ? Bỏ đi, vui đi, gượng mà vui, trong vòng ba tháng thôi mà !

Phía trước có một tửu lâu đèn còn sáng. Tấm bảng hiệu rất to, những chữ vàng chói lọi dưới ánh đèn.

Bảng chữ lớn là Dương Tử Giang Tửu Lâu.

Hàng chữ nhỏ bên dưới là:

Chuyên bán những thức ăn nấu theo mùi vị Tứ Xuyên.

Chẳng rõ trên lầu có còn thực khách chẳng, chứ bên dưới thì những bàn đều trống.

Bọn công nhân đang xếp ghế, quét dọn.

Chúng vừa làm việc, vừa càu nhàu:

- Đêm sắp tàn rồi mà ba cái ông trời đó vẫn còn ngồi lì, tay rót miệng nốc mãi ở trên đó. Thế này thì có thể họ Ở đây luôn đến sáng. Người đâu mà có tửu lượng như biển vậy chứ. Thấy họ uống, ta cứ tưởng họ rót nước vào cái thùng không đáy. Đêm nay đúng là ta gặp ôn thần, hẳn là phải thức mà hầu suốt sáng. Lợi thì lợi cho tửu nhân, hại là về phần bọn ta.

Một tên khác phụ họa:

- Nếu đều đều mỗi khuya có ôn thần xuất hiện như thế này, chắc chúng ta phải đổi nghề !

Một vài tên ngẩng mặt lên.

Bất giác chúng giật mình. Ôn thần còn trên lầu, giờ đây lại xuất hiện thêm một con quỷ.

Con quỷ mặt xanh, con quỷ có gương mặt bằng đồng xanh dờn. Quỷ có dẫn theo một tiểu quỷ.

Quỷ đó vào tiểu lâu rồi.

Quỷ dung lạnh lùng nhìn chúng. Chúng chết đứng.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Làm gì mà các ngươi ngây người ra đó ? Cái vị đại gia này, tuy gương mặt xanh như vậy song trong túi có rất nhiều vàng. Tài thần đến viếng các ngươi đó, chứ chẳng phải quỷ đâu ? Con người ai không thích thần tài đến nhà ?

Một tên ráng làm gan, lấp bắp thốt:

- Lỗi.... lỗi quá ! Tửu lâu chúng tôi sắp đóng cửa. Đêm khuya quá rồi.

Đồng Tiên Sanh nhìn tên đó, đột nhiên vươn tay chụp xuống đầu gã.

Gã tưởng chừng mình đang chơi vui tới chín tầng cao, thần hồn rời khỏi xác.

Khi gã tỉnh lại, thấy mình đang ngồi trên xà nhà.

Gã không bị thương tích gì, nhưng cái gan của gã chừng như biến tan mất.

Gã suýt hôn mê luôn, trong cảnh đó, nếu hôn mê là rơi xuống ngay, xương tan thịt nát.

Gã sợ quá, luýnh quýnh thế nào, cuối cùng cũng rơi xuống. Nếu Tiểu Linh Ngư không đưa tay đón gã, thì gã đã có dịp gặp tổ tiên nơi suối vàng rồi.

Đồng Tiên Sanh lạnh lùng:

- Đóng cửa hay không, mặc các người. Đêm khuya hay không, ta chẳng cần biết.

Ta chỉ biết là ta cần ăn, ta ăn cái gì, các người phải dọn ra cho ta ăn, có sẵn thì dọn, không có sẵn thì có mà làm sao cho có, sai cũng không được, thiếu cũng không được.

Biết chưa ? Các người chưa muốn chết chứ ?

Gã bồi bàn lí nhí:

- Biết ! Biết ! Bọn tiểu nhân còn muốn sống, sống rất lâu, thượng thiên ơi !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Dọn càng nhanh càng tốt, nên nhớ là gặp cái thực khách như bọn ta, chẳng mấy chốc mà các người giàu to. Nhưng đừng chọc giận khách mà sớm về cõi thọ.

Chàng ung dung kéo ghế ngồi.

Rồi, chậm rãi kể từng món ăn:

- Trước hết, bốn món ăn nguội, rồi sau đó, một con gà, bốn chum heo, thịt nạc, nửa con vịt, con lý ngư....

Chàng kể tới đâu, bọn công nhân gặt đầu đến đó, sau cùng chàng thở dài, tiếp:

- Đêm khuya lắm rồi, ta chẳng ăn nhiều bao nhiêu đó cũng tạm được rồi. Ta ăn nhiều là các người hầu hạ cực khổ, chẳng sướng gì cho nhau. Còn rượu thì các người mang cái thứ thượng hảo hạng nhé, Trúc Diệp Thanh hay Hoa Điêu gì đó cũng được.

Độ ba mươi cân thôi nhé, khi nào thiếu ta gọi thêm.

Tuy gặt đầu, bọn công nhân len lén lè lưỡi.

Bao nhiêu thức ăn đó, bao nhiêu rượu đó, nếu là mười người ăn, uống hẳn cũng còn thừa hưởng hồ hai người ?

Đã thế, chàng lại còn cho rằng tạm tạm, giản dị, sợ làm nhọc hàng quán lúc đêm khuya khoắc !

Khổ hơn nữa, có một vài món, chính tửu lâu không sẵn mà cung cấp cho khách hàng, phải chạy đến các đồng nghiệp.

Bây giờ, ai ai cũng đóng cửa nghỉ việc rồi, còn chạy đi đâu được mà tìm ?

Tìm không ra là chết ?

Một công nhân làm gan, thốt:

- Rượu.... xin thứ cho.... phân tích trữ trong hiệu đã hết rồi ! Ba vị khách trên lầu đã uống cạn.

Đồng Tiên Sanh lạnh lùng:

- Ta không cần biết còn hay hết, ta muốn có, là các ngươi phải có, làm sao có thì làm ! Thiếu một cân, thay vào đó một chiếc đầu của các ngươi.

Những tên công nhân trong tửu lâu thảm kêu khổ.

Hầu hạ Ôn thần chưa xong, lại gặp khách quý ! Nhưng dù ôn thần, dù dịch quý, chúng vẫn phải cúi đầu, tuân lệnh như thường, trừ ra chúng muốn về với tổ tiên thì lại khác.

Không lâu lắm, những gì Tiểu Linh Ngự đòi hỏi, đều được dọn lên bàn đầy đủ.

Chàng không mời Đồng Tiên Sanh, mà cũng chẳng đợi Đồng Tiên

Sanh mời, cứ ung dung cầm đũa.

Chàng ăn, chàng uống, ăn như hổ, uống như rồng.

Đồng Tiên Sanh từ lúc vào đây, không hề ngồi.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Sao người đứng mãi ? Bên cạnh mình mà có một người đứng chực chờ thì ta làm sao ăn ngon miệng được ?

Nói thế chứ chàng cứ ăn, cứ uống, ăn to, uống đậm.

Chàng đưa chén rượu lên, lại cười, rồi tiếp:

- Xem ra, cái cửa hiệu này nấu nướng cũng khá lắm. Người thử ăn chút đi, cho biết cái tài của gã đầu bếp. Ta đã bảo, đừng giận hờn gì cả, giận thì khí uất bốc tràn hông, sanh no hơi rồi ăn không vô mà con người kém ăn thì phải héo mòn dần dần rồi chết sớm. Thú thật, người mà có bề gì rồi, thì chắc là ta sẽ khổ, mãi mãi khổ !

Đồng Tiên Sanh vờ điếc, không đáp.

Tiểu Linh Ngư đưa cao một đùi vịt béo, cắn một miếng lớn vừa nheo nhóc nhách, vừa than:

- Miệng, ở nơi mặt người, ta có muốn ăn hộ cho, cũng chẳng làm sao được. Cái gì thì con người có thể làm giúp nhau, chứ về cái ăn cái uống, cũng như cái ỉa, thì ai nấy làm không phương tiếp trợ. Nhưng...

Chàng dừng lại, nuốt xong phần thịt còn ứ đọng trong miệng rồi tiếp:

- Người không ăn, không uống, không ngủ, mà chừng như người cũng chẳng ỉa luôn, thì thử hỏi người còn sống được bao lâu nữa chứ ? Ta nghĩ, người chưa có ý tự sát mà ?

Giả như muốn tự sát thì ít ra cũng từ ba tháng nữa trở lên, từ đây đến ba tháng, người cần phải sống mà.

Đồng Tiên Sanh vụt vung tay.

Không có cái mục tiêu nào tạm thời cho y dùng làm nơi phát tiết uất khí, thì có chiếc bàn bên cạnh kia.

Y đánh ra một chưởng.

Chiếc bàn như hứng một hòn giã sơn to lớn, gãy ngay tại chỗ, nát vụn.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Chiếc bàn có tội tình gì mà người trừng trị nó ? Tại sao người lại giận ca ú đến một chiếc bàn, một vật vô tri giác. Theo ta nghĩ thì người nên phóng thích ta, càng sớm thì người càng được thanh thản. Đeo ta bên cạnh là người hành hạ sự sống của người đó.

Đồng Tiên Sanh hét:

- Phóng thích người ? Đừng nuôi mộng !

Tiểu Linh Ngư ngửa mình nhóng cổ, ngẩng mặt, nghiêng chén rượu rót vào miệng, khà khà mấy tiếng, rồi cười ha hả, tiếp:

- Cho người biết, thực ra, lúc này mà người có buông tha ta, chính ta lại còn bám sát người nữa là khác. Bám như đĩa theo chân trâu vậy đó. Người đánh ta, vị tất ta ly khai người ! Người biết không ? Còn gì sung sướng hơn cho ta lúc này chứ ? Đi chuồng xí, có kẻ đưa người đón này, khi ngủ có kẻ ngồi bảo vệ này, đi ăn có kẻ theo này, dù đêm khuya, dù đường vắng, ta vẫn có người theo bầu bạn, ăn xong có người chi tiền này, lại chi một cách rộng rãi, bất cần tiêu nhiều tiền ít. Bậc vương hầu công bá, thiết tướng cũng chỉ hưởng được ngàn ấy phương tiện thôi, không hơn ! Nếu ta bỏ đi, thì đúng là ta ngu nhất trên đời.

Chàng cười lớn, tiếp luôn:

- Mà ta lại là đệ nhất thông minh trong thiên hạ, cái đó mới sướng cho ta chứ.

Chàng hỏi:

- Người có thấy ta sướng không ?

Đồng Tiên Sanh trừng mắt nhìn Tiểu Linh Ngư một lúc lâu, đoạn gằn từng tiếng:

- Cứ sướng đi, sướng từng ngày một, sướng đủ ba tháng chín mươi ngày. Kể từ tội trước khi thọ hình nhân loại thường dành cho một niềm thống khoái. Người cứ sướng để bù trừ cái thảm trong tương lai.

Tiểu Linh Ngư buông đũa xuống bàn, rồi trừng mắt nhìn lại Đồng Tiên Sanh, buông tiếng thở dài:

- Ta hỏi người, bình sanh ta với người không quen biết nhau, thế tại sao người hận ta ? Mà người lại hận cực độ ? Hận như vậy sao người không tự tay giết ta ngay ?

Đồng Tiên Sanh nhìn lên không cười lạnh:

- Bí mật ! Người chẳng bao giờ hiểu được ! Dù người có cố tìm, cũng chẳng hiểu được. Vĩnh viễn người vẫn không hiểu được.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Vĩnh viễn !

Đồng Tiên Sanh gật đầu:

- Đúng vậy ! Vĩnh viễn !.... Vĩnh viễn !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Một con người vĩnh viễn không thể khám phá ra sự bí mật có liên quan mật thiết với mình thì đúng là một sự bi thương vô hạn Đồng Tiên Sanh cười lớn:

- Phải ! Đúng là tàn nhẫn ! Đúng là bi thảm đó ! Ta dám bảo đảm là trên đời này chẳng có gì tàn nhẫn, bi thảm hơn. Ta cũng bảo đảm luôn là người chẳng bao giờ tránh được sự bi thảm đó. Nói một cách

khác, sự bí mật đó, vĩnh viễn sẽ còn là bí mật, đến ngàn đời sau vẫn còn là bí mật.

Chùng như khoái trá làm sao đó, Đồng Tiên Sanh bật cười cuồng dại, rồi thốt oang oang:

- Cho nên, từ bây giờ người nên cởi mở tâm tình, tiếp đón mọi niềm vui cứ vui lên bằng thích. Đời người chỉ có khoảng thời gian này là sướng nhất đó. Sướng đi, để rồi vĩnh viễn vào địa ngục, vĩnh viễn không luân hồi.

oo Yến Nam Thiên, Hoa Vô Khuyết, Giang Biệt Hạc cùng say cả.

Họ ngồi trên ghế, nhưng chẳng khác nào họ ngồi trên những quả cầu không chỗ tựa, họ lắc lự, rồi họ gượng cho khỏi ngã, thành ra vừa lắc lự qua bên này, họ lại nghiêng ngã qua bên kia.

Cứ thế mà gượng, mà sửa dáng, song tay thì luôn rút luôn nâng miệng thì hoặc lí nhí, hoặc lè nhẹ, hoặc hự hự lớn lên...

Bình sanh Giang Biệt Hạc chưa lần nào uống quá độ như đêm nay.

Con người có tâm sự, lại nhiều, lại nặng, lại không thể tìm một đồng loại nào để bộc lộ cho vơi bớt đi, thì con người đó chỉ còn có cách chôn sâu trong biển rượu.

Nhưng, Yến Nam Thiên thì khác, gặp rượu là phải uống, có bao nhiêu rượu cũng phải uống cạn, uống một lần cho cạn, cạn tất cả những vò có sẵn, như con thiêu thân gặp lửa, nhất định phải dùng hai cánh mà dập tắt lửa.

Con thiêu thân cháy cánh mà chết, bởi nó không chống nổi với lửa, chứ Yến Nam Thiên sợ gì rượu ?

Thiêu thân gặp lửa, phải chết, Yến Nam Thiên gặp rượu, lại sống dai sống mãi.

Hứng dâng lên, Yến Nam Thiên bật ca, bài ca Tương Tiếu Tửu của Lý Bạch ngày nào, cạn tiền mua rượu, đem ngựa quý, áo đẹp đổi lấy rượu mà uống.

Lão ta nhấn mạnh mãi cái câu:

- Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu !.... Vạn cổ sầu !

Chữ nhĩ, thực ra là chữ ngã, lão sửa lại cho hợp cảnh hơn. Lão gật gù, vừa uống vừa ca, ca đi ca lại cái câu đó, xem chừng thích thú lắm.

Nhưng, nếu tinh ý, lắng nghe cái âm thanh của lão, người ta sẽ nhận ra trong đó có cái gì bi thương cực độ !

Trong đó, có ẩn chứa cái gì từ bao nhiêu năm qua, lão không thể phát tiết.

Vạn cổ sầu ! Sầu do đâu phát sanh ? Sầu vạn cổ hẳn phải lớn lắm ! Người đã gây nên vạn cổ sầu cho lão, hẳn đối với lão có cái tầm quan trọng phi thường.

Và, cái tiếng nhĩ đây, chưa chắc dành cho ghb, mặc dù Giang Biệt Hạc là kẻ đối ẩm.

Tiếng nhĩ đó phải hướng về xa xăm, vô tận, ở bên kia thế giới, và lão đang đối ẩm với một hình bóng nào, chứ không là với ghb.

Giang Biệt Hạc toan cất tiếng tán thưởng, Yến Nam Thiên vội chụp tay lão, cao giọng hỏi:

- Các hạ họ Giang ?

Giang Biệt Hạc giật mình như chạm phải điện.

Nhưng, lấy lại bình tĩnh, lão cười, đáp:

- Phải đó, tiền bối ! Tại họ họ Giang, tên Biệt Hạc. Tiền bối, chúng quên thế à ?

Cuộc rượu chưa đến cuối, mà đã quên mất rồi.

Yến Nam Thiên ngẩng mặt lên không, thở dài:

- Tại sao ? Tại sao chứ ! Trong đời sao lại có chuyện lạ lùng như thế chứ ! Kẻ thật tốt, cũng mang họ Giang, kẻ thật xấu cũng mang họ Giang ! Họ Giang sao gồm những người hỗn tạp quá chừng.

Có lạ gì điều đó mà lão thở than ? Họ nào lại chẳng có kẻ xấu người tốt ?

Lão thở than như thế, là có dụng ý gì chẳng ?

Giang Biệt Hạc phải cố gắng lắm mới giữ cho hai hàm răng khỏi đập vào nhau.

Và cái say của lão ta đương nhiên phải xuống độ rồi.

Lão lấp bắp hỏi:

- Tiền bối.. nói thế là... sao ?

Yến Nam Thiên thở ra:

- Giang nhị đệ của ta, ôn nhu, thiện lương, hòa nhã, khả ái biết bao ! Một con người tốt nhất trên quả đất này. Nhưng một kẻ khác cũng mang họ Giang mà lại là kẻ bại hoại nhất trong vũ trụ. Kẻ đó là Giang Cầm...

Bây giờ thì chẳng những hai hàm răng đánh vào nhau cạch cạch, Giang Biệt Hạc cảm thấy tay rung, chân rung, thân hình rung, chiếc ghế cũng rung theo luôn.

Hiện tại thì ai ai cũng say cả rồi, không nhiều thì ít, còn ai để ý đến sự biến đổi nơi Giang Biệt Hạc ?

Yến Nam Thiên chẳng những không quan tâm đến Giang Biệt Hạc, trái lại còn miên man với ý niệm đang bùng trong tâm tư, ý niệm bốc mạnh, râu lão vươn ra, tóc dựng đứng lên, mắt lão trợn trừng, giọng cao suýt vỡ óc từng lâu:

- Giang nhị đệ ta, xem Giang Cầm như thủ túc, nhưng cái gã lòng lang dạ sói đó lại lấy ân làm thù, lấy tình làm hận, xem đạo nghĩa như

cỏ rác, vì một chút lợi nhỏ nhen, bán rẻ mạng sống của nhị đệ ta....

Giang Biệt Hạc xuất mồ hôi lạnh.

Phải nhìn nhận lão ta là tay già dặn lắm nên trong trường hợp đó, lão có thể lấy lại bình tĩnh gượng điếm một nụ cười, cười để tỏ lễ độ là có chú ý đến câu chuyện do bậc trưởng thượng kể ra.

Rồi lão cau mày hỏi:

- Giang Cầm nào đó, đáng ghét như thế à ?

Yến Nam Thiên nắm chặt đôi tay gân nổi vòng chứng tỏ sự căng thẳng cực độ trong toàn thân lão từ thể chất đến tinh thần.

Giọng lão rung rung, giọng đó buông từng tiếng một, gằn mạnh:

- Rất tiếc là cái gã cầu trệ đó trốn tránh ở phương trời nào mà ta tìm mãi mà chẳng gặp ! Nếu một ngày nào đó ta vớ được gã, thì ta không cần dùng đao kiếm giết gã, ta chỉ bóp chiếc đầu gã từ từ cho đầu gã bẹp dần dần, cho đôi mắt lòi ra, cho máu vọt theo thất khiếu....

Giang Biệt Hạc cứ run người theo mỗi tiếng gằn của Yến Nam Thiên.

Hiện tại thì lão chẳng còn một tí hơi rượu nào trong mình, hơi rượu bốc ra trợn vện theo mồ hôi lạnh toát từng hồi từng hồi.

Trong khi đó thì đôi bàn tay của Yến Nam Thiên lại bóp chặt nắm tay hơn, tợ hồ Yến Nam Thiên đã tóm được chiếc đầu của Giang Cầm, tợ hồ lão đang bóp chiếc đầu đó.

Nhưng, chẳng lẽ ở đó mà run sợ mãi ?

Run sợ cái gì, khi người ta đề cập đến một con người chẳng may liên quan đến lão ? Bất quá chỉ là kẻ kia mang họ Giang như lão thôi. Mà một kẻ mang họ Giang đắc tội với Yến Nam Thiên, chẳng lẽ Yến Nam Thiên lại sát diệt tất cả những người mang họ đó ?

Không, đừng nên tỏ vẻ gì sợ hãi cả.

Giang Biệt Hạc gượng điếm nụ cười, thốt:

- Vãn bối tuy họ Giang, song có phải là Giang Cầm đâu ? Xin Yến đại hiệp buông bàn tay vãn bối đi cho, bàn tay này đâu phải là chiếc đầu của Giang Cầm ?

Thì ra, Yến Nam Thiên còn nắm chặt tay của Giang Biệt Hạc !

Yến Nam Thiên trở về thực tại, bật cười lớn buông bàn tay của Giang Biệt Hạc.

Buông bàn tay rồi, lão thu nhanh nụ cười liền trầm gương mặt ào nhìn ra ngoài.

Có mấy bóng người chợt hiện, chẳng rõ từ đâu đến chúng vọt đi như mèo rượt chuột.

Chẳng hiểu chúng làm gì.

Hoa Vô Khuyết có hơi men trong người nên mất đi cái vẻ trầm tĩnh thường ngày, trở nên hiếu động. Thấy mấy bóng người xuất hiện, hấn cười hì hì thốt:

- Đêm hôm khuya khoắt, những kẻ đó lại khả nghi, chắc chắn là chúng sắp sửa làm điều gì phi nhân phi nghĩa đây ! Tại hạ bước ra xem sao.

Yến Nam Thiên nổi giận:

- Có lão phu tại đây, cần gì người phải can thiệp ?

Chính lão nhún chân từ giang lâu đến đầu tường rồi đứng đó cao giọng gọi:

- Yến Nam Thiên đang uống rượu tại đây bằng hữu nào đó xin xuất hiện gấp.

Từ trong bóng tối, liền sau tiếng quát của Yến Nam Thiên bước ra

mấy người. Yến Nam Thiên hét:

- Đừng đi tới nữa, cứ đứng lại cho lão phu xem nào !

Tất cả đều đứng lại. Yến Nam Thiên bước tới một bước:

- Có lão phu ở đây các người còn tìm đến, định làm điều bại hoại chi đó, chẳng lẽ các người hết muốn sống rồi phải không ?

Lão đứng trên đầu tường, từng cơn gió quét qua, phát bay tà áo, tuy áo của lão rách nát không còn chỗ vá, nhưng trong đêm tối, trông mờ mờ, lão có cái dáng một thiên thần tuần du khắp đông tây bất quỷ.

Trước oai khí đó, bọn dạ hành đều chết sững mãi đến bây giờ chúng mới biết của Yến Nam Thiên, chứ từ lâu chúng bắt quá nghe đồn vậy thôi.

Mà lời đồn theo thông lệ của thế nhân luôn luôn trên sự thật cho nên chúng không tin lắm.

Bây giờ thì đối mặt đối người, chúng mới nhận ra lời đồn còn dưới sự thật rất xa.

Lâu lắm một gã làm gan cất tiếng với giọng run run:

- Bọn tiểu nhân này không hay biết Yến đại hiệp tái xuất giang hồ, xin đại hiệp tha thứ cho !

Yến Nam Thiên lại hét:

- Dù không biết có lão phu tại đây thì còn Giang Nam đại hiệp đó chi ? Chẳng lẽ các người không biết là Giang Nam đại hiệp đang có mặt tại thành này ?

Lúc đó, Giang Biệt Hạc đã bước ra. Bọn dạ hành nhìn thoáng qua lão ta, chúng không nói gì, nhưng ánh mắt của chúng đã biểu hiện rõ rệt cái ý của chúng.

Giang Nam đại hiệp thì sánh sao được với Yến đại hiệp chứ ? Có Giang Nam đại hiệp tại thành này hay không có, điều đó chẳng quan

hệ gì đến chúng, cái nghề làm ăn chúng vẫn tiến hành đều đều, chúng có ngán đâu ?

Nhưng, sự có mặt của Yến đại hiệp thì lại khác !

Thần cũng phải kinh, quỷ cũng phải sợ thì chúng sợ là cái chắc rồi.

Cho nên nếu biết Yến Nam Thiên đêm nay cao hứng đến thị thành này uống rượu, thì dù có xuất phát một chuyến đi mà phát tài to, đủ sông thừa thãi đến trọn đời, chúng cũng đóng cửa, nằm nhà, chịu đói.

Yến Nam Thiên lại hét:

- Lão phu nghĩ là các người chưa giờ một thủ đoạn gì nên cái tội ác của các người được chôn chước. Lão phu không giết các người, song phải đánh các người mỗi tên vài mươi tát tai, để cảnh cáo.

Lão tiếp luôn:

- Đánh chẳng lẽ lão phu tự tay đánh bọn tiểu nhân ? Thế các người tự mình đánh mình, đánh xong là cút đi nơi khác gấp.

Bọn đó đua cao tay thực sự, rồi tự tát vào mặt mình, thực sự tát cực mạnh. Mỗi tên tự tát vào mặt hai mươi tát, mười tát mỗi bên, tát xong, cúi đầu lủi đi như chuột.

Giang Biệt Hạc kinh hãi, không tưởng oai khí của Yến Nam Thiên hùng mãnh đến mức độ đó.

Tuy nhiên, lão cũng hết sức khâm phục.

Trong sự khâm phục đó, ẩn ước có niềm đổ kỵ.

Lão sững sờ một lúc, đoạn buông tiếng thở dài, thốt:

- Một con người tạo được cái thịnh danh như vậy, mới xứng đáng sống giữa cõi đời !

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ:

- Trong thiên hạ, có thình danh như vậy nào chỉ có mỗi một Yến đại hiệp mà thôi !

Yến Nam Thiên trừng mắt:

- Hoa Vô Khuyết ! Người không phục ?

Hoa Vô Khuyết vẫn giữ nụ cười:

- Nếu chúng biết có người trong Di Hoa Cung ở đây, chúng đã bỏ thành mà đi xa chứ đừng nói là chẳng dám đến tòa tửu lâu này ?

Yến Nam Thiên còn trừng mắt nhìn hấn một lúc, vụt cười lớn:

- Nếu muốn cho một con người như người bội phục, thiết tưởng chẳng phải dễ dàng gì ?

Lão nhảy xuống tường, trở vào bàn tiệc, vừa đi vừa ca nghêu ngao.

Giang Biệt Hạc khẽ đưa tay nắm chéo áo của Hoa Vô Khuyết hỏi nhỏ:

- Hiền đệ có thấy Yến đại hiệp hơi say đó chẳng ? Chúng ta nên nhân cơ hội này, len lén chuồn đi, càng đi gấp càng tốt, từ biệt lão là hơn !

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Tại hạ chỉ sợ từ biệt Giang huynh thì có !

Giang Biệt Hạc giật mình:

- Hiền đệ..... chẳng lẽ hiền đệ định đi theo Yến đại hiệp ?

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Hấn là như vậy đó, Giang huynh !

Giang Biệt Hạc xuất mồ hôi lạnh, nhắc khéo:

- Nếu lệnh sư hay được, thì... thì...ngu huynh chỉ sợ có điều bất tiện.

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Dù gia sư có biết đi nữa, tại hạ cũng muốn đi theo Yến đại hiệp.

Giang Biệt Hạc sững sờ. Một lúc lâu, hấn hỏi:

- Các vị đi đâu ?

Hoa Vô Khuyết buông gọn:

- Tìm Tiểu Linh Ngư.

Giang Biệt Hạc biến sắc. Lão trầm nghĩ.

- Tuy hiện tại, Yến Nam Thiên không nhận ra ta, tuy lão bằng lòng xem ta như bằng hữu, song khi gặp Tiểu Linh Ngư rồi thì cái chân tướng của ta phải bại lộ.

Cả ba rời bàn rượu, đi quanh, đi một lúc đến chỗ tạm ngụ của Đồng Tiên Sanh.

Giang Biệt Hạc bỗng chớp mắt, bật cười lớn, thốt:

- Khách sạn này có tích trữ khá nhiều rượu ngon, nếu Yến đại hiệp còn tửu hứng, chúng ta vào đó làm thêm mấy chén.

Yến Nam Thiên cười vang:

- Quả nhiên Giang Nam đại hiệp biết chiều bằng hữu ! Vào, cứ vào, vào xem có thứ rượu nào uống được chăng ?

Khách sạn đã đóng cửa từ lâu, cả ba phải gõ cửa gọi tiểu nhị dù bất mãn, nhưng thấy là thượngkhách của Đoàn Hiệp Phi, nên miễn cưỡng tiếp đón.

Việc đầu tiên là gọi rượu, rượu đã đến rồi, Giang Biệt Hạc viện có bước ra ngoài, len lén đến phòng Đồng Tiên Sanh.

Hiển nhiên lão định tìm Đồng Tiên Sanh, để có người đối phó với Yến Nam Thiên.

Rất tiếc, Đồng Tiên Sanh vắng mặt.

Giang Biệt Hạc thất vọng.

Lúc lão trở vào thì Yến Nam Thiên đã nốc hơn mười cân rượu rồi, tuy tửu lượng rất cao, lúc đó Yến Nam Thiên có vẻ chệnh choáng.

Hoa Vô Khuyết thì hơn thế, hấn say thấy rõ, bất quá hấn có công lực thâm hậu, nên còn bảo trì nổi vậy thôi.

Giang Biệt Hạc nảy sinh một ý niệm, vội trở ra ngoài, lấy tay chọc mửa trọn phần rượu đã uống, rồi vào, uống mạnh như thường.

Yến Nam Thiên càng lúc càng say hơn, nhưng càng say càng uống đậm chẳng khác nào uống nước nữa.

Cuối cùng lão gục đầu xuống bàn, ngủ luôn.

Hoa Vô Khuyết lẩm nhẩm:

- Tửu phùng tri kỷ không say không thôi ! Nào, ta uống thêm mấy chén nữa đi !

Rồi hấn cũng gục đầu xuống bàn, thở phì phì, ngủ luôn.

Giang Biệt Hạc bình tĩnh ngồi tại chỗ một lúc lâu, đôi mắt nhìn đăm đăm Yến Nam Thiên.

Mồ hôi đổ ra, ướt trán, ướt mặt, chứng tỏ tâm tư trải qua một cơn khấn trương cực độ.

Một lúc nữa, lão nhóng hỏi:

- Yến đại hiệp ! Văn bối xin kính thêm một chén nữa nhé !

Yến Nam Thiên thở đều, thở lớn, không đáp.

Giang Biệt Hạc lại gọi:

- Hoa hiền đệ ! Hiền đệ có muốn uống nữa chăng ?

Hoa Vô Khuyết bất động.

Hồi 69

Nhích Một Đường Tơ

Con tim của Giang Biệt Hạc đập liên hồi, tưởng chừng trong phút giây nó sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nếu từ nay lão còn nuôi ý niệm tranh bá trên giang hồ, thì đây là cơ hội ngàn năm một thuở.

Cơ hội nhỏ lấy hai cây đĩnh trong mắt !

Cơ hội trừ diệt hai chướng ngại vật, kiên cố hơn cả bức Vạn Lý Trường Thành, ngăn chặn rợ Hồ.

Cơ hội đó, lão chỉ cần vươn tay ra là chụp được.

Giang Biệt Hạc bình sanh chưa bao giờ phải đắn đo nghiêm trọng như lần này.

Lão trầm nghĩ:

- Cơ hội rất tốt đó, nhưng liệu ta dám mạo hiểm mà nắm lấy chăng ? Hoa Vô Khuyết ! Yên Nam Thiên ! Cả hai có thừa sức khuấy nước chọc trời, liệu ta hạ thủ mà đắc thủ hay không ? Hai nhân vật như vậy, lẽ nào lại chết một cách tầm thường nơi tay ta được ? Chẳng lẽ đời họ kết thúc giản dị như thế.

Lão nắm chắc hai tay, như vừa tìm được. can đảm, lão sợ can đảm đó vượt mắt.

Lão nắm chắc tay quá, toàn thân căng thẳng, mồ hôi lạnh toát ra, gân mặt nổi vòng.

Lão làm một sự cân nhắc kỹ ...

Cơ hội ngàn năm một thuở ! Mất cơ hội này, vĩnh viễn lão không còn hạnh ngộ một lần thứ hai, dù có sống lại một kiếp thứ hai nữa.

Đêm nay không hạ thủ, thì mong gì trong tương lai có dịp hạ thủ ?

Lão tự trách:

- Người sợ cái gì chứ Giang Biệt Hạc ? Người sợ cả hai cái xác vô tri giác kia nữa sao ? Bởi, họ có khác gì hai cái xác chết ? Đừng do dự, Giang Biệt Hạc ! Người giết họ dễ dàng, họ hiến thân cho người đó, không nhận là ngốc. Ngốc nhất trần đời.

Lão vụt đứng lên. Lão vừa đứng lên, lại ngồi phệt xuống. Lão vẫn còn do dự, lão lại nghĩ:

- Trên đời, đâu có sự giản dị như vậy được ? Chẳng lẽ tạo hóa quá ưu đãi ta ? Xưa nay biết bao nhiêu gương họa hổ bắt thành ? Không làm, là ta ngốc, mà làm ra, chắc gì ta thông minh ? Giả như ta không đắc thủ, thì cái cơ hội này đúng là trò câu nhử mà hóa công dành cho ta, để kết thúc một vụ án mà ta phải đền do sự gian trá của ta ngày xuất đạo đến nay !

Bàn tay của lão rung rung, bắt buộc lão phải nắm mạnh ghế, để lấy thăng bằng cho cả hồn lẫn xác.

Rồi lão nghĩ tiếp:

- Có thể vì ta quá đa nghi chẳng ? Đúng là họ không nghi ngờ gì ta, tại sao ta quá nghi ngờ về họ ? Họ có tin ta, nên mới không đề phòng ? Tại sao ta nghi ngờ, rồi toan mạo hiểm ? Ta có mờ ám lý trí chẳng ?

Lão nghĩ thêm:

- Hẳn là Hoa Vô Khuyết và Yên Nam Thiên chẳng bao giờ tưởng ta có thể giết họ !

Cho nên, họ yên tâm mà uống say, say rồi họ yên tâm ngủ, họ ngủ như những hài nhi ngủ trong lòng mẹ với trọn vẹn niềm tin. Nhưng, họ có biết đâu, họ ngủ bên cạnh một con lang, một con sói ! Bình sanh ta có bao giờ nhút nhát đâu ? Thế tại sao hôm nay ta không định nhanh một hành động quá dễ dàng ? Dễ hơn cái việc một thiếu nữ ngắm hoa xuân, đưa tay hái một đóa hoa vừa ý !

Lão chỉ cần vươn tay ra là thiên hạ giang hồ sẽ về tay lão ! Lão vụt đứng lên.

Về cương quyết ngời trong ánh mắt, lão bước đến bên cạnh bàn, rồi bàn tay đưa cao, bàn tay đó giáng xuống.

Lão đưa cả hai bàn tay, bởi lão phải ra tay giết hai người cùng một lúc ! Bàn tay đó giáng xuống, chắc chắn hai cái đầu phải bẹp cùng một lúc.

Bàn tay đó hàm súc cả công phu tu dưỡng qua mấy mươi năm dài.

Người ta xông pha trăm ngàn trận chiến mới tạo dựng nổi một nghiệp bá. Lão chỉ vươn tay ra, giáng tay xuống, là nghiệp bá về tay !

Để dàng quá, nhanh chóng quá !

Yến Nam Thiên chết có vô lý như vậy sao ? Hoa Vô Khuyết chết vô lý như vậy sao ?

Thế thì mĩa mai cho số phận những bậc hào hùng quá chừng !

Bỗng, Hoa Vô Khuyết vụt đứng lên, quát:

- Giang Biệt Hạc ! Giờ đây mới thấy rõ cái chân tướng của ngươi ! Tiểu Linh Ngư quả không nói oan cho ngươi !

Bình sanh, hấn chưa hề quát tháo với một ai !

Hấn quát tháo là một cuộc bể dâu bắt đầu khai diễn.

Hấn đứng lên, tự nhiên Giang Biệt Hạc thất bại rồi, hấn đứng lên không phải để đứng suông, tự nhiên hấn phải làm một cái gì đó, đi đôi với lời quát tháo.

Nhưng, Giang Biệt Hạc đã có can đảm làm cái việc đó, tự nhiên lão có phòng bị.

Trước khi Hoa Vô Khuyết kịp làm một cái gì, thì lão đã kịp thực hiện

sự đề phòng đó.

Hoa Vô Khuyết dù nhanh, Giang Biệt Hạc cũng nhanh huống chi phản ứng của I ta được hiện trước một giây ? Một giây thôi, cũng đủ lắm rồi.

Hoa Vô Khuyết chưa chồm tới, lão đã thoái lui, khi Hoa Vô Khuyết nhích động thân hình, thì lão đã có một khoảng cách khả dĩ an toàn.

Nhưng, Yến Nam Thiên cũng đã đứng lên, rồi, gần như đồng thời Hoa Vô Khuyết.

Giang Biệt Hạc hoàn toàn thất bại.

Cái một bá chủ giang hồ tan biến, giờ đây bóng Diêm vương như ẩn hiện trước tầm mắt Giang Biệt Hạc.

Hai Diêm Vương, chứ chẳng phải một !

Bởi, hai người trước mắt, ai cũng có thể là Diêm Vương cả. Còn lâu lắm lão mới đủ sức ứng phó nổi với một trong hai người, huống chi cả hai người đều thấy rõ chân tướng của lão ? Huống hồ cả hai người cùng muốn giết lão ?

Yến Nam Thiên nhảy tới, Giang Biệt Hạc chỉ kịp đưa tay lên đón cái chưởng vạn cân của Yến Nam Thiên.

Giang Biệt Hạc làm liều, bởi không còn cách nào hơn là phải đưa tay nghinh đón.

Cho nên, qua cái chạm tay đó, Giang Biệt Hạc bị tung bổng lên không, dội trần nhà, bay luôn đến tường, từ tường rơi xuống nền.

Lão tưởng ngũ tạng lục phủ nát hết, toàn thân đã như như cám rồi.

Lão không làm sao gượng đứng nổi.

Hoa Vô Khuyết nhìn Yến Nam Thiên, kinh hãi, hỏi gấp:

- Thế ra, Yến đại hiệp giả say ?

Yến Nam Thiên cười lớn:

- Liệu mấy trăm chén rượu đó làm gì quật ngã được ta ? Ta thấy hần cứ uống chén nào là chọc cổ cho mữa ra chén đó, nên lấy làm kỳ, muốn xem cái dụng ý của hần như thế nào ?

Lão thu tiếng cười, quát lớn:

- Giang Biệt Hạc ? Có cần nói gì không ? Nếu muốn, cứ nói !

Giang Biệt Hạc nhếch nụ cười thảm:

- Xong ! Thế là xong ! Hai mươi năm khổ luyện võ công, ta vẫn chưa đủ sức chịu đựng một chưởng của Yến Nam Thiên ! Ta còn gì để nói nữa !

Lão tự thốt, nhưng cái ý thì đáp lại câu nói của Yến Nam Thiên.

Yến Nam Thiên cao giọng:

- Ta với ngươi, không oán, không cừu, tại sao ngươi toan ám toán ta ?

Giang Biệt Hạc sáng mắt lên:

- Ngươi không biết à ?

Yến Nam Thiên hừ một tiếng:

- Nếu biết, ta còn hỏi làm chi ?

Giang Biệt Hạc thở dài, trong tiếng thở dài, ẩn ước có tiếng thở phào.

Tự nhiên, lão phải trờ qua một bên:

- Hai cạp không thể ở chung một rừng, trên đời, không thể có hai đại hiệp ! Hoặc ngươi, hoặc ta, trong hai phải mất một ! Ngươi còn đó, Yến đại hiệp còn đó, thì người đời còn ai lưu ý đến Giang Nam đại hiệp nữa ? Trên đời còn ai trọng vọng ta nữa ?

Lão nghiêng răng, giọng cất cao, nhưng âm thanh bị hai hàm răng ngăn chặn bớt, thành nghe như rít:

- Vừa rồi, ta thấy người phát lạc cái bọn dạ hành đó, ta thức ngộ liền. Bọn ấy không còn biết đến ta là gì, bọn ấy chỉ còn chú trọng đến người, bên cạnh người, ta là một điểm lửa đóm, cạnh vàng thái dương, khách giang hồ còn ai để ý đến điểm lửa đóm bên cạnh thái dương ? Ta phải hủy diệt vàng thái dương đó, cho điểm lửa đóm bừng sáng, cho bao nhiêu sự kinh ngưỡng của con người đều tập trung nơi lửa đóm.

Lão gằn luôn:

- Giờ đây, ta đã làm một cuộc thử thách, ta nhận mạng rồi. Người còn bảo ta nói gì nữa ? Ta có gì phải nói nữa đâu ?

Yến Nam Thiên hét:

- Dù cho người có vũ công siêu thượng, dù cho người là vô địch trong thiên hạ, với cái tâm địa đó, người không thể khoát hai tiếng đại hiệp lên mình. Vĩnh viễn người chẳng thể là đại hiệp ! Vĩnh viễn người vẫn là đại gian hùng thì có !

Lão nắm hai tay, bàn tay có sức mạnh như hòn núi lốc, lão từ từ bước về phía Giang Biệt Hạc.

Giang Biệt Hạc hỏi:

- Người muốn gì ?

Yến Nam Thiên cao giọng:

- Ta muốn gì ? Ta muốn trên đời này chẳng còn một kẻ nào mang cái danh không phù với thực ! Ta muốn hai tiếng đại hiệp rời xa người, và người phải khoát cái danh đại gian hùng, và ta có bổn phận trừ diệt những kẻ đại gian hùng. Thế gian còn những con người như người, thì dơ bẩn quá ! Ta là kẻ dọn đường cho một nhân loại thiện lương, ta có bổn phận phải hốt những đồng rác hôi thúi đó. Người biết chưa ?

Giang Biệt Hạc trầm gương mặt:

- Người định giết ta ?

Yến Nam Thiên cười lớn:

- Người còn hỏi như vậy nữa sao ?

Tiếng quát vừa dứt âm thanh, một chưởng kinh bay tới.

Giang Biệt Hạc đã lấy lại công lực phần nào, cấp tốc lao lẩn mình mình ra xa, tránh đạo lực đó.

Đồng thời, lão cất tiếng cười vang:

- Người không thể giết ta !

Yến Nam Thiên gầm lên:

- Tại sao chứ ? Có áp lực gì ngăn chặn nổi Yến Nam Thiên chứ ?

Giang Biệt Hạc tiếp:

- Người có thể nát quả đất này nhưng người không thể giết ta ! Ta có một áp lực, bắt buộc người phải từ bỏ ý định giết ta !

Lão cười lớn hơn, tiếp luôn:

- Nếu người giết ta, thì đừng mong tìm được Giang Cầm ! Trên thế gian này, trừ ta ra chẳng một ai biết Giang Cầm hạ lạc nơi nào..... ! Người giết ta, là gián tiếp tạo hạnh phúc cho Giang Cầm đó !

Yến Nam Thiên sửng sờ. Mất mấy giây, lão mới lấy lại bình tĩnh, gằn giọng hỏi:

- Người..... người biết Giang Cầm ở đâu ?

Giang Biệt Hạc đã thấy rõ hiệu lực của thủ đoạn rồi, gạt đầu:

- Nếu không biết khi nào ta dám nói với ngươi !

Yến Nam Thiên chồm nhanh tới, đưa tay nắm áo Giang Biệt Hạc, giật giật, hỏi dồn:

- Giang Cầm ở đâu ? Hờ ? Hẩn ở đâu bây giờ ? Nói mau !

Giang Biệt Hạc đã đứng lên được rồi, bất động để mặc cho Yến Nam Thiên giật áo, giật giật, lão biết rõ Yến Nam Thiên không còn xuất thủ đánh chết lão nữa.

Điều đó thì lão tin chắc lắm.

Để tạo thêm thực chất cho sự việc, lão thách Yến Nam Thiên:

- Ngươi có thể giết ta, chứ không thể bức ta phải chỉ chỗ ẩn cư của Giang Cầm ?

Yến Nam Thiên đưa nắm tay lên, chực chờ giáng xuống đầu Giang Biệt Hạc:

- Ngươi muốn chết ?

Giang Biệt Hạc vừa cười, vừa nhắm mắt lại:

- Thì ngươi cứ hạ thủ ? Ta có chết, dù sao thì ta cũng thi ân cho một người. Và người đó đương nhiên là Giang Cầm người có họ với ta ! Ta chết là vĩnh viễn Giang Cầm được an toàn ! Hẩn sẽ lập bài vị thờ ta !

Rồi lão bĩu môi, mỉa:

- Đường đường là một bậc đại hiệp là đi dùng vũ lực, bức bách kẻ khác cung khai, ngươi không thấy tự ngươi hủy diệt cái tác phong của ngươi sao ?

Yến Nam Thiên giật mình, buông xuôi hai tay xuống.

Bây giờ, Giang Biệt Hạc mở mắt ra, cười hì hì:

- Muốn cho ta tiết lộ bí mật thì người phải đáp ứng lại cho ta một điều kiện khác.

Lão nhấn mạnh:

- Chúng ta làm một cuộc đổi chác.

Yến Nam Thiên tức uất người, song biết làm sao được đành để cho Giang Biệt Hạc bắt chẹt.

Lão hét:

- Điều gì, người nói mau !

Giang Biệt Hạc chữa lại:

- Ta quên, ta đòi hỏi hai điều kiện, chứ chẳng phải một !

Yến Nam Thiên gắt:

- Bao nhiêu điều cũng mặc, và ta hứa là sẽ buông tha người đêm nay, nếu người chịu chỉ chỗ ở của Giang Cầm !

Giang Biệt Hạc trở về với lễ độ:

- Điều kiện của tại hạ chẳng phải dễ dàng thực hành đâu, xin Yến đại hiệp đừng khinh thường mà đáp ứng vội !

Yến Nam Thiên nổi giận:

- Dễ hay khó, mặc ta ! Người chỉ có việc nói ra thôi !

Giang Biệt Hạc tiếp:

- Chẳng những đêm nay, Yến đại hiệp buông tha tại hạ, mà từ nay về sau, đại hiệp không được làm gì có hại đến bản thân tại hạ. Vĩnh viễn như vậy.

Yến Nam Thiên trầm ngâm một chút. Đoạn lão hét lên:

- Được ! Ta đáp ứng !..... Ta tin rằng trên đời này, chẳng phải chỉ có mỗi một Yến Nam Thiên mới có ý định trừ diệt đại gian đại ác như ngươi ! Ta không giết ngươi, thì còn vô số kẻ khác giết ngươi !

Giang Biệt Hạc cười nhẹ:

- Điều thứ hai, là sau khi tại hạ tiết lộ rồi, đại hiệp phải giữ bí mật tuyệt đối tuyệt đối, ngoài ba chúng ta ra, nhất định không thể có kẻ thứ tư nào được biết Giang Cầm ở đâu ?

Yến Nam Thiên cao giọng:

- Đó là việc của ta, ta giữ bí mật thì có lợi cho ta, ngươi không cần phải đặt thành điều kiện. Ta muốn giết hấn, thì khi nào ta để lộ chuyện, hấn hay được sẽ cao bay xa chạy thì ta làm sao hạ thủ chứ ? Tự ta hạ thủ mà !

Giang Biệt Hạc điểm một nụ cười thần bí:

- Giả như đại hiệp không thể giết được hấn ?

Yến Nam Thiên cao giọng:

- Tự ta không hạ thủ được, nhất định là ta chẳng bao giờ để cho ai khác hạ thủ.

Giang Biệt Hạc nghiêm sắc mặt:

- Quân tử nhất ngôn !

Yến Nam Thiên hét:

- Lời nói của ta là những nhát búa tạc bia, ngàn muôn năm bia vẫn còn !

Giang Biệt Hạc day qua Hoa Vô Khuyết, phân chứng:

- Hoa công tử nghe chớ !

Rồi lão hỏi:

- Phần công tử, có ý kiến gì ?

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Việc là việc của Yến đại hiệp, các hạ cứ giải quyết ngay với đại hiệp, tại hạ có ý kiến gì được chứ ?

Để phụ họa với Yến Nam Thiên, hấn tiếp:

- Bất quá, đại hiệp đáp ứng với các hạ thế nào, thì cứ kể như đã thỏa thuận, tại hạ không hề dị nghị.

Giang Biệt Hạc ngẩng mặt nhìn lên không, bật cười lớn:

- Tốt ! Tốt quá ! Tốt vô cùng !

Yến Nam Thiên quát:

- Giang Cầm ở đâu ? Nói mau !

Giang Biệt Hạc từ từ thu tiếng cười lại, rồi nhìn Yến Nam Thiên một lúc lâu, buông từng tiếng:

- Hấn ở tại đây !

Yến Nam Thiên nghe lửa cháy ở chân, nhảy vút lên không, vừa đáp xuống vừa hét:

- Ngươi..... ngươi..... ?

Giang Biệt Hạc cười ha hả trở lại:

- Tại hạ là Giang Cầm ! Nhưng, đại hiệp đã đáp ứng rồi, đại hiệp không còn làm gì được Giang Nam đại hiệp, không thể động đến chân lông của Giang Biệt Hạc ! Dù Giang Biệt Hạc hay vị đại hiệp đất Giang Nam cũng thế !

Yến Nam Thiên có cảm giác ai đó đang dùng roi lớn quất vào đầu, vào mặt, rồi có ngàn mũi tên bắn vào tim.

Lão chập chòn lùi lại, lùi lại, đôi bàn tay nắm chặt, gân xanh vồng lên, cuối cùng thì lão không chập chòn nữa, nhưng toàn thân rung mạnh.

Chính Hoa Vô Khuyết cũng sửng sờ.

Trong khi đó thì Giang Biệt Hạc bật cười bằng thích:

- Đại hiệp quyết tìm hiểu Giang Cầm hạ lạc nơi nào, cho nên đáp ứng buông tha tại hạ. Bây giờ, đại hiệp đã biết Giang Cầm ở đâu rồi, thì đại hiệp lại không thể giết Giang Cầm !

Mỗi tiếng cười của lão, mỗi tiếng cười tiếng nói của lão là một nhát dao cắt cửa tâm can Yến Nam Thiên.

Tiếng cười không vang sang sảng, tiếng cười lại kêu ken két như hai thanh sắt mài vào nhau, bình sanh Giang Biệt Hạc chưa có dịp biểu diễn sự thích thú như lúc này.

Bình sanh, lão chưa hề có dịp cười, đáng cười thật sự như lúc này.

Lão càng cười, Yến Nam Thiên càng rung người, đôi mắt của Yến Nam Thiên đỏ bừng lên, những tia lửa bắn ra sáng rực.

Bỗng, lão hét lớn một tiếng, rồi nhào tới, rít luôn:

- Ngươi ! Một kẻ đại gian, đại ác ! Ta không thể dung tha ngươi !

Giang Biệt Hạc không ngán, trừng mắt, cất cao giọng:

- Đường đường là một vị đại hiệp, đường đường là Yến Nam Thiên, lại thất tín à ?

Yến Nam Thiên có thể phủ nhận chánh khí giang hồ à ? Có thể như vậy được sao ?

Yến Nam Thiên lại rung mạnh người.

Nhưng lão còn làm gì được nữa ?

Tóc lão dựng đứng lên, râu lão bật thẳng ra, khóe mắt như tết.

Phảng phất có dấu máu ở khóe mắt, chẳng rõ vì tết khóe hay những đường gân đỏ trong mắt vỡ ra.

Lão gồng mình, cổ kèm hãm sự khẩn trương, đến độ xương kêu rắc rắc.

Cuối cùng, lão chập chờn bước, đến một chiếc ghế, ngồi phệt xuống, trầm gương mặt bảo:

- Được ! Ta đã đáp ứng ngươi ! Vậy ngươi cứ đi !

Giang Biệt Hạc cười hì hì:

- Biết mà! Thế nào, Yên đại hiệp cũng buông tha tại hạ !

Yên Nam Thiên vụt đứng lên, rung rung giọng:

- Nếu ngươi không chịu đi gấp ! Ta sẽ thay đổi chủ ý !

Giang Biệt Hạc vòng tay:

- Nếu vậy, tại hạ xin cáo từ.

Lão cao giọng hơn một chút, tiếp nói:

- Đa tạ ! Đa tạ ! Hậu hội hữu kỳ ! Chúng ta còn gặp nhau nữa, Yên đại hiệp ơi !

Lão bước đi, tuy càng đi càng xa, nhưng tràng cười vẫn vang lên như lúc lão đứng tại chỗ mà cười, âm thanh càng phút càng lên cao độ.

Giang Biệt Hạc đi rồi, tràng cười dứt hẳn rồi, thì gian phòng trở nên trầm tĩnh phi thường, chẳng khác nào một cảnh chết.

Giữa cảnh trầm tĩnh đó, hơi thở của Yên Nam Thiên vang lên lồng lộng.

Thời khắc trôi qua, không rõ được bao lâu, Hoa Vô Khuyết nhẹ

buông tiếng thở dài, thốt:

- Yếu đại hiệp ! Bây giờ, tại hạ mới thật sự khâm phục đại hiệp !

Yếu Nam Thiên nhếch nụ cười thâm:

- Ta dùng quyền, dùng kiếm, thắng người hai lượt, người không phục ta. Ta nạt một tiếng, bọn trộm cắp cúi rạp mình, lủi như chuột, người không phục ta. Bây giờ, gặp cừu nhân, ta bó tay, gương mắt nhìn cừu nhân ung dung bước đi, ta không làm gì được cừu nhân, thì người lại phục ! Tại sao ? Hả ? Tại sao ?

Hoa Vô Khuyết chính sắc mặt:

- Chính vì tại hạ thấy đại hiệp buông tha cho Giang Biệt Hạc, nên mới khâm phục.

Làm như vậy là không hổ mang cái danh đại hiệp do khách giang hồ kính ngưỡng mà tặng. Muốn giết Giang Biệt Hạc, đại hiệp chỉ cần xoay nhẹ bàn tay, việc đó đối với đại hiệp, rất dễ làm. Còn buông tha Giang Biệt Hạc là một việc cực kỳ khó khăn. Đại hiệp không giết lão ấy, đại hiệp không làm một việc dễ, trái lại buông tha lão ta, đại hiệp làm một việc khó. Trên đời này, có rất nhiều người thừa khả năng giết Giang Biệt Hạc, nhưng buông tha cho lão ấy, chỉ có mỗi một đại hiệp làm được mà thôi, trừ đại hiệp ra, thấp đước mà tìm khắp sông hồ, tìm đến nghìn đời cũng chẳng có một ai !

Rồi hấn thở dài, tiếp:

- Cho nên, trong thế gian, vẫn có nhiều người cái danh đáng sợ hơn đại hiệp, vẫn có nhiều người có võ công cao hơn đại hiệp, song duy nhất chỉ có mỗi một mình đại hiệp xứng đáng với hai tiếng đại hiệp mà thôi ! Mang cái danh đại hiệp, đứng giữa giòng đời, đại hiệp không thẹn chút nào !

Yếu Nam Thiên nhếch nụ cười thâm:

- Nhưng, người cũng thừa hiểu ta, phàm một người có cái danh đại hiệp rồi, muốn bảo trì cái danh đó tất phải trải qua bao nhiêu thống khổ, tất phải có sức chịu đựng mọi thử thách, tất phải nhẫn nại suốt

đời, nhẫn nại liên tục. Người cũng thừa hiểu luôn, một bậc đại hiệp chân chính thì phải sống một cuộc đời tịch mịch, bởi khi thành danh đại hiệp rồi, là mình không còn sống cho chính mình nữa, mình đứng ngoài giòng đời, mình lẻ loi quá tịch mịch quá ! Khi đã là một thần tượng của nhân loại thì mình biệt lập hẳn với nhân loại rồi, nếu một thần tượng còn chen chúc giữa giòng đời, thì cái thần tượng đó sẽ trở thành tục tượng ngay. Bởi mình còn tầm thường quá.

Hắn nhìn Yến Nam Thiên, nở một nụ cười, kết luận:

- Vô luận làm sao, đã sanh ra là người, thì làm được một bậc đại hiệp chân chánh, kể ra cũng là một điều sướng, đáng giá với những hy sinh, những nhẫn nại ! Phải vậy chăng ?

oo Giang Biệt Hạc ra khỏi khu khách sạn rồi, nụ cười tắt ngay, lão ta thừa hiểu, từ nay, lão sẽ bước trên chông gai, và chông gai có sẵn ở mỗi bước, mọi bước.

Đành rằng đêm nay, lão lừa được Yến Nam Thiên, một lần, cái lần này là lần duy nhất thôi, bắt đầu từ đây, lão phải dè dặt thường xuyên, tự đề cao cảnh giác, song đối với hạng người thông thường.

Trước kia lão cũng dè dặt đề cao đề cao cảnh giác, song đối với hạng người thông thường.

Bắt đầu từ nay, lão phải dè dặt, đề cao cảnh giác, đối với Yến Nam Thiên.

Huống chi bên cạnh Yến Nam Thiên, còn có Tiểu Linh Ngư, còn có Hoa Vô Khuyết !

Huống chi chân tướng của lão đã lộ ra rồi !

Một con người khi đã để lộ chân tướng, thì cầm bằng mọi kế hoạch bỗng hết, hồng toàn diện, mọi cấu tạo đều phải bắt đầu làm lại từ đầu.

Làm lại một cái gì đổ vỡ, nào phải chỉ có ý chí mà thôi ? Làm lại một cái gì, tất phải có cơ hội, phải có thời gian !

Về thời gian, cái tuổi của lão đã qua quá dài rồi, lão còn thời gian nữa chăng ?

Về cơ hội, hiện tại ít nhất lão cũng có ba chướng ngại bắt trên con đường tái thiết, mà ba chướng ngại vật đó khó san bằng, hơn là những quả núi, to cỡ Thái Sơn ?

Bên cạnh khu khách sạn có một khu rừng trúc, gió đưa cành trúc, nghiêng vào nhau, giữa đêm trường, tiếng trúc nghiêng nhau kéo kết, nghe buồn thảm lạ.

Giang Biệt Hạc không đi luôn.

Lão rẽ vào rừng trúc đó, vừa ẩn nấp vừa nghĩ ngợi, để lấy lại trấn định cho tâm thần trải qua một cơn dao động mạnh.

Lão ngồi trong rừng trúc, theo dõi cử động của Yến Nam Thiên và Hoa Vô Khuyết.

Lão hiểu, giờ đây cả hai đang tức uất, đang phẫn nộ, có thể là Yến Nam Thiên tức đến chết người được.

Lão muốn nhìn thấy cái dáng của Yến Nam Thiên càng tức, lão càng thích thú.

Nhưng, lạ lùng thay trong khi lão chờ thấy cái tức của Yến Nam Thiên, lão lại nghe tiếng cười sang sảng của Yến Nam Thiên.

Sự thất bại của Yến Nam Thiên đêm nay, phải được kể là lớn lao, nhưng lão ấy cười được, lão cười là lão không quan tâm đến sự thất bại hầu như duy nhất trong đời lão.

Kế đó, Yến Nam Thiên và Hoa Vô Khuyết bước ra, họ nhún chân, tung mình lên đường, họ thoát đi trong đêm mờ, họ biến mất dạng nhanh chóng.

Họ đi đâu ?

Họ đi tìm Tiểu Linh Ngư ?

Trời ! Đáng lý ra, họ là những tử đối đầu của nhau, nhưng cả ba giờ đây lại đứng chung một cánh.

Cảnh đối lập với lão ! Họ không còn là tử đối đầu nhau, họ đã trở thành tử đối đầu của Giang Biệt Hạc.

Giang Biệt Hạc không hiểu nổi thực chất của nội tình như thế nào, lão chỉ hoài nghi thôi.

Thà biết được thực chất của nội tình, còn ít khổ hơn, bởi có thể lập định một kế hoạch đối phó.

Chữ hoài nghi là một cái khổ lớn lao, hoài nghi là bất nhất định, hoặc sai, hoặc đúng, như thế biết phải đối phó làm sao cho thích đáng ?

Giang Biệt Hạc khổ thật sự với niềm hoài nghi đó.

Lão ngồi tại chỗ, hét cau mày, nhăn mặt lại nghiêng răng, rồi tặc lưỡi.

Lão ngồi đó hầu như qua một canh dài, vẫn chưa nghĩ ra một chút chữ ý.

Đột nhiên đúng lúc đó, một bóng người vút ngang qua mặt lão. Bóng đó mang chiếc mặt nạ đồng xanh, trông hung dữ lạ lùng.

Bất giác, Giang Biệt Hạc ạ lên một tiếng.

Đồng Tiên Sinh đã trở về.

Giang Biệt Hạc mừng quá, toan đứng lên, song lão khựng lại ngay, vì sau lưng Đồng Tiên Sinh, còn có một bóng người nữa.

Người đó, là Tiểu Linh Ngư !

Trời ! Sao đêm nay có nhiều sự lạ lùng đến với Giang Biệt Hạc quá chừng. Mà toàn những sự lạ bất lợi cho lão.

Ít nhất những sự lạ đó cũng làm đảo ngược mọi dự định của lão.

Tiểu Linh Ngư mặt đỏ hồng hồng, nơi miệng một nụ cười như gấn

liền muôn đời, nụ cười thách thức, mỉa mai.....

Giang Biệt Hạc biến sắc mặt.

Cái chỗ tựa vững như Thái Sơn của lão, chỗ tựa duy nhất của lão trong hiện tình là Đồng Tiên Sinh.

Song, bên cạnh Đồng Tiên Sinh, lại có Tiểu Linh Ngư !

Thế thì còn ai đâu, đứng chung cạnh với lão, chống lại Yến Nam Thiên, Hoa Vô Khuyết, Tiểu Linh Ngư ?

Nằm mộng, Giang Biệt Hạc cũng không tưởng nổi hai quái vật Đồng Tiên Sinh và Tiểu Linh Ngư lại hiệp chung một chỗ, lại trở thành bằng hữu với nhau !

Bằng cớ là họ cùng đi uống rượu với nhau và họ trở về với cái vẻ ngà ngà kia mà !

Tại sao ? Đồng Tiên Sinh muốn giết Tiểu Linh Ngư, rồi bỗng nhiên đổi ý ?

Hay là Tiểu Linh Ngư dùng cái lưỡi lợi hại của chàng, thuyết phục Đồng Tiên Sinh rồi ?

Giang Biệt Hạc sợ thật tình, mà cũng giận cực độ, rồi lão lại lo lắng nặng nề.

Đồng Tiên Sinh và Tiểu Linh Ngư vào phòng rồi, Giang Biệt Hạc vẫn còn thù người tại chỗ.

Lão chợt cảm thấy lão cô lập hoàn toàn.

Lão phát giác ra, bất cứ ở nơi nào, lão đến thì trong lúc đầu, còn có người tiếp cận, dần dần người ta xa lão, người ta trở thành cừu địch của lão.

Những người còn tiếp tục tiếp cận với lão, chỉ là bọn xu nịnh, bọn đó nhờ lão thì có, chứ lão hòng gì họ tiếp trợ được lão trong những khó khăn ?

Những người mà lão định nhờ hay định lợi dụng cũng thế, đều trở thành cừu địch cả, hoặc rẽ sang con đường khác, không thích đồng hành với lão nữa.

Như vậy, là đời của lão tàn rồi !

Đời tàn trong cô lập, và tình thế cô lập này biết đâu chẳng biến diễn thảm thê cho lão trong một ngày gần đây ?

Không !

Hoàn toàn không một người nào đáng tin nhiệm cả, quanh mình, không một bằng hữu chân chính.

Lão nắm chắc hai tay, sự khẩn trương đốc mạnh trong người lão.

Lão trầm nghĩ:

- Một Tiểu Linh Ngư cũng đã làm cho ta điêu đứng, đảo điên rồi ! Thêm một Hoa Vô Khuyết ! Rồi cả hai lại có cái hậu thuẫn vững như Vạn Lý Trường Thành là Yển Nam Thiên ! Rồi cả ba lại có một đồng minh ngẫu nhiên là Đồng Tiên Sinh !

Ngày tàn của lão sắp đến rồi chẳng ?

Lão chấp nhận sự tàn tạ một cách giản dị như thế được sao ?

Chẳng lẽ trên thế gian này không có một lực lượng chống đối nổi bốn quái vật đó sao ?

Lão rít lên:

- Giang Biệt Hạc ! Người bó tay trước tình thế à ? Con người của người đâu có thể nhận bại đơn giản như vậy được chứ ?

Không nhẫn nại, thì phải có biện pháp.

Biện pháp gì ? Lão phải có một biện pháp xoay trời, chuyển đất, mới mong đối phó với bốn quái vật đó.

Riêng rẽ ra từng người, thực sự thì mỗi người không đáng làm cho Giang Biệt Hạc suy tư.

Khổ nỗi, họ cùng đứng chung với nhau trong một chiến tuyến, họ cùng quay mũi dùi vào y, những mũi dùi đó sắp sửa đâm vào lão, đồng thời gian...

Đêm đã xuống sâu, cành trúc vẫn nghiêng vào nhau, kẽ kẹt, sương đọng trên lá trúc đã thành hạt, sương rơi lộp độp theo mỗi lần cành trúc chuyển mình.

Sương nặng về khuya, càng rơi dày, kết thành hạt nặng, sương rơi trên mình lão, thấm ướt y phục, ướt đầu, ướt mặt lão.

Lão không hay biết, lão không còn cảm giác do cái lạnh chuyển vào mình.

Tâm tư lão đang dao động mạnh qua muôn ý niệm chớm hiện, chớp mắt.

Lão tự thốt:

- Ta muốn đánh bại bốn người đó ! Nhưng, làm thế nào đánh bại họ nổi ? Ta chỉ có một mình, phỏng được bao nhiêu lực lượng chứ ? Một tay, võ thế nào cho kêu nổi ?

Ta cần phải có viện thủ ! Nhưng, trên đời này, ai là người có thể đánh bại họ ? Vả lại, biết đâu người có định hiệp tác với ta ?

Hiệp tác hay không, điều đó sau này rồi hẵn hay, trước hết phải có người thừa khả năng đối phó với họ, tìm được người rồi, ta có nhiều hy vọng thuyết phục !

Một cơn gió vụt qua, cành trúc oặt qua từ lá trúc, rơi xuống một con vật nhỏ.

Con vật rơi đúng trên đầu Giang Biệt Hạc.

Lão đưa tay bắt nó, nó ngoa ngoe trong lòng bàn tay của lão, mừng

tượng một con rắn vừa chui ra khỏi trứng.

Bất giác, Giang Biệt Hạc tươi sắc mặt, nở nụ cười thích thú, khẽ kêu lên:

- Phải ! Chính con người đó ! Y hội đủ những yếu tố cần thiết để trở thành một viện thủ đắc lực cho ta ! Đành rằng một mình y cũng chưa bảo đảm cái kết quả mà ta mong muốn song nếu thêm đôi vợ chồng lão hồ, lại còn có ta nữa, thì lực lượng của ta gồm bốn người, bốn chống bốn cũng có thể cho là tương đương.

Lão rời ngay trúc lâm, song vừa bước đi vài bước, lão trực nhớ ra ở trước kia, trong gian phòng còn ánh đèn đó, Đồng Tiên Sinh và Tiểu Linh Ngư đang đàm đạo, hoặc đang ngủ, dù sao cả hai cũng có mặt quanh đó, lão giật mình dừng chân ngay.

Mồ hôi lạnh đầm ướt hai lòng bàn tay.

Trong khi viễn cảnh chưa hình thành sự thực, thì lão còn sợ như thường, lão còn phải dè dặt như thường.

Sợ, là một việc, theo dõi hành động của người mà lão sợ, là một việc khác, cần thiết hơn, bởi có theo dõi mới cấp nhật hóa kế hoạch, bất giác lão lại bước tới, nhìn len lén vào phòng.

Đồng Tiên Sinh và Tiểu Linh Ngư không ngủ, mà cũng không đàm đạo. Họ mất dạng rồi.

Họ rời phòng từ lúc nào ? Họ đi đâu ? Giang Biệt Hạc lại phải một phen hãi hùng.

Và nhiều giả thuyết về sự vắng mặt đó, hiện lên trong tâm tư lão.

Lão hoang mang hơn...

oo Lúc theo Đồng Tiên Sinh trở về, vào phòng, Tiểu Linh Ngư không hề tưởng là Giang Biệt Hạc có mặt ở bên ngoài và đang theo dõi chàng.

Rồi chàng cùng Đồng Tiên Sinh lại ra đi, Giang Biệt Hạc không hay

biết.

Bây giờ chàng trở lại, bên ngoài vẫn có Giang Biệt Hạc theo dõi, song chàng cũng chẳng hay biết luôn.

Chàng vào phòng.

Bên trong phòng đèn đã tắt, mùi thơm trong phòng lại ngào ngạt hơn trước. Điều đó làm cho chàng lấy làm lạ.

Hắn là có sự gì đây !

Đèn tắt, gian phòng chìm trong bóng tối, bóng tối quá dày, chàng ngửa bàn tay không thấy ngón, thì còn hòng gì quan sát quanh gian phòng mà tìm sự lạ ?

Chàng nghi ngờ có người đã đến đây.

Chợt, có giọng lạnh lùng vang lên:

- Đến bây giờ, người mới trở lại đó à ?

Âm thanh của một nữ nhân !

Chàng giật mình, thăm nghĩ:

- Đồng Tiên Sinh có nữ bằng hữu nữa sao ?

Câu hỏi của người nào đó, không về chàng hay hướng về Đồng Tiên Sinh.

Chấn chấn là hướng về Đồng Tiên Sinh, bởi chàng không quen biết gì với nữ nhân đó, cái âm thanh đó lạ lùng quá, đối với chàng !

Nữ nhân đó đến đây trong lúc chàng và Đồng Tiên Sinh vắng mặt.

Thay vì đáp câu hỏi của nữ nhân, Đồng Tiên Sinh hỏi lại:

- Còn người ? Sao mãi đến bây giờ người mới đến tìm ta ?

Nữ nhân đáp:

- Ta bận tìm một địa phương thích hợp với ngươi, tìm được một địa phương như vậy, nào phải là việc dễ dàng ? Tự nhiên ta phải mất nhiều thời gian ta phải đến trễ.

Chàng tìm môi bật lửa, đốt ngọn đèn lên.

Dưới ánh đèn, nh hiện ra với mái tóc xỏa phủ đôi bờ vai, vận chiếc áo đai màu đen, trông chẳng khác một bóng u linh từ địa phủ hiện về.

Nữ nhân có mang nạ, một chiếc nạ chết, nạ bằng gỗ trầm hương.

Nữ nhân trông thấy Tiểu Linh Ngự, vụt hỏi:

- Ngươi là Giang Linh Ngự ?

Tiểu Linh Ngự đưa tay sờ chót mũi, vuốt lên, vuốt xuống, cười cười rồi gật đầu:

- Phải, ta là Tiểu Linh Ngự đây ! Làm sao ngươi cũng biết ta ?

Nữ nhân áo đen lạnh lùng:

- Tự nhiên ta phải biết ngươi, biết là biết, chứ còn làm sao nữa !

Tiểu Linh Ngự trợn tròn đôi mắt:

- Sao ta lại không biết ngươi ?

Nữ nhân điềm nhiên:

- Ngươi không biết là vì ngươi kém kiến thức. Đã biết là trên đời này có Đồng Tiên Sinh thì nhất định phải biết luôn Mộc phu nhân. Bởi, không thể có Đồng Tiên Sinh mà không có Mộc Phu Nhân, hay ngược lại cũng thế.

Tiểu Linh Ngự trở mắt:

- Mộc Phu Nhân ?... Mộc Phu Nhân ?... Ạ ! Ta mừng tượng có nghe

nói đến cái tên này.

Chàng nói thật.

Quả là chàng có nghe nói đến Mộc Phu Nhân một lần. Trong lúc nói về tao ngộ với Đồng Tiên Sinh, Hắc Trì Thủ có đề cập đến Mộc Phu Nhân, y còn tán dương cả hai là những nhân vật phi thường nhất trong vũ lâm hiện đại.

Mộc Phu Nhân nhìn chàng một lúc, rồi nhìn sang Đồng Tiên Sinh thốt:

- Ta đã đến đây từ lâu, song các ngươi.....

Tiểu Linh Ngự mỉm cười:

- Ta và Đồng Tiên Sinh đi ăn uống, rồi đi la cà khắp đường phố, đi rồi về rồi đi, làm cho một vị phu nhân phải chờ đợi. Thật là lỗi quá ! Lỗi quá chừng.

Mộc Phu Nhân kinh ngạc:

- Ngươi uống rượu với lão ta ?

Tiểu Linh Ngự cười hì hì:

- Đồng Tiên Sinh đối xử với ta rất tốt. Không còn ai đối xử tốt hơn được. Đây này, ta đói, Tiên Sinh dắt ta đi ăn, ta thích món ăn gì, Tiên Sinh gọi ngay món đó, gọi những món mà tửu quán không có sẵn, làm chủ quán phải huy động toàn thể nhân công tìm khắp thị thành tìm cho bằng được ! Bình sanh ta chưa từng gặp một người nào tốt bằng Tiên Sinh.

Mộc Phu Nhân lại càng kinh ngạc hơn.

Chừng như bà có cười, vì bà mang mặt nạ chết, nạ bằng gỗ nên Tiểu Linh Ngự chẳng nhận định được rõ rệt.

Chàng chẳng thấy gì ở bà, trừ đôi mắt ra, cũng như chàng chỉ thấy đôi mắt của Đồng Tiên Sinh thôi.

Nhưng, khác với Đồng Tiên Sinh, đôi mắt của bà linh hoạt vô cùng, đôi mắt đó chứng tỏ tính tình bà ôn nhu hơn dầu âm thanh lạnh lùng.

Chàng chớp chớp mắt, đảo đảo ánh mắt đó quanh một vòng, đoạn thở dài, rồi tiếp:

- Rất tiếc một điều là Đồng Tiên Sinh quá quan tâm tới ta, quan tâm đến độ ta như mất tự do, ta mất tự do mà Tiên Sinh cũng mất luôn tự chủ ! Tiên Sinh sợ ta ăn không ngon, không nhiều, nên chăm chú nhìn, quên ăn, ta ngủ, Tiên Sinh cũng chăm chú nhìn quên ăn, quên ngủ, Tiên Sinh cũng chăm chú nhìn, quên luôn ngủ. Thật là tội cho Tiên Sinh quá, cứ bỏ ăn, bỏ ngủ, lo cho ta ăn, ta ngủ, không khéo rồi Tiên Sinh lại ngã bệnh cho mà xem ! Phu nhân là bằng hữu của Tiên Sinh, chắc có thể thay thế Tiên Sinh, chiếu cố đến ta một thời gian, cho Tiên Sinh rảnh rang lấy lại sức khỏe.

Mộc Phu Nhân day qua Đồng Tiên Sinh, thốt:

- Nếu đại ca.....nhọc quá, thì nên giao hẳn cho tôi, tôi săn sóc hộ đại ca một thời gian !

Trong ánh mắt của bà, có cái ý cười, chắc chắn là lúc đó miệng của bà cũng điểm một nụ cười.

Đồng Tiên Sinh vụt đứng lên.

Một tiếng bốp vang theo, bàn tay y tát vào mặt Tiểu Linh Ngư.

Cái tát tay đó không mạnh lắm, nhưng đũa. điểm bị tát là chỗ nhược nhất trên mặt của Tiểu Linh Ngư.

Tuy nhiên, Tiểu Linh Ngư chẳng nghe đau.

Bất quá, chàng cảm thấy choáng váng, rồi thân hình chao đảo, chàng chập choạng lùi, được mấy bước lại ngã xuống.

Trong cơn nửa mê nửa tỉnh, chàng nghe Đồng Tiên Sinh thốt:

- Đừng ai mong lần này bắt hẳn tách rời ta, mà mang đi đâu cả ! Hẳn

sống ta nhìn hấn, nhìn từng giây, từng phút, hấn chết, ta nhìn xác hấn, nhìn từng giây, từng phút, cho đến khi nào cái xác của hấn thúi sình, rã tan...Ta giữ hấn bên mình, giữ đến cùng !

Mộc Phu Nhân áp úng:

- Nhưng tôi.....

Đồng Tiên Sinh gạt ngang:

- Người cũng thế ! Người cũng như mọi người, không có cái ngoại lệ nào dành cho người cả. Chưa chắc gì người đối với ta có sự trung thành hơn những người khác.

Mộc Phu Nhân kêu lên:

- Người.....đến.. đại ca đến tôi mà cũng không tin được nữa sao ?

Đồng Tiên Sinh gằn giọng:

- Từ cái ngày Giang Phong mang Nguyệt Nô đi rồi, ta không còn tin tưởng ở loài người nữa ! Bất cứ ai trên đời này, cũng chẳng sao tạo nổi niềm tin nơi ta.

Mộc Phu Nhân trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng cúi thấp xuống, thấp giọng hơn:

- Tôi biết ! Đại..... đại thơ còn nhớ mãi cái điều đó, và đại thơ cứ cho rằng tôi tranh đoạt Giang Phong với đại thơ !

Đồng Tiên Sinh cao giọng:

- Người yêu hấn ! Chính người từng thú nhận với ta như vậy mà, phải không ?

Mộc Phu Nhân vụt ngẩng mặt lên, cùng cao giọng:

- Phải ! Tôi yêu hấn. Nhưng, tôi không hề muốn chiếm đoạt hấn, tôi không hề tranh giành với đại thơ ! Bình sanh tôi không bao giờ tranh giành chi với đại thơ cơ mà !

Đại thơ biết như vậy chứ !

Giọng bà càng phút càng lạnh hơn, càng rung hơn.

Bà tiếp luôn:

- Lúc chúng ta còn nhỏ, hễ có cái gì tốt đẹp là tôi nhường cho đại thơ, tôi nhường tất cả, vĩnh viễn nhường nhường từ nhỏ cho đến bây giờ, và sẽ còn nhường mãi mãi đến ngày cùng. Đại thơ nhớ chứ, có một hôm, tôi và đại thơ tranh hái một quả táo, quả duy nhất chín đầu mùa, đại thơ còn xô tôi từ trên cây cao rơi xuống đất, quyết làm cho tôi lòi tay, gãy chân, đập đầu, vỡ sọ, từ ngày đó, tôi bắt đầu sợ, chẳng dám tranh giành chi với đại thơ nữa, sự sợ hãi càng ngày càng lớn. Soát lại những việc đã qua xem, đại thơ có cho rằng tôi nói đúng không ?

Đồng Tiên Sinh quắc ánh mắt sắc hơn dao nhìn Mộc Phu Nhân, lâu lắm, y buông tiếng thở dài.

Bây giờ thì có thể gọi y là bà được rồi, bởi Mộc Phu Nhân xưng y là đại thơ, mà đại thơ thì nhất định là nữ nhân.

Bà thở dài mấy tiếng, đoạn bà cúi đầu, vẻ người của bà đột nhiên ủ rũ lạ.

Bà cất giọng ảm đạm hỏi:

- Chúng ta cùng thất bại như nhau, chẳng ai chiếm được hần cả, có phải vậy không ? Thôi, bỏ qua đi, nhắc lại mãi càng thêm uất hận, càng thêm buồn đau !

Đến lượt Mộc Phu Nhân trầm lặng một lúc lâu, rồi bà cũng thở dài, bà cũng ảm đạm như đại thơ bà.

Bà thốt:

- Đại thơ ơi ! Tôi lỗi quá ! đáng lý ra tôi không nên nói làm chi những lời như vậy.

Thực ra thì tôi đã quên đi cái việc ngày nào, tôi quên rất lâu rồi đại

thơ ạ.

Phải ! Đáng lý ra bà không nên gọi lại những vết thương lòng, đau cho đại thơ bà, mà cũng đau luôn cho bà !

Huống chi, ngoài cái lý do làm đau cho nahu mà bà không muốn nói, bà lại càng không nên nói vì một lý do khác nữa, là sự việc đó rất bí mật, bằng mọi giá bà phải giữ kín, sống thì để tâm, chết thì mang theo vào lòng đất lạnh.

Không một kẻ thứ ba nào được biết điều bí mật đó, giả như có kẻ biết được, hai bà không ngần ngại hạ sát để diệt khẩu.

Rất tiếc, Tiểu Linh Ngư hôn mê trầm trầm, cho nên cái điều bí mật đáng giá đó được hai chị em phanh phui bên cạnh lỗ tai chàng mà chàng chẳng nghe lọt một tiếng.

oo Khi Tiểu Linh Ngư chập chờn gần tỉnh lại, chàng nghe mùi thơm đó còn phảng phất bên mũi.

Mùi thơm vẫn nồng, mà dịu nhưng vì chàng chưa tỉnh hẳn nên nghe như thoảng thoảng thôi.

Chàng cứ tưởng là mình còn ở tại gian phòng trong khách sạn, nhưng mở mắt ra chàng nhận thấy là mình lầm.

Trên thế gian này, chẳng có một khách sạn nào hoa lệ như vậy, dù là khách sạn dành cho vua chúa.

Bởi, vua chúa có cần gì trọ tại khách sạn mà người ta trang trí để chực chờ ?

Thế thì, nơi đây là đâu, chưa cần biết lắm, chỉ biết chắc chắn không phải là khách sạn rồi.

Không màn, chần, thảm, giường.. tất cả nếu tính theo giá từng món một, món nào cũng có cái giá ngang một gia sản bậc trung.

Nhận định vật xong, chàng quan sát người.

Người, là hai thiếu nữ, hiện đứng ở đầu giường, Hai nàng vận y phục rất mỏng, đầu mang thứ bọc tóc bằng màu gương, mặt đẹp hơn bất cứ một đoá hoa nào.

Nhưng, đó là thứ đẹp lạnh lùng, trời đã cho một gương mặt đẹp như vậy mà chẳng có một nét tình cảm nào điểm tô, thì thật là một sự phí phạm !

Trong bảy tình, mừng, giận, thương, ghét, vui, buồn, muốn thứ tình nào cũng điểm xuyết thêm cho sắc đẹp của người, như Tây Thi nhan mặt còn đẹp hơn lúc cười, nhưng chỉ có vẻ lạnh lùng là làm hỏng tất cả công trình của tạo hóa.

Bởi, cái lạnh lùng không thuộc bảy tình, bởi nó ở ngoài cái thông thường nên con người mang nó hầu như đứng riêng biệt bên dòng nhân loại.

Tiểu Linh Ngư đưa tay chà chà đôi mắt, rồi lẩm nhẩm:

- Ta đã chết rồi chẳng ? Nơi đây có phải là thiên cung chẳng, bởi con người của ta, nếu chết thì chắc chắn là phải lên thiên đàng, chứ không bao giờ sa địa ngục !

Hai thiếu nữ bất động.

Gương mặt vẫn lạnh lùng, một gương mặt từ khước hẳn mọi nét tình cảm.

Chẳng những hai nàng không đáp, mà hai nàng cũng chẳng nhìn chàng, đôi mắt hướng về phía trước, có thể đôi mắt đó xuyên tường mà vọng tận cõi xa xăm nào.

Họ đứng đó, cạnh Tiểu Linh Ngư song mừng tượng là chẳng thấy chàng dù có thể cho rằng sự có mặt của hai nàng tại đây, là vì chàng với nhiệm vụ nào đó.

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt, cười hì hì.

Chàng đánh luôn đòn thứ hai:

- Ta chưa chết ! Chứ nếu ta chết rồi, thì ít nhất ta cũng phải đi qua cung điện diêm vương, để nói năng một vài điều, giải thích về trường hợp của một vài kẻ nào đó đầu cáo ta, tự nhiên Diêm Vương mới hộ tống ta lên thiên đàng. Mà ta thì chưa gặp mặt Diêm Vương, thế thì ta chưa chết ! Nhưng tại sao ta lại ở đây, đây là cung trời, bởi các người là người trời kia mà ! Trần gian làm gì có người đẹp như các người ?

Chàng đĩnh ninh là hai nàng cười trước những lời vu vơ điên đảo của chàng.

Song, cả hai vẫn bất động, vẫn không nhìn chàng, ánh mắt vẫn hướng về phía trước.

Tiểu Linh Ngự đưa tay vuốt chót mũi, rà lên, rà xuống đánh một đòn thứ ba:

- Chẳng lẽ hai người không trông thấy ta ? Chẳng lẽ ta đang dùng phép ẩn thân ?

Hai nàng vẫn bất động.

Tiểu Linh Ngự thở dài, đòn thứ tư được tung ra liền:

- Ta trông mong được thấy các người cười, ta nghĩ lúc các người cười thì trông các người đẹp hơn nhiều. Nhưng bây giờ thì ta nhận là thất bại. Vậy các người hãy đi gọi Đồng Tiên Sinh đến đây cho ta.

Hai nàng vẫn bất động.

Tiểu Linh Ngự vụt nhảy xuống giường, cao giọng hỏi:

- Nói chứ, phải nói một vài tiếng gì chứ ? Tại sao các người không nói ? Chẳng lẽ các người điếc, câm và mù ?

Chàng đứng trước hai nàng nhìn chằm chập vào mặt hai nàng, lâu lắm, chàng lại đi vòng quanh hai nàng, rồi cau mày, lẩm nhẩm:

- Hay là hai nàng này chẳng phải là người thật, bằng xương bằng thịt ? Họ là những khối đá cấu thành ?

Chàng đưa tay sờ vào mũi mặt họ.

Lần này, hai nàng không còn bất động nữa. Họ khoát tay lên. Bàn tay đẹp có để móng dài, móng tô hồng trông rất đẹp, xem thì móng mạnh, yếu ớt, nhưng lại bén nhọn như tiểu đao.

Những móng tay đó phớt qua yết hầu chàng.

Tiểu Linh Ngư nhảy về giường, ngã người xuống, bật cười lớn:

- Thì ra, các người tuy không nói gì, song cũng biết cử động.

Khoát tay xong, hai nàng bất động như cũ.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Dù các người không muốn nói chuyện với ta, ít nhất cũng phải cười chứ ! Có gương mặt đẹp như vậy mà không cười đôi chút, cười thỉnh thoảng thì mau già lắm đó nhé ! Mà già thì xấu ghê lắm đó nhe !

Chàng lại nhảy xuống giường, tìm đôi giày bằng tơ, mang vào chân, rồi từ từ nói:

- Trước kia, có một người, hành sự thường vô ý vô tứ, một hôm, gặp việc, lấy đôi giày mang, vì dưới gầm giường để quá nhiều giày, y lấy thế nào nhằm hai chiếc của bên tả. Mang vào chân đi một lúc, thấy khó chịu, y không hề biết là mình mang sai, vào nhà một bằng hữu, cứ càu nhàu mãi, bằng hữu giải thích cho biết, y cởi giày ra, bảo tên gia nhân mang về nhà, đổi lấy đôi khác. Tên gia nhân đi một lúc lâu, trở lại với hai tay không. Các người có biết tại sao không ?

Chính chàng cũng muốn cười, song lại nín cười, rồi tiếp:

- Người đó lấy làm lạ, hỏi. Tên gia nhân đáp:

Đôi làm gì, trong nhà chỉ còn một đôi, mà cả hai chiếc lại là của chân hữu.

Bây giờ, chàng mới chịu cười, cười thật lớn, gặp đôi người lại mà

cười.

Nhưng hai thiếu nữ vẫn bất động.

Họ không cười mà chàng cứ cười thì trơ trẽn quá, chàng ngưng cười, rồi thở dài tiếp:

- Được rồi, ta thừa nhận là không có cách gì làm cho các người cười. Ta có một bằng hữu tên Trương Tam có biệt tài chọc cười thiên hạ. Một hôm, y đi dạo phố với hai người, thấy một vị cô nương đứng bên cội cây, cũng lạnh lùng, cũng bất động như các người vậy. Trương Tam đâm khoe với bạn bè là có thể làm cho cô ta cười. Hai bạn đồng hành không tin, Trương Tam đánh cuộc ? Ta chỉ nói một câu là nàng cười, ta nói thêm một câu nữa là nàng giận. Các bạn dám bắt cá với ta không ? Một tiệc rượu thôi.

Hai người bạn bằng lòng ngay.

Tiểu Linh Ngư kể chuyện có duyên lắm, hai thiếu nữ không nhìn chàng mà chùng như họ chú ý nghe, xem gã Trương Tam đã nói những câu gì.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Trương Tam bước đến trước mặt thiếu nữ, vừa lúc đó, một con chó chạy đến. Y cúi mình xuống, cung kính gọi:

Ba ! Thiếu nữ thấy cái cảnh trớ trêu quá, bật cười hỏi chó gọi là cha, thì phải kể là quái lạ. Ngờ đâu Trương Tam ngẩng mặt lên, vòng tay xá nàng, gọi:

Má ! Thiếu nữ đỏ mặt nghiến răng, co chân đạp Trương Tam ngã lăn trên mặt đường.

Thiếu nữ đứng bên tả buột miệng cười hai tiếng sặc sặc.

Tiểu Linh Ngư reo lên:

- Cười rồi ! Cười rồi !.....

Thiếu nữ đó vụt biến sắc mặt.

Chẳng rõ đến từ lúc nào Đồng Tiên Sinh chợt bước ra, lạnh lùng nhìn nàng, lạnh lùng hỏi:

- Đáng cười lắm à ?

Thiếu nữ rung người, sụp quỳ xuống, van cầu:

- Tỳ... tỳ nữ không hề nói chuyện với hần.

Hồi 70

Tìm Sống Trong Cái Chết

Đồng Tiên Sanh hét lên:

- Nhưng người vì hấn mà cười, có phải vậy không ?

Thiếu nữ đáp ứng:

- Tỳ nữ ... tiện tỳ ... Nàng sợ quá, đáp ứng, lí nhí, cuối cùng không giải thích được, lại đưa tay ôm mặt, khóc.

Đồng Tiên Sanh lạnh giọng:

- Người ra ngoài kia !

Thiếu nữ càng sợ hơn:

- Cầu xin... xin... tha thứ cho tiện tỳ, xin... đừng giết tiện tỳ... tiện tỳ hứa là từ nay... không dám vậy nữa !

Tiểu Linh Ngư kinh hãi, nhưng cũng bất bình, hét lên:

- Dung tha ? Người... chẳng lẽ người giết nàng thật sự !

Đồng Tiên Sanh hừ một tiếng:

- Giết ! Giết làm chi ? Nó chỉ có cái tội là thừa lười, ta cứ cắt thừa bỏ là xong.

Cho từ nay, dù nó có hả mồm cũng không cười thành tiếng được.

Tiểu Linh Ngư hết sức hãi hùng. Chàng gằn giọng:

- Nàng chỉ cười mấy tiếng, mà người lại cắt lười nàng. Người làm như thế được sao ?

Đồng Tiên Sanh lại hừ một tiếng:

- Cũng tại người đó, người chọc cười nó, nó không nhịn được, phải cười ! Nhưng tại sao nó không nhịn được. Nó phải nhịn cười kia mà !

Tiểu Linh Ngư quát:

- Ta thuật chuyện vui, nàng nghe vui mà cười, e có tội chi đâu ? Người thấy nàng cười rồi sanh ghen phải không ?

Đồng Tiên Sanh vung tay quạt ra, Tiểu Linh Ngư không kịp tránh, hứng trọn cái tát đó, ngã ngửa người ra.

Bị đánh ngã, chàng càng tức, quát to hơn:

- Đánh đi, cứ đánh, chẳng quan hệ gì, nhưng người không được ghen rồi viện lý lẽ hành hạ nàng.

Đồng Tiên Sanh trừng mắt toé lửa hét:

- Người bệnh vực nàng ?

Bà giận quá, toàn thân rung rung, mặt có lẽ phải xanh hơn chiếc nạ đồng xanh bên ngoài.

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Người nói đúng, tại ta nên nàng cười. Người muốn làm gì, cứ nhắm vào ta, đừng vơ quàng đến nàng, nàng vô can mà.

Đồng Tiên Sanh rít lên:

- Được ! Được ! Nhưng thà chịu đánh, chứ người không muốn ta phạt nàng. Người giống cha người như tặc ! Một loại đa tình như nhau.

Để phát tiết cái gì đang bùng dậy tràn ngập tâm tư, Đồng Tiên Sanh vung tay.

Bàn tay của bà chạm phải gương mặt tròn tròn của thiếu nữ, thiếu nữ bị bắn tung ra ngoài cửa.

Một tiếng bịch vang lên, không một tiếng rú nào tiếp nối.

Vĩnh viễn, thiếu nữ không rú nữa, vĩnh viễn nàng không cử động được nữa.

Nàng đã theo về tổ tiên rồi ! Chẳng rõ cái chường của Đồng Tiên Sanh, hay cái rơi đó, đưa đường nàng về cõi hư vô.

Tiểu Linh Ngự vụt đứng lên, trừng mắt nhìn Đồng Tiên Sanh hét:

- Người giết nàng ? Người giết nàng thật sự ?

Đồng Tiên Sanh còn giận rung, song bà ngẩng mặt lên, bật cười cuồng dại:

- Phải ! Ta giết nàng, nàng sẽ không còn dịp trốn đi với người !

Tiểu Linh Ngự vừa kinh ngạc vừa nổi giận:

- Người điên phải không ? Nàng trốn đi với ta ? Ai mớm cho người cái ý tưởng quái dị đó ?

Đồng Tiên Sanh bủ môi:

- Ta linh cảm như vậy. Nếu nàng trốn đi với người, ta phải bận tâm đi tìm, mà có tìm thì cũng muộn rồi !

Tiểu Linh Ngự trừng mắt, rít lên:

- Người điên rồi ! Đúng là người nổi cơn điên ! Ta cứ tưởng là người chỉ lạnh lùng, vô cảm, không ngờ người ác độc quá chừng ! Đối với một nữ nhân, người nữ có thái độ đó, thì thật là người không còn nhân tánh nữa. Hà huống nữ nhân đó là người từng sống bên người qua bao năm tháng.

Chàng càng nói, càng phẫn nộ, càng phẫn nộ lại càng nói, nói hăng nói nặng chưa hả, chàng lại còn vung quyền đánh tới.

Đánh, để chứng tỏ là chàng phẫn nộ cực độ, chứ làm gì chàng đánh

nổi đối tượng. Biết vậy, chàng vẫn đánh, cho hả phần nào.

Tuy nhiên, chàng cũng vận dụng toàn lực bình sanh mà đánh, phối hợp vũ công của hai phái Vũ Đương và Côn Lôn tung ra một chưởng pháp kỳ quái.

Chưởng pháp đó, chàng đã học trong quyển tạp lục của những kỳ nhân ghi chú tại địa phủ mà chàng và Giang Ngọc Lang nhặt được rồi bị Tiêu Mê Mê cướp đi, sau nhờ nước lụt, cả hai đoạt lại.

Nhưng, như đã nói, chiêu chưởng đó dù kỳ quái, phát xuất trước một Đồng Tiên Sanh, chẳng khác nào một khối băng giá nhỏ được quăng vào biển lửa, khối băng giá đó tan biến gấp, và trở thành lửa như thường !

Đồng Tiên Sanh chỉ cần gập người lại làm đôi, tạo một khoảng hổng ở trung bộ, tay quyền của Tiểu Linh Ngư đánh vào khoảng hổng đó.

Chẳng những, chàng không đánh trúng, trái lại tay chàng gập một lớp chân khí hộ thể bắn dội trở về, rồi chàng chập choạng người, lùi lại mấy bước, ngã xuống.

Chàng không thọ thương, bất quá chàng khựng khiếp trước bản lĩnh tuyệt diệu của Đồng Tiên Sanh. Đồng Tiên Sanh nhìn chàng, cười lạnh, thốt:

- Tài nghệ của ngươi, bất quá chỉ đủ dùng mà cầm cự với Hoa Vô Khuyết trong vòng năm mươi chiêu là cùng, ta cứ tưởng dù sao thì ngươi cũng tương đương với hắn !

Không ngờ ngươi kém quá, kém đến độ chính ta phải thất vọng luôn ! Vì Hoa Vô Khuyết giết ngươi quá dễ dàng, và một cuộc đấu như vậy nào có hứng thú gì ?

Tiểu Linh Ngư nghiêng răng:

- Ta hơn, ta kém hắn, điều đó có liên quan gì đến ngươi chứ ?

Đồng Tiên Sanh hỏi:

- Chẳng lẽ người không muốn thắng hẳn ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Ta muốn rồi sao ? Không muốn rồi sao ?

Lạ lùng thay, Đồng Tiên Sanh lại không nổi giận.

Trái lại, bà ta lấy trong mình ra một quyển sách bằng lụa màu vàng rất mỏng, bà từ từ thốt:

- Trong đó, có ba chiêu hoá giải vũ công của Di Hoa Cung, nếu trong vòng ba tháng, người luyện tập thuần thục, thì dù cho người không thắng nổi Hoa Vô Khuyết, người cũng có thể giữ lại quân bình qua một thời gian lâu.

Đột nhiên, bà ta lại muốn truyền vũ công cho Tiểu Linh Ngư.

Một sự kiện mà hầu hết những người học võ đều mơ tưởng, một điểm phúc từ cung trời rơi xuống !

Tiểu Linh Ngư không dám tin ở nơi tại, nơi mắt của mình, rồi chàng sờ soạng, nắn nót quanh mình, xem có phải là mình đang nằm mơ hay tỉnh.

Lâu lắm, chàng mới hỏi:

- Người... người có ý tứ gì ?

Đồng Tiên Sanh quăng quyển sách đến trước mặt chàng, cười lạnh, rồi trở ra, không đáp.

Tiểu Linh Ngư hét lên:

- Người muốn cho Hoa Vô Khuyết giết ta, sao người lại còn muốn ta giết Hoa Vô Khuyết ? Cái gì mà điên điên đảo đảo thế chứ ? Người có cái quái tật gì chứ ?

Đồng Tiên Sanh đột nhiên quay mình lại, lạnh lùng thốt:

- Đời của người, phải đi đến cái kết cục bi thảm, số mệnh đã định cho người như vậy rồi, thì dù cho người giết Hoa Vô Khuyết, hay Hoa Vô Khuyết giết người, cũng thế thôi, người phải bi thảm, bởi sự kiện đó phải diễn tiến và diễn tiến ngược với ý muốn của người, tuy người chủ động được tình hình nếu không hoàn toàn thì cũng một phần nào đó.

Tiểu Linh Ngư hét lên cuồng loạn:

- Người nói là cũng thế thôi, nói như vậy nghe sao được chứ ? Một con người bị giết, là gặp một thảm cảnh đã đành, nhưng một con người giết được kẻ toan giết, là gặp một may mắn chứ, hai cảnh khác nhau xa, sao người lại cho rằng giống nhau, sao người lại cho rằng đồng một kết cục bi thảm, người... người... có phải cứu cánh của người là... Song, chàng có nói nữa cũng vô ích, bởi Đồng Tiên Sanh đã bước ra khỏi phòng, và bà đã đi xa rồi.

Chẳng những thế, lúc ra khỏi phòng. bà lấy chân đạp vào cánh cửa, cánh cửa đóng lại, bật kêu một tiếng ầm.

Tiếng ầm ngăn chặn câu nói của chàng, mà cũng át cả tiếng nói của chàng.

Chàng quay nhìn lại, thấy đôi mắt của thiếu nữ còn đứng đó, long lanh giữa khuôn mặt thảm.

Nàng khóc !

Trên đời, dù cho kẻ nào ranh quái đến đâu, cũng chẳng dám trêu một người đang khóc.

Thế nhân có thể chém giết nhau để giành chỗ đứng giữa dòng đời, song chẳng ai nỡ trêu niềm đau khổ của đồng loại.

Tất cả mọi người phải tôn trọng sự đau khổ của đồng loại. Đó là cái điểm tối thiểu của nhân tánh, mất điểm đó, con người không còn là con người nữa, con người trở thành thú vật rồi.

Thiếu nữ vẫn đứng như pho tượng, để mặc cho hai dòng lệ tuôn dài theo má, xuống cổ, xuống áo, không đưa tay ngăn chặn, lau khô.

Nàng không dám lau lệ vì không dám cử động, hay nàng không buồn lau ?

Tiểu Linh Ngư thở dài, để mặc cho nàng buông thả ý tình theo niềm thống khổ đang trào ra.

Chàng lật quyển sách nơi mặt nền, mở ra xem.

Quả thật, trong quyển sách, có ba chiêu thức tuyệt diệu. Mỗi chiêu rất giản đơn, song lại có công hiệu phi phàm. Tiểu Linh Ngư từng thấy Hoa Vô Khuyết thi triển tài năng, chàng công nhận ba chiêu này là khắc tinh của sở học cao diệu của Hoa Vô Khuyết.

Những sự ghi chú trên quyển sách rất rành rẽ, lời chỉ dẫn rõ ràng kèm theo những hình vẽ rất chính xác.

Nếu không hiểu rõ tuyệt học của Di Hoa Cung, nhất định chẳng một ai phát hoa. ba chiêu đó một cách tinh tường như thế được.

Vũ học của Di Hoa Cung, là một cái gì bí mật nhất trên đời, Đồng Tiên Sanh lại biết rõ như vậy, thế chẳng phải là một sự kiện lạ lùng sao ?

Nhưng, về sau thì sao chẳng biết, chứ hiện tại thì chàng không hề phát giác ra sự lạ lùng đó.

Chẳng phải chàng không truy ra nổi, có điều hiện tại chàng chẳng muốn tưởng đến việc gì cả, chàng nhìn quyển sách mà sửng sờ rất lâu, thân hồn như xa vắng... Không lâu lắm, có người mang bữa ăn vào.

Thức ăn, gồm những thứ thượng hảo hạng, nấu nướng theo lối Tứ Xuyên, những thứ mà Tiểu Linh Ngư ưa thích nhất, chàng từng kê khai cho Đồng Tiên Sanh biết.

Lại có một bình rượu Hoa Điều, thứ lâu năm.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười, cứ uống, cứ ăn. Chàng có nhã ý chừa lại một phần, cái nhã ý đó vì sao mà có, chỉ mỗi một mình chàng biết mà

thôi.

Và, chàng lẩm nhẩm:

- Ăn, không ăn, tùy người, ta lựa những thứ ít cay nhất, dành lại đó cho người.

Thiếu nữ vẫn đứng bất động, đứng lâu như vậy mà nàng không hề rung tay, rung chân, quả thật cũng có công phu thâm hậu lắm !

Nhưng, nhìn kỹ, tất thấy có một cuộc giằng co trong tâm tư nàng.

Ăn ? Không ăn ?

Đúng ra, không hẳn là có sự dằn co giữa sự ăn và không ăn.

Nàng đang suy tư rõ rệt, cân phân lợi hại của một quyết định nào đó. Sau cùng, chừng như nàng lấy được thái độ rồi, vội quay nhanh người, với tay chụp những món ăn, ăn vội vàng, có bao nhiêu, ăn hết bấy nhiêu như đói từ nhiều ngày qua.

Tiểu Linh Ngư hết sức kỳ quái, trở mắt nhìn nàng ăn.

Nàng thản nhiên ăn không hề ngượng nghịu, như chẳng có ai trước mặt nàng, như những thức ăn đó là phần sở hữu của nàng, người ta có bổn phận cung cấp cho nàng.

Nàng ăn no rồi, lại cố ăn thêm, ăn cho kỳ hết những thức đó.

Không kể những món khác, thừa làm cho nàng no, nàng ăn sau cùng nửa con vịt, ăn ráng mà còn ăn được như vậy, nghĩ cũng đáng phục mà cũng đáng lấy làm kỳ.

Chiếc hồ đồng trong giao phòng, không chứa nước mà lại chứa cát, cát rơi từng hạt, từng hạt xuống chiếc mâm.

Hạt cát rơi, là hạt sống của con người rơi, hạt sống rơi dần, rơi dần theo hạt cát.

Cát trong hồ đồng rơi hết, lại được chứa đầy, để tiếp tục rơi, nhưng

hạt sống đi, là cầm như mất, mà kiếp người giới hạn trong trăm năm, thử hỏi cái hạn trăm năm đó, tích trữ được bao nhiêu hạt sống.

Cát rơi từng hạt, thời gian qua từng bước, thời gian trong lúc này đối với Tiểu Linh Ngư quý báu làm sao !

Huống chi, hạn định trăm năm của một con người trong triệu ức người, nhưng hạn định của chàng rút ngắn lại còn ba tháng.

Mà, đã mấy hôm qua rồi, hạn định ba tháng đó chỉ còn lại cho chàng hơn hai tháng thôi ?

Thiếu nữ kia ăn, không nhìn đến cát rơi từng hạt, chàng không ăn nữa chẳng có việc gì làm, chàng nhìn cát rơi.

Chàng nhích nụ cười khổ.

Tất cả đều giục giã chàng, tất cả đều xô đẩy chàng vào vòng tay của Hoa Vô Khuyết.

Kể cả cái vô tri, vô tình nhất là thời gian, cũng giục giã chàng ! Cát rơi, chàng làm sao được bây giờ ? Bởi cát rơi là một tượng trưng của bước thời gian đi, chàng ngăn cát rơi, thời gian có dừng lại chẳng ?

Chẳng biết chàng buồn, hay thản nhiên ?

Nụ cười khổ đã biểu hiện tâm tư chàng lắm lắm !

Bỗng, thiếu nữ dời chỗ đứng ! Một sự kiện lạ lùng thứ hai ! Tiểu Linh Ngư sững sờ nhìn nàng.

Nàng tiến đến trước mặt chàng, hỏi gọn:

- Người còn ăn được nữa thôi ?

Nàng ăn, nàng bước, rồi nàng cất tiếng.

Ba sự kiện lạ lùng ! Tiểu Linh Ngư suýt nhảy dựng lên, tưởng chừng nàng điên loạn lên rồi, vì có điên loạn nàng mới có thể làm những sự phi thường đó.

Nàng tiếp luôn:

- Bây giờ, ta có thể nói chuyện với người, chúng ta nói chuyện với nhau, không sợ một ai đến đây quấy rầy nữa.

Nào phải chỉ quấy rầy suông, nếu có người đến đây, là nàng phải chết luôn theo bạn của nàng !

Lấy lại bình tĩnh, Tiểu Linh Ngư điểm một nụ cười đáp:

- Cái bụng của ta phình ra thế này, suýt vỡ đó, dù là một con kiến, ta cũng nuốt không trôi, nuốt kiến vào, chứa nó vào đâu ?

Thiếu nữ trầm giọng:

- Ta khuyên người, còn ăn được, cứ ăn, chứ trong hai hôm sau này, chúng ta chẳng có cái gì mà đưa vào miệng đấy. Hãy ăn bù trừ đi là vừa.

Tiểu Linh Ngư kinh hãi:

- Tại sao thế ?

Thiếu nữ quắc mắt, bắn tinh quang sáng rực, gằn từng tiếng:

- Chỉ vì bắt đầu từ giây phút này, chúng ta thực hiện một cuộc tẩu thoát. Trên con đường đi tìm sự sống, biết đâu chúng ta có dịp tìm được cái ăn cái uống trong nhiều hôm ? Cho nên, hiện tại ta có cách bù trừ, thì cứ bù trừ, càng bù trừ được nhiều, càng hay.

Tiểu Linh Ngư sững sờ, nhìn nàng trân trân.

Chàng tự hỏi, chính chàng từ cung trời rơi xuống, hay nàng từ nơi đó mà đến với chàng.

Trốn ! Chàng không tưởng đến điều đó, chứ đừng nói là thực hiện !

Chàng ấp úng:

- Trốn ? ... Cô nương nói là... trốn ?

Thiếu nữ gật đầu:

- Phải. Vừa rồi, ta ăn như vậy, là để có đủ sức thoát ly thôi !

Tiểu Linh Ngư kêu khẽ:

- Nhưng Đồng Tiên Sanh... Thiếu nữ gạt ngang:

- Hiện tại là giờ nhập định của người, ít nhất cũng phải hai giờ sau, người mới tỉnh thức. Trong thời gian nhập định, chẳng khi nào người đến đây !

Tiểu Linh Ngư trở mắt:

- Cô nương dám quả quyết ?

Thiếu nữ trầm giọng:

- Cái tập quán đó, từ mấy mươi năm qua rồi, ngày nào như ngày ấy, ở đâu cũng thế, chẳng bao giờ người bỏ quên, chẳng bao giờ người biến cải. Cứ theo lời truyền thuyết thì độ hai mươi năm trước đây, đã có một nữ nhân, thân phận như ta, cũng lợi dụng giờ này mà tẩu thoát.

Tiểu Linh Ngư chợt tỉnh ngộ:

- Thì ra, lão ấy vừa rồi, thốt những lời khó nghe, là vì lão sợ sự việc ngày xưa lại tái diễn một lần nữa !

Thiếu nữ chợt khóc.

Nàng hỏi qua nức nở:

- Người có biết thiếu nữ bị giết vừa rồi đó là ai chẳng ?

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng:

- Có quan hệ với cô nương ? Cô nương gọi nàng là... là... Thiếu nữ

càng khốc thảm thê hơn:

- Nàng là đồng bào tiểu muội của ta đó !

Tiểu Linh Ngư sững sờ.

Lâu lắm, chàng thở dài, lẩm nhẩm:

- Tại hạ lỗi quá, đáng lẽ tại hạ không nên chọc cười vị cô nương đó...
Thiếu nữ cảm hờn:

- Em gái ta theo hầu người từ bảy năm qua rồi, nào phải mới ngày qua ngày kia đâu ! Thế mà vì một chuyện nhỏ mọn, người nữ hạ độc thủ ! Còn người có quen biết chi với chị em ta, người lại khăng khái biện hộ, phản kháng, không ngại đánh nhau với người ... Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Vì nguyên nhân đó, cô nương mạo hiểm cứu tại hạ ?

Thiếu nữ tức tử:

- Người thực sự không còn là con người nữa ! Người không xem bọn ta là con người, ta dù sống tại đây ăn ngon, mặc đẹp, có khác nào ta sống dưới phần mộ ? Không còn biết sinh thú là gì nữa ... Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Thế tại sao cô nương cam tâm vào phục dịch cho lão ta ?

Thiếu nữ giải thích:

- Chị em ta là hai kẻ mồ côi, từ nhỏ bị người đời khinh phụ, bọn ta vào ngưỡng cửa của người, cảm như vào cửa thiên đàng, bọn ta cao mặt, cao mày, đời còn kẻ nào dám ngó ngoáy bọn ta ? Ngờ đâu, bọn ta học xong vũ công, tưởng rằng đem cái vũ công đó trang trải những mối thù ngoài đời, người lại quản thúc bọn ta tại đây, người bắt chúng ta làm nô lệ, chẳng những thế, người còn cấm chúng ta nói năng trò chuyện với nhau, có hôm suốt ngày chúng ta chẳng mở miệng được !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Tịch tịch ! Trường cửu tịch tịch ! Tịch tịch là vùng đất chết, không một sinh thú nào vương mình nổi. Tuy không thống khổ, song tịch tịch còn khó chịu hơn mọi thống khổ trên đời. Huống hồ, trường cửu tịch tịch.

Bỗng, chàng cảm bàn tay lạnh như giá băng của nàng trầm giọng hỏi:

- Tuy việc kia xảy ra cách hơn mười mấy năm rồi, tại hạ tưởng lão ta phải đề phòng, và cuộc bố trí quanh vùng phải được cực kỳ nghiêm mật, như thế chúng ta làm sao thoát đi ?

Mãi đến bây giờ, vành môi của nàng mới hé mở, một nụ cười có lẽ là nụ thứ nhất trong đời nàng.

Nàng tiếp:

- Nếu đúng là ở trong khu cấm cung của người, thì chúng ta dù có cánh cũng không bay khỏi, vĩnh viễn chúng ta chẳng có một cơ hội nào thoát đi. Nhưng ở đây thì khác. Ở đây là nơi người tạm dừng chân vậy thôi !

Dừng một chút, nàng tiếp luôn:

- Hà huống, địa phương này do ta khám phá ra, mà cũng do chính ta bố trí hệ thống canh phòng quanh vùng, có thể là chúng ta không thoát lọt, nhưng dù sao thì hy vọng vẫn có, có hy vọng là chúng ta cứ thử thách với số mạng xem. Người biết chứ, thà thử thách mà có thể gặp may mắn, hơn là ngồi yên tại đây mà chờ cái chết !

Tiểu Linh Ngư đảo mắt nhìn quanh một lượt, lại hỏi:

- Thế nơi đây là địa phương nào ?

Thiếu nữ đáp:

- Một ngôi miếu.

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Đây là một ngôi miếu à ?

Nằm mộng, chàng cũng chẳng tưởng là một ngôi miếu, với những vật cực kỳ quý báu, mương tượng được vận chuyển từ hoàng cung tới đây.

Nhất là mùi thơm kia, một mùi thơm mà tất cả các ngôi miếu trên thế gian chẳng hề có.

Thiếu nữ tiếp:

- Đây là một toà cổ miếu rất thanh tịnh, bọn chúng ta vất vả trong một ngày tròn mới trang trí được như vậy.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Các vị cũng có tài tháo vác đáng phục !

Bống, chàng cười mấy tiếng, rồi thốt:

- Thời gian quý lắm, cô nương ơi, đã muốn đi, chúng ta nên đi ngay, giành được giây phút nào thì cứ giành, ra khỏi nơi đây rồi, mặc tình chúng ta đàm đạo, tại hạ có thể hầu chuyện cô nương suốt mấy hôm liền không biết chán !

Thiếu nữ lắc đầu:

- Hãy khoan ! Chúng ta cần phải chờ một người. Người đó đến rồi, chúng ta mới có thể ra đi được. Chứ nếu không chắc chắn là chúng ta sẽ bị bắt lại.

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- A ?

Thiếu nữ gật đầu:

- Người đó đến đây không thấy chúng ta sẽ báo động lên, chủ nhân lập tức ra lệnh truy cầm, chặn các ngõ đường. Người phải biết cái gì

dành cho chúng ta khi bị bắt lại nhất là ta ! Ta lãnh hình phạt ta, ta lãnh luôn hình phạt của người đã trốn trước ta, từ hai mươi nam qua... Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Có lý ! Có lý ! Tại hạ sơ ý quá, chùng như tất cả nữ nhân đều ít nhiều cẩn thận, có những suy tưởng rất tế nhị... Thiếu nữ nhìn chàng:

- Người quen rất nhiều nữ nhân ?

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Tại hạ hy vọng càng ít quen càng có lợi hơn. Giả như cái số nữ nhân mà tại hạ bất hạnh phải quen đó, cứ mỗi ngày giảm thiểu một nàng, thế gian này là cõi thiên đàng của tại hạ !

Chàng hỏi lại:

- Còn cô nương ? Có quen với nam nhân nào chưa ?

Thiếu nữ lạnh lùng:

- Chẳng một tên nào !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Nhưng hiện tại thì quen được một rồi, hiện tại thì có tại hạ đây ! Tại hạ họ Giang, tên Linh Ngư, còn cô nương ?

Thiếu nữ trầm ngâm một lúc:

- Người cứ gọi ta là Thiết Bình Cô.

Tiểu Linh Ngư giật mình, nhưng nhếch nụ cười khổ, thốt:

- Cô nương họ Thiết ! Tại sao nữ nhân mang họ Thiết nhiều quá !

Bỗng, thiếu nữ khoát tay, ngăn chặn chàng.

Vừa lúc đó, có tiếng động nơi cửa, Tiểu Linh Ngư lập tức nhào lên

giường, nằm bất động.

Một thiếu phụ vận áo tím, mặt lạnh lùng, cùng đi với một thiếu nữ, bước vào phòng.

Thiết Bình Cô đứng nguyên tại chỗ, không buồn bước tới chào hỏi, không buồn nói năng nửa tiếng.

Thiếu nữ đến trước mặt nàng thốt:

- Em gái người đã chết rồi.

Thiết Bình Cô đáp, như thốt từ đáy mồ vọng lên:

- Ta biết rồi.

Thiếu nữ hỏi:

- Người đau lòng chẳng ?

Thiết Bình Cô hừ một tiếng:

- Nếu ta đau lòng, hẳn là người vui lòng lắm ?

Thiếu nữ quay mình, đôi mắt ngời phẫn nộ, đôi mắt đó lại hướng qua Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư cũng nhìn nàng, nhãn mặt khỉ với nàng.

Thiếu phụ đã thu dọn bát đĩa đĩa chén xong rồi mang cả ra ngoài.

Thiếu nữ thốt:

- Người có thể đi được rồi !

Tiểu Linh Ngư giật mình, gương điểm một nụ cười:

- Người bảo ai ? Bảo ta à ? Ta có thể đi được rồi à ?

Thiếu nữ nhìn sang Thiết Bình Cô, rồi cười lạnh:

- Tự nhiên là người biết ta nói với người.

Nàng gằn từng tiếng, tiếp:

- Tại sao người chưa đi ?

Tiểu Linh Ngư giật mình lần nữa, con tim chàng đập mạnh, như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Thiết Bình Cô lạnh lùng không kém:

- Ai nói rằng ta đi ?

Thiếu nữ bĩu môi:

- Hiện tại, đã đến lúc người đổi phiên rồi. Ta bảo người đi, là đi về mà nằm nghỉ.

Ta có nói người đi đâu xa. Ta có nói chi đến gã ấy đâu ? Gã chen vào, thì ta xô gã cho bỏ ghét vậy mà.

Thiết Bình Cô không nói gì nữa, quay mình bước ra ngoài.

Thấy nàng bước đi, Tiểu Linh Ngư khẩn trương vô cùng, nhưng khẩn trương cũng vô ích, bởi chàng có dám ngăn chặn hoặc làm gì khác hơn ?

Thiếu nữ nhìn chàng hỏi:

- Chừng như người không muốn cho nàng ấy ra khỏi phòng này ?

Tiểu Linh Ngư ngáp dài:

- Nàng đi là phải ! Chứ cứ nhìn cái bản mặt gái già đó, ta hết chịu nổi ! Tuy người không hơn gì nàng, song ít nhất người cũng là một kẻ mới, mà mới thì dù sao cũng đỡ chán cho ta hơn là cũ ! Bình sanh, ta rất ghét cũ ! Bình sanh, ta rất ghét cũ, thích mới. Ta chủ trương yểm cựu nghinh tân mà.

Thiếu nữ cười lạnh:

- Người dám nhìn thẳng vào mặt ta, ta móc đôi mắt của người ngay !

Tiểu Linh Ngư trông thấy Thiết Bình Cô len lén trở lại cố ý bật cười lớn:

- Cái miệng người thì nói là không muốn nhìn ta, chứ cái tâm của người lại hướng về ta, cái tâm của người điều khiển đôi mắt người về ta, song người cố tránh né, biết đâu người đang khấu trời khẩn phật cho ta nhảy tới ôm người vào lòng, mà nâng niu, mà hôn mà hít. Chắc chắn là người có sự mong ước đó, cho nên người mới bảo nàng ấy rời khỏi gian phòng này, để một mình người chờ sự mong ước trở thành sự thật.

Thiếu nữ giận đến biến sắc mặt, rung rung giọng hỏi:

- Người dám nói với ta như vậy à ?

Tiểu Linh Ngư lè lưỡi:

- Người có phải là hổ cái đâu ! Tại sao ta không dám nói ? Cho người biết ta còn muốn cắn người mấy miếng nữa đấy.

Thiết Bình Cô đã đến sau lưng thiếu nữ, rất gần.

Chàng cố ý khích nộ thiếu nữ, nàng càng giận điên, sự việc càng diễn tiến thuận lợi.

Thiếu nữ hét to:

- Người đừng tưởng là ta không giết người được, rồi muốn nói gì cứ nói ! Ít nhất, ta cũng đánh người được một vả tát tay.

Nhưng nàng chưa kịp vung tay, đầu nàng gục xuống, rồi thân mình hơi chồm tới, đoạn ngã luôn xuống nền.

Nàng không kịp hừ một tiếng khế.

Thiết Bình Cô ở phía hậu, sè tay chặt xuống cổ thiếu nữ.

Tiểu Linh Ngư nhảy xuống giường, hỏi gấp:

- Cô nương không sợ bị phát hiện sao?... Thiết Bình Cô lạnh lùng:

- Thời cơ ở đây quý hơn ngọc ngà vàng bạc, có thời cơ là không thể bỏ qua, bỏ thời cơ là huỷ diệt cả một đời, ta phải mạo hiểm. Hà huống, ở tại toà cổ miếu này, chẳng ai quan tâm đến ai, dù cho nàng có vắng mặt ba hôm liền cũng hông ai hỏi han tìm kiếm nàng.

Thốt xong, Thiết Bình Cô nhích chiếc giường rời khỏi vách, độ nửa thước, rồi đưa tay mò mò nơi vách, một lúc sau, nơi đó tường từ từ hở ra, bày một lối đi, vừa người chui lọt.

Thiết Bình Cô lách mình vào kẽ hở đó, đồng thời bảo:

- Theo ta gấp !

o O o Bên trong vách, chẳng phải chỉ có một con đường duy nhất, mà có đến cả trăm đường, quanh co, khúc khuỷu, đoạn nào cũng dài, chừng như vô tận, chẳng biết những con địa đạo đó đưa về đâu.

Càng đi tới, Tiểu Linh Ngư càng ngửi mùi ẩm thấp nực nồng, đã mấy lần đợm nôn mửa.

Nhưng niềm vui làm chàng quên đi những mùi khó thở đó, đi một lúc lâu chàng hỏi:

- Hệ thống địa đạo này, người mới phác giác đây, hay đã biết từ lúc tìm được toà cổ miếu ? Tại sao một địa điểm như thế này lại có lối thông bí mật ?

Bây giờ, chàng không cần gọi nàng với hai tiếng "cô nương" nữa. Thà gọi cộc lốc bằng tiếng "ngươi", xem ra có vẻ thân thiện hơn, bởi hiện tại thì cả hai đồng cảnh ngộ, cái cảnh của những tên tử tù vượt ngục, cả hai không vì một lý do nào mà bắt mẫn với nhau, ít nhất cũng trong cuộc phiêu lưu này.

Thiết Bình Cô đáp:

- Ta phát hiện ra sự bí mật này lúc ta dọn dẹp để chờ chủ nhân tới ở.

Rồi nàng tiếp:

- Cứ theo sự suy đoán của ta, thì hệ thống địa đạo và tòa miếu cổ này được kiến tạo trong thời loạn Ngũ Hồ, lúc đó hải khấu, cường đạo hoành hành không ai chịu nổi, nhân mạng rẻ hơn một con chó, một con gà, người ta phần đông đều xuống tóc xuất gia, mượn chiết đầu trọc làm phương tiện tự vệ, nhưng cái đầu trọc vẫn chưa bảo đảm an toàn như ý muốn, bởi những kẻ khát máu bất chấp phạm tục hay xuất gia, do đó cái hoa. thắm sát tràn lan đến những ngôi chùa miếu. Hạng người tu hành bất đắc dĩ đó mới nghĩ ra việc kiến tạo hệ thống địa đạo phức tạp này, để tùy thời ẩn nấp trốn tránh bọn hung tàn.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Ta và người có đồng một nhận xét, chắc chắn là những nữ nhân khác chẳng khi nào suy luận chính xác như người.

Thiết Bình Cô mát dạ biết bao ! Tuy nhiên nàng cũng vờ kinh ngạc:

- A !

Tiểu Linh Ngư tán luôn:

- Đúng là người có đầu óc ! Nữ nhân trên đời này, thấp đuốc mà tìm một nàng có đầu óc như người, ít nhất cũng phải mất hàng năm công phu, may ra mới gặp ! Than ôi !

Tại sao trời sanh ra mỗi người có một cái đầu, mà đầu của đa số lại trống rỗng ! Nhất là nữ nhân ! Nữ nhân dù có đẹp, cái đẹp đó chẳng đáng giá gì, bởi họ có một chiếc đầu trống rỗng ! Họ cho rằng, đẹp là đủ lắm rồi, họ làm to, đành rằng họ đẹp, song chỉ đẹp ở một khía cạnh thôi, chứ một người có đầu óc, mới đúng là người đẹp hoàn toàn !

Thiết Bình Cô điểm một nụ cười:

- Người nói cũng có lý, nhưng phải quy lỗi về cho nam nhân mới hợp

lý hơn.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- A ?

Thiết Bình Cô tiếp:

- Nam nhân không thích gặp gỡ những nữ nhân có đầu óc, nam nhân sợ nữ nhân khôn ngoan hơn, dó đó một thiếu nữ nào bất hạnh mà lỡ thông minh đi rồi, thiếu nữ đó lại giả vờ ngu ngốc, yếu hèn. Nam nhân luôn luôn sính cường, muốn tỏ ra mình là bức bình phong che chở cho nữ nhân, vờn mình ngang họ, vượt họ, thì nữ nhân tội gì chẳng ngồi không thụ hưởng, để cho nam nhân quần quật suốt đời tranh thủ sanh kế !

Thì cần gì có đầu óc ! Nếu có, thì càng thêm nhọc công che dấu.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Vậy thì ta làm rồi ! Thì ra, chính nam nhân mới là kẻ ngốc, trời sanh ra nam nhân để làm nô lệ cho nữ nhân. Ta lấy làm lạ, người chưa hề tiếp xúc với một nam nhân nào, mà sao người hiểu nam nhân rõ như bàn tay ?

Thiết Bình Cô điềm nhiên:

- Trời sanh ra nữ nhân, sanh luôn cái tánh sáng suốt, nữ nhân hiểu rõ nam nhân, chứ nam nhân vĩnh viễn chẳng hiểu nổi nữ nhân !

Tiểu Linh Ngư thờ dài:

- Người nói đúng ! Một nam nhân nào tự hào là mình hiểu rõ nữ nhân, nam nhân đó nhất định phải chịu khổ sở lâu dài hơn ! Có thể là họ khổ suốt đời, nếu còn tự hào hiểu nữ nhân suốt đời !

Lúc đó, cả hai hết sức sợ hãi, họ sợ nhiều nỗi lắm, cho nên họ cần nói chuyện với nhau, họ nói chuyện để quên đi bao nhiêu sợ hãi. Có nói chuyện họ mới trấn định được tâm thần.

Và, trong trường hợp này, nếu họ không giữ được sự trấn định cảm như thua cuộc.

Một cuộc thử thách bằng giá sanh mạng của họ.

Hệ thống địa đạo phức tạp, mỗi đoạn đường lại quá dài, đoạn nào cũng tối tăm, họ đi tới như đi vào vô định, họ đi giữa cõi hoang, vĩnh viễn không gặp một sanh vật.

Thì, bảo sao họ không sợ ?

Họ sợ từ phía sau tới, họ sợ những cái chờ đón phía trước, họ sợ từ hai bên, từ trên đầu, từ dưới chân.

Nhưng, khổ nỗi, sợ thì nhiều mà chẳng biết mình sợ gì Nói chuyện mãi rồi cũng hết chuyện, chuyện hết rồi thì họ hồi hộp lo âu, niềm sợ trở lại như thường.

Một trường hợp như vậy, họ chịu làm sao thấu ?

o O o Đường càng vào sâu, không khí càng ẩm thấp.

Hai bên vách, trơn khôn tả, trơn như pha lê, nhưng khác pha lê ở chỗ ướt át.

Vách lại cứng.

Nếu chỗ nào không trơn, thì có đá nhô ra dài ngắn bất đồng, rêu bọc quanh, rui mà vấp ngã, đầu chạm vào đó, hẳn phải vỡ sọ chết ngay.

Hơn thế, đường đi càng lúc càng gồ ghề, đã vậy lại có chỗ cao lên, chỗ thấp xuống.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Có phải tòa cổ miếu tựa mình vào vách núi chăng ?

Thiết Bình Cô không đáp, lấy trong mình ra một môi đánh lửa, bật lên.

Họ nhận ra, nơi đó đúng ruột núi, một toà núi rất lớn, hay một vùng gồm nhiều ngọn núi, chồng chất chen chúc nhau, chiếm một diện tích bao la.

Trong ruột núi vô số động, to nhỏ bất đồng, rải rác khắp nơi, nơi có động tròn, nơi có động vuông, cũng có động miệng tượng khe hở dài dài như nhau, tất cả đều đan vào nhau như những mắt võng, một chiếc võng khổng lồ.

Ở giữa lòng núi sâu và lớn, lạ lùng thay, lại có gió.

Gió chẳng biết từ đâu đến, cứ mỗi cơn quét qua, làm làm cho cả hai rợn mình, rợn vì lạnh mà cũng rợn vì sợ.

Tiểu Linh Ngư cố cười để tự trấn an, đồng thời trấn an luôn bạn đồng hành:

- Ở một địa phương như thế này, dù Đổng Tiên Sanh có tài thông thiên triệt địa cũng chẳng tìm đến được ! Chúng ta lo gì thì lo, chứ khỏi cần phải lo y theo dõi !

Thiết Bình Cô thở dài:

- Không ai theo dõi mình, nhưng mình muốn thoát ly nơi này, cũng cảm bằng lên trời ! Cái khó của người ta, không hại chi cho người ta, cái khó của mình, mới là cái khó chết.

Tiểu Linh Ngư nhảy lên chơi chơi:

- Thế ra, người chẳng biết lối ra ?

Thiết Bình Cô lắc đầu:

- Ta làm sao biết được ?

Tiểu Linh Ngư kêu trời:

- Vậy tại sao người nói rằng chúng ta có thể thoát đi ?

Thiết Bình Cô điềm nhiên:

- Chỉ cần có đường là chúng ta có thể đi, đi được là có hy vọng thoát ly, trước khi thoát ly hoàn toàn, ít nhất chúng ta cũng có cái lợi là xa rời nơi nguy hiểm.

Tiểu Linh Ngư tặc lưỡi mãi:

- Cô nương đừng tưởng sự tình đơn giản như cái đầu óc đơn giản của cô nương.

Những cái nứt nẻ, những lỗ hang trong lòng núi thời thường chẳng có lối ra, những rạn nứt đó thời thường chỉ quanh co trong lòng núi, và còn cách xa lắm mặt ngoài núi... Thiết Bình Cô vẫn điềm nhiên:

- Nhưng, có mặt núi nào lại liền lạc như mặt nước đâu ! Mặt núi cũng có rạn nứt, những rạn nứt đó cũng có sâu có cạn, và biết đâu đó chẳng giáp nối với những rạn nứt ở bên trong, ở một nơi nào đó. Như vậy là có lối ra rồi !

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Dù có lối ra, nhưng có mà làm gì ? Hệ thống địa đạo này phức tạp có kém gì Bát Quái trận của Gia Cát Khổng Minh đâu ! Đi vòng vo hết tháng này sang tháng kia, rất có thể cuối cùng ta trở lại chỗ cũ !

Chàng thở dài, tiếp:

- Cứ theo ta biết, thì từ xưa đến nay số người chết oan trong những lòng núi như thế này đông vô kể, nếu Diêm Vương gom tất cả những oan hồn về địa phủ, ta chỉ sợ mười cung điện dưới đó không đủ chỗ mà chứa.

Thiết Bình Cô cứ đi tới, không quay đầu lại, lạnh lùng đáp:

- Nếu vậy, thì không lâu lắm, sẽ có hai oan hồn nữa nhập đoàn ! Thêm hai nữa cũng chẳng sao !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Người không lo sợ à ?

Thiết Bình Cô càng lạnh lùng hơn:

- Nếu sợ, thì hiện tại chúng ta nên quay trở về, ta nghĩ cũng chẳng muộn lắm.

Tiểu Linh Ngư giật mình, cười khổ:

- Đừng giận chứ, sao ngươi dễ giận hờn quá vậy ? Ta có trách chi ngươi đâu. Bất quá... Bỗng, Thiết Bình Cô quay đầu lại, cao giọng thốt:

- Ngươi tưởng đâu ta chẳng biết vào đây là vào chốn hiểm nguy sao ? Tuy nhiên, như ta đã nói, ở đây, chúng ta dù sao cũng có hy vọng thoát nạn, như thế còn hơn ôm tuyệt vọng mà chờ chết ! Trước sau gì, nếu chúng ta phải chết, thì nên chết với hy vọng.

Ngươi đã minh bạch chưa ?

Tiểu Linh Ngư thè lưỡi:

- Nếu biết ngươi dễ giận như vậy, khi nào ta dám nói câu đó !

Thiết Bình Cô nhìn sững chàng một lúc, đoạn thở dài:

- Ta không ngờ ngươi là một kẻ kỳ quái nhất đời !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Mà ta cũng không tưởng là ngươi có cái tật kỳ quái nhất đời !

Chàng cứ nói, nhưng đôi mắt không ngừng nhìn dáo dác, chàng nhìn nơi vách đóng rong rêu, thấy ẩn ước có mũi tên.

Thiết Bình Cô cũng trông thấy như chàng.

Lập tức, nàng rẽ lối theo hướng chỉ của mũi tên, đi được mươi trượng đường, đến một khúc quanh, họ lại gặp mũi tên nữa.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư dừng chân lại, không chịu bước tới.

Thiết Bình Cô cau mày:

- Bây giờ thì chúng ta có thể đi tới rồi, đi thẳng đến lối ra, sao người bất động ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Nếu người cứ theo hướng chỉ của những mũi tên này mà đi, không lâu lắm người sẽ gặp lại Đồng Tiên Sanh. Người muốn gặp, cứ đi tới mà gặp, còn ta thì không, ta sợ cái gương mặt xanh dờn đó lắm !

Thiết Bình Cô kinh hãi:

- Thế những mũi tên này chỉ cái gì ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Dấu tên đương nhiên là chỉ đường, nhưng chẳng phải là đường ra !

Thiết Bình Cô trở mắt:

- Không chỉ đường ra, thế là chỉ đường vào ? Sao người biết ?

Tiểu Linh Ngư lập luận:

- Những mũi tên này, hẳn là phải do những nhà tu bất đắc dĩ trong miếu khắc nên, có đúng vậy chẳng ?

Thiết Bình Cô gật đầu:

- Tự nhiên !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Bởi địa đạo chằng chịt, họ sợ lạc, nên khắc tên để ghi nhớ đường, chứ nếu không thì khi trốn vào đây, họ làm sao trở lại miếu ?

Thiết Bình Cô ạ lên một tiếng:

- Đúng !

Tiểu Linh Ngư lại tiếp:

- Khi có cường đạo đến, họ chui vào địa đạo, khi tặc khẩu đi, họ trở lên miếu, chứ khi nào họ còn đi đâu xa nữa ?

Thiết Bình Cô gật đầu:

- Đúng ! Họ trở lên miếu là cái chắc.

Nàng tỉnh ngộ ngay, kêu lên thất thanh:

- Phải rồi ! Những mũi tên chỉ đường về miếu, họ về miếu chứ còn đi nơi nào khác nữa mà khác chạm ? Huống chi nơi đây là một địa phương bí mật của họ chứ nào phải là lối thông cho khách lữ hành mà cần có sự chỉ dẫn của thiên hạ ?

Tiểu Linh Ngư vỗ tay:

- Ta đã nói mà, người có đầu óc hơn người ! Người là một nữ nhân thông minh.

Ta biết, vừa rồi, người tỏ vẻ kinh ngạc, chẳng qua người giả vờ đó thôi, chứ người biết rõ lắm, biết trước khi ta khám phá ra tác dụng của những hình mũi tên.

Thiết Bình Cô cúi đầu, đôi vành tai ửng đỏ.

Bỗng nàng trao môi lửa cho Tiểu Linh Ngư, bảo:

- Người đi trước, dẫn đường.

Tiểu Linh Ngư thở dài, lẩm nhẩm:

- Cho nên, một nữ nhân càng thông minh, lại càng vờ ngu ngốc, vờ yếu đuối. Giờ thì người bắt đầu hành hạ não cân của ta rồi đó ! Ta phải cố gắng chứ biết sao hơn !

Thiết Bình Cô đỏ mặt. Nàng nhìn chàng một chút, bật cười, rồi dậm

chân:

- Thì... thì ta tin tưởng nơi người mà !

Tiểu Linh Ngư cũng cười:

- Sao ta muốn cho người cười, rồi người sanh giận quá chừng ! Nữ nhân cười, nữ nhân giận, mới tỏ lộ cái bản chất nữ rõ rệt, ta muốn người rời bỏ cái vẻ lạnh lùng, để trở thành một nữ nhân thông thường, có ít nhiều tình cảm !

Thiết Bình Cô định làm nghiêm lạnh trở lại, nhưng Tiểu Linh Ngư đã quay mình bước đi.

Nàng bật cười luôn, lẩm nhẩm:

- Mặt ta đỏ thật sao ? Ta không biết lúc đỏ mặt ta ra sao ! Bình sanh ta không hề đỏ mặt, có lẽ đây là lần đầu tiên... o O o Tiểu Linh Ngư thử đi theo hướng chỉ dẫn của mũi tên.

Cứ qua một đoạn đường hơn mười trượng, là có một lối rẽ, và nơi đó lại có hình một mũi tên khác nơi vách.

Chắc chắn là nhận xét của mình rất đúng rồi, thay vì đi theo hướng đầu mũi tên, chàng lại đi ngược chiều, cứ theo đuôi tên mà đi.

Nếu tên chỉ tả, chàng rẽ sang hữu, tên chỉ tiền, chàng lui hậu.

Qua mỗi một nơi, chàng tìm cách huỷ diệt hình mũi tên ở đó.

Thiết Bình Cô hỏi:

- Người làm như thế, có chắc là ra khỏi nơi này chăng ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Làm sao ta biết chắc được mà nói ? Tuy nhiên ít nhất cũng có cái lợi cho chúng ta là càng đi như vậy, chúng ta càng xa ngôi miếu.

Con đường đi tới càng lúc càng hẹp lại, có chỗ chàng phải khó khăn

lắm mới lách mình qua lọt.

Ở những nơi đó, chẳng có một mũi tên nào cả.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Bây giờ thì chúng ta đến lúc thử thời vận rồi đây, trở lại không đường, tiến tới thì chưa biết là đi về đâu. Tuy nhiên, chúng ta cứ đi, tới đâu hay tới đó !

Chàng thổi tắt mọi lửa.

Thiết Bình Cô hỏi:

- Sao chúng ta không tìm... Tiểu Linh Ngư lắc đầu, chận lời:

- Tìm vô ích ! Cái bọn tu hành bất đắc dĩ đó nhất định là không phiêu lưu tới nơi này đâu, như vậy họ cần gì khắc mũi tên nữa ? Chúng ta cố công tìm cũng vô ích.

Thiết Bình Cô không nói gì nữa.

Lúc đó, Tiểu Linh Ngư đã nắm tay nàng.

Cái chạm đó làm cho tim nàng đập mạnh lên, bình sanh chưa lần nào nàng nghe tim đập mạnh như vậy.

Thật là lạ lùng cho nàng.

Rồi gương mặt nàng ửng đỏ trở lại, có lẽ còn đỏ hơn trước.

Tuy mọi lửa tắt, bóng tối phủ quanh Tiểu Linh Ngư không thể trông thấy mặt nàng, mà nàng cũng muốn chui xuống đất sâu lắm.

Chui để cho Tiểu Linh Ngư đừng nghe tim nàng đập, để cho chàng đừng thấy nàng đỏ mặt.

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Vô phương rồi !

Thiết Bình Cô giật mình:

- Cái gì vô phương ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Khi con tim của một người đập rộn lên, thì người đó vô phương bảo nó ngừng lại.

Thiết Bình Cô xì một tiếng, nhút nhích cánh tay nhưng không rút bàn tay ra.

Chùng như nàng rung rung người.

Một cảm giác mới, lạ, chuyển khắc thân thể nàng, cái cảm giác đó nhắc nhở nàng là một nữ nhân, chứng minh nàng là một nữ nhân.

Lần thứ nhất, nàng mới nhận thức ra, con người nàng được cấu tạo bằng xương, bằng thịt.

Chứ trước kia, nàng cho rằng mình là một khối băng, hay một hòn đá được tạc thành hình người.

Và, cảm giác đó, không làm nàng khó chịu chút nào.

Nó làm nàng ngây ngây, rồi nao nao, rồi rộn rộn, rồi bồn chồn, rạo rức, nó buộc nàng phải rọ rọ... Nàng nghe thân thể nóng ran, một thứ nóng say người, một thứ nóng không thiêu đốt.

Nàng đi như vậy, có thể là một mồi lửa chực, y phục chạm đá, có rách mấy nơi, thỉnh thoảng lại vấp ngã, hẳn là có thương tích, hoặc rách, hoặc đau ê ẩm.

Nhưng, hiện tại, nàng chẳng nghe rách đau, ê ẩm gì cả, trái lại tưởng chừng những thứ đó đều tan biến mất.

Rồi nàng lại có cảm tưởng mình đang bay nhẹ trong không gian, có một tầng mây nào đó nâng nàng lên cao từ từ, nàng chập chờn, chập chờn theo mây bay, thoát lên cao thoát thấp xuống, lượn lượn như

mình rỗng uồn khúc.

Với cảm giác đó nàng đi the Tiểu Linh Ngư.

Qua mỗi khúc quanh, Tiểu Linh Ngư bật mỗi lửa, quan sát.

Nhiều khúc quanh quá, chàng phải bật mỗi lửa nhiều lần, cuối cùng mỗi lửa phải hao mòn, ánh sáng trở nên yếu ớt.

Tiểu Linh Ngư biết ngay, nếu mỗi lửa tiêu diệt, là cả hai không còn tùy tiện cử động ở nơi này, thiếu ánh sáng là cảm như chờ chết.

Do đó, chàng tiết kiệm mỗi lửa hơn, nên cả hai rất vất vả tiến tới từng bước một.

Họ đi trong bóng tối như vậy, chẳng biết được bao nhiêu thời gian rồi. Có lẽ là một hai hay ngày qua, mà cũng dường tượng một hai tháng.

Bước chân của Thiết Bình Cô bắt đầu nặng chịch.

Bây giờ, nàng nghe toàn thân đau đớn như dần, đầu choáng váng, mắt hoa lên.

Đã thế, nàng lại cảm thấy khát và đói.

Nàng làm sao sánh được Tiểu Linh Ngư là con người bằng thép đúc. Nàng làm sao chịu đựng nổi những cái khổ sở đó ?

Tiểu Linh Ngư luôn luôn cười, nói, nàng thì trái lại không cất chân lên nổi.

Thực ra, Tiểu Linh Ngư cũng khổ sở như nàng, chứ có hơn gì ?

Nếu kẻ nào lâm cảnh tuyệt lộ như chàng, nếu không điên, hẳn cùng kêu trời, kêu đất, than oán, than van, nhưng chàng thì không làm như vậy.

Bức cho chàng chết, là điều dễ làm, chứ bức cho chàng phải lộ vẻ sầu khổ, khẩn cấp, bối rối, không còn cười nói được nữa, thì điều đó đừng ai hòng làm.

Bởi, nó khó hơn cả việc lên trời, nhật sao sáng.

Thiết Bình Cô thở ra:

- Mình ngồi nghỉ một chút đi !

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Tuyệt đối không nên ngồi nghỉ. Ngồi nghỉ rồi là đừng mong đứng lên đi nổi nữa.

Thiết bình Cô rên rỉ:

- Nhưng ta... ta... đã... Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Người cứ tưởng tượng, chúng ta ở vào thời cổ, nắm tay nhau chân bước trong một cái động bí mật, trong đó có rất nhiều cái lạ cái đẹp, có đủ phong lưu, gây cho tâm hồn ta trở thành lãng mạn, nghĩ như vậy rồi, người sẽ nhận ra chúng ta là những kẻ may mắn nhất đời, mới được cơ hội làm một cuộc phiêu lưu kỳ thú !

Thiết Bình Cô thở dài:

- Muốn có cái kỳ thú đó, phải là hai kẻ yêu nhau, rất tiếc ta không phải là người lý tưởng của người.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ai cho rằng không phải ? Trong trường hợp này, ngoài người ra, ta còn thân cận với ai nữa chứ ?

Thiết Bình Cô đột nhiên ngã vào lòng Tiểu Linh Ngư, mặt nàng nóng bừng lên.

Hơi nóng đó, bốc từ tim nàng.

Hồi 71

Những Cái Sau Lương

Dù cho là một kẻ xác chai, mình chết qua những đêm dài bán thịt nuôi thân, những kẻ không còn mảy mai rung cảm mỗi khi tiếp cận nam nhân, những kẻ tự hiến để đổi lấy đồng tiền bát gạo, trong trường hợp này, cũng xúc động ít nhiều bởi nhận thức cái tuyệt vọng sinh tồn, và khi đã rơi vào tuyệt vọng, con người quay về khởi điểm, nơi mà thiện lương còn trinh nguyên trong trắng... Thì dù cho xác thịt chai lỳ, kẻ ấy như biến đổi hoàn toàn, phục hồi mọi tình cảm... Cho nên, người đời mới có những sự khuyến khích hoàn lương đối với hạng gái sa đọa bất cứ vì nguyên nhân nào.

Huống chi, Thiết Bình Cô chưa từng tiếp cận một nam nhân, và lần đầu tiên lạc lõng giữa thế giới cô lập, trong đó chỉ có mỗi một nàng và một nam nhân khá vui tính, đầy quyến rũ.

Tự nhiên, Thiết Bình Cô nghe con tim rung động mạnh.

Và trong đường tơ ngấn cách sự chết sống, người ta thường liều, người ta dám làm những cái mà lúc bình thường người giữ gìn, dè dặt cực độ.

Lý trí không còn nữa, cái gì mà người ta chẳng dám làm.

Thiết Bình Cô ngã mình vào lòng Tiểu Linh Ngư, chẳng chút ngại ngùng, chẳng chút hối hận.

Tiểu Linh Ngư chỉ cần nhích thêm bước nữa là người con gái sẵn sàng nhắm mắt buông tay... Bàn tay của Tiểu Linh Ngư ve vuốt bờ vai nàng.

Ngoại cảnh là bóng tối, bóng tối đồng lõa với tà niệm, bóng tối khuyến khích con người đi nhanh vào tội lỗi, bóng tối dụ hoặc cả những tâm hồn cứng cõi. Đời cho rằng con người có những phút yếu lòng, chẳng qua khung cảnh giúp phương tiện, mà lòng sanh yếu, có thể thôi.

Thiết Bình Cô lẩm nhẩm, âm thanh hơi rung rung:

- Nhân sanh ! Kiếp nhân sanh có những kỳ diệu không tưởng nổi, chỉ khi nào kỳ diệu đó đến với mình tận hưởng. Chẳng biết nó đến từ lúc nào, tại sao mà đến ? Nó có những tư vị ra sao ? Cách đây ba hôm, ta nào có biết người. Ta nào có biết trên trần gian này lại có người. Thế mà bây giờ, bây giờ... người ở cạnh ta. Ôi ! Kỳ diệu thay !

Bỗng, Tiểu Linh Ngư vụt hỏi:

- Người biết là ta đang nghĩ gì đây chẳng ?

Thiết Bình Cô đáp:

- Làm sao ta biết được.

Tuy không biết, nàng cũng có thể đoán, và nàng chờ sự thực hiện cái điều mà nàng đoán, đoán một cách mông lung... Nàng chưa có kinh nghiệm mà.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Ta đang nghĩ là nhìn gương mặt của người !

Thiết Bình Cô van rỗi rít:

- Đứng ! Đứng ! Tha cho ta cái việc đó đi ! Nhìn làm gì... Mồi lửa bật cháy lên.

Thiết Bình Cô lấy tay che mặt, đồng thời gian với ánh lửa bùng lên, mặt nàng cũng bùng đỏ.

Nàng lí nhí:

- Ánh sáng... Tắt đi... Tắt ngay cho ta nhờ. Để dành lúc cần chứ.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Mồi lửa, đành là quý trong lúc này, song gương mặt của người còn quý hơn mồi lửa. Huỷ diệt một mồi lửa để thấy được mặt người, thì

sự huỷ diệt đó đáng giá lắm chứ !

Sự huỷ diệt đó đâu phải là một phí phạm. Ta còn dám hy sinh cái gì đáng giá hơn nữa để được trông thấy mặt người trong lúc này, sá gì một mối lửa.

Thiết Bình Cô từ từ buông tay xuống.

Nàng buông tay một cách ngoan ngoãn, nàng sẵn sàng ngoan ngoãn hơn, chẳng phải nội cái việc buông tay đưa mặt cho Tiểu Linh Ngư nhìn.

Nàng hỏi:

- Thật vậy sao ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Rất tiếc hiện tại chúng ta không có một mảnh gương nhỏ nào. Chứ có thì người sẽ lấy mà soi mặt xem, xem cho biết sự biến cải như thế nào. Từ cái vẻ lạnh lùng như giá băng, thành cái sôi bùng bùng như bốc hoả. Và người trở nên đẹp lạ kỳ... Thiết Bình Cô nhìn chàng một lúc, lại hỏi:

- Giả như chúng ta không phương thoát khỏi vùng địa đạo này, người có oán hận ta chăng ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Oán hận ? Ta làm sao oán hận được người ?

Thiết Bình Cô tiếp:

- Ở tại đó, chưa chắc người đã chết, nhưng hiện tại thì... Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Nếu nói như người, thì chính người oán hận ta mới phải hơn. Nếu không có ta, thì người đâu đến nỗi phải khổ.

Thiết Bình Cô cũng cười:

- Khở ?... Người phải biết, đời ta chưa lần nào ta được sung sướng như lúc này... Nàng hướng mắt nhìn xa xa, nhìn vào bóng tối tìm một cái gì mà nàng mơ tưởng... Rồi nàng tiếp:

- Ta tịch mịch quá, tịch mịch đến có thể điên cuồng lên được. Trong những lúc tinh thần xuống thấp, ta thường mơ. Ta phát hoa. rất nhiều cảnh trong mơ. Ta mơ một nam nhân đối thoại với ta, cùng ta cười, cùng ta nói, cùng ta giận. Giận rồi làm lành.

Ta biết những cái trong mơ không hề thành sự thật. Ta nghĩ rằng trên đời chẳng ai biết ta là một nữ nhân, một nữ nhân cần hưởng những gì mà toàn thể nữ nhân khác đều được hưởng. Ta biết đời ta có đẹp thì chỉ có đẹp trong mơ, với bao nhiêu cảnh tự phát hoạ. Khi ta đối diện với thực tại, thì ta nhận thấy một đại bất hạnh hiện lên như bức tường thành, ngăn chặn những gì tốt đẹp có thể đến với ta.

Dừng lại một chút, nàng tiếp:

- Lắm lúc, ta hoài nghi luôn cả ta. Ta cứ tưởng mình là nam nhân, hay một thứ gì khác, chứ chẳng phải là nữ nhân. Ta hoài nghi cho cả ta, thì còn ai cho ta là nữ nhân.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Nhưng sự thật thì người vẫn là nữ nhân, với những đặc điểm của nữ nhân không mấy may thiết sót. Giả như người muốn ta làm một cuộc thực nghiệm, chứng minh người là một nữ nhân, thì cứ bảo ta làm ngay. Ta sẵn sàng làm bây giờ đây.

Thiệt Bình Cô rụt mình lại, cười khút khích:

- Bây giờ thì ta biết rồi. Cho nên dù biết rằng mình sắp chết, ta cũng không oán than, bởi ta chết với niềm sung sướng.

Bỗng, Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Ai nói rằng người phải chết ? Không ! Chúng ta không chết đâu ! Chúng ta sẽ tìm được lối thoát !

Thiết Bình Cô lắc đầu, lẩm nhẩm:

- Ta biết rồi !... Ta biết lắm !... Người đừng lừa ta vô ích !

Mỗi lửa hao dần, nhỏ dần, chỉ còn bằng hạt đậu.

Thiết Bình Cô nhìn điểm sáng, mí mắt như đeo chì, thấp giọng tiếp:

- Ta biết, người dù có trăm ngàn hoa dạng, ta cũng biết là người chẳng ưa thích gì ta. Bất cứ ai an ủi ta, cho ta một niềm khoái lạc đầu tiên, mà cũng là cuối cùng, một niềm khoái lạc duy nhất trong đời ta.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Người phá hoa. lằm cợn mớ, thành ra tư tưởng của người phức tạp quá chừng !

Thiết Bình Cô điểm nhẹ một nụ cười:

- Tuy nhiên, ta cảm kích người. Nhờ người mà những tiềm thức trong người ta sống động trở lại.

Nàng nhắm mắt, giọng buông xuôi:

- Ta mệt lắm rồi ! Người cho ta ngủ một lúc. Dù ta có ngủ mãi ngàn năm ta cũng vui, bởi ta mãi nguyện rồi.

-- O O o -- Nhìn đôi mi của Thiết Bình Cô khép chặt, Tiểu Linh Ngư thờ dài.

Vừa lúc đó có tiếng chít chít vang lên, rồi một đàn chuột lớn mập nổi đuôi nhau vượt ngang qua trước mặt Tiểu Linh Ngư.

Thiết Bình Cô giật mình vì tiếng động, thu nhanh hình lại khiếp sợ rõ rệt.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư lại hân hoan.

Chàng hân hoan như kẻ đắm thuyền đang trôi hụp theo sóng nước, bỗng vớ được chiếc phao.

Chàng reo lên:

- Chúng ta chưa chết được đâu ! Trời cứu chúng ta rồi ! Đừng ngủ nữa, đừng bao giờ tìm cái giắt ngủ ngàn năm.

Thiệt Bình Cô hừ một tiếng:

- Trời đâu mà người nói là trời cứu chúng ta ? Bất quá chỉ là một con chuột.

Tiểu Linh Ngư hừ lại một tiếng lớn hơn:

- Song, lại là những con chuột mập ! Những con chuột lớn ! Thú chuột này tuyệt đối không làm ổ hang trong lòng núi được ! Bởi lòng núi làm gì có cỏ non, có lúa mọc.

Không có cỏ, có lúa, chuột lấy gì mà ăn, trở nên mập lớn phi thường như thế chứ ?

Thiệt Bình Cô tỉnh ngộ, sáng mắt lên hỏi:

- Người muốn nói là những con chuột này từ bên ngoài núi vào đây ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng rồi ! Chúng không có ổ hang ở đây thì tự nhiên phải ở ngoài vào ! Ta nghĩ là chúng không phiêu lưu sâu vào lòng núi đâu. Nếu chúng có mặt tại đây, thì nơi đây chắc phải gần sườn núi.

Chàng tiếp luôn:

- Như vậy lối xuất khỏi địa đạo này hẳn phải ở quanh quần đầu đây !

Chàng liền đi theo hướng đàn chuột vừa đi.

Mồi lửa tuy nhỏ lại, song chưa tắt. Nương theo ánh sáng mờ mờ đó, chàng tìm ra một cái động, không lớn mà cũng không nhỏ.

Động có khe hở, một thứ ánh sáng nhạt xuyên qua khe hở, từ bên

ngài chiếu vào.

Ánh sáng đó, Tiểu Linh Ngư biết ngay chẳng phải là ánh sáng dương quang, ánh sáng màu bảo bạc.

Mặc, ánh sáng gì cũng được, miễn là có sự lạ thì thôi, Tiểu Linh Ngư không cần phân tích, tìm hiểu xa hơn.

Lập tức chàng lôi Thiết Bình Cô chui vào cái hang đó.

Bên ngoài cái động đó là một khoảng rộng, trùng xuống sâu. Nơi khoảng rộng đó có mấy chiếc rương đựng châu ngọc, bạc vàng.

Báu vật tuy nhiên không nhiều lắm, song không phải là ít.

Tiểu Linh Ngư giật mình, nhưng rồi chàng lấy lại bình tĩnh:

- Ta có phải là kẻ mê tiền bạc đâu, mà lão thiên cứ xui cho ta gặp mãi những cửa quý này. Trên mặt đất, ta gặp đã đành. Mà ngay cả trong lòng núi, nơi mà ta không hy vọng thoát thân, ta cũng gặp nốt ! Chẳng hiểu tại sao, đa số nhân loại đều sống trong cảnh làm than, mà bạc vàng châu ngọc lại tích tụ Ở nơi này nhiều thế ! Hoặc giả, lão thiên chơi khăm chẳng nên gom góp hết những cửa quý này về một vài nơi, để cho người đời đó khổ ? Phải đem ra mà phân tán cho mỗi người một chút ít, thì có phải là tạo một cõi thiên đản trong cõi trần gian chẳng ? Lão thiên sợ rằng người đời sung sướng tất cả rồi quên lão đi chẳng !

Thiết Bình Cô đưa tay sờ rẫm một chiếc rương, Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người có thấy là tài vật này có cái vẻ thần bí chẳng ?

Nàng lắc đầu:

- Theo ta nghĩ thì chẳng thần bí chút nào.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- A !

Thiết Bình Cô tiếp:

- Người xem kia, những chiếc rương này bất quá được chuyển vận vào đây độ mấy hôm thôi. Bằng có là chẳng có cát bụi ở trên mặt bất cứ chiếc nào. Nếu mới được chuyển vận vào đây, thì tài vật đó có gì là thần bí đâu ?

Tiểu Linh Ngư đưa tay rà ngang qua mặt một chiếc rương, bàn tay của chàng không dính một hạt bụi.

Bất giác, chàng giật mình, nhích nụ cười khổ:

- Đến phút này, người vẫn tỏ ra là con người tế nhị hơn ta !

Bỗng chàng nhận ra, bên mặt dưới của mỗi nắp rương, có dán một mảnh giấy nhỏ.

Trên mảnh giấy có hàng chữ:

Của Đoàn Hiệp Phi.

Chàng suyt nhảy dựng lên.

Số tài vật đó, hẳn là do cha con Giang Biệt Hạc thiết kế, cướp đi, rồi chính Giang Ngọc Lang mang đến đây cất dấu.

Hắn tưởng rằng nơi đây là kín đáo lắm rồi, nhất định người đời không một ai phát giác.

Nhưng cha con họ Giang quên là bên cạnh họ, còn có oan gia, và oan gia là Tiểu Linh Ngư.

Bây giờ đây, Tiểu Linh Ngư lại bắt gặp số tài vật của Đoàn Hiệp Phi.

Tiểu Linh Ngư vừa kinh hãi mà cũng vừa mừng rỡ, tự nhiên chàng cất tiếng hoan hô vang dội.

Bỗng Thiết Bình Cô nép sát mình vào chàng, thấp giọng bảo:

- Bên ngoài, có người !

Có một khe hở như kẽ vách cửa, từ bên kia khe hở, ánh đèn chiếu qua bên này.

Tiểu Linh Ngư nhẹ bước tiến đến bên khe hở, ghé mắt nhìn qua.

Bên kia, có một tảng đá. Trên tảng đá, có hai người ngồi đối diện với nhau.

Một người có gương mặt trắng quá, như là màu trắng chết.

Tiểu Linh Ngư nhận ra ngay, chính là Giang Ngọc Lang.

Người ngồi đối diện với Giang Ngọc Lang có thân vóc to lớn. Bởi y đưa lưng về Tiểu Linh Ngư, chàng không thể nhận ra y là ai.

Bên cạnh tảng đá, có rất nhiều thịt, nhiều rượu, nhưng cả hai không ăn, không uống.

Họ chú ý hết tâm thần nhìn khối đá đặt trước mặt.

Họ có vẻ mệt mỏi lạ lùng. Tóc loạn rối bồng lên. Mặt mày dơ dáy cực độ. Chừng như suốt tháng qua, họ chưa có dịp rửa hoặc tắm.

Song, đôi mắt của họ thì sáng quá, họ nhìn chong chong khối đá, họ nhìn lâu mà chẳng một ai chớp mí.

Thiết Bình Cô hết sức lấy làm lạ, hỏi khẽ:

- Cái khối đá giữa họ đó, có gì đáng nhìn đâu mà họ nhìn chăm chú thế? Người thấy chứ, họ xuất thần rõ ràng. Hay là chúng ta gặp hai kẻ điên?

Tiểu Linh Ngư thờ dãi:

- Theo ta nghĩ, chẳng những họ không điên, mà họ càng sáng suốt hơn bất cứ kẻ sáng suốt nào trên đời.

Thiết Bình Cô cau mày:

- Làm sao người biết được ? Người nhận ra họ à ?

Tiểu Linh Ngư nhìn đồng thịt và các vò rượu bên cạnh họ, buông gọn:

- Ủ !

Thiết Bình Cô hừ một tiếng:

- Tại sao họ nhìn như chết cái khối đá đó chứ ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Rất có thể họ chờ xem hoa nở trên khối đá đó !

Chàng rời ánh mắt từ đồng thịt, đưa lên khối đá.

Chàng nhận ra, khối đá đó hình vuông, mặt bàn, chẳng có vẻ gì là đặc biệt cả.

Trên mặt khối đá, có kẻ một đường ngang, chia đôi phần mặt đồng đều, trên mỗi phần có một cục thịt.

Họ nhìn khối đá, thực ra thì họ nhìn miếng thịt trên khối đá đó thì mới đúng hơn.

Chẳng một ai nhích động, mừng tượng là họ cho rằng trên đời này chẳng có vật gì đẹp, quý, đáng nhìn bằng miếng thịt đó.

Tiểu Linh Ngư quá hồ đồ trước cái trò ma quái đó, bật cười khan:

- Ta trước kia cứ tưởng tiểu tử chẳng có cái tật gì đáng kể, song bây giờ thì có lẽ hẳn đổi khác rồi. Hẳn quên cả cái ăn, cái uống, dù hai cái đó đang ở trong tầm tay hẳn.

Hẳn muốn ăn bằng mắt chẳng ? Tại sao hẳn không đưa tay, bóc từng miếng thịt, bỏ vào miệng ?

Cả hai đói, khát từ lâu rồi. Nhưng đói khát mà nhìn vào bóng tối,

chẳng thấy vật gì kích thích, họ chưa đến nỗi nào.

Bây giờ, họ thấy đồ, rượu đó, thì bảo sao họ không dao động.

Tiểu Linh Ngư nuốt nước bọt mấy lượt. Thiết Bình Cô còn nuốt hơn chàng. Song hơn là hơn cái số lần, chứ họ đâu còn nước bọt nữa mà nuốt ? Mà so sánh với nhau ?

Thiết Bình Cô mỉm cười thốt:

- Người có quen họ, thì cứ vào đó mà khuyên họ. Nhắc nhở họ phải ăn, phải uống chứ. Ăn bằng miệng, chứ không bằng mắt đâu.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ta cũng muốn vào đó mà khuyên họ, nhắc nhở họ ăn. Song ta sợ khi ta vào đó nhắc họ rồi, họ không ăn thịt đó, mà lại ăn thịt ta ! Bỏ họ rất hận là từ lâu chưa ăn được thịt ta !

Thiết Bình Cô hỏi:

- Người nhận ra cả hai người đó ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Hiện tại thì chỉ có một mà thôi. Còn người kia đưa lưng về chúng ta, làm sao thấy rõ mặt mày y mà biết là quen hay lạ ? Tuy nhiên, y giống như là... Chàng không kịp dứt câu. Thốt đến đó, chàng cố hết sức ghé mắt nhìn qua khe hở, bởi một con chuột vừa xuất hiện bên trong đó.

Con chuột bò lên khối đá, cắn miếng thịt trước mặt đại hán cao lớn, rồi chạy đi liền.

Giang Ngọc Lang biến sắc mặt, song làm tỉnh, nhếch nụ cười khổ, buông nhanh:

- Người lại thắng một lần nữa !

Đại hán cười lớn:

- Bây giờ, người đã nợ ta tất cả là một trăm ba mươi vạn lượng rồi đó nhé ! Người sẽ thua mất số tài vật đó khoảnh khắc cho mà xem !

Giang Ngọc Lang lạnh lùng:

- Người yên trí, ta còn thừa tiền gầy cuộc với người !

Đại hán bật cười ha hả:

- Ta có tật đánh bạc là ngựa ngáy khắp người, nhất định phải đánh cho bằng được. Đánh đến khi nào ta thua sạch sành sanh, hay những kẻ khác không còn một đồng, một chữ. Canh bạc không còn gầy được nữa mới thôi.

Rồi y lấy một miếng thịt, đặt lên chỗ miếng thịt bị con chuột mang đi.

Thiết Bình Cô chột hiểu, bật cười hì hì, thốt:

- Thì ra họ đang đánh bạc với nhau. Nếu chuột cắn miếng thịt bên người nào mang đi, là người đó được cuộc. Cái lối đánh bạc này, có lẽ ngàn năm trước không có, mà ngàn năm sau cũng chẳng ai chơi ! Thật là hi hữu !

Tiểu Linh Ngư cũng cười:

- Tuy nhiên, chúng ta phải công nhận là lối chơi này rất công bình !

Thiết Bình Cô cau mày:

- Nếu chuột không đến ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Thì họ cứ chờ ! Họ là những tay mê say đồ bạc. Dù bắt họ ngồi chờ như vậy bảy tám hôm, không ăn, không uống, họ vẫn chờ được như thường.

Thiết Bình Cô cười lớn hơn một chút:

- Xem ra, có lẽ họ gây cuộc từ bảy tám hôm trước. Cho đến bây giờ, họ vẫn còn chơi.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Cái người ngồi đưa lưng về chúng ta đó, người biết là ai chẳng ?

Hỏi để mà hỏi, chứ một nàng vui chôn nhựa sống trong khối giá băng, ngày xanh trôi qua giữa phòng vắng. Quanh mình toàn là người đồng phái, thì làm gì biết được những sự việc trên giang hồ, mà nhận thức một số nhân vật được ?

Bằng cứ, chính nàng đã hỏi chàng câu đó rồi kia mà !

Nàng nhìn chàng:

- Chắc người nhận ra người ấy rồi ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Mặt chưa thấy, song nghe âm thanh, ta có thể đoán là ai.

Thiết Bình Cô trở mắt:

- Ai ?

Tiểu Linh Ngư cười tít:

- Ác Đồ Quỷ Hiên Viên Tam Quang ! Quang là sạch trơn, là ráo trơn, chẳng còn cái gì cả. Y đánh bạc đến khi nào tiền hết, người hết, canh bạc hết, là y mới chịu nghỉ đánh.

Thiết Bình Cô kêu lên một tiếng:

- A !

Rồi nàng tiếp:

- Thỉnh thoảng, ta có nghe chủ nhân nói đến người đó, chừng như y là một trong nhóm Thập Đại Ác Nhân !

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Phải ! Ta không tưởng người từ lâu sống giữa khung trời biệt lập hẳn với thế gian, mà cũng biết Thập Đại Ác Nhân !

Thiết Bình Cô trầm ngâm một chút:

- Người biết những người trong nhóm Thập Đại Ác Nhân ra sao chẳng ?

Tiểu Linh Ngư chớp chớp đôi mắt:

- Người hỏi đúng người quá chừng ! Trên thế gian này, còn ai biết rành rẽ hơn ta !

Chàng đưa tay lên, co hết lại mấy ngón, đoạn từ từ đưa ra từng ngón. Mỗi ngón đưa ra, là chàng nêu tên hoặc hiệu một nhân vật.

Chàng bắt đầu kể:

- Huyết Thủ Đồ Sát này, Tiểu Lý Tàng Dao Cáp Cáp Nhi này, Bất Nam Bất Nữ Đỗ Kiêu Kiêu, Bán Nhân Bán Quỷ Âm Cửu U, Bất Ngặt Nhân Đầu Lý Đại Chủy... Tiểu Linh Ngư vừa thốt đến đó, chừng như Thiết Bình Cô có rung người, mặt nàng cũng có biến sắc luôn.

Nhưng Tiểu Linh Ngư làm gì ngờ như vậy mà lưu ý đến nàng. Chẳng những chàng không lưu ý, chàng còn không nhìn nàng khi kể qua những nhân vật trong nhóm Thập Đại Ác Nhân.

Nhắc đến họ, chàng cao hứng vô cùng, và niềm cao hứng làm cho chàng quên mất ngoại cảnh trong mấy phút này.

Chàng tiếp luôn:

- Chưa hết ! Còn Cuồng Sư Thiết Chiến này, Mê Tử Nhân Bất Bồi Mạng Tiêu Mê Mê, Ác Đồ Quỷ Hiên Viên Tam Quang, Tồn Nhân Bất Lợi Kỳ Bạch Khai Tâm, lại thêm anh em Âu Dương Cốc, Âu Dương Cách là đủ bộ.

Thiết Bình Cô hỏi:

- Theo kể thì có đến mười một người, sao lại gọi là Thập Đại Ác Nhân được ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Chỉ vì từ lúc nào đến lúc nào, anh em họ Âu Dương không rời nhau. Họ là một thứ cơ quan gồm hai bộ phận. Thiếu một trong hai bộ phận là cơ quan đó cầm như vô dụng. Vô dụng làm gì, đi, đứng, nằm, ngồi, họ đều cặp đôi với nhau. Do đó mà khách giang hồ xem hai như một. Và cái nhóm ác nhân đó, dù hơn một người, vẫn mang tên là Thập Đại Ác Nhân.

Thiết Bình Cô từ từ cúi thấp đầu xuống, giọng nàng cũng thấp luôn:

- Những người đó, thực sự có tàn độc cùng cực chẳng ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Về phương diện tàn độc, thì trên thế gian này còn biết bao nhiêu người hơn hẳn họ đến mấy bậc ? Họ không tàn độc như đời gán cho họ cái ác danh đó. Bất quá họ hành sự ngược thường thôi. Chừng như đó là cái cố tật của họ. Tuy nhiên, phải công nhận cái cố tật của họ quá lớn. Bởi lớn tật mà họ thành danh !

Thiết Bình Cô trầm giọng:

- Người giải thích rành hơn cho ta hiểu rõ.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Chẳng hạn, Bất Ngạt Nhân Đầu Lý Đại Chủ. Bình thường thì đúng là một con người ôn hoà. Võ thì lão ta có hạng đã đành, mà văn thì lão cũng tỏ ra là tay thâm diệu.

Nếu cho rằng lão kiêm toàn văn võ, cũng không phải là ngoa. Nhưng khi cố tật của lão bùng dậy rồi, là lão đâm giết ngay bà vợ đầu áp tay gối của lão mà ăn thịt ! Nhìn lão, không ai tưởng là lão dám ăn thịt người ! Thế mà lão ăn thịt người còn hơn chúng ta ăn heo gà tôm cá.

Không lấy ai làm thí dụ, Tiểu Linh Ngư lại lấy Lý Đại Chủ.

Trước đó, khi nghe chàng nhắc đến Lý Đại Chủ, nàng giật mình một lần rồi, bây giờ nàng lại giật mình một lượt nữa.

Mất mấy phút, nàng mới lấy lại bình tĩnh rồi hỏi tiếp:

- Người quen đủ mặt người trong nhóm đó à ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Nếu là quen suông, thì còn nói làm chi ? Cho người biết, họ là những lão bằng hữu của ta đó ! Ta lớn lên bên cạnh họ mà, dưới sự trong nom giáo huấn của họ mà !

Thiết Bình Cô giật mình lần thứ ba:

Lần này thì nàng hỏi vội hơn, nên mất đi phần nào bình tĩnh, giọng nàng hơi rung rung:

- Người... người biết... hiện giờ họ Ở đâu chẳng ?

Tiểu Linh Ngư ra vẻ sành sỏi:

- Có thể họ đang ở tại Quy Sơn... Bỗng chàng dừng câu nói lại nơi đó, đoạn hỏi ngược:

- Tại sao người hỏi kỹ thế ?

Thiết Bình Cô gượng điếm một nụ cười:

- Bất quá, tại ta có tánh hiếu kỳ, biết việc gì thì muốn biết luôn tận gốc tận rễ vậy thôi. Người nghĩ, họ là những nhân vật kỳ quái, ai mà không muốn nghe những chuyện thuộc về họ.

Nàng thốt nhỏ giọng quá, Tiểu Linh Ngư cũng đáp nhỏ quá. Tự nhiên họ phải dè dặt. Hai người kia đang chơi kỳ quái nhất trần đời, và tự nhiên hai người đó không hề nghe lọt cuộc đàm thoại của họ.

Huống chi, có bao nhiêu tâm thần, Hiên Viên Tam Quang và Giang Ngọc Lang đã gởi trọn vào hai cục thịt trước mặt họ. Tai họ thì lóng nghe tiếng động, chực chờ một tiếng sột soạt từ đâu đó vang lên, để mà hồi hộp.

Thì dù cho cả hai có lớn tiếng chút nữa, họ cũng chẳng nghe lọt.

Bên kia, chợt Giang Ngọc Lang cười một tiếng rồi hỏi:

- Ta với người gầy cuộc liên tiếp bảy tám hôm rồi, chẳng ai thua sạch vốn cả, người không thấy mệt sao ?

Hiên Viên Tam Quang hấp tấp đáp:

- Không ! Không mệt mỗi chút nào cả. Dù cho canh bạc này có kéo dài đến ba năm sáu tháng đi nữa, ta cũng chẳng thấy mệt.

Giang Ngọc Lang tiếp:

- Người không mệt chứ ta thì cảm thấy mệt rồi ! Chắc chắn là ta không theo nổi người ba năm sáu tháng đâu !

Hiên Viên Tam Quang khi nào chấp nhận cho bất cứ ai bỏ cuộc. Không đánh bạc với lão, lão còn cưỡng bách, hống hồ đã vào cuộc rồi. Nếu lão chấp nhận sự bỏ cuộc dở dang, thì hai tiếng Tam Quang kia còn nghĩa gì nữa chứ !

Lão trờng mắt hét:

- Mệt hay không cũng mặc người, ta không cần biết, người phải theo cuộc đến cùng !

Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Nào ta có nói là bỏ cuộc đâu ! Bất quá, ta cho rằng đánh như vậy thì lâu quá, chẳng biết đến năm tháng nào một trong hai chúng ta mới thua hết tiền. Ta chỉ muốn đánh lớn, càng lớn càng tốt.

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Bình sanh, cứ mỗi lần gặp canh bạc, là ta mỗi sợ đánh nhỏ, chứ không hề biết ngán đánh lớn. Ta càng thích đánh lớn. Người muốn bao nhiêu cứ nói.

Giang Ngọc Lang từ từ thốt:

- Những vật người mang nơi mình, trị giá ước lượng bảy tám mươi vạn lượng. Lại ăn ta một trăm ba mươi vạn lượng nữa. Cộng chung cũng được hai trăm vạn lượng. Bây giờ ta đánh hai trăm vạn đấy.

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay cười vang:

- Hay ! Có bao nhiêu, đánh một lần, dù thua hết cũng sướng ! Đánh bạn như vậy mới thật là sướng. Chỉ vì... Bỗng, lão ngưng cười, ngưng nói, đoạn quát lên:

- Ta nhận ra, bắt quá người có một số tài vật trị giá độ ba trăm vạn lượng, mà người đã thua mất phân nửa số đó rồi. Bây giờ lại đòi đánh hai trăm vạn lượng. Nếu người thua thì lấy tiền đâu mà chung cho ta ? Bởi người còn thiếu ít nhất cũng năm mươi vạn lượng kia mà ?

Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Ta còn một số bạc, ít nhất cũng được trăm vạn lượng, như vậy không đủ chung cho người sao ? Huống chi, đã chắc gì ta thua !

Hiên Viên Tam Quang hừ một tiếng:

- Thua hay ăn, chẳng phải vấn đề. Ta chỉ biết là phải có tiền đặt ra, canh mới gày được. Bởi ta không hề chơi theo cái lối thiếu đó.

Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Giả như ta không đủ tiền chung, thì ta sẽ đưa người thay thế số bạc thiếu.

Hiên Viên Tam Quang bật cười cuồng dại:

- Đưa người thay thế ? Ai ? Người à ? Người trị giá bao nhiêu ? Một

con người như người làm gì trị giá cả trăm vạn lượng chứ !

Giang Ngọc Lang điềm nhiên như thường.

Hắn cười hì hì, đáp:

- Dù cá nhân ta không trị giá bằng số đó, thì còn có người khác. Ta chỉ sợ người khác trị giá còn cao hơn số trăm vạn nữa kia !

Hiên Viên Tam Quang trở mắt:

- Người đó ở đâu ?

Giang Ngọc Lang vẫn cười hì hì:

- Người định xem món hàng để ước lượng giá trị phải không ?

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt:

- Chứ sao ! Ai ai cũng phải làm như vậy chứ, chẳng lẽ mua trâu theo hình vẽ ?

Giang Ngọc Lang gật gù:

- Được ! Nếu người muốn thế thì ta đưa nàng đến cho người xem.

Phía sau lưng Hiên Viên Tam Quang có một mô đá. Trên mô đá có một cây đèn.

Giang Ngọc Lang cầm chiếc đèn đó, vừa bước đi, vừa thốt:

- Người cứ yên trí, chờ chút đi ! Ta trở lại ngay !

Hiên Viên Tam Quang bĩu môi:

- Tại sao ta không yên chứ ? Bạc vàng của người còn đây. Người của người còn đây. Dù có đánh chết người, người cũng chẳng bỏ đi ! Tự nhiên là ta yên trí lớn !

Đoạn, lão không cần nhìn Giang Ngọc Lang nữa, với tay chụp một

cái đùi gà, nhai ngồm ngoảm. Rồi nâng một vò rượu, miệng vò sát miệng lão, lão nốc ừng ực.

Thiết Bình Cô thở dài:

- Họ đánh bạc vừa hăng, vừa lớn. Mỗi canh bạc là trăm vạn lượng. Hẳn là đồng của họ không sạch rồi !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Chứ ai lại cho rằng đó là tiền mồ hôi nước mắt của họ ? Dĩ nhiên, phải là tiền cướp, tiền giật, họ mới vung ta hoang phí như vậy chứ !

Thiết Bình Cô cãi:

- Dù cho là tiền bất chánh, họ cũng không nên vung phí cách đó. Bởi ít nhất họ cũng phí tâm cơ. Ít nhất họ cũng mạo hiểm. Có như vậy đồng tiền mới về tay họ. Phàm cái gì chiếm được bằng giá tâm huyết, cái đó phải được tiếc rẻ, tiếc mắc. Sao họ lại thản nhiên như vậy được ?

Tiểu Linh Ngư lạ hừ một tiếng:

- Người không ở trong giới hành nghề không vốn, thì khi nào hiểu được tâm trạng của những người hành nghề không vốn mà lạm bàn ? Phàm cái gì vào dễ, là ra dễ. Họ cho ra dễ dàng, thì họ tìm thu vào cũng dễ dàng, thì họ tiếc làm chi ? Huống hồ, luật trời quy định sự luân chuyển. Nếu không có luật luân chuyển đó thì chẳng hoá ra bao nhiêu tài vật trên đời này đều tích tụ vĩnh viễn nơi tay kẻ dùng bạo lực sao ? Bằng cách này hay bằng cách khác, họ phải tuôn ra. Và không có cách nào tuôn mau cho bằng gầy những canh bạc. Người phải biết, họ chơi bạc vì thích thú đó, chứ đừng tưởng họ vì tiền, vì lợi. Vì sở thích của họ, họ bất chấp được thua. Do đó mới sanh ra hạng người thứ ba lợi dụng sở thích của họ mà sanh sống, mà lập thổ, lấy hồ. Chính cái bọn ruồi nhặng này bám theo họ như đĩa bám vật tanh mà hút rữa. Thành ra cái sở thích của họ phải bị đê tiện hoá.

Chàng tiếp luôn:

- Họ đánh bao nhiêu ngàn vạn lượng, điều đó không làm cho ta lạ

lòng. Cái điều làm cho ta lạ lòng nhất là Giang Ngọc Lang cũng là một tay bạc say mê cùng cực. Thua hết bạc, hắn không chịu thôi. Hắn còn đi tìm người để đặt cược, thay tiền, tiếp tục chơi nữa.

Thiết Bình Cô cười nhẹ:

- Chẳng lẽ hắn đi tìm vợ hắn, đưa đến đây mà đặt cược ? Ta có nghe nói người mê đánh bạc dám bán vợ, đợ con lắm mà !

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Cũng có những trường hợp như vậy. Nhưng dù cho Giang Ngọc Lang có vợ, liệu vợ hắn trị giá được bao nhiêu mà hắn hòng mang đến đây đặt cược ? Chắc chắn là hắn sẽ giở một trò quỷ gì đó. Chúng ta cứ chờ xem hắn làm sao để có thể bù đắp vào cuộc một số bạc hàng trăm vạn lượng.

Vừa lúc đó Giang Ngọc Lang trở lại với một người.

Hắn lôi người đó theo. Đúng hơn là người đó cùng đi với hắn. Dáng e dè, ẻo lả, như sợ hãi, như ngỡ ngàng.

Người đó, là một nữ nhân. Khuôn mặt có lượt sa đen che khuất. Tiểu Linh Ngư trong nhất thời chưa nhận ra lạ hay quen.

Hiên Viên Tam Quang trở mắt:

- Một nữ nhân ? Người tìm đâu ra một nữ nhân mà đưa đến đây cho ta ?

Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Đặt người thay tiền cho một canh bạc, tự nhiên ta phải dùng nữ nhân. Chẳng lẽ người thích nam nhân ? Nữ nhân mới đáng giá phần nào, có đúng vậy không ?

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Đương nhiên, nữ nhân phải cao giá hơn nam nhân. Nhưng một nữ nhân đã qua tay người rồi, thì nữ nhân đó còn giá trị gì nữa ? Ta chỉ

sợ đem mà đòi lấy một đồng, một chữ, người không hy vọng toại nguyện đâu ! Bởi chẳng một ai thích hưởng của thừa, của thái, nhất là cái thừa thái đó lại là của người !

Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Đành rằng vị cô nương này do ta tìm mà đưa đến đây, song ta dám thề với người là ta chưa hề chạm đến lông chân nàng ! Ta bảo đảm nàng còn nguyên vẹn. Người có thể tin ta !

Hiên Viên Tam Quang bĩu môi:

- Người là một con mèo, mà nói là chề mỡ, thì thật là một điều khó tin ! Ta chỉ sợ thiếu mỡ, người còn vất vả đi tìm, huống hồ mỡ đã ở sát bên miệng.

Giang Ngọc Lang cười hì hì:

- Người không tin, cứ thực nghiệm thì biết !

Hắn đặt chiếc đèn lên vách đá, nhưng lần này không đặt vào chỗ cũ sau lưng Hiên Viên Tam Quang, hắn lại đặt phía sau lưng hắn.

Ánh đèn chiếu xuống, bị đôi vai hắn che khuất, nửa phần tảng đá bên phía hắn nằm trong bóng tối. Trái lại nửa phần bên Hiên Viên Tam Quang thì sáng rõ ràng.

Miếng thịt trước mặt Hiên Viên Tam Quang hiện lồ lộ.

Đèn, đặt ở đâu lại chẳng được. Miễn là có ánh sáng cho khoảng không gian đó thôi.

Một việc nhỏ mọn quá, có ai lưu ý làm chi ?

Dĩ nhiên, Hiên Viên Tam Quang không hề phản nản hay phản đối về cái sự hắn thay đổi chỗ đặt cây đèn.

Nhưng Tiểu Linh Ngư thì khác, chàng cau mày, lẩm nhẩm:

- Tiểu tử này định thực hiện một mưu quỷ gì đây ? Hắn đổi chỗ đặt

đền, hẳn là phải có một dụng ý !

Chàng thừa hiểu hẳn có một bụng mưu kế, bất cứ làm gì hay nói gì, hẳn cũng có một dụng ý. Ý của hẳn tự nhiên là không ngoài mục đích giành cái lợi về cho hẳn.

Nữ nhân bao mặt đó, đến đây rồi, đứng lặng như tượng.

Giang Ngọc Lang lấy vuông sa che mặt nàng vất bỏ, nàng vẫn đứng yên, không cười, không nói, si si, đại đại.

Nàng đẹp quá !

Hiên Viên Tam Quang và Thiết Bình Cô vừa trông thấy gương mặt nàng, cùng sáng mắt lên, cùng nhìn trân trối.

Tiểu Linh Ngư trông thấy mặt nàng, kinh hãi suýt bật miệng kêu lên.

Nàng là Mộ Dung Cửu !

Phải, chính là Mộ Dung Cửu. Sau khi bị Đoàn Tam cô nương đuổi đi, nàng lang thang đi hoang, mang tâm trạng si si, đại đại đi khắp các nẻo đường. Nhờ bóng đêm dày, nàng không bị ai phát hiện.

Nàng đi, đi như một người mộng du. Đi mãi một lúc ra khỏi thành. Giả như trong lúc đó có người trông thấy, tất cũng phải lấy làm lạ, tự hỏi đang lúc đêm khuya, một nữ nhân lẩn thẩn bước như vậy, để đi về đâu, để làm gì ?

Nhưng nàng có vẻ thần bí. Với y phục hoa lệ đó, nàng giống ma quái hiện hình trên cột khách trần tục.

Cho nên chẳng ai dám tiếp cận mà hỏi han gì, hoặc để trêu chọc.

Không ai dám tiếp cận nàng, trừ Giang Ngọc Lang. Đến quý thân, hẳn còn chưa ngán, hưởng hồ nàng.

Hẳn hiểu ít nhiều về sự tình đã qua, hẳn cũng đoán được những gì sắp xảy ra nối tiếp sự tình đó, nên hẳn âm nghi ngờ nàng là Mộ Dung Cửu.

Hắn bỏ qua hết mọi việc, và cuối cùng nàng sa vào tay hắn.

Hắn thừa hiểu nàng mất lý trí rồi, nên không sợ nàng tiết lộ những bí mật của hắn, đưa nàng đến tận nơi hắn cất dấu số bạc bảo tiêu.

Hắn không sợ ai phát hiện chỗ dấu bạc, thì dấu luôn Mộ Dung Cửu tại đó, hắn yên tâm như thường.

Hắn có ngờ đâu, con thạch sùng đang rình con ve, sau lưng con thạch sùng lại có con chim sẻ rình nó !

Hiên Viên Tam Quang theo sau hắn, mà hắn chẳng hề hay biết, cứ đinh ninh là Mộ Dung Cửu về tay hắn rồi, trên đời này chẳng một ai biết.

Con chim sẻ đã biết thạch sùng bắt được ve, nhưng con chim sẻ lại chẳng biết trong lúc tình cờ, con chim ưng lại bắt gặp con chim sẻ rình mò.

Và Tiểu Linh Ngư xuất hiện đúng lúc.

- - O O o - Bất quá, Hiên Viên Tam Quang theo dõi đến đây, là do tính hiếu kỳ mà thôi, chứ lão ta còn lâu lắm mới biết sự tình như thế nào.

Mà thật ra dù lão có biết, điều đó cũng chẳng liên quan gì đến lão, lão không cần bận tâm tìm hiểu hơn.

Lão theo đến đây, thủy chung chưa thấy mặt Mộ Dung Cửu, mãi đến bây giờ mới nhìn được khuôn mặt đẹp của nàng.

Lão tặc lưỡi, than:

- Mỹ nữ ! Đúng là một mỹ nữ ! Rất tiếc là từ hai mươi năm qua, lão phu mất hết hứng thú trước một mỹ nữ ! Người nên mang nàng đi nơi khác, tìm vật gì thay vào. Đối với ta, một nam nhân còn hữu dụng hơn cái thứ đẹp để đó.

Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Cái lợi mà người sẽ thu hoạch nơi nàng, chẳng phải dung mạo của nàng, mà chính là cá nhân của nàng đó. Sắc đẹp của nàng, không ảnh hưởng gì đến người, song nàng trị giá rất cao. Nàng có cái chỗ đáng giá hơn dung mạo.

Hiên Viên Tam Quang cười mỉa:

- Chỗ nào ?

Giang Ngọc Lang điềm nhiên:

- Ta đã nói, cá nhân nàng.

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Chẳng lẽ nàng là một công chúa ?

Giang Ngọc Lang so vai:

- Nàng không là công chúa, nhưng giá trị của nàng cao hơn một công chúa.

Hiên Viên Tam Quang nổi giận:

- Ta hỏi người, nàng là ai ? Người ăn nói lảm cẩm quá chừng, không dứt khoát gì cả !

Giang Ngọc Lang bình tĩnh thốt:

- Nàng là người trong Cửu Tú Sơn Trang. Nàng là Mộ Dung Cửu cô nương đó.

Hiên Viên Tam Quang giật mình, chớp chớp mắt, hỏi:

- Làm sao nàng lại sao vào tay người ?

Giang Ngọc Lang tiếp:

- Nàng bị ác nhân hãm hại, thành ra thần trí mê loạn, nàng đi hoang

từ lúc đó.

Tám chị của nàng cùng các vị tỷ trượng tìm kiếm khắp nơi, nhưng không kết quả. Ta may mắn gặp nàng, gặp nàng là ta bắt được hoạn tài to !

Hắn cười, vẻ thích thú hiện rõ nơi gương mặt xanh xao, rồi hắn tiếp luôn:

- Người cứ tưởng tượng điều này, một người nào đó đưa nàng về Cửu Tú Sơn Trang, cho chị em họ trùng phùng thì bọn Tần Kiếm, Nam Cung Liễu sẽ cảm kích như thế nào.

Mà bọn Tần Kiếm và Nam Cung Liễu là những tay đại phú !

Hiên Viên Tam Quang trầm ngâm một chút, đoạn vỗ tay bốp bốp:

- Hay ! Ta chịu. Canh bạc này có thể gây được rồi !

Bỗng có người hét lên:

- Canh bạc đó, không thể gây được !

- - O O o - Tiếng hét đó, do Tiểu Linh Ngư phát lên.

Chẳng những Hiên Viên Tam Quang và Giang Ngọc Lang giật mình, mà Thiết Bình Cô cũng kinh hãi không kém người trong cuộc.

Giang Ngọc Lang nhảy dựng lên, quát vang:

- Kẻ nào đó ?

Tiểu Linh Ngư không hề khẩn cấp, hét lên một tiếng rồi, chàng ung dung bước đến gần Thiết Bình Cô, rí vào tai nàng:

- Người cứ theo ta qua bên đó, muốn ăn gì cứ lấy mà ăn. Muốn uống bao nhiêu rượu, cứ nâng vò mà nốc. Đừng bao giờ sụt sè, e lệ. Bọn đó có làm gì, cứ để mặc ta đối phó. Nhất là tiểu tử ấy, người chẳng cần phải lưu ý.

Chàng theo lối đi, bước vào khoảng rộng, vào đến nơi, điếm một nụ cười, hỏi:

- Cái vị bằng hữu từng trốn trong hầm cút, ngủi cút, ăn cút kia, chẳng lẽ lại quên ta rồi ?

Giang Ngọc Lang trông thấy Tiểu Linh Ngư, tưởng chừng như quý vương hiện ra trước mắt hẳn.

Quý con, quý cháu, hẳn không sợ, nhưng dù sao hẳn cũng phải ngán quý chúa.

Hắn lùi lại hai bước, rồi hẳn kêu lên thất thanh:

- Người ? ... Người ở đây ? ... Làm sao người đến được nơi đây ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ta là một âm hồn mà, người quên điều đó sao ? Âm hồn không bao giờ tiêu tan, âm hồn quán quít, vương vít mãi bên cạnh người ! Nơi nào có người, là có âm hồn !

Chàng dùng âm thanh của Hiên Viên Tam Quang mà thốt, chàng nhay giống quá, giống đến độ Hiên Viên Tam Quang phải giật mình.

Lão bật cười lớn, thốt:

- Nếu là kẻ nào khác, bất ngờ xuất hiện tại đây, thì hẳn là ta và hẳn phải lấy làm lạ. Nhưng lại chính là người, thì sự kiện không còn lạ gì nữa ! Những nơi quý không dám đến, hay không đến được, người vẫn có thể đến như thường. Thì một chỗ như chỗ này, chưa hẳn là hoàn toàn bí mật. Dù cho người bất thần chui từ lòng đất lên, ta cũng chẳng lấy làm lạ.

Lã vừa thốt, vừa vỗ tay lên đầu vai chàng, biểu hiện cái vẻ thân mật.

Rồi lão lại cười vang, cười mấy tiếng, lão lại tiếp:

- Ta nghĩ, khắp trong thiên hạ, chẳng có việc gì mà người không làm nổi !

Tiểu Linh Ngư chính sắc mặt:

- Ai nói với ta như vậy, hửn là ta không chấp nhận rồi ! Chứ người thì khác, Người chẳng có lợi lộc gì mà thối phồng ta !

Chàng tiếp luôn:

- Tuy nhiên có một việc mà ta không làm nổi, từ bao lâu rồi ta cố gắng làm song không kết quả !

Hiên Viên Tam Quang chớp mắt:

- Việc gì ?

Tiểu Linh Ngư thản nhiên:

- Để trứng ! Như gà mái. Ta kêu cục tác, cục tác được lắm chứ. Nhưng cố rặn mãi, chẳng có trứng nào lọt ra ! Ta đầu hàng trước việc để trứng. Bởi tạo hoá ô toàn, cho nên ta không thể thập toàn.

Hiên Viên Tam Quang gặp người làm đôi mà cười, trong khi đó thì Tiểu Linh Ngư ăn uống như trăn ngốn mồi, rồng uống nước.

Mộ Dung Cửu vẫn si si, dại dại nhìn chàng ăn uống, mừng tượng nhận ra chàng, mà cũng mừng tượng chẳng biết chàng.

Giang Ngọc Lang lưu ý đến người đẹp sau lưng Tiểu Linh Ngư, cũng ăn no uống đậm như chàng. Nữ nhân mà ăn uống ào ạt như nam nhân, kể cũng là một sự lạ.

Cả hai không khác hai con quỷ đôi vừa đầu thai. Đôi suốt thời gian bị quản thúc nơi âm phủ. Bây giờ gặp cái ăn, cái uống là vồ mạnh.

Hắn nhìn sững cả hai, hắn tự hỏi sẽ làm gì. Bởi trong trường hợp này, ở lại thì bất lợi cho hắn là cái chắc. Mà đi thì ai cho hắn rời khỏi nơi này dễ dàng ?

Dù cho Tiểu Linh Ngư không ngăn trở, thì còn Hiên Viên Tam Quang đó chi ?

Canh bạc còn dở dang, khi nào lão ta để cho hấn bỏ đi.

Tấn thối lưỡng nan, thì ít nhất hấn cũng phải làm một cái gì cho đỡ ngỡ ngàng chứ.

Phải mất mấy phút dài, Hiên Viên Tam Quang mới ngưng cười được. Bởi cười nhiều quá, thành ra mệt, lão vừa thở vừa thốt:

- Tiểu huynh đệ cũng biết lão đối với việc đánh bạc cũng như con thiêu thân gặp ngọn đèn. Đèn chưa tắt thì thiêu thân chưa bỏ đi. Thế mà tiểu huynh đệ lại cho rằng canh bạc này không thể gầy được. Thật là lạ !

Tiểu Linh Ngư đang nhai ngòm ngoàm đáp với giọng ú ớ vì thịt làm tắt nghẹn thanh âm:

- Chỉ vì, nếu người chơi canh bạc này, là cầm chắc người bị lừa.

Hiên Viên Tam Quang quắc mắt:

- Ta là con bạc quý già, còn hấn dù cho có lanh lợi đến đâu, bất quá cũng chỉ là con bạc quý nhỏ. Hấn có tài ba gì mà lừa ta được chứ ? Hà hưởng cuộc chơi lại rất công bình. Trừ ra hấn là một con chuột thành tinh, bởi có như vậy hấn mới dùng linh giác điều khiển đàn chuột.

Lão bật cười vang dội, càng cười, lão càng biểu hiện vẻ đắc ý.

Tiểu Linh Ngư cứ ăn, cứ uống, đợi cho lão cười thóa? thích, dứt tiếng cười rồi, chàng mới thản nhiên giải thích:

- Người cho rằng cái lối chơi này rất công bình, nhưng sự thật thì từ trước đến giờ, người vẫn ăn và ăn nhiều, có đúng vậy không ?

Hiên Viên Tam Quang gật đầu:

- Rất đúng !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Người có biết tại sao người ăn mãi như vậy chẳng ?

Hiên Viên Tam Quang hừ một tiếng:

- Còn tại sao nữa ? Trong mấy hôm nay, vận khí của ta đổ lên, làm cái gì ta cũng chiếm cửa trên !

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Sai ! Sai rất xa !

Hiên Viên Tam Quang cau mày:

- Chẳng lẽ có một nguyên nhân nào khác ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Tự nhiên là có ! Chỉ vì... Chàng cố ý nhìn sang Giang Ngọc Lang, rồi lắc đầu tiếp:

- Không được ! Ta không thể nói !

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt, rồi nhảy bổ tới, hỏi:

- Tại sao chứ ? Tại sao người không thể nói ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Hai hôm nay, ta nhịn đói, nhịn khát. Chỉ sợ nói ra rồi, ta chọc giận tiểu tử đó.

Hắn sanh sự thì làm sao ta tự vệ nổi ?

Hiên Viên Tam Quang nổi giận:

- Ta hứa chắc với người, nếu hắn chạm đến chân lông của người, thì ta đập hắn vỡ sọ.

Tiểu Linh Ngư gằn giọng:

- Ta nói ra rồi, hấn sanh sự đánh ta, người tiếp trợ ta phải không ?

Hiên Viên Tam Quang hừ một tiếng:

- Chứ sao !

Tiểu Linh Ngư thở phào, cười nhẹ:

- Thế thì ta yên tâm, ta nói cho người hiểu.

Chàng kéo dài tràng cười, một phút sau tiếp:

- Hấn người cũng biết, loài chuột rất sợ ánh sáng. Cho nên ban ngày chúng chui rút trong ổ hang, chờ đêm xuống là bò ra đi kiếm ăn. Chúng lẩn tránh những nơi có bóng đèn.

Hiên Viên Tam Quang mỉm cười:

- Ta không ngờ người hiểu loài chuột quá chừng !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Ta là cá, cá cũng như chuột, đồng tâm bệnh như nhau. Chuột sợ mèo, thì cá cũng sợ mèo, tự nhiên ta phải biết tâm sự của loài chuột.

Hiên Viên Tam Quang lại cười bằng thích một lúc, rồi hỏi:

- Nhưng cái đó có liên quan gì đến canh bạc này đâu ?

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Những con chuột tại đây, hấn là từ bên ngoài vào, mà biết đâu bên ngoài đang có những con mèo đi tìm chúng ? Những con mèo đó, đuổi chúng chạy dồn vào đây, nhưng ở trong ruột núi thì làm gì có vật thực cho chúng dùng ? Dĩ nhiên trốn ở đây lâu, chúng phải đói. Dù đói, chúng cũng chẳng dám ngang nhiên đến trước mặt các người mà ngoạm mấy miếng thịt mang đi.

Hiên Viên Tam Quang vặng lại:

- Ta cứ bất động, như hình tượng, chúng còn sợ gì nữa ? Chỉ khi nào ta nhút nhích, thì chúng mới chẳng dám bén mảng đến. Cho nên, bên nào bất động, bên đó thắng cuộc. Bên nào không trầm tĩnh, là bên đó thua cuộc.

Tiểu Linh Ngự bĩu môi:

- Nhưng người lại quên một điều, là trong lòng động này, còn có ánh đèn. Ngọn đèn đặt sau lưng người, thân thể người che khuất ánh sáng. Miếng thịt của người nằm gọn trong bóng tối do thân thể của người tạo ra. Chuột chỉ bò đến miếng mồi trong bóng tối, chứ không dám bén mảng sang miếng thịt kia phơi lồ lộ ngoài ánh sáng. Đó đó, người cứ thẳng mãi.

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay:

- Đúng ! Đúng ! Quả thật người thông minh quá chừng ! Những việc nhỏ mọn như vậy mà người cũng suy nghiệm nổi thì là đáng phục !

Tiểu Linh Ngự mỉm cười:

- Nào phải chỉ một mình ta suy nghiệm ra mà thôi đâu !

Hiên Viên Tam Quang cau mày:

- Chẳng lẽ tiểu quỷ đó cũng suy nghiệm ra ? Thế tại sao hấn không nói gì ?

Tiểu Linh Ngự cười hì hì:

- Hấn không nói là vì hấn quá khôn !

Hiên Viên Tam Quang chột tỉnh ngộ:

- A ! Ta hiểu rồi ! Cho nên, bây giờ hấn đổi chỗ đặt cây đèn. Bây giờ thành ánh sáng ngọn đèn chiếu ngay ta, soi rõ miếng thịt trước mặt ta. Hấn nhất định làm cho ta thua canh bạc này. Bởi vậy, hấn đòi đánh lớn, đặt nhiều tiền.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng là vậy đó ! Với canh bạc này, hấn sẽ thu lại tất cả số tiền thua, mà có lẽ là người phải nợ lại hấn nữa đó !

Hiên Viên Tam Quang vừa tức giận, vừa buồn cười:

- Nếu không có người giải thích, thì chắc chắn là hôm nay ta thất bại lớn !

Tiểu Linh Ngư lại liếc mắt sang Giang Ngọc Lang, cười nhẹ một tiếng, hỏi:

- Sao ? Ta nói có đúng hay không ?

Giang Ngọc Lang biến sắc mặt, nhưng giọng nói lạnh lùng:

- Người lấy cái tâm tiểu nhân, ước độ cái tâm quân tử, ta còn biết nói gì được nữa chứ ?

Tiểu Linh Ngư phá lên cười lớn:

- Giang Ngọc Lang ! Cái bụng của người chứa gì, không ai hiểu chứ ta thì hiểu rõ lắm ! Ta không hiểu người thì còn ai trên đời này hiểu người được chứ ? Trước mặt ta, người còn vờ vĩnh nữa sao ? Khó lắm, người ơi !

Giang Ngọc Lang vẫn lạnh như thường:

- Ta chỉ sợ là mình gặp lúc vận đen, nên bất ngờ lại gặp quý !

Tiểu Linh Ngư cười lớn hơn:

- Phải ! Người gặp ta, chẳng khác nào gặp quý ! Người gặp ta là người cùng đường, mặt vận rồi ! Bây giờ thì ta đã tìm được cả tang vật lẫn thủ phạm, vậy người hãy theo ta đến nhà Đoàn Hiệp Phì ngay ! Đến nơi đó, chúng ta sẽ nói chuyện với nhau.

Giang Ngọc Lang nhìn Tiểu Linh Ngư một lúc, rồi hướng qua Hiên Viên Tam Quang một lúc nữa, đoạn cuối đầu thốt:

- Sự tình đã như thế rồi, thì ta không còn nói gì được. Bất quá... Đột nhiên, hắn nắm tay Mộ Dung Cửu, giữ cứng nàng, rồi hoành thân vòng ra sau lưng nàng. Sau đó, hắn bật cười ghê rợn, hỏi:

- Bất quá, các người cũng tiếc mạng sống của vị cô nương này chứ.

Hồi 72

Quả Đất Vẫn Tròn

Tiểu Linh Ngư giật mình, song trán định tâm thần kịp thời, bật cười lớn:

- Nếu người định dùng Mộ Dung Cửu uy hiếp ta thì thật là người làm to đấy !

Chẳng lẽ người quên rằng nàng muốn giết ta ? Bằng mọi giá, nàng muốn giết ta cho kỳ được. Thì khi nào ta tiếc mác tiếc rẻ mạng sống của nàng. Nàng chết đi là một đại hạnh cho ta đó, người nghe chưa ?

Hiên Viên Tam Quang cũng cười vang, phụ hoa. theo chàng:

- Đối với nữ nhân, ta mất hứng thú từ mấy mươi năm rồi, người ơi ! Cho dù nàng có là tiên thật sự, nàng cũng chỉ là một chiếc lá khô bên vệ đường đối với ta, không hơn không kém. Nàng sống hay chết, điều đó chưa có giá trị bằng ta rụng một sợi lông chân.

Giang Ngọc Lang không hề nao núng, cười nhẹ:

- Đã vậy sao hai người không hướng về ta mà động thủ gấp ?

Hiên Viên Tam Quang lắc đầu:

- Ta động thủ làm gì ? Ta có muốn giết người đâu ?

Tiểu Linh Ngư tiếp nói:

- Người là một kẻ ăn cứt trong hàm cứt, chạm đến đến mình người ta chỉ sợ thú tay thôi.

Giang Ngọc Lang gật gù:

- Hai người nói thét thì ta xin cáo từ vậy. Còn cái vị tiểu cô nương họ Mộ Dung này, đương nhiên cũng phải theo ta.

Tiểu Linh Ngư cười ha hả:

- Người đi ? Đi mà còn mang theo Mộ Dung Cửu ? Không biết rồi có ai tìm theo người chẳng ?

Giang Ngọc Lang lạnh lùng:

- Điều đó người khỏi cần phải lo ngại cho ta ! Nếu có ai hỏi ta, tại sao ta mang Mộ Dung Cửu theo mình, thì ta sẽ đáp là ta sợ nàng bị người hãm hại. Ta sẽ nói là nếu không có Tiểu Linh Ngư, thì chẳng bao giờ Mộ Dung Cửu ra thân thể đó !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Đúng là cha nào, con nấy ! Cha con người, về cái gì khác thì chẳng biết có hơn ai không. Chứ việc giấu tiền, gieo họa thì quả thật là những tay tuyệt diệu trên đời này.

Về phương diện đó, phải kể cha con người là vô địch !

Giang Ngọc Lang bật cười cuồng dại:

- Người muốn nói, người này là tốt, người kia là xấu phải không ? Thế nào là tốt ?

Thế nào là xấu ? Người tưởng trên đời này có hai hạng người rõ rệt như người đã nêu ra phải không ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Nhưng cái vụ cướp bạc của họ Đoàn, người là kẻ chủ mưu ! Bằng cớ đã có rõ ràng rồi đó, người chạy tội thế nào được ?

Giang Ngọc Lang bĩu môi:

- Bạc gì đâu mà người nói là ta đánh cướp của họ Đoàn nào đó ? Người chẳng thấy là ta mình trần tay không đấy sao ? Người phải biết, bạc vàng là vật tùy hữu của con người. Bạc ở tay ai là người đó làm chủ. Bạc về tay họ là do biện pháp của họ.

Giả như có vụ cướp bạc thật sự như người nói đó, thì kẻ nào giữ bạc, chính kẻ đó cướp đấy. Cái đạo lý đó rất giản đơn, thế mà người chẳng chịu thấu đáo cho ! Thật là người đáng trách lắm !

Hiên Viên Tam Quan nổi giận:

- Người định đổ tội cho ta phải không ?

Giang Ngọc Lang cười lạnh:

- Người nói ta đổ tội cho người, ta lại nói người đổ tội cho ta. Người cứ nghĩ lại mà xem, trên giang hồ, phỏng có ai tin được lời nói của Ác Đồ Quỷ chẳng ? Người thử nghĩ cái giá trị con người của một kẻ suốt đời miệt mài trong những canh bạc, phỏng được bao nhiêu ? Còn ta, dù các người cho rằng ta là kẻ bại hoại, song ít ra giang hồ cũng chưa nắm được những chứng minh về cái bại hoại của ta mà ! Cho nên, đem việc này công bố trên giang hồ, ta chỉ sợ thiên hạ khó tin người, nhưng lại dễ tin ta.

Hiên Viên Tam Quang tức uất đến nghẹn lời.

Lâu lắm, lão ta mới thở phì ra một tiếng, rồi nhếch nụ cười khổ, thốt:

- Nếu mà tiểu tử sanh sớm độ mấy năm thôi, thì bọn Thập Đại Ác Nhân chỉ là cái bóng mờ bên cạnh người !

Giang Ngọc Lang cười lớn:

- Người khen quá lời làm ta thẹn vô cùng ! Làm sao ta sánh được Thập Đại Ác Nhân !

Bỗng có tiếng la thảm từ bên ngoài vọng vào.

Tiếng rú chẳng những thê thảm, mà lại kéo dài, liên tục. Người phát ra tiếng rú hẳn đã tạo ngộ một điều gì cực kỳ tàn nhẫn, cực kỳ khủng khiếp, cực kỳ thống khổ.

Ai nghe tiếng rú thảm đó rồi mặt phải biến sắc xanh, tim đứng, máu ngừng.

Giang Ngọc Lang trước hơn ai hết, biến sắc mặt xanh rờn.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Những người bên ngoài đó, do người mang đến đây phải không ?

Giang Ngọc Lang không đáp, nắm tay Mộ Dung Cửu lôi nàng chạy bay ra phía ngoài.

Tiểu Linh Ngư hét:

- Kẻ nào đó đã gây ra thảm cảnh cho những người tùy tùng của người, kẻ ấy phải là tay ghê gớm lắm. Người ra đó, chết người cũng chẳng quan hệ gì, còn Mộ Dung Cửu... Chàng vụt ngưng bật câu nói.

Trong bóng tối, năm người xuất hiện. Tuy chưa ai trông rõ mặt mày của họ như thế nào, song sự xuất hiện của họ đột ngột quá, thần bí quá. Sự xuất hiện mang theo cái quỷ khí làm kinh khiếp những người tại chỗ.

Ai ai cũng rợn mình, lòng bàn tay rịn mồ hôi lạnh.

- - O O o - Trong bóng tối, có tiếng chít chít, chét chét phát lên, đồng thời năm người đó từ từ tiến tới.

Họ đến gần hơn, Tiểu Linh Ngư bây giờ trông thấy được hình dáng mặt mày của họ.

Họ vận áo dài màu đen. Áo dài quét đất. Tay tả cầm chiếc lồng, tay hữu cầm roi.

Người nào cũng dính đầy máu.

Những tiếng chít chít chét chét đó từ nơi những chiếc lồng vang vọng ra.

Hiên Viên Tam Quang hét lớn:

- Các bằng hữu là ai ? Đến đây làm gì ?

Lão ta quát to, tiếng quát lồng lộng trong hang không lối thoát, vang rền mãi, lâu lắm rồi mà chưa lặng an.

Tiếng quát của lão, dù là hổ, hổ cũng phải giật mình, thế mà năm người đó không hề dao động.

Họ quắc mắt sáng rực nhìn Hiên Viên Tam Quang, rồi chuyển sang Tiểu Linh Ngự. Họ không nói tiếng nào.

Giang Ngọc Lang đã trở lại.

Hắn cao giọng đe dọa:

- Cữu cô nương trong Cữu Tú Sơn Trang và Ác Đồ Quỷ trong Thập Đại Ác Nhân đều có mặt tại đây. Các bằng hữu nếu thức thời vụ một chút, thì nên ly khai nơi này gấp. Bằng chậm chân là không thoát đi kịp đấy !

Cơ trí của hắn cực kỳ linh mãnh. Thấy tình hình bất lợi rõ ràng, hắn mang danh hiệu của Hiên Viên Tam Quang và Mộ Dung Cữu ra, cốt gieo khiếp đảm cho bọn năm người kia.

Trên giang hồ, có ai nghe nói đến Cữu Tú Sơn Trang và Thập Đại Ác Nhân mà không khủng khiếp ?

Giả như, lời đe dọa của hắn không có hiệu lực nào, thì điều đó có liên quan gì đến hắn ? Bởi danh dự của kẻ khác bị khinh lờn, bị sỉ nhục, chứ hắn có thiệt hại gì đâu ?

Ngoài ra, hắn nêu lên vài danh hiệu rồi, là hắn trao trọn sự chống đối nhau cho kẻ khác. Họ muốn gì hơn thì cứ tìm nhau mà thanh toán. Hắn là người ngoại cuộc, vô can !

Năm người áo đen không hề nao núng, cứ bước tới, chậm chậm, đều đều.

Bỗng nhiên, Thiết Bình Cô kêu hoảng lên một tiếng. Nàng háp tấp chụp tay Tiểu Linh Ngự, nắm chặt, giọng rung rung thốt:

- Chuột ! Chuột trong những chiếc lồng đó ! Chuột nhiều quá !

Trong mỗi chiếc lồng, có ít nhất cũng trên vài mươi con chuột. Chúng chạy quẩn trong lồng. Chúng kêu chít chít, chét chét, vừa cắn nhau, vừa tìm cách thoát lồng.

Tiểu Linh Ngư không sợ chuột, nhưng lại ghét những con vật dơ dáy này. Chàng cũng phải rợn người vì số chuột nhiều quá, mà con nào cũng to lớn, cũng mập mạp, mường tượng như những con thê.

Bây giờ, người cầm đầu trong bọn năm gã áo đen đó mới bật cười hắc hắc, rồi thốt:

- Phải ! Toàn là chuột, chuột lớn. Năm anh em ta đến đây, chỉ vì chúng. Bọn ta chỉ có việc đối phó với chúng, chứ chẳng liên quan gì đến các người. Các người cứ đứng yên, đừng xâm phạm đến chuột, đừng đuổi chuột, là bọn ta không hề xâm phạm đến các người.

Hiên Viên Tam Quang giật mình:

- Thế các người vào đây chỉ để bắt chuột thôi à ?

Người đối thoại gật đầu:

- Đúng vậy.

Hiên Viên Tam Quang trở mắt:

- Bắt chuột ? Bắt để làm gì mà lắm chuột thế ?

Người đối thoại lại cười hắc hắc:

- Thượng cấp của ta rất thích thịt chuột. Đối với người, chẳng có thứ thịt nào quý bằng thịt chuột. Do đó, bọn thuộc hạ chúng ta phân tán đi các nơi tìm chuột mà bắt.

Bắt mãi, chuột cũng phải hết. Con nào chưa bị bắt hoảng sợ bỏ ổ hoang mà đi. Thành ra trong vòng trăm dặm quanh đây, chẳng còn một con chuột nào. Chúng chui rúc vào ruột núi mà ẩn tránh. Chúng trốn đi, bọn ta phải theo dõi. Vì theo chúng, bọn ta mới vào tận nơi này.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Chẳng trách trong ruột núi này, có quá nhiều chuột ! Thì ra, chúng bị đuổi dồn vào đây ! Ta cứ tưởng bên ngoài kia, vừa có một thứ mèo hung dữ sinh ra, chuột ngán sợ mà tìm đường tẩu thoát trước.

Hiên Viên Tam Quang thoát đầu còn mơ màng, sửng sốt, từ từ biến sắc mặt, chùng như lão nhớ ra một điều gì.

Bỗng, lão hỏi họ:

- Chủ nhân của các người là ai ?

Năm người áo đen không đáp, chỉ vo tròn đôi môi rít gió nghe như tiếng sáo trúc, nhưng lại rờn rợn hơn tiếng sáo trúc.

Thiết Bình Cô lấy tay che bịt đôi tai. Tiểu Linh Ngư vốn thừa can đảm, mà cũng rùng mình. Chàng cảm thấy khó chịu vô cùng.

Nhưng tính hiếu kỳ sôi động, dù sợ, chàng cũng quyết chú ý đến sự việc, cố tìm hiểu.

Năm người áo đen không đáp, chỉ rít gió, nhưng Hiên Viên Tam Quang càng biến sắc mặt hơn.

Chùng như vẽ khuôn khiếp có hiện ra nơi ánh mắt của lão.

Tiểu Linh Ngư lấy làm lạ, thấp giọng hỏi:

- Cái vị bằng hữu thích thịt chuột đó, hẳn người biết là ai chứ ?

Hiên Viên Tam Quang đáp như cái máy:

- Ừ !

Tiểu Linh Ngư gằn giọng:

- Ừ là sao, biết ? Biết thì nói cho ta nghe người đó là ai !

Hiên Viên Tam Quang vẫn giữ y thái độ:

- Ủ !

Lão đâu còn tâm trí nào để đối đáp với Tiểu Linh Ngự. Lão đang nghĩ đến một điều gì đó, đáng sợ lắm. Lão nghĩ đến đối xuất thần.

Tiểu Linh Ngự thốt bên cạnh tai lão, thế mà lão chẳng nghe gì rõ ràng.

Mường tượng lão chẳng nghe gì cả.

Vừa lúc đó, từ các kẹt đá, từ dưới các gộp đá, có tiếng vang lên kinh khủng, từ bốn phía vọng lại lồng động.

Tiếng vang đó, do hàng ngàn, hàng vạn chuột cùng phát xuất một lúc. Những tiếng vang do kinh hoàng mà phát xuất, âm thanh phải ghê rợn phi thường, dù là âm thanh của loài vật.

Tiếng vang do ngàn vạn tiếng chít chít, chét chét hợp lại mà thành, vừa liên tục vừa đi từ nhỏ đến lớn.

Chuột từ các kẹt, các khe hở vọt mình ra. Vọt ra rồi lại chạy quần tìm lối chui vào.

Hầu như khắp nền động, chỉ có chuột mà thôi.

Năm người áo đen lập tức phân chia ra, mỗi người một hướng, lồng đưa cao, roi đưa cao.

Chuột xuất hiện như dòng nước bị bịt từ lâu, bây giờ bùng phá, tuôn mạnh, chảy ào ào như thác đổ.

Không ai đếm được những con chuột chạy loạn đó bởi chuột quá nhiều.

Chuột, có lạ gì đối với Tiểu Linh Ngự, hay bất cứ đối với ai khác.

Song, chẳng phải bất cứ ai cũng trông thấy một biển chuột, dù chỉ là một lần thôi.

Trước những làn sóng chuột này, Tiểu Linh Ngư phải sợ hãi.

Chàng sợ thật, sợ hơn là đứng trước một đàn lang sói, hay những con hổ dữ.

Chàng sợ, chàng gớm, gớm đến độ những gì chàng đã ăn trước đó, suýt bị mửa tuôn ra cả.

Chàng dù sợ, vẫn còn giữ bình tĩnh được, kèm hăm sự nôn mửa được. Song, Thiết Bình Cô thì chịu không nổi, mửa thốc ra những gì vừa nốc vào. Trong khi đó, đàn chuột bắt chập đông tây nam bắc chạy quẩn lên, chui ngang chân họ, chạy vòng quanh mình họ, chạm vào chân họ lại quay đi nơi khác. Hết con này đến gần, lại có con khác nổi tiếp.

Tại cục trường, ai ai cũng biết nhiều võ công. Nhưng đem võ công mà đối phó với đàn chuột thì đúng là một sự vừa buồn cười, vừa vô ích nên họ chỉ nhảy lên, tránh cho đàn chuột chạy qua. Chuột quá nhiều, thành họ nhảy chơi chơi mãi.

Cuối cùng họ nhảy lên một mô đá cao, chỉ đứng ở nơi đó, họ mới tránh được nạn chuột.

Thiết Bình Cô đã nhắm mắt, mà đôi tay còn xòe rộng, che kín mặt mày.

Trái lại, Tiểu Linh Ngư lại giương tròn mắt, cố nhìn.

Khi nào chàng bỏ lỡ một sự phi thường ! Bởi, đúng là một sự phi thường. Vì trên đời phỏng có ai được dịp trông thấy, một lần thôi, hàng ngàn hàng vạn chuột diễu hành một cách vô trật tự, vô kỷ luật như thế này ?

Dù chàng có gớm chuột, cái cảnh này phải được kể là ngoạn mục nhất trần đời.

Bọn đại hán áo đen cứ huýt gió, roi quất liên hồi. Chiếc lồng đã được đặt trên mặt đất, họ dồn chuột chạy vào lồng. Con nào chui vào đó là yên thân, con nào còn chạy vòng vòng bên ngoài là hứng phải ngọn

roi ác liệt.

Lồng không lớn, mà chuột đến số ngàn, hằng trăm con con tranh nhau chui vào chiếc lồng đã đầy nứt chuột, thì còn chui làm sao vào lọt được ? Chỗ đâu mà chứa chúng nữa ?

Chúng cứ chui, càng phút chúng càng dồn ứ nơi cửa lồng, càng phút càng dồn nhiều hơn, thành đống.

Chúng cứ dồn nơi đó, vì không thể chạy đi đâu được.

Khi chẳng còn một con chuột nào chui lọt vào lồng nữa, khi đống chuột dồn ứ ven ngoài lồng to lớn hơn chính chiếc lồng, năm đại hán mới chịu ngưng roi, đồng thời cũng ngưng huýt gió.

Như vậy là đàn chuột còn ở bên ngoài lồng đã được đại xá rồi. Chúng lại phân tán, chạy đi tứ phía.

Chuột lủi thì phải nhanh, dù chuột ngàn, chuột vạn. Khi chúng kéo nhau mà lủi rồi, thì trong thoáng mắt chẳng còn lại một con nào, trừ những con ở trong mấy chiếc lồng.

Chuột đi hết, trả lại cho lồng động sự yên lặng muôn đời.

Mãi đến lúc đó, Thiết Bình Cô mới dám buông xuôi hai tay xuống sau khi nhìn qua khe hở các ngón tay.

Mặt nàng đầm ướt mồ hôi, chừng như nàng vừa bừng tỉnh sau một cơn ác mộng.

Tiểu Linh Ngư thở dài, nhếch nụ cười khổ:

- Bây giờ ta mới biết, chuột cũng là loài đáng sợ !

Hiên Viên Tam Quang đặng háng một tiếng:

- Bình sanh, đây là lần thứ nhất, ta mới trông thấy quá nhiều chuột !

Giang Ngọc Lang bật cười khanh khách:

- Chuột đâu phải là loài vậy đáng sợ ! Ta chẳng sợ chúng, ta chỉ ghê tởm thôi.

Đại hán áo đen, cầm đầu nội bọn, cười lớn, phụ hoa. lời Giang Ngọc Lang:

- Vị bằng hữu đó nói đúng ! Chẳng những chuột không đáng sợ, mà nó còn là một món ăn rất ngon nữa đấy !

Tiểu Linh Ngư nhăn mặt:

- Món ăn ? Ngon ?

Đại hán gật đầu:

- Nếu bằng hữu không tin, thì cứ ăn thử một con đi !

Hắn bắt một con chuột, trao qua cho Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư khoát tay gấp:

- Đừng ! Người quân tử không bao giờ đoạt vật của kẻ khác ăn. Các hạ cứ giữ lấy mà dùng.

Người áo đen bật cười hắc hắc:

- Rất tiếc ! Các hạ có cái gan to làm bất cứ việc gì, nhưng lại nhút nhát chẳng dám ăn thử một con chuột. Cho các hạ biết, ăn thịt chuột rồi, nhất định là các hạ không còn thích nổi thứ thịt nào, ngoài chuột.

Thốt xong, hắn cầm con chuột đó cho ngay vào miệng nhai sống nó, như người ta ăn một quả chuối.

Từ hai bên mép, máu chuột hoà lẫn với nước dãi của hắn chảy ròng ròng.

Tiểu Linh Ngư nghe ốc nổi khắp mình, ốc to bằng hạt đậu.

Không chịu nổi nữa, chàng hét lên:

- Bằng hữu vào đây bắt chuột, có chuột rồi, thì hãy đi đi !

Giang Ngọc Lang bật cười ha hả:

- Thường nhật, người thích can thiệp vào việc người làm mà ? Sao hôm nay lại bất động như thế ? Phá lệ rồi chăng ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Nếu có người thích ăn chuột, thì đó là việc riêng tư của người ấy, can chi đến ta ?

Những việc như vậy, chẳng khi nào ta nhúng tay vào.

Chàng tiếp luôn với giọng mỉa mai:

- Cũng như ngày nào trước kia người ăn cứt. Người ăn được thì mặc người, can gì đến ta mà ta ngăn cản ? Người nhớ chứ, lúc đó ta có ngăn người đâu ?

Giang Ngọc Lang biến sắc.

Hắn day qua bọn áo đen, hỏi:

- Các bằng hữu định đi à ?

Đại hán cầm đầu đáp:

- Tạ hạ đã nói, đến đây là vì chuột chứ không vì người. Người làm gì thì làm, trừ cái việc cướp đoạt chuột của tại hạ thôi. Tại hạ nhất định không can thiệp.

Giang Ngọc Lang khiêu động:

- Chẳng lẽ bằng hữu không biết nơi đây còn có một thứ khác, có tư vị hơn hẳn loài chuột ?

Đại hán áo đen nhìn sang Mộ Dung Cửu và Thiết Bình Cô bật cười quái dị:

- Toàn thể huynh đệ trong bốn môn, đều cho rằng giai nhân không đáng yêu bằng chuột !

Giang Ngọc Lang kéo Mộ Dung Cửu đến một nơi xa xa, đề phòng Tiểu Linh Ngư và Hiên Viên Tam Quang , rồi cười hì hì hỏi:

- Nữ sắc, các vị xem thường, còn bạc, vàng, châu ngọc ? Máy thứ đó có đáng yêu hơn chuột chẳng ?

Đại hán áo đen chớp mắt:

- Bạc vàng châu ngọc ? Những thứ đó ở đâu ?

Giang Ngọc Lang liếc mắt về phía hậu, đoạn lắc đầu:

- Có hai vị đó, tại hạ không dám nói.

Tiểu Linh Ngư thở dài, rồi cười khổ:

- Ta hết sức kỳ quái cho ta ! Tại sao ta còn để người sống đến bây giờ ?

Giang Ngọc Lang cười lớn:

- Dù người muốn giết ta, chưa chắc gì người làm nổi cái việc đó ! Không dễ dàng như người tưởng đâu !

Năm đại hán áo đen cùng đưa mắt nhìn nhau, cùng xách lồng lên, cùng bước ra khỏi động. Họ lại do ngộ hậu mà đi.

Tiểu Linh Ngư bước tới, ngăn chặn họ, cười hì hì:

- Phía sau đó, đâu có chuột mà các vị định đến lục soát ? Các vị nên chuyển hướng là hơn.

Người áo đen cầm đầu, lạnh lùng:

- Bằng hữu dám ngăn trở bọn tại hạ ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Nào tại hạ ngăn trở các vị ? Bất quá, tại hạ muốn cho các vị có muốn đi tìm chuột thì nên do phía trước mà đi.

Người áo đen bật cười hắc hắc:

- Bằng hữu nên hiểu như thế này, là bằng hữu không dám ăn chuột, chứ chuột thì dám ăn bằng hữu lắm đó.

Tiểu Linh Ngư vẫn điềm nhiên:

- Mấy hôm nay, tại hạ không tắm rửa, có lẽ thân thể hơi thúi lắm, chắc là chuột gớm, không ăn đâu.

Đại hán áo đen cười lớn hơn:

- Hay ! Hay quá ! Bằng hữu có thú vị quá ! Xem thì nhỏ người, nhưng bằng hữu có cái gan to hơn người !

Tiếng cười vừa buông dứt, một tiếng tróc vang lên, ngọn roi trong tay gã rít gió, bay tới.

Roi mây đen, lại sáng ngời, chẳng rõ sáng vì màu sơn, hay vì nhờ cầm lâu ngày mà thành bóng nhoáng.

Tuy là roi đập chuột, song rất nặng, giả dĩ đại hán quất sang với một công lực quan trọng, thủ pháp lại nhanh.

Ngọn roi rít gió, nghe rợn người, nếu nó trúng vào người Tiểu Linh Ngư, hẳn chàng phải nát bét như con chuột.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư hiện tại nào phải là Tiểu Linh Ngư của ngày ly khai Ác Nhân Cốc ? Chàng mỉm cười, ngoặc bàn tay, khẽ vươn ra, đầu roi đã nằm gọn trong lòng bàn tay rồi. Nằm gọn đó, đã đành, nhưng lại dính khấn như đóng đinh.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ, thốt:

- Bằng hữu quên rằng, tại hạ dù sợ chuột, nhưng chẳng hề sợ người.

Đại hán áo đen biến sắc mặt, dụng lực, giật chiếc roi về. Song chiếc roi như dính liền với bàn tay của Tiểu Linh Ngư. Giật luôn Tiểu Linh Ngư, gã mới mong thu hồi ngọn roi.

Gã làm gì giật nổi một hòn giả sơn ? Bởi Tiểu Linh Ngư xuống tấn, thân hình vững như tròng.

Mặt gã đỏ lên, gân trán hấn chi chít, bắp thịt cuộn vòng.

Tiểu Linh Ngư vẫn bất động, ngọn roi vẫn dính cứng nơi tay chàng.

Tiểu Linh Ngư lại cười hì hì:

- Chuột không thân thích gì tại hạ, tại hạ không quen biết gì chuột. Các vị có thể bắt hết chuột trong trần gian, tại hạ không hề can thiệp. Song, nếu các vị có chủ ý gì khác ngoài cái việc bắt chuột, thì tại hạ không thể đóng vai kẻ bàng quan rồi !

Đại hán áo đen cười lạnh:

- Người không gây sự với bọn ta, bọn ta khi nào lại quấy động người ! Nếu người quyết ngăn chặn bọn ta, thì bọn ta không thể để yên cho người rồi !

Thốt xong, gã huýt sáo miệng.

Hai đại hán khác buông lòng chuột xuống đất. Chẳng những thế, chúng lại mở cửa lồng.

Chuột bên trong vọt ra, tranh nhau mà ra, kêu chít chét.

Chuột vọt nhanh, như những mũi tên, nhắm vào Tiểu Linh Ngư mà vọt tới.

Tiểu Linh Ngư giật mình, chưa kịp hoàn hồn, chuột đã lên mình chàng, vừa kêu vừa cắn.

Tiểu Linh Ngư vừa sợ vừa gớm, bắt buộc phải buông roi, dùng hai tay phủi, đuổi.

Đôi phó với chuột chưa xong, chàng lại thấy năm đầu roi cùng một lúc rít gió cuốn tới, chiếu xuống đầu chàng.

Chuột đeo khắp mình, Tiểu Linh Ngư không làm sao cử động thoải mái được, chỉ còn có cách là lùi lại để tránh thế công của đối phương mà thôi.

Chân vừa lùi, miệng chàng kêu to:

- Hiên Viên Tam Quang ! Người không tiếp trợ ta à ?

Chàng không gọi Thiết Bình Cô, chỉ vì chàng thấy nàng quá sợ, mặt xanh dờn, thu hình trong một xó. Có lẽ nàng không dám thử, thì hòng gì nàng dám làm chi hơn mà chàng phải gọi đến nàng !

Nhưng chàng cũng chẳng được sự đáp ứng gì nơi Hiên Viên Tam Quang cả.

Mặt của lão, xanh không kém mặt của Thiết Bình Cô. Lão do dự thấy rõ, trong khi Tiểu Linh Ngư cần lão can thiệp gấp.

Cuối cùng, lão cũng bước tới, song rất chậm, chừng như lão đếm từng bước một.

Đại hán áo đen cầm đầu nội bọn, hét lớn:

- Hiên Viên Tam Quang ! Lão đã đoán được chúng ta là môn hạ của ai rồi, chẳng lẽ người còn dám động thủ sao ?

Hiên Viên Tam Quang giật mình.

Lão vừa bước tới được ba bước, lập tức lão lùi lại đến năm bước, xa vị trí cũ hai bước đúng.

Tiểu Linh Ngư hét lớn hơn đại hán:

- Hiên Viên Tam Quang ! Chẳng lẽ người là một nữ nhân, người cũng sợ chuột như nữ nhân sao ?

Hiên Viên Tam Quang chẳng những không bước tới, mà còn quay

mình lại, không nhìn Tiểu Linh Ngư nữa.

Chuột càng phút càng đến. Chuột không giảm mà lại tăng. Chuột bò khắp người Tiểu Linh Ngư. Vừa đau, vừa nhột, nhưng chàng còn nghĩ gì đến cái đau, cái nhột. Bởi năm đại hán áo đen đang chực chờ vung roi đập xuống đầu chàng. Chàng cần phải chú ý đến những ngọn roi đó hơn là nghĩ đến chuột.

Năm đại hán bước theo chàng. Từ năm phía năm ngọn roi vút vào.

Đây là lần thứ nhất trong đời từ khi xuất cốc, Tiểu Linh Ngư bối rối.

Chàng bối rối, không phải vì năm đại hán là những tay lợi hại, mà là vì chuột bám khắp người. Chân thì còn xê dịch được, chứ tay thì không làm một cử động nhỏ nào nổi. Chuột vương vít từ bàn tay, tận nách. Chuột gặm, cắn, kêu chít chét, làm chàng quỳnh quáng lên.

Giang Ngọc Lang trông cái cảnh đó, thích thú vô cùng, bật cười ha hả:

- Đã xưng là thiên hạ đệ nhất nhân thông minh, thế mà không có cách đối phó với đàn chuột ! Giang Linh Ngư ! Chắc không bao giờ người tưởng là có lúc phải chết bởi loài chuột ?

Tiểu Linh Ngư văng mình, vùng vẫy, nhưng vô ích. Chẳng một con chuột nào vãn ra khỏi mình chàng.

Chàng thở dài, thốt:

- Đúng vậy ! Chẳng khi nào ta tưởng ta phải chết vì mấy con chuột !

Đột nhiên, một bóng người chợp lên, rồi một đại hán áo đen bị người đó chụp trúng.

Người đó vung tay, quăng đại hán từ phía sau ra phía trước, ngọn roi trong tay đại hán bị người đó đoạt mất.

Bốn đại hán kia sôi giận, cùng hét lên vang dội, cùng vút roi quất vào người đó.

Song, roi của chúng thay vì quất vào đối phương, lại quất ngược về chúng, roi tên này quất tên kia, và ngược lại.

Thành ra chúng xuất thủ chỉ đến tự đánh nhau mà thôi.

Dù không nhận rõ người, trông thấy thủ pháp đó, Tiểu Linh Ngư cũng biết người.

Thủ pháp Di Hoa Tiếp Ngọc !

Tiểu Linh Ngư reo lên:

- Hoa Vô Khuyết ! Người đến bất ngờ thật, nhưng lại đúng lúc quá chừng !

- - O O o - Đúng vậy, người mới đến chính là Hoa Vô Khuyết.

Trừ hấn ra, trên đời này còn ai sử dụng nổi thủ pháp Di Hoa Tiếp Ngọc chứ ?

Hoa Vô Khuyết xuất hiện, Tiểu Linh Ngư thở phào, mà Giang Ngọc Lang cũng khoan khoái vô cùng.

Giang Ngọc Lang định ninh là Hoa Vô Khuyết cứu Tiểu Linh Ngư, chẳng qua chỉ để tự tay giết Tiểu Linh Ngư, chứ không chấp thuận cho bất kỳ ai hạ thủ.

Đánh dạt năm đại hán ra xa rồi, Hoa Vô Khuyết vung roi quét sạch đàn chuột bám trên mình Tiểu Linh Ngư.

Lối xử dụng roi của hấn cũng tinh diệu phi thường. Hấn vung roi vùn vụt, roi chỉ chạm đúng các con chuột, chứ không hề phạm vào da thịt Tiểu Linh Ngư.

Năm đại hán áo đen sững sờ. Năm tên còn bốn ngọn roi, song những tên cầm roi chừng như quên mất roi, chẳng một tên nào dám vung tay, phản công báo hận.

Một phút sau, đại hán cầm đầu lấy lại bình tĩnh, cất tiếng hỏi:

- Bằng hữu là ai ? Tại sao lại chen vào việc của người khác ?

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Người đã không nhận ra người, ít nhất cũng nhận ra thủ pháp chứ ?

Đại hán áo đen vụt biến sắc mặt:

- Di... Di Hoa Tiếp Ngọc !

Hoa Vô Khuyết lạnh lùng:

- Người nói đúng !

Đại hán áo đen dậm chân:

- Nếu có người trong Di Hoa Cung tại đây, thì bọn tại hạ phải rút lui.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Các người thả chuột phá khuấy ta, chuột đái khắp mình ta đây, rồi bỏ đi tự nhiên như vậy à ?

Đại hán áo đen cười lạnh:

- Câu nói đó, các hạ chưa đủ tư cách nói ra, dù có nói cũng chẳng thành giá trị !

Hừ !... Các hạ... Hoa Vô Khuyết lạnh lùng:

- Các vị khinh thường vị nhân huynh này ?

Đại hán áo đen hừ luôn mấy tiếng, tiếng sau to hơn tiếng trước, tiếng cuối cùng vang lên ngang với tiếng quát.

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ:

- Nếu vậy, bỏ những con chuột ra ngoài cuộc, các vị cứ động thủ với y. Nếu cả năm người đều có hứng như nhau, thì cứ vào một lượt cũng chẳng sao. Tại hạ cam kết là không hề can thiệp !

Đại hán áo đen rút một tràng cười ghê rợn:

- Nếu các hạ không xuất thủ, thì... tiểu tử đó... Gã chưa dứt câu, Tiểu Linh Ngư đã tung sang gã một quyền.

Gã thấy rõ Tiểu Linh Ngư xuất thủ, nhưng chẳng biết tại sao gã không tránh kịp, mà ngọn roi trong tay cũng không vung lên được.

Dĩ nhiên, gã hứng trọn tay quyền đó, gã bị bắn dội về phía hậu, khá xa.

Bốn đại hán kia lập tức lướt tới.

Tiểu Linh Ngư vung tay hướng đông, nhưng lại đánh qua hướng tây, nhắm hướng nam nhưng lại công về hướng bắc, bọn đại hán chẳng biết chàng thật sự tấn công ai, ở mặt nào, nên cả bốn người bị Tiểu Linh Ngư đánh tơi bời.

Tiểu Linh Ngư chỉ đánh vào mặt chúng, qua mấy phút, tên nào cũng sưng mặt, sưng mũi.

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Bây giờ thì các vị đã biết là y lợi hại như thế nào rồi chứ ?

Năm đại hán không còn lời gì đáp lại. Chúng bị Tiểu Linh Ngư đánh, ngã nhào trên nền động, lúc đó muốn đứng lên, cũng không đứng nổi.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Không ngờ người lại kém chuột, sức chịu đựng yếu quá. Chỉ bị đánh sơ sài, mà phờ như chết !

Năm đại hán chẳng dám nói gì, cũng chẳng dám nhích động.

Hiên Viên Tam Quang bây giờ mới nhìn qua Tiểu Linh Ngư, đưa tay ra hiệu, bảo chàng nên buông tha bọn đại hán, cho chúng kéo nhau đi, càng đi sớm càng hay.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Tay ta bết ngứa ngứa rồi, các người cứ đứng lên đi !

Lạ lùng thay, bọn đại hán chẳng những không đứng lên mà lại còn cuộn tròn người lại, bất động tại chỗ như dính liền với nền động.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Các người định nằm ra đấy phải không ? Hay là các người không chịu đứng lên, chờ sự nương các người đến bết à ?

Trước đó, thì các đại hán còn quynh tay, quynh chân, nằm ngang, nằm dọc. Họ cố thun người lại thành đống tròn tròn. Năm người hiệp lại một chỗ rồi họ rung rung, nhưng chỉ rung một lúc thôi. Mà cái rung của họ cũng lạ lùng. Đúng ra, gần như giật mạnh mới phải.

Bây giờ, thì chẳng những họ không đứng lên, không nói năng, họ lại không rung nữa.

Họ hoàn toàn bất động.

Hiên Viên Tam Quang bước tới, nhìn thoáng qua năm đại hán. Lão biến sắc mặt, chụp một đại hán gỡ hồng lên, xem rồi buông xuống liền.

Đoạn, lão thở dài:

- Vĩnh viễn, họ không còn đứng dậy nổi ! Họ chỉ đứng lên ở thế giới bên kia.

Chứ giữa cõi đời này, họ phải nằm mãi mãi, nằm với thiên thu.

- - O O o - Ngọn đèn chao chao, chừng như dầu sắp cạn.

Đèn không to ngọn, ngọn lại chao chao, ánh sáng phải lu mờ hơn trước. Gương mặt các đại hán biến xanh nhanh chóng cùng màu với rêu đóng trên vách đá.

Không có cái gì khủng khiếp hơn gương mặt của một xác chết !

Phải ! Tất cả đều chết hết rồi ! Nhưng điều lạ là họ vừa chết đó mà sắc mặt lại xanh đáng sợ.

Tiểu Linh Ngư giật mình:

- Chẳng lẽ ta chỉ múa may mấy tay quyền, đùa cợt với chúng, mà chúng lại chết ?

Đâu có cái chết kỳ quái thế ? Hay là chúng tự sát ?

Hoa Vô Khuyết cau mày:

- Không phải là người đánh họ chết đâu. Có lẽ họ sợ người không buông tha cho họ, nên ... Tiểu Linh Ngư dậm chân:

- Tại sao chúng quần trí thế ? Dù những con chuột kia có gây khó chịu cho ta thật, có làm cho ta căm hận thật, song làm gì ta nhẫn tâm quyết giết họ vì một sự nhỏ mọn như vậy mà họ quá sợ tìm cái lối thoát đó ? Chắc họ ăn sống quá nhiều chuột, rồi biến thành chuột luôn.

Hiên Viên Tam Quang cười khở:

- Chúng cũng gan đấy ! Nói chết là chết ngay, mà lại chết nhanh chóng.

Tiểu Linh Ngư tặc lưỡi:

- Có lẽ chúng ngậm độc được trong miệng, chuẩn bị trước cái chết, tùy thời mà chết là chết ngay.

Hiên Viên Tam Quang ngồi xuống, vạch miệng chúng ra xem.

Từ trong miệng, một chất nước sền sệt, màu đen chảy ra. Chất nước đó bốc mùi thúi không ai ngửi nổi.

Miệng của chúng biến thành một cái lỗ trống rỗng. Đừng nói là lưỡi, vật mềm tiêu tan dễ dàng, đến cả hai hàm răng của chúng cũng tan

biến mất.

Tiểu Linh Ngư kêu lên kinh hãi:

- Chết độc gì lợi hại đến thế ? Trong khoảnh khắc, làm tiêu tan trọn hai hàm răng ! Bình sanh ta chưa hề trông thấy.

Hiên Viên Tam Quang thở dài:

- Người nói đúng ! Chúng ngậm sẵn độc dược trong miệng.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Tại sao chúng phải chết ? Ta không có ý định giết hại chúng, mà cũng không cần hỏi cung chúng. Ta có làm khó chi cho chúng đâu ? Chẳng lẽ chúng chán sống ?

Hiên Viên Tam Quang lục soát năm thi thể, chẳng tìm được vật gì ngoài một ít bạc vụn.

Lão suy nghĩ một chút, đoạn mở áo của chúng ra, bất giác lão kêu lên thất thanh:

- Đây ! Có sự giải thích cho người đây rồi !

Nơi ngực của mỗi tên, có hai hàng chữ, mỗi hàng năm chữ.

Hai hàng chữ đó là:

- Vô Nha môn hạ sĩ, khả sát bất khả nhục.

Tiểu Linh Ngư trở mắt:

- Vô Nha môn hạ sĩ, khả sát bất khả nhục ? Cái quỷ gì thế ?

Hiên Viên Tam Quang thở dài:

- Rất giản đơn ! Gặp cuộc đánh nhau, thắng thì tốt. Không thắng thì phải tự sát ngay, cho chủ nhân đừng mất mặt. Nếu chúng không tự sát, khi trở về chủ nhân chúng sẽ hành hạ cực kỳ thảm độc. Cho nên

chúng chết đi như vậy, thà là chết gấp nhưng chết sướng, hơn là trở về chịu hình phạt rồi cuộc rồi cũng chết luôn.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Nhưng, chúng đánh nhau với ta tại đây, dù chúng bại, chắc gì chủ nhân chúng biết được mà hành hạ chúng ? Nếu tự chúng chẳng tiết lộ, thì chỉ có trời mới biết được mà thôi. Tại sao chúng chết ngu, chết dại như vậy chứ ?

Hiên Viên Tam Quang lắc đầu:

- Chúng không chết ngu dại đâu. Chắc là chúng sợ người không buông tha cho chúng... Lão tiếp luôn:

- Người không buông tha là chúng phải chết. Thà chúng tự sát hơn là để bị người hạ sát.

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Không hẳn vậy đâu !

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Thế thì tại sao ?

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Lúc ta vào đây, họ gồm cả thầy là bảy người.

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay:

- Phải ! Năm tên vào, hai tên ẩn nấp bên ngoài. Hai tên đó thấy tình hình bất lợi, hẳn là chạy đi rồi. Năm tên còn lại sợ hai đồng bạn chạy về báo cáo, như vậy họ còn mong gì dấu diếm sự việc được ? Họ phải tự sát để khỏi chịu cực hình !

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Sao người không chế ngự hai tên đó ?

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Nghe người la chết ở trong này, làm sao ta nấn ná ở bên ngoài để chế ngự hai tên đó ?

Bồng, Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Chúng ta bị các con chuột làm hoang mang, thành quên mất những gì chung quanh đến nỗi có kẻ lén đi mất mà cũng chẳng hay biết gì cả.

Hiên Viên Tam Quang nhìn quanh, cũng kêu lên:

- Thôi rồi, cái gã họ Giang đó cũng chuồn đi đâu mất !

Tiểu Linh Ngư dậm chân, hướng qua Hoa Vô Khuyết:

- Lúc người vừa đến, hấn mừng rỡ ra mặt. Hấn đinh ninh là người sẽ giết ta. Sau đó hấn phát hiện sự tình bất lợi, hấn phải chuồn. Tiểu tử đó tinh khôn hơn quỷ ! Ta phải đặc biệt lưu ý đến hấn mới được.

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm một chút, đoạn cười nhạt:

- Hấn chuồn đi, thế mà hay !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Người có thấy hấn chứ ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Có !

Tiểu Linh Ngư lại hừ một tiếng:

- Thấy hấn, mà người lại để cho hấn đi ?

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Khó trở mặt lắm ! Bởi ngày trước, ta có giao hảo với hấn... Tiểu Linh Ngư hét lên:

- Dù cho hấn có là bằng hữu của người đi nữa, người cũng không thể để cho hấn mang Mộ Dung Cửu đi như vậy.

Hồi 73

Tay Sắt Bọc Nhung

Nghe Tiểu Linh Ngư cho biết Mộ Dung Cửu bị Giang Ngọc Lang bắt mang đi theo hắn, Hoa Vô Khuyết giật mình kêu lên:

- Mộ Dung cô nương ? ... Mộ Dung cô nương đi theo hắn à ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Hắn bức bách nàng theo hắn thì đúng hơn ! Chứ người không thấy sao ?

Hoa Vô Khuyết dậm chân:

- Ta chỉ thấy một nữ nhân đi phía sau hắn, ta có ngờ đâu cô nương đó là Mộ Dung Cửu ! Thật ra thì ta không còn nghĩ đến việc gì khác được, bởi ta bận lo cho người ở trong này. Mà dù ta có lưu ý đến nàng cũng không nhận ra được, bởi ánh đèn mờ quá.

Tiểu Linh Ngư cười khở:

- Thì ra, người cũng như ta, cả hai có mắt cũng như không ! Nên móc mà quăng đi cho rồi !

Hiên Viên Tam Quang bỗng vỗ tay lên đầu vai Tiểu Linh Ngư, hỏi:

- Còn cái vị cô nương nào đó đến đây với người, nàng ấy đâu rồi ?

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng:

- Ta quên nàng mất ! Thế là nàng cũng chuồn đi rồi ! Tại sao nàng lại bỏ đi chứ ?

Không lẽ nàng cũng sợ gặp Hoa Vô Khuyết ?

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Vị cô nương nào thế ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Nàng xưng là Thiết Bình Cô.

Chàng hỏi lại:

- Người biết nàng chứ ?

Hoa Vô Khuyết lắc đầu:

- Đến cái tên cũng lạ lùng đối với ta, huống hồ người !

Tiểu Linh Ngư gãi đầu:

- Người không biết nàng, tại sao nàng lại bỏ đi ? Thế cũng lạ thật !

Bỗng, chàng cười khở, tiếp:

- Phải rồi ! Ta nghĩ ra rồi ! Nàng là nữ nhân, mà nữ nhân thì nếu muốn đi, lập tức đi, đi như nước xuôi giang chảy, chẳng cần có lý do.

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Người thì nói nàng chẳng có lý do. Nhưng nếu người hỏi, nàng sẽ nêu lên hàng trăm lý do một lượt. Có điều, những lý do đó, bất cứ nam nhân nào cũng đừng hòng hiểu nổi !

Thực ra, Thiết Bình Cô có lý do, và cái lý do của nàng rất xác đáng.

Hoa Vô Khuyết biết nàng, biết là biết mặt, biết mày, chứ hẳn không hề nghe nói đến cái tên trước kia, thì Hoa Vô Khuyết biết ngay.

Cho nên, Tiểu Linh Ngư nói tên Thiết Bình Cô, làm gì Hoa Vô Khuyết hiểu nổi ?

Còn nàng, đương nhiên là nàng biết Hoa Vô Khuyết.

Thấy Hoa Vô Khuyết đột nhiên xuất hiện, nàng biến sắc mặt, vội co

đầu rút cổ, quay nhanh mình về hướng khác, rồi chờ lúc Hoa Vô Nguyệt không lưu ý đến ngoại cảnh, nàng len lén lui ra.

Nàng lui ra, chỉ biết tự lo cho sự an toàn của mình, nên chẳng để ý những gì khác hơn, thành ra nàng không hay là sau lưng lại còn có người khác cùng theo ra.

Bên trong động, là khung cảnh hãi hùng, với xác chết, với những người mà nàng không dám tin tưởng lắm, nhưng bên ngoài động là một cảnh trí huy hoàng, với trời đất bao la, cây cỏ xinh tươi, có mây bay, gió thổi, chim hót, suối reo.

Thời gian lúc đó về chiều, khung cảnh càng thêm đẹp với sắc thái do tà dương nhuộm.

Còn cảnh nào đẹp hơn cảnh núi trước lúc hoàng hôn xuống ?

Cảnh đã đẹp, không khí lại thơm lành với hương hoa đại lan tràn khắp chốn.

Từ trong chỗ lúng túng, tối tăm, ra đến nơi khoáng khoáng, Thiết Bình Cô khoan khoái với cùng.

Nàng phồng mũi, hít không khí trong sạch thơm tho một lúc.

Hiện tại, nàng không biết mình nên vui hay nên buồn, bất quá nàng ngỡ ngác như một con chim non ngỡ ngác trước khung trời bao la rộng lớn khi vỗ cánh đầu tiên, muốn bay cao, bay xa, song chẳng biết phải đi về phương hướng nào ...

Hơn mười năm qua, sống trong ao tù trường giả, ao tù là vì bị quản thúc, trường giả là vì ăn sượng, mặc đẹp. Tuy khó chịu song chẳng đến đổi cực thân.

Giờ đây, nàng thoát ly cảnh ngục tù đó, bắt đầu tiếp xúc với tự do.

Lần thứ nhất, nàng được tự do, để tự lập, sống cuộc đời độc lập, không cầu, không thúc, muốn đi đâu, cứ đi, muốn làm gì, cứ làm.

Nhưng, là con chim non lìa tổ, nàng sẽ làm gì, sẽ đi đâu ?

Làm gì thì làm, đi đâu thì đi, tuyệt đối không nên lưu lại đây. Điều tối yếu là phải ly khai nơi này gấp.

Đừng bao giờ để Hoa Vô Khuyết bắt gặp nàng.

Phía trước mặt là đâu, đưa về địa phương nào, nàng không cần biết, cứ cắm đầu chạy, giở hết tốc lực mà chạy.

Nàng len lén rời động trước, người theo sau nàng, dĩ nhiên là Giang Ngọc Lang.

Gặp Hoa Vô Khuyết, hấn mừng, đinh ninh là Tiểu Linh Ngư phải tới số rồi.

Nhưng, thấy Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư thân mật với nhau quá, hấn biết ngay là có sự biến đổi rồi, và sự biến đổi nơi Hoa Vô Khuyết sẽ bất lợi cho hấn.

Thì, hấn còn ở đó làm chi, trong khi tất cả những người hiện diện gồm Tiểu Linh Ngư, Hiên Viên Tam Quang, Hoa Vô Khuyết đều không có mảy may cảm tình với hấn.

Hấn chuồn sau Thiết Bình Cô, nhưng hấn chuồn nhanh hơn, chẳng khác nào toàn thân hấn có thoa dầu, lao đi vun vút.

Hấn chạy đi đã đành, còn Thiết Bình Cô, tại sao nàng cũng chạy đi ? Chính điều đó làm cho hấn hết sức lầy làm lạ.

Tuy nhiên, là con người gian hoạt, hấn hiểu ngay là giữa Thiết Bình Cô và Hoa Vô Khuyết, Tiểu Linh Ngư có sự liên hệ quan trọng, có điều hấn chưa đoán ra được sự liên hệ đó như thế nào.

Rồi khi thấy Thiết Bình Cô giở hết tốc lực chạy đi, hấn càng kinh hãi hơn !

Hấn phải công nhận thuật khinh công của nàng linh diệu phi thường.

Chẳng những thuật khinh công của nàng linh diệu, mà nói lại có cái vẻ độc đáo, tư thế cao quý, khác hấn với thuật khinh công của khách

giang hồ.

Hắn nhận ra luôn thân pháp của nàng rất mừng tượng thân pháp của Hoa Vô Khuyết.

Hắn phải cố gắng lắm mới chạy theo Thiết Bình Cô kịp, bởi hắn còn đeo Mộ Dung Cửu bên mình.

Khi bọn Tiểu Linh Ngư, Hoa Vô Khuyết và Hiên Viên Tam Quang ra đến bên ngoài, thì Thiết Bình Cô và Giang Ngọc Lang đã mất dạng tận phương trời xa.

Bên ngoài cửa động, có mấy xác chết.

Tiểu Linh Ngư đưa tay chỉ các xác chết, thốt:

- Hắn là người do Giang Ngọc Lang mang đến đây. Hắn tự bảo kỳ thân, chẳng chiếu cố đến thuộc hạ, nhưng chúng ta ...

Hiên Viên Tam Quang chặn lời:

- Người khỏi bận tâm ! Chôn xác người là phần việc của ta, cứ để đó cho ta.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Thế người muốn ta bận tâm về việc gì ?

Hiên Viên Tam Quang thở dài:

- Nếu ta là người, thì ngay bây giờ, ta không để mất một phút giây, đào lấp một lỗ huyệt lớn, chẳng phải để chôn những xác chết kia, mà để trốn vào đó, vĩnh viễn không nên chường mặt nữa !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Nếu ta không làm vậy ?

Hiên Viên Tam Quang tiếp:

- Thì người phải chuẩn bị để đối phó với một người tối độc, tối lợi hại, tối hung dữ, tối bạo tàn, mà bình sinh người chưa hề trông thấy !

Lão tiếp:

- Tượng đá mà gặp con người đó, cũng phải nhúc đầu !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người muốn nói đến tiểu tử không răng ?

Hiên Viên Tam Quang gật đầu:

- Ta ám chỉ Ngụy Vô Nha !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Người thấy chứ, đâu có phải ta hạ sát năm tên không răng đó ?

Hiên Viên Tam Quang hừ một tiếng lớn hơn:

- Người đừng hy vọng lão ấy nghe người giảng lý lẽ. Chỉ cần người chạm đến môn đệ của lão, là lão bám theo người cho đến khi nào người dứt thở mới buông tha.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Nhưng làm gì lão biết là ta có sanh sự với môn đệ lão ?

Hiên Viên Tam Quang thốt:

- Lão có ngàn lẻ một cách, biết những gì mà người đời không biết đến.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Làm sao lão tìm được ta ?

Hiên Viên Tam Quang thốt:

- Lão có ngàn lẻ một cách, tìm được những gì người đời không tìm ra.

Tiểu Linh Ngự hớp một hơi dài không khí, thở phì ra, rồi trầm giọng, hỏi:

- Mà lão ấy là ai ? Người mô tả có vẻ ghê gớm quá !

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Lão là nhân vật đứng đầu Thập Nhị Quái Kiệt, lão chiếm ngôi vị Tý, tý là chuột đó !

Tiểu Linh Ngự cười lớn:

- Ta cứ tưởng người sẽ nói đến một nhân vật nào ở tận chín tầng mây, chứ cái bọn Thập Nhị Quái Kiệt thì ta hiểu quá nhiều ! Ta không tin là chúng có thể làm gì nổi ta, ta từng lãnh giáo nhiều người trong bọn chúng !

Hiên Viên Tam Quang trở mắt:

- Người tiếp xúc những ai trong bọn đó ?

Tiểu Linh Ngự cười hì hì:

- Chẳng hạn, một con rắn ! Rắn thì bao giờ cũng đáng sợ hơn chứ, có đúng vậy không ?

Hiên Viên Tam Quang cười khở:

- Nếu người đem Ngự Vô Nha sánh với Bích Xà Thần Quân, thì thật là người làm một cách đáng thương hại ! Bởi cái tài của lão xứng đáng đứng đầu con giáp, chứ có phải là chuột thì lại kém rắn đâu ? Ta có thể bảo, trong Thập Nhị Quái Kiệt, chuột dù là con vật nhỏ mọn hơn hết, song nó thừa năng lực nuốt sống mười một con vật còn lại, to bằng trâu, bằng ngựa, lớn bằng rồng, bằng cọp. Tất cả đều chẳng có nghĩa gì bên cạnh một con chuột !

Tiểu Linh Ngự chớp mắt:

- A !

Hiên Viên Tam Quang tiếp:

- Huống chi Thập Nhị Quái Kiệt sở dĩ thành danh trên giang hồ toàn bằng oai khí của con chuột ! Cái thỏ họ hoành hành, bất cứ nơi nào, hễ hoàng hôn xuống là trẻ nít chẳng dám khóc la, chó không sủa, người không dám đi đường, nhà cửa đều đóng kín.

Ta còn có thể cho rằng sương đêm dù mát thật, song cây cỏ chẳng dám uống sương và vươn lên một ly một phân nào ! Bởi đêm về là thời gian hoạt động của Thập Nhị thú, mà Thập Nhị thú hoạt động thì mọi hoạt động khác trong đời đều ngưng lại.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Nhưng, ta vẫn còn sống dù ta có gặp mấy con thú đó, dù ta có chạm đến một số thú đó. Ta vẫn lớn, mạnh, ngày một trưởng thành lên, ta đâu có dừng hoạt động !

Hiên Viên Tam Quang hừ một tiếng:

- Người khoác lác quá chừng. Cho người biết, Thập Đại Ác Nhân là bọn trên không sợ trời, dưới không ngán đất, thế mà vẫn phải nhường bọn Thập Nhị Quái Kiệt đấy ! Nhất là gặp Ngụy Vô Nha, con chuột mà người có vẻ xem thường đó, thì bọn Thập Đại Ác Nhân co đầu, rút cổ ! Đầu phải nhúc luôn mấy hôm liền !

Hoa Vô Khuyết chột thốt:

- Chừng như tại hạ có nghe nói đến tên đó !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Chẳng lẽ người trong Di Hoa Cung cũng nhúc đầu luôn ?

Hoa Vô Khuyết tiếp:

- Lúc rời cung, ta được gia sư dặn dò lưu ý đến hai người, trong số

có Ngự Vô Nha.

Tiểu Linh Ngự hỏi:

- Còn người kia ?

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Là Yến Nam Thiên đại hiệp.

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay:

- Ta nói không sai mà ! Đến Di Hoa Cung chủ mà còn biết Ngự Vô Nha lợi hại như vậy, Di Hoa Cung chủ còn đem Ngự Vô Nha so sánh với Yến Nam Thiên thay !

Tiểu Linh Ngự trầm ngâm một lúc lâu:

- Lão ấy hiện giờ ở đâu ?

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Trong thời gian sau này, Thập Nhị Quái Kiệt không cất đầu nổi, bởi hơn mười năm qua bỗng nhiên Ngự Vô Nha vắng bóng trên giang hồ. Có người cho rằng lão ấy bị Di Hoa Cung chủ đánh trọng thương, nên ẩn tránh một nơi. Cũng có kẻ bảo là lão ta tìm chốn kín đáo luyện một môn công thần bí ...

Lão thở dài, tiếp:

- Nghe nói, nếu lão luyện thành môn công đó, thì lão đánh bại Di Hoa Cung chủ và Yến Nam Thiên dễ dàng.

Hoa Vô Khuyết lạnh lùng:

- Vũ công của Di Hoa Cung vĩnh viễn là vô địch trong thiên hạ ! Trên đời này, đừng kẻ nào hòng đánh bại Di Hoa Cung !

Hiên Viên Tam Quang cười vuốt:

- Tự nhiên ! Bất quá người ta xu phụng Ngụy Vô Nha mà nói thế. Bất quá chính lão ấy tự khoa trương, khoác lác, chứ làm gì có thứ võ công trên bậc tuyệt kỹ của Di Hoa Cung ! Tuy nhiên, vô luận làm sao, ta hy vọng Ngụy Vô Nha đừng bao giờ luyện thành môn công đó. Bởi dù Di Hoa Cung không ngán, chứ phần còn lại trong vũ lâm phải ngán. Thử hỏi có ai thích ngán một người chẳng ? Bởi, trong phần còn lại của vũ lâm đó, có ta !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Nhưng người có biết lão ấy quy ẩn ở đâu chẳng ? Chính đó là điều ta muốn biết, còn như tài của lão có cao đến đâu, thì mặc lão, không thành vấn đề đối với ta.

Hiên Viên Tam Quang đưa cao hai tay lên:

- Quỷ cũng chưa biết lão ấy ẩn ở đâu, hướng hồ ta !

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm:

- Không lẽ lão ấy ẩn tại Quy Sơn ? Trước khi chết, anh em Âu Dương Cốc, Âu Dương Cách có nói đến một người, hay là họ nói đến lão ấy ?

Chàng vỗ tay lên đầu vai Hiên Viên Tam Quang, điểm một nụ cười, hỏi:

- Chôn những xác chết đó xong rồi, người định đi đâu ?

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Ta định tìm một người, gầy vài canh bạc, nhưng bây giờ nghe được Ngụy Vô Nha tái xuất hiện trên giang hồ, thì cái hứng đánh bạc của ta tiêu tan rồi. Thành ra, ta chưa biết phải đi đâu đây.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Thế thì ta nhờ người tải số bạc đó đến gia trang của Đoàn Hiệp Phi, đồng thời tố cáo cho Đoàn Hiệp Phi biết kẻ chủ mưu cướp đoạt số bạc đó.

Chàng cười nhẹ, tiếp luôn:

- Người cứ mang số bạc đến đó, rồi dụ dẫn lão ấy đánh bạc với người, người ăn hết cũng chẳng sao. Lão ấy cũng thích rượu, thích thịt, người cứ chơi bạc với lão, cứ ăn, cứ uống với lão, nhất định là người sẽ được no đủ !

Hiên Viên Tam Quang toan cự tuyệt.

Nhưng, khi Tiểu Linh Ngư buông dứt tiếng cười, chàng và Hoa Vô Khuyết đã vọt đi xa, cách lão hơn mười trượng rồi.

Hiên Viên Tam Quang lắc đầu, cười khỏ:

- Muốn cự tuyệt một điều gì do Tiểu Linh Ngư đề ra, thiết tưởng chẳng phải dễ !

Vừa chạy đi, Tiểu Linh Ngư vừa thuật lại sự tình đã trải qua cho Hoa Vô Khuyết nghe.

Hoa Vô Khuyết hết sức lấy làm lạ, tự hỏi Đồng Tiên Sanh là ai, và Tiên Sanh định chơi trò quỷ gì.

Bất giác, hấn nghi ngờ !

Hấn nghi ngờ lai lịch của Đồng tiên sanh.

Rồi hấn cũng thuật lại những tao ngộ của hấn trong thời gian cả hai xa cách nhau.

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Yển Nam Thiên đại hiệp đã nói là chỉ phóng thích người sau khi tìm gặp ta, sao bây giờ người ở đây, mà lại chỉ có một mình ? Còn Yển đại hiệp ? Người hiện tại ở đâu ?

Hoa Vô Khuyết thốt:

- Hai hôm trước đây, chẳng hiểu tại sao, bỗng nhiên ta cảm thấy tâm

thần bất định, chừng như linh giác báo hiệu cho ta biết là sắp lâm đại họa. Bình sanh, ta chưa từng có loại xúc động đó.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Tai nạn đến với ta, ngươi xúc động cái quái gì ? Thật là kỳ !

Chàng, cũng như Hoa Vô Khuyết, làm sao biết được giữa anh em đồng bào, mà lại là song sinh, có cái linh cảm đó.

Mà nằm mộng, cả hai cũng không biết họ là hai anh em song sinh.

Hoa Vô Khuyết cười khỏ:

- Ta hết sức kỳ quái, không thể ngồi yên một chỗ. Chừng như ta cũng biết luôn là hễ ta chạy đi đâu đó rồi là sẽ gặp cái sự kỳ quái do linh giác báo hiệu. Còn như gặp sự gì, thì ta không hiểu được.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Rồi sau đó ?

Hoa Vô Khuyết tiếp:

- Yến đại hiệp nhận ra ta có thay đổi lạ lùng, nên hỏi ta. Ta nói là muốn đi hoang một vài hôm, ta cần phải đi như vậy để ổn định tâm thần. Ta định ninh là Yến đại hiệp từ chối. Ngờ đâu, đại hiệp đáp ứng liền.

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Ngươi nói đi, lão cho ngươi đi ? Lão để ngươi đi như vậy à ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Phải !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Yến Nam Thiên vẫn là Yến Nam Thiên ! Luông luôn là Yến Nam

Thiên, lúc nào cũng thế. Không như Đổng Tiên Sanh ! Người gặp con người đó, đúng là cái vận số của người đang lúc đỏ vậy !

Hoa Vô Khuyết không nói gì.

Cái tính của hắn là thế, hắn khâm phục ai rồi, là không nói lên một tiếng nào biểu lộ sự khâm phục. Hắn khâm phục âm thầm, trầm lặng.

Huống chi, cái người mà hắn khâm phục, lại là tử đối đầu của Di Hoa Cung.

Thì làm sao hắn nói lên sự khâm phục đó ? Nói lên, là vọng ngoại, là phản sư, tự nhiên hắn phải nín lặng.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười, tiếp:

- Nhưng người cũng chẳng kém phong độ quân tử. Do đó, lão ấy mới dám tin người. Nếu mà lão gặp ta, ta chỉ sợ lão không đáp ứng dễ dàng như vậy.

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ:

- Tại sao người lại không tự nhận mình là quân tử ?

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một lúc lâu.

Rồi chàng từ từ thốt:

- Có lẽ tại vì lúc từ nhỏ, ta không hề gặp một người quân tử, ta không biết quân tử là người như thế nào. Mãi đến khi ta gặp hai người quân tử, thì ta lại thất vọng với họ ngay.

Bỗng, chàng bật cười vang, cười một lúc, rồi tiếp:

- Có lẽ trên đời này, có rất nhiều người quân tử, người nghĩ có đúng vậy chăng ?

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Người vào vườn lê, rút một quả mà ăn, ăn nhầm quả chua, quả

sâu, rồi người tưởng tất cả những quả lê khác đều như vậy !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Ăn nhầm một quả lê chua, người có gan ăn tiếp quả thứ hai chẳng ?

Hoa Vô Khuyết vẫn cười:

- Dù ta ăn luôn một lúc tám quả lê chua, ta vẫn muốn ăn quả thứ chín, bởi vì ta nghĩ, cứ ăn tới mãi thế nào ta cũng gặp một quả ngọt. Nếu người ăn một quả đầu, gặp chua, ê răng, rồi dừng lại, thì biết đến bao giờ người ăn được một quả lê ngọt ? Người không tìm cơ hội ăn quả lê ngọt, thì tự nó, nó có đến với người đâu ? Chẳng hóa ra, oan ức cho loài quả lê quá chừng !

Tiểu Linh Ngư cười khở:

- Người nên hiểu, phàm những kẻ quá thông minh thì chẳng bao giờ họ ném được một tư vị thích khẩu, nói chi riêng một quả lê !

Hoa Vô Khuyết mỉm cười, chuyển hướng câu chuyện:

- Yến đại hiệp đang chờ ta, người ...

Tiểu Linh Ngư đột nhiên chặn lời:

- Gặp lại Yến đại hiệp, người đừng cho biết là có gặp ta, được không ?

Hoa Vô Khuyết định rủ chàng, chàng thốt như vậy để khỏi phải từ chối.

Hoa Vô Khuyết trở mắt:

- Tại sao kỳ thế ? Người không đi theo ta đến gặp đại hiệp à ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Ta muốn đến Quy Sơn, nếu gặp người rồi, ta sợ người ngăn cản ta.

Hoa Vô Khuyết càng kinh ngạc hơn:

- Đến Quy Sơn ? Để làm gì ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Cứu mấy người.

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Những ai ?

Tiểu Linh Ngư buông gọn:

- Những ác nhân.

Hoa Vô Khuyết kêu lên:

- Thập Đại Ác Nhân !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Phải ! Họ bị lừa đến đó. Nếu thực sự Ngụy Vô Nha ẩn cư tại Quy Sơn, nếu thực sự Ngụy Vô Nha lợi hại như Hiên Viên Tam Quang đã nói, thì ... ta chỉ sợ họ có đi mà không có về !

Hoa Vô Khuyết cau mày:

- Nhưng họ ...

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Tuy họ chẳng phải là những con người tốt, song ta nhờ họ dưỡng nuôi từ thuở sơ sinh. Họ dìu ta đi từng bước đi, họ dạy ta từng tiếng nói. Ta lớn lên, họ chỉ điểm vũ công. Giả như ta là kẻ không lương tâm, thì ta có thể bỏ mặc họ với hiểm nguy, với cạm bẫy. Dù ta bỏ họ, ta cũng chẳng đáng trách, bởi họ là những kẻ ác, những kẻ đáng chết. Nhưng ta có quá nhiều lương tâm, ta là kẻ thọ Ơn giáo dưỡng, ta phải sống cái sống của con người. Huống chi, ta còn phải tìm Thiết Bình Cô. Đành rằng vũ công của nàng rất cao, khó có ai uy hiếp nổi

nàng. Song nàng là một con chim non mới tập vỗ cánh trong vòng trời rộng bao la. Con chim non đó là miếng mồi ngon của ượng khuyển. Mà người phải biết giang hồ là chốn ngập tràn cạm bẫy ! Nàng có cứu ta một lần, ít nhất ta cũng phải cứu lại nàng một lần !

Chàng nhăn nhăn mặt khi, cười tinh quái, tiếp luôn:

- Người nên hiểu luôn. Nợ ai thì nợ, chứ đừng nợ nữ nhân ! Nợ nữ nhân là đầu độc cuộc đời mình đó !

Hoa Vô Khuyết chăm chú nhìn chàng một lúc, sau cùng từ từ thốt:

- Đến bây giờ, ta mới biết, hiểu được người, chẳng phải là việc dễ dàng !

Đây, là một tiểu thị trấn.

Thị trấn nào cũng như thị trấn nào, cũng đường phố, cũng hàng hiệu, cũng dân cư, lũ khách, bất quá to nhỏ bất đồng vậy thôi.

Thị trấn, tự nhiên phải có tửu quán, có khách sạn. Người vào thị trấn, chỉ có hai việc cần làm trước nhất, là tìm cái ăn, tìm nơi trọ.

Những ai nghe đói, đi qua cái ngôi tửu quán, vào giờ đông khách nhất, mới biết cái mùi mỡ dầu hành tỏi từ bên trong bốc ra có cái hấp lực như thế nào.

Và những ai túi rỗng, tiền không, mới cảm thấy xót chua cho cái số xấu xa nhất của mình. Sanh ra để kéo dài sự sống trong cái thèm, rồi cuối cùng chết vì thèm, chết mà mang cái thèm theo, trả cho tạo hoá.

Thiệt Bình Cô có bị cái mùi mỡ dầu hành tỏi đó hấp dẫn chẳng ?

Có hay không chỉ một mình nàng biết, điều chắc chắn là nàng đang đói là.

Đói đến mấy hôm rồi, tuy có ăn có uống trong động, ăn uống những thứ thừa thải của Hiên Viên Tam Quang và Giang Ngọc Lang, song ăn uống rồi lại mưa ra hết bởi mấy con chuột làm nàng gớm quá.

Cho nên, đối vẫn hoàn đối.

Có thể nàng quên đi được một lúc nữa, có thể cái đối không hoành hành cực độ như thế này.

Nếu nàng đừng đi vào thị trấn, đừng qua những ngôi tửu quán, thì cái mùi dầu mỡ hành tỏi kia không khiêu động mãnh liệt dạ dày.

Bây giờ, nàng mới biết đối là cái khó chịu nhất trên cõi đời này.

Bất cứ niềm đau nào, cố gượng là có đỡ đi phần nào. Nhưng riêng cái đối thì càng gượng càng cảm thấy khó chịu hơn, nói dần vọt hơn.

Cái đó có thể lột xác quân tử, trả con người về tầm thường. Cái đối cũng làm tiêu tan dễ dàng mọi nét thanh cao, sang quý, trả con người về thô tục như thường.

Thì, Thiết Bình Cô chưa là quân tử, chưa phải thanh cao, sang quý, cực độ, cái đối còn nể nang gì nàng mà chẳng hành hạ triệt để cái xác phàm tục của nàng ?

Phải chi ngôi quán này có vẻ thơm mát một chút, cũng còn có chỗ tát trách, vì dù sao thì khung cảnh cũng là phần khá trọng yếu giúp sự chiêu đãi trọn vẹn hiệu năng.

Không, ngôi quán này chẳng có vẻ gì quynh rũ, ngoài cái mùi thông thường mỡ dầu hành tỏi.

Hơn thế, nói tôi tàn làm sao với những chiếc bàn đen sì, nhờn nhờn bên trên mặt bàn. Từng đàn ruồi xanh, to bằng đầu ngón tay, bu quanh từng đốm mỡ dày dày, loang rộng.

Những con ruồi nào chưa đáp xuống, bay quanh quẩn kêu vu vu ...

Vậy mà Thiết Bình Cô cứ thềm vào. Lúc đó, có ai đuổi nàng đi nơi khác, chắc nàng cự nự dữ lắm.

Nơi cửa quán, tiểu nhị đón khách, trông thấy nàng, chúng nhìn chăm chăm. Tuy chúng có điểm nụ cười máy, thứ nụ cười chiêu đãi gàn như vô hồn, nhưng cái vẻ lơ là vẫn hiện to.

Nàng, đẹp thật đấy, y phục bằng loại hàng cao quý thật đấy ! Song, sắc đẹp đó, y phục đó, như vùi bùn trong mấy hôm quanh quần giữa lòng núi, thì dung nhan và trang phục còn có giá trị gì nữa ?

Tiểu nhị không hoan nghinh là phải.

Mặt nàng lem luốc, mồ hôi đổ ra, khô thì kết bụi đất, ướt thì chảy nhễ nhại. Y phục nhàu rách, trông nàng còn dơ hơn những con ruồi xanh kia.

Một ngôi hàng quán tồi tàn như vậy, dĩ nhiên là không có đông khách. Chỉ những người sắp chết đói như Thiết Bình Cô, hoặc những kẻ kém tiền, mới vào thôi.

Cho nên, ở những nơi khác, thì thực khách nhiệt náo, còn tại đây, chỉ có vài ba người thôi.

Vài ba người đó, trông thấy Thiết Bình Cô, cũng giương tròn mắt nhìn nàng.

Thiết Bình Cô cần gì tìm hiểu tại sao họ nhìn chăm chú như thế. Mãi đến bây giờ, nàng vẫn chưa chú ý đến y phục của nàng. Nàng cứ tưởng là mình còn diễm kiều như lúc nào, cho nên đến nơi nào, là nơi đó người ta phải ngưỡng mộ, người ta thâu phục như đối trước một hoàng hậu.

Nàng có ngờ đâu, hiện tại nàng không hơn một kẻ ăn mày. Đầu bù, tóc rối, mặt mũi lộ lem. Y phục vừa rách vừa xốc xếch.

Chẳng những nàng có thành kiến đó, mà tâm tư nàng cũng không rời rảnh để suy nghiệm phản ứng của ngoại nhân.

Tâm tư nàng đã bị mấy miếng thịt béo kia thu hút mất rồi. Và cái dạ dày đang rít còi giục thúc nàng phải thỏa mãn nó ngay. Nếu không thì nó sẽ nằm vạ ra, nàng cũng chết luôn.

Tiểu nhị cuối cùng rồi cũng tiến đến trước mặt nàng hỏi:

- Cô nương muốn dùng cơm ?

Thiết Bình Cô nuốt nước bọt:

- Phải !

Tiểu nhị mỉm cười, tiếp:

- Ăn bún đi cô nương ! Ở đây không có bán cơm, chỉ có bún thôi. Một tô ít nhất cũng nửa cân bún, ăn trừ cơm được lắm !

Thiết Bình Cô lắc đầu:

- Ta không quen ăn bún !

Phải ! Từ nhỏ đến lớn, có khi nào nàng ăn bún đâu ! Bún là món ăn rất tầm thường, dành cho bọn hạ lưu dùng, chứ nàng thì phải ăn những cao lương mỹ vị chứ !

Nàng bảo:

- Có gà, có vịt, có cá tươi, tôm tươi, cứ dọn ra đây cho ta.

Dù tại đây, có những thứ đó, đối với nàng, những thứ đó tầm thường như thường, bởi cách nấu nướng không thể nào cầu kỳ bằng ở cái nơi nàng sống qua mười mấy năm rồi.

Tuy nhiên, có những thứ đó, kể ra cũng tạm được, chứ còn bún thì hèn, rất hèn, ăn không vô đâu !

Ba người trong quán nghe nàng bảo như vậy, cùng cười rộ lên.

Còn tiểu nhị thì trở mắt, đưa tay gỡ đầu.

Tiểu nhị không nhúc nhích, Thiết Bình Cô lấy làm lạ, hỏi:

- Sao ? Ở đây không có những thứ đó sao ?

Tiểu nhị lại gỡ đầu:

- Dù không có, bọn tôi cũng chạy đi mua chỗ khác hộ cô nương. Tuy

nhiên, ở đây có một quy củ ...

Thiết Bình Cô hỏi:

- Quy củ gì ?

Tiểu nhị thân nhiên đáp:

- Quán hèn, vốn nhỏ ! Số chi thu luân lưu xuất nhập, cho nên không dám để cho thực khách thiếu lại, vốn tiêu là nghề bỏ. Do đó, có cái quy củ trả trước ăn sau.

Thiết Bình Cô sửng sốt.

Làm gì ra đi hấp tấp như vậy mà mang theo bạc vàng ? Từ lâu nàng có biết vàng bạc là cái quái gì, có nấy, nàng cứ tưởng là những gì nàng hưởng dụng , do từ cung trời rơi xuống, chẳng cần hiểu nhu cầu do ai cung cấp, và cung cấp bằng phương pháp gì.

Chừng như nàng không hề tưởng là trên đời có sự mậu dịch giữa nhân loại, mà trung gian là bạc, là vàng.

Vào đây, gọi cái ăn, nàng cũng tưởng là người ta có bổn phận cung cấp cho nàng, chứ làm gì có cái sự mua bán.

Bạc, vàng, đối với nàng, đã không có giá trị gì, thì nàng còn đeo mang làm chi nơi mình, cho nó nặng nề, cho nó vướng bận.

Bây giờ, tiểu nhị đòi ứng trước, không lẽ là nàng có hay không có, đối với nàng, sự đòi hỏi đó phải là một điều lạ lùng.

Tiểu nhị biết là nàng chẳng có tiền bạc gì rồi.

Tự nhiên, một tên ăn mày thì làm gì có tiền ? Bất quá chỉ vừa đủ tiền ăn một tô bún, kể cũng hạnh phúc lắm rồi, làm gì có đủ trang trải một số thức ăn cầu kỳ như nàng đòi.

Gã nhếch mép, nhưng không cười.

Gã buông gọn:

- Muốn ăn, phải có tiền, muốn ăn ngon, phải có nhiều tiền, không tiền thì khỏi há miệng.

Thiết Bình Cô đỏ mặt.

Ba thực khách kia bật cười vang. Nam nhân, chừng như đó là một cái thói chung, thấy nữ nhân đỏ mặt, thì dù muốn dù không cũng cười, muốn thì cười lớn, không muốn cũng cười mỉm.

Một người thốt:

- Cô nương nên lại bàn này mà ngồi ! Chúng ta cùng ăn, song ăn đạm bạc thôi !

Chẳng có gà vịt tôm cá gì đâu nhé. Tuy nhiên, bún có nước dùng ngon, cũng đưa rượu vào on ọt được như thường.

Thiết Bình Cô hồi hận quá.

Nếu nàng đừng sanh ra dưới cõi đời này ! Nếu nàng đừng vào cái quán quý này !

Cũng may, cái bọn nơi đây gặp nàng đây, chứ gặp Tiểu tiên nữ, thì tất cả đã như xác từ lâu rồi. Và nếu Tiểu tiên nữ có đòi xơi thịt tổ tiên của chủ nhân ngôi quán, chủ nhân cũng moi từ lòng huyết lên, mà nấu nướng cho nàng ăn.

Mà dù cho gặp Tiêu Mê Mê, họ cũng mất mạng như thường.

Thiết Bình Cô cao ngạo, lạnh lùng, nhưng nàng không là một ác la sát.

Nàng không là một ác la sát, thì làm gì có một phản ứng cứu vãn thể diện của nàng ?

Ngồi lại đó, là càng thêm trơ trẽn, mà bước ra đi, lại càng ê mặt hơn.

Nhưng, chẳng lẽ phải ngồi đó ? Ăn vạ với chúng sao ? Ăn vạ thì phỏng được quái gì ?

Giang Ngọc Lang đến đúng lúc quá chừng.

Chính đang khi Thiết Bình Cô lữ đi lữ ở đó, hấn xuất hiện.

Hấn đến trước mặt Thiết Bình Cô, cung cung kính kính nghiêng mình chào, rồi hấn cung cung kính kính trao ra mấy mươi đỉnh vàng, chói sáng ngời, hấn thốt:

- Ở nhà biết rõ biểu thơ ra đi hấp tấp như thế này, hấn là không có mang bạc vàng gì theo kịp, cô và dượng của tiểu đệ vội sai tiểu đệ theo tìm biểu thơ, trao tận tay số lộ phí, cho biểu thơ chi dụng.

Tiểu nhị giật mình.

Ba thực khách cũng giật mình.

Và cái người giật mình nhiều hơn hết, chính là người trong cuộc, là Thiết Bình Cô.

Cô ? Dượng ? Biểu thơ ? Tiểu đệ ?

Những cái gì vậy chứ ?

Rồi còn vàng ! Tuy nàng không biết giá trị vàng, song vẫn công nhận là nhiều.

Nàng nhận ra Giang Ngọc Lang rất dễ dàng, và nàng cũng có nghe Tiểu Linh Ngư nói hấn là tay bại hoại nhất trần đời, tuy nhỏ tuổi, hấn bại hoại không kém hạng lão thành.

Hấn là con người bại hoại, sao hấn tặng vàng ? Tặng vàng đúng cái lúc nàng cần có hơn lúc nào hết !

Bại hoại mà làm như vậy được sao ?

Vô luận làm sao, hấn đến đúng lúc quá ! Vô luận làm sao, hấn cũng là một cứu tinh của nàng.

Những kẻ thanh cao tao nhã hơn nàng, trong trường hợp này, cũng

khó mà từ chối, huống hồ nàng chưa phải là thanh cao, tao nhã cho lắm.

Nàng không nói gì, và cũng không phản đối khi Giang Ngọc Lang ngồi xuống cạnh nàng.

Mộ Dung Cửu ngồi bên cạnh hắn, luôn luôn si si dại dại.

Vàng thay đổi cả cục diện.

Tiểu nhị bây giờ sẵn đón, chạy quanh như nghinh tiếp một vị hoàng đế. Gã cười nụ cười chiêu đãi nhất trong nghề, và có cái gì ngon, gã mang ra hết. Gã còn chạy đi mua những thứ không sẵn trong quán.

Giang Ngọc Lang lấy nước trà nóng rửa đĩa, lau khô ân cần trao cho Thiết Bình Cô, rồi cười vuốt:

- Thức ăn còn nóng, biểu thơ dùng đi ! Để nguội mát ngon !

Bỗng nhiên mà có một biểu đệ, lại là cái thứ biểu đệ thức thời quá, Thiết Bình Cô tự hỏi nên mừng hay giận.

Mừng là vì hắn đến đúng lúc, giận là vì hắn không xa lạ lắm. Nàng đã gặp hắn, hơn nữa có nghe nói qua về hắn.

Hắn tế nhị thật. Giả như hắn sẵn sàng bao nàng ăn uống, chắc nàng cự tuyệt.

Nhưng hắn không dùng cái lối hào hoa đó, hắn sợ chạm tự ái nàng. Hắn bịa ra chuyện biểu thơ, biểu đệ, cứu thoát nàng khỏi nạn một cách kín đáo như vậy !

Đói, đành rằng nàng không chịu nổi, nhưng khi nào nàng chịu mất mặt ăn xin của ngoại nhân !

Ăn xong, trang trái tiền nong xong, còn thừa một số vàng, nàng phân vân không biết có nên lấy mà dùng hay trao trả lại cho Giang Ngọc Lang.

Từ trước đến sau, nàng không nói một tiếng nào với Giang Ngọc

Lang. Bây giờ ăn rồi, nàng cũng chẳng nói gì, thản nhiên đứng lên, lặng lẽ bước ra khỏi quán.

Nói với hắn mà làm gì ?

Tiểu Linh Ngư có cho nàng biết, hắn là con người bại hoại nhất trần đời. Cái nước bại hoại của hắn, nàng chưa biết được đến đâu, dù sao thì lời nói của Tiểu Linh Ngư cũng có gây ấn tượng nơi nàng.

Ấn tượng đó, sẽ ở mãi mãi nơi tâm tư nàng, không hề phai mờ.

Bởi nàng là một nữ nhân, mà nữ nhân thì khó xoá tan một ấn tượng, kể cả những ấn tượng sai lầm.

Nàng không quan tâm đến Giang Ngọc Lang, nhưng hắn lại quan tâm đến nàng.

Hắn phải có một chủ trương như thế nào đó, mới theo dõi nàng, trao vàng cho nàng chứ !

Chủ trương của hắn mới thực hiện giai đoạn đầu, thì khi nào hắn bỏ ? Nàng đứng lên bước ra, hắn cũng đứng lên bước ra.

Hắn theo sau nàng.

Thoạt tiên, Thiết Bình Cô lờ đi, cứ tưởng là ngẫu nhiên cả hai cùng đi một hướng.

Song lâu quá rồi, hắn chưa rẽ lối, hoặc tiến lên qua mặt nàng, đi nhanh hơn.

Đúng là hắn dò bước với nàng, hắn cố ý theo nàng trọn quãng đường trần hay sao ấy !

Nàng gắt:

- Người muốn gì ?

Giang Ngọc Lang cười vuốt:

- Tại hạ muốn biết cô nương đi về đâu !

Thiệt Bình Cô hừ một tiếng:

- Biết làm gì ? Ta đi về đâu, mặc ta !

Giang Ngọc Lang thản nhiên:

- Thân gái dặm trường, độc hành trong vô định là nguy lắm, cô nương ơi ! Tại hạ mong mỗi được giúp cô nương một cái gì.

Thiệt Bình Cô lại hừ một tiếng:

- Ta ra sao mặc ta, không cần người chiếu cố !

Tuy nói thế, nàng giật mình, bắt đầu lo ngại.

Trên đời này, nàng có quen biết với ai đâu.

Vả lại, đêm đã xuống rồi. Chung quanh nàng, mọi nhà đều lên đèn. Bóng đêm lan tràn khắp nơi, bóng đêm phủ xuống thị trấn nhỏ bé này, bao nhiêu ngọn đèn kia không tạo nổi cái huy hoàng phá tan bóng tối.

Bóng tối là sắc dụng võ của bao nhiêu hãi hùng, kinh khiếp. Bóng tối là đồng loã của mọi hiểm nguy. Huống chi nàng cô đơn trên con đường vô định, lại gặp lúc đêm về !

Tự do ! Nàng mong muốn được tự do, thì nay nàng đã hoàn toàn tự do rồi đó !

Nhưng, con chim non vừa rời tổ, con chim con sẽ đi về đâu trong vòm trời đất rộng bao la ?

Tự do là một phiêu lưu, song tất cả mọi cuộc phiêu lưu đều mang lại hạnh phúc cho con người, như con người ảo tưởng chẳng ?

Cứ mỗi bước đi là mỗi vấp phải với nhu cầu, nhu cầu ăn vừa xong, cho hôm nay thôi, còn ngày mai, ngày kia, ai cung cấp ?

Và trước mắt đây, nhu cầu ngủ ! Ngủ nói vào đêm nay, vậy còn đêm mai, đêm kia ?

Muốn hưởng tự do, phải có phương tiện tự lập ! Khi thiếu vắng phương tiện tự lập, mà đòi tự do là đòi tự tử ! Trừ ra mình không tha thiết gì giá trị một con người.

Lâu lắm, Giang Ngọc Lang không nói năng gì nữa. Hấn đã bỏ đi rồi chẳng ?

Thiết Bình Cô kinh hãi.

Dù sao, thì hấn vẫn là một cái phao của nàng trong lúc này.

Khi con người chơi vơi giữa dòng sông, một chiếc lá trôi cũng là một cái phao, thì nàng còn cần phân suy lường giá trị một cái phao thế nào được ?

Nàng vụt quay đầu lại.

Giang Ngọc Lang còn đó, hấn vẫn cười, vẫn bước đều sau nàng.

Nàng thở phào, nhưng cao giọng gắt:

- Người còn theo ta à ? Theo làm gì chứ ?

Cái lối đuổi mà không buông, đuổi mà ước mong người ta càng bám sát đó, Giang Ngọc Lang thừa hiểu quá mà !

Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Đêm đã xuống rồi, cô nương ! Chẳng lẽ cô nương không muốn có một nơi nào tạm nghỉ chân sao ?

Thiết Bình Cô cắn môi.

Nghỉ chân ! Còn gì hơn là có một nơi nghỉ chân qua đêm. Nhưng nghỉ ở đâu ?

Bình sanh, nàng chưa hề nghe nói đến hai tiếng "khách sạn", thì làm

sao biết được ở các thị trấn có những ngôi kiến trúc có sẵn phòng cho khách lữ độ đường thuê trọ ?

Cho nên dù có sẵn vàng trong mình, dù đang đi giữa lòng thị trấn, Thiết Bình Cô cũng vẫn bối rối như thường, cho rằng vấn đề tìm chỗ nghỉ đêm là nan giải.

Giang Ngọc Lang chớp mắt, tiếp:

- Cô nương không muốn tị hạ theo sau, hầu giúp ích lúc cần thì ít nhất cô nương cũng nên chấp nhận cho tị hạ đưa cô nương đến một khách sạn nào đó !

Thiết Bình Cô trở mắt:

- Khách sạn ?

Giang Ngọc Lang gật đầu:

- Phải ! Chỉ có nơi đó mới sẵn phòng dành cho khách lữ hành lữ độ đường.

Nàng nín lặng, chân bước đều, và lần này thì chính nàng bước theo sau Giang Ngọc Lang, vì hắn đã vượt lên, qua mặt nàng, dẫn đường.

Đến khách sạn rồi, vào phòng xong, nàng vừa đóng kín cửa, vừa bảo:

- Bây giờ thì người có thể đi được rồi, càng đi xa càng tốt.

Lần này thì Giang Ngọc Lang ngoan ngoãn quá, hắn đi thật tình, không còn léo nhéo như trước nữa.

Bên trong, Thiết Bình Cô lắng tai một lúc lâu, chẳng nghe động tịnh gì. Nàng thở phào mấy lượt, rồi lên giường nằm.

Đến lúc đó, nàng mới cảm thấy toàn thân rã rời. Giả như có hỏa hoạn phát sanh ngay tại khách sạn, hẳn nàng cũng không ngồi dậy nổi mà chạy đi.

Vừa chớp mắt, là nàng thiếp đi ngay. Nhưng tâm tư quá xao động qua bao nhiêu diễn tiến hãi hùng, làm sao nàng ngủ ngay được.

Rồi nàng chập chờn tỉnh, chập chờn mê, lúc mê thì thiếp, lúc tỉnh thì nhớ đến những khuôn mặt mà nàng đã gặp trong những ngày qua.

Nàng nhớ đến Tiểu Linh Ngư, Hoa Vô Khuyết, nàng còn suy nghĩ về Giang Ngọc Lang ...

Chùng như hấn không đến nỗi quá bại hoại như Tiểu Linh Ngư đã nói với nàng.

Thêm vào đó, khung cảnh lạ cũng làm cho nàng khó ngủ phần nào.

Phải mất một thời gian lâu, ngoại cảnh hoà nội tâm, mọi ý niệm lắng dịu, nàng mới ngủ được. Và nếu ngủ được là nàng ngủ thật say, một giấc ngủ nặng nề, đúng hơn là nàng bị chôn vùi dưới cái rã rời của toàn cơ thể.

Khi nàng tỉnh giấc, cảm giác đầu tiên là nàng nghe đói.

Cái dạ dày chứa vật liệu qua mấy hôm, hầu như tê liệt, đã hoạt động trở lại với bữa ăn chiều qua. Hoạt động bất nhịp độ đồng đều, số vật thực của một bữa ăn tiêu tan nhanh chóng. Dạ dày trống rỗng trở lại bắt đầu dày vò trở lại ...

Đã mấy lượt nàng toan cất tiếng gọi, gọi bâng quơ xem có cai bên ngoài đem cái gì cho nàng ăn.

Nhưng nàng do dự ...

Nàng do dự không lâu, bên ngoài có tiếng gọi vọng vào:

- Cô nương thức rồi đó à ? Giang công tử bảo tôi mang điểm tâm đến cho cô nương đây ! Xin cô nương mở cửa !

Nàng có thể cự tuyệt một sự cung cấp đúng lúc quá chùng chảng ?

Bất chợt, nàng giật mình !

Nếu có thể, nàng chui xuống lòng đất mà trốn, hoặc thể nàng ly khai khung cảnh này ngay.

Bởi, tấm gương bằng đồng trước mặt nàng, ác quái nó phản chiếu một bóng hình.

Bóng hình của thiếu nữ ăn mày, với y phục rách rưới, với đầu bù, tóc rối.

Nhất là nàng dơ dáy cực độ !

Trời ! Nàng phải xuất hiện trước mặt mọi người với tình trạng này được chằng !

Nhớ lại ngày qua, với tình trạng này vào quán dùng bữa, thảo nào mà thực khách chẳng cười khinh !

Làm sao có ngay một bộ y phục ? Không cần sang quý, miễn là lành lẽ, sạch sẽ thôi ! Làm sao ?

Nàng khỏi làm sao cả, bởi có người đã làm cho nàng rồi.

Tiểu nhị đẩy cửa, bước vào mang theo đầy đủ:

y phục mới, sang quá, có cả phấn sáp, lược, gương nhỏ.

Có thiếu nữ nào cự tuyệt những thứ làm đẹp người ! Có sẵn, họ còn muốn có thêm nhiều, huống hồ không có ?

Khi nàng trang điểm xong, thì Giang Ngọc Lang cất tiếng ở bên ngoài:

- Tại hạ vào vấn an cô nương được chằng ?

Làm sao nàng cự tuyệt một con người đã cung cấp cho nàng nhiều cái phao cần thiết ?

Nếu không có Giang Ngọc Lang trong những phút giây chơi với này, nàng phải làm sao ?

Bữa điếm tâm rồi cũng xong, có sự chứng kiến của Giang Ngọc Lang, không lâu lắm, lại đến bữa ăn trưa.

Tại bàn ăn, chỉ có hai người.

Giang Ngọc Lang rào trước:

- Cái vị Mộ Dung Cửu cô nương đó, không được khỏe trong người lắm. Nàng không đến được đây để cùng ăn với cô nương.

Thực sự thì chính Giang Ngọc Lang điếm huyết ngữ cho Mộ Dung Cửu. Hắn lại lấy chần quấn quanh người nàng, làm như nàng sợ gió. Nếu Thiết Bình Cô có nghi ngờ, nhìn qua, hắn phải tin hắn.

Dù Mộ Dung Cửu si si, đại đại, không tạo nên một trở lực nào cho hắn, hắn cũng không muốn nàng có mặt trong trường hợp này.

Mà nam nhân nào lại chẳng thế ? Nam nhân nào chấp nhận sự hiện diện của kẻ thứ ba khi tiếp xúc với người đẹp ?

Khách sạn đó cũng cung cấp luôn bữa ăn cho khách trọ, nhưng những thức ăn tầm thường. Giang Ngọc Lang phải nhờ bọn tiểu nhị đi khắp thị trấn, tìm những món lạ, món ngon mua về, dọn thành một bữa ăn khá thịnh soạn.

Thức ăn dọn đầy bàn, lại có thêm hai vò rượu thượng hảo hạng.

Hắn cười thật tươi, thốt:

- Nếu cô nương không phản đối, tại hạ xin hầu cô nương vài chén rượu, còn như cô nương thì tại hạ nghĩ không nên uống.

Bảo người ta đừng uống rượu, cho người ta đừng biết là hắn chỉ uống cầm chừng, uống chiếu lệ để hầu bữa ăn cho người ta, mà hắn đã cho mang đến bàn ăn hai vò rượu !

Thế là nghĩa gì ?

Hắn khích Thiết Bình Cô chẳng ?

Thiết Bình Cô không nói gì, với tay cầm vò rượu, rót đầy chén lớn, uống một hơi, cạn chén.

Mắt nàng ngời lên, chùng như nàng đổ lệ.

Có bao giờ nàng uống một giọt nhỏ rượu ? Đã không từng uống một giọt nhỏ, bây giờ lại nốc trọn một chén lớn, nàng giữ được lệ chỉ ràn rụa, mà không tuôn thành dòng kể ra cũng khá lắm đó.

Cười thầm trong bụng, Giang Ngọc Lang vờ thành khẩn, khoát tay ngăn:

- Đừng cô nương ! Nếu không quen rượu, thì đừng uống làm gì, rượu chẳng phải là thứ ngon, thứ quý gì đó. Nam nhân dùng nó, để tiêu sàu, để giết thì giờ, lỡ có say cũng chẳng sao, chứ cô nương mà say thì ...

Hắn còn mong gì hơn là Thiết Bình Cô cứ nốc tiếp, nốc đến say, ngã ra đó, nhũn người ra đó.

Hắn khuyên dứt, nhưng lời khuyên có đượm cái ý khinh, khinh để mà khích, khích gián tiếp rằng người không biết uống rượu là hèn, và chỉ có nữ nhân, thuộc hạng yếu đuối, mới không sành uống rượu, mới sợ rượu.

Thiết Bình Cô trừng mắt:

- Say ? Cái thứ nước ngọt như mật, thơm như hoa này mà làm say được ai chứ ?

Giang Ngọc Lang mỉm cười, trong khi Thiết Bình Cô rót thêm một chén đầy, nốc luôn.

Giang Ngọc Lang thở dài, nhưng lòng khoan khoái thêm một phần.

Thiết Bình Cô lại uống tiếp chén thứ ba.

Men rượu bốc đều trong cơ thể, cái khó ban đầu đã qua rồi, Thiết Bình Cô bây giờ không còn thấy đắng, thấy cay nữa, chùng như nàng nghe ngọt và thơm thật sự, như nàng đã nói ...

Và bắt đầu từ giờ phút giây này, Giang Ngọc Lang mới rót cho nàng.

Hắn cười tươi, thốt:

- Tại hạ cứ tưởng là cô nương không sành rượu, thành ra thất kính. Như thế này thì tại hạ phải dâng cho cô nương một chén, để tỏ cái sự ngưỡng mộ mới được. Tuy nhiên, cô nương giữ sao cho đừng say nhé !

Thiết Bình Cô trừng mắt:

- Say ! Người chỉ nói nhảm !

Bây giờ, không phải là nàng nói nữa rồi, mà chính là rượu nói.

Giang Ngọc Lang cười hì hì:

- Tửu lượng của cô nương lớn quá ! Chỉ sợ tại hạ không hầu kịp, chứ đừng nói là uống thi !

Thử hỏi những kẻ biết uống rượu, còn ai lại không thích được ca ngợi là mình có tửu lượng như biển cả ?

Thiết Bình Cô tiếp lấy chén rượu, uống liền.

Bao nhiêu chén rượu do Giang Ngọc Lang rót, mời, nàng đều uống cạn.

Uống luôn mấy chén nữa, bỗng nàng hỏi:

- Thực sự, người là con người tốt hay xấu ?

Hỏi như thế là ngây ngô quá chừng. Chẳng lẽ Giang Ngọc Lang lại cuối đầu, xưng tội ?

Hắn cười nhẹ, hỏi lại:

- Cô nương có thấy tại hạ giống điểm nào của kẻ ác chẳng ?

Thiết Bình Cô cau mày:

- Ta không thấy người có điểm nào chứng tỏ là một ác nhân. Nhưng Tiểu Linh Ngư lại cho rằng người là kẻ bại hoại nhất đời. Ta chẳng hiểu tại sao !

Giang Ngọc Lang thờ dài:

- Tại hạ biết, cô nương là bằng hữu của Tiểu Linh Ngư, cho nên tại hạ không muốn nói gì về một người vắng mặt. Đúng ra, Tiểu Linh Ngư không nên hận tại hạ mới phải.

Thiết Bình Cô trầm giọng:

- Tại sao hấn hận người ?

Giang Ngọc Lang cười khở:

- Cô nương quen thân với hấn ?

Thiết Bình Cô đáp lửng:

- Biết nhiều chứ không thân lắm.

Giang Ngọc Lang xa xôi:

- Sau này, càng biết hấn thêm, cô nương càng hiểu con người của hấn như thế nào.

Hừ ! Vị cô nương họ Mộ Dung kia, nếu đừng gặp hấn, thì đâu đã ra thân thể đó !

Thiết Bình Cô chưa say lắm, bắt quá men rượu làm cho nàng bạo hơn trước thôi, và nàng không còn phải giữ gìn thái quá nữa. Nhưng men rượu cũng làm nàng bớt sợ Giang Ngọc Lang. Vô hình trung nàng bị nó đẩy lại gần Giang Ngọc Lang hơn trước.

Đẩy cái thái độ, cái ý niệm, chứ dù sao Giang Ngọc Lang vẫn còn giữ khoảng cách.

Hắn thừa hiểu, dục tốc bất đạt, hắn không hề vội vàng.

Thiết Bình Cô hoang mang, tự hỏi có nên tin lời Giang Ngọc Lang hay không. Dù sao thì tình trạng của Mộ Dung Cửu cũng là một bằng chứng cụ thể, do ai mà nàng ấy phải ra nông nỗi đó, Thiết Bình Cô làm sao hiểu được ?

Giả như Giang Ngọc Lang nói dối, lời nói dối của hắn cũng làm cho nàng suy nghĩ ít nhiều.

Trong lúc óc suy nghĩ, tay nàng không ngừng, nàng rót rượu vào chén, rồi uống, tự rót, tự uống.

Giang Ngọc Lang tiếp luôn:

- Tại hạ làm sao nói ra những việc làm của con người ? Nói tốt cho người, thì chưa hẳn là điều tốt thật sự, mà nói xấu cho người, thì đó là điều tối kỵ của kẻ có ít nhiều liêm sỉ. Thôi, cô nương ạ, bỏ qua việc đó đi nhé ! Mình tìm chuyện vui, nói cho vui với nhau đi cô nương.

Thiết Bình Cô vui cười lớn:

- Phải đó ! Lòng ta đang cởi mở, người nên tìm chuyện vui nói cho ta nghe ! Cứ nói, nói đi !

Nàng gật gù, tiếp:

- Người kể một chuyện vui, ta uống một chén !

Giang Ngọc Lang có biệt tài về lợi khẩu, dù Thiết Bình Cô không bảo, hắn cũng ba hoa thiên địa, huống hồ nàng đòi hỏi ?

Hắn có ngàn lẻ một chuyện để nói cho vui, cho Thiết Bình Cô uống đủ ngàn lẻ một chén.

Mục tiêu của hắn là phục rượu cho nàng ngã kia mà.

Rồi hắn kể, rồi Thiết Bình Cô uống, uống đến không còn nuốt nổi, phải phun ra, phun khắp mặt bàn, phun sang mình hắn.

Dần dần, Giang Ngọc Lang không kể nữa, nàng vẫn uống, vẫn cười, cười vắng rượu đang uống, cười vắng luôn rượu đã uống trước đó.

Cuối cùng thì nàng không cười nữa, rồi từ trên ghế, nàng ngã xuống. Ngã làm sao, nàng cứ nằm như vậy, nằm bất động.

Giang Ngọc Lang sáng mắt lên, bước vòng qua bàn đến cạnh nàng, hỏi thử:

- Cô nương còn muốn nghe tại hạ kể chuyện nữa chăng ?

Thiết Bình Cô bất động.

Giang Ngọc Lang nắm tay nàng, lay thử, nàng đã nhũn người từ lâu không hề có một phản kháng nào.

Hắn điếm một nụ cười đắc ý, lẩm nhẩm:

- Người đòi uống nhiều đấy nhé. Người phải biết là ta có ngăn chặn người, song người cao hãnh, khi nào chịu kém ! Thế là đừng trách cứ chi ta nhé !

Bỗng, một giọng nói đâu vang lên:

- Thủ đoạn của huynh đài cao minh quá chừng ! Tạ hạ bội phục ! Bội phục thật đấy !

Giang Ngọc Lang nghe luồn điện lạnh chuyền nhanh cơ thể, buông ngay Thiết Bình Cô.

Hắn quay nhanh mình lại.

Hai người, một cao một thấp, vừa cười lớn, vừa bước vào.

Hồi 74

Mặt Người Lòng Thú

Sáng hôm đó, Thiết Bình Cô thức dậy rất trễ, rồi dùng điểm tâm cũng trễ luôn.

Cho nên bữa ăn trưa cũng theo cái đà đó mà trễ, rồi bữa ăn kéo dài, khi Thiết Bình Cô say tí tưng thặng, thì hoàng hôn vừa xuống.

Bởi cả hai đang ăn, uống, bởi tiểu nhị như được dặn dò trước, không bén mảng đến phòng, cho nên bóng tối đã lan dần mà đèn chưa được đốt lên.

Giang Ngọc Lang đâu có muốn bất cứ ánh sáng nào trong trường hợp đó.

Bóng tối là đồng lõa của mọi dụng ý đen tối mà !

Trong bóng tối mờ mờ đó, hai người xuất hiện, một thấp một cao, mừng tượng hai bóng quỷ hiện về.

Con người đang có một ý niệm quỷ quái trong tâm, trước những xuất hiện cỡ đó, tự nhiên phải hãi hùng.

Hai người đó, không có vẻ gì đặc biệt hơn người, bất quá đôi mắt rất sáng, bất quá họ xuất hiện đột ngột, thành ra họ có vẻ đặc biệt lạ lùng.

Nhất là Giang Ngọc Lang đã mất đi phần nào bình tĩnh qua sự hãi hùng. Hắn càng thấy hai người đó đặc biệt cực độ.

Tuy nhiên, vốn là cáo, non tuổi song già trí, Giang Ngọc Lang lấy lại bình tĩnh nhanh chóng.

Hắn cười nhẹ, hỏi:

- Hai vị nói với tại hạ đây à ?

Người cao đáp:

- Phải ! Bọn tại hạ đang hướng về huynh đài đây !

Người thấp bật cười hắc hắc:

- Tại hạ từng gặp chẳng biết bao nhiêu tay bẻ hoa loạn trong vườn hoang, song chưa hề thấy tay nào có thủ đoạn bằng huynh đài. Đáng phục quá chừng !

Giang Ngọc Lang cười lớn hơn:

- Các vị đùa nghe hay quá !

Người cao đột nhiên trầm giọng:

- Bình sanh tại hạ không thích đùa !

Giang Ngọc Lang lạnh lùng:

- Thế các hạ ...

Người thấp bật cười, tiếng cười nghe như tiếng hừ kết thành một tràng hừ, vang lên âm trầm phát huy rõ rệt sự mỉa mai, sự xoi mói:

- Hiện tại thì cái vị cô nương đó là con cá trong màng lưới của các hạ rồi, trong chốc lát đây, các hạ sẽ có một món ăn ngon. Thì trước khi các hạ nở hoa lòng, chắc các hạ cũng chẳng hẹp hòi gì mà không giúp vui anh em tại hạ một thời gian ngắn ?

Giang Ngọc Lang cao giọng:

- Các hạ nói gì ? Tại hạ chẳng hiểu ý tứ ra làm sao cả !

Người cao lạnh lùng:

- Tại hạ muốn nói rằng các hạ sắp sửa thả mộng hồn đến tận non vu, thì ít nhất cũng phải nghĩ đến việc cung cấp cho bọn tại hạ một phương tiện nào, khả dĩ gây niềm thích thú. Chứ nếu không thì ...

Người thấp lại cười, rồi tiếp nói:

- Bọn tại hạ thực ra làm thành việc thì không đủ sức, chứ làm bại việc thì vẫn dư hơi !

Giang Ngọc Lang chớp chớp mắt.

Qua cái chớp mắt đó, hắn đã nghĩ ra được một lối thoát rồi, hắn cười nhẹ, hỏi:

- Giả như tại hạ kính nhị vị một vài chén rượu ?

Người thấp lắc đầu:

- Chẳng dám nhận thịnh tình của các hạ rồi. Bất quá, tại hạ thấy rằng các hạ giờ đây đã có người mới, hẳn là không còn màng chi lắm đến người cũ, vậy thì nên nhường cái vị cô nương đang nằm khoanh trong chăn kia ...

Giang Ngọc Lang cười lớn:

- Thế ra, các vị hiểu quá nhiều việc của tại hạ !

Người cao trước sau không hề cười:

- Nói thực ra, từ lúc các hạ để mắt vào vị cô nương này, bọn tại hạ cũng luôn luôn để mắt đến các hạ. Tự nhiên, bọn tại hạ phải biết những gì các hạ đã làm.

Người thấp cười hắc hắc, tiếp luôn:

- Các hạ trao vàng này, các hạ đưa những thức điểm tâm này, đưa y phục mới này, thấy các hạ an bày như vậy, bọn tại hạ phục quá chừng. Đúng là một thủ đoạn cao minh. Bọn tại hạ cảm chắc là vị cô nương này dù có cánh cũng chẳng bay thoát cuộc bố trí của các hạ.

Giang Ngọc Lang cười vang:

- Hay ! Hay quá ! Không ngờ tại hạ lại gây được sự hứng thú nơi các vị, đến độ các vị chiếu cố kỳ cùng như vậy ! Tuy nhiên, trước hết, các

vị hãy ngồi, ngồi cho tại hạ kính vài chén rượu, sau đó chúng ta thương lượng lại với nhau.

Người cao vẫn với giọng lạnh lùng:

- Rượu, có thể uống của các hạ cho, nhưng thức nhắm thì tại hạ có mang theo mình đây, và chỉ với thức nhắm này, tại hạ mới nốc trôi rượu.

Y lấy trong tay áo ra một con chuột sống, y đưa vào miệng cắn ngang mình nó, như người ta cắn một quả chuối, rồi y nhai trông ngon ghê.

Giang Ngọc Lang rợn người, song giữ sự bình tĩnh, cười hì hì:

- Thì ra hai vị cùng năm vị bằng hữu kia đồng một nhóm với nhau ! Thảo nào mà chẳng hiểu rõ việc của tại hạ như lòng bàn tay !

Người thấp cứ mỗi lần mở miệng là cười trước:

- Biết rõ các hạ là một sự thường. Bọn tại hạ còn biết luôn vị cô nương trong chăn kia nữa đó !

Giang Ngọc Lang đi ngay vào việc:

- Hai vị đến đây, hẳn là ...

Người cao đáp:

- Có hai mục đích. Thứ nhất, yêu cầu các hạ cắt đứt sự gắn bó với Mộ Dung cô nương, giao nàng cho bọn tại hạ, thứ hai, nhờ các hạ giải thích cho một việc !

Giang Ngọc Lang cau mày:

- Việc chi ?

Người cao vụt quắc mắt, bắn hung quang sáng rực:

- Trong động đó có ba người, họ là những ai ? Họ có liên quan gì với các hạ ?

Giang Ngọc Lang thở phào:

- Một là Hiên Viên Tam Quang, một nữa là Tiểu Linh Ngự, còn thứ ba là Hoa Vô Khuyết. Các vị có chứng cứ cảnh vừa qua chứ ? Hẳn các vị cũng hiểu họ là cừu nhân của tại hạ chứ ?

Người cao hỏi:

- Thù có sâu lắm không ?

Giang Ngọc Lang hừ một tiếng:

- Họ chỉ hận chưa có dịp sát hại tại hạ ! Tại hạ hận chưa có dịp diệt trừ họ !

Bây giờ, người cao mới cười, giọng cười của y nghe lạnh, ròn rợn hơn giọng nói:

- Hay quá ! Hay không tưởng nổi !

Giang Ngọc Lang ướm thử:

- Năm vị bằng hữu vừa rồi, chẳng lẽ đã bị họ ...

Người cao buông gọn:

- Chúng giết hết !

Giang Ngọc Lang tặc lưỡi:

- Đáng hận cho cái bọn khát máu ! Thế là chúng ta đồng cừu với nhau ! Tại hạ phải kính các vị mấy chén rượu mới đúng đạo nghĩa !

Người cao gật gù:

- Được ! Uống xong mấy chén rượu rồi, các hạ hãy đi theo bọn tại hạ.

Người thấp tiếp nối:

- Còn như cái vị cô nương này, thì dọc đường, các hạ cứ ... hà hà ! Anh em tại hạ đã chuẩn bị cho các hạ một cỗ xe êm hơn chiếc giường nệm gấm, chắc chắn là các hạ phải hài lòng !

Giang Ngọc Lang trở mắt:

- Hai vị định đưa tại hạ đến đâu ?

Người cao thông thả buông từng tiếng:

- Những người đó có mối thù thâm với các hạ, nếu nghe các hạ Ở đâu, hẳn là họ tìm đến ngay, có đúng vậy không ?

Giang Ngọc Lang ấp úng:

- Nhưng ... biết đâu ... có thể ...

Người cao lại cười:

- Cho nên anh em tại hạ định mượn các hạ làm mối như họ, chỉ có thể thôi, chứ chẳng có mưu toan gì làm hại các hạ cả.

Người thấp tiếp nói:

- Làm như vậy, cũng khiếm nhã phần nào thật đối với các hạ, song trong cơn khấn cấp, phải dùng biện pháp đó, các hạ thông cảm cho vậy. Anh em tại hạ đang lâm vào cảnh tấn thối lưỡng nan, không thể trở về tay không phúc cáo với chủ nhân. Bắt buộc anh em tại hạ phải nghĩ đến các hạ ...

Giang Ngọc Lang vụt cười lớn:

- Áp dụng phương pháp câu như đó, các vị vừa báo cứu cho đồng bạn, mà cũng vừa gián tiếp làm cho tại hạ thỏa hận ! Dụng ý của các vị có đúng như thế chẳng ?

Người thấp cười ha hả:

- Đúng rồi, đúng lắm rồi ! Các hạ thông minh quá chừng ! Bây giờ đến lượt tại hạ kính lại các hạ một chén, để chứng tỏ sự khâm phục đó !

Giang Ngọc Lang nâng cao chén rượu, cười vang:

- Uống cạn chén này rồi, tại hạ xin đi theo hai vị ngay !

Hai người cao thấp cùng nâng chén, cùng nốc cạn.

Chén nâng cao họ phải ngẩng mặt, ưỡn cổ. Chén vừa kề sát môi, rượu vừa vào miệng chưa trôi xuống cổ, Giang Ngọc Lang bất thành linh tung chén rượu của hắn vào yết hầu người cao.

Người đó hét lên một tiếng, rượu lơ lửng nơi khoảng giữa miệng và cổ, xuống không được ra không xong, phải theo mũi y mà bắn vọt ra ngoài.

Đồng thời, y ngã xuống.

Đừng nói cái chén đó có áp lực như thế nào, chỉ nội cái việc sặc rượu như vậy cũng đủ làm cho người cao ngất ngư.

Người thấp kinh hãi, chưa kịp phản ứng với diễn biến bất ngờ, khổ hơn nữa, là y cũng ngậm phần rượu trong miệng rồi, lúc đó vì quá sửng sốt nên chẳng nốc vào mà cũng chẳng phun ra.

Giang Ngọc Lang khi nào để cho y có thời gian phản ứng ?

Chén rượu quăng qua người cao, liền theo đó hắn vung song chưởng đánh tới người thấp.

Thủ pháp của hắn, kém Tiểu Linh Ngư, song vẫn còn nặng lắm, tay vừa bay ra, hai tiếng bịch bịch vang liền, người thấp cũng ngã luôn.

Giang Ngọc Lang vỗ hai tay vào nhau, kêu bốp bốp, bật cười thích thú:

- Các ngươi là những cái quái gì mà toan bức bách thiếu gia đi theo các ngươi chứ ?

Còn lâu lắm, mộng của các ngươi mới thành sự thật được !

Hai người đó nằm trên nền phòng, bất động, song chưa chết. Bất quá, Giang Ngọc Lang đánh vào huyệt đạo của họ thôi.

Trước khi biết rõ thân phận của họ, chẳng khi nào Giang Ngọc Lang xuống tay độc.

Lỡ ra, họ là những người có lai lịch phi thường, thuộc một tổ chức lợi hại nào đó, thì thù oán liên miên, phiền phức cho hắn không ít.

Hà hưởng, nơi đây không thuận lợi cho hắn giết người. Giết người giữa thị trấn, ngay trong khách sạn, giết người không có dự mưu, thì hắn sẽ gặp rắc rối với pháp luật ngay.

Chỉ khi nào hắn giết người mà ngoài quỷ thần ra, chẳng một ai hay biết, thì hắn mới hạ thủ.

Hắn chưa được liệt vào cái hạng người gan lỳ, giết người mà dám lưu tên tuổi lại, thì hắn cần phải chọn địa phương thích hợp, để khi nhúng tay vào máu rồi, chẳng một ai biết chính hắn đã gây ra án mạng.

Đối phó với hai người lạ đó, hắn phải đặt Thiết Bình Cô ngồi trên ghế.

Nhưng Thiết Bình Cô đã say tíu cung thang, làm sao nàng tự kèm vững thân xác.

Nàng lại ngã chúi xuống nền như cũ.

Nàng đã đẹp, men rượu làm bừng đỏ gương mặt đó, trông nàng hấp dẫn hơn. Giả dĩ trong bóng tối lờ mờ, vẻ đẹp của nàng huyền huyền ảo ảo, nàng đáng yêu quá chừng.

Giang Ngọc Lang nhìn hai người lạ, rồi chuyển mắt sang nàng. Trong phút giây, hắn đã cân nhắc sự việc rõ ràng, việc nào quan trọng, việc nào không đáng bận tâm, việc nào cần làm trước ...

Hắn là con người vụ lợi, thì khi có cơ hội thu lợi, chẳng khi nào hắn bỏ qua.

Hắn biết rõ hơn ai hết, khi cơ hội qua rồi, là vĩnh viễn không hề tái

hiện.

Hắn cao giọng gọi tiểu nhị liền.

Hắn đã dàn xếp với tiểu nhị từ trước, nếu hắn không gọi, thì tiểu nhị không được vào.

Hắn có vàng, thừa vàng thì bao nhiêu tiểu nhị trên đời này đều cúi đầu vâng lệnh hắn răm rắp.

Tiểu nhị vào.

Hắn bảo tiểu nhị mở cửa gian phòng bên cạnh, gian phòng mà hắn an trí Mộ Dung Cửu, mang hai người đó vào.

Tại sao hắn lại bảo tiểu nhị đưa hai người đó vào phòng Mộ Dung Cửu mà không đưa đi nơi khác ?

Giang Ngọc Lang làm cái gì, cũng có dụng ý sâu xa và bất cứ cái gì đến tầm tay hắn, là hắn có thể lợi dụng như thường.

Tiểu nhị biết, hai người đó không say rượu, nếu họ bất động là phải có một nguyên nhân nào khác. Biết vậy song hắn cũng biết luôn, nín lặng là có bạc có vàng, bép xép thì mất mạng.

Đêm xuống sâu.

Một ngôi khách sạn nhỏ đầu đêm không nhiệt náo lắm, thì khi đêm xuống sâu rồi, lại càng yên tĩnh hơn.

Một vài ngọn đèn ở hành lang, ở góc tường, chày chiếu lệ hơn là soi sáng. Đèn vẫn có nhưng bóng đêm cứ dày, không hề mờ nhạt chút nào.

Chừng như khách sạn này không thịnh vượng lắm nên hầu hết những gian phòng đều đóng cửa, vắng đèn.

Trừ một vài gian, trong đó lại không có hai gian do Giang Ngọc Lang thuê.

Rồi tiểu nhị cũng tắt luôn đèn trong mấy gian đó, có lẽ gã đốt lên cho đỡ lạnh lòng, vì sinh ý tàn lụn, đốt một lúc lại tắt đi, tiết kiệm phần nào dầu mỡ.

Những gian không người, nếu không đèn là một sự rất hợp lý.

Nhưng tại sao trong những gian có người, lại chẳng có đèn ?

Cũng được đi, trong gian phòng của Mộ Dung Cửu, không đèn cũng chẳng sao, vì nàng đã bị điểm huyết, mê mang từ ngày hôm qua, còn hai người mới được đưa vào đó, thì hồn còn ở tận đâu đâu, ba cái xác đó có cần chi đèn ?

Điều lạ lùng là trong gian phòng của Thiết Bình Cô cũng chẳng có đèn.

Và cũng chính điểm lạ lùng đó kích động phần nào tính hiếu kỳ của tiểu nhị.

Gã len lén bước đến gần gian phòng của Thiết Bình Cô.

Bên trong, có tiếng rên ư ử, rồi có tiếng thở hồn hển.

Gã thở dài ! Nơi đây là một ngôi khách sạn nhỏ, gồm có bốn năm gian phòng thôi, gã vừa làm chủ nhân vừa làm tiểu nhị. Bởi sinh ý không phồn thịnh nên gã tự mình phục dịch khách trọ, khỏi phải phí phạm một số tiền thuê nhân công, bởi năm ba hôm mới có một vài người khách, gã nghĩ chẳng lẽ thuê nhân công để nhân công ở không, hằng tháng lãnh tiền ?

Gã cũng biết, mở khách sạn ra là vô hình trung tự gã đồng lõa với những gì diễn tiến trong khách sạn.

Những diễn tiến đó, dĩ nhiên không theo một chiều hướng thiện lương rồi.

Gã không thích có sự đồng lõa bất đắc dĩ đó, nhưng biết sao khi con người cần có một sinh kế ?

Đã biết bao nhiêu lần, gã cũng len lén nhìn, len lén nghe như đêm

nay, gã từng đau lòng với những phát giác chán chường.

Giờ đây, gã chứng kiến thêm một lần nữa.

Gã thương xót cho thiếu nữ, gã lại hận nam nhân ! Một tang thương đang diễn biến ở trong gian phòng đó !

Tội ác ! Dù muốn dù không, gã cũng gánh một phần tội ác. Bởi tội ác khai diễn dưới mái nhà của gã.

Bống, có tiếng kêu lên kinh hãi.

Gã hoảng hồn, chạy gấp trở về phòng gã.

oo Thiết Bình Cô đã tỉnh rượu rồi.

Nàng nghe toàn thân đau đớn như dằm, đau như mọi bộ phận đang dằm co nhau để rút rời nhau ra, nhất là đầu nàng đau nhứt như búa bổ.

Chừng như bao nhiêu rượu đã nốc vào, kết tinh lại mà thành hình một tiểu quỷ, dùng ngay bộ Óc của nàng làm sân luyện, múa may quay cuồng.

Còn một cái gì ở bên ngoài nữa, gây khó chịu cho nàng không ít.

Cái đó, là hơi thở ồ ồ của Giang Ngọc Lang, hắt nằm bên cạnh nàng.

Hắt nằm bên cạnh nàng ! Thế là nghĩa làm sao ? Một sự chung chạ như vậy, nói lên ý nghĩa gì ?

Cho nên, nàng kêu lên kinh hãi ! Và tiếng kêu kinh hãi của nàng làm cho gã tiểu nhị, vừa là chủ nhân của ngôi khách sạn nhỏ bé này, kinh hoàng bỏ chạy.

Rồi nàng vận dụng khí lực còn lại, hắt mạnh Giang Ngọc Lang khỏi chiếc giường, rơi xuống nền.

Giang Ngọc Lang nằm nguyên tại đó, không chỗi dậy, chỉ bật khóc. Hắt khóc thật to tiếng, khóc thảm thiết vô cùng.

Người đáng khóc, nào phải hấn ? Tại sao hấn khóc ?

Hấn khóc, để cho người cần khóc, không khóc được. Hấn hạ thủ trước, để giành cái cường lực về cho hấn.

Hấn có khóc trước mới nắm phần chủ động.

Trên mình Thiết Bình Cô chẳng có một mảnh vải che đậy. Nàng lấy chiếc chăn, quấn vội quanh mình, rồi gằn giọng:

- Người ... người đã làm được vậy rồi, tại sao lại còn khóc ? ... Con người có hành động ác độc, tại sao còn khóc được ?

Giang Ngọc Lang càng khóc lớn, vừa khóc vừa kể lể:

- Tại hạ biết mình làm quấy, tại hạ biết có tội với cô nương, tội lớn lắm, cô nương ơi ! Xin cô nương tha thứ ...

Thiết Bình Cô nghiến răng, toàn thân rung lên, rít:

- Ta .. hận .. ta không thể ...

Giang Ngọc Lang nức nở:

- Cô nương ... hận tại hạ ... muốn giết tại hạ ... Xin cô nương cứ xuống tay đi ! Tại hạ biết mình đáng tội chết. Cô nương có giết, tại hạ cũng không oán trách gì ... Cô nương ơi, làm sao tại hạ kèm chế được lòng mình, tại hạ say ... Chỉ vì chúng ta uống quá nhiều rượu. Đáng lẽ chúng ta không nên uống rượu ... cô nương ơi !

Bỗng, hấn đứng dậy, nhào lên giường.

Thiết Bình Cô còn quấn chăn, nằm đó.

Hấn lại kể lể:

- Cô nương ơi ! Tại hạ biết tội rồi, nếu cô nương hận, cứ giết tại hạ cho hả hận !

Xuống tay đi cô nương ! Tại hạ Ở trong tầm tay của cô nương đây này ! Tại hạ Ở sát bên cạnh cô nương đây này ! Thà chết nơi tay cô nương, tại hạ không phải hối hận mãi mãi, hối hận suốt đời.

Thiết Bình Cô thật sự căm hận hấn không tưởng nổi, muốn giết hấn ngay.

Nhưng, nàng cảm thấy không còn một điểm khí lực nào để thực hiện ý muốn đó.

Chính nàng thương tâm vô cùng, nhưng Giang Ngọc Lang đã khóc trước, khóc thảm thiết, nàng thương hại cho hấn quá chừng, thành thử nàng quên đi sự đau lòng của chính mình, quên đi sự đau lòng tất nhiên nàng bớt hận.

Đã bớt hận thì còn hạ thủ làm sao được ?

Cái tâm của nữ nhân rất dễ mềm, nếu nữ nhân thật sự có cái tâm. Nữ nhân sở dĩ ác độc là vì không có cái tâm, chứ nếu có thì trước mọi cảnh khổ đều cảm thấy lòng nhũn lại.

Đành là Giang Ngọc Lang làm quấy, một cái quấy không cứu vãn được rồi, nhưng hấn đã tỏ ra khổ sở cực độ, mà Thiết Bình Cô lại chẳng phải là con người ác, Thiết Bình Cô có cái tâm, thì cái tâm của nàng phải mềm.

Giang Ngọc Lang biết rõ tâm lý của nữ nhân, nên giành khóc trước.

Chứ nếu hấn để cho Thiết Bình Cô khóc trước thì niềm hận của nàng sẽ tăng gia, khát động mạnh, hấn làm sao thoát khỏi một phản ứng tai hại do nàng ?

Phàm con người chỉ quyết liệt trong một phút giây nào đó thôi, cái độ quyết liệt ấy xuống thấp rồi, vĩnh viễn không ai đưa nó trở lại mức cũ nổi.

Bây giờ thì Thiết Bình Cô hết quyết liệt rồi ! quyết liệt, thì không còn vấn đề giết chết, nàng nhận thức ra hiện tại thì Giang Ngọc Lang và nàng có sự liên quan mật thiết lắm rồi.

Tự nhiên giữa nhau phải có mối liên quan, bởi nàng đã hiến dâng trọn vẹn cho hắn, hay hắn đã cướp đoạt trọn vẹn cái gì quý nhất của nàng.

Trên đời này, có biết bao nhiêu trường hợp tiền dâm hậu thú ? Và trong những trường hợp đó, có biết bao nhiêu cảnh hiếp dâm ? Sau cuộc hiếp dâm, người ta cũng có thể kết hôn với nhau được như thường, nữ thì ván đã lỡ đóng thành thuyền rồi, mà nam thì cũng hối hận ít nhiều, chỉ có hôn nhân mới tạo dịp sửa sai, và rồi cả hai cũng tìm được hạnh phúc bên nhau như thường.

Giang Ngọc Lang đưa hai tay che mặt, khóc, gào, van lơn, cầu khẩn, nhưng mắt luôn luôn nhìn qua khe hở của mấy ngón tay, theo dõi từng biến chuyển của thần sắc đối tượng.

Hắn đã thấy những giọt nước mắt của hắn có hiệu lực rồi.

Thì ra, nào phải chỉ có nước mắt của nữ nhân mới có hiệu lực ? Lắm lúc nước mắt của nam nhân cũng giúp ích được như thường. Có điều nam nhân không thường khóc như nữ nhân thôi, nam nhân còn nhiều thủ đoạn có hiệu lực hơn, còn nữ nhân thì muôn đời vẫn dùng nước mắt là vũ khí tấn công nam nhân.

Phải cao tay ắn như Giang Ngọc Lang mới dám dùng nước mắt làm cuộc thực nghiệm, và hắn đã thành công như ý muốn.

Khóc, là độc quyền của nữ nhân, sở dĩ Giang Ngọc Lang sử dụng độc quyền đó thu hoạch kết quả như thường, một phần do hắn sành tâm lý nữ nhân, phần khác do Thiết Bình Cô chưa mấy may kinh nghiệm.

Bây giờ, Giang Ngọc Lang ngưng khóc, lại đến lượt Thiết Bình Cô khóc !

Bây giờ nàng mới khóc, dĩ nhiên nàng không khóc vì hận nữa, mà là khóc tủi, khóc cho số kiếp quá bạc, khóc vì mình bất lực.

Giang Ngọc Lang mừng thầm.

Nhưng hắn vẫn tỏ vẻ bi thảm như trước. Hắn rên rỉ:

- Tại hạ biết mình có tội, cô nương ơi ! Biết làm sao hờ cô nương, vì từ phút giây đầu tiên, gặp cô nương rồi, tại hạ có cảm tưởng là mình không thể thiếu vắng cô nương, tại hạ sống đây là sống cho cô nương, sẵn sàng hiến dâng tất cả cho cô nương, hy sinh trọn vẹn cho cô nương ! Nếu có chết, thì cái chết cũng vì quyền lợi của cô nương mà có, chết sao cho hữu ích, vì cô nương mà chết ...

Hắn nhích mình tới dần dần, gần nàng hơn, đoạn tiếp:

- Việc làm, đành là quấy, song cái tâm của tại hạ thì thật là chí thành đó cô nương ạ ! Chỉ cần cô nương tin tưởng nơi tại hạ, là tại hạ sẽ chứng minh cho cô nương thấy ngay sự chân thành của tại hạ ! Tại hạ dám cam kết là chẳng bao giờ để cô nương thất vọng !

Hắn đã đến sát mình Thiết Bình Cô rồi, Thiết Bình Cô không né tránh.

Nàng không né tránh, thế nghĩa là sao chứ, nếu chẳng phải là một sự thứ tha ?

Giang Ngọc Lang làm gì chẳng hiểu rõ tâm trạng của nàng ?

Bỗng hắn quàng tay quanh mình nàng, ôm nàng , siết từ từ thân hình nàng, rồi vụt cao giọng thốt:

- Cô nương có thể làm bất cứ việc gì, kể cả việc giết tại hạ, nhưng cô nương không thể ngăn cấm tại hạ yêu cô nương ! Chết cũng yêu ! ...

Hắn nhích lại gần, nàng không tránh, hắn ôm nàng, nàng không cự !

Nàng cần gì phải nói lên lời tha thứ ! Chẳng những không cần nói lên lời tha thứ, mà nàng còn sẵn sàng hiến dâng thêm một lần, nhiều lần, hiến dâng trọn đời nữa là khác.

Giang Ngọc Lang đã thành công hoàn toàn.

Hắn thủ thi bên tai nàng, hắn tận dụng những danh từ êm dịu nhất trần đời, rót vào tai nàng.

Hắn biết, hiện tại thì nàng cần nghe những lời ngọt dịu đó lắm.

Thiết Bình Cô khóc nho nhỏ, rồi dứt luôn.

Đến lúc đó, Giang Ngọc Lang mới điểm một nụ cười:

- Cô nương tha thứ cho tại hạ rồi chứ ?

Thiết Bình Cô vùi mặt vào gối:

- Ừ !

Giang Ngọc Lang tiếp luôn:

- Hết hạn nữa rồi chứ ?

Thiết Bình Cô cắn môi:

- Miễn người thành thật, miễn người đừng quên cái cảnh đêm nay, nhớ mãi những gì vừa nói với ta, thì ta ...

Bỗng, có tiếng kêu thảm từ bên gian phòng sát vách vang lên, tiếng kêu ngắn, gọn, song đủ làm cho người nghe hãi hùng.

Giang Ngọc Lang khoát nhanh y phục vào mình, rồi vọt ra ngoài. Từng gặp hiểm nguy, hắn đã suy đoán qua tiếng kêu thảm đó một cái gì tàn độc nhất, và nạn nhân phát ra tiếng kêu phải chịu một thảm cảnh mà những ai có thừa sức chịu đựng cũng khó chịu đựng nổi.

Bản năng tự vệ bùng dậy, hắn chỉ nghĩ đến mình, vọt đi nhanh hơn mũi tên lao.

Hắn quên mất là đang hứa hẹn chiếu quản Thiết Bình Cô suốt đời. Vừa đó mà hắn lại có thể bỏ mặc nàng lại đó, thì trong tương lai, hắn sẽ chiếu quản nàng như thế nào ?

Thực ra, cũng chẳng trách chi hắn, cho dù lúc đó cha hắn ở tại phòng, cần sự bảo vệ của hắn, hắn cũng bỏ để chạy đi như thường.

Thì nói gì Thiết Bình Cô, mà hắn chỉ cần xoa dịu phần nào để cho sự việc chìm vào dĩ vãng với thời gian đều nhịp trôi qua.

Khi nào hấn dừng chân ở một Thiết Bình Cô ?

Ra bên ngoài rồi, hấn không vội chạy vào căn phòng đó, bởi vào đó là vào cảnh tối tăm, vào như vậy là chẳng khác nào nộp mạng cho bắt trặc.

Trước hết, hấn tung cước đá bung những cánh cửa sổ, đoạn đốt lên một ngọn đèn, rồi quăng ngọn đèn đó vào phòng. Đèn rơi xuống nền, vỡ ra, dầu chảy loang, bắt cháy.

Gian phòng trở nên sáng rực.

Hấn đảo mắt quan sát quanh phòng. Mộ Dung Cửu vẫn còn nằm trên giường, cuộn tròn trong chăn, nhưng hai người thấp và cao thì biến thành hai vũng máu.

Mộ Dung Cửu còn đó, là hấn cảm thấy an tâm phần nào, song hai người kia chết thảm như vậy, hấn rợn người lên.

Thì ra, có kẻ vào đây, chỉ để giết hai người lạ đó thôi ! Muốn giết họ, kẻ nào đó cứ ngang nhiên mà giết, khi nào Giang Ngọc Lang phản đối mà phải làm cái trò thần bí, gây hãi hùng cho hấn.

Trong ánh sáng của vũng dầu bốc cháy, một người hiện ra trước mặt Giang Ngọc Lang.

Người đó, một nam nhân, vận chiếc áo dài trắng có thêu hoa hồng.

Song phương thấy nhau, người đó hỏi với giọng lạnh:

- Người điếm huyết chúng ?

Giang Ngọc Lang cố điếm một nụ cười thản nhiên, đáp:

- Phải ! Tại hạ không biết phải xử trí họ như thế nào, ngờ đâu các hạ đến đây, giải quyết họ, thực tại hạ cảm kích vô cùng !

Bằng vào kinh nghiệm thu thập trong mấy năm dài, nghe tiếng rú của nạn nhân, trông dung mạo của đối tượng, Giang Ngọc Lang biết ngay

là mình gặp phải một tay cực kỳ lợi hại.

Nếu có cuộc động thủ với người này, hẳn cầm chắc cái bại. Do đó, hẳn khởi đầu cuộc đối thoại với một câu giao tình, mong xoá dịu được một ý niệm bất thiện nếu người mới đến mang theo một ác ý đối với hẳn.

Phàm con người, khi chưa là một siêu nhân, thì bất cứ ai cũng thích được ve vuốt tự ái, không nhiều thì ít, không lộ liễu cũng ngầm ngầm.

Nhưng, Giang Ngọc Lang làm.

Bởi, người mới đến đó có một chủ trương rõ rệt, và chủ trương đó nhắm đúng vào hẳn.

Người đó lạnh lùng hỏi:

- Người có biết ta là ai chăng ?

Giang Ngọc Lang điểm một nụ cười hết sức chiêu đãi:

- Tại hạ đang muốn thỉnh giáo quý danh hiệu đây.

Người đó vụt cười, bày tỏ hai hàm răng trắng, dã thú.

Rồi y tiếp:

- Danh hiệu chưa cần biết vội, điều cần yếu người nên biết, là sự liên quan giữa ta và hai gã đó. Ta là chủ nhân, chúng là thuộc hạ của ta !

Giang Ngọc Lang nghe điện lạnh chuyển khắp người.

Hắn áp ứng:

- Nhưng ... chính các hạ giết họ chứ nào phải tại hạ xuống tay đâu ?

Người đó cúi xuống, chụp một xác chết đưa lên khỏi vũng máu, đoạn vạch áo xác chết, dưới ánh lửa của vũng dầu, Giang Ngọc Lang thấy hai hàng chữ nhỏ nơi ngực của xác chết.

Vô Nha môn hạ sĩ, khả sát bất khả nhục.

Người đó đưa hai bàn tay vấy máu lên gằn mũi, người người ... nở một nụ cười đắc ý.

Giang Ngọc Lang càng phút càng sợ hãi, kêu lên:

- Các hạ làm thế là có ý tứ gì ?

Người đó từ từ thốt:

- Người làm nhục chúng, ta giết chúng cho chúng không còn làm mất mặt ta được nữa.

Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Cái lý do giết người của các hạ giản đơn như vậy sao ?

Người đó lạnh lùng:

- Có lắm trường hợp khác, sự giết người còn giản đơn hơn nữa đấy.

Giang Ngọc Lang thờ dãi:

- Tại hạ cũng từng giết người chứ, nhưng ít nhất cũng có lý do chính đáng, giả như ...

Vũng dầu đã cạn, nền phòng khô, lửa tắt, bóng tối trở về phủ trùm mọi vật.

Song đôi mắt của người đó sáng chói, như hai hạt minh châu.

Y trầm lạnh giọng, hỏi:

- Giả như làm sao ?

Giang Ngọc Lang buông gọn:

- Biết người sắp giết mình, mình giết người đó trước !

Hắn lý luận:

- Người ta định trừ diệt mình, thì mình phải hạ thủ trước, đó là một trong nhiều cách tự vệ hợp lý nhất, chánh đáng nhất. Phàm làm việc gì có lý do chánh đáng, lương tâm không ra rứt, thể nhân không than oán, mình có sát nhân nhưng không mang tiếng ác nhân.

Đôi mắt hắn chớp chớp, đảo qua đảo lại, tùy thời tùy khắc hắn có thể xuất thủ để tự vệ.

Hắn đã tự lượng sức mình, tuy nói rằng biết người muốn giết hắn, hắn phải hạ thủ trước, nhưng ở đây hắn biết rõ đối tượng không có hảo ý với hắn rồi, hắn vẫn không dám hạ thủ trước.

Hạ thủ là phải chết ngay với con người đó.

Không hạ thủ trước, có cái lợi là hoãn sự bại gáp, mà cũng có cái lợi khác là không nghi ngờ đối tượng toan giết hắn, như vậy đối tượng bớt quyết liệt phần nào, rồi từ cái dịu đó, đi đến cái hoà.

Đừng bao giờ dồn những kẻ hung dữ, tàn ác vào chân tường, đừng bao giờ bắt buộc họ làm liều, khi họ chưa muốn làm.

Tuy nhiên, hắn không hy vọng lắm, rất có thể người đó xuất thủ, dù biết rằng mình kém, hắn cũng phải phản ứng chứ? Chết thì thôi, chứ chịu kém trước, có chắc gì người ta buông tha cho mình?

Hắn đang đứng tại một vị trí tốt, với ưu thế đó, giả như người đó tấn công, hắn phản ứng rất thuận lợi, nếu hắn xuất chiêu trước là bỏ cái ưu thế đó rồi.

Khi biết mình kém, mà bỏ mất ưu thế, thì mong gì xoay chuyển cục diện được?

Do đó, mà hắn chờ, hắn thủ chứ không công.

Ngờ đâu, người đó mỉm cười. Rồi y lại hỏi:

- Người tưởng ta có ý muốn giết người?

Giang Ngọc Lang điềm nhiên:

- Muốn hay không, chỉ có mỗi một mình các hạ hiểu mà thôi, bắt quá tại hạ nhận thấy là các hạ có đủ lý do giết tại hạ.

Người đó lắc đầu:

- Khi ta muốn giết người nào, chẳng bao giờ ta chịu nói năng dài dòng với người ấy.

Giang Ngọc Lang trở mắt:

- Tại sao các hạ không muốn giết tại hạ ?

Người đó trầm giọng:

- Ta để cho người sống, đặng người đưa ta đi tìm ba người.

Giang Ngọc Lang ạ một tiếng:

- Sau khi tìm được ba người ấy rồi, các hạ mới giết tại hạ ?

Người đó lắc đầu:

- Không hẳn vậy ! Tìm được ba người đó, ta tha người. Tìm không được thì người mới bị ta giết. Thời hạn sống sót của người là bảy ngày, nếu không tìm được. Còn như tìm được, người sẽ sống vĩnh viễn, trọn số trời.

Giang Ngọc Lang trầm ngâm một lúc:

- Họ là những cừu nhân của tại hạ, nếu các hạ quyết tâm trừ diệt họ, thì có lợi cho tại hạ, đương nhiên tại hạ phải đưa các hạ đi tìm họ. Nhưng, rất tiếc là việc tìm họ khó hơn lên trời. Huống chi, giết được họ lại còn là việc khó khăn gấp trăm ngàn lần hơn !

Giết được họ thì khó, bị họ giết lại thì dễ. Các hạ làm không xong việc, lại gây liên lụy đến tại hạ, thì đúng là một điều khổ cho tại hạ đó ! Tìm kẻ thù để nạp mạng, là hành động của một kẻ ngốc ! Không làm chi được kẻ thù, thì trốn tránh mới phải chứ, có ai lại đi tìm họ ?

Người đó bật cười lớn:

- Người không thích chiến bại, dễ thường ta lại thích chiến bại sao ? Người ngán họ đã đành, ta lại ngán họ sao ? Phải cầm chắc cái cờ tất thắng trong tay, ta mới bảo người đưa ta đi tìm họ chứ !

Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Các hạ có tài, các hạ biết tại hạ chưa thấy cái tài đó, thì dù sao cũng chẳng thích bị liên lụy.

Người đó hỏi:

- Thế người muốn ta phải làm gì để cho người tin là ta thừa sức giết bọn đó ?

Giang Ngọc Lang điềm nhiên:

- Làm cách nào, tùy các hạ, miễn cách nào nói lên cái tài của các hạ là được !

Người đó cười nhẹ:

- Giả như ta thi triển một môn công của Vô Nha môn ?

Y vẫy tay rất nhẹ, một điểm lửa màu xanh từ tay bay ra, vút đến tường.

Điểm lửa trúng tường, liền tắt.

Lửa vừa tắt, người đó đã xuất hiện ở bên ngoài, không do cửa cái, cửa sổ mà ra.

Giang Ngọc Lang kinh hãi, tự hỏi y thoát ra bằng cách nào.

Bỗng, hấn nhìn lên tường, nơi đó có một lỗ hổng.

Thì ra, điểm lửa xanh xanh đó, xem thì rất yếu, chạm tường không gây tiếng động, thế mà xuyên thủng tường, y do lỗ thủng vọt mình ra.

Một môn công kỳ diệu, gần như tà thuật.

Nhìn Giang Ngọc Lang sửng sờ, y hỏi:

- Muốn thấy gì khác nữa chẳng ?

Giang Ngọc Lang ấp úng:

- Tại hạ ... tại hạ ...

Người đó bật cười vang:

- Người phải biết, thần công của Vô Nha môn ...

Một tràng cười vang chặn câu nói của y:

- Thần công của Vô Nha môn, có nghĩa gì đối với ta ? ...

Một bóng người xuất hiện tại cục trường.

Hồi 75

Nam Thiên Đại Hiệp

Bình sanh, Giang Ngọc Lang chưa từng nghe một giọng cười nào làm khiếp người như giọng cười của ai đó vừa phát xuất.

Rồi đến thân vóc của người đó, không cao lắm, song khôi vĩ lạ lùng. Một thân vóc bốc mạnh cái oai khí mà ai trông thấy cũng phải rung người.

Tên đệ tử của Vô Nha Môn, vốn là tay không vừa, vẫn bị cái oai khí đó gây kinh khiếp như thường.

Y kinh khiếp đến độ không dám đứng nguyên tại chỗ, phải lùi lại mấy bước.

Khoảng cách được nói rộng, y mới trấn định tâm thần, đoạn y cao giọng hỏi:

- Kẻ nào dám vô lễ với môn đệ của Vô Nha Môn như thế ?

Người mới đến thản nhiên buông giọng:

- Người đất Ký, tên Yển Nam Thiên !

Yển Nam Thiên vụt hét:

- Người là chi của Ngụy Vô Nha ? Lão ấy hiện tại ở đâu ?

Đệ tử của Ngụy Vô Nha cố gắng bật cười cuồng dại:

- Người không cần phải hỏi gia sư ở đâu, bởi bốn đại đệ tử của gia sư có bốn phận tìm Yển Nam Thiên khắp bốn phương trời, tìm từ lâu mà chẳng gặp người ! Không ngờ Ngụy Bạch Y này lại có cái may mắn hơn các bạn đồng môn, không tìm đâu xa mà bỗng dưng người lại dẫn xác đến nấp !

Giang Ngọc Lang bất thành linh hét lên:

- Người là cái quái gì mà dám buông lời vô lễ với Yến đại hiệp ?

Dứt câu, Giang Ngọc Lang nhào tới, vung tay đánh sang Ngụy Bạch Y, đánh đúng ba chưởng liền, thủ pháp của hắn rất nhanh, hắn lại dùng võ học của phái Vũ Dương, trông cực kỳ linh động.

Hắn cùng Tiểu Linh Ngưu, nhất được quyền tạp lục võ công của hầu hết các môn phái lớn trên giang hồ, hắn vốn là con của Giang Biệt Hạc, được cha truyền sở học từ nhỏ, đã có sẵn căn cơ nên tập luyện theo quyền tạp lục đó hắn lãnh hội dễ dàng và nhanh chóng, dù không tinh diệu bằng Tiểu Linh Ngưu, cũng thành tựu đáng kể.

Chưởng pháp của phái Vũ Dương, vào thời kỳ đó, là một chưởng pháp rất thịnh truyền trong giang hồ, mà cũng là một chưởng pháp đứng hàng đầu, cực kỳ lợi hại.

Bởi hắn nuôi dưỡng cái tâm độc ác, hắn cố công luyện tập chưởng pháp đó, hắn sử dụng không kém cao thủ chính tông của phái Vũ Dương.

Nhưng, Ngụy Bạch Y khinh thường, cười mỉa:

- Người dám động thủ với ta sao ?

Y cứ tưởng là trong vòng năm ba chiêu sẽ hạ Giang Ngọc Lang, y đánh giá Giang Ngọc Lang quá thấp !

Cho nên, Giang Ngọc Lang chiếm ưu thế liền qua mấy chiêu đầu tiên, một phần vì thế công ồ ạt như vũ bão của hắn, phần khác vì Ngụy Bạch Y khinh thường mà không phòng bị chu đáo.

Thành ra Ngụy Bạch Y lúng túng, không làm sao phản công với toàn hiệu lực để xoay chuyển cục diện, từ thụ động thành chủ động trong phút giây như ý muốn.

Giang Ngọc Lang biết chắc chắn là chẳng khi nào Yến Nam Thiên để cho hắn phải bại nơi tay đối phương, giả như hắn thất cơ thì Yến Nam Thiên sẽ can thiệp cứu nguy liền.

Có một người như Yến Nam Thiên lướt trận, thì hẳn còn sợ gì nữa mà chẳng dám liều vận dụng toàn năng, dồn nỗ lực vào thể công mà chẳng cần thủ.

Dù võ công của Ngụy Bạch Y trên hẳn Giang Ngọc Lang mấy bậc, song y chẳng thi thố gì được với hẳn.

Yến Nam Thiên đứng bên ngoài, theo dõi từng chiêu thức của song phương, nụ cười trên môi dần dần nở rộng, lão gật gù thốt:

- Khá ! Khá lắm ! Cái chiêu Lập Điều Hoạch Sa đó, dù chính lão đạo nhân Tử Nhiêm sử dụng cũng không hơn.

Tử Nhiêm đạo trưởng là chưởng môn phái Vũ Dương. Giang Ngọc Lang lại sử dụng chưởng pháp của phái Vũ Dương, nên Yến Nam Thiên mới so sánh như vậy.

Bỗng, Ngụy Bạch Y xoay mình mấy vòng, từ tay y, bắn ra năm điểm lửa màu xanh.

Trông thấy mấy điểm lửa, Giang Ngọc Lang xám mặt ngay.

Yến Nam Thiên hét lên một tiếng, vung tay đánh ra một đạo chưởng phong.

Chưởng phong đó có đúng ba tác dụng:

hốt Giang Ngọc Lang quăng ra ngoài cuộc chiến, quét năm điểm sáng xanh lộn trở về nơi xuất phát, đồng thời đẩy luôn Ngụy Bạch Y thoái hậu mấy bước.

Tiếng hét dứt, tiếng hú tiếp theo liền.

Tiếng hú vừa vang lên, Yến Nam Thiên dang hai cánh tay chợp chợp như đại bàng vỗ cánh, nhìn thì hòa hướn, song thoáng mắt lão đã bay vút đến Ngụy Vô Y rồi.

Ngụy Vô Y tài nào tránh kịp ?

Bất buộc, y đứng nguyên tại chỗ, xuống tấn vững như núi, hai tay

đưa lên với toàn nội lực, nghinh đón thế công của Yến Nam Thiên từ bên trên giáng xuống.

Vô ích.

Hai tiếng bốp vang lên, lẫn lộn trong hai tiếng rắc, song phương chạm tay, hai bàn tay của Ngụy Bạch y gãy lìa, xương cổ tay vỡ vụn.

Y rú lên một tiếng thảm, phun ra một búng máu tươi, rồi ngã xuống.

Yến Nam Thiên đáp xuống, nắm áo Ngụy Bạch Y giờ hồng lên, quát hỏi:

- Ngụy Vô Nha ở đâu ?

Ngụy Bạch Y giương tròn đôi mắt, bật cười ghê rợn:

- Hỏi, mà người có dám đến tận nơi chẳng ? Tại Vô Phong Nhai, trên Quy Sơn đấy !

Yến Nam Thiên nổi giận:

- Ta muốn người đưa ta ngay đến đó !

Ngụy Bạch Y cười lớn:

- Người muốn chết, cứ tìm đến đó mà chịu chết, ta công đâu đưa người ?

Y cắn mạnh hai hàm răng vào nhau, rồi cao giọng tuyên bố:

- Vô Nha môn hạ sĩ, khả sát bất khả nhục !

Buông mười tiếng đó, hơi thúì theo âm thanh thoát ra, đồng thời một thứ nước nhờn nhờn màu xanh, tanh không tưởng nổi, rỉ theo hai bên mép miệng nhiều xuống lòng thòng.

Vĩnh viễn, y không còn nói được tiếng gì thêm nữa.

Yến Nam Thiên buông y xuống đất, thở dài:

- Không ngờ Ngụy Vô Nha lại huấn luyện được một số đệ tử cường tín đến mức độ đó.

Bồng, lão quay sang Giang Ngọc Lang, điểm một nụ cười, hỏi:

- Người ... người là môn đệ phái Vũ Đương ?

Giang Ngọc Lang bước tới một bước, vòng tay, nghiêng mình đáp:

- Đệ tử phái Vũ Đương là Giang Ngọc Lang, xin bái kiến lão tiên bối !

Hắn sụp lạy.

Yến Nam Thiên nâng hắn đứng lên, bật cười ha hả:

- Những chánh phái có đệ tử cỡ người thì thật là vạn hạnh cho vũ lâm ! Một người cũng đủ lắm rồi ! Đủ làm rạng danh môn phái ! Ta mừng cho phái Vũ Đương có một mầm non sáng chói.

Giang Ngọc Lang càng tỏ ra cung kính hơn:

- Nếu hôm nay lão tiên bối không giá lâm, thì văn bối đã mất mạng dưới bàn tay của kẻ ấy rồi ! Lão tiên bối đã cho vãng bối sự sống ! Một cuộc tẩu xảo đầy may mắn !

Tẩu xảo !

Đúng là một tẩu xảo, cho hắn chứ chẳng phải cho ai.

Bởi, Yến Nam Thiên đến sớm một chút, thì kẻ chết chẳng phải là Ngụy Bạch Y, mà chính là hắn. Còn như Yến Nam Thiên đến chậm hơn một chút thì hắn đã bị Ngụy Bạch Y bức bách mà đi theo y rồi !

Yến Nam Thiên đến sớm hay đến muộn, cũng đều có hại cho hắn cả. Lão ta đến đúng lúc, cho nên hắn phải cho rằng tẩu xảo.

Nhưng, đó là cái ý nghĩ riêng tư của hắn, chứ bên ngoài thì hắn biểu lộ cho Yến Nam Thiên biết là nếu lão ta đến chậm hơn, hắn phải bị Ngụy Bạch Y hãm hại ...

Yến Nam Thiên nào biết gì về những diễn tiến trước đó, cũng như lão chẳng biết tiểu tử là ai.

Lão cứ thật mà tiếp:

- Tấu xảo thật đấy, nếu ta không có ước hẹn với một tiểu bằng hữu, thì khi nào ta đến cái khách sạn nhỏ bé tầm thường này làm gì ?

Lão vỗ tay lên đầu vai Giang Ngọc Lang, cười lớn:

- Người và tiểu bằng hữu của ta, đúng là những nhân tài mà võ lâm trong tương lai sẽ trông cậy đến, các người sẽ là những bức tường kiên cố bảo vệ chánh nghĩa trên giang hồ. Người có thể ở lại đây với ta, khi vị tiểu bằng hữu ấy đến đây, ta sẽ giới thiệu cho cả hai biết nhau, biết đâu các người sẽ không là những bằng hữu chí thân sau này ...

Giang Ngọc Lang cười tươi:

- Tiền bối đã phân phó, tự nhiên văn bối phải tuân, hà huống một người được tiền bối tán thưởng, người đó hẳn phải có chân tài, được kết giao với những bậc anh tuấn phi phàm là đại hạnh cho con nhà võ, văn bối khi nào bỏ qua những cơ may hi hữu !

Yến Nam Thiên tiếp:

- Hẳn là Hoa Vô Khuyết, nếu người thường bôn tẩu khắp sông hồ trong mấy năm sau này, hẳn cũng có nghe thiên hạ võ lâm nói đến hẳn.

Giang Ngọc Lang biến sắc.

Nhưng hẳn trấn định tâm thần liền, rồi điểm một nụ cười, thốt:

- Rất tiếc là văn bối hạ sơn chưa được bao lâu, nên chưa hiểu gì nhiều về sinh hoạt của giới giang hồ.

Đối thoại với Yến Nam Thiên, Giang Ngọc Lang thỉnh thoảng liếc mắt xem chừng Thiết Bình Cô.

Hắn thấy nàng bất động mãi đến bây giờ, thăm mừng hết sức.

Hắn tiếp:

- Lúc đệ tử đến đây, bất chợt gặp Ngụy Bạch Y đang chuẩn bị hạ thủ đối với Mộ Dung cô nương, nàng ấy hiện ở trong phòng kế cận đây, tiền bối có muốn thấy nàng chăng ?

Yến Nam Thiên chớp mắt:

- Mộ Dung cô nương ? Có phải nàng là người trong họ Mộ Dung, tại Cửu Tú Sơn Trang ?

Lão vừa nói vừa bước đi, dĩ nhiên lão sang qua phòng Mộ Dung Cửu.

Mộ Dung Cửu vẫn còn nằm bất động trong chăn.

Giang phòng tối quá, mắt thường đâu có thể nhận định sự vật liền, song Yến Nam Thiên chỉ nhìn thoáng qua là thấy rõ tình trạng của Mộ Dung Cửu, dù toàn thân nàng vùi kín trong chăn, chỉ lộ chiếc đầu ra ngoài.

Lão tặc lưỡi:

- Nàng ấy bị kẻ địch điểm huyết, đúng là huyết cam đấy. Huyết cam, tuy không là huyết trọng yếu, song kẻ điểm huyết kia hơi nặng tay, ít nhất nàng cũng bị điểm hơn sáu bảy khắc thời gian rồi !

Giang Ngọc Lang kêu lên:

- Sáu bảy khắc thời gian rồi ! Trời ! Như vậy là nguyên khí của nàng tất bị tiêu hao quan trọng ?

Yến Nam Thiên trầm giọng:

- Đúng vậy ! Khí huyết của nàng bị tổn thương rất nặng đó. Nếu bây giờ ta giải khai gấp huyết đạo cho nàng, thì nàng phải tịnh dưỡng ít nhất cũng ba tháng dài mới khôi phục lại được nguyên trạng.

Giang Ngọc Lang cau mày:

- Thế thì làm sao bây giờ đây, lão tiên bói ?

Yến Nam Thiên thốt:

- Có gì đâu, bất quá trước khi giải huyết cho nàng, mình phải truyền nội lực tiếp trợ cho khí huyết lưu thông như thường, rồi sau đó sẽ giải huyết.

Lão đưa tay chỉ Mộ Dung Cửu, cười nhẹ, tiếp:

- Nàng may mắn lắm mới gặp ta bất ngờ như thế này. Mà cũng may luôn là có người bên cạnh. Nếu gặp một gã lãng tử nào khác, thì có thể nàng bị Ô danh xú tiết rồi vậy. Huống chi, ta cần đến người, nếu không có người thì dù ta có biện pháp cứu nàng, cũng không áp dụng biện pháp đó được !

Giang Ngọc Lang trở mắt:

- Lão tiên bói nói gì, vẫn bói không hiểu ?

Yến Nam Thiên giải thích:

- Ta vận công lực tiếp trợ nàng cần phải có người làm hộ pháp, giả như hiện tại không có người tại đây, thì làm sao ta dám liều nguy hiểm chuyển công lực cho nàng ?

Phải biết, khí huyết của nàng bị tiêu hao quan trọng, ta phải vận công rất lâu, sau đó ta cũng phải điều tức một lúc. Người sẽ làm hộ pháp cho ta.

Giang Ngọc Lang khẳng khái thốt:

- Lão tiên bói yên trí. Tuy đệ tử bất tài, song cái việc nhỏ mọn đó, để tử tin chắc mình làm nổi.

Yến Nam Thiên mỉm cười:

- Có yên trí ta mới dám làm việc này chứ. Không tin tưởng được đồ đệ của Tử Nhiêm Đạo Nhân, thì ta còn tin tưởng ai chứ ?

Rồi lão ngồi xuống giường, xếp bằng tròn, hai tay đặt nơi lưng Mộ Dung Cửu.

Giang Ngọc Lang đứng sau lưng lão, miệng nở một nụ cười.

Một nụ cười nham hiểm, đanh ác.

oo Tại sao mãi đến bây giờ, Thiết Bình Cô vẫn còn bất động ?

Chẳng những hiện tại nàng bất động, mà nàng còn bất động mãi mãi ở trong ngôi tiểu khách sạn này.

Bởi, nàng đâu còn ở đây nữa mà bảo nàng động ?

Nàng đã bỏ đi. Giang Ngọc Lang không hề tưởng là nàng có thể bỏ đi như vậy, nên hẳn không đề phòng.

Hắn cần đề phòng, là vì việc nàng bỏ đi như vậy có lợi cũng như có hại cho hắn.

Có lợi, là hiện tại Yến Nam Thiên không thể phát hiện ra hành vi của hắn, bởi nhân chứng đã vắng mặt rồi.

Tuy nhiên, cái lợi này rất là ngắn ngủi, nhỏ mọn, so với cái hại là hắn chưa thu phục tâm tình của nàng trọn vẹn, rất có thể nàng sẽ trở thành một kẻ tử thù của hắn, trong tương lai cả hai còn gặp nhau nữa ...

Cho nên, dù sao thì hắn cần phải đề phòng nàng nếu hắn biết trước nàng sẽ ra đi bất ngờ như vậy.

Nàng ra đi, bởi bao nhiêu niềm thống khổ, lằn máu thuẩn.

Lời nói ngọt dịu của Giang Ngọc Lang, bất quá chỉ làm nàng bớt cơn phần hận mà thôi.

Nhưng, làm sao nàng quên được làm mình hiện tại đã bị Ô nhục rồi,

chán chường rồi !

Nàng có cảm tưởng là mình đã bán xác thân cho Giang Ngọc Lang, đổi lấy cái ăn, cái mặc, cái trọ trong hai ngày qua.

Nàng tủi thân, rồi nàng hận lấy mình tại sao lúc đó không giết Giang Ngọc Lang ngay.

Nàng thừa hiểu, lúc đó không hạ thủ được, thì vĩnh viễn nàng sẽ chẳng có can đảm hạ thủ nữa.

Cái điều làm nàng bức tức nhất trong lúc này là nàng mừng tượng yêu cái gã lưu manh đó.

Rồi nàng sợ, vì cái việc này, Giang Ngọc Lang sẽ khinh bỉ nàng.

Ít nhất, hiện tại nàng cũng có ba ý niệm riêng biệt:

hận, sợ, yêu ...

Bất cứ thiếu nữ nào trong trường hợp của Thiết Bình Cô cũng trải qua cảnh mâu thuẫn đó, và tâm tư của họ xáo trộn mạnh, ý tưởng cực kỳ phức tạp.

Với tâm trạng đó, nàng đột ngột bỏ ra đi ...

Bên ngoài khách sạn là vùng trời đêm, nàng ra đi giữa lúc đêm xuống khuya, trong thế giới mà khắp đông tây nam bắc không một bóng hình quen biết chờ nàng, nhắc nhở đến nàng.

Thực ra, ngoài Giang Ngọc Lang, nàng còn quen biết ai khác ?

Ngoài Giang Ngọc Lang, nàng sẽ nương tựa vào ai ? Đành rằng trong tương lai, chưa chắc gì nàng có thể tin tưởng nơi hắn trọn vẹn, song ít nhất hiện tại, nàng cũng có thể bám víu vào hắn, bởi hắn vừa mạnh dạn cam kết kia mà ! Hắn muốn bỏ rơi nàng, ít nhất cũng phải một thời gian sau ...

Thì, tại sao nàng bỏ đi ? Bỏ một người quen, dù cách quen không đẹp lắm, để đi hoang trong cõi đời xa lạ, mông mênh, kẻ cũng là một

hành động nông nổi !

Nàng tiếc rẻ ...

Tiếc mà làm gì ? Nàng đâu còn mặt mũi nào mà trở lại với hắn nữa ?

Còn ở trong tiểu trấn, Thiết Bình Cô chưa đến nỗi thấy lạnh lùng, bơ vơ, đơn độc, dù nhà nhà đều đóng cửa, chẳng thấy thoáng một bóng người.

Tuy nhiên, những mái nhà sừng sững kia, chứng tỏ nàng không đến nỗi quá đơn độc, quanh nàng, tuy là những người xa lạ, song họ là đồng loại ...

Nhưng, ra khỏi tiểu trấn rồi, Thiết Bình Cô hết sức hãi hùng, chung quanh nàng là cảnh vắng, đêm đen, một vài căn nhà không đèn cách nhau hàng trăm trượng đường dài dựng thành bệt lù lù, tùy tiện mà tưởng tượng ra vạn hình muông trạng, trông dễ sợ làm sao.

Đâu đây, một vài hàng cây rung động qua cơn gió cuốn về, cành khua, lá chạm, kẽo kẹt, xát xào ...

Thiết Bình Cô đi đâu bây giờ ? ...

Chẳng những không biết đi về đâu, nàng cũng chẳng biết phải làm gì, nên đi tới, nên trở lại, hay dừng đó mà chờ trời sáng tỏ, hỏi khách lữ hành ...

Bên vệ đường, có một tàng cây lớn, Thiết Bình Cô vội bước đến, tựa mình nơi cội cây đó.

Nàng khóc.

Chẳng rõ nàng khóc được bao lâu rồi, giờ thì nàng ngưng khóc. Cũng chẳng phải nàng tự ý ngưng khóc, chỉ vì nguồn lệ đã cạn, cố vắt cách nào cũng chẳng còn một giọt nhỏ rỉ ra.

Nàng ngưng khóc, rồi nhìn chung quanh, cố mở to mắt xuyên thủng màn đêm, mong phát hiện một cái gì khác lạ, dù cái việc khác lạ đó có mang lại khủng khiếp cho nàng cũng mặc, bởi nàng đang cần một

sự thay đổi từ ngoại cảnh, nhân bên ngoài mà thay đổi luôn nội tâm.

Đề lãng quên thực tại phần nào, có vậy thôi !

Thì kia, nàng ước muốn là có ngay.

Từ xa xa, hai bóng người lướt đi, nhanh hơn gió, nhẹ nhàng, lướt trong màn đêm đen như lướt dưới ánh trăng sáng.

Chỉ có nàng, mới bước chân vào đời, đầu hôm sớm mai, nào biết chi thói tục của giới giang hồ ?

Khách dạ hành chẳng mong muốn chi hơn là đêm tối, đêm càng tối càng có lợi cho họ xê dịch, họ vận dụng tùy thích thuật khinh công, không sợ ai phát giác.

Hai bóng người đó, đồng thân vóc không ai cao thấp hơn ai.

Họ như cùng một khuôn ung đúc mà thành.

Thiết Bình Cô không thể nhìn rõ dung mạo của họ, song nghe rất rõ họ nói với nhau những gì.

Một người hỏi:

- Giang Tiểu Ngư ! Thật sự ngươi không muốn gặp lão ?

Nghe ba tiếng Giang Linh Ngư, Thiết Bình Cô suýt nhảy dựng lên.

Nàng muốn nhảy dựng lên để mà chạy ra đón đầu Tiểu Linh Ngư, để ngã vào lòng chàng.

Nhưng, nàng rợn người ngay bởi nàng chợt nhận ra hiện tại không còn tư cách sà vào lòng chàng như lúc ở trong ruột núi.

Hiện tại nàng dơ dáy quá chừng, dơ cả xác thân lẫn tâm hồn, nàng đâu còn can đảm vùi vãnh, nũng nịu với chàng nữa, dù sự vùi vãnh, nũng nịu đó chỉ là của một tiểu muội đối với trưởng huynh ?

Nàng cắn răng, mím môi cố thu hình lại tại chỗ.

Nàng nghe tiếng đáp của Tiểu Linh Ngư:

- Người làm rồi, nào phải ta không muốn gặp lão, bắt quá hiện tại ta không tiện gặp lão mà thôi ! Ta nói hiện tại, người nên hiểu như vậy.

Dĩ nhiên, người kia phải là Hoa Vô Khuyết rồi.

Và Hoa Vô Khuyết lại hỏi:

- Tại sao bất tiện ? Đã chắc gì lão ngăn trở người mà người sợ ? Trái lại, rất có thể ...

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ta biết, lão sẽ không ngăn trở ta, nhưng khi chưa có gì bảo đảm cho sự quả quyết đó thì ta không nên chường mặt trước lão, bởi ta sợ những cái bất ngờ, nếu bất ngờ mà lão ngăn trở ta, thì khổ cho ta lắm. Bằng mọi giá ta phải đi đến đó, ta không thể không đi !

Hoa Vô Khuyết hừ một tiếng:

- Nhưng người đã theo ta đến đây rồi ...

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Theo người đến đây, vì ta muốn theo, nhưng đến đây rồi, ta phải ly khai người, để tránh gặp lão ta.

Hoa Vô Khuyết cũng thở dài:

- Lại một ngày nữa qua đi ! Thời gian sao qua đi nhanh chóng quá ! Hạn định ba tháng cứ hao mòn dần dần, ngày lại ngày ... Hiện tại, còn thừa cho chúng ta được bao nhiêu ngày nữa ...

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Còn đúng bảy mươi sáu ngày nữa. Hạn định của chúng ta đã tiêu hao mười bốn ngày tròn !

Hoa Vô Khuyết tặc lưỡi:

- Bảy mươi sáu ngày ! Chúng ta chỉ được làm bằng hữu với nhau trong số ngày đó, nhưng không hơn một phút giây !

Tiểu Linh Ngư thở ra:

- Người ta có thể là bằng hữu của nhau suốt đời, nhưng đó là thứ bằng hữu ganh quyền kỳ lợi, càng gần nhau lại càng rình rập chực cạnh tranh với nhau, càng kết hợp lâu càng cấu xé mạnh, họ là bằng hữu nhưng chẳng hưởng thụ mấy mai hương vị thân tình. Sự lâu dài của họ sánh sao được với sự ngắn ngủi của chúng ta ? Một ngày bằng hữu của chúng ta còn có giá trị hơn suốt đời bằng hữu của họ, huống hồ chúng ta còn những bảy mươi sáu ngày ?

Hoa Vô Khuyết trầm giọng:

- Nghĩ đến lúc bảy mươi sáu ngày chấm dứt ...

Chừng như Tiểu Linh Ngư không muốn kéo dài câu chuyện về vấn đề buồn thảm đó nữa, vội chuyển hướng cuộc đối thoại:

- Yến đại hiệp hẹn gặp người tại địa phương này ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Tại tiểu trấn phía trước mặt kia. Nơi đó chỉ có một khách sạn duy nhất, ta và Yến đại hiệp sẽ gặp nhau tại khách sạn đó.

Thiết Bình Cô giật bản mình.

Cả hai cùng đi đến tiểu khách sạn, mà Giang Ngọc Lang hiện tại thì còn ở đó !

Cuộc gặp gỡ này chắc chắn là sẽ không mang lại một lợi ích nào cho Giang Ngọc Lang rồi, và bằng mọi cách, Giang Ngọc Lang phải tránh né cuộc chạm trán tai hại này !

Nàng hận Giang Ngọc Lang, có thể giết hắn, có thể vui mừng mà biết được rằng hắn sẽ lâm nguy, nhưng nàng yêu, hay mừng tượng yêu

hắn, thì khi nào nàng đành để cho hắn phải bị hại ?

Nếu Giang Ngọc Lang phải chết, thì cái chết của hắn phải do nàng, chính nàng hạ thủ, để vừa giết hắn nàng vừa khóc.

Nhưng, nàng không chấp nhận được hắn phải chết do bất cứ ai !

Nàng nghĩ vậy rồi, phải làm sao đây ?

Tiểu Linh Ngư từ từ thốt:

- Bấy ý của ta, là muốn người cùng đi với ta đến Quy Sơn, nhưng ta biết, một khi người có ước hẹn với ai rồi, chẳng bao giờ người thất tín, có phải vậy chăng ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Hà huống, ta lại ước hẹn với một nhân vật như Yến đại hiệp.

Tiểu Linh Ngư tặc lưỡi:

- Thế thì người cứ đi !

Lúc đối thoại với nhau, cả hai cùng dừng chân lại bởi tiểu trấn rất gần. Tiểu Linh Ngư không muốn vào thành nên dừng lại đó, níu nười thêm mấy phút giây gần nhau.

Họ muốn sống với nhau, bên nhau cho thật nhiều thời gian trong bảy mươi sáu ngày còn lại.

Họ không thể luôn luôn ở bên nhau trọn số ngày đếm được trên đầu ngón tay đó, thì gặp nhau được bao phút giây, họ tận hưởng bấy nhiêu phút giây cho thỏa.

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Còn người ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Người vào thành, ta đi lo công việc của ta.

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm một lúc:

- Chia tay nhau hôm nay, biết đến ngày nào chúng ta lại ...

Có gì chận ngang yết hầu, hấn không nói ra được những lời cuối.

Tiểu Linh Ngư đặt tay lên vai hấn, ấn mạnh một chút, rồi đột nhiên quay đầu cúi mặt, như giấu một cái gì từ khoé mắt rơi ra, thấp giọng thốt:

- Vô luận làm sao, chúng ta cũng còn gặp lại nhau ...

Đoạn, chàng bước đi.

Hoa Vô Khuyết suy nghĩ một chút, chạy theo chàng:

- Còn sớm lắm, chưa đến ước hẹn, ta đưa người đi một đoạn đường.

Thiết Bình Cô không do dự, chạy nhanh về khách sạn.

oo Trong khách sạn, có một gian phòng còn đèn.

Thiết Bình Cô tiến đến gian phòng đó.

Cửa sổ gian phòng mở toát ra, Thiết Bình Cô nhìn vào trong, thấy ba xác chết nằm sóng sượt trên nền, ba khuôn mặt hoàn toàn xa lạ.

Trên giường, một người nữa đang ngồi vận khí chuyển sang một vị cô nương.

Còn Giang Ngọc Lang thì đứng tại phía sau lưng người đó.

Đôi mắt hấn sáng một cách kỳ lạ mà người ta thường hay bắt gặp trong ánh mắt của những nhân vật siêu tuyệt.

Đôi môi của hấn cũng nhếch lên, vẽ thành một nụ cười, nhưng lại là một thứ nụ cười tàn độc, nham hiểm.

Lúc Thiết Bình Cô đến, thì Giang Ngọc Lang đang từ từ đưa cao tay lên.

Nàng có biết gì về những diễn tiến tại đây, từ cái lúc nàng bị Giang Ngọc Lang làm ô nhục ?

Cho nên, về đến đây rồi trông thấy hấn, nàng buột miệng gọi ngay:

- Giang Ngọc Lang ! Người ...

Nàng gọi ba tiếng đó, làm Yến Nam Thiên giật mình quay nhanh đầu lại.

Bỗng, lão biến sắc mặt.

Lão đã phát giác ra sự lạ rồi, nhưng phát giác mà làm gì, bởi lúc đó lão không còn kịp làm một phản ứng nào hữu ích cho lão cả.

Bàn tay của Giang Ngọc Lang đã xuống thấp, ngang lưng lão, và bàn tay đó đã áng nơi hậu tâm của lão rồi.

Ấn bàn tay nơi đó, chẳng phải Giang Ngọc Lang hăm dọa, hấn hạ thủ đoạn thực sự.

Bàn tay vừa đặt nơi hậu tâm của Yến Nam Thiên, hấn liền xuất công lực.

Yến Nam Thiên hét lên một tiếng, phun ra một búng máu tươi.

Nếu lão không xuất toàn lực cứu Mộ Dung Cửu, thì dù cho Giang Ngọc Lang có vận dụng mười thành công lực cũng chẳng gây thương tổn cho lão được.

Đã đánh người ta hộc máu như vậy, thế mà người ta chỉ hét lên một tiếng, Giang Ngọc Lang run bắn người, chập choạng lùi lại.

Hấn lùi, lùi mãi, không làm sao gượng đứng lại nổi, đến lúc chạm vào tường, tường ngăn lại, hấn mới đứng được.

Yến Nam Thiên dựng tóc gáy, sừng râu, mắt trợn trừng, nhưng giọng

rung rung vì quá yếu sức:

- Loài chuột nhất, ta cứu mạng sống cho người, sao người lại ám toán ta ?

Giang Ngọc Lang sợ quá.

Định giết một kẻ đáng sợ nhất trên đời, giết làm sao chỉ một lần hạ thủ là kẻ đó phải chết ngay, nhưng kẻ đó không chết, bảo sao hắn không sợ ?

Đã bị tổn thương như vậy, Yến Nam Thiên vẫn còn giữ oai khí đáng khiếp !

Trước cái oai khí không hề suy giảm đó, Giang Ngọc Lang nhũn cả đôi chân, hắn đang tựa mình vào tường, hắn chuồi xuống, thun người một đồng nơi chân tường, bật kêu một tiếng bịch.

Hắn không làm sao đứng lên nổi nữa.

Yến Nam Thiên bước xuống giường, từ từ tiến về phía hắn, đôi tay nắm lại, quát:

- Người là ai ? Thực ra người là ai ? Vì lý do gì lại ám toán ta ?

Giang Ngọc Lang sợ quá, không dám ngẩng mặt lên nhìn, mặc dù lúc đó hắn cần ngẩng mặt lên, để theo dõi mọi cử động của Yến Nam Thiên, hoặc giả hắn né tránh nếu lão xuất thủ.

Ít nhất hắn cũng có một phản ứng gượng gạo chứ chẳng lẽ hắn rũ mình chờ chết ?

Nhưng, hắn không làm gì cả, Yến Nam Thiên càng bước tới, hắn càng thu mình.

Tuy nhiên, hắn đâu có thể chịu chết dễ dàng như vậy ?

Nhìn Yến Nam Thiên, hắn không dám đã đành, chứ ai cấm hắn nhìn nơi khác ?

Hắn nghiêng đầu, len lén nhìn qua cửa sổ, ánh mắt của hắn ngời về van cầu.

Hắn nhìn người bên ngoài cửa sổ, van cầu con người đó làm một cái gì cho hắn trong lúc khẩn cấp này.

Người bên ngoài là Thiết Bình Cô.

Nàng mục kích hành động đê tiện của Giang Ngọc Lang, nhận ra hắn khả ố hơn lúc nào hết, tuy nhiên thấy hắn đưa ánh mắt van cầu, nàng cũng thương hại vô cùng.

Cái tâm đang hận, đang khinh, bỗng nhiên mềm lại ...

Rồi chẳng rõ do động cơ nào thúc đẩy, nàng nhảy vào phòng. Vào rồi nàng lại mơ hồ xuất thủ.

Nàng, xuất thân từ một môn phái cao cường, nàng còn nguyên vẹn công lực, lại đánh ra bất ngờ, đánh một kẻ thợ thương, tự nhiên kẻ bị đánh phải ngã ngay, dù kẻ đó là Yên Nam Thiên.

Yên Nam Thiên rú lên một tiếng lớn, ngã xuống, lần này thì khó mà đứng lên nổi.

Và, đến lúc đó Giang Ngọc Lang mới lấy lại tinh thần, bật cười lớn vụt đứng lên, đoạn quắc mắt nhìn trừng trừng Yên Nam Thiên, cao giọng thốt:

- Người muốn biết ta là ai ? Được chứ, ta sẽ nói cho người biết ! Ta đây là Giang Ngọc Lang, con trai của Giang Nam đại hiệp, ta chẳng phải là đệ tử của phái Võ Đang hay phái nào cả, ta là ta, chẳng một môn phái nào có giá trị gì đối với ta cả.

Yên Nam Thiên giật mình, sửng sốt một giây, đoạn từ từ nhắm mắt lại, rồi bật cười cuồng dại:

- Tốt ! Tốt lắm ! Ta tung hoành trong thiên hạ, bình sanh không hề gặp một người nào dám ngẩng mặt nhìn ta. Giờ đây lại phải chết nơi tay một tiểu tử, một loài chuột nhắt, hậu sanh của phường ti tiện !

Giang Ngọc Lang cười rợn:

- Sắp chết đến nơi rồi mà người còn xúc phạm đến kẻ khác, như thế ta phải cho người biết cái khổ trước khi người theo về với tổ tiên nơi suối vàng. Đó cũng là một cuộc báo ứng, người phải nếm những tư vị mà người đã gieo rắc khắp sông hồ suốt mười mấy năm dài xưng hùng, xưng bá, chẳng xem thiên hạ ra quái gì.

Thiết Bình Cô định xuất thủ bồi tiếp một chưởng, song chẳng hiểu tại sao, chưởng đó nàng không đánh ra, mà bàn tay lại nắm lấy cánh tay của Giang Ngọc Lang.

Chẳng những tay nàng không xuất thủ, mà nàng còn ngăn chặn Giang Ngọc Lang luôn.

Nàng hỏi:

- Người đó là ai ? Tại sao người muốn giết lão ta ?

Giang Ngọc Lang đảo mắt nhìn quanh, dùng ánh mắt nơi ba xác chết nằm trên nền một chút, rồi cười lạnh, đáp:

- Nếu lão ta không gây nên trọng đại, thì khi nào ta nỡ sát hại lão ?

Thiết Bình Cô thở dài:

- Dù lão có ác độc đến đâu, hiện tại thì lão cũng bất lực rồi, lão đang chờ chết, người cần gì phải hạ độc thủ nữa ?

Nàng thừa hiểu, lời nói của Giang Ngọc Lang hoàn toàn là bịa đặt, chém chết nàng, nàng cũng không tin, song nàng vờ tin, bắt buộc mình phải tin.

Bởi, không còn cách nào khác hơn.

Không tin sao được, khi mà trọn xác thân của nàng đã giao phó cho hắn rồi, khi mà cái gì cao quý nhất của nàng cũng đã hiến dâng cho hắn rồi !

Dù hắn có là con người bại hoại nhất trần đời, thì đời nàng cũng liên

hệ với hắn, cái gì nhất đã trao cho hắn, thì niềm tin kia, có đáng gì đâu mà chẳng dành luôn cho hắn ?

Có lẽ nàng phải tập tin tưởng nơi hắn cho quen dần những tráo trở, bịa đặt của hắn, có như vậy nàng mới sống yên lâu dài bên cạnh hắn, có hoà đồng với cái bại hoại của hắn, nàng mới tìm được phần nào hạnh phúc, dù là thứ hạnh phúc vớt vát.

Có, còn hơn không, khi chẳng có cái gì, lại muốn có một cái gì, thì chọn lựa làm sao được ? Mảnh ván đã đóng thành thuyền rồi, thuyền ra khơi rồi, thì ngại gió làm sao ?

Nàng hoàn toàn khuất phục trước định mệnh, bởi cái tròng đó Giang Ngọc Lang quàng vào cổ nàng trong bữa rượu tai hại.

Giang Ngọc Lang mỉm cười, đưa tay xoa nhẹ má nàng, gật gù:

- Được ! Người muốn ta tha cho lão thì ta tha !

Thiết Bình Cô buông tay ra, rồi tiếp:

- Hoa Vô Khuyết sắp đến đây rồi đó nhé !

Nụ cười đang nở nơi vành môi, vụt tắt nhanh, rồi gương mặt của Giang Ngọc Lang cũng biến sắc nhanh, giọng nói của hắn còn nhanh hơn:

- Người trông thấy hắn ?

Thiết Bình Cô cắn mạnh vào môi, rồi tiếp luôn:

- Có cả Tiểu Linh Ngư nữa đấy.

Giang Ngọc Lang không còn nói gì nữa.

Nói một tiếng, là phải mất một giây, trong hiện cảnh mỗi một giây là một điểm sanh mạng của hắn.

Khi nào hắn dám phạm một giây trong lúc này ?

Lập tức, hắn nắm tay Thiết Bình Cô, lôi nàng chạy đi. Ra đến cửa rồi, hắn trực nhớ lại còn có Mộ Dung Cửu trong phòng, hắn lại trở vào, mang nàng theo.

Nàng là nguồn lợi của hắn trong tương lai gần đây, thì khi nào hắn chịu bỏ ?

Bảo hắn bỏ cha, mẹ, họ hàng thân thích, hắn sẵn sàng bỏ, đừng mong bảo hắn bỏ một nguồn lợi lộc nào.

Về điểm này, thì hắn theo đúng truyền thống của Giang Biệt Hạc, có thể bảo là hắn còn theo sát hơn Giang Biệt Hạc nữa.

Hắn còn thì giờ ra khỏi tiểu trấn, không phải gặp một trở ngại nào cả.

Điều đó, cũng nhờ Thiết Bình Cô một phần, bởi Thiết Bình Cô hiểu rõ Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngự từ hướng nào đến đây, tự nhiên nàng đưa Giang Ngọc Lang đi về hướng khác, tránh chạm mặt với đối phương.

Ra khỏi tiểu trấn rồi, đi thêm một đoạn đường nữa, nhận thấy được an toàn, Giang Ngọc Lang mới chậm chân lại, hỏi:

- Người thấy rõ Hoa Vô Khuyết ? Người nhận ra hắn ?

Thiết Bình Cô gật đầu.

Tuy sợ hãi, Giang Ngọc Lang vẫn còn nghi ngờ:

- Làm sao người nhận ra hắn ?

Câu hỏi vô nghĩa quá chừng.

Nếu biết Hoa Vô Khuyết, gặp Hoa Vô Khuyết là Thiết Bình Cô nhận ra ngay, còn không biết thì tự nhiên nàng còn quan tâm chi đến một người xa lạ mà phải mách với hắn ?

Nếu có mách, thì nàng chỉ mách về việc gặp Tiểu Linh Ngự thôi chứ ? Và nàng phải nói là gặp Tiểu Linh Ngự đi với một thiếu niên lạ, như vậy mới hợp lý chứ ?

Ở đây, nàng chỉ nhấn mạnh về việc gặp Hoa Vô Khuyết thôi, điều đó chứng tỏ là nàng biết Hoa Vô Khuyết quá nhiều.

Dù sao đi nữa, tại cái hang mà Giang Ngọc Lang đánh bạc với Hiên Viên Tam Quang, lúc Hoa Vô Khuyết xuất hiện cứu Tiểu Linh Ngự, thì Thiết Bình Cô có mặt kia mà !

Nhưng, Thiết Bình Cô là con cừu non, chẳng mấy may kinh nghiệm, có lẽ nàng quyết định phải tin Giang Ngọc Lang, nên nàng không ngần ngại nói rõ lai lịch của nàng cho Giang Ngọc Lang biết !

Tuy nhiên, trước khi nói ra, nàng trầm ngâm nghĩ ngợi rất lâu, ánh mắt hướng về một phương trời xa thẳm, phương trời đó mờ mịt trong bóng đêm dày ...

Rồi nàng gằn từng tiếng:

- Chỉ vì ta là môn đệ của Di Hoa Cung !

oo Tiểu Linh Ngự và Hoa Vô Khuyết chậm chậm bước đều. Đêm càng về khuya càng thanh tịnh, bóng tối quá lạnh lùng bởi cái u tịch của khung cảnh. Cả hai bước đi bên nhau, nghe tiếng bước của nhau đã đành mà còn nghe tiếng thở của nhau nữa.

Bỗng, cả hai giật mình.

Từ xa xa, có tiếng hét vang rền vọng lại. Tiếng hét giữa đêm thanh vắng nghe lồng lộng.

Nhưng, cái vang rền lồng lộng đó truyền đi một sự tức uất cao độ, ẩn ước có niềm bi thảm phi thường.

Người ta nghe tiếng quỷ hú ma gào chưa hẳn là rợn mình bằng tiếng hét đó.

Tiểu Linh Ngự và Hoa Vô Khuyết không hẹn mà đồng cùng dừng chân lại ngay.

Rồi cả hai cùng quay mình, hướng về phía vừa phát ra tiếng hét đó,

phi thân vút đi nhanh hơn gió.

Nếu Tiểu Linh Ngư đưa Hoa Vô Khuyết thì cả hai tiến về thị trấn. Song lúc đó, chính Hoa Vô Khuyết đưa Tiểu Linh Ngư một đoạn đường hướng về Quy Sơn, nên cả hai từ từ rời xa thị trấn.

Bây giờ, cả hai chạy trở lại thị trấn, bởi tiếng hét vọng từ thị trấn đến tai họ.

Thị trấn im lìm, toàn dân cư đều chìm trong giấc ngủ say nồng, không một ánh sáng nào điểm đốm màn đêm, trừ một bóng đèn nhỏ nơi tiểu khách sạn.

Và cũng chỉ có tại nơi đây còn có một người chưa ngủ.

Người đó, vừa là chủ nhân, vừa là tiểu nhị, đang gục đầu bên cạnh quầy mà ụa, mà mưa, mưa hết những gì chất chứa trong dạ dày, mưa luôn hơi, chẳng còn gì để mưa nữa hẳn vẫn ụa mãi.

Hoặc giả, hẳn là con người lập dị, hoặc giả hẳn có một tâm hồn cao khiết, hẳn vô tình chứng kiến mọi hành động của Giang Ngọc Lang, hẳn tỏm quá chừng, tỏm mà không có cách gì ngăn chặn, trừng trị kẻ lưu manh, hẳn mưa cho hết những cái đã chứng kiến.

Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết chẳng nói tiếng nào với nhau, chỉ đưa mắt ra hiệu cho nhau rồi cùng chạy vào khách sạn.

Cả hai chạy về phía gian phòng còn ánh đèn.

Và, cả hai gặp ngay Yến Nam Thiên đang nằm trên nền, quanh mình lão từng bệt máu còn tươi chớp chớp dưới ánh đèn yếu ớt.

Yến Nam Thiên ngã gục !

Sự kiện đó có cái tầm quan trọng ngang với trời lung lay, đất rung chuyển.

Yến Nam Thiên ngã gục là một sự kiện phi thường, một biến cố mà trong vũ lâm không một ai tin là có thể xảy ra.

Nhưng, lão chưa chết, lão còn cựa quậy, mắt lão còn mở to.

Lão cố diêm một nụ cười, thốt:

- Các người đã đến ! ... Hay quá ! ... Hay quá ...

Hoa Vô Khuyết lướt tới, quỳ xuống, rung rung giọng:

- Đệ tử đến chậm một phút !

Yến Nam Thiên vẫn giữ nụ cười thắm, tiếp:

- Người không đến chậm, chính ta đến trước. Trước khi ta chết, trông thấy được mặt các người, ta không còn ân hận gì nữa.

Tiểu Linh Ngư bắt chập máu vậy quanh mình lão, ôm lão vào lòng, hét lên:

- Bá bá không thể chết ! Không một ai trên đời này giết được bá bá !

Yến Nam Thiên lắc đầu:

- Ta thọ thương, ta biết thương thế của ta !

Hoa Vô Khuyết hét lên:

- Ai hạ độc thủ gây thảm trạng cho lão tiền bối như thế này ? Ai ?

Yến Nam Thiên đáp:

- Giang Ngọc Lang !

Hoa Vô Khuyết gằn từng tiếng:

- Đệ tử nguyện hứa với tiền bối, bằng mọi cách, phải giết gã lưu manh đó, báo thù cho tiền bối.

Yến Nam Thiên mỉm cười, rồi nhìn qua Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư chăm chú nhìn lão một lúc, bỗng cao giọng kêu lên:

- Cái việc giết Giang Ngọc Lang, chẳng cần hấn phải ra tay. Giang Ngọc Lang là phần của tiểu điệt, dành riêng cho mỗi một mình tiểu điệt mà thôi. Vô luận tiền bối là ai, tiểu điệt không cần biết điều đó, tiểu điệt hứa là sẽ báo thù cho tiền bối !

Chàng đã bỏ hai tiếng bá bá, thay bằng vào hai tiếng tiền bối, nhưng vẫn còn xưng tiểu điệt như thường.

Bỏ như vậy, hấn cũng còn có một nguyên nhân, và chàng không nỡ xưng là tại hạ, hoặc đệ tử, bởi dù sao thì những tiếng đó nói lên một sự cách biệt quá đáng, chàng không muốn chấp nhận một sự cách biệt như vậy đột ngột.

Sự thay đổi lối gọi Yến Nam Thiên đó làm Hoa Vô Khuyết hết sức lấy làm lạ.

Hấn trở mắt, kêu to:

- Vô luận tiền bối là ai ?.. Người nói thế nghĩa là gì ?

Hấn quay sang Yến Nam Thiên, hỏi tiếp:

- Tiền bối không phải là Yến đại hiệp sao ? Thế tiền bối là ai ?

Yến Nam Thiên bật cười lớn.

Phải cố gắng lắm lão mới cười được thành tiếng oang oang như vậy.

Lão cười mà mồ hôi đổ thành hạt to điểm đầy trán, lão hụt hơi mà vẫn còn cười, cố cười cho thật lâu rồi nhìn Tiểu Linh Ngự, thốt:

- Ta cứ tưởng là mình có thể lừa gạt được tất cả mọi người, ngờ đâu cuối cùng rồi ta cũng bị người phát giác.

Hoa Vô Khuyết lại kêu lên:

- Thế tiền bối chẳng phải là Yến đại hiệp ?

Yến Nam Thiên đáp:

- Yến Nam Thiên là một lão hữu trong đời ta ...

Hoa Vô Khuyết sửng sốt:

- Vậy ra, tiền bối là ... là ai ?

Yến Nam Thiên giả đáp luôn:

- Ta họ Lộ.

Hoa Vô Khuyết mở to đôi mắt:

- Lộ Trọng Đạt ? Tiền bối là Nam Thiên đại hiệp Lộ Trọng Đạt ?

Lộ Trọng Đạt mỉm cười:

- Người có nghe danh ta ?

Tiểu Linh Ngư thở dài, đáp thay Hoa Vô Khuyết:

- Lúc lên năm tuổi, đệ tử đã nghe nói đến tên tiền bối rồi. Huyết Thủ Đổ Sát tuy suýt chết nơi tay tiền bối, song lão ấy luôn luôn tỏ ra khâm phục tiền bối vô cùng.

Hoa Vô Khuyết cau mày:

- Nhưng làm sao Lộ đại hiệp lại giả mạo Yến đại hiệp ?

Lộ Trọng Đạt đáp:

- Chỉ vì Yến ...

Lão còn lại bao nhiêu khí lực, thì đã dùng phần khí lực đó bật thành tràng cười, càng cười, hơi thở hắt ra, không thu vào kịp, thành ra lão yếu gập, bây giờ thì lão không còn hơi sức mà nói tiếp tròn câu.

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Điều đó thì đệ tử đã đoán được phần nào rồi. Tiền bối cứ để cho đệ

tử nói thay, nếu nói đúng thì tiền bối gật đầu, còn đệ tử nói sai thì tiền bối lắc đầu, đệ tử sẽ chữa lại. Như vậy tiền bối khỏi phải nói dài dòng làm chi cho thêm mệt.

Lộ Trọng Đạt cười nhẹ, gật đầu:

- Được !

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một chút:

- Sau khi thoát khỏi Ác Nhân Cốc, Yến Nam Thiên đại hiệp khôi phục được thần trí sáng suốt như cũ, song võ công thì vẫn còn tàn thắt, muốn tung hoành trên giang hồ như ngày trước, mà năng lực lại thiếu kém, do đó không thực hiện được cái ý nguyện.

Đúng vậy chăng ?

Lộ Trọng Đạt gật đầu:

- Đúng !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Bởi biết như vậy Yến đại hiệp mới tìm đến Lộ đại hiệp ?

Lộ Trọng Đạt gật đầu:

- Đúng !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Trên con đường từ Ác Nhân Cốc đến nơi ẩn cư của Lộ đại hiệp, Yến đại hiệp phát hiện ra giang hồ đang trải qua một cơn đại loạn. Và trước cảnh đại loạn đó, người cảm thấy mình vô dụng quá chừng, cho nên khi gặp Lộ đại hiệp rồi, người mới tỏ lời thỉnh cầu Lộ đại hiệp ra mặt gánh vác việc nghĩa.

Lộ Trọng Đạt gật đầu:

- Đúng !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Yến đại hiệp lại sợ võ công của mình không được lưu truyền nếu chẳng may phải mạng, một vì thương thế còn mang nặng nơi bản thân, nên đem hết bí quyết luyện tập võ công chỉ điểm cho Lộ đại hiệp.

Lộ Trọng Đạt lắc đầu:

- Sai !

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một chút:

- Nếu không phải như vậy, thì chính là Lộ đại hiệp nhận thấy Yến đại hiệp không còn hy vọng khôi phục công lực, nên bảo Yến đại hiệp truyền cho tất cả bí quyết ? Nói một cách khác, là thay vì Yến đại hiệp tặng Lộ đại hiệp, thì chính Lộ đại hiệp yêu cầu truyền cho ?

Lộ Trọng Đạt thở dài:

- Mười năm trước ta bị Ngụy Vô Nha đánh bại, sau lần chiến bại đó, ta nhận ra võ công của ta chưa đủ dùng, cho nên ta quyết định tạm thời rửa tay, treo kiếm ...

Lão lộ vẻ thống khổ vô cùng. Vì niềm xưa, vì ý nay, cả ý niềm xưa nay tạo nên một sự tử huyệt cho lão.

Tiểu Linh Ngư liền tiếp:

- Tiền bối nghĩ rằng võ công của mình còn kém, không đủ ứng phó với mọi khó khăn, cho nên bắt buộc Yến đại hiệp phải truyền bí quyết luyện tập, có như vậy tiền bối mới nhận lời.

Lộ Trọng Đạt mỉm cười:

- Người nghĩ đúng, song chẳng chịu nói ra ngay, sợ ta mất mặt !

Tiểu Linh Ngư cũng cười:

- Tiền bối đã có chân tài, thì học gì thêm mà chẳng chóng thành tựu, do đó trong thời gian mấy tháng, tiền bối đã lãnh hội trọn vẹn sở đắc của Yến đại hiệp.

Lộ Trọng Đạt gật đầu.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Tuy học được tất cả võ công của Yến đại hiệp, tiền bối vẫn không muốn chuốc cái danh cho chính mình, nên vừa trở lại giang hồ là khoác cái tên Yến đại hiệp mà hành sự.

Lộ Trọng Đạt gật đầu, rồi lắc đầu.

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một chút:

- Hay là cái việc khoác tên Yến đại hiệp là do Yến đại hiệp đề xướng ? Yến đại hiệp nghĩ rằng, sau khi người rời khỏi Ác Nhân Cốc, thì các ác nhân nơi đó cũng ly khai sơn cốc luôn, tái nhập giang hồ, tung hoành như trước, sát hại dân lành. Yến đại hiệp muốn cho tiền bối khoác tên người để gây chấn động nơi bọn Thập Đại Ác Nhân vì họ chỉ ngán mỗi một mình Yến đại hiệp ? Đúng vậy chăng ?

Lộ Trọng Đạt thở dài:

- Người quả thật thông minh ! Người biết không, giả mạo tên, phải giả mạo luôn người, về việc đó thì ta nhờ Vạn Xuân Lưu, chính lão ấy dùng thủ thuật cải biến dung nhan của ta cho giống Yến Nam Thiên. Ta cho rằng trên đời này chẳng một ai khám phá nổi sự giả mạo đó. Nhưng ta lầm, bởi còn có người, người đã phát hiện sự giả mạo của ta ! Ta không hiểu tại sao người lại khám phá được !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Đáng lẽ gặp đệ tử lần đầu tiên, tiền bối phải đề cập đến Vạn Xuân Lưu, vì lão ấy dự phần quan trọng trong việc Yến đại hiệp trốn khỏi Ác Nhân Cốc. Nhưng gặp đệ tử rồi, tiền bối chẳng hề nhắc nhở đến họ Vạn, vì thế mà đệ tử hoài nghi, hoài nghi ngay từ phút giây đầu.

Lộ Trọng Đạt hỏi:

- Rồi sao nữa ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Bất cứ ai, dù cho Yến Nam Thiên cũng thế, nếu trải qua gian khổ suốt mười mấy năm dài như vậy, hẳn phải thay đổi tính tình, không nhiều thì ít. Nhưng tiền bối giữ nguyên vẹn tính khí của mười mấy năm về trước. Với tao ngộ thể thảm đó mà tiền bối còn giữ được bản chất cố hữu, thì quả thật là một sự kiện phi thường, con người không ai làm nổi, trừ các bậc thánh hiền mà thôi. Đó là điểm thứ hai làm cho đệ tử nghi ngờ.

Chàng tiếp luôn:

- Cái khổ của Yến đại hiệp trong mười mấy năm qua trong Ác Nhân Cốc, chỉ có mỗi một mình đệ tử là hiểu rõ hơn ai hết. Đệ tử dám quả quyết là con người trải qua những tao ngộ của Yến Nam Thiên, nhất định là phải cải biến tâm tình, không một ai bảo trì cái tánh cố hữu nổi.

Lộ Trọng Đạt thờ dài:

- Người nói đúng ! Ngày nay, Yến Nam Thiên đã biến đổi rất nhiều, sánh với ngày xưa, có thể bảo là hai người khác biệt chứ không còn là một nữa.

Giọng nói của Lộ Trọng Đạt yếu dần, đến lúc đó thì lão nói khó nghe quá. Tiểu Linh Ngư hầu như chỉ nghe tiếng gió phều phào thôi.

Chàng còn một điều, chưa nói ra được, điều đó là nếu Lộ Trọng Đạt chính thật là Yến Nam Thiên, thì tại sao lúc gặp Giang Biệt Hạc, lại không nhận ra ngay là Giang Cầm ?

Lộ Trọng Đạt sờ dĩ đáp ứng với Giang Biệt Hạc, không giết Giang Biệt Hạc, là vì muốn giữ sự bí mật đó, tức là sự lão không nhận ra Giang Cầm trong con người Giang Biệt Hạc.

Chàng hỏi:

- Bây giờ, đệ tử chỉ còn một điều thỉnh cầu tiên bối trước phút giây vĩnh quyết âm dương này, hẩn tiên bối không từ khước !

Chàng trầm giọng tiếp:

- Hiện giờ, Yến đại hiệp ... Yến bá phụ của đệ tử ... Ở đâu ?

Lộ Trọng Đạt không đáp.

Đôi mắt của lão đã khép lại rồi. Đôi mắt đó, vĩnh viễn không còn mở nữa.

Hoàààiii Naam TThhiieeâân Đạạiiii Hiiieệääpp ình sanh, Giang Ngọc Lang chưa từng nghe một giọng cười nào làm khiếp người như giọng cười của ai đó vừa phát xuất.

Rồi đến thân vóc của người đó, không cao lắm, song khôi vĩ lạ lùng. Một thân vóc bốc mạnh cái oai khí mà ai trông thấy cũng phải rung người.

Tên đệ tử của Vô Nha Môn, vốn là tay không vừa, vẫn bị cái oai khí đó gây kinh khiếp như thường.

Y kinh khiếp đến độ không dám đứng nguyên tại chỗ , phải lùi lại mấy bước.

Khoảng cách được nói rộng, y mới trấn định tâm thần, đoạn y cao giọng hỏi:

- Kẻ nào dám vô lễ với môn đệ của Vô Nha Môn như thế ?

Người mới đến thản nhiên buông giọng:

- Người đất Ký, tên Yến Nam Thiên !

Yến Nam Thiên vụt hét:

- Người là chi của Ngụy Vô Nha ? Lão ấy hiện tại ở đâu ?

Đệ tử của Ngụy Vô Nha cố gắng bật cười cuồng dại:

- Người không cần phải hỏi gia sư ở đâu, bởi bốn đại đệ tử của gia sư có bốn phận tìm Yên Nam Thiên khắp bốn phương trời, tìm từ lâu mà chẳng gặp người ! Không ngờ Ngụy Bạch Y này lại có cái may mắn hơn các bạn đồng môn, không tìm đâu xa mà bỗng dưng người lại dẫn xác đến nọ !

Giang Ngọc Lang bất thành linh hét lên:

- Người là cái quái gì mà dám buông lời vô lễ với Yên đại hiệp ?

Dứt câu, Giang Ngọc Lang nhào tới, vung tay đánh sang Ngụy Bạch Y, đánh đúng ba chưởng liền, thủ pháp của hắn rất nhanh, hắn lại dùng võ học của phái Vũ Dương, trông cực kỳ linh động.

Hắn cùng Tiểu Linh Ngự, nhất được quyền tạp lục võ công của hầu hết các môn phái lớn trên giang hồ, hắn vốn là con của Giang Biệt Hạc, được cha truyền sở học từ nhỏ, đã có sẵn căn cơ nên tập luyện theo quyền tạp lục đó hắn lãnh hội dễ dàng và nhanh chóng, dù không tinh diệu bằng Tiểu Linh Ngự, cũng thành tựu đáng kể.

Chưởng pháp của phái Vũ Dương, vào thời kỳ đó, là một chưởng pháp rất thịnh truyền trong giang hồ, mà cũng là một chưởng pháp đứng hàng đầu, cực kỳ lợi hại.

Bởi hắn nuôi dưỡng cái tâm độc ác, hắn cố công luyện tập chưởng pháp đó, hắn sử dụng không kém cao thủ chính tông của phái Vũ Dương.

B Nhưng, Ngụy Bạch Y khinh thường, cười mỉa:

- Người dám động thủ với ta sao ?

Y cứ tưởng là trong vòng năm ba chiêu sẽ hạ Giang Ngọc Lang, y đánh giá Giang Ngọc Lang quá thấp !

Cho nên, Giang Ngọc Lang chiếm ưu thế liền qua mấy chiêu đầu tiên, một phần vì thế công ồ ạt như vũ bão của hắn, phần khác vì Ngụy Bạch Y khinh thường mà không phòng bị chu đáo.

Thành ra Ngụy Bạch Y lúng túng, không làm sao phản công với toàn hiệu lực để xoay chuyển cục diện, từ thụ động thành chủ động trong phút giây như ý muốn.

Giang Ngọc Lang biết chắc chắn là chẳng khi nào Yến Nam Thiên để cho hắn phải bại nơi tay đối phương, giả như hắn thất cơ thì Yến Nam Thiên sẽ can thiệp cứu nguy liền.

Có một người như Yến Nam Thiên lướt trận, thì hắn còn sợ gì nữa mà chẳng dám liều vận dụng toàn năng, dồn nỗ lực vào thế công mà chẳng cần thủ.

Dù võ công của Ngụy Bạch Y trên hẳn Giang Ngọc Lang mấy bậc, song y chẳng thi thố gì được với hắn.

Yến Nam Thiên đứng bên ngoài, theo dõi từng chiêu thức của song phương, nụ cười trên môi dần dần nở rộng, lão gật gù thốt:

- Khá ! Khá lắm ! Cái chiêu Lập Điều Hoạch Sa đó, dù chính lão đạo nhân Tử Nhiêm sử dụng cũng không hơn.

Tử Nhiêm đạo trưởng là chưởng môn phái Vũ Dương. Giang Ngọc Lang lại sử dụng chưởng pháp của phái Vũ Dương, nên Yến Nam Thiên mới so sánh như vậy.

Bỗng, Ngụy Bạch Y xoay mình mấy vòng, từ tay y, bắn ra năm điểm lửa màu xanh.

Trông thấy mấy điểm lửa, Giang Ngọc Lang xám mặt ngay.

Yến Nam Thiên hét lên một tiếng, vung tay đánh ra một đạo chưởng phong.

Chưởng phong đó có đúng ba tác dụng:

hốt Giang Ngọc Lang quăng ra ngoài cuộc chiến, quét năm điểm sáng xanh lộn trở về nơi xuất phát, đồng thời đẩy luôn Ngụy Bạch Y thoái hậu mấy bước.

Tiếng hét dứt, tiếng hú tiếp theo liền.

Tiếng hú vừa vang lên, Yến Nam Thiên dang hai cánh tay chợp chợp như đại bàng vỗ cánh, nhìn thì hòa hướn, song thoáng mắt lão đã bay vút đến Ngụy Vô Y rồi.

Ngụy Vô Y tài nào tránh kịp ?

Bất buộc, y đứng nguyên tại chỗ, xuống tấn vững như núi, hai tay đưa lên với toàn nội lực, nghinh đón thế công của Yến Nam Thiên từ bên trên giáng xuống.

Vô ích.

Hai tiếng bốp vang lên, lẫn lộn trong hai tiếng rắc, song phương chạm tay, hai bàn tay của Ngụy Bạch Y gãy lìa, xương cổ tay vỡ vụn.

Y rú lên một tiếng thảm, phun ra một búng máu tươi, rồi ngã xuống.

Yến Nam Thiên đáp xuống, nắm áo Ngụy Bạch Y giở hồng lên, quát hỏi:

- Ngụy Vô Nha ở đâu ?

Ngụy Bạch Y giương tròn đôi mắt, bật cười ghê rợn:

- Hỏi, mà người có dám đến tận nơi chẳng ? Tại Vô Phong Nhai, trên Quy Sơn đấy !

Yến Nam Thiên nổi giận:

- Ta muốn người đưa ta ngay đến đó !

Ngụy Bạch Y cười lớn:

- Người muốn chết, cứ tìm đến đó mà chịu chết, ta công đâu đưa người ?

Y cắn mạnh hai hàm răng vào nhau, rồi cao giọng tuyên bố:

- Vô Nha môn hạ sĩ, khả sát bất khả nhục !

Buông mười tiếng đó, hơi thúí theo âm thanh thoát ra, đồng thời một thứ nước nhờn nhờn màu xanh, tanh không tưởng nổi, rỉ theo hai bên mép miệng nhiều xuống lòng thòng.

Vĩnh viễn, y không còn nói được tiếng gì thêm nữa.

Yến Nam Thiên buông y xuống đất, thở dài:

- Không ngờ Ngụy Vô Nha lại huấn luyện được một số đệ tử cường tín đến mức độ đó.

Bồng, lão quay sang Giang Ngọc Lang, điểm một nụ cười, hỏi:

- Người ... người là môn đệ phái Vũ Đương ?

Giang Ngọc Lang bước tới một bước, vòng tay, nghiêng mình đáp:

- Đệ tử phái Vũ Đương là Giang Ngọc Lang, xin bái kiến lão tiên bối !

Hắn sụp lạy.

Yến Nam Thiên nâng hắn đứng lên, bật cười ha hả:

- Những chánh phái có đệ tử cỡ người thì thật là vạn hạnh cho vũ lâm ! Một người cũng đủ lắm rồi ! Đủ làm rạng danh môn phái ! Ta mừng cho phái Vũ Đương có một mầm non sáng chói.

Giang Ngọc Lang càng tỏ ra cung kính hơn:

- Nếu hôm nay lão tiên bối không giá lâm, thì vãn bối đã mất mạng dưới bàn tay của kẻ ấy rồi ! Lão tiên bối đã cho vãng bối sự sống ! Một cuộc tẩu xảo đầy may mắn !

Tẩu xảo !

Đúng là một tẩu xảo, cho hắn chứ chẳng phải cho ai.

Bởi, Yến Nam Thiên đến sớm một chút, thì kẻ chết chẳng phải là Ngụy Bạch Y, mà chính là hắn. Còn như Yến Nam Thiên đến chậm

hơn một chút thì hấn đã bị Ngụy Bạch Y bức bách mà đi theo y rồi !

Yến Nam Thiên đến sớm hay đến muộn, cũng đều có hại cho hấn cả. Lão ta đến đúng lúc, cho nên hấn phải cho rằng tấu xảo.

Nhưng, đó là cái ý nghĩ riêng tư của hấn, chứ bên ngoài thì hấn biểu lộ cho Yến Nam Thiên biết là nếu lão ta đến chậm hơn, hấn phải bị Ngụy Bạch Y hãm hại ...

Yến Nam Thiên nào biết gì về những diễn tiến trước đó, cũng như lão chẳng biết tiểu tử là ai.

Lão cứ thật mà tiếp:

- Tấu xảo thật đấy, nếu ta không có ước hẹn với một tiểu bằng hữu, thì khi nào ta đến cái khách sạn nhỏ bé tầm thường này làm gì ?

Lão vỗ tay lên đầu vai Giang Ngọc Lang, cười lớn:

- Người và tiểu bằng hữu của ta, đúng là những nhân tài mà võ lâm trong tương lai sẽ trông cậy đến, các người sẽ là những bức tường kiên cố bảo vệ chánh nghĩa trên giang hồ. Người có thể ở lại đây với ta, khi vị tiểu bằng hữu ấy đến đây, ta sẽ giới thiệu cho cả hai biết nhau, biết đâu các người sẽ không là những bằng hữu chí thân sau này ...

Giang Ngọc Lang cười tươi:

- Tiền bối đã phân phó, tự nhiên văn bối phải tuân, hà huống một người được tiền bối tán thưởng, người đó hấn phải có chân tài, được kết giao với những bậc anh tuấn phi phàm là đại hạnh cho con nhà võ, văn bối khi nào bỏ qua những cơ may hi hữu !

Yến Nam Thiên tiếp:

- Hấn là Hoa Vô Khuyết, nếu người thường bôn tẩu khắp sông hồ trong mấy năm sau này, hấn cũng có nghe thiên hạ võ lâm nói đến hấn.

Giang Ngọc Lang biến sắc.

Nhưng hấn trấn định tâm thần liền, rồi điểm một nụ cười, thốt:

- Rất tiếc là văn bối hạ sơn chưa được bao lâu, nên chưa hiểu gì nhiều về sinh hoạt của giới giang hồ.

Đối thoại với Yến Nam Thiên, Giang Ngọc Lang thỉnh thoảng liếc mắt xem chừng Thiết Bình Cô.

Hấn thấy nàng bất động mãi đến bây giờ, thăm mừng hết sức.

Hấn tiếp:

- Lúc đệ tử đến đây, bất chợt gặp Ngụy Bạch Y đang chuẩn bị hạ thủ đối với Mộ Dung cô nương, nàng ấy hiện ở trong phòng kế cận đây, tiền bối có muốn thấy nàng chăng ?

Yến Nam Thiên chớp mắt:

- Mộ Dung cô nương ? Có phải nàng là người trong họ Mộ Dung, tại Cửu Tú Sơn Trang ?

Lão vừa nói vừa bước đi, dĩ nhiên lão sang qua phòng Mộ Dung Cửu.

Mộ Dung Cửu vẫn còn nằm bất động trong chăn.

Giang phòng tối quá, mắt thường đâu có thể nhận định sự vật liền, song Yến Nam Thiên chỉ nhìn thoáng qua là thấy rõ tình trạng của Mộ Dung Cửu, dù toàn thân nàng vùi kín trong chăn, chỉ lộ chiếc đầu ra ngoài.

Lão tặc lưỡi:

- Nàng ấy bị kẻ địch điểm huyết, đúng là huyết cam đấy. Huyết cam, tuy không là huyết trọng yếu, song kẻ điểm huyết kia hơi nặng tay, ít nhất nàng cũng bị điểm hơn sáu bảy khác thời gian rồi !

Giang Ngọc Lang kêu lên:

- Sáu bảy khắc thời gian rồi ! Trời ! Như vậy là nguyên khí của nàng tất bị tiêu hao quan trọng ?

Yến Nam Thiên trầm giọng:

- Đúng vậy ! Khí huyết của nàng bị tổn thương rất nặng đó. Nếu bây giờ ta giải khai gấp huyết đạo cho nàng, thì nàng phải tịnh dưỡng ít nhất cũng ba tháng dài mới khôi phục lại được nguyên trạng.

Giang Ngọc Lang cau mày:

- Thế thì làm sao bây giờ đây, lão tiên bói ?

Yến Nam Thiên thốt:

- Có gì đâu, bất quá trước khi giải huyết cho nàng, mình phải truyền nội lực tiếp trợ cho khí huyết lưu thông như thường, rồi sau đó sẽ giải huyết.

Lão đưa tay chỉ Mộ Dung Cửu, cười nhẹ, tiếp:

- Nàng may mắn lắm mới gặp ta bất ngờ như thế này. Mà cũng may luôn là có người bên cạnh. Nếu gặp một gã lãng tử nào khác, thì có thể nàng bị Ô danh xú tiết rồi vậy. Huống chi, ta cần đến người, nếu không có người thì dù ta có biện pháp cứu nàng, cũng không áp dụng biện pháp đó được !

Giang Ngọc Lang trở mắt:

- Lão tiên bói nói gì, vẫn bói không hiểu ?

Yến Nam Thiên giải thích:

- Ta vận công lực tiếp trợ nàng cần phải có người làm hộ pháp, giả như hiện tại không có người tại đây, thì làm sao ta dám liều nguy hiểm chuyển công lực cho nàng ?

Phải biết, khí huyết của nàng bị tiêu hao quan trọng, ta phải vận công rất lâu, sau đó ta cũng phải điều tức một lúc. Người sẽ làm hộ pháp cho ta.

Giang Ngọc Lang khẳng khái thốt:

- Lão tiên bồi yên trí. Tuy đệ tử bất tài, song cái việc nhỏ mọn đó, để tử tin chắc mình làm nổi.

Yến Nam Thiên mỉm cười:

- Có yên trí ta mới dám làm việc này chứ. Không tin tưởng được đồ đệ của Tử Nhiêm Đạo Nhân, thì ta còn tin tưởng ai chứ ?

Rồi lão ngồi xuống giường, xếp bằng tròn, hai tay đặt nơi lưng Mộ Dung Cửu.

Giang Ngọc Lang đứng sau lưng lão, miệng nở một nụ cười.

Một nụ cười nham hiểm, đanh ác.

oo Tại sao mãi đến bây giờ, Thiết Bình Cô vẫn còn bất động ?

Chẳng những hiện tại nàng bất động, mà nàng còn bất động mãi mãi ở trong ngôi tiểu khách sạn này.

Bởi, nàng đâu còn ở đây nữa mà bảo nàng động ?

Nàng đã bỏ đi. Giang Ngọc Lang không hề tưởng là nàng có thể bỏ đi như vậy, nên hẳn không đề phòng.

Hắn cần đề phòng, là vì việc nàng bỏ đi như vậy có lợi cũng như có hại cho hắn.

Có lợi, là hiện tại Yến Nam Thiên không thể phát hiện ra hành vi của hắn, bởi nhân chứng đã vắng mặt rồi.

Tuy nhiên, cái lợi này rất là ngắn ngủi, nhỏ mọn, so với cái hại là hẳn chưa thu phục tâm tình của nàng trọn vẹn, rất có thể nàng sẽ trở thành một kẻ tử thù của hắn, trong tương lai cả hai còn gặp nhau nữa

...

Cho nên, dù sao thì hẳn cần phải đề phòng nàng nếu hắn biết trước

nàng sẽ ra đi bất ngờ như vậy.

Nàng ra đi, bới bao nhiêu niềm thống khổ, lằn máu thuẩn.

Lời nói ngọt dịu của Giang Ngọc Lang, bất quá chỉ làm nàng bớt cơn phần hận mà thôi.

Nhưng, làm sao nàng quên được làm mình hiện tại đã bị Ô nhục rồi, chán chường rồi !

Nàng có cảm tưởng là mình đã bán xác thân cho Giang Ngọc Lang, đổi lấy cái ăn, cái mặc, cái trọ trong hai ngày qua.

Nàng tủi thân, rồi nàng hận lấy mình tại sao lúc đó không giết Giang Ngọc Lang ngay.

Nàng thừa hiểu, lúc đó không hạ thủ được, thì vĩnh viễn nàng sẽ chẳng có can đảm hạ thủ nữa.

Cái điều làm nàng bức tức nhất trong lúc này là nàng mừng tượng yêu cái gã lưu manh đó.

Rồi nàng sợ, vì cái việc này, Giang Ngọc Lang sẽ khinh bỉ nàng.

Ít nhất, hiện tại nàng cũng có ba ý niềm riêng biệt:

hận, sợ, yêu ...

Bất cứ thiếu nữa nào trong trường hợp của Thiết Bình Cô cũng trải qua cảnh mâu thuẫn đó, và tâm tư của họ xáo trộn mạnh, ý tưởng cực kỳ phức tạp.

Với tâm trạng đó, nàng đột ngột bỏ ra đi ...

Bên ngoài khách sạn là vùng trời đêm, nàng ra đi giữa lúc đêm xuống khuya, trong thế giới mà khắp đông tây nam bắc không một bóng hình quen biết chờ nàng, nhắc nhở đến nàng.

Thực ra, ngoài Giang Ngọc Lang, nàng còn quen biết ai khác ?

Ngoài Giang Ngọc Lang, nàng sẽ nương tựa vào ai ? Đành rằng trong tương lai, chưa chắc gì nàng có thể tin tưởng nơi hắn trọn vẹn, song ít nhất hiện tại, nàng cũng có thể bám víu vào hắn, bởi hắn vừa mạnh dạn cam kết kia mà ! Hắn muốn bỏ rơi nàng, ít nhất cũng phải một thời gian sau ...

Thì, tại sao nàng bỏ đi ? Bỏ một người quen, dù cách quen không đẹp lắm, để đi hoang trong cõi đời xa lạ, mộng mênh, kể cũng là một hành động nông nổi !

Nàng tiếc rẻ ...

Tiếc mà làm gì ? Nàng đâu còn mặt mũi nào mà trở lại với hắn nữa ?

Còn ở trong tiểu trấn, Thiết Bình Cô chưa đến nỗi thấy lạnh lùng, bơ vơ, đơn độc, dù nhà nhà đều đóng cửa, chẳng thấy thoáng một bóng người.

Tuy nhiên, những mái nhà sừng sững kia, chứng tỏ nàng không đến nỗi quá đơn độc, quanh nàng, tuy là những người xa lạ, song họ là đồng loại ...

Nhưng, ra khỏi tiểu trấn rồi, Thiết Bình Cô hết sức hãi hùng, chung quanh nàng là cảnh vắng, đêm đen, một vài căn nhà không đèn cách nhau hàng trăm trượng đường dài dựng thành bệt lù lù, tùy tiện mà tưởng tượng ra vạn hình muông trạng, trông dễ sợ làm sao.

Đâu đây, một vài hàng cây rung động qua cơn gió cuốn về, cành khua, lá chạm, kẽo kẹt, xát xào ...

Thiết Bình Cô đi đâu bây giờ ? ...

Chẳng những không biết đi về đâu, nàng cũng chẳng biết phải làm gì, nên đi tới, nên trở lại, hay dừng đó mà chờ trời sáng tỏ, hỏi khách lữ hành ...

Bên vệ đường, có một tàng cây lớn, Thiết Bình Cô vội bước đến, tựa mình nơi cội cây đó.

Nàng khóc.

Chẳng rõ nàng khóc được bao lâu rồi, giờ thì nàng ngưng khóc. Cũng chẳng phải nàng tự ý ngưng khóc, chỉ vì nguồn lệ đã cạn, cố vắt cách nào cũng chẳng còn một giọt nhỏ rỉ ra.

Nàng ngưng khóc, rồi nhìn chung quanh, cố mở to mắt xuyên thủng màn đêm, mong phát hiện một cái gì khác lạ, dù cái việc khác lạ đó có mang lại khỉnh khiếp cho nàng cũng mặc, bởi nàng đang cần một sự thay đổi từ ngoại cảnh, nhân bên ngoài mà thay đổi luôn nội tâm.

Để lẳng quên thực tại phần nào, có vậy thôi !

Thì kia, nàng ước muốn là có ngay.

Từ xa xa, hai bóng người lướt đi, nhanh hơn gió, nhẹ nhàng, lướt trong màn đêm đen như lướt dưới ánh trăng sáng.

Chỉ có nàng, mới bước chân vào đời, đầu hôm sớm mai, nào biết chi thói tục của giới giang hồ ?

Khách dạ hành chẳng mong muốn chi hơn là đêm tối, đêm càng tối càng có lợi cho họ xê dịch, họ vận dụng tùy thích thuật khinh công, không sợ ai phát giác.

Hai bóng người đó, đồng thân vóc không ai cao thấp hơn ai.

Họ như cùng một khuôn ung đúc mà thành.

Thiết Bình Cô không thể nhìn rõ dung mạo của họ, song nghe rất rõ họ nói với nhau những gì.

Một người hỏi:

- Giang Tiểu Ngư ! Thật sự ngươi không muốn gặp lão ?

Nghe ba tiếng Giang Linh Ngư, Thiết Bình Cô suýt nhảy dựng lên.

Nàng muốn nhảy dựng lên để mà chạy ra đón đầu Tiểu Linh Ngư, để ngã vào lòng chàng.

Nhưng, nàng rợn người ngay bởi nàng chợt nhận ra hiện tại không còn tư cách sà vào lòng chàng như lúc ở trong ruột núi.

Hiện tại nàng dơ dáy quá chừng, dơ cả xác thân lẫn tâm hồn, nàng đâu còn can đảm vùi vãnh, nũng nịu với chàng nữa, dù sự vùi vãnh, nũng nịu đó chỉ là của một tiểu muội đối với trưởng huynh ?

Nàng cắn răng, mím môi cố thu hình lại tại chỗ.

Nàng nghe tiếng đáp của Tiểu Linh Ngư:

- Người làm rồi, nào phải ta không muốn gặp lão, bắt quá hiện tại ta không tiện gặp lão mà thôi ! Ta nói hiện tại, người nên hiểu như vậy.

Dĩ nhiên, người kia phải là Hoa Vô Khuyết rồi.

Và Hoa Vô Khuyết lại hỏi:

- Tại sao bất tiện ? Đã chắc gì lão ngăn trở người mà người sợ ? Trái lại, rất có thể ...

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ta biết, lão sẽ không ngăn trở ta, nhưng khi chưa có gì bảo đảm cho sự quả quyết đó thì ta không nên chường mặt trước lão, bởi ta sợ những cái bất ngờ, nếu bất ngờ mà lão ngăn trở ta, thì khổ cho ta lắm. Bằng mọi giá ta phải đi đến đó, ta không thể không đi !

Hoa Vô Khuyết hừ một tiếng:

- Nhưng người đã theo ta đến đây rồi ...

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Theo người đến đây, vì ta muốn theo, nhưng đến đây rồi, ta phải ly khai người, để tránh gặp lão ta.

Hoa Vô Khuyết cũng thở dài:

- Lại một ngày nữa qua đi ! Thời gian sao qua đi nhanh chóng quá !

Hạn định ba tháng cứ hao mòn dần dần, ngày lại ngày ... Hiện tại, còn thừa cho chúng ta được bao nhiêu ngày nữa ...

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Còn đúng bảy mươi sáu ngày nữa. Hạn định của chúng ta đã tiêu hao mười bốn ngày tròn !

Hoa Vô Khuyết tặc lưỡi:

- Bảy mươi sáu ngày ! Chúng ta chỉ được làm bằng hữu với nhau trong số ngày đó, nhưng không hơn một phút giây !

Tiểu Linh Ngư thở ra:

- Người ta có thể là bằng hữu của nhau suốt đời, nhưng đó là thứ bằng hữu ganh quyền kỳ lợi, càng gần nhau lại càng rình rập chực cạnh tranh với nhau, càng kết hợp lâu càng cấu xé mạnh, họ là bằng hữu nhưng chẳng hưởng thụ mấy mai hương vị thân tình. Sự lâu dài của họ sánh sao được với sự ngắn ngủi của chúng ta ? Một ngày bằng hữu của chúng ta còn có giá trị hơn suốt đời bằng hữu của họ, huống hồ chúng ta còn những bảy mươi sáu ngày ?

Hoa Vô Khuyết trầm giọng:

- Nghĩ đến lúc bảy mươi sáu ngày chấm dứt ...

Chừng như Tiểu Linh Ngư không muốn kéo dài câu chuyện về vấn đề buồn thảm đó nữa, vội chuyển hướng cuộc đối thoại:

- Yến đại hiệp hẹn gặp người tại địa phương này ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Tại tiểu trấn phía trước mặt kia. Nơi đó chỉ có một khách sạn duy nhất, ta và Yến đại hiệp sẽ gặp nhau tại khách sạn đó.

Thiết Bình Cô giật bản mình.

Cả hai cùng đi đến tiểu khách sạn, mà Giang Ngọc Lang hiện tại thì

còn ở đó !

Cuộc gặp gỡ này chắc chắn là sẽ không mang lại một lợi ích nào cho Giang Ngọc Lang rồi, và bằng mọi cách, Giang Ngọc Lang phải tránh né cuộc chạm trán tai hại này !

Nàng hận Giang Ngọc Lang, có thể giết hắn, có thể vui mừng mà biết được rằng hắn sẽ lâm nguy, nhưng nàng yêu, hay mường tượng yêu hắn, thì khi nào nàng đành để cho hắn phải bị hại ?

Nếu Giang Ngọc Lang phải chết, thì cái chết của hắn phải do nàng, chính nàng hạ thủ, để vừa giết hắn nàng vừa khóc.

Nhưng, nàng không chấp nhận được hắn phải chết do bất cứ ai !

Nàng nghĩ vậy rồi, phải làm sao đây ?

Tiểu Linh Ngư từ từ thốt:

- Bấy ý của ta, là muốn người cùng đi với ta đến Quy Sơn, nhưng ta biết, một khi người có ước hẹn với ai rồi, chẳng bao giờ người thất tín, có phải vậy chăng ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Hà huống, ta lại ước hẹn với một nhân vật như Yến đại hiệp.

Tiểu Linh Ngư tặc lưỡi:

- Thế thì người cứ đi !

Lúc đối thoại với nhau, cả hai cùng dừng chân lại bởi tiểu trấn rất gần. Tiểu Linh Ngư không muốn vào thành nên dừng lại đó, nín nuối thêm mấy phút giây gần nhau.

Họ muốn sống với nhau, bên nhau cho thật nhiều thời gian trong bảy mươi sáu ngày còn lại.

Họ không thể luôn luôn ở bên nhau trọn số ngày đếm được trên đầu ngón tay đó, thì gặp nhau được bao phút giây, họ tận hưởng bảy

nhiều phút giây cho thỏa.

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Còn người ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Người vào thành, ta đi lo công việc của ta.

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm một lúc:

- Chia tay nhau hôm nay, biết đến ngày nào chúng ta lại ...

Có gì chận ngang yết hầu, hẳn không nói ra được những lời cuối.

Tiểu Linh Ngư đặt tay lên vai hắn, ấn mạnh một chút, rồi đột nhiên quay đầu cúi mặt, như giấu một cái gì từ khoé mắt rơi ra, thấp giọng thốt:

- Vô luận làm sao, chúng ta cũng còn gặp lại nhau ...

Đoạn, chàng bước đi.

Hoa Vô Khuyết suy nghĩ một chút, chạy theo chàng:

- Còn sớm lắm, chưa đến ước hẹn, ta đưa người đi một đoạn đường.

Thiết Bình Cô không do dự, chạy nhanh về khách sạn.

oo Trong khách sạn, có một gian phòng còn đèn.

Thiết Bình Cô tiến đến gian phòng đó.

Cửa sổ gian phòng mở toát ra, Thiết Bình Cô nhìn vào trong, thấy ba xác chết nằm sóng sượt trên nền, ba khuôn mặt hoàn toàn xa lạ.

Trên giường , một người nữa đang ngồi vận khí chuyển sang một vị cô nương.

Còn Giang Ngọc Lang thì đứng tại phía sau lưng người đó.

Đôi mắt hắn sáng một cách kỳ lạ mà người ta thường hay bắt gặp trong ánh mắt của những nhân vật siêu tuyệt.

Đôi môi của hắn cũng nhếch lên, vẽ thành một nụ cười, nhưng lại là một thứ nụ cười tàn độc, nham hiểm.

Lúc Thiết Bình Cô đến, thì Giang Ngọc Lang đang từ từ đưa cao tay lên.

Nàng có biết gì về những diễn tiến tại đây, từ cái lúc nàng bị Giang Ngọc Lang làm ô nhục ?

Cho nên, về đến đây rồi trông thấy hắn, nàng buột miệng gọi ngay:

- Giang Ngọc Lang ! Người ...

Nàng gọi ba tiếng đó, làm Yến Nam Thiên giật mình quay nhanh đầu lại.

Bỗng, lão biến sắc mặt.

Lão đã phát giác ra sự lạ rồi, nhưng phát giác mà làm gì, bởi lúc đó lão không còn kịp làm một phản ứng nào hữu ích cho lão cả.

Bàn tay của Giang Ngọc Lang đã xuống thấp, ngang lưng lão, và bàn tay đó đã áng nơi huyệt tâm của lão rồi.

Ấn bàn tay nơi đó, chẳng phải Giang Ngọc Lang hăm dọa, hắn hạ thủ đoạn thực sự.

Bàn tay vừa đặt nơi huyệt tâm của Yến Nam Thiên, hắn liền xuất công lực.

Yến Nam Thiên hét lên một tiếng, phun ra một búng máu tươi.

Nếu lão không xuất toàn lực cứu Mộ Dung Cửu, thì dù cho Giang Ngọc Lang có vận dụng mười thành công lực cũng chẳng gây thương tổn cho lão được.

Đã đánh người ta hộc máu như vậy, thế mà người ta chỉ hét lên một tiếng, Giang Ngọc Lang run bắn người, chập choạng lùi lại.

Hắn lùi, lùi mãi, không làm sao gượng đứng lại nổi, đến lúc chạm vào tường, tường ngăn lại, hắn mới đứng được.

Yến Nam Thiên dừng tóc gáy, sừng râu, mắt trợn trừng, nhưng giọng rung rung vì quá yếu sức:

- Loài chuột nhắt, ta cứu mạng sống cho người, sao người lại ám toán ta ?

Giang Ngọc Lang sợ quá.

Định giết một kẻ đáng sợ nhất trên đời, giết làm sao chỉ một lần hạ thủ là kẻ đó phải chết ngay, nhưng kẻ đó không chết, bảo sao hắn không sợ ?

Đã bị tổn thương như vậy, Yến Nam Thiên vẫn còn giữ oai khí đáng khiếp !

Trước cái oai khí không hề suy giảm đó, Giang Ngọc Lang nhũn cả đôi chân, hắn đang tựa mình vào tường, hắn chuỗi xuống, thun người một đồng nơi chân tường, bật kêu một tiếng bịch.

Hắn không làm sao đứng lên nổi nữa.

Yến Nam Thiên bước xuống giường, từ từ tiến về phía hắn, đôi tay nắm lại, quát:

- Người là ai ? Thực ra người là ai ? Vì lý do gì lại ám toán ta ?

Giang Ngọc Lang sợ quá, không dám ngẩng mặt lên nhìn, mặc dù lúc đó hắn cần ngẩng mặt lên, để theo dõi mọi cử động của Yến Nam Thiên, hoặc giả hắn né tránh nếu lão xuất thủ.

Ít nhất hắn cũng có một phản ứng gượng gạo chứ chẳng lẽ hắn rũ mình chờ chết ?

Nhưng, hấn không làm gì cả, Yến Nam Thiên càng bước tới, hấn càng thu mình.

Tuy nhiên, hấn đâu có thể chịu chết dễ dàng như vậy ?

Nhìn Yến Nam Thiên, hấn không dám đã đành, chứ ai cấm hấn nhìn nơi khác ?

Hấn nghiêng đầu, len lén nhìn qua cửa sổ, ánh mắt của hấn ngời về van cầu.

Hấn nhìn người bên ngoài cửa sổ, van cầu con người đó làm một cái gì cho hấn trong lúc khẩn cấp này.

Người bên ngoài là Thiết Bình Cô.

Nàng mục kích hành động đê tiện của Giang Ngọc Lang, nhận ra hấn khả ố hơn lúc nào hết, tuy nhiên thấy hấn đưa ánh mắt van cầu, nàng cũng thương hại vô cùng.

Cái tâm đang hận, đang khinh, bỗng nhiên mềm lại ...

Rồi chẳng rõ do động cơ nào thúc đẩy, nàng nhảy vào phòng. Vào rồi nàng lại mơ hồ xuất thủ.

Nàng, xuất thân từ một môn phái cao cường, nàng còn nguyên vẹn công lực, lại đánh ra bất ngờ, đánh một kẻ thọ thương, tự nhiên kẻ bị đánh phải ngã ngay, dù kẻ đó là Yến Nam Thiên.

Yến Nam Thiên rú lên một tiếng lớn, ngã xuống, lần này thì khó mà đứng lên nổi.

Và, đến lúc đó Giang Ngọc Lang mới lấy lại tinh thần, bật cười lớn vụt đứng lên, đoạn quắc mắt nhìn trừng trừng Yến Nam Thiên, cao giọng thốt:

- Người muốn biết ta là ai ? Được chứ, ta sẽ nói cho người biết ! Ta đây là Giang Ngọc Lang, con trai của Giang Nam đại hiệp, ta chẳng phải là đệ tử của phái Võ Dương hay phái nào cả, ta là ta, chẳng một môn phái nào có giá trị gì đối với ta cả.

Yến Nam Thiên giật mình, sửng sốt một giây, đoạn từ từ nhắm mắt lại, rồi bật cười cuồng dại:

- Tốt ! Tốt lắm ! Ta tung hoành trong thiên hạ, bình sanh không hề gặp một người nào dám ngẩng mặt nhìn ta. Giờ đây lại phải chết nơi tay một tiểu tử, một loài chuột nhắt, hậu sanh của phường ti tiện !

Giang Ngọc Lang cười rợn:

- Sắp chết đến nơi rồi mà người còn xúc phạm đến kẻ khác, như thế ta phải cho người biết cái khổ trước khi người theo về với tổ tiên nơi suối vàng. Đó cũng là một cuộc báo ứng, người phải ném những tư vị mà người đã gieo rắc khắp sông hồ suốt mười mấy năm dài xưng hùng, xưng bá, chẳng xem thiên hạ ra quái gì.

Thiết Bình Cô định xuất thủ bồi tiếp một chưởng, song chẳng hiểu tại sao, chưởng đó nàng không đánh ra, mà bàn tay lại nắm lấy cánh tay của Giang Ngọc Lang.

Chẳng những tay nàng không xuất thủ, mà nàng còn ngăn chặn Giang Ngọc Lang luôn.

Nàng hỏi:

- Người đó là ai ? Tại sao người muốn giết lão ta ?

Giang Ngọc Lang đảo mắt nhìn quanh, dừng ánh mắt nơi ba xác chết nằm trên nền một chút, rồi cười lạnh, đáp:

- Nếu lão ta không gây nên trọng đại, thì khi nào ta nỡ sát hại lão ?

Thiết Bình Cô thở dài:

- Dù lão có ác độc đến đâu, hiện tại thì lão cũng bất lực rồi, lão đang chờ chết, người cần gì phải hạ độc thủ nữa ?

Nàng thừa hiểu, lời nói của Giang Ngọc Lang hoàn toàn là bịa đặt, chém chết nàng, nàng cũng không tin, song nàng vờ tin, bắt buộc mình phải tin.

Bởi, không còn cách nào khác hơn.

Không tin sao được, khi mà trọn xác thân của nàng đã giao phó cho hắn rồi, khi mà cái gì cao quý nhất của nàng cũng đã hiến dâng cho hắn rồi !

Dù hắn có là con người bại hoại nhất trần đời, thì đời nàng cũng liên hệ với hắn, cái gì nhất đã trao cho hắn, thì niềm tin kia, có đáng gì đâu mà chẳng dành luôn cho hắn ?

Có lẽ nàng phải tập tin tưởng nơi hắn cho quen dần những tráo trở, bịa đặt của hắn, có như vậy nàng mới sống yên lâu dài bên cạnh hắn, có hoà đồng với cái bại hoại của hắn, nàng mới tìm được phần nào hạnh phúc, dù là thứ hạnh phúc vớt vát.

Có, còn hơn không, khi chẳng có cái gì, lại muốn có một cái gì, thì chọn lựa làm sao được ? Mảnh ván đã đóng thành thuyền rồi, thuyền ra khơi rồi, thì ngại gió làm sao ?

Nàng hoàn toàn khuất phục trước định mệnh, bởi cái tròng đó Giang Ngọc Lang quàng vào cổ nàng trong bữa rượu tai hại.

Giang Ngọc Lang mỉm cười, đưa tay xoa nhẹ má nàng, gật gù:

- Được ! Người muốn ta tha cho lão thì ta tha !

Thiết Bình Cô buông tay ra, rồi tiếp:

- Hoa Vô Khuyết sắp đến đây rồi đó nhé !

Nụ cười đang nở nơi vành môi, vụt tắt nhanh, rồi gương mặt của Giang Ngọc Lang cũng biến sắc nhanh, giọng nói của hắn còn nhanh hơn:

- Người trông thấy hắn ?

Thiết Bình Cô cắn mạnh vào môi, rồi tiếp luôn:

- Có cả Tiểu Linh Ngự nữa đấy.

Giang Ngọc Lang không còn nói gì nữa.

Nói một tiếng, là phải mất một giây, trong hiện cảnh mỗi một giây là một điểm sanh mạng của hấn.

Khi nào hấn dám phí phạm một giây trong lúc này ?

Lập tức, hấn nắm tay Thiết Bình Cô, lôi nàng chạy đi. Ra đến cửa rồi, hấn trực nhớ lại còn có Mộ Dung Cửu trong phòng, hấn lại trở vào, mang nàng theo.

Nàng là nguồn lợi của hấn trong tương lai gần đây, thì khi nào hấn chịu bỏ ?

Bảo hấn bỏ cha, mẹ, họ hàng thân thích, hấn sẵn sàng bỏ, đừng mong bảo hấn bỏ một nguồn lợi lộc nào.

Về điểm này, thì hấn theo đúng truyền thống của Giang Biệt Hạc, có thể bảo là hấn còn theo sát hơn Giang Biệt Hạc nữa.

Hấn còn thì giờ ra khỏi tiểu trấn, không phải gặp một trở ngại nào cả.

Điều đó, cũng nhờ Thiết Bình Cô một phần, bởi Thiết Bình Cô hiểu rõ Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngự từ hướng nào đến đây, tự nhiên nàng đưa Giang Ngọc Lang đi về hướng khác, tránh chạm mặt với đối phương.

Ra khỏi tiểu trấn rồi, đi thêm một đoạn đường nữa, nhận thấy được an toàn, Giang Ngọc Lang mới chậm chân lại, hỏi:

- Người thấy rõ Hoa Vô Khuyết ? Người nhận ra hấn ?

Thiết Bình Cô gật đầu.

Tuy sợ hãi, Giang Ngọc Lang vẫn còn nghi ngờ:

- Làm sao người nhận ra hấn ?

Câu hỏi vô nghĩa quá chừng.

Nếu biết Hoa Vô Khuyết, gặp Hoa Vô Khuyết là Thiết Bình Cô nhận ra ngay, còn không biết thì tự nhiên nàng còn quan tâm chi đến một người xa lạ mà phải mách với hắn ?

Nếu có mách, thì nàng chỉ mách về việc gặp Tiểu Linh Ngự thôi chứ ? Và nàng phải nói là gặp Tiểu Linh Ngự đi với một thiếu niên lạ, như vậy mới hợp lý chứ ?

Ở đây, nàng chỉ nhấn mạnh về việc gặp Hoa Vô Khuyết thôi, điều đó chứng tỏ là nàng biết Hoa Vô Khuyết quá nhiều.

Dù sao đi nữa, tại cái hang mà Giang Ngọc Lang đánh bạc với Hiên Viên Tam Quang, lúc Hoa Vô Khuyết xuất hiện cứu Tiểu Linh Ngự, thì Thiết Bình Cô có mặt kia mà !

Nhưng, Thiết Bình Cô là con cừu non, chẳng mấy may kinh nghiệm, có lẽ nàng quyết định phải tin Giang Ngọc Lang, nên nàng không ngần ngại nói rõ lai lịch của nàng cho Giang Ngọc Lang biết !

Tuy nhiên, trước khi nói ra, nàng trầm ngâm nghĩ ngợi rất lâu, ánh mắt hướng về một phương trời xa thẳm, phương trời đó mờ mịt trong bóng đêm dày ...

Rồi nàng gằn từng tiếng:

- Chỉ vì ta là môn đệ của Di Hoa Cung !

oo Tiểu Linh Ngự và Hoa Vô Khuyết chậm chậm bước đều. Đêm càng về khuya càng thanh tịnh, bóng tối quá lạnh lùng bởi cái u tịch của khung cảnh. Cả hai bước đi bên nhau, nghe tiếng bước của nhau đã đành mà còn nghe tiếng thở của nhau nữa.

Bỗng, cả hai giật mình.

Từ xa xa, có tiếng hét vang rền vọng lại. Tiếng hét giữa đêm thanh vắng nghe lồng lộng.

Nhưng, cái vang rền lồng lộng đó truyền đi một sự tức uất cao độ, ẩn ước có niềm bi thảm phi thường.

Người ta nghe tiếng quỷ hú ma gào chưa hẳn là rợn mình bằng tiếng hét đó.

Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết không hện mà đồng cùng dừng chân lại ngay.

Rồi cả hai cùng quay mình, hướng về phía vừa phát ra tiếng hét đó, phi thân vút đi nhanh hơn gió.

Nếu Tiểu Linh Ngư đưa Hoa Vô Khuyết thì cả hai tiến về thị trấn. Song lúc đó, chính Hoa Vô Khuyết đưa Tiểu Linh Ngư một đoạn đường hướng về Quy Sơn, nên cả hai từ từ rời xa thị trấn.

Bây giờ, cả hai chạy trở lại thị trấn, bởi tiếng hét vọng từ thị trấn đến tai họ.

Thị trấn im lìm, toàn dân cư đều chìm trong giấc ngủ say nồng, không một ánh sáng nào điểm điểm màn đêm, trừ một bóng đèn nhỏ nơi tiểu khách sạn.

Và cũng chỉ có tại nơi đây còn có một người chưa ngủ.

Người đó, vừa là chủ nhân, vừa là tiểu nhị, đang gục đầu bên cạnh quầy mà ụa, mà mưa, mưa hết những gì chất chứa trong dạ dày, mưa luôn hơi, chẳng còn gì để mưa nữa hẳn vẫn ụa mãi.

Hoặc giả, hẳn là con người lập dị, hoặc giả hẳn có một tâm hồn cao khiết, hẳn vô tình chứng kiến mọi hành động của Giang Ngọc Lang, hẳn tởm quá chùng, tởm mà không có cách gì ngăn chặn, trừng trị kẻ lưu manh, hẳn mưa cho hết những cái đã chứng kiến.

Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết chẳng nói tiếng nào với nhau, chỉ đưa mắt ra hiệu cho nhau rồi cùng chạy vào khách sạn.

Cả hai chạy về phía gian phòng còn ánh đèn.

Và, cả hai gặp ngay Yến Nam Thiên đang nằm trên nền, quanh mình lão từng bệt máu còn tươi chớp chớp dưới ánh đèn yếu ớt.

Yến Nam Thiên ngã gục !

Sự kiện đó có cái tầm quan trọng ngang với trời lung lay, đất rung chuyển.

Yến Nam Thiên ngã gục là một sự kiện phi thường, một biến cố mà trong vũ lâm không một ai tin là có thể xảy ra.

Nhưng, lão chưa chết, lão còn cựa quậy, mắt lão còn mở to.

Lão cố điểm một nụ cười, thốt:

- Các người đã đến ! ... Hay quá ! ... Hay quá ...

Hoa Vô Khuyết lướt tới, quỳ xuống, rung rung giọng:

- Đệ tử đến chậm một phút !

Yến Nam Thiên vẫn giữ nụ cười thảm, tiếp:

- Người không đến chậm, chính ta đến trước. Trước khi ta chết, trông thấy được mặt các người, ta không còn ân hận gì nữa.

Tiểu Linh Ngư bắt chấp máu vấy quanh mình lão, ôm lão vào lòng, hét lên:

- Bá bá không thể chết ! Không một ai trên đời này giết được bá bá !

Yến Nam Thiên lắc đầu:

- Ta thọ thương, ta biết thương thế của ta !

Hoa Vô Khuyết hét lên:

- Ai hạ độc thủ gây thảm trạng cho lão tiền bối như thế này ? Ai ?

Yến Nam Thiên đáp:

- Giang Ngọc Lang !

Hoa Vô Khuyết gần từng tiếng:

- Đệ tử nguyện hứa với tiền bối, bằng mọi cách, phải giết gã lưu manh đó, báo thù cho tiền bối.

Yến Nam Thiên mỉm cười, rồi nhìn qua Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư chăm chú nhìn lão một lúc, bỗng cao giọng kêu lên:

- Cái việc giết Giang Ngọc Lang, chẳng cần hẳn phải ra tay. Giang Ngọc Lang là phần của tiểu đệ, dành riêng cho mỗi một mình tiểu đệ mà thôi. Vô luận tiền bối là ai, tiểu đệ không cần biết điều đó, tiểu đệ hứa là sẽ báo thù cho tiền bối !

Chàng đã bỏ hai tiếng bá bá, thay bằng vào hai tiếng tiền bối, nhưng vẫn còn xưng tiểu đệ như thường.

Bỏ như vậy, hẳn cũng còn có một nguyên nhân, và chàng không nở xưng là tại hạ, hoặc đệ tử, bởi dù sao thì những tiếng đó nói lên một sự cách biệt quá đáng, chàng không muốn chấp nhận một sự cách biệt như vậy đột ngột.

Sự thay đổi lời gọi Yến Nam Thiên đó làm Hoa Vô Khuyết hết sức lấy làm lạ.

Hắn trở mắt, kêu to:

- Vô luận tiền bối là ai ?.. Người nói thế nghĩa là gì ?

Hắn quay sang Yến Nam Thiên, hỏi tiếp:

- Tiền bối không phải là Yến đại hiệp sao ? Thế tiền bối là ai ?

Yến Nam Thiên bật cười lớn.

Phải cố gắng lắm lão mới cười được thành tiếng oang oang như vậy.

Lão cười mà mồ hôi đổ thành hạt to điểm đầy trán, lão hụt hơi mà vẫn còn cười, cố cười cho thật lâu rồi nhìn Tiểu Linh Ngư, thốt:

- Ta cứ tưởng là mình có thể lừa gạt được tất cả mọi người, ngờ đâu cuối cùng rồi ta cũng bị người phát giác.

Hoa Vô Khuyết lại kêu lên:

- Thế tiền bồi chẳng phải là Yến đại hiệp ?

Yến Nam Thiên đáp:

- Yến Nam Thiên là một lão hữu trong đời ta ...

Hoa Vô Khuyết sửng sốt:

- Vậy ra, tiền bồi là ... là ai ?

Yến Nam Thiên giả đáp luôn:

- Ta họ Lộ.

Hoa Vô Khuyết mở to đôi mắt:

- Lộ Trọng Đạt ? Tiền bồi là Nam Thiên đại hiệp Lộ Trọng Đạt ?

Lộ Trọng Đạt mỉm cười:

- Người có nghe danh ta ?

Tiểu Linh Ngư thở dài, đáp thay Hoa Vô Khuyết:

- Lúc lên năm tuổi, đệ tử đã nghe nói đến tên tiền bồi rồi. Huyết Thủ Đổ Sát tuy suýt chết nơi tay tiền bồi, song lão ấy luôn luôn tỏ ra khâm phục tiền bồi vô cùng.

Hoa Vô Khuyết cau mày:

- Nhưng làm sao Lộ đại hiệp lại giả mạo Yến đại hiệp ?

Lộ Trọng Đạt đáp:

- Chỉ vì Yến ...

Lão còn lại bao nhiêu khí lực, thì đã dùng phần khí lực đó bật thành tràng cười, càng cười, hơi thở hắt ra, không thu vào kịp, thành ra lão yếu gấp, bây giờ thì lão không còn hơi sức mà nói tiếp tròn câu.

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Điều đó thì đệ tử đã đoán được phần nào rồi. Tiên bối cứ để cho đệ tử nói thay, nếu nói đúng thì tiên bối gật đầu, còn đệ tử nói sai thì tiên bối lắc đầu, đệ tử sẽ chữa lại. Như vậy tiên bối khỏi phải nói dài dòng làm chi cho thêm mệt.

Lộ Trọng Đạt cười nhẹ, gật đầu:

- Được !

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một chút:

- Sau khi thoát khỏi Ác Nhân Cốc, Yến Nam Thiên đại hiệp khôi phục được thần trí sáng suốt như cũ, song vũ công thì vẫn còn tàn thắt, muốn tung hoành trên giang hồ như ngày trước, mà năng lực lại thiếu kém, do đó không thực hiện được cái ý nguyện.

Đúng vậy chăng ?

Lộ Trọng Đạt gật đầu:

- Đúng !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Bởi biết như vậy Yến đại hiệp mới tìm đến Lộ đại hiệp ?

Lộ Trọng Đạt gật đầu:

- Đúng !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Trên con đường từ Ác Nhân Cốc đến nơi ẩn cư của Lộ đại hiệp,

Yến đại hiệp phát hiện ra giang hồ đang trải qua một cơn đại loạn. Và trước cảnh đại loạn đó, người cảm thấy mình vô dụng quá chừng, cho nên khi gặp Lộ đại hiệp rồi, người mới tỏ lời thỉnh cầu Lộ đại hiệp ra mặt gánh vác việc nghĩa.

Lộ Trọng Đạt gật đầu:

- Đúng !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Yến đại hiệp lại sợ võ công của mình không được lưu truyền nếu chẳng may phải mạng, một vì thương thế còn mang nặng nơi bản thân, nên đem hết bí quyết luyện tập võ công chỉ điểm cho Lộ đại hiệp.

Lộ Trọng Đạt lắc đầu:

- Sai !

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một chút:

- Nếu không phải như vậy, thì chính là Lộ đại hiệp nhận thấy Yến đại hiệp không còn hy vọng khôi phục công lực, nên bảo Yến đại hiệp truyền cho tất cả bí quyết ? Nói một cách khác, là thay vì Yến đại hiệp tặng Lộ đại hiệp, thì chính Lộ đại hiệp yêu cầu truyền cho ?

Lộ Trọng Đạt thở dài:

- Mười năm trước ta bị Ngụy Vô Nha đánh bại, sau lần chiến bại đó, ta nhận ra võ công của ta chưa đủ dùng, cho nên ta quyết định tạm thời rửa tay, treo kiếm ...

Lão lộ vẻ thống khổ vô cùng. Vì niềm xưa, vì ý nay, cả ý niềm xưa nay tạo nên một sự tử huyệt cho lão.

Tiểu Linh Ngư liền tiếp:

- Tiền bối nghĩ rằng võ công của mình còn kém, không đủ ứng phó với mọi khó khăn, cho nên bắt buộc Yến đại hiệp phải truyền bí quyết

luyện tập, có như vậy tiền bối mới nhận lời.

Lộ Trọng Đạt mỉm cười:

- Người nghĩ đúng, song chẳng chịu nói ra ngay, sợ ta mất mặt !

Tiểu Linh Ngư cũng cười:

- Tiền bối đã có chân tài, thì học gì thêm mà chẳng chóng thành tựu, do đó trong thời gian mấy tháng, tiền bối đã lãnh hội trọn vẹn sở đắc của Yến đại hiệp.

Lộ Trọng Đạt gật đầu.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Tuy học được tất cả võ công của Yến đại hiệp, tiền bối vẫn không muốn chuốc cái danh cho chính mình, nên vừa trở lại giang hồ là khoác cái tên Yến đại hiệp mà hành sự.

Lộ Trọng Đạt gật đầu, rồi lắc đầu.

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một chút:

- Hay là cái việc khoác tên Yến đại hiệp là do Yến đại hiệp đề xướng ? Yến đại hiệp nghĩ rằng, sau khi người rời khỏi Ác Nhân Cốc, thì các ác nhân nơi đó cũng ly khai sơn cốc luôn, tái nhập giang hồ, tung hoành như trước, sát hại dân lành. Yến đại hiệp muốn cho tiền bối khoác tên người để gây chấn động nơi bọn Thập Đại Ác Nhân vì họ chỉ ngán mỗi một mình Yến đại hiệp ? Đúng vậy chẳng ?

Lộ Trọng Đạt thở dài:

- Người quả thật thông minh ! Người biết không, giả mạo tên, phải giả mạo luôn người, về việc đó thì ta nhờ Vạn Xuân Lưu, chính lão ấy dùng thủ thuật cải biến dung nhan của ta cho giống Yến Nam Thiên. Ta cho rằng trên đời này chẳng một ai khám phá nổi sự giả mạo đó. Nhưng ta lầm, bởi còn có người, người đã phát hiện sự giả mạo của ta ! Ta không hiểu tại sao người lại khám phá được !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Đáng lẽ gặp đệ tử lần đầu tiên, tiên bối phải đề cập đến Vạn Xuân Lưu, vì lão ấy dự phần quan trọng trong việc Yến đại hiệp trốn khỏi Ác Nhân Cốc. Nhưng gặp đệ tử rồi, tiên bối chẳng hề nhắc nhở đến họ Vạn, vì thế mà đệ tử hoài nghi, hoài nghi ngay từ phút giây đầu.

Lộ Trọng Đạt hỏi:

- Rồi sao nữa ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Bất cứ ai, dù cho Yến Nam Thiên cũng thế, nếu trải qua gian khổ suốt mười mấy năm dài như vậy, hẳn phải thay đổi tính tình, không nhiều thì ít. Nhưng tiên bối giữ nguyên vẹn tính khí của mười mấy năm về trước. Với tao ngộ thâm đố mà tiên bối còn giữ được bản chất cố hữu, thì quả thật là một sự kiện phi thường, con người không ai làm nổi, trừ các bậc thánh hiền mà thôi. Đó là điểm thứ hai làm cho đệ tử nghi ngờ.

Chàng tiếp luôn:

- Cái khổ của Yến đại hiệp trong mười mấy năm qua trong Ác Nhân Cốc, chỉ có mỗi một mình đệ tử là hiểu rõ hơn ai hết. Đệ tử dám quả quyết là con người trải qua những tao ngộ của Yến Nam Thiên, nhất định là phải cải biến tâm tình, không một ai bảo trì cái tánh cố hữu nổi.

Lộ Trọng Đạt thở dài:

- Người nói đúng ! Ngày nay, Yến Nam Thiên đã biến đổi rất nhiều, sánh với ngày xưa, có thể bảo là hai người khác biệt chứ không còn là một nữa.

Giọng nói của Lộ Trọng Đạt yếu dần, đến lúc đó thì lão nói khó nghe quá. Tiểu Linh Ngư hầu như chỉ nghe tiếng gió phều phào thôi.

Chàng còn một điều, chưa nói ra được, điều đó là nếu Lộ Trọng Đạt chính thật là Yến Nam Thiên, thì tại sao lúc gặp Giang Biệt Hạc, lại

không nhận ra ngay là Giang Cầm ?

Lộ Trọng Đạt sở dĩ đáp ứng với Giang Biệt Hạc, không giết Giang Biệt Hạc, là vì muốn giữ sự bí mật đó, tức là sự lão không nhận ra Giang Cầm trong con người Giang Biệt Hạc.

Chàng hỏi:

- Bây giờ, đệ tử chỉ còn một điều thỉnh cầu tiên bối trước phút giây vĩnh quyết âm dương này, hẩn tiên bối không từ khước !

Chàng trầm giọng tiếp:

- Hiện giờ, Yến đại hiệp ... Yến bá phụ của đệ tử ... Ở đâu ?

Lộ Trọng Đạt không đáp.

Đôi mắt của lão đã khép lại rồi. Đôi mắt đó, vĩnh viễn không còn mở nữa.

Hồi 76

Vô Nha Môn Hạ

Thi hài của Nam Thiên đại hiệp Lộ Trọng Đạt đã được mai táng xong tại một gò cao bên ngoài tiểu trấn, hình thức thì đơn giản song tinh thần thì vô cùng long trọng.

Thời gian vào lúc hoàng hôn.

Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết đứng lặng trước mộ phần, thần sắc nghiêm trang, cung kính tưởng niệm anh linh của bậc đại hiệp vang tiếng một thời.

Đêm dần dần xuống.

Quanh mình là bóng tối, trước mặt là mộ phần, xa xa một vài tiếng côn trùng bắt đầu rên rỉ, gió từng cơn nhẹ cuốn về ...

Còn cái cảnh nào thâm bằng cảnh mộ lạnh đêm về ?

Hoa Vô Khuyết nhìn trời, buông tiếng thở dài:

- Ác tặc chưa trừ, giang hồ còn tao loạn ! Lộ đại hiệp sao vội bỏ ra đi ? ... Đi, bỏ lại bao nhiêu việc khó khăn trong khi thiếu hẳn hạng người có lòng ! Lộ đại hiệp lại không kịp cho biết Yên Nam Thiên hạ lạc tại phương trời nào ! Đại hiệp ra đi mang theo niềm hận về đất lạnh, kẻ ở lại đây khắc khoải với thác mắc ngổn ngang ...

Tiểu Linh Ngư trầm buồn tiếp nói:

- Không phải Lộ đại hiệp vội ra đi mà không kịp nói cho chúng ta biết Yên Nam Thiên ở địa phương nào ! Người không nói là vì người không muốn nói, chứ không là vì không kịp nói !

Hoa Vô Khuyết cau mày:

- Tại sao người không muốn nói ?

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Chỉ vì khó nói, chứ còn tại sao nữa ? Có thể lão không muốn ai tìm đến đó, quấy nhiễu Yến Nam Thiên, có thể là Yến Nam Thiên đã ra người thiên cổ. Cho nên Lộ đại hiệp sợ chúng ta thương tâm ...

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm một lúc:

- Ta chỉ ước nguyện một điều, là được gặp Yến đại hiệp một lần. Một lần thôi cũng đủ. Chứ nếu không thì ...

Tiểu Linh Ngư ưỡn ngực, vỗ tay vào ngực thành thịch, cao giọng thốt:

- Tự nhiên là người sẽ gặp ! Chắc chắn là người sẽ gặp Yến bá phụ của ta ! Chẳng bao giờ Yến bá phụ của ta chết bất ngờ như vậy được, khi nào ta chưa nổi danh trên giang hồ là bá phụ của ta chưa chết, không thể yên tâm mà chết !

Hoa Vô Khuyết ngưng ánh mắt nhìn chàng một lúc lâu, điểm một nụ cười, rồi gật đầu:

- Phải ! Khi Yến đại hiệp chưa muốn chết thì vô luận người nào trên đời này cũng không thể làm cho người chết được. Cả Diêm Vương cũng không vượt nổi cái công lệ đó ! Chắc chắn là sẽ có một ngày ta gặp được Yến đại hiệp.

Tiểu Linh Ngư ngẩng mặt nhìn trời, bật chuỗi cười dài:

- Hay ! Người nói nghe hay quá ! Cái khẩu khí đó, chính là của ta ! Sau bảy mươi lăm ngày, nếu ta có thể chết đi, thì còn người, cái khẩu khí của ta nhờ người mà vẫn còn.

Bảy mươi lăm ngày ! Bảy mươi sáu trừ một, một đó dành cho việc mai táng Nam Thiên đại hiệp Lộ Trọng Đạt.

Trong suốt ngày đó, cả hai quán quít bên nhau ! Một ngày đau buồn nhưng lại đáng giá.

Họ đếm từng ngày, tính từng ngày, để sóng trọn vẹn tình bằng hữu.

Nghe nhắc đến số ngày còn lại, Hoa Vô Khuyết trầm ngâm gương mặt.

Lâu lắm, bỗng hấn hỏi:

- Người sẽ đi Quy Sơn ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Ngay sau khi chúng ta chia tay tại đây.

Chàng tiếp:

- Hay là người đi theo ta ? Ta bảo đảm là người sẽ mục kích một tấn kịch vô cùng hào hứng.

Hoa Vô Khuyết cuối đầu:

- Rất tiếc là ta không thể đi theo người !

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Tại sao ?

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Đột nhiên ta nhớ đến một việc quan trọng, ta cần phải làm cái việc đó.

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Việc gì quan trọng đến nỗi làm cho người xem thường bảy mươi lăm ngày còn lại của chúng ta ? Người đành bỏ mất bảy mươi lăm ngày chung sống với nhau à ?

Hoa Vô Khuyết đưa mắt nhìn lên những đốm sao lấp lánh cuối trời, từ từ thốt:

- Nếu ta làm được cái việc đó, thì tình bằng hữu của chúng ta sẽ chẳng còn chỉ trong vòng bảy mươi lăm hôm mà thôi !

Tiểu Linh Ngư chăm chú nhìn hắn.

Rồi chàng hỏi:

- Người định trở về Di Hoa Cung ?

Hoa Vô Khuyết cười khở:

- Sao người cứ ép buộc ta phải nói ra ?

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Người định van cầu Di Hoa Cung Chủ, đừng bắt buộc người phải giết ta ?

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Ta chỉ nghĩ là về đó, hỏi gia sư, tại sao người buộc ta phải giết người !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Người tưởng họ sẽ giải thích cho người nghe ?

Hoa Vô Khuyết trầm giọng:

- Giải thích hay không, là quyền của gia sư, song ít nhất ta cũng có hỏi. Có hỏi là ta yên tâm, có hỏi là điều quan trọng, còn như gia sư cho biết cũng tốt, không cho biết cũng chẳng sao ! Ta sẽ thắc mắc suốt đời nếu không được mở miệng hỏi một lần.

Tiểu Linh Ngư ngưng bật tiếng cười, rồi từ từ thốt:

- Ta biết cái tánh của người ! Người cũng như ta, muốn làm việc gì, là phải làm cho bằng được, quyết làm cho được, không một ai ngăn trở nổi ! Nhưng, ta cho người biết điều này, là có những con người sinh ra để mà chịu bi thảm bởi số mạng đã an bày cho những người đó một kết cuộc bi thảm rồi, cố vùng vẫy cách nào, cũng không tránh được cái kết cuộc đó. Cái kết cuộc bi thảm giữa nam và nữ, chẳng

phải là sự hi hữu, thì trong tình bằng hữu, cũng có những kết cuộc bi thảm như thường.

Chàng nhếc nụ cười khổ, tiếp luôn:

- Nam và nữ, thương yêu nhau rõ ràng đó, nhưng bỗng một hôm sinh ra thù, thù nhau đến độ cả hai cùng muốn có một chết để một còn. Đó là cái tình đời, mà tình đời nào lại chẳng do vận mạng an bày ? Cái số của chúng ta, là không thể trở thành đôi bằng hữu của nhau. Trong tương lai, nếu người không giết ta, thì biết đâu ta lại chẳng giết người ?

Hoa Vô Khuyết suy tư một lúc.

Sau cùng, hấn cười nhạt, thốt:

- Giang Linh Ngư ! Có lẽ người đã bị mạng vận khuấy phục rồi chẳng ?

Tiểu Linh Ngư giật mình !

Thế ra, con người hoà hữn, ôn nhu như Hoa Vô Khuyết lại quật cường hơn chàng ?

Quật cường đối với đồng loại, cái đó cũng chẳng lạ gì, hấn lại quật cường đối với cả vận mạng ? Hấn muốn biến đổi vận mạng, chuyển vận mạng theo chiều hướng do hấn muốn ?

Qua phút giây sửng sốt, chàng bật cười lớn:

- Tốt lắm ! Thế người cứ đi ! Vô luận làm sao, ta và người cũng sẽ gặp lại nhau một lần nữa. Nghĩ đến cái việc sẽ được gặp nhau lại một lần nữa, là ta cởi mở tâm tình lắm rồi, dù gặp nhau lại để tương tan tương sát ! Đi đi, Hoa Vô Khuyết !

Nhưng, tại nơi đây, là một rừng hoa. Đã là rừng hoa tất phải có đủ muôn loài hoa.

Hoa ở đây, bất chấp tiết thu, hay nói cách khác, tiết thu không bao giờ bén mảng đến khu rừng hoa này.

Cho nên, hoa ở đây vào thu mà lại nở rộ như mùa xuân.

Vào xuân, chẳng phải tất cả các loài hoa đều nở, nhưng ở đây, vào thu mà mọi thứ hoa đều nở.

Từ mẫu đơn, thược dược, mai, đào, lan ... còn cúc là lẽ dĩ nhiên rồi.

Ngàn hoa đua nở, ngàn hương toa? khắp không gian, một thứ hương hỗn hợp gây niềm khoan khoái cho bất cứ ai khó tính nhất trần đời, bởi trong ngàn hương đó có thể gạn lọc ra cái mùi riêng biệt hợp sở thích của người khó tính.

Nhiều thứ hoa trồng một chỗ, hoa này nở rồi tàn, hoa khác nối tiếp, nhiều thứ hoa nở tại một địa điểm, điều đó chẳng lạ gì bởi người trồng lắm thứ.

Nhiều thứ hoa nở đồng thời, mới là một sự lạ.

Nơi đây, là chốn núi sâu, nơi đây vắng bóng thế nhân quanh năm suốt tháng, một nơi cao tuyệt hầu như ẩn khuất trên chín tầng mây, luôn luôn có gió lạnh thổi về, sương núi giăng mắc chỗ mỏng chỗ dày, ánh dương quan chiếu xuống lọc qua màn sương, có cái sắc thái vàng vàng, không chói lói huy hoàng như dưới vùng hoang dã.

Nhưng, gió lạnh, sương lạnh, lạ lùng thay, không gieo lạnh trong không gian, trái lại không khí ấm dịu vô cùng, chẳng khác nào vào tiết xuân ở mọi nơi khác.

Nơi đây hẳn có một định lực riêng biệt chi phối, tạo thành một thế giới riêng rẽ, biệt lập hẳn với trần gian.

Một thiên đàng ở cõi thế !

Lạc lõng đến đây rồi, con người quên hết sự việc phàm trần, và hoàn toàn bị hấp dẫn không vì cảnh trí cũng vì hương hoa, sắc hoa.

Người ta đi biển, say sóng gió trùng dương, người lạc lõng đến đây cũng say như thường, say hương hoa, say sắc hoa ...

Có ai ngờ đâu, nơi đây là chốn thiên hạ vũ lâm cho là thần bí nhất, nguy hiểm nhất.

Bởi, nơi đây, là khu vực của Di Hoa Cung.

Giữa biển hoa, có một tòa cung khuyết, đương nhiên là tráng lệ huy hoàng, toa cung khuyết này như được kiến tạo bằng bạch ngọc, huỳnh kim, chỉ nhìn thoáng qua là con người phải khiếp vía, bởi nó sang quá, quý quá, kiêu hùng quá.

Trong biển hoa, hiện tại có bốn tiên nữ, đang làm những việc tưới hoa, rửa lá, tỉa cành, quét lá rụng hoa tàn.

Chung quanh, ra tận đến ngoài xa, chẳng có một bóng người nào khác.

Khỏi phải nói, bốn nàng đều có nhan sắc tân kỳ. Bốn nàng là những giai nhân tuyển chọn từ trong số giai nhân, gán cho bốn nàng ba tiếng "tuyệt gian nhân" cũng chẳng quá đáng.

Họ thi hành công tác giữa biển hoa, nhìn qua khó mà biết hoa đẹp hơn người, hay người đẹp hơn hoa.

Song, nhìn kỹ, mới nhận thấy cái đẹp của người thiếu hẳn tinh thần, dù người là sinh động vật, còn hoa là loài vô tri giác lại thắm tươi hơn ...

Bởi các nàng lạnh lùng quá, trên gương mặt họ, chẳng một nét tình cảm nào biểu hiện.

Họ làm việc như cái máy, nàng tưới hoa, nước trong bình cạn rồi, nàng chẳng hay biết, cứ nghiêng vòi, tay tưới hoa mắt lại nhìn đăm đăm về vô định.

Nàng quét hoa, lá, tay cầm chổi bất động.

Nàng rửa lá, nắm chắc lá trong tay, đứng thừ ra, ánh mắt hướng xa xôi.

Nàng cắt tỉa, kéo kẹp cành rồi, ngón không nhích động.

Họ là những pho tượng giai nhân, dựng đứng tại đó để làm cảnh ? Hay họ là những kẻ có xác không hồn ? Cái gì thu hút thần hồn của họ, khiến họ dẫn đờ thờ thần ?

Trừ gió thổi từng cơn, tất cả nơi đây ngưng đọng, đến thời gian cũng ngưng đọng luôn. Ngày thu rất ngắn so với ngày của các mùa khác. Nhưng ở đây, ngày thu lại quá dài, dài một cách đáng sợ.

Cảnh trí là một thiên đường, nhưng lại là một thiên đường tịch mịch.

Ai sành tâm lý con người, tất cũng phải hiểu là xác thân càng tịnh, tâm hồn ngược lại càng động.

Hiện tại thì bốn nàng đang lắng nghe cơn bão nổi dậy trong tâm tư. Một cơn bão lửa.

Họ Ở vào cái lúa thanh xuân, lòng họ lạnh thế nào được ?

Bất cứ thiếu nữ nào, ở lứa tuổi đó, cũng bắt đầu mơ mộng và theo đà dục vọng bùng lên, họ càng mơ mộng nhiều.

Dục vọng của họ, chẳng nhất thiết là dục tình, họ muốn có rất nhiều thứ, bất quá trong các thứ đó, có cả cái tình.

Song, họ mơ ước mà làm gì, khi họ sống trong một thế giới biệt lập ?

Những thứ họ mơ ước, chẳng bao giờ được thể hiện ở tại cảnh trí nơi này. Bởi, đây là đất cày, một thứ đất rất cỗi cằn cho mọi loại hạt giống ước mơ.

Họ có gieo giống cũng phí công thôi, họ chẳng khi nào có gặt hái.

Nhựa sống bùng lên, uy quyền bắt buộc họ phải làm chai lỳ nhựa sống đó, bảo sao họ không có những trận bão lòng ? Tuy nhiên, bão càng nổi dậy, họ càng khổ thêm, cho nên họ quá khổ mà thành lỳ, lỳ đến không buồn hoạt động ...

Vừa lúc đó, có một thiếu nữ, chẳng rõ từ đâu đến, bất chấp hiểm nguy, cố bò dần dần đến khu rừng hoa.

Nàng ấy đuối sức lắm rồi, không còn bước đi nổi nữa, đành phải bò. Nàng vận bộ y phục trắng như tuyết, hiện tại thì y phục của nàng vấy đất cát, lốm đốm những vệt màu khô, màu ướt.

Nó có gương mặt tuyệt đẹp, hiện tại gương mặt đó bộc lộ vẻ tiều tụy đáng sợ.

Thoáng nhìn qua nàng, ai cũng biết là nàng vô cùng vất vả mới đến được địa phương thần bí này.

Đến đây rồi, bao nhiêu nghị lực của nàng tiêu tan mất, nàng không còn cưỡng lại nổi sự rã rời toàn cơ thể, phải ngã xuống, ngã rồi không đứng lên được, phải bò ...

Nàng quyết đến tận cái đích, và cái đích của nàng là toà cung khuyết huy hoàng tráng lệ kia ...

Cái đích của nàng là hội kiến Di Hoa cung chủ.

Nàng bò, tất phải cử động tay nhiều hơn chân, đôi bàn tay có làn da trắng mịn lúc đó rướm máu, nhuộm đỏ, quờ quạng, bám víu, hầu như tuyệt vọng vì quá kiệt sức.

Mà nàng kiệt sức thật sự, bò được vài thước, lại bất tỉnh, rồi tỉnh lại để bò, bò để bất tỉnh trở lại.

Một trong bốn thiếu nữ kêu lên:

- A ! Có người đến !

Ánh mắt lạnh lùng muôn thuở của nàng đột nhiên bùng sáng, những tia lửa kỳ quái chớp chớp trong ánh mắt đó.

Ba nàng kia cũng chớp mắt nhìn.

Tất cả bốn nàng không khác nào những con mèo nằm khoanh một xó rình chuột, rình quá lâu, chẳng thấy chuột, hi hí mơ màng, bỗng gặp con mồi, cùng mở mắt to, cùng vùng dậy, vận kinh nơi móng chân, sẵn sàng chụp.

Những kẻ bất mãn lâu dài, khí uất dồn chứa thừa thãi quá, cần phải phát tiết.

Và có hai phương pháp phát tiết cái khí uất ứ đọng đó.

Ngược đãi người khác, bất cứ ai, chửi người khác để mà hằn học, mà đổ trút lên đầu mọi nỗi niềm ray rứt, hành tội người khác mà họ cho rằng đã hưởng quá nhiều những gì họ mơ ước từ lâu song không bao giờ đến với họ. Đó là một trong hai phương pháp phát tiết bất mãn của họ.

Thiếu nữ từ chân núi bò lên tới đây, chính là Thiết Tâm Nam.

Trước khi đến đây, nàng cũng hiểu như mọi người, là khu vực Di Hoa cung rất thần bí, rất nguy hiểm, nhưng nàng có cần biết gì điều đó.

Nàng sẵn sàng chết để đạt mục đích, nàng muốn hỏi Di Hoa Cung chủ một câu hỏi thôi.

Câu đó như thế này:

- Tại sao cung chủ bắt buộc Hoa Vô Khuyết phải giết Giang Linh Ngư ?

Mục tiêu của cuộc hành trình đầy gian khổ đã đạt rồi, còn cái đích của tâm nguyện nữa.

Toà cung khuyết thần bí cuối cùng rồi cũng hiện ra trước mắt nàng, nàng chỉ bò tới một lúc nữa, là sẽ vào trong toà cung khuyết đó, gặp cái người mà nàng muốn gặp, hỏi câu duy nhất, hỏi xong lặng lẽ trở ra ...

Bây giờ thì nàng không còn chột tinh chột mê như trước nữa, chừng như có một mãnh lực nhiệm mầu giúp nàng chi trì qua thống khổ, lòng nàng nao nao lên với ý nghĩ sẽ gặp cung chủ trong phút giây.

Ngờ đâu, bốn thiếu nữ công tác tại khu rừng hoa này từ xa xa bay vút đến.

Thiết Tâm Nam mừng rỡ, cố điếm một nụ cười, kêu lên:

- Các vị thơ muội ơi ! Xin các vị ...

Nàng vừa gọi vừa chồm mình lên, câu nói chưa dứt, một trong bốn hoa nữ phóng một ngọn cước, bắn nàng nhào ngửa, lăn đi một vòng.

Thiết Tâm Nam vừa kinh hãi, vừa nổi giận, rung rung giọng hỏi:

- Chẳng lẽ cô nương không cho tôi nói năng chi hết ?

Hoa nữ đó cười hì hì, tiếng của nàng giống tiếng gầm gừ của con thú dữ.

Nàng buồn gọn:

- Bất chấp người là ai, chẳng cần biết người nói gì, trước hết ta tạ Ơn người !

Tạ Ơn bằng cách đó ! Tạ Ơn bằng một ngọn cước !

Ơn gì ? Nếu không là cái ơn giúp các nàng có cơ hội phát tiết bất mãn tích trữ từ lâu ngày ?

Thiết Tâm Nam sửng sốt:

- Tạ Ơn ? Cô nương nói sao ? ...

Hoa nữ lạnh lùng:

- Người biết không, chúng ta ở đây, vĩnh viễn chẳng có cơ hội vui đùa, nếu có một cơ hội nào, thì cơ hội đó là có người bèn mảng đến khu vực thần cung ! Tuy nhiên, những cơ hội như vậy rất hiếm có ! Cho nên, có là không thể bỏ qua !

Thiết Tâm Nam trở mắt:

- Nhưng ... tôi đến đây ... nào phải để dò thám chi đâu ? Tôi đến để bái kiến cung chủ mà ? Tôi cần gặp cung chủ mà !

Hoa nữ cười nhẹ:

- Người có biết cung chủ đã phân phó cho bọn ta như thế nào chăng ?

Thiết Tâm Nam lắc đầu:

- Làm sao tôi biết được ?

Hoa nữ tiếp:

- Cung chủ phân phó, vô luận là ai, bèn mẳng tới khu vực thần cung, vô luận kẻ bèn mẳng có dụng ý gì, chúng ta phải giết chết. Chúng ta được phép tùy tiện giở mọi thủ đoạn, miễn là giết chết kẻ đó thì thôi.

Thiết Tâm Nam rợn người.

Nàng hiểu cái ý ngụ trong hai tiếng "tùy tiện" do hoa nữ thốt ra. Nàng là nữ nhân, tự nhiên hiểu rõ tâm lý của nữ nhân, nàng hiểu nữ nhân đối phó với nữ nhân, thường là tàn khốc hơn nam nhân đối phó với nữ nhân.

Khi nữ nhân quyết liệt rồi, là điều đáng sợ lắm. Mà, đối phương đã tỏ ra quyết liệt rõ ràng, bằng có là một cái đá chào mừng trước ! Nàng vừa tiếp nhận đó !

Bây giờ, bốn hoa nữ bao vây bốn phía.

Bốn cặp mắt đều dồn vào Thiết Tâm Nam tại trung tâm, bốn lồng ngực nhấp nhô càng phút càng mạnh, mỗi hơi rỉ ra hai bên sống mũi, chảy xuống thành dòng.

Thiết Tâm Nam sợ quá, kêu lên:

- Các cô nương muốn giết, cứ giết, song ít nhất cũng phải cho tôi gặp cung chủ rồi hãy giết.

Một hoa nữ bật cười hắc hắc:

- Người là cái quái gì mà đòi gặp cung chủ ?

Nàng đó từ từ bước tới.

Thiết Tâm Nam nhận ra, mắt nàng ấy mở to hơn, cánh mũi phập phồng nhanh hơn, môi cũng hé ra, bày hai hàm răng trắng cắn khít lại, như sắp sửa nghiến.

Rồi nàng ấy với tay nắm áo Thiết Tâm Nam.

Thiết Tâm Nam cố vùng vẫy, cố tự vệ, giả như gặp một gã dâm đảng cuồng đồ, nàng cũng không sợ hãi bằng hiện tại.

Một hoa nữ hờm hờm như vậy, ba hoa nữ kia cũng áp tới, hờm hờm, cả bốn đều giống con lang cái đang phát động dục tính, cả bốn đều vươn tay ra, tám bàn tay như tám mảnh lưới sắt nhỏ, tám mảnh lưới chi phần trọn thân thể của Thiết Tâm Nam, mà vồ, mà kéo, mà chà ...

Họ quên rằng, Thiết Tâm Nam cũng là nữ, cũng như họ.

Họ muốn phát tiết dục vọng ứ đọng nhiều tháng ngày qua, họ bất chấp đối tượng là nữ hay nam, hay một hình gỗ, đá, miễn có đối tượng là họ thoa? thích rồi. Bởi họ luôn luôn nuôi ảo tưởng, cho nên vật thể gì mang máng với hình thức tưởng tượng của họ, là họ vồ ngay, ảo tưởng đã biến hư thành thực.

Vùng vẫy với một nàng, còn khó khăn thay, huống hồ vùng vẫy với bốn nàng.

Thiết Tâm Nam gần như bất động mặc cho các nàng cấu, véo, xát, chà, móng tay nhọn của các nàng cào cấu trên da thịt đến rướm máu.

Nàng còn nghe bốn hoa nữ bật cười vang, cười cuồng dại, thích thú.

Đúng là một bọn điên, thuộc loại điên khả ố. Khi con người bị dục vọng biến thành điên cuồng, thì người đó chẳng khác gì một con thú ...

Thoạt đầu nàng còn uốn éo, vặn mình, dần dần nàng bất động hẳn, cuối cùng nàng không còn cảm thấy một cảm giác nhột, đau nào nữa

cả.

Nàng tuyệt vọng, phát hôn mê luôn.

Trong cơn hôn mê, nàng mừng tượng nghe tiếng quát:

- Buông nàng ra !

Nàng hôn mê luôn.

Khi nàng tỉnh lại không hiểu mình đã hôn mê bao lâu nữa.

Tỉnh lại rồi, nàng phát giác ra mình đang nằm trên một chiếc giường có nệm êm, chăn ấm, dương quang vắng, chỉ có đấng quang sáng chói chung quanh.

Thế là đêm đã về, nàng chỉ biết có vậy thôi, chứ không hiểu là vào cảnh nào.

Gian phòng tráng lệ huy hoàng quá, vừa mở mắt ra mắt nàng bị chói ngay, bắt buộc nàng phải nhắm lại.

Lúc mở mắt lần thứ hai, nàng trông thấy Hoa Vô Khuyết, nhìn nàng với cái nhìn dịu hiền như thuở nào.

Trong khung cảnh huy hoàng này, hấn đã trở về phong dạng của một vương tôn, vẻ sang quý hiện lộ rõ rệt hơn lúc nào hết.

Hấn là con người cao quá, chẳng phải bất cứ ai cũng có thể với đến hấn.

Thiết Tâm Nam rên rỉ:

- Hoa Vô Khuyết ! Có thật là Hoa Vô Khuyết đang ở trước mặt ta đó chẳng ? Ta tỉnh hay nằm mộng ?

Hoa Vô Khuyết mỉm cười, nụ cười dịu hiền như thuở nào.

Giọng hấn cũng dịu như thuở nào:

- Chính tại hạ đây, cô nương ! Bây giờ thì cô nương nên yên tâm đi, có Hoa Vô Khuyết bên cạnh rồi, cô nương chẳng còn phải sợ việc chi nữa.

Thiết Tâm Nam nhắm mắt lại, thở dài mấy tiếng, đoạn tiếp nói với giọng u buồn:

- Hoa Vô Khuyết ơi ! Tại sao cứ mỗi lần ta lâm nạn, là chỉ có người xuất hiện giải cứu ta ? Và luôn luôn chỉ có mình người ?

Hoa Vô Khuyết cũng thở dài, rồi hấn cố điểm một nụ cười, đề cập đến một việc khác:

- Ở đây là Di Hoa cung, cô nương nên hiểu, trước sự việc đã xảy ra, tại hạ hết sức then buồn. Tại hạ tự hỏi, phải làm sao để chuộc cái tội này đối với cô nương.

Thiết Tâm Nam vụt mở mắt ra, bật ngồi dậy, run run giọng:

- Ta van cầu người, đưa ta đến gặp cung chủ. Ta cần gặp cung chủ gấp. Sở dĩ ta lâm nạn như người đã biết, là vì ta muốn báo kiến cung chủ. Để gặp người, ta bất chấp mọi hiểm nguy.

Hoa Vô Khuyết nhếch nụ cười khổ:

- Tại hạ trở về đây, cũng là để gặp gia sư, rất tiếc cả hai vị đều xuất ngoại từ lâu.

Thiết Tâm Nam kêu lên:

- Cả hai đều vắng mặt ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Đó là một sự kiện mà từ bao nhiêu năm qua chưa hề có tại Di Hoa Cung !

Thường thường thì một vị xuất ngoại, một ở lại nhà.

Thiết Tâm Nam lộ vẻ thất vọng lớn:

- Cái vận mạng của ta sao mà đen tối quá như vậy chứ ? Ta ... ta ...

Nàng không nói tiếp được nữa, nàng nghẹn ngào, rồi nước nỡ, lệ thấm chan hoà.

Hoa Vô Khuyết sững sờ nhìn nàng một lúc lâu, hấn thốt:

- Tại hạ nghĩ ... là ... có thể hiểu được mục đích của cô nương đến đây. Tại hạ trở về đây, cũng với mục đích đó. Tại hạ cũng muốn hỏi hai vị một câu. Nhưng hai vị đã đi từ lâu rồi.

Đang khóc, Thiết Tâm Nam vụt hỏi:

- Trong bao nhiêu ngày qua, người có gặp hấn chăng ?

Nàng cần gì phải nói tên cái người mà nàng muốn biết tin tức ? Hoa Vô Khuyết cũng chẳng cần nghe nàng nói tên vẫn hiểu được nàng đề cập đến ai rồi.

Hoa Vô Khuyết cười.

Hấn cười được, điều đó chứng tỏ hấn trầm tĩnh đáng phục, cái trầm tĩnh của một hòn núi mà chung quanh có biển cả bao bọc, biển cả đang nổi sóng âm âm.

Hấn đáp:

- Hiện tại, y được bình an như thường, cô nương không phải lo ngại về y.

Nhờ sự trầm tĩnh cực độ, hấn thốt với giọng thản nhiên, nhưng cái thản nhiên của hấn chỉ qua mặt được ngoại nhân. Thiết Tâm Nam thấu đáo sự cố gắng của hấn.

Thiết Tâm Nam lại hỏi:

- Người ... biết hấn hiện giờ ... Ở đâu chăng ?

Hoa Vô Khuyết phải cố gắng cười, cố gắng lấy giọng thản nhiên:

- Biết chứ ! Chỉ cần cô nương bình phục là tại hạ đưa cô nương đi gặp y.

Thiết Tâm Nam nhìn hấn trân trân, một lúc lâu, bật khóc trở lại:

- Tại sao người ... vĩnh viễn người xử đẹp với ta như thế ? Người ... người ...

Hoa Vô Khuyết cần xoay câu chuyện qua đề khác gấp, cao giọng thốt:

- Việc xảy ra vừa rồi, phần lỗi do tại hạ. Nhưng, xin cô nương biết cho, các nàng ấy là những con người đáng thương, họ tịch mịch quá, chính sự tịch mịch khiến họ thành vô lý như vậy. Tại hạ mong rằng cô nương sẽ tha thứ cho họ.

Thiết Tâm Nam đưa tay che mặt, gật đầu:

- Ta biết một nữ nhân biến thành vô lý như vậy hẳn phải có một nguyên nhân khốc liệt. Có lẽ họ gặp nhiều bất hạnh hơn ta !

Bỗng, từ bên ngoài, có tiếng động quái dị vọng vào.

Tiếng động đó làm rợn mình người nghe.

Một tiếng động mường tượng hai mảnh thép nghiền mãi vào nhau, vang két két.

Tiếp theo đó, là tiếng rú kinh hãi của bọn hoa nữ.

Thiết Tâm Nam hết sức lạ lùng, hấp tấp hỏi:

- Âm thanh gì kỳ quái thế ? Làm sao các vị thơ muội đó lại rú lên như vậy ?

Hoa Vô Khuyết thoáng biến sắc:

- Để tại hạ ra đó xem cho biết việc gì.

Hắn thừa hiểu, đệ tử của Di Hoa Cung, tuy đều là nữ nhân, song chẳng hề kêu la rối loạn dù gặp bất cứ biến cố nào.

Nhưng, bây giờ họ cùng rú khiếp như thế, hẳn là có việc ngoài chỗ tưởng.

Biết đâu, việc ngoài chỗ tưởng đó, lại chẳng ngoài sức lực của hắn ? Bởi, tất cả các hoa nữ cùng khiếp hãi kia mà, thì sự tình phải là trọng đại lắm.

Thiết Tâm Nam soát lại y phục, nhận ra mình ăn mặc tề chỉnh lắm rồi, nàng vững bụng, nhảy xuống giường, thốt:

- Ta cùng đi với ngươi.

Hoa Vô Khuyết cau mày:

- Thương thế của cô nương ...

Thiết Tâm Nam nhếch một nụ cười:

- Có ngươi bên cạnh, ta còn sợ gì nữa ?

Ít nhất, nàng cũng phải cười một vài lần, chứ chẳng lẽ khóc mãi ? Và nàng chọn đúng cái lúc này để cười, vừa cười vừa nhắc lại lời nói chớ che ý nhị của Hoa Vô Khuyết.

Cười xong, thốt dứt, nàng đỏ mặt.

Hoa Vô Khuyết thở dài.

Thà nàng đừng cười còn hơn ! Thà nàng cứ buồn thảm, cứ xa vắng mãi mãi, để cho cái ý niệm trong tâm tư hắn chết dần, chết dần.

Nàng còn đỏ mặt làm chi ?

Những cái đó chỉ có tác dụng làm nhấp nhô ý niệm mà hắn cố gắng lắng đọng trong đáy lòng.

Nhưng, hắn không thể suy tư mộng lung mãi được, bởi thình âm kỳ

quái kia liên tục vang lên, và bọn hoa nữ cũng liên tục kêu rú.

Thình âm đó càng lúc càng vang nhạt, càng vang lớn, chứng tỏ kẻ phát động thình âm đã đến rất gần.

Và hắn cần phải ra mặt ngay.

Cả hai cùng ra khỏi phòng.

Bọn hoa nữ cùng nép sát nơi thềm nhà, có nàng lại nhảy lên mái, nằm rung rẩy.

Tất cả đều biến sắc mặt xanh rờn.

Một mảng hoa nơi khu rừng hoa bị quật ngã tơi bời, ngàn hoa tan nát trông ảm đạm lạ lùng.

Ánh sao chiếu xuống, ánh đèn soi ra rọi rõ cái nguyên nhân gây nên thảm trạng đó.

Cái nguyên nhân biết di động, toàn thân bóng nhoáng như có phết lượt dầu.

Nhưng, một thứ dầu bốc mùi làm lợm giọng.

Một đoàn nguyên nhân, chứ chẳng phải một ! Nguyên nhân rải rác khắp nơi, lúc nhúc ...

Thiết Tâm Nam rú lên thất thanh:

- Chuột ! Trời ơi ! Chuột đâu mà lắm thế ?

oo Đúng là một đàn chuột, con nào cùng to lớn phi thường, cũng mập mạp. Bờn quá mập, mỡ dòn ra lông, điểm sắc mượt trông như phết dầu.

Chuột nhiều quá, chuột ngoài sáng, không đếm nổi, thì nói chi chuột rúc rích trong chỗ tối ?

Chuột bò lên theo các cội hoa, chuột leo lên cả cánh hoa, ngửi hoa,

cẩn hoa, hoa nào yếu cuống phải đứt rơi xuống, hoa nào còn chịu đựng được thì cũng dập cánh, đổ nhụy.

Nếu là một số địch nhân định đến đây gây rối, thì bọn đệ tử kia thừa sức ứng phó.

Nhưng, người không đến, chỉ có chuột đến, chuột đến thì bảo bọn hoa nữ đối phó làm sao được ? Hồ dữ, họ không ngán, song họ là nữ nhân, họ sợ chuột là lẽ tự nhiên. Dù hoài bão tuyệt kỹ, họ không thi thố được.

Hoa Vô Khuyết biến sắc, vừa bước gấp tới, vừa cao giọng hỏi:

- Kẻ xâm nhập có phải là đệ tử của Ngụy Vô Nha chăng ?

Bốn bề im lặng, không một tiếng đáp lại.

Nói rằng im lặng thì không đúng hẳn, bởi hằng trăm hằng ngàn chuột kêu chít chít khắp nơi.

Rừng hoa đó, được như ngày nay, đã hao phí lắm tâm huyết, môn đồ hao phí lắm công lực.

Rồi, trong phút chốc, trăm ngàn chuột chẳng rõ từ đâu đến, đến từ lúc nào, tùy tiện tàn phá, mặc sức tàn phá.

Nghĩ ra, dù cho ai có tâm tính trầm tĩnh đến đâu, cũng phải bất bình.

Huống chi, người có quyền bất bình lại là con nhà võ.

Huống chi, con nhà võ đó đã được vũ lâm xem như hung thần ác sát.

Thì cái phản ứng phải là sôi động cực độ vậy.

Cũng may, chủ nhân vắng mặt, và người thay quyền để tỏ lộ bất bình lại là Hoa Vô Khuyết, cái độ phản ứng có kém phần nào.

Nhưng, muốn phản ứng, phải có đối tượng, đối tượng không ra mặt thì còn phản ứng với ai ?

Trong võ học, có phương pháp nào đối phó với chuột đàn, chuột lũ ?

Cho nên, dù Hoa Vô Khuyết không sợ chuột, như bọn hoa nữ, hẳn cũng đành chịu bất lực, để mặc cho đám chuột tung hoành trong các luống hoa.

Muốn diệt trừ đàn chuột, chẳng cần gì phải có học võ cao siêu, một người thường cũng biết cái phương pháp hữu hiệu nhất, đơn giản nhất là dùng hoa? công.

Nhưng, Hoa Vô Khuyết không thể dùng phương pháp đó ngay trong phạm vi cung khuyết.

Hiện tại, nếu không dần được cơn phần nộ, bất quá hẳn giết được một số ít thôi, nhưng giết mà làm gì cho nhọc sức, bởi cái tai hại vẫn còn nguyên vẹn, không thể tiêu trừ ?

Vả lại, hẳn cần giữ nguyên công lực để đối phó với địch, tuy địch chưa lên tiếng song rồi cũng sẽ lên tiếng.

Hắn chắc chắn là địch còn ẩn nấp đâu đó, chờ xem hẳn phản ứng như thế nào.

Thật là một sự kiện diễn tiến trên chỗ tưởng của Hoa Vô Khuyết. Di Hoa Cung là vùng cấm địa đối với võ lâm, thế mà giờ đây trở thành một bãi đất hoang tàn, mặc cho đàn chuột tung hoành, tàn phá.

Và sự tàn phá diễn ra trước mắt hẳn !

Dù cho nhị vị cung chủ có mặt tại cung, cũng chẳng biết làm sao hơn.

Hoa rơi, hoa rụng dần dần, chồi hoa ngã dần dần.

Hoa Vô Khuyết thù người, đứng nhìn đàn chuột chạy ngang, chạy dọc, đua nhau kêu chít chít, tìm chồi mà leo, tìm hoa mà cắn.

Một lúc lâu, từ trong bóng tối, cách đó không xa lắm, một tràng cười cuồng dại phát lên, vọng đến tai Hoa Vô Khuyết.

Tràng cười dứt, một âm thanh lạnh lạnh tiếp theo:

- Khắp trong thiên hạ, không ai xem lũ chuột ra cái quái gì, nhưng thật ra chuột là loài động vật đáng sợ nhất. Người thường, tin điều đó hay không, cũng chẳng quan hệ lắm, bởi không quan hệ nên bọn ta chẳng cần chứng minh trước quảng đại quần chúng tầm thường. Bọn ta muốn làm cuộc chứng minh đó ngay tại đây, trước con mắt của những người mà hầu hết thiên hạ vũ lâm đều sợ như sợ hung thần, ác sát. Để xem, những người đó có đáng sợ bằng chuột chẳng !

Một âm thanh khác tiếp nối, như thế là trong bóng tối, có ít nhất cũng đến hai người:

- Rất tiếc, những người mà ta muốn chứng kiến cuộc thực nghiệm này, lại vắng mặt. Chứ nếu không, thì hẳn là Di Hoa cung chủ mục kích một trò đùa thích thú không tiền khoáng hậu. Một chiến dịch do đoàn chuột phát động tấn công vùng cấm địa.

Rồi cả hai bật cười cuồng dại.

Bây giờ, Hoa Vô Khuyết đã trấn định tâm thần hoàn toàn, như chẳng có việc gì xảy ra.

Hắn khẽ nhếch nửa nụ cười, thong thả buông từng tiếng:

- Cao thủ của Vô Nha Môn đã đến đây rồi, còn chờ gì mà không xuất hiện ?

Một người bật cười lớn, hỏi:

- Tiểu tử đó trầm tĩnh lạ ! Người có biết hắn là ai chẳng ?

Câu hỏi, dĩ nhiên hướng về đồng bạn.

Đồng bạn đáp:

- Ta không hiểu rõ cho lắm. Cứ như lời truyền thuyết, thì nơi đây chỉ có nữ, không nam. Nam lớn không, thì làm gì có nam nhỏ ?

Hoa Vô Khuyết không hề bất mãn, ung dung thốt:

- Tại hạ là Hoa Vô Khuyết, đệ tử của Di Hoa Cung.

Một người kêu lên:

- A ! Hoa Vô Khuyết ? Ta mừng tượng có nghe ai nói đến cái tên này ở đâu đó, ta lại quên mất !

Người kia thốt:

- Nếu thế, chúng ta ra thử xem, xem cho biết hẳn có ngón nghề chi đặc biệt chẳng ?

Từ trong bóng tối, một điểm sáng xanh chớp lên, rồi hai điểm, cả hai chớp chớp liên tục.

Trong ánh sáng xanh đó, hai người xuất hiện từ từ bước tới.

Một người có thân vóc cao và gầy, di động như một thân trúc lêu nghêu, người kia có vóc dáng y như vậy.

Nhưng, một vận áo xanh, một áo vàng.

Gương mặt họ bóng nhoáng, như có thoa dầu, có lẽ đó là một chiếc nạ.

Tuổi không cao lắm, phong thái không hung ác lắm, song chẳng hiểu tại sao, trông thấy họ là Hoa Vô Khuyết muốn nôn mửa rồi.

Đàn chuột thấy ánh sáng xanh chớp lên liền bỏ hoa, tụ lại, tạo thành hai vòng, vòng ngoài vào vòng trong, bởi nhiều chuột quá, con này chồm lên con kia, cao thành nhiều tầng.

Hai vòng chuột bao quanh, bọc hai người vào giữa.

Người áo xanh mở to đôi mắt xanh nhìn Hoa Vô Khuyết từ đầu đến chân, từ chân lên đầu, đoạn bật cười khanh khách:

- Các hạ đã biết anh em tại hạ là môn hạ Vô Nha Môn kể ra cũng có kiến thức rộng đó. Các hạ còn nhỏ tuổi quá, nếu phải chết sớm thì là một điều đáng tiếc.

Người áo vàng cũng bật cười vang, rồi tiếp nói:

- Hắn là Ngụy Thanh Y, còn tại hạ là Ngụy Huỳnh Y, môn hạ của Ngụy chưởng môn nên gọi là Ngụy, Huỳnh Y. Bọn tại hạ không muốn sát hại các hạ, song biết làm sao hơn khi gia sư tái nhập giang hồ lần này, lại quyết định trước hết phải hủy diệt Di Hoa Cung ! Thôi thì đành vậy, có tiếc cũng bằng thừa, bởi không còn làm gì khác được !

Họ cười, nhưng chỉ là môi cười, chú ý không cười, tràng cười khanh khách mừng tượng tiếng vũ khí chạm vào nhau. Phàm cái cười dễ lây sang người khác, nhưng nghe họ cười người ta còn rợn mình hơn !

Thực ra, cười là một trong nhiều thủ đoạn của họ lúc đối trận với địch.

Họ cố cười để gây khó chịu cho đối phương, vì khó chịu mà đối phương kém giảm cảnh giác, chậm phản ứng phần nào.

Để, lúc họ xuất thủ, là chiếm tiên cơ ngay.

Thủ đoạn đó, đã giúp họ thành công trước bọn hoa nữ, đám chuột chỉ làm nốt phần còn lại là dồn tất cả các nàng vào cảnh bất động.

Nhưng, đem thủ đoạn đó áp dụng trước Hoa Vô Khuyết làm họ làm một việc thừa.

Thừa như lấy quạt mà quạt, muốn quạt bay một hòn giả sơn.

Hắn trầm tĩnh nhìn cả hai, chực chờ mọi cử động của họ, sẵn sàng phản ứng.

Đầu vai của Ngụy Thanh Y vừa nhích lên, Hoa Vô Khuyết đã nhún chân tung mình lên cao.

Hắn vừa lên khỏi đất, là một điểm sáng xanh từ tay Ngụy Thanh Y bay tới.

Trong khi điểm sáng xanh bay qua, Hoa Vô Khuyết lại nghiêng đà vọt

sang Ngụy Thanh Y.

Điểm sáng xanh hạt cái đích, bay luôn, bọn hoa nữ rú lên.

Hoa Vô Khuyết không giựt mình vì tiếng rú đó, không quay đầu lại, bình tĩnh đánh song chưởng xuống đầu Ngụy Thanh Y.

Ngụy Thanh Y không tưởng là Hoa Vô Khuyết nhanh nhẹn đến mức độ đó, y lui lại một bước, ngửa người hát lên một chưởng.

Đồng thời gian, Ngụy Huỳnh Y cũng lướt tới, đánh ra một chưởng, hiệp sức với đồng bạn.

Ngờ đâu, đánh như thế, Hoa Vô Khuyết sử dụng một hư chiêu.

Song chưởng xuất phát độ nửa tầm, hấn thu cánh chỏ về, không tiếp xúc chiêu chưởng của Ngụy Thanh Y.

Chẳng những thế, hấn còn khoa tay vẽ một vòng trong không gian.

Ngụy Thanh Y đột nhiên cảm thấy chưởng thế của y tan biến công lực.

Muốn đánh luôn, y phải vận dụng một luồng công lực khác, tiếp nối, điều động chưởng thế, nhưng lực cũ tan, lực mới chưa dồn ra, y lại cảm thấy một hấp lực lôi cuốn chưởng thế của y dạt ra bên ngoài.

Rồi chẳng hiểu tại sao, khí lực mới của y dồn ra đầy đủ nơi chưởng thế, thì chưởng thế đó lại nghinh đón với chưởng thế của Ngụy Huỳnh Y.

Một tiếng bốp vang lên, hai chưởng thế của Ngụy Thanh Y và Ngụy Huỳnh Y chạm nhau, tiếng bốp được nối tiếp bằng mấy tiếng răng rắc.

Bởi công lực vừa mới dồn ra, không tạo một căn bản vững mạnh cho chưởng thế, Ngụy Thanh Y không chịu nổi cái chưởng của Ngụy Huỳnh Y sung mãn và hùng hậu, tay phải gãy lìa.

Hoa Vô Khuyết đã sử dụng chiêu Di Hoa Tiếp Ngọc cực kỳ ảo diệu

mà cũng mạo hiểm phi thường.

Hắn đã thắng đợt đầu.

Ngụy Thanh Y và Ngụy Huỳnh Y kinh hãi, nếu cả hai không mang nạ, hẳn gương mặt phải xanh dờn.

Tuy chưa bị thương, song đồng bạn đã thọ thương, Ngụy Huỳnh Y còn chờ gì nữa mà không nao núng ?

Y dẫm một chân lên mấy con chuột ở gần.

Chuột kêu chít chít, rã tan vòng vây, kéo nhau chạy hết.

Phần Ngụy Thanh Y đau đớn quá, mồ hôi đổ ra từng hạt to bằng hạt đậu, rơi xuống độp độp không kịp chờ nhau mà kết thành dòng.

Tuy nhiên, y không ngã, mà cũng chẳng chịu lùi lại. Y cắn răng, lấy tay áo của cánh tay gầy, quấn quanh hông, chuẩn bị lướt tới.

Hoa Vô Khuyết không thừa dịp đó tấn công luôn, hắn đứng nguyên tại chỗ, điểm phốt một nụ cười.

Sử dụng chiêu vừa rồi, hắn thực nghiệm công lực của đối phương. Hắn nhận ra hai Ngụy đó đều là những tay phi thường. Hắn biết là may mắn lắm mới đắc thủ như vậy, chứ chẳng phải do tài trên bậc.

Do đó, hắn dè dặt, chực chờ đối phương ra tay trước. Nếu họ muốn tiếp tục cuộc chiến, hắn sẽ tùy cơ lừa họ thêm một lần nữa.

Những môn phái khác trên giang hồ, đều áp dụng phương pháp "tiên phát chế nhân", và nắm được tiên cơ rồi, là chẳng ai chịu bỏ. Cho nên, họ tranh nhau mà xuất thủ, giành ưu thế trước địch.

Di Hoa Cung không làm vậy, Di Hoa Cung chủ trương "hậu phát chế nhân", lấy cái hưỡn giải phá cái gấp.

Điều đó rất dễ hiểu, bởi muốn dùng chiêu Di Hoa Tiếp Ngọc, tất phải chờ đối phương xuất lực, lực của đối phương có đưa ra, chiêu Di Hoa Tiếp Ngọc mới hấp dẫn được cái lực đó, chứ nếu không có lực,

thì còn hấp dẫn cái gì ?

Tiểu Linh Ngự biết như vậy, nên tại nhà Triệu Hương Linh, chàng không dám tạo dịp cho Hoa Vô Khuyết xuất thủ hạ chàng.

Chuột đã tản ra, chạy tứ tung.

Thiết Tâm Nam cắn răng, vương tay bẻ một chấn song cửa sổ, dùng sức khá mạnh, nàng nghe đau nhói trong mình, nhưng cố gượng đau, xách chấn song chạy ra ngoài, giáng xuống một con chuột to.

Chuột nát như cơm, thịt nát hoà lẫn máu bắn ra bốn phía.

Đánh chết một con chuột, cần gì phải có võ học cao thâm ? Chỉ bằng dững khí là đủ.

Nữ nhân, có thừa dững khí để làm mọi việc khác, song giết chuột thì phải có một dững khí phi thường, không phải vì chuột lợi hại, mà là vì họ sợ chuột, gớm chuột.

Tuy nhiên, chuột của Ngụy Vô Nha là thứ chuột có huấn luyện, chúng không sợ người, không sợ chết.

Nàng đánh chết một con, các con kia lập tức đổ xô lại, bao quanh nàng.

Đạp một con, nàng có thừa dững khí, bây giờ nhiều chuột quá, nàng lại sợ, tay như nhũn lại.

Nhưng, chẳng lẽ nàng chịu bại trước những con chuột ? Mặc chúng kéo đến, nàng không hề lùi lại nửa bước, cứ đứng nguyên tại đó.

Cái dững khí của nàng kích thích một hoa nữ ẩn trốn trong góc nhà. Nàng đó bước ra liền.

Một nàng bước ra, những nàng khác lây cái dững khí đó, cùng bước theo ra.

Bây giờ thì họ cùng bước ra khỏi chỗ ẩn nấp, vì chỉ cần họ giết được một con chuột thôi, là cái trảng chí bừng lên, họ không còn sợ chuột

nữa.

Chuột cứ ào ào kéo đến, các nàng cầm cây cứ đập, chuột đổ như nước lũ, các nàng đập chẳng ngừng tay.

Dần dần rồi họ say đập, họ đập đến mỏi nhừ tay, không đập nổi nữa thì họ dùng chân, đá bay những con chuột xáp lại gần.

Một cuộc chiến không tiền khoáng hậu, một cuộc chiến giữa người và chuột.

Họ đập, họ đá vẫn không hết chuột. Hơn mười nàng nhể nhại mồ hôi, nhưng họ không thể dùng tay, dùng chân. Họ quên luôn mệt, cứ đập, cứ đá.

Đã là một cuộc chiến hi hữu, thì trên thế gian, có được bao nhiêu người chứng kiến một cuộc chiến hi hữu đó ?

Họ là những tay có võ công rất cao, nhưng đập chuột mãi, họ quên luôn cả võ công, cứ dùng công lực bình thường mà đập, mà đá.

Máu chuột bốc mùi tanh tưởi cực độ, các nàng hít mãi phải lợm giọng, cuối cùng rồi họ quăng cây, để nôn mửa.

Nhìn chung quanh, xác chuột bầy nhầy la liệt, họ gớm quá, như điên lên, rồi bật kêu la, rồi cười, rồi khóc, lại ôm nhau xoay quần quần ...

Một cảnh tượng chưa từng hiện tại đây, chưa từng hiện ở bất cứ nơi nào ...

oo Chỉ có Thiết Tâm Nam, không kêu la, không cười, không khóc, quăng cây rồi, nàng đi tìm Hoa Vô Khuyết ngay.

Hoa Vô Khuyết đi đâu ? Nào ai để ý đến hấn trong lúc đập chuột mà biết hấn đi đâu ?

Nhưng hấn đi đâu đó là cái chắc, bởi hiện tại hấn vắng mặt tại cục trường.

Luôn cả Ngụy Thanh Y, Ngụy Huỳnh Y cũng vắng bóng.

Thiết Tâm Nam đi khắp bốn phía, lòng nàng rối loạn lên, vừa lo, vừa sợ.

Bọn địch nào phải những tay tầm thường, mà hấn thì đơn thân độc lực. Giả dĩ, trong lúc đêm hôm tăm tối, biết đâu được những cái bất ngờ chực chờ một nơi nào đó ?

Bọn kia lại có cái vẻ tà dị, với những điểm sáng xanh do họ tung ra.

Đối với bọn vừa tà, vừa ác, dùng vũ công ngoại môn, liệu Hoa Vô Khuyết giữ mình được an toàn chẳng ?

Càng nghĩ, Thiết Tâm Nam càng nóng nảy, càng bồn chồn.

Bỗng, nàng phát giác ra, trong các luồng hoa tàn tạ, mờng tượng có xác của một người.

Nàng phi thân vọt đến, rồi thở phào.

Chẳng phải là Hoa Vô Khuyết, mà chính là Ngụy Thanh Y. Cánh tay của y gãy lìa khỏi cùi chỏ, nơi ngực có một lỗ trống khá lớn, máu còn theo lỗ đó rỉ ra. Bên rìa gương mặt xanh, hay chiếc nạ xanh đúng hơn, có dấu sưng và bầm.

Thiết Tâm Nam sợ quá, chẳng dám nhìn lâu gương mặt biến thể quái dị với những vết thương đó, vội bước đi, vừa đảo mắt nhìn quanh quần.

Rồi nàng lại gặp cánh tay đứt của Ngụy Thanh Y. Nàng cũng gặp luôn bàn tay tả của y. Cánh tay chẳng có gì đặc biệt, nhưng bàn tay ...

Bàn tay đó có kẹp một tròng mắt, giữa ngón trỏ và ngón giữa, máu còn rỏ từng giọt, từng giọt.

Như thế, Ngụy Thanh Y đã móc con mắt của kẻ nào đó.

Mắt của ai ? Chẳng lẽ y móc mắt đồng bọn ? Mà, trong khu vực Di Hoa Cung, hiện tại có ai khác, ngoài Hoa Vô Khuyết, nàng, và các

hoa nữ ?

Nàng vào Hoa nữ đồn lại một chỗ, chẳng nàng nào bị móc mắt cả.

Chỉ có Hoa Vô Khuyết vắng mặt.

Trời ! Thiết Tâm Nam rú lên một tiếng thảm não nùng, rồi ngã nhào xuống tại chỗ.

Phải, nàng ngã xuống cũng hợp tình, hợp lý lắm.

Bởi, Hoa Vô Khuyết đã bị người móc mắt, Hoa Vô Khuyết đã bị sát hại rồi, nàng còn đứng giữa dòng đời làm chi nữa ?

Ngã, để vĩnh viễn nằm luôn tại chỗ, như vậy là không còn khổ nữa, như vậy là theo hán luôn xuống âm ty, không mang cái tiếng phụ phàng ân nghĩa ...

Chứ nàng đâu dám cho rằng trọn tình ?

Nhưng, nàng ngã xuống vì nhữn người, chứ không hôn mê ...

Hoa Vô Khuyết thực sự có bị sát hại chưa ?

Sự tình còn trong giả thuyết, trước khi có xác định, nàng không dám tưởng nghĩ nhiều hơn, nàng đứng lên, lấy tròng mắt nơi hai ngón tay của Ngụy Thanh Y, nàng đặt tròng mắt nơi bàn tay rung rung, lòng bàn tay đỏ mồ hôi lạnh như vốc nước.

Rồi nàng khóc.

Bỗng, nàng nghe hơi thở dập dồn đầu đây vang lên, như hơi thở của dã thú thọ thương.

Nơi đây, làm gì có dã thú ? Lập tức, Thiết Tâm Nam chạy bay về phía phát xuất hơi thở.

Nơi đó, là một gành đá, hơi thở từ dưới gành đá phát ra. Nơi đó, có một người.

Người đó đang dùng hai tay che mặt, gương mặt bê bết máu hồng, đứng tựa nơi một thân cây, thở hổn hển.

Đôi mắt giờ đã biến thành đôi lỗ hồng, từ trong lỗ hồng, máu tươi chảy ra, chảy mạnh, kết thành dòng, rỏ xuống ngực ...

Nhưng, người đó không phải là Hoa Vô Khuyết.

Người đó là Ngụy Huỳnh Y.

Hiển nhiên, y bị môn công thần diệu Di Hoa Tiếp Ngọc gây nên tình trạng đó, và chính đồng bạn của y móc đôi mắt y !

Ngụy Huỳnh Y còn đứng được, tựa mình vào thân cây. Chẳng rõ do một nhiệm màu nào, hay do công lực cao thâm của y, mà y chi trì được như thế ?

Hồi 77

Bình Thủy Tương Phùng

Nhận ra người đó không phải là Hoa Vô Khuyết, Thiết Tâm Nam thờ phào.

Tự nhiên, lệ thảm cũng ngưng tuôn.

Nhưng bọn người này hung dữ quá, mà Hoa Vô Khuyết thì mất dạng. Thấy địch, nàng lạnh mình, dù trong hai đã chết một, và một còn lại đã mất đôi mắt, chẳng đáng sợ gì cho lắm, rồi nghĩ đến Hoa Vô Khuyết, nàng lo như cũ.

Hắn đi đâu ?

Hắn không đi đâu xa, hiện tại đang đứng nơi cột cây đối diện với Ngụy Huỳnh Y.

Tóc của hắn rối bồng lên, y phục của hắn thời thường rất chỉnh tề, bây giờ thì rách tét nhiều nơi, mồ hôi đổ nhễ nhại trên gương mặt trầm tĩnh.

Hoa Vô Khuyết trong tình trạng đó !

Nếu thuật lại cho những người quen hắn, nghe sự tình, chắc chắn là chẳng một ai tin được trên đời này lại có kẻ đẩy Hoa Vô Khuyết vào một cảnh huống thê thảm như vậy nổi.

Và, bây giờ đây, thần kinh của hắn căng thẳng cực độ, từ sợi tóc, chân lông, từ ngũ quan, tứ chi, nơi nào cũng hiện lộ rõ rệt vẻ khẩn trương.

Cả hai đứng đó, chẳng ai làm gì, nói gì, cả hai cùng bất động, nhưng cả hai đều ghìm nhau, kẻ có mắt, ghìm bằng mắt, kẻ có ý ghìm bằng ý.

Họ cùng khẩn trương như nhau, họ khẩn trương cực độ nên chẳng ai lưu ý đến sự xuất hiện của Thiết Tâm Nam.

Trông cảnh tượng đó, Thiết Tâm Nam sửng sờ. Nàng tự hỏi mình có thể làm được gì để tiếp trợ Hoa Vô Khuyết. Nàng tự hỏi, hấn có cần nàng tiếp trợ hay chăng.

Bất thành linh, Ngụy Huỳnh Y hét lên một tiếng lớn.

Rồi từ nơi chỗ đứng, y lao vút mình đến Hoa Vô Khuyết. Tuy y mất trọn đôi mắt, song còn đôi tai, dùng tai thay mắt, cái vọt độ rất chuẩn, bởi tai của y nghe tiếng thở của Hoa Vô Khuyết, biết chắc chắn là hấn đang đứng tại chỗ nào.

Để vọt đi như vậy, y vận dụng toàn chân lực còn lại thì cái thể lao mình của y phải mạnh như hòn núi lốc.

Nếu y chạm vào Hoa Vô Khuyết, hấn sẽ bị nát như, mà thân cây to ở phía sau lưng hấn cũng gãy luôn mà đổ xuống.

Bây giờ thì y không còn là một con người nữa, y trở thành một dã thú, một con sư tử, một con cọp, lao mình với tất cả cảm phấn, có một sức mạnh phi thường không ai tưởng nổi.

Thiết Tâm Nam kinh khiếp quá, rú lên một tiếng lớn.

Mỗi bàn tay có cầm một hòn đá nhỏ, Hoa Vô Khuyết vung tay, bắn hai hòn đá ra, đồng thời hấn lao mình dưới nách Ngụy Huỳnh Y, vọt ra ngoài.

Hấn thoát hiểm ! Bình sanh gặp không biết bao nhiêu địch thủ, chỉ có lần này, hấn nhận thấy nguy hiểm phi thường.

Một tiếng rắc vang lên, thân cây Hoa Vô Khuyết vừa rời khỏi, to hơn cái tô, bị Ngụy Huỳnh Y chạm vào, gãy lìa.

Tàng cây ngã xuống, kêu ầm một tiếng.

Nếu là một người nào khác, hấn phải ngã chúi theo, nhưng Ngụy Huỳnh Y không ngã, trái lại y còn quay mình, nghiêng đầu sang tả, trở qua hữu, rồi bật cười ghê rợn.

- Hoa Vô Khuyết ? Ta biết người đang ở lại đây ! Người không trốn thoát khỏi ta đâu ! Đêm nay hai chúng phải cùng chết, ta chết thì người cũng chẳng có hy vọng gì sống sót !

Thực sự thì y chẳng biết Hoa Vô Khuyết đang đứng ở chỗ nào.

Hoa Vô Khuyết đã trở lại trước mặt y, y vẫn còn nghiêng đầu qua tạ qua hữu, nghe ngóng.

Y đã bị Hoa Vô Khuyết lừa, với hai hòn đá hấn quăng ra vừa rồi.

Thiết Tâm nam nhìn Ngụy Huỳnh Y, đáng sợ mà cũng đáng thương hại.

Giả như Hoa Vô Khuyết đã bị y sát hại rồi, thì chắc chắn là nàng không dám nhìn y lâu hơn. Bởi, nhìn y lòng nàng càng xót xa, con người vì một chủ trương gần như phi lý, mà thành ra phải lâm vào tình trạng đó !

Hoa Vô Khuyết cũng xót xa như nàng, chùng như niềm thương tâm kích động cực độ, hấn thở dài, thốt:

- Ta kính trọng người là một trang hảo hán, nên không muốn trốn tránh làm gì, để cho người có dịp tỏ ra cái tráng khí của một người hùng, ta thành toàn cái ý nguyện của người. Ta đứng lại đây này, người cứ vọt tới là chụp được ta.

Dưới lượt máu hồng, gương mặt của Ngụy Huỳnh Y rung rung, tất cả những thớ thịt, đường gân nơi gương mặt đó, giật giật như người mắc phải bệnh kinh phong.

Y bật cười cuồng dại, hỏi:

- Hoa Vô Khuyết ơi ! Người nghĩ rằng ta không thể giết được người, nên người giở cái giọng từ bi đó phải không ?

Hoa Vô Khuyết lại thở dài:

- Ta không nỡ động thủ với người ! Ta khuyên người nên...

Ngụy Huỳnh Y chột tung mình lên cao, đồng thời hét lên như hổ rống:

- Ta có cần người thương hại ta đâu ? Dù ta không chụp được người cũng chẳng cần người...

Y không vọt tới như Hoa Vô Khuyết đã bảo, y đáp xuống tại chỗ, rồi nắm chặt bàn tay, tự đâm vào ngực.

Tay vừa đâm, miệng hự lên, tiếng hự của y nghe thê thảm hơn tiếng khóc.

Thiệt Tâm Nam thương tâm quá, oà lên khóc !

Dù Ngụy Huỳnh Y có là con quỷ sống giữa trần gian, chuyên hãm hại người lành, hiện tại tình cảnh của y phải được mọi người thương xót.

Nàng biết rõ, xác thân của Ngụy Huỳnh Y đau đớn phi thường, nhưng niềm đau đó còn kém vết thương lòng. Và hiện tại thì đau khổ vì tâm hơn vì xác.

Những kẻ đầy can trường, khi nào cũng xem thường thể xác mà chỉ chú trọng đến tâm thần.

Nàng thở dài, thốt:

- Người đi đi, ta biết là Hoa công tử chẳng bao giờ ngăn chặn người đâu.

Ngụy Huỳnh Y cười mỉa:

- Đi ?.. Chẳng lẽ người không biết là môn hạ của Ngụy Vô Nha, có thể giết chứ không thể nhục sao ?

Rồi y cười lớn, cười cuồng dại, đang cười, bỗng y tung mình lên, nhảy vọt về hướng Thiệt Tâm Nam, đồng thời thét:

- Đáng lẽ người không nên nói nhiều. Ta không giết được Hoa Vô Khuyết chứ còn người thì đừng hòng thoát chết với ta !

Thiết Tâm Nam sửng sờ trước cử động điên cuồng của Ngụy Huỳnh Y, quên mất né tránh.

Do đó, Ngụy Huỳnh Y chụp trúng Thiết Tâm Nam.

Y lại cười, tròng cười ghê rợn vô tưởng:

- Chết, ta không tự nhiên tránh khỏi, nhưng ít nhất ta cũng phải tìm một bạn đồng hành bởi con đường xuống âm cảnh vừa dài vừa vắng.

Thiết Tâm Nam nghe toàn thân như vỡ vụn ra từng mảnh. Nàng muốn rú lên nhưng không rú nổi.

Bỗng một tiếng bộp vang lên, Ngụy Huỳnh Y ngưng cười ngay, rồi hai bàn tay lỏng ngón, sau cùng lùi lại mấy bước, rơi luôn xuống bên dưới gêønh đá.

Hoa Vô Khuyết đã đến trước mặt Thiết Tâm Nam.

Thiết Tâm Nam không dần được cơn xúc cảm, nhảy vào lòng Hoa Vô Khuyết, bật khóc to.

Hoa Vô Khuyết đưa tay xoa nhẹ trên đầu nàng, cất giọng u buồn thốt:

- Tại hạ không cố giết y. Chính tại hạ...

Thiết Tâm Nam thốt qua nức nở:

- Tại ta ! Lỗi nơi ta ! Đáng lẽ ta không nên mở miệng ! Ta mở miệng mới nảy sinh cái ý hại ta, người bắt buộc phải can thiệp cứu ta, miễn cưỡng giết một người mất hẳn đôi mắt ! Tại sao ta u mê thế ? Ta cứ gây phiền phức cho người mãi ! Ta phá hoại người mãi !

Hoa Vô Khuyết dịu giọng:

- Cô nương tự nhận mình là người có lỗi à ? Bất quá, cái tâm của cô nương dễ mềm, chứ nào phải cô nương cố ý đâu ? Cô nương muốn bất cứ việc gì cũng phải được tốt đẹp, cho nên cô nương cố làm cho việc đẹp, tận lực mình thì thôi chứ còn được hay không thì là một việc khác.

Thiết Tâm Nam còn sục sùi:

- Người cứ nói tốt cho ta mãi ! Người luôn luôn tìm lời che chở ta, cũng như luôn luôn bảo vệ ta ! Còn ta thì... ta thì...

Bỗng nhiên nàng xô Hoa Vô Khuyết ra, rồi cúi đầu, tiếp:

- Ta có lỗi thật ! Ta không xứng đáng... Hoa Vô Khuyết không dám nhìn nàng nữa, quay đầu đưa mắt xuống bên dưới gôn nh đá.

Hắn nhìn xác của Ngụy Huỳnh Y, thờ dài, lẩm bẩm:

- Môn hạ Vô Nha ! Họ là những người lợi hại thật ! Người đối phó nổi với chúng chẳng Tiểu Linh Ngư ?

Hắn cố ý nhắc nhở Tiểu Linh Ngư, để xoay chiều câu chuyện, hắn không muốn tình cảnh hiện tại kéo dài lâu hơn.

Quả nhiên Thiết Tâm Nam giật mình, rung chuyển toàn thân, đang lúc nàng suýt ngã về phía Hoa Vô Khuyết, thì cái tên Tiểu Linh Ngư lọt vào tai nàng, nàng quên đi thực tại quan tâm đến chàng ngay.

Hoa Vô Khuyết lại thờ dài, tiếp:

- Đệ tử Vô Nha Môn còn lợi hại như vậy, hà huống chính Ngụy Vô Nha ! Tiểu Linh Ngư ơi ! Tiểu Linh Ngư ơi ! Ta không làm sao khỏi lo sợ cho người !

Thiết Tâm Nam không còn dần lòng được nữa, hấp tấp kêu lên:

- Tiểu Linh Ngư ! Chẳng lẽ người đã bị... Bây giờ Hoa Vô Khuyết mới quay đầu lại.

Hắn trầm giọng thốt:

- Tại hạ chỉ sợ hiện tại, hắn đã đến Quy Sơn rồi ! Tại hạ chỉ sợ hắn đã gặp Ngụy Vô Nha rồi.

Hôm sau, Hoa Vô Khuyết trực chỉ Quy Sơn.

Hắn không đi một mình, hắn có bạn đồng hành, bởi Thiết Tâm Nam đi theo hắn.

Chẳng rõ vô tình hay hữu ý, Hoa Vô Khuyết luôn luôn giữ một khoảng cách giữa hắn và nàng.

Đi đường hắn nhường nàng đi trước, hắn lẻo đẹo theo sau.

Vào quán dùng bữa, hắn tìm cách này hay cách khác vắng mặt một chút chờ cho Thiết Tâm Nam ăn gần xong là hắn vào bàn.

Lúc thuê phòng tại khách sạn, hắn chẳng bao giờ chọn phòng sát vách với phòng nàng, hắn tìm phòng cách xa ít nhất cũng năm ba gian.

Tâm tình cả hai thì trầm trầm trọng trọng, suốt ngày, họ ít khi cười. Cần lắm thì họ chỉ trao đổi với nhau vài tiếng ngắn ngủi, rồi họ giữ im lặng mãi mãi.

Khách bộ hành trông thấy họ, ai cũng thán khen là một đôi gái sắc trai tài, trai tài thì chưa ai biết chứ cái dáng khôi ngô tuấn tú đó cũng đủ làm cho thiên hạ ca ngợi.

Nhưng, có ai ngờ được họ mang nặng những ý niệm u uẩn vĩnh viễn không giải tan nổi ?

Và vĩnh viễn họ cũng không thể thổ lộ cùng ai !

Họ quan tâm về Tiểu Linh Ngư, họ lo sợ cho sự an nguy của chàng, bởi Yến Nam Thiên giả hay Nam Thiên đại hiệp đã chết rồi, thì trên đời này còn ai sẵn sàng tiếp trợ Tiểu Linh Ngư đây ?

Mà chàng thì có cừu nhân khắp bốn phương trời, mỗi cừu nhân của chàng là một nhân vật thượng đỉnh trong võ lâm.

Rồi, giờ đây, chàng lại đơn thân độc lực, lên tận Quy Sơn.

Như vậy là có khác nào chàng đi tìm cái chết ? Ai bảo đảm là chàng sẽ sống sót mà trở về ?

Hiện tại, chừng như tất cả những nhân vật nguy hiểm nhất trên đời đều tập trung về Quy Sơn.

Do đó, ở bất cứ nơi nào ngoài Quy Sơn là an tịnh, là thanh bình. Cả hai đi đường được hai hôm rồi, chẳng gặp một trở ngại phiền phức nào.

Chiều hôm đó, họ vào khách sạn, chọn phòng rồi, Hoa Vô Khuyết về phòng rất sớm, nói là mệt, cần ngủ ngay. Nhưng làm sao hắn ngủ được khi ngày vừa tàn, đêm vừa xuống ?

Cửa sổ đóng, khe cửa vừa đủ cho gió len lỏi vào, gió thổi chao chao ngọn đèn sáp trên bàn, ngọn đèn thoạt dài, thoạt ngắn, thoạt đứng, thoạt chênh, đèn khi đó khi mờ khi tỏ. Rồi sáp chảy ròi xuống hoặc từng hạt , hoặc chử thành dòng mà rơi lệt sáp, rơi mãi tràn đầy bánh xe cây đèn.

Nhìn ngọn đèn, Hoa Vô Khuyết nhớ đến Tiểu Linh Ngự, nhớ đến chàng là hắn phải nhớ đến Thiết Tâm Nam.

Chàng thì ở tận phương trời xa, còn nàng thì ở ngay bên cạnh.

Hắn nhớ luôn nhị vị Di Hoa Cung Chủ, hắn cũng chẳng quên Đồng Tiên Sanh.

Mỗi người đều có một bí mật, muốn tìm hiểu những bí mật đó, hắn phải ít nhất cũng phải phí mất ít nhất cũng nửa đời người. Và đối với mỗi người, hắn cũng có một mối liên quan riêng biệt ! Những mối liên quan đó cuối cùng sẽ đưa hắn về đâu ?

Dù sao thì những mối liên quan đó vẫn tương phản với nhau, mặc dù tập trung lại trên người mỗi một mình hắn.

Hắn tự hỏi, phải làm thế nào, để giải kết sự tương phản đó, cho tất cả các mối liên quan cùng hướng đi một chiều, theo cái chiều hướng mà do hắn muốn.

Hắn sẽ xử trí làm sao với mỗi người đó, cho bao nhiêu người còn lại được hài lòng, cho mỗi người hài lòng ?

Vừa lúc đó, có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Hoa Vô Khuyết định ninh là tiểu nhị vào, châm thêm nước nóng, bỏ thêm trà. Hấn thản nhiên lên tiếng:

- Cửa không gài then cứ đẩy mà vào.

Hấn nằm mộng cũng không tưởng nổi người đẩy cửa chẳng phải là tiểu nhị mà là Thiết Tâm Nam !

Dưới ánh đèn, nàng hiện ra với chiếc áo trắng, màu trắng như tuyết tương phản ánh màu đen huyền của suối tóc buông lơi, suối tóc viền quanh một gương mặt tinh khiết, rồi giữa gương mặt đó, đôi mắt đen láy chớp, đôi mắt sáng ảo huyền !

Nàng như một tiên nữ giáng trần, hiện ra trong một làn mây mỏng, làn mây không che khuất vẻ đẹp của nàng, hơn thế làn mây còn tạo nên vẻ ảo huyền, tăng cái vẻ đẹp lên gấp mười, gấp trăm lần.

Nàng vào, lúc vào thì nhìn thẳng, vào rồi nàng lại cúi đầu, và cứ giữ đầu như vậy một lúc lâu.

Hoa Vô Khuyết nghe con tim đập rộn hơn trước phần nào. Hấn đứng lên, gượng điếm một nụ cười thản nhiên, rồi hỏi:

- Đêm cũng đã khuya sao cô nương chưa ngủ ?

Thiết Tâm Nam mắt nhìn xuống, nhưng tâm nhìn ngang, cái tâm hướng thẳng Hoa Vô Khuyết.

Nàng đáp với giọng rất thấp:

- Ta. .. không ngủ được. Có mấy câu nói còn loang quanh trong tâm, ta cần phải nói với người, có nói ra rồi, mới có thể ngủ yên.

Hoa Vô Khuyết giật mình. Mất hết mấy phút, hấn mới lấy lại bình tĩnh, và đến lúc đó hấn mới nhớ đến việc mời nàng ngồi:

_Cô nương ngồi xuống đi !

Thiết Tâm Nam ngồi. Hắn không biết nói lời gì, nhớ là chưa mời nàng ngồi, mượn cái cớ mời nàng ngồi để mở miệng, song mời rồi hắn chẳng biết nói gì thêm, cho tình huống giữa song phương không bẽ bàng, không rời rạc.

Hiện tại nàng cần thủ dũng khí, nắm chắc trong tay, mới có thể nói ra những gì muốn nói.

Nàng ngồi, là cái dũng khí tản mát mất rồi, con người khi ngồi thì cái nghị lực mất mạnh mẽ ngay, chẳng bằng lúc đứng. Cho nên, nàng đứng lên liền, trầm tư một chút chờ cho dũng khí tụ đầy đủ, đoạn cất giọng u buồn, thốt:

- Ta biết, trong mấy hôm nay, người cố ý lạnh nhạt với ta ! Người cố ý tạo một khoảng cách cho chúng ta xa dần, xa dần nhau... Hoa Vô Khuyết giật mình, lại gượng cười đáp:

- Cô nương hay nghĩ ngợi viễn vông quá chừng !

Thiết Tâm Nam trầm giọng:

- Chẳng bao giờ người nói một tiếng ngoa, sao đêm nay người dối ta ?

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm một lúc. Hắn ngồi xuống. Hắn ngồi trong lúc Thiết Tâm Nam đang đứng, điều đó chứng tỏ cái gì đang mang trong lòng rất nặng, nặng hơn những nỗi niềm của đối tượng.

Lâu lắm hắn mới hỏi:

- Thế ra, cô nương muốn nghe lời nói thật ?

Thiết Tâm Nam gật đầu:

- Sớm muộn gì cũng phải tới cái chỗ nói lời thật, thì tại sao hôm nay người không nói cho rồi ?

Hoa Vô Khuyết đưa tay gỡ một đường sáp dài theo thân đèn, cảm nơi tay, vo vo, hắn vò sáp mà mừng tượng là vò quả tim mình.

Rồi với giọng trầm trầm, hần từ từ thốt:

- Cô nương biết chứ, người và người tiếp cận nhau lâu ngày, dù muốn dù không cũng sanh tình cảm đối với nhau. Và thứ tình cảm đó càng đậm đà hơn khi song phương cùng chung trải qua nhiều cảnh khổ.

Không phải hần cố ý thốt từ từ, mà chỉ vì hần khó nói quá chùng, thành ra hần phải nói từng tiếng một.

Và, có nói từng tiếng một như vậy hần mới giải bày tường tận tâm tư.

Thiết Tâm Nam nhìn viên sáp trong tay hần đến xuất thần, nàng có cảm tưởng như hần đang vò quả tim của nàng.

Hoa Vô Khuyết với giọng trầm trầm, tiếp nói:

- Còn Tiểu Linh Ngự, hần đã cứu mạng tại hạ một lần, hần còn là bằng hữu duy nhất của tại hạ, một chân chánh bằng hữu, dù rằng tại hạ có bị bức phải giết hần, không giết không được, tại hạ cũng phải tỏ ra xứng đáng với hần.

Thiết Tâm Nam đột nhiên giương mắt tròn bản tinh quang thẳng đến Hoa Vô Khuyết, rung rung giọng hần học:

- Thế người tưởng ta là hạng người gì ? Người tưởng là ta không thể giữ mình xứng đáng với hần ?

Hoa Vô Khuyết cúi đầu thờ dài:

- Tại hạ đâu dám có ý nghĩ đó ! Tại hạ chỉ sợ cho mình thôi, chứ còn cô nương thì tại hạ đã thấy rõ cái tâm hướng về đâu rồi ! Tại hạ ... - Tại hạ chỉ sợ đưa tình cảm của cô nương vào chỗ mâu thuẫn, giả như, chúng ta cứ tiếp cận nhau, càng lúc càng gần nhau hơn, thì ... chẳng những một mình tại hạ khổ đau, mà chính cô nương cũng chẳng được yên vui chút nào !

Thiết Tâm Nam cúi đầu.

Hoa Vô Khuyết tiếp:

- Sở dĩ, tại hạ nghĩ, chúng ta nên xa dần nhau, xa cái lúc còn có thể xa được, xa khi sự khổ đau chưa mọc rễ sâu trong con tim, mà khi niềm đau vững cội rễ trong con tim rồi thì vĩnh viễn không nhổ lên được đó cô nương. Nhổ lên là tim vỡ máu tuôn, là một mạng người vĩnh quyết.

Thiết Tâm Nam run người. Rồi nàng bật khóc. Khóc một lúc, nàng ngẩng mặt lên, cứ để lệ nhoà đôi mắt, nhìn Hoa Vô Khuyết qua màn lệ, cao giọng thốt:

- Nhưng ta, một thiếu nữ cô khổ, lênh đênh, phiêu bạt bốn phương trời, ta cần có một huynh trưởng, ta xem người như huynh trưởng của ta, ta hy vọng người tin ta.

Hoa Vô Khuyết không nói gì.

Thiết Tâm Nam lại tiếp:

- Nhân dịp này, ta muốn nói với người luôn, người không cần phải giữ cái khoảng cách như đã làm trong mấy ngày qua, người bắt tất phải lo sợ cho ta mà người cũng chẳng nên quá dè dặt. Miễn là chúng ta hiểu lòng nhau, chúng ta luôn minh chánh, đường hoàng, thì còn sợ gì không xứng đáng với ai ? Còn sợ gì người ta tưởng quấy ?

Hoa Vô Khuyết điể một nụ cười:

- Cho đến bây giờ, tại hạ mới nhận thấy cái dũng khí của cô nương ! Bình thường thì cô nương giấu kín đao, lúc tất yếu, cô nương tỏ lộ dũng khí ra, mãnh liệt phi thường, dù sánh với bất cứ ai trên đời này.

Thiết Tâm Nam thở ra mấy lượt.

Thở nhẹ nhõm hay thở dài bởi cái gì còn vướng vít nơi tâm ?

Tuy nhiên, nàng cũng cười như hấn, nàng thốt:

- Nói được những gì cần nói mà khó nói, ta cảm thấy khoan khoái vô cùng, Hoa Vô Khuyết ơi ! Ta muốn uống một vài chén rượu để mừng cho sự cởi mở của chúng ta.

Hoa Vô Khuyết vụt đứng lên, điểm nụ cười tươi, tuy còn gượng, song vẫn là nụ cười thành thật.

Con đường của họ đã đến khúc quanh, qua khúc quanh này, là hoàn cảnh đổi mới, muốn hòa đồng với cái mới, ít ra cũng phải mất một thời gian ngắn, dù hiện tại hẳn còn gượng cười, song về sau thì cái gượng đó sẽ biến thành hồn nhiên.

Cái nếp đã thành hình rồi, người quân tử không bao giờ sai nếp, do đó mà thành chánh nhân, khác với những kẻ tà, bởi kẻ tà chẳng bao giờ có một cái nếp rõ rệt.

Hắn phụ họa:

- Tại hạ cũng khoan khoái vô cùng, cô nương ạ ! Chúng ta nên uống rượu mừng.

Cô nương đề nghị hợp lý quá !

Họ đã vét sạch lợn lòng, thì lòng họ láng láng.

Họ muốn uống rượu nhưng ngôi khách sạn này chỉ cho thuê phòng mà không mở luôn quán ăn, nên họ phải ra phố, tìm tửu quán.

Như đã biết, đêm xuống sâu rồi, đèn hiệu đã tắt bớt, và những ngọn đèn còn cháy sáng, phần nhiều tại các hiệu ăn, hiệu uống, hay ở những kỹ viện.

Một số tửu quán đã đóng cửa rồi.

Họ đi một lúc, gặp một quán mì ở góc đường. Nơi đó có gió mát vô cùng.

Thiệt Tâm Nam mỉm cười, hỏi:

- Ngồi đây mà uống một vài chén rượu hứng gió khuya kẻ cũng thú vị, nhưng người có hiềm là quán hèn chẳng ?

Hoa Vô Khuyết cùng cười:

- Cô nương cứ tưởng là tại hạ phải vào những nơi cao lầu mới uống được rượu sao ?

Thiệt Tâm Nam gật gù, và chính nàng gọi, trước khi vào đến quán:

- Nửa cân thịt trâu, một cân rượu nhé ! Nhanh lên !

Trong đêm thanh, có bạn tốt bên mình, ai không tưởng đến cái việc nâng vài chén rượu, cho cái hứng nồng đượm hơn ?

Quán rất nghèo, vài chiếc bàn cũ kỹ, sứt mẻ, mấy chiếc ghế vẹo chân, ai muốn ngồi phải tra lại kỹ nếu không, nốc rượu vào, cao hứng mà ngửa nghiêng, dấm rơi xuống đất lắm.

Bàn chẳng có nhiều, mà lại vắng khách, bàn trống trơn, thế mà quán vẫn mở để giờ đó ! Có lẽ sinh ý không thịnh vượng, họ muốn vớt vát một vài dạ khách mà cái túi không nặng lắm.

Chỉ có kẻ nghèo mới đặt bước đến những nơi nghèo vì chốn huy hoàng là cấm địa của bọn người cận bã, sanh ra trong đời để tiếp nhận những cái thiếu thốn, khát thèm, để cho hạng người được no đủ sáng giá hơn !

Sáng giá do sự chênh lệch đòn cân xã hội, sáng giá vì giai tầng xã hội.

Hiện tại chỉ có mỗi một người khách, đang ngồi trên chiếc ghế ọp ẹp chốc chốc nốc một chén rượu.

Thực khách, hay đúng hơn, ẩm khách, bởi chẳng thấy y gọi gì để ăn, mà chỉ uống, có vóc người ốm, vận áo đen. Duy nhất có một ngọn đèn, ống thông phong lâu ngày không chùi rửa, đóng cáu, lọc bớt ánh sáng của ngọn đèn, rồi khói bốc từ nồi thịt trên lò tỏa rộng trong không gian, càng che mờ ánh đèn đã vàng nhạt ảm đạm.

Mông lung ! Đúng là một cảnh mông lung, người và vật vật hiện mờ mờ, phải chờ một chút cho ánh mắt quen mờ, mới trông thấy được những gì chung quanh rõ rệt.

Người khách đó ốm quá, mặt như chỉ có xương da mà không một thớ thịt nào.

Nếu đem một cái xác phơi dưới nắng hạn nhiều ngày, thì xác đó và người khách không khác nhau hơn, có khác chẳng là người thì mắt mở, mà xác thì mắt nhắm. Con người khô khan như vậy, lại có một đôi mắt sáng lạ lùng.

Sau khi Thiết Tâm Nam vào rồi y mới gọi tiểu nhị mang cho một đầu vịt, y cầm đầu vịt gặm, rồi uống, uống rồi gặm, uống cũng như gặm có vẻ cầm chừng, tâm thần thường hướng tận đâu đâu.

Nếu ai có hỏi, đầu vịt có thơm, có mềm không, rượu có ngon không, chắc chắn là y không đáp được.

Khách không nhìn hai người mới đến, mừng tượng chẳng thấy ai khác ngoài cái gì mà trông thấy trong mơ màng.

Con người lạc thần, ngồi đây trong giờ này mà mơ màng suy tưởng, hướng về thuở vàng son độ nào thì còn nghĩ đến cái gì nữa ?

Hy vọng chẳng ? Nếu có hy vọng điều chi, thì cái ước vọng đó cũng phải thuộc về dĩ vãng, và trong hiện tại, không cho y có quyền mơ vọng điều gì.

Y bị số mệnh loại ra khỏi giòng đời, chờ ngày về dưới lòng sâu đất lạnh, Y xác xơ quá, như một kẻ thua, thì có ước vọng nào thể hiện với y ?

Đối với một con người sống ngoài thực tại như vậy, thì Thiết Tâm Nam và Hoa Vô Khuyết còn để đến làm gì ? Mà dù cho là ai đi nữa họ cũng chẳng cần quan tâm, ngoại cảnh đối với họ lúc này chẳng có nghĩa gì, họ đang mừng sự cởi mở của họ kia, bên ngoài có cơn bão quét qua, ví tất họ quan tâm !

Tuy nhiên, sự lơ đãng của họ cũng đáng trách, bởi họ lơ đãng với ngoại cảnh, nên trong cuộc đối thoại với nhau, họ không giữ gìn ý tứ cho lắm. Nếu họ nhận ra đôi mắt sáng lạ kỳ của người đó có lẽ họ phải dè dặt trong câu chuyện trao đổi nhau hơn.

Họ ăn, họ uống, họ không đổ kỵ gì nữa. Rượu thì bình thường, thức ăn cũng bình thường, song cần chi cao lương mỹ vị, lòng vui là cái gì cũng ngon, lòng buồn thì châu ngọc cũng thành sỏi đá.

Họ nói với nhau, những chuyện trên trời dưới đất, chuyện từ Bắc chí Nam, cuối cùng thì họ cũng trở lại việc của Tiểu Linh Ngự. Đó là cái trung tâm điểm của họ, chẳng phải họ quên mất, có điều họ không muốn đi ngay vào việc liền bởi đi ngay vào việc là nhắc nhở lại những khó khăn mà họ vừa quyết định san bằng.

Họ nói vòng vo với nhau một lúc khi lấy được bình thần rồi họ đề cập đến cũng chẳng muộn.

Hoa Vô Khuyết gián tiếp nhắc đến chàng trước:

- Gió mát, đêm thanh, rượu nồng, thịt thơm như thế này kể ra cũng đủ lắm rồi.

Tuy nhiên, tại hạ cảm thấy như mình còn thiếu thốn một cái gì.

Thiệt Tâm Nam khẽ cúi đầu:

- Thiếu ... một người ?

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Không có hẳn thì niềm vui nào cũng khó mà hưởng trọn vẹn.

Thiệt Tâm Nam trầm lặng một lúc, đoạn ngẩng đầu lên:

- Người nghĩ, chúng ta ba người sẽ có một dịp nào đó, tụ hội với nhau, cùng chuốc chén chạng ?

Hoa Vô Khuyết quả quyết:

- Tại sao lại không cô nương ? Tại hạ tin tưởng phải có dịp đó !

Thiệt Tâm Nam nhìn hẳn, ánh mắt đượm vẻ u buồn:

- Người nghĩ, những dịp đó, sẽ là nhiều hay ít ?

Hoa Vô Khuyết lại thở dài:

- Đời con người, giới hạn trong vòng trăm năm, mà người tốt thì ít, kẻ xấu lại nhiều, được chung vui với người tốt một lần cũng đủ lắm rồi, cần chi phải nhiều dịp ?

Giả như cao thiên dành cho chúng ta nhiều dịp hơn thì càng hay, bằng không thì tại hạ thấy rất mãn nguyện với một lần duy nhất. Tại hạ không mong hơn cái số duy nhất đó.

Hắn cười, nâng chén rượu ngang môi tiếp:

- Uống, cô nương ! Chén này, chúng ta uống cho Tiểu Linh Ngự đó !

Tiểu Linh Ngự !

Ba tiếng đó, như ba hòn sỏi từ đâu bay đến chạm vào đầu thực khách áo đen bên cạnh. Y buông nhanh đầu vịt xuống, buông luôn chén rượu rồi đưa ánh mắt qua hai thiếu niên nam nữ. Trong khi đó, Thiết Tâm Nam nâng chén rượu uống một hơi cạn.

Nàng đỏ mặt lên, chẳng rõ men rượu nhuộm hồng đôi má nàng, hay cái ý niệm uống cho Tiểu Linh Ngự làm đôi má nàng đỏ hây hây.

Miệng thì vẽ nên nụ cười, song mắt thì long lanh với màn lệ mỏng, nàng mơ màng thốt:

- Nếu ta là nam nhân, ta sung sướng hơn nhiều.

Nàng ngẩng đầu lên, vô tình trong ánh mắt của nàng hướng qua thực khách áo đen, gầy ốm, có cái vẻ thác lạc, tiêu điều, xơ xác.

Y đã đứng lên rồi, và tay y cầm chiếc mâm nhỏ, trong mâm đựng những thức đơn sơ mà y gọi để nhắm với rượu.

Một tay y cầm luôn mâm trà.

Y khuân dọn tất cả những gì của y trên bàn, y chuyển cư sang bàn của Hoa Vô Khuyết và Thiết Tâm Nam.

Chân bước, tay nâng, y luôn luôn dán mắt về cả hai.

oo Hoa Vô Khuyết và Thiết Tâm Nam sửng sốt.

Người áo đen nhìn cả hai một phút, rồi ngó thẳng vào mặt Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Các hạ là Hoa Vô Khuyết ?

Hoa Vô Khuyết hết sức lấy làm lạ, mở to mắt nhìn sửng y:

- Phải ! Các hạ ... Người áo đen không đáp, day qua Thiết Tâm Nam hỏi:

- Cô nương là Thiết Tâm Nam ?

Thiết Tâm Nam gật đầu.

Chính nàng còn kinh ngạc hơn Hoa Vô Khuyết gấp mấy lần. Nàng tự hỏi khách là ai ? Tên họ gì ? Tại sao biết cả nàng ?

Người áo đen giương to đôi mắt, hỏi luôn:

- Có phải vừa rồi, hai vị uống chén rượu cho phần Tiểu Linh Ngư chăng ?

Thiết Tâm Nam thở ra một hơi dài, bỗng nàng cao giọng:

- Rồi làm sao ?

Nàng đã biết, Tiểu Linh Ngư có kẻ thù khắp trong thiên hạ. Nàng ngờ rằng, người áo đen là một trong số thù nhân của chàng, có lẽ y tìm những người thân của chàng mà gây phiền phức. Ngờ đâu, người áo đen ung dung kéo chiếc ghế gần đó, đặt sát cạnh bàn rồi ngồi xuống. Lúc đó y đã đặt mâm lên mặt bàn rồi.

Y cười nhẹ, đáp:

- Thì càng hay chứ sao ! Các vị uống cho Tiểu Linh Ngư một chén, tại

hạ xin uống đáp lại các vị ba chén !

Không đợi xem thái độ của hai đối tượng, y cầm bình rượu rót vào chén của y, rồi rót luôn vào chén của Thiết Tâm Nam và Hoa Vô Khuyết.

Thiết Tâm Nam và Hoa Vô Khuyết nhìn chén rượu, tự hỏi nên hay không nên uống.

Người áo đen uống trước, cạn chén rồi y trừng mắt hỏi:

- Sao hai vị chưa uống ? Sợ có độc phải không ?

Hoa Vô Khuyết do dự.

Thiết Tâm Nam thẳng thắn cất tiếng:

- Xin vô phép vậy ! Chúng ta không quen uống rượu của người lạ.

Nàng tiếp:

- Các hạ nói rằng, kính chúng tôi ba chén, thì ít nhất cũng phải cho biết mình là ai !

Người áo đen nhìn sững nàng một phút, đoạn bật cười lớn:

- Tại hạ cứ tưởng cô nương ôn nhu, nhút nhát, không ngờ cô nương cũng quật cường không kém Tiểu Linh Ngư !

Thiết Tâm Nam cười lạnh:

- Ôn nhu chỉ dành đối phó với những người có thiện ý, có hảo tâm, chứ đối với những kẻ xa lạ, tìm cách gây phiền phức ư ? Hừ !

Nàng khẽ vung tay.

Hai chiếc đĩa nơi tay bay đi, cắm phập vào mái nhà.

Người áo đen không biến đổi thần sắc, lại nhìn nàng rồi bật cười lớn hơn:

- Tiểu Linh Ngự ! Tiểu Linh Ngự ! Người tốt phúc quá chừng !

Thiết Tâm Nam nổi giận:

- Các hạ là ai ? Các hạ muốn gì ?

Người áo đen thốt:

- Cô nương không cần biết tại hạ là ai. Chỉ cần biết tại hạ là bằng hữu của Tiểu Linh Ngự ! Nếu không được xem là thứ tốt, thì cũng chẳng đến nỗi bị liệt vào hạng xấu !

Thiết Tâm Nam quan sát y một lúc, đoạn buông gọn:

- Được ! Nếu các hạ là bằng hữu của Tiểu Linh Ngự, thì bọn tôi bằng lòng uống chén rượu này.

Người áo đen hỏi:

- Cô nương nói hai tiếng "bọn tôi" thế là có gồm vị nhân huynh họ Hoa kia nữa chứ ?

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ, đáp thay nàng:

- Tại hạ xin uống luôn ba chén !

Người áo đen cười vang:

- Hay ! Hay ! Như vậy mới đáng mặt bằng hữu !

Hoa Vô Khuyết uống liền đủ ba chén. Rồi hần thốt:

- Đủ số rồi, huynh đài !

Người áo đen mỉm cười:

- Đêm thanh gió mát, dưới ánh sao mờ, cùng mỹ nhân đối ẩm, thế mà tâm lý không quên Tiểu Linh Ngự ! Tốt ! Tốt Thế mới đáng mặt bằng hữu, tại hạ xin kính thêm ba chén !

Y uống, tự rót, tự uống, chẳng đợi ai mời, hết chén này đến chén khác.

Trong ánh mắt, niềm say bắt đầu hiện lên, rồi y chốc chốc nhìn trời, chốc chốc nhìn ra xa xa, như chờ đợi ai hay cái gì đó.

Y chờ ai ? Chờ cái gì ?

Thiết Tâm Nam ngưng ánh mắt nhìn y một lúc lâu đoạn hỏi:

- Thật sự các hạ là bằng hữu của Tiểu Linh Ngự ?

Người áo đen dừng cao đôi mày:

- Tiểu Linh Ngự cũng chẳng phải là một đại nhân vật, cách biệt xa với đại chúng, thì tại hạ mạo nhận cái điều đó để làm gì ? Mình có sang, người ta mới bắt quàng làm họ, hấn chưa thành danh mảy may mà !

Thiết Tâm Nam chớp chớp mắt, điềm một nụ cười:

- Gần đây các hạ có gặp hấn chăng ?

Người áo đen trầm ngâm một lúc, đặt chén rượu xuống thờ dài:

- Thật ra, trong mấy lúc sau này, tại hạ cũng chẳng biết tiểu tử đó hạ lạc ở phương trời nào !

Dừng lại một chút, y tiếp:

- Nếu gặp hấn, các vị nói hộ tại hạ là tại hạ có lời thăm hỏi hấn.

Thiết Tâm Nam lại hỏi:

- Thế các hạ tự mình không muốn gặp hấn chăng ?

Người áo đen lại nín lặng một lúc:

- Muốn lắm chứ, song chỉ sợ không có dịp thôi !

Thiết Tâm Nam lấy làm lạ:

- Tại sao ?

Người áo đen không nói gì nữa, nâng chén rượu uống cạn, cạn chén rồi lại rót, uống luôn một lúc mấy chén.

Thiết Tâm Nam ước thử:

- Gặp Tiểu Linh Ngư rồi, bọn tại hạ phải nói làm sao với hắn về việc các hạ nhắn gởi lời thăm hỏi ?

Người áo đen lại suy tư.

Y buông gọn:

- Các vị cứ nói là đại ca của hắn nhắn lời thăm.

Thiết Tâm Nam vụt đứng lên, cao giọng hỏi luôn:

- Các hạ là ai ?

Người áo đen điềm nhiên:

- Tại hạ vừa nói với các vị đó. .. Thiết Tâm Nam cười lạnh:

- Thôi đi ! Chẳng bao giờ Tiểu Linh Ngư nhận ai là đại ca cả. Các hạ đừng lừa tôi !

Người áo đen bật cười khanh khách:

- Hay ! Hay ! Các vị quả không hổ là tri kỷ của Tiểu Linh Ngư ! Đúng đó, tại hạ luôn luôn muốn hắn nhận tại hạ là đại ca, song hắn cứ gọi tại hạ là tiểu đệ !

Thiết Tâm Nam bật cười, rồi nàng ngồi xuống. Đoạn nàng thốt:

- Như vậy, nếu tôi có gặp hắn, tôi sẽ nói với hắn là có người tiểu đệ của hắn nhắn lời thăm hỏi.

Người áo đen thoáng biến sắc, trừng mắt nhìn nàng, chùng như y muốn phát tác.

Nhưng, y nâng chén rượu lên, uống cạn rồi ngẩng mặt lên không, buông tiếng thở dài:

- Tiểu Linh Ngư có bằng hữu như các vị thật là một an ủi lớn lao cho hần. Còn tại hạ ?

Một niềm đau thoáng hiện nơi ánh mắt mơ buồn của y. Thiết Tâm Nam cảm thấy xót xa vô cùng. Nàng thấp giọng hỏi:

- Chùng như các hạ có tâm sự gì ?

Người áo đen mở to đôi mắt:

- Tâm sự ? Tại hạ có tâm sự gì chứ ?

Thiết Tâm Nam dịu giọng:

- Nếu các hạ nhận rằng bọn này là bằng hữu của Tiểu Linh Ngư, thì tại sao các hạ không nói lên niềm tâm sự cho nhau biết ? May ra... may ra bọn tôi làm được một cái gì hữu ích cho các hạ.

Người áo đen bật cười cuồng dại:

- Làm được một cái gì ? Chẳng lẽ tại hạ lại kêu gọi sự trợ giúp của người đời ?

Y cười vang, trong tiếng cười ẩn ước niềm thống khổ lẫn căm hờn.

Thiết Tâm Nam muốn hỏi nữa, song Hoa Vô Khuyết đã đưa mắt ra hiệu ngăn chặn nàng.

Xa xa, trống lầu thành đã điểm vọng lại hai tiếng đầu, lời một chút, ba tiếng sau.

Đêm sắp sang canh ba ! Hiện tại là canh hai, ba điểm rồi ! Vào giờ đó, ở thị trấn nhỏ, kể như khuya lắm rồi.

Người áo đen bỗng ngưng cười, nhìn Hoa Vô Khuyết và Thiết Tâm Nam một chút hỏi:

- Các vị thật sự muốn giúp tại hạ ?

Thiết Tâm Nam gật đầu:

- Tự nhiên là thật !

Người áo đen tiếp:

- Nếu vậy, mỗi vị mời tại hạ ba chén đi, đó là điều tiếp trợ nhau vậy.

oo Rượu vào miệng, qua khỏi cổ, rơi xuống dạ dày rồi, người áo đen lại ngẩng mặt lên không, cười ròn rã:

- Tại hạ cứ tưởng là đêm nay mình thức trắng trong cô đơn, không ngờ lại gặp các vị, rồi các vị sẵn sàng chuốc chén, hợp ẩm, thì cái đêm này tại hạ đâu còn cô đơn nữa !

Thật là một điều thích thú ! Một thích thú lớn trong đời người !

Thiết Tâm Nam lại ướm thử:

- Đêm nay hẳn là một đêm đặc biệt của các hạ ?

Người áo đen bỗng đứng lên, nghiêng đầu sang nàng, như muốn nói gì đó, nhưng lại thôi, rồi rời bàn, quay mình, chạy đi.

Thiết Tâm Nam gọi với:

- Nếu các hạ muốn uống rượu ngon như đêm nay, thì ngày mai, bọn tôi sẽ đến đây, chờ các hạ cùng uống !

Người áo đen không quay đầu, cứ chạy đi, lẩm bẩm:

- Ngày mai ! Hừ ! Ngày mai ! Các người cứ tưởng là mỗi cá nhân đều có ngày mai !

Lúc chạy ngang qua quầy, thay vì hỏi xem tiền nong bao nhiêu, y đưa

tay vào mình có cái gì, lấy ra quăng hết lên trên mặt quày.

Những cái đó, là một ít vàng, mười mấy hạt minh châu. Với số vàng và minh châu đó y có thể uống rượu tại quán mì này suốt tháng mà không sợ thiếu.

Y cao giọng:

- Cho tất cả đó, các người trong quán cứ chia đều nhau.

Chủ nhân ngồi nơi quày giật mình, toan thốt tiếng đa tạ, thì người áo đen đã khuất dạng trong đêm mờ.

Y cô đơn quá ! Tịch tịch quá !

Thiệt Tâm Nam thương cảm hết sức, cất giọng u buồn thốt:

- Con người cô độc đến thế là cùng ! Một việc thông thường là gặp hai kẻ cùng uống rượu với y, mà y xem là một cái thú lớn nhất trong đời y, thì quả thật y quá lạc lõng giữa trần đời, sống giữa xã hội mà cảm như sống nơi sa mạc !

Hoa Vô Khuyết bình tĩnh tiếp nói:

- Con người sắp chết, chỉ còn một đêm nữa là từ giã cuộc đời, muốn tìm một vài bằng hữu chúc chén qua đêm song vẫn không có ai cùng uống với y. Nếu gặp bọn ta y mừng là phải.

Thiệt Tâm Nam biến sắc:

- Sắp chết ? Cái đêm nay là đêm cuối cùng của y ?

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Cô nương không thấy sao ?

Hắn ngưng liền câu nói, đứng lên, nắm áo Thiệt Tâm Nam, kéo nàng đi.

Ra đến bên ngoài, người áo đen chậm bước, chân cất nặng nề,

nhưng y có cần gì bước chân, đang đi chậm chậm, bỗng một vật sáng lóe lên, vẽ thành một đường dài trước mặt y, thân hình y vừa nhún, vật sáng tắt, y đã vút đến tận ngoài xa.

Cảnh tượng đó tái diễn vài lần, người áo đen lần này thì khuất dạng hẳn.

Hoa Vô Khuyết cùng Thiết Tâm Nam chạy trên các nóc nhà, hẳn nhìn quanh một thoáng, buông Thiết Tâm Nam ra, bảo:

- Cô nương ở đây chờ, tại hạ đuổi theo y, xem y làm gì ?

Hắn lao mình đi, Thiết Tâm Nam đành ở lại đó, chờ hắn trở lại.

Thuật khinh công của nàng cũng khá cao, song không sánh được với Hoa Vô Khuyết và người áo đen, biết vậy nên nàng không chạy theo làm gì, bởi không làm sao theo kịp họ.

Ánh sao mờ chiếu xuống các nóc nhà, nơi nào bao phủ màu xám nhạt, nơi nào thấp chìm trong bóng tối đen, trong những chỗ tối đen, chớp chớp hai ngọn đèn lửa đốm.

Dân cư thị trấn đã ngủ cả rồi, trừ một vài nơi, như nơi đó, người ta còn bận kết toán những gì đọng lại hoặc bàn bạc đến việc của ngày mai.

Hai ánh đèn đó không làm cho nàng lấy làm lạ, vừa uống rượu vào, men bốc, người nóng, ngọn gió nhẹ từ xa thổi về, mơn man ve vuốt nàng, như một từ mẫu đưa bàn tay dịu xoa xoa đưa con cưng, vỗ về nó, an ủi nó.

Tuy nhiên Thiết Tâm Nam không yên tâm chút nào. Nàng cứ nghĩ đến người áo đen, có thể là vì y có liên quan sao đó với Tiểu Linh Ngư, mà nàng cứ nghĩ đến y, hơn là do chính cá nhân y.

Bởi cứ gặp mỗi cá nhân trên giòng đời, là suy nghĩ, thì suốt đời nàng chỉ nghĩ đến những kẻ xa lạ gặp gỡ ở mỗi đoạn đường, hơn là lưu tâm đến bản thân nàng.

Nàng có thì giờ đâu suy nghĩ về tất cả mọi người họp lại đông quá,

nhiều hơn số cát vùng sa mạc ?

Nàng tự hỏi, người áo đen là ai ? Vì lý do gì y muốn chết ? Y với Tiểu Linh Ngư có mối liên quan như thế nào ?

Không lâu lắm Hoa Vô Khuyết trở về.

Nàng hỏi gấp:

- Theo kịp không ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Thuật khinh công của người đó tuyệt diệu thật !

Thiệt Tâm Nam lại hỏi:

- Rồi y đi về đâu ?

Hoa Vô Khuyết không đáp, bảo:

- Cô nương đi theo tại hạ !

Hắn thoát đi liền, Thiệt Tâm Nam theo sau, vừa chạy trên những mái nhà, vừa hỏi:

- Do đâu người biết là y muốn chết gấp ?

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Y luôn luôn lưu tâm tới thời khắc, điều đó chứng tỏ đêm nay rất đặc biệt đối với y, trong đêm nay phải có một biến cố gì, trong đêm nay y phải làm một cái gì quan trọng lắm.

Thiệt Tâm Nam gật đầu:

- Ta cũng có nhận xét đó, song không đi sâu vào chi tiết như người.

Hoa Vô Khuyết tiếp:

- Y có vẻ trầm trọng quá, thần kinh như ngưng đọng, y lại nói từ nay sẽ không có dịp gặp lại Tiểu Linh Ngự, rồi lúc rời quán, y dốc hết những gì trong mình, quăng ra quày, tặng bọn người trong quán. Như thế là y có ý dứt khoát với mọi liên hệ trên đời, y sắp sửa một cái gì rất nguy hiểm, và cầm chắc cái chết trong tay.

Sợ chưa đủ ý hấn nhấn thêm:

- Nói một cách khác, là y quyết tâm chết trong đêm nay.

Thiết Tâm Nam kêu lên:

- Đúng rồi ! Đúng vậy rồi ! ... Nhưng tại sao y cao ngạo quá chừng như vậy chứ ?

Biết là làm một việc khó, song không chịu nói với ai, dù người ta sẵn sàng tiếp trợ.

Không chịu nói, mà cũng từ khước luôn sự tiếp trợ !

Hoa Vô Khuyết từ từ thốt:

- Dù y từ khước sự tiếp trợ của chúng ta, song y là bằng hữu của Tiểu Linh Ngự, thì có lý nào chúng ta không làm một cái gì cho y ? Chúng ta đâu có thể lấy mắt mà nhìn y chết.

Thiết Tâm Nam cắn mạnh vào môi:

- Thuật khinh công của y cao diệu như vậy, dù y có bị đối phương đánh bại, cũng có thể thoát chạy được, thế mà y không nghĩ tới sự chạy thoát, y không dám ỷ vào thuật khinh công, điều đó chứng tỏ là đối tượng của y ghê ghớm lắm.

Hoa Vô Khuyết trầm giọng:

- Cho nên, tại hạ mong cô nương hết sức dè dặt, có tại hạ đối phó với bất cứ khó khăn nào, cô nương không nên tùy tiện xuất thủ !

Bỗng, Thiết Tâm Nam phát hiện ra, nơi chân núi, ở phía trước, xa xa, khuất dưới gành đá, có một tòa thần miếu.

Tòa miếu đồ sộ vô cùng, thoát trông qua giống như một tòa trang viên của bậc đại phú gia.

Vào thời khắc đó, ở phía hậu tòa thần miếu, lại có ánh đèn.

Thiết Tâm Nam cau mày hỏi:

- Nơi đó là địa phương nào thế ?

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Một ngôi đạo quán.

Thiết Tâm Nam chớp mắt:

- Chẳng lẽ y đến đó ?

Hoa Vô Khuyết đáp gọn:

- Y đến đó.

Thiết Tâm Nam chớp mắt lượt nữa:

- Người thấy y vào đó ? Tại sao ... Hoa Vô Khuyết đáp:

- Lúc vào đó, y hết sức cẩn thận, hầu như rón rén bước đi, mắt luôn luôn đảo đảo, nhìn tả, nhìn hữu, trông trước trông sau. Tại hạ tin rằng chẳng ai phát giác ra y. Do đó tại hạ trở về tìm cô nương, chứ nào phải tại hạ vô tâm bỏ mặc y nơi đó ?

Thiết Tâm Nam hơi hồi hận đã trách cứ lịch lạc, không dám nói chi thêm, gương tròn mắt nhìn tới.

Đèn còn đó, bên trong im ắng vô cùng, chừng như đó là nơi không có người ở.

Nhưng, ở nơi không người, sao ban đêm lại có đèn ? Ai đốt ?

Nàng tặc lưỡi thốt:

- Y vào đó đã lâu, tại sao chẳng có động tĩnh gì ? Chẳng lẽ trong đó không có ai cả ? Nếu có người, chẳng lẽ không ai phát hiện ra y ? Lại thật !

Nàng dừng lại đôi chút rồi tiếp:

- Y đã quyết chết thì dù cho người ta chưa phát hiện ra y, y cũng phải hoạt động chứ, theo chủ trương của y hoạch định trước khi đến đây chứ ? Tại sao y cũng im lìm luôn ?

Hoa Vô Khuyết cau mày:

- Cô nương ở đây chờ tại hạ nhé, tại hạ vào đó xem tình hình như thế nào.

Thiết Tâm Nam nắm áo hắn, giữ lại:

- Ta nhận ra những gì ẩn bí trong sự tình, và điều ẩn bí đó cực kỳ nguy hiểm. Biết đâu y chẳng thông đồng với kẻ nào đó lừa chúng ta vào tận sào huyệt ?

Hoa Vô Khuyết cười nhạt:

- Giả như người đó cố ý lừa chúng ta, thì tại hạ thấy cần vào xem, tìm hiểu nguyên nhân nào thúc đẩy y lừa chúng ta. Điều này, cần hơn là cái việc tiếp trợ y nữa vậy.

Hắn nhẹ lách mình, vượt khỏi cái nắm của Thiết Tâm Nam, rồi thân hình chớp lên, hắn đã biến dạng trong đêm mờ.

Thiết Tâm Nam nhìn theo bóng hắn, nhếch nụ cười khổ:

- Ta không ngờ cái tính của hắn giống cái tính của Tiểu Linh Ngư như một !

oo Phía sau viện, có đèn, nhưng trước viện lại tăm tối.

Chưa vào đến nơi, Hoa Vô Khuyết cũng như Thiết Tâm Nam cho rằng đó là một phần kiến trúc liên thuộc tòa đạo quán.

Song, đến nơi rồi, Hoa Vô Khuyết mới thấy là phía hậu điện chẳng có mấy may cái vẽ đạo quán, bởi những gian nhà, những dãy phòng ở phía này được kiến tạo y như gia cư của con người thường.

Bất quá, cái quy mô có phần nào lớn hơn những nhà thường mà thôi.

Theo nghi thức cổ truyền, thì bất cứ ở một khuôn viên đạo quán nào, cũng có hai phần, phần tiền điện dành cho sự thờ phụng, phần hậu điện là nơi cư trú của các đạo nhân.

Nhưng, lạ lùng thay, những gian phòng đó, không thể là những gian phòng dành cho các người tu đạo.

Không có một bóng người, chỉ có một con hổ to, trán trắng nằm tại khách sảnh.

Khách sảnh lớn, rộng, lại quá dài, chính giữa có một bức màn che, màn phủ chí đất, màu vàng.

Màn án khuất phía hậu, con hổ nằm phía trước bức màn.

Không một bóng người trong khách sảnh.

Hoa Vô Khuyết hết sức lấy làm lạ, tự hỏi:

- Tại sao lại có bức màn ngăn đôi ? Khách sảnh gì mà kỳ quái thế ? Bên sau bức màn có gì ? Một sự bí mật kinh hồn ? Một cạm bẫy ?

Bí mật đó, dấu ai ? Cạm bẫy đó, chờ ai ? Có con hổ nằm đó, thì còn đặt cạm bẫy bên trong làm gì ?

Nếu đúng vậy thì kẻ nào an bày như thế này, rõ ngớ ngẩn thật.

Hoa Vô Khuyết lần theo bóng tối, tiến tới. Không phải hấn có can đảm hơn người, mà chính là hấn tin tưởng vào thuật khinh công của hấn, chẳng phải bất cứ ai cũng có thể phát hiện ra hấn.

Tự nhiên, hấn không để gây ra một tiếng động nào.

Ngờ đâu, lúc con hổ như đang ngủ mê man bỗng tỉnh giấc, nhảy chồm lên, rống một tiếng kinh khủng, tiếng rống của nó làm rung chuyển cả hậu diện lẫn tiền diện.

Ngói lợp không đến đổi rơi, nhưng lá cây trên nóc nhà, qua tiếng rống của con hổ, bay nhấp nhô, là cây chết chưa rời tàng, cũng đổ xuống.

Hồi 78

Oan Gia Đường Hẹp

Thuật khinh công của Hoa Vô Khuyết dù cao tuyệt thiên hạ, song chỉ dẫu được mắt, che được tai của con người.

Mà hổ thì có cần gì vận dụng mắt và tai như con người ? Bởi nó là con vật, trời đã ban cho nó một đặc tính khác biệt với những cái tuyệt diệu của loài người.

Nó dùng mũi mà "nghe" động tịnh.

Chiếc mũi của hổ nhạy không kém mũi chó, nhờ thế mà về đêm, nó săn mồi dễ dàng.

Vô luận là ai, vào phía hậu này, dù có phép tàng hình, cũng không lọt khỏi khứu giác của nó, bởi là con người sống, tất phải có hơi hám, mà cái hơi hám sống lại kích động khứu giác của nó mạnh hơn hơi hám chết.

Có con hổ dữ nơi đây, người áo đen vào là hung đã kiết thiếu rồi !

Hổ rống làm Hoa Vô Khuyết giật mình, song hắn không lo gì cho hắn, mà lại liên tưởng đến người áo đen.

Hắn thở dài.

Mãnh hổ rống, rung rinh không gian, nó vùng đứng lên, nhảy chồm chồm, không gian càng bị khuấy động.

Những ngọn đèn trong đại sảnh chao chao. Bây giờ Hoa Vô Khuyết mới nhận ra con hổ này có khí thế hung hăng phi thường.

Bất giác hắn gờm gờm, không còn dám khinh thường nó nữa.

Hổ chưa làm gì hắn, hắn chưa nhích động, từ phía sau bức màn, một âm thanh thình hòa dội vọng ra:

- Tiểu miêu nằm xuống đi ! Đừng học cái thói chó của nhà người, gặp khách là sủa, khách quen cũng sủa. Đáng ghét lắm nhé !

Âm thanh trong trẻo, trầm ấm làm sao, nghe ra, mừng tượng xương cốt nhún lại ngay.

Mảnh hổ vừa bước tới một bước, nghe tiếng nói đã vùi lùi lại, rồi nằm xuống chỗ cũ khoanh mình, biểu hiện con tiểu miêu ngoan ngoãn.

Hoa Vô Khuyết sững sờ.

Từ phía sau bức màn, một cánh tay vươn ra, cánh tay mềm quá, những chằng có xương. Bàn tay cũng mềm, cũng trắng mịn như ngọc.

Bàn tay đó rà dài dài trên lưng con hổ.

Một tràng cười vang lên, cũng ấm dịu như câu nói, rồi một câu nói nữa tiếp nối, vẫn ấm dịu, đều đều:

- Các hạ đã đến đây rồi, sao không bước vào mà ngồi xuống một chiếc ghế nào đó ?

Hoa Vô Khuyết trầm nghĩ:

- Người áo đen vừa rồi vào đây, có đồng một tao ngộ như ta chẳng ? Y có vào, thấy theo lời mời của nữ nhân đó chẳng ? Giả như y có vào, thì việc gì xảy đến cho y ?

Hắn ước đoán người áo đen nhất định chết trong đêm nay, chắc chắn là y không lùi, được mời cũng vào, không được cũng vào, bởi có sự mời mọc cũng thừa, người mời hiển nhiên không thể có thiện ý vậy.

Người đi tìm cái chết thì hổ huyết không còn đáng sợ nữa !

Y đã vào, Hoa Vô Khuyết thì muốn chiếu cố đến y, bởi y là bằng hữu của Tiểu Linh Ngự, tự nhiên Hoa Vô Khuyết phải vào.

Y mạnh dạn bước tới.

Thực ra, chẳng phải Hoa Vô Khuyết thừa can đảm, thừa trấn định hơn người.

Chỉ vì trời sanh cho hắn một cái tính hòa hưởn, hắn chẳng khi nào hấp tấp, vội vã, cái tính đó tạo cho hắn một khí độ ung dung.

Hắn biết rõ, bên trong đại sảnh là khung chứa bát ngờ, loại bát ngờ nguy hại, hắn thấy rõ không gian bùng sát khí, sát khí thường thường trầm đọng, nhưng ở đây lại bùng lên, bởi có người đang khuấy động nó. Nó bùng lên vì khung cảnh tử tịch đã bị tiếng người, tiếng hổ rống biến thành náo nhiệt rồi.

Hắn biết mà hắn vẫn vào. Hắn vào nhưng chẳng hề lộ vẻ khẩn trương, không nôn nóng, dù có sự việc gì trong đó chờ đón hắn, hắn cũng bất cần quan tâm.

Hắn điềm một nụ cười, từ từ bước, có điều chân bước hơi mạnh dạn một chút, chứng minh hắn cương quyết vào, chứ chẳng phải vì sợ rồi làm gan mà vào.

Hắn là một người khách đầy lễ độ, hắn là một bằng hữu, biết thận trọng thái độ, đến đây bái phỏng bạn chi giao ... Mừng tượng là vậy.

Tiếng nói trong trẻo phía sau bức màn lại vang lên:

- Một mỹ công tử ! Chẳng rõ hôm nay cơn gió may nào thổi đến, đưa công tử lạc lỏng vào chốn này ! Công tử có thể cho biết quý tánh cao danh chăng ?

Hoa Vô Khuyết vòng tay:

- Tại hạ tên là Hoa Vô Khuyết !

Người trong màn cười tươi:

- Thì ra là Hoa công tử !

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Phương danh cô nương là chi ?

Người trong màn vẫn cười:

- Tiệp thiếp đã có chồng, không dám nhận hai tiếng cô nương. Tiệp thiếp họ Bạch.

Hoa Vô Khuyết nghiêng mình:

- Kính chào Bạch phu nhân !

Bạch phu nhân cười hì hì:

- Công tử giữ lễ quá, xin mời ngài xuống ghế đó !

Hoa Vô Khuyết ngồi liền.

Hắn vẫn giữ tròn lễ độ, ngồi xong, hắn thốt:

- Đa tạ phu nhân cho ngồi !

Đến phút giây này, song phương đối đáp rất đúng phép tắc, rất tiếc là chủ nhân chưa chịu ra mặt, mà khách lại ngồi bên cạnh con hổ, dù muốn dù không cũng ở trong tình trạng bị hổ giám thị.

Giả như có ai đến đây bất ngờ, trong lúc này, cũng chẳng biết là Hoa Vô Khuyết đang đối thoại với hổ hay với ma !

Nếu có người bắt gặp hắn đối thoại như thế, hắn phải tin tưởng là hắn đang giao đàm với một nữ nhân trong gia đình bạn hữu, nam đi vắng, nữ phải buông màn tiếp khách.

Dè dặt hơn, nữ phải cho con hổ dự thính, để làm một chứng nhân !

Chẳng qua, cái tính khí của Hoa Vô Khuyết cố định như vậy rồi, nếu người ta khách sáo với hắn, thì luôn luôn hắn giữ lễ độ gần như máy móc. Dù kẻ khách sáo đó trong chốc lát, sẽ chặt đầu, lột da hắn, hắn vẫn giữ lễ độ, cho đến khi nào không cần giữ nữa, hay không thể giữ thì thôi.

Bạch phu nhân vừa cười vừa tiếp:

- Công tử từ phương xa đến, tiện thiếp không thể ra nghinh tiếp cho trọn tình địa chủ, thật là đáng trách quá, xin công tử thứ cho.

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Được đàm đạo cách rèm với phu nhân như thế này, kể ra cũng vinh hạnh lắm rồi, tại hạ đâu dám đòi hỏi chi hơn !

Bạch phu nhân cười lớn hơn những lần trước một chút:

- Tiện thiếp nhận thấy mình khách sáo quá, không ngờ Hoa công tử lại khách sáo hơn. Vì cả hai cùng khách sáo, thì ra tiện thiếp chẳng biết mở miệng làm sao để hỏi mục đích đến đây của công tử. Hỏi, mà công tử không muốn nói, thì tiện thiếp hỏi làm gì ? Cái sáo cho phép công tử lờ đi, cái sáo cũng ngăn chặn tiện thiếp đi sâu vào việc.

Thôi thì nên bỏ qua vậy.

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ:

- Tiên lễ, hậu binh, tiên văn, hậu võ, đó là đạo tương tranh của người quân tử, phu nhân ạ. Cho nên tại hạ nghĩ rằng, thà khách sáo mà mãi vui, có tương tranh cũng tương tranh trong vòng khách sáo, cuộc tương tranh dù chí tử, cũng nhẹ nhàng thư thái hơn !

Bạch phu nhân cười lớn:

- Hay ! Mẫu người của công tử dễ mến quá chừng ! Đối thoại với công tử, tiện thiếp thấy thú lạ.

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Phu nhân quá khen !

Bạch phu nhân hỏi:

- Tiện thiếp với công tử, không oán thù, không cừu hận, công tử lại chưa từng thấy mặt mũi của tiện thiếp như thế nào, thì làm sao công

tử dám cho rằng tiện thiếp tiên lễ hậu binh đối với công tử ?

Bà tiếp luôn:

- Không đâu, công tử ! Gì thì chứ, binh thì nhất định không !

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ:

- Có cái gì đáng được mơ vọng hơn là can qua biến thành hòa khí ? Tại hạ muốn lắm chứ, song muốn là một việc, còn sự thật là việc khác !

Bạch phu nhân mỉm cười:

- Công tử bằng vào đâu mà định ninh tiện thiếp định dấy can qua với công tử ?

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Rất dễ hiểu, phu nhân ! Đang lúc đêm khuya, một kẻ lạ mặt vào nhà, đối với kẻ đó, dù phu nhân áp dụng thủ đoạn nào, cũng chẳng có gì đáng trách, bởi cái lỗi từ bên ngoài đến, mà bên trong chỉ có việc phản ứng thôi.

Bạch phu nhân cười thành tiếng:

- Tuy tiện thiếp chưa hiểu rõ dụng ý của công tử khi xâm nhập vào chốn này, song khi nhìn qua nghi biểu của công tử, rồi thấy thái độ từ hòa, nghe ngôn từ hiểu diện, dù cho công tử có là người lạ, tiện thiếp cũng chẳng dám cho là một kẻ bại hoại đến đây với chủ trương đen tối. Nếu công tử giống cái gã mới vào đây trước mấy phút giây, thì đâu có vấn đề nữa ? Tiện thiếp khỏi phải dài dòng đối thoại với công tử !

Hoa Vô Khuyết thở một hơi dài.

Thì ra người áo đen đã vào đây thật sự và hiện tại có thể là y bị giết rồi, mà cũng có thể bị quản thúc ở nơi nào đó, trong khu vực đạo quán này.

Dù sao, hấn cũng biết được tin tức của y !

Hấn trầm giọng đáp:

- Đa tạ phu nhân dành một sự ưu ái mà tại hạ không hề tưởng đến !
Tại hạ xin thú thật với phu nhân, tại hạ vào đây vì cái người đã đến trước mà phu nhân vừa đề cập đó.

Bạch phu nhân kêu lên:

- Á ! Thế không lẽ công tử là bằng hữu của con người giống quỷ hơn giống người đó ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Bằng hữu đó, phu nhân !

Bạch phu nhân tiếp:

- Công tử đến tìm hấn ?

Hoa Vô Khuyết buông giọng hơi trầm:

- Nếu phu nhân cho biết hiện giờ người đó ở đâu, ra sao, thì tại hạ cảm kích vô cùng.

Bạch phu nhân hỏi:

- Tiện thiếp nói ra rồi, công tử có bản lĩnh cứu thoát hấn chăng ?

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Phu nhân nhìn kỹ xem, tại hạ có phải là một tên lỗ mắng, nhắm mắt làm liều chăng ?

Nghĩa là muốn làm điều gì, hấn cũng phải tự lượng sức mình chứ ?
Có đủ sức người, mới dám vào đây, chứ nếu không thì hấn dại gì đi vào chỗ chết ?

Bạch phu nhân cười hì hì:

- Nghe công tử nói, tiện thiếp nghĩ công tử hẳn phải là một tay ghê gớm lắm, thừa tài khuynh đảo cần khôn chứ chẳng vừa !

Hoa Vô Khuyết trả miếng:

- Trước con mắt của phu nhân, tại hạ dù bất tài cũng cố gắng cho phu nhân không đến nỗi thất vọng !

Bạch phu nhân cười lớn:

- Tốt ! Tốt quá ! Nếu vậy, công tử thử cho tiện thiếp thấy một cái gì chứng tỏ mình có tài. Tiện thiếp sẽ bằng vào đó mà ước độ xem công tử có cứu nổi người bằng hữu hay chẳng !

Hoa Vô Khuyết gật gù:

- Phu nhân đã dạy, tại hạ xin vâng.

Hắn ngồi một chỗ, hắn không hề nhúc nhích, bỗng hắn từ từ lên cao, chiếc ghế bằng gỗ nặng như dính liền với móng hắn, cũng lên theo.

Trong khi hắn lơ lửng trên không, Bạch phu nhân reo hò tán thưởng:

- Tuyệt diệu ! Luyện khí công đến độ đó, kể cũng phí lắm công phu ! Điều lạ lùng nhất là công tử mới có ngần tuổi đó lại đạt mức thành tựu quá cao, chưa chắc gì một người ở lứa lục tuần mà thu thập một kết quả như vậy nổi, có lẽ công tử bắt đầu luyện võ từ lúc vừa tượng hình trong bụng mẹ ?

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Đâu có quá sớm như vậy, phu nhân ! Thực sự thì tại hạ bắt đầu luyện võ sau khi sanh ra đúng một trăm ngày !

Bạch phu nhân lại cười vang:

- Có cái tài như vậy, thảo nào mà công tử chẳng tự tin ? Chỉ sợ ...
Hoa Vô Khuyết cau mày:

- Sợ làm sao, phu nhân ?

Bạch phu nhân đáp:

- Chỉ sợ công tử thất vọng thôi ! Cái gã tiểu hắc quỷ đó, dù vào nhà tiện thiếp như vậy là bất hợp lý thật, song tiện thiếp không thù oán chi với hắn, nên chẳng có ý làm khó dễ gì hắn cả.

Hoa Vô Khuyết không nói gì, bình tĩnh chờ nghe. Hắn biết, bà sẽ còn nói tiếp, chứ câu đó không có nghĩa gì cả.

Đúng như hắn nghĩ, Bạch phu nhân tiếp liền:

- Nhưng hiện tại, tiện thiếp có hai người khách, mà hai người này thì không thuận nhãn chút nào, cho nên tiện thiếp định bỏ qua, hai người đó lại không bỏ qua, rồi họ đánh nhau. Khổ thay, vị bằng hữu của công tử lại không phải là đối thủ của hai vị khách ấy.

Hoa Vô Khuyết kêu lên:

- Y đã bị người sát hại rồi chăng ?

Bạch phu nhân mỉm cười:

- Công tử khinh tiện thiếp quá chừng ! Trong nhà tiện thiếp, có ai dám gây ra án mạng chứ ?

Hoa Vô Khuyết trầm giọng:

- Thế thì bằng hữu của tại hạ ... Bạch phu nhân tiếp:

- Chừng như bị hai vị khách đó mang đi nơi khác rồi. Có điều, họ mang hắn đi đâu, tiện thiếp không thể hiểu được.

Hoa Vô Khuyết sửng sò.

Hắn còn nói gì nữa ? Hắn phải làm gì hơn ?

Ngoài ra, hắn còn tìm hiểu vị phu nhân tự xưng là họ Bạch kia, là

người như thế nào. Bà ta nói như vậy là nói thật hay chỉ bịa ra để đùa với hắn ?

Giả như bà nói đùa, thì hắn cũng chẳng làm chi được bà.

Bởi chẳng phải hắn không làm nổi, mà chính là hắn không thể làm. Bảo hắn phi thân qua bức màn, uy hiếp Bạch phu nhân, bức bà ta cung khai sự thật, thì dù chém hắn, hắn cũng chẳng làm như vậy được.

Nói nặng một tiếng với nữ nhân, hắn còn không làm được thì khi nào hắn chịu uy hiếp một nữ nhân ?

Bây giờ hắn tự hỏi, nên ly khai nơi này hay phải nán lại ? Mà nán lại đến bao lâu, để làm gì ?

Ngờ đâu, Bạch phu nhân bật cười khanh khách:

- Tuy nhiên, công tử không nên phát rầu, nếu thật sự công tử muốn tìm tên hắc quỷ đó, thì tiện thiếp sẵn sàng đưa đường cho.

Hoa Vô Khuyết mừng to:

- Đa tạ phu nhân !

Bạch phu nhân vụt thở dài:

- Bất quá, tiện thiếp bị người quản thúc tại đây, không thể cử động được. Như vậy, làm sao đưa công tử đi tìm bằng hữu ?

Hoa Vô Khuyết kinh hãi kêu lên:

- Phu nhân bị người quản thúc ? Thật như vậy sao ?

Bạch phu nhân thở dài:

- Không thật thì giả à ? Công tử muốn tiện thiếp đưa đi tìm người, thì trước hết phải cứu tiện thiếp.

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Vậy ra, phu nhân chẳng phải là chủ ngôi nhà này ?

Bạch phu nhân trầm giọng:

- Tại sao công tử cho rằng tiện thiếp không phải là chủ nhân ?

Hoa Vô Khuyết bối rối vô cùng.

Hắn ấp úng:

- Phu nhân ... đã là chủ nhân, thì con hổ này hẳn là vật do phu nhân dưỡng nuôi, có con vật như thế bên mình, mà phu nhân lại bị người uy hiếp ! Thật là một sự kiện tại hạ không tưởng nổi.

Bạch phu nhân lại thờ dài:

- Việc dài dòng lắm, công tử ơi, khó nói ra một lúc mà hết được ! Công tử cứ kéo bức màn qua một bên đi, rồi tiện thiếp tóm lược cho công tử hiểu.

Hoa Vô Khuyết do dự:

- Có mưu mô, cạm bẫy chi hay không đó ?

Bạch phu nhân hứ một tiếng:

- Công tử cho rằng mình thừa tài cứu bạn, thế mà chẳng dám đưa tay vén bức màn sao ?

Hoa Vô Khuyết vụt đứng lên, vươn tay vén bức màn liền.

Nhìn vào bên trong, hắn sửng sờ lợm nữa.

Nửa phần trước đại sảnh, được trần thiết rất trang nhã, nghiêm nhiên là một nơi dành tiếp khách của các bậc đại phú gia.

Nhưng nửa phần sau thì trống trơn, chẳng những trống trơn đồ vật, mà trên nền rơi vãi đầy cỏ và cỏ nơi góc nhà có một máng nước, nơi đây không thể là chỗ ở của con người mà chỉ là một chỗ nuôi heo,

nuôi ngựa.

Hoa Vô Khuyết không tưởng nổi hai thái cực lại ở sát bên nhau như vậy.

Mà cái điều làm chàng kinh hãi suýt kêu lên là trong khung cảnh dơ dáy đó, lại có một mỹ phụ, đầu đầy châu ngọc, mặt trát phấn, môi tô son, tuổi tuy hơi luống, song nhan sắc còn mỹ miều.

Bà ta vận y phục cực kỳ hoa lệ.

Quanh chiếc cổ trắng nõn nà của bà, có một vòng xích sắt, đầu xích sắt móc vào tường.

Hoa Vô Khuyết lặng người trước cảnh tượng đó.

Bạch phu nhân nhếch nụ cười thâm:

- Bây giờ, chắc công tử thấy rõ tại sao tiện thiếp không thể đưa công tử đi !

Hoa Vô Khuyết thở ra:

- Việc này ... ai ... ai gây ra ... cho phu nhân ? Ai ... Bạch phu nhân cúi đầu, giọng thấp nhưng rõ ràng:

- Chồng tiện thiếp !

Hoa Vô Khuyết suýt nhảy dựng lên:

- Trượng phu của phu nhân ?

Bạch phu nhân lộ vẻ thê thảm:

- Phải, chính trượng phu của tiện thiếp. Ông ấy là chúa ghen trên đời này. Ông cũng là người bất chấp lý luận, cứ mỗi lần đi đâu là nơm nớp sợ tiện thiếp ở nhà đứ giỡn với trai ... Hoa Vô Khuyết thở ra:

- Sở dĩ thế, ông ấy mới ...

Bạch phu nhân gật đầu:

- Trước khi ra khỏi nhà, là ông ta xiềng tiện thiếp lại như thế này. Ông chẳng còn xem tiện thiếp là con người nữa. Ông định ninh là tiện thiếp chẳng có mấy may liêm sỉ, thứ liêm sỉ tối thiểu của gái có chồng. Ông cầm tiện thiếp như trâu, như ngựa !

Hoa Vô Khuyết nhìn sửng bà.

Hắn còn nói gì được ? Chuyện nhà của người ta mà !

Bạch phu nhân tiếp:

- Chắc công tử lấy làm lạ về y phục tươm tăt của tiện thiếp ?

Hoa Vô Khuyết đáp ứng:

- Cái đó thì ... thì ...

Bạch phu nhân thờ dài:

- Chủ ý của ông ấy đấy ! Tuy ông ta ngược đãi tiện thiếp không tưởng nổi, song luôn luôn muốn cho tiện thiếp ăn mặc sang đẹp, và tiện thiếp chỉ có thể làm dáng cho mỗi một mình ông ta nhìn ngắm mà thôi.

Bà thờ dài lượt nữa, rồi tiếp:

- Một mình ông ta nhìn ngắm mà thôi. Nếu có ai liếc xéo tiện thiếp, là ông đánh chết người đó ngay. Bây giờ công tử không giải cứu tiện thiếp, cũng chưa chắc gì ông ta lờ đi, ông ta sẽ tìm công tử mà sanh sự như thường.

Hoa Vô Khuyết nhếch nụ cười khổ:

- Bình sanh, tại hạ rất hận những nam nhân vũ phu, khinh phụ nữ nhân, đừng nói là tại hạ có việc cần nhờ phu nhân, dù cho không cần nhờ đi nữa, thấy cái cảnh này, vô luận làm sao, tại hạ cũng giải cứu.

Bạch phu nhân dịu giọng, ẩn ước có vẻ u buồn:

- Công tử tốt quá ! Tiện thiếp xem người không làm, vừa thoáng thấy công tử là tiện thiếp biết gặp con người tốt rồi. Nhưng công tử muốn cứu tiện thiếp, xin cứu gấp gấp một chút, chứ nếu không ông ấy về bất ngờ thì khổ cho cả hai. Có vũ công cao đến đâu, công tử cũng chưa phải là đối thủ của ông ấy.

Bên ngoài, nắp trong bóng tối, Thiết Tâm Nam chờ đã lâu.

Bỗng nàng nghe tiếng hổ rống vang động cả một vùng. Tiếng hổ rống trong đêm trường nghe khủng khiếp cực độ.

Thiết Tâm Nam giật mình.

Nhưng tiếng hổ gầm dứt âm vang, không gian trở lại trầm tịch như cũ, chẳng có một tiếng động nào khác.

Có tiếng động hay không tiếng động cũng thế, Thiết Tâm Nam vẫn lo sợ như thường.

Nàng cố dần cơn kích động, chờ một lúc nữa, sau cùng thì nóng nảy quá, nàng rời chỗ nắp bước ra.

Vô luận làm sao, nàng cũng phải tra cứu cho rõ sự tình quanh tiếng hổ rống.

Nàng nhìn đăm đăm ngôi đạo quán, nằm im lìm trong bóng đêm, mờng tượng một vùng đất lạnh. Không một hiện tượng nào nơi đó chứng tỏ sự hiểm nguy đang chập chờn chờ người.

Nàng đi lần tới, đến tường ngoài, không do dự, phi thân vút lên đầu tường.

Bỗng, một ánh đèn chớp lên, loại đèn rọi chiếu xa, ngọn sáng bắt dài, chiếu thẳng nơi mặt nàng.

Ngọn sáng không dừng lại, quét ngang qua.

Ngọn sáng tắt, từ trong bóng tối dưới đại điện, một tràng cười hòa huyên vang lên, kế tiếp là một giọng nói, cũng hòa huyên, rõ ràng:

- Tại hạ cứ tưởng là ai ! Không ngờ lại chính là Thiết Tâm Nam cô nương !

Thiết Tâm Nam kinh hãi, suýt rơi từ đầu tường xuống, ai ở đây mà nhận ra nàng ?

Nàng nén kinh hãi, hỏi:

- Ai ?

Người đó lại cười, rồi tiếp:

- Tại hạ nhận ra cô nương, thì hẳn là bằng hữu của cô nương chứ còn ai nữa ?

Thiết Tâm Nam hỏi được tiếng đầu rồi, can đảm hơn, trầm giọng hỏi luôn:

- Mà người là ai chứ ?

Người đó đáp:

- Muốn biết là ai, cô nương cứ xuống đây, nhìn là biết ngay !

Thiết Tâm Nam hết sức kinh nghi, chưa biết nên xuống hay không nên, thì người đó lại thốt:

- Cô nương đã đến nơi đây rồi, thì cũng nên vào tòa đạo quán này, xem qua cho biết cảnh trí một chút. Chứ nếu không thì dù có chờ đợi đến bao lâu cũng vô ích, hai người bằng hữu của cô nương không thoát ra được đâu. Và còn cô nương nữa, dù cô nương có tài nghệ như thế nào, cũng không thoát đi được !

Thiết Tâm Nam rung người. Nàng sợ, hay nàng tức giận vì Hoa Vô Khuyết và người áo đen đã sa vào cạm bẫy ?

Suy nghĩ một chút, nàng cắn răng, thu can đảm, nhảy xuống.

Người trong bóng tối thốt:

- Dựa chân cột nơi bậc thềm, có đèn, có môi lửa, cô nương cứ đốt đèn lên, đốt lên là trông thấy tại hạ. Người ta khen dưới ánh đèn, tại hạ cũng rất anh tuấn khôi ngô !

Người, khả nghi lắm rồi, giọng nói lại có cái vẻ sàm sỡ, Thiết Tâm Nam do dự, tự nghĩ:

- Hẳn là có nguy kể chi đây !

Nhưng, không đến thì thôi, đã đến rồi, là phải vào, hơn nữa, nàng cần vào, vì Hoa Vô Khuyết còn ở bên trong.

Vô luận thế nào, nàng cũng phải tìm gặp hẳn, dù hẳn có sa cạm bẫy, nàng sa luôn cũng chẳng sao mà !

Huống chi, bóng tối đem đến cho nàng sự nghi hoặc, lo sợ, thì ánh đèn giúp nàng lấy lại dũng khí.

Nàng nghe theo lời, người nào đó, lấy môi lửa, đốt đèn và Thiết Tâm Nam từ từ bước tới.

Tiếng người thì oang oang lên như vậy, còn người đâu ? Thiết Tâm Nam nhìn khắp bốn phía, chẳng thấy một bóng người.

Giữa đại điện có chiếc màn vàng, một lư hương to lớn, một thần tượng vĩ đại.

Thiết Tâm Nam cao giọng hỏi:

- Người là ai ? Ta vào đây rồi, sao chưa xuất hiện cho ta trông mặt, còn ẩn nấp làm gì ?

Không một tiếng đáp, không một bóng người, mừng tượng nàng hỏi giữa sa mạc.

Không lẽ thần tượng đó quá linh thiêng, ứng tiếng trêu nàng ?

Nàng hồi hộp không dám ngẩng đầu, rồi lại hiếu kỳ, muốn ngẩng lên nhìn.

Thần tượng lớn quá, đứng lên lưng con hổ cũng lớn quá, thần và hổ nhìn nàng đăm đăm.

Dĩ nhiên, thần và hổ đều là tượng cả. Biết vậy, mà Thiết Tâm Nam vẫn sợ.

Một cơn gió quét qua, làm chao chao ngọn đèn, ánh sáng mờ tỏ làm tăng vẻ huyền bí của khung cảnh, sơn thần như sống động, oai khí càng bốc lên.

Lạ lùng thay, thần tượng nhúc nhích, rồi y phục rung động như sắp sửa bước xuống lưng hổ.

Thiết Tâm Nam rung bắn người lên, suýt quăng cây đèn, quay mình, toan chạy trở ra.

Đúng lúc đó, một tràng cười cuồng dại vang lên, từ sau bức màn vọng ra.

Rồi một giọng nói oang oang tiếp nối:

- Thiết Tâm Nam ! Thiết Tâm Nam ! Cái gan của ngươi to đấy !

Âm thanh mừng tượng do sơn thần phát xuất. Mà sơn thần là tượng gỗ ! Lạ chưa !

Đáng sợ chưa !

Không chạy được, dậm liều, liều là có can đảm liền. Thiết Tâm Nam cười lạnh đáp:

- Ngươi mời thì ta vào, gan gì việc đó ? Đã mời ta vào sao ngươi cứ ần mặt mãi ?

Ra đây, đối diện với ta, đối thoại với ta.

Người đó cười lớn:

- Cái gan của nữ nhân, lắm lúc lại to hơn gan nam nhân ! Ta định dọa

khiếp người, mà người không ngán ! Thiết Tâm Nam ơi ! Người đã thâu âm mưu của ta rồi !

Câu nói dứt, từ sau bức màn một người bước ra.

Dưới ánh đèn thoạt sáng thoạt mờ, người đó hiện ra với gương mặt trắng xanh, đôi mắt sáng lồng trong gương mặt đó.

Một nam nhân !

Và, quả nhiên như nam nhân đã nói, y rất anh tuấn.

Vừa trông thấy nam nhân xuất hiện, Thiết Tâm Nam tưởng chừng mình gặp quý, mà lại là thứ quý dữ.

Nàng kêu lên thất thanh:

- Giang Ngọc Lang ! Người ! Người ở đây ?

Giang Ngọc Lang cười hì hì:

- Phải, chính ta, Thiết Tâm Nam ! Vừa rồi, ta đùa hơi ác, người có sợ lắm không ?

Hắn khoác cái vẻ hòa dịu, thân thiện, nhưng là thứ vẻ nham hiểm, sâu sắc. Thiết Tâm Nam còn lạ gì con cáo đó, tuy non tuổi song già trí, hầu như vượt bậc cha hắn.

Hắn bước tới, từ từ bước.

Thiết Tâm Nam lùi lại, từ từ lùi.

Vừa lùi, nàng vừa thét:

- Giang Ngọc Lang ! Người định làm gì chứ ?

Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Người sợ ta sao ? Chúng ta là bằng hữu mà ? Bằng hữu chí thân, Thiết Tâm Nam ơi ! Đừng sợ, ta rất hiền, rất mến bằng hữu !

Thiệt Tâm Nam nghe lạnh khắp người, chân nàng quá lạnh hầu như cóng lại, phải khó khăn lắm nàng mới nhấc lên được để lùi từng bước một.

Trong trường hợp này, có sợ cũng vô ích, nghĩ thế nàng gượng cười, thốt:

- Ta sợ gì ? Ai cho rằng ta sợ ? Trái lại, ta cao hứng là khác ! Gặp thứ bằng hữu chí thân, ai không cao hứng, hử Giang Ngọc Lang ?

Nàng dùng cái tiếng "thứ", bỏ cái tiếng "hạng" hoặc tiếng "loại" đáng lẽ nàng phải dùng.

Nàng dùng tiếng "thứ" là nàng muốn biểu hiệu sự biết quá nhiều về Giang Ngọc Lang.

Nói, miệng cứ nói, lùi, chân cứ lùi. Nàng thừa hiểu cái gã đẹp trai đó chỉ là một con rắn độc.

Nàng lùi, Giang Ngọc Lang tiến, khoảng cách không hề nới rộng.

Chợt, nàng vung tay, đánh cây đèn vào mặt Giang Ngọc Lang.

Đánh chiếc đèn, nàng buông tay luôn, rồi quay mình thoát ra ngoài đại điện, giở hết tốc lực mà chạy.

Bây giờ, nàng không còn nhớ đến việc gì khác hơn là chạy, chạy thật nhanh, thoát khỏi địa phương này càng sớm càng có lợi.

Nhưng, quay mình vọt đi, nàng lại rơi vào lòng một người.

Không cần nhìn, nàng cũng biết người đó là ai rồi.

Người đó mặc y phục bằng thứ hàng gì mà trơn quá, hàng đã trơn, lại lạnh, lại tanh tanh, mừng tượng da rắn.

Hay tay của người đó rất mềm, ôm Thiệt Tâm Nam, siết lại, như sợ nàng thoát chạy.

Người đó dịu giọng hỏi:

- Tại sao người chạy ? Người sợ ta chăng ?

Thiệt Tâm Nam nhũn người, không còn một điểm kháng cự.

Không còn kháng cự, thì nàng đành bất động trong vòng tay người đó, và người đó, đương nhiên là Giang Ngọc Lang chứ còn ai khác ?

Giang Ngọc Lang đưa một tay lên, xoa xoa mớ tóc nàng, từ từ hỏi:

- Cho ta biết, tại sao người sợ ? Người sợ cái gì ?

Biết là mình không thoát khỏi tay đối phương, Thiệt Tâm Nam nghĩ mình có sợ cũng thế thôi, nên trấn định tâm thần, tự nhủ:

- Thiệt Tâm Nam ! Người phải giữ bình tĩnh, Giang Ngọc Lang dù có thái độ hòa dịu như vậy, người không nên nói trắng ra những ý tưởng đen tối của hấn, người nói ra rồi, hấn sẽ sượng mặt, làm liều, chỉ tạo nguy hiểm cho người thôi !

Nàng dậm chân thốt:

- Ta không nói chuyện với người đâu ! Người dọa khiếp ta, làm ta sợ đến suýt chết đây, ta không muốn nói chuyện với kẻ ác !

Nàng tự lượng sức mình, biết là không địch nổi Giang Ngọc Lang, bây giờ, chỉ có cách là xử dụng thứ vũ khí mà trời ban cho những hạng tay yếu chân mềm, vũ khí đó là nũng nịu, giận dỗi, nửa xô đẩy, nửa mời mọc.

Nếu cần, nàng cũng dám dùng đến nước mắt.

Quả nhiên, Giang Ngọc Lang cười hì hì, cất tiếng:

- Đáng yêu quá ! Người là một thiếu nữ dễ mến nhất trên đời ! Thảo nào mà Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết chẳng mê tít !

Thiệt Tâm Nam vưỡn mồm:

- Còn người ?

Giang Ngọc Lang cười khoái trá:

- Hỏi như thế là thừa ! Ta là nam nhân mà, có nam nhân nào lại không động tâm trước một thiếu nữ đáng yêu ? Bất quá ... bất quá, ta là kẻ đến sau, miếng đất hoang đã có đến hai kẻ cày bừa, gieo giống trước ta ...

Rồi hắn tiếp luôn:

- Có hai gã ấy bên cạnh người, ta không còn hy vọng gì ...

Thiết Tâm Nam hừ một tiếng:

- Người cho rằng người không sánh bằng hai kẻ đó ?

Giang Ngọc Lang nheo nheo mắt:

- Người thấy ta như thế nào, so với hai gã ấy ?

Thiết Tâm Nam đáp:

- Hai gã đó bất quá chỉ là hai trẻ con, chứ người thì đã trưởng thành rồi. Người có đủ cá tính một nam nhân !

Giang Ngọc Lang cười lớn:

- Quả thật người có mắt đó ! Rất tiếc là người không cho ta biết sớm !

Hắn siết vòng tay, ép Thiết Tâm Nam vào mình hắn, nàng suýt nôn mửa mấy lượt.

Nhưng, nàng cười duyên, thốt:

- Chẳng lẽ người ngu đến mức đó ? Chẳng lẽ người đợi ta nói ra à ?

Giang Ngọc Lang lại cười vang:

- Phải ! Người nói phải ! Còn gì đáng trách cho nam nhân chờ đợi thiếu nữ tỏ tình trước. Chỉ có những kẻ ngu mới chờ đợi như vậy !

Gió mát vờn quanh, đêm khuya thanh vắng, ngửi hương thơm của một thiếu nữ nép mình trong vòng tay, thử hỏi một nam nhân nào chẳng cảm thấy nao nao lòng ?

Huống hồ nam nhân thuộc loại háo sắc ?

Dù cho ý đồ của Giang Ngọc Lang là cái việc chiếm xác thịt của Thiết Tâm Nam, chỉ sợ trong một phút hấn yếu lòng, toan tính việc đó trước, thỏa mãn rồi sẽ thực hiện cái ý đồ chân chánh.

Trái cảm về tay, muốn cắn là cắn, chẳng sợ trở ngăn, thì còn ai chẳng muốn cắn ?

Thiết Tâm Nam dù không sành về những sự tiếp cận như vậy, cũng biết là Giang Ngọc Lang đã mê man cực độ rồi.

Nàng càng tỏ vẻ dịu hiền hơn, từ từ thốt:

- Bây giờ thì ta không còn giấu người làm gì nữa, thực sự ta đã ...

Nàng chuẩn bị lâu lắm rồi, đến lúc đó, nàng mới dồn tụ chân lực ra hai cánh tay, nàng xuất thủ với toàn công lực, điểm vào huyết đạo nơi hông Giang Ngọc Lang.

Nhưng, tay nàng chưa chạm vào hông Giang Ngọc Lang, hai huyết Kiên Tinh nơi đầu vai nàng đã bị hấn điểm trước rồi.

Thành ra bao nhiêu công lực dồn tụ, vụt tản mát hết ...

Công lực mất, tay nhũn lại, nàng xuôi hai tay xuống. Nàng nghe luồng điện lạnh chạy khắp thân thể.

Giang Ngọc Lang ! Một ác ma, non tuổi song già trí, đã thấy những toan tính của nàng, ngay từ lúc nàng còn dằn nơi đáy lòng.

Bây giờ thì hấn bắt đầu dạo tay, từ đầu nàng, xuống lưng, để được vững tâm hơn, hấn điểm luôn mấy huyết đạo nữa nơi lưng nàng.

Nàng bất động hoàn toàn.

Bàn tay của hắn đi dạo, dạo dể hơn, len lỏi cả vào những vùng đất cấm.

Hắn cười khanh khách, tiếp:

- Ta biết, người ưa thích ta, đêm nay, ta sẽ làm cho người hài lòng.

Thiệt Tâm Nam rung giọng:

- Người ... tên ác ma ... người dám ...

Giang Ngọc Lang cười hì hì:

- Bây giờ, người hối hận phải không ? Rất tiếc cho người là đã muộn rồi.

Bàn tay của hắn dạo bên ngoài áo, đi khắp rồi, hắn lại cho nó vào trong, dưới lớp áo.

Bàn tay thật sự tiếp xúc với lượt da mát mịn của nàng.

Thiệt Tâm Nam tưởng chừng những ốc da gà trên mình nàng to bằng nắm tay.

Chỉ còn một chỗ nữa, bàn tay của Giang Ngọc Lang chưa đến, nhưng bàn tay hắn cũng sắp đến đó rồi !

Nguy ! Một trinh nữ bị thám hiểm như vậy thì còn gì ? Còn gì ?

Dù cho con ong chưa mở lối, nhưng con ong đã vờn quanh, thì cầm như người con gái chẳng còn gì là của kín ...

Cái kín đó nếu hở rồi, thì suốt đời người con gái cứ mỗi lần nhớ lại là sượng mặt lên, chịu sao nổi ?

Không còn làm gì được, nàng xuất hồn. Hay đúng hơn, nàng hôn mê từng chập, từng chập.

Mê thì thôi, tỉnh lại là nàng muốn chết ngay.

Giang Ngọc Lang ghé sát mặt vào mặt nàng, hơi thở của hắn phào phào bên tai nàng, hắn ru:

- Đừng sợ ! Ta sẽ không tàn bạo lắm đối với người đâu ! Ai lại nỡ vồ vập đến mức phủ phàng, đối với một đóa hoa trinh ? Yên trí đi, rồi người sẽ biết cái tài của ta, nhất định là vượt hẳn hai tên trẻ con Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết !

Thiết Tâm Nam cắn môi, không kêu la.

Kêu la mà làm gì ? Vùng vẫy cũng chẳng được với hắn, thì làm gì cho vô ích ? Ở đây có ai tiếp trợ nàng đâu ?

Vả lại, càng kêu la, càng kích thích thú tánh của Giang Ngọc Lang, chẳng khác nào xúi giục hắn hãy ra tay gấp gáp.

Nàng nhắm mắt lại, lệ thảm trào ra. Trong thâm tâm, nàng gọi Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư, tự trách là không xứng đáng với hai người đó.

Ngờ đâu, lúc đó Giang Ngọc Lang bỗng dừng tay.

Thiết Tâm Nam sửng sờ, chẳng biết tại sao hắn bỏ dang dở như vậy. Tuy nhiên, nàng thoáng mừng.

Hơn thế, hắn lại còn mở vòng tay, rồi xô nàng ra, làm nàng ngã xuống đất.

Chợt nàng thấy một nữ nhân.

Nữ nhân đó, vận y phục trắng, mặt trắng xanh, gương tròn đôi mắt nhìn Giang Ngọc Lang trừng trừng, nhưng không có vẻ phẫn nộ, mà cũng chẳng bi ai.

Giang Ngọc Lang xua hai tay vào nhau, cười vang:

- Liễu đầu đó cứ tưởng ta là một ngọc tử, định lừa ta, ta phải cho

nàng một bài học.

Nữ nhân vẫn nhìn hấn trừng trừng, không nói gì.

Giang Ngọc Lang cười dạn hơn trước một chút:

- Người ghen à ?

Hấn cười hì hì, bước đến gần nữ nhân, đưa tay vuốt má nàng, rồi tiếp:

- Đừng giận chứ, giận làm chi ? Phải biết cái tâm của ta chân chánh hướng về người mà !

Nữ nhân vẫn bất động.

Giang Ngọc Lang cười vuốt:

- Giận thật à ? Người không tin ta sao ?

Bây giờ, nữ nhân mới chịu cất tiếng:

- Vô luận là người lừa ta hay không lừa, từ nay trở đi, ta sẽ giết chết người ngay nếu người chạm vào một sợi lông của bất cứ nữ nhân nào. Ta giết người rồi, tự tử theo người.

Nếu là nữ nhân đang cơn giận dữ, thốt ra câu đó thì chỉ là cái đầu voi sanh đuôi chuột, hay một cơn bão trong chén nước.

Nhưng nữ nhân bình tĩnh cực độ, nói năng rõ ràng, buông từng tiếng một, như cân nhắc từng lời.

Nàng lại lạnh lùng, không biểu hiện một nét cảm tình nào.

Thì, câu nói đó là một án lệnh của Diêm Vương mà quý vô thường sắp sửa tuyên đọc trước tội nhân ...

Hồi 79

Giang Hồ Thập Ác

Nữ nhân đó, tự nhiên là Thiết Bình Cô.

Giang Ngọc Lang thè lưỡi cười vuốt:

- Người khéo lo xa thì thôi ! Có một người tươi đẹp như người bên cạnh, ta còn ước vọng gì hơn ? Khi nào ta quay mặt không nhìn hạt ngọc mà lại chú ý đến những hạt cát bên vệ đường ?

Hắn quàng tay qua cổ nàng, kéo nàng sát hẳn rồi hẳn hôn nàng nồng nàn, ngay trước mặt Thiết Tâm Nam, không cần dè dặt.

Thiết Bình Cô dù giận đến đâu cũng phải dịu cơn giận.

Và gương mặt lạnh của nàng bắt đầu tươi lại như một tảng băng được ánh thái dương rọi đến, tan dần, tan dần ... Nàng thở dài thốt :

- Chỉ cần người đối tốt vĩnh viễn với ta, thì vô luận người làm điều chi tối bại hoại, tối đê tiện, ta không cần biết, ta vẫn yêu người như thường. Chỉ cần trên phương diện tình yêu, người đừng lừa dối ta, thì bất cứ trên phương diện nào dù người man trá đến đâu, ta cũng chẳng quan tâm !

Nàng cúi đầu.

Thốt lên câu đó, nàng kích động phi thường, mắt nàng long lanh, những hạt lệ sắp trào mi.

Nàng tiếp :

- Người biết không, người là nam nhân thứ nhất tiếp cận ta, người là kẻ thân thiết nhất trong đời ta. Vô luận người là giả, là thật, người có hậu ý, chân ý, miễn là người đối xử với ta rất tốt, tốt trước mắt ta thôi, ta cũng thỏa nguyện lắm rồi, miễn sao ta đừng bắt gặp sự giả dối của người là được. Người cứ xử ác, người cứ lừa, bất cứ đối với ai, ta nhất định không quan tâm, chỉ cần người giữ mức độ thân thiết đối

với ta như ngày nào, dù người không thành thật với ta.

Nàng cắn môi, ngăn chặn trào lòng, nàng muốn nói nhiều song nghĩ ra, nói nhiều chung quy cũng thế thôi.

Nên nàng nín lặng.

Thiết Tâm Nam nhìn nàng, nghe nàng nói, thảm than :

- Một nữ nhân đáng thương hại ! Hẳn là nàng tịch mịch lắm ! Biết Giang Ngọc Lang lấy tình giả đáp lại tình thật mà nàng cũng tiếp nhận như thường, nàng cũng mãn nguyện như thường ! Đúng là nàng sống với ảo tưởng, bởi sự thật chẳng hề đến với nàng, thì nàng phải bám víu vào ảo tưởng mà cảm hơi. Nàng sợ tịch mịch, sợ đến đổi phải tìm một con sài lang đặt ở bên cạnh, cho tịch mịch bớt u trầm ... Nhưng cảnh của Thiết Bình Cô có khác chi cảnh của nàng ? Nàng tha thiết cho người, là tha thiết cho chính mình vậy, bất quá, nàng chịu tịch mịch hơn là tựa vào ảo tưởng bên cạnh sài lang.

Nàng cũng đáng thương hại, song Thiết Bình Cô đáng thương hại hơn nàng.

Rất dễ hiểu, ít nhất nàng cũng có Hoa Vô Khuyết bên cạnh, còn xa xa ngoài tầm tay cũng có Tiểu Linh Ngư ... Chứ Thiết Bình Cô thì hoàn toàn cô độc, cái người duy nhất Thiết Bình Cô tiếp xúc trên đời này, người duy nhất Thiết Bình Cô nương tựa trong lúc này, lại là Giang Ngọc Lang.

Thì thà cô độc luôn còn hơn !

Thế mà Thiết Bình Cô chấp nhận, và tha thiết duy trì, như vậy mới thấy Thiết Bình Cô đơn độc không tưởng nổi.

Nữ nhân, thấy một nữ nhân khác khổ hơn mình vô hình chung lại quên mất cái khổ của chính mình, chứ nam nhân thì không vậy, nam nhân còn vui thích khi thấy nam nhân khác kém mình.

Cho nên, nam nhân thường vui trên đau khổ của đồng loại chứ nữ nhân thì vẫn sẵn sàng đồng cảnh tương lân.

Đa số nam nhân chú trọng lợi và lộc, đa số nữ nhân quan thiết về tình cảm, còn nam nhân thì buồn hận vì tiền, tài, lợi lộc ... Một số ít thoát ra ngoài công lệ đó, rất ít.

Bên dưới bụi thờ thần, có một địa đạo.

Địa đạo xuyên qua mấy dãy nhà, nhà trong khu đạo quán. Nói là địa đạo chứ chẳng khác gì mật thất, vào trong đó con người vẫn thư thái như thường.

Nó không tối tăm, ảm thấp như bất cứ địa đạo nào của những sào huyệt bọn bất lương, dù rằng nó bí mật.

Bởi nó là địa đạo, tất phải bí mật, nếu không bí mật thì ai mất công kiến tạo làm gì ?

Người ta cần giấu diếm một cái gì, mới cần đến những lối giao thông ỉn mật, chứ nếu đường hoàng hành sự, thì giữa trần đời nào phải thiếu lối đi mà moi đượng ngay trong lòng đất ? Thiết Tâm Nam bị Thiết Bình Cô đưa vào địa đạo đó, bên dưới, có một tòa nhà khá tiện nghi.

Nhà trong đất làm sao kiến trúc ? Bất quá, nơi đó có một khoảng rộng, gọt đẽo, cắt xén, thu dọn thành một gian nhà, bày trí đủ vật dụng của một gian nhà.

Có thể thôi, nhưng gian nhà này khá tươm tất.

Thiết Tâm Nam vào đó rồi, phát hiện ra người áo đen cũng bị đưa vào đây. Y đang ngồi bất động trên một chiếc ghế.

Hiển nhiên, y bị điểm huyết.

Nhưng sự phát hiện ra người áo đen tại đây không làm nàng kinh hãi.

Cái điều làm nàng kinh hãi là thiếu nữ trẻ đẹp đang đối diện với người áo đen.

Đôi mắt thiếu nữ đó mở to, song chừng như nàng chẳng thấy gì, bởi ánh mắt mông lung, lơ là mê mê hoặc hoặc.

Thiếu nữ đối diện với người áo đen, chăm chú nhìn y nhưng nàng nhìn thật sự hay man nhiên đưa ánh mắt về hướng đó ?

Nàng nhìn mơ hồ, trái lại người áo đen nhìn nàng rất tha thiết.

Mộ Dung Cửu !

Mộ Dung Cửu vẫn còn theo Giang Ngọc Lang, hay đúng hơn, nàng bị Giang Ngọc Lang đưa đến đây, sau khi dùng âm mưu hãm hại Nam Thiên đại hiệp tại tòa tiểu khách sạn trong một thị trấn nhỏ.

Nhưng Thiết Tâm Nam đâu có hiểu sự tình tại sao Mộ Dung Cửu ở cạnh Giang Ngọc Lang ?

Thì làm sao nàng hiểu được vì lẽ gì Mộ Dung Cửu lại có mặt tại đây ?

Bất giác, nàng kêu lên một tiếng, biểu lộ sự kinh ngạc.

Giang Ngọc Lang bật cười khanh khách :

- Nơi đây, có một lão bằng hữu của người phải vậy không ?

Thiết Tâm Nam cắn chặt hai hàm răng, dồn tận đáy lòng những lời mắng nặng mà nàng chực trút vào mặt Giang Ngọc Lang.

Giang Ngọc Lang cũng thờ dài :

- Rất tiếc, bằng hữu của người không nhận ra người. Người có kêu gọi đến nàng, nàng cũng chẳng buồn đáp. Người có biết là tại sao nàng ra thân thể như vậy chưa ? Ai đã làm cho nàng điên điên dại dại ?

Hắn chạy đến bên cạnh người áo đen.

Người đó, không ai khác hơn là Hắc Tri Thù.

Hắn cười lớn thốt :

- Tri Thù huynh ơi ! Lại có một bằng hữu nữa đến với huynh đài đây !

Tại sao huynh đài không chào nàng ?

Hắc Tri Thù như từ cõi mộng bừng tỉnh, trở về trở mắt nhìn Thiết Tâm Nam, kêu lên :

- Cô nương ? ... Làm sao cô nương đến đây ?

Thiết Tâm Nam cười khở :

- Làm sao ? ... Muốn đến là cứ đến, hai chúng tôi cùng đến cả, các hạ Oí ! Đến nơi đây chủ ý tiếp trợ các hạ !

Giang Ngọc Lang lại cười vang :

- Hay quá ! Rất hay ! Thì ra, người đến đây là để cứu Hắc Tri Thù ! Còn Hắc Tri Thù thì đến đây để cứu Mộ Dung Cửu. Bây giờ thì kẻ toan cứu người lại đồng cảnh với kẻ chờ cứu, thế thì tất cả nên chờ kẻ khác đến cứu.

Hắn ngẩng mặt lên không, cười lớn hơn, rồi tiếp :

- Rất tiếc, dưới gầm trời này, chẳng một ai cứu nổi các người !

Thiết Tâm Nam nghiêng răng :

- Người đừng quên, Hoa công tử còn ở lẫn quần đâu đây !

Giang Ngọc Lang mỉm cười :

- Người muốn nói đến Hoa Vô Khuyết ?

Đoạn hắn cười lớn hơn, cười một lúc, rồi tiếp luôn :

- Hiện tại, Hoa Vô Khuyết cũng đang chờ người đến cứu như các người.

Thiết Tâm Nam cười lạnh :

- Người lừa ta làm chi ?

Giang Ngọc Lang bủ môi :

- Lừa người ? Thế người cho rằng trong thiên hạ, không có người chế phục được Hoa Vô Khuyết ?

Thiết Tâm Nam lạnh lùng :

- Ít nhất người cũng không làm nổi cái việc đó.

Giang Ngọc Lang thở dài, thứ thở dài tỏ vẻ thương hại đối tượng hơn là xót xa cho chính mình :

- Ta làm không được, người khác làm được, vẫn có người làm được, tội nghiệp cho người quá, tin tưởng gã họ Hoa đến mù quáng !

Tin Thiết Tâm Nam vẫn tin, song Giang Ngọc Lang có vẻ quả quyết quá chừng, nàng đâm hoà nghi, lập tức nàng hỏi :

- Ai ?

Giang Ngọc Lang nheo nheo mắt :

- Đừng hỏi danh hiệu của người đó làm gì. Ta cho người biết, người đó là một nữ nhân, Hoa Vô Khuyết gặp nữ nhân đó, thì chẳng khác nào Tôn Ngộ Không gặp Phật Quan Âm, mùi Hoa Vô Khuyết, trăm Hoa Vô Khuyết cũng không thoát khỏi năm ngón tay của bà ta.

Cuối cùng rồi Hoa Vô Khuyết cũng mở xiềng xích cho Bạch Phu Nhân.

Đáng lý hắn mở xích sớm hơn, nhưng từ người của Bạch phu nhân bốc ra một thứ hương, như huệ, cái thứ hương đó len vào mũi, làm cho tim hắn đập rộn lên, tay hắn mềm lại.

Mở xích, bàn tay của hắn phải chạm vào chiếc cổ trắng mịn, no tròn của phu nhân, tay đã mềm, hắn lại nhút nhát, thì làm sao hắn dám mó vào chiếc cổ đầy quyến rũ đó ?

Đã mấy lượt, hắn vươn tay ra, rồi thụt lại, thụt rồi vươn, vươn rồi thụt.

Khi hấn quả quyết thì chính phu nhân lại rụt cổ, vắn mình, tránh né rồi cười hì hì thốt :

- Nhột ! Nhột ! Tiện thiếp sợ nhột ghê công tử ơ !

Nhưng Hoa Vô Khuyết chưa chạm vào cổ bà, hấn cau mày, phân trần :

- Chưa chạm mà nhột cái gì, phu nhân ?

Chỉ có bấy nhiêu đó thôi, hấn cũng đỡ mặt được, rồi rụt rè.

Thành ra sự việc mở xích phải kéo dài lâu.

Hấn bạo dạn lên mò tay vào sợi xích, song dè dặt hết sức chẳng dám làm mạnh.

Thế mà Bạch phu nhân cũng kêu nhột ơ ơ, rồi bật cười khúc khích, rồi vắn mình uốn éo ... Hấn tự hỏi :

- Tại sao nữ nhân sợ nhột quá chừng vậy ?

Chẳng biết tại sao, bỗng hấn cũng nghe nhột, nhột cả trong tâm chứ chẳng nhột da.

Hấn có biết đâu, dù không nhột, nữ nhân cũng làm ra vẻ nhột, bởi cái nhột có hiệu lực câu dẫn, kích thích nam nhân, chứ nếu để nam nhân sờ mó mà nữ nhân trơ trơ ra đó, thì nam nhân đâu còn cái thú sờ mó nữa.

Phải mất mấy phút dài Hoa Vô Khuyết mới làm xong một việc đòi hỏi mấy giây thôi.

Làm xong cái việc đó rồi, hấn cảm thấy trán ướt đẫm mồ hôi, mồ hôi chảy xuống mặt nhể nhại.

Hấn nghĩ, hấn đã làm được một việc phi thường, và hấn cũng rất nhiều công lực.

Hấn thở phào mấy hơi dài dài, đoạn hỏi :

- Phu nhân đứng lên được chứ ?

Hắn không hỏi thì còn khá, hắn hỏi rồi, Bạch phu nhân vừa đứng lên, liền ngã nhào xuống đồng cỏ.

Bà gắt :

- Đứng gì nổi mà bảo đứng ?

Hoa Vô Khuyết giật mình :

- Tại sao không đứng được ?

Bạch phu nhân nhắm mắt, hi hí nhìn hắn, hừ một tiếng :

- Không hiểu nữa à ?

Hoa Vô Khuyết lắc đầu :

- Tôi làm sao hiểu được ?

Bạch phu nhân thở dài :

- Ngốc ! Ngốc ! Có vậy mà cũng không hiểu ! Hiện tại, tiện thiếp không còn một điểm khí lực nào cả !

Bà đã bắt đầu tấn công theo chiều sâu, nên không gọi là công tử mà lại dùng hai tiếng ngốc tử.

Và bà sẽ bỏ luôn hai tiếng tiện thiếp.

Hoa Vô Khuyết dặng háng một tiếng :

- Vừa rồi, phu nhân nói rằng thời cơ cấp bách sao bây giờ phu nhân lại hưỡn đãi ?

Bạch phu nhân thở dài :

- Ta có cố ý đâu ! Tại ta mất hết khí lực đấy, nếu người gấp việc thì

hãy dìu ta.

Hoa Vô Khuyết đưa tay ra liền.

Hắn chụp tay bà kéo lên, thân hình bà như dính liền với mặt nền, trĩu nứu lại, nếu hắn không đứng vững chân, thì đã ngã chúi xuống mình bà rồi.

Bạch phu nhân đang nằm, Hoa Vô Khuyết kéo tay, không hiệu quả, phải lòn tay xuống dưới lưng bà nâng lên.

Nâng như vậy, dù lưng bà có dính khăn với nền cũng phải tróc.

Bạch phu nhân lại uốn éo cười hệt hệt, kêu lên :

- Nhột ! Nhột chết ta đi ! Ngươi xấu quá, biết ta sợ nhột lại cứ chọc nhột ta !

Hoa Vô Khuyết đỏ mặt :

- Tại hạ đâu có ý đó, phu nhân ?

Bạch phu nhân cắn môi :

- Ai biết được ngươi có ý hay không có ?

Hoa Vô Khuyết không dám nhìn bà ta nữa, quay đầu nơi khác thốt :

- Nếu phu nhân không chịu đứng lên, thì thôi vậy, tại hạ xin đi ...
Bạch phu nhân cười hì hì :

- Ngươi làm vậy mà được à ? Cứu người lại cứu dờ dang, ngươi nỡ bỏ ta mà đi cho đành à ?

Hoa Vô Khuyết ấp úng :

- Tại hạ ... tại hạ ... Hắn còn nói gì được nữa ?

Bạch phu nhân gắt :

- Ngọc tử ! Là nam nhân, lớn bộn như vậy rồi mà cũng chẳng biết cái diễm rất nhỏ nhất như vậy à ?

Hoa Vô Khuyết thở dài :

- Phu nhân muốn tại hạ phải làm sao ?

Bạch phu nhân hừ một tiếng :

- Người đỡ ta lên không nổi sao chứ ? Đỡ không được, thì bế, thì bồng, người cũng không biết làm như vậy nữa à ?

Mặt bà ửng lên, ngực bà phập phồng, lay động, lớp áo bên ngoài như có gió vờn qua.

Nếu đổi lại là Giang Ngọc Lang, ở trong cảnh đó, thì hẳn không ngần ngại, hẳn ôm bà gấp mà lại ôm cứng.

Nếu là Tiểu Linh Ngư, thì Bạch phu nhân đã lãnh ít nhất một cái tát tay vào mặt nẩy lửa, chàng còn hỏi thêm là bà muốn gì ?

Nhưng, không phải là Giang Ngọc Lang, không phải là Tiểu Linh Ngư.

Mà chính là Hoa Vô Khuyết.

Đối với Hoa Vô Khuyết, tất cả nữ nhân trong thiên hạ đều là khắc tinh của hắn.

Hắn không dám vô lễ với bất cứ nữ nhân nào, thì làm sao hắn dám giận hờn gì ?

Hắn lại càng không dám phát tác.

Cho đến lúc đó, hắn còn chưa biết được là nữ nhân kiều diễm này, còn nguy hiểm hơn con hổ trắng trắng nằm khoanh tròn bên ngoài rềm kia.

Bất quá hắn chỉ cho rằng, trong một phút bốc đồng, bà bị kích động xuân tình.

Mà điều đó thì rất thường, có chi đâu lạ mà hấn phải chú ý ?

Giả như hấn không muốn để cho bà ta khiêu gợi, kích thích mãi bằng những cử chỉ lững lờ như thế đó, thì hấn cũng không nỡ lấy một thái độ tàn nhẫn mà đối xử với bà, chẳng hạn tìm lời nghiêm mà chỉnh bà, hoặc từ khước những cây cầu mà bà đưa ra, mời hấn bước qua, từ khước một cách thẳng thắn.

Dù sao, thì những điều tâm sự của bà vừa bày tỏ với hấn, thật hay giả, chỉ có mỗi mình bà biết mà thôi, hấn cũng tin phần nào, bởi tin nên hấn nghĩ rằng bà đáng thương hơn đáng khinh.

Hấn đâu nỡ nghiêm lạnh với con người đáng thương hơn đáng khinh đó ?

Huống chi, bà có hảo ý với hấn, bà sẽ giúp hấn tìm người áo đen ?

Hoa Vô Khuyết trầm lặng giây lâu, đoạn buông tiếng thở dài, dịu giọng thốt :

- Nếu hiện tại thật tình phu nhân không đứng lên nổi, thì tại hạ xin ở đây chờ một lúc. Nghỉ mệt rồi, có lẽ phu nhân cử động được.

Bạch phu nhân nhìn hấn, từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu, thăm nghĩ cái gã nam nhân này thật là kỳ quái.

Bà bật cười, hỏi :

- Người không làm gì hết, mà chỉ chờ thôi à ?

Hoa Vô Khuyết gạt đầu :

- Phải đó, phu nhân.

Bạch phu nhân đảo ánh mắt thu ba, cười duyên, lại hỏi :

- Nếu trong một khắc nữa, ta vẫn chưa đứng lên nổi ?

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên :

- Thì tại hạ xin chờ một khắc.

Bạch phu nhân trở mắt ; - Người chờ được à ?

Hoa Vô Khuyết gạt đầu luôn :

- Bình sanh, tại hạ kiên nhẫn đã quen.

Bạch phu nhân cười hắc hắc :

- Nếu trong ba ngày ba đêm ta không đứng lên ?

Hoa Vô Khuyết bình tĩnh như thường :

- Tại hạ biết là phu nhân chẳng khi nào để tại hạ chờ đủ ba ngày ba đêm !

Bạch phu nhân lại nhìn hấn.

Sau cùng, bà khẽ lắc đầu :

- Ta không tưởng người kỳ quái đến mức độ đó !

Bỗng bà kêu "á" lên một tiếng, rồi đứng lên. Hơn thế, đứng lên rồi, bà nhào ngay vào lòng Hoa Vô Khuyết.

Hoa Vô Khuyết giật bản mình, hấp tấp thốt :

- Phu nhân ... phu nhân ... Bạch phu nhân run run giọng :

- Nguy ! Nguy to rồi ! Ông ấy trở về ! ... Hoa Vô Khuyết biến sắc, kêu lên thất thanh :

- Ở đâu ?

Bạch phu nhân run hơn :

- Ở ... ở ... Bên ngoài có tiếng hét vang lên :

- Ở tại đây !

Tiếp theo đó, một tiếng bình vang lên, gây chấn động mạnh cả khu đạo quan, một cánh cửa bị bứt tung, vỡ ra thành năm sáu mảnh.

Một bóng người theo những mảnh cửa vỡ bay vào.

Người đó, không cao lắm, nhưng lưng rộng, vai to, khí khái rất hùng mạnh, nhìn thoáng qua, cũng có thể biết ngay là một đại lực sĩ luôn hãnh diện với vai u thịt bắp.

Một con người dễ gây ngán sợ cho bất cứ ai, bởi dù y hèn tài, thì còn cái sức mạnh của y, một thứ sức mạnh bài sơn cử đỉnh.

Y vận chiếc áo gấm ngũ sắc, bông loè loẹt, gương mặt đen đúa, râu quai nón mọc loạn, bất chấp cằm, hàm, má, tai, râu chỉ chừa có hai con mắt thôi.

Đôi mắt của y sáng lạ lùng.

Hoa Vô Khuyết định đẩy Bạch phu nhân ra khỏi lòng nhưng Bạch phu nhân quàng tay quanh cổ hắn, đeo cứng đó, chết cũng không buông.

Mường tượng là bà quá sợ, nên buông hắn ra, là bà bị giết ngay.

Hoa Vô Khuyết còn lòng dạ nào dụng lực hất bà ra ?

Đại hán vừa vào đó, mở banh đôi mắt suýt rách khoé, quát tháo ầm ầm :

- Thúi ! Hư ! Định giở cái trò nhớ nhớp gì đó, hử con mụ hư thúi kia ?

Y nhún chân nhảy tới, trông y còn hung dữ hơn con hổ bên ngoài rùm.

Còn con hổ thì cũng đứng lên rồi, bước theo y vẩy vẩy đuôi, ngoan ngoãn như con chó trung thành.

Nhưng, thay vì phát tác trên mình Bạch phu nhân, y lại quay người vung quyền đâm mạnh vào con hổ, cái đâm quá mạnh tung con hổ

lên cao khỏi mặt nền độ thước, nó bị văng ra ngoài, xa hơn trượng.

Đại hán mắng :

- Người là một con vật vô dụng quá ! Ta đặt người ở đây là để canh phòng con mụ thúi tha kia, người cứ ngủ li bì hết ngày rồi lại ngủ đêm !

Mãnh hổ mất hẳn cái oai phong của một chúa sơn lâm, lắc mình đứng lên, rồi ngồi ủ rũ xuống đó, trông như con mèo nhúng nước.

Hoa Vô Khuyết sững sờ nhìn cảnh đó, một phút sau, hấn cất tiếng :

- Các hạ hãy dần cơn giận, nghe tại hạ nói một lời.

Hấn không lên tiếng còn khá, hấn lên tiếng rồi như đổ dầu vào lửa. Đại hán đó hét lên như sấm động :

- Ta nghe người nói cái gì chứ ! Nghe cái con khỉ ! Hừ ! Ta vừa bước chân ra khỏi cửa là trong nhà liền có những trò chó heo diễn ra rồi ! Ta biết lắm, cái mụ lẳng loạn kia, trời sanh ra với tánh dâm dăng đó rồi, đánh chết cũng không chừa mà ! Hừ, mụ ta lại thích người ! Mụ thích được cái thứ như người, thì thật đê tiện hết chỗ nói !

Hoa Vô Khuyết không còn giữ trầm tĩnh được nữa, biến sắc mặt sôi giận lên :

- Thiết tưởng các hạ nói năng cũng cần phải thận trọng lời nói một chút ... Đại hán quát :

- Người muốn ta thận trọng lời nói ? Người đã cướp vợ ta, lại còn định dạy dỗ ta nữa à ?

Hoa Vô Khuyết giật mình song đuổi lý dù có giận dữ cũng không nói gì được nữa !

Hấn chỉ cười khở ập ứng :

- Một sự nhầm lẫn ... các hạ O'í ... Đại hán lại hét :

- Nhảm lẫn cái con khỉ ! Ta trông thấy tận mắt, người định chối tội phải không ?

Hoa Vô Khuyết thở dài :

- Chính mắt trông thấy, đã chắc gì đúng sự thật ? Tại hạ ... tuyệt đối không phải là mẫu người như các hạ tưởng đâu. Các hạ không tin ? Vậy tại sao không hỏi qua phu nhân xem ?

Hắn phần nộ cực độ, song trước khi sự tình chưa phân rõ trắng đen, thì hắn cố dần lòng, hắn không muốn tạo thêm những nhân lẫn khác.

Đại hán vẫn oang oang giọng :

- Được ! Thế thì cái mục lang chạ kia, mục hãy mở miệng đi nào ! Tiểu tử đó là ai ?

Các người đang làm gì với nhau ?

Bạch phu nhân thở ra một hơi dài, đáp :

- Việc đã đến nỗi này, ta cũng chẳng cần giấu người làm chi nữa ! Hắn ... hắn là ... là tình lang của ta đó !

Hoa Vô Khuyết suýt nhảy dựng lên, dụng lực đẩy bà ta ra xa, cao giọng hỏi :

- Phu nhân ! Phu nhân nói cái gì ?

Bạch phu nhân cúi đầu :

- Việc của chúng ta sớm muộn gì cũng phải nói cho y biết ! Giấu diếm lâu hơn nữa mà làm gì ?

Hoa Vô Khuyết kinh hãi :

- Phu nhân ... phu nhân ... Đại hán hét :

- Người còn chối nữa thôi, tên hôi thúi kia ? Người còn nói gì với ta nữa chứ ?

Hoa Vô Khuyết biến sắc :

- Tại hạ cùng phu nhân bình sanh không hề quen biết nhau ... Đại hán lại hét chận :

- Không quen biết nhau ? Cầm cái mồm chó của người lại đi ! Không quen biết mà ôm ấp nhau thế à ? ... Cứ khai thật cho ta nghe đi, người thềm lén với vợ ta từ lúc nào ?

Hoa Vô Khuyết lắc đầu :

- Cho đến hôm nay trong giây phút này ... Bạch phu nhân cao giọng :

- Cứ nói đi ! Chúng ta sợ gì chứ ?

Bà trừng mắt nhìn chồng cười lạnh :

- Cho người biết, ba năm nay rồi đó ! Cứ mỗi lần người ra đi là ta với hán lại gặp nhau, âu yếm nhau. Ta làm vậy đó, bọn ta làm vậy đó, người muốn thế nào ?

Đại hán gầm lên như hổ rống, cong tay đâm vào vách bình bình kêu lên :

- Tức ! Tức chết ta đi thôi !

Hoa Vô Khuyết còn bối rối hơn y gấp mấy lần, rung rung giọng hỏi :

- Bạch phu nhân ! Tại hạ với phu nhân, không cừu không oán, sao phu nhân lại nói thế ?

Bạch phu nhân dịu giọng :

- Bạn ơi ! Sợ gì chứ bạn ? Sự tình dù sao cũng phải đi đến giai đoạn này chẳng thà nói rõ ra một lần cho dứt khoát, như vậy là tiêu đó, bạn ạ !

Hoa Vô Khuyết rung cây ... - Phu nhân ... bà ... bà ... Đại hán lại hét :

- Có nói rõ cũng thế ! Bọn chó các người tưởng đâu ta ngu ngốc, cứ ngoan ngoãn để cho các người sung sướng với nhau à ?

Y lướt tới, đánh ra một quyền.

Quyền phong cuốn đi, thổi bạt ngọn đèn, quyền phong quét bay y phục Hoa Vô Khuyết, kêu rẹt rẹt.

Hoa Vô Khuyết không tưởng là con người đó lại hồ đồ đến thế. Ít nhất, y cũng phải nghe giải thích một vài lời chứ ? Ít nhất y cũng phải suy nghĩ một chút ? Có đâu lại gạt ngang những lời hấn phân trần ? Lại còn làm hùng, làm hổ nữa ?

Tuy nhiên, hấn cũng phải nhìn nhận đại hán có công lực rất thâm hậu. Hấn đâu có muốn một cuộc đánh nhau vô lý như vậy ?

Cho nên hấn lách mình qua một bên tránh thoát.

Đại hán lại hét :

- Hay cho tiểu tử ! Cũng là một tay khá đó ! Thảo nào mà người chẳng có gan vào nhà người ta công khai cướp vợ người ta ?

Y đánh luôn ba quyền nữa.

Hoa Vô Khuyết vẫn né tránh, chứ không hoàn thủ, hấn không muốn đánh nhau trong trường hợp này !

Hấn muốn thế, song đại hán cứ đánh tới tấp, quyền nhanh lực mạnh, chiêu lại độc, thực khó cho hấn vô cùng. Tránh mãi rất có thể bị nguy, mà phản công thì sự việc càng thêm nghiêm trọng.

Bạch phu nhân giục :

- Đánh đi ! Nhưng hấn cái gì chứ ? Người không giết hấn, hấn cũng giết người !

Cứ đánh ! Sợ cái chi kìa ?

Không phải vì bà giục mà chính vì đại hán bức dồn quá, Hoa Vô Khuyết bắt buộc phải hoàn thủ.

Hắn đánh ra tay tả, còn tay hữu khoát một vòng tròn. Hắn sử dụng chiêu thức độc môn "Di hoa tiếp ngọc" vô luận là ai, gặp phải loại thần công đó rồi, cầm như tự đánh lại mình, xuất chiêu càng mạnh, càng độc là tự đánh mình càng mạnh càng độc, dĩ nhiên phải thọ thương nặng.

Ngờ đâu, đại hán hét lên một tiếng lớn, đang chồm tới y lùi ngay, chiêu thức đưa ra nửa vờ cũng thu hồi liền.

Đánh mạnh như vũ bão, lại thu về vừa nhanh vừa gọn, đại hán đã làm được một việc mà chẳng mấy tay trên giang hồ làm nổi. Bởi đánh như thế là buông luôn phía hậu bỏ trống, toàn thân dịch lùi, cái thế dịch như núi lở, thì treo một hòn núi lở trở lại vị trí cũ, nào phải là việc dễ làm ?

Vũ công của đại hán đã đạt đến mức siêu huyền thu và phóng tùy ý.

Hoa Vô Khuyết trong mộng cũng không tưởng là đại hán phá được môn công Di Hoa Tiếp Ngọc của hắn !

Trừ Yến Nam Thiên, đại hán là người thứ hai không ngán môn công này !

Hắn không thể không kinh hãi !

Đại hán nhìn hắn, cười rợn rùng :

- Thì ra người xuất thân từ Di Hoa cung ! Thảo nào mà người chẳng dám làm chuyện quái đản ! Nhưng, cái điểm công lực của người đó chẳng làm gì nổi Bạch Sơn Quân đâu, gọi sư phụ của người đến đây đối phó với ta, cũng chẳng làm hơn được việc gì ! Huống hồ người !

Y tiếp tục đánh tới.

Lực đạo mạnh hơn, rõ ràng là y chẳng xem bí học của Di Hoa cung ra gì.

Đánh ra một chiêu, Hoa Vô Khuyết không thành công, hắn cũng không dám khinh thường phát xuất lượt nữa, bởi xem thì nhẹ nhàng, ung dung lắm, song chiêu thức đó mỗi lần được sử dụng là làm tiêu hao công lực quan trọng.

Dù vậy chẳng lẽ hắn bất động chịu chết ?

Khí thế của Bạch Sơn Quân làm khích động cái ý sinh tài của hắn, bỗng nhiên mà phải một cường địch thì cái hùng tâm của hắn bùng lên mãnh liệt, hắn quyết làm một so hơn kém ngay !

Bạch phu nhân đứng bên ngoài vỗ tay reo lên, khuyến khích :

- Phải đó, cứ đánh ! Sợ gì mà chẳng đánh chứ, vì ta người nên đánh, đánh chết y cũng chẳng sao, đánh chết đi !

Hoa Vô Khuyết cảm thấy chối tai quá chừng, nhưng không còn làm sao dừng tay được nữa, hắn đang ở cái thế cỡi cạp, nhảy xuống là bị cạp vồ ngay.

Hắn không hiểu nổi chủ ý của Bạch phu nhân như thế nào ? Bạch Sơn Quân càng đánh càng hăng, quyền phong vũ vũ quyền ảnh chớp chớp tới tấp mưa xuống đầu vào mặt Hoa Vô Khuyết. Nội lực đã thâm hậu, chiêu thức lại độc, thủ pháp nhanh, y biểu hiện một khí thế hùng mãnh đáng sợ mường tượng một con hổ trong rừng.

Y đánh ra, như dốc toàn lực, đánh như thế là không chừa để một hậu thuẫn nào, chiêu thức lại đều đều, có tăng oai lực chứ không giảm, tưởng chừng khí lực của y vô tận, sử dụng liên tục, dài lâu bao nhiêu cũng không kiệt quệ !

Hoa Vô Khuyết có thân pháp rất nhẹ, rất nhanh, di động phiêu phiêu phưởng phưởng, tràn qua, đảo lại, thoát vọt tới, thoát thoái hậu, tà áo phát phơ, tương trì qua một lúc lâu, Bạch Sơn Quân vẫn không làm gì được hắn !

Bạch phu nhân bật cười trong trẻo :

- Bạn ơi ! Ta không ngờ bạn tài quá ! Thật là ta không ngờ ! Nếu biết được như vậy sớm, ta đã bảo bạn giết quách y đi cho rồi ! Để chúng

ta tự do yêu nhau ! Có tình lang như bạn thì ta còn sợ gì chứ ? Hãy giết y đi ! Chúng ta vĩnh viễn trở thành vợ chồng, yêu nhau công khai ! Giết đi, bạn !

Bá nói mãi, càng phút càng nói những lời khó nghe quá chừng !

Hoa Vô Khuyết không thể khép cái miệng của bà, hấn cũng không làm sao bịt lỗ tai tại, tức nhiên phải nghe hết. Nghe là tức, tức là phân tâm, thành thử sự ứng phó phải mất đi phần nào hiệu lực.

Mà thế đánh của Bạch Sơn Quân thì không cho phép hấn phân tâm !

Hấn khổ sở vô cùng !

Bỗng, Bạch phu nhân kêu lên thất thanh :

- Ái da ! Cẩn thận đấy ! Vuốt cọp sắp vồ ngựa đấy !

Quả nhiên, Bạch Sơn Quân gầm lên một tiếng lớn, vươn tay chụp nhanh vào ngực Hoa Vô Khuyết.

Chiêu thức đó không lấy gì làm lợi hại cho lắm, Hoa Vô Khuyết chỉ cần rút một chân lùi lại là tránh được liền.

Hấn lấy làm lạ, tự hỏi tại sao Bạch phu nhân lại kêu to như vậy. Bởi, bà cần gì phải cảnh cáo hấn khi cái thế công của địch không độc lắm ?

Hấn biết bên trong chắc có ẩn tình chi đây.

Nhưng hấn đâu có thì giờ để mà suy luận, tìm hiểu.

Hấn rút chân liền.

Nơi sau gối, mỗi bên đều bị một ám khí bắn vào.

Cảm giác không nặng lắm, bất quá như con muỗi chích mà thôi.

Tuy nhiên, hấn ngã xuống.

Ám khí đó phóng ra, đúng chỗ và đúng lúc, chân hấn vừa rút lại, là âm khí bay ra, như người bắn chim bay, đo phút giây chim bay tới, đạn bắn lên, chim và đạn cùng gặp nhau tại một điểm chuẩn.

Ám khí nhỏ, bay đi không có tiếng gió, dù có tiếng gió đi nữa, thì tiếng quát của Bạch Sơn Quân cũng át mất rồi.

Gia dĩ, Bạch phu nhân cũng gọi to, hai thứ tiếng đó che mất tiếng âm khí. Hoa Vô Khuyết dù có thính tai đến đâu, cũng không phát giác nổi !

Hấn ngã xuống rồi, mà cũng chưa biết là Bạch phu nhân phóng âm khí.

Mãi đến khi, Bạch phu nhân tới ôm chầm bạch sơn Quân, hấn mới vỡ lẽ.

Bạch phu nhân rin rít :

- Ta cứ tưởng là ta có thể yêu một người khác được đó ! Nhưng, lúc hai người đánh nhau, ta mới biết là chỉ yêu được có mỗi một mình người thôi ! Chân chánh một mình người thôi ! Ta thà giết hết nam nhân trên đời này, ta không để một nam nhân nào chạm vào người !

Hoa Vô Khuyết thở dài, nhắm mắt lại, lẩm nhẩm :

- Nữ nhân ! ... Nữ nhân !

Vị đắng trào lên, ngập lòng, đến cổ !

Bây giờ, hấn mới biết tại sao Tiểu Linh Ngư từng nói nữ nhân làm cho chàng nhức đầu.

Một tiếng bốp vang lên !

Bạch Sơn Quân tát mạnh tay vào mặt Bạch phu nhân, bà ta rú lên một tiếng thảm.

Tiếp theo đó, Bạch Sơn Quân mắng ào ào :

- Con hèn hạ ! Con nhớ nhục ! Xấu xa ! Con khốn nạn ! Bây giờ người mới nhận thấy lão gia là đáng yêu à ?

Mắng vài tiếng, y tát một lần, Bạch phu nhân lại rú một lần.

Hoa Vô Khuyết dờ khóc dờ cười !

Hắn cho rằng, Bạch Sơn Quân đánh phải lắm, mắng phải lắm. Cái mụ này quả có bản tiện thiệt !

Hắn bình sanh không tán thành nam nhân đánh đập mắng chửi nữ nhân, song cái mụ này thì đáng giáo huấn như thế lắm. Mà lối giáo huấn phải thô bạo như vậy mới được.

Tuy nhiên, hắn không nỡ nhìn cái cảnh một nữ nhân bị hành hạ được, nên hắn nhắm mắt luôn.

Nếu hắn mở mắt ra, những điều trông thấy sẽ làm cho hắn lấy làm lạ không tưởng nổi !

Bạch phu nhân rú càng lúc càng nghe thảm, thân hình co rút lại, vừa co vừa oằn oại, xem thì đau đớn lắm, lạ làm sao mắt bà lại sáng rực lên, bà không tránh né, trái lại còn đưa mình, đưa mặt ra mà hứng, bà có vẻ chờ đợi những cái tát, cái đấm đó !

Được tát, được đấm, bà lại đắc ý vô cùng, và thích thú với đau đớn vô cùng !

Trên đời này, có ai thích thú như bà ta chẳng ?

Bạch Sơn Quân càng tát, càng đấm hung hăng, mạnh mẽ mắt bà càng sáng rực lên ! Thân hình bà càng co rúm lại, càng oằn oại, uốn vặn !

Bạch Sơn Quân lại mắng :

- Người là một con đàn bà đê tiện. Không tưởng nổi. Từ nay về sau người còn dám phản bội ta nữa hay hết ?

Bạch phu nhân rung rung giọng :

- Không dám ! Không dám ! Thật tình ta không dám nữa đâu ! Trừ người ra, ta không muốn một nam nhân nào khác cả !

Bạch Sơn Quân hét :

- Ai tin được người ? Ngựa nào lại chẳng quen đường cũ ?

Y hát Bạch phu nhân ra xa.

Bà ta lết lại, ôm chân Bạch Sơn Quân, rít lên :

- Thì người cứ giết ta đi ! Giết đi ! Người độc ác quá mà !

Bạch Sơn Quân vung chân, hát mạnh, bà ta lại văng ra xa hơn trước, bắn vào tường, lêu một tiếng bình.

Bạch phu nhân rơi xuống, lăn một vòng đứng lên, vừa thở vừa rên.

Hoa Vô Khuyết thở dài !

Bạch Sơn Quân cười lớn, cười cuồng dại, tiếng cười càng lúc càng nghe gần.

Cuối cùng, y đến sát bên cạnh hắn.

Hắn nhắm đôi mắt khít hơn, hắn không muốn nói gì, nhìn gì nữa cả.

Bạch Sơn Quân hỏi qua tràng cười :

- Bây giờ người đã hiểu là mụ vợ của ta lợi hại như thế nào rồi chứ ? Ai mà chạm đến bà ta, là cầm như trúng phải độc đó ! Xem người còn trẻ tuổi, lại không đến đời quá ngốc, sao người làm ra có sự đó ?

Hoa Vô Khuyết cắn chặt hai hàm răng, nhất định không mở miệng.

Hắn biết trong tình huống này, hắn có biện bạch như thế nào cũng vô ích. Chứng nhân duy nhất là bạch phu nhân, chứng nhân đã xác nhận tội trạng, thì hắn lãnh đủ !

Giả như con bạch hổ biết nói, chắc nó cũng xác nhận luôn !

Bạch Sơn Quân chụp tay áo hắn, lôi đi.

Hắn không còn bắt ngôn, bắt động được nữa, buột miệng thốt :

- Bạch Sơn Quân ! Người là nam tử hán, thì nên có thái độ một nam tử hán ! Nếu người vung đao hạ sát ta, thì ta cảm kích người vô cùng ! Bằng người định làm nhục ta, thì ta khinh người chẳng có điểm nhân cách của một đại trượng phu vậy !

Bạch Sơn Quân cười lớn :

- Người muốn chết sao chứ ?

Hoa Vô Khuyết trầm giọng :

- Việc đến nỗi này rồi, không muốn chết cũng phải chết !

Bạch Sơn Quân cười hì hì :

- Nếu ta không muốn cho người chết ?

Hoa Vô Khuyết thở dài, không nói gì nữa.

Bạch Sơn Quân mang hắn đặt lên chiếc giường, rồi lật sấp mặt hắn xuống, đưa lưng lên.

Y cởi luôn chiếc quần hắn.

Hoa Vô Khuyết kinh hãi kêu to :

- Người ... người định làm gì ?

Hắn ngóc đầu, mở mắt ra nhìn.

Bạch Sơn Quân cười hì hì, đứng cạnh giường, không một điểm ác ý nào trên gương mặt y.

Y cầm một chiếc móng ngựa đen sì, từ từ thốt :

- Ám khí mù vợ ta rất độc. Năm xưa Yến Nam Thiên nghe nói đến còn nhức đầu thay, hưởng hồ kẻ khác ! Mỗi chân của người đều bị trúng một mũi, nếu ta không lấy ám khí ra ngay thì suốt đời người phải chịu cái tật què !

Hoa Vô Khuyết vừa sợ vừa nghi ngờ :

- Người ... Tại sao người muốn cứu ta ?

Bạch Sơn Quân trừng mắt :

- Tại sao ta không thể cứu người ?

Hoa Vô Khuyết đáp ứng :

- Nhưng ... nhưng ... Bạch Sơn Quân vụt cười lớn :

- Người tưởng ta thật sự tin lời nói của mù vợ ta à ?

Lúc đó, y đã lấy ra hai mũi tiểu châm, nhỏ bằng lông đuôi trâu, nơi chỗ co ở phía sau đầu gối Hoa Vô Khuyết.

Mũi châm rất nhỏ, song đâm vào phía hậu đầu gối rồi, Hoa Vô Khuyết mất cả khí lực.

Hắn không làm nổi một cử động nhỏ, còn phải ngã.

Hai mũi châm được rút ra rồi, Hoa Vô Khuyết cảm thấy khí lực khôi phục trọn vẹn.

Hắn giật mình vùng dậy, nhìn trừng trừng Bạch Sơn Quân, nói :

- Người không tin bà ta, thế tại sao ... vừa rồi ... người phát câu đáng sợ ?

Bạch Sơn Quân so vai, cười nhẹ :

- Bất quá, ta làm cho bà ấy xem, cho vui mắt vậy thôi !

Hoa Vô Khuyết trở mắt, kêu lên :

- Cho bà ta xem ?

Bạch Sơn Quân cười hì hì :

- Phải ! Người lấy làm lạ ?

Thừ người một lúc, Hoa Vô Khuyết thở dài :

- Nói thật với người, bình sinh ta chưa hề thấy một việc nào kỳ quái như hôm nay !

Bạch phu nhân bị người trói buộc, muốn cho hấn giải cứu. Điều đó là một sự lạ rồi.

Hấn cứu bà ta, bà trở lại hại hấn ! Một sự lạ thứ hai !

Rồi bây giờ, Bạch Sơn Quân cứu hấn ! Đã cứu rồi lại còn nói là diễn kịch cho vợ xem !

Hấn không hiểu nổi ! Trừ ra, đôi vợ chồng này loạn óc ! Mà hành động của kẻ điên, chỉ có trời mới biết được tại sao !

Bạch Sơn Quân vỗ tay lên đầu vai hấn, cười thốt :

- Tiểu tử ơi Ta biết người đang bị dụ vào mê hồn trận, cái gì cũng hồ đồ đối với người cả. Hãy ngồi xuống đi, rồi lắng tai nghe ta nói đây.

Hoa Vô Khuyết cười khổ :

- Tại hạ thật sự muốn nghe giải thích.

Hấn trở lại cái lễ độ thường ngày.

Bạch Sơn Quân cũng thở dài, cũng cười khổ, bắt đầu kể :

- Người nên biết, trên thế gian này, có một hạng người kỳ quái, thiên hạ yêu mến họ, tôn kính họ, họ lại khó chịu, họ cho rằng họ đau khổ, ngược lại, nếu họ bị hành hạ, rẻ rúng khinh khi, thì họ lại khoan khoái

vô cùng.

Hoa Vô Khuyết ngồi nghe, như nghe kể chuyện thần thoại, hần không dần được cơn tức cười, bật cười ngay hỏi :

- Quả thật có hạng người như vậy sao ?

Bạch Sơn Quân gật đầu :

- Tự nhiên ! Bằng cứ là vợ ta đó ! Vợ ta thuộc hạng người đó !

Hoa Vô Khuyết kêu lên :

- A !

Bạch Sơn Quân tiếp :

- Nói ra, chắc chắn là không có ai tin được ! Bình sanh, vợ ta không thích gì hơn là được ta đánh đập, chửi mắng, đánh càng dai, chửi càng hăng, bà ta càng thích !

Qua ngày sau là tinh thần phấn khởi lên gấp mười, gấp trăm lần ! Nếu ta không đánh, không mắng liên tiếp trong mấy hôm, thì bà ta như kẻ chết rồi ngồi đâu thì ủ rũ đó, cứ càu nhàu, cau có cơm không ăn, nước không uống luôn ! Con ruồi đậu mép không buồn xua đuổi !

Hoa Vô Khuyết sững sờ !

Rồi hần lẩm nhẩm :

- Bà ... bà ấy ... lạ lùng như vậy à ?

Bạch Sơn Quân thở dài :

- Ta nghe nói, từ nhỏ bà ta đã như vậy rồi, chẳng những thích bị đánh đập, mắng chửi, mà bà còn tự mình ngược đãi, làm khổ lấy mình ! Rồi lớn lên, cái tánh đó cũng lớn theo, chẳng khác tiền vốn sanh lời, vốn lời nhập lại thành vốn to, sanh thêm lời lớn ! Đến độ cứ trú trong nhà, trong cửa thông thường, bà cũng không chịu nổi, do đó, chỗ ở của bà phải sửa đổi lại thành ra chuồng ngựa, chuồng chó,

có thể bà mới khoái mà ở ! Bà lại còn buộc ta xiềng tay, xiềng chân bà như người ta xích chó !

Hoa Vô Khuyết lắc đầu :

- Thật ra không tưởng nổi ! Thì ra, chính bà muốn như vậy ! Tại hạ cứ tưởng ... Bạch Sơn Quân chặn lại :

- Người cứ tưởng là ta vô nhân đạo ? Ta là một người chồng dã man, không tưởng tình tưởng nghĩa của người bạn đầu ấp tay gối ?

Hoa Vô Khuyết cười khổ :

- Tại hạ làm sao tưởng tượng nổi trên đời có mẫu người như thế đó ! Có ai lại thích làm ngựa, làm chó bao giờ ?

Bạch Sơn Quân lại thở dài :

- Vậy mà bà ta thích mới ác chứ ! Tuy ta biết cái tánh của bà như vậy, song lắm lúc ta bất nhẫn quá, không nỡ đánh đập, mắng chửi, khổ làm sao, ta không động thủ, động khẩu thì ba kêu gào lên, nào là vô phước vô đức, nào là chồng ruồng bỏ, không biết nâng niu, chịu đựng ! Bà lại giận hờn ta, cố ý chọc cho ta giận mà đánh mà chửi bà !

Hoa Vô Khuyết tặc lưỡi :

- Cái việc hôm nay, sờ dĩ có, hẳn cũng do nguyên nhân đó mà có !

Bạch Sơn Quân tiếp :

- Còn một nguyên nhân khác nữa !

Hoa Vô Khuyết chớp mắt :

- A ?

Bạch Sơn Quân gật đầu :

- Bà càng ngày càng cái tuổi hoa niên, bà cứ lo sợ là ta chán chê,

một vì sống chung với nhau quá lâu, thành quen thuộc cũ kỹ, hai vì bà cho mình già, ta sẽ đem tình yêu sang xẻ cho một thiếu nữ khác, cho nên thói thường bà tạo những cảnh chọc ghen ta ! ... Hoa Vô Khuyết phì cười :

- Thực ra, Bạch phu nhân quá lo xa ! Các hạ yêu vợ như vậy, chung thủy như vậy, khi nào lại thay lòng đổi dạ được ?

Bạch Sơn Quân hỏi :

- Mụ ta không biết, sao người biết ?

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ :

- Nếu các hạ không yêu bà thấu xương thấu cốt, thì làm gì có việc ngày nay ?

Bạch Sơn Quân ngẩng mặt cười lớn :

- Đúng vậy ! Ta chỉ cố ý làm cho mụ hoan hỉ, thành ra ta có lỗi với người, dù sao thì người cũng như bằng hữu của ta rồi, đối xử với bằng hữu như vậy là lỗi quá ! Lỗi về cả vợ chồng ta, người muốn đánh, muốn phạt cách nào, ta cũng chịu cả !

Hoa Vô Khuyết xốc tay áo, rồi cười nhẹ :

- Không giấu chi các hạ, việc này có làm cho tại hạ rất phần nộ, song nghe các hạ nói rồi, thì chẳng những tại hạ không còn giận nữa, mà đồng tình với các hạ luôn !

Các hạ có sự chí thành chí thiết với vợ như vậy, kể ra cũng đáng ngợi lắm. Hà huống, tại hạ là tù nhân của phu nhân, thì cái quyền xử phải thuộc về hai vị !

Bạch Sơn Quân mỉm cười :

- Bằng hữu dạy quá lời !

Hoa Vô Khuyết vòng tay :

- Vô luận làm sao, tại hạ sẽ vĩnh viễn không đề cập đến việc hôm nay, và thành thật chúc các hạ và phu nhân trọn đời ... Bồng, hấn nhìn lại.

Bởi, hấn vừa thốt vừa bước đi, bước được vài bước, hấn nhận ra tuy cử động dễ dàng, nhưng chân khí vừa vận chuyển đến ngang hông, thì dừng lại đó, hấn cố gắng mãi mà không làm sao đưa lên phần trên được để chuyển ra khắp thân thể.

Bách Sơn Quân nhìn hấn, cười hì hì, rồi vòng tay chào đáp lại :

- Bằng hữu muốn đi à ?

Hoa Vô Khuyết thở ra một hơi dài :

- Các hạ có điều chi phân phó chăng ?

Bách Sơn Quân đáp :

- Ta đã biết là mình có lỗi với bằng hữu, thì khi nào lại dám làm phiền đến bằng hữu nữa ?

Hoa Vô Khuyết từ từ tiếp :

- Nếu vậy, sao các hạ còn ngằm hạ thủ nơi hông tại hạ ?

Bách Sơn Quân kinh hãi :

- Thật vậy sao ? Có lẽ tại hạ sơ ý đấy, lúc lấy hai mũi châm độc cho người, ta lại đâm một mũi Du Tý châm vào một huyết đạo nơi hông người !

Hoa Vô Khuyết trầm giọng :

- Bên dưới huyết Tiểu Yêu !

Bách Sơn Quân lộ vẻ khẩn trương, suýt xoa đôi tay :

- Nếu đúng tại phụ cận Tiểu Yêu huyết, thì thật là phiền phức đó ! Ta không dám khinh suất lấy ra cho người, nếu không khéo tay đẩy mũi

châm nhích qua huyết Tiểu Yêu, thì dù cho thần tiên giáng thế cũng không cứu nổi ! Người sẽ phát lên cười, cười liên tục, đúng ba ngày đêm, rồi chết ! Lúc chết, vẫn còn nhe răng như còn cười ở bên kia thế giới !

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm một lúc đoạn thốt :

- Thế là còn có cách, tại hạ xin cáo từ, tìm biện pháp chữa trị ... Bạch Sơn Quân thở dài :

- Nếu bây giờ người tùy ý đi đứng, thì mũi Du Ty châm đó cũng bị nhích động theo bước chân, nó sẽ xâm nhập dần dần vào huyết Tiểu Yêu ! Người có cần thận cách nào, cũng không đi được bảy bước cùng một lúc !

Hoa Vô Khuyết dừng chân !

Rồi hần từ từ quay mình, bình tĩnh nhìn Bạch Sơn Quân lâu lắm, hần buột miệng thở dài, lại cười khổ, cuối cùng lắc đầu, thốt :

- Hành động của các hạ và phu nhân, thiết tưởng trên đời này không một ai hiểu nổi ! Phu nhân không muốn làm người, chỉ thích làm chó, làm ngựa, điều đó chẳng nói đến làm chi, còn các hạ ... Bạch Sơn Quân cười nhẹ :

- Nếu bằng hữu không hiểu điểm nào, ta xin giải thích điểm đó cho bằng hữu nghe !

Hoa Vô Khuyết tiếp :

- Tại hạ định ninh các hạ phải sát hại tại hạ, ngờ đâu các hạ lại cứu, cứu rồi lại còn đem cái tật riêng tư kín đáo của phu nhân tiết lộ với tại hạ ! Đến lúc song phương xem nhau như bằng hữu, thì các hạ lại xuống tay độc ! Sự việc này, nếu không chính mắt trông thấy, thì chắc chắn là tại hạ không tin có sự thật như vậy !

Bạch Sơn Quân phá lên cười ha hả.

Cười một lúc, thỏa thích rồi, y thốt :

- Bằng hữu đã hỏi, ta không thể không nói ! Nếu ta làm thế, tất nhiên phải có một nguyên nhân !

Hoa Vô Khuyết cười khở :

- Xin cho biết !

Bạch Sơn Quân tiếp :

- Nếu bằng hữu là ai khác, thì chẳng những ta không làm khở, trái lại, ta còn cung kính đưa đi một đoạn đường. Nhưng, bằng hữu là đệ tử của Di Hoa Cung, thì sự tình phải đặc biệt !

Hoa Vô Khuyết hỏi :

- Đặc biệt như thế nào ?

Bạch Sơn Quân nhìn hấn. Một lúc lâu, y từ từ hỏi :

- Cho đến bây giờ, ngươi vẫn chưa biết ta là ai à ?

Hoa Vô Khuyết lắc đầu :

- Kiến thức của tại hạ không sâu rộng lắm !

Bạch Sơn Quân mỉm cười :

- Phải ! Phàm là môn hạ Di Hoa Cung, thì không thường lưu ý đến sự việc trên giang hồ. Nhưng ... ít nhất cái danh hiệu Thập Nhị quái kiệt, ngươi cũng có nghe nói đến một vài lần chứ ?

Hoa Vô Khuyết chợt tỉnh ngộ, kêu lên :

- Phải rồi ! Hồ là Sơn Quân ! Thảo nào, các hạ lấy con hồ tự ví mình, lại còn nuôi hồ làm nô lệ ! Ngựa là hồ thê, nên phu nhân thích làm ngựa hơn làm người !

Bạch Sơn Quân cười vang :

- Kiến thức của ngươi không sâu rộng lắm, song óc tưởng tượng thì

rất phong phú !

Bồng, y ngưng cười, rồi trầm giọng tiếp :

- Hiện tại, người đã biết ta là ai rồi, thì hẳn người cũng nên biết luôn, đối với Di Hoa Cung, bọn Thập Nhị Quái Kiệt có mối tử thù. Người đã sa vào tay ta rồi, chẳng lẽ người không sợ ?

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên, chẳng hề nao núng. Hắn bình tĩnh hỏi :

- Các hạ muốn động thủ, thì vừa rồi không nên cứu tại hạ. Đã cứu tại hạ rồi, tất nhiên các hạ có việc thỉnh cầu nơi tại hạ. Tại hạ là người được thỉnh cầu, thì khi nào lại phải sợ ?

Bạch Sơn Quân cười lớn trở lại :

- Thông minh đấy !

Y lại ngưng cười đột ngột, rồi trầm gương mặt, tiếp luôn :

- Đúng vậy ! Ta có việc cầu nơi người, và cái việc đó, như thế này, người đem bí mật của môn thần công Di Hoa Tiếp Ngọc, tiết lộ với ta, chẳng những ta sẽ phóng thích người mà ngược lại người muốn yêu cầu ta việc gì, ta sẵn sàng giúp ! Một cuộc đổi chác không hơn không kém, trong đó có cái giá sanh mạng của người !

Hoa Vô Khuyết bật cười ròn !

Tuy nhiên, giọng cười rất lạnh. Hắn thốt :

- Quả như các hạ nghĩ rằng, bí mật của Di Hoa Tiếp Ngọc là một điều rẻ rúng, ai muốn biết cũng được, ai đòi hỏi cũng xong, và người trong Di Hoa cung tình nguyện, khẳng khái tiết lộ với bất cứ ai có tánh hiếu kỳ, thì các hạ thất vọng lớn !

Bạch Sơn Quân biến sắc mặt :

- Chẳng lẽ người dám không nói ?

Hoa Vô Khuyết ung dung đáp :

- Trên thế gian, có rất nhiều phương pháp làm cho người ta mở miệng, có những phương pháp tuyệt diệu đến độ khai khẩu những kẻ câm. Người ta có thể lấy cái chết mà uy hiếp, người ta có thể dùng cực hình, người ta cũng có thể đem tiền tài, lợi lộc câu nhử, dụ hoặc. Các hạ cứ áp dụng tất cả mọi biện pháp đó, thử xem có khai khẩu được tại hạ không !

Bạch Sơn Quân thù người một lúc, rồi bật cười khan :

- Ta biết tất cả những biện pháp do người vừa kể, không có hiệu lực mấy may đối với người. Nếu là một bí mật nào khác, thì có thể ta bức người tiết lộ được. Nhưng, Di Hoa Tiếp Ngọc là thứ báu trấn môn của Di Hoa cung, người nói ra rồi, dù ta có phóng thích người, người cũng chẳng sống được với môn quy ! Phải vậy không ?

Y tợ mâu thuẫn lấy y, đã biết người ta không thể nói mà con sắp xếp mưu mô, bức hiếp người ta !

Chính điều đó làm cho Hoa Vô Khuyết lấy làm lạ.

Hắn hỏi :

- Đã biết như vậy, thì các hạ định làm gì đây ?

Bạch Sơn Quân đáp :

- Tuy ta chưa nghĩ ra biện pháp gì, song cái công của ta không thể phí bỏ được !

Chỉ còn cách là tạm thời bỏ lại đó, khi nào ta nghĩ ra một phương cách thì ta sẽ tìm lại người. Bây giờ, ta đi đây ! Người muốn ở, muốn đi tùy ý ! Ta không quản thúc người làm gì. Bất quá nếu người cần nói với ta điều gì đó, thì cứ gọi, ta lập tức đến với người !

Nói đi là y đi liền.

Hoa Vô Khuyết chết sững tại chỗ.

Bạch Sơn quân ra bên ngoài rồi, còn quay đầu lại cười thốt :

- Người đừng quên nhé, bước quá bảy bước là kể như vong mạng đó nhé ! Chết liền, chẳng có chi, chứ cười mãi suốt ba ngày đêm rồi chết, chắc không sướng lắm đâu !

Hồi 80

Nghĩa Bất Dung Từ

Ngôi nhà không lớn, không nhỏ, chỉ có vọng cửa thôi.

Thấy Bạch Sơn Quân bước qua cửa đó, đi ra, Hoa Vô Khuyết muốn bước theo.

Nhưng, ý thì muốn, mà chân không cất lên, rồi hấn bất động tại chỗ.

Hấn hiểu, Bạch Sơn Quân không buông lời hăm dọa hấn. Hấn có thể bước ra chứ, song hấn không dám đem sanh mạng thử thách một trường hợp nguy nan.

Bất quá, hấn nghĩ rằng, ít nhất hấn cũng bước đi được bảy mươi, chứ không là bảy bước, Bạch Sơn Quân nói thế, chỉ là một cách nói gọn, không hơn không kém.

Dù bảy bước, dù bảy mươi bước, đòi người hạn chế trong vòng bảy mươi bước đó, kể ra cũng đáng buồn thương.

Hấn không sợ chết, song hấn nghĩ rằng dù sao thì cái sống vẫn có ích lợi hơn cái chết. Cho nên lúc chưa cần phải chết, thì hấn cố mà sống.

Trong tình cảnh này, cần nỗ lực để mà sống, quả hấn cũng có dũng khí lắm chứ !

Nếu cứ mỗi lần gặp cái khổ là mỗi lần nghĩ đến cái chết, thì còn gì là chí khí nam nhi, còn gì là một trượng phu ?

Đúng lúc đó con hổ bỗng gầm lên một tiếng.

Cửa đã đóng kín, nhưng con hổ rống lên rồi, một ngọn gió lạnh quét tới.

Đèn chao chao chực tắt. Bàn ghế trong gian đại sảnh ngã lỏng chông.

Hổ chưa đến, oai hổ đã hiện ra rồi.

Hoa Vô Khuyết biến sắc.

Mãnh hổ đã vào đến khách sảnh ! Hiện tại nó không còn là con mèo ướt như hồi trước, nó đã khôi phục cái oai phong của một chúa sơn lâm. Nói bước đi chậm chậm, mỗi bước chân của nó có sức nặng ngàn cân.

Luận về võ công dù là lúc thường, hấn không thể đánh một chưởng mà con một con hổ chết ngay, song nếu có mười con hổ cùng vồ hấn một lượt, vị tất có con nào chạm đến mình hấn được ?

Nhưng hiện tại hấn chỉ không dám vận khí, thì có khác nào là một gã tầm thường, nói theo bình dân là trói gà không chặt. Gà còn không thể trói chặt thì còn nói chi đến một con hổ ?

Con hổ tiến vào, nó bước một bước, hấn lùi một bước.

Hấn chỉ còn có cách duy nhất đó thôi, khi nào không còn lùi được nữa hấn hay.

Gian phòng không lớn lắm, hấn lùi độ mười bước là đụng tường.

Hấn lùi, hổ tiến, hổ đến trước mặt hấn, hổ dựng đuôi thẳng như cán cò, đuôi quật qua, đảo lại, trong cái dáng sắp sửa chụp phủ xuống đầu hấn.

Nếu nó chụp, thì Hoa Vô Khuyết phải làm sao ?

Mồ hôi phun ra thành hạt, chảy ra ròng ròng xuống má, xuống cằm, nếu hấn không kêu cứu với Bạch Sơn Quân, thì trong thoáng mắt con hổ sẽ nuốt hấn là cái chắc.

Tuy hấn chưa muốn chết, nhưng con người như hấn khi nào lại kêu cứu với bất kỳ ai, kể cả nhị vị ân sư của hấn ?

Lại một tiếng hổ rống lên.

Không gian rung chuyển, chiếc lọ hoa trên mặt bàn ngã ngang, lăn long lóc, rớt xuống nền, kêu một tiếng xoảng, vỡ vụn.

Giang Ngọc Lang bật cười cuồng dại, thoát nhanh ra ngoài.

Nghe chàng cười biểu hiện, sự đặc ý rõ rệt của hắn, Thiết Tâm Nam rợn người, đổ mồ hôi lạnh.

Nàng biết rõ Giang Ngọc Lang tuy có tâm trường ác độc, song cái mặt rất nhỏ, nếu không nắm được một phương tiện cụ thể và hữu hiệu chế ngự Hoa Vô Khuyết thì chẳng khi nào hắn đặc ý như vậy.

Thì, làm sao nàng yên tâm được về Hoa Vô Khuyết ?

Thế ra Hoa Vô Khuyết đã chết rồi sao ? Việc đó có thể xảy ra được chăng ?

Thiết Tâm Nam suýt buộc miệng thét lên một tiếng hãi hùng. Nàng nghe con tim vỡ ra từng mảnh, từng mảnh.

Nàng an hay nguy, điều đó không còn là vấn đề cho nàng nữa, nàng chỉ lo cho Hoa Vô Khuyết thôi.

Trời ! Nếu Hoa Vô Khuyết có bề gì !

Tiếng thét không thoát ra được, thì lệ thấm thoát ra, lệ thấm kết thành dòng, tuôn cuộn cuộn.

Bồng Hắc Tri Thủ bật cười lạnh mấy tiếng, rồi thốt:

- Nữ nhân ! Thì ra nữ nhân nào cũng tầm thường cả ! Chết là cái gì chứ ?

- Chết đâu phải là việc trọng đại trong đời, khóc làm chi cho thương tâm cực độ ?

Thiết Tâm Nam cắn môi, ngưng khóc, rồi hỏi:

- Các hạ cho rằng tôi thương tâm cho chính tôi ?

Hắc Tri Thù hừ một tiếng:

- Không cho cô nương thì còn cho ai nữa ? Chẳng lẽ người chết rồi mà cần thiên hạ thương tâm ? Cái điều thương tâm ấy có ích chi cho người chết.

Thiết Tâm Nam lại khóc, vừa khóc vừa lắc đầu, thốt:

- Các hạ không hiểu đâu ! Vĩnh viễn các hạ không hiểu nổi !

Đột nhiên, Hắc Tri Thù trừng mắt:

- Vậy ra, cô nương thương tâm cho gã họ Hoa đó ?

Thiết Tâm Nam cúi đầu, buông qua tiếng nức nở:

- Ừ !

Hắc Tri Thù cao giọng:

- Giả như Tiểu Linh Ngư chết, cô nương có thương tâm như vậy chẳng ?

Thiết Tâm Nam vụt ngẩng mặt, nhìn y trân trân, lâu lắm nàng mới nhếch một nụ cười thâm:

- Nếu Tiểu Linh Ngư chết, liệu ta có còn sống được chẳng ? Ta không sống được, thì nói chi là việc thương tâm ?

Hắc Tri Thù nổi giận:

- Đã thế, sao cô nương lại thương tâm cho kẻ khác ?

Y gằn giọng, tiếp luôn:

- Một nữ nhân chỉ có thể thương tâm cho một nam nhân thôi ! Ngoài nam nhân đó, dù cho bất cứ ai khác, chết hay sống cũng chẳng thành vấn đề. Cô nương không thể chiếu cố tất cả nam nhân trên đời này được !

Thiết Tâm Nam thở dài, u buồn tiếp:

- Tâm sự của tôi chẳng khi nào các hạ biết được, vĩnh viễn không biết được. Đừng nói là riêng một các hạ, bất cứ ai trên cõi trần này cũng chẳng hiểu được.

Đến lượt Hắc Tri Thù nhìn nàng chăm chú.

Sau cùng, y thở ra, gật gù:

- Có lý ! Rất có thể là tâm trường của nữ nhân mềm hơn nam nhân, nếu tại hạ Ở vào trường hợp này... Thiết Tâm Nam chận lời; - Không nói chi là Hoa Vô Khuyết, giả như các hạ chết đi, thì tôi cũng có thể thương tâm như thường.

Hắc Tri Thù cau mày:

- Tại sao ?

Tnn đáp nhanh:

- Tại vì các hạ là bằng hữu của Tiểu Linh Ngự.

Hắc Tri Thù bừng mắt:

- Chẳng lẽ cô nương vào đây với mục đích duy nhất là giải cứu tại hạ ?

Thiết Tâm Nam cười khỏ:

- Không vì mục đích đó thì còn lý do nào nữa ?

Hắc Tri Thù giương tròn mắt nhìn nàng một lúc lâu, rồi nghiêng răng, rồi buông từng tiếng:

- Rất tiếc hiện tại, tại hạ không cử động được đôi tay, chứ nếu được thì tại hạ xé ngay cô nương thành ngàn mảnh vụn.

Thiết Tâm Nam hết sức kinh ngạc:

- Tại sao lạ thế ? Tôi đến cứu các hạ, các hạ lại mắng tôi, thế là nghĩa lý gì ?

Hắc Tri Thù hần học:

- Hắc Tri Thù này bình sinh chưa hề chịu thọ nhận bất cứ nơi ai một điểm ân tình.

Tại hạ sắp chết đến nơi, lại vô hình chung mà thọ ơn của cô nương, thì làm sao tại hạ chết an tâm ? Cái ơn đó, mang theo xuống tuyền đài, nặng nề là cái chắc, lại không có cách nào báo đáp, như vậy tại hạ dù thành ma rồi, mà cũng chẳng được an nhàn, vì là con ma mang nợ !

Thiết Tâm Nam sửng sờ.

Rồi nàng thở ra, thốt:

- Tôi biết rõ tâm trường của các hạ ! Các hạ đúng là một trang nam tử hán.

Hắc Tri Thù trầm gương mặt:

- Hừ !

Thiết Tâm Nam quay nhìn Mộ Dung Cửu. Nàng vẫn si si dại dại như lúc nào.

Nàng ngồi thừ ra đó, có thể bất động suốt ngày, nhiều ngày.

Thiết Tâm Nam cười thắm:

- Nhưng các hạ cũng nên nhớ điều này, là vì cứu người nên các hạ mới vào đây !

Hắc Tri Thù cất tiếng oang oang:

- Đúng vậy. Tại hạ vì muốn cứu nàng ấy, nên vào đây ! Tại hạ cam tâm chết vì nàng, trừ nàng ra, dù cho nữ nhân nào khác có chết trước mặt tại hạ, tại hạ chẳng hề vươn bàn tay tiếp trợ.

Thiết Tâm Nam càng sững sờ hơn.

Nàng không tưởng là con người quái dị đó lại có tánh cố chấp đến mức độ đó, cái cố chấp của một kẻ thành thật yêu, chân thành yêu đến si mê.

Cái điều làm cho nàng thêm lạ lùng, là đối tượng lại yêu đăm đuổi một người nửa ngây nửa dại ... Hắc Tri Thù gắt:

- Cô nương lấy làm lạ ? Cô nương tưởng rằng nàng không xứng đáng cho nam nhân yêu say mê à ? Cho cô nương biết, dù nàng điên dại như vậy song so với bất cứ nữ nhân nào trên đời, nàng còn cao giá hơn gấp mười, gấp trăm lần. Nàng đáng yêu hơn tất cả những nữ nhân còn lại !

Thiết Tâm Nam thở ra:

- Dù các hạ dành trọn chân tình cho nàng, nàng cũng chẳng biết được... Hắc Tri Thù trầm giọng:

- Cái đó đã hẳn rồi !

Thiết Tâm Nam lắc đầu:

- Yêu như vậy, là chuốc vô vọng, biết như vậy mà các hạ còn yêu, còn đeo đuổi, thế là nghĩa làm sao ?

Hắc Tri Thù quắc mắt:

- Tại hạ yêu nàng, đâu cần nàng biết ? Đâu cần nàng đáp lại cần xứng ? Tại hạ yêu được, cứ yêu, yêu không điều kiện, yêu cho chính mình, thì nàng biết hay không biết, cũng chẳng quan hệ gì.

Thiết Tâm Nam rung rung giọng:

- Giả như ngày sau, nàng biết được, và biết rồi mà nàng không yêu các hạ, không màng đến các hạ, thì sao ? Các hạ vẫn yêu nàng, yêu mãi mãi chẳng ?

Hắc Tri Thù lớn tiếng:

- Tại hạ vẫn yêu, yêu mãi mãi ! Tại hạ yêu nàng nhưng không mong muốn mà tại hạ chết, tại hạ sẵn sàng chết để đổi cái sống cho nàng.

Thiết Tâm Nam lặng người một lúc.

Sau đó, nàng lại khóc. Khóc một lúc, nàng than:

- Đời người con gái, nếu có được một nam nhân yêu chí thành, chí thiết như vậy, thì có chết đi, cũng chẳng còn ân hận gì nữa ... Nàng nhìn qua Mộ Dung Cửu, cũng đổ lệ như nàng.

Nàng vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ, kêu lên:

- Cô nương có nghe bọn tôi đàm thoại với nhau chứ ? Cô nương hiểu được ít nhiều ý tứ của bọn tôi chứ ?

Mộ Dung Cửu khóc, nhưng đôi mắt của nàng vẫn si si mê mê như lúc nào.

Hắc Tri Thù chớp mắt, niềm phấn khởi bộc hiện, song chỉ một thoáng thôi, ánh mắt của y trầm xuống trong vùng u buồn.

Thiết Tâm Nam an ủi y:

- Đừng buồn lắm, các hạ. Hiện tại thì nàng ngây ngây dại dại như vậy đó nhưng chân tình của các hạ sẽ cảm hóa nàng, kích động nàng, rồi cũng có lúc nàng khôi phục tâm trí, nàng sẽ trở lại trạng thái bình thường ... Bỗng, có tiếng cười khanh khách vang lên rồi một câu nói tiếp theo:

- Cũng có lúc ? Chỉ sợ cái lúc đó chẳng bao giờ đâu !

Câu nói dứt Giang Ngọc Lang bước vào.

Hắn vào một mình. Thiết Bình Cô không theo hắn.

Thiết Tâm Nam kinh hoảng, hấp tấp hỏi:

- Người còn vào đây làm gì nữa ?

Giang Ngọc Lang điềm nhiên:

- Vào đây để gặp người, chứ làm gì ?

Hắn lắc lư mình, bước đến trước mặt Thiết Tâm Nam đưa tay xoa xoa má nàng, cười hì hì, tiếp:

- Người ta nói, một ngày không thấy nhau, mừng tượng ba năm vắng mặt, nhưng ta thì khác, nửa khắc không thấy người, là cảm bằng cách biệt hẳn mười năm dài ! Dĩ nhiên, cái khổ ước vọng tương phùng phải nặng hơn:

Thiết Tâm Nam khiếp quá, rú lên:

- Người, người đừng quên, nàng ấy có thể tái xuất hiện bất cứ lúc nào đấy !

Giang Ngọc Lang cười hắc hắc:

- Người khéo lo xa cho ta, khi nào ta quên điều đó ? Cho người biết, ta vừa cho nàng uống một hoàn an thần, bây giờ nàng đang say giấc điệp, dù cho người có hét la đến toạc yết hầu, vị tất nàng tỉnh lại !

Thiết Tâm Nam run bắn người lên, hét vang:

- Nếu người chạm đến chân lông ta, ta sẽ mách lại với nàng.

Giang Ngọc Lang bật cười khanh khách:

- Làm gì có việc đó ? Ta bảo đảm là người chẳng bao giờ tố cáo với nàng được !

Khi nàng tỉnh lại rồi, thì người chẳng còn nói năng được nữa, như vậy, người mong gì tố cáo ta ?

Thiết Tâm Nam rợn mình.

Đấu dữ không xong, nàng phải đấu hiền, xuống nước van hắn:

- Người ... người đừng làm vậy, Giang Ngọc Lang ơi ! Tốt hơn, người nên giết ta đi ! Người giết ta, ta cảm kích vô cùng ... Giang Ngọc Lang cười hì hì:

- Giết người ? Tại sao ta giết người ? Dù sao thì ta cũng biết thương hoa tiếc ngọc chứ ? Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết có cái diễm phúc được má tựa vai kề thì ít nhất ta cũng phải làm được như chúng chứ, thà rằng ta làm kẻ đến sau cùng song có vẫn hơn không ! Nếu chẳng làm như vậy, thì chẳng hóa ra ta thua kém chúng sao ? Không đâu. Thiết Tâm Nam, ta chẳng giết người, ta cần hưởng thụ với người !

Hắn cười lớn, đồng thời quàng tay ôm choàng quanh mình Thiết Tâm Nam, hắn nhắc bổng nàng lên, tiếp:

- Nói thực với người ta chẳng màng chi cả, ta chiếm được người là đủ rồi, đủ lắm rồi. Mà người cũng đừng quên điều này, chẳng phải ta si mê người đâu nhé, ta chiếm người là để có một đòn đánh trả Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư đó ! Cho nên người đừng hy vọng thoát khỏi tay ta !

Thiết Tâm Nam hôn mê liền.

Hắc Tri Thù giương to mắt nhìn Giang Ngọc Lang mang Thiết Tâm Nam đi.

Ngoài việc giương to mắt nhìn, y còn làm gì hơn được ?

Và, còn nghi ngờ gì nữa, chỉ trong khoảng khắc đó thôi Thiết Tâm Nam sẽ ôm hận suốt đời, nếu nàng có gan sống sót mà ôm hận.

Chỉ sợ nàng tự tử mất !

Dù cho hoàng thiên có muốn cứu nàng, hoàng thiên cũng không thể rời cung trời xuống nhanh chóng, xuống kịp thời mà giải cứu.

Mãnh hổ chồm chồm, chực chực.

Hoa Vô Khuyết thấy thần chết quá gần.

Ngờ đâu, trong lúc vạn tử vô sanh đó, Hoa Vô Khuyết chợt phát hiện bên cạnh mình có một bức họa treo tường, cạnh dưới bức họa ẩn sâu vào tường.

Hoa Vô Khuyết đưa tay giật rồi đẩy, hấn giật và đẩy vài lượt bức họa đột nhiên thụt vào trong, bày ra khung cửa, cửa dĩ nhiên có cánh.

Không chậm trễ hấn lách mình, vọt qua khung cửa đó.

Hấn vừa vọt qua khỏi khung cửa, thì con hổ lại rống lên không gian rung chuyển.

Con hổ không còn làm gì hấn được nữa, vào trong rồi, hấn hoàn tay xô bức họa trả về chỗ cũ.

Khung cửa đóng kín lại, ngăn chặn con hổ bên ngoài.

Hấn thở phào mấy lượt. Mất mấy phút giây, hấn mới lấy lại bình tĩnh, rồi hấn đảo mắt quan sát khung cảnh mới.

Nơi hấn vừa lọt vào, là đầu thềm, bên trên, thềm có bảy bậc, bằng đá, ăn thông xuống sâu, bên dưới có con đường, đường dẫn đến một gian phòng, có cửa, ánh đèn từ bên trong của chiếu qua khe hở, rọi ra ngoài.

Từ đầu trên, hấn theo bậc xuống đến bên dưới, lần theo con đường đó, đi thẳng đến trước gian phòng.

Dĩ nhiên, hấn không dám cử động mạnh, hấn di chuyển như một bóng ma.

Trong trường hợp này, hấn thấy cần phải lục soát toàn khu này, để xem cho biết tất cả an bày, bố trí nơi đây.

Nhưng, hấn chưa ghé mắt nhìn qua khe hở, xem bên trong gian phòng có những gì, đột nhiên hấn nghe âm thanh của Thiết Tâm Nam vang lên:

- Ta ... ngươi ... đừng làm thế ! Thà ngươi giết ta còn hơn.

Quên mất sự dè dặt, còn cách mấy bước nữa đến cửa phòng, Hoa Vô Khuyết không bước, trái lại hấn phóng chân nhảy tới.

Giang Ngọc Lang giương giương đắc chí bế Thiết Tâm Nam ra ngoài. Bỗng, hấn thấy một bóng người đứng chắn nơi khung cửa.

Ánh đèn chiếu rõ gương mặt của người đó, bất giác Giang Ngọc Lang rụng rời ... Thực ra, chính hấn đã chết cứng rồi, nếu hấn còn lùi trở vào phòng là do bản năng tự tồn điều khiển cơ thể, đẩy hấn trở lại thôi.

Trên gương mặt anh tuấn của Hoa Vô Khuyết niềm phẫn nộ hiện rõ. Bình sinh, hấn chẳng hề tỏ vẻ phẫn nộ, bây giờ, hấn trầm trầm, thần sắc như thế thì đủ biết hấn tức uất đến mức độ nào !

Hoa Vô Khuyết đến đây ! Hấn đến đây được, là hấn không việc gì, Bạch Sơn Quân và Bạch Phu Nhân không cầm chân hấn nổi !

Hoa Vô Khuyết trừng mắt nhìn hấn,, nếu lúc đó mà Hoa Vô Khuyết đề khí được là Giang Ngọc Lang cầm như về châu tiên tử.

Từ lúc xuất cung đến nay, hấn chưa hề có ý giết người, cái ý do chính hấn, song Giang Ngọc Lang đã làm quá đáng, hấn không thể dung thứ con trùng độc đó mãi, con trùng độc sống sót thêm một ngày, là ngày đó còn có người bị hại.

Hại ai cũng còn được đi, hại ai khuấy mắt hấn, cũng còn được đi, chứ hại người trước mắt hấn, mà người bị hại lại là Thiết Tâm Nam, thì mười mạng Giang Ngọc Lang hấn cũng giết như thường, giết ngon tay, giết sướng ý.

Nhưng, muốn giết mà làm sao giết được ?

Tuy nhiên, làm gì Giang Ngọc Lang biết chuyện đó ? Nằm mộng hấn cũng chẳng hiểu là hiện tại Hoa Vô Khuyết không còn một điểm lực khí hay đúng hơn Hoa Vô Khuyết không thể đề khí vận công.

Thì, Giang Ngọc Lang phải sợ.

Đáng tiếc cho Hoa Vô Khuyết, bất lực trong cái lúc rất cần.

Hắn thầm than, từ từ hỏi:

- Buông hay không buông ?

Giang Ngọc Lang vờ vuốt:

- Buông ! Buông chứ !

Hắn cung cung kính kính đặt Thiết Tâm Nam xuống đất.

Hoa Vô Khuyết lạnh lùng:

- Ta không muốn làm chi hại đến ngươi. Hãy đi đi !

Giang Ngọc Lang nghe trái núi đè trên đầu bay mất, thở phào mấy lượt vừa chạy nhanh ra ngoài, vừa đưa đẩy một câu:

- Tiểu đệ toàn mạng !.... Tiểu đệ tuân gáp !

Hắc Tri Thù nổi giận, hét:

- Họ Hoa kia, ngươi có ý tứ gì chứ ? Cái thứ người như vậy, ngươi dung tha được à ?

Hoa Vô Khuyết cười khở:

- Giết kẻ hèn, chỉ bản tay mình, tha cho hắn là phải !

Hắn chỉ sợ Giang Ngọc Lang còn ẩn nấp đâu đó, theo dõi sự tình nên bắt buộc phải nêu một lý do chân chính.

Hắc Tri Thù hừ một tiếng:

- Ngươi sợ dơ tay, chứ ta thì không sợ, Ngươi hãy giải huyết gáp cho ta, ta sẽ tìm hắn mà kết liễu tính mạng của kẻ bản nhất đời !

Hoa Vô Khuyết giật mình.

Hắn đâu còn công lực mà giải huyệt cho Hắc Tri Thù ? Hắn phải làm sao đây ?

Chỉ còn có cách duy nhất, là hắn vờ chẳng nghe chi hết.

Hắc Tri Thù không thấy hắn nhút nhích, nổi giận, hét:

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng thân thể ta cũng dơ luôn, nên ngươi sợ bẩn tay, không dám mó vào ?

Hoa Vô Khuyết khở sở vô cùng:

- Tại sao huynh đài nóng thế ?

Hắc Tri Thù quát tháo:

- Ngươi bảo ta đừng nóng ? Sự tình như vậy mà bảo đừng nóng được à ?

Hoa Vô Khuyết cúi đầu, nhìn nghiêng qua Thiết Tâm Nam rồi từ từ bước tới độ mười bước, đến cạnh nàng.

Khoảng cách mười bước, lúc đó đối với hắn, gian nan, nguy hiểm hơn vượt núi cao, xuống hố thẳm.

Hắc Tri Thù cười lạnh:

- Tốt ! Tốt lắm ! Thì ra, con người của ngươi là thế đó, ai ai cũng làm ngươi. Tất cả bọn chúng ta đều làm ngươi ! Bây giờ thì ta cầm ngươi chạm vào mình ta, bàn tay đó mà chạm vào mình ta thì suốt đời ta không gột rửa nổi mùi thối tha !

Hoa Vô Khuyết xót xa vô cùng, song hắn còn làm gì được nữa chứ ?

Mắng ! Bình sinh hắn chưa hề bị ai mắng nhục nhã như lần này ! Và bây giờ thì hắn phải tiếp nhận sự nhục nhã đó.

Không tiếp nhận thì hắn làm gì được ? Chẳng lẽ đem chân tình tiết lộ với Hắc Tri Thù ?

Nếu Giang Ngọc Lang còn lẫn quẩn ở bên ngoài, nghe lọt thì sao ?
Rất có thể cả ba đều phải chết !

Hiện tại, Giang Ngọc Lang chỉ sợ mỗi một mình hấn cũng thế, đối với Giang Ngọc Lang, luôn luôn hấn đề cao cảnh giác.

Trong khi đó, Thiết Tâm Nam đã tỉnh lại.

Thấy Hoa Vô Khuyết, nàng đổ lệ ngay, thứ lệ mừng, từ cái chết được trở về cái sống.

Mặc cho lệ xúc động tuôn trào, nàng reo lên:

- Người đến ! Quả nhiên người đến như những lúc nào ta gặp nguy cấp ! Ta biết lắm mà, chẳng một ai làm gì nổi người, ta biết thế nào rồi người cũng đến giải cứu ta, giải cứu cả hai chúng ta !

Nàng kèm luôn Hắc Tri Thù với nàng.

Nhưng, Hắc Tri Thù cười lạnh:

- Nếu ta bắt buộc phải nhờ đến cái thứ người như hấn giải cứu, thì thà ta chịu chết còn hơn !

Thiết Tâm Nam trở mắt:

- Các hạ ... Sao các hạ ăn nói với hấn như vậy ?

Hắc Tri Thù bây giờ khinh bỉ cả hai rõ rệt, nên không cần giữ lễ độ dùng sáo ngữ các hạ, huynh đài, cô nương ... đối với họ.

Y gọi cộc lốc bằng tiếng người, và xưng cộc lốc bằng tiếng ta.

Y hừ một tiếng:

- Sao người không hỏi thẳng nơi hấn ?

Thiết Tâm Nam trừng mắt:

- Việc gì đã phát sinh chứ ? Tại sao lại có biến đổi ?

Hoa Vô Khuyết ngẩng mặt lên, thở dài mấy tiếng, đoạn nhếch nụ cười khổ đáp:

- Chẳng có việc chi !

Thiệt Tâm Nam cười tươi:

- Vô luận làm sao, nơi nào có mặt người, là nơi đó được kể như thanh bình. Bây giờ, người hãy đưa gấp bọn ta ra khỏi cái chốn quỷ quái này, không khí ở đây khó thở quá !

Chợt nhìn hần, nàng hỏi:

- Mà người làm sao thế ? Tại sao lại cứ đứng ý một chỗ, không nhúc nhích như vậy ?

Hoa Vô Khuyết đỏ mồ hôi lạnh ướt trán:

- Tại hạ ... tại hạ ... Bỗng, có tiếng cười khanh khách vang lên, rồi một câu nói tiếp nối liền - Hoa công tử hiện tại cố bản thân còn không xong làm gì chế quản đến các người được ? Chẳng lẽ các người không trông thấy ? Các người bức hần làm gì, cho khổ tâm cả hai đảng ?

Câu nói dứt, Giang Ngọc Lang nghênh ngang bước vào.

Hoa Vô Khuyết gương tròn mắt nhìn Giang Ngọc Lang không nói một tiếng nào.

Thiệt Tâm Nam kinh hãi đến sửng sờ, mất mấy phút nàng mới cất tiếng được:

- Có ... có thật như vậy chẳng ?

Hoa Vô Khuyết. cứ thở dài, sau cùng từ từ thốt:

- Giang Ngọc Lang ! Ta không muốn giết người, tại sao người đi tìm cái chết ?

Giang Ngọc Lang cười lớn:

- Phải ! Ta muốn chết, ta đang đi tìm cái chết đây ! Hiện tại, ta mang vị cô nương họ Thiết kia, rời khỏi nơi này ta tiếp tục làm cái việc mà vừa rồi ta bỏ dở. Ta thích chết trên xác thịt nàng.

Giọng hấn cuồng ngạo cực độ, hấn vòng quanh Hoa Vô Khuyết, tránh chạm vào mình Hoa Vô Khuyết, hấn đến cạnh Thiết Tâm Nam, đưa hai tay ra quàng lưng nàng, siết mạnh, đoạn buông một tay xuống, còn tay kia giữ chặt thân hình nàng, nhắc bổng lên kẹp vào mình.

Thiết Tâm Nam kêu hoảng:

- Người ... người dám...

Thấy Hoa Vô Khuyết chưa xuất thủ, Giang Ngọc Lang can đảm hơn trước, bật cười hắc hắc:

- Tại sao ta không dám ? Chẳng lẽ Hoa công tử của chúng ta lại dám làm gì ta ?

Kẹp Thiết Tâm Nam vào nách rồi, hấn từ từ lùi lại, luôn luôn hấn giữ tư thế đối diện với Hoa Vô Khuyết, mắt nhìn hấn trừng trừng, đề phòng từng cử động.

Giang Ngọc Lang nhìn Hoa Vô Khuyết, Thiết Tâm Nam cũng nhìn Hoa Vô Khuyết, nàng không nói gì song ánh mắt biểu hiện rõ ràng niềm tuyệt vọng.

Ánh mắt đó mừng tượng nói câu này:

- Người nữ nào nhìn hấn mang ta đi ?

Hoa Vô Khuyết xuất hạn dẫm ướt mình.

Hấn đã nhích tới sáu bước rồi, chỉ còn một bước nữa thôi, cái bước định mệnh !

Bây giờ thì ai ai cũng có thể thấy rõ, Hoa Vô Khuyết hoàn toàn vô lực

!

Giang Ngọc Lang bật cười cuồng dại:

- Hoa Vô Khuyết ơi ! Tại sao ngươi không bước thêm mấy bước ? Bước đi Hoa Vô Khuyết, ngươi thường tự hào cho mình là vô địch trong thiên hạ mà, ngươi từng cho rằng võ công của ngươi là tối thượng mà, mà sao bây giờ ngươi đứng đờ ra đó, mở to mắt mà nhìn kẻ khác đoạt tình nhân ? Ngươi không nghĩ là trong chốc lát nữa đây, cục cưng của ngươi sẽ nằm chung giường với ta, nắm tay ta mà nhàn du tận đỉnh Vu Sơn ?

Hắn bẻ Thiết Tâm Nam, lúi ra đến vọng cửa đứng lại đó.

Hoa Vô Khuyết rung người.

Chết, nếu là điều đáng sợ, thì còn một sự khác đáng sợ hơn cái chết. Hắn chết, đã đành rồi, song hắn đi mà Thiết Tâm Nam có thoát khỏi nạn chăng ?

Thoát khỏi hay không, sự việc chừng như không đáng cho hắn chú ý. Cái điều làm cho hắn đắn đo trong phút giây này, là giả như hắn chết, rất có thể Thiết Tâm Nam còn bị vày vò nhục nhã, dai dẳng hơn ... Hắn chết, mà không cải biến được mạng vận của Thiết Tâm Nam, thì chết để làm gì ?

Hắn có thể liền chết, giải cứu nạn khỏi cái nạn hiện tại, song sau này thì sao ?

Nàng sẽ còn nhiều tao ngộ bất hạnh nữa, mà hắn thì lần này lại vĩnh viễn ra đi, còn ai chiếu cố đến nàng trong những cơn nguy cấp ?

Hắn đắn đo như vậy, nên chưa nhất quyết, chứ nào phải hắn không dám liều chết mà cứu nàng ?

Còn lại một tay, Giang Ngọc Lang đưa ta đó rà rà bên ngoài ngực của Thiết Tâm Nam, rồi cười hì hì, thốt:

- Ngươi xem đây, bộ ngực của nàng mềm mại làm sao, tươi mát làm sao ! Đúng là xác thân của một gái trinh mà ! Đáng lẽ thì chính ngươi

hưởng trọn cái của quý này, song hoàng thiên còn thương ta, nên ta xoay cục diện để đưa nàng về ta ! Thiên hạ nói, có phần không cần gì lo, thật đúng quá. Đúng quá vừa muốn ăn chín, ăn sống, ăn khô, ăn ướt, tùy ta nấu nướng cái cục béo bở này !

Hoa Vô Khuyết bước tới.

Bước tới là chết, hấn cũng biết vậy và hấn biết luôn không cứu nổi Thiết Tâm Nam, nhưng hấn lại không thể mở mắt nhìn nàng từ từ rơi vào cái bẫy của Giang Ngọc Lang.

Hấn còn đủ lương tri hấn không thể khoanh tay, giả như còn một cử động cuối cùng, dù là một cử động vô hiệu, hấn cũng phải phát xuất.

Có như vậy, hấn mới an tâm trong những phút sống thừa, và an hồn khi vĩnh ly cuộc thế.

Mỗi một bước của hấn là cả một sự quyết tâm, là cả một bầu dũng khí.

Giang Ngọc Lang ngưng cười. Nhìn gương mặt xanh dờn của Hoa Vô Khuyết, hấn kinh hãi kêu lên:

- Hoa Vô Khuyết ngươi dám bước tới à ?

Hoa Vô Khuyết hớp một hơi dài không khí, bảo:

- Buông nàng xuống !

Giang Ngọc Lang chớp mắt.

Bỗng hấn phát hiện ra thần sắc của Hoa Vô Khuyết thì trầm trọng, song bước chân lại nhẹ nhàng tuồng khập khểnh, bước chân của kẻ hoàn toàn không biết võ công.

Hấn lại bật cười cuồng dại, vừa cười vừa thốt:

- Không dọa khiếp được ta đâu, Hoa Vô Khuyết ! Ta đã hiểu lắm rồi, ngươi đã bị vợ chồng Bạch Sơn Quân gây thương thế, võ công của ngươi thất tán trọn vẹn, ngươi chẳng làm gì được ta đâu !

Hắn cao giọng hỏi:

- Có đúng vậy chẳng, Hoa Vô Khuyết ?

Hoa Vô Khuyết nghiêng rằng, không nói tiếng nào, cứ nhích tới một bước.

Bước luôn bảy bước, thì cái nguy đến ngay với hắn, song nếu thỉnh thoảng bước vài bước, tình thế vẫn nguy, có điều chậm hơn.

Bước tới, là đi vào con đường chết, hiện tại hắn còn con đường nào khác hơn đâu mà chọn lựa ?

Giang Ngọc Lang cao giọng hét:

- Hay cho tiểu tử, cái gan của ngươi lỳ lắm đó. Nhưng, ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi nhích tới chút nữa, là ta hạ sát ngươi liền.

Hoa Vô Khuyết thở dài, rồi nhích tới một bước.

Tử vong ! Nếu tử vong đến, thì trên đời này có mãnh lực nào ngăn chặn nổi chẳng ? Nếu tử vong đến, thì tốt hơn nên để cho nó đến sớm, ít nhất con người cũng tránh được sự hồi hộp, sự ray rứt & Bây giờ, sắp chạm trán với tử vong rồi, Hoa Vô Khuyết có cảm tưởng là nó chẳng đáng sợ.

Nó không đáng sợ như hắn từng tưởng tượng.

Bỗng, Thiết Tâm Nam kêu lên:

- Hoa Vô Khuyết, ta van ngươi, đừng bước tới. Đừng ! ... Ta ... chẳng quan hệ gì, ta chưa hề đối xử tốt với ngươi, ngươi đừng quan tâm đến ta !

Hoa Vô Khuyết cười nhạt:

- Chẳng bao giờ tại hạ mong muốn cô nương đối xử tốt với tại hạ, ngay từ lúc chúng ta gặp nhau cho đến ngày nay ! Chẳng bao giờ, cô nương ạ ! Chỉ cần tại hạ đối xử với cô nương ... Thiết Tâm Nam rung

giọng:

- Nhưng, vô luận đối xử với ta làm sao, ta cũng chẳng yêu người, bởi ta không thể yêu người ! Dù người có chết vì ta, cho ta, ta cũng yêu Tiểu Linh Ngư thôi, duy nhất Tiểu Linh Ngư ! Tại sao người tự chuốc khổ mà tìm cái chết ?

Giang Ngọc Lang cười lớn:

- Hoa Vô Khuyết, người có nghe nàng nói đó chẳng ?

Hoa Vô Khuyết nở nụ cười thảm:

- Nghe chứ, nghe rõ lắm, chẳng sót một tiếng nào.

Giang Ngọc Lang bĩu môi:

- Thế tại sao người còn muốn chết ?

Hoa Vô Khuyết gằn giọng:

- Người cho rằng, chết là điều đáng sợ ?

Giang Ngọc Lang cười mỉa:

- Người nên nhớ là mỗi người chỉ có một sinh mạng thôi.

Hoa Vô Khuyết điềm nhiên:

- Phải, mỗi người chỉ một sinh mạng, nhưng quý gì sinh mạng con người ? Lấy sinh mạng mà làm một cuộc đổi chác, nó chẳng xứng đáng một vật nào đổi chác cả ... Nó không quý, thì dù cói trăm ngàn, nó cũng chẳng trị giá mấy may, huống hời chỉ có một ?

Hắn cười nhẹ, tiếp:

- Cho nên, ta vì một người mà chết, thì tuyệt đối ta không đòi hỏi nơi người một điều kiện gì. Nàng đối xử với ta, tốt hay không tốt, nàng yêu ta, hay không yêu, điều đó chẳng quan hệ Giang Ngọc Lang ạ.

Thiết Tâm Nam khóc rống lên, bởi khóc suýt ngất, nàng không nói được tiếng nào.

Hắc Tri Thù nhất định nín lặng từ lúc đầu, bây giờ không dần lòng nữa được, vụt hét lớn:

- Hay ! Đúng là một trang hán tử ! Bình sinh Hắc Tri Thù này khinh người, khinh tất cả mọi người đều hèn hạ, nhưng ... ta phải công nhận người đáng được ta khâm phục. Vừa rồi, ta mắng oan người ! Bây giờ, ta trịnh trọng chịu lỗi với người ... Thôi, chuẩn bị ra đi đi, ta chúc lành người về cõi khác.

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ:

- Đa tạ các hạ !

Hắn bước tới một bước nữa. Giang Ngọc Lang bị cái dũng khí của hắn gây chấn động tâm thần, hắn không ngờ Hoa Vô Khuyết lại đồng tính khí với Tiểu Linh Ngư, lúc tất yếu, chẳng kể sinh mạng, thiên hạ quý sinh mạng, cả hai lại xem rẻ như bèo !

Hoa Vô Khuyết nghe nói ở hông. Hắn biết là tử thần vừa sờ trúng hắn.

Hồi 81

Sống Chết Đều Khó

Giang Ngọc Lang thấy Hoa Vô Khuyết còn bước tới, bật cười ghê rợn:

- Được lắm, thế là người muốn chết ! Người nhất định chết thì ta cũng cố gắng thanh toán cho người. Dù sao thì giết một người trừ diệt một trở ngại trong khi ta cần được yên tĩnh hưởng cái thú lớn lao nhất trong đời người !

Hắn nắm sẵn một món ám khí, bàn tay hắn sắp sửa tung lên.

Ngờ đâu, đúng lúc đó, toàn thân Hoa Vô Khuyết rung lên, rung như một cành cây bị gió xoáy lướt, rung đến độ y phục của hắn kêu bật xào xào.

Cơ rung động vừa bộc khởi, Hoa Vô Khuyết bật cười cuồng dại.

Một người như Hoa Vô Khuyết bật cười cuồng dại là một sự lạ lùng đối với Giang Ngọc Lang, một sự lạ mà nằm mộng hắn cũng chẳng tưởng tượng nổi.

Ôn nhu, văn nhã như Hoa Vô Khuyết làm gì có cái sự mất thường thái như vậy chứ ?

Bất giác, Giang Ngọc Lang kêu lên:

- Người điên à ?

Hoa Vô Khuyết cứ cười, càng phút càng to, vừa cười, vừa hỏi:

- Người.... người cho là lạ à ?

Bước cái bước cuối cùng xong, Hoa Vô Khuyết nghe nhói ở chỗ yếu nhược nhất trong thân thể của hắn.

Cơ nhói qua, hắn nghe nhột, nhột lạ lùng. Cảm giác nhột đó chuyển

nhanh vào tim, rồi phân tán ra khắp các bộ phận.

Hắn nghe nơi nào cũng nhột cả.

Bởi thế, hắn bật cười, không cười thì khó mà nhịn nổi. Hắn không làm sao vận khí ngăn chặn cái nhột đó, ngược lại được lợi là chân khí không còn bị bế tắc nữa.

Chân khí lưu thông, thì vũ công đã được khôi phục rồi ! Giang Ngọc Lang vừa ngạc nhiên, vừa sợ, lập tức vung tay, phóng ra một nắm ngân châm.

Hoa Vô Khuyết vẫn cười, đồng thời nạt:

- Người dám hạ thủ ?

Hắn khoát tay thành một vòng tròn.

Vàng ngân châm tỏa rộng rợp không gian phút chốc như chìm sâu dưới đáy biển, tan biến mất.

Không ai rõ những mũi châm đó bay đi đâu.

Hắc Tri Thù buộc miệng tán:

- Tuyệt diệu thay thần công Di Hoa Tiếp Ngọc !

Sắc mặt Giang Ngọc Lang biến thành màu đất, hắn thét lên thất thanh:

- Người.... vừa rồi người giả vờ ?

Hoa Vô Khuyết vẫn cười ha hả:

- Phải đó !.... Người buông nàng ra hay chưa, cứ bảo ?

Giang Ngọc Lang rung rung giọng:

- Ta.... buông nàng ra, người có... tha cho ta chăng ?

Hoa Vô Khuyết cứ cười vang dội:

- Tha !.... Tha !....

Giang Ngọc Lang thừa hiểu, Hoa Vô Khuyết nói là chắc, lời nói của hắn có giá trị hơn tất cả mọi bảo đảm trên đời này.

Hắn không dám chần chừ, buông ngay Thiết Tâm Nam, đoạn quay nhanh chạy đi.

Nếu có mười cái chân, cũng vận dụng đủ mười chân để chạy.

Giang Ngọc Lang chạy mất dạng rồi, Hoa Vô Khuyết vẫn còn cười, mà lại cười ghê gớm hơn trước.

Hắn cười đến xuất mồ hôi lạnh !

Hắn thầm nghĩ:

- Họ đã bảo ta, chỉ cần ta nhích bảy bước thôi là mũi châm đâm sâu vào Tiểu huyết, vĩnh viễn không rút ra được, và ta cứ cười, cười điên cười dại, độ nửa ngày nữa nếu không chữa trị là chết ! Chẳng cần cười đúng ba hôm !

Bạch Sơn Quân không nói ngoa ! Bằng cớ là hắn đang cười.

Cứ dễ như vậy sao ? Hoa Vô Khuyết cắn răng, cố nín cười, càng cắn răng, càng cố nín, hắn càng nghe nhột, nghe đau, bắt buộc phải cười, có cười mới bớt nhột, bớt đau, càng cười lớn, càng bớt.

Nhưng, cười mãi, đâu phải là cái sướng, cái khỏe ? Cười không mệt sao chứ ?

Mặc, hắn bất chấp, nhất thiết, cúi xuống giải huyết cho Thiết Tâm Nam.

Thiết Tâm Nam trở mắt hỏi:

- Người cười cái gì ?

Hoa Vô Khuyết cứ cười đáp:

- Tại ha..... tại ha.....

Thiết Tâm Nam cắn mạnh vào môi:

- Người lừa cả hai, lừa ta và lừa luôn vị bằng hữu đó ! Người làm cho bọn ta lo sợ cuống cuồng lên, người đùa ác như vậy vẫn chưa đủ sao ? Lại còn cười chọc tức nữa.

Hoa Vô Khuyết không nín được cười, thốt:

- Tại ha..... bị ... Hấn biết, Thiết Tâm Nam làm. Mà hấn thì khó giải thích quá. Cho đến bây giờ, hấn vẫn sợ Thiết Tâm Nam biết sự thật, nếu biết được, chắc là nàng phải thương tâm lắm !

Hấn đâu muốn cho nàng thương tâm ?

Hấn quay mình, bước đến cạnh Hắc Tri Thù, giải huyết cho y.

Hắc Tri Thù quát lớn:

- Người cho rằng vui sướng lắm sao mà cứ cười mãi ? Đáng cười lắm à ?

Hoa Vô Khuyết than thầm:

- Ai biết được nỗi khổ tâm của ta ? Ta cười, họ cho là ta vui, họ tưởng ta đắc ý mà cười, hoặc ta mai mỉa mà cười ! Một niềm hận nghìn thu, một nỗi oan vô lượng !

Hấn chụp tay Thiết Tâm Nam , lôi nàng, chạy đi như bay.

Hắc Tri Thù vốn là tay lão luyện giang hồ , trông tình hình đó là có sự lạ rồi.

Y cau mày, suy nghĩ một chút, nhưng y không thể nghĩ ngợi nhiều về Hoa Vô Khuyết , bởi ánh mắt y chợt quét ngang Mộ Dung Cửu , thấy nàng là bao nhiêu tư tưởng đều tập trung về nàng, không chậm trễ, y cũng nắm tay Mộ Dung Cửu , lôi chạy như bay.

oo Hoa Vô Khuyết lòi Thiết Tâm Nam chạy đi, nhưng người hướng đạo lại là Thiết Tâm Nam.

Bởi, Hoa Vô Khuyết nào biết được lòi ra vào, còn Thiết Tâm Nam thì do con đường bí mật từ đại điện vào đây, tự nhiên nàng hiểu rõ lòi ra.

Đại điện vẫn trầm trầm trong bóng tối và không gian tĩnh mịch như trước.

Không một bóng người.

Trong con địa đạo, họ cũng chẳng gặp một trở ngại nào. Chừng như vợ chồng Bạch Sơn Quân đình ninh là Hoa Vô Khuyết phải chết nên chẳng cần gì phải âm thầm giám thị hẳn nữa.

Ngày chưa lên, bóng đêm còn dày.

Trong bóng đêm, họ cứ chạy, rời ngôi đạo quán, ra đến cánh đồng hoang sao trời tuy đã thừa dần, song ánh sáng mờ mờ cũng đủ soi rọi lòi cho họ noi theo mà tiến tới.

Đêm vắng, đồng hoang, sao mờ, sương lạnh, gió dưng, giữa khung cảnh đó, Hoa Vô Khuyết cứ cười.

Tiếng cười lại lớn, vang lên nghe như tiếng quỷ gọi hồn, ghê rợn làm sao !

Thiết Tâm Nam tức tối, gắt:

- Người không thể ngưng cười được sao ?

Hoa Vô Khuyết bắt đầu chậm lại, chân chậm bước nhưng nhịp độ cười lại gia tăng.

Hắn vừa cười vang dội, vừa thốt:

- Tại hạ ... tại hạ không ... Thiết Tâm Nam trừng mắt, hét:

- Người tưởng lừa được người ta như vậy là thích thú lắm phải

không ?

Hoa Vô Khuyết nghe nhói ở tim !

Trời ! hắn có lừa ai đâu, nhất là nàng ? Cơ hồ hắn buột miệng tiết lộ sự tình với nàng, thanh minh thái độ của hắn.

Song, hắn nghĩ, nói với nàng, nàng sẽ thương tâm và niềm thương tâm đó vầy vò nàng mãi đến lúc hắn hắt hơi cuối cùng, như vậy chẳng những vô ích mà còn gieo cái khổ cho nàng nữa.

Thì, tốt hơn, hắn cứ để cho nàng làm, làm mãi mãi, vĩnh viễn, làm đến sau khi, hắn chết rồi vẫn còn làm.

Nàng làm, bất quá nàng hận hắn thôi, chứ không thể đau lòng.

Huống chi, hắn còn sống được bao lâu nữa đâu, trong những giây phút thừa lại đó, tuyệt đối hắn không nên tạo niềm đau cho nàng.

Cho nên, hắn cố nén lòng, không nói chi cả, cứ cười.

Thiết Tâm Nam dậm chân:

- Người ... người cứ cười mãi, cười khinh thường ta, thì ta bỏ đi ngay đấy nhé !

Hoa Vô Khuyết thở dài, cái khổ của hắn là thở dài ngay trong lúc cười. Tự nhiên, hắn tức uất không tưởng nổi, càng tức uất, hắn lại càng bị kích thích, bật cười lớn hơn trước, vừa cười vừa thốt:

- Cô nương bỏ đi ! ... Ha ha ! ... Cô nương bỏ đi ! ... Tại hạ biết mà, cô nương không khi nào yêu tại hạ ... hah ha ... đi đi, cô nương cứ đi ... ha ha... Thiết Tâm Nam giật mình:

- Người muốn ta đi ? ... Hoa Vô Khuyết cười phá lên:

- Phải ! Phải !

Thiết Tâm Nam sững sờ, nhìn hắn trân trân.

Mắt nhìn sững, chân nàng dịch bước, lùi lại, lùi lại, dần dần từng bước chậm, nặng nề.

Hoa Vô Khuyết không nhìn nàng, ngẩng mặt lên không cười mãi.

Thiết Tâm Nam nghiêng răng, dậm chân thành thịch:

- Được ! Được ! Người muốn ta đi ! Người đuổi ta đi ! Đến bây giờ ta mới biết cái chân tướng của người !

Nàng quay mặt nhanh, phóng nhanh chân chạy mà mắt nhòa lệ, chạy không nhìn hướng.

Hoa Vô Khuyết cứ cười. không gọi nàng lại, không chạy theo, tiếng cười đó như biểu hiện niềm thích thú được thoát nợ !

Còn gì nữa ?

Hắn hiểu là hắn sắp chết, trong lúc này hắn không thể tiết lộ sự tình thì ít ra Thiết Tâm Nam cũng phải tìm hiểu nguyên do, dù nàng không tra ra đúng sự thật, thì nàng cũng thông cảm cho hắn chứ, bởi cái thái độ của hắn bỗng nhiên mà nghịch thường như vậy phải có một lý do gì ... Tại sao nàng cố chấp, đĩnh ninh là hắn khinh miệt ? Rồi còn bỏ đi ?

Nàng, tượng trưng cái gì quý nhất của hắn , trên đời này, hắn đem sinh mạng giải nạn cho cái quý nhất đó để bây giờ cái quý nhất đó cũng không chịu thông cảm cho hắn.

Còn gì nữa ? Thay vì lo cái chết đến gấp thì Hoa Vô Khuyết lại sợ nó đến chậm !

Hắn cứ cười, cười mãi, Thiết Tâm Nam đi xa rồi, hắn vẫn cười.

Quanh vùng, không một tiếng động, vắng cả tiếng côn trùng, tiếng gió, tiếng cười của Hoa Vô Khuyết vang lên lồng lộng, dội núi rừng, tiếng phát ra và tiếng dội lại rền khắp không gian, lan đi ngoài dặm đường.

Trong khi tràng cười của hắn tăng gia nhịp độ thì trên nền trời, sao đã

tắt dần, tắt dần... Cho đến lúc vì sao cuối cùng tắt đi thì Hoa Vô Khuyết cảm thấy mình cô độc quá chừng.

Thiết Tâm Nam bỏ đi, thì còn mấy vì sao, sao cũng tắt luôn như phản đối tiếng cười của hắn.

Sao này tắt, còn sao khác, vì sao cuối cùng cũng tắt, có khác nào người cuối cùng là Thiết Tâm Nam cũng bỏ đi ?

Âm thanh cười của hắn vẫn vang rền, nhưng toa? niềm hận trên vũ trụ.

Bất giác, lệ thấm tuôn thành dòng !

Hoa Vô Khuyết khóc ! Một biến cố giữa giòng đời ! Nếu đem cái việc Hoa Vô Khuyết khóc mà truyền đi khắp sông hồ, đến quỷ cũng chẳng tin là thật đừng nói chi nhân thế.

Khóc, vừa khóc vừa cười, Hoa Vô Khuyết hồi ức lại thuở sơ sanh ... Từ thuở đó, hắn được người ta nhặt, mang về nuôi dưỡng trong một khung cảnh thiếu vắng tình cảm của người đời. Hắn lớn lên giữa sự lạnh lùng và tàn khốc... Thì hắn đâu có nước mắt để khóc cho mình, khóc cho đồng loại ?

Từ lâu lắm hắn không biết cái khóc là vật thể, bảo là hắn định ninh nước mắt không là vật thường hữu trong cơ thể con người.

Nhưng, bây giờ thì hắn khóc !

Thiên lương ! Chỉ những con người có đầy đủ thiên lương mới có nước mắt !

Hắn cứ khóc, cứ cười, không buồn nhìn ngoại cảnh.

Đột nhiên, Thiết Tâm Nam trở lại. Nàng âm thầm trở lại, đứng cạnh hắn rất lâu.

Hắn có hay biết chi chẳng ? Chỉ thấy hắn vẫn ngẩng mặt lên không , lệ thấm thì tràn như xối, tròng cười cứ tuôn ra như thác đổ triền miên... Lâu lắm... lâu lắm ... Hoa Vô Khuyết ngưng khóc, song vẫn

cười, cúi mặt xuống lau ráo lệ, day qua Thiết Tâm Nam, thốt:

- Cô nương trở lại à ? Trở lại để làm gì, cô nương ?

Bây giờ nàng không còn tức, còn hận nữa, trên gương mặt nàng, niềm sợ hãi hiện lộ quá rõ.

Nàng rung giọng hỏi:

- Việc gì đã xảy đến cho ngươi ? Cứ nói cho ta biết ... Hoa Vô Khuyết cười ha hả:

- Việc gì ? Haha ! Việc gì ? ... Tại hạ chỉ biết cười, nên cứ cười ! Hay là, tại hạ thấy cô nương đáng cười quá, tại hạ đã đuổi cô nương cũng chẳng đi, thế ra chẳng làm sao đuổi được cô nương à ?

Thiết Tâm Nam dụ giọng:

- Ta biết ngươi không cố ý đuổi ta, ta biết ngươi không khi nào đối xử với ra như vậy. Nên ta không bỏ đi.

Hoa Vô Khuyết gật gù:

- Ha ha ! ... cô nương không bỏ đi ... thì tại hạ phải đi ... ha ha ... Hắn chưa kịp quay mình, Thiết Tâm Nam đã vọt mình đến sát hắn , vòng tay ôm hắn, giữ chặt hắn lại.

Nàng run giọng van cầu:

- Nói với ta đi, nói thật cho ta biết, việc gì đã xảy đến với ngươi ? Ai làm cho ngươi thọ thương một cách kỳ quái phải không ?

Hoa Vô Khuyết vẫn cười:

- Ai làm cho tại hạ thọ thương nỗi ?

Thiết Tâm Nam tha thiết:

- Nếu ngươi không thọ thương thì ta xin ngươi ngưng cười đi ! Được không ?

Hoa Vô Khuyết ngẩng mặt lên không:

- Tại sao tại hạ lại ngưng cười ? Tại sao tại hạ không thể cười ? ha ha ... tại sao cô nương lại ôm tại hạ , giữ chắc như thế này ? Buông tay ... haha buông tay đi, cô nương hãy đi tìm Tiểu Linh Ngự đi ... haha... Thiết Tâm Nam nắm bàn tay hắn , nàng nghe lạnh như chụp vào giá băng. sức kinh hãi, nàng hấp tấp giục:

- Nói đi ! Nói cho ta biết sự thật ! Tại sao ngươi không chịu nói ?

Hoa Vô Khuyết càng cười cuồng dại:

- Buông tay !... haha !... buông tay ngay ... Thiết Tâm Nam cắn mạnh môi, bỗng gần giọng:

- Được ! Được ! Ta buông tay ngay ! Có thể là ta không xứng đáng ôm ngươi , chỉ cần ngươi nói cho ta biết sự thật, chỉ cần ngươi nhận ta là nữ nhân ác độc, đê tiện, ti bỉ, là ta buông tay liền.

Hoa Vô Khuyết cao giọng:

- Cô nương là ... ha ha ... một ... haha Thiết Tâm Nam nhìn sững hắn, giọng trầm buồn trở lại:

- Ta hiểu rồi ! Ngươi không dẫu ta được đâu ! Ta hiểu, bất cứ trong tình cảnh nào, ngươi cũng không thể nói một tiếng gì gây thương tâm cho ta.

Hoa Vô Khuyết nghe như một ngàn nhát dao cắt, cứa con tim, nhưng hắn cứ cười, cười chứ không đáp.

Thiết Tâm Nam bật khóc to:

- Ta biết, ngươi vì ta, ngươi làm mọi cách cho ta, ngươi chịu đựng mọi thứ cho ta, cũng vì thế mà ngươi ra nông nỗi này ! Ngươi ... Hoa Vô Khuyết cười ghê gớm hơn:

- Tại vì cô nương ... ha ha ... sao cô nương không đi tìm Tiểu Linh Ngự đi ? ... Đi gấp đi ... haha !... Thiết Tâm Nam sùng sộ:

- Ta không đi ! Ta không đi tìm ai cả, ta nhất định ở đây với ngươi , vô luận là ai cũng không bức bách ta đi đâu được !

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Còn Tiểu Linh Ngự ?

Thiết Tâm Nam tuông lệ như suối:

- Tiểu Linh Ngự à ?... Ta quên hẳn từ lâu rồi !

Hoa Vô Khuyết trở mắt:

- Cô nương đã quên hẳn ?... Ha hạ.! Cô nương quên thật à ?

Thiết Tâm Nam cổ cất cao giọng giữ cho âm thanh không rung:

- Hẳn ... đối xử với ta ... có gì đáng gọi là tốt đâu ? Ta lâm nguy hẳn không cứu, cứ mỗi lần ta suýt chết, là ngươi xuất hiện giành lại ta trong tay tử thần. Hẳn có khi nào làm được như ngươi chẳng ? Đừng nói là hẳn xuất lực, đến nhìn ta nữa mắt, hẳn cũng không luôn, lại còn bỏ đi, đi nhanh và đi gấp nữa là khác !

Hoa Vô Khuyết cười lớn, cười vì nhột, cười vì cái ý muốn cười:

- Dù vậy, cô nương vẫn không quên được hẳn, cô nương ơi ! Ha ha !... Yêu không phải là một cuộc trao đổi, yêu không phải là một cuộc tính toán ... Ha ha ... Yêu là cho luôn, buông tay cho cô nương ơi !... Khi cô nương yêu một người, dù người đó đối xử với cô nương như thế nào, cô nương vẫn yêu như thường, và nhiệt độ yêu càng lúc càng cao ! Thì cô nương làm sao mà quên được !

Thiết Tâm Nam rít lên:

- Ta... ta ... Nàng nhào xuống đất, bật khóc to hơn.

Hoa Vô Khuyết !

Tiểu Linh Ngự !

Nàng muốn có một nhiệm màu nào đó, chợt hiện ra, chẻ nàng làm hai , biến mỗi phần thành một con người , mỗi con người trao về một người !

Hoa Vô Khuyết lại ngẩng mặt lên không, dĩ nhiên hẳn không thể ngưng cười:

- Cô nương nên đi tìm Tiểu Linh Ngự là hơn. Gặp hẳn rồi, nên tận tâm chiếu cố đến hẳn, nghe tại hạ nói chứ, cô nương ? Ha ha....! Cứ nghĩ rằng cả hai được vui sướng bên nhau thì... ha ha.... tại ha..... haha Thiết Tâm Nam nằm đó không lưu ý gì đến hẳn.

Hắn cười, hẳn nói, nàng nghe, mà không nhìn. Nhưng chợt nàng nhận ra tiếng cười của hẳn nhỏ lại....

Kinh ngạc, nàng ngẩng đầu lên.

Hoa Vô Khuyết đã biến mất !

Nàng biết rõ, chẳng làm sao nàng theo kịp, vĩnh viễn nàng không đuổi kịp trừ ra hẳn bất thành linh quay trở lại.

Mà điều đó thì nàng đừng hy vọng, vô ích !

Đau đớn quá, nàng khóc mãi, vừa khóc vừa gào:

- Hoa Vô Khuyết ! Người tệ bạc lắm ! Người mất cả lý trí rồi ! Sao người không nghĩ kỹ, người chết như vậy ta còn mặt mũi nào sum họp với Tiểu Linh Ngự ? Người chết như vậy, thì dù bảo nhiên hạnh phúc trên đời dành cho ta và Tiểu Linh Ngự, ta cũng khước từ ! Làm sao ta hưởng hờ Hoa Vô Khuyết ?...

Nàng vụt đứng lên, vận công lực gọi:

- Hoa Vô Khuyết ! Hoa Vô Khuyết !.... Hãy trở lại với ta !

Vô ích !

Hoa Vô Khuyết đã đi xa rồi, chắc gì hẳn nghe tiếng nàng gọi giữa

tràng cười liên tục của hấn ?

Mà dù hấn có nghe đi nữa, chắc gì hấn quay trở lại ?

Không có tiếng hồi đáp.

Gió từ xa cuốn về, chuyển cành, rung lá khua xào xạc, những tiếng xào xạc vang lên giữa đêm trường nghe não ruột làm sao !

Nơi phương Đông, nền trời đã rục màu da cá ... oo Ngày lên, là sinh mạng của Hoa Vô Khuyết tàn xuống dần dần ... Sinh mạng của hấn , ví như chiếc lá vàng, khô nhựa, còn bám víu nơi cuống bằng một niềm luyến tiếc, chỉ chờ một cơn gió nhẹ thoát qua, cắt đứt niềm luyến tiếc đó, chiếc lá rơi xuống ... Trời !

Hoa Vô Khuyết phải chết như vậy sao ? Kết cuộc của hấn đơn giản tầm thường như thế sao ?

Nếu thế, thì còn tranh nhau tiếng anh hùng giữa cõi đời này để làm gì ? Anh hùng mà chết như con trùng, con dế, tại sao chẳng cam phận như con trùng, con dế, để khỏi chịu gian lao, vào nguy ra hiểm.

Chết như vậy là chết với mĩa mai, và tạo vật đồ kỵ anh hùng không tưởng nổi !

Hoa Vô Khuyết ngồi xuống.

Niềm tuyệt vọng phủ đầu, hấn nghe nặng toàn thân, không còn cất bước nổi.

Ngồi một lúc, bỗng hấn nhảy dựng lên, rồi hấn bật cười cuồng dại, cười lớn hơn trước, cười ngoài cái nhột bắt cười:

- Hoa Vô Khuyết ! Hoa Vô Khuyết ! Ít nhất, trong giây phút này, người còn sống, còn sống nghĩa là chưa chết, người còn làm được một cái gì đó trước khi chết ! Người phải tận dụng cái phần sống còn lại đó, dù cho người có chết, thì cái chết đó cũng phải có một giá trị nào !

Cười giữa đêm trường, âm thanh bi thảm, cười lúc bình minh lên, âm thanh được khích lệ rõ ràng.

Tiếng cười ban mai luôn luôn biểu hiện sự yêu đời, hiện tại âm thanh của hấn mất đi cái vẻ thâm trầm.

Với niềm khích lệ đó, hấn vụt chân phóng chạy đi, chạy mãi về phía trước có dãy núi trên đỉnh giăng ngang ... Và hấn chạy đi, chẳng phải đi về một khung trời nào khác, trái lại, hấn trở về ngôi miếu cũ, vào thẳng đại điện, đá bay tượng sơn thần, rồi cao giọng:

- Bạch Sơn Quân ! Ra ngay ! Ra hội diện với ta !

Tiếng cười rất to, dù ai ở ngoài mấy dặm xa cũng nghe rõ. Huống hồ Bạch Sơn Quân ở ngay trong đại điện ?

Nếu y nghe, tất nhiên phải xuất hiện.

Hoa Vô Khuyết nhắc chiếc bàn thờ, quăng vào xó, gây âm vang, đồng thời vừa cười vừa hét:

- Bạch Sơn Quân ! Người nghe rõ đây, tuy ta sắp chết, ta vẫn muốn làm một cái gì cho vợ chồng người để để đời, hãy ra đây mà tiếp nhận !

Đoạn, hấn mắng:

- Những con người như các người có sống thêm ngày nào, chỉ làm cho chật đất thêm ngày đó thôi, chẳng những thế, lại còn có thêm người bị các người hại. Ra đây ngay, ra cho ta vì dân lành trừ hại ! Đừng có học cái thói hèn khiếp, chui rúc như chuột !

Bỗng, có tiếng hổ rống lên, át cả tiếng cười, tiếng hét của Hoa Vô Khuyết.

Tiếng hổ chưa dứt âm vang, hổ đã xuất hiện rồi, hổ lao vút mình đến Hoa Vô Khuyết như tên bắn.

Hổ lao mình ra, Hoa Vô Khuyết tiến vô, nhưng hấn lại lách mình qua một bên, nương cái khí thế đang lên cực độ của chúa sơn lâm.

Cái khí thế của một con hổ vồ người lúc đầu, chẳng một mảnh lực

nào ngăn chặn nổi, hổ chạm núi, đá cũng phải vỡ vụn, thì đại gì Hoa Vô Khuyết phí sức vô ích ?

Hắn lách mình, hổ lướt qua, hắn hoành thân, đánh tạt ngang một chưởng.

Chưởng đó, hắn nhắm đúng cổ của con hổ.

Dĩ nhiên, chưởng đó trúng đích, và cô nương hổ ngã nhào xuống, chừng như đau lắm, nó rống lên, suýt chuyển động cả tòa đạo quán, nó lăn mình, bật đứng dậy, nhào tới.

Hoa Vô Khuyết vẫn cười vừa hét, tiếng hổ tiếng người vang động, dù cho kẻ điếc cũng phải nghe, thế mà vợ chồng Bạch Sơn Quân không xuất hiện.

Hổ làm gì được hắn ?

Xuất chưởng lần thứ hai , hắn đánh bật nhào con hổ, lăn đi mấy vòng.

Lần này thì nó nằm yên, không còn nhích động nữa.

Hổ bất động, chỉ còn tiếng cười, tiếng hét của Hoa Vô Khuyết thôi. Âm vang rền dội, ầm ược có chiều thâm, như quỷ gào, ma khóc, tăng gia sự rùng rợn cho khung cảnh tịch mịch... Tung chân đá bay một vong cửa, Hoa Vô Khuyết phi thân lao vút vào hậu viện.

Vẫn như tại đại điện, nơi đây chẳng có một bóng người.

Hoa Vô Khuyết phần nộ cực độ, song không đối tượng thì làm gì hắn phát tiết được khí uất ?

Không có người , thì đồ vật kia, hắn tung chân, vung tay, đá bàn, đập ghé, phá cửa, tiếng động vang ầm ầm... Nhưng, dù cho hắn phá vỡ cả tòa đạo quán cũng vô ích.

Hắn lại hét:

- Bạch Sơn Quân ! Bạch Sơn Quân ! Người trốn ở đâu sao chẳng

dám chường mặt cùng ta làm một cuộc ác chiến ?

Hiện tại, hấn chỉ mong có cuộc đánh nhau, mà phải là cuộc chiến với Bạch Sơn Quân.

Có như vậy hấn mới vui dạ và nhắm mắt.

Vô ích, mặc hấn cười, hấn hét, mặc hấn đập phá đồ vật, chẳng một bóng người nào xuất hiện.

Nơi vách, có bức tượng sơn quân, bức tượng gương mặt nhìn về hấn , đôi mắt đó chường như bảo với hấn thế này:

- Hoa Vô Khuyết ! Tốt hơn, ngươi nên lặng lẽ tìm nơi nào đó, bình tĩnh mà chờ cái chết đến với ngươi ! Tại sao ngươi tự làm khổ lấy mình, hét la, đập phá, làm như vậy có ích chi đâu ? Bởi vì cuối cùng rồi ngươi cũng phải chết ? Không có ai màng đến ngươi đâu, người ta biết là ngươi phải chết, sắp chết thì còn ai chịu khó chường mặt đánh nhau với ngươi ?

Hoa Vô Khuyết trông thấy bức tượng như thách thức hấn , hấn nổi giận, chụp bức tượng, xé nát.

Những mảnh giấy được bắn tung lên, bay lất phất, mừng tượng những bàn tay nhỏ khoát khoát vẫy vẫy hấn, chế nhạo hấn:

- Xé nát tay ra để làm gì, Hoa Vô Khuyết ? Ta vẫn theo dõi từng cử động của điên loạn của ngươi như thường. Ngươi chết, xác ngươi sẽ tan rã, tiêu ma theo thời gian, chứ ta thì vẫn tồn tại mãi nơi đây, ta vẫn là sơn quân của muôn đời.

Phải !

Sơn quân, là thần linh, là vô hình, Hoa Vô Khuyết hủy diệt bức tượng chứ đâu có thể tiêu trừ một thần linh ?

Hấn chết đi, thành ma, thành quỷ, xác tiêu, hồn tiêu, ma quỷ dật dờ, chứ sơn quân thì luôn tồn tại ở nơi này, sơn quân còn ngự trị trong lòng dân cư, thì mắt tượng này, thiên hạ sẽ tạc tượng khác.

Tung hoành một lúc, Hoa Vô Khuyết nghe máu nóng bốc hừng, đồng thời cảm thấy khí lực kiệt quệ, hắn không còn kèm vững thân hình, đôi chân chao đảo, suýt ngã mấy lượt.

Giận, là khí thể hăng, công lực tăng, tăng cực độ thì phải giảm, càng hoạt động, khí lực càng giảm nhan, giảm mãi cuối cùng kiệt quệ.

Khí lực kiệt quệ là cái chết gần kề.

Chết, không còn đáng sợ nữa, thì bi ai thống thiết để mà làm gì ?

Nhưng, hắn sợ tịch mịch ! Lúc sắp chết mà tịch mịch quá, hắn sợ hãi phi thường.

Hắn hy vọng có một người nào đó, dù là ai cũng được, ở cạnh hắn , cho hắn đỡ tịch mịch thôi !

Hắn phát hiện ra, đi đến đâu, hắn cũng được hoan nghênh, nhưng thực sự thì hắn cô độc quá chừng. Bây giờ, hắn muốn mang theo xuống tuyền đài một cảm nghĩ là mình không cô độc, ít nhất cũng trong giây phút thôi !

Làm gì có người sẵn sàng cho hắn được toại nguyện chứ ?

Hắn hy vọng có cuộc chiến để mà chết, cũng chẳng ai xuất hiện cho hắn được thoa? nguyện.

Hắn hy vọng chết trước đông người, nhưng hắn không còn một điểm khí lực để đi tìm chỗ đông người mà chết.

Hoa Vô Khuyết chập choạng lùi, lùi mấy bước lại ngã ngồi trên một chiếc ghế, mắt nhìn ra nơi bóng ngày vừa lên, tan dần dần vào vào gian nhà.

Bây giờ hắn hy vọng chết với bóng ngày, có ngày làm bạn chung.

Lòng nguội lạnh, ý bài hoại rồi, hắn ngồi đó, chờ chết.

Nhưng, bất cứ hắn làm gì, tưởng gì, luôn luôn hắn phải cười, hắn không thể ngưng cười trong một giây phút nào cả.

Kẻ điên, dù điên cười cũng có lúc ngưng, song hấn chẳng ngưng nổi, cười như vậy là vô cùng mệt nhọc, mỗi tiếng cười phát ra là mỗi một giọt sống thoát ly khỏi thể xác hấn, cười như vậy phải đến mệt đứt hơi mà chết.

Nếu trên đời có một âm thanh nào bí ẩn nhất, thì cái âm thanh đó, so với tiếng cười của Hoa Vô Khuyết hiện tại còn kém bí ẩn rất xa.

Tiếng cười của hấn, chẳng lọt vào tai ai, mà đến cả không gian, nhà cửa, núi rừng cũng không tiếp nhận, còn tất cả đều trả lại cho hấn qua tiếng dội vang rền.

Thành thử, hấn cười để cho một mình hấn nghe, hấn cười hấn ... Còn gì chua xót hơn khi con người cười ngược lại chính mình ?

Hấn cũng biết, chỉ khi nào chết mới ngưng cười, và ngưng cười là chết ngay, hấn vẫn muốn ngưng cười.

oo Trong lúc đó, một bóng người xuất hiện.

Người xuất hiện, mặc một chiếc áo quá dài, tà áo quét đất, chân bước nhẹ nhàng, thoăn thoắt như một bóng ma, bởi bước quá nhẹ, quá nhanh, áo lại dài nên trông như phiêu phiêu phưởng phưởng ... Sương còn giăng mắc khắp nơi, bóng đó xuất hiện như một đọt khói dày trong vầng khói mỏng, gia dĩ bóng đó di động nên Hoa Vô Khuyết phát giác ra sự xuất hiện người đó dễ dàng khi bóng còn xa.

Phát giác ra rồi, hấn không cần suy nghĩ cũng hiểu ngay bóng đó là nữ nhân.

Mà nữ nhân nào có thể có mặt trong khu vực này, nếu chẳng phải là Bạch Phu Nhân ?

Bởi, không thể là Thiết Tâm Nam, nàng đầu tường nổi hấn còn quay trở lại ngôi đạo quán ?

Nếu nàng muốn đi tìm hấn, thì nàng đi khắp bốn phương trời, trừ một địa điểm này ... Thì, người xuất hiện đúng là Bạch Phu Nhân rồi vậy.

Cuối cùng bà ta cũng xuất hiện !

Trước khi bà xuất hiện, Hoa Vô Khuyết nghĩ là nếu gặp bà, hắn sẽ vọt mình tới, chụp bà, mà quật chết tức khắc.

Bây giờ, bà xuất hiện rồi đó, lạ lùng thay, hắn vẫn ngồi bất động nơi ghế, miệng cứ cười.

Hắn bình tĩnh mà cười.

Hắn không giận nữa, bởi còn bao nhiêu khí lực thì hắn tận dụng để mà cười, đâu còn dành cho việc gì khác ?

Bởi Bạch Phu Nhân đến gần hắn, càng phút càng gần.

Hoa Vô Khuyết định ninh là bà sẽ đến hạ thủ, kết liễu mạng sống của hắn.

Nhưng bà dừng lại trong khoảng cách vừa phải rồi bình tĩnh nhìn hắn.

Bỗng, Hoa Vô Khuyết cười lên, vừa cười vừa hỏi:

- Đã đến rồi sao người chưa xuất thủ ? Người đến đúng lúc lắm, ta đang chờ !

Bạch Phu Nhân nhìn hắn , không nói gì.

Hắn tiếp:

- Thế là người trở lại đây để xem ta chết hay chưa, hoặc bà muốn chứng kiến cái chết của ta ?

Bạch Phu Nhân vẫn im lặng.

Hoa Vô Khuyết tiếp luôn:

- Cũng được. Vô luận là người trở lại đây với mục đích gì ta cũng hoan nghinh sự trở lại của nhà người , ta cảm kích người vô cùng. Ta đang khổ với tịch mịch đây !

Bống, Bạch Phu Nhân buột miệng thở dài.

Kể đó, bà cất giọng u buồn hỏi:

- Hỡi thiếu niên đáng thương kia, người đã mất dũng khí cầu sanh rồi ư ? Con người, còn một hơi thở là tranh đấu để cầu sanh, sao người bình thần chờ cái chết ?

Con tim nhói đau mạnh, Hoa Vô Khuyết vẫn cười:

- Người nhất tâm mong cho ta chết gấp, bây giờ trở lại muốn cho ta cầu sống, thế người cho rằng ta thống khổ như thế này là chưa đủ sao ?

Bạch Phu Nhân tiếp nói với giọng trầm buồn:

- Ta làm cho người mang thương thế, ta biết là người hận ta vô cùng. Tuy nhiên, ta xin người nên lượng xét cho niềm khổ tâm của ta....

Hoa Vô Khuyết vẫn cười vang:

- Khổ tâm ! Người cũng có niềm khổ tâm nữa sao ?

Bạch Phu Nhân thở dài:

- Là nữ nhân, lắm lúc bị bắt buộc phải làm cái gì đó cho chồng, dù biết rằng làm là tàn nhẫn, là ác độc, song phải làm. Bạch Sơn Quân là chồng của ta, thì làm sao ta để cho người giết y ? Làm sao ?...

Bà khóc. Lệ thảm, tiếng nức nở cũng thảm luôn.

Rồi bà tiếp:

- Ta biết là ta có lỗi với người , ta chỉ còn mong người lượng thứ... Bởi, sự việc đã rồi, ta có cách gì chuộc lại lỗi lầm... người nên hiểu cho ta !

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Tại sao người nói lên câu đó ? Người định lừa ta một lần nữa phải không ? Vậy ra, người trở lại là để đưa ta vào tròng lần thứ hai ?

Bạch Phu Nhân khóc lớn:

- Người đã lâm vào cảnh huống đó, ta còn lòng nào toan tính lừa gạt người thêm một lần nữa ? Mà tại sao phải lừa người thêm một lần nữa ? Tại sao ? Lợi ích gì ?

Hoa Vô Khuyết thốt:

- Ta làm gì biết được rõ rệt là tại sao người trở lại định lừa ta một lần nữa. Kẻ sắp chết trong giây phút này, vô luận làm sao, ta vẫn tin là người trở lại để lừa ta, và vô luận làm sao, ta không để làm mưu người !

Bạch Phu Nhân cúi đầu:

- Ta biết, chẳng khi nào người tin ta ! Tin, hay không tin tùy người vậy, bởi ta không thể ép buộc người tin, mà ta cũng chẳng có cách gì bày tỏ sự chân thành. Tuy nhiên, người có thể đi theo ta, xem cái này một chút được chăng ?

Hoa Vô Khuyết không nhúc nhích, không đáp, chỉ cười.

Âm thanh của hần bắt đầu khàn khàn rồi.

Bạch Phu Nhân ngẩng mặt lên, nhìn hần một lúc, đoạn rung rung giọng van lơn:

- Ta chỉ khẩn cầu người một lần thôi, là người nên lượng thứ cho ta, và vô luận làm sao, ta bảo đảm là chẳng có gì làm thương hại đến người nữa ! Người nghe ta nói chứ ?

Lời, có cái ý cầu khẩn, ánh mắt cũng có ý cầu khẩn luôn.

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Ta là kẻ sắp chết, thì còn ai làm gì thương hại đến ta được ?

Nhưng, cuối cùng, hấn cũng đứng lên, bước theo Bạch Phu Nhân.

Qua ngang mấy dãy nhà, bỗng Hoa Vô Khuyết phát hiện ra có người bị treo nơi trần nhà, toàn thân đẫm máu, một thanh trường đao xuyên thủng ngực, thấu cả lưng.

Hoa Vô Khuyết chưa nhận rõ người, Bạch Phu Nhân dừng lại, buông từng tiếng:

- Cái mà ta muốn chỉ cho người thấy là y đó !

Hoa Vô Khuyết sắp chết, thì còn quan tâm gì đến cảnh chết của người khác làm gì ?

Cho nên hấn thản nhiên hỏi:

- Ai đấy ?

Bạch Phu Nhân hừ một tiếng:

- Người không nhận ra à ?

Thi thể đó treo động đầu xuống đất, Bạch Phu Nhân kéo tà áo của người đó, lau sạch máu từ ngực xuống mặt.

Thì ra, nạn nhân là chồng của bà !

Hoa Vô Khuyết kêu lên:

- Bạch Sơn Quân chết ?

Bởi hấn đang cười lớn, tiếng nói của hấn bị tiếng cười át đi, thành ra Bạch Phu Nhân không nhận ra được sự kinh ngạc bộc hiện nơi hấn.

Đồng thời, hấn cũng thất vọng vô cùng.

Hấn muốn gặp Bạch Sơn Quân, cùng y tử chiến, hấn muốn tự tay mình trừ diệt Bạch Sơn Quân. Tuy thấy y chết rồi, hấn không cao hứng chút nào. Y chết, là hấn phải hả dạ chứ ? Nhưng hấn lại thất vọng, bởi mối thù sao cũng phải được hấn báo phục mới sướng chớ

!

Bạch Phu Nhân thốt:

- Người muốn trông thấy tận mắt y chết, vì ta biết mình có lỗi với người nên ta ... Hoa Vô Khuyết lại kêu lên:

- Người giết y ?

Bạch Phu Nhân thở dài:

- Phải ! Chính ta hạ thủ.

Hoa Vô Khuyết lùi lại ngay, không nói được tiếng nào.

Bạch Phu Nhân tiếp:

- Ta giết y, chắc người kinh ngạc lắm ?

Hoa Vô Khuyết nào chỉ kinh ngạc thôi ? Thực sự hẳn khó tin có việc như vậy.

Bạch Phu Nhân lại tiếp:

- Tuy nhiên, người cũng nên tìm hiểu tại sao ta giết y. Ta có trăm ngàn lý do để giết y, đáng lẽ ta phải giết y sớm hơn, từ lâu rồi !

Hoa Vô Khuyết nổi giận:

- Bất cứ ai trên đời này đều có thể giết y , trừ người. Người không thể giết y được.

Y có làm điều chi làm lỗi với người đâu ?

Bạch Phu Nhân thở dài:

- Ta biết, y hẳn có nói với người rất nhiều lời dối trá. Y phát họa ta như một con yêu tinh, song ... chẳng lẽ người tin tưởng nơi sự bịa đặt của y ?

Hoa Vô Khuyết hừ một tiếng:

- Tại sao ta không tin ?

Miệng nói thế chứ tâm thì hơi động rồi.

Bạch Phu Nhân ảm đạm tiếp:

- Nếu ta là mẫu người như y phát hoa. thì làm sao y sống chung với ta suốt hai ba mươi năm dài ? Với cái tính khí của y, y đã giết ta từ lâu, chứ làm gì chịu đựng ta cho đến ngày nay nổi ?

Bà nhìn len lén sang Hoa Vô Khuyết , xem thần sắc của hắn như thế nào.

Rồi bà lại tiếp:

- Sở dĩ ta bày cái trò như vậy đối với người là ta mong mỗi cảm hóa y, cho y hồi tâm, ta vì y chẳng hề do dự hạ thủ hãm hại người khác, ta vì y, không từ bỏ một hành động nào, ta làm tất cả cho y... không hề tiếc hận việc làm ... Lệ thảm rơi từng hạt, liên tục.

Bà khóc, cơ hồ ngất đi, không bật thành tiếng nổi.

Bà có vẻ thành thật quá, lời nói thành thật, thái độ thành thật, vừa tạo niềm tin mà cũng vừa gây sự thương hại nơi đối tượng.

Sự thống thiết của bà có một nhiệm màu biến những lời tố cáo của Bạch Sơn Quân thành hoang đường.

Nếu có một người nào đó, cứ tin tưởng nơi Bạch Sơn Quân mà phủ nhận những lời phân trần của bà thì thật là một quái sự, và người ấy phải là một quái nhân.

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Người một mực vì chồng, sao bỗng nhiên lại giết chồng ?

Bạch Phu Nhân ngưng khóc:

- Ta là một nữ nhân, mạng vận có tốt xấu thế nào cũng phải cuối đầu tiếp thọ, ta vận dụng tận sở năng, thi hành mọi biện pháp, cố lôi kéo chồng ta mãi mãi một bên ta.

Ngờ đâu... ngờ đâu ... Bỗng, bà vụt tới, nhào vào lòng Hoa Vô Khuyết , khóc vang lên, đồng thời gào thảm:

- Y không mấy may nghĩ đến nợ về tình nghĩa vợ chồng, y ... y. lại còn muốn giết ta !

Hoa Vô Khuyết không xô bà ta ra khỏi lòng.

Trong tình cảnh đó, hấn nữ nào có cử động phũ phàng với Bạch Phu Nhân ?

Người ta đang đau khổ, nếu không an ủi thì thôi chứ đành lòng nào chạm tự ái của người ta ?

Đúng là một cảnh quái dị:

một nữ nhân khóc thê thảm, cuốn mình trong lòng một thiếu niên mà khóc, còn thiếu niên thì cười vang. Cả hai nam nữ cùng cười cùng khóc, bên cạnh một cái xác chết treo động đầu, máu me bê bết.

Hoa Vô Khuyết nhẹ giọng:

- Cho nên người giết y !

Bạch Phu Nhân rên rỉ:

- Thực ra, ta không tiếc gì nếu có chết nơi tay y. Nhưng, chẳng biết tại sao, lúc y toan giết ta thì đột nhiên ta cảm thấy không còn nhẫn nhục được nữa. Niềm thống khổ, tủi hờn chất chứa từ hai mươi năm qua vụt bùng lên, ta như mất cả lý trí, chộp đao đâm tới liền ... Dừng lại, thở ra mấy hơi, khóc tỉ tê mấy tiếng, đoạn tiếp:

- Thoạt đầu, ta chỉ muốn gây thương tích nhẹ cho y thôi, không ngờ, y cứ tưởng là ta như ngày nào, chẳng bao giờ phản kháng dù y làm dữ, do đó y không đề phòng.

Thành ra, nhát dao tuy nhẹ, song trúng đích lại đâm sâu, gặp chỗ yếu nhược ! ... Y chết !

Hoa Vô Khuyết chỉ cười, chứ không nói gì.

Hắn còn biết nói gì ?

Quàng tay ra sau lưng hắn, Bạch Phu Nhân ghì mình sát ngực hắn , ngẩng mặt lên, nhìn đôi mắt của bà nhòa lệ.

Bà hỏi:

- Người nghĩ sao ? Ta có nên giết y chẳng ? Ta giết y như vậy là phải hay quấy ?

Hoa Vô Khuyết không đáp, song hắn trầm nghĩ:

- Không quấy đâu, ai ở trong trường hợp người cũng phải giết y ! Một người dù có sức chịu đựng đến đâu đều cũng chẳng còn chịu đựng nổi nữa, và dĩ nhiên là phải hạ thủ.

Hắn không đáp, song vẫn cười, âm thanh của hắn yếu dần, và đôi chân bắt đầu rung, không còn kèm vững xác thân nữa.

Bao nhiêu khí lực trong người , đều theo những tiếng cười thoát đi. Kẻ nào khác, công phu phù bạc hơn hắn tất không chi trì với trận cười vô tận đó đến bây giờ ... Bạch Phu Nhân nhìn hắn một lúc rồi cúi mặt xuống, tiếp:

- Ta biết, người đồng tình với ta lắm, cho nên ta mới bộc lộ bao nhiêu nỗi niềm với người. Trên đời, dù không ai đồng tình với ta, ta cũng chẳng màng, bởi có người, nhất định là người đồng tình hắn. Chỉ vì ... chỉ vì ... Bà nhếch nụ cười thâm, tiếp luôn:

- Ta từng thấy qua nhiều nam nhân, song chỉ có người là người ôn nhu hiền hoà nhất, nếu tất cả nam nhân đều giống người thì làm gì mỹ nhân phải khổ ?

Bởi cái tính quái dị đó mà thành ra Hoa Vô Khuyết dễ bị nữ nhân lừa.

Chứ hẳn không phải là kẻ ngu độn, đại dột.

Cho nên, cái tâm mềm yếu thường làm cho con người hỏng cả những việc lớn, và người ta thích cứng, bạo hơn, vì có cứng, có bạo mới thu nhập thành công nhanh chóng.

Nếu trên đời, tất cả nam nhân đều giống như hẳn , thì chẳng hóa ra cái thế giới này là thế giới của nữ nhân vì cái tính yếu mềm đó, thì cũng sẽ tự tử mất vì luôn luôn bị lừa gạt, rồi tức uất, tức uất song chẳng dám động đến nữ nhân, chỉ còn cách chết luôn.

Bồng Hoa Vô Khuyết thốt:

- Cái gì đã qua, hãy cho qua luôn, đừng bao giờ nhắc lại, người cứ tin là ta không còn hận người nữa.

Bạch Phu Nhân hỏi gấp:

- Người lượng thứ cho ta ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Người đã nói hết chưa ?

Bạch Phu Nhân gật đầu:

- Những gì cần nói, ta đã nói hết rồi. Còn người, chẳng lẽ người không có gì để nói với ta sao ?

Hoa Vô Khuyết thốt:

- Ta chỉ mong người ... Hẳn muốn Bạch Phu Nhân hóa giải cái nhột cười cho hẳn , nhưng dù đang lâm vào cảnh khốn khổ, hẳn cũng không thể mở miệng mà van cầu nơi nữ nhân.

Dù bị lừa trăm ngàn lần, dù bị nữ nhân đưa vào tròng suýt mất mạng, hết tròng này đến tròng khác, hẳn cũng không thể mở miệng van cầu trước một nữ nhân ! Hẳn không thể cho nữ nhân thương hại hẳn.

Cái mẫu người như hẳn , dù bị nữ nhân lừa, thà để mỹ nhân lừa, chứ

nhất định không để nữ nhân hận.

Hắn buông mấy tiếng lơ lửng rồi bỏ câu luôn.

Bạch Phu Nhân nhìn sửng hấn một lúc, u buồn thốt:

- Thực ra thì không cần gì người phải nói, ta cũng nghĩ là đáng lẽ ta phải rút mũi châm nơi Tiểu huyết của người sớm. Rất tiếc là tại người vừa rồi dụng lực quá mạnh, làm cho mũi châm lún vô sâu quá, bây giờ thì ta đành chịu, không còn cách gì giúp người được ... Hoa Vô Khuyết đau nhói toàn thân. Thế là hết hy vọng rồi.

Bất giác, hắn đẩy mạnh Bạch Phu Nhân văng ra ngoài xa đoạn quay mình bước đi.

Cái số !

Số của hắn là vậy, cái số phải chết vì cười, cười mãi để rồi chết khi kiệt sức.

Nếu phải chết, thì trốn đâu cho khỏi chết ? Hắn không muốn chết tại đó, bởi có mặt Bạch Phu Nhân.

Hắn không muốn chết trước mặt nữ nhân, bởi chết mà còn lưu lại một ấn tượng khô hài nơi tâm tư nữ nhân thì thật là khó chịu cho hắn lắm. Sau này, nữ nhân mỗi lần nhớ lại việc hôm nay, sẽ cười dài, thì hồn hắn nơi âm cảnh cũng phải nhói đau theo ... Hắn cũng muốn lưu lại một ấn tượng nơi lòng mọi người chứ, có điều cái ấn tượng đó phải là ôn nhu, hiền hoà, trang nhã, thanh lịch, chứ không thể là ấn tượng của một kẻ cười điên.

Ngờ đâu, Bạch Phu Nhân chặn trước mặt hắn.

Bà thốt:

- Hiện tại người không thể đi đâu.

Giận lắm, song Hoa Vô Khuyết cố dần lòng, hỏi:

- Người còn cầm chân ta ở đây để làm gì ?

Bạch Phu Nhân đáp:

- Tuy ta không cứu được, nhưng trên đời này cũng phải có người cứu được người.

Ta biết người đó.

Hoa Vô Khuyết ngẩng mặt lên không , bật cười, lần này thì chính hẳn muốn cười:

- Chẳng lẽ ta mang cái tình trạng này vượt đường trường mà đi cầu cứu ?

Bạch Phu Nhân nhân gần từng tiếng một:

- Ta cứ tưởng người có đầy đủ dũng khí. Không ngờ người yếu quá ! Cái dũng khí cầu sanh mà người cũng chẳng có luôn thì nói gì đến dũng khí cầu thắng ?

Hoa Vô Khuyết cúi đầu.

Bạch Phu Nhân đánh luôn đòn thứ hai:

- Tuy ta vô lực cứu người , song ta có thể giúp người sống thêm ba ngày nữa, trong ba ngày đó, ta đưa người đến gặp một người. Chính người này có năng lực cứu người.

Nếu người còn phần nào dũng khí thì nên cố gắng sống thêm ba hôm nữa để tìm đến đó mà cầu cứu với người ấy. Cầu cứu nơi người trong khi mình lâm vào cảnh khó đâu phải là một cái nhục ? Hà huống, người còn nhỏ tuổi ! Nhỏ tuổi mà cầu người chưa phải là vô sĩ, trái lại nhỏ tuổi mà trốn sống mới là một cái nhục, vì trốn sống lúc còn nhỏ tuổi là trốn trách nhiệm.

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Dù là ta có dũng khí gượng sống thêm mấy ngày để đi tìm người cầu cứu, vị tất người ấy sẵn sàng cứu ta ? Không biết chắc mà cứ đi thì tội gì phải đi cho thêm khổ trong ba ngày đó ?

Bạch Phu Nhân trấn an:

- Ta hiểu rõ cái người đó. Nếu người bằng lòng đến thì ta bảo đảm là người đó sẵn sàng cứu người.

Bà tiếp luôn:

- Huống chi, thực sự thì đâu phải là người cầu cứu ? Người đi chữa bệnh mà. Ai cấm một bệnh nhân đi tìm y sư ? Có y sư nào từ khước chữa trị cho bệnh nhân đâu ?

Trừ một lý do nào đó. Mà người với người ấy vốn không thù không oán, vốn chẳng tỵ hiềm ta nghĩ người sẽ được hài lòng.

Hoa Vô Khuyết hơi động tâm.

Con người , đành là không sợ chết, song lúc sắp chết mà có cơ hội sống lại thì có ai bỏ qua cơ hội đó được chẳng ?

Bạch Phu Nhân lại khuyến, dụ, rồi khích, rồi van cầu hết sức ân cần.

Cuối cùng, Hoa Vô Khuyết bằng lòng đi với bà.

Hồi 82

Móng Vuốt Bọc Nhung

Hoa Vô Khuyết và Bạch Phu nhân rời tòa đạo quán lên đường. Họ đi rồi, gian đại sảnh trở nên trầm tịch, âm u. Những tia nắng sớm xuyên cửa rọi vào, dừng trên xác chết đẫm máu còn treo lơ lửng, động đàu.

Máu còn rỉ chảy, nắng rọi vào máu, phản ánh sáng ngời, nắng đi qua, ánh sáng lung linh, chớm chớp.

Giang Ngọc Lang từ trong một góc nào đó, bước ra, vỗ tay cười lớn:

- Quả thật tiền bối có mưu trí hơn người, hơn xa ! Đệ tử khâm phục không tưởng nổi.

Cái xác chết treo lơ lửng đó, đột nhiên bật cười khanh khách:

- Mưu thì tuyệt diệu, song chỉ lừa nổi gã họ Hoa thôi, nếu đổi lại là người hoặc ta, thì chắc chắn là chúng ta không lầm rồi. Bởi, làm sao chúng ta tin quá dễ dàng lời nói của một nữ nhân chứ ? Có phải vậy chăng ?

Giang Ngọc Lang cười vang:

- Phải ! Rất phải ! Nếu là tiền bối, thì chính nữ nhân đó lại bị lừa ngược là cái chắc !

Bạch Sơn Quân tiếp:

- Trên đời này, nếu có một nam nhân như Hoa Vô Khuyết, thì ít nhất cũng có hai nam nhân như chúng ta, chúng ta sanh ra là để thay thế cho toàn thể nam nhân báo hận. Tạo hóa bất công, ung đúc cho một con người quá đầy đủ, trong khi đó thì bao nhiêu người khác phải kém khuyết, không ở phương diện này thì cũng ở phương diện khác.

Giang Ngọc Lang gật gù:

- Chí lý ! Chí lý. Và suy rộng ra theo lời nói của tiền bối, thì Bạch Phu

nhân sanh ra trên đời này, cũng chỉ để thay toàn thể nữ nhân, báo hận !

Bạch Sơn Quân cười ha hả:

- Tự nhiên rồi ! Tự nhiên là vậy rồi, tiểu tử. Tuy nhiên, thật đáng thương hại cho bọn nữ nhân trên đời, nếu tất cả nam nhân đều thuộc mẫu người của chúng ta !

Bạch Sơn Quân đu mình, vút lên xà nhà, tụt tháo dây, rồi nhảy xuống nền.

Đoạn, y rút thanh trường đao đâm nơi ngực, thanh đao chỉ có cái chuôi, y rút luôn lưỡi đao sau lưng.

Đao và chuôi cách rời, và khoảng cách là ngực.

Kho Tàng Kiếm Hiệp Giang Hị Thấp Ác Nguyên tác :

Cổả Long NH N MƠN QUAN www.nhanmonquan.com đã tị cao thù :

scip Đao đâu phải liền lạc lưỡi và chuôi ? Thì, ngực y đâu có bị xuyên thủng ?

Máu kia, muốn có bao nhiêu lại chẳng được ? Hoa Vô Khuyết làm gì có thừa thì giờ để xem là máu người hay máu thú ? Mà hẳn khi nào lại tin là một cuộc dàn cảnh ?

Điểm đáng chú ý, là môn khí công của Bạch Sơn Quân thành tựu rất cao, có vậy y mới chịu nổi sự treo động đầu qua một thời gian khá dài.

Chính sự treo động đầu đó làm cho Hoa Vô Khuyết không hoài nghi có một dàn cảnh.

Huống chi, Bạch Phu nhân đáng thương hại quá chừng ? Huống chi, Hoa Vô Khuyết chỉ nghĩ đến cái chết, không buồn lưu ý đến ngoại cảnh ?

Một con người sắp chết, còn sợ gì bị lừa ? Mà trên đời này có ai lại đi lừa một kẻ sắp chết trong phút giây ?

Giờ đây, Bạch Phu nhân đưa Hoa Vô Khuyết đi tìm một người.

Người đó là ai ? Ở đâu ?...

Hoa Vô Khuyết ngồi trong cỗ xe, mơ mơ màng màng, chừng như mê mà cũng như tỉnh.

Bạch Phu nhân cho hắn uống một thứ thuốc an thần cực mãnh liệt, dược lực phát tác, làm cho hắn dật dờ, dật dờ...

Nhưng, hắn lại không thiếp đi được, dù hắn muốn thiếp lắm. Hắn vừa chớp mắt thì cơn nhột phát động, bắt phải cười, và khi cười thì còn ai ngủ được ?

Hắn cười mãi, cười đến bao nhiêu khí lực phát tiết ra ngoài.

Bây giờ, hắn mới nhận thức, cười là một điều vui, song cười vẫn là một cực hình, tàn độc không tưởng nổi.

Cười quá độ là chết người, hắn sắp chết vì sự cười này !

Cũng may là hắn ngồi xe. Ngồi xe thì bao giờ cũng đỡ hơn dùng đôi chân mà xô dịch. Huống chi, cỗ xe lại rất êm.

Hắn chẳng hiểu Bạch Phu nhân tìm đâu mà có một cỗ xe như vậy. Tòa đạo quán nằm giữa khu hoang vắng, muốn đến một thị trấn gần để thuê xe, ít nhất cũng phí một khoảng thời gian.

Thì làm sao bà ta có sẵn xe để chở hắn đi ?

Mà hắn cũng chẳng biết phu xe là ai nữa.

Ngoài ra, hắn cũng mù tịt luôn về phương hướng cỗ xe đang chuyển bánh.

Mặc ! Tin cũng thế, không tin cũng thế, người ta có đưa hắn đến tận góc biển, ven trời hay giết hắn liền tại chỗ cũng thế.

Kho Tàng Kiếm Hiệp Giang H! Thấp Ác Nguyên tác :

Cổả Long NH N MƠN QUAN www.nhanmonquan.com đã tị cao thũ :

scip Hấn sắp chết rồi, thì còn dẫn đo cái nổi gì ? Trước sau cũng phải chết kia mà.

Do đó, hấn buông xuôi, để mặc Bạch Phu nhân làm trò gì tùy ý.

Hành trình, như Bạch Phu nhân đã nói, phải trải qua ba hôm. Trong ba hôm đó, Bạch Phu nhân tận tâm săn sóc hấn, không để cho hấn phiền lòng về khiếm khuyết một cái gì.

Hoa Vô Khuyết không nói gì, song trong tâm hết sức cảm kích bà.

Rồi, đến ngày thứ ba, vào lúc hoàng hôn.

Cỗ xe dừng lại tại một cái gò, dựa chân một hòn núi.

Cửa xe mở ra, ánh tà dương nghiêng chiếu, soi rọi khắp lòng xe, người trong xe ngẩng mặt nhìn ra ngoài, một rừng hoa giăng chặn tầm mắt.

Hoa, có hoa nào chẳng đẹp, hoa rừng, hoa biển chen chúc nhau, càng đẹp hơn qua sự vay mượn của nhau những màu, những sắc, những hương, tương tiếp mà cũng tương ánh, hoa tạo thành một bức gấm lộng lẫy phô rộng trước mắt.

Xa xa, tận cùng rừng hoa, là một con sông lớn, trải dài như dải lụa xanh.

Tà dương muôn sắc, hoa muôn màu, rồi một giòng sông xanh buông thả lững lờ, còn có cảnh nào đẹp hơn, nhất là bối cảnh có một vùng núi non cao ngất trời ?

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Dù cái chết của ta phi lý thật, song được chết giữa khung cảnh này,

thì kể ra cũng là một sự an ủi lớn lao vậy !

Bạch Phu nhân cũng thở dài, cất giọng buồn thảm:

- Chúng ta chia tay nhau tại đây ! Cái người ta đưa người đi tìm, ở tại địa phương này.

Hoa Vô Khuyết sững sờ:

- Người đi ?

Bạch Phu nhân trầm gương mặt:

- Đến đây rồi, ta không đi không được ! Đành vậy thôi !

Hoa Vô Khuyết trở mắt:

- Tại sao ?

Bạch Phu nhân nhếch nụ cười khổ:

- Tại sao ? Con người đó có tánh tình rất cổ quái. Ta.... ta không thích gặp.

Bà mở rộng cửa xe, dìu Hoa Vô Khuyết xuống, rồi đưa tay chỉ tới phía trước, tiếp:

- Người có thấy tòa sơn đình đó chằng ?

Giữa rừng hoa, cạnh những cây cao, có một tòa sơn đình, cạnh tòa sơn đình có dòng suối, suối chảy theo triền đứng, nước chạm vào đá, tia nước bắn thành hoa, rơi chớp chớp như muôn ngàn hạt châu ngọc vun rẩy....

Châu ngọc đó phản ánh tia nắng chiều, chớp lên sáng rực, long lanh đủ màu sắc.

Kho Tàng Kiếm Hiệp Giang H! Thập Ác Nguyên tác :

Cổ Long NH N MƠN QUAN www.nhanmonquan.com đã t_đ cao thủ

:

scip Đẹp vô cùng !

Hoa Vô Khuyết sững sờ trước cái đẹp của khung cảnh.

Lâu lắm, hấn mới gật đầu, đáp:

- Có thấy !

Tịch tịch bao trùm, gió đưa hương hoa quyện quanh người, tiếng chim chiều rả rích đâu đó, nhưng tiếng chim bị tiếng cười của hấn át mất, thành ra, nơi đây là một cảnh trí siêu phàm, thoát tục, mà bị tiếng cười của chàng vẫn đục, gieo cái phàm tục khuấy động thanh cao....

Bạch Phu nhân thốt:

- Vòng qua tòa sơn đình đó, ra phía hậu, người sẽ thấy một vụng cửa đá, ẩn trong vòng rào, cửa đá quanh năm không đóng lại, người cứ tiến qua cửa đá.

Hoa Vô Khuyết trầm nghĩ:

- Người ở tại một địa phương như thế này, hấn không còn vương lụy mảy may tục trần ! Ta được hội kiến với cao nhân, kể ra cũng là một phúc hạnh ! Được cái hạnh phúc đó rồi, có chết cũng vui ! Rất tiếc là ta mang cái tình trạng này mà hội kiến với người ! Có khác chi ta mang cái dơ đến làm bẩn cái sạch !

Bạch Phu nhân tiếp:

- Vào cửa rồi, là người gặp người đó ngay, ta tin chắc song phương gặp nhau là nhanh chóng trở thành bằng hữu. Bởi, người ta thường nói, đồng khí tương cầu, mà người và người đó có cùng một khí như nhau !

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Ta như thế này, làm sao dám đối diện luận đàm với chủ nhân đi.

phương ?

Bạch Phu nhân dịu giọng:

- Người đừng quá tự hạ mình, xem thường phẩm giá của người. Tuy rằng người đó rất thông minh, am tường bá nghệ, song vị tất sánh được với người ?

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Người đó tên họ là chi ?

Bạch Phu nhân đáp:

- Tô Anh !

Hoa Vô Khuyết thảm than:

- Tô Anh !.... Tô Anh ! Ta với người, không quen không biết, ta đến cầu người cứu mạng cho ta, hửn là người sẽ cười ta !

Bạch Phu nhân lại tiếp:

- Gặp nhau rồi, rất có thể người đó sẽ hỏi người, ai đưa người đến đây, người sẽ đáp là Mã Diệc Vân đưa người đến.

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

Kho Tàng Kiếm Hiệp Giang Hị Thấp Ác Nguyên tác :

Cổả Long NH N MƠN QUAN www.nhanmonquan.com đã tị cao thũ
:

scip - Ta nhớ !

Bạch Phu nhân trầm ngâm một chút:

- Hiện tại, người đi là vừa. Ta là một kẻ mạng bạc, ngu xuẩn, ta không hy vọng người sẽ nhớ đến ta, chỉ cần người đừng vì lời ..., bịa của kẻ khác mà ngán sợ ta như một con độc xà, được vậy thì khi

chết đi, ta mới nhắm mắt được.

Hoa Vô Khuyết khẽ kêu lên:

- Chết ? ... Chẳng lẽ người ? ...

Bạch Phu nhân cười thắm:

- Từ nay về sau, dù ta còn sống, song có khác nào chết rồi ? Ta nhận thấy, trên thế gian này, chẳng một nữ nhân nào đau khổ hơn ta. Chính ta là kẻ bạc mạng nhất từ ngàn xưa mà cũng cho cả ngàn sau !

Bà dừng lại, quay mình chạy đến cỗ xe, nhảy lên, giật cương, ngựa cất vó, lòi xe đi ngay.

Hoa Vô Khuyết sững sờ, thù người tại đó, mơ màng một lúc.

Bà ấy hại hấn ra thân thể đó, hấn không hận, trái lại còn cảm kích, còn tín nhiệm.

Cảm kích một cách chân thành, và tín nhiệm hoàn toàn.

Cỗ xe chạy một lúc, vượt một đoạn đường xa, đến khúc quanh, dừng lại. Nơi đó, là một cái hang đá, chiều sâu độ mấy thước, cạnh hang có mấy cây to, sau cây có bụi cỏ rậm.

Từ bụi rậm, bước ra ba người.

Ba người đó là Thiết Bình Cô, Giang Ngọc Lang và Bạch Sơn Quân.

Bạch Sơn Quân mỉm cười, hỏi:

- Người đã đưa tiểu tử đến nơi rồi ?

Bạch Phu nhân gật đầu:

- Có khi nào ta hành sự mà để cho ai không yên tâm chẳng ?

Giang Ngọc Lang vỗ tay:

- Phu nhân hành sự thì nhất định là thành công ! Phu nhân là nữ trung hào kiệt mà ! Đệ tử được theo hầu bên cạnh, là phúc đức ba đời để lại đó, phu nhân ơi!

Bạch Phu nhân cười hắc hắc:

- Tiểu tử lại học cái thói vuốt đuôi ngựa ở đâu đó ? Ta sợ phỏng người lắm, cho ta xin cái việc thối phỏng đó đi !

Bạch Sơn Quân ngẩng mặt lên không, cười ha hả:

Kho Tàng Kiếm Hiệp Giang Hị Thập Ác Nguyên tác :

Cỏ Long NH N MƠN QUAN www.nhanmonquan.com đã t_l cao th_u :

scip - Hoa Vô Khuyết mà gặp con người đó rồi, không đầy ba hôm, hấn sẽ tiết lộ bí mật của môn công Di Hoa Tiếp Ngọc ! Hấn sẽ cung khai rành mạch, chẳng sót một điểm nhỏ ! Chắc chắn là hai con yêu tinh tại Di Hoa Cung đến ngày Diêm Vương cho câu hồn sứ giả gọi xuống âm ty !

Giang Ngọc Lang chớp mắt:

- Có thật là người đó đủ khả năng bức hấn tiết lộ chẳng ?

Bạch Phu nhân cười hì hì:

- Tiểu quý đừng tưởng là trong vũ trụ này chỉ có mỗi một người là giảo quyết !

Cho người biết, con người đó đáng là bậc sư của người đó ! Cho dù người tận dụng sở năng, cũng chẳng làm sao thoát khỏi lòng bàn tay của người đó !

Giang Ngọc Lang hỏi:

- Vũ công của y có cao lắm không ?

Bạch Phu nhân lắc đầu:

- Không một mảy may !

Giang Ngọc Lang kinh ngạc, qua một phút hấn cười vang:

- Không biết võ công thì sao đáng gọi là lợi hại ?

Bạch Phu nhân tiếp:

- Người tưởng chỉ có những người có võ công cao mới tạo áp lực được à ? Cho người biết, đấu lực thì y chẳng bằng một đứa trẻ lên mười, nhưng đấu trí thì y chấp tất cả những bậc lão thành trong thiên hạ đó !

Giang Ngọc Lang hơi mỉm:

- A ?

Bạch Phu nhân nhìn hấn:

- Người không tin ? Được rồi ! Bây giờ ta hỏi người, người nhận xét ta như thế nào ?

Giang Ngọc Lang cười hì hì:

- Nói gì phu nhân ? Trên đời này có ai sánh được với phu nhân ?

Bạch Phu nhân cười lớn:

- Ta đã bảo, ta sợ phòng người lắm, người đừng thổi mái ! Người cho rằng ta là bậc nhất trong thiên hạ, song sánh với người đó, bất quá ta chỉ là một đệ tử sánh với ân sư thôi.

Bạch Sơn Quân tiếp:

- Người nghe chưa ? Bà ấy mà chịu phục một người, thiết tưởng người đó rất đáng phục vậy ! Từ bao lâu rồi, ta chỉ nghe bà ấy tỏ cái ý phục ông trời thôi, bây giờ phục thêm người đó nữa, là hai !

Bạch Phu nhân gật đầu:

Kho Tàng Kiếm Hiệp Giang H! Thấp Ác Nguyên tác :

Cổả Long NH N MƠN QUAN www.nhanmonquan.com đã tũ cao thũ
:

scip - Trừ ông trời ở trên cao, dưới cõi thế này ta chỉ phục có mỗi một
mình y thôi, duy nhất một mình y !

Giang Ngọc Lang khoan khoái:

- Phu nhân còn làm cho Hoa Vô Khuyết phải đảo điên thay, thì người
đó chắc chắn là sẽ làm cho hắn lên trời không đường, xuống đất
không nẻo. Chết là cái chắc !

Bạch Phu nhân cười nhẹ:

- Vô luận nam nhân nào, gặp y là cảm như chết chờ chôn ! Nói gì một
tay tầm thường như Hoa Vô Khuyết ?

Giang Ngọc Lang ướm thử:

- Cho đến bây giờ, đệ tử chưa biết người đó tên họ là chi ?

Bạch Phu nhân gất nhẹ:

- Tiểu tử bị khích động rồi phải không ? Không khéo lại làm đổ vỡ cái
ghè tương mà không hót lại đầy đủ được đó nhé !

Thiệt Bình Cô cười nhạt, lên tiếng:

- Chính đệ tử đây cũng muốn biết tên họ của y nữa, phu nhân !

Bạch Phu nhân gật gù:

- Được, các người muốn biết, ta cho biết. Người đó, là một nữ nhân,
tên Tô Anh, anh đào đấy. Anh đào tuy đẹp, ngon, song có độc, mà lại
là kịch độc !

Vọng cửa đá xanh dờn với một lớp rêu dày, cửa không đóng nên người ra vào chẳng cần chạm tay vào cánh, lớp rêu không hề bị xây xát bởi những bàn tay.

Hoa Vô Khuyết bước qua vọng cửa đó.

Bên trong cửa, là một thế giới u trầm, huyền huyền ảo ảo....

Hoa Vô Khuyết rất bực mình vì cứ cười mãi, cười trong cảnh đó là phá hoại cái thanh cao, cười như vậy là tỏ ra mình còn nặng mùi tục lụy.

Hắn cố gắng nín cười song làm sao hắn nín được ? Bất quá, âm thanh được giảm nhỏ phần nào vậy thôi !

Qua khỏi cửa, là một cái động, chứ chẳng phải nhà, động rất sâu, bên ngoài rộng, bên trong hai vách ép lại thành nhỏ.

Nhưng, đoạn đường đó không xa lắm, trong sâu hơn thì lòng động lại mở rộng ra.

Vào đến đó, Hoa Vô Khuyết có cảm tưởng là mình xa rời trần thế, mà đang đặt bước trong một cõi thiêng liêng ...

Bên trong cũng là một sơn cốc, bên trên có mây trắng giăng giăng, bên dưới có hoa muôn màu lợp đất.

Kho Tàng Kiếm Hiệp Giang H! Thập Ác Nguyên tác :

Cổả Long NH N MƠN QUAN www.nhanmonquan.com đã tị cao thù :

scip Lại có suối trong, có đá lạ.

Và tận nơi này mới thực sự có nhà.

Nhà, lầu có, trệt có, sã ngang có, dãy dọc có, lối kiến trúc tân kỳ, không giống những cơ sở ở thế gian.

Xa xa, có tiếng hạc ..., hạc tụ thành ba, thành năm, thấy người không

sợ, mà chừng như nghinh tiếp người, có thể chúng được giao phó nhiệm vụ tiếp tân cũng nên.

Đang bàng hoàng trước cảnh lạ, Hoa Vô Khuyết không hay là những con đường lát đá phủ rêu xanh, xuyên qua các luống hoa.

Chúng dẫn hắn đi tới, gần đến bờ suối. Hoa Vô Khuyết chợt phát hiện ra một bóng người.

Người đó đang ngồi, đầu cúi xuống, tựa hồ đang trầm tư, mà cũng mừng tượng nhìn cá lội trong giòng nước.

Có lẽ người đó muốn gởi niềm tịch mịch cho những con cá mang đi tận giòng, để đổ ra ngoài biển cả !

Mớ tóc đen quá, bông xõa phủ bờ vai, chiếc áo trắng như tuyết tương phản với màu tóc, tạo thành cái vẻ vừa thanh khiết vừa ảo huyền.

Hoa Vô Khuyết nhìn si si dại dại, hoàn toàn bị cảnh tượng đó thu hút tâm hồn.

Hiển nhiên, người ngồi đó, là một nữ nhân, và nữ nhân đang hồi thanh thiếu.

Thiếu nữ áo trắng chợt quay đầu lại, nhìn Hoa Vô Khuyết.

Đẹp ! Không một danh từ nào thích đáng để tả cái đẹp của nàng. Nàng không quay mặt lại, thì hoa còn tươi, nàng quay mặt rồi, tất cả các đóa hoa như úa tàn, mờ phai.

Hoa, ở bên cạnh nàng, là cát ở cạnh châu ngọc !

Thực ra, đôi môi nàng hơi dày một chút, và vàng trán cũng có cao phần nào, song hai khuyết điểm nhỏ đó được xóa mờ bởi đôi mắt tròn, đen lay láy.

Nàng không rực rỡ như Tiểu Tiên Nữ, hay Mộ Dung Cửu, mà cũng chẳng sắc sảo như Thiết Tâm Nam, song nàng hơn cả ba. Tìm cái hơn là một điểm rất khó, mặc dù ai có thấy ba nàng trước, bây giờ

gặp nàng này tất phải có đồng nhận xét là nàng này vượt bậc ba nàng kia !

Nàng thanh khiết quá, ai gặp nàng cũng cho rằng mình còn ô uế lắm, không dám gần nàng.

Trong ánh mắt của nàng, thoáng hiện niềm kinh dị, ẩn ước về ai oán.

Tợ hồ nơi đây chẳng bao giờ tục khách được đặt chân mà hiện tại thì không gian đã bị hoen ố vì sự hiện diện của Hoa Vô Khuyết rồi.

Hoa Vô Khuyết đỏ mặt, ấp úng:

Kho Tàng Kiếm Hiệp Giang Hị Thấp Ác Nguyên tác :

Cỏ Long NH N MƠN QUAN www.nhanmonquan.com đã tị cao thủ :

scip - Tại....., tại ha..... là Hoa Vô Khuyết, mạo muội đến đây để cầu kiến Tô Anh lão tiên sanh !

Hắn định ninh Tô Anh là một vị lão tiên sanh, đa năng, đa thức.

Thiếu nữ áo trắng vẫn chăm chú nhìn hắn một lúc nữa, sau cùng diễm nhẹ một nụ cười:

- Ở đây, quả thật có Tô Anh, song không phải là lão tiên sanh.

Hoa Vô Khuyết sững sờ:

- A ?

Thiếu nữ diễm nhiên tiếp:

- Tô Anh là ta ! Ta là Tô Anh đây !

Hoa Vô Khuyết lại thêm một lượt sững sờ.

Có thể như thế được sao ? Cái người chữa trị được chứng bất trị của chàng, ít ra cũng phải là một bậc lão thành thừa tài cải tử hoàn sanh

chứ !

Vị cao nhân đó, là nàng này sao ?

Tuổi nàng chưa tròn đôi mươi ! Làm gì nàng lãnh hội được cái thuật của Hoa Đà, Biển Thước ?

Tô Anh chớp mắt, thản nhiên tiếp:

- Nơi đây, là chốn tuyệt tịch thế nhân, còn ai biết đến mà chỉ dẫn cho người?

Người chỉ dẫn cho người đó là ai vậy ?

Hoa Vô Khuyết đáp ứng:

- ...

... đưa hấn đến đây để van cầu một thiếu nữ cứu mạng.

Rồi bây giờ đối diện với con người có gương mặt lạnh kia, với nụ cười nhạt nhẽo, hấn làm sao mở miệng nói lên cái tâm ý của mình ?

Tô Anh tiếp hỏi:

- Người đã ... công vượt đường dài đến đây, đã đến rồi sao chẳng nói một tiếng nào ?

Nàng khách sáo, lễ độ, thật vậy, song cái khách sáo, lễ độ đó chỉ làm cho Hoa Vô Khuyết xốn xang, bứt rứt hơn, chứ chẳng hề an ủi hấn.

Tuy nhiên, Hoa Vô Khuyết dù bản tính ôn nhu, vẫn là con người có dũng khí, bất quá hấn không thường ... cái dũng khí đó như phần đông hào kiệt. Chỉ khi nào cần, hấn mới vận dụng đến thôi.

Và, hiện tại chính là lúc cần rồi đó.

Hấn vụt thốt:

- Tại hạ vô tình, đặt bước lầm vào địa phương này, gây phiền phức

cho cô nương, tại hạ ... mong cô nương tha thứ.

Kho Tàng Kiếm Hiệp Giang H! Thập Ác Nguyên tác :

Cổả Long NH N MƠN QUAN www.nhanmonquan.com đã tị cao thũ
:

scip Hấn nghiêng mình, vái chào, đoạn quay người, bước trở ra.

Tô Anh không nhìn lại, mãi đến khi Hoa Vô Khuyết khuất mình trong các luống hoa, nàng buột miệng thở dài.

Thở dài rồi, nàng gọi:

- Vị công tử kia, xin dừng bước.

Hoa Vô Khuyết dừng chân.

Trầm ngâm một lúc, hấn hỏi:

- Cô nương ... ?

Tô Anh ...:

- Các hạ trở lại đây !

Lẽ độ lên cao hơn trước một chút, nàng bắt đầu dùng hai tiếng các hạ, nhưng liệu nàng dùng hai tiếng đó lâu lắm chăng ?

Tô Anh giục:

- Thì các hạ cứ trở lại đây !

Nàng hơi gằn giọng một chút. Giọng tuy gằn, nhưng rất ôn nhu uyển chuyển, bất cứ nam nhân nào trên đời, nghe âm thanh đó, cũng phải mềm lòng.

Hướng hồ Hoa Vô Khuyết từng chủ trương không nghịch ý nữ nhân ?

Hấn quay mình từ từ trở lại.

Hắn trở lại, Tô Anh vẫn không quay đầu. Nàng điềm nhiên hỏi:

- Người đến đây, ta nghĩ không làm đâu ! Ta biết, người quyết ý đến đây, song con người người gặp tại đây không đúng với cái người mà người phát họa trong tâm tư, người chỉ gặp một thiếu nữ, cho nên người thất vọng, có đúng thế không ?

Hoa Vô Khuyết chưa trở lại, nàng gọi hắn với hai tiếng các hạ. Hắn trở lại rồi, nàng dùng tiếng người. Dùng tiếng đó nàng muốn xác nhận tư cách địa chủ, nàng muốn tỏ ra mình là bậc trên, để trả đũa lại sự thất vọng của Hoa Vô Khuyết.

Bởi, nếu hắn thất vọng, chẳng qua hắn khinh thường nàng !

Ít nhất, Tô Anh cũng nghĩ như vậy.

Hoa Vô Khuyết giật mình:

- Tại ha.....

Tô Anh chặn lời:

- Khi ta nói, ta không muốn người đáp, mặc dù câu nói có hàm súc cái ý hỏi. Chỉ vì những câu ta nói, người sẽ khó lòng mà thừa nhận, mà người thì lại không thuộc hạng người thích nói ngoa trước mặt nữ nhân. Khó thừa nhận, lại khó nói ngoa, thì còn đáp làm sao được ?

Hoa Vô Khuyết còn biết nói gì ?

Tô Anh tiếp:

Kho Tàng Kiếm Hiệp Giang HỊ Thỉp Ác Nguyên tác :

Cỏ Long NH N MƠN QUAN www.nhanmonquan.com đã t_đ cao th_đ
:

scip - Cũng bởi cái mẫu người của người như vậy, nếu mà bắt buộc phải nêu lên một sự yêu cầu trước mặt nữ nhân, thì người sẽ cho rằng mất mặt lắm. Do đó, người vất vả bôn ba vượt nghìn dặm đến

đây, song đến rồi thì người ta từ liền, mong ly khai gấp gấp cái nơi mà người nôn nóng muốn đến. Đúng vậy chứ ?

Hoa Vô Khuyết lại giật mình.

Thiếu nữ bất quá chỉ nhìn phớt qua hấn thôi, và hiện tại, nói năng với hấn, nàng cũng chẳng hề quay đầu lại, để xem thần sắc của hấn như thế nào.

Thế mà cái nhìn phớt qua đó đủ cho nàng, rất đủ, để giải phẫu tâm tư hấn, biết rõ mọi ý tưởng của hấn.

Cái tâm của con người là phần kín đáo nhất, nhưng cái tâm của Hoa Vô Khuyết dường như bẻ gãy trước ánh mắt của nàng, ánh mắt đó tùy tiện phiêu lưu khắp vùng tâm tưởng của hấn, phát hiện từng ẩn khúc được giữ kín của hấn.

Đôi mắt của nàng đáng sợ thật !

Nàng cười nhẹ, tiếp luôn:

- Giả như người muốn đi, tự nhiên ta không thể cầm chân người lại. Tuy vậy ta cảnh cáo cho người biết, chẳng khi nào người bước ra khỏi thạch môn !

Hoa Vô Khuyết giật mình lướt thứ ba.

Hấn toan mở miệng, Tô Anh chặn liền:

- Hiện tại, tâm mạch của người sắp đứt đoạn rồi đó nhé, trên gương mặt của người, cái sắc chết bắt đầu hiện lộ, dưới gầm trời này, chỉ có ba người cứu được người thôi, mà ta thì...

Nàng dừng lại một chút, thản nhiên tiếp luôn:

- Ta là một trong ba người đó. Mà ta cũng là người duy nhất trong ba, sẵn sàng cứu người. Nếu người không may mắn tiếc rẻ sanh mạng, thì đúng là một điểm làm cho ta thất vọng vô cùng.

Gian nhà khá rộng, ở một nơi khoáng đạt, còn ai không nghe tâm

thần thư thái ?

Bốn phía đều có cửa, cửa lại rộng, lúc đó bóng chiều đã bắt đầu sẫm lại, đen dần, đen dần ...

Đèn vừa lên, ngăn chặn bóng đêm lan tràn vào nhà nhưng không ngăn chặn được hương hoa tỏa ngát không gian.

Nếu hương hoa cô đọng thì dù thơm dịu đến đâu rồi cũng nồng. Gió từ xa, từng cơn, từng cơn, cuốn về, giao động không gian, quét cái hương cũ bay đi, thay đổi cái mới.

Kho Tàng Kiếm Hiệp Giang H! Thập Ác Nguyên tác :

Cổả Long NH N MƠN QUAN www.nhanmonquan.com đã tị cao thù :

scip Cho nên khừu giác luôn luôn dễ chịu.

Bốn phía nhà đều có cửa, khoảng cửa trong, tự nhiên bỏ trống, nơi nào không cửa thì la liệt những bức họa, những kệ sách, thơ, có những chậu hoa mang vào nhà, đặt rải rác khắp nơi. Hoa tỏa hương ngào ngạt, lẫn át cả hương hoa bên ngoài theo gió lộng vào.

Thơ, sách, có đủ loại, bằng vào hình thức của quyển sách cũng đủ biết có rất nhiều loại.

Rồi đến những chiếc bình, vô số bình, to nhỏ bất đồng, hoặc bằng ngọc, hoặc bằng đá, cũng có những chiếc bằng gỗ quý, được chạm khắc cầu kỳ.

Mới nhìn qua, tựa hồ quá ngồn ngang, bừa bãi, nhưng xem kỹ, mới nhận được cái lối sắp xếp rất tinh xảo. Những vật đó, vừa đối chiếu nhau, vừa giúp nhau làm nổi bật những cái tân kỳ của nhau, chừng như tương tranh ưu điểm mà cũng bổ khuyết cho nhau toàn vẹn ưu điểm.

Nhưng, cái xảo đáng kể hơn hết, là lối sắp xếp không còn mảy may tục ý, một kẻ tầm thường vào đây rồi, nhìn qua một lúc, cũng nhận ngay sự trang trí thật phi phàm.

Lạ lùng làm sao, trong một gian nhà rộng như vậy, ngoài những đồ vật nép mình vào bốn phía vách, tại khoảng trống chẳng có một vật gì khác, trừ một chiếc ghế !

Thiết tưởng trên thế gian này, chỉ có ngôi nhà đó trang trí duy nhất một chiếc ghế thôi !

Ghế có hình thức cổ quái, không giống với bất cứ loại ghế nào trên đời cho nên Hoa Vô Khuyết chẳng biết phải gọi nó là ghế bành, hay ghế dựa, hay ghế đong đưa....

Chiếc ghế dường tượng một chiếc rương, bắt quạ tại khoảng giữa, sâu xuống, mà cái chỗ sâu đó cũng lạ lùng, ai ngồi vào là trông như bị nắm cứng tại chỗ, như viên ngọc ... trong chiếc nhẫn ...

Hoa Vô Khuyết đã vào trong gian nhà đó.

Hắn thấy thiếu nữ nói năng ôn hòa quá, nhưng cái ôn hòa của nàng trái lại có một mãnh lực hầu như bất khả kháng.

Nàng lạnh nhạt thật, song chẳng biết tại sao, Hoa Vô Khuyết không thể cự tuyệt được !

Vào nhà, một chủ một khách, nhưng chỉ có một cái ghế duy nhất.

Thế thì làm sao đây ? Chủ ngồi ? Khách ngồi ?

Vào nhà rồi, Tô Anh thản nhiên bước đến chiếc ghế duy nhất đó, ngồi xuống.

Hoa Vô Khuyết phải đứng, chứ chẳng lẽ hắn lại ngồi ngay xuống nền ? Hắn dờ khóc dờ cười.

Tô Anh lại cười, nụ cười vẫn nhạt như thường. Nàng thốt:

Kho Tàng Kiếm Hiệp Giang H! Thấp Ác Nguyên tác :

Cỏả Long NH N MƠN QUAN www.nhanmonquan.com đã tị cao thũ
:

scip - Ở đây, ta không thường có khách, hoặc giả nếu có, thì những người khách đó đều mang trọng bệnh, thiếu sống thừa chết, dù cho có sắm ghế cho họ ngồi, họ cũng chẳng thể ngồi. Bởi vậy ta không hề nghĩ đến việc chuẩn bị một chiếc ghế thứ hai.

Đến lúc này, Hoa Vô Khuyết vẫn còn cười như khởi sự phát cười.

Hắn thầm nghĩ:

- Kẻ đến đây không thể ngồi thì chẳng lẽ họ đứng ? Nàng vừa nói là tất cả khách của nàng đều mang trọng bệnh kia mà ?

Tô Anh tiếp:

- Hắn là người đang tự hỏi, khách đến đây, không đủ sức ngồi, thì tự nhiên họ cũng không đủ sức đứng luôn, vậy chẳng lẽ họ nằm dài ngay trên nền nhà ? Đúng vậy chứ ?

Hoa Vô Khuyết lại giật mình.

Lần này là lần thứ tư, hắn giật mình trước sự thông minh của đối tượng.

Hắn nghĩ, cái nàng này đáng sợ thật ! Vô luận hắn nghĩ gì, nàng cũng đoán được !

Mà, ngược lại, nàng nghĩ gì, chẳng một ai biết nổi !

Nàng cười, lại tiếp:

- Người yên trí, ta rất ít khi suy đoán tâm tưởng của người khác, và ta cũng không để cho ai phải nằm ngay trên nền nhà đâu !

Chiếc ghế của nàng có chỗ tựa tay rất rộng, mường tượng hai chiếc rương kèm hai bên nàng, và hình như rương có nắp mở đóng được.

Tô Anh vừa thốt vừa mở nắp một bên dựa, thò tay vào trong, mò mò.. Một tiếng cách vang lên.

Nơi khoảng trống trước mặt Hoa Vô Khuyết, mặt nền vụt mở ra, để lộ một lỗ trống.

Rồi từ dưới lỗ trống, một chiếc giường nhô lên, từ từ.

Tô Anh điềm nhiên thốt:

- Hiện tại thì có giường cho người nằm rồi, chắc người không cần gì phải đợi ta mời.

Hoa Vô Khuyết thốt một câu, câu thứ nhất từ khi quay mình trở lại vâng theo tiếng gọi của nàng, rồi theo nàng vào nhà:

- Tại ha..... khát, muốn uống một chén trà.

Thực ra, hắn không đến nỗi quá khát, và hắn cũng chẳng muốn nói lên làm gì.

Song, chẳng biết tại sao ý tưởng vừa thành hình, thì câu nói lại vọt ra khỏi miệng liền. Đã lỡ nói thì cũng chẳng sao, hắn chờ xem thiếu nữ sẽ làm gì ?

Tô Anh đáp:

- À ! Ta quên mất, có khách từ phương xa đến, không rượu thì đã đành, chẳng lẽ lại không trà luôn ? Ít nhất cũng phải có cái gì cho khách uống chứ !

Kho Tàng Kiếm Hiệp Giang H! Thập Ác Nguyên tác :

Cổả Long NH N MƠN QUAN www.nhanmonquan.com đã tị cao thũ :

scip Nàng cho tay vào chiếc rương nơi chỗ dựa.

Từ phía sau giá thơ, sách, bỗng có tiếng nước chảy róc rách, kế tiếp giá thơ sách tự động di chuyển.

Một hình người bằng gỗ vọt qua khoảng trống do giá sách vừa bỏ.

Tay tượng gỗ cầm một mâm trà, trên mâm có hai chén ngọc, trong chén có nước, màu trắng đục đục như sữa.

Tô Anh nhẹ điểm một nụ cười, thốt:

- Xin lỗi vậy nhé, nơi đây không trà, nhưng nước thạch nhũ ngàn năm, cũng dễ uống, có thể tạm dùng thay trà, đãi khách. Nào, xin mời !

Hoa Vô Khuyết buột miệng thốt:

- Ngày xưa, Gia Cát Võ Hầu chế được mộc ngư lưu mã, kể ra cũng giỏi lắm rồi.

Nhưng cái giỏi đó, bắt quá cũng ngang với sự tinh xảo của cô nương chứ không hơn !

Tô Anh vẫn cười:

- Mộc ngư lưu mã của Khổng Minh tiên sinh, chỉ dùng nơi chiến trận, bằng đem dùng vào việc dâng trà đãi khách, thì đâu có ngoạn ngoạn như tiểu đồng gỗ của ta !

Nàng ngang nhiên khinh thường cả Gia Cát Võ Hầu !

Lúc hoàng hôn tàn, đêm sắp xuống, trong nhà có ánh đèn. Khi Tô Anh vào, thì đèn tắt, cả hai đàm đạo trong bóng tối nhá nhem.

Bây giờ đêm xuống sâu rồi, thực ra thì chưa đến canh một, song ở một nơi hoang vắng, thì đầu đêm hay cuối đêm cũng thế thôi, không gian vẫn âm u, lạnh lùng, cho nên đêm là kể như đêm sâu, sâu lắm rồi. Đêm vừa xuống ta chỉ có việc ngủ chờ sáng, ngủ để trốn cái âm u, lạnh lẽo.

Đèn bằng đồng có đó, mắc nơi vách, nhà bỏ ngõ bốn phía, trên nền trời sao mọc dày, đèn chưa đốt, ánh sao mờ tỏa trần gian, không đủ sức lan tràn vào nhà, gian nhà tối lạ lùng.

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Cô nương không cần di động, mà có thể đốt ngọn đèn kia chẳng ?

Tô Anh buông giọng uể oải:

- Ta lười thành tánh mát rồi, mà người lười thì thường có thể chế biến ra nhiều phương tiện bù trừ sự lười biếng đó.

Nàng lại đưa tay vào chiếc rương, chiếc đèn nơi vách bên cạnh giá sách, nhô ra, đồng thời một con dao nhỏ và một viên đá cũng nhô ra theo, con dao chặt mạnh vào viên đá, tia lửa bắn tung tóe, lửa hắt ngọn đèn, đèn cháy liền.

Tất cả những diễn tiến đó đều tự động, trừ cái việc ngọn đèn bắt lửa cháy lên.

Tô Anh lại cười:

- Người thấy đó, ta cứ ngồi một chỗ, mà vẫn làm được rất nhiều việc.

Kho Tàng Kiếm Hiệp Giang H! Thấp Ác Nguyên tác :

Cổả Long NH N MƠN QUAN www.nhanmonquan.com đã tị cao thù :

scip Hoa Vô Khuyết cười vang.

Lần này chính hấn muốn cười. Hấn hỏi:

- Theo tại hạ nghĩ, tự mình rót nước đốt đèn, còn giản dị hơn là dùng cơ quan làm thay cho mình. Cô nương nói rằng mình lười biếng, thế tại sao lại chịu khó tưởng tượng phương pháp sử dụng cơ quan ?

Chẳng hiểu tại sao, hấn cứ tìm cách bắt bẻ tài xảo của Tô Anh, ý khí của Tô Anh vừa lên, càng lên, thì hấn lại cố đè xuống.

Hấn không chịu đựng nổi sự cao ngạo của Tô Anh sao ?

Thái độ đó hoàn toàn trái ngược với bản tính cố hữu của hấn, chỉ vì hấn bắt buộc phải cười mãi mà thành ra mặt hấn bình thường.

Nhưng Tô Anh trả miếng thật đau, nàng lạnh lùng hỏi lại:

- Con người như ta, lại có thể tự rót nước, tự mang đến mời người uống hay sao chứ ?

Hoa Vô Khuyết tiếp:

- Ai cấm cô nương nuôi tỳ nữ ? Có phải là gián dị chẳng ?

Tô Anh bĩu môi:

- Nuôi người khác ? Ta không thể để cho bầu không khí quanh ta ô nhiễm tục trần.

Hoa Vô Khuyết đuối lý.

Tô Anh nhìn hẩn một lúc lâu, đoạn tiếp:

- Sở dĩ người thốt những câu đó, là vì người nhận ra, ta rất mạnh, người muốn làm cho ta yếu, ta rất vững, người muốn làm cho ta lão đảo, lung lay, có thể thôi. Nhưng, khi nào người dám nhận chân điều đó ? Cho người biết, trên trể gian này, chẳng có một người nào khuyh đảo nổi ta đâu ! Vĩnh viễn, ta ở trên cao, rất cao, không một tài trí nào lôi nổi ta xuống thấp. Người đừng phí công vô ích lắm !

Hoa Vô Khuyết cười lớn với cái ý muốn thực sự, chứ chẳng vì nhột:

- Một cơn gió nhẹ thổi qua, cũng đủ làm cho cô nương chao chao chực ngã. Bất cứ ai cũng có thể áp đảo cô nương ! Vững chắc chi đó mà cô nương nói cứng với tại hạ !

Tô Anh gật gù:

- Nhận thức được là ta không biết vũ công, người cũng có nhãn lực đấy !

Hoa Vô Khuyết lạnh lùng:

- Quá khen !

Tô Anh hỏi:

- Vũ công của người khá lắm chứ ?

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Tạm dùng được vậy thôi, cô nương.

Tô Anh tiếp:

Kho Tàng Kiếm Hiệp Giang Hị Thập Ác Nguyên tác :

Cổả Long NH N MƠN QUAN www.nhanmonquan.com đã t_l cao th_u
:

scip - Nhưng hiện tại, chính người yêu cầu ta cứu mạng, chớ ta không hề nhờ người cứu giúp ta. Suy theo đó, ta có thể lập luận rằng, trên đời, có rất nhiều sự việc không thể giải quyết bằng vũ công. Người biết không, con người là cái gì thông minh nhất trong vạn vật, bởi vì con người có trí tuệ, chứ chẳng phải vì lực khí. Bằng như dựa vào lực khí mà hãnh diện thì một con lừa, con ngựa cũng mạnh hơn con người đứt đi rồi.

Hoa Vô Khuyết nổi giận.

Bình sanh, hấn mới nổi giận lần thứ nhất, nổi giận vì thua kém một con người !

Thua kém trí, mà cái tài của hấn cũng vô dụng luôn, bởi đối tượng không hề xem vũ công của hấn có giá trị mấy may nào.

Hấn muốn quay mình trở ra ngay.

Hấn sắp sửa thực hiện ý định đó, thì Tô Anh điểm một nụ cười, rời chiếc ghế, bước tới, thốt:

- Bây giờ thì người cứ yên tâm nằm xuống chiếc giường kia, ta cho người uống một bình thuốc, tràng cười quái ác đó đứt liền.

Hoa Vô Khuyết làm sao giữ nguyên ý định bỏ đi ?

Không phải hấn sợ chết.

Hấn không thể bỏ đi, là vì ma lực của nụ cười nơi vành môi của Tô Anh, nụ cười đó, nếu hướng về một tảng đá, tảng đá cũng lung lay, hà hướng hướng tận vào đáy lòng Hoa Vô Khuyết, nơi đó có một quả tim mềm như tất cả những quả tim trên đời ?

Thêm một bằng chứng cho hấn, là không có cái gì đáng sợ hơn nụ cười.

Cười đúng việc, đúng lúc, đúng với người, cười đúng cái nghệ thuật của một người chuyên dùng cười thay vũ khí.

Tràng cười dứt, đúng như Tô Anh nói.

Sau khi uống bình thuốc của Tô Anh, Hoa Vô Khuyết ngưng cười, và hấn ngủ.

Dĩ nhiên nếu hấn ngủ được thì giấc ngủ đó phải nặng nề, và lâu lắm hấn mới tỉnh lại.

Đúng hơn, hấn bị thứ thuốc đó quật ngã, hấn bị cơn bão tố bên trong dai dẳng qua mấy hôm liền quật ngã.

Bị dao động mạnh như vậy, nếu ngủ được, thì ngủ chết, cũng là sự thường.

Trong khi hấn ngủ vùi như vậy, thì làm sao hấn nghe được một cuộc đối thoại diễn ra cách hấn không xa lắm ?

Cuộc đối thoại mở đầu bằng một tràng cười trong trẻo, rồi một âm thanh trong trẻo tiếp nối:

Kho Tàng Kiếm Hiệp Giang HỊ Thập Ác Nguyên tác :

Cỏả Long NH N MƠN QUAN www.nhanmonquan.com đã tị cao thũ :

scip - Hiền muội tài quá ! Vô luận là một nam nhân hung dữ nào, đến

với hiền muội là nam nhân đó lập tức biến thành một con chó con, ngoan ngoãn vẫy đuôi tuân phục !

Câu nói dứt, Bạch Phu nhân bước vào.

Tô Anh không buồn nhìn bà ta, điềm nhiên hỏi:

- Tại sao thơ thơ lại đến ? Thơ thơ không tin tôi ? Phải không ?

Bạch Phu nhân hấp tấp cười vuốt:

- Làm gì có việc không tin nhau, hờ hiền muội ? Bất quá ...

Tô Anh chận lại:

- Bất quá cái chi ?

Bạch Phu nhân tiếp:

- Những người đó, họ nghĩ rằng hiền muội tâm cao, ý ngạo, họ nhờ ngu thơ đến đây, yêu cầu hiền muội hãy nhẫn nại, uyển chuyển một chút ! Miễn làm sao tiểu tử chịu tiết lộ bí mật của môn công Di Hoa Tiếp Ngọc thôi, hấn tiết lộ rồi, ngu thơ đảm nhận cái việc hạ sát hấn cho.

Bây giờ, Tô Anh mới lạnh lùng nhìn Bạch Phu nhân:

- Thơ thơ cho là biện pháp của tôi không hiệu quả ?

Bạch Phu nhân lại vuốt ve:

- Không phải không hiệu quả, bất quá..., bất quá... hơi mạnh một chút thôi. Mà bọn ngu thơ thì chỉ muốn lừa hấn tiết lộ bí mật đó thôi. Cho nên...

Tô Anh bĩu môi:

- Các người sợ tôi quá hung bạo, tàn khốc, rồi hấn sẽ chết bất ngờ, và các người không thu hoạch được điều mong muốn ?

Bạch Phu nhân cố vuốt ve:

- Hiền muội cũng biết là hầu hết nam nhân...

Tô Anh lạnh lùng:

- Thợ thợ muốn rằng, tôi phải hòa dịu với hấn, tặng bốc hấn, rồi cho hấn uống thuốc mê ? Nếu cần tôi cũng phải cời tuốt y phục cho hấn thấy thân thể trần truồng của tôi, sau đó tôi nhảy vào lòng hấn, tôi lôi hấn nằm xuống với tôi ? Tôi phải làm đủ mọi cách cho hấn say mê ? Phải vậy chăng ?

Bạch Phu nhân càng vuốt ve hơn:

- Dù sao thì hấn cũng sắp chết, giả như hấn có khoái mắt chút nào, thì cũng như là mình ban bố phúc hạnh cho hấn, an ủi hấn... Có quan hệ gì đâu, hiền muội ?

Tô Anh cười mỉa:

- Cái phương pháp đó, thú thật, tôi không sánh bằng thợ thợ rồi. Tại sao thợ thợ không tự mình áp dụng chiến thuật đó, cho hấn cung khai ?

Bạch Phu nhân vừa thẹn vừa bối rối, gượng cười tiếp:

Kho Tàng Kiếm Hiệp Giang H! Thấp Ác Nguyên tác :

Cổả Long NH N MƠN QUAN www.nhanmonquan.com đã t; cao thũ
:

scip - Ngu thợ già rồi, hiền muội ơi ! Già thì không còn hấp dẫn nữa, hiền muội cũng biết như vậy chứ ! Đem cái xác già phô trước mắt hấn, hấn không tởm là may, chứ mong gì hấn mê tí ?

Tô Anh hừ một tiếng:

- Cho dù thợ thợ có trẻ lại hai mươi tuổi, cũng vô ích !

Bạch Phu nhân luôn luôn bị nàng hất ra, càng xáp vào, càng bị nàng

hát ra mạnh.

Đau cho bà lắm chứ ?

Cuối cùng, bà không còn cười được nữa.

Tô Anh buồn luôn:

- Cho thơ thơ biết, nếu tôi dùng cái phương pháp như thơ thơ vừa nói đó, thì đừng mong hắn hé răng nói một tiếng nào. Cái phương pháp của thơ thơ, chỉ có thể đem dùng với cái lão chồng của thơ thơ thôi !

Bạch Phu nhân đáp ứng:

- Nhưng ... nhưng ...

Tô Anh chặn lại:

- Mỗi mẫu người có một đặc điểm, phải biết áp dụng đúng phương pháp thích ứng với mẫu người đó, mới mong thành công. Tôi có phương pháp của tôi, thơ thơ khỏi phải bận tâm lo nghĩ. Thơ thơ bắt tất phải nóng nảy, cứ ần nấp ở đâu đó, sáng sớm ngày mai, thơ thơ sẽ được toại nguyện. Tôi bảo đảm điều đó.

Hồi 83

Đào Huyệt Tự Chôn

Qua ngày thứ hai, Hoa Vô Khuyết tỉnh lại.

Tràng cười dứt hẳn song hẳn nghe toàn thân yếu đuối lạ thường, như bao nhiêu khí lực đều tiêu tan mất.

Hắn nằm trên chiếc giường, muốn ngồi dậy mà cũng chẳng ngồi nổi. Không một bóng người trong gian nhà, hương hoa từ bên ngoài thoang thoảng bay vào, chốc chốc có tiếng chim vang lên.

Tịch mịch quá ! U trầm quá !

Bỗng, người nào đó ở phía hậu, kêu lên oang oang:

- Ra ngay ! Ra ngay ! Ta đã nói là ta không uống cái thứ nước rễ cây, da cây đó, sao người còn mang đến cho ta ?

Một người đáp lại:

- Không phải nước rễ cây, da cây gì đâu, đó là nhân sâm !

Người trước hét:

- Bất chấp nhân sâm hay quỉ sâm, ta đã nói không uống !

Người sau cười nhẹ tiếp:

- Thật ta chưa từng thấy một ai như người ! Được ! Được ! Người không uống thì ta mang đi, có sao đâu !

Người sau chính là Tô Anh.

Hoa Vô Khuyết hết sức lạ lùng. Tuy nàng yếu đuối như cọng sậy non đứng chơ vơ một mình, không gió cũng còn quắc oà quắc oại thay, thế mà nàng quật cường không tưởng nổi. Chính hẳn còn phải đầu hàng trước tính khí quật cường của nàng. Bây giờ đây, nàng nhượng

bộ người nào đó ! Một sự kiện quái dị ! Hấn thử ước đoán xem người đó là ai.

Không lâu lắm, Tô Anh bước ra, đầu cúi xuống, lằm lũi ...

Nhưng, vào đến gian nhà rồi, nàng khôi phục ngay trạng thái bình thường, vẫn đẹp, vẫn thoát tục, ẩn ước vẻ cao ngạo.

Bất quá, trong tay nàng có một chén sâm, một chứng tích của sự việc vừa xảy ra ở phía hậu.

Hoa Vô Khuyết trầm nghĩ:

- Người nào đó không uống, chẳng lẽ nàng lại mang ra đây cho ta uống ?

Hiện tại, hấn cần ăn uống một cái gì, bất cứ cái gì cũng được.

Thì, có một chén sâm, càng quý hơn, quý không tưởng nổi.

Tuy vậy, hấn quyết định, nếu quả thật nàng mang chén sâm cho hấn uống, thì hấn từ chối liền.

Ngờ đâu, Tô Anh cầm chén sâm bước đến cửa sổ hất ra ngoài.

Cái chén sâm, nàng chuẩn bị cho vị nhân huynh nào đó, y không uống, thì nàng đổ đi, nhất định không cho người khác uống !

Hoa Vô Khuyết thẹn thảm, mà cũng khổ thảm.

Tô Anh trở lại cạnh chiếc giường, điềm nhiên hỏi:

- Người nghe trong mình ra sao ? Ta chắc là người khoan khoái nhiều rồi đó!

Hoa Vô Khuyết nhớ lại những lúc cười nôn, cười ròn rã, cười không ngừng được, lại cười mãi, những lúc đó hấn khổ sở làm sao !

Rồi bây giờ, hấn không còn cười nữa, có chọc lăm chưa chắc gì hấn cười. Tự nhiên sự khổ sở trước đó đã cáo biệt hấn rồi, hấn ví mình

như ở địa ngục bỗng có một nhiệm màu đưa ngay lên thiên đàng.

Hắn thở dài:

- Đa tạ cô nương !

Tô Anh tiếp:

- Hiện tại, người chưa vội tạ ơn ta.

Hoa Vô Khuyết kính ngạc:

- Tại ... tại sao, hờ cô nương ?

Tô Anh giải thích:

- Bởi vì, hiện tại tràng cười đó đình chỉ, nhưng mà châm còn ở trong khí huyết của người, bất quá ta dùng thuốc đẩy nó khỏi tiểu huyết và giữ lại ở khí huyết. Nếu bây giờ, người dùng lực thì cái mũi châm đó trở lại ngay nơi tiểu huyết, người sẽ bật cười như cũ, cười mãi.

Hoa Vô Khuyết kính hãi:

- Thế thì ... bây giờ ... phải làm sao đây, cô nương ?

Hắn có thể hy sinh tất cả, miễn sao cho hắn khỏi phải cười lại như trước.

Tô Anh hỏi:

- Người muốn nhờ người lấy mũi châm ra, hay tự người làm lấy ?

Hoa Vô Khuyết trở mắt:

- Tự tại hạ làm lấy ?

Tô Anh tiếp:

- Có hai cách thông thường, tự người làm lấy. Cách thứ nhất, là dùng đá hút, cái thứ đá mà người ta gọi là đá nam châm đó đặt bên ngoài

da, mũi châm sẽ bị hút ra ngoài. Song trong trường hợp của người mũi châm đã vào quá sâu trong mình, dù cho sức hút của đá có mạnh đến đâu cũng chẳng đem mũi châm ra nổi. Cách thứ hai là người dùng nội lực, đẩy dồn nó ra ngoài.

Hoa Vô Khuyết kêu lên:

- Tại hạ dụng lực làm sao được ? Như cô nương vừa nói đó, nếu tại hạ dùng lực, thì mũi châm lại trở về vị trí cũ là tiểu huyết. Huống hồ, nó đang ở tại khí huyết ? Nó ở đó, thì tại hạ làm sao vận công ?

Tô Anh lạnh lùng:

- Tự nhiên là người không làm sao bức dồn nó ra ngoài được. Nếu người có thể làm như vậy, thì hà tất phải đến đây tìm ta !

Hoa Vô Khuyết chớp mắt:

- Tuy nhiên, cô nương cũng có biện pháp chứ ? Cái biện pháp khai thông chân khí trong người của tại hạ ?

Tô Anh gật đầu:

- Tự nhiên. Nhưng người phải cho ta biết bí quyết luyện nội công của người, ta nghiên cứu rồi giúp người một tay ! Khai thông chân khí rồi, là không còn lo ngại chi nữa.

Nàng thốt với vẻ thản nhiên quá, vẻ thản nhiên đó chứng tỏ là nàng chỉ nhắm vào sự lợi ích cho Hoa Vô Khuyết, chứ cái việc tiết lộ bí mật luyện công kia, nàng không chú ý lắm.

Hắn muốn nàng trợ giúp ? Thì hắn tự nói ra, nàng nghiên cứu, tìm cách thức.

Hắn không muốn ? Thì thôi, không ai ép buộc hắn phải tiết lộ, nếu hắn thấy cần giữ bí mật.

Một lẽ khác nữa, nàng thản nhiên là vì nàng không đặt thành vấn đề, nàng nghĩ là Hoa Vô Khuyết nghe rồi, sẽ nói rõ sự bí mật đó cho nàng biết.

Nàng cầm chắc kết quả trong tay.

Nàng nói thản nhiên quá, khi nào Hoa Vô Khuyết lại nghi ngờ đó là một mưu kế mà nàng và bọn Bạch Sơn Quân đã phí rất nhiều tâm cơ mới hoạch định được ?

Đúng vậy, Hoa Vô Khuyết không hề nghi ngờ.

Nhưng, bí quyết Di Hoa Tiếp Ngọc nào phải tầm thường ? Thì sự bí mật quanh môn công đó được xem như quan trọng nhất trong tất cả các bí mật của nền võ học hiện thời.

Bởi cái tầm quan trọng quá lớn lao của sự bí mật đó, Hoa Vô Khuyết do dự.

Tô Anh nhìn hẩn một lúc lâu, vụt hỏi:

- Không lẽ người sợ ta học lén môn công của người ?

Hoa Vô Khuyết lắc đầu:

- Tại hạ đâu có ý nghĩ đó, Tô cô nương ! Bất quá ... bất quá ...

Tô Anh cười nhạt:

- Con người như ta, nếu có lòng nào muốn học võ công thì dù không là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ, cũng không thể kém kẻ thứ hai.

Dừng lại một chút, nàng thở dài, cười lạnh, tiếp:

- Các người là những người luyện võ, các người xem võ công quý hơn châu ngọc, quý hơn sanh mạng. Các người có biết đâu, ta không xem võ công có giá trị bằng một đồng tiền ?

Nàng phát ồng tay áo, quay mình bước đi.

Hoa Vô Khuyết gọi gấp:

- Khoan đi, cô nương !

Tô Anh quay đầu lại, lạnh lùng thốt:

- Nói hay không nói là do người. Còn nghe hay không nghe do ta !

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Nội công của tại hạ, có cái tên Di Hoa Tiếp Ngọc, vốn của ...

oo Hoàng hôn ngày sau ... nghĩa là sau ngày Bạch Sơn Quân đến tìm Tô Anh ...

Bên ngoài cốc khẩu, có mặt vợ chồng Bạch Sơn Quân, Giang Ngọc Lang và Thiết Bình Cô.

Họ ngồi tại tòa tiểu đình, chờ một lúc rất lâu.

Trên gương mặt của người nào cũng có vẻ khẩn cấp lộ liễu.

Nhưng, khẩn cấp hay không khẩn cấp cũng vô ích thôi, bởi họ là những người thụ động, đã là thụ động thì cái sự sắp xếp phải do người chủ động.

Trong trường hợp này, kẻ nào nhẫn nại được là đỡ khổ, kẻ nào nóng nảy vẫn chẳng được gì hơn, trái lại còn chuốc lấy bòn chòn, bứt rứt.

Biết vậy, Giang Ngọc Lang không còn khẩn cấp nữa, hấn điếm một nụ cười, thốt:

- Tại hạ không thể tưởng tượng được cái vị Tô cô nương đó là con người như thế nào mà hai vị tiên bối lại hết sức khâm phục nàng ta !

Thình thoảng, hấn chen vào hai tiếng tại hạ, thay thế cho hai tiếng đệ tử mà hấn đã dùng.

Điều đó chứng tỏ hấn không thực sự tôn kính vợ chồng Bạch Sơn Quân, bất quá hấn dùng ngôn từ khiêm tốn để ve vuốt đôi vợ chồng ấy, trong thời gian hấn còn cần dùng đến họ thôi.

Bạch Sơn Quân mỉm cười:

- Cho tiểu tử biết, khi người gặp nàng ấy rồi, thì đừng mong nói được một tiếng nào !

Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Tiền bối thích nói chuyện xa vời, trên trời dưới đất ảo ảo huyền huyền quá chừng ! Chẳng lẽ nàng ấy là thần tiên ? Chẳng lẽ tại hạ ...

Bỗng, hấn ngưng ngay câu nói, rồi giương mắt lớn, rồi há hốc mồm.

Trước mắt hấn, trong vừng tà dương huy hoàng, một tiên nữ xuất hiện, mặc chiếc áo lông ngũ sắc, dáng bước khoan thai, nhẹ nhàng, như nương mây mà di động.

Mở lời đi cho tiên nữ, là con hạc cổ đỏ mình trắng, và phía sau nàng, có một con nai vàng đoạn hậu.

Nàng bước đi, húng từng cơn gió chiều nhẹ phất, mớ tóc đen huyền theo gió lơ phơ, chốc chốc, nàng đưa bàn tay ngọc vén lên vành tai, hoặc vuốt xuống từ trán, vòng lên đỉnh đầu, xuống ót.

Thưa ra, nàng không đẹp hoàn toàn, song cái vẻ phong hoa của nàng thừa bù lại những khuyết điểm nhỏ cho cái dung nhan siêu trần thoát tục.

Giang Ngọc Lang sửng sờ, thần hồn tan biến, còn nói năng gì được nữa.

Bạch Phu nhân mỉm cười, khẽ liếc mắt sang hấn, như ngầm hỏi:

- Tiểu tử thấy chưa ? Ta chỉ sợ, khi đối diện với nàng rồi, người sẽ bay hồn bạt vía !

Rồi bà bước tới nghinh đón:

- A ! Hiền muội ! Hiền muội đúng hẹn quá chừng !

Tô Anh điềm nhiên:

- Có khi nào tôi làm sai lời nói chẳng ?

Bạch Sơn Quân cũng bước tới, cười hì hì:

- Cái đó đã hẳn rồi, hiền muội ! Ai không biết hiền muội trọng chữ tín như sanh mạng. Và có lẽ sự bí mật về Di Hoa Tiếp Ngọc, chắc hiền muội đã nắm trong tay rồi ?

Tô Anh buông gọn:

- Tôi hỏi xong.

Bạch Sơn Quân sáng mắt lên:

- Đa tạ ! Đa tạ !

Tô Anh lạnh lùng:

- Đừng vội cảm tạ tôi, còn sớm lắm !

Bạch Phu nhân cười vuốt:

- Phải đó ! Làm gì mà vội vã như cái thứ khí trông thấy trái chín trên cành ? Ít nhất cũng phải chờ cho hiền muội ngồi xuống, nghỉ chân một chút chứ !

Tô Anh vẫn lạnh:

- Tôi không ngồi. Tôi trở về ngay bây giờ đây !

Bạch Phu nhân tiếp:

- Hiền muội gấp về thế à ? Hiền muội không cần nói chuyện lâu hơn, chắc hiền muội đã chịu khó ghi chép bí mật đó trên mảnh giấy sần sàng phải không ?

Nhưng, Tô Anh như không hiểu cái thâm ý của Bạch Phu nhân, chỉ đáp gọn:

- Tôi ghi chép làm gì ? Chẳng lẽ tôi không nhớ được một điều nhỏ

mọn như vậy sao ?

Thế là nàng chẳng có ghi chép, và nàng sẽ không có một mảnh giấy nào để trao cho vợ chồng Bạch Sơn Quân.

Đã thế, nàng lại đòi trở lại gấp.

Điều đó có nghĩa là nàng không chịu tiết lộ bí mật Di Hoa Tiếp Ngọc với vợ chồng Bạch Sơn Quân rồi.

Nhưng, Bạch Sơn Quân chưa dám nói gì phật ý nàng, y lại cười vuốt, tiếp lời:

- Còn ai nghi ngờ sự thông minh mẫn tuệ của hiền muội ? Một mắt xem mười hàng, hai mắt xem hai mươi hàng, tai nghe gì, mắt thấy gì, là vĩnh viễn nhớ như y ! Bất quá ...

Bạch Phu nhân tiếp luôn:

- Bất quá, bọn này đâu có được cái mẫn tuệ của hiền muội ? Cho nên, hiền muội nên ...

Tô Anh gạt ngang:

- Các người cũng chẳng cần gì có cái mẫn tuệ đó.

Bạch Sơn Quân cứ cười:

- Phải ! Phải ! Hiền muội có thể ghi chép để trao cho bọn này. Cái bà ấy nóng nảy phi lý lạ !

Tô Anh lắc đầu:

- Tôi chưa chuẩn bị ghi chép gì để trao cho các người.

Bạch Sơn Quân giật mình:

- Thế ra ... thế ra ... hiền muội có ý tứ ...

Tô Anh hỏi lại:

- Giả như các người mơ ước một vật gì đó, khi vật đó về tay, thì các người có đành lòng trao nó tức khắc cho kẻ khác chăng ?

Bạch Sơn Quân cố cười thành tiếng, nhưng tiếng cười nghe như tiếng khóc, vành môi mếu rĩ rang:

- Điều đó ... bất quá ...

Bạch Phu nhân sợ y lỡ lời, vội cười vuốt, chặn lời:

- Hiền muội nói phải. Ít nhất mình cũng phải giữ lại một thời gian, ngắm nghía cho bằng thích chứ ! Nhưng chẳng biết hiền muội hạn định cái thời gian đó chừng bao lâu ?

Tô Anh thản nhiên:

- Ba hôm, năm hôm, một tháng, nửa năm, một vài năm, hoặc đôi ba mươi năm.

Khi nào tôi chán rồi tôi sẽ trao cho các người. Thời gian tùy ý thích, mà về ý thích thì còn ai biết được cái thời hạn của nó mà nói trước ?

Vợ chồng Bạch Sơn Quân cùng nhìn nhau.

Lâu lắm, Bạch Phu nhân gượng cười, rồi gượng thốt:

- Hiền muội đùa đấy thôi, chứ nếu bảo ngu thơ đợi đến năm năm, mười năm, thì chẳng khác nào muốn cho ngu thơ chết gấp !

Tô Anh rùn vai:

- Chết gấp hay chết muộn, tùy các người. Bởi các người có quyền định đoạt sanh mạng của mình, muốn sống thì sống, muốn chết cứ chết. Có can gì đến tôi mà các người lại nói ra ?

Bạch Phu nhân bắt đầu mắt bình tĩnh:

- Nhưng ... chẳng phải hiền muội đã đáp ứng với ngu thơ trước kia rồi sao ? Hiền muội quên rồi sao ?

Tô Anh hừ lạnh:

- Tôi chỉ đáp ứng là bức bách Hoa Vô Khuyết tiết lộ bí mật Di Hoa Tiếp Ngọc, chứ không hề đáp ứng sẽ tố cáo sự bí mật đó với các người.

Vợ chồng Bạch Sơn Quân sững sờ.

Họ còn nói gì được nữa ?

Tô Anh từ từ quay mình, từ từ tiếp:

- Tại núi sâu, rừng rậm, chẳng có gì đãi khách, tôi không tiện lưu các người lại lâu, vậy các người hãy trở về đi.

Bạch Phu nhân như đốt lửa trong lòng:

- Hiền muội khoan đi !

Tô Anh nhạt nhẽo:

- Các người luôn luôn ghi nhớ điều này, là cái gì Tô Anh nói, cái đó vĩnh viễn không hề biến đổi. Biết như vậy rồi, các người không nên tự làm khổ lấy mình mà toan sanh chuyện.

Bạch Phu nhân thở dài:

- Cũng được. Bây giờ ngu thơ chỉ hỏi câu này thôi:

cái gã họ Hoa đó, hiện tại ra sao ?

Tô Anh gạt luôn:

- Hắn đã vào trong khu vực của tôi, thì sự chết sống của hắn là việc của tôi, các người không phải bận tâm tìm hiểu.

Bạch Phu nhân run giọng:

- Hiền muội đã giết hắn rồi ?

Tô Anh cười mỉa:

- Có khi nào tôi làm một việc quá thô tục như vậy chẳng ? Đừng tưởng tôi như các người thích mó tay vào những hành động đê tiện dơ dáy.

Nàng dừng lại một phút, đoạn tiếp:

- Tuy nhiên, các người cứ yên trí, chẳng bao giờ tôi buông tha hẳn đâu. Thứ con người đó đừng hòng góp mặt với đời nữa.

Thốt xong, nàng bước đi luôn.

Vợ chồng Bạch Sơn Quân lại nhìn nhau. Không ai dám gọi nàng, hoặc bước tới ngăn chặn nàng.

Và cũng chẳng ai cất tiếng, dù chỉ là để nói với nhau.

Lâu lắm, Thiết Bình Cô mới buộc miệng thốt:

- Vị cô nương đó làm cao quá !

Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Con người cố chấp đến thế là cùng, chẳng chịu nghe ai phân trần một tiếng, một câu ! Bình sanh tại hạ mới thấy đây là lần thứ nhất.

Thiết Bình Cô trừng mắt:

- Người đợi cho người ta mất rồi mới dám mở miệng.

Giang Ngọc Lang vờ chẳng nghe nàng nói gì tiếp luôn:

- Liễu đầu đó bặt nhược như vậy, tiền bối sợ gì mà chẳng bắt nàng lại, bức nàng phải cung khai ?

Bạch Sơn Quân thở dài:

- Cái lão ấy xem nàng như bửu bối, ai chạm đến nàng là có chết với

lão. Mà hiện tại thì vợ chồng ta không muốn có chuyện phiền phức. Bất buộc phải để cho nàng tùy ý hành động.

Bạch Phu nhân tiếp nói:

- Hà huống người đừng thấy nàng yếu đuối, tay không tấc sắt như vậy mà khinh thường. Cái tâm quỷ của nàng ghê gớm lắm đó, nàng có ngàn lẽ một mưu kế áp đảo bất cứ một nhân vật nào trên thế gian. Tất cả bọn chúng ta hiệp lại chưa chắc gì làm cho nàng nao núng mảy may, đừng nói là mong chế phục nổi nàng.

Giang Ngọc Lang cười không đáp.

Cười mà không đáp là không phục rồi.

Bạch Sơn Quân nhìn hấn một lúc lâu, bỗng ánh mắt của y lóe sang, rồi y hỏi:

- Chừng như người bất phục ?

Giang Ngọc Lang không dấu:

- Thật vậy đó tiền bối ! Tại hạ không phục.

Bạch Sơn Quân tiếp:

- Nếu không phục, chắc là người muốn thực nghiệm xem sao, phải không ?

Giang Ngọc Lang liếc thoáng qua Thiết Bình Cô, rồi cười không đáp.

Bạch Sơn Quân vỗ tay xuống đầu vai hấn, bật cười lớn:

- Tiểu tử khá lắm đó nhé ! Ta từng nghe nói, đối với nữ nhân người có cái thuật đặc biệt, vậy người thử xem cái thuật đó, áp dụng trước liễu đầu, biết đâu trong lứa tuổi dậy thì, nàng chẳng nghe thiếu thốn một cái gì, và có thể là người thành công đó.

Giang Ngọc Lang lại liếc sang Thiết Bình Cô lướt nữa.

Hắn cười thốt:

- Tại hạ có thuật gì bên cạnh nữ nhân đâu ! Tiền bối nói đùa tại hạ thẹn quá !

Bạch Phu nhân nắm tay Thiết Bình Cô, như đề phòng nàng phát tác với Giang Ngọc Lang, cười hì hì ve vuốt nàng:

- Hiền muội cứ để cho hắn đi, ngu thơ bảo chúng là hắn chẳng dám làm gì trái ý hiền muội đâu. Hắn mà sanh lòng tráo trở, thì ngu thơ sẽ bảo Tiểu Bạch trừng trị hắn.

oo Giang Ngọc Lang hăm hở đi vào sơn cốc.

Gió tạt vào mặt, quạt vào lòng, mang theo hương ngàn hoa nức mũi, hắn cảm thấy khoan khoái vô cùng, tưởng chừng mình đang phiêu phưởng đến tận một lạc cảnh nào.

Xưa nay, hắn tự hào là đối với nữ nhân, hắn già tay ấn lăm, bất cứ một nàng nào, khó tính đến đâu, hắn chỉ dùng năm bảy tiếng, bồi thêm vài thủ đoạn vặt, là nàng ấy phải bị hắn khuất phục ngay.

Huống hồ hiện tại, đối tượng của hắn chỉ là một thiếu nữ vừa tròn trăng lẽ một ?

Khuất phục một tiểu cô nương như vậy, có khó khăn gì cho hắn đâu ? Bất quá, hắn phí công uốn éo vài lần lưỡi, chớp chớp vài lần mắt, rồi nhếch một nụ cười, là vị cô nương đó phải xiêu lòng ngay.

Hắn tự tin lăm.

Càng tự tin hơn nữa, là hắn biết được nàng không biết mảy may vũ công.

Giả như hắn không thành công thì cứ ung dung mà trở lại, hắn chẳng hao tổn một sợi lông nào.

Trời con gà, còn vuốt tay thay, huống hồ làm cái việc ngăn chặn hắn ? Thì, đừng mong Tô Anh làm gì hắn nổi.

Ngoài ra, hấn cũng có thể liêu, dùng mãnh lực mà cưỡng bức nàng, khi lúa thành gạo, gạo thành cơm rồi, thì nàng có muốn giận dữ thì cũng chẳng bao giờ dám mở miệng.

Đã một lần, hấn thành công với Thiết Bình Cô kia mà ?

Vả lại, Thiết Bình Cô còn lợi hại hơn nàng nhiều.

Người ta chỉ sợ áp lực, chứ có ai ngửa mưu trí của kẻ khác, bởi nếu dè dặt một chút, thì mưu cao kế thâm cũng bằng thừa.

Người ta ví nữ nhân như một con ngựa, tuy không phải tất cả nữ nhân đều là ngựa, song cái số được ví đúng vẫn là đa số, mà lại là thứ ngựa hoang chưa được huấn luyện.

Nếu gặp tay kỹ sĩ lành nghề, thì chẳng mấy chốc mà con ngựa thuần, tay kỹ sĩ tìm ra nhược điểm của con ngựa dễ dàng, cứ nhắm vào nhược điểm đó mà công kích, ngựa chúng đến đâu cũng phải chịu hang.

Gì thì chẳng biết, chứ trong địa hạt thuyết dụ nữ nhân, phải kể Giang Ngọc Lang là tay có hạng cao.

Về bí mật Di Hoa Tiếp Ngọc ?

Tô Anh tiết lộ cũng tốt, không tiết lộ cũng chẳng sao, bởi điều đó chỉ liên quan với vợ chồng Bạch Phu nhân thôi. Hấn có cần gì biết đến điều bí mật đó ?

Cho nên, dù thành, dù bại, hấn chẳng màng, miễn là hấn chiếm được tiện nghi trên thân thể của Tô Anh thôi.

Như vậy là đủ lắm rồi.

Từ ngày xuất đạo đến nay, hấn luôn luôn chủ trương giành tiện nghi cho hấn, còn cái hậu quả tai hại như thế nào, cứ để kẻ khác tiếp nhận cho hấn.

Còn gì sướng hơn, được hưởng lợi mà chính kẻ khác hứng lấy tai hại ?

Với những ý niệm đó, hấn bước đi mạnh dạn, lòng cởi mở sẵn rồi.

Hấn đang đi, bỗng một giọng nói lạnh lùng đâu đây vang lên:

- Người là ai ? Bằng vào đâu mà người dám ngang nhiên xâm nhập vào địa phương này ?

Bởi hấn đắc ý quá chừng, nên không trông thấy Tô Anh từ xa xa theo dõi hấn từng cử động một.

Bây giờ, nàng cất tiếng hỏi hấn, mắt nàng nhìn hấn, trừng trừng.

Trông thấy Tô Anh, Giang Ngọc Lang lập tức sửa cái dáng đáng thương hại cực độ.

Hấn biết, nữ nhân rất đồng tình với những cảnh khổ, và kẻ nào càng tỏ ra yếu đuối trước họ, mong nhờ họ chở che, họ không ngần ngại tiếp trợ liền, chẳng cần truy cứu nguyên do về sự việc cũng như lai lịch của kẻ khốn đốn.

Hấn tỏ ra cái dáng đó, nhưng chưa nói gì.

Tô Anh cau mày:

- Người đến đây với dụng ý gì ?

Giang Ngọc Lang cúi đầu thấp giọng:

- Tại hạ mạo muội đến đây, thật là vô lễ ...

Tô Anh buông gọn:

- Đã biết là vô lễ, thì nên quay mình bước trở lại gấp.

Giang Ngọc Lang đã chuẩn bị muôn vạn lời để dò xét tâm tư của nàng.

Ngờ đâu nàng xuất hiện với gương mặt lạnh lùng, cái vẻ lạnh lùng của nàng lan rộng, biến thành một bức tường băng giá bao quanh

nàng, một bức tường liền lạc, không có một kẽ hở cho Giang Ngọc Lang chui qua !

Bao nhiêu lời chuẩn bị định tuôn ra như thác nước đổ xuống triền, những lời đó bị cái vể băng giá kia làm cô đọng lại, không thoát ra khỏi yết hầu chứ đừng nói là lên tận miệng.

Tô Anh bỏ đi.

Bỗng, Giang Ngọc Lang kêu lên:

- Khoan đi, cô nương ! Dù sao, cô nương cũng cứu mạng tại hạ ...

Tô Anh quay đầu lại, cau mày hỏi:

- Cứu mạng người ?

Giang Ngọc Lang cúi đầu thấp hơn một chút:

- Tại hạ mang bệnh nặng, cố gượng cơn đau, tìm đến đây nhờ cô nương chữa trị ...

Tô Anh hừ lạnh:

- Nếu có bệnh, thì người nên tìm y sư chữa trị cho, ở đây đâu có ai hành nghề chẩn mạch đầu thang mà người tìm đến ?

Giang Ngọc Lang lộ vẻ khổ sở:

- Nếu những người khác mà chữa trị được, thì tại hạ còn mạo muội đến đây làm gì ? Trên thế gian này, danh y tuy nhiều, song bất quá chỉ là hư danh, còn thực tài thì ...

Có thể bảo là họ chưa rành tất cả các mặt thuốc. Tìm đến họ có khác nào tìm câu hồn sứ giả giục chúng đưa nhanh về âm phủ châu hầu Diêm Vương ?

Hắn dừng lại một chút để thở, rồi tiếp:

- Chỉ có mỗi một mình cô nương cứu được tại hạ thôi ! Cô nương từ

chối là tại hạ cầm như mình yếu rồi vậy !

Thế là hẳn công nhận Tô Anh là một bậc đại kỳ tài rồi !

Trên đời này có ai được tiếng khen mà không nghe lòng khoan khoái ? Dù biết rằng sự tăng bốc trắng trợn, vô căn cứ, cũng thấy khoái như thường.

Khoái ở cái chỗ người ta sắp cầu cạnh gì nơi mình đó, nên mở đầu bằng những cái vuốt nhẹ hơn nhưng.

Người ta cầu cạnh mình, điều đó chứng tỏ mình hơn người ta ở một vài điểm nào đó.

Con người chưa phải là thánh, thì tự ái vẫn còn, tự ái bị chạm, là sanh hận thù, tự ái được vuốt ve, là sẵn sàng dễ dãi ngay.

Hận thù là đầu độc cuộc sống với những sóng gió triền miên, sẵn sàng dễ dãi là vô hình trung rơi vào cái bẫy của kẻ chuyên thời phông.

Cho nên, có thể bảo tự ái là nguồn gốc của mọi khổ lụy trên đời. Tuy nhiên, nếu khéo kèm hãm nó, thì nó sẽ giúp cái khí cốt con người được sáng tỏ hơn, tiết tháo được cao hơn.

Tô Anh bắt đầu dịu thái độ, song vẫn còn tỏ vẻ lạnh như thường.

- Làm sao người biết được là ta có thể chữa trị cho người lành bệnh ? Ai bảo với người như thế ?

Giang Ngọc Lang ấp úng:

- Người đó ... là một bậc trưởng thượng, ngang hàng cha chú tại hạ, thấy tình trạng của tại hạ, sanh lòng bất nhẫn, mới chỉ điểm cho tại hạ tìm đến đây.

Hắn lại cúi đầu, nhếch nụ cười thảm, rồi tiếp:

- Bậc trưởng thượng đó không muốn cho tại hạ nói tên ra cho bất cứ ai biết, song trước mặt cô nương, tại hạ có gan bằng trời cũng chẳng

dám dẫu. Người chỉ điểm cho tại hạ chính là Bạch Sơn Quân lão tiên bối, và vị phu nhân của Bạch lão nhân gia.

Nếu có một kẻ nào chuyên nói ngoa, thì kẻ đó phải rành cái thuật nói ngoa, và cái thuật đó bắt buộc thỉnh thoảng phải nói ra một vài sự thật. Đối tượng nghe những sự thật đó rồi, là tin chắc kẻ đó không nói ngoa, rồi tin luôn những điều bịa đặt sau đó, bắt chấp bịa đặt hữu lý hay vô lý.

Huống chi, muốn nói ngoa, phải sành tâm lý của người nghe, khi biết rõ người nghe đã hiểu những chuyện gì, thì kẻ nói ngoa cứ tìm những chuyện đó mà nói, nói đúng sự thật.

Người nghe còn nghi ngờ làm sao được nữa ?

Ngoài ra, vừa nói thật, vừa nói ngoa, mà cũng vừa ve vuốt, tăng bốc, có như vậy, cái thuật nói ngoa mới tròn vẹn.

Tô Anh dụ thái độ hơn trước thêm một phần nữa.

Nàng lắc đầu, thở ra:

- Hai con người đó cứ bép xép mãi, gây phiền phức cho ta mãi !

Giang Ngọc Lang nhận xét thần sắc của nàng, thấy là hẳn có hy vọng rồi. Con cá đang vờn quanh mỗi câu, nếu làm cho mỗi bốc thơm thì cá sẽ đớp.

Hắn vội quỳ xuống, ai cầu:

- Chứng bệnh của tại hạ, chẳng một ai chữa lành, chỉ có mỗi một cô nương thôi ! ... Cô nương ơi ! ... Nếu cô nương không rủ lòng thương ... thì tại hạ xin chết ngay tại đây, trước mặt cô nương, khỏi phải lê cái xác thân đau khổ về quê quán mà rồi chết dọc đường, chết bờ, chết bụi, chết bộc lộ hình hài.

Tô Anh ngưng ánh mắt nhìn hẳn một lúc lâu, đoạn khẽ buột miệng thở dài, thốt:

- Người làm phiền ta quá đi thôi !

Nàng lại quay mình bước đi.

Giang Ngọc Lang gọi to, gọi gấp:

- Cô nương ! Cô nương không bỏ đi được đâu ! Dù sao cô nương cũng phải cứu tại hạ.

Tô Anh quay mình lại điểm một nụ cười:

- Ngốc tử, ta quay mình bước đi, chứ người không thể bước theo ta à ?

Nụ cười đó vừa nở trên vành môi Tô Anh, thì Giang Ngọc Lang cảm thấy ngây ngất rồi.

Thêm hai tiếng ngốc tử, làm hấn choáng váng.

Hai cái tiếng đó, chẳng phải là tiếng của thiếu nữ dành mắng yêu nam nhân sao ?

Hấn sững sờ, không biết phải nói làm sao cho thích hợp.

Không nói gì được, thì hấn cứ đi, khi nào nói được, sẽ nói.

Tô Anh vệt hoa, lẩy lỏi, đưa hấn đến hiên nhà. Đèn đã lên rồi, chiếc giường còn đó, nhưng Hoa Vô Khuyết vắng bóng.

Đi phía sau, trông thấy thân hình mảnh mai với chiếc lưng ong của nàng, Giang Ngọc Lang hận rằng không thể chồm tới mà ôm nàng, siết nàng vào mình, hấn nghe nhiệt độ trong người bốc cao.

Nhưng, kinh nghiệm cho biết mọi sự vội vã trong lúc này sẽ làm hỏng tất cả.

Trồng một cái cây ăn quả khi kết quả, phải đợi cho quả chín muồi, hái sớm thì hư cây, mà quả lại không ăn được.

Nuôi một con vật, phải đợi lúc thịt chắc mới hạ nó chứ !

Thì còn bao lâu thời gian nữa đâu mà phải hấp tấp ?

Tô Anh hỏi:

- Bây giờ thì người có thể cho ta biết, người đau bệnh gì, và đau tại đâu ?

Làm gì có bệnh mà nói chứng ? Không bệnh thì có nơi nào đau ?

Nhưng, không nói thì sao được ?

Giang Ngọc Lang vụt đáp:

- Bụng ! Cứ mỗi cơn đau là mỗi lần tị hạ lại chết giấc !

Tô Anh mỉm cười:

- Bụng đau, đâu phải là một chứng bệnh ?

Giang Ngọc Lang thấy nàng cười, tự nghĩ là con cá sắp đớp mồi rồi.

Hắn buột miệng tiếp luôn:

- Chẳng những đau bụng, mà toàn thân cũng đau ...

Tô Anh hỏi:

- Đau nhiều lắm phải không ?

Giang Ngọc Lang rên lên:

- Đau suýt chết được đó, cô nương ơi !

Bỗng, Tô Anh trầm gương mặt, lạnh lùng thốt:

- Nhưng ta xem người chẳng có vẻ gì là đau cả, nói chi là đau suýt chết !

Giang Ngọc Lang giật mình.

Nếu là ai khác ở trong trường hợp đó, chắc phải đổ mặt. Song, hấn là con cáo, non tuổi nhưng già trí, hấn lại là một chuyên gia nói ngoa, thì khi nào lại nhột nhạt vì lời nói của Tô Anh ?

Hấn chớp chớp mắt mấy lượt, rồi bật cười, ve vuốt:

- Tại hạ đâu dám buông lung phóng túng trước mặt cô nương mà giả vờ này nọ, huống chi, vô luận là ai, ở trước mặt một vị tiên tử, thì dù có đau cũng quên đau, bởi cô nương là một tiên nữ dưới phàm trần, một tiên nữ có phép màu làm cho đối tượng quên đi những nỗi đau đớn.

Hấn buông câu mơn man đúng lúc thật.

Tô Anh cười thích thú, hỏi:

- Thấy ta, người hết bệnh ngay, bây giờ thì người còn muốn nhờ ta chữa trị nữa chăng ?

Giang Ngọc Lang cười hì hì:

- Được ở bên mình cô nương mãi mãi, thì dù mắc bệnh chết, tại hạ cũng chẳng sợ.

Bất quá ... bất quá ...

Nội công của hấn kể ra cũng khá cao thâm, hấn ngậm vận khí, bực mồ hôi đổ ra trán, mồ hôi đượm thành hạt, chảy thành dòng ...

Tô Anh mừng tượng khẩn cấp, giục:

- Đau như thế mà không chịu nằm xuống ngay đi cho ? Quái thật ! Nằm đi chứ.

Giang Ngọc Lang mừng thầm, giọng nói run run:

- Tại hạ ... tại hạ đến cái ...

Tô Anh chặn lời:

- Đến cái nằm cũng không đủ sức nữa phải không ?

Giang Ngọc Lang nhăn mặt, gật đầu:

- Phải đó ... cô nương ơi ! Úi da ! ... Đau quá ...

Tô Anh thở dài, nhưng lại cười nhẹ:

- Nếu mỗi bệnh nhân của ta đều như người vậy, thì ta đã chết phiền, chết lụy từ lâu !

Rồi nàng đưa tay đỡ Giang Ngọc Lang.

Giang Ngọc Lang nhăn dịp đó, ngã người vào mình nàng, đầu sát đầu, miệng kề tai, thốt qua hơi thở:

- Đa tạ cô nương !

Tô Anh không giận.

Giang Ngọc Lang nghe can đảm tăng gia, hai tay chồm lên, định nắm vào một chỗ nào đó trong người Tô Anh.

Nhưng nàng nhếch hông, lúi nhanh ra ngoài cái chụp đó, gắt:

- Nằm không lo, lại lo những gì đâu, ta bỏ đi bây giờ.

Giang Ngọc Lang đáp nhanh:

- Phải ! Phải ! Tại hạ xin tuân lời cô nương.

Tô Anh cười sáng sặc:

- Em bé biết nghe lời như vậy là ngoan đó, chị sẽ mua kẹo cho mà ăn !

Nàng giận mau, hờn nhanh, mừng tượng hờn, mừng tượng vui, cái thứ dối đó chỉ thường có giữa đôi tình nhân. Dối để sau đó làm lành, cứ mỗi lần dối là mỗi lần yêu nhau hơn một chút.

Một thứ đổi phong hoa tình tứ pha với vẻ ỡm ờ, làm cho Giang Ngọc Lang không còn biết nàng thực sự có cái ý như thế nào.

Hắn từng tiếp cận vô số nữ nhân, từng hiểu rõ thói thường của các nàng thế mà giờ đây hắn chịu, không làm sao đoán được tâm trạng của Tô Anh.

Hắn đưa tay dẫn bụng, rên rỉ:

- Đau rồi đây ... cô nương ơi ! Đau ghê gớm, cô nương ơi ! ... Lại đây xem, cô nương !

Tô Anh bước tới liền:

- Đau ở chỗ nào đâu:

Giang Ngọc Lang nắm tay nàng, đặt lên bụng hắn, thốt:

- Ở đó ! Đau ở đó !

Tô Anh ấn nhẹ hai bàn tay trên bụng Giang Ngọc Lang, đôi bàn tay mềm và mịn như chẳng có một đốt xương nhỏ nào bên trong cả.

Vừa ấn, nàng vừa hỏi:

- Người nghe đỡ chưa ?

Giang Ngọc Lang nhắm mắt, nhẹ giọng đáp:

- Đỡ ! Đỡ nhiều rồi, cô nương, nhưng cô nương đừng dừng tay nhé, tay dừng là cơn đau nhói mạnh hơn trước nữa đấy !

Tô Anh cứ ấn tay, chùng như nàng không dám dừng.

Giang Ngọc Lang đặc ý vô cùng, gã cười thâm, lại nghĩ:

- Người ta nói Tô Anh cực kỳ lợi hại, song ta xem nàng chỉ là một con chim non vừa biết bay trong vòm trời tình ái, ta chỉ cần thi hành một kế mọn là con cừu non kia sẽ vào miệng sói !

Một mùi hương dịu thoảng qua mũi hắn.

Bàn tay của Tô Anh đã lên gần đến mặt hắn, bàn tay đó cầm một hoàn thuốc thơm vô cùng.

Nàng đưa hoàn thuốc đó sát miệng hắn, dịu giọng bảo:

- Uống đi. Thanh Linh Trấn Thống Hoàn đó, ta dày công nghiên cứu, chế luyện ra đó, người uống vào là dứt đau ngay. Nó là loại thuốc đại bổ dưỡng, công hiệu như thần !

Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Tại hạ không uống !

Tô Anh cau mày:

- Tại sao không uống ?

Giang Ngọc Lang thốt:

- Tại hạ uống vào, thì hết đau, mà hết đau thì cô nương lại không chà xát cái bụng của tại hạ nữa.

Tô Anh cười hì hì:

- Tiểu tử điên phải không ? Cứ uống đi, ta chà xát cho một lúc nữa, ta chưa bỏ đi đâu !

Nàng nguyệt xéo, tiếp:

- Thật là quý không bằng. Uống đi, quý !

Cái tiếng quý đó làm cho Giang Ngọc Lang chơi với, lạc phách bay hồn.

Hắn bạo dạn lên nhiều:

- Có đáng lắm không ?

Tô Anh cười duyên lắc đầu:

- Chẳng những không đắng, mà lại ngọt, thơm, nó như một viên kẹo vậy đó !

Uống đi, cưng ! Chóng ngoan, há miệng ra, chị bỏ vào cho !

Giang Ngọc Lang nhắm mắt, há miệng, hấn sắp sửa đớp viên thuốc, mà khoái như sắp sửa đớp quả tim của nàng.

Bỗng, một người la hét vang âm lên:

- Rượu ! Tô liễu đầu ! Không có rượu không được với ta !

Tô Anh cau đôi mày, ngưng tay chà xát, bảo:

- Người nằm yên đây nhé, ta đi một chút, trở lại ngay.

Mừng tượng nàng có vẻ khẩn cấp lắm, vừa thốt xong, chẳng đợi nghe Giang Ngọc Lang nói gì, bước đi liền.

Ra đến bên ngoài, nàng quay đầu lại, dặn vói:

- Nếu cãi lời ta bước xuống giường, đi tới đi lui, thì đừng trách đấy, ta sẽ không màng tới người nữa đó.

Từ xa xa, người nào đó lại hét vang:

- Tô Anh ! Tô liễu đầu ! Người điếc rồi phải không ? Sao ta gọi mãi mà người không đến ?

Tô Anh vừa cười vừa cao giọng đáp:

- Đây ! Đây ! Ta đến rồi đây ! Ta mang rượu đến cho người đây !

Giang Ngọc Lang lấy làm lạ, thầm nghĩ:

- Cái vị Tô cô nương này kỳ quái thật, người ta cung kính đối với nàng, thì nàng lạnh nhạt. Kẻ kia cứ gọi nàng là liễu đầu này, liễu đầu nọ, xem chẳng ra gì, thế mà nàng lại ngoan ngoãn tuân phục ! Chẳng

rõ cái vị nhân huynh nào đó, có bản lĩnh như thế nào, mà bắt buộc được nàng cúi đầu tuân lệnh như thế ?

Hắn toan ngồi dậy, xuống giường, len lén theo vào xem sao, nhưng suy nghĩ lại, cái kế mưu phần đã thành tựu được tám chín, còn một vài phần nhỏ nữa thôi, thì vội gì mà để hỏng cả công việc ?

Hắn tự nhủ, tuyệt đối không nên vọng động trong lúc này để giữ cho sự việc thuận chiều tiến triển.

Hắn nhắm mắt, nằm nguyên tại chỗ, phát họa trong tâm tư hình ảnh Tô Anh, trong tưởng tượng, hắn thấy mình chiếm được cả hai vật báu nhất trên đời, một giai nhân có khối óc siêu huyền, và một bí kíp võ công làm rõ dải những cao thủ thượng thặng trong võ lâm.

Hắn muốn cười lên một tràng dài, thật dài, cười khoái trá, song hắn lẩm nhẩm:

- Bạch Sơn Quân ! Bạch Sơn Quân ! Người tưởng rằng sau khi ta nghe được sự bí mật về Di Hoa Tiếp Ngọc rồi, ta sẽ thuật lại với người à ? Nếu mà ta làm vậy, là ta ngu ngốc nhất trần đời !

Bỗng, một người nào đó lên tiếng:

- Người nói ai là ngốc tử ? Ngốc nhất trần đời ?

Giang Ngọc Lang giật mình, nhưng lấy ngay bình tĩnh, bật cười hì hì đáp:

- Ai dám gọi cô nương là liễu đầu, người đó là ngu ngốc nhất trần đời.

Tô Anh cười nhẹ:

- Bất quá, kẻ đó là một gã hồ đồ, một con sâu rọu, chúng ta đề cập đến hắn làm chi !

Hắn nghe hai tiếng chúng ta, lòng cười mở ngay.

Chúng ta ! Nghĩa là nàng khép hắn vào chung với nàng.

Hắn thốt nhanh:

- Phải ! Phải phải ! Chúng ta đừng để ý đến gã !

Tô Anh hỏi:

- Người cười vang như vậy, chắc là cái chứng đau bụng đã dứt rồi ?

Lập tức Giang Ngọc Lang cau mày, rồi rên luôn:

- Còn đau, cô nương ơi ! Đau lắm ! ... Úi da ! Đau ghê đi, cô nương ơi ! Cô nương làm phước xoa xoa hộ tại hạ ...

Tô Anh cười tươi, rồi bước đến gần, đưa tay chà chà trên bụng hắn.

Giang Ngọc Lang nhũn người, tưởng chừng mình đang hóa kiếp thành tiên, sắp sửa vọt lên tận chín tầng mây.

Chà một lúc, Tô Anh thốt:

- Thực ra, trong thâm tâm, người cho rằng ta là một kẻ ngu nhất trần đời, phải vậy chăng ?

Giang Ngọc Lang giật mình, cười gáp:

- Đâu có, cô nương ! Tại hạ làm sao dám nghĩ thế ? Họa chẳng tại hạ điên cuồng, mới dám cho cô nương như vậy !

Tô Anh từ từ tiếp:

- Người cho là ta nhỏ tuổi, lại chưa từng tiếp cận nam nhân, người tin chắc là ta dễ mắc mưu nam nhân, người còn tự hào là có thừa thủ đoạn đối với nữ nhân, người chỉ cần thi hành một kế mọn là ta nhảy vào lòng người liền. Rồi ta tiết lộ luôn cái bí mật về Di Hoa Tiếp Ngọc cho người biết, ta nói hết, chẳng bỏ sót một chi tiết nhỏ mọn nào cả, có đúng vậy không ?

Giang Ngọc Lang kinh hãi, song cố gượng cười:

- Làm ... làm gì có việc đó, Tô cô nương ? Cô nương thật là ...

Tô Anh chận lại:

- Hà huống, người biết ta chẳng hiểu võ công, dù cho ta có nhìn thấu ruột gan người, ta cũng chẳng làm gì người được. Do đó mà người thấy can đảm tăng lên nhiều, và người mạnh dạn tiến tới. Đúng vậy chẳng ?

Giang Ngọc Lang sợ thật sự, sợ cực độ.

Cái điểm tựa sau cùng của hắn, là nàng chẳng biết võ công. Điểm tựa đó bảo đảm cho hắn một cuộc rút lui an toàn.

Nhưng, nàng không xem ra gì cái điều mà hắn y trọng nhất.

Thế ra, đối phó với hắn, nàng bất chấp võ công, nàng có những phương tiện khác, hữu hiệu hơn võ công.

Như vậy là nàng xem hắn như con cò trong tay, mặc tình điều động.

Hắn muốn ngồi lên lắm, chẳng hiểu tại sao, hắn dợm lên mấy lần, mà thân thể nhũn mềm, không theo ý hắn nữa.

Không còn một điểm nhỏ khí lực trong người hắn !

Hắn toát mồ hôi lạnh, hấp tấp thốt:

- Cô nương đừng nghi oan cho tại hạ ! Tại hạ không có ý gì sai quấy đối với cô nương ! Cô nương ơi, hãy suy xét cho tại hạ !

Tô Anh tiếp luôn:

- Chẳng những người có ý tứ đó, mà người lại còn toan tính đến lúc tất yếu sẽ dùng cường lực bức hiếp ta phải thất thân với người nữa. Ta đâu có sức lực nào kháng cự nổi với người là kẻ có võ công ? Người cho rằng, lúa thành gạo, gạo thành cơm rồi, là ta phải ngoan ngoãn cúi đầu, tuân theo mạng lệnh của người !

Giang Ngọc Lang biến sắc.

Chùng như Tô Anh có đặt một con vật gì trong bụng hấn, hấn nghĩ sao là con vật đó báo cáo như y lại cho nàng hiểu, nàng nói ra, chẳng sót một điểm nào.

Hấn run run giọng, hấp tấp chối:

- Không có như vậy đâu, cô nương ơi ! Đừng nghi oan tại hạ, tôi nghiệp tại hạ lắm, cô nương !

Hấn thề:

- Nếu mà tại hạ có ý đó, xin cho chết cách thảm thiết !

Bây giờ, Tô Anh mới nhếch môi cười:

- Đến nước này rồi, mà người còn hy vọng chết sướng sao ?

Giang Ngọc Lang khiếp quá, kêu lên:

- Tại hạ ... tại hạ ... cô nương ơi ... ái da ... !

Tô Anh vẫn còn chà xát trên bụng hấn, lúc đó bất thành lình ấn mạnh tay xuống.

Giang Ngọc Lang rú lên một tiếng lớn, mồ hôi thoát qua làn da, đọng thành hạt to, hạt trong tổng hạt ngoài rơi đi, để có chỗ mà treo tiếp nối.

Hấn tự hỏi, tại làm sao bỗng nhiên hấn sợ đau quá độ như vậy.

Tô Anh vẫn cười, tiếp luôn:

- Người muốn ta chà xát bụng người, thì ta ngoan ngoãn làm rồi đó, tuy nhiên, ta hỏi người có biết tại sao ta ngoan ngoãn vâng lời chẳng ?

Giang Ngọc Lang run run người:

- Tại hạ ... tại hạ ... không biết được ... cô nương ơi ! Bây giờ xin cô

nương đừng chà nữa ! Cô nương đừng tay gấp đi !

Tô Anh vẫn cười:

- Bây giờ thì người nghe đau rồi, nên mới yêu cầu ta đừng tay phải không ? Nhưng ta biết rằng bụng người đau thế đó, bệnh người nặng thế đó, thì ta nữ nào mà không chà sát hộ người ?

Giang Ngọc Lang hét to:

- Tại hạ ... không có bệnh gì cả ... không hề có một bệnh nhỏ mọn nào cả !

Tô Anh trầm gương mặt:

- Người không bệnh, sao lại lừa ta ?

Nàng ấn bàn tay xuống.

Giang Ngọc Lang thét lên:

- Tại hạ có bệnh ! Có bệnh !

Tô Anh lại cười tươi:

- Phải ! Chẳng những người có bệnh, mà bệnh lại nặng nữa ! Càng lúc càng nặng dài dài, mãi mãi, đến lúc cuối cùng, một mảnh giấy rơi vào tay người có cảm giác như đao kiếm cắt cứa ...

Tô Anh chà nhẹ nhẹ, Giang Ngọc Lang không nghe khoan khoái như lúc khởi sự, trái lại hẳn tưởng chừng mấy khớp xương nát vụn ...

Tô Anh thở dài:

- Hiện tại thì ta không còn phương pháp nào cứu người được rồi ! Chỉ vì vừa rồi, ta lấy lầm thuốc cho người uống. Thay vì lấy Thanh Linh Trấn Thống Hoàn, ta lại lấy nhầm Bách Bệnh Bách Thống Thôi Mạng Hoàn.

Giang Ngọc Lang kêu lên:

- Bách Bịnh Bách Thống Thôi Mạng Hoàn ? Thuốc gì có cái tên dài
nhằng thế ?

Bình sanh, hẳn chưa nghe nói đến cái tên như vậy.

Hồi 84

Đào HuyệT TỰ Chôn

- Người có bệnh, uống thứ thuốc đó vào, thì bệnh thể tức khắc gia trọng, còn người không bệnh, lập tức sanh bệnh, mà sanh đến trăm bệnh, rồi toàn thân đau đớn không tưởng nổi, đau suýt chết ...

Giang Ngọc Lang kêu lên:

- Cô nương ... Tại hạ với cô nương, không oán không cừu, cô nương nữ nào hãm hại tại hạ ?

Tô Anh điềm nhiên:

- Người đã chẳng nói là bệnh nhập bụng dạ rồi đó sao ?

Nàng trầm giọng, tiếp:

- Ta không muốn xem người là một kẻ chuyên môn nói ngoa, cho nên ta cho người uống loại thuốc đó, uống để mà có bệnh thật sự. Bây giờ bệnh đã sanh rồi, thì người nghiệm nhiên thành kẻ nói thật. Huống chi, ta sợ bệnh phát chậm, ta phải dùng tay chà xát, tiếp trợ sức thuốc, thuốc ngấm nhanh, tản mát nhanh khắp thân thể người !

Rồi nàng thở dài, tiếp luôn:

- Người xem đó, ta chu toàn cho người như vậy đó, ta có ý tốt đối với người rõ ràng. Người phải tạ Ơn ta mới được.

Giang Ngọc Lang vừa sợ hãi mà cũng vừa đau đớn không chịu nổi, mồ hôi đổ tuông ra, cất giọng run run:

- Tô cô nương ! Tô cô nương ! Tại hạ ... tiểu nhân bây giờ mới biết cô nương lợi hại ! Van cầu cô nương vị mặt vợ chồng Bạch Sơn Quân, tha thứ cho tiểu nhân!

Tô Anh tặc lưỡi:

- Úi da ! Ta quên mất người là bằng hữu của Bạch Sơn Quân !

Giang Ngọc Lang rên rỉ:

- Không quên được đâu, cô nương ! Đừng quên, cô nương ơi ! Van cầu cô nương ...

Tô Anh thở dài:

- Phải ! Người là bằng hữu của vợ chồng nhà ấy, thì ta nữ nào nhìn người đau mà chết trong cái nhà này ? Dù sao thì ta cũng phải cứu người, rất tiếc thuốc chẳng phải là loại độc, nên không có thứ giải độc, không có thuốc giải thì đành vậy, người đã uống lỡ rồi, thì phải chờ cho thuốc hết hiệu lực, chứ ta chẳng còn cách nào khác.

Giang Ngọc Lang cứ khẩn cầu:

- Thương xót giùm tại hạ, cô nương ơi ! Cô nương có phương pháp mà ! Tại hạ biết lắm mà !

Bỗng Tô Anh vỗ tay:

- Có, có phương pháp rồi !

Giang Ngọc Lang mừng ra mặt:

- Phương pháp như thế nào, cô nương ?

Tô Anh thốt:

- Mổ bụng người, lấy hoàn thuốc ra, là người hết đau ngay !

Giang Ngọc Lang kinh hãi:

- Mổ bụng tại hạ ?

Tô Anh dịu giọng:

- Người yên tâm. Ta sẽ nhẹ tay, ta làm khéo lắm, ta từ từ mổ, từ từ lấy hoàn thuốc, nhất định là người không nghe đau đớn chi hết.

Giang Ngọc Lang lại rên rĩ:

- Bụng mà bị mổ, thì con người còn sống sao được nữa, cô nương ?
Mà làm sao lại không nghe đau, cô nương ?

Tô Anh vỗ tay:

- Biết vậy là thông minh đó !

Nàng bật cười khanh khách, tiếp:

- Đó là cách làm cho hết đau, một cách thức gia truyền, từ thượng tổ lưu truyền đến nay của giòng họ ta đó ! Đau tay, chặt tay, đau chân, chặt chân, đau đầu, chặt đầu, đau nơi nào, cắt bỏ nơi đó ! Ta bảo đảm công hiệu hoàn toàn.

Nàng vừa thốt vừa bước đi, rồi lẩm nhẩm:

- Dao ! Ta đi tìm một thanh dao nhỏ ...

Giang Ngọc Lang kinh khiếp, kêu lên:

- Cô nương ! ... Đừng ! ... Cô nương ơi ! ...

Tô Anh hừ một tiếng:

- Người không muốn ta chữa trị cho à ?

Giang Ngọc Lang rít lên:

- Không ! Khỏi đi, cô nương !

Tô Anh thở dài:

- Người không muốn thì thôi, ta còn biết làm sao bây giờ ? Người nên nhớ là chủ ý của người đây nhé, chứ chẳng phải ta không muốn cứu người. Phải vậy không ?

Giang Ngọc Lang thốt gấp:

- Phải ! Phải ! Rất phải, cô nương ! Chí phải, cô nương ơi !

Tô Anh gật gù:

- Bây giờ thì người đã biết là ai ngu xuẩn nhất trong thiên hạ rồi chứ ?

Giang Ngọc Lang đáp nhanh:

- Biết ! Biết rồi ! Tại hạ là kẻ ngu xuẩn nhất trong thiên hạ !

Hắn bật khóc. Hắn khóc ồ ồ.

Tô Anh mỉm cười:

- Đừng ! Đừng khóc chứ ! Lớn như vậy mà khóc lóc, trông nó kỳ làm sao ấy! Mà ta thì không chịu nổi tiếng khóc của bất cứ ai !

Bàn tay nàng đang đặt trên thành chiếc ghế, nàng ấn xuống một chút.

Chiếc giường thụt xuống, bắn Giang Ngọc Lang tung lên, hắn kinh hãi chưa kịp hoàn hồn, rơi luôn theo chiếc giường.

Tô Anh lắc đầu:

- Một thì cười vang, cười mãi. Một thì khóc, sụt sướt. Trời sanh hai người để làm đối tượng với nhau, đối tượng thì phải ở bên nhau, ta cho hai người hiệp lại một chỗ là hợp lý lắm !

Chiếc giường thụt xuống, bày lỗ trống, lỗ trống đó được lấp bít lại liền.

Rồi, từ xa xa, tiếng hét vang lên:

- Uống rượu một mình thì còn thú cái quái gì được ! Tô liễu đầu đâu, sao chẳng đến đây, hầu rượu ta ?

Tô Anh thở dài:

- Chỉ có hấn ! Hấn là một ma tinh, theo ám ảnh ta ! Hơn thế, hấn là một khắc tinh ! Gặp hấn rồi, là ta không còn một chủ ý nào cả ! Lạ lùng thật ! ...

Nàng nhếch nụ cười khổ.

oo Sau mái hiên nhà hoa nở như gấm, trên đỉnh núi, cây rậm rạp, dưới gò cao, có một sơn động.

Đèn trong động cháy sáng như ban ngày.

Động trang trí như một khuê phòng của một thiếu nữ hàng kim chi ngọc điệp.

Nhưng, động khẩu có song sắt chắn ngang, song to bằng cánh tay hài nhi.

Trong động, có một người, ngồi trước mâm cơm, cạnh mâm cơm, có bình rượu.

Tóc rối bồng, chân không giày, áo rộng thùng thình, người đó có vẻ hoạt kê lạ.

Người đó ngồi hướng mặt vào trong, nên chẳng trông được rõ ràng là ai.

Tay rót rượu, tay nâng chén, miệng uống, uống xong một chén, là người đó oang oang hét:

- Tô liễu đầu ở đâu ? Sao người không đến với ta ? Ta sẽ ...

Tô Anh đến nơi, dịu giọng đáp:

- Thế ta chẳng đến đây rồi sao ? Thật ta chưa từng thấy ai nóng nảy như người !

Người đó vỗ tay xuống mặt bàn bốp bốp, quát:

- Người cho rằng ta nóng nảy phải không ? Trời sanh ta như vậy đó,

người chịu không nổi thì đừng quan tâm đến ta nữa !

Tô Anh cúi đầu, chùng như một vài hạt lệ long lanh nơi khoé mắt.

Nhưng, người đó vụt cười khan:

- Nếu ta không tưởng đến người, thì làm sao ta nóng nảy như vậy chứ ? Thiên hạ người ta thường nói một ngày cách biệt, mừng tượng ba thu, chứ ta thì mỗi phút, mỗi giây phải trông thấy người, mỗi phút mỗi giây vắng người là ta cảm như mưòi thu vậy đó !

Tô Anh bật cười, những hạt lệ ứ đọng nơi khoé mắt theo tiếng cười trào ra ngoài, lăn dài trên má.

Rồi nàng cắn môi, thốt:

- Ta biết cái số của ta ! Cái số đó là sớm muộn gì cũng bị người chọc tức đến có thể chết được !

Người đó cười lớn:

- Đâu có chết được ! Ngàn muôn lần người cũng không thể chết ! Người chết rồi, còn ai hầu rượu cho ta chúc chén ?

Y quay đầu lại.

Gương mặt y lộ rõ dưới ánh đèn.

Một gương mặt chần chần chịt chịt những dấu đao, mới trông qua ai cũng phải ghê phải tởm, nhưng nhìn kỹ thì chẳng hiểu tại sao những sọc đao đó lại in mờ dần dần đến tan biến mất, rồi gương mặt trở thành sáng rõ, giữa gương mặt đó, sống mũi cao lên, che chở cho hai vành môi mỏng, dù không cười, đôi môi cũng vẽ thành nụ cười.

Trên đời này, không có người thứ hai có cái my lực bằng y.

Chẳng những không ai cắt y đứt đoạn, quăng y mà y rời tay cho, chẳng những y quyền quản như bóng quyền hình, mà người ta càng gần y càng yêu mến, càng yêu mến lại càng hận, rồi hận tăng yêu mến, yêu mến tăng hận, giao chuyển đến lúc hận và yêu lên cao tột

đỉnh, để cuối cùng hòa hợp lại thành một, cái hợp nhất đó hiện lên bằng một cái khổ.

Chạm vào con người đó là chuốc khổ ngay từ lúc đầu.

Người đó, nếu không là Tiểu Linh Ngư, thì còn ai khác nữa chứ ?

Tiểu Linh Ngư ? Trong mấy hôm gần đây, chàng đã làm gì ? Tại sao chàng lại có mặt tại nơi này ? Và tại sao chàng lại bị quản thúc trong cái động hoa lệ này ?

Tiểu Linh Ngư đã làm những chuyện kỳ kỳ quái quái gì rồi ?

oo Thấy Tiểu Linh Ngư quay mặt lại, Tô Anh sáng mắt lên, giọng nàng trở nên âm dịu lạ thường:

- Người đã muốn cho ta hầu rượu, tại sao người không mang bầu rượu lại đây ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, cười hì hì:

- Người đã muốn hầu rượu ta, tại sao người không vào trong này ?

Tô Anh lắc đầu:

- Ở bên ngoài hầu, có khác chi vào trong đâu ?

Tiểu Linh Ngư chính sắc mặt:

- Giống như thế nào được mà giống ? Muốn hầu rượu một người, ít nhất cũng phải ngồi bên cạnh người đó, nghe người đó nói chuyện, tùy thời tùy chuyện mà đối đáp, có như vậy ta mới uống rượu được chứ ! Ta vừa nói là ta luôn luôn nhớ tưởng đến người, không phút giây nào ta thiếu vắng người được, người quên rồi sao ?

Tô Anh đảo ánh thu ba, đôi má thoáng đỏ, cúi đầu đáp nhẹ:

- Dù cho ta đứng bên ngoài này, người cũng trông thấy ta rõ ràng kia mà !

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Nhưng người vào đây mới được. Vào đây thì dù sao cũng hơn là đứng bên ngoài !

Tô Anh cũng lắc đầu:

- Ta thấy đứng bên ngoài tốt hơn là vào trong.

Tiểu Linh Ngư vụt nhảy dựng lên, to tiếng mắng:

- Xú liễu đầu ! Tử liễu đầu ! Ai mượn người hầu rượu ? Có chút đi gấp cho ta không ?

Tô Anh không giận mà lại cười, thốt:

- Đừng nói la mắng, cho dù người vuốt ve, tâng bốc, ta cũng chẳng vào. Có mắng lắm lời, mắng mãi, chỉ làm cho người mỗi mỗi lười thôi !

Tiểu Linh Ngư hét:

- Tại sao người không vào ? Người sợ ta ăn thịt người phải không ? Ta đâu có phải là Lý Đại Chủy ?

Tô Anh mỉm cười:

- Ta biết người không ăn thịt người, nhưng nếu ta mở cửa mà vào, thì người sẽ thừa cơ mà thoát ra. Đúng vậy không nào ?

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Người đâu có phải là con sâu nằm trong bụng ta, mà biết được tâm ý của ta?

Tô Anh cười nhẹ, không đáp.

Tiểu Linh Ngư đi vòng vòng quanh gian động, bỗng dừng lại trước mặt Tô Anh.

Dĩ nhiên, có chân song chận ngang đôi đàng.

Chàng cười, thốt:

- Ta biết, ngươi là một con người tốt, ngươi lại đối xử với ta rất tốt, ta mừng, ngươi không giận, nhưng tại sao ngươi lại nhốt ta như thế này ?

Tô Anh thở dài:

- Ngươi chưa biết được ý tứ của ta sao ?

Tiểu Linh Ngự tiếp:

- Ta muốn ngươi nói ra cho ta nghe.

Tô Anh cất giọng u buồn:

- Ngươi hiếu động, lại nóng nảy, nếu ta không quản thúc ngươi, thì nhất định là ngươi đi mất rồi. Mà thương thế của ngươi hiện tại chưa được lành hẳn, nếu ngươi vọng động thì có hại cho bản thân.

Tiểu Linh Ngự cười nhẹ:

- Thì ra, ngươi có hảo ý với ta !

Tô Anh cười.

Chợt, Tiểu Linh Ngự nhảy lên chơi chơi, hét oang oang:

- Nhưng, cái hảo ý của ngươi, ta không tiếp nhận đâu ! Ta chết, ta sống, mặc ta, chẳng liên quan gì đến ngươi. Do đó, ngươi đừng tưởng cứu ta rồi, ngươi nói sao ta nghe vậy, ta sẽ cảm kích ngươi vô cùng, bất tận ! Còn lâu, lâu lắm, Tô liễu đầu !

Tô Anh cúi đầu, thấp giọng:

- Nào ta có muốn ngươi cảm kích ta đâu ? Phải vậy không ?

Tiểu Linh Ngự quát:

- Phải hay không, là việc của người, người tự biết lấy, can gì đến ta mà lại hỏi ta ?

Chàng bước vòng vòng quanh lòng động một lúc, bỗng bật cười, tiếp:

- Thực tình mà nói, ta chẳng hiểu tại sao người lại muốn cứu ta !

Tô Anh trầm ngâm một lúc, cất giọng u buồn:

- Cái hôm đó, bất ngờ ta đến Thiên Ngoại Thiên ...

Nàng vừa thốt đến đó, Tiểu Linh Ngư lại nhảy dựng lên, sôi giận hét:

- Cái gì là Thiên Ngoại Thiên ? Bất quá là một ổ chuột, nơi chuột chui rúc mà gọi là Thiên ? Hừ ! Hừ ! ...

Tô Anh cười sần sật:

- Được ! Được ! Thì ta gọi là cái hang chuột ! Người đừng phát cáu lên chứ.

Rồi nàng lập lại:

- Cái hôm đó, bất ngờ ta đến hang chuột ...

Nàng cười ngất, ngưng câu để cười.

Tiểu Linh Ngư còn giận:

- Tại sao ta không phát cáu chứ ? Bây giờ mà nghe ai nói đến cái con chuột già đó, là ta nhức đầu ngay !

Tô Anh cãi:

- Nào ta có nói đến cái tiếng chuột, hang chuột, chuột già chuột con đâu ? Chính người nói ra kia mà !

Tiểu Linh Ngư hất mặt:

- Ta nói thì không sao, ai nói cho ta nghe thì ta nhức đầu liền !

Tô Anh cố nén cười:

- Người không thể không nói ra được sao ? Có ai cưỡng bức người nói đâu ?

Tiểu Linh Ngư hừ hừ mấy tiếng:

- Không nói thì ngửa miệng, ta ...

Chính chàng cũng muốn phá lên cười. Bởi chàng thấy cái lý luận của chàng mâu thuẫn lạ, với sự mâu thuẫn đó, còn ai biết là chàng nghĩ như thế nào ?

Chàng quay mặt về hướng khác, để nén cơn cười, rồi hỏi:

- Sao người không nói tiếp ?

Tô Anh tiếp:

- Cái hôm đó, bất ngờ ta đến Thiên Ngoại Thiên ..., à quên ... đến hang ... à quên ...

Nàng chợt nhận ra, không thể nói Thiên Ngoại Thiên, mà cũng không nói được hang chuột, bất giác phì cười, rồi cắn môi nén cười, tiếp:

- Bất ngờ, ta đến địa phương đó, bất ngờ là đối với người, chứ ta có ý đến đó để nhờ chúng đi hái một vài thứ thuốc. Ta gặp người ... Người cũng đến đó !

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Ta đến cái địa phương quý đó, thì thật là tai hại cho ta ! Mà người gặp ta, cũng thật là tai hại cho người !

Tô Anh cười hì hì:

- Nhưng, lúc ta gặp người, ta có thấy người bị tai hại ra sao đâu ? Tuy y phục của người rách tơi tả, nhưng thần sắc của người thì rất

tươi, tươi đến độ huy hoàng vậy đó ...

Tiểu Linh Ngư ngồi xuống, duỗi một chân ra, rồi cất cao lên, hơi ngã mình, hỏi:

- Thế à ? Thần sắc của ta tươi lắm à ? Trông rất khá, phải không ?

Tô Anh gật đầu:

- Phải ! Ta trông được lắm ! Vớ lại đôi mắt của ngươi ...

Tiểu Linh Ngư cao giọng chặn lại:

- Còn đôi mày của ta ? Chiếc mũi, vành môi, xấu xí lắm phải không ?

Tô Anh cười khúc khích:

- Toàn thân ngươi, từ đầu đến chân, chẳng có chỗ nào trông không đẹp cả. Ta tóm tắt như vậy, ngươi hài lòng chưa ?

Tiểu Linh Ngư rót đầy chén rượu, nốc một hơi cạn, cười khì khì, thốt:

- Ủ ! Đại khái là vậy ! Gần như hoàn toàn ! Ngươi có mắt nhận xét đó ! Đáng lẽ ta phải lấy cái tên toàn mỹ mới đúng !

Tô Anh gập lưng lại mà cười, vừa cười vừa thở và tiếp:

- Sao mà cứ cưỡng bách người ta nói là mình đẹp mãi ! Ngươi ... Người như ngươi, bình sanh ta chưa hề trông thấy.

Tiểu Linh Ngư lại hất mặt:

- Con người của ta như thế đó, chẳng phải thường thường ai cũng thấy được!

Tô Anh lại tiếp:

- Ta đâu phải là người dễ sợ, hay sợ, song gặp ngươi rồi, ta ...ta ...

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Người thấy ta rồi, mắt trợn đứng, miệng há hốc, như gặp phải quỷ sứ ? Lúc đó, ta muốn tống một quả trứng vào miệng người, trám cái lỗ hồng sâu hun hút.

Tô Anh cười hắc hắc:

- Chỉ vì ta hết sức kỳ quái ...

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Kỳ quái cái gì ?

Tô Anh giải thích:

- Điểm thứ nhất, là người đến địa phương đó ! Tại sao người lại đến đó ?

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một lúc, đoạn cau mày, thốt:

- Tự nhiên, phải có nguyên nhân ! Nhưng ... người bắt tất phải hiểu làm gì. Bởi vô luận với lý do nào ta đến địa phương đó, sự việc không liên quan gì với người cả.

Tô Anh thở dài:

- Điểm thứ hai, là đến nơi đó rồi, người chẳng hề lộ vẻ sợ hãi.

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Có cái gì đáng sợ cho ta đâu mà người muốn ta phải sợ ? Ta từng đến những địa phương nguy hiểm hơn gấp trăm gấp ngàn lần, dù ai can đảm đến đâu, lạc lõng vào những nơi đó, phải khiếp hãi mà chết luôn !

Tô Anh chớp mắt:

- Nhưng người có thấy ... người nào đáng sợ hơn ... Ngụy Vô Nha chẳng ?

Tiểu Linh Ngư không đáp.

Chẳng rõ chàng chưa muốn đáp hay chẳng nói ra lời, chỉ thấy chàng rót rượu, nâng chén lên, tay chàng run run, rượu trong chén loè xoè, có mấy giọt vọt ra ngoài.

Tô Anh lại thờ dài:

- Từ lúc ta lên bảy, lên tám, hầu như không gián đoạn, cứ cách hai, ba hôm là ta phải đến gặp mặt lão một lần. Quen như vậy đó, mà đến bây giờ, cứ mỗi lần ta gặp lão, là mỗi lần run !

Tiểu Linh Ngư đặt chén rượu xuống mặt bàn, cất cao giọng:

- Ta không sợ lão, ta chỉ gớm thôi. Cái mặt của lão, dáng người của lão, ta trông như thế nào ấy, mừng tượng là lão chẳng thuộc giống người ! ... Lão là một con chuột già, một con chồn già ...

Tô Anh cười nhẹ:

- Nói chi cho quá về lão ta như vậy chứ ? Tồn đức lắm nhé ! Tuy nhiên, ta cũng nhìn nhận là muốn nói tốt cho lão, người cũng chẳng tìm được một điểm nhỏ nào nơi lão !

Rồi nàng tiếp:

- Vô luận như thế nào, người cũng đáng ngại ở chỗ giữ được thần sắc tươi rói lúc chạm mặt với lão. Người biết không, có nhiều người gặp lão ta rồi, líu lưỡi ngay, không nói thành lời.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng, lại bật cười liền:

- Nói thực với người, trông thấy các người, ta muốn cười quá ! Người và lão ấy ngồi chung một chỗ, ta trông như con chim câu ngồi bên bãi phân ! Đó là một hoạt họa hi hữu, ngàn năm trước không, ngàn năm sau cũng không luôn ! Và, ai giàu tưởng tượng hơn ta cũng không thể có một cách ví nào xác thực như vậy !

Tô Anh cúi đầu, lâu lắm, nàng mới cất tiếng với giọng trầm buồn:

- Tuy lão ta không phải là người tốt chi đó, song đối với ta ... riêng với ta thì ... lão chẳng có gì đáng trách cả. Mười năm qua rồi, chẳng khi nào lão làm điều chi trái ý ta, vô luận ta muốn gì, lão đều đáp ứng cả !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Cái con quỷ sứ già nịnh hót mỹ nhân ! Còn gì nữa chứ ? Lão làm sao trái ý người ? Người muốn là trời muốn mà ? Hơn thế, ý trời, lão có thể cãi, chứ ý người, dù có chém chết lão, lão cũng ngoan ngoãn vâng theo !

Tô Anh lại trầm ngâm một lúc.

Rồi nàng nhếch nụ cười:

- Lão thấy người đến bất ngờ, mà lại có thừa can đảm trừng mắt nhìn lão, hét vang lên, lão giật mình, suýt nhảy nhồm. Trong nhiều năm qua, ta chưa từng thấy ai làm cho lão biến sắc nổi. Nhưng người xuất hiện rồi, lão xanh mặt, xanh mắt luôn.

Tiểu Linh Ngư bật cười cuồng dại:

- Lão sợ là vì lão tưởng cái cửa động bằng đồng bằng sắt kia có thể ngăn trở ta xâm nhập, nhưng đối với ta, thứ đó chẳng khác nào là bùn, là đất, ta xem những chướng ngại như trò trẻ, dựng lên để mà lòe, mà dọa những kẻ nhát gan. Lão sợ cũng có lý. Mà dù cho lão ta có bố trí những cơ quan độc hại, cũng chẳng làm chi ta được !

Tô Anh trầm giọng:

- Không làm gì người được, chứ từ trước đến nay đã có chẳng biết bao nhiêu cao thủ ngã gục trước cửa động, chứ đừng nói là bước qua được bước nào !

Tiểu Linh Ngư vỗ tay xuống bàn kêu bốp một tiếng, quát to:

- Nếu biết tại đó có những thứ giết người, thì ta đã phóng hỏa thiêu hủy hết rồi !

Tô Anh tiếp:

- Người biết không, lão có bố trí mười tám chặng cơ quan thông tin tức, mà người thì vượt qua tất cả mười tám chặng, an toàn vô sự, tự nhiên lão phải đổ kỵ. Do đó, người tròng mắt, người hét la, lão cứ ngồi bất động ...

Tiểu Linh Ngư chận lời:

- Lão đã biết ta lợi hại, thế tại sao còn xúi cái bọn ngu ngốc đó đến nạp mạng cho ta ?

Tô Anh đáp:

- Lão không động thủ, trái lại sai bọn đệ tử động thủ là để xem võ công của người như thế nào, chứ lão thừa hiểu bọn đó đâu có phải là đối thủ của người ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Người tưởng ta không biết cái ý của lão sao ? Lão muốn đo lường võ công của ta, thì khi nào ta giở toàn lực ? Tự nhiên ta phải giấu những tuyệt kỹ của ta, để lúc cần mới thi thố chứ !

Tô Anh mỉm cười:

- Cho nên, lúc người xuất thủ, ta hết sức kỳ quái !

Tiểu Linh Ngư gắt:

- Kỳ quái cái gì ? Người biết chi mà phê phán ?

Tô Anh tiếp:

- Ta tuy không học võ, song những chiêu thức của tất cả các môn phái trong thiên hạ, ta đều am tường. Ngờ đâu võ công của người toàn ...

Nàng cười mấy tiếng, lại tiếp:

- Người đã là con người quái, võ công của người lại càng kỳ quái

hơn. Có lúc người xuất một chiêu, trông thì đúng là võ học của phái Vũ Dương, chẳng hạn cái chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa, nhưng nhìn kỹ thì chẳng vậy, rồi có lúc ...

Tiểu Linh Ngư thở dài, lại chận lời:

- Có lúc người thấy là chiêu Ma ??? Tử Kê của phái Hồ Nam, ngờ đâu lại là chiêu Quan Bảo Kê Đinh của vùng Ba Thục, đúng vậy không ?

Tô Anh mỉm cười:

- Đúng vậy ! Xem ra, chừng như người lãnh hội võ công của tất cả các môn phái trong thiên hạ, nhưng lúc đánh ra thì lại khác với lối xuất thủ của chính môn phái đó.

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Võ công của ta là tổng quát võ học trên thế gian, bao la, hỗn tạp, có cả Bắc phái Nam tông, nó được đúc kết bởi sự hợp tuyền và bổ túc của mấy mươi vị đại sư phó trong vũ lâm. Nó hỗn độn, nhưng lại rất lợi hại, người không truy cứu nguồn gốc được là phải.

Chàng nói hoang mang thiên địa, nhưng cũng có lý, bởi lúc vỡ lòng, chàng đã thụ huấn một lúc năm sáu sư phó, gồm Cáp Cáp Nhi, Đồ Kiều Kiều, Lý Đại Chủy, Âm Cửu U, Đồ Sát, không kể sau này chàng lượm lặt mỗi chỗ một công, và cuối cùng là quyền bí lục hỗn tạp giành giật trên tay Tiêu Mê Mê.

Nếu tính số sư phó của chàng, thì chắc chắn là chính chàng cũng chẳng đưa ra được một con số chính xác, bởi ngoài học sư, chàng còn học hữu, học cả với kẻ thù.

Tô Anh mỉm cười:

- Ngụy Vô Nha chắc chắn là không thể truy nguyên võ công của người !

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Bởi thế, lão ta cứ ngồi bất động, mà không chịu xuất thủ !

Tô Anh gật đầu:

- Phải !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Nhưng lão lại nở ngồi yên, nhìn đệ tử chết dần, chết dần từng tên một ?

Tô Anh thở dài:

- Bọn đó, tiếng là đệ tử, song có tên nào làm lễ bái sư đâu ? Mà cũng chẳng phải là những tay tâm phúc của lão, lão có tiếc gì ? Mà dù cho những kẻ thân tín của lão có chết đi nữa, lão cũng chẳng hề xót xa, ai chết mặc ai, miễn quyền lợi của lão không sút mẻ là được rồi. Cho người biết, nếu cần giết chết con ruột của lão, mà cơ đồ của lão được mở rộng, quyền lợi của lão được tăng gia, là lão cũng không ngần ngại hạ thủ.

Tiểu Linh Ngư căm hận:

- Ta đã biết lão chẳng phải là con người mà ! Lão là một súc vật, cái thứ súc vật độc ác !

Tô Anh lờ đi, cứ tiếp:

- Sau đó, người đánh chết mấy tên đệ tử của lão rồi, lão mới mời người ngồi, người thản nhiên ngồi xuống. Hừ ! Người thông minh như vậy, lại chẳng hiểu lão có dụng ý gì, thật là đáng tức cho người !

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Vì ta tự cho mình là thông minh cực độ, vô luận là lão làm gì, cũng chẳng qua mắt ta được ...

Tô Anh thở dài:

- Cho nên, người mắc mưu lão !

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Người hiểu cái quái gì mà nói ! Nếu đấu trí, thì bỏ lão ở sau xa !

Tô Anh lắc đầu:

- Nhưng mà người ... người ...

Tiểu Linh Ngư vụt thở dài:

- Đấu trí, lão ta bại là cái chắc. Còn đấu lực, đương nhiên là ta không thắng nổi.

Nói thực với người, ta không tưởng là vũ công của lão súc sanh đó lại cao quá cao, cao trên chỗ ức độ của ta ! Ta công nhận lão là con người lợi hại !

Tô Anh tiếp:

- Nghe nói, hai mươi năm trước, lão đã là một nhân vật cao tuyệt trong số ít cao thủ thượng thặng. Sở dĩ Thập Nhị Quái Kiệt dám hoành hành trong thiên hạ, là nhờ cái oai lực của mỗi một lão ta đó thôi.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Điều đó thì ta tin là thật, bởi ta từng gặp mấy người trong Thập Nhị Quái Kiệt, những người đó so sánh với lão, cách biệt như trời với vực.

Tô Anh tiếp:

- Hai mươi năm trước, lão cho mình là vô địch trong thiên hạ, rồi một hôm lão gặp Di Hoa Cung chủ. Lão chuốc lấy thảm bại. Từ đó lão đóng cửa, tạ từ bằng hữu, treo kiếm, rửa tay. Lão ẩn cư để ngày ngày khổ luyện võ công, cứ theo lời lão nói, thì dù hiện tại cả hai chị em Di Hoa Cung chủ cùng đến và liên thủ với nhau, lão thừa sức đánh bại họ và phục hận. Hai mươi năm qua, lão luyện tập không ngừng, chẳng một ngày nào gián đoạn. Thì, người phải biết cái mức

thành tựu của lão như thế nào !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Điều đó thì chính lão khoa trương khoác lác rồi đó ! Đừng nói là đích thân Di Hoa Cung chủ đến, chỉ cần đồ đệ của hai bà ấy xuất hiện, là lão phải co đầu rút cổ, bò đi như chuột.

Tô Anh chớp mắt:

- Di Hoa Cung chủ có bao nhiêu đồ đệ ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Nữ, thì ta chẳng biết đích xác cái số, chứ còn nam thì chỉ có một người. Một thôi.

Tô Anh ngưng ánh mắt nhìn chàng:

- Người ... người là bằng hữu của hấn ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Đúng ra, thì phải là bằng hữu. Nhưng thực tế thì song phương là hai tử thù. Song phương không thể không xem nhau là cừu địch được !

Tô Anh cười tươi:

- Thế thì hay quá ! Hay quá !

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Hay cái gì ? Tại sao lại hay ? Mà lại hay dữ ?

Tô Anh cười nụ, rồi cúi đầu, không đáp.

Tiểu Linh Ngư làm sao hiểu được tâm ý của nàng ? Mà chàng cũng làm sao biết được Hoa Vô Khuyết sắp chết đến nơi ?

Chàng trợn mắt nhìn nàng, một lúc lâu, đoạn trở lại cuộc hội diện với

Ngụy Vô Nha:

- Ta biết, lão súc vật đó muốn cho ta ngồi xuống, là để tìm mưu kế gì đó lừa ta. Ta chỉ sợ đấu lực với lão, chứ chẳng hề sợ đấu trí. Cho nên, ta lập tức ngồi xuống.

Tô Anh thốt:

- Trong chiếc ghế của lão, có đặt cơ quan, chỉ cần lão phát động cơ quan, là người bỏ mạng ngay.

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt:

- Lợi hại như vậy à ?

Tô Anh tiếp:

- Chẳng những lão có vũ công cực cao, mà lão còn am tường bàng môn tạp học, lão đặt cơ quan khắp mọi nơi, từ bên ngoài vào trong, quanh mình lão, nếu lão bấm vào một nút nào đó, là người kẻ như đi đời. Cho nên, lão có cần gì xuất thủ.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Nhưng lão không ngờ là lão phát động cơ quan, mà ta thì cứ ngồi yên bất động !

Tô Anh lắc đầu:

- Chính ta cũng kỳ quái, tự hỏi tại sao người chẳng việc gì cả !

Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc:

- Cho người biết, trước khi ngồi, ta phát hiện ra chiếc ghế có vẻ kỳ quái lắm, biết như vậy, ta vờ ngồi chứ thực sự có đặt bàn tọa lên đó đâu ?

Tô Anh bật cười:

- Người là một con quỷ ! Tinh linh hơn nữa là khác !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nhân dịp đó, ta mắng lão mấy câu. Ta không tưởng là lão còn táo bạo hơn ta.

Lão nhảy chồm chồm lên, động thủ với ta liền. Thấy lão xuất thủ, ta biết khổ cho ta rồi.

Tô Anh thốt:

- Tuy vậy, người vẫn giao thủ ác liệt với lão một lúc, thú thật với người, bình sanh ta chưa hề mục kích một cuộc chiến nào ác liệt như vậy.

Tiểu Linh Ngư thở ra:

- Cái lão súc vật đó quả thật có chân tài ! Vũ công cao, chiêu thức độc, thủ pháp nhanh, giả như bản lĩnh của ta cao hơn lão, ta cũng khó thủ thắng.

Tô Anh gật đầu:

- Chính lão cũng từng nói như vậy, dù cho ai có vũ công cao hơn lão, người đó vẫn khó đánh bại lão được, bởi trước khi xuất phát một chiêu thức, lão đã đặt mình trong cái vị trí thất bại rồi.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Khi lão xuất chiêu, lão chỉ đưa ra bảy phần lực, dành lại ba phần, bảy phần chống địch, ba phần chực dịp, nếu đối phương lộ một sơ hở nhỏ, là lão vận dụng ba phần đó tấn công liền. Cũng nhờ ta đề phòng chặt chẽ, nên không chết dưới tay lão.

Tô Anh thốt:

- Từ xưa đến nay, giao đấu với lão, không một ai thoát chết dưới tay lão !

Tiểu Linh Ngư lại tiếp:

- Ta biết, trước sau gì cũng phải bị lão hạ độc thủ, mà trốn chạy thì ta không chạy thoát được, cho nên ta quyết liều chết sống với lão. Tuy ta liều chết, song ta lại không muốn chết nơi tay hạng người như lão.

Tô Anh gật gù:

- Cho nên người ...người ...

Tiểu Linh Ngư chận lời:

- Cho nên ta lùi, lùi mãi, lùi đến góc tường ...

Tô Anh nhắc lại việc đã qua, còn sợ, rùn mình:

- Nơi góc tường, có cơ quan, nếu người đập nhằm, thì phi đao vút lên, bắn vào người.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Người tưởng ta không biết à ?

Tô Anh kinh ngạc:

- Người biết ? Đã biết sao người còn lùi về phía đó ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Vì ta biết nơi đó có cơ quan, mà ta cũng biết luôn lão dụ ta lùi về phía đó, nên ta cố ý làm như không còn đường lui, bị lão bức đến cùng, ta sẽ đập chân lên cơ quan, ta sẽ chờ phi đao bắn ra, ta hứng lấy một ngọn phi đao ...

Tô Anh kêu lên thất thanh:

- Người ... tại sao người cố ý làm như vậy ?

Tiểu Linh Ngư cười:

- Tại sao ? Tại vì ta không muốn chết nơi tay lão. Chết bằng cách nào

cũng được, miễn không phải chính lão hạ thủ thì thôi.

Tô Anh hỏi:

- Người có biết là phi đao có tẩm độc chẳng ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Dù là phi đao có tẩm độc, vẫn dễ chịu hơn là những cái móng tay của lão. Nếu mà ta bị những móng tay quỷ đó chạm vào mình, thì ta cũng phải chết như thường, chết mà không được đầu thai nữa là khác !

Chàng cười hì hì, tiếp:

- Nhưng, chắc gì ta phải chết với thanh phi đao ? Ta biết, nếu lão thấy phi đao chạm vào mình ta, là lão không còn động thủ nữa. Chứ nếu ta không để cho đao chạm vào mình, thì lão còn đánh mãi, đánh đến lúc hạ sát được ta mới thôi. Ta đâu có muốn chết dưới tay lão ?

Rồi chàng kết luận:

- Bây giờ người đã rõ là ta không mắc kế lão đó chứ ?

Tô Anh nhìn chàng một lúc, thở dài mấy tiếng, thốt:

- Nếu luận về ứng biến linh ảo, cơ trí thâm hậu, thủ đoạn cao kỳ, mắt lạnh, tâm sáng, thì trên thế gian này, chỉ sợ chẳng có một kẻ thứ hai như người !

Tiểu Linh Ngư hát cao mặt:

- Thế người chẳng biết ta là đệ nhất thông minh trong thiên hạ sao chứ.

Hồi 85

Gan Trùm Vũ Trụ

Tô Anh cười khúc khích.

Một lúc sau, nàng thốt:

- Nhưng, cái người thông minh đệ nhất thiên hạ đó, nếu không gặp ta, thì đã là cái xác không hồn. Con người đó thành ma để tranh giải nhất thông minh tại A Tỳ địa ngục rồi ... Người nên cảm kích ta mới phải.

Ngờ đâu, Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Người không cứu ta, vẫn có người khác cứu ta như thường !

Tô Anh giật mình:

- Ai ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Ai ? Không Trương Tam thì Lý Tứ, không Vương Nhị thì Triệu Ngũ, Phan Lục, Trần Thất, tuy ta chưa biết được là ai, song đến lúc cần thì vẫn có người đến cứu ta.

Người hãy xem kỹ, tướng của ta đâu phải là tướng của một kẻ yếu thọ.

Tô Anh cắn môi, trầm giọng:

- Nói như người, thì ta không nên cứu người làm gì.

Tiểu Linh Ngư buông cục lốc:

- Ừ ?

Tô Anh tiếp:

- Đáng lẽ ta bất động, để chờ xem con ma nào đến cứu người.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Người nói đúng, đến cứu ta, là một con ma ! Ta rất phục người nói đúng quá !

Tô Anh dậm chân:

- Người ... người ...

Tiểu Linh Ngư lại nhónng một chân lên, co co duỗi duỗi, rồi cười hì hì:

- Hà hướng, dù cho chẳng có ma nào đến cứu, ta cũng vẫn sống nhăn, sống như thường. Người biết chứ, người tốt thì không thọ lâu, còn kẻ xấu lại sống dai, không ai nguyện rửa mà chết nổi ! Chẳng lẽ người không nghe ai nói đến cái công lệ đó một lần nào ?

Cuối cùng, Tô Anh cũng phải cười.

Nàng cười ngất một lúc, rồi thốt:

- Người ! ... Một tiểu tử bại hoại cùng cực ! Gặp người rồi, chẳng ai làm sao chống chế nổi với người !

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Nói tới nói lui, chung quy cũng là cái việc người không nên cứu ta. Chỉ sợ hiện tại người đang hối tiếc sự việc đã làm !

Tô Anh hừ một tiếng:

- Hối tiếc ? ... Vô luận làm việc gì, ta chẳng bao giờ biết hối hận !

Nàng dừng lại, lấy hơi, đoạn tiếp:

- Hôm đó, sau khi người bị ngọn phi đao độc chém trúng, không lâu lắm, người hôn mê. Ngụy Vô Nha đình ninh là người phải chết, mới bảo thuộc hạ mang người ra ngoài, cho đàn chuột chia xác người mà

xơi.

Tiểu Linh Ngư lè lưỡi:

- Cho chuột xơi ?

Tô Anh bông cộc lóc như chàng:

- Ủ !

Tiểu Linh Ngư rợn da gà khắp mình, nhưng bật cười vang:

- May ! Thật là may ! Cái thời vận của ta chưa đến lắm !

Tô Anh xì một tiếng:

- Đến bây giờ người mới nhìn nhận là vận đỏ ?

Tiểu Linh Ngư bẻ lại liền:

- Chẳng những vận đỏ của ta còn đỏ, mà cái số của đàn chuột cũng gặp lúc hên luôn !

Tô Anh trố mắt:

- Chuột làm gì có vận đỏ vận đen ?

Tiểu Linh Ngư chính sắc mặt:

- Toàn thân của ta, từ trong ra ngoài, từ thịt, gân da, đến cả những đốt xương, chỗ nào cũng bại hoại cả, chuột lờ xơi ta rồi, thì chúng phải thượng thổ hạ tả đến chết luôn !

Tô Anh cười như nắc nẻ, gập lưng mà cười, cười đến đổ lệ nhòe mặt.

Tiểu Linh Ngư hừ hừ mấy tiếng:

- Người thích thú lắm à ?

Đang cười suýt chết đó, đột nhiên Tô Anh ngưng cười. Rồi thờ thẩn như si như dại, được một lúc, nàng lại thở dài, buông giọng ai oán:

- Người nên hiểu, từ khi ta khóc ba tiếng oa oa chào đời đến nay, chưa bao giờ ta vui thích như lần này !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Chứ những ngày tháng của người trôi qua lại không bình thản sao ? Từ bao lâu nay, người không hề thư thái sao ?

Tô Anh tiếp:

- Ta ... ta ...

Bỗng, đôi mắt nàng đỏ lên, nàng cúi đầu, không nói tiếp.

Tiểu Linh Ngư nhìn nàng.

Chàng hểnh hểnh mũi máy lướt, bật cười khan:

- Người không chịu nói hoàn cảnh, điều đó ta là người ngoài cuộc, chẳng biết sao mà lạm bàn. Song những gì ta vừa nói với người, lời thì thế, song cái tâm không như thế.

Sự thực thì, ta rất cảm kích người !

Tô Anh chưa ngẩng đầu lên:

- Ta biết, cái miệng người thì nói ác, nói độc, song cái tâm của người ... cái tâm rất thiện lương. Trên đời này, có biết bao nhiêu người, nói thì lành, mà ý thì dữ ...

Người là khẩu xà tâm Phật, còn chán vạn kẻ khác thì khẩu Phật tâm xà !

Tiểu Linh Ngư ngẩng mặt lên không, buông chuỗi cười dài:

- Người cho rằng người thông minh lắm ? Người tưởng rằng người nhìn thấu ruột gan của bất cứ ai ?

Tô Anh lắc đầu, không nói gì.

Nàng trầm tư, hồi ức lại sự việc đã qua, một lúc sau từ từ tiếp:

- Cái hôm đó, thực ra, ta không có cơ hội cứu người, nhưng may mắn thay có một người khách rất quan trọng đến tìm Ngụy Vô Nha, lão phải tiếp người khách đó, và tiếp ở một nơi khác, bởi chẳng khi nào lão để cho người ngoài trông thấy ta.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Tại vì người đẹp quá, lão sợ người khác trông thấy rồi cướp người mang đi.

Lời nói đó khích động niềm tâm sự của Tô Anh, nàng lại cúi đầu, lâu lắm, nàng mới tiếp nói câu chuyện:

- Lão bước đi rồi, ta bảo hai tên đồ đệ của lão khiêng người đến nơi này. Ta nói với chúng, có một loại hoa, chỉ dùng đặc một thứ phân vun bón, phân đó là xác chết, mà phải là xác con người. Bón bằng loại phân đó, hoa sẽ chóng lớn, khi hoa kết, sẽ nở to, sắc rực rỡ.

Tiểu Linh Ngư lại cười:

- Cái lý lẽ đó, hai tên đồ đệ ngu xuẩn thì tin được, chứ làm gì Ngụy Vô Nha tin cho ?

Tô Anh lắc đầu:

- Chẳng bao giờ lão biết.

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Ạ ?

Tô Anh giải thích:

- Đồ đệ của lão sợ lão hơn sợ cọp, chúng gặp lão, chẳng tên nào dám hé răng há miệng nói tiếng gì.

Tiểu Linh Ngư nhún mình, cho giãn lưng, rồi uốn éo mấy lượt, hỏi:

- Chẳng lẽ người thấy ta thông minh quá cỡ, rồi sanh lòng thương tiếc, sợ ta chết uổng, nên tìm cách cứu ta ?

Tô Anh cười nhẹ:

- Ta cũng không hiểu tại sao ta lại có cái ý cứu người. Có lẽ ... có lẽ vì thấy người gặp Ngụy Vô Nha rồi mà còn giữ được thần khí đó, cũng có lẽ vì trúng độc đao trước khi hôn mê, người còn nhìn ta, điểm nhẹ một nụ cười. Người sắp chết mà còn gởi cho ta một nụ cười, thì làm sao ta nỡ để cho người ...

Tiểu Linh Ngư vỗ tay cười lớn:

- Cái nụ cười đó, quả nhiên có hiệu dụng chứ !

Tô Anh hỏi gấp:

- Người cười với ta như vậy, có phải là ... là người muốn cứu người chẳng ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Nếu không thì ta chết gấp rồi, còn đâu mà sanh ra những chuyện đáng buồn cười kế tiếp !

Tô Anh cắn môi đến rớm máu:

- Người ... tại sao người không nói dối giùm ta mấy tiếng ? Tại sao người không lừa ta bằng cách bịa là thấy ta rồi, người mê mẩn tâm thần, trong cơn hồn phách đảo điên, người cười với ta !

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Hiện tại, người cứu ta, ta làm sao nói dối để lừa người chứ ? Hà huống, lúc người giận dữ, ta trông người đẹp hơn lúc người cười.

Tô Anh vụt cười sặc sặc:

- Thì ra tiểu tử bại hoại này không nói ngoa !

Nàng tiếp:

- Còn một việc này nữa, ta không hiểu rõ.

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Nghĩ vì người mắng ta là kẻ bại hoại, ta sẵn sàng giải thích những thắc mắc của người. Người biết chứ, ai mắng ta bại hoại, là kẻ đó làm ơn cho ta vậy.

Tô Anh trầm ngâm một chút:

- Vì nguyên nhân nào, người tìm đến gặp Ngụy Vô Nha ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Chứ hôm đó ta đã chẳng nói ra rồi đó sao ? Ta đến tìm Ngụy Vô Nha, để cứu bằng hữu của ta.

Tô Anh lại hỏi:

- Làm sao người biết được là bằng hữu của người đến đây ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Bằng hữu của ta dọc đường có lưu lại dấu hiệu, những dấu hiệu đó chỉ dẫn ta đến tận nơi này. Những dấu hiệu đó nói rõ là họ đến cái vùng có tên là Thiên Ngoại Thiên.

Tô Anh thốt:

- Rất có thể họ có đến vùng này, song họ chỉ đi vòng vòng bên ngoài, chứ không vào tận trung tâm.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Không bao giờ có việc đó. Giả như họ không vào, hoặc họ vào mà

trở ra rồi, thì họ phải có lưu dấu hiệu cho ta. Những dấu hiệu của họ, ta đã biết từ lúc ta còn thơ ấu kia mà !

Tô Anh lại suy tư một lúc:

- Ta có thể cho người biết là trong vòng ba tháng nay, chẳng có một người nào đến đây cả, trừ ra người. Người là người thứ nhất trong vòng thời gian đó.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu, nhảy dựng lên, cao giọng thốt:

- Không ! Chẳng phải như vậy đâu !

Tô Anh nhìn chàng đăm đăm:

- Người có thể tin ta, ta không nói dối với người đâu.

Tiểu Linh Ngư hét:

- Nhưng ta trông thấy những dấu hiệu rõ ràng.

Tô Anh hỏi:

- Tại sao người không nghĩ là những dấu hiệu giả ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Làm gì có giả mà nghĩ cho phí công ? Những dấu hiệu đó, chỉ có họ mới biết mà thôi, nhất định là không một ai ngoài họ biết được.

Tô Anh thở dài:

- Như vậy là bằng hữu của người lừa người rồi !

Tiểu Linh Ngư lại nhảy chơi chơi:

- Họ lừa ta ? Tại sao họ lừa ta chứ ?

Tô Anh tiếp:

- Rất có thể tự họ, họ không dám vào, họ dùng người làm cái việc do thám, như khách sạn hành quăng một viên sỏi dò đường. Biết đâu, họ chẳng thích gì người cho lắm, nên dụ người, đưa người vào cảnh chết.

Tiểu Linh Ngư buông mình phịch trên chiếc ghế, mắt trừng trừng nhìn tới trước, miệng lẩm nhẩm:

- Không thể có việc đó ! ... Không thể có như vậy được ! ...Họ nuôi dưỡng ta từ nhỏ, cho đến trưởng thành, thì có lẽ nào, đến ngày giờ này, họ mới hãm hại ta ? Tại sao họ phải chờ đến lúc này ? Mà tại sao họ muốn hại ta ? ...

Bỗng, chàng đứng phắt dậy, vọt mình đến, cao giọng thốt:

- Cho ta ra ! Mau mau mở cửa cho ta ra ngoài ! Ta muốn gặp họ ngay, hỏi cho ra lẽ.

Tô Anh thở dài, gằn từng tiếng:

- Nếu bây giờ mà người ra ngay, thì vĩnh viễn người không làm sao hỏi cho ra lẽ.

Tiểu Linh Ngư gắt:

- Việc đó là việc của ta, ta không cần người bàn góp ý kiến.

Tô Anh dịu giọng:

- Thương thế của người chưa được lành hẳn, chất độc cũng chưa được giải trừ hoàn toàn, với tình trạng đó, người ra được sao ? ... Là thiên hạ đệ nhất nhân thông minh, sao không nén nổi cái khí tức ?

Bỗng, một người nào đó cất giọng âm trầm:

- Dịu dàng thay ! Êm đềm thay !

Tiểu Linh Ngư giật mình, hét:

- Kẻ nào đó ?

Tô Anh không hề biến đổi thần sắc, nàng cũng không buồn nhếch mép hỏi han gì.

Một phút sau, nàng quay mình lại, điềm nhiên thốt:

- Nơi đây không thường có khách quý, bất cứ ai đến đây rồi, đều được ta hoan nghinh cả.

Từ trong khóm hoa, có tiếng cười khanh khách vang lên:

- Nhưng rất tiếc tại hạ đến không đúng lúc. Phải vậy chăng ?

Tô Anh cười nhạt:

- Trong khóm hoa, đâu phải là nơi quý khách được tiếp nghinh ? Các hạ đã đến, thì nên xuất hiện tương kiến với nhau.

Người trong hoa cứ cười lớn:

- Giả như cô nương muốn tương kiến, thì sao cô nương không bước đến khóm hoa này ?

Tô Anh cười nhẹ:

- Các hạ không muốn bước ra, thế thì tùy các hạ vậy. Song, hoa đó có gai, mà gai có độc, nếu các hạ có bề gì, thì đừng trách là tôi khinh bạc khách quý.

Câu nói có hiệu quả liền.

Người trong hoa như bị kẻ nào đó tung một ngọn cước vào mông, vọt ra ngoài.

Gương mặt hình tam giác, không cân, không đều, mũi nhọn dài mà cong như mỏ chim, mắt chùng như nhỏ hơn mắt chuột, người đó dù đi khắp sông hồ chắc chắn cũng không thể gây hảo cảm cho bất cứ một ai trên đời này.

Có dung mạo như vậy mà y lại khoác chiếc áo gấm rực rỡ, thì thật là

hoạt kê không tưởng nổi.

Ra khỏi khóm hoa rồi, y hướng về Tô Anh, vái dài, đoạn cười khanh khách, thốt:

- Tại hạ chỉ muốn đùa một chút thôi, không ngờ Tô cô nương lại sợ chút chút.

Thật là đáng tội cho tại hạ.

Tiểu Linh Ngư thấy Tô Anh nhận ra y, mà y thì nói rằng đùa với Tô Anh, nên cũng yên lòng.

Họ là người quen với nhau, và đã có Tô Anh ở đây rồi, thì chắc là y không dám làm điều chi bất lợi cho chàng.

Nhưng con người đó khó thương quá ! Khó thương, nghĩa là đáng ghét lạ, Tiểu Linh Ngư hận mình không làm sao ra được bên ngoài, để tát vào mặt y mấy tát, hoặc tung cho y vài ngọn cước.

Tô Anh trầm gương mặt, lạnh lùng cất tiếng:

- Các hạ đến đây làm gì ? Chẳng lẽ sư phó các hạ không cảnh cáo các hạ ? Cái nơi này đâu phải là nơi mà các người tùy tiện muốn đến lúc nào thì đến ?

Người đó cười, giọng cười của y chọc tức cả những người trầm tĩnh nhất trên đời:

- Tại hạ có can đảm chút chút, cái can đảm đó không đủ làm hậu thuẫn cho tại hạ mạo muội vào tận động phủ của cô nương. Giả như hiện tại, tại hạ có mặt tại đây, thì hẳn cũng phải có một nguyên nhân ...

Dừng lại một chút, y tiếp:

- Nguyên nhân đó, là sư phó sai tại hạ đến đây. Thiết tưởng với lệnh của sư phó, tại hạ có quyền đến đây ! Phải vậy không, cô nương ?

Tô Anh chớp mắt:

- Sự phó bảo người đến đây ? Người đến đây với sứ mạng gì ?

Nàng không cần giữ cái sáo nữa, mà gọi đối tượng bằng tiếng người cộc lốc.

Nhưng, y không hề dao động trước vẻ lạnh lùng của Tô Anh, khẽ nhếch môi nở nửa nụ cười, rồi điềm nhiên tiếp:

- Lão nhân gia sai tại hạ đến đây để xem qua chút chút, xem cách thức cô nương dùng người chết mà vun bón cho hoa như thế nào. Xem thứ hoa đó đã nở hay chưa, và nở có đẹp lắm không. Bởi người khách quý của lão nhân gia muốn xem thứ hoa lạ đó.

Tô Anh giật mình, mà Tiểu Linh Ngư cũng giật mình.

Tuy nhiên, Tô Anh không mất bình tĩnh, bất quá nàng dịu thái độ một chút vậy thôi, giảm bớt vẻ lạnh, nàng điềm nhẹ một nụ cười, kêu lên:

- À ? Quý khách muốn xem hoa ? Quý khách là ai thế ?

Người đó cười hắc hắc:

- Tại hạ chỉ có can đảm chút chút, làm sao dám hỏi sự phó để biết tên họ quý khách ?

Tô Anh cười lớn hơn trước một chút:

- Nếu vậy, ta phải dẫn người đi xem hoa.

Người đó vụt lắc đầu:

- Bây giờ thì tại hạ nghĩ là không cần đi xem nữa, cô nương ạ !

Tô Anh trở mắt:

- Tại sao ?

Người đó đảo đôi mắt chuột ngang qua Tiểu Linh Ngư, cười mỉm, đáp:

- Bởi, cái chất phân bón còn ngồi uống rượu kia, thì loại hoa lạ đó chưa tiếp nhận chất phân, hẳn là chưa nở. Hoa chưa nở, thì còn đi xem cái quái gì chứ, phải vậy không, cô nương ?

Tô Anh chớp mắt, làm một chút duyên dáng, hỏi:

- Thế thì người ... người muốn ... ta làm sao đây ?

Người đó buột miệng thở dài:

- Cô nương muốn tại hạ phải làm sao ?

Tô Anh dịu giọng:

- Người trở lại báo cáo với sư phó, là hoa đã nở rồi. Ta nhất định không quên ơn người.

Người đó đáp:

- Cái gan của tại hạ chút chút thôi, làm sao dám nói ngoa với sư phó ? Trừ ra ...

Tô Anh chú ý:

- Trừ ra làm sao ?

Mắt đã nhỏ, y lại cười híp mắt, trông quái dị hết sức:

- Trừ ra cô nương làm sao cho cái gan của tại hạ lớn lên, càng lớn được bao nhiêu, càng tốt !

Tô Anh mỉm cười:

- Cái gan của con người làm sao thổi phồng cho lớn hơn hình thức cố hữu của nó được ?

Y vẫn cười híp mắt, nhưng y vẫn hí hí ra, vừa đủ trông thấy Tô Anh.

Y tiếp:

- Gan, nói về hình thể, nó là vật, một vật cố hữu, tự nhiên không thể biến thể được. Nhưng, gan cũng có nghĩa là ý chí đó, cô nương. Tại hạ muốn nói, cô nương tìm cách nung cái ý chí đó của tại hạ, cho mạnh, cho vững, đó là cô nương làm cho tại hạ lớn gan thêm rồi. Người ta thường nói, gan trùm vũ trụ, là cái ý chí trùm vũ trụ đó, cô nương ạ. Một kẻ nhút nhát, nếu được người nào đó nung chí, kẻ ấy trở thành dạn dĩ ngay ! Một kẻ muốn làm cái chi đó, mà chưa dám làm. Nếu được ai nung chí, khuyến khích, kẻ ấy dám làm ! Và làm mạnh nữa, cô nương ơi !

Tô Anh thoảng biến sắc mặt, nhưng cố làm tỉnh, điểm một nụ cười, hỏi:

- Người không sợ sự phó ghen ?

Người đó bật cười sần sật:

- Phải ! Chắc chắn là sự phó sẽ ghen ! Nhưng, nếu sự phó biết được cái việc dùng xác người mà bón hoa, thì ... ha ha ... sự phó phải ghen hơn chứ ! Và sự phó sẽ không còn dành sự ưu đãi với cô nương nữa vậy !

Tô Anh cắn môi:

- Thực ra, hà tất người phải uy hiếp ta ? Cái ý của ta là một ngày nào đó, sẽ cùng người ...

Chẳng rõ vô tình, hay hữu ý, trong khi thốt lên câu đó, nàng đưa tay vịn chần song sắt, chỗ vịn sát với cơ quan mở đóng.

Người đó cười vang:

- Có lẽ cô nương định đưa cái chất phân bón đó ra ngoài ? Nhờ cái chất phân bón đó, giết tại hạ để diệt khẩu ? Hì hì ... Nếu mà bàn tay của cô nương nhích động thêm một chút, là tại hạ chạy đi ngay, rồi sau đó không lâu, sự phó sẽ đến đây !

Tô Anh buông tay xuống liền.

Nàng lại cười duyên, thốt:

- Người đa nghi quá chừng !

Người đó cũng cười:

- Tại hạ có tánh hay nghi ngờ chút chút, cô nương ạ. Mà tại hạ cũng hiểu mình chút chút, hiểu luôn cô nương chút chút. Khi nào cô nương lại để mắt xanh nhìn thoáng qua tại hạ ? Nếu mà hôm nay không nhân cái cơ hội này, thì vĩnh viễn cái cục thịt con thiên nga kia, không bao giờ vào miệng tại hạ được ! Cơ hội bằng vàng đó, cô nương ơi !

Bằng vàng, là duy nhất đó, cô nương ơi !

Tô Anh cười, tặng thêm một chút duyên dáng nữa:

- Nhưng, nơi đây đâu có phải là nơi thuận tiện ? ... Chẳng thuận cho việc làm, mà cũng chẳng thuận tiện luôn cho câu chuyện nói năng, trong lĩnh vực đó. Ta và người hãy vào nhà.

Người đó khoát tay:

- Khỏi ! Khỏi cần ! ... Tại hạ sợ lắm ! Tại hạ từng nghe nói, trong căn nhà của cô nương, có đến một ngàn lễ một cơ quan, toàn là những thứ cơ quan cực kỳ xảo diệu.

Nếu mà tại hạ theo cô nương vào đó, thì cái tánh mạng chút chút này sẽ không được bảo toàn ! Ngán lắm cô nương ạ !

Tô Anh dịu giọng gần như tha thiết:

- Chẳng lẽ người muốn ngay tại chỗ này ?

Nàng từ từ bước tới.

Ngờ đâu, người đó lại lùi, thay vì tiến lên để hứng trọn nàng trong vòng tay.

- Đừng ! Đừng bước tới, cô nương !

Tô Anh cười ngất:

- Người đã muốn, ta sẵn sàng hiến dâng, sao người không cho ta đến với người ?

Người đó điểm một nụ cười ngụ ý:

- Tự nhiên là tại hạ muốn cho cô nương bước tới chứ, bất quá tại hạ xin cô nương trước hết cởi tất cả y phục ra đi, cởi trần truồng không còn tấc vải !

Tô Anh đỏ mặt lên hỏi:

- Tại sao lại phải cởi y phục trước ?

Nàng cố giữ bình tĩnh, chứ bên trong, nàng bắt đầu lo, bằng có là tay nàng hơi run run, thân hình cũng run run.

Tuy vậy, phải nhìn cho thật kỹ mới thấy được.

Người đó cười ha hả:

- Cô nương còn hỏi tại sao ? Thì, tại vì cô nương quá lợi hại chứ còn tại sao nữa ?

Tại hạ thừa hiểu như vậy, cô nương ạ !

Tô Anh hỏi:

- Ta biết võ công hay không biết, chẳng lẽ người không hiểu điều đó ?

Người đó đáp:

- Đành rằng là cô nương không biết võ công, nhưng cô nương có nhiều thủ đoạn, lợi hại hơn võ công nhiều. Bất quá ...

Y cười hì hì, tiếp luôn:

- Thà cô nương trần truồng mà đến với tại hạ, có vậy tại hạ mới yên

trí. Bởi, khi một nữ nhân trần truồng, nữ nhân đó chẳng còn giữ cái trò gì đáng sợ nữa được.

Tiểu Linh Ngự đã sôi giận ngay từ lúc đầu, càng nghe càng sôi giận hơn, cuối cùng thì khí uất dâng tràn, suýt làm vỡ lồng ngực của chàng.

Con người đó, gian hoạt quá, một con hồ ly già chưa chắc bằng một sợi lông của y.

Vô luận là ai, chạm trán với con người đó, thì phải cảm như quỷ sứ gọi hồn rồi, chỉ còn có nước chuẩn bị mà theo về âm cảnh.

Tô Anh cố cười duyên, chính là lúc nàng vận dụng toàn bộ cái mỹ lực của nàng.

Hai bàn tay trắng mịn bắt đầu cời từng khuy áo.

Tiểu Linh Ngự không thể nén lòng mãi được, hét lên:

- Tại sao ngươi sợ hấn ? Cứ để cho hấn chạy về mách với con chuột già, nếu mà lão súc vật đó dám đến đây, ta giết chết lão ngay !

Tô Anh quay lại, điểm một nụ cười ý nhị:

- Thì ra, ngươi cũng quan tâm đến ta ! Phần ta, làm sao ta không quan tâm đến ngươi ?

Tiểu Linh Ngự lại hét:

- Ta không sợ ! Dù ta đánh không thắng Ngự Vô Nha, chẳng lẽ ta không còn đôi chân để mà chạy sao ? ... Chỉ cần quái vật đó trở về thôi, ta sẽ mang ngươi cùng chạy với ta.

Tô Anh thở dài:

- Chúng ta không chạy thoát ! Không thoát được đâu !

Người đó vỗ tay cười lớn:

- Tô cô nương thông minh quá ! Nếu cô nương ngoan ngoãn một chút, thì tại hạ hứa là khi trở về, sẽ chẳng đề cập đến việc này. Ai cạy răng, tại hạ cũng không nói nửa tiếng.

Y cười đến híp mí, đôi mắt của y chùng như biển mắt.

Trong lúc híp mắt cười, nước dãi lại chảy lòng thòng hai bên khóe miệng.

Tô Anh tiếp tục cởi nút áo.

Mỗi cái nút rời khuy, bật kêu một tiếng bựt. Một tiếng bựt vang lên, một lần người đó nuốt nước bọt kêu ực, một lần Tiểu Linh Ngự dậm chân kêu bịch.

Tô Anh cứ cởi, người đó cứ nuốt nước bọt, nhưng Tiểu Linh Ngự vừa dậm chân vừa hét:

- Tức chết ta đi thôi !

Tô Anh an ủi:

- Người không chết tức đâu ! Ta chẳng hề ...

Bỗng, một tiếng vút vang lên.

Tiếng vút rất khẽ, nhưng rất mạnh, cái đà của vật gì đó bay tới rất mạnh, tương đương một mũi tên lao.

Người đó giật bản mình, quay nhanh đầu lại, nhìn quanh quẩn.

Chẳng có gì cả.

Y sửng sờ một chút, đoạn quay mình trở lại, lẩm nhẩm:

- Chẳng lẽ có quỷ ? Quỷ trêu ta ?

Y còn nói nữa, song không nói kịp, bởi y rú lên một tiếng thảm liên theo đó, rồi ngã nhào.

Thì ra, một tiếng vút thứ hai vang lên đúng lúc y buông dở câu nói.

Một đoạn trúc lao đến, lần này thì y phát giác kịp, nên vừa rú vừa ngã xuống định tránh.

Vô ích, động tác của y muộn rồi, đoạn trúc bắn vào ngực y, xuyên lút ngực, ló ra sau lưng, đoạn trúc cắm luôn xuống đất, như đóng đinh y tại đó.

Y dẫy dẫy người một chút, rồi bất động vĩnh viễn không còn đứng lên nữa.

Máu từ vết thương chảy ra, chảy nơi ngực, chảy nơi lưng, phút chốc đọng thành vũng.

Nhãn lực của Tiểu Linh Ngư khá lắm chứ, thế mà chàng cũng không phát hiện kịp thời diễn tiến đó.

Người nào xuất thủ hạ sát gã mặt tam giác, phải là một tay phi phàm ! Người ấy có một nội lực đáng khiếp, phóng một đoạn trúc dài hơn hai thước, ngọn trúc cắm lút mình gã mặt tam giác, sâu vào đất, không còn ló một phân một tấc nào.

Tô Anh biến sắc mặt, run run giọng hỏi:

- Vị tiền bối nào đó, xuất thủ cứu tiểu nữ, xin xuất hiện cho tiểu nữ bái tạ !

Một ngọn gió từ xa xa cuốn về, gió rít vi vu, đáp lời nàng.

Không một bóng người xuất hiện, không một tiếng người vang lên.

Tô Anh gọi tiếp:

- Chẳng lẽ tiền bối không muốn cho tiểu nữ thấy mặt ?

Vẫn như trước, người không xuất hiện, mà cũng chẳng đáp, chỉ có gió tiếp tục vi vu.

Tiểu Linh Ngư quát lên:

- Đến phút giây này mà người cũng chưa chịu mở cửa động cho ta ra ngoài sao ?

Phải cho ta ra, để tìm hiểu sự tình chứ ?

Tô Anh thở dài:

- Nếu bây giờ ta cho người ra ngoài, thì cảm như ta hại người. Trong đời ta, ta chưa từng quan tâm đến sự sống chết của một ai cả, nhưng đối với người ...

Nàng gằn từng tiếng, tiếp:

- Cho nên, vô luận làm sao, vô luận ta làm gì, ta cũng không thể để cho người chết ! Người không thể chết một cách vô lý.

Tiểu Linh Ngư nổi giận:

- Nếu ta muốn chết, thì người làm sao ?

Tô Anh qua cơn kinh hãi, điểm nụ cười duyên:

- Khi mà ta quyết tâm làm gì rồi, thì vĩnh viễn ta không hề cải biến tâm ý. Nếu người tìm trăm cách để tự sát, thì ta cũng tìm trăm cách để ngăn chặn người.

Tiểu Linh Ngư rít lên:

- Người chẳng phải là con người ! Người là một con yêu tinh !

Tô Anh cứ cười:

- Nữ yêu tinh phối hợp với tiểu bại hoại, thế chẳng phải là trời sanh ra một đôi rất xứng sao ?

Nàng thoáng đỏ mặt khi buông dứt câu đó.

Rồi nàng từ từ bước đi.

Tiểu Linh Ngư nhìn theo dáng đi của nàng, chùng như si si dại dại, lâu lắm, vừa cười, vừa lẩm nhẩm:

- Trong thế gian, có cái thứ nữ nhân như vậy, chẳng phải là nhiều ! Nàng muốn phối hợp với ta ? Thật là phiền cho ta đó.

Từ xa, Tô Anh thốt vọng lại:

- Người ở đó chờ ta nhé ! Ta đi tìm xem vị tiền bối đó ở đâu, rồi trở lại ngay.

Tiểu Linh Ngư lo ngại:

- Người đó có võ công cao lắm, người hãy cẩn thận !

Tô Anh cười hì hì:

- Người yên trí. Khi nào người chưa chết, thì ta phải cố giữ mạng sống của ta. Hà hướng vị tiền bối đó cứu ta, thì làm gì có ác ý với ta ?

Nàng đi tới, dần dần khuất mình trong rừng cây.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu, lẩm nhẩm:

- Ai trông thấy nàng mà chẳng cho rằng nàng nhu nhược cực độ ? Nhưng có ai ngờ là nàng can đảm phi thường ? Có ai tưởng là nàng ương ngạnh, quật cường tốt độ ?

Nàng có tánh rất lạ:

nếu nàng không thích kẻ nào đó, thì dù kẻ ấy có quỳ lạy khẩn cầu, hay đưa dao kềm cổ, hăm dọa, nàng vẫn lắc đầu.

Khi nàng thích ai, dù người đó mắng, đánh, hoặc hăm giết, nàng vẫn cố bám vào cho kỳ được. Và lúc nàng quyết định bám, đừng ai mong thoát ly nàng được, giả như có muốn chết để tránh xa nàng, cũng không chết nổi !

Đêm xuống từ lâu rồi, sao thưa chiếu lờ mờ, ngàn hoa mất cái vẻ rực rỡ của ban ngày, ủ rũ dưới sương đêm, trông ảm đạm làm sao !

Hoa, dĩ nhiên không giúp được gì cho Tô Anh rồi.

Mà, quanh mình nàng, ngoài hoa ra, chỉ có hạc và nai vàng. Hạc và nai đâu phải loài thú bảo vệ phần nào sự an toàn của chủ ?

Thì, trong cơn nguy biến này, Tô Anh chẳng còn trông cậy vào hoa, vào hạc, vào nai.

Nàng chỉ còn trông cậy vào chính mình !

Mà, nàng thì bản chất nhu nhược, đứng trước cơn gió nhẹ, nàng còn cảm thấy lão đảo ngay, huống hồ nói tới việc chống đối với bất cứ ai định dùng vũ lực với nàng ?

Thế mà nàng chẳng hề tỏ vẻ sợ hãi !

Cái can trường đó, thiết tưởng rất ít nam nhân có được, nói chi đến hạng nữ nhân ?

Cho nên, Tiểu Linh Ngự có y phục nàng, cũng hợp lý. Bình sanh, chàng không bao giờ công nhận sự siêu việt của bất cứ ai, dù có công nhận đi nữa chàng cũng không phục.

Trong khi chàng miên man nghĩ về nàng, thì nàng đang vệt hoa mà đi.

Nàng vừa đi, vừa cười, thốt:

- Cái địa phương này, xem thì rất đẹp, nhưng nơi nào cũng có sát cơ, nơi nào cũng có cạm bẫy, nếu mà tiền bối cứ ẩn nấp mãi, rủi ro thọ thương, thì tiểu nữ ân hận lắm đó !

Nàng thốt bâng quơ, giả như người nào đó nghe lọt, tất phải cảm kích nàng, bởi tự nàng lâm nguy mà còn không lo đến bản thân, chỉ lo ngại cho người khác thọ thương.

Nếu cảm kích, tất người đó phải xuất hiện, hay ít nhất cũng lên tiếng đáp lời.

Không ! Người không đáp, không xuất hiện !

Tô Anh thở dài lẩm nhẩm:

- Sao mà kỳ quái thế ? Đã cứu tôi thoát nạn rồi, tại sao không cho tôi được bái tạ ?

Tại sao ?

Đèn trong nhà nàg còn sáng, chiếc ghế còn nguyên tại chỗ, như vậy là chắc có ai vào đó.

Nàng đi vòng quanh, rồi trở lại sơn động.

Quan sát quanh nhà, nàng thở phào, nhưng trở lại sơn động, nàng mất thở liền !

Nơi đây, vừa có một biến cố ! Một biến cố xảy ra ngang với cái chớp nháng của làn điện trong thời gian ngắn nàng vắng mặt !

Cửa sơn động mở toang, Tiểu Linh Ngự mất dạng !

Chẳng lẽ chàng thoát đi rồi ?

Tô Anh rùn chí đến nhũn người ra, nhưng chỉ trong phút giây thôi, nàng lập luận; - Không thể được ! Tự chàng, không thể nào thoát đi được. Chàng không làm sao mở cánh cửa sắt được.

Không một ai biết cách mở vọng cửa sơn động, ngoài Ngụy Vô Nha và tên đồ đệ đầu đàn của lão là Ngụy Ma Y.

Không lẽ hai sư đồ đến đây, mở cửa cướp Tiểu Linh Ngự di chuyển đến nơi khác.

Nếu người nào khác, tưởng đến điều đó, hẳn phải kinh tâm, khiếp đảm, lúng túng, bối rối.

Nhưng, Tô Anh trấn định tâm thần, vững như thường.

Phàm một kẻ thông minh, làm việc gì dù sao cũng ít sơ sót hơn một

người thường.

Chỉ vì nàng tự cho là mình quá thông minh, thành ra khinh thường tất cả những người khác.

Mà khinh thường ngoại nhân, là dọn đường cho ngoại nhân xâm lấn dần dần.

Cái lợi của những kẻ thông minh, chẳng phải ở chỗ ít sơ sót hơn người thường, bởi sơ sót là tai hại, một sơ sót cũng đủ gây tai hại rồi, cần gì phải để nhiều sơ sót ?

Cho nên, cái lợi của kẻ thông minh là lâm nguy mà vẫn bình tĩnh được như thường.

Họ thông minh, họ hiểu rằng có bòn chòn lắm cũng chẳng giải quyết được gì, trái lại tâm trí thêm rối rắm.

Bình tĩnh thì sáng suốt, để tìm cách tự giải thoát nạn tai.

Nghĩ như thế, Tô Anh không khẩn cấp. Nàng điềm nhiên nghiên cứu sự tình.

Nếu đúng là Ngụy Vô Nha đến đây, bắt Tiểu Linh Ngư mang đi, thì cái vị tiền bối cứu nàng vừa rồi đó, đã đi đâu ? Chẳng lẽ cứu nàng rồi, là người bỏ đi ngay ?

Mà nếu còn ở đây, thì hẳn là có can thiệp, ngăn chặn Ngụy Vô Nha chứ ?

Dù cho y không nghe, không thấy, không hay biết, thì còn Tiểu Linh Ngư đó chi ?

Ít nhất, chàng cũng có hét, có la, chứ khi nào chàng nín thinh bất động để cho Ngụy Vô Nha làm chi thì làm ?

Như vậy, không còn nghi ngờ gì nữa, đúng là cái vị tiền bối đó cứu Tiểu Linh Ngư !

Vị tiền bối đó là ai ? Vì ý gì, lại cứu Tiểu Linh Ngư ? Tại sao không

muốn cho nàng thấy mặt ?

Bỗng, từ xa xa, có tiếng hét, tiếng mắng vọng lại.

Chính là âm thanh của Tiểu Linh Ngư !

Sau khi Tô Anh đi rồi, Tiểu Linh Ngư tiếp tục cuộc rượu bỏ dở.

Chợt, một tiếng coong vang lên, một viên sỏi từ đâu đó bắn đến, chạm vào chân song, tóe lửa.

Rồi cánh cửa sắt từ từ rút lên cao.

Tiểu Linh Ngư vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ, đang cơn thất thần, một bóng người rời chỗ tối vọt ra, vận áo dài, đội mũ cao, xuất hiện trước mặt chàng, như một bóng u linh.

Với ánh mắt nghiêm lạnh, người đó nhìn Tiểu Linh Ngư, không nói năng gì.

Tiểu Linh Ngư thở một hơi dài, ướm thử một câu:

- Người đến đây cứu ta ?

Dùng cái tiếng người, xưng hô với kẻ cứu mình, nghĩ ra Tiểu Linh Ngư cũng đáng trách lắm.

Song, có chắc gì người đó thành tâm cứu chàng ? Cứu chàng thoát khỏi tay Ngụy Vô Nha, để đưa chàng vào tay y, thì chung cuộc vẫn thế thôi.

Khi chưa biết được thực tâm của đối phương, thì khi nào chàng chịu giữ lễ độ ?

Biết đâu, nếu chàng nhã nhặn, thì kẻ kia chẳng cho rằng chàng tăng bốc cầu cạnh ?

Không, không bao giờ chàng chịu hạ mình với bất kỳ ai.

Huống chi, bình sanh chàng không thích thọ ân của ai cả.

Thì, kẻ kia có cứu chàng, là tùy ý của y, chứ chưa chắc là chàng đồng tình, mà cho rằng ờn, rồi chàng phải có lễ độ. Kinh nghiệm giang hồ cho chàng thấy là chẳng một hành động nào không nằm trong một mưu đồ lợi dụng.

Con người sanh ra, là để lợi dụng lẫn nhau thôi, để thỏa thuận những cuộc đổi chác giữa nhau mà thôi, kể cả trên địa hạt tình cảm.

Người đó đáp:

- Ủ !

Tiểu Linh Ngư hỏi tiếp:

- Giết đồ đệ Ngụy Vô Nha, chính là ngươi ?

Người đó buông gọn:

- Ủ !

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Thế tại sao vừa rồi, ngươi không xuất hiện ?

Người đó lạnh lùng:

- Nếu vừa rồi ta xuất hiện, thì bây giờ không cứu ngươi nổi.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Mà ngươi là ai ? Tại sao lại cứu ta ?

Người đó cười lạnh:

- Nếu ngươi không muốn ra, thì ta sập tấm cửa xuống, chẳng có gì phải thắc mắc.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, cười hì hì:

- Người cũng nên biết như thế này, vô luận gì người cứu ta, ta cũng chẳng tiếp nhận cái hảo ý đó. Ta không bao giờ cho là ân, thì đừng mong ta báo đáp.

Người đó đáp:

- Nếu người định báo đáp, thì ta không khi nào cứu người. Ta biết người không cảm kích, nên mới cứu người đó.

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Như vậy là khoái lắm rồi. Ta cũng nên cho người có một dịp cứu ta.

Người ta cứu chàng, chẳng những chàng không mang ơn, trái lại còn buộc người ta cảm kích ngược lại chàng, bởi chàng tạo cho người ta cái dịp làm việc nghĩa.

Nếu chàng không cho cái dịp đó, thì người ta làm gì hành động được ?

Nhưng, người đó không hề lưu ý đến thái độ của Tiểu Linh Ngư, vừa quay mình, vừa lạnh lùng bảo:

- Đi theo ta !

Tiểu Linh Ngư vọt mình ra ngoài, vừa cười vừa lẩm nhẩm:

- Tô Anh cô nương, xin thứ cho tại hạ nhé ! Rất có thể tại hạ còn trở lại đây, thăm viếng cô nương. Cô nương đối tốt với tại hạ quá chừng, tại hạ xin ghi nhớ mãi.

Người đó cứ lướt đi, phiêu phiêu phưởng phưởng, nhẹ nhàng như cưỡi gió.

Tiểu Linh Ngư theo sau, cười thốt:

- Thuật khinh công của các hạ có hạng lắm.

Chàng bắt đầu mai mỉa với hai tiếng các hạ.

Người đó trầm giọng:

- Được được vậy thôi Tiểu Linh Ngự hỏi:
- Các hạ định đem tã hạ đi đâu đấy.

Hồi 86

Lợi Mò Lương Tri

Người đó đáp:

- Đến nơi rồi, người sẽ hiểu.

Tiểu Linh Ngư vụt dừng chân:

- Người đừng tưởng cứu ta rồi, muốn dẫn ta đi đâu cũng được, và ta sẽ ngoan ngoãn đi theo người ! Ta đã nói, không khi nào ta mang ơn người, nếu bây giờ người không nói rõ cho ta biết, thì xin lỗi nhé, đường người người đi, đường ta ta bước.

Người đó quay đầu, điểm một nụ cười.

Nụ cười thứ nhất từ lúc song phương tiếp xúc nhau.

Rồi y thốt:

- Thảo nào mà thiên hạ chẳng kháo với nhau là người khó chơi lắm ! Bây giờ ta mới có dịp nhận định, quả đúng như lời truyền thuyết !

Y vụt nín lặng, ngưng luôn cười, sau một phút, thấp giọng tiếp:

- Đề phòng ! Có người đến đó nhé. Có thể là Ngụy Vô Nha đó !

Tiểu Linh Ngư giật mình:

- Ai đâu ?

Người đó nắm tay chàng cười lạnh, tiếp:

- Người đó ở đây !

Tiểu Linh Ngư lại giật mình, cảm thấy nửa phần thân thể tê dại.

Thì ra, người đó nắm đúng mạch môn của chàng, năm ngón tay móc

cứng như năm móc câu. Tiểu Linh Ngư vô phương vẫy thoát.

Chàng nổi giận, hét:

- Người làm gì thế ?

Người đó chẳng nói năng gì, đưa tay tả điểm thêm vào mấy huyết đạo trên người chàng.

Tiểu Linh Ngư càng giận hơn:

- Người điên rồi phải không ? Đã cứu ta rồi lại ám toán ta, thế là nghĩa gì chứ ?

Người đó hừ một tiếng:

- Người không nghĩ ra à ?

Tiểu Linh Ngư cũng hừ một tiếng:

- Nếu nghĩ ra, ta còn hỏi người làm gì ?

Người đó lại cười lạnh:

- Bởi người không tưởng nổi, nên ta mới thành công, người nghĩ được rồi thì ta mong gì hạ thủ ?

Y vừa thốt, vừa lấy một sợi giây, cột quanh mình Tiểu Linh Ngư, treo chàng ta nơi tàng cây.

Tiểu Linh Ngư vừa kinh hãi, vừa nổi giận:

- Người điên phải không ? Người làm cái gì thế ?

Người đó không buồn nhìn thoáng qua Tiểu Linh Ngư, vỗ hai tay vào nhau, kêu chách chách, rồi quay mình, ung dung bước đi.

Y cứu Tiểu Linh Ngư, đưa chàng ra khỏi sơn động, dẫn đến đây, trói chàng treo lên cây, rồi bỏ đi.

Thế là nghĩa lý gì ?

Nếu muốn hại Tiểu Linh Ngư, thì y còn cứu chàng làm gì ? Đã cứu chàng rồi, lại đưa lên đây, treo lên, như vậy là nghĩa gì ? Thù hận chi chàng mà làm thế ?

Nếu có thù hận, nếu muốn tụt tay giết Tiểu Linh Ngư, thì cứ hạ thủ, sao lại treo chàng lên cây làm chi ?

Tiểu Linh Ngư nổi giận, mắng liền miệng:

- Điên ! Hấn điên mất rồi ! Ta xui quá, gặp toàn những kẻ điên !

Trong khi đó, Tô Anh rời sơn động, đi tìm chàng.

Bỗng, nàng nghe chàng mắng lên oang oang, nàng hết sức mừng rỡ. Vô luận như thế nào, chàng vẫn còn sống và chàng cũng còn ở quanh quần đảo đó, như vậy là đủ cho nàng rồi.

Nàng tiến nhanh về hướng đó.

Nhưng, một âm thanh lạnh lùng từ trong bóng tối vọng ra:

- Hấn ở đây, tìm đâu xa !

Tiếp theo câu nói, một bóng người xuất hiện.

Người đó gầy ốm đến lòi xương, vận áo bố, đội mũ cao, đôi xương gò má nhô lên quá cao, suýt che mất đôi mắt, mũi dài và cong quăm lại như mỏ chim ưng.

Một con người vừa lạnh vừa cao ngạo không tưởng nổi.

Tô Anh không giật mình, không biến sắc, điềm nhiên thốt:

- Thì ra, chính ngươi !

Người đó hừ một tiếng.

Tô Anh hỏi:

- Vừa rồi, chính người giết Ngụy Thập Bát ?

Người đó gật đầu:

- Phải !

Tô Anh mỉm cười:

- Ta nhận thấy thủ pháp giết người, biết là người, nhưng ta không tưởng nổi tại sao người ...

Người đó chặn lời:

- Người không tưởng nổi tại sao ta đến đó ?

Tô Anh thở dài:

- Đúng vậy ! Từ cái lúc người bất hòa với sư phó người, đến độ đồ đệ trở mặt với sư phó, tính đến nay, thối thoát có hơn bốn năm rồi ... Bốn năm ba tháng ! Ta không hề biết được một tin tức nào về người !

Người đó ngẩng mặt nhìn trời, thở ra:

- Người vẫn còn nhớ đến ta ?

Tô Anh cúi đầu:

- Làm sao ta quên được người ? Lúc nào người cũng đối tốt với ta ...

Người đó đột nhiên phẫn nộ:

- Ai nói là ta đối tốt với người ? Bình sanh, ta chưa hề đối tốt với bất cứ ai dưới gầm trời này !

Tô Anh cất giọng u buồn:

- Vô luận cái miệng người nói như thế nào, ta thừa hiểu cái tâm của người ra sao !

Nếu không vì ta, thì khi nào người lại trở mặt với cái lão già ấy ? Khi nào người rũ ống tay áo mà bỏ đi ?

Người đó cười lạnh:

- Người tưởng ta ghen với lão ấy nên bỏ đi à ?

Tô Anh cau mày:

- Chẳng lẽ không phải vậy ?

Người đó lại nổi giận:

- Bất quá, ta không chịu đựng nổi lão ấy thôi. Người biết chứ, ta làm cho lão biết bao nhiêu việc ? Nhưng lão vẫn cứ bực đái ta, xem ta như trâu, như ngựa, lão có nhìn nhận ta là đồ đệ đâu ? Lão cho ta là một tên nô lệ, không hơn không kém.

Tô Anh lộ vẻ buồn:

- Trừ việc đó ra, còn nguyên nhân nào khác chẳng ?

Người đó hớp một hơi dài không khí, cao giọng tiếp:

- Còn ! Người nói phải ! Ta vì người ! Ta khó chịu mà trông thấy một con người già như lão, sắp chui vào lòng đất, mà còn ... còn ... xem người như một vật tiêu khiển, đã thế lại sanh tâm đồ kỵ tất cả, ai nhìn thoáng qua người là lão phát điên lên ...

Tô Anh trầm lặng một lúc:

- Nhưng bây giờ thì người trở lại rồi !

Người đó cười lạnh:

- Ta muốn đến, cứ đến, ta muốn đi, cứ đi, ai làm gì được ta !

Tô Anh gật đầu:

- Phải ! Đến cái lão già ấy mà còn không biết rõ người lợi hại như thế nào. Tuy nhiên sau khi người đi rồi lão thường nói là bình sanh lão thu nhận rất nhiều đệ tử, song cái sở đắc chân truyền của lão thì chỉ có mỗi một mình người được lão truyền thọ cho mà thôi.

Người đó lạnh lùng:

- Người tưởng cái công phu của ta là do lão đào tạo nên à ? Hừ ! Ngụy Vô Nha là một tay tự tư, tự lợi, khắc nghiệt thành tánh, đồ kỵ quen đời, điều đó thì người khắp trong thiên hạ còn ai chẳng biết ? Lão thu nhận đồ đệ, chẳng qua chỉ để có một người cho lão sai khiến mà khỏi phải xuất tiền mướn thuê vậy thôi, chứ có tình có nghĩa gì đâu mà hòng trông mong lão truyền dạy võ công. Như ta, lão chỉ bảo qua loa mấy chiêu thức thông thường, rồi kể ỡn nghĩa mà buộc ta phải hy sanh cho lão.

Tô Anh trở mặt:

- Thế thì công phu của người ...

Người đó lạnh lùng:

- Ta học lóm, học lén, ta rình xem lão tập luyện mà học.

Tô Anh thở dài:

- Thật vậy, lão ta đối xử với đồ đệ rất tệ ! Cho nên, người trở mặt với lão rồi, chẳng một ai cho rằng người có lỗi. Nhưng ...

Dừng lại một chút, nàng hỏi:

- Người trở lại đây, có mục đích gì ?

Người đó đáp:

- Ta trở lại, chỉ để nhìn qua khung cảnh cũ một chút vậy thôi.

Tô Anh nhóng một câu:

- Nhìn gì thì nhìn, chắc chắn là người không nhìn lão ấy rồi !

Người đó hừ một tiếng.

Tô Anh chớp mắt, cười nhẹ:

- Nhưng ít ra, người cũng có nghĩ là nhìn thoáng qua ta một tý chứ ?

Người đó trừng mắt nhìn nàng một lúc, rồi gằn từng tiếng:

- Phải ! Trước kia thì ta rất thích người, song hiện tại thì ...

Tô Anh dịu giọng:

- Hiện tại, người không còn thích nữa ?

Người đó cao giọng:

- Hiện tại, ta đã biết, người là một kẻ vô tình, vô nghĩa. Vô luận là ai đối xử tốt với người như thế nào, người cũng chẳng để tâm, người không bao giờ cảm kích !

Tô Anh cúi đầu, tỏ cái vẻ nhu thuận vô tưởng, hỏi:

- Con người của ta như vậy thật sao ?

Người đó đáp:

- Đương nhiên là như vậy ! Cái lão già kia, đối với tất cả mọi người, đều khắc bạc, song riêng đối với người thì lão ta hết sức tốt, chính người cũng thấy điều đó chứ !

Tô Anh đáp:

- Tự nhiên ta biết, và chẳng lẽ ta không cảm kích lão ấy sao ? Ta có làm điều chi, tỏ ra ta phụ bạc lão đâu ? Nếu ta muốn phụ bạc lão, thì ta còn ở đây làm gì ?

Người đó cười mỉa:

- Người thừa thông minh để biết là không thể bỏ đi đâu. Thì người

còn đi đâu làm chi nữa cho phí công ?

Tô Anh mỉm cười:

- Người cho rằng ta không thể tự mình bảo vệ lấy mình ?

Người đó bĩu môi:

- Người tưởng rằng người tự bảo vệ nổi ? Người tưởng mọi người đều ngán sợ người ?

Tô Anh trầm gương mặt:

- Nhưng, chỗ nơi ta ở, từ lâu lắm rồi, chẳng một ai dám bén mảng đến !

Người đó phì cười:

- Sở dĩ thế, là vì ai ai cũng biết người có gốc bự, hay nói một cách khác, người là lẽ sống của lão ta, chạm vào người là chạm vào lẽ sống của lão, người ta sợ lão chứ đâu sợ người ? Nếu không có lão che chở bên ngoài, thì cái chỗ người ở đã bị dẫm nát từ nhiều năm qua rồi đó !

Tô Anh trầm ngâm một lúc.

Sau cùng, nàng cười nhạt, thốt:

- Thì ra, người gián tiếp, tiếp trợ lão ấy, bằng cách tán dương oai khí của lão ta !

Có thể người cũng đóng vai trò biện hộ cho lão, để đòi hỏi ta một sự tri ân cụ thể !

Được ! Người cứ tìm lão, tường thuật những gì người thấy, vẽ vờ, thêm bớt tùy người.

Người đó mỉm cười:

- Không đâu, ta không bao giờ tìm lão mà mách việc này việc nọ của

người !

Người cứ yên trí.

Tô Anh cười nhẹ:

- Ta biết, khi nào người hèn hạ như Ngụy Thập Bát đâu ? Chứ nếu như vậy thì người có giết hấn làm gì ?

Người đó hứ một tiếng.

Tô Anh tiếp:

- Song, người giết hấn, cũng là vì ta. Người không thể nào chịu được trước thái độ khinh miệt của hấn dành cho ta ! Điều đó chứng tỏ là người vẫn còn tốt với ta như thuở nào.

Người đó bật cười lớn.

Tô Anh chớp mắt, tiếp luôn:

- Người cười chi ?

Người đó ngưng cười, buông từng tiếng một:

- Nói thực với người, đối với người, cái lòng của ta đã chết từ lâu lắm rồi. Vô luận người thích ai, làm tình làm ái với ai, ta cũng chẳng hề để tâm mà oán hận, mà căm thù. Ta cũng không học cái thói đê hèn của bọn vô sĩ làm cái việc mách thốt việc riêng tư của người này với người nọ.

Tô Anh nhìn y.

Một nam nhân tuyên bố không còn màng đến một nữ nhân nữa, thì dù sao nữ nhân đó cũng xón xang ít nhiều.

Lâu lắm, Tô Anh hỏi:

- Thế tại sao, người cướp đoạt cái người ta thích, mang đi nơi khác ?

Người đó cười lạnh:

- Rồi người sẽ biết nguyên nhân. Ta bảo đảm không lâu đâu. Bây giờ, người có muốn đến gặp hắn chăng ?

Tô Anh hỏi lại:

- Người nghĩ, ta muốn hay không muốn ?

Người đó gật đầu:

- Được. Người đi theo ta.

Thấy Tô Anh cùng đi với người vận áo bố, mà cả hai có vẻ quen biết với nhau, Tiểu Linh Ngư hết sức kinh ngạc.

Nhưng, chàng giận Tô Anh, hét vang lên:

- Gã điên đó là cái quái gì, sao người lại quen biết hắn ?

Phản Tô Anh cũng kinh ngạc khi trông thấy Tiểu Linh Ngư bị trót treo nơi tàng cây, song nàng dẫu sợ kinh ngạc đó, chỉ thờ dài, nhếch nụ cười khổ hỏi:

- Hỡi kẻ thông minh nhất hạng trong thiên hạ kia ơi, làm sao mà ra nông nổi đó ?

Cái thông minh đã giã biệt người mà phiêu phưởng tận phương trời xa rồi phải không ?

Tiểu Linh Ngư nổi giận:

- Chỉ vì ta không tưởng cái gã đó là một kẻ điên, mà kẻ điên thì hành động ngoài lý trí, ta làm sao lấy lý trí suy đoán những việc hắn làm ?

Tô Anh gật đầu:

- Thì ra, tại vì người không biết y là ai ?

Tiểu Linh Ngư xì lớn:

- Nếu biết, ta còn hỏi người làm gì chứ ?

Tô Anh đáp:

- Y là một đệ tử của Ngụy Vô Nha, võ công cao hơn tất cả các đệ tử khác, trên giang hồ, ai nghe nói đến cái danh hiệu Vô Thường Sách Mạng Ngụy Ma Y, là rợn mình liền, toàn thể hào kiệt trong vũ lâm đều ngán y, thì tự nhiên là người cũng chẳng thoát ra ngoài công lệ đó, người phải bị y lừa là hợp lý lắm rồi !

Tiểu Linh Ngư giật mình:

Một phút sau, chàng thở dài, thốt:

- Nếu mà hán đúng là đồ đệ của Ngụy Vô Nha, thì thật là ta gặp quý rõ ràng !

Ngụy Ma Y lạnh lùng:

- Đã gặp quý rồi, thì người làm sao ?

Tiểu Linh Ngư nhìn Ngụy Ma Y, neho neho mắt, nhẩn nhẩn mặt, như con khỉ sắp sửa diễn trò trong phường hát dạo bán thuốc, đáp:

- Ta chẳng làm sao cả, bất quá ta còn chừa một cái rắm đây, nếu người muốn thưởng thức, thì ta cho ra liền !

Chàng bị treo động đầu xuống đất, đầu cách mặt đất khá xa. Một gương mặt lộn ngược đã khó trông lắm rồi, chàng nhẩn nhẩn, neho neho, thì càng khó trông hơn nữa.

Ai thấy gương mặt chàng lúc này, chẳng hiểu là nên cười nôn hay nên sợ hãi.

Tô Anh thì còn biết sợ cái gì nữa ? Cho nên, nàng cười khúc khích, chẳng rõ nàng cười vì gương mặt của Tiểu Linh Ngư, hay cười vì câu nói chọc tức Ngụy Ma Y.

Dĩ nhiên, Ngụy Ma Y phải tức uất. Nhưng, nhìn gương mặt khô hài

của chàng, y muốn cười luôn, y cố gượng nín cười, quay mặt về Tô Anh, trừng mắt:

- Người thích được con người như thế đó à ?

Nếu đổi lại là một nữ nhân nào khác trong trường hợp của Tô Anh, thì dù có thích Tiểu Linh Ngự đến đâu đi nữa, cũng chẳng thú thật, nhưng Tô Anh không hề cúi đầu, trái lại nàng còn ngẩng cao mặt một chút, đáp gọn:

- Được chứ !

Ngụy Ma Y cười lạnh:

- Ta cứ tưởng là người nhìn cao, nhìn xa, nào ngờ người lại chọn một kẻ điên, một ngốc tử !

Tô Anh điếm một nụ cười hết sức tự nhiên, đáp:

- Người cho rằng hấn điên, hấn là một ngốc tử ? Còn ta thì cho rằng hấn là một tay can đảm, cái dũng khí của hấn thật phi thường, ta có thể xem hấn là một bậc đại anh hùng.

Ngụy Ma Y bật cười cuồng dại:

- Đại anh hùng ! Ha ha ! Xí !....

Tô Anh không hề dao động:

- Ta hỏi người, giả như người bị ai đó treo cao trên tàng cây, người có thể trầm tĩnh như hấn chăng ? Người có thể cười vang chăng ?

Ngụy Ma Y hiểu rõ là y chẳng bao giờ trầm trụ khí uất như Tiểu Linh Ngự nổi.

Như vậy, là y thua Tiểu Linh Ngự rồi ! Như vậy là Tô Anh nói đúng rồi !

Mà, nếu Tô Anh nói đúng, thì chẳng hóa ra Tiểu Linh Ngự không nhiều thì ít, có cái bản sắc anh hùng sao ?

Y nổi giận, hét:

- Người bị tiểu tử mê hoặc rồi ! Cho nên bất cứ trò điên gì của hắn, người cũng cho là có giá trị tuyệt đối !

Tô Anh cười nhẹ:

- Thực sự thì hắn là một tay khá lắm đó nhé, chứ nếu không thì ... làm sao ta bị hắn mê hoặc được ?

Không ngờ nàng lại thú nhận một sự như vậy !

Người ta bị kẻ khác mê hoặc, tất phải hổ thẹn chứ ? Càng hổ thẹn hơn nữa khi kẻ bị mê hoặc lại là một nữ nhân từng tự hào là thông minh.

Thế mà nàng thản nhiên thú nhận !

Ngụy Ma Y giật mình, trừng mắt nhìn nàng một phút rồi hừ một tiếng:

- Những lời như thế, người cũng nói được à ?

Tô Anh bĩu môi:

- Tại sao ta không nói được những tiếng lòng của ta ? Nói ra những tiếng lòng, đâu phải là một điều sỉ nhục ? Thử hỏi người, cái tâm thì mê tít người nào đó, nhưng cái miệng lại chối quanh, chối quẩn, thì còn là con người được chăng ? Chính những kẻ tự dối lòng mới đáng鄙, kẻ đó phải hổ thẹn !

Gương mặt của Ngụy Ma Y vốn vàng vàng, bây giờ thì hồng hồng lên, rồi y cười lạnh, thốt:

- Người thích hắn, chứ vị tất hắn thích người ?

Tô Anh lắc đầu:

- Cần chi điều đó ? Ta chỉ biết là ta thích hắn, như vậy đủ lắm rồi ! Vô luận hắn có thái độ như thế nào đối với ta, cũng chẳng quan hệ !

Người không phải bận tâm lo nghĩ cho ta !

Ngụy Ma Y trầm giọng:

- Hừ ! Người ...

Y muốn buông một câu thật mai mỉa, châm chích nàng, cho nàng phải nao núng, phải bứt rứt, xốn xang.

Nhưng y chỉ hừ một tiếng, rồi bỏ dở, chẳng làm sao nói hết cái ý.

Tô Anh lại cười:

- Hà hướng, giả như bây giờ hấn không thích ta, ta vẫn có cách làm cho hấn phải thích ta như thường.

Tiểu Linh Ngư bật cười lớn:

- Hay ! Nói nghe hay quá ! Hiện tại thì ta thích người rồi đó, rất thích vậy đó !

Ngụy Ma Y, từ mặt vàng, biến sang đỏ, bây giờ lại chuyển qua trắng, trắng pha xanh, dần dần màu xanh pha đen.

Y cao giọng:

- Nếu vậy hấn chết đi, chắc người đau lòng lắm ? Phải không ?

Tô Anh mỉm cười:

- Ta đã biết trước người sẽ đem hấn ra mà uy hiếp ta. Vậy người nên đi thẳng vào vấn đề ! Quan họ rồi cũng trở lại cái điểm chánh thôi ! Thế người muốn gì ? Chẳng lẽ cái điều người muốn đó, khó nói ra lắm sao ?

Ngụy Ma Y nhìn đôi mắt xanh xanh, trong như nước ao thu, rồi bộ ngực tuy không nở nang lắm, song rất đều, so với vóc hình mảnh khảnh của nàng. Bộ ngực đó phập phồng, phập phồng, hai gò bồng đảo nhấp nhô, nhấp nhô.

Y nghe con tim y cũng nhảy theo nhịp độ nhấp nhô đó.

Cổ họng nóng làm môi khô, y đưa lưỡi liếm quanh vành môi, mấp máy đôi môi một chút, mới áp úng được mấy tiếng:

- Ta ... ta muốn ... người ...

Bỗng, y hét lên một tiếng lớn, quay nhanh mình, vung tay đâm vào ngực y bầy tám đâm, y tự đâm thành thịch nhưng không hề ngảnh lại nhìn Tô Anh. Rồi y hét lên:

- Ta chỉ muốn nghe người nói lại cái sự bí mật mà người đã ghi nhận hôm qua đó !

Thì ra, ý dẫn đo.

Giữa sắc đẹp và điều bí mật, y chọn một ! Sắc đẹp quyến rũ quá, y suýt ngã vì sắc đẹp, nên tự trách, quay mình, tự đâm, không dám nhìn nữa, sợ nhìn là mất can đảm, không giữ được sự chọn lựa.

Y chọn điều bí mật mà nàng đã ghi nhận trong ngày vừa qua !

Tô Anh hỏi:

- Người đã gặp Bạch Sơn Quân ?

Ngụy Ma Y buông gọn:

- Ừ !

Tô Anh mỉm cười:

- Thực ra, cái điều người muốn là ta đây, người muốn chiếm ta, ta sẵn sàng dâng hiến cho người. Song, người thiếu can đảm, chính đó là một cái hạn lớn lao cho người và người sẽ hối tiếc mãi mãi. Cơ hội bằng vàng, cơ hội đến tầm tay người, người lại gạt phăng ra ngoài.

Ngụy Ma Y rống lên như thú dữ bị thương, quay mình lại chụp tay xuống đầu vai nàng.

Mười ngón tay bám chặt nơi hai đầu vai, như mười móc sắc.

Y rung rung giọng, rung vì giận, vì tức mà cũng vì hận, vì hối:

- Người ... Tiểu liễu đầu ... Tiểu tiện tỳ ... Người ... người ... người ...

Tô Anh không hề biến đổi thần sắc, cười hì hì:

- Ta biết người đang hối tiếc đó ! Người đang hận người tại sao vừa rồi người thiếu can đảm nói lên cái điều mong muốn ! Nhưng, người thiếu can đảm, người hối, người hận, rồi người tiếc, tất cả đều là việc của người, ta có liên quan mảy may nào, mà người vờ ta để nhả cái tức ?

Ngụy Ma Y rít lên:

- Ai muốn cái thứ ti tiện như người ? Nữ nhân như người thì chỉ có đem chặt làm trăm ngàn khúc, quăng cho chó ăn, chứ ai thích nổi ?

Y muốn nói nhiều hơn, song nói chẳng thành lời nữa.

Nói không được, y vung tay, tát mạnh vào mặt Tô Anh. Y nghĩ, dù sao thì Tô Anh cũng phải né.

Có lẽ y đánh dọa, chứ làm gì y đánh thật ?

Ngờ đâu, Tô Anh không hề né tránh, trái lại nàng còn nghênh nghênh mặt, hứng cái tát đó.

Nàng lại còn thốt:

- Người muốn đánh ? Cứ đánh ! Song ta hỏi người nhẫn tâm hạ thủ sao ?

Ánh sao vàng nhạt xuyên tàng cây rơi xuống, đọng nơi gương mặt nàng. Ánh sao tuy mờ nhưng soi rõ đôi mắt đẹp của nàng, thay vì mờ to, lại khép hờ.

Rồi đôi môi cũng nhếch thành nụ hoa hàm tiếu.

Ngàn ấy vẽ cũng đủ làm say lòng người, huống hồ đôi tượng cũng là tay hiểu sắc, từ lâu khắc ghi hình ảnh của nàng trong tâm khảm ?

Nàng ngênh mặt hứng cái tát, nhưng những vẽ đó là những chiêu cạy độc, thừa hóa giải cái tát bàn tay của Ngụ Ma Y bay ra, đến nửa chừng, dừng hẳn lại, dừng là phải họ xuống liền.

Tô Anh chồm tới, hất mặt cao hơn một chút giục:

- Đánh đi ! Đánh đi chứ ! Sao lại dừng tay ?

Ngụ Ma Y rung người bần bật.

Y hận không thể chồm tới mà chụp cái thân ngà ngọc đó, mà siết mạnh vào lòng.

lã hận như vậy, lại còn can đảm nào mà dang tay đập liễu vùi hoa, cho hương tan, ngọc nát ?

Trên gương mặt vàng vàng của y, mồ hôi đổ ra thành hạt to, mồ hôi rơi xuống độp độp.

Tiểu Linh Ngư nhìn cảnh tượng đó, vừa tức mà cũng vừa buồn cười.

Chàng hết nhìn Ngụ Ma Y rồi nhìn Tô Anh. Chẳng rõ từ lúc nào, Tô Anh đã trông vào ngón tay một cái phao.

Vì chàng bị treo động đầu xuống đất, nên trông thấy rõ ràng, cái phao rất nhỏ, nhờ nó chớp chớp dưới ánh sao nên chàng mới lưu ý.

Cái phao đó, có gai nhọn, gai dĩ nhiên phải nhỏ, độ bằng đầu mũi kim.

Chàng thấy môi nàng mấp máy, chẳng biết nàng nói gì, bàn tay có cái phao đó, vươn sang Ngụ Ma Y, mó vào cổ y.

Nếu cái phao đó chạm làn da, nếu làn da bị trầy một vệt nhỏ thôi, thì Ngụ Ma Y cảm như táng mạng !

Lúc ấy con tim của hắn đập mạnh, hơi thở dập dồn, đôi mắt đỏ rực.

Y làm sao tưởng nổi là tử thần đã vươn bàn tay lông lá chực bóp cổ y ?

Chiếc phao tay đó, chẳng là bàn tay lông lá của tử thần thì là gì ?

Cái phao cách cần cổ Ngụy Ma Y độ nửa tấc.

Tiểu Linh Ngư hét lớn:

- Đề phòng bàn tay nàng ! Có độc châm đấy !

Ngụy Ma Y gầm lên, vung tay đánh bay Tô Anh trở lại, nàng đập người vào một thân cây.

Nàng trừng mắt nhìn Tiểu Linh Ngư, kêu lên thất thanh:

- Người điên rồi phải không ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ai bảo rằng ta điên ? Tâm trí ta vẫn sáng suốt như thường !

Tô Anh dậm chân thành thịch:

- Thế tại sao ... tại sao ...

Tiểu Linh Ngư chận lời:

- Người kỳ quái phải không ? Người không hiểu tại sao ta cứu hẳn phải không ?

Tô Anh cắn môi, không nói nữa.

Ngụy Ma Y vừa kinh hãi, vừa phẫn uất, nhưng y cũng hết sức lấy làm lạ, chẳng hiểu tại sao Tiểu Linh Ngư lại cứu y.

Y trừng mắt nhìn chàng, không nói một tiếng nào.

Tiểu Linh Ngư vẫn cười hì hì, tiếp:

- Ta cứu hần, là vì ta muốn nghe người nói ra cái sự bí mật đó.

Tô Anh cao giọng:

- Người ... người nói cái gì ?

Tiểu Linh Ngư vẫn còn cười:

- Cái vị nhân huynh đó, yêu người, yêu đến thấu xương thấu cốt, nhưng có cơ hội rồi, lại không thừa cơ hội đó, mà chỉ đòi người tiết lộ bí mật kia, như vậy là cái sự bí mật của người hần là quan trọng lắm ! Người ta còn dám hy sinh tánh mạng vì tình nhân, mà hần dám hy sinh ái tình để đánh đổi điều bí mật đó, thiết tưởng sự bí mật của người cũng đáng được nghe lắm chứ !

Ngụy Ma Y gật đầu:

- Đúng ghê !

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Còn người, thà rằng người bỏ thí xương thịt người cho hần, hần muốn hưởng dụng cách nào tùy hần chứ không chịu tiết lộ bí mật, chính người còn xem cái sự bí mật đó quý hơn thân thể của người. Do đó, ta nghĩ là sự bí mật của người có cái giá trị phi thường vậy !

Tô Anh cắn môi, rồi dậm chân, rồi mắng:

- Người đúng là một ngốc tử ! Chẳng lẽ người không biết ý tứ của ta ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Tự nhiên là ta biết. Nhưng, người thử nghĩ, khi hần phát giác ra đã trúng độc rồi, thì liệu hần có để yên cho người chẳng ?

Tô Anh đáp:

- Hần làm gì dám giết ta ? Hần giết ta, thì vĩnh viễn cái sự bí mật đó

sẽ mai một.

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Hắn không dám giết ngươi, song hắn lại muốn biết sự bí mật đó, hắn sẽ áp dụng mọi biện pháp bức ngươi khai khẩu, mà ngươi thì cứ bưng kín miệng bình, sự kiện đó chứng tỏ điều bí mật rất hệ trọng. Cho nên ta muốn nghe và trong cuộc tranh chấp này, biết đâu cuối cùng phần bại sẽ về hắn hay về ngươi ?

Tô Anh hừ một tiếng:

- Nhưng nếu ta ...

Tiểu Linh Ngư chặn lại:

- Ta muốn nghe, nên phải cứu hắn, để cho hắn bức ngươi nói. Ngươi không thể không nói. Nếu hắn bị ngươi giết, thì sự bí mật đó vĩnh viễn nằm yên nơi tâm não của ngươi. Ta dù có chẻ cái óc của ngươi mà tìm, vị tất tìm thấy ?

Tô Anh lại dậm chân:

- Ngươi không thấy là ta đã cứu ngươi rồi, cứu ngươi là cái việc trọng đại, mà ta còn làm được, thì cái tiết lộ bí mật đó, có nghĩa gì đâu ? Ta có thể nói cho ngươi biết mà ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Hai việc hoàn toàn khác nhau ! Ngươi thấy ta sắp chết nên khẩn cấp lên, mới đem cái việc bí mật tiết lộ ra để cứu ta, đại khái ngươi có thể làm điều đó, riêng rẽ với Ngụy Ma Y, mà ta không được dự thính. Rồi khi ta được cứu xuống đất, ngươi lại dùng sự bí mật đó làm mỗi câu nhử ta, cầm chân ta lại đây, chờ nghe ngươi nói. Ta biết ngươi sợ ta bỏ đi. Ta muốn nghe, phải ở lại, ở đến vô hạn định, ở đến cuối cuộc đời, chưa chắc ta nghe được !

Chàng cười lớn, tiếp nói:

- Nói thật với ngươi, sau khi ta cứu ngươi rồi, không biết chừng ta đi

ngay, và như vậy thì vĩnh viễn ta không nghe được cái điều bí mật của người. Ta làm sao yên tâm được với sự ẩn ức đó ? Suốt đời, ta phải thắc mắc đó, Tô Anh ơi !

Đến Ngụy Ma Y cũng phải sững sờ, dở cười dở khóc !

Thì ra, y làm hại chàng, y cho rằng đắc thế lắm, ngờ đâu chàng không sợ mà trái lại càng mừng !

Mừng vì được dịp dự thính một cuộc tiết lộ có hứng thú !

Ngụy Ma Y còn sững sờ, hà huống Tô Anh ? Nàng tức uất đến có thể vỡ bụng mà chết.

Nàng hét lên:

- Cái điều bí mật đó, quan trọng như vậy, thì khi người dự thính rồi, chắc gì hẳn buông tha người ? Tự xưng là thiên hạ đệ nhất thông minh nhân, sao người mù mờ cái đạo lý đó ?

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Sớm mai nghe cái đạo rõ ràng, chiều lại có chết cũng vui, con người hiếu học, chỉ biết tìm hiểu mà không cần quan tâm đến mạng số đoán trườn, người biết lẽ đó chẳng ? Ta nghe được điều bí mật đó, có chết cũng chẳng sao ! Ta chấp nhận đánh đổi với tánh mạng của ta mà !

Tô Anh sững sờ.

Lâu lắm, nàng mới nhếch nụ cười khổ, thốt:

- Trên đời này, lại có một người như người, thật là điều ta không tưởng nổi. Nếu không chính mắt trông thấy, thì dù có ai nói cho ta biết, ta cũng không tin được !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ta đã nói rồi mà, gặp ta là khổ, kẻ nào gặp ta, kẻ đó cảm như đến lúc đen lắm đó ! Bây giờ thì người hãy nói cái sự bí mật ra đi, lẹ lẹ đi,

người dần dà hẳn sẽ giết người đấy. Và y sẽ giết ta trước đó, sau mới giết người !

Chàng trở lại giúp địch, giục nàng nói gấp. Chàng sợ địch không giết chàng.

Gián tiếp giúp địch, là mong muốn được chết sớm, bởi muốn chết sớm nên giục Tô Anh.

Gián tiếp thức tỉnh địch là đừng bao giờ quên giết chàng !

Ngụy Ma Y lập tức quát:

- Phải đó, nếu người còn toan giờ trò gì để lừa đảo thì ta giết hẳn ngay.

Tô Anh nhìn Tiểu Linh Ngư, rồi hướng mắt sang Ngụy Ma Y, một phút sau, nàng bật cười khanh khách:

- Thú vị ghê ! Thú vị vô cùng ! Trong thiên hạ lại có người như vậy, mà cũng có việc như vậy ! Bỏ ý của ta, là chẳng khi nào tiết lộ bí mật đó, dù với bất kỳ ai, song ta vì người ...

Tiểu Linh Ngư chặn lời:

- Vì ta mà người bằng lòng nói ?

Tô Anh cười nhẹ:

- Đòi kém thú vị quá, nếu ta để cho người chết, thì đòi càng tẻ nhạt hơn, dù sao thì có người giữa cõi đời này, thiên hạ còn thỉnh thoảng có vui !

Tiểu Linh Ngư cười ha hả:

- Chí lý ! Chí lý ! Người như ta, thì không thể chết, không nên để chết. Vậy người nói gấp đi !

Tô Anh nhìn qua Ngụy Ma Y, trầm gương mặt xuống, từ từ buông từng tiếng:

- Thực ra, dù ta có tiết lộ bí mật Di Hoa Tiếp Ngọc với người, người nghe rồi, cũng chẳng thu hoạch một ích lợi nào. Bởi, người không thể học tập được. Mà người cũng chẳng tìm được cách hóa giải ...

Ngụy Ma Y chưa kịp đáp, Tiểu Linh Ngư biến sắc, kêu lên thất thanh:

- Người nói cái gì ? Bí mật Di Hoa Tiếp Ngọc ?

Tô Anh gật đầu:

- Phải ! Di Hoa Tiếp Ngọc là một bí mật lớn lao trong vũ học, sự đồ họ vì cái bí mật đó mà suốt hai mươi năm dài, ăn không biết ngon ...

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Người biết được bí mật Di Hoa Tiếp Ngọc ?

Tô Anh mỉm cười:

- Tự nhiên ! Nhưng, trừ Di Hoa Cung ra, trong thiên hạ chỉ có mỗi một mình ta biết mà thôi ! Duy nhất một mình ta !

Ngụy Ma Y cố gắng lắm vẫn không nén được tâm tư sôi động, hấp tấp giục:

- Người cứ nói ra, học được hay không, hoặc tìm được cách hóa giải hay không điều đó người chẳng cần biết đến, bởi nó không liên quan gì đến người cả.

Tô Anh gật gù:

- Được rồi ! Người nghe đây.

Nàng toan thốt tiếp, Tiểu Linh Ngư đã la lên:

- Thiên linh linh, địa linh linh, thiên hoàng đại đế hạ thánh chỉ. Quan Âm bồ tát rải nước cam lồ, Diêm Vương sai quỷ sứ đòi hồn, Long Vương bảo binh tôm tướng cá nổi sóng. Trời đất ơi, có ai cứu tôi không ?

Chàng hét la, Tô Anh nói gì, bị tiếng hét la của chàng át cả. Ngụy Ma Y không nghe được tiếng nào rõ ràng.

Y nổi giận, buốt tới quát:

- Người điên rồi phải không ?

Tiểu Linh Ngự quay mặt về y, nhăn nhó như khi, cười hình hịch, đáp:

- Ta đâu có điên, có điều cái sự bí mật đó, ta không muốn nghe thôi !

Tô Anh sửng sờ.

Ngụy Ma Y nhảy lên chơi chơi, như dấm phải than hồng, rồi y quát tháo âm âm, gầm lên như hổ rống:

- Rõ ràng là người dám đòi đổi mạng để nghe kia, mà người đã nói là nghe được bí mật Di Hoa Tiếp Ngọc rồi, có chết cũng vui, sao bây giờ người đổi ý, không muốn nghe ?

Tiểu Linh Ngự vẫn cười hình hịch:

- Có bao giờ ta đề cập đến Di Hoa Tiếp Ngọc đâu ? Ta chỉ nói là bí mật của nàng thôi ! Tất cả mọi bí mật, ta đều muốn nghe, trừ bí mật Di Hoa Tiếp Ngọc. Từ thuở lên ba tuổi, ta có nghe nói rồi, bây giờ nghe lại, chán lắm !

Ngụy Ma Y kinh ngạc.

Di Hoa Tiếp Ngọc là một bí mật trọng đại, ngoài Di Hoa Cung ra, trên đời nào có ai biết được ? Nếu tất cả mọi người đều biết, thì nó đâu còn là bí mật nữa ?

Và Di Hoa Cung đâu còn là thánh địa của vũ lâm nữa ?

Thế thì làm sao Tiểu Linh Ngự đã nghe nói đến từ lúc lên ba ? Ai nói với chàng ?

Nó là một sự phổ thông sao, mà mọi người đều biết như ca dao, như

tục ngữ ?

Lạ chưa ?

Y trở mắt, hỏi:

- Người ... người biết ?

Tiểu Linh Ngữ xì một tiếng:

- Chẳng những ta giết, ta lại còn biết tinh tế hơn Tô Anh nữa kìa !
Người có muốn ta nói lên một vài đoạn cho người nghe chẳng ?

Ngụy Ma Y vừa sợ hãi, vừa mừng rỡ, song y khoát tay, bảo:

- Khỏi ! Vẫn có người nói người nói ra làm gì nữa ?

Tiểu Linh Ngữ lại xì một tiếng:

- Cái bí mật mà Tô Anh sẽ nói ra cho người nghe đó, dù người có tập luyện hàng trăm năm, vị tất có kết quả. Thì, người nghe làm gì, khi người không hy vọng sống được năm mươi năm ?

Tô Anh bật cười sần sặc:

- Người nói đúng !

Tiểu Linh Ngữ tiếp:

- Nhưng, nếu cái bí mật đó do ta nói ra, thì không đầy ba hôm, người sẽ luyện thành. Bởi ta biết cách luyện tắt !

Ngụy Ma Y động tâm ngay.

Y thốt:

- Nếu người nói đúng sự thật, thì ta ...

Tiểu Linh Ngữ chính sắc:

- Ta không cần người cảm kích ta. Nếu người tốt bụng thì phóng thích ta là đủ rồi.

Ngụy Ma Y đáp gấp:

- Phải ! Phải ! Phải ! Tại hạ nhất định ...

Y dùng đến hai tiếng tại hạ, điều này chứng tỏ là y dao động mạnh trước tiết lộ của Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư chặn lời:

- Được ! Được ! Người muốn nghe, cứ ngoáy lỗ tai mà nghe cho kỹ, vừa nghe vừa tập luyện cho nhuần mà lại khỏi mất thì giờ.

Ngụy Ma Y vâng liền miệng:

- Vâng ! Vâng ! Vâng !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Cái bí quyết luyện tập môn công phu Di Hoa Tiếp Ngọc như thế này. Bước thứ nhất, là lấy tay làm chân, tay chõ xuống đất, chân dồng lên trời, đảo lộn tư thế đứng, rồi đầu nghênh ra, chân cũng dang ra, nín thở.

Ngụy Ma Y cau mày:

- Công phu gì mà kỳ quái thế ?

Tiểu Linh Ngư chính sắc mặt:

- Người phải biết, môn công Di Hoa Tiếp Ngọc cực kỳ ảo diệu, bất cứ về điểm nào cũng đảo ngược cái lý thông thường, thì tư thế luyện công cũng phải theo nguyên tắc đó.

Ngụy Ma Y lẩm nhẩm:

- Nhưng ...

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Người không muốn tập luyện thì thôi vậy !

Ngụy Ma Y hoài nghi thật, song cái ý muốn luyện tập Di Hoa Tiếp Ngọc quá mạnh, dù học được mà phải hy sinh bất cứ cái gì, y cũng chẳng tiếc.

Từ lâu y trông chờ một cơ hội, thi bây giờ, cơ hội đó đến rồi, chẳng lẽ y bỏ qua ?

Tô Anh đứng bên ngoài, xa xa không nói gì, chỉ chăm chú nhìn xem song phương làm sao.

Cuối cùng, Ngụy Ma Y làm y theo lời Tiểu Linh Ngư, ngược đầu xuống đất, chông chân lên trời, rồi đôi chân dang ra, đầu bẻ lên, ngang song song mặt đất.

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên nhìn y làm, mặt chẳng biến đổi sắc, môi chẳng nhếch cười.

Chàng bảo:

- Cong đầu gối một chút, đầu cất cao hơn nữa !

Chàng bảo làm sao, Ngụy Ma Y làm theo như vậy.

Rồi y hỏi:

- Được chưa ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Tạm được đi. Trong lúc đầu, làm sao người theo đúng quy tắc được chứ !

Chàng nín luôn, không nói gì tiếp theo.

Ngụy Ma Y cứ giữ cái thế kỳ quái đó. Một lúc lâu, chịu không nổi, y hỏi:

- Bây giờ làm sao nữa ?

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Muốn có một ngón nghề làm kinh khiếp mọi người, thì phải khổ công tập luyện, một điểm nhỏ nhắn nại, người cũng chẳng có, thì còn mong gì tạo tợu nổi một tử công phu ?

Bỗng, Ngụy Ma Y lộn người, đứng lên, trừng mắt nhìn Tiểu Linh Ngư, hét:

- Nếu người định lừa ta, thì ta ...

Y bỏ hai tiếng các hạ, không dùng tại hạ, mà lại xưng ta, gọi người !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Lừa người ! Tại sao ta lừa người chứ ? Người biết chứ, nếu ta không am tường cái điều bí mật đó, thì hiện tại làm gì ta bỏ qua cơ hội nghe ngóng ? Thử hỏi, trên đời này, có ai không thích biết sự bí mật của Di Hoa Tiếp Ngọc chẳng ? Có kẻ nào ngu ngốc đến độ, người ta sắp nói cho nghe mà lại không chịu nghe chẳng ? Ta nghĩ, dù lạy sỏi trán, sỏi đầu, chưa chắc gì được nghe đây !

Ngụy Ma Y vẫn nhìn chàng trừng trừng.

Cuối cùng, y lại động ngược đầu xuống đất, chông chân lên trời, làm y như trước.

Y chờ, chờ mãi mà Tiểu Linh Ngư cũng chẳng nói gì.

Nội lực của Ngụy Ma Y rất thâm hậu, nhưng cái tư thế đó là một tư thế chết người, dù cho ai có võ công cao hơn y gấp trăm, ngàn lần, cũng không chịu nổi, huống hồ là y ?

Một lúc lâu mồ hôi đổ ra ướt cả đầu, cả mặt y.

Y hỏi:

- Làm như vậy, phải mất bao lâu thời gian nữa ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Được rồi, chân khí của ngươi đã đến ngực rồi, bước đầu kể như hoàn hảo đó.

Bước thứ hai nối tiếp. Nhưng, trước khi tập sang bước thứ hai, ngươi phải địt một tiếng.

Ngụy Ma Y nổi giận:

- Ngươi muốn ta địt ?

Tiểu Linh Ngư nghiêm sắc mặt:

- Phải ! Ta muốn cho ngươi địt !

Ngụy Ma Y càng nổi giận hơn:

- Có cái thứ vũ công gì trước khi luyện tập lại phải địt ? Ta xem ngươi sắp địt đến nơi thì có !

Y tức, y giận, song cứ giữ cái tư thế đảo lộn đó, đầu động đất, chân chỏi trời, chân dang dang khuỳnh khuỳnh, gối co co, đầu ngang ngang.

Y sợ, nếu đứng lên thì bao nhiêu công trình phải bỏ phí.

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên thốt:

- Ngươi phải biết, địt là phát tiết cái hơi dơ dáy, nặng nề trong người, sở dĩ ta bảo ngươi địt, là để cho ngươi khu trừ trước khí trong cơ thể, trước khí ra hết rồi, ngươi sẽ luyện công phu.

Hồi 87

Quít Dày Tay Nhọn

Nghe Tiểu Linh Ngư bảo y cố địt, Ngụy Ma Y thảm nghĩ chàng cũng có lý, bởi trước khí làm nặng người, tối óc, phát hết được rồi, người sẽ nhẹ, óc sẽ sáng suốt hơn, phạm học võ, ai ai cũng mong có một thân thể nhẹ nhàng và một khối óc sáng suốt.

Do đó, y địt liền.

Địt, đâu phải là muốn giờ phút nào cũng làm được ? Nếu trong mình không có hơi sinh chướng, thì dù có cố cách nào cũng chẳng địt nổi, chỉ sợ hơi không ra mà phân lại lòi ra thôi.

Nhưng, Ngụy Ma Y là tay có nội lực thâm hậu, muốn phát tiết khí mạch trong thân thể lúc nào cũng được cả, tùy tiện mà phát và dễ dàng mà phát.

Trước khi y phát tiết hơi sinh, Tô Anh đã bịt mắt rồi và để cho chắc chắn hơn, nàng quay mình, đồng thời nín thở.

Quay mình, nín thở là một lễ, cái lễ đó là tránh hít phải thứ hơi chẳng thơm tho gì cho lắm.

Tuy nhiên, làm sao nàng bình thản trước một trò khôi hài được đạo diễn một cách tế nhị như vậy ?

Nàng quay mình, không ai thấy mặt nàng, miệng nàng ra sao, chỉ thấy đôi vai nàng rung rinh, điều đó chứng tỏ nàng cố nhịn cười, bởi khó nhịn nên kích động, sự kích động dồn lên đôi vai.

Trái lại, Tiểu Linh Ngư vẫn nghiêm và lạnh như thường, giữ đúng cái mô phạm của một bậc sư, khai hóa cho môn đồ.

Chàng lắc đầu, buông gọn:

- Cái địt đó, không đáng kể !

Ngụy Ma Y kêu lên thất thanh:

- Không đáng kể ? Tại sao ?

Tiểu Linh Ngư thản nhiên:

- Muốn địt, phải cởi quần ra mà địt. Địt như vậy, mới được cho.

Ngụy Ma Y kêu lên:

- Cởi ... cởi ...

Mặt y đỏ bừng, y không buông tiếp cho tròn câu nói.

Tiểu Linh Ngư vẫn thản nhiên:

- Cái bước thứ hai trong công cuộc tập luyện bắt buộc phải thế ! Cần địt và phải cởi quần mà địt, mới hợp quy tắc.

Ngụy Ma Y hét lên một tiếng lớn, lộn người xuống liền.

Y nào phải là tay ngu ngốc ? Trái lại, y giáo quyết phi thường, âm trầm cực độ, một con người mà ai trêu vào là cầm như chạm quỷ sứ.

Chung quy, cũng tại cái môn công Di Hoa Tiếp Ngọc mà thôi.

Người ta thường nói, muốn ăn là phải nhào lăn vào bếp, muốn chết, bò lét vô hòm, thì sá gì một vài động tác nguy dị, khôì hài ?

Dù có làm trò hề cũng chẳng sao, miễn là học được Di Hoa Tiếp Ngọc.

Cái mộng ước đó, y ấp ủ từ lâu lắm rồi. Phàm ai mơ tưởng điều chi qua nhiều năm tháng, tự nhiên phải bị điều đó ám ảnh, và tâm trí bị ám ảnh rồi thì làm sao còn đủ sáng suốt mà suy luận nữa ?

Hướng chi, bởi vụ lợi, y quyết học cho được môn công đó, và khi cái lợi nắm phần chủ động trong mọi hành vi thì lý trí dù muốn dù không cũng phải giảm phần nào.

Biết thế, Tiểu Linh Ngư mới nắm được các cơ hội đùa dai.

Cuối cùng, Ngụy Ma Y nghi ngờ, rồi tin chắc là có sự không ổn, do đó y bỏ cuộc, bật đứng dậy.

Y hét:

- Cái công phu gì mà thú thế ? Hả ? Công phu gì, người nói cho ta nghe đi ?

Tiểu Linh Ngư vẫn thản nhiên:

- Công phu đó có cái tên là ngốc tử đánh rắm, so với Di Hoa Tiếp Ngọc, còn lợi hại hơn nhiều.

Ngụy Ma Y nắm chặt đôi tay, toàn thân rung đáng sợ.

Ngực và bụng có thể vỡ bất cứ phút giây nào, khí uất bốc mạnh, bốc nhanh, gân nổi vòng, chùng như con người của y phồng lên, to hơn trước một phần.

Bây giờ Tô Anh không còn dẫn lòng được nữa.

Nàng đã cố đè nén tràng cười nằm im trong đáy lòng, tràng cười đó không tiêu diệt, trái lại sanh sôi nảy nở thêm mãi, đến lúc xì ra được thì xì như pháo liên thanh.

Nàng cười ồ lên, rồi cứ thế mà buông ồ ồ, như gió bão quét qua ngàn hoa, hoa kêu rào rào, hoa oặc oà oặc oại như hiện tại nàng cười thân hình oà oại, ngã nghiêng ngã ngựa.

Và đến lượt Tiểu Linh Ngư.

Chàng muốn cười từ trước, song vì phải giữ cái mô phạm mà nín cười vì muốn lừa Ngụy Ma Y, chàng phải nín cười.

Tô Anh bật cười rồi, chàng bị lây ngay, bật cười luôn, chàng cười bạo đến đổi cành cây rung, rồi trọn tàng cây rung theo, lá khua xào xào, có lá đổ xuống, đảo vèo vèo như bướm liệng mình.

Cười một lúc, chàng hỏi:

- Ngốc tử ơi ! Người tưởng ta thực sự biết được bí mật Di Hoa Tiếp Ngọc à ?

Người tạo cho ta một cơ hội đùa dai, nếu ta không chộp cái cơ hội đó mà đạo diễn một trò đùa, thì chẳng hóa ra ta phụ cái hảo ý của người sao ?

Tô Anh còn cười khanh khách:

- Nhưng ... người làm như vậy, ta chỉ sợ người tổn đức thôi !

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Phàm ai muốn chiếm tiện nghi nơi ta, trước hết kẻ đó phải ném cái khổ ! Ta có cái tật lấy lãi trước khi cho vay, dù mất vốn ta cũng còn vớt vát được phần nào !

Ngụy Ma Y gầm lên:

- Người lừa ta, ta giết người ! Xem kẻ nào thiệt hại cho biết !

Bỗng, Tô Anh thốt:

- Cái bí quyết luyện tập Di Hoa Tiếp Ngọc, là ...

Ngụy Ma Y đang xung tay lên, định phát chưởng, đánh chết Tiểu Linh Ngư, bàn tay đó chợt dừng lại, rồi đầu quay sang Tô Anh, y hấp tấp hỏi:

- Sao ? ... Là sao ? ... Nói gấp đi !

Tô Anh điềm nhiên:

- Tự nhiên là ta nói. Nhưng, người ...

Ngụy Ma Y lại nhìn Tiểu Linh Ngư, bật cười ghê rợn:

- Trước hết, ta phải khóa cái miệng của tiểu tử ...

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Thiên linh linh, địa linh linh, thiên binh thiên tướng quý lớn quý nhỏ, mau mau xuất hiện cứu giá ! Ta sắp mất nữa đây !

Ngụy Ma Y rít giọng:

- Con người như người, quỷ trông thấy thì cũng chạy xa, quỷ nào dám gần mà gọi cho phí công ?

Y điếm vào huyết cam của Tiểu Linh Ngư.

Đúng lúc đó, một giọng nói âm trầm từ trong bóng tối vọng ra:

- Người chẳng phải là quỷ, thì làm sao biết được quỷ chẳng dám gần hần ?

Cái giọng vừa âm trầm, vừa khàn khàn, nghe thì xa xôi, nhưng lại rất gần đó, cái giọng mát hần sanh khí đó, phiêu phiêu phưởng phưởng, đầu câu phát xuất từ hướng tây, cuối câu nghe tại hướng đông.

Giọng nói đó, phát xuất giữa đêm trường, vùng hoang vắng, ai nghe mà chẳng rợn người ?

Ngụy Ma Y bất giác rùng mình, da nổi ốc, song y đâu phải là con người quá khiếp nhược ?

Qua phút giây kinh ngạc vì bất ngờ y quát lớn:

- Ai ?

Người đó với giọng lạnh lùng, xa xôi mà như kề cận:

- Ta vốn chẳng phải là người !

Ngụy Ma Y nhận định phương hướng rồi, vọt nhanh mình liền.

Ngờ đâu người đó cười như quỷ khóc, thốt:

- Sai hướng rồi ! Ta ở đây mà !

Âm thanh lạnh đó lại đến từ một tầng cây vọng xuống.

- Muốn xem, lên đây mà xem, tìm lần quần mã dưới đó, còn thấy được cái quái gì ?

Trên một tầng cây, ngoài chót vót cành, một bóng người trắng xóa hiện ra, đầu cành oặc oà oặc oại, đưa bóng đó xuống lên, mừng tượng một bóng ma chập chờn.

Tà áo trắng của người đó phát phơ theo gió, tạo cho y cái vẻ quỷ mị huyền huyền ảo ảo, không ai tưởng đó là một con người sống, đối thoại với người sống.

Nhưng, Ngụy Ma Y đâu phải tay vừa ?

Bình sanh, y mục kích biết bao điều quái dị, thì sự xuất hiện của người đó không làm cho y kinh ngạc lâu hơn một phút.

Y trấn định tâm thần, từ từ bước tới, lạnh lùng thốt:

- Các hạ muốn làm một con quỷ, thì tại hạ xin thành toàn cái ý nguyện đó cho các hạ.

Trong khi y thốt, bàn tay y vung theo.

Từ bàn tay, bay tới một vàng ngân quang, trông như ngàn hạt mưa trắng, vàng ngân quang phủ nhanh xuống người đó.

Quãng ám khí từ dưới lên trên, dù sao cũng khó dụng lực một cách đầy đủ, nhưng đối với những người khác thì có phần nào khó khăn, chứ Ngụy Ma Y phóng rất dễ dàng.

Và ngân quang vút đi vừa nhanh, vừa chuẩn, mừng tượng một trận mưa tên ngắn, bay rào rào.

Người trên cành cây kêu lên một tiếng hãi hùng, rồi rơi xuống như chiếc lá rụng.

Ngụy Ma Y cười lạnh:

- Thử xem người còn giờ trò ma, trò quỷ chi nữa được chăng ?

Nhưng, y vừa dứt câu, người đó bật cười khanh khách, thốt:

- Còn được như thường chứ ! Người chết lần thứ nhất, thì thành quỷ, chết lần thứ hai, cũng vẫn là con quỷ như thường ! Không tin, người cứ nhìn đây !

Ngụy Ma Y giật mình, quay đầu lại.

Cái bóng trắng xám xám đó bây giờ lại ở trên một cành cây bên phía tả, cách xa độ mười trượng.

Y mở to đôi mắt xám trắng, nhìn xuống Ngụy Ma Y, mắt thì trừng trừng song miệng lại điểm một nụ cười.

Dĩ nhiên, một nụ cười vừa lạnh vừa mỉa ...

Ngụy Ma Y dù là một tay cao thủ, có can đảm hơn người, trong trường hợp đó cũng không tránh khỏi giùm mình.

Y chưa hoàn hồn thì từ phía sau lưng y, một tràng cười ha hả vang lên, chấn động cả một vùng, tiếp theo đó, là một giọng nói, cũng oang oang không kém:

- Một con người to lớn như vậy, lại bị quỷ dọa đến suýt chết khiếp sao chứ ?

Ngụy Ma Y lập tức xoay mình.

Một người mặt tròn, miệng luôn luôn nhếch cười như đức Phật Di Lạc, oai oai vệ vệ bước tới.

Ngụy Ma Y ngậm vận công lực, chực chờ phát xuất.

Y cao giọng hỏi:

- Chẳng lẽ người cũng là quỷ ?

Người đó, trông như hòa thượng, cười hì hì đáp:

- Hòa thượng không bao giờ là quý, hòa thượng bắt quý mới hợp lý hơn !

Ngụy Ma Y hừ một tiếng:

- Hòa thượng bắt quý ?

Hòa thượng vẫn cười:

- Phải ! Ha ha ! Hòa thượng không bắt người, hòa thượng chỉ bắt quý thôi.

Ngụy Ma Y cười lạnh:

- Nếu vậy, thì hòa thượng hãy bắt con quý đó đi !

Hòa thượng lại cười:

- Hòa thượng đã nói, không hề bắt người, hòa thượng chỉ bắt quý thôi, và hòa thượng biết phân biệt ai là người, ai là quý.

Ngụy Ma Y cau mày:

- Thế ra, hán không phải là quý ?

Hòa thượng lắc đầu:

- Không phải quý ! Quý ở ngay tại đây !

Ngụy Ma Y trố mắt:

- Ở đâu ?

Hòa thượng đột nhiên đưa tay chỉ về một phía rừng.

Ngụy Ma Y nhìn theo tay hòa thượng.

Nơi đó, ẩn ước trong bóng tối, chẳng rõ xuất hiện từ lúc nào, một người đang ngồi, tay cầm một vật gì gặm gặm rồi nhai, tiếng nhai kêu nhóc nhách nghe rõ ràng.

Ngụy Ma Y cười lớn:

- Người kia thì có mấy phần giống quỷ, chứ người này nào khác kẻ sống đâu ?

Hòa thượng mỉm cười:

- Quỷ thật thì không giống quỷ, còn người giống quỷ, chưa chắc là quỷ thật !

Ngụy Ma Y đảo mắt nhìn quanh, tâm tư đảo lộn. Y tìm cách đối phó với địch.

Ít nhất, đối phương cũng có đến ba người, y phải làm cách nào, chỉ một lần xuất thủ, là đánh ngã cả ba người.

Bởi, y thừa hiểu, bọn này quyết sanh sự với y, trước sau gì họ cũng động võ, như vậy y phải tiên hạ thủ vi cường.

Bên trong lo nghĩ, tìm phương pháp, bên ngoài, y điểm một nụ cười, gọi chuyện để kéo dài thời gian:

- Nhưng quỷ gì mà háu ăn như thế ?

Hòa thượng đáp:

- Quỷ cũng ăn, không ăn thì quỷ chết. Tuy nhiên, quỷ chỉ thích ăn thịt người thôi.

Ngụy Ma Y cười vang:

- Thịt người ? Hắn đang ăn thịt người đó à ?

Hòa thượng bật cười ha hả:

- Hắn không tin ! Ha ha ! Sao ngươi chẳng cho hắn thấy ?

Từ trong bóng tối, có tiếng cười khanh khách vang lên, rồi người đó vung tay quăng cái vật đang ăn về hướng Ngụ Ma Y.

Y chưa nhìn vào vật đó, nhưng bàn tay y bóp nhẹ, nhận ra vật đó mềm mềm, nhầy nhầy, lấy làm lạ, trông kỹ.

Thì ra, đó là một cánh tay người dẫu răng còn hẳn rõ. Cánh tay đó đã được nướng chín.

Ngụ Ma Y run bắn mình, hấp tấp quăng nó ra xa, trả lại cho người trong rừng.

Người trong rừng đón bắt, bật cười vang:

- Quanh đây chỉ có chuột, toàn là chuột, cái thứ đó ta ăn không vô rồi. Tự nhiên ta phải tìm một người mà ăn. Song, tìm người để ăn, chẳng phải là việc dễ. May mắn thay, ta vẫn tìm được, và ta ăn ba hôm nay, còn thừa lại một cánh tay này. Người liệng đi, chẳng hóa ra đáng tiếc lắm sao ?

Thốt xong, y đưa cánh tay nướng lên miệng cắn, nhai ngon lành.

Vừa ăn, y vừa hít hít, ra vẻ khoái trá lắm.

Ngụ Ma Y suýt nôn mấy lượt, mặt xanh dờn, chân chập choạng, lùi lại, lùi dần dần.

Hòa thượng lại cười ha hả:

- Người yên trí, thân thể người bốc nực mùi chuột, y chẳng thèm ăn đâu mà sợ !

Ngụ Ma Y rung rung giọng:

- Cái vị ... các vị là ... là những ai ? Cái vị thực sự muốn gì ?

Bỗng, một giọng nói lạnh lùng đáp lời y:

- Nơi đây, chỉ có một mình ta là người. Người muốn nói gì, cứ hướng

về ta mà nói.

Một người bước dài dài, đến cục trường.

Người đó có thân mình cao, ốm, vận chiếc áo trắng như tuyết, dài phết đất, gương mặt còn trắng hơn màu áo, một thứ trắng lạnh lùng hơn băng tuyết.

Trông quý, người ta còn ít sợ hơn nhìn gương mặt của con người đó.

Ngụy Ma Y cao giọng:

- Được, tất cả đều là quý, chỉ có người là người, vậy để ta biến người thành quý luôn cho đủ bọn !

Y xuất thủ thật sự. Thủ pháp của y nhanh quá, câu nói chưa dứt là chiêu thức đã tròn rồi.

Người áo trắng phát ông tay áo, ngăn chặn.

Ngụy Ma Y hừ lạnh:

- Thế là người muốn chết thật !

Y biến chiêu ngay, lối biến cũng nhanh như lối xuất. Chưởng vừa tung nửa vờ, chưởng biến thành trảo, trảo nhắm cổ tay người đó.

Chân khí dồn trọn vào năm ngón tay, cái chụp đó phải mạnh, nếu trúng vào đá, sắt, đá phải tan, sắt phải dẹp.

Người áo trắng chùng biến chiêu chống đỡ không kịp, mà né tránh cũng không kịp luôn.

Rồi Ngụy Ma Y chụp trúng cổ tay y, lạ lùng thay, Ngụy Ma Y lại cảm thấy lạnh lạnh.

Cổ tay một người sống đâu có lạnh như băng giá ? Và cổ tay thực sự của một người đâu có quái dị như vậy ?

Phải biết, công lực của Ngụy Ma Y rất thâm hậu, gia dĩ chụp trúng cổ

tay của đối phương, y bóp mạnh, thế mà cổ tay đó không nát tan, không bẹp dí.

Y kinh hãi, chưa kịp có phản ứng gì kể tiếp, đối phương cười lên ghê rợn, thốt:

- Thôi, buông đi !

Đoạn, người áo trắng gặt ống tay áo, tay áo thun lại bày ra một bàn tay. Bàn tay đó quét ngang lòng bàn tay của Ngụy Ma Y.

Máu vọt ra liền.

Bàn tay của người áo trắng là một cái móc câu bằng thép cứng.

Hòa thượng vỗ tay cười lớn:

- Ha ha ! Ha ha ! Bây giờ thì người bắt đầu hiểu rồi chứ ? Quỷ, là thứ khó chơi lắm, song lắm lúc con người khó chơi hơn quỷ !

Thượng thế nơi bàn tay không nặng lắm, song Ngụy Ma Y lại sợ móc câu đó tằm độc.

Y không dám ham chiến, cấp tốc đảo lộn thân hình, định phóng chạy đi.

Bỗng, một người nổi giận, quát:

- Môn hạ Vô Nha Môn, đâu có thể lâm trận là bỏ chạy ? Dù cho chúng là người, là quỷ, hay là gì đi nữa, người cũng không quá sợ như vậy được !

Người nào đó, buông dứt câu nói, từ phía sau hòa thượng lướt tới, vung tay đánh một chưởng, bắn bung hòa thượng bay đi rất xa, rơi xuống vùng tối ở ven rừng.

Người đó nhỏ thó như một đồng tử, có gương mặt khó nhìn nhất trên trần đời.

Điều đáng buồn cười là trên gương mặt đó lại có một bộ ria ở mép

trên một bộ râu dài lất phất ở mép dưới.

Bộ râu quá dài, gần phết đất.

Y đội chiếc mũ vàng, áo dài màu xanh chóp chóp.

Con người thì khôi hài thật, song nhìn qua thì ai ai cũng phải khiếp cho nên muốn cười mà chẳng ai dám cười.

Người trong rừng, vừa gặm và nhai cánh tay đó, kinh hãi kêu lên thất thanh:

- Ngụy Vô Nha ! Ngụy Vô Nha đến rồi đó nhé ! Gặp Ngụy Vô Nha là quỷ cũng phải sợ ! Chạy đi là hơn !

Ngụy Ma Y vừa kinh hãi, vừa bối rối, bất giác thở dài:

- Lão ... lão nhân ...

Ngụy Vô Nha cười lạnh:

- Tuy người không còn nhận ta là sư phụ nữa, song ta vẫn xem người là đồ đệ như thường. Ta không thể để cho người bị kẻ khác khinh khi.

Lúc đó cả người lẫn quỷ trong khu rừng đều chạy hết, chỉ còn một Tiểu Linh Ngư bị treo lủng lẳng. Tô Anh thì đã chuồn đi, chẳng rõ từ lúc nào.

Ngụy Ma Y thở dài, nhếch nụ cười khổ:

- Bây giờ, đệ tử mới hiểu, vô luận làm sao, đồ đệ vẫn thua kém sư phó !

Ngụy Vô Nha lạnh lùng:

- Người biết được vậy càng tốt !

Lão phất ống tay áo, rồi hỏi:

- Gã đó gây thương tích cho người ở chỗ nào đâu ? Có độc không ?

Ngụy Ma Y đáp:

- Đệ tử sợ có độc.

Ngụy Vô Nha vừa bước tới, vừa bảo:

- Người đưa tay cho ta xem.

Ngụy Ma Y từ từ đưa bàn tay bị thương ra, bất thành linh y vung bàn tay đó, đánh nhanh sang Ngụy Vô Nha.

Chừng như Ngụy Vô Nha có phòng bị trước, vừa thấy Ngụy Ma Y đưa tay ra, bàn tay đó khẽ xoay là lão ta vọt ngược về phía hậu, cách xa hơn trượng.

Lão nổi giận quát:

- Nghiệt đồ dám vô lễ đối với sư phụ như vậy à ?

Ngụy Ma Y bật cười cuồng dại:

- Cái thuật cải sửa dung mạo của người, kể cũng tinh vi lắm đó. Song, muốn giả mạo một Ngụy Vô Nha, thì còn lâu lắm mới giống !

Ngụy Vô Nha bật cười khanh khách:

- Hay ! Người khám phá ra được rồi, ta không còn đóng kịch nữa. Bây giờ, ta hỏi người, cái điểm khiếm khuyết đó ở chỗ nào ?

Ngụy Ma Y cười lạnh:

- Người có gặp Ngụy Vô Nha lần nào chưa ?

Giả Ngụy Vô Nha hừ một tiếng:

- Chưa gặp thì làm sao biết lão ta như thế nào mà giả dạng ?

Ngụy Ma Y lại nói:

- Người có thấy lão đi đứng lần nào chưa ?

Giả Ngụy Vô Nha giật mình:

- Lão không đi đứng được à ?

Ngụy Ma Y bật cười lớn:

- Thế là người không biết trời sinh lão ta là một kẻ tàn phế, hai chân lão chỉ bằng đôi chân của đứa bé con, thứ bé con chưa biết đi, biết đứng ! Cho nên, khi cần xê dịch, lão chỉ bò, chứ không bước được. Bởi sợ người đời cười chê, lão không hề đi đứng.

Một tràng cười ha hả vang lên, vị hòa thượng từ trong bóng tối bước ra, vỗ tay bốp bốp:

- Người ta nói đi đêm mãi, có lúc phải gặp ma. Lần này thì Tiểu Kiều phải thất bại rồi đó nhé !

Rồi cái lão quỷ ăn thịt người cũng xuất hiện theo, cười vang:

- Con người như Ngụy Vô Nha, xấu xí quái dị, trên đời này thấp đước mà tìm cũng chẳng có một kẻ thứ hai, thì đừng ai mong giả mạo lão ấy mà giống được. Ta biết trước, thế nào người cũng thất bại, người cố công bao nhiêu, chỉ phí bỏ lấy bấy nhiêu, dù ta muốn ngăn chặn, vị tất người chịu nghe cho đâu ? Thế là đáng đời !

Thân hình của người đó đã cao, chừng như y nhóng lên một chút, bỗng cao hơn vài thước nữa. Rồi y tiếp:

- Bây giờ, ta nghĩ cách làm sao cho Ngụy Vô Nha bước đi vài bước, cho ta xem thử có vui mắt không.

Bỗng, Ngụy Ma Y tung mình đến cạnh Tiểu Linh Ngự, rút thanh chủ thủ lăm lăm nơi tay, hét:

- Có phải các người định đến đây để cứu hán chảng ?

Y chong mũi chủ thủ ngay yết hầu, sẵn sàng đâm vào.

Hòa thượng cười ha hả:

- Phải rồi sao ?

Ngụy Ma Y cao giọng:

- Nếu các người không rời gấp nơi này, ta giết hẳn liền.

Hòa thượng vỗ tay bốp bốp:

- Ta cứ tưởng người có một tài năng gì đáng kể, không ngờ ... quanh đi quẩn lại, người chỉ biết có một việc làm như thế đó thôi !

Lão quỷ ăn thịt người cười vang, chen vào:

- Người ham giết hẳn mà người có giết được chăng ?

Trong khi lão cười, lão nói, thì Tiểu Linh Ngư động đậy được, chàng vốn bị Ngụy Ma Y treo, đồng thời điểm huyết luôn, thành ra bất động mãi đến lúc đó.

Bây giờ thì chàng cử động được rồi.

Chẳng những chàng cử động được, mà động tác lại nhanh.

Động tác đầu tiên của chàng là vươn tay ra, điểm vào huyết đạo của Ngụy Ma Y.

Chàng làm việc đó, không khó khăn lắm, bởi Ngụy Ma Y đứng sát bên chàng.

Ngụy Ma Y kinh hãi !

Dù y có thủ pháp liên hoàn, cũng chẳng làm sao phản ứng kịp. Toàn thân bị chế trụ, hiện tại y chỉ còn là một công cụ của Tiểu Linh Ngư, mặc tình chàng muốn làm gì thì làm.

Tiểu Linh Ngư chụp lấy thanh chủy thủ nơi tay y, chổng mũi vào yết hầu y, bật cười hắc hắc:

- Người mắc mưu ta rồi !

Hòa thượng cười lớn, tiếp:

- Ta đã nói mà, người thông minh còn bị hấn lừa thay, dù không bị lừa cũng bắt buộc phải để cho hấn lừa một lần. Có như vậy hấn mới buông tha cho. Bằng không thì hấn sẽ bám theo suốt đời, gây phiền phức, cho đến lúc nào hấn lừa được một lần mới thôi. Và trong trường hợp đó, thì người đừng hòng có một ngày nhàn hạ được với hấn !

Ngụy Ma Y chỉ còn có nước tròng mắt, nghiến răng, y còn làm gì được hơn ? Còn nói gì nữa ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì, tiếp luôn:

- Bây giờ thì người phải hiểu là muốn chiếm tiện nghi nơi ta, chẳng phải là một việc dễ. Giả như người đắc ý một lần, sớm muộn gì ta cũng có cách quật lại. Và khi ta đòi nợ, tự nhiên ta phải tính một lời, kèm theo vốn chứ !

Lão quỷ ăn thịt người chững chạc bước tới, đưa mũi người ở nơi má Ngụy Ma Y, bỗng lộ niềm vui, vỗ tay reo lên:

- Hay ! Hay vô cùng ! Không ngờ ta lại gặp cái may lớn như thế này ! Ta cứ tưởng là phải chịu đói ở tại cái nơi lúc nhúc chuột, chuột già, chuột con, chuột đực, chuột cái mà con người ở trong cái ổ chuột này hấn cũng phải hôi chuột luôn ! Lạ thay, cái tên này lại chẳng có mùi chuột tí nào ! Đành là thịt của hấn có hơi dai một chút vì hấn có tuổi, song nếu ta thêm gừng kha khá, ướp với thứ nước tương hảo hạng rồi đem nướng, thì ta sẽ có một món ăn thích khẩu !

Ngụy Ma Y thất sắc:

- Người ... người dám ...

Lão quỷ ăn thịt người, xoa xoa mặt Ngụy Ma Y, cười hì hì:

- Người phần nộ làm chi ? Con người của người mà được ta chọn

làm cái vật dần dà dày, kể ra cũng có phúc cho người đấy ! Phàm kẻ nào được ta chọn, kẻ đó vinh dự lắm đấy nhé ! Phải biết, thà ta nhịn đói suốt mấy hôm liền, chứ ta không hề bạ ai giết nấy mà ăn đâu ! Người phải biết luôn, những kẻ đã nằm yên trong bụng ta, đều có thịt thơm phưng phức, còn người thì bắt quá ta cho người một chút thể diện thôi, ta cố mà ăn cho người có dịp sánh mình với cái bọ trong bụng ta đó thôi. Người phải cảm tạ ta mới hợp lý cho !

Ngụy Ma Y sợ thật sự.

Y trở mắt nhìn lão quỷ đó, một lúc lâu mới ấp úng:

- Người ... chẳng lẽ người là ... là ... Bất Ngạt Nhân Đầu Lý Đại Chủ ?

Lão quỷ ăn thịt người ngẩng mặt lên không, cười lớn:

- Hơn hai mươi năm qua, ta vắng bóng giang hồ, không ngờ lại có người còn nhớ đến danh hiệu của ta !

Ngụy Ma Y cảm thấy toàn thân nhũn lại, ai hăm dọa ăn thịt y, y chẳng bao giờ tin là người đó dám làm. Giết thì dám, chứ làm gì dám ăn ?

Nhưng, Lý Đại Chủ thì khác !

Lão ấy nói, là làm !

Cũng có thể người ta giết đồng loại vì thù hận, rồi ăn gan, ăn tim, uống huyết, song đó là trường hợp báo thù.

Người ta vì thù mà ăn như vậy, ăn vì tức khí.

Nhưng, Lý Đại Chủ thì khác. Lão cần ăn thịt mới giết người, chứ không vì thù hận chi cả.

Thì, lời nói của lão, đâu phải là hăm dọa ? Lão nói là lão dám làm !

Bảo sao Ngụy Ma Y không sợ ?

Bảo sao Ngụy Ma Y chẳng dám cho rằng lão ta đùa ?

Nếu biết được trong phút giây nào đó, mình sẽ bị chặt, bị nướng, bị nấu, để chui vào cái dạ dày của kẻ khác, thì người ấy sẽ nghĩ như thế nào ? Chắc chắn là không khoan khoái lắm rồi ! Không khoan khoái, tức nhiên phải khó chịu.

Cái can đảm rất cần cho người đời làm những việc phi thường, chứ dùng can đảm mà chịu đựng cái sự bị chặt, bị nướng để làm mỗi nhấm rượu ai đó thì thật là chẳng ai dùng được rồi.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Sợ làm chi cho khổ ? Người khổ thì hại người ta lắm đó nhé ! Phàm quá sợ, thì cái mật phải vỡ, mật vỡ thì thịt đáng lắm, ăn làm sao được ? Vậy người nên bình tĩnh đi, cho người ta nhờ !

Lý Đại Chủy reo lên:

- Chí lý ! Chí lý ! Người còn bé như vậy mà thấu đáo được cái đạo lý đó, kể cũng khá lắm. Ta ghi ơn người đó nhé, khi nào ta nướng hẳn rồi, ta sẽ dành cho người một phần thịt béo bở hơn hết. Người cứ tin đi, và chờ mà lãnh phần ăn.

Tiểu Linh Ngư nhăn nhăn mũi:

- Người quân tử không hề dành phần ngon, phần tốt của ai cả. Giả như đại thúc có nghĩ đến tiểu điệt, thì xin cho tiểu điệt một cái móng tay của hẳn cũng đủ rồi. Phải biết, lúc ngựa ngáy mà có cái móng tay đó quào quào gãi gãi, thì sướng biết bao !

Lý Đại Chủy mỉm cười:

- Được ! Được ! Ta sẽ tặng người cả hai bàn tay, hai bàn tay chân của hẳn. Tùy người muốn lấy mấy móng thì lấy !

Bỗng, một người từ trên tầng cây bay xuống, chiếc áo bố phiêu phiêu phưởng phưởng tạo cái vẽ ảo ảo huyền huyền như ma giữa bóng đêm mờ.

Người đó đáp xuống trước mặt Ngụy Ma Y, nhìn y, rồi choàng miệng

rộng ra mà cười, đoạn hỏi:

- Người nhận ra được Bất Ngật Nhân Đầu, song có nhận ra được ta chăng ?

Chính người đó vừa rồi bị Ngụy Ma Y phóng ám khí, nhảy từ cành cây này sang cành khác mà tránh.

Trên chiếc mũ bằng bố trắng của lão, còn mấy mũi ngân châm cắm tại đó. Mấy mũi ngân châm chứng tỏ thủ pháp của Ngụy Ma Y cũng khá lắm, tuy ám khí không giết được đối phương, vẫn trúng một nơi nào đó trên mình đối phương.

Ngụy Ma Y nhìn thoáng qua lão ta, đoạn nhắm mắt lại, than dài:

- Thích làm cái việc thần bí như quỷ như ma, người có đặc điểm đó, đáng lẽ ta phải nhớ ngay là Bán Nhân Bán Quỷ Âm Cửu U !

Lão ấy bẻ một cành cây, lại có một người, giống người trước mặt y, như hai giọt nước.

Thì ra, có đến hai người giờ trò quỷ vừa rồi, thảo nào mà chẳng ần ần hiện hiện, thoát trước mặt, thoát sau lưng Ngụy Ma Y ?

Ngụy Ma Y thở dài:

- Thập Đại Ác Nhân ! Hôm nay, các người đến đây thật sự có bao nhiêu người tất cả ?

Người sau cùng đáp:

- Không nhiều lắm đâu ! Bất quá, có sáu người thôi. Còn ta chính là Tồn Nhân Bất Lợi kỹ Bạch Khai Tâm, người có nghe nói đến ta lần nào chăng ?

Ngụy Ma Y lạnh lùng:

- Có chứ ! Ta từng nghe nói, trong số Thập Ác Nhân, Bạch Khai Tâm là kẻ vô dụng, bất quá người ta miễn cưỡng ghép người vào cho đủ số chục như vậy thôi !

Bạch Khai Tâm biến sắc mặt, nhưng y lấy ngay bình tĩnh, bật cười vang:

- Người đừng toan giở cái trò ly gián ! Năm nay, ta được đúng bốn mươi tám cái xuân rồi, cái thân này kể ra cũng đã già, thì đừng mong đem cái mẹo trẻ con mà thi thố trước mặt ta !

Hòa thượng vỗ tay reo lên:

- Bạch Khai Tâm quả nhiên đã trưởng thành, hẳn là một đại nhân rồi đó ! Bấy quá, nếu ta nhớ không sai thì năm nay người được năm mươi hai tuổi, sao người sụ sống còn bốn mươi tám ? Bốn năm sụ đó, giúp ích gì cho người ? Người có phải là nữ nhân đâu, hà tất phải giấu tuổi ?

Bạch Khai Tâm trừng mắt:

- Người biết chứ, ta chưa có vợ mà ! Nếu ta không sụ tuổi, thiên hạ sẽ cho là ta quá già, thì gái nào lấy ta ? Người bảo ta mò côi suốt đời à ?

Lý Đại Chủy cười nhẹ:

- Nếu thật sụ chẳng ai thèm lấy người, thì người cứ lấy quách Đồ Kiền Kiền đi !

Người chẳng nghe người ta nói sao, phân nửa nữ nhân, dù sao thì cũng còn hơn chẳng có cái nửa nào !

Người giả mạo Ngụy Vô Nha bật cười khanh khách:

- Nếu mà chẳng có gái nào lấy người làm chồng, thì ta sẽ có cách giúp người.

Người đó, đương nhiên là Đồ Kiền Kiền rồi.

Bà ta nhìn Lý Đại Chủy, cười thêm mấy tiếng, tiếp:

- Người yên trí, nếu có lấy chồng, ta sẽ lấy Bạch Khai Tâm, chứ

quyết không chọn người đâu. Dù Bạch Khai Tâm có bạc đãi vợ đến đâu, hắn cũng chẳng giết vợ mà ăn thịt như người vậy !

Cái việc đó, chẳng khi nào Lý Đại Chủy quan tâm, chính lão ta có lúc hứng, tự mình đề cập đến, để có một đầu đề mà cười, mà vui, để có dịp đắc ý mà dùng để dọa người luôn.

Nhưng, đó là lúc xa xưa kia, chứ bây giờ thì lão ta đã già rồi, cái tâm trầm đọng lại, những đêm trường canh vắng, hồi ức việc đã qua, dù sao thì cũng có khi hối hận về một vài việc đã làm. Và việc khiến cho lão hối hận đến khó chịu, chính là việc giết vợ để ăn thịt.

Lão cũng có con tim, khối óc như ai, thì lão phải nhận là vợ lão rất nhu hòa hiền dịu, lão còn nhớ đôi cánh tay đẹp của vợ, vòng quanh mình lão trong những phút giây âu yếm, lão còn nhớ đôi bàn tay vợ, ve vuốt lão rất dịu dàng ...

Nhớ lại hình ảnh cũ của vợ, lão nghe nhói ở tim, như ngàn mũi kim châm chích.

Nhất là lúc tuổi thọ về chiều, tịnh mạch phủ trùm quanh mình, càng ngày càng nặng, càng dày, con người mới cảm thấy thân tình rất trọng, rất cần.

Tiếc thay, khi lão thấm thía niềm cô đơn ở cuối đường thì lão mới bắt đầu hối hận !

Muộn rồi ! Muộn rồi !

Sống chung nhau hơn hai mươi năm dài, tự nhiên Đồ Kiều Kiều phải biết tâm sự của lão chứ !

Đã biết như vậy, mà bà còn đùa một câu.

Có khác nào bà dùng chân đá vào vết thương lòng của lão ? Bảo sao lão chẳng đau ?

Lão thoáng biến sắc mặt.

Rồi lão nổi giận, gằn từng tiếng:

- Đồ Kiêu Kiêu ! Nếu người lập lại câu đó một lần nữa, ta giết người ngay !

Đồ Kiêu Kiêu cười hì hì:

- Người giết ta để làm gì chứ ? Thịt ta đâu có mềm, thơm như thịt vợ người ?

Lý Đại Chủy gầm lên, nhún chân vụt tới.

Đồ Kiêu Kiêu cười lạnh:

- Người định trở mặt à ? Lại đây ! Ta từ lâu muốn so hơn kém với người một lần, có dịp này thì hay lắm !

Song phương sắp động thủ.

Hòa thượng hoành thân đứng chắn giữa hai người, bật cười ha hả:

- Cả hai đều cao tuổi hết, tại sao học thói trẻ con ? Đến cái việc đùa dai với nhau mà cũng phát cáu, không chịu nổi với nhau à ? Các người không sợ người ngoài phỉ nhổ vào mặt sao chứ ?

Bạch Khai Tâm trừng mắt:

- Họa phát sanh do người, người còn lên mặt dạy đời nữa sao ?

Y đập nhẹ tay lên đầu vai Ngụy Ma Y, tiếp:

- Người nên nhớ, hòa thượng đó có dấu thanh đao bên trong nụ cười, lão ta chẳng ra cái quái gì đâu !

Ngụy Ma Y thở dài:

- Tiểu Lý Tàng Đao Cáp Cáp Nhi !

Y day qua người áo trắng, nhìn gương mặt trắng thê thảm của người đó, hỏi:

- Còn người ? Có phải là ... là ...

Người áo trắng không đáp, phát hai tay lên, ồng tay áo thụt lại, bày ra hai bàn tay.

Tay bên hữu là một chiếc móc câu bằng thép trắng ngời. Tay bên tả đỏ như lửa, chớp sáng.

Ngụy Ma Y kêu lên thất thanh:

- Huyết ... Huyết Thủ Đồ Sát !

Đồ Sát lạnh lùng:

- Ừ !

Ngụy Ma Y cười thắm:

- Tốt ! Tốt ! Tốt ! Đúng là sáu trong mười ác nhân đã đến đây ! Ta, Ngụy Ma Y, rơi vào tay sáu người bọn người thì còn nói gì nữa ?

Đồ Sát vẫn lạnh lùng:

- Phải ! Dù có nói gì đi nữa, cũng vô ích. Chỉ còn chờ chết thôi !

Lão từ từ bước tới, với dáng bước của một đao phủ thủ tại pháp trường. Rồi tay hữu đưa ra. Hay đúng hơn, cái móc câu bằng thép trắng vươn ra, móc câu hướng ngay yết hầu của Ngụy Ma Y.

Lý Đại Chủy vội chụp tay lão giữ lại:

- Không được !

Đồ Sát cao giọng:

- Thế người muốn gì ?

Lý Đại Chủy cười vuốt:

- Lão Đồ ơi ! Cái bàn tay sắt đó mà cũng biết ngứa ngứa nữa sao ?

Đỗ Sát hừ một tiếng:

- Đã biết vậy, sao người còn ngăn trở ta ?

Lý Đại Chủy cười, tiếp:

- Việc của người, ta đâu dám can thiệp vào ? Bất quá, người thấy đó, thân hình hần như thế đó, thì thịt thà có bao nhiêu đâu ? Nếu giết hần trước rồi nướng sau, thì cái phần huyết phải tiêu hao nhiều, thịt mất ngon là cái chắc !

Đỗ Sát lại hừ một tiếng:

- Thế người muốn để hần sống mà nấu nướng à ?

Lý Đại Chủy cười hì hì:

- Từ nhiều ngày qua rồi, ta chưa có được một bữa ăn ngon, không lẽ Đỗ lão ca lại không giúp đồng đạo sao chứ ?

Đỗ Sát cau mày:

- Lần sau ...

Lý Đại Chủy chặn lời:

- Lần sau thì ta để cho người tùy ý hành động, cho người đỡ ngứa ngáy, lần này thì ta xin.

Đỗ Sát buông cốc lốc:

- Được !

Lão hạ tay xuống liền.

Ngụy Ma Y kêu lên:

- Lý Đại Chủy, ta với người từ bao giờ đến bây giờ, không thù không oán, ta với người dù mỗi người mỗi ngã, song vẫn là đồng đạo vũ

lâm, người muốn giết ta âu cũng là vận số của ta, ta không dám nói gì. Song người có thể nào ... thể nào ...

Y không tiếp được tròn câu, vì cơn nôn bốc mạnh, rồi y nôn thật sự, mưa ra những gì chất chứa nơi dạ dày, chưa tiêu hóa kịp, mưa cả nước hôi thúi, đắng, chua ...

Lý Đại Chủy gật gù:

- Mưa ! Cứ mưa ! Càng mưa nhiều càng tốt ! Cái đó gọi là rửa ruột ! Lúc nấu nướng, ta khỏi phải dọn sạch bộ đồ lòng của người ! Người mưa, ta có thể nấu nướng sớm, chứ nếu không thì ta phải chờ đúng ba hôm mới làm thịt người được, bởi ta cần đợi dạ dày của người trống không, có thể thịt mới ngon.

Vì bất động, Ngụy Ma Y không nghiêng mình mà mưa, cứ mưa bừa bãi, chất mưa vấy đầy người, trông dơ dáy hết sức.

Y rung rung giọng thốt:

- Người ... người dám ... Ta chết đi thành quỷ, nhất định ta không dung tha người !

Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc:

- Lý tiên sanh có thừa can đảm, chắc là tiên sanh không sợ quỷ đâu ! Người nên thất vọng trước là vừa.

Lý Đại Chủy cũng cười:

- Phải đó ! Ta đang nghĩ một cách nấu nướng, làm sao cho ta có một món ăn ngon, rất ngon đây !

Lão đưa tay nắn nót những thớ thịt trên người Ngụy Ma Y, rồi lẩm nhẩm:

- Với số thịt của con mồi này, ta phải dùng ít nhất cũng hai cân nước tương, một cân ngũ vị và độ nửa cân gừng !

Ngụy Ma Y nghe da nổi ốc, rờn rợn mãi.

Sau cùng, y hét lên:

- Ta ... ta van cầu người ... van cầu người hãy ...

Con người đó mà thốt lên mấy tiếng van cầu, thì đủ biết là y sợ quá đỗi rồi.

Tiểu Linh Ngư lại cười hắc hắc, thốt:

- Cái tâm của Lý tiên sanh cứng hơn đá, người van cầu trọn đời, cũng không làm mềm được. Đừng van xin, vô ích.

Lý Đại Chủ vươn hai tay, bỗng Ngụy Ma Y đưa cao lên đoạn cười ha hả, thốt:

- Cái vị thứ cho nhé, họ Lý này nghe dạ dày cào cào khó chịu lắm rồi. Xin đi trước các vị, để lo phục vụ nó một chút.

Ngụy Ma Y hét lên một tiếng, hôn mê liền.

Cáp Cáp Nhi vỗ tay cười lớn:

- Người làm cho hấn khiếp, hôn mê rồi còn gì ?

Lý Đại Chủ gật gù:

- Các người biết chứ, vô luận là ai, hung dữ cách nào, bị nướng sống tất nhiên phải sợ !

Đồ Kiêu Kiêu chen vào:

- Người có nghe đó chẳng, Âm Cửu U ? Bây giờ thì người ta không sợ quỷ nữa rồi đó. Mà người ta chỉ sợ Lý Đại Chủ thôi. Thế là từ nay Bán Nhân Bán Quỷ trở thành vô dụng mất rồi !

Từ trên cành cao nhảy xuống, Âm Cửu U bật cười âm trầm:

- Người định khích ta động thủ với Lý Đại Chủ phải không ?

Đồ Kiều Kiều cười mỉa:

- Khích làm gì, vô ích ? Ta dù muốn khích, vị tất người dám làm ?

Âm Cửu U điềm nhiên:

- Nếu ta hạ thủ, sát hại Lý Đại Chủ, thì cái sự phiền phức đầu tiên là phải tìm cho lão ấy một cỗ quan tài !

Lý Đại Chủ lạnh lùng:

- Ta chết, phải được chôn là cái chắc, chứ còn người chết rồi thì chỉ đáng cho thiên hạ dùng gậy mà đập nát xác. Tuy nhiên, ta sẽ làm phức nhét người vào dạ dày, tránh cho người bị đánh đập sau khi chết.

Lão day qua Đồ Kiều Kiều, tiếp luôn:

- Còn người nữa, nếu muốn dành trước một chỗ trong cái dạ dày của ta thì cứ van xin một tiếng, ta sẵn sàng chừa cho một chỗ tốt.

Đồ Kiều Kiều cười hì hì, lắc đầu:

- Ta có là Ngụy Ma Y đâu ? Người không dọa khiếp ta nỗi đâu !

Bạch Khai Tâm xoa xoa chiếc đầu Ngụy Ma Y, thốt:

- Nếu hắn tỉnh lại, chắc chắn là hắn sẽ ngoan ngoãn vâng lời. Chúng ta muốn khiêu khích con chuột già Ngụy Vô Nha thì không thể không nhờ đến hắn.

Cáp Cáp Nhi gật đầu:

- Đúng vậy rồi. Chứ nếu không thì chúng ta phí thì giờ làm chi luân phiên nhau mà dọa cho hắn khiếp ?

Tiểu Linh Ngư vươn vai, uốn hông, ễnh lưng, xương kêu rắc rắc, chàng cảm thấy khoan khoái vô cùng, rồi chàng cười, thốt:

- Chung quy, cái khổ vẫn về tôi, các vị thúc bá ơi ! Tôi bị treo động

ngược hơn nửa ngày, khó chịu hết sức.

Đồ Kiều Kiều nhìn chàng, vụt hỏi:

- Ta muốn nghe người nói cho biết một việc.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- A ?

Đồ Kiều Kiều tiếp:

- Tô liễu đầu rõ ràng là sắp sửa tiết lộ bí mật Di Hoa Tiếp Ngọc, tại sao người ngăn trở nàng ?

Bạch Khai Tâm tiếp nói, hỏi luôn:

- Phải đó, đúng là người ngăn trở nàng, điều đó ai cũng thấy rõ. Người chẳng phải là kẻ tử đối đầu của Hoa Vô Khuyết sao ? Ta nghĩ, biết được bí mật đó thì người được lợi hơn chứ ?

Tiểu Linh Ngư cười cách uể oải:

- Biết được bí mật về võ công của hắn, thì lúc đánh với hắn, tôi đâu có cái hứng ?

Đánh như vậy, là chán chết đi thôi !

Bạch Khai Tâm hừ một tiếng:

- Cái mục đích là giết hắn, giết một kẻ tử đối đầu, để bảo đảm an toàn suốt đời, cần gì phải có hứng ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Nếu cần động võ, tất phải động làm sao cho khoái tay, khoái chân, có vậy mới sướng ! Chứ giết người mà dễ như giết một con mèo, tôi nghĩ, tầm thường quá. Con nhà võ có đánh sướng mới hứng thú, chắc các vị hiểu như vậy chứ ?

Bạch Khai Tâm nhìn chàng một lúc lâu, đoạn thở dài:

- Ta biết ngươi là một con người rất tốt !

Bỗng, y vỗ tay, cười vang, cười một lúc, rồi tiếp:

- Dưới sự giáo dưỡng của Cáp Cáp Nhi, Lý Đại Chủ, Đồ Sát, Đồ Kiền Kiền và Âm Cửu U, mà ngươi vẫn còn là một con người tốt !
Thật là ta ...

Y nhìn thoáng qua, năm người đó, tiếp luôn:

- Trong động hồ ly, lại sản xuất ra được cái thứ chó giữ cừu, chó giữ cừu thì chẳng bao giờ ăn thịt cừu. Ta nghĩ, năm người các ngươi phải mất mặt !

Bọn Đồ Sát, Đồ Kiền Kiền biến sắc mặt.

Hồi 88

Như Gió Như Mây

Lý Đại Chủy vụt cười khan:

- Người học một sách với Đồ Kiền Kiền phải không ?

Đồ Kiền Kiền bật cười khanh khách:

- Hấn đã bị Tiểu Linh Ngư cho rơi hố một lần, nên tìm dịp trả đũa đây ! Hấn chưa tiêu hóa nổi cái hận đó !

Cáp Cáp Nhi chen vào:

- Không tiêu hóa nổi rồi hấn phải làm gì chứ ? Có hận cũng vô ích ! Ha ha ! Mươi Bạch Khai Tâm chưa sánh bằng một Tiểu Linh Ngư đâu ! Hận cho lắm thì càng thêm tức, tức mãi thì có thể chết được đó !

Bạch Khai Tâm không giận, trái lại cười hì hì, thốt:

- Ta hận làm gì cho mệt ? Có một ngày nào đó, hồ ly sẽ bị chó xơi, lúc đó thì nếu ta có hận, cái hận của ta cũng tiêu hóa được như thường !

Câu nói của y làm cho Lý Đại Chủy biến sắc mặt lạ lùng.

Chừng như Tiểu Linh Ngư không thấy sự biến đổi đó, vỗ tay cười lớn:

- Tồn nhân bất lợi kỷ ! Đúng vậy rồi ! Đúng là tồn nhân bất lợi kỷ !

Bỗng, có tiếng cười trong trẻo từ đâu đó vang lên, rồi một giọng nói cũng trong trẻo như tiếng cười tiếp nối:

- Thập Đại Ác Nhân, quả danh bất hư truyền ! Tôi rất phục ! Tôi khâm phục không tưởng nổi !

- Nơi một thân cây to lớn độ bốn vòng tay, một khoảng cửa mở ra.

Nơi đó, là một cái bọng dùng để ẩn nấp, vào đó rồi thì đừng ai hòng tìm được.

Và Tô Anh từ trong bọng bước ra, nghiêng mình cung kính chào tất cả, đoạn cười, tiếp:

- Tiện thiếp không hay biết là có những vị danh chấn giang hồ xuất hiện tại chốn hoang vu này, nên thất lễ tiếp nghinh, mong các vị thứ tội cho !

Cáp Cáp Nhi cười lớn:

- Cô nương không nên quá thủ lễ ! Bọn này trời sanh ra là có chất khốn nạn ở trong xương rồi, cho nên nếu thấy ai quá thủ lễ, thì cho rằng người đó có cái chủ ý không đẹp ! Bỏ cái khách khí đó đi, cô nương.

Tô Anh điềm nhiên:

- Nuôi dưỡng một chủ ý không đẹp trước mặt các vị, có khác nào khoe khoang cái học trước mặt Khổng Phu Tử đâu ? Chắc chắn cái chủ ý đó phải tiêu diệt trước khi thành hình !

Bỗng, Lý Đại Chủy vừa nhảy dựng lên, vừa kêu gáp:

- Chạy ! Chạy nhanh ! Hết sức nhanh !

Tô Anh cau mày:

- Các vị chưa uống một chén rượu nào, sao vội bỏ đi ?

Lý Đại Chủy cười hắc hắc:

- Nếu không chạy ngay, chắc là tại hạ không chịu nổi nữa, cô nương ơi !

Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Cái gì người không chịu nổi ?

Lý Đại Chủy đáp:

- Cái nàng liễu đầu đó, mỏng da, trắng thịt, vừa trông thấy nàng là ta nhỏ nước dãi ngay, ta lại hiểu là Tiểu Linh Ngư chẳng bao giờ để cho ta nắm cái cửa hạo hạng đó, cho nên ta phải chạy đi, ở đây là ta thèm, thèm mà không ăn được thì chịu làm sao nổi chứ ?

Lão vừa thốt, vừa nhắc Ngụy Ma Y lên, câu nói dứt rồi, lão vọt mình lẹ lẹ.

Bạch Khai Tâm cũng nhảy dựng lên, cũng kêu to:

- Nếu ta không chạy gấp, thì rất có thể cái chất côn đồ của ta bùng dậy, ta dần không được thì có phiền phức là cái chắc. Tốt hơn, ta cũng chạy, chạy luôn. Thà khuất mắt ta chứ không thể nhìn Tiểu Linh Ngư mà nổi ghen sanh tranh chấp !

Y tung mình lộn một vòng, đáp xuống ngoài ba trượng xa, đạp chân vọt một lần nữa, mất dạng.

Cáp Cáp Nhi theo bèn gót, đồng thời cười ha hả:

- Phải ! Phải ! Nếu không chạy đi, thì hòa thượng này sẽ bỏ kinh kệ mà trở về phàm tục. Tội lắm ! Tội lắm !

Đồ Kiêu Kiêu cười khanh khách:

- Cũng may cho ta, có nửa chất nữ trong mình, chứ nếu không thì ...

Bà liếc thoáng qua Tiểu Linh Ngư, chân nhún nhẹ, thân vút lên tàng cây, biến mất luôn.

Âm Cửu U cười âm trầm:

- Giả như có lúc nào đó, cô nương không còn thích làm người nữa, thì đừng e ngại gì hết, cứ tìm tại hạ. Làm quý kẻ ra cũng thú vị lắm, cô nương ơi, theo tại hạ nhận xét thì làm quý sướng hơn làm người đó, sướng lắm ! Huống chi, nếu cô nương thích làm quý, thì một con

quý đẹp như cô nương, lo gì mà chẳng có thừa nhang khói, xôi thịt bằng thích ?

Tô Anh cười hì hì:

- Đa tạ các hạ chỉ giáo. Nhưng, tôi thấy cái sống chưa có gì đáng chán !

Âm Cửu U đưa tay chỉ Tiểu Linh Ngự:

- Nếu cô nương yêu một con người như hấn, thì không lâu lắm đâu, cô nương sẽ mất cái thú sống, và chắc chắn là cô nương sẽ tìm cách trở thành một con quý.

Tiếng cuối của câu nói vang lên ngoài mười trượng xa, âm thanh dứt là người mất dạng luôn.

Đỗ Sát nhìn Tiểu Linh Ngự, cười nhẹ, hỏi:

- Người định ở lại đây bao lâu nữa ?

Tiểu Linh Ngự mỉm cười:

- Chắc không lâu lắm !

Đỗ Sát lại hỏi:

- Người biết đến nơi nào để gặp ta chăng ?

Tiểu Linh Ngự gật đầu:

- Biết !

Đỗ Sát cũng gật đầu:

- Tốt !

Phi thân vút ra khỏi rừng, lão quay đầu dặn vói:

- Cẩn thận nhé ! Tiên cũng đẹp mà hồ ly cũng đẹp ! Người đẹp khi

muốn ăn thịt người, dám ăn luôn cả đầu đấy !

Tô Anh cười khút khít:

- Tiền bối yên trí. Dạ dày của tôi yếu lắm và từ lâu rồi, tôi chỉ dùng chay lạt, không dám ăn mặn.

Khu rừng trở nên tịch mịch.

Tô Anh điểm một nụ cười:

- Sau khi Ngự Ma Y treo người, các vị đó mới đến ?

Tiểu Linh Ngư cũng cười:

- Họ đến đúng lúc quá !

Tô Anh tiếp:

- Rồi người nhờ họ giải khai huyết đạo ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Ngự Ma Y xuống tay khá mạnh, cả sáu vị phải mất một thời gian lâu mới giải được.

Tô Anh lại tiếp:

- Và người giả vờ luôn, lừa cả ta !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Thực ra, ta đâu định lừa người ! Ngự Ma Y gạt ta, thì khi nào ta chịu để yên cho hắn ? Bằng mọi cách, ta phải làm cho hắn biết là ta lợi hại, ai trêu vào ta, chỉ có lỗi chứ đừng hòng lời.

Tô Anh tiếp luôn:

- Thực sự, lúc đầu thì người không có ý lừa ta. Nhưng sau lại, người mới nghĩ đến việc lừa ta.

Tiểu Linh Ngư so hai vai:

- Nếu người có ý tưởng như vậy, thì ta còn nói gì nữa ?

Tô Anh hơi trầm giọng:

- Người biết là, ta đối với người rất tốt, người lợi dụng cái điểm đó để lừa ta, khiến ta phải lo lắng vì người, khẩn trương vì người, ta không còn cố đến bất cứ việc gì, để cứu người, người dựa vào đó mà bức hiếp ta, cho ta tỏ sự bí mật trong tâm.

Nàng nhìn Tiểu Linh Ngư không chớp mắt.

Tiểu Linh Ngư quay đầu nơi khác, vụt quay trở lại, mỉm cười, thốt:

- Ta đã nói, ta không phải là một người tốt, ai đối tốt với ta thì cứ chờ mà thất vọng, chẳng khi nào ta xử tốt đáp lại đâu !

Tô Anh thở dài:

- Đa số người trên thế gian, đều sợ là mình biến thành bại hoại, còn người thì khác, người hoàn toàn trái ngược với đa số đó. Mừng tượng là người sợ biến thành người tốt ! Cho nên, bất cứ trong hành động nào, người cũng muốn chứng minh người là người bại hoại, một người chẳng ra gì ! Tại sao ? Hả ? Tại sao chứ ? Ta chỉ sợ người cũng không tưởng nổi ! Phải vậy chẳng ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Cái tánh của ta là do trời sanh, đã là tánh trời sanh, thì ta làm sao tưởng nổi ?

Tô Anh lại im lặng nhìn chàng một lúc, bỗng cười khan:

- Nhưng, người có biết là người không bại hoại như con người mà người phát họa trong tưởng tượng, con người bại hoại mà người muốn trở thành ?

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng:

- Chẳng lẽ người hiểu cái mẫu người của ta, rõ ràng hơn cả ta ?

Tô Anh gật đầu:

- Phải !

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt:

- Thế thì người mô tả cho ta nghe đi !

Tô Anh giải thích:

- Chỉ vì, ngay từ thuở nhỏ, người lớn lên giữa nhóm người bại hoại, do đó, người bị ám ảnh là chẳng bao giờ mình biến thành một con người tốt được.

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng nữa:

- Thế à ?

Tô Anh tiếp lời:

- Hơn nữa người nhận xét rằng, nếu người biến thành con người tốt, thì chẳng hóa ra người phụ Ông nuôi dưỡng, giáo huấn của những người đó. Rồi có lúc như bị bắt buộc, người không thể không làm một vài việc gì đó, để chứng minh người là kẻ bại hoại ...

Bỗng, Tiểu Linh Ngư bật cười cuồng dại, tràng cười của chàng chặn câu nói của Tô Anh, chàng hỏi luôn:

- Ta với người, gặp nhau chưa được mấy hôm, sao người hiểu ta quá rõ như vậy ?

Tô Anh đáp:

- Nếu các vị đó không xuất hiện, thì chẳng bao giờ ta có suy luận như thế. Chỉ vì họ đến đây, mà ta minh bạch !

Tiểu Linh Ngư lại kêu lên:

- A ?

Tô Anh cười nhẹ:

- Những vị đó, nếu là bại hoại, thì trong giới bại hoại, họ là những thiên tài. Họ bại hoại đến tột độ tinh vi của kỹ thuật. Họ thừa khả năng biến một việc cực kỳ ti bỉ, khốc liệt, tàn độc, thành một việc thích thú. Nạn nhân của họ dù phải sợ đến chết người, cũng cảm thấy thích thú !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Không cần mắng nhẹ, mắng nặng họ làm chi. Họ không đắc tội với người mà !

Tô Anh mỉm cười:

- Người nói đúng. Ta nên cảm kích họ mới hợp lý.

Tiểu Linh Ngư lấy làm lạ:

- Tại sao ?

Tô Anh khẽ cắn môi, rồi điểm một nụ cười:

- Nếu chẳng có họ, thì làm sao ta nhận xét đúng giá con người của người ?

Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt:

- Người càng phút càng đi sâu vào huyền hoặc, thật tình ta chẳng hiểu người muốn nói gì ?

Tô Anh bĩu môi:

- Thật sự người không hiểu ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Thật vậy.

Tô Anh gần từng tiếng:

- Chẳng lẽ đến bây giờ mà người chưa phát giác ra ... chính họ đã dụ dẫn người vào cái hang chuột này ?

Tiểu Linh Ngư bật cười vang:

- Nói đùa ! Người thích đùa quá đi thôi ! Tại sao họ lừa ta chứ ?

Tô Anh nói:

- Hoặc giả, họ đã phát giác ra, người không phải đồng một mẫu người như họ, họ nhận xét rằng, rất có thể người sẽ phản họ, cho nên họ cố ý lưu lại mấy dấu hiệu dọc đường, để đưa người vào lọt cái ổ chuột này. Họ mượn tay Ngụy Vô Nha, trừ khử người.

Tiểu Linh Ngư lại cười lớn:

- Theo sự luận đoán của người, thì họ muốn hại cho ta chết ?

Tô Anh gật đầu:

- Ừ !

Tiểu Linh Ngư ngưng cười, rồi cất cao giọng:

- Nếu vậy, ta hỏi người, họ đã muốn hại cho ta chết, thế tại sao vừa rồi họ đến đây cứu ta ?

Tô Anh chớp mắt mấy lượt:

- Có lẽ bỗng nhiên họ nhận ra rằng người còn có chỗ cho họ lợi dụng được, nếu giết đi thì uổng lắm, cũng có lẽ họ nghĩ rằng ...

Tiểu Linh Ngư vừa nhảy chơi chơi vừa hét:

- Câm ! Câm cái mõm thúi của người lại ! Những lời người nói, chẳng bao giờ ta tin ! Nói vô ích !

Tô Anh ngưng ánh mắt nhìn chàng một lúc, rồi từ từ tiếp:

- Không phải là thật sự người không tin mà ta biết rõ người không muốn tin như vậy đó thôi, có đúng vậy không chứ ?

Tiểu Linh Ngư lại hét:

- Nói nhảm ! Nhảm mất ! Người đâu có nằm trong bụng của ta mà biết được ta muốn gì hay không muốn gì ?

Tô Anh thở dài:

- Nào phải ta muốn người tin lời ta đâu ? Ta chỉ muốn người lưu tâm đề phòng vậy thôi.

Tiểu Linh Ngư bật cười ha hả:

- Người bảo ta lưu tâm đề phòng ? Chính ta cần phải khuyên người như vậy, mới đúng tình đúng lý !

Tô Anh phì cười:

- Ta ? Ta nên đề phòng cái gì chứ ?

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Người tưởng địa phương này bảo đảm an toàn trọn vẹn cho người à ?

Tô Anh cười nhẹ:

- Người yên trí ! Từ lâu rồi, địa phương này thanh tịnh lắm ! Ta ở đây bao nhiêu năm, chưa hề mất một sợi lông chân !

Tiểu Linh Ngư thản nhiên:

- Đó là việc ngày nào. Còn như hiện tại thì khác, từ hiện tại trở về thì khác.

Tô Anh cau mày:

- A ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Hiện tại thì đã có người lần lượt đến đây rồi. Và họ đến là để gây phiền phức cho Ngụy Vô Nha. Ngụy Vô Nha không còn đáng sợ đối với họ nữa thì bọn họ còn xem người ra gì nữa chẳng ? Cái bình phong trở thành vô giá trị thì những vật nắp sau bình phong cũng mất giá luôn. Cái thể diện của người bắt đầu cáo biệt người đó nhé !

Tô Anh thở dài:

- Người nói đúng. Địa phương này từ nay trở đi có lẽ rồi sẽ biến thành một môi trường thị phi, xem ra ta không còn cách gì tự bảo vệ để lưu lại đây lâu hơn nữa !

Nhưng chẳng lẽ người đã phát hiện ra cái gì rồi ?

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Một kẻ bị treo cao trên cành cây, tự nhiên có thấy được nhiều sự việc hơn những người khác.

Tô Anh trầm giọng:

- Người đã thấy gì ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Ta thấy hai người.

Tô Anh bật cười sần sặc:

- Dù cho người thấy hai mươi, hai trăm người, điều đó đâu phải là chuyện lạ.

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Nhưng sự có mặt của hai người này là một chuyện lạ.

Tô Anh lại cau mày:

- A ?

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Hai người đó đã có mặt từ lâu quanh địa phương này, họ nấp ở phía sau hòn núi nhỏ kia, họ có mặt tại đó trước khi những bằng hữu của ta đến cứu ta. Họ không có ý can thiệp vào việc của kẻ khác, họ chờ cho người và Ngụy Ma Y dẫn nhau vô rừng, mới chạy đi về phía ngôi nhà của người. Thuật khinh công của họ cao không tưởng nổi.

Chẳng những Tô Anh không hề dao động tâm thần, trái lại nàng còn điểm một nụ cười, nét cười biểu hiện một sự khinh miệt rõ rệt.

Rồi nàng còn chặn lời Tiểu Linh Ngư.

Nàng hỏi:

- Vì việc đó mà người lưu lại đây ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Ừ !

Tô Anh lại cười ! Lần này thì nàng cười với chàng, nụ cười ngọt và dịu, nàng tiếp nói với giọng ngọt và dịu như thế:

- Thì ra, người vẫn quan tâm đến ta !

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Giả như người cho rằng ta có mê mẩn người phần nào đó, thì chẳng biết nói sao bây giờ. Nhưng hiện tại không phải lúc người áp dụng cái thuật làm say mê ta, bởi hai người đó ...

Tô Anh lại chặn:

- Không phải nhọc lo cho ta ! Ta đã biết hai kẻ đó là ai rồi !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Ai ?

Tô Anh mỉm cười:

- Đó là một đôi vợ chồng rất có thú vị, thường thường thì họ tự cho mình là thông minh, làm bất cứ chuyện chi cũng muốn chứng minh là họ thông minh vô tưởng. Chồng thì còn khá, nghĩa là còn giới hạn cái tự hào phần nào, chứ còn vợ thì quá lắm, bất cứ đối với ai cũng chẳng bao giờ chịu kém, và luôn luôn tìm cách chứng tỏ mình vượt bậc mọi người. Thực ra, cả vợ lẫn chồng đều mắc bệnh thần kinh, và vợ thì đã đến thời kỳ nặng lắm rồi.

Tiểu Linh Ngư lên giọng sự đời:

- Phàm những kẻ tự hào mình là thông minh nhất trần thế, những kẻ đó đều có một cố tật, tuy nhiên, ta ở ngoài cái thông lệ đó, ta thông minh vốn trời sanh, tự nhiên mà thông minh, ta chẳng có cố tật nào cả. Bởi ta không có cố tật, nên thông minh không tưởng nổi !

Tô Anh gập mình xuống mà cười, cười đến đổ lệ, rồi nàng thốt:

- Ta phải giới thiệu hai vợ chồng đó với người mới được.

Tiểu Linh Ngư tặt lưỡi:

- Rất tiếc là bây giờ thì kể như muộn lắm rồi !

Tô Anh trầm giọng:

- Họ đã đi ?

Tiểu Linh Ngư bủ môi:

- Chẳng những đã đi, mà còn mang theo hai chiếc bao !

Tô Anh giật mình:

- Họ đi từ lúc nào ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Từ cái lúc mà người cười thích chí, cười cong người, cười suýt bò lăn !

Tô Anh gắt:

- Tại sao người không nói sớm ?

Tiểu Linh Ngư chấp tay sau lưng, ung dung thốt:

- Ta định nói cho người biết, song người đang cười thích thú quá, người cười luôn, cười rất lâu, ta không còn cơ hội mà nói chen vào giữa tràng cười của người !

Chàng cố ý buông một tiếng thở dài, tiếp:

- Bây giờ, dù có chọc nhột người, chắc chắn là người không còn cười nổi !

Tô Anh chớp chớp đôi mắt, rồi mỉm cười.

Đoạn, nàng giải thích:

- Hai bao đó, chẳng chứa đựng tài vật gì, mà chính là hai người nằm trong bao đấy.

Đến lượt Tiểu Linh Ngư giật mình.

Chàng kêu lên thất thanh:

- Họ trộm hai người ? Người sống hay xác chết ?

Tô Anh điềm nhiên:

- Không thể nói là sống mà cũng chưa dám quyết chắc là chết. Bất quá, ta chỉ có thể nói là hai người trong bao dở sống dở chết thôi.

Hay cho rằng, chúng chết nửa phần cũng được vậy. Còn nửa phần sống đó, sớm muộn gì cũng hết sống luôn.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Hai vợ chồng ấy chịu cực chịu khổ lén lút vào đây, chỉ để đánh cắp hai người chết dở sống dở mà thôi à ?

Tô Anh gật đầu:

- Ừ !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Họ sẽ làm gì với hai cái của nợ đó ?

Tô Anh mỉm cười:

- Nếu có thể dùng hai cái của nợ đó, thì khi nào ta để cho họ mang đi ?

Tiểu Linh Ngư thờ ra mấy lượt:

- Xem ra, hai vợ chồng đó quả có cố tật quái dị thật mà !

Tô Anh lại cười:

- Tuy nhiên, họ làm như thế, là tiếp trợ người đó !

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Tiếp trợ ta ? Tiếp cái quái gì ?

Tô Anh đáp:

- Trong số hai người đó, có một là kẻ tử đầu của người, kẻ quyết giết người cho kỳ được.

Tiểu Linh Ngư càng kinh ngạc:

- Đại cừu nhân của ta ? Ai chứ ?

Tô Anh nheo mắt:

- Người cứ tưởng xem, gần đây có kẻ nào quyết liều sống chết với người ?

Tiểu Linh Ngư nghe con tim đập mạnh:

- Người muốn nói ... Hoa Vô Khuyết ?

Tô Anh cười hì hì:

- Đúng rồi !

Tiểu Linh Ngư như con mèo bị ai đó đập nhằm cái đuôi nhảy dựng lên, hét:

- Người nói sao ? Hoa Vô Khuyết bị người đánh cắp mang đi ?

Tô Anh thấy thái độ của chàng, hết sức kinh ngạc, nhìn chàng đăm đăm, lẩm nhẩm:

- Phải ! Chính hẳn !

Tiểu Linh Ngư gầm lên:

- Sao người không nói sớm ?

Tô Anh cười khở:

- Làm sao ta biết được hẳn bị đánh cắp mà nói ? Tại sao người không cho ta biết sớm ? Ta có biết được sớm, mới đề phòng cho hẳn chứ ? Không đề phòng kịp thời, cũng có thể cho người biết kịp thời được chứ ?

Tiểu Linh Ngư cung hai tay, tát vào mặt mình, vừa tát vừa thốt:

- Người nói phải ! Tại ta không cho người biết sớm !

Đoạn hấn tự trách:

- Tại sao ta không ngăn trở họ chứ ?

Chàng như kẻ điên, thất thểu bước đi.

Tô Anh định ngăn trở chàng, song chàng vừa rời vị trí, là gia tăng tốc lực, bước nhanh, thoáng mắt hút.

Còn lại một mình nơi khu rừng tịch mịch, Tô Anh thù người một lúc lâu, sau cùng tự lẩm nhẩm:

- Tô Anh ! Tô Anh ! Người để cho hấn đi như vậy sao ?

Chừng như nàng quyết định một chủ ý như thế nào đó, quay nhanh người, gấp bước về nhà.

Vừa đi, nàng vừa lẩm nhẩm:

- Tiểu Linh Ngư ! Tiểu Linh Ngư ! Ta không thể để cho người đi như vậy đâu ! Chỉ vì ta biết không làm sao tìm gặp lại một con người như người cho nên vô luận là người đi đến địa phương nào, ta cũng theo người đến địa phương đó.

Nàng vào nhà.

Cạnh gốc một cây lớn, có tảng đá, tảng đá nhích động, xô dịch qua một bên, bày ra một cái hang.

Từ trong hang, một người chui lên.

Hang không lớn lắm, một con chó cũng không thể nằm lọt trong đó, huống chi một người.

Nhưng, rõ ràng, người đó từ dưới hang chui lên !

Thân hình y như một mảnh giấy, có thể gấp lại làm đôi, làm tư, làm tám, muốn gấp nhỏ bao nhiêu cũng được. Mà cũng giống như hòn đất nhào, vo tròn lại, hay kéo nhần nhần dài ra được như thường.

Đôi mắt của y sắc hơn dao !

Y quắc đôi mắt đó nhìn theo bóng Tô Anh đi vào nhà, miệng điếm một nụ cười thâm độc, lẩm nhẩm:

- Người không cần phải lo lắng. Vô luận tiểu tử đi đến đâu, ta cũng có cách giúp người tìm lại hắc được như thường.

Trong chỗ trũng dựa triền núi, một nơi kín đáo, có cây che khuất, bỗng một tiếng hú dài vang lên, vọng đi hăng dậm đường.

Thì ra, trong đó, có một cỗ xe, mà người đánh xe chính là Thiết Bình Cô.

Cỗ xe chứa đầy cành lá, dùng làm nghi trang.

Thiết Bình Cô tay cầm cương, tay cầm roi, trong tư thế sẵn sàng giạt cương, ra roi, cho xe ngựa lên đường bất cứ phút giây nào.

Nàng ngồi đó, đôi mày cau lại, xem ra chẳng có vẻ gì nóng nảy trong sự đợi chờ, mà chừng như nàng có rất nhiều tâm sự, hiện những tâm sự đó đang sôi động bên trong, nàng triền miên theo giòng tư tưởng.

Chợt có tiếng sột soạt vang lên, cành cây, lá cây trên xe dao động.

Thiết Bình Cô trầm giọng hỏi:

- Phải tiền bối trở lại đó không ?

Bạch Sơn Quân đáp:

- Bọn ta đây !

Thiết Bình Cô cắn răng, định không hỏi nữa, song khó dằn lòng, phải hỏi:

- Tiền bối thành công chứ ?

Bạch Phu Nhân cười hì hì:

- Người yên trí. Ngọc Lang của người nằm ở trong này đây !

Thiết Bình Cô đưa ngọn roi lên.

Một tiếng vút nhẹ trong không gian, vang khẽ, ngựa cất vó, lôi cỗ xe chuyển bánh liền.

Rời nơi đó, cỗ xe lướt theo những lối quanh co, càng đi tới càng vào sâu trong núi.

Xe không ra ngoài, xe lại vào sâu, thế cũng lạ.

Từ trong xe, có tiếng rên của Giang Ngọc Lang vọng ra. Hấn thun mình tròn như con cuốn chiếu, hấn kêu khẽ:

- Lạnh !.... Lạnh !.... Trời ơi ... lạnh quá !

Nhưng, sau đó không lâu, mồ hôi đổ ra, đầm ướt cả thân thể hấn, rồi hấn kêu lên:

- Nóng !.... Nóng !.... Trời ơi, nóng quá !

Trên đoạn đường đó, hấn thoát lạnh, thoát nóng, lạnh suýt chết, mà nóng cũng suýt chết luôn.

Hấn trải qua hai mức độ cực hàn và cực nhiệt đó chẳng biết bao nhiêu lần, và khoảng cách giữa hai lần lại không xa lắm, thành thử hấn cứ rên, luôn miệng rên.

Bạch Phu Nhân lắc đầu, thở dài, thốt:

- Không rõ liễu đầu đó cho hấn uống thứ độc dược gì mà hấn ra nông nổi như vậy ?

Bạch Sơn Quân liếc sang bà:

- Nếu người chịu không nổi, thì tìm cách cứu hấn, chứ than vãn rồi hấn khỏi được sao ?

Bạch Phu Nhân lại thở dài:

- Nàng hạ chất độc gì, ta không biết rõ, thì làm sao giải trừ cho tiểu tử được chứ ?

Từ nay, có lẽ hấn ... chỉ sợ hấn ...

Bạch Sơn Quân cười lạnh:

- Đối với chúng ta, tiểu tử không là thân, không là thích, bất quá hấn ngưỡng mộ danh mà tìm đến, tội gì người phải lo lắng quynh quánh lên như thế ?

Bạch Phu Nhân liếc xéo y:

- Ghen rồi à ?

Bạch Sơn Quân buông cốc lốc:

- Ủ !

Bạch Phu Nhân vuốt má y, cười nhẹ:

- Lão Ngốc ơi, người tưởng ta thật sự lo lắng cho hấn à ? Ta chỉ nhận xét là liễu đầu đó có thủ đoạn rất lợi hại, có thể thôi. Người xem kìa, vị công tử họ Hoa ...

Bạch Sơn Quân cũng thờ dài:

- Tình trạng của họ Hoa mới thực sự đáng lo đó !

Hoa Vô Khuyết hiện tại, si si dại dại, hoàn toàn mất trí.

Hấn ngồi một góc, bất động, bất ngôn, đôi mắt lơ lơ nhìn đăm đăm một chỗ, không chớp mà cũng chẳng đảo qua đảo lại.

Hấn như biến thành gỗ mất rồi. Hấn mất hết trí giác.

Nếu người ta thấy tình trạng của Mộ Dung Cửu mà thương tâm, thì hấn phải thương tâm gấp năm, gấp mười lần hơn khi trông thấy Hoa Vô Khuyết, có thể thương tâm đến khóc cho hấn được !

Mộ Dung Cửu si sại, song nàng còn cười, còn nói, chứ Hoa Vô Khuyết là cái xác chết rõ ràng, có điều cái xác đó còn thờ thôi !

Ai hỏi gì, hắn chẳng đáp, mừng tượng là chẳng nghe ai làm gì, hắn cũng chẳng nhìn, mừng tượng hắn đứng trông mắt.

Núi, càng vào sâu, càng lạnh, sương mù càng phủ dày.

Trong sâu, có một ngôi nhà đá, có lẽ ngày trước, một vị cao tăng nào đó dựng lên để làm nơi đối vách mà tìm chân lý của mối đạo diệu huyền.

Thời gian qua, ngôi nhà bỏ không, Bạch Sơn Quân trong cơn bất ngờ, đã gặp và dùng làm chỗ ẩn thân lúc cần.

Ngôi nhà không lớn lắm, nhưng có ghé, có bàn, dĩ nhiên cũng nhỏ cho phù hợp với kích thước ngôi nhà, và cũng làm bằng đá luôn.

Nơi đây, mưa lớn, gió lộng nên bụi không bám dày như những ngôi nhà bỏ hoang khác.

Hoa Vô Khuyết bị mang vào nhà đó.

Chẳng những hắn không nghe được, không nói được, mà hắn cũng không bước đi được nốt.

Bạch Phu Nhân nhìn hắn, cau mày, hỏi:

- Người xem hắn như thế nào ? Hắn có giả vờ chẳng hay sự thật là như vậy ?

Bạch Sơn Quân đáp:

- Chưa biết sao mà nói.

Bạch Phu Nhân lại thờ dài:

- Nếu sự thật hắn ra nông nỗi đó, thì ta chỉ sợ hắn chẳng còn nhớ gì về Di Hoa Tiếp Ngọc cả ! Bọn ta làm cách nào cho hắn khai khẩu ?

Mà khai khẩu rồi, hấn còn nhớ gì mà nói cho chúng ta nghe ?

Thiết Bình Cô thì bế Giang Ngọc Lang đến một gốc cây ngồi xuống chứ không vào nhà.

Nàng không vào, vì nàng không dám đối diện với Hoa Vô Khuyết.

Bạch Sơn Quân luôn luôn chớp mắt, bỗng lão nhảy vọt ra ngoài, tiến đến chỗ Thiết Bình Cô ngồi ôm Giang Ngọc Lang, hỏi:

- Hiện tại hấn đang lạnh hay nóng ?

Thiết Bình Cô thở dài:

- Hiện tại, hấn cảm thấy toàn thân đau đớn quá, chẳng biết ...

Nàng chưa kịp dứt câu, chợt nghe nhói ở hai đầu vai.

Bạch Sơn Quân đã điềm nhanh vào hai huyệt Kiên Tĩnh ở hai bên vai nàng.

Thiết Bình Cô vừa sợ vừa giận, trầm giọng hỏi:

- Tiền bối làm gì thế ?

Bạch Sơn Quân lạnh lùng:

- Nghe nói người từ Di Hoa Cung trốn đi, có phải vậy chăng ?

Thiết Bình Cô nghiến răng:

- Tiền bối đã biết rồi, còn hỏi làm chi nữa ?

Bạch Sơn Quân cười ghê rợn:

- Nếu vậy, ta sẽ dùng đến cơ thể người ! Người rất hữu dụng cho ta trong lúc này.

Y chụp tóc của Thiết Bình Cô, nhắc bổng nàng lên.

Giang Ngọc Lang đang nằm trong lòng nàng bị rơi xuống đất, có lẽ động đau, nên hắn phát rên lớn.

Nhưng hắn cố gượng cười, thốt:

- Không sao đâu, tiền bối muốn mượn dùng đỡ, cứ dùng.

Hắn quả thật là con người tàn nhẫn, ác độc không tưởng nổi.

Trong tình cảnh đó, hắn còn nói được một câu như vậy, thì tình cảm gì nơi hắn mà kẻ khác hòng trông mong ? Chẳng những hắn không màng đến an nguy của Thiết Bình Cô, mà hắn còn giả vờ tuân phục Bạch Sơn Quân cực độ.

Hắn gian hoạt lắm, biết rõ chẳng ai thương xót gì hắn, thì còn tỏ vẻ bi thảm làm gì ? Chẳng khi nào hắn làm một việc không sanh lợi ích cho hắn.

Bạch Sơn Quân không buồn nghe hắn nói gì, cứ xách Thiết Bình Cô vào luôn trong nhà đến trước mặt Hoa Vô Khuyết, hét:

- Người nhận ra nàng này chẳng ?

Hoa Vô Khuyết gương mặt nhìn Thiết Bình Cô, không lắc đầu, mà cũng chẳng gật đầu.

Bạch Sơn Quân lại hét:

- Nàng là môn đệ Di Hoa Cung đó, tại sao người không nhận được chứ ?

Hoa Vô Khuyết bất ngôn, bất động.

Bạch Sơn Quân cười rợn:

- Ta sẽ có cách thực nghiệm xem người thực sự không nhận ra, hay giả vờ !

Y vươn tay giật chiếc áo của Thiết Bình Cô.

Phần ngực trắng mịn bày ra liền.

Thiết Bình Cô cắn răng, cố dần tức uất, chẳng hề mở miệng van xin, nàng đã bắt đầu biết cách xử sự tùy theo thời thế, thuận được cứ thuận, không thuận được thì cũng chẳng tranh luận làm gì, giả như bị hiếp đáp mà không phương tiện phản ứng thì xuôi thuận luôn cho đỡ khổ, để chờ dịp khác quật lại.

Cho nên bị Bạch Sơn Quân làm nhục như vậy, dù nàng bị điểm huyết, phải bất động, không phản ứng được bằng hành động, cũng phải phản đối bằng lời, nhưng nàng cắn răng chịu đựng.

Không thể phản ứng, có van xin vị tất người ta buông tha cho, thì còn tỏ thái độ làm chi cho khổ thân ?

Hoa Vô Khuyết ngồi lì tại chỗ, không biểu hiệu một cảm tình nào cả. Đôi mắt vẫn mở to, nhưng đôi mắt mất thần. Hắn nhìn Thiết Bình Cô mà như nhìn về phương trời xa thẳm, mông lung ...

Bạch Sơn Quân lại cao giọng tiếp:

- Người vẫn không nhận ra nàng à ? Được rồi, ta sẽ cho người thấy rõ hơn một chút.

Bàn tay của Bạch Sơn Quân chộp lên, phần vải còn lại trên mình Thiết Bình Cô rơi xuống.

Ngực và đùi của nàng phơi lộ trước mặt Hoa Vô Khuyết.

Gió núi, sương núi lạnh lùng, gió đùa sương, sương tràn vào nhà, cơn man cơ thể trần truồng của Thiết Bình Cô, gieo lạnh hải hùng, nàng không chịu nổi, phải rung rung ...

Thiết Bình Cô sa lệ, thứ lệ tủi nhục của con người thất thế, cam chịu đựng để chờ thời cơ ...

Lệ đó nóng lên vì lửa căm thù bốc cháy trong tâm, lệ chộp ngời niêm oán độc ...

Nàng nhìn sống Bạch Sơn Quân, tưởng chừng trước mắt nàng là

một con quỷ dữ chứ chẳng phải là một đồng loại của nàng.

Bạch Sơn Quân không lưu ý đến nàng, y cứ nhìn Hoa Vô Khuyết đăm đăm, chờ xem một biến đổi thần thái.

Giả như Hoa Vô Khuyết có chớp mắt một chút trước môn đệ của Di Hoa Cung, trần truồng, phơi lộ cái gì kín đáo nhất của một nữ nhân, chỉ chớp mắt thôi chứ chẳng cần quay mặt đi nơi khác, thì hấn còn cảm giác, thì hấn đã đóng kịch từ trước đến bây giờ, thì Bạch Sơn Quân sẽ áp dụng một biện pháp buộc hấn khai khẩu.

Nhưng, hấn vẫn ngòi lỳ, bất ngôn, bất động, tròng mắt vẫn đứng như lúc nào.

Phản ngược đó, đôi đùi đó, có sức hấp dẫn vô cùng, còn ai thoát khỏi sự dao động con tâm do mỹ lực đó gây lên ?

Có hai trường hợp trước cảnh hấp dẫn đó ? Hoặc là mê mẩn mà nhìn trần trối và như vậy thì làn da phải biến đổi mê man, hoặc giả then mà quay mặt đi nơi khác.

Hoa Vô Khuyết không biến sắc mặt, không chớp mắt, không quay nhìn nơi khác.

Thế là rõ rệt lắm rồi ! Hấn mất lý trí.

Bạch Sơn Quân nổi giận:

- Bạn đồng môn của người bị nhục như vậy, người chẳng động lòng à ?

Y cố ý quát to, xem Hoa Vô Khuyết có giật mình hay không. Hấn như điếc, không hề nhúc nhích.

Bạch Sơn Quân cười lạnh:

- Được rồi, ta sẽ cho người thấy thêm một màn nữa.

Y ôm thân thể trần truồng của Thiết Bình Cô, toan giở trò vô sỉ ...

Hồi 89

Ôm Cây Chờ Thỏ

Bạch Phu Nhân từ lúc đầu, đứng một bên nhìn Bạch Sơn Quân hành động.

Bà không nói năng gì, chỉ cười thôi.

Nhưng, đến bây giờ, thì bà không còn bất động nữa được.

Bà bước tới, vỗ tay lên vai Bạch Sơn Quân, cười nhẹ, bảo:

- Đủ rồi ! Đủ lắm rồi ! Không lẽ ngươi định mượn giả làm thật ? Nhân công thỏa mãn tư ? Thừa nước đục, mò cá phải không ? Ta không chịu đựng nổi nữa đâu nhé, ngươi phải biết, vượt qua một giới hạn nào đó, người đàn bà không thích ghen cũng phải ghen !

Bạch Sơn Quân cười hì hì, buông tay, rồi lắc đầu:

- Xem ra, tiểu tử quả thật là mất lý trí rồi !

Bạch Phu Nhân gật đầu:

- Ta cũng nghĩ thế ! Chứ nếu không thì, với tính khí cố định của hần, hần khi nào lại chịu để cho bọn đồng môn bị khinh khi như vậy ?

Bà vỗ vào mình Thiết Bình Cô, như ve vuốt, cười tươi, thốt:

- Một trò đùa đấy thôi, không hơn không kém, ngươi đừng oán hận lão ta !

Thiết Bình Cô nhắm mắt lại.

Đôi giòng lệ từ từ trào mi, cuộn dài theo má.

Bạch Phu Nhân cau mày:

- Ngươi xem đây, ngươi làm cho vị tiểu cô nương tức uất đến đổ lệ

đáy !

Bạch Sơn Quân cười ha hả:

- Nếu nàng tức uất, thì cứ cởi y phục của ta mà trừ !

Bạch Phu Nhân cởi chiếc áo khoác ngoài, khoác lên mình Thiết Bình Cô, dịu giọng thốt:

- Nam nhân thấy thân hình hấp dẫn của nữ nhân, tự nhiên muốn chiêm ngưỡng, người không nên thắc mắc làm gì !

Bạch Sơn Quân cười hì hì:

- Ta còn phải ôm nàng, mang ra đó trả cho tiểu tử chứ !

Bạch Phu Nhân mắng yêu:

- Người muốn quơ quào gì nữa phải không ? Không ai mượn người làm cái việc đó đâu !

Bà bế Thiết Bình Cô ra ngoài, đặt nàng xuống bên cạnh Giang Ngọc Lang, rồi cười thốt:

- Trả các người về với nhau đó, mặt tình mà ấp ủ với nhau.

Không rõ vô tình hay hữu ý, bà không giải huyệt cho nàng.

Giả như hữu ý, thì có lẽ bà sợ qua việc vừa rồi, Thiết Bình Cô dám bỏ đi lắm.

Và bà chưa thể buông tha cho nàng đi như vậy.

Giang Ngọc Lang đau đớn suýt chết được, vẫn phải gượng cười, thốt:

- Trẻ con thật mà ! Người ta đùa một chút thế mà cũng khóc được !

Thiết Bình Cô không thể nhẫn nhục mãi được nữa, mắng lớn:

- Người ... người ... có phải là con người chăng ?

Giang Ngọc Lang đảo mắt nhìn quanh, không thấy ai cả, biết là vợ chồng Bạch Sơn Quân ở trong nhà, liền buông tiếng thở dài, thấp giọng đáp:

- Người tưởng ta thân nhiên mà nhìn người bị lăng nhục như vậy à ? Người cho rằng ta đồng tình với họ à ?

Thiết Bình Cô hừ một tiếng nặng:

- Không đồng tình ? Không đồng tình mà người nói được những lời chỉ có súc sanh mới nói được !

Giang Ngọc Lang lại thở dài:

- Người đi qua mái nhà thấp, không thể cúi đầu, chúng ta hiện tại ở trong tay họ, quyền sanh sát do họ nắm giữ, thử hỏi người quật cường thì có lợi gì cho nhau ? Thử hỏi, người có muốn sống hay không chứ ?

Thiết Bình Cô nghiên răng:

- Ta không sợ chết, ta thà chết chứ không chịu để cho bất cứ ai cũng lăng nhục ta được ! Ta không là con chó, ai muốn làm chi thì làm !

Giang Ngọc Lang trầm giọng:

- Chỉ có bọn ngu ngốc mới không sợ chết !

Thiết Bình Cô trừng mắt:

- Người ... người sợ chết đến độ đó à ? Ta làm người ! Đúng là ta làm người !

Giang Ngọc Lang cười mỉa:

- Chẳng lẽ người không nghe thiên hạ người ta nói, chết tốt không bằng sống xấu ?

Thiết Bình Cô cảm hận:

- Chỉ có bọn vô sĩ mới nói như vậy, ta chẳng bao giờ để lọt vào tai thứ ngôn ngữ của hạng vô sĩ.

Giang Ngọc Lang hừ một tiếng:

- Nhưng ít nhất người cũng nghĩ là phải báo thù, có báo được thù mới hả tức, hả giận chứ ?

Thiết Bình Cô bĩu môi:

- Còn phải nói !

Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Thì, người cũng phải hiểu luôn là người chết thì vô phương báo thù ! Ta nghĩ người không đến nỗi quá ngu mà không thấu đáo cái đạo lý rẻ tiền đó !

Vợ chồng Bạch Sơn Quân ngồi trong nhà, chồng nhìn vợ, vợ nhìn chồng, cả vợ lẫn chồng đều thất vọng đến chán chường, đều ủ rũ như mèo bị nhúng nước.

Họ cực khổ biết bao nhiêu, họ tận dụng tâm cơ mới cướp được Hoa Vô Khuyết từ nhà Tô Anh đưa về đây.

Mục đích là làm cách nào cho Hoa Vô Khuyết tiết lộ bí mật của Di Hoa Tiếp Ngọc.

Bây giờ ! Bây giờ, công lao bỏ sông bỏ biển, mục đích biến thành ảo tưởng, tất cả cảm như hư hỉ !

Bạch Phu Nhân chốc chốc lại buông tiếng thở dài, ảo não làm sao !

Lâu lắm, bà đứng lên, bước ra bên ngoài. Bạch Sơn Quân không buồn hỏi bà đi đâu, làm gì.

Y ngồi thừ một chỗ, nhìn đăm đăm Hoa Vô Khuyết, cái cười khổ hiện trên môi, có lẽ hiện từ lâu lắm rồi, y cứ để nguyên như vậy.

Thời khắc trôi qua ... trôi qua ...

Bỗng, Bạch Phu Nhân gọi to:

- Người ra đây mà xem, ra gấp đi, xem cái gì quái dị như thế này ?

Bạch Sơn Quân giật mình, vùng đứng lên, vọt ra liền.

Nơi gốc cây, Thiết Bình Cô và Giang Ngọc Lang chụm đầu vào nhau, nằm im lìm, chừng như cả hai đang ngủ.

Bạch Phu Nhân đứng gần đó, xuất thần.

Bên gốc cây, nào có gì lạ ? Bất quá, có một đồng lá khô mà thôi.

Bạch Phu Nhân nhìn sửng một lúc, vẻ kinh dị hiện dần dần nơi ánh mắt, rồi từ kinh dị, bà lại phẫn khởi lên, hỏi:

- Người xem kia, cái gì thế ?

Bạch Sơn Quân trừng mắt:

- Cái gì ? Lá khô từ cành cây rơi xuống, dồn đồng lại đó, chứ cái gì ?

Bạch Phu Nhân gắt:

- Thì người cứ nhìn kỹ, chưa thấy chi hết lại hừ hè lên, bực ghê đi !

Trong đồng lá cây, có một cái hang nhỏ, mường tượng hang thỏ, mà cũng giống hang chồn.

Bạch Sơn Quân thốt:

- Ta thấy rồi !

Bạch Phu Nhân cười hì hì:

- Con mắt của người kém tỏ hơn trước, song ta tin chắc, trước sau gì người cũng phát hiện cái sự lạ đó !

Bạch Sơn Quân bĩu môi:

- Sự thì có, song chẳng lạ lòng gì. Một cái hang, không hơn không kém ! Chẳng lẽ đến từng tuổi đó mà người chưa hề thấy qua một cái hang ?

Bạch Phu Nhân chột rùn cổ xuống, mở to mắt, nghễnh mặt nhìn Bạch Sơn Quân, ra dáng cái nửa ngạo nửa trách.

Bạch Sơn Quân cười hắc hắc:

- Ta ở bên người suốt bao nhiêu năm rồi, vẫn còn lạ lòng đối với người sao, nhìn chi mà nhìn quái dị như thế chứ ?

Bạch Phu Nhân thở dài:

- Không ngờ người già quá rồi ! Già gấp quá, già trước tuổi !

Bạch Sơn Quân cười lớn:

- Tuổi ta có cao thật, song sức lực vẫn còn mạnh mẽ, cái đó thì người phải hiểu hơn ai hết. Người đừng quên, có lúc người van xin cho ta buông tha người chút chút !

Đừng quên !

Bạch Phu Nhân thoáng đỏ mặt, xì một tiếng:

- Ta nói chuyện nghiêm chỉnh với người, không ngờ người ... người ...

Bỗng, Bạch Sơn Quân chồm tới, ôm bà ta vào lòng, cười khúc khích:

- Cái khu rừng này xem ra cũng được lắm, chúng ta cứ ... ngay tại đây ...

Bạch Phu Nhân đẩy y ra xa, hậm hực:

- Suốt ngày, suốt đêm cứ tưởng có mỗi việc đó không, thảo nào mà

mắt chẳng mờ đi, đầu óc lại lu lờ đi ... Hừ !

Bạch Sơn Quân hừ một tiếng:

- Đầu óc của ta lại lu lờ từ lúc nào ?

Bạch Phu Nhân xì một tiếng:

- Hiện tại chứ còn lúc nào nữa ? Người thử nhìn lại kỹ một lần nữa xem !

Bạch Sơn Quân cười vang:

- Cái hang đó có thú vị gì mà người bắt ta phải nhìn mãi ? Giả như nếu là ... của người thì chẳng mời thỉnh, ta cũng nhìn, ngăn cấm ta cũng nhìn !

Bạch Phu Nhân chồm tới, tát mạnh tay vào mặt y, bà đánh mà mặt bà đỏ bừng lên, rồi bà mắng:

- Quỷ ! Già rồi mà còn quỷ !

Bà cười luôn.

Bà khom mình, đưa tay vệt lá khô quanh miệng hang.

Lòng hang trơn láng quá, mà bên dưới thì không có lỗ thông. Một cái hang cùn.

Hang thỏ, hay hang chồn cũng thế, đều có ngách, nếu hang này là hang chồn hay hang thỏ, thì phải có ngách chứ ?

Bạch Phu Nhân trầm giọng:

- Bây giờ, người hiểu chưa ?

Bạch Sơn Quân bắt đầu chú ý:

- Hiểu rồi, hang này do người đào.

Bạch Phu Nhân sáng mắt:

- Đúng vậy ! Người hãy nghĩ tiếp xem, giữa chốn núi sâu rừng rậm này, có người nào, vô duyên, vô cớ, đào một cái hang như thế ?

Bạch Sơn Quân điềm nhiên:

- Thì, bất quá, người nào đó muốn có một chỗ nấp, rình xem động tĩnh của kẻ khác. Có chi lạ đâu ?

Bạch Phu Nhân vỗ tay:

- Người nói đúng, nhưng người đâu lại có người quá nhỏ để có thể ẩn nấp trong một cái hang cỡ đó ?

Bạch Sơn Quân giật mình, kêu lên:

- Hay là hấn ? Hấn cũng đến đây ?

Bạch Phu Nhân cười lớn:

- Ngoài hấn ra, còn ai nữa chứ ?

Bạch Sơn Quân cau mày:

- Hơn hai mươi năm qua rồi, hấn không chường mặt. Người ta đồn, hấn đã chết rồi.

Bạch Phu Nhân hơi trằm gương mặt:

- Người nghĩ, con người như hấn lại có thể chết được sao ? Ai giết hấn được mà hấn chết ?

Bạch Sơn Quân thở dài:

- Phải ! Người tốt thì yếu thọ, kẻ xấu thì trường sanh !

Bạch Phu Nhân cười khút khít:

- Người lại nổi ghen rồi phải không ?

Bạch Sơn Quân hát mặt:

- Dù cho cái tên tình nhân già của người có đến đây, người cũng không nên lộ vẻ đặc ý trước mắt ta như vậy !

Bạch Phu Nhân quàng cổ y, cười hì hì:

- Nói nhảm đi ! Nếu ta thích hẳn, thì khi nào ta lại ưng làm vợ người ?

Bà đẩy Bạch Sơn Quân, giục:

- Đi ! Chúng ta đi vào sâu trong kia, vắng vẻ hơn ...

Bạch Sơn Quân trì chân lại:

- Ta không đi !

Bạch Phu Nhân lại cười khút khít:

- Chứ người vừa rồi không lôi kéo ta đó à ?

Bạch Sơn Quân gầm mặt:

- Vừa rồi khác, vừa rồi thì ta muốn, bây giờ ta không thèm !

Y tung chân đá bay đồng lá khô, tiếp:

- Ta nghĩ là tiểu tử đó còn lớn vồn đâu quanh đây, ta hết hứng thú làm gì cả.

Bạch Phu Nhân chớp chớp mắt:

- Thế thì mình vào nhà ?

Bạch Sơn Quân lắc đầu:

- Ta không đi đâu hết. Ta muốn đứng tại đây !

Bạch Phu Nhân cau mày:

- Để làm gì ?

Bạch Sơn Quân trầm giọng:

- Người quên câu đó rồi sao chứ ?

Bạch Phu Nhân trố mắt:

- Câu gì ?

Bạch Sơn Quân đáp:

- Ôm cây chờ thỏ !

Giang Ngọc Lang chịu không nổi cơn đau, suýt chết mấy lần với cơn đau đó, làm sao hắn ngủ được ? Bất quá hắn vờ ngủ để mong được yên thân thôi.

Hắn nghe rõ cuộc đối thoại của vợ chồng Bạch Sơn Quân, không sót một tiếng.

Hắn mới biết, có một cái hang lạ, tự nhiên hắn phải lấy làm lạ.

Hắn muốn mở miệng hỏi lắm, hỏi như thế này:

- Một cái hang nhỏ quá, đưa bé lên năm tuổi ngồi không lọt thì một người lớn làm sao ẩn núp trong đó được ? Không lẽ người đó thuộc giống dân lùn ?

Rồi hắn nghe Bạch Sơn Quân thốt:

- Ôm cây chờ thỏ !

Hắn giật mình, trầm nghĩ:

- Họ đợi một người ! Có phải người đó là Thỏ Tử, một nhân vật trong số Thập Nhị Quát Kiệt chăng ?

Thập Nhị Quái Kiệt, lấy tên thú, xưng danh, đúng theo thập nhị chi,

gồm:

chuột, trâu, cọp, thỏ thay mèo, rồng, rắn, ngựa, dê, khỉ, gà, chó và heo.

Mười hai nhân vật đó là đại cường đạo trên giang hồ, là đại ác tinh trong vũ lâm, họ nghĩ, tên thú dù sao cũng không thanh nhã lắm, họ đổi lại cái danh, thành ra:

chuột là Vô Nha, trâu là Vận Tinh, cọp là Sơn Quân, thỏ là Đảo Dược, rồng là Tứ Linh Chi Thủ, rắn là Thực Độc Chi Quân, ngựa là Đạp Tuyết, hoặc Hồ Thê, dê là Sát Thạch, khỉ là Hiến Quả, gà là Tư Thần, chó là Nghinh Khách, heo là Hắc Diện.

Mười bảy năm trước, Hắc Diện và Tư Thần đều bị Di Hoa Cung Chủ giết chết.

Nghinh khách bị Yên Nam Thiên sát hại. Hiến Quả bị Trầm Khinh Hồng lôi xuống hố sâu, rồi chết nơi tay Tiêu Mê Mê. Thực Độc đấu trí với Tiểu Linh Ngư trúng độc mà thất vong.

Chết năm, còn bảy, bảy người còn sống đương nhiên có cơ trí hơn bọn đã chết rồi.

Hà hưởng, qua mười bảy năm dài, mỗi người đều năng luyện tập, võ công của họ phải vượt tiến xa hơn xưa. Giang Ngọc Lang có nghe nói đến họ từ lâu rồi.

Có điều, tuy hẳn biết Thổ Tử Nguyệt Trung Đảo Dược, song hẳn chưa rõ người đó là nữ hay nam.

Bởi, trên giang hồ, rất ít người thấy mặt Hồ Dược Sư, một danh hiệu khác của thỏ, cho nên cũng chẳng ai biết được con người đó có hình dạng như thế nào.

Quả nhiên, Bạch Sơn Quân thoát xong câu đó, liền ngồi xuống, chờ lâu thì phải ngồi, đứng mãi chịu sao nổi ?

Lão biết, ôm cây chờ thỏ như thế này, hẳn phải lâu.

Bạch Phu Nhân nhìn y một lúc, bật cười vang.

Bạch Sơn Quân lạnh lùng:

- Ta đọc sách rất ít, song gì thì chẳng nói làm chi, chứ cái cổ tích ôm cây chờ thỏ ta biết nằm lòng.

Bạch Phu Nhân ngồi xuống, cười nhẹ bảo:

- Người thuật cho ta nghe !

Bạch Sơn Quân thuật:

- Sự tích đó Hàn Phi Tử chép để lại, theo đó, có một gã cày ruộng, một hôm bỗng thấy một con thỏ từ xa chạy đến, hấp tấp vội vàng thế nào, đâm đầu vào cột cây rồi chết luôn.

Bạch Phu Nhân mỉm cười:

- Vô luận là người hay là thỏ, cũng không nên hấp tấp như vậy !

Bạch Sơn Quân hừ một tiếng, rồi tiếp:

- Gã cày ruộng nhặt con thỏ chết, mang về bán được một số tiền. Gã đang lúc nghèo, có được một số tiền khá, tự nhiên phải vui, rồi gã nghĩ, cày ruộng cực khổ quá, mà lại chẳng đủ cái ăn, sao cho bằng bỏ nghề, tìm thỏ chết mà nhặt, vừa khỏe mà cũng vừa có tiền nhiều, sướng thân hơn. Từ đó, ngày ngày gã ra đồng, đến gần cội cây, chờ thỏ đâm đầu chết mà nhặt, không cày ruộng nữa.

Bạch Phu Nhân lại cười:

- Ta sống với người từ nhiều năm qua rồi, nhưng không hề biết người có cái học uyên bác cao thâm như vậy !

Bạch Sơn Quân lạnh lùng:

- Ta có xưng là bác học quảng văn đâu ! Bất quá, ta thấy người cao hứng quá độ với loài thỏ, nên tìm chuyện gì có liên quan đến thỏ, nói cho người nghe. Thú thật, ta cố tìm hiểu rất nhiều về thỏ, cho nên

những gì thuộc về giống vật đó, ta rất am tường.

Bạch Phu Nhân cười hì hì:

- Sau đó, cái gã cày ruộng nghèo xơ nghèo xác đó, có nhặt được con thỏ nào nữa chẳng ?

Bạch Sơn Quân bủi môi:

- Làm gì có thỏ chết nữa mà nhặt ? Con người nóng nảy, tuy có nhiều, song thỏ nóng nảy, tiếc thay lại rất ít.

Bạch Phu Nhân bật cười khanh khách:

- Con thỏ đó chẳng những nóng tính, mà còn có tật ở mắt ! Bởi con mắt có tật nên chẳng thấy chi hết, phải đâm đầu vào cây mà chết !

Bạch Sơn Quân tiếp:

- Gã cày ruộng chờ mãi, chờ hết ngày này sang ngày khác, chẳng thấy thỏ đâu, khoảng ruộng của gã chẳng được săn sóc, cỏ mọc dày, thành ra một thửa đất hoang vu, gã muốn trồng lúa trở lại, cũng không làm sao trồng được. Dân cư trong vùng thường lấy câu chuyện đó làm đầu đề kháo với nhau trong những lúc trà dư tửu hậu.

Bạch Phu Nhân thở ra:

- Người đã biết vậy, sao còn học cái thói của gã cày ruộng, quyết ôm cây chờ thỏ ?

Người ở đây chờ, thỏ không đến thì chẳng hóa ra tạo dịp cho thiên hạ cười sao ?

Bạch Sơn Quân cười lạnh:

- Gã cày ruộng thất vọng, chứ ta thì không ! Ta biết thế nào thỏ cũng đến.

Bạch Phu Nhân ạ lên một tiếng:

- Người dám quả quyết ?

Bạch Sơn Quân đáp:

- Hắn đã có đến đây, thì hắn phải biết là thế nào người cũng trở về ngôi nhà này.

Nếu biết được nơi nào có người, chắc chắn là hắn phải đến !

Y cười hắc hắc, tiếp luôn:

- Mà biết đâu, hiện tại, hắn đang ẩn nấp đâu đây, hắn theo dõi người và ta, tìm một dịp thuận tiện, len lén hội hiệp với người ?

Bạch Phu Nhân cười khút khít:

- Ta đã già rồi, đâu còn hấp dẫn như ngày nào, hắn đâu còn cái hứng nhìn dung nhan của ta ?

Bạch Sơn Quân cười mỉa:

- Trong con mắt của tình nhân, đối tượng nào cũng là mỹ nam tử, là giai nhân. Ai trông người, thì cho là già, hắn xem người thì vẫn còn đáng yêu như ngày cũ, vẫn đẹp, vẫn tươi, vẫn trẻ như ngày cũ !

Bạch Phu Nhân chớp mắt:

- Trong con mắt của người, ta như thế nào ?

Bạch Sơn Quân vụt phì cười:

- Trong con mắt của ta, người là thiên tiên !

Nghe đến đó, Giang Ngọc Lang buồn cười quá.

Hắn không tưởng đôi vợ chồng già mà còn hú hí đùa cợt như bọn thanh thiếu.

Suy theo đó, hắn phải ngán Bạch Phu Nhân là một tay có bản lĩnh rất cao cường đối với nam nhân. Bà đã luống tuổi rồi, mà vẫn còn làm

điên đảo lão chồng già.

Bồng, Bạch Sơn Quân kêu khẽ:

- Đến rồi !

Giang Ngọc Lang động tính hiếu kỳ, mở mắt ra, len lén nhìn.

Một đoạn cây tròn, to hơn đầu người một chút, dài hơn ba thước, từ xa xa lăn đến.

Đoạn gỗ đó, dĩ nhiên không tự động lăn như vậy được. Hơn thế, chùng như nó có mắt, cho nên, gặp vật gì trở ngại, nó tránh né vòng qua một bên rồi mới lăn tiếp.

Trong rừng sâu, núi vắng, thấy một sự kiện lạ lùng như thế, ai không sợ hãi ?

Nếu không chuẩn bị tâm thần qua câu chuyện giữa vợ chồng Bạch Sơn Quân, Giang Ngọc Lang dám xuất mồ hôi lạnh lắm.

Nhưng, hấn đã hiểu, Bạch Sơn Quân báo động và đoạn gỗ cứ lăn đều, tức nhiên đoạn gỗ có liên quan với Hồ Dực Sư.

Hấn ước đoán, có thể Hồ Dực Sư ẩn mình trong đoạn gỗ đó.

Cho nên, hấn không sợ hãi, trái lại hấn lấy làm lạ, tự hỏi:

- Một con người làm sao ẩn nấp trong một vật không lớn hơn thân thể, mà lại quá ngắn ?

Chẳng lẽ cái vị cao thủ khét tiếng trên sông hồ đó lại là một đứa bé con, hoặc một người lùn ?

Nhưng, nếu là một người lùn, thì làm sao Bạch Phu Nhân yêu được mà cho rằng lão là tình nhân của bà ? Tiên nữ yêu quý sứ sao chứ ? Nhất định bà không yêu nổi một kẻ thiếu thước tấc, một kẻ khô hài được.

Bạch Sơn Quân trừng mắt nhìn đoạn gỗ không chớp.

Đôi mắt của y như bắn lửa, hai bàn tay nắm lại, sẵn sàng tung ra những quả đấm thôi sơn.

Bạch Phu Nhân nắm tay y, cười duyên, bảo:

- Lão bằng hữu lâu ngày gặp nhau, không nên có thái độ đó, kỳ lắm !
Đánh, nào thiếu gì lúc ? Gặp nhau là đánh liền sao ?

Bạch Sơn Quân cười gằn:

- Nếu là lão bằng hữu, thì sao lại ẩn trốn như vậy ? Không đánh liền thì dễ thường ta đợi cho hấn hú hí với người xong, mới đánh à ?

Từ trong đoạn gỗ, có tiếng cười ha hả vang lên, vọng đến tai đôi vợ chồng:

- Lâu lắm không gặp nhau, ngờ đâu gặp rồi vẫn thấy hai vợ chồng còn ân nồng, ái đượm như ngày nào, không giảm mà còn tăng nữa chứ ! Đáng mừng cho cái chữ thủy chung ! Chung tình như vậy là được lắm đó nhé !

Bạch Sơn Quân cao giọng:

- Làm sao người biết được chúng ta yêu nhau như ngày cũ ? Thế người âm thầm theo dõi bọn chúng ta từ lâu rồi phải không ?

Người trong đoạn gỗ lại cười, đáp:

- Nếu không yêu nhau như thuở trước, thì khi nào lại ghen nhau ? Cái đạo lý đó rất dễ hiểu mà, có yêu mới có ghen. Yêu nhiều thì ghen nhiều, chỉ nhìn qua là ta hiểu ngay, cần gì phải có theo dõi ?

Đoạn gỗ lăn đến cội cây rồi.

Người trong đoạn gỗ đột nhiên lộ đầu ra.

Giang Ngọc Lang dù biết trong gỗ có người, nhưng không khỏi giật mình khi thấy đầu người lộ ra.

Mớ tóc trên chiếc đầu đó, bạc trắng, nhưng gương mặt trụi nhẵn, chẳng có một cọng râu.

Đôi mắt rất tròn, rất sáng, mường tượng hai hạt minh châu cỡ lớn.

Khóe mắt rất dài, trông mắt rất tròn, khác với mắt người, giống mắt thỏ hơn.

Kỳ quái hơn nữa, là chiếc đầu không nhỏ, ước chừng lớn hơn một chiếc đầu người thường một chút.

Đoạn gỗ rỗng lòng, đoạn gỗ chỉ bằng đầu người, thì cái khoảng rỗng hẳn không lớn lắm, bất quá suýt soát đầu người thôi.

Dù cho chui lọt đầu trong đó, người ấy làm sao chịu nổi với sự gò bó của thân gỗ ?

Nhưng, cái điều khó hiểu là một người lùn, như Giang Ngọc Lang ước đoán làm gì có một chiếc đầu quá to như vậy ? Đầu to, thì tai cũng to, nhất định là người lùn không có rồi !

Nhưng, nếu không phải là giống lùn, thì làm sao chui trọn thân thể trong cái bọng gỗ đó ?

Bạch Phu Nhân cười hắc hắc:

- Người cũng thế, lâu năm không gặp, gặp lại người rồi ta vẫn thấy người còn giữ cái tánh đùa dai như thuở nào !

Người đó lại cười hắc hắc:

- Người ta nói, non sông dễ dời đổi, chứ tánh người thì cố định muôn đời !

Bạch Sơn Quân cười lạnh:

- Giả như người còn tưởng là nữ nhân thích sự trơ trẽn của một nam nhân thì người nên thất vọng ngay từ bây giờ là vừa !

Người đó lại cười hì hì:

- A ? Thế ra, phong khí của con người đã cải biến rồi sao ? Ta cứ tưởng, sự trợ trăn lắm lúc cũng giúp cho thành công một phần lớn đó ! Người ta nói, chí công mài sắt, có ngày nên kim, thì sự chí công của nam nhân bên cạnh một nữ nhân, kẻ đồng tình thì nghi đúng cái giá trị của công lao, còn kẻ đố kỵ thì mĩa mai là trợ trăn.

Bạch Sơn Quân hừ lạnh một tiếng:

- Lời nguyện biện đó chỉ có thể áp dụng cho lứa tuổi thanh thiếu, chứ đối với bọn cao niên thì chẳng bao giờ là chí công, mà chỉ còn là trợ trăn, là mặt dày mày dạn, là càng bị đá là càng lết sát vào !

Đến cái lứa tuổi đó rồi mà vẫn còn được nam nhân vì bà, đấu khẩu ghen hờn, mai mỉa nhau, Bạch Phu Nhân khoan khoái lạ !

Đóa hoa tàn vẫn được người tranh giành, bức tường rách vẫn được người tranh giành, thì khi đóa hoa đó vừa chớm nở, bức tranh đó vừa vẽ xong, có cái giá trị như thế nào nữa chứ ?

Bà điểm một nụ cười, lẩm nhẩm:

- Xem ra, ta chưa đến đời quá già !

Tuy nhiên, trên gương mặt, bà cố để hiện ra một niềm giận dữ, bà gằn giọng, bảo:

- Trong hai người, kẻ nào còn oang oang cái miệng nữa, thì ta sẽ chẳng bao giờ nhìn đến đâu !

Bạch Sơn Quân hét lớn:

- Người đừng quên, ta là chồng của người ! Người không muốn nhìn ta cũng chẳng được !

Bạch Phu Nhân cười nhẹ:

- Thì người thấy rồi đó chứ, có khi nào ta không thực tâm lưu ý đến người đâu ?

Hà tất người khẩn trương đến độ sanh sự với hấn làm gì ?

Mắt bà sáng lên, mặt bà đỏ bừng, mừng tượng bà hồi xuân, và xuân tình đang phát động mạnh.

Chừng như bà trẻ lại độ vài mươi tuổi.

Nữ nhân nào lại chẳng thế ? Tuổi càng cao, lại càng lo sợ, song khi thấy còn có người ghen vì mình, có nhiều người ghen vì mình, thì đương nhiên tưởng mình còn trẻ, còn tươi, có trẻ có tươi người ta mới giành giật, chứ ai lại tranh nhau chỉ một mụn già, da nhăn nheo, môi mặt đổi màu ?

Cho nên, cái ghen của nam nhân ghen, nhiều nữ nhân cảm thấy con người mình trẻ lại ngay, khỏi cần đi năm non bảy núi tìm thuốc cải lão hoàn đồng.

Cho nên, những gái ế chồng, tự thấy sao mình chóng già quá, chung quy suốt đời chưa uống được liều thuốc ghen, gái già là hoa chai, khó nở, hoa không nở vì thiếu thứ thuốc nước vun bồi, nước ghen của nam nhân !

Người đó thở dài, rồi cười, thốt:

- Bạch lão ca ơi, xem ra lão ca tốt phúc đó ! Trong tình cảnh này, tiểu đệ nghĩ chỉ còn có cách là chờ lão ca chui vào quan tài rồi, thì lúc đó mới dám dòm ngó đến người chị dâu còn xinh đẹp, còn tươi trẻ kia ...

Bạch Sơn Quân quát:

- Người trù cho ta chết gấp phải không ? Ta chết đi, cho người cướp vợ ta phải không ? Hừ, cho người biết, dù ta có chết gấp, cái cục mỡ béo đó còn lâu mới đến miệng người !

Người đó cười hì hì:

- Thế thì miếng thịt thiên nga trắng phau phau, thơm phức đó, về miệng ai trước ?

Bạch Sơn Quân gầm lên:

- Về ai thì ta chẳng biết được, có điều ta bảo đảm với người là trước khi ta chui vào quan tài thì người đã vùi xác trong lòng đất lạnh rồi ! Người tin hay không tin ?

Y gầm một tiếng to hơn, tay quyền bay tới, cuốn gió một tiếng vù.

Bình !

Đoạn gỗ tròn bị quyền phong của Bạch Sơn Quân đập nát, một người từ bụng gỗ vọt ra vừa vạy tránh khỏi tay quyền.

Gió rít nhẹ một tiếng vu, người đó đã ở trên cành cây.

Người đó từ bụng cây thoát ra, vọt lên cành, nhanh đến độ Giang Ngọc Lang trở mắt nhìn kỹ mà vẫn không phát hiện kịp.

Thành ra, hắn chẳng biết người đó có thân vóc thường hay là một người lùn.

Hắn kinh hãi hết sức, thầm nghĩ:

- Thân pháp tuyệt diệu đến thế là cùng !

Người đó từ trên cành cây vệt lá nhìn xuống, cười hắc hắc:

- Người không có cái tâm hại hổ, hổ lại muốn ăn thịt người ! Nhưng, Bạch lão ca ơi, lần này, tiểu đệ trở lại đây, chẳng phải để tìm lão ca mà làm một cuộc tranh chấp đâu !

Bạch Sơn Quân hét:

- Không tranh chấp thì để làm gì ? Cho người biết, ta không thích thịt người song ta rất thích thịt hổ đó !

Người đó vẫn cười:

- Nếu người chạm đến ta, chỉ sợ cái điều bí mật Di Hoa Tiếp Ngọc đó vĩnh viễn không lọt đến tai các người.

Bạch Sơn Quân giật mình.

Y thay đổi thái độ ngay, gương mặt đang hầm hầm vụt tươi lại, rồi một nụ cười nở gập, cất cao giọng với hòa khí ngập không gian:

- A ! Hồ lão đệ ! Lão đệ tưởng đâu ngu huynh thật sự phẫn nộ à ?

Người đó lại cười:

- Người không thật sự phẫn nộ, mà còn có vẻ đáng sợ quá chừng, nếu người thật sự phẫn nộ, chẳng biết ta có còn hồn vía chẳng nữa ?

Bạch Sơn Quân cười vang:

- Người và vợ ta là đôi lão bằng hữu, chẳng lẽ người quên tánh khí của mụ ?

Người đó trở mắt:

- Tánh khí của mụ ta ra sao ?

Nói đến tiếng mụ, là người đó muốn chọc tức Bạch Phu Nhân. Khi một nữ nhân được gán cho cái tiếng mụ, thì còn hấp dẫn cái nỗi gì nữa ?

Bạch Phu Nhân chưa kịp cự nự, Bạch Sơn Quân đã cất tiếng:

- Mụ ta rất thích thấy thiên hạ ghen mụ, ta là chồng của mụ, tự nhiên chồng phải tìm mọi cách làm vui cho vợ. Chứ thật ra thì ...

Một cái tát như trời giáng vào mặt y, ngăn chặn y kết thúc câu nói.

Bàn tay còn hờm hờm tát thêm, Bạch Phu Nhân trừng mắt quát:

- Thực ra thì sao ?

Bạch Sơn Quân không giận, trái lại còn cười hì hì, đáp:

- Thì ... ta rất thích người, rất yêu người chứ sao ? Chỉ vì ... ta cũng thích luôn cái bí mật của Di Hoa Tiếp Ngọc.

Bạch Phu Nhân đảo mắt, quăng ánh thu ba sang người đó rồi quay trở về Bạch Sơn Quân, gắt nhẹ:

- Ai cần người thích con mụ vợ già ! Con mắt của vợ già nhìn cao hơn người, xa hơn người nữa kìa !

Và, bà nhìn cao, nhìn xa hơn liền.

Bà đưa mắt lên cành cây, vừa cười vừa mắng:

- Con thỏ chết kia, người chưa chịu xuống đây với mụ già của người à ?

Người đó cười lớn:

- Phải ! Phải ! Mụ già ơi ! Ta xuống đây !

Y nhảy xuống liền.

Đâu phải là một người lùn ? Một con người vạm vỡ thì không, nhưng đầy vẻ ngang tàng, một trượng phu bầy thước cao, so với Bạch Sơn Quân, còn cao hơn trọn một chiếc đầu.

Giang Ngọc Lang nhìn sững như nhìn một kỳ quan trong vũ trụ mà hần may mắn được thấy lần đầu tiên.

Hắn không tưởng nổi một con người với thân vóc đó, lại ẩn nấp trong một cái bụng gỗ như vậy, thư thái như ở bên ngoài, khoáng đảng.

Bạch Sơn Quân bước tới, cười hắc hắc:

- Thì ra, người đã tỉnh lại rồi !

Giang Ngọc Lang thoáng giật mình, song hắn giữ bình tĩnh, mặt không đổi sắc, cười đáp lại:

- Đệ tử mê mê màng màng, mê rồi tỉnh, tỉnh rồi mê, chứ không ngủ.

Bạch Sơn Quân hỏi:

- Người chui từ bọng gỗ ra ngoài, hẳn là người lấy làm lạ lắm ?

Giang Ngọc Lang cười vuốt:

- Thật tình, đệ tử cho là một sự kỳ quái.

Bạch Sơn Quân tiếp:

- Cho người biết, y là Hồ Dược Sư đó, một nhân vật có thanh danh chấn động khắp bốn phương trời, khách giang hồ đều hiểu rõ y có cái thuật Tỏa Tử Súc Cốt, một môn công trong võ học, thất truyền từ mấy trăm năm qua. Hiện tại, y là tay siêu việt về môn công bí truyền đó !

Giang Ngọc Lang kêu lên thất thanh:

- Tỏa Tử Súc Cốt Công ? Có phải là một môn công do Vô Cốt Đạo Nhân ngày xưa sáng chế ra chăng ?

Bạch Sơn Quân mỉm cười, gật đầu:

- Người có kiến thức khá lắm ! Và bây giờ, hẳn là người không còn lấy làm lạ nữa vậy.

Giang Ngọc Lang cung kính đáp:

- Đệ tử hiểu rồi.

Bỗng, Bạch Sơn Quân trừng mắt:

- Đã hiểu, thì nên đi ngay, đi càng xa nơi này càng tốt. Chứ không lẽ người cũng muốn nghe sự bí mật đó ?

Giang Ngọc Lang cười hì hì:

- Đệ tử xin cáo thoái.

Trong tâm, hẳn muốn ở lại, nhưng ở lại làm sao được khi hẳn chưa muốn chết, ở lại mà chết thì ở làm gì ? Có nghe được chi đâu mà ở ?

Ở không được, không đi là chết, thì phải đi. Thiết Bình Cô cắn răng, gượng đứng lên, dìu Giang Ngọc Lang đi vào nhà.

Bạch Sơn Quân bảo đi càng xa càng hay, song cả hai làm gì dám đi xa, bỏ hẳn nơi này ?

Đi miễn làm sao ở ngoài tầm tai câu chuyện giữa bộ ba đó là đủ rồi.

Một ngọn gió nhẹ thổi qua, bật tà áo của Thiết Bình Cô, chiếc áo của Bạch Phu Nhân khoát tạm lên người nàng.

Tà áo vạt qua một bên, bày đôi chân không thon lắm, mà cũng chẳng ú lả, đôi chân trắng mịn, đẹp hơn ngà chuốt.

Đôi chân đó, nâng thân hình yếu điệu của nàng, từ từ nhít tới, thân hình yếu điệu tựa cho Giang Ngọc Lang nương vào mà bước đi.

Đôi chân không phải là một ngọn đèn, ngàn vạn nến, song ai nhìn vào đó, đôi mắt phải hoa lên, mắt hoa nhưng không rời khỏi nơi đó, cứ dán chặt vào mà chịu hoa mãi mãi, đôi mắt hoa nhưng cái sướng tràn ngập lòng.

Hồ Dục Sư nhờ luyện được nhãn quang rất vững, mắt không hoa, nhưng mắt vẫn bị hấp dẫn như thường.

Y không làm sao rời ánh mắt khỏi đôi chân, rời ánh mắt đó di chuyển từ dưới lần lần lên đến đùi, gió vạt đến đâu, y nhìn đến đó.

Mãi đến khi Thiết Bình Cô đi vào nhà rồi, y mới tặc lưỡi, bật cười hi hi, thốt:

- Con bé đó được quá chừng. Đùi của nàng khá quá ! Khá quá !

Bạch Sơn Quân bước tới, thấp giọng:

- Chẳng những đôi đùi của nàng đáng mê, mà bất cứ chỗ nào trong mình nàng, cũng đáng mê cả. Nhất là ...

Hồ Dục Sư rỏ nước dãi lòng thông, cười híp mắt, hỏi:

- Người thầy kỹ ?

Bạch Sơn Quân cười hì hì:

- Thấy kỹ là cái chắc, song càng thấy kỹ càng khổ, chứ có ích gì ? Cái mục cọp cái đó cứ kèm bên cạnh, thì còn làm được cái sự gì nữa chứ ? Nếu người thấy thích thì cứ bằng vào ta đây. Nhất định là ta không để người thất vọng đâu.

Y vừa buông dứt câu, thì liền có người véo vành tai y.

Bạch Phu Nhân nghiêng răng, nhưng bà cũng cười, cười rồi mắng:

- Cái con quỷ già háo sắc này, nham nhở quá chừng. Chắc là mỗi khi người xuất ngoại, không có ta bên cạnh, người đã phá hoại chẳng biết bao nhiêu thiếu nữ rồi ? Có đúng vậy không nào ?

Bạch Sơn Quân vừa kêu đau, vừa van cầu, vừa đáp:

- Ái da, đau quá ! Đâu có ! Đừng có nghi oan ! Đau thấu ông trời đây này ! Cho xin đi !

Bạch Phu Nhân gắt:

- Người không nói thật, ta sẽ giật đứt vành tai này cho mà xem !

Hồ Dược Sư cười nhẹ, thốt:

- Cứ theo ta biết, thì Bạch lão ca là người trung thành nhất trần đời !

Bạch Phu Nhân trừng mắt:

- Người đừng chen vào mà cầu tình cho y ! Người cũng chẳng tốt gì đó, mà hòng bảo chứng cho y !

Hồ Dược Sư suýt xoa:

- Úi chao ! Phu nhân nói oan cho người ta rồi đó nhé !

Bạch Phu Nhân bật cười khanh khách:

- Nam nhân ! Trong mười nam nhân có đến chín là quỷ háo sắc rồi !

Bà buông tay ra.

Bạch Sơn Quân vò vò vành tai, cười mơn:

- Thôi đừng đùa nữa, trở lại vấn đề nghiêm trọng đi. Này, Hồ lão đệ, có thật là lão đệ biết sự bí mật đó chăng ?

Hồ Dược Sư không đáp ngay câu hỏi:

- Người cũng biết là ta đã đến đây trước rồi chứ ? Đến lâu rồi chứ ?

Bạch Sơn Quân mỉm cười:

- Nhưng, bọn ta chẳng hề hay biết chi cả ! Xem ra, cái thuật Chưởng Nhân của người qua mười năm nay tăng tiến rất nhiều ! Hơn xưa nhiều lắm đó !

Hồ Dược Sư lộ vẻ đắc ý, tiếp:

- Nghe nói xứ Phù Tang tại Đông Hải, có một môn công giống như Chưởng Nhân pháp của ta, có điều ở đó người ta gọi là Nhân Thuật.

Bạch Sơn Quân cười hì hì:

- Giống thì giống, chứ sánh sao được cái thuật của người !

Hồ Dược Sư cười, rồi tiếp:

- Ta thấy các người đưa tên đại đồ đệ Ngụy Ma Y của Ngụy lão đại đến đây bàn luận hơn nửa ngày, rồi bảo hấn đi tìm một nữ nhân họ Tô.

Bạch Phu Nhân thốt:

- Tô Anh. Nàng là lẽ sống của lão Ngụy đó. Người không biết à ?

Hồ Dược Sư đáp:

- Hiện tại thì tự nhiên là ta biết rồi. Nhưng, lúc đó ta hết sức kỳ quái, các người có kế hoạch hành sự riêng biệt, sao lại còn kêu gọi đến người khác làm hộ ? Sau đó, ta mới biết là các người ngầm theo sau Ngụy Ma Y.

Bạch Sơn Quân cười lớn:

- Và sau bọn ta, còn có người ! Bọn ta theo dõi Ngụy Ma Y, người theo dõi bọn ta.

Hồ Duyệt Sư thở dài:

- Cái cố tật của ta, không làm sao cải sửa được ! Biết nơi nào có nhiệt náo, là ta phải đến bằng mọi cách, phải đến xem cho kỳ được ! Nhưng ta nghĩ, nơi đó dù là cảnh đào nguyên ngoài thế giới, vẫn có mai phục nguy hiểm lắm, nơi nào cũng có cạm bẫy cả !

Bạch Phu Nhân tiếp:

- Liễu đầu đó không chịu học võ, nhưng Ngụy lão quỷ thì truyền cho nàng trọn vẹn sở học về cơ quan, mà người phải biết, màu xanh do chàm, lại xanh hơn chàm.

Nàng còn cao minh hơn lão Ngụy gấp mấy phần.

Hồ Duyệt Sư thốt:

- Xem ra, liễu đầu thông minh thật !

Bạch Sơn Quân mỉm cười:

- Chẳng những thông minh tuyệt thế, mà lại còn mỹ lệ vô song !

Bạch Phu Nhân mắng:

- Hai người lại động thú tánh rồi phải không ?

Hồi 90

Ôm Cây Chờ Thỏ

Hồ Duyệt Sư cười vang:

- Phàm gái đẹp, hầu hết đều thông minh, phu nhân kia kém chi liễu đầu họ Tô ?

Bạch Phu Nhân hất mặt:

- Không ngờ hơn mười năm qua, người lại học thêm cái lối vuốt mông ngựa ! Già rồi mà vẫn còn nói phỉnh nói phơ, trơ trẽn lắm đấy nhé !

Tuy nhiên, bà vẫn cười.

Nữ nhân nào nghe người ta tâng bốc mình là mình thông minh, là xinh đẹp, là trẻ trung mà không biết khoái ?

Nàng nào càng chống chế, lại càng khoái nhiều hơn.

Cho nên, trước khi tiếp cận nữ nhân, nam nhân phải học cái khoa tán, không biết tán thì đừng hòng dự bất cứ hội hái hoa nào.

Hồ Duyệt Sư bật cười ha hả, tiếp:

- Về cái khoa cơ quan, tin tức, thực tình rất mù mờ, cho nên, ta không dám đi loạn trong cái khu cấm địa đó, ta tìm một chỗ mà nấp. Một lúc sau ta thấy Ngụy Ma Y trở lại với một tiểu tử, hắn đưa tiểu tử đó đến tận gốc cây mà ta ẩn nấp trên tầng cao, hắn điểm huyết tiểu tử, rồi treo lên.

Bạch Sơn Quân mỉm cười:

- Thảo nào mà từ xa xa, ta chẳng nghe tiếng máng oang oang ! Hắn là tiểu tử đó máng Ngụy Ma Y !

Hồ Duyệt Sư gật đầu:

- Đúng vậy ! Ta muốn xuất hiện hỏi tiểu tử, cho biết hắn ta là ai, ngờ đâu lúc đó có khách trong rừng bước ra, trong số đó, ta nhận ra được một người.

Bạch Sơn Quân trở mắt:

- Ai ?

Hồ Dục Sư đáp:

- Cái lão giết vợ nấu nướng mà ăn ! Người ta gọi là Bất Ngật Nhân Đầu đó ! Y tên là Lý Đại Chủ.

Bạch Sơn Quân kinh hãi:

- Lão ta đã ra khỏi sơn cốc rồi ?

Bạch Phu Nhân vội hỏi:

- Lý Đại Chủ quen tiểu tử đó à ?

Hồ Dục Sư gạt đầu:

- Họ nhận ra nhau ngay !

Bạch Phu Nhân cau mày:

- Tiểu tử đó có hình dáng như thế nào ?

Hồ Dục Sư trầm ngâm một chút:

- Dưới hai mươi tuổi, vóc bằng ta, mặt đầy vết sẹo, đáng lẽ phải xấu lắm, song chẳng biết tại sao, hắn có vẻ ưa nhìn ghê ! Ai nhìn hắn, cũng thích hắn.

Rồi y hỏi lại:

- Người nhận được hắn ?

Bạch Phu Nhân lắc đầu:

- Không nhận được, song ta đoán ra hấn là ai !

Hồ Duyệt Sư chớp mắt:

- A ?

Bạch Phu Nhân tiếp:

- Gần đây, trên giang hồ có xuất hiện một tiểu ma tinh, nói là gì gì ngư đó, chừng như là Tiểu ... Tiểu Linh ... Tiểu Linh Ngư, võ công của hấn không cao lắm, nhưng về quỷ quái thì chẳng một ai sánh bằng. Kẻ nào chạm vào hấn thì sớm hay muộn, không nhiều lần thì ít nhất cũng một lần bị hấn lừa. Giang Biệt Hạc kia nghe đến tên hấn còn phải nhúc đầu thay, hướng hồ kẻ nào khác !

Hồ Duyệt Sư trầm ngâm một chút, đoạn cười nhẹ:

- Đúng rồi, tiểu tử đó đúng là con người do người vừa mô tả. Hấn là con quỷ tinh linh, Quỷ Ma Y lợi hại như thế, cũng phải bị hấn lừa.

Bạch Sơn Quân chen vào:

- Nhưng, người đó có liên quan gì đến Di Hoa Tiếp Ngọc ?

Hồ Duyệt Sư hỏi lại:

- Ta hỏi người, hiện tại trên giang hồ, có mấy kẻ biết được bí mật của môn công Di Hoa Tiếp Ngọc ?

Bạch Phu Nhân đáp:

- Biết, thì cũng có mấy người, song nói ra được, thì từ lâu rồi, chẳng có một ai.

Hồ Duyệt Sư mỉm cười:

- Phải đó, tuy nhiên, hiện tại ta có phương pháp bắt buộc một trong những người biết đó nói ra !

Bạch Phu Nhân hỏi:

- Người định bắt buộc ai ?

Hồ Duyệt Sư đáp:

- Tô Anh !

Bạch Phu Nhân thở dài:

- Người định buộc nàng khai ra, thì khác nào người muốn cho cái miệng của một chiếc bình nói năng như miệng người !

Hồ Duyệt Sư chớp mắt:

- Người không tin ?

Bạch Sơn Quân cười vuốt:

- Ai thì ta không biết , chứ người thì nhất định là phải có biện pháp, và cái biện pháp của người hẳn phải hữu hiệu !

Bạch Phu Nhân lại thở dài:

- Thôi được, ta tin người. Nhưng mà cái biện pháp đó như thế nào, người thử nói cho ta nghe xem !

Hồ Duyệt Sư trầm giọng:

- Biện pháp của ta nằm gọn nơi thân mình của tiểu tử gì gì ngươi đó !

Bạch Phu Nhân cau mày:

- Phương pháp gì kỳ thế ? Ta chẳng hiểu nổi rồi ! Cái chi mà có tiểu quỷ trong đó ?

Hồ Duyệt Sư giải thích:

- Liễu đầu họ Tô quá say mê Tiểu Linh Ngự , nếu chúng ta uy hiếp

được hẳn, thì vô luận chúng ta bảo gì , liễu đầu cũng nghe theo.

Bạch Phu Nhân lắc đầu:

- Ta chỉ sợ không hiệu quả ! Theo ta biết thì Tô liễu đầu có cái tâm cứng như đá, trên thế gian này, chẳng có một nam nhân nào nung cho quả tim đó cháy nát thành vôi nổi !

Hồ Dục Sư cười nhẹ:

- Vô luận cái tâm cứng rắn của nữ nhân nào cũng có cách làm cho dao động cả.

Có điều, chúng ta phải biết chọn đúng người, đúng việc và nhất là đúng lúc. Sao người không nhớ lại trường hợp của mình ? Chẳng phải là người làm dao động con tim bằng đá của lão Bạch đó sao ?

Bạch Phu Nhân cười tít:

- Người đem trường hợp của một nam nhân với một nữ nhân, khác hẳn trường hợp của liễu đầu với tiểu quý ! Người định vượt mông ta đó phải không ?

Hồ Dục Sư mỉm cười:

- Dẫn chứng như vậy để đề cập luôn đến trường hợp của người chú ! Người quên rằng, có lúc người cũng say mê lão Bạch không tưởng nổi, giả như lão Bạch chết bất ngờ, người cũng dám chết theo hẳn !

Bạch Phu Nhân xì một tiếng:

- Sai ! Sai một cách ngu ngốc ! ta mà sai mê lão quý ấy ? Bất quá ta thương hại lão ấy thôi !

Hồ Dục Sư cười hì hì:

- Còn ta, người có thương hại cho ta chẳng ?

Đôi đàng tròng, liếc nhau mấy lượt.

Bạch Sơn Quân cười khan mấy tiếng, khóa lấp cuộc đối thoại nhằm nhí đó làm cho y rất bực mình.

Y thốt:

- Vô luận cái kế đó có hiệu quả hay không hiệu quả, chúng ta cũng cứ thi hành thử, biết đâu sẽ có may mắn ?

Hồ Duyệt Sư cao giọng:

- Nhất định là phải có may mắn ! Ta dám đảm bảo với các người !

Bạch Phu Nhân còn hoài nghi:

- Lừa cho được liễu đầu vào tròng, ta nghĩ chẳng phải là việc dễ đâu nhé , chỉ sợ các người nuôi mộng thôi !

Hồ Duyệt Sư bật cười ha hả:

- Lưới, đã có sẵn rồi, còn thiếu người giăng lưới. Phần việc này, phải nhờ đến mụ Bạch mới được !

Bạch Phu Nhân chịu liền, liếc xéo Hồ Duyệt Sư rồi thốt:

- Người yên trí ! Ta rất thích đối phó với cái bọn nam nhân ương ngạnh, chứ còn lũ háo sắc, chúng như ruồi, khỏi cần quyền rũ chúng cũng bám theo nơi nào có ngọt.

Có lưới, có người rồi, cả ba tìm chỗ giăng ra, chờ con cá lội vào.

Hoa Vô Khuyết từ lâu lắm rồi, vẫn còn ngồi tại chỗ, vẫn si si dại dại, nhìn hẩn, không ai ngờ rằng đó là một con người còn sống, một con người bằng xương bằng thịt.

Hẩn bất động, ngay cả hơi thở cũng chẳng làm phập phồng lồng ngực, đến đôi mắt cũng chẳng buồn chớp.

Lúc Giang Ngọc Lang và Thiết Bình Cô vừa bước qua ngưỡng cửa nhà, chưa vào khuất bên trong, thì ở bên ngoài, Hồ Duyệt Sư tặt lưới

tán đôi đũa rất đẹp của nàng.

Nàng nghe rõ cuộc đối đáp nham nhở đó, tự nhiên rồi lệ tủi hận trào mi, tuôn thành giòng.

Giang Ngọc Lang cười hì hì, thốt:

- Nữ nhân chỉ sợ mình không có mị lực quyến rũ nam nhân đến sai mê điều đúng, hiện tại người có cái mị lực đó, người đã câu hồn dẫn phách bọn đó, thì đáng lý người phải hãnh diện chứ, sao lại tủi hờn. Có cái gì làm cho người khó chịu đâu ?

Thiết Bình Cô rít qua nức nở:

- Người không thể nói một câu bằng tiếng người sao ? Người quen cái ngôn ngữ cảm thú rồi sao ?

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Bất quá ta chỉ an ủi người thôi, chứ thực ra thì, một người đổ cả biển lệ cũng chẳng ích lợi gì ! Đừng bao giờ nên đổ lệ, bởi đổ lệ là một việc hết sức vô ích !

Đó !

Thiết Bình Cô muốn hẳn nói thứ ngôn ngữ của con người thì hẳn nói.

Nàng còn đòi hỏi chi nữa chẳng ?

Thiết Bình Cô chụp tay hẳn, bóp mạnh, run run giọng hỏi:

- Tại sao chúng ta không thừa cơ hội này mà thoát đi ?

Giang Ngọc Lang nhếch nụ cười khổ:

- Người xem kỹ, ta có thể đi được chẳng ?

Thiết Bình Cô trầm giọng:

- Thì ta cố người !

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Nếu người trốn một mình, thì may ra còn thoát được, nhưng chỉ độ ba bốn dặm đường thôi, sau đó người sẽ lại bị bắt lại như thường. Còn như người cùng ta, thì cả hai không đi xa hơn nửa dặm đâu !

Thiết Bình Cô hừ một tiếng:

- Ít nhất, người cũng phải thử xem chứ ? Được thì tốt, không được thì trở lại đây !

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Phàm thử một việc gì là mình không tin tưởng thành công. Nghi mà không thành công mà còn làm thì đúng là ngu ngốc. Ta không thích làm kẻ ngu ngốc, nên chẳng bao giờ chịu làm thử bất cứ việc gì. Nắm được nhiều yếu tố giúp thành công, họa may ta mới bắt tay vào việc, ngược lại thì đừng hòng !

Thiết Bình Cô cau mày:

- Vậy ... người muốn sao ?

Giang Ngọc Lang buông từng tiếng:

- Chờ ! Chờ một cơ hội ! Nhẫn nại, chứ không thể chết vì thất bại !

Hắn điểm nhẹ một nụ cười, đoạn tiếp:

- Người biết chăng, về đức tính nhẫn nại, ta tưởng trên đời này chẳng một kẻ nào sánh được với ta !

Hắn nói đúng !

Hắn nham hiểm thật, song hắn nhẫn nại già lắm, bằng cớ là hắn đã dự mưu một lần, định trốn thoát khỏi tay Tiêu Mê Mê, nếu chẳng có đức tánh nhẫn nại già, thì làm gì hắn đào lỗ, hắn tích trữ vật thực trong hầm cứt ? Một công trình thực hiện trong một chỗ thúy hời ?

Và cũng nhờ đức tính đó, hấn thoát chết hơn một lần !

Thiết Bình Cô cúi đầu, chẳng nói gì nữa.

Giang Ngọc Lang hướng qua Hoa Vô Khuyết, thốt:

- Chúng ta, tuy trước kia là oan gia đối đầu, song hiện tại thì là đôi nạn nhân đồng cừu mà là những kẻ đồng bệnh tương liên, hà huống chúng ta lại là bằng hữu trong cơn tao ngộ đầu tiên ?

Nói như hấn, là chung quy cả hai cũng vẫn là bằng hữu, nếu có sự đối đầu, nếu cái chuyện oan nghiệt giữa nhau thì chỉ có vạn bất đắc dĩ mà có, có tạm thời mà thôi.

Hoa Vô Khuyết là pho tượng gỗ, còn nghe Giang Ngọc Lang nói gì ?

Giang Ngọc Lang cứ cười, cứ tiếp:

- Cho nên, ta muốn rằng, trước mặt ta, người không nên giả vờ, bởi ta biết rõ người chỉ giả vờ mà thôi ! Người có thể lừa được tất cả mọi người, song người không qua mặt ta nổi đâu !

Hoa Vô Khuyết vẫn bất động.

Giang Ngọc Lang lại cười, lại tiếp:

- Ta không ngờ người thông minh đến mức độ đó ! Nếu người không giả vờ, thì vợ chồng già đó sẽ dùng hết thủ đoạn để bức người phải cung khai bí mật về Di Hoa Tiếp Ngọc. Cuối cùng rồi người cũng phải nói, từ cái nín đến cái nói người phải chịu hành hạ tàn bạo, sau khi người nói rồi, người cũng chết luôn.

Chừng như mí mắt của Hoa Vô Khuyết có nhích động.

Giang Ngọc Lang hy vọng, tiếp luôn:

- Tuy nhiên, người nên hận người, hận vì người đem cái sự bí mật đó tiết lộ với Tô Anh. Vì tự hận, mà người nhất định nín luôn, người dám nín mãi mãi.

Nhưng, Hoa Vô Khuyết bất động như thường, trên gương mặt, chẳng có một biến đổi nào, chứng tỏ hẳn có nghe, có dao động.

Giang Ngọc Lang quay qua Thiết Bình Cô , bảo:

- Người bước tới xem, con cộp cái đó có điểm huyết hẳn hay không ?

Thiết Bình Cô bước tới, quan sát.

Một phút sau, nàng đáp:

- Có, huyết Phục Thố trên bộ kinh Dương Minh, ở tay chân, luôn cả huyết Đại Hoàn, trên bộ kinh Thái Âm.

Ai bị điểm vào hai huyết đạo đó, thì đừng hòng làm một cử động nhỏ.

Giang Ngọc Lang hướng sang Hoa Vô Khuyết, tiếp:

- Người thấy đó, đúng là vợ chồng Bạch Sơn Quân không an tâm về người rõ ràng mà ! Cho nên, họ không ngần ngại điểm vào hai huyết Phục Thố và Đại hoàn. Nếu người thực sự si dại, thì khi nào họ phí công điểm huyết làm chi ?

Thiết Bình Cô thở dài:

- Hẳn có nghe, có hiểu người nói chi đâu, hà tất phải nói mãi ?

Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Hẳn có nghe, có hiểu hay không, ta vẫn cứ nói như thường.

Dừng lại một chút, hẳn tiếp luôn:

- Chỉ cần người chọn lựa, trong công phu Di Hoa Tiếp Ngọc, một hai chiêu nào đó, cho ta biết. Lập tức ta giải khai huyết đạo cho người, ta giúp người chạy đi.

Thiết Bình Cô thở dài:

- Sao người không nghĩ là nếu hẳn nghe người nói, hẳn hiểu người

nói gì, thì chẳng lẽ hẳn chịu tiết lộ với người ?

Giang Ngọc Lang cười nhẹ :

- Giả như ta bảo hẳn nói toàn bộ công phu đó, thì đương nhiên hẳn không nói rồi.

Nhưng ta chỉ cần hẳn tiết lộ một vài phần thôi, để đổi lấy mạng sống của hẳn, thì hẳn cũng có thể tiết lộ lắm chứ ? Bởi , sự đánh đổi đó rất hợp lý chứ, hẳn có thiệt thòi chi đâu ?

Thiết Bình Cô cười khỏ:

- Dù cho hẳn không thực sự si dại, chỉ sợ hẳn cũng không còn sức lực mà chạy trốn !

Giang Ngọc Lang hừ một tiếng:

- Với võ công của hẳn, dù công lực có tiêu hao tám chín phần, đánh nhau thì hẳn không làm nổi, chứ chạy đi thì hẳn dư làm ! Hà huống còn có ta, ta sẽ cầm chân vợ chồng Bạch Sơn Quân, giúp hẳn rộng thì giờ chạy đi ?

Thốt đến đoạn đó, hẳn đưa mắt nhìn sang Hoa Vô Khuyết, nhìn một thoáng thôi.

Hoa Vô Khuyết vẫn bất động.

Như vậy là hẳn không nghe, không hiểu !

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Cũng được ! Người không tin ta thì thôi ! Nếu có một cơ hội nào đó, người rơi vào tay ta, thì ... lúc ấy ... Hẳn đừng câu nói đột ngột, rồi luôn miệng rên đau.

Hắn vừa trông thấy Bạch Phu Nhân.

Chẳng những có chỉ có một Bạch Phu Nhân, mà cả Bạch Sơn Quân lẫn Hồ Dược Sư cùng vào với bà.

Bà bước đến trước mặt Giang Ngọc Lang , điểm một nụ cười, hỏi:

- Hiện tại người nghe đau nhiều lắm phải không ?

Giang Ngọc Lang vừa rên, vừa gật đầu:

- Đau ! Đau không tưởng nổi phu nhân ơi !

Bạch Phu Nhân đưa tay bóp bóp nơi đầu vai hấn hỏi tiếp:

- Ta làm như vậy đó, người có bớt đau chẳng ?

Giang Ngọc Lang nhăn mặt:

- Còn ! Đau vẫn hoàn đau, đau như thường, chẳng bớt chút nào cả, phu nhân ơi !

Bống hấn ạ lên một tiếng:

- Mà chùng như có bớt chút ít, phu nhân ơi !

Hấn vụt kêu rống lên như heo bị chọc tiết.

Bạch Phu Nhân ngậm đòn công lực ra tay, công lực chuyển sang hấn, hấn làm sao chịu nổi áp lực đó ? Dù hấn vờ, hấn chỉ vờ nửa phần thôi, cò có đau thật đến nửa phần, cái nửa phần đó bị chân lực của Bạch Phu Nhân đánh tan, chân lực của Bạch Phu Nhân theo huyết đạo đầu vai xâm nhập vào mình, chạy đến đâu là nơi đó như bị trăm ngàn mũi kim chích mạnh, chích tại những khớp xương.

Hấn có là xương đồng thối sắt cũng không làm sao chịu nổi.

Bạch Phu Nhân vẫn cười, nụ cười của bà hoà dịu hơn nụ cười của một từ mẫu.

Giọng của bà êm nhẹ như ru:

- Người có thấy khoan khoái hơn trước chẳng ?

Trời ! Hấn rống lên như heo bị đâm thủng yết hầu, mà bà ta lại hỏi là có khoan khoái hơn trước chăng !

Giang Ngọc Lang hét lên:

- Buông tay đi phu nhân ! Đệ tử van cầu phu nhân ! Vãn bối van cầu phu nhân.

Thiết Bình Cô vọt mình tới, đâm sầm vào Bạch Phu Nhân như muốn liều mạng với bà.

Bạch Sơn Quân xuất thủ nhanh hơn điện chớp, chụp cánh tay nàng, xéo qua một bên, cười hì hì, hỏi:

- Cô nương xinh đẹp kia, ghen phải không ?

Thiết Bình Cô rít lên:

- Hấn chưa làm gì đắc tội với quý vị mà ! Sao các vị lại hành hạ hấn như vậy chứ ?

Bạch Phu Nhân mỉm cười:

- Người đau lòng ?

Thiết Bình Cô dậm chân:

- Các vị muốn đối xử như vậy với hấn, thì trước hết hãy giết tôi đi !

Bạch Phu Nhân vẫn cười:

- Bất quá ta nắn nót xương hấn, thề mà người đau lòng thái quá, giả như ta giết hấn, thì người đau lòng đến mức độ nào ? Chắc là người phải điên mất !

Thực ra, lúc đó Thiết Bình Cô cũng muốn điên rồi, đợi gì đến khi Giang Ngọc Lang bị giết ?

Nàng hét lên:

- Các vị không thể làm như vậy! các vị không nên ... Bạch Phu Nhân điềm nhiên hỏi:

- Người muốn ta buông tha cho hắn ?

Thiết Bình Cô gật đầu.

Bạch Phu Nhân mở miệng một chút:

- Chỉ cần người bằng lòng làm cho bọn ta một việc, là ta buông tay lập tức !

Thiết Bình Cô không suy nghĩ:

- Tôi đáp ứng ! Tôi đáp ứng ... Bạch Phu Nhân hơi nghiêm sắc mặt một chút:

- Vô luận là chuyện gì ? Người cũng bằng lòng làm việc chứ ?

Thiết Bình Cô gật đầu nhanh:

- Miễn là phu nhân buông tay, dù phu nhân bắt tôi làm việc gì, tôi cũng sẵn sàng làm. Điều đó không quan hệ !

Bạch Phu Nhân thở dài, lẩm nhẩm:

- Ta không ngờ mãnh lực tình yêu giữa nam nữ lại ghê gớm đến như vậy, khi yêu, người ta dám hy sinh đến cả tính mạng ! Chưa biết sẽ làm như thế nào mà dám đáp ứng, thì có khác nào đem sinh mạng làm vật đổi trao ?

Rồi bà buông tay.

Hoành tay, bà tát yêu và má Giang Ngọc Lang, cười hì hì tiếp:

- Tiểu tử có phúc quá, mà cũng có tài ghê ! Làm cho một nữ nhân dám lấy thân bảo đảm một sự an toàn cho người, kể ra cũng có thủ đoạn đấy nhé !

Hồ Duyệt Sư chen vào:

- Tô Anh mê say Tiểu Linh Ngư , theo ta thấy, thì cái mức độ cao hơn cô nương này nhiều !

Bạch Sơn Quân cười lớn:

- Nếu vậy thì cái chương trình hành sự của chúng ta rất hay, và chắc chắn là chúng ta sẽ thu thập một kết quả đúng mong ước !

Hồ Dược Sư gật gù:

- Cái đó thì chắc rồi !

Bạch Phu Nhân nguyệt xéo Bạch Sơn Quân:

- Người có thấy cái kế nào của ta mà chẳng thành công chẳng ?

Bạch Sơn Quân cười hề hề:

- Phải ! Phải ! Về mưu kế, thì phu nhân là nhất rồi ! Từ bao giờ đến bây giờ, chẳng khi nào mưu sự mà bất thành ! Chẳng khi nào !

Bạch Phu Nhân lại hứ một tiếng:

- Còn người, về sự vượt mông ngựa, người là nhất rồi ! Hiện tại, người ở lại đây, đôi nam nữ đó, luôn gã si dại kia, giao hết cho người !

Bạch Sơn Quân gật đầu nhanh:

- Yên trí đi phu nhân !

Thiết Bình Cô gục đầu lên mình Giang Ngọc Lang, khóc rầm rức.

Bạch Phu Nhân nắm tay nàng, bảo:

- Đi theo ta thôi ! Người nên nhớ là nhất nhất cái gì cũng phải nghe lời ta, nếu người phá hoại công việc của ta, thì tình lang của người sẽ chết thãm đấy !

Trong lòng như có lửa đốt, lửa bốc cao ngọn, song Tiểu Linh Ngư lại không bước gấp.

Chàng biết, bước gấp cũng chẳng ích lợi gì, bước gấp là không lưu ý đến những gì chung quanh, hiện tại thì chàng cần lưu ý đến cả những cái nhỏ nhất, những cái đó rất có thể giúp chàng truy ra manh mối.

Đêm đã qua, bóng đêm rút mất rồi, nhưng nửa phần núi bị sương mờ bao phủ, chàng cố giương mắt nhìn cũng chẳng thấy được cảnh vật xa xa, có thấy chẳng thì bất quá là những hàng cây giăng thành vệt dài, xam xám, nơi cao, nơi thấp bất đồng.

Cả một cành cây, hấn cũng không chẳng phân biệt được qua lớp sương mờ đó !

Đừng nói là một cành cây, cả đến những dấu hiệu do bọn Cáp Cáp Nhi, Lý Đại Chủy lưu lại, chàng cũng hết sức khó khăn mới nhận ra, dù chàng cố hết sức mắt, tìm ở mỗi thân cây sát bên cạnh chàng.

Tìm thấy các dấu hiệu đó, chàng thấy khó ngang với việc lên trời.

Nhưng cái khó chẳng bao giờ làm cho chàng nản chí, trái lại, nó giúp chàng luyện trầm tính khí bình tịnh.

Trước hết, chàng đến một ngọn suối, rửa mặt mày, rửa những vết dơ trên y phục, rồi định tâm tinh thần, điều tức một lúc, xem thương thế của mình đã giảm được mấy phần.

Chàng thọ thương, không nặng lắm, điều làm cho chàng quan tâm, là chất độc nhiễm vào người.

Vận chuyển chân khí lưu hành quanh thân thể một vòng, chàng không thấy chi lạ, so với tình trạng trước khi thọ thương, bất quá bị treo hơi lâu một chút nên đôi chân tê dại.

Chàng điểm một nụ cười, lẩm nhẩm:

- Liễu đầu đó cứ lải nhải là thương thế của ta nghiêm trọng lắm ! Ta biết, nàng dọa ta, không để cho ta đi ... Ái da ! Nữ nhân, kẻ nào tin

lời nữ nhân, kẻ đó suốt đời chỉ làm tên nô lệ cho bọn chúng !

Nhớ đến cái tình ý của Tô Anh, rất dịu ngọt với chàng, chàng nghe lòng mát rượi, vô luận làm sao, một nam nhân biết mình bị nữ nhân yêu, nam nhân đó cũng khoái, không khoái nhiều cũng khoái ít !

Động của Ngụy Vô Nha ở tại phía Tây, ẩn khuất trong một khu rậm rạp.

Tiểu Linh Ngư không sợ trời, không ngán đất, nhưng đã ném cái khổ do Ngụy Vô Nha dành cho thì không khỏi ngán sợ lão.

Do đó chàng không dám đi thẳng về hướng Tây.

Ngồi bên bờ suối trên một tảng đá lớn, chàng xuất thần một lúc lâu, tự hỏi làm các nào để tìm Hoa Vô Khuyết.

Bỗng chàng thấy vật gì đó từ trên đầu suối theo dòng nước trôi xuống.

Bởi chàng lập tâm chẳng bỏ qua một sự kiện nhỏ nhặt nào hiện ra trước mắt, thì hiện tại chàng fi chàng lờ đi vật đó.

Lập tức, chàng bẻ một cành cây, bước đến sát bờ, vớt vật đó lên.

Thì ra, vật đó là một chiếc quần của nữ nhân. Quần có thêu hoa, đường thêu rất khéo. Người mặc thứ quần đó hẳn phải thuộc danh gia thế tộc !

Nhưng, lưng quần bị xé, mường tượng nữ nhân nào đó bị người dùng bạo lực mà uy hiếp.

Tiểu Linh Ngư cau mày, trầm nghĩ:

- Một việc như vậy xảy ra trong núi sâu ? Nữ nhân nào mặc thứ quần đó vào tận nơi này ? Nữ nhân gặp bọn quỷ háo sắc nào ?

Chàng cho rằng đệ tử của Ngụy Vô Nha làm nên việc đó, nhưng lại nghĩ, động phủ của lão ở tận phía Tây, mà nguồn suối lại hướng Đông, như vậy là không phải bọn đệ tử của lão chủ động rồi !

Đúng lúc đó, một vật nữa trôi xuống, cũng màu hồng.

Một chiếc giày thêu của nữ nhân !

Tiểu Linh Ngư cười, mắng:

- Tiểu tử nào khá lắm ! Cởi quần người ta, chưa cho là đủ, lại còn cởi luôn giày !

Chẳng lẽ hắn muốn ngửi cái mùi chân của nữ nhân ? Chân mang giày vớ, nếu có mùi thì chua chua, hôi thối, thích thúc gì mà hắn muốn ngửi ?

Chàng đoán là sự việc không thể có liên quan với Hoa Vô Khuyết, bởi lẽ thứ nhất, Hoa Vô Khuyết không mặc thứ quần đó, lẽ thứ hai là hắn khôn bao giờ hành động như vậy.

Tuy nhiên, sự kiện này kích động tính hiếu kỳ của chàng rất mạnh. Đồng thời, chàng cũng nổi giận, bởi cái nghĩa khí giang hồ, bởi cái hiệp tâm mà chàng sẵn có, dồi dào, mãnh liệt.

Bằng mọi giá, chàng phải tìm cách giáo huấn kẻ bất lương, nếu cần cũng giết luôn kẻ đó, dứt trừ hậu hoạn cho bao nhiêu nữ nhân khác.

Giữa dòng suối, có một mô đá, rêu xanh mọc phủ, xem ra trơn lấm, với thuật khinh công của chàng, nếu chàng nhảy lên đó cũng chẳng đến đổi trượt.

Chàng nhảy vọt sang mô đá đó liền, đi dọc theo ven mô đá, nhặt thêm một vật nữa.

Một chiếc yếm che ngực nữ nhân !

Chàng cười hì hì, nghĩ rằng gã háo sắc nào đó, cũng quá quác lắm, nhất định quan sát đến đôi vú của nữ nhân!

Đối với chàng, nữ nhân chẳng có giá trị gì song chàng không chấp nhận một nam nhân có hành động mà chàng cho là quá dã man, xem nữ nhân như thú vật !

Rồi một chiếc yếm nữa trôi tới !

Tiểu Linh Ngư buột miệng kêu khe khẽ:

- Thì ra có đến hai nữ nhân sao ?

Một nữ nhân, chàng bất bình, biết được có đến hai nữ nhân, chàng không thắc mắc nữa. Bởi, bên trong có uẩn khúc chi đó, và những nữ nhân này quyết chẳng phải vì lỡ dọc đường mà gặp nạn, vì ngẫu nhiên đến nơi này.

Bỗng có tiếng kêu la kinh hãi từ phía trên đầu suối vọng xuống.

Âm thanh trong trẻo, đúng là của nữ nhân!

Tiểu Linh Ngư đứng trên mô đá mơ màng đến xuất thần. Một lúc lâu, chàng mở một nụ cười bí hiểm, lẩm nhẩm:

- Nữ nhân ! Nữ nhân ! ... tại làm sao mà ta đi đến đâu cũng gặp cái thứ nữ nhân quái dị mãi ?

Ở phía đầu suối, giòng nước từ trên cao rơi xuống, lòng suối rộng, nước chảy ra, trông như bức màn bố trắng.

Thác nước rơi xuống một tảng đá, hoa nước bắn ra, rơi luôn xuống phần chân đá, hiệp lại thành suối chảy ro re ... Thác nước nào cũng đẹp cả, thác nhỏ thì đẹp nên thơ, thác lớn thì đẹp hùng vĩ, dù thời gian là bình minh hay hoàng hôn, thác nước vẫn đẹp như thường.

Ở đây, cho rằng thác nước cũng hơi quá đáng, bất quá mọi nước hơi cao hơn lòng suối, dốc đứng thành ra nước vọt ra, phải đổ như vậy thôi !

Tuy nhiên, vẫn có tiếng ồ ồ, róc rách ... Hiện tại có hai nữ nhân nằm trần truồng trên tảng đá đó ! Tựa hồ cả hai đều hoàn toàn trần truồng, họ nằm tại đó hứng thác nước từ trên cao đổ xuống, nước đổ như vậy hẳn phải có một trong lượng đáng kể, nếu không nói là phi thường.

Chân họ lúc thì co vào, lúc lại vươn ra, tóc họ theo nước xấp xỏa thành từng lọn, từng lọn, tóc đen phản ánh màu nước trắng, đen và trắng nổi bật trên nền đá xanh.

Nhìn thấy cái cảnh đó, Tiểu Linh Ngư sửng sờ.

Cái cảnh đó khó nhìn quá, chẳng những vì cái thảm hại của hai nữ nhân, mà còn vì họ trần truồng, nhìn thân thể lỏa lồ của một người, thì còn gì vô sĩ hơn ?

Tuy nhiên, cái cảnh đó quyến rũ lạ lùng, trừ phi là bậc thánh nhân, còn thì ai lại chẳng thích nhìn, dù biết rằng cảnh đó sẽ dụ con người vào con đường tội ác ?

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm:

- Kẻ nào có óc tưởng tượng quái đản như thế ? Thiếu chi cách hành hạ một nữ nhân, sao lại dùng đến một hình phạt như thế ?

Hai người nữ nhân không ngừng rên, chừng như họ đã phát giác có người trông thấy thảm trạng của họ.

Rồi, họ cũng kêu lên:

- Cứu mạng ! Cứu mạng ! ... Tiểu Linh Ngư hét to:

- Chứ các người không cử động được sao ?

Một nữ nhân gọi to:

- Cứu tôi với ! Ai đó, hãy cứu bọn chúng tôi với !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Ai làm ra cái cảnh đó cho các người ? Kẻ đó ở đâu rồi ?

Nữ nhân đó cứ kêu cứu, âm thanh của nàng dần dần suy nhược, môi nàng mấp má mãi, chừng như muốn nói gì, song không đủ sức thốt thành lời.

Tiểu Linh Ngư chẳng nghe được tiếng nào.

Nơi chàng đứng, các hai nữ nhân đó độ hai trượng. Khoảng cách hai trượng hiện tại đối với chàng chẳng thành vấn đề.

Bất cứ một nam nhân nào, thấy cảnh quyền rũ đó, có thuật khinh công như chàng, dù không động niệm tà dục cũng nhảy qua mà xem.

Chẳng một ai đứng yên mà nhìn một cảnh tượng như vậy được.

Bởi hai nàng đáng thương hại quá chừng, người ta có ai nở điềm nhiên khi thấy hai nữ nhân đáng thương hại lâm nạn như vậy mà không cứu ? Huống hồ cái việc cứu chẳng khó khăn chi cho lắm ?

Nhưng, Tiểu Linh Ngư không nhút nhít, chàng không nhảy sang tâng đá đó, tức nhiên là chàng không cứu rồi !

Vô lương tâm chẳng ? Tàn nhẫn đến mức độ đó chẳng ? Gặp một con vật lâm nạn, nếu có thể, người ta cũng tìm cách cứu nó mà ?

Huống hồ là một đồng loại, Đồng loại đó lại là một nữ nhân, nữ nhân lại có một thân hình hấp dẫn cực độ ?

Chàng không nhảy sang, hai nữ nhân còn hy vọng là chàng do dự, do dự một chút rồi chàng sẽ nhảy sang.

Không, hai nàng không còn hy vọng gì rồi, bởi chẳng những chàng không nhảy sang, chàng lại còn ngồi xuống.

Ngồi xuống rồi, chàng lại giương mắt nhìn.

Hai nữ nhân đó, không ai khác hơn là Bạch Phu Nhân và Thiết Bình Cô !

Bây giờ thì Bạch Phu Nhân sững sờ.

Cái kế do bà toan bày, thực hiện đến giai đoạn đó rồi, kể như chu đáo lắm, động cơ của cái kế đó, là mỹ lực dụ hoặc.

Có con tim nào không dao động trước mỹ lực đó chẳng ? Tim già

cũng phải hồi xuân, nói gì tim non phải bốc cháy gấp !

Song con tim của Tiểu Linh Ngư lại bằng đá ! Hoặc giả, chàng không có con tim.

Vì chàng chẳng hề dao động !

Bà dự mưu như thế này:

phàm đã bị treo lâu như Tiểu Linh Ngư, được buông tha rồi, là phải khát nước. Giữa rừng núi, khát nước là tìm ngay đến suối.

Mà quanh vùng, chỉ có độc một ngọn suối này !

Thế chàng còn đi đâu mà chẳng đến đây ? Cái chỗ Bạch Phu Nhân chọn lựa, dĩ nhiên phải gần cái nơi Tiểu Linh Ngư bị treo, có như vậy, khi chàng thoát nạn rồi là tìm đến chỗ gần nhất.

Mọi diễn tiến đều xảy ra đúng như Bạch Phu Nhân dự tính.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư không nhảy sang ! Thì dự tính của bà dù đúng chín phần sai một phần, cái phần sai làm hỏng chín phần đúng !

Do sự tiết lộ của Giang Ngọc Lang, Bạch Phu Nhân biết tên chàng là Tiểu Linh Ngư, ngoài ra Thiết Bình Cô còn có cái ơn cứu mạng chàng một lần.

Nếu Tiểu Linh Ngư nhận ra, trong hai nữ nhân đó, có Thiết Bình Cô hẳn chàng không ngần ngại mà nhảy sang cứu nàng, đừng nói chi là tình cảnh đáng thương của Bạch Phu Nhân và Thiết Bình Cô mà bất cứ ai trông thấy cũng xúc động từ tâm tìm cách giải cứu.

Mô đá đó, bị nước đổ mãi, mòn mặt, vừa trơn vừa tròn, chỉ có khoảng giữa là hơi trũng xuống.

Bà và Thiết Bình Cô nằm tại trũng, nếu Tiểu Linh Ngư nhảy sang, vừa chạm chân xuống tảng đá là Bạch Phu Nhân xô nhẹ, chàng phải rơi xuống nước.

Dưới nước, Hồ Dục Sư nấp sẵn, để không bị phát giác, y lặn xuống

sâu, dùng đầu một cọng lau làm ống dẫn hơi, ló khỏi mặt nước một chút để thở.

Tiểu Linh Ngư rơi xuống nước rồi, là cầm như sa vào lưới!

Y ngậm một đầu lau, còn đầu kia ló khỏi mặt nước, thở bằng miệng, ngưng thần chú ý nghe tiếng động là y vọt tới.

Dù có thuật khinh công cao tuyệt, Tiểu Linh Ngư cũng khó đặt vững chân trên mô đá trơn trượt đó, nói gì là bị xô ?

Chàng không nhảy sang, không bỏ đi, lại ngồi xuống đó nhìn.

Phải chi chàng bỏ đi, thì cái kè đó cầm như hồng, ai nhúng nước, ai trảm mình dưới nước phải lên bờ.

Như vậy là đỡ khổ !

Nhưng chàng không bỏ đi, Bạch Phu Nhân bắt buộc phải kéo dài cuộc dàn cảnh đó, hy vọng cuối cùng Tiểu Linh Ngư sẽ nhảy sang.

Kéo dài cuộc dàn cảnh, là ai trảm mình cứ trảm, ai hứng thác nước cứ hứng.

Trảm mình, hứng thác nước, đâu phải là việc sướng ?

Lâu dần, Bạch Phu Nhân cảm thấy khó chịu, thác nước đổ đều đều, mà khí lực của bà thì càng phút càng suy giảm, đã đến lúc bà không còn thở đều nữa được.

Bà liếc xem chừng Tiểu Linh Ngư, chàng vẫn ung dung như thường, ngồi nhàn mà ngắm thác reo, suối chảy.

Chẳng những thế, chàng còn cởi giày ra , kỳ cọ chân ra chiều đặc ý lắm.

Rửa chân xong, chàng lại cất tiếng ca.

Lời ca ứng khẩu mà thành, đại ý nói rằng, có nước trong rửa chân rất sướng, có mỹ nhân rửa mắt rất sướng. Con người có được hai thứ

đó, kể cũng đủ rồi !

Bạch Phu Nhân tức uất muốn vỡ lòng ngực. Bà nghiêng rặng, mắng khễ:

- Tiểu tử là quỷ chứ không phải là người ! chẳng lẽ hấn khám phá ra cái mưu của ta ?

Khám phá ?

Cái câu đó, bà hướng cái ý về Thiết Bình Cô.

Thiết Bình Cô tức giận từ lúc ra đi, tức giận vì bỗng nhiên mà nàng trở thành một phương tiện cho vợ chồng Bạch Sơn Quân dùng, hết việc này đến việc khác.

Hiện tại, ngoài cái tức, nàng còn thẹn, nhưng nàng cũng buồn cười cho Bạch Phu Nhân quá chừng.

Nàng cố ý thốt:

- Nhất định là hấn khám phá cái kế của chúng ta rồi !

Bạch Phu Nhân căm hận:

- Làm sao hấn khám phá được ? Cái kế của ta kín đáo như trời xanh, chẳng chút sơ hở, hấn làm gì có đôi mắt thánh mà thấy rõ âm mưu của ta ?

Thiết Bình Cô đáp:

- Có rất nhiều người nói rằng, hấn là đệ nhất thông minh trong thiên hạ. Tôi nghĩ, lời nói đó không sai !

Công lực của nàng chưa bằng Bạch Phu Nhân, dưới thác nước nàng thở khó khăn hơn, song chẳng hiểu tại sao, hiện tại nàng cảm thấy khoan khoái, nàng lại thốt hơi to tiếng một chút.

Bạch Phu Nhân lạnh lùng:

- Người định báo hiệu cho hắn biết đó có phải không ? Nên nhớ là tình lang của người còn ở trong tay bọn ta đây. Nếu cái kế hoạch này bất thành, là người sẽ trở thành quả phụ.

Hồi 91

Tương Kế Tựu Kế

Nghe nói đến Giang Ngọc Lang, lòng Thiết Bình Cô trầm xuống ngay, nàng đã quên, quên những gì bề bàng, tủi nhục để giúp người mãn nguyện, đổi lấy sự an toàn cho cả hai. Nàng tạm quên được rồi. Bỗng dưng người ta nhắc đến. Người ta đã nhắc đến, thì nàng phải đặt thành vấn đề ưu tiên, và cái ưu tiên đó dĩ nhiên là dành cho Giang Ngọc Lang rồi. Thực ra nàng đâu có muốn cho Tiểu Linh Ngư mắc kế Bạch Phu Nhân và nội bọn ? Song đã có bóng hình Giang Ngọc Lang chen vào, thì Tiểu Linh Ngư phải bị quên, hay nói đúng hơn, phải bị hy sinh. Bởi, nàng đâu có muốn Giang Ngọc Lang chết ? Đành rằng nàng không ác ý với Tiểu Linh Ngư, song Tiểu Linh Ngư mắc kế, nàng chẳng thiệt thòi gì. Ngược lại, Giang Ngọc Lang chết là nàng mất tất cả !

Trên đời này, có mấy ai vị tha, vong kỷ ? Huống chi, nàng chỉ là một nữ nhân ? Mà nàng lại đơn độc, bơ vơ ?...

Hiện tại, nàng đã hiểu con người của Giang Ngọc Lang như thế nào rồi. Nàng biết hắn là tay bại hoại, dù không nhất trần đời thì cũng có hạng cao, biết như vậy mà nàng còn làm sao được nữa ? Mảnh ván đã đóng vào thuyền rồi, lấy ra vẫn còn dấu đinh dấu búa. Chí tâm của nàng đã hứa trọn cho hắn, hứa từ lúc ban sơ, nàng hứa với trọn vẹn sự tự nguyện, thì ngày nay cái nợ ký thác con tim đó, có tốt, có xấu như thế nào âu cũng là cái số. Nam nhân chinh phục nữ nhân, dùng tiền, dùng bạo lực chiếm được nữ nhân, chỉ là xác thịt, chức chắc gì chiếm được con tim ? Con tim của nữ nhân chỉ thích dịu và ngọt, những cái đó thì Giang Ngọc Lang có thừa, mà kỳ lạ thay, những thứ dịu ngọt giả dối lại có hiệu lực hơn thứ thiệt. Cho nên, Giang Ngọc Lang càng man trá, Thiết Bình Cô càng yêu quý hắn hơn, yêu quý đến đâm ra hy sinh tính mạng cho hắn. Nàng nín lặng, không dám cười nữa, chớ đừng nói là dám thốt tiếng nào. Lâu lắm, Bạch phu nhân hỏi:

- Ta biết là người có cứu hắn một lần, phải vậy chăng ? Thiết Bình Cô gật đầu:

- Phải !

Bạch phu nhân cau mày:

- Sao bây giờ hấn không cứu lại người ? Thiết Bình Cô đáp:

- Có thể hấn không nhận ra tôi !

Bạch phu nhân trầm ngâm một lúc:

- Có lẽ đúng ! Nam nhân bắt gặp một nữ nhân trần truồng, thì thường thường đôi mắt hướng về nơi nào khác hơn là cái mặt ! Bởi, những nơi khác đó hấp dẫn hơn, bởi những nơi khác thuộc về bí mật, và ai không thích khám phá bí mật của một nữ nhân ? Thiết Bình Cô đỏ mặt. Nàng có cảm giác là Tiểu Linh Ngự đã trông thấy chỗ kín trên thân hình nàng. Nàng tức uất, hiện tại chẳng làm sao che khuất được bộ ngực, phần đùi, trên đùi...

Nàng cũng có thể dùng tay tạm che được chứ ? Nhưng vì sự an toàn của Giang Ngọc Lang, nàng không dám nhúc nhích. Bạch phu nhân lạnh lùng:

- Bây giờ người nghiêng đầu qua đi, kêu lên mấy tiếng cứu mạng vài lượt, nhớ cất cao thanh âm một chút, nhưng đừng cao quá, làm như kiệt sức lắm rồi, vì mong muốn được cứu mà phải cố gắng kêu gọi. Người biết chứ ? Thiết Bình Cô y lời, nghiêng đầu qua gọi liền:

- Cứu mạng !... cứu mạng !...

Nàng day đầu qua, nên trông thấy Tiểu Linh Ngự vừa rửa chân xong, tay chõ đầu, nằm trong tảng đá, mừng tượng ngủ. Bạch phu nhân cũng thấy như vậy, nghiêng răng:

- Tiểu tặc đáng hận lạ ! Chẳng rõ hấn có chủ ý gì ? Bên dưới tảng đá, có người thốt vọng lên:

- Ta đã nói rồi mà, con cá đó tuy bé, song rất khó bắt lắm. Thì ra, Hồ Dục Sư đã vượt quá giới hạn kiên nhẫn rồi, từ dưới nước lộ lên nửa chiếc đầu. Bạch phu nhân hoảng hốt, kêu khẽ:

- Thụt đầu xuống nước đi, thụt gấp ! Hấn thấy thì hồng hết mưu kế đấy !

Hồ Dục Sư cười hì hì :

- Dù hấn có phản lực đến đâu, cũng chẳng làm sao nhìn vòng qua tảng đá được. Làm gì có người nhìn vòng tròn được chứ ? Mà nhìn thẳng thì làm sao ánh mắt soi thấu tảng đá để thấy ta ? Bạch phu nhân thử dài:

- Theo ý người, có phải là hấn đã khám phá ra cái kế hoạch của chúng ta chẳng ? Hồ Dục Sư hỏi lại:

- Người thấy sao ? Bạch phu nhân cười lạnh:

- Cái kế đó kín đáo như da trời, làm sao hấn khám phá ra nổi. Hồ Dục Sư lại hỏi:

- Thế tại sao hấn không đến ? Bạch phu nhân đáp:

- Có thể trời sanh ra hấn có cái tật đa nghi, tất cả sự gì trước mắt hấn, cũng không gây được niềm tin nơi hấn. Cho nên, trước hết hấn không đến, để chờ xem chúng ta có phản ứng như thế nào !

Hồ Dục Sư cười khổ:

- Nhưng chúng ta ở tại đây thọ tội rõ ràng. Còn hấn ở đó hưởng phúc là cái chắc ! Cứ như thế này mà dây dưa mãi thì cái khổ hấn là chúng ta lãnh đủ. Bạch phu nhân khuyến khích:

- Hấn chỉ xem, chúng ta có chịu nổi hay không. Nếu chúng ta nhúc nhích thì cái kế hoạch kể như hồng tuốt ! nếu hồng kế hoạch, người không thấy đáng tiếc sao. Hồ Dục Sư thử dài:

- Tiếc là cái chắc rồi ! Nhưng, chịu cái sự hao mòn như thế này, thực ra không phải là một biện pháp hay. Bạch phu nhân hừ một tiếng:

- Không hay cũng ráng chịu, cố mà chịu. Tiểu quỷ đó như con cái lợi nghênh ngang, vượt lằn này thì chúng ta đừng hồng có dịp giăng lưới lượt hai nữa. Tìm gặp hấn còn khó hơn lên trời hái sao đấy nhé. Hồ

Dược Sư hận:

- Ba chúng ta hiệp sức lại, chẳng lẽ không hạ được hắn ? Bạch phu nhân thờ dài:

- Nghe nói tuy nhỏ tuổi, tiểu tử đó cũng luyện được võ công có hạng lắm. Giả dĩ, hắn lại giáo quyết, nếu thấy tình hình bất lợi là hắn chuồn, đến Di Hoa Cung Chủ mà còn không làm chi được hắn, thì chúng ta đừng hòng công khai chống đối hắn. Hồ Dược Sư thờ dài:

- Nếu vậy, chúng ta chỉ có cách là thi gan với hắn thôi. Thi gan là cố chịu khổ, trong khi hắn ung dung tự tại ! Nhưng chẳng biết người có chịu đựng được bao lâu nữa ? Bạch phu nhân trầm ngâm một lúc, đáp lửng lơ:

- Được khắc thời gian nào, hay khắc đó. Ta chẳng biết sao mà nói với người !

Ngờ đâu, lúc đó Tiểu Linh Ngự đứng lên. Bạch phu nhân vừa mừng rỡ vừa kinh hãi, hấp tấp bảo:

- Lặn xuống đi, ta nghĩ con cá sắp đớp mồi rồi đó nhé. Hồ Dược Sư không đợi bà ta giục, đã lặn từ trước rồi. Bên kia, Tiểu Linh Ngự lẩm nhẩm:

- Có lẽ là không giả đâu ! Chứ nếu giả thì làm sao họ chịu đựng lâu như vậy nổi ? Chàng thờ dài, rồi tiếp:

- Nếu là thật, thì ta không thể nào cứu họ !

Thốt xong, chàng tra giày vào chân, rồi đưa chân giày thòng xuống nước, thấm cho ướt, chàng sợ đá trơn trượt nên thấm ướt giày để di động hơn. Bạch phu nhân biết chàng sắp đến nơi rồi, lòng mừng rơn lên, nhưng không dám tỏ lộ niềm vui bằng sắc diện bằng ngôn ngữ, hay cử động. Trái lại Thiết Bình Cô suýt bật khóc. Mừng tượng trong phút giây đó nàng quên mất Giang Ngọc Lang, nàng muốn kêu to lên, bảo Tiểu Linh Ngự đừng bước đến, nếu chàng đến là mắc kế ngay. Chẳng phải nàng có ý tốt chi với Tiểu Linh Ngự, bắt quá lương tâm nàng chưa táng tận, cái đức còn tiềm tàng, chính cái đức đó khích động nàng. Nàng muốn kêu to, Bạch phu nhân chùng như biết

ý nàng, tròng mắt, gằn từng tiếng:

- Người đừng quên tình lang của người !

Thiết Bình Cô rùng mình, cắn cứng lưỡi, sợ há răng là lưỡi uốn éo ngay, lời phát xuất. Nàng nghe tim nhói lên từng hồi từng hồi. Không báo động được, nàng khóc. Thấy cách nhảy của Tiểu Linh Ngư, Bạch phu nhân thất vọng quá chừng. Tiểu Linh Ngư chuẩn bị rất kỹ, rất lâu, Bạch phu nhân nghĩ rằng cái nhảy đó phải nhẹ nhàng, linh diệu, đẹp đẽ, có thể như phượng múa, công xòe, hoặc như rồng thiên vươn mình ra biển, giỡn sóng trùng dương. Nhưng, chàng nhảy tầm thường quá, mường tượng như một kẻ thất phu, bình sanh chẳng biết mảy may võ công, chàng nhảy như một thôn dân muốn vọt qua một cái mương, nhưng không cầu, bởi không cầu nên phải nhảy qua mương, bởi không muốn lợi ngang. Một người nghe nói ở một vùng nào đó có con cá rất ngon, dày công bố trí, giăng lưới sẵn sàng, chờ bắt con cá. Tuy cá chưa sa lưới, cá đã lộ hình, con cá đó tầm thường quá, chẳng xứng đáng với cái công chuẩn bị của người bắt cá. Thì, đương nhiên Bạch phu nhân phải thất vọng. Bà thở dài lẩm nhẩm:

- Người thông minh không nên khổ công an bày sự việc, bởi có nhiều việc mà người ta không cần vận dụng sự thông minh cũng vẫn làm được như thường. Nếu biết được hẳn tầm thường như vậy thì ta đâu phải nhọc tâm, nhọc trí nghĩ ra một kế hoạch tân kỳ ? Và ta đâu phải dầm mình trong nước hàng giờ, chịu lạnh thấu xương như thế này ? Bỗng, một tiếng ùm vang lên, hoa nước bắn tung tóe. Thay vì nhảy lên tảng đá, Tiểu Linh Ngư lại nhảy xuống nước. Rồi chàng quơ tay, chò chân, tay khoáy nước bắn hoa, chân đạp đùng đùng, sanh sóng. Chàng cố bám vào tảng đá, chừng như để leo lên, đá có rêu, trơn trượt, tay chàng bám vào đầu là vọt ở đó, bám hăng mười, hăng trăm lượt rồi, tay vẫn vọt mãi. Rồi có tiếng ọc ọc vang tiếp, hòa lẫn với tiếng chân đạp nước đùng đùng. Đúng là chàng bị chìm nước ập vào miệng, chàng cố đưa phần nước vào miệng ra ngoài, trong đùa ra, ngoài ập vô, bật thành tiếng ọc ọc. Có lẽ chàng cũng đã uống mấy ngụm rồi. Cố nhoi đầu lên, chàng gọi to:

- Cứu mạng ! Cứu mạng ! Ta sắp chết chìm đây !

Cái kẻ được mong đợi mỗi mòn đến cứu người, thì kẻ đó lại gọi người cứu ngược lại. Bạch phu nhân quá thất vọng thành bực tức,

bây giờ thì bà nhận định là chẳng những Tiểu Linh Ngư vô dụng về mặt võ công, mà chàng còn vô dụng luôn về mặt thủy tánh. Rất tiếc, chàng rơi xuống nước ở đối diện với Hồ Dược Sư, chứ nếu không thì Hồ Dược Sư sẽ vươn tay ra, bắt con cá đó, cá không ngon, đương nhiên chẳng ai thèm ăn, song người ta có thể giết con cá cho hả tức. Bây giờ, Tiểu Linh Ngư không còn kêu cứu được nữa, chàng đã chìm, miệng há ra, nước ập vào, âm thanh tuông ra đũa nước ọc ọc, nước sùi bọt kêu rào rào. Trong tình hình đó, chàng sắp chết đến nơi. Bạch phu nhân thăm mắng:

- Nếu mà ta chẳng còn dùng đến ngươi, thì nhất định là hôm nay ta sẽ để cho ngươi đi châu Long vương, châu gấp !

Bà sắp sửa không dè dặt nữa, bà sắp sửa ngồi lên, nhưng sức nước từ bên trên đổ xuống quá mạnh, mà khí lực của bà tiêu hao quá nhiều, vừa chồm dậy là bị nước dội xuống phải nằm trở lại. Cái ống lau từ từ di chuyển từ phía hậu tảng đá ra phía trước. Hồ Dược Sư rời chỗ nấp, định vòng ra phía trước bắt con cá. Nước rất trong, đôi mắt của Hồ Dược Sư mở ro trông rất rõ. Tiểu Linh Ngư hiện tại giống như một con chó rơi nước, nếu Hồ Dược Sư vươn tay ra, là cầm chắc nắm được chàng. Ngờ đâu, Tiểu Linh Ngư khẽ uốn mình vọt lên mặt nước. Đồng thời chàng khẽ búng ngón tay, từ ngón tay văng đi một viên tròn đen, chẳng biết là viên gì. Viên đó văng đi rất chuẩn, vút vào chiếc ống lau thông hơi, đúng lúc Hồ Dược Sư hít không khí vào miệng. Đương nhiên y hít luôn viên đó vào, hít khá mạnh, viên đó chui tọt qua yết hầu. Nhanh tay, Tiểu Linh Ngư lại chụp luôn ống lau. Viên đó vừa nặng vừa nhão, vừa thúi, Hồ Dược Sư định mửa ra, song nước chặn vít nơi miệng, miệng vừa há ra, nước ập vào, thành thử y lại uống mấy ngụm, nước tống luôn viên đó xuống dạ dày. Bạch phu nhân không hề trông thấy sự việc đó. Bà chỉ nghe nước sùi lên kêu ọc ọc mấy tiếng, chẳng hiểu việc gì đã xảy ra ở dưới đó. Lấy được ống lau rồi, thuận tay Tiểu Linh Ngư cầm đầu lau vào bàn chân Bạch phu nhân, đúng vào huyết Dũng Tuyền. Đến khi Hồ Dược Sư vọt lên khỏi mặt nước như con ếch phóng mình, thì Bạch phu nhân đã cứng người như con ngựa chết, nằm tại đó mà chịu cho nước xối mạnh, không làm sao động đậy được. Mô tả diễn tiến đó, dĩ nhiên phải chậm, song sự tình xảy ra như một cái chớp, chính Hồ Dược Sư và Bạch phu nhân đều là những tay cao cường mà không phản ứng kịp, đủ biết cái đà nhanh như thế nào. Bạch phu nhân nằm mộng cũng chẳng hề tưởng tượng là mình có thể bị điểm huyết. Chính sau khi bị điểm rồi, bà cũng chẳng biết tại sao. Hồ Dược Sư trôi mình lên

khỏi mặt nước, trước tảng đá, cứ há miệng ới mưa mãi, song chẳng thấy vật gì vọt ra, ngoài nước dãi, nhớt nhao. Y mưa đến độ nước mắt nước mũi chảy ròng ròng. Nhìn qua Tiểu Linh Ngư, y thấy chàng ta đã trở về chỗ cũ, chẳng rõ chàng trở về đó từ lúc nào. Chàng nhìn y cười hì hì, mừng tượng là chàng chẳng có làm gì, và cũng chẳng có việc gì xảy đến cho Hồ Dục Sư và Bạch phu nhân. Bạch phu nhân đến lúc đó mới biết được sự tình. Người câu cá, cá không ăn câu, trái lại người câu lại bị cá ăn. Bà vừa kinh ngạc, vừa phẫn uất, gọi gấp:

- Lại đây, lại giải huyết cho ta. Hồ Dục Sư đưa tay lau nước mắt, nước mũi gắt:

- Huyết gì mà giải ? Bạch phu nhân gắt ngược lại:

- Huyết Dũng Tuyên chứ huyết gì ? Hồ Dục Sư còn đang suy nghĩ, Tiểu Linh Ngư ở xa xa, cười thốt vọng lại:

- Nếu ta là người, chẳng bao giờ ta cứu bà ấy. Bàn tay của Hồ Dục Sư vừa vươn lên, bàn tay đó ngừng lại giữa vời. Rồi y hỏi:

- Tại sao ? Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Hiện tại, người còn thì giờ, công phu để cứu người nữa sao chứ ? Tại sao người không tìm cách tự cứu mình trước ? Hồ Dục Sư biến sắc:

- Cái... vừa rồi đó... là cái gì ? Tiểu Linh Ngư hỏi lại:

- Người không đoán ra à ? Hồ Dục Sư rung rung giọng:

- Thuốc... thuốc độc ? Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc:

- Nếu không là thuốc độc thì chẳng lẽ là thuốc bổ sao ? Hồ Dục Sư nghe toàn thân nhũn lại, khí lực như mất hết, chẳng còn một điểm nhỏ.

- Tiểu Linh Ngư lại tiếp:

- Giả như người nghĩ là nên nhờ ta cứu cho, thì cứ ngoan ngoãn ngồi

xuống đó, không được nhúc nhích. Bạch phu nhân hét:

- Đừng nghe hắn, cứ giải huyết cho ta trước, ta sẽ có cách cứu người !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Người cứu y ? Người biết chất độc đó là chất độc gì chẳng ? Bạch phu nhân đáp bướng:

- Vô luận là chất độc gì, ta cũng có cách hóa giải. Tiểu Linh Ngư lại cười vang:

- Lời nói của người chỉ để gạt trẻ nít lên ba thôi, chứ y thì chắc chắn không tin nổi rồi, trừ ra y là một ngốc tử. Bạch phu nhân không màng đến chàng, hướng qua Hồ Dục Sư bảo:

- Vô luận làm sao, trước hết người hãy giải huyết cho ta, sau đó chúng ta sẽ hiệp sức uy hiếp hắn trao ra giải dược cho người. Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người dọa ta à ? Cả hai người hiệp sức lại, vị tất làm cho ta đánh rấm, nói gì là uy hiếp ta phải vâng theo ý muốn của các người. Bên này thốt một câu, bên kia trả một câu, Hồ Dục Sư ở giữa chẳng biết phải nghe ai. Thiết Bình Cô hết sức ngạc nhiên, mà cũng vô cùng mừng rỡ, suy tư một lúc, bỗng nhận ra nếu lúc này không chuồn đi thì còn đợi đến bao giờ ? Lập tức, nàng lặn mình qua vài vòng đến phía hậu tảng đá, rơi luôn xuống nước. Hồ Dục Sư giật mình, còn Bạch phu nhân thì khẩn cấp cực độ, hét:

- Sao người chưa động thủ ? Người còn chờ gì mà chẳng giải huyết cho ta ? Hồ Dục Sư thở dài, nhếch nụ cười khổ:

- Ta cũng muốn cứu người lắm chứ, song tánh mạng của ta... phải quan trọng hơn, phải cấp bách hơn. Bạch phu nhân giận run:

- Trước kia, người từng nói là sẵn sàng chết vì ta, cho ta mà, sao bây giờ người quên đi ? Hồ Dục Sư lại thở dài:

- Nam nhân theo đuôi một nữ nhân, có kẻ nào lại không nói câu đó ít

nhất cũng năm bảy lần ? Có nam nhân nào lại không võ ngược xưng là dám chết cho nữ nhân ? Nếu cái câu đó mà là thật là chí tình, chí nghĩa, thì tất cả nam nhân trên đời này đều chết hết rồi, chết sạch sành sanh !

Bạch phu nhân trợn mắt, tức uất đến không thể nói được tiếng nào. Tiểu Linh Ngư vỗ tay cười lớn:

- Hay quá ! Hay không tưởng nổi ! Cái câu đó thật là chí lý, đáng được để đời làm một châm ngôn ! Cái câu đó đáng được rót vào tai tất cả nữ nhân !

Lúc đó, Thiết Bình Cô đã cố gắng lội đến gần tảng đá nơi Tiểu Linh Ngư đứng, nàng toan bò lên, bỗng trực nhớ là mình trần truồng, nên khựng lại. Tiểu Linh Ngư khẽ liếc mắt về phía nàng, điểm một nụ cười. Thiết Bình Cô kinh hãi, thụt đầu dưới nước. Tiểu Linh Ngư cười ha hả:

- Có thể là người đang mắng thầm ta chẳng phải là một kẻ quân tử. Bởi con mắt của quân tử có cách nhìn, tiểu nhân nhìn thì mở to mắt, quân tử nhìn thì len lén, hi hí thôi, phải chăng ? Mà ta chỉ có cái tật, hễ nhìn là phải mở to mắt. Tuy ta liếc khẽ, song người cứ cho là ta nhìn trâng tráo, ta còn làm sao hơn ? Thiết Bình Cô đỏ mặt, ấp úng:

- Người... người...

Tiểu Linh Ngư chặn lời:

- Người định bảo ta quay mặt về hướng khác ? Thiết Bình Cô gật đầu. Tiểu Linh Ngư cũng gật đầu:

- Được, ta sẽ quay đầu về phía khác, song trước hết ta hỏi người một câu, vừa rồi nằm phơi trên tảng đá, người không thẹn, còn bây giờ trằm mình dưới nước sao người lại thẹn. Thiết Bình Cô bối rối:

- Ta... Tại vì... tạ. Tiểu Linh Ngư thản nhiên tiếp luôn:

- Tại vì vừa rồi người tưởng là ta mắc mưu phải vậy chăng ? Rất tiếc, kẻ mắc mưu không phải là ta ! Kẻ mắc mưu lại là bọn khác. Câu nói đó như một trận roi quất vào mặt Thiết Bình Cô. Bọn khác mà chàng

vừa nói lên đó, dĩ nhiên có gồm nàng trong số ! Lừa chàng nàng không thẹn lã lờ. Bị lừa ngược lại, nàng thẹn với thân thể trần truồng. Cái sự trần truồng thực ra cũng chẳng đáng thẹn lắm, điều làm cho nàng thẹn nhiều là tâm tư bị khám phá !

Tuy nhiên nàng cũng cố cãi với giọng run run:

- Người... sao ngườiỡ nỡ vu oan cho ta ? Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Ta vu oan cho người ? Ha ha ! Ta muốn thỉnh giáo người thêm một điều, là trước đây người còn nhích động được, miệng người còn nói được, sao người không cảnh cáo ta ? Sao người để ta mắc mưu ? Thiết Bình Cô càng bối rối hơn:

- Chỉ vì ta... ta...

Nàng nhận ra, chẳng còn lời gì nói được nữa, cãi không được thì nàng khóc. Tiểu Linh Ngư bảo:

- Đừng ! Đừng khóc. Ta không là Hoa Vô Khuyết, ta không hề có cái tánh thương hương tiếc ngọc như hấn. Người khóc đến lệ chảy thành sông, can trường của ta vẫn không lay động ! Chẳng bao giờ ta đồng tình với người đâu !

Rồi chàng thở dài lẩm nhẩm:

- Thật ta không hiểu nổi tại sao người đòi lại lên án gắt gao một nam nhân, nếu nam nhân đó có làm điều sai quấy. Trái lại một nữ nhân cũng làm y như vậy thì nữ nhân lại được tha thứ. Nữ nhân luôn luôn đáng thứ tha ! Lạ lùng thật. Thiết Bình Cô kêu lên:

- Ta có muốn người thứ tha cho ta đâu ? Ta tuyệt nhiên không van cầu người mà...

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Thế thì hay ! Ta hy vọng người không van cầu ta ! Người ta dù là nam hay nữ, dám bán rẻ bán mắc ta, chẳng bao giờ ta dung tha bọn ấy. Cũng như nếu ta bán rẻ bán mắc kẻ nào, chẳng bao giờ ta muốn kẻ đó thứ tha cho ta ! Ta có làm là phải có chịu !

Bỗng, chàng trừng mắt cao giọng gằn từng tiếng:

- Nhưng, người, ta hỏi người, tại sao người bán ta ? Tại sao ? Hả ? Tại sao, người giải thích cho ta nghe xem ? Thiết Bình Cô vụt to tiếng trả lại:

- Tại vì ta thấy người tự cao tự đại, ngạo nghễ, ngông cuồng, tự tư, tự lợi, vị kỷ, vong tha, tự xem mình là siêu việt nhất trần đời, tự cho mình là vô thượng, chẳng một ai hơn nổi ! Ta hy vọng chính mắt trông thấy người chết nơi tay kẻ khác. Tiểu Linh Ngư không ngờ nàng phản ứng như vậy, sững sờ một chút đoạn cười hì hì :

- Phàm nữ nhân lúc nói chuyện hay cãi vã, càng to tiếng chùng nào thì những lời nói càng giả dối, người hét oang oang như thế rõ ràng người không có ý hại ta, nhất định là người có nỗi khổ lòng sao đó. Cho nên, ta nghĩ là phải tha thứ cho người. Thiết Bình Cô trở mắt, há hốc miệng, thảm thán phục chàng. Tiểu Linh Ngư lại tiếp luôn:

- Có lẽ là người thân cận với ai đó, rồi cái người thân cận với người lại rơi vào thủ đoạn một đệ tam nhân, người muốn cứu người thân cận, bắt buộc phải tuân theo kết hoạch của đệ tam nhân, sẵn sàng đem ta mà bán cho quỷ !

Chàng thở dài kết thúc:

- Nếu đúng như vậy thì ta chẳng có lý do nào phiền trách người nữa. Ta biết, nữ nhân luôn luôn quý trọng người yêu, người lý tưởng, thời thường vì người lý tưởng mà dâm bản thân. Bản thân còn quên được thì nói chi đến cái việc bán ngoại nhân cho quỷ ? Câu nói đánh trúng tim phổi của Thiết Bình Cô. Nàng khóc rống lên. Nàng không tưởng, kẻ đáng ghét như chàng lại nói lên những câu đáng giá quá chùng, và chàng không còn đáng ghét nữa. Tâm sự của nàng chẳng ai chịu hiểu mà sót thương cho nàng, cả Giang Ngọc Lang cũng xem thường, cũng dửng dưng. Chỉ có mỗi một Tiểu Linh Ngư ! Chàng hiểu nàng như lòng bàn tay ! Nàng hận, hiện tại không thể nhảy lên, sà vào lòng chàng, để mà khóc than cho hả, kể lể cho hả. Tiểu Linh Ngư dụi giọng:

- Nhưng người thân cận của người là ai ? Người đó xứng đáng cho

người hy sinh cao độ như thế chẳng ? Thiết Bình Cô thốt qua nước nỡ:

- Người... người biết hẳn ! Hẳn không xa lạ gì với người ! Ta không thể nói tên hẳn. Nàng không nói vì không thể nói được, song có khác chi nàng nói ? Nàng đã bảo người thân cận của nàng không xa lạ gì đối với Tiểu Linh Ngự, thì không cần suy nghĩ, chàng cũng hiểu là ai rồi. Bởi, trong lứa tuổi của nàng thì người thân cận phải là một thiếu niên, mà thiếu niên thì Tiểu Linh Ngự có quen ai nhiều hơn cái số độ ba người ? Trong số ít đó, còn phải loại Hoa Vô Khuyết ra, thì dễ hiểu quá. Cho nên, muốn tra cứu một bí mật nào nơi nữ nhân cứ đợi cái lúc nữ nhân đó đau khổ mà thám dò, chín phần mười cảm chắc có kết quả như ý muốn. Thoáng biến sắc, song cố giữ bình tĩnh nhân, Tiểu Linh Ngự hỏi:

- Có phải Giang Ngọc Lang chẳng ? Thiết Bình Cô không đáp. Không đáp là mặc nhận lời. Bởi, nữ nhân không thích để cho ai làm rằng mình yêu một người mà mình không quen không yêu được. Luôn luôn, các nàng tìm cách đính chánh nếu có sự việc hiểu lầm, và các nàng tuyệt nhiên không thừa nhận bừa bãi. Tiểu Linh Ngự vụt nhảy lên, hét to:

- Tốt ! Tốt ! Tốt ! Người vì cái gã khốn nạn đó mà đành đoạn đem ta bán rẻ bán mắc cho người khác, thì thật là người làm một chuyện đáng ca ngợi quá chừng. Người biết không, dù có đem gã ra mà chém đầu, chém cả trăm cái đầu gã, cũng chưa bù lại được những cái quấy, cái bại hoại của hắn đã làm từ trước đến nay. Thiết Bình Cô sợ hãi, sững sờ. Tiểu Linh Ngự quát luôn:

- Nếu là người vì một kẻ nào khác mà hành động như vậy, thì ta có thể châm chước cho, chứ người vì gã ấy thì...

Thiết Bình Cô làm sao chịu nổi sự quát tháo của Tiểu Linh Ngự. Chàng mắng phớt qua Giang Ngọc Lang một lần, nàng có thể lờ đi, bởi nàng cũng hiểu Giang Ngọc Lang chẳng phải là con người tốt, chàng có thể trách cứ nàng, trách bao nhiêu nàng cũng cam chịu. Song, nàng không chịu nổi chàng khinh bỉ nàng, rẻ rúng nàng như vậy. Tại sao nàng không thể vì Giang Ngọc Lang chứ ? Vả lại, nàng có van xin chàng tha thứ đâu ? Sôi giận, nàng hét trả:

- Ai bảo người tha thứ chứ ? Ta có cần đâu ? Đành rằng hẳn không tốt chi đó, còn người, người tốt lắm sao ? Tiểu Linh Ngư trừng mắt nhìn nàng một lúc lâu, buông tiếng thở dài:

- Thực ra, ta không trách người làm gì. Tiểu tử đó có mồm có mép lắm, lời nói của hẳn ngọt hơn mật, đừng nói chi người, dù cho một nữ nhân thông minh hơn người mười lần, ngàn lần cũng bị hẳn lừa như thường. Thiết Bình Cô đứng dưới nước, dờ khóc dờ cười. Tiểu Linh Ngư đổi thái độ, trở nên ôn hòa, cười hì hì, nhìn nàng một phút, đoạn day qua phía Hồ Dực Sư, thốt:

- Khá đó, xem ra người cũng thông minh, không chịu động thủ vội vã, rất tiếc là người thông minh như người mà lấy phải một mục già thích cời trần truồng. Hồ Dực Sư cãi:

- Ta không có vợ !

Tiểu Linh Ngư giật mình. Rồi chàng bật cười lớn:

- Vậy càng hay ! Ta thấy người thông minh hơn ta nhiều !... Nhưng cái mục ấy mà không chồng thì hẳn là phải điên mất, điên từ lâu, điên từng chập, từng chập ! Thế chồng của mục ta ở đâu ? Chàng chớp mắt, chừng như có nhìn qua Thiết Bình Cô, song chung quy cũng hướng về Hồ Dực Sư hỏi:

- Hỏi người vậy thôi, chứ ta biết là chồng mục hiện đang giám thị Giang Ngọc Lang tại nhà. Có đúng không nào ? Chàng cười hắc hắc. Hồ Dực Sư thở ra:

- Đúng !

Tiểu Linh Ngư lại nhảy dựng lên. Lần này chàng nhảy luôn qua tầng đá đó, chàng nhảy nhẹ nhàng, phiêu phưởng đáp xuống êm hơn chiếc lá rơi. Lần này, chàng không trượt chân rơi xuống nước như trước. Bạch phu nhân nghiêng răng, rồi cắn môi, cắn mạnh đến nỗi môi suýt rướm máu. Tiểu Linh Ngư lại cười hì hì, nhìn bà ta hỏi:

- Người già rồi, dù phải khó chịu phải lắm, giữ được như vậy chẳng phải dễ đâu, người đã có chồng còn đeo thêm một tình nhân, thế chưa đủ sao lại còn toan lừa cả ta nữa. Thèm khác chi mà ác quá vậy ?

Bạch phu nhân nghiên răng trèo trẹo:

- Người thông minh chẳng lẽ không đoán được tại sao ta lừa người ?
Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một chút:

- Ta đoán như thế này. Tuy người len lén đánh cắp Hoa Vô Khuyết mang về nhà, song Hoa Vô Khuyết không chịu tiết lộ bí mật của Di Hoa Tiếp Ngọc với người. Trong bọn ba người các người, có kẻ âm thầm theo dõi Tô Anh, biết nàng ấy có phần nào lo lắng cho ta, các người định bắt ta để làm một công cụ, uy hiếp Tô Anh, buộc nàng phải tiết lộ cái bí mật mà Hoa Vô Khuyết giữ kín. Bạch phu nhân sững sờ. Bách thách chàng đoán, ngờ đâu chàng đoán đúng quá. Mừng tượng là chàng có tham dự công cuộc, hoạch định mưu kế đó. Tiểu Linh Ngư thấy bà ta ngần ngại, bật cười lớn tiếp:

- Người phục ta chưa ? Hiện tại thì người nên biết là phạm kẻ nào muốn đương đầu với ta, kẻ đó chắc chắn là phải nhúc nhích đầu với ta !

Bạch phu nhân nghe đấng nơi yết hầu, chất đấng đó trào ra miệng nhanh chóng. Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Giả như người muốn lừa cho ta vào tròng, thì đáng lẽ người không cần phải cời truồng ra như vậy, người tự hành hạ thân xác chịu lạnh lẽo vô ích quá. Cho nên ta nghĩ cái tật của người là thế, thích bẹo mình bẹo dạng cho kẻ khác thấy mà phải mê mẩn tâm thần. Đương nhiên, người có hiểu là nhiều người thích nhìn trộm nữ nhân lúc tiểu tiện, hoặc lúc nữ nhân tắm rửa. Mà cũng có những nam nhân lại thích tiểu tiện một cách sỗ sàng trước mặt nữ nhân. Biết như vậy, người mới ham phô trương những cái cần giấu ! Người tiêu biểu cho hai hạng người đó. Bạch phu nhân thẹn quá, rung người lên cái, tiếng mắng oang oang. Trong ngôn ngữ của con người, có những tiếng ác độc nào, đê hèn nào, bà đều mang ra mà dùng, bà mắng như xối nước vào mặt Tiểu Linh Ngư. Chàng lò đi, như chẳng nghe gì. Rồi chàng cũng quay mặt luôn, không nhìn đến bà ta nữa. Đàng kia, Thiết Bình Cô nhoi nhoi người trong nước, chẳng dám lộ mình lên, nàng chẳng biết làm cách nào để đỡ khổ, bởi nước thì lạnh, mới trầm mình còn chịu được, trầm mãi đến bây giờ, dù công phu của nàng có cao đến đâu, nàng cũng chẳng sao chịu nổi. Nàng lạnh quá, môi trắng nhợt nhạt, trong tâm thì bi ai oán hận, tức bực lại thẹn thùng. Nàng nhận thấy có sống thêm cũng chẳng thú vị gì, nên định

chết. Chết đi là dứt cái khổ hiện tại, tránh được những cái khổ trong tương lai, rất có thể những cảnh mừng tượng sẽ còn diễn tiếp. Ngờ đâu đúng lúc đó, Tiểu Linh Ngư vụt cao giọng hỏi:

- Người có biết vị Thiết cô nương đó là chi của ta chăng ? Hồ Dục Sư đáp ứng:

- Không... không biết. Tiểu Linh Ngư tiếp nói:

- Nàng là ân nhân cứu mạng ta đó. Nàng là bằng hữu rất tốt của ta đó ! Bây giờ, nàng bắt buộc phải trầm mình mãi trong nước như vậy, ta hỏi người, ta có chịu nổi không ? Bỗng nhiên mà chàng nói câu đó, Thiết Bình Cô nghe rồi, chẳng rõ nàng kinh hãi hay mừng rỡ !

Hồ Dục Sư lại đáp ứng:

- Chắc là... chắc là... khó chịu lắm !

Tiểu Linh Ngư nổi giận:

- Người đã biết là ta không chịu nổi, thì tại sao người không cởi chiếc áo ngoài của người quăng sang cho nàng ? Hồ Dục Sư có vẻ khó khăn:

- Rồi còn tại hạ ? Tại hạ phải làm sao ? Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Cái kẻ sống sót, dù có trần truồng cũng dễ trông hơn người chết vận y phục. Phải vậy chăng ? Hồ Dục Sư không dám dằn dà, cởi phăng chiếc áo, cuộn lại quăng qua cho Thiết Bình Cô. Thiết Bình Cô tiếp lấy song do dự, chẳng hiểu có nên mặc vào hay không nên. Tiểu Linh Ngư thốt:

- Trong lúc Thiết cô nương mặc áo, nếu người nhìn lên là ta móc đôi mắt người đó, nghe chưa ? Hồ Dục Sư tức uất, song rất buồn cười, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ vừa rồi ta không trông no mắt sao mà bây giờ còn phải nhìn lên. Một kẻ chứa trong bụng cái viên thuốc vừa chua, vừa nhớt vừa thúi, dù có hàng trăm thiếu nữ trần truồng phơi bày trước mắt cũng chẳng thấy nổi cái hứng nhìn. Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Dẫn chứng người vậy thôi, chứ ta biết, người không có lòng dạ nào mà nhìn. Người phải nghĩ đến cái vật gì trong bụng kia, phải không nào ? Thiết Bình Cô mặc áo. Nàng không quên ý định tự tử. Nàng tự nhủ:

- Chết, đành như vậy rồi, song có mặc áo vào rồi chết thì dù sao cũng đỡ hơn. Mặc áo rồi, nàng chợt nhớ đến Giang Ngọc Lang. Nàng nhớ luôn đến rất nhiều việc khác. Nàng cảm thấy chưa có thể chết được !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt. Trong ánh mắt có vẻ cười, song miệng chàng không cười. Chàng biết tâm tình nữ nhân lúc trần truồng khác với lúc có y phục khoác lên mình. Cùng một người, trong hai cảnh làm tâm tình cũng khác luôn. Có lẽ chàng cũng biết luôn, tại sao có sự dị đồng đó. Rồi chàng bật cười, không giấu lòng lâu được. Chàng lẩm nhẩm:

- Chẳng rõ nàng mặc áo xong chưa. Hồ Dục Sư cũng không đành lòng được, buột miệng đáp:

- Xong rồi !

Tiểu Linh Ngư nổi giận:

- Ta không ngờ người vẫn nhìn lên. Hồ Dục Sư chối :

- Đâu... đâu có. Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Không nhìn lên sao người biết là nàng đã mặc áo xong rồi ? Hồ Dục Sư ấp úng:

- Tại hạ... tại hạ...

Tiểu Linh Ngư bật cười ha hả:

- Thực ra thì người đã thấy rõ cái gì người cũng thấy rõ cả rồi, thì hiện tại dù người có nhìn lên thêm nữa cũng chẳng sao ! Người không nên quá sợ hãi. Hồ Dục Sư nhìn sống Tiểu Linh Ngư, không biết nói làm sao cho hả tức, cho đỡ khổ. Võ công của y đâu phải tầm thường, đầu óc của y đâu phải là dở, bình sanh y tự hào là một tay

sáng giá lắm, trong võ lâm kể ra chẳng có mấy tay trội hơn y. Ngờ đâu một tay hữu hạng giữa sông hồ bỗng dựng lại đưng đầu với một tiểu tử chưa bước qua ngưỡng cửa thanh niên, bị tiểu tử đó phá mưu toan mà chính y cho là tuyệt diệu, kín đáo như nền trời xanh thẳm, tiểu tử làm cho y điều đứng đến dở khóc dở cười, hiện tại thì y không còn có nghĩ đến việc gì khác được, hơn là tự do cho bản thân, giành lấy cái sống trước, rồi sau đó muốn tính chi hãy tính. Tiểu Linh Ngư chớp chớp mắt mấy lượt, vụt đập tay lên vai Hồ Dược Sư, điềm một nụ cười, tiếp:

- Người không nên nghĩ ngợi viễn vông, bởi chẳng có gì khó khăn cả, chỉ có những kẻ ngu ngốc mới không biết tự quý trọng, mới rẻ rúng tánh mạng mình, bỏ đi một cơ hội tự cứu để lo bảo toàn tánh mạng cho kẻ khác. Người uyển chuyển van cầu ta bố thí cho người sự an toàn, thì đúng là người hành động sáng suốt, chỉ có những kẻ thông minh mới hành động như vậy. Chẳng ai cười chê người đâu, trái lại người ta sẽ khâm phục người, cho người thức thời biết tiến biết thoái đúng lúc. Ngày xưa, đến Hàn Tín không chịu tự trốn giữa chợ, thì làm gì sau đó được bái tướng phong hầu ? Hồ Dược Sư thở dài. Tiểu Linh Ngư đem cái gương Hàn Tín nêu ra, vô hình trung Hồ Dược Sư cảm thấy mình là một khuôn mặt lớn, bắt quá trong cơn vận bĩ, phải chịu khuất phục một tý thôi. Tất cả những con người vĩ đại trên thế gian từ nghìn xưa đến này, nào phải đều bước trên nhung lụa êm ái mà đi đến vinh quang đâu ? Thì sự thăng trầm vinh phục là lẽ hằng có, mấy ai tránh khỏi một đôi lần thất bại ? Y nghĩ:

- Ta hẳn được cái mà thiên hạ không hẳn được, kể ra cũng là một việc khó. Làm được một việc khó là phi thường, như vậy ta đâu mất mặt ? Uyển chuyển một vài lời nói đánh đổi sự an toàn mà tạo nên thân danh, sự nghiệp, thì đúng là khôn, chứ đâu phải dại ? Bởi dẫn đo như vậy, ý niệm quyết cùng Tiểu Linh Ngư liều sống chết cho hả cái tức bị lừa, Hồ Dược Sư xóa tan ngay. Sát khí vừa bùng lên nơi ánh mắt chợt tan biến. Tiểu Linh Ngư lại cười, những tiếng cười biểu hiện rõ một niềm cởi mở tâm tư, tiếp luôn:

- Hiện tại người chỉ cần làm cho ta một việc thôi, sau đó ta sẽ trao giải dược cho người. Hồ Dược Sư nhếch nụ cười khổ:

- Tuy tại hạ không tin là các hạ sẽ trao giải dược một cách dễ dàng như thế, song tại hạ còn biết làm sao hơn ? Giả như các hạ lừa thêm

một lần nữa, tại hạ cũng bắt buộc phải làm cái việc do các hạ sắp giao phó. Các hạ nghĩ có đúng như vậy chăng ? Tiểu Linh Ngư cười dòn:

- Người có kiến thức sâu rộng đó ! Chỉ có những kẻ khôn mới có lập luận như người !

Hồ Dục Sư thốt:

- Các hạ cho biết đi !

Tiểu Linh Ngư bảo:

- Người đưa ta đến gặp chồng mụ ấy. Hồ Dục Sư nghĩ Hoa Vô Khuyết hiện ở trong tay Bạch Sơn Quân, nếu dùng Hoa Vô Khuyết làm phương tiện để uy hiếp chàng, thì có lo gì chàng không trao giải được được ? Đôi mắt sáng lên, y đáp nhanh:

- Tuân mạng !

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Tốt lắm ! Chúng ta đi ngay. Hồ Dục Sư nhìn sang Bạch phu nhân, chau mày hỏi:

- Còn bà ấy ? Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Bà ấy thích cời truồng tắm rửa, thì cứ để cho bà ấy tắm rửa bằng thích. Không lâu lắm, từ xa xa, Tiểu Linh Ngư đã trông thấy ngôi nhà đá, chàng và Hồ Dục Sư tiến đến gần, càng phút càng gần. Gió từng cơn quét về, khua động lá cành xào xạc, bên trong nhà im vắng như nhà hoang. Bỗng Tiểu Linh Ngư xuất thủ, chụp cổ tay của Hồ Dục Sư vặn téo, trầm giọng hỏi:

- Họ Ở trong đó ? Hồ Dục Sư đáp:

- Phải !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Ba người cùng ở trong một ngôi nhà nhỏ, tại sao chẳng có một tiếng động nào ? Lúc Hồ Dực Sư dẫn Tiểu Linh Ngư trở về ngôi nhà, Thiết Bình Cô lặng lẽ đi theo sau. Bây giờ, nàng buột miệng thốt:

- Để tôi... vào trước xem sao !

Tiểu Linh Ngư vươn nhan tay còn lại, nắm tay nàng, trằm gương mặt gắt:

- Đã về đến đây rồi, ngươi còn gấp cái nỗi gì nữa ? Thiết Bình Cô cúi đầu thấp giọng:

- Nếu ngươi còn nghĩ đến ta... ngươi nghĩ đến lúc ta đối xử tốt với ngươi, thì... ta van ngươi... đừng giết hấn. Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Không giết hấn ! Để hấn sống cho hấn hại thiên hạ mãi mãi à ? Thiết Bình Cô cúi thấp đầu hơn, lệ thảm dâng tràn. Tiểu Linh Ngư thở dài, lắc đầu tiếp:

- Ngươi nên biết, tiểu tử đó chết sớm một ngày, là người hưởng phúc sớm một ngày, hấn mà còn sống lâu là đời ngươi khổ như tàn gấp đấy nhé. Thiết Bình Cô nức nở:

- Ta lại muốn đời ta tàn gấp ! Ngươi giết hấn là ta không sống nổi, không sống lâu hơn hấn một phút giây nào !

Tiểu Linh Ngư trằm ngâm một chút:

- Xem ra tiểu tử đó mê hoặc ngươi cực độ, hấn lừa ngươi cách nào mà ngươi tha thiết với hấn như thế ? Tuy nhiên ta nói với ngươi từ trước, ta chẳng phải là quân tử, nếu ngươi tưởng là ta thọ ân ngươi, tất phải báo ân, thì đúng là ngươi lầm. Ngươi lầm lớn !

Thiết Bình Cô vẫn còn nức nở:

- Cái miệng ngươi nói thế chứ cái tâm không có vậy đâu, ta biết rõ... Ngươi không giết hấn !... phải vậy chẳng ? Tiểu Linh Ngư dậm chân, tỏ vẻ tức bực, rồi đột nhiên chàng gạt tay Hồ Dực Sư hét:

- Gọi họ bước ra ngoài. Ngươi có nghe ta bảo chẳng ? Hồ Dực Sư

đăng hăng một tiếng đoạn cất tiếng gọi:

- Bạch đại ca ! Ra đây đại ca, tiểu đệ đã trở về. Chỉ có tiếng động dội từ vách núi vọng lại, không có người đáp. Trong nhà vẫn im vắng như cũ. Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Không lẽ cái gã họ Bạch đó lại điếc ? Chàng đảo mắt mấy lượt, vụt cao giọng thốt:

- Tên Bạch nào đó, mục vợ người đã sa vào tay ta rồi, nếu người không xuất hiện thì ta sẽ đem mục ấy mà bán vào lầu xanh đấy nhé. Trong nhà vẫn im vắng như cũ. Tiểu Linh Ngư cau mày, lẩm nhẩm:

- Tiểu tử đó không màng đến mục vợ của hấn sao chứ ? Hồ Dược Sư chớp mắt:

- Hay là các hạ để cho tại hạ vào đó xem ? Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một chút:

- Được, Người đi trước, ta theo sau, từ từ mà bước, nếu người vọt chạy là ta bẻ gãy cổ tay người. Hồ Dược Sư thở dài, từ từ bước đến cửa, thò đầu vào, chỉ thấy Giang Ngọc Lang thu tròn hình trong một góc. Hoa Vô Khuyết và Bạch Sơn Quân mất dạng.

Hồi 92

Hạt Mưa Mướp Đắng

Hồ Dục Sư và Thiết Bình Cô vừa kinh hãi vừa lấy làm lạ. Trông thấy Giang Ngọc Lang, Tiểu Linh Ngư tràn lòng uất tức, chàng hầu như quên tất cả mọi việc, chỉ chăm chú vào hắn. Giang Ngọc Lang nhìn ra, bật cười khan:

- Đệ cứ tưởng ai, không ngờ lại chính Ngư huynh giá lâm ! Đã lâu lắm rồi, đệ không có dịp hậu tiếp Ngư huynh...

Tiểu Linh Ngư vọt miệng mắng oang oang:

- Ai là huynh, ai là đệ của cái gã súc sanh ? Giang Ngọc Lang điềm tĩnh như thường:

- Ngư huynh đừng quên, tiểu đệ từng cộng đồng sanh tử với Ngư huynh nhiều phen, chúng ta từ trong hoạn nạn giao kết thâm tình...

Tiểu Linh Ngư nổi giận :

- Rất tiếc cái lần đó nước không dim người chết ngộp thành ra người có dịp hạ thủ đoạn, hãm hại Yến đại hiệp. Chàng giận quá, buông Hồ Dục Sư, phóng mình tới, đưa cao tay định giáng một chưởng xuống đỉnh đầu Giang Ngọc Lang. Chẳng rõ chàng quyết đánh thật, hay vì dọa song lỗ tay luôn, nên tay chàng xuống nhanh, chạm vào đầu hắn kêu bốp một tiếng lớn. Giang Ngọc Lang không còn một điểm khí lực để phản ứng, hứng chưởng đó đau quá, rống lên:

- Dù sao Ngư huynh cũng lưu tình với đệ chứ ! Tiểu đệ đang mang trọng bệnh, bị đánh như thế chịu làm sao nổi. Tiểu Linh Ngư hét:

- Nếu biết sự đau, thì tại sao người có hành động vô luân phi lý ? Thiết Bình Cô khóc mướp, không dám lướt tới can ngăn Tiểu Linh Ngư. Giang Ngọc Lang run run giọng:

- Giả như người cao thượng thì cứ đợi khi ta lành bệnh rồi sẽ cùng ta liều một cuộc tử chiến. Chứ hiện tại một kẻ thất phu tầm thường cùng

có thể giết ta, hưởng hồ người ? Đánh một người không còn một điểm kháng lực nhỏ thì sao gọi là anh hùng ? Người phải biết, ta đang mang bệnh nặng mà !

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Ta có xưng là anh hùng đâu ? Ta có mượn người xem ta là anh hùng đâu ? Nếu thực sự ta là anh hùng thì hẳn ta đã bị người hạ sát từ lâu. Chàng vung tay đánh luôn. Thực ra, chàng cũng có nương tay phần nào, song Giang Ngọc Lang vẫn sừng mũi, sừng mắt như thường. Thiết Bình Cô quay mặt về hướng khác, không nữa nhìn. Tuy nhiên nàng thừa hiểu Tiểu Linh Ngư không cố ý giết Giang Ngọc Lang, chứ nếu chàng muốn giết thì bất quá chàng đánh hai đấm là đủ đi đời Giang Ngọc Lang rồi. Dù xốn xang lo lắng cho Giang Ngọc Lang, trong bụng nàng cũng mừng thầm. Giang Ngọc Lang kêu to:

- Bình nhi, tại sao người không lôi hẳn ra, hẳn thọ sự cứu mạng thì người có quyền đòi hẳn trả ơn cho, chẳng lẽ hẳn không nghe lời người ? Người hẳn tâm nhìn hẳn hành hạ ta à ? Người nữa để hẳn đánh chết ta à ? Thiết Bình Cô thở dài:

- Không phải ta không muốn cứu người ! Ta hy vọng với lần huấn giáo này, người sẽ biến cải tâm tánh, nếu mà người sửa đổi sao cho trở thành một con người đứng đắn, chánh đáng thì dù người bảo ta chết, ta cũng vui lòng chết ngay Nghe nàng nói thế, Giang Ngọc Lang bật cười cuồng dại, cười một lúc rồi cao giọng thốt:

- Tốt ! Tốt lắm ! Người có gan cứ đánh ta chết, nếu ta có cau mày một tý nào, thì chẳng phải là hảo hán đó !

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Ta sợ gì mà chẳng dám giết người ? Người nhất định làm một hảo hán, thì ta nhất định đánh mạnh hơn, giúp người trở thành một hảo hán. Giang Ngọc Lang lại cười vang:

- Có điều, ta nói cho người biết, đánh chết ta rồi thì vĩnh viễn người chẳng gặp lại Hoa Vô Khuyết ! Ta chết, là hy vọng của người cũng chết luôn !

Tiểu Linh Ngư đang đưa cao tay, tay đó sắp sửa giáng xuống, bỗng dừng lại ở nửa chừng. Chàng vừa nhớ lại, Bạch Sơn Quân và Hoa Vô Khuyết biến mất dạng. Đáng lý thì cả hai phải có mặt tại đây, tại sao họ biến đi đâu ? Chính đồng bạn của Bạch Sơn Quân là Hồ Dược Sư cũng lấy làm lạ cho sự vắng mặt đó thì hẳn là có nguyên nhân nào ngoài tưởng tượng của Hồ Dược Sư. Điều đó đáng cho chàng suy gẫm. Giang Ngọc Lang suy nhược đến thở không ra hơi, mà cũng cố cười vang, chẳng những cười một lần, hẳn lại cười hai lần, rồi còn cười nữa:

- Đánh đi chứ ! Đánh chết ta đi, cứ đánh ! Tại sao người dừng tay ? Lạ chưa ? Thay vì đánh, Tiểu Linh Ngư chụp hẳn nhấc bổng lên, hét:

- Hoa Vô Khuyết ở đâu ? Giang Ngọc Lang hỏi lại:

- Người muốn gặp hẳn ? Tiểu Linh Ngư hét luôn:

- Người nói hay không nói ? Giang Ngọc Lang điềm nhiên :

- Giả như người muốn gặp hẳn, thì ít nhất cũng phải cung cung kính kính yêu cầu ta...

Tiểu Linh Ngư vung tay kia tát mạnh vào mặt hẳn quát:

- Súc sanh ! Ta van cầu cái tổ tôn người đây !

Gượng chịu đau, Giang Ngọc Lang cười lạnh:

- Được ! Đánh đi ! Nhưng, người nên nhớ, quả đấm hay cái tát không hỏi được cái gì. Chỉ có miệng là hỏi được, mà cái miệng cũng cần phải dịu ngọt, cung kính. Thử đi mình trong địa vị của ta xem, bị đánh và đấm, vài cái tát người có thể nói liền chẳng ? Và khi ta nói rồi, chẳng lẽ người bỏ luôn mà không đánh bạo tay hơn nữa. Tiểu Linh Ngư đảo tròn mắt mấy vòng, bật cười lớn:

- Ta đánh người ? Ta đánh từ lúc nào ? Chàng cũng vung tay, song để phỉ bụi trên mình Giang Ngọc lang, đỡ hẳn ngồi ngay ngắn, cười luôn mấy tiếng mơn trớn, thốt:

- Lại gặp Giang huynh ! Bấy lâu nay, Giang huynh bình an chứ ?

Giang Ngọc Lang cười khanh khách:

- Bình an ghê ! Bình an như thế này đây ! Bình an đến không còn một điểm nhỏ khí lực đây ! Tuy nhiên , chẳng sao, bắt quá vừa rồi ta bị con chó con tấp một mẻ, khá đau, xui xẻo cho ta gặp con chó điên !

Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc:

- Chó điên chỉ thích cắn thứ điên như nó, Giang huynh không điên thì vị tất là chó , không là chó điên thì làm gì có chó điên cắn Giang huynh. Giang Ngọc Lang cười hì hì:

- Nếu vậy chính tiểu đệ làm rồi. Con mắt của tiểu đệ càng ngày càng kém. Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Không phải kém đâu, chỉ tại Giang huynh nhớ tiểu đệ quá chùng, thời thường không cảm lòng được mà rơi lệ, thành ra con mắt cứ đỏ lên, do đó nhãn lực phải yếu. Giang Ngọc Lang gật gù:

- Có lẽ thế ! Tiểu đệ lại thỉnh thoảng nghĩ đến Ngư huynh, tự hỏi chẳng biết Ngư huynh ở đâu, bình an mạnh giỏi như thế nào ! Thật tình, tiểu đệ lo lắng cho Ngư huynh quá chùng. Người này nói một câu, người kia một câu, châm qua chích lại một lúc, chẳng ai chịu nhượng ai, đúng là đôi oan gia !

Hồ Dược Sư đứng một bên, nghe song phương đối đáp nhau chan chất, vừa bực vừa buồn cười, mà cũng vừa ngán. Y thở dài, buột miệng thốt:

- Sông rộng, sóng sau đũa sóng trước, trường đời trai tráng lẫn già nua ! Cái câu đó đúng vô cùng. Ngày xưa trên giang hồ cũng có mấy tay tùy cơ ứng biến, xuất khẩu như lưu tâm cơ mãi tiếp, đáng kể là những phần tử lợi hại, song đem mà so với đám thanh thiếu đời nay thì còn kém, lại kém rất xa. Y không quên sự vắng mặt của Bạch Sơn Quân và Hoa Vô Khuyết, dù cuộc đối thoại của Giang Ngọc Lang và Tiểu Linh Ngư có hấp dẫn tâm trí y phần nào. Y tự hỏi lão Bạch đã đưa Hoa Vô Khuyết đi đâu, phải là lão Bạch đưa đi chứ Hoa Vô Khuyết làm sao di động được. Và đưa Hoa Vô Khuyết đi nơi khác, tại sao lão ta lại bỏ Giang Ngọc Lang ở đây, có ý tứ gì mà lão làm thế ? Trong khi y miên man nghĩ ngợi, cuộc đối thoại giữa Tiểu Linh Ngư

và Giang Ngọc Lang tiếp diễn đều đều. Tiểu Linh Ngự thốt:

- Tại chốn hoa sơn cô tịch, Giang huynh chỉ ở đây một mình kẻ cũng lạ ! Không lẽ Giang huynh không sợ một con ác quỷ nào đó, chợt hiện ra làm cái điều bất lợi cho sao ? Giả như ác quỷ đến rủ ren Giang huynh làm một cuộc vĩnh du bên chân trời mới khiến cho Giang huynh phải từ bỏ hết những gì đáng tha thiết nhất trên đời. Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Điều đó thì Ngự huynh khỏi phải bận tâm lo cho tiểu đệ ! Hiện tại tiểu đệ đang túng thiếu ghê gớm, nếu có một ác quỷ nào xuất hiện thì đúng là một dịp phát tài cho tiểu đệ đó. Tiểu đệ sẽ bắt nó đem bán đi, lấy vài lượng bạc tiêu pha... Hà huống tiểu đệ cũng chẳng đến đời quá thịnh mịch như Ngự huynh tưởng, bởi mới đây cũng có người làm bạn cùng tiểu đệ. Câu nói của Giang Ngọc Lang đưa cả hai trở lại vấn đề chính yếu sau khi họ vòng vo từ trên trời xuống mặt đất, trải qua năm sông bảy núi mười hồ để nhóng nhau đổ nhau xem mình thua đối phương ở điểm nào, hơn ở điểm nào, nhiên hậu mời khởi thế công. Tiểu Linh Ngự vờ không hiểu, kêu lên:

- A ! Thế ra Giang huynh có bạn ? Ai thế ? Giang huynh ? Giang Ngọc Lang cười hì hì :

- Nhiều, chứ không phải ít ! Ít nhất cũng là hai, và trong số có gã họ Hoa. Chừng như Ngự huynh có quen hắn ? Tiểu Linh Ngự thản nhiên như đề cập đến một kẻ nào ở ven trời góc biển mà chàng chỉ mang máng nghe tên thôi:

- Có phải là Hoa Vô Khuyết hay không ? Giang Ngọc Lang bật cười vang:

- Đúng ! Chính tiểu tử đó. Tiểu Linh Ngự gật gù:

- Thì ra là hắn ! Tiểu đệ đang tìm hắn khắp hang cùng ngõ hẻm, hóc núi, ven rừng, chân dã chồn mà công chưa thành, ngờ đâu hắn lại ở đây. Giang Ngọc Lang chính sắc mặt, tiếp:

- Tiểu đệ có nghe giữa hắn và Ngự huynh có sự bất hòa sao đó, lòng lo ngại cho Ngự huynh, trong một cơn bất ngờ, hắn có thể làm phiền phức cho Ngự huynh, nên đã thay thế Ngự huynh dứt trừ mọi phiền

phức xong rồi, hấn chết đi là Ngự huynh ăn no ngủ kỹ, phải vậy chẳng ? Tiểu đệ đã dùng nhát dao hóa kiếp cho hấn rồi. Ngự huynh ạ. Tiểu Linh Ngự bật cười khanh khách:

- Nếu Giang huynh đã làm được cái việc đó, tiểu đệ cảm kích biết bao ! Giết người, dù sao thì cũng là một việc dễ làm hơn là hỏi người để nghe một vài câu chuyện ! Đúng vậy chẳng, Giang huynh ? Giang Ngọc Lang cũng cười trả miếng:

- Nhưng sau đó , tiểu đi. nghĩ lại, giết hấn như thế là vô hình trung tạo sự bất mãn cho Ngự huynh, bởi Ngự huynh muốn chính tay mình hạ sát hấn, đó đó tiểu đệ thay đổi chủ ý, và chỉ cho hấn uống một thứ thuốc mê thôi. Hồ Dục Sư giật mình hỏi gấp:

- Bạch Sơn Quân cũng trúng thuốc mê của người luôn ? Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Không nặng lắm ! Bất quá lão ta chỉ mê mang trong năm hôm thôi ! Sau thời gian đó lão sẽ tỉnh lại như thường. Nhưng các hạ nên biết, một người hôn mê suốt năm hôm, lúc tỉnh lại thì có hy vọng trở thành si dại luôn suốt đời đấy. Câu nói đó có cái tác dụng song đôi, vừa dọa khiếp Hồ Dục Sư, mà cũng làm nao núng Tiểu Linh Ngự. Tiểu Linh Ngự không kém, cũng bật cười theo vang dội. Cả hai đua nhau mà cười, ai gập lưng được cứ gập mà cười, họ cười đến đổ lệ, đầm ướt cả mặt mày. Họ kéo dài tràng cười, chẳng ai chịu chấm dứt trước ai. Thiết Bình Cô và Hồ Dục Sư sững sờ nhìn họ, chừng như cả hai tự hỏi , họ có phát điên chẳng. Dĩ nhiên cả hai làm gì hiểu được họ cười chi !

Tiểu Linh Ngự ôm bụng mà cười, vừa cười vừa kêu lên:

- Thú quá ! Thú vị không tưởng nổi ! Tiểu đệ buồn cười quá cỡ, cười suýt vỡ bụng đây !

Giang Ngọc Lang cũng ngút ngát người mà cười, vừa cười vừa thốt:

- Đường đường là Hoa công tử, một Bạch Sơn Quân mà lại bị tiểu đệ cho hít phải một tí phấn trắng, cả hai bất tỉnh nhân sự ! Thật là một sự kiện khó tin được, song sự thật là thế mới ác chứ ! Chẳng ra gì, họ cũng là cao thủ có hạng trong võ lâm mà ! Ngự huynh cười là

phải. Đáng cười chứ, phải chăng Ngự huynh ? Tiểu Linh Ngự lắc đầu:

- Cái lý do khiến tiểu đệ cười chẳng phải như vậy đâu. Giang Ngọc Lang cau mày:

- Thế Ngự huynh cười chi ? Bỗng, Tiểu Linh Ngự ngưng cười, rồi trừng mắt nhìn Giang Ngọc Lang thốt:

- Xem ra, dù cho Giang huynh không mang bệnh nặng sắp chết, song cũng chẳng khác gì mang bệnh nặng. Thế mà Giang huynh vẫn còn sức lực mang những kẻ nặng hàng năm bảy mươi cân đi giấu nơi khác, đó là cái việc hoang đường , chính cái việc đó khiến cho tiểu đệ cười. Giang Ngọc Lang còn giữ thản nhiên, Hồ Dực Sư đã động tâm phần nào. Ý tình ngộ, nghĩ:

- Tiểu tử nói đúng ! Làm gì Giang Ngọc Lang di tản nổi Bạch Sơn Quân đi nơi khác ? Huống chi lại có Hoa Vô Khuyết kèm theo ? Hẳn là sự tình có bí ẩn chi đây. Xem ra, muốn lừa cho được Tiểu Linh Ngự, ta thấy khó như tìm nỏ mà lên cung trời vậy. Giang Ngọc Lang không hề biến đổi thần sắc, điềm nhiên đáp:

- Nhưng, nếu họ không bị tiểu đệ hạ thuốc mê thì họ đưa nhau đi đâu ? Không lẽ Bạch Sơn Quân cao hứng đến độ đưa Hoa Vô Khuyết du ngoạn quanh vùng ? Giả như có việc như vậy thì thật là một sự kiện đáng lưu truyền làm giai thoại. Tiểu Linh Ngự cười hì hì:

- Phải, nên họ muốn du ngoạn quanh đêm, đương nhiên là họ phải đưa Giang huynh cùng đi, chứ khi nào họ để cho Giang huynh tịch mịch tại ngôi nhà này. Huống chi Giang huynh lại vui tánh, bất cứ cuộc họp bạn nào mà có Giang huynh, thì nhất định là phải vui nhộn rồi !

Giang Ngọc Lang không hề nao núng trước sự châm chọc của Tiểu Linh Ngự:

- Ngự huynh nói đúng !

Bỗng Tiểu Linh Ngự dứt cười, rồi trừng mắt nhìn hấn:

- Nhưng, nếu Hoa Vô Khuyết trốn đi đột ngột, thì gã họ Bạch đó chẳng lẽ không truy tầm ? Giang Ngọc Lang gật đầu:

- Tự nhiên là phải truy tầm !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Đành là họ Bạch không thể buông rơi Giang huynh, song nếu cần đuổi theo Hoa Vô Khuyết thì y cũng có thể bỏ mặc Giang huynh tại đây như thường. Giang Ngọc Lang bật cười lớn:

- Óc tưởng tượng của Ngư huynh phong phú quá, rất tiếc cái vị Hoa công tử đó...

Chừng như Tiểu Linh Ngư có vẻ khẩn cấp, nên hấp tấp hỏi:

- Hoa công tử làm sao ? Giang Ngọc Lang bình thản đáp:

- Ngư huynh có thể hỏi vị tiên sanh họ Hồ kia cho biết là Hoa công tử có thể tự mình di động được chăng. Tiểu Linh Ngư quay sang Hồ Dược Sư bảo:

- Nói đi !

Hồ Dược Sư thở dài:

- Hoa công tử chẳng những bị điểm huyết mà chừng như bị kích thích mãnh liệt, thần trí dật dờ như người si dại, chỉ sợ... sợ khó mà tự mình di động được. Tiểu Linh Ngư đưa tay cú vào đầu cốc cốc liên tiếp bảy tám lượt, nửa nụ cười hiện ra nơi khóe miệng, chàng thốt:

- Nếu sự tình như vậy thì đúng là họ bị Giang huynh hạ mê dược rồi. Giang Ngọc Lang cười hắc hắc:

- Chắc là không sai sự thật đâu, Ngư huynh ơi !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Họ bị thuốc mê quật ngã rồi, Giang huynh cũng họ đi nơi khác ? Giang Ngọc Lang khôn khéo cực độ, biết cái ý của Tiểu Linh Ngư

như thế nào, vội đáp:

- Chứng bệnh của tiểu đệ có lúc phát, lúc ngưng, phát lên thì hành hạ tiểu đệ suýt chết đi sống lại, đừng nói mình công người khác, dù cho được ai công mình, cũng chịu không nổi. Trái lại khi bình ngưng hành thì tiểu đệ vẫn chẳng việc gì nên cần công một lượt hai người, tiểu đệ cũng làm nổi. Tiểu Linh Ngư day qua Hồ Dục Sư. Hồ Dục Sư gật đầu. Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Tiểu đệ có nói ngoa đâu ? Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Không ngoa ! Không ngoa ! Nhưng mang họ đi nơi khác rồi, Giang huynh còn trở lại đây làm gì ? Chẳng lẽ thân hình ngựa ngáy, bắt buộc phải trở lại đây, chờ người ta đánh đập ? Giang Ngọc Lang vẫn bình tĩnh, không hề nổi giận, lại còn cười lớn:

- Bình nhi còn trong tay họ, tiểu đệ đi một mình đành sao ? Dù mà tiểu đệ biết trước, Ngư huynh sẽ đến đây, dù Ngư huynh có đánh nát xác tiểu đệ đi nữa, biết thì biết, song trở lại cứ trở, trở lại để chờ Bình nhi về, gặp nàng rồi sẽ tìm cách cùng chuồn đi với nhau. Tiểu Linh Ngư cười mỉa:

- Không ngờ ngày nay Giang huynh lại trở nên đa tình như vậy ! Thú vị ghê đi ! Thật là thú vị !

Thiết Bình Cô cảm xúc quá, không cầm lòng được , nhào đến bên chân Giang Ngọc Lang khóc rống lên. Tiểu Linh Ngư thở dài, lẩm nhẩm:

- Đáng thương cho tiểu liễu đầu ! Nếu mà Giang Ngọc Lang bảo rằng người đánh rắm thơm rất thơm, chắc người cũng tin luôn. Dù sao thì chàng cũng chỉ là một nam nhân , mà nam nhân nào lại hiểu được trọn vẹn tâm tư của nữ nhân. Nữ nhân đã say mê một nam nhân nào rồi, dù nam nhân đó có lừa dối làm sao, họ cũng vẫn tin như thường, họ cho nam nhân đó nói toàn sự thật. Khóc một lúc, Thiết Bình Cô hỏi:

- Thương thế có trở chứng làm sao không ? Có đau lắm không ? Giang Ngọc Lang đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nàng , dịu giọng đáp:

- Đau bao nhiêu cũng vậy, nếu thấy được mặt người là ta hết đau liền. Thiết Bình Cô tiếp:

- Chỉ vì ta... ta...

Giang Ngọc Lang càng dịu giọng hơn:

- Ta biết chẳng bao giờ người phũ phàng ta đến độ phải bỏ mặc ta cho kẻ khác hành hạ. Song người lờ đi chỉ vì người có việc thương tâm, người gặp khó khăn. Ta không trách phiền chi người đâu ! Yên trí đi, đã đau khổ nhiều rồi, không nên đau khổ thêm vì chuyện nhỏ nhen...

Bống Tiểu Linh Ngư hét lên:

- Thôi đi ! Thôi đi nhé, ta sợ mình sợng mẫy rồi đây này ! Cái trò đùa rẻ tiền của tình nhân người đó, chừng nào mới kết thúc ? Giang Ngọc Lang tỉnh bơ:

- Ngư huynh có điều chi phân phó ? Tiểu Linh Ngư thở dài, nhếch nụ cười khổ:

- Hiện tại, hàng hóa trong tay Giang huynh, thì cái quyền định giá do nơi Giang huynh, muốn bao nhiêu tiền, xin cứ nói, nói để tiểu đệ thương lượng. Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Ngư huynh có biết cái chứng bệnh của tiểu đệ từ đâu mà có chẳng ? Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Từ nơi Tô Anh ? Giang Ngọc Lang gật đầu:

- Đúng vậy. Chứng bệnh của tiểu đệ, chính Tô cô nương ban cho, mà Ngư huynh và Tô cô nương thì giao tình rất đẹp, phải vậy chẳng ? Tiểu Linh Ngư lại thở dài:

- Nếu tiểu đệ không quen biết nàng , thì làm gì có bao nhiêu phiền phức xảy đến cho tiểu đệ ? Giang Ngọc Lang mỉm cười :

- Ngư huynh nói thế chứ có gì đáng cho là phiền phức đâu ! Bây giờ, chỉ cần Ngư huynh tìm Tô cô nương , đưa nàng đến đây, chữa trị cho

tiểu đệ, lập tức tiểu đệ thỉnh Hoa công tử xuất hiện, để chữa trị cho Hoa công tử. Tiểu Linh Ngự cau mày:

- Nếu Tô Anh không chứng ? Giang Ngọc Lang cười hì hì:

- Trong thiên hạ phỏng có mấy nữ nhân gặp Ngự huynh rồi, lại không ngoan ngoãn vâng lời ? Tiểu Linh Ngự thở dài, lần này mới đúng là một hơi thở dài, rất dài, gấp mười lần một hơi thở dài thường thường. Chàng lẩm nhẩm:

- Nữ nhân !... Nữ nhân !... Nếu mà trong đời ta, ta đừng bao giờ gặp một nữ nhân , thì ta là một thần tiên rồi. Chẳng cần tụng Huỳnh Đình cũng thành tiên là cái chắc. Giang Ngọc Lang cười hỏi:

- Ngự huynh đáp ứng chứ ? Tiểu Linh Ngự thở ra:

- Được rồi, chúng ta đi. Giang Ngọc Lang lại hỏi:

- Tiểu đệ đi theo ? Tiểu Linh Ngự cười :

- Tiểu đệ nữ nào để một mình Giang huynh ở lại đây !

Bồng Hồ Dục Sư cất tiếng:

- Tại hạ nghĩ không nên đi là phải hơn. Giang Ngọc Lang chớp mắt:

- Tại sao ? Hồ Dục Sư từ từ tiếp:

- Chỉ vì cái vị Tô cô nương đó sẽ đến đây trong khoảnh khắc. Giang Ngọc Lang giật mình, cau đôi mày lại:

- Làm sao tiên sanh biết là nàng sắp đến đây ? Thì cũng như Thiết cô nương đối với các hạ có khác gì đâu ? Thiết cô nương có các hạ , thì Tô cô nương có Tiểu... Tiểu Linh công tử kia. Tiểu Ngự công tử đi rồi, thì Tô cô nương tất phải đi theo. Giang Ngọc Lang vỗ tay reo lên:

- Cái ma lực của Ngự huynh, quả thật là phi thường !

Rồi hắn lại cau mày tiếp luôn:

- Tuy nhiên, nếu Tô cô nương cất công đi tìm Ngư huynh, vị tất nàng biết được Ngư huynh ở đây mà đến ? Hồ Dực Sư cười nhẹ:

- Điều đó thì các hạ khỏi phải bận tâm lo lắng, nhất định là nàng biết chỗ mà đi tìm. Giang Ngọc Lang suy nghĩ một chút, bật cười khan:

- Phải rồi ! Họ muốn dùng Ngư huynh để uy hiếp nàng, tự nhiên dọc đường họ có lưu lại dấu vết chỉ dẫn đường lối cho nàng dò theo...

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Nếu vậy, chúng ta cứ ở đây, chờ nàng đến. Giang Ngọc Lang ngẩng mặt nhìn trời, lẩm nhẩm:

- Mong sao dọc đường nàng đừng gặp ai cả...

Nằm trên tảng đá, Bạch phu nhân cố nhích thân mình ngay thác nước, làm cái việc đó chẳng phải là khó khăn gì, song bà bị điểm huyết thành bất động, muốn xê dịch một tấc cũng phải mất một thời gian khá lâu. Cuối cùng bà cũng lấy được cái tư thế đưa ngay huyết đạo dưới thác đổ. Nước xối có một áp lực khá dĩ giải khai huyết đạo cho bà ta. Huyết đạo được giải tỏa rồi, bà cảm thấy toàn thân như rã rời, sức lực kiệt quệ hoàn toàn. Bà liệu sức từ tảng đá này nhảy sang tảng đá kia xem có thể nổi không. Bà lắc đầu. Nhưng, nếu bà trôi mình xuống nước, rồi bơi đi, bà không cần dụng lực cho lắm, song nước cuốn qua nhanh rất có thể cuốn trôi bà , và chìm bà xuống sâu mà chết ngộp luôn. Hiện tại chỉ có hai cách đó, nhưng cách nào cũng không ổn, mà không đủ sức áp dụng. Không biết làm sao hơn bà nhong thân hình lên cao một chút, bỗng phát hiện ra, trong bụi có gần đó có đôi mắt vừa lớn vừa sáng, đôi mắt đó chừng như mở to ra để chăm chú nhìn, nhìn một cách thích thú. Bạch phu nhân chớp chớp mắt, ưỡn ngực cao hơn một chút cố phô đôi bông đảo von vót, nở một nụ cười hết sức hấp dẫn hỏi:

- Tiểu tử nào đó, chẳng lẽ từ trước đến nay người chưa từng trông thấy một nữ nhân tắm rửa à ? Người đó giương đôi mắt si si đại đại, ngờ ngác lắc đầu. Bạch phu nhân cười mắng:

- Nếu người không sợ đau mắt, thì cứ đứng thẳng người lên, bước ra gần hơn mà nhìn, thật đáng thương hại cho người quá chừng, đã

ngần ấy tuổi rồi mà đến cái việc nữ nhân tắm rửa cũng chẳng được may mắn trông thấy lần nào ! Thật là cái sống của người vô ích quá đi thôi !

Người đó đột nhiên cười mấy tiếng:

- Người không cần phải sợ hãi, bởi ta có là nam nhân như người nghĩ đâu !

Vừa buông câu nói, người đó vừa bước ra khỏi bụi cỏ, câu nói dứt là người cũng xuất hiện hoàn toàn. Người đó là một nữ nhân , y phục rách nát, bày những khoảng da trên mình trông hấp dẫn lạ lùng. Bạch phu nhân nhìn những đường cong đó, thoáng giật mình, mà có vẻ thất vọng. Trong trường hợp này, gặp một nữ nhân thì có ích gì cho bà ta đâu ? Người đó tiếp:

- Tôi là nữ nhân mà, chẳng lẽ người không nhận ra được hay sao ? Bạch phu nhân thở ra. Bà nhìn hông eo như mình ông, cái ngực căng phồng lên, lù lù đôi gò bồng đảo, rồi bà nhìn xuống đôi chân trắng , tròn đều đặn, sau cùng bà thốt:

- Tự nhiên là ta nhìn ra người là một nữ nhân , dù có đui ra cũng nhận ra điều đó Nữ nhân thoáng đỏ mặt, cái màu đỏ vì thẹn của bất cứ nữ nhân cũng có vẻ quyến rũ cả. Nữ nhân đẹp quá ! Cho rằng nàng là một giai nhân tuyệt thế cũng chẳng sợ sai mà !

lắm. Bạch phu nhân cứ nhìn nàng chăm chú, rồi bà điểm một nụ cười , ướm hỏi:

- Xem cái tình trạng đó ta có thể đoán là người vừa trải qua một đoạn đường dài, có đúng vậy chăng ? Nữ nhân cúi đầu:

- Phải !

Bạch phu nhân tiếp:

- Nơi đây, sơn bất thanh, thủy bất tú, người đơn thân độc dạng mò mẫm đến, đến để làm gì ? Nơi giữa đôi mày, niềm u oán chợt hiện lên, nữ nhân thù người một lúc, cất giọng buồn thảm đáp:

- Ta... ta đến đây để tìm một người. Bạch phu nhân động âm lại hỏi:

- Người ở quanh vùng này ta đều quen mặt tất cả, chẳng hay người định tìm ai ? Nữ nhân cúi thấp đầu hơn một chút, thở dài:

- Không chắc người nhận ra chàng. Không chắc gì chàng lại có mặt ở đây !

Nàng còn trẻ quá. Vô luận làm sao, một thiếu nữ dám đi sâu vào rừng núi hoang vắng như thế này quả là một sự phi thường. Đã là phi thường, thì sự kiện đó hẳn có chứa ẩn một uẩn khúc gì...

Giả như lúc nào thì Bạch phu nhân chắc là truy ra nguyên nhân. Bằng mọi cách, bà phải tìm hiểu cho kỳ được cái bí ẩn quanh việc một thiếu nữ lạc lõng giữa núi rừng cô tịch như thế này. Song, hiện tại bà tự lo thân chưa xong, còn thì giờ đâu mà quan tâm đến những sự kiện khác. Dù có kích động tính hiếu kỳ, bà cũng phải bỏ qua, cái lạnh đang ngấm vào cơ thể một cách ác liệt quá, nếu không xa rời gấp thác nước thì bà có thể chết vì lạnh được lắm. Thiếu nữ dợm quay mình bước đi. Bạch phu nhân quýnh quýng, nhưng cố làm tỉnh, cười lên mấy tiếng hỏi:

- Người tên họ là chi, có thể cho ta biết chẳng ? Thiếu nữ do dự một chút, chưa đáp vội. Bạch phu nhân cười đưa đẩy hơn một chút:

- Bọn nữ nhân dù cho là bình thủy tương phùng, họ từ muôn phương đến gặp nhau trên đường đời, họ không quen biết nhau, thế mà họ vẫn xem nhau như có quen biết nhau qua nhiều kiếp, họ bắt chuyện với nhau, dù câu chuyện giữa họ chỉ là trên trời dưới đất, ít nhất cũng trong năm mười phút, sau đó họ mới tiếp tục những con đường vạn nẻo. Còn chúng ta là nữ nhân với nhau, chẳng lẽ lại không làm gì bằng họ hay sao ? Chẳng lẽ gặp nhau rồi, đến một câu lơ là cũng không thể thốt với nhau được ? Thì, vội chi mà người phải bỏ đi gấp ? Thiếu nữ đó hơi thẹn, điểm một nụ cười đáp:

- Ta là Thiết Tâm Nam !

Cuối cùng, Thiết Tâm Nam ngồi xuống nơi bờ suối. Nàng cảm thấy nữ nhân đang tắm đó, tuy có can đảm, song không có vẻ gì gian ác cả, can đảm vì ở chốn vắng lặng như thế này mà dám tắm rửa bằng

thích, và bà nói năng hiền dịu vô cùng, nàng cho rằng bà đáng thân thiết lắm. Nàng thay đổi lời xưng hô lại cho có lễ độ một chút. Tại sao nàng có mặt tại đây, trong phút giây này ? Mấy hôm nay, nàng thương tâm vô hạn, trong niềm đau khổ nàng nhận ra mình tự mâu thuẫn phần nào. Mâu thuẫn vì nàng theo dõi Hoa Vô Khuyết, tìm hắn, song trong công cuộc tìm Hoa Vô Khuyết, nàng cũng hy vọng gặp Tiểu Linh Ngư luôn. Nhưng tìm họ để làm gì ? Nàng chưa biết để làm gì, tuy nhiên nàng nôn nóng gặp họ ! Nôn nóng tìm, song có biết chắc họ ở đâu mà tìm ? Nàng đi băng qua, leo núi, xuyên rừng, ước vọng có một cơn may nào đưa nàng gặp họ. Giờ đây, ngày vừa lên, dương quang tràn ngập cả núi rừng, cảnh trí nhuộm màu bình minh trông rất đẹp. Nụ cười của bà ấy đẹp, càng đẹp hơn, đẹp một cách đáng thân thiết. Qua mấy hôm nay, mà có lẽ mấy tháng nay, nàng mới có dịp cởi mở tâm tình, trước cái đẹp của thiên nhiên, trước con người khả ái. Từ lâu lắm, và nhất là từ mấy hôm vừa qua, sầu tư nặng đống, nàng có cái vẻ ủ rũ như hoa tươi dưới cơn mưa gió phủ phàng, nhờ một chút nghị lực mà nàng chưa ngã, cũng như hoa chưa tươi tắn. Nàng cởi mở quá, chẳng những ngồi xuống, nàng còn tháo giày ra, thòng đôi chân xuống nước. Bàn chân ê ẩm, đôi chân sưng lên, tê vì đi quá nhiều, gặp cái lạnh của dòng nước. Thiết Tâm Nam cảm thấy khoan khoái vô cùng. Khoan khoái là nhẹ sầu tư, tâm hồn thanh thản, nàng mơ màng nghĩ ngợi xa xôi. Mường tượng nàng phiêu phưởng nơi lưng chừng mây, không cao lắm mà cũng chẳng còn bám víu với tục trần. Nàng nhắm mắt lại, tận hưởng cái khoan khoái đó mà từ lâu rồi nó xa vắng nàng, tuy có nghĩ ngợi viễn vông, song đó là cái nghĩ ngợi êm dịu nhẹ nhàng...

Bạch phu nhân theo dõi từng cử động của nàng, từng cái biến đổi nơi thân sắc, một lúc lâu, bà nhẹ điểm một nụ cười thốt:

- Sao cô nương không bắt chước tôi đây, nhân lúc vắng vẻ thế này, tắm rửa cho sảng ? Bà cũng đổi lời xưng hô, cho cuộc đối thoại đượm tình thân thiết hơn. Thiết Tâm Nam then đỏ mặt. Tắm, là phải cởi truồng, cởi truồng dĩ nhiên nàng nghĩ đến một thân thể lỏa lồ, nàng phải then, cũng như bao nhiêu xấu hổ trên đời, dù là trước mắt kẻ mà họ trao thân gửi phận, họ cũng then như thường, thì huống hồ trước mắt những người xa lạ, không mấy may có duyên cũng ngắm thân vóc ngọc ngà của họ ? Ở đây tuy chẳng có ai, song biết đâu trong chốc lát sẽ có người đi ngang qua ? Và lại ít nhất cũng có cái bà đó, dù là nữ nhân, chẳng lẽ nàng trơ trẽn để trần truồng trước mắt bà ? Nàng áp úng:

- Tắm ?... Ở đây ?... Giữa trời ? Bạch phu nhân hỏi:

- Cô nương ngại ? Thiết Tâm Nam nhìn xuống dòng nước trong sáng như gương có vẻ mát dịu, cái cảm giác mát dịu lên theo bàn chân trắng, dẫn lên trên thân gây rơn rơn khoái trá, nàng cười khanh khách:

- Tại đây... Tại đây...

Bạch phu nhân khuyến khích:

- Cứ mỗi ngày, vào buổi sáng, tôi đến đây tắm rửa, tôi tắm như vậy năm này qua năm khác, chẳng hề gặp một người , một bóng đi ngang qua đây. Cô nương là người thứ nhất đó. Thiết Tâm Nam khẽ cắn môi:

- Nơi đây... thật chẳng có ai qua lại sao hả ? Bạch phu nhân cười hề hề:

- Nếu có người thời thường qua lại thì làm sao tôi dám tắm ? Co nương cho rằng tôi dày dạng lắm sao chứ ? Thiết Tâm Nam động tâm. Nàng nhìn Bạch phu nhân, lại đỏ mặt, rồi cúi đầu tưởng tượng một chút:

- Thôi bà ! Tôi rửa đôi chân cũng được rồi. Bạch phu nhân cười lớn hơn:

- Cô nương sợ tôi trông, tôi ngắm phải không ? Thế tôi chẳng phải là nữ nhân sao ? Cái chi cô nương có , tôi lại thiếu sao ? Chúng ta cùng có như nhau mà, những cái đó giống nhau quá chùng mà, có lạ gì mà tôi nhìn trộm chứ ? Thiết Tâm Nam bối rối:

- Thì... tự nhiên rồi... bà là nữ nhân mà , dù dui người ta cũng biết như vậy mà ! Nhưng... nhưng...

Bạch phu nhân chớp chớp đôi mắt:

- Nếu cô nương cứ sợ tôi nhìn thì đây, thì tôi nhắm mắt lại cho cô nương tuột hết y phục đi, nhảy ùm xuống nước, dù tôi có mở mắt ra

sau đó cũng chẳng trông gì được ở dưới nước. Thiết Tâm Nam lại do dự. Bạch phu nhân nhắm mắt liền:

- Đó, tôi nhắm mắt rồi, nhanh lên đi, cô nương. Xuống nước rồi, cô nương mới biết cái thú tắm suối lúc bình minh. Thiết Tâm Nam nhìn bà ta, rồi nhìn dòng suối trong xanh, nàng thềm tắm thật sự. Mấy hôm liền, nàng mãi bồn ba, không gặp sông, suối để tắm rửa, không có thì giờ để tắm rửa dù có gặp sông, suối. Bây giờ, gặp nước trong mát, làm sao nàng chẳng thềm tắm. Những điểm nàng lo ngại thì Bạch phu nhân đã xóa tan hết rồi !

Bạch phu nhân cười hì hì:

- Sao cô nương yên tâm chưa ? Thiết Tâm Nam kêu lên:

- Đừng mở mắt vội nghe bà Bạch phu nhân cười tít:

- Thế cô nương chưa cời y phục à ? Thiết Tâm Nam liu tiu:

- Chưa, nhưng cời bây giờ đây, cời ngay !

Nàng chui trở lại bụi rậm, tuột nhanh y phục, tuy chẳng có ai quanh quẩn, nàng vẫn thận thủng. Rồi nàng chạy ra , nhảy nhanh xuống nước. Nàng thở phào gọi:

- Xong rồi bà ơi !

Bạch phu nhân mở mắt ra, cười hắc hắc:

- Cô nương thấy chưa, tắm sướng lắm mà !

Thiết Tâm Nam gật đầu:

- Đúng vậy, bà ạ !

Bạch phu nhân tiếp:

- Bây giờ tôi xuống đây nhé, cô nương đỡ dùm tôi !

Bà cũng thở phào, cái việc đáng lo đã qua rồi. Bà lặn mình rơi xuống.

Nước chảy khá mạnh, nếu bên dưới không có người níu bà lại, chắc chắn là bà phải bị cuốn trôi, bằng không thì cũng chìm sâu dưới đáy suối. Thiết Tâm Nam nhanh nhẹ hứng lấy bà. Nàng lo âu , hấp tấp hỏi:

- Bà... bà định đi sao ? Bạch phu nhân cười nhẹ:

- Tôi tắm đã lâu rồi, bây giờ lên bờ ngồi một chút, đồng thời xem chừng có ai qua lại bất ngờ chẳng, để báo động cho cô nương hay kịp lúc. Thiết Tâm Nam yên trí cười hì hì:

- Bà đừng bỏ đi nhé !

Bạch phu nhân gật gật đầu:

- Đừng lo cô nương ơi ! Cứ tắm đi ! Ai lại nỡ bỏ người đẹp ở đây một mình chứ ? Bà nhìn chăm chú vào Thiết Tâm Nam , đôi mắt của bà chẳng khác đôi mắt nam nhân , cứ nhìn vào phần ngực và phần kín. Dù bà là nữ nhân , Thiết Tâm Nam cũng thẹn như thường. Thiết Tâm Nam nâng bà là đà trên mặt nước, đưa bà dần dần vào bờ. Bà thốt:

- Bây giờ đến lượt tôi mặc y phục vào đây, cô nương đừng trông lên nhé. Bà khỏi cần dọa đó, Thiết Tâm Nam đã nhắm mắt ngay từ lúc ba bước lên khỏi mặt nước. Y phục của Bạch phu nhân đâu có sẵn tại đó ? Đương nhiên là bà lấy y phục của nàng mặc vào người , y phục đó đã rách nát, vẫn còn có thể che mắt phần nào thân thể, ít nhất cũng che được những chỗ kín. Dù sao thì khoác lên mình những mảnh lưới tả tơi cũng vẫn hơn là để lỏa lồ mà di chuyển trên mặt đất. Thiết Tâm Nam nhắm mắt, chờ đợi một lúc lâu bỗng nàng nghe Bạch phu nhân

- Bộ y phục này được lắm, nhưng nó hơi rách rưới một chút. Thiết Tâm Nam nghe nói đến y phục rách rưới giật mình mở mắt ra, hoảng hồn kêu lên thất thanh:

- Sao bà lấy y phục của tôi ? Bạch phu nhân cười hì hì:

- Nếu ta không mặc y phục của người thì lấy y phục của ai bây giờ ? Bà đổi giọng. Bà lại làm cái việc đó thản nhiên đến trắng trợn, chừng như lấy y phục của người khác là một việc làm rất hợp tình hợp lý.

Thiết Tâm Nam càng kinh hãi hơn, hấp tấp hỏi:

- Thế còn y phục của bà đâu? Bạch Phu Nhân điềm nhiên:

- Vì ta không có y phục, nên ta nghĩ ra một kế mọn. Ta lừa người nhảy xuống suối tắm để lấy y phục của người, không dè thân thể của người cũng có cái mong ước đó, thì tội cái chi mà ta phải đợi người tắm cho xong chứ. Người thấu cái đạo lý ta lấy y phục của người chứ Thiết Tâm Nam giận rung:

- Bà lấy y phục của tôi rồi tôi biết làm sao đây? Bạch Phu Nhân cười nhẹ:

- Thì người cứ tắm, rồi có người đi ngang qua chỗ này, thiếu chi người qua lại. tuy phần đông là nam nhân, mà nam nhân thì lại càng thích ngắm nữ nhân tắm, họ sẽ dừng chân lại, biết đâu trong số đó chẳng có một người nào đó cởi áo quần cho người mượn Thiết Tâm Nam chỉ còn có biết khóc, chứ biết làm sao bây giờ? Bạch Phu Nhân cười tít, gập lưng mà cười bằng thích, rồi tiếp:

- Có bao giờ người mặc quần áo của nam nhân chưa? Thứ quần đó rất rộng, mặc vào rất mát vì nghe gió thổi lộng vào nghe vù vù, nó không gò bó như thứ quần của nữ nhân đâu. Thiết Tâm Nam hét:

- Người là một mục điên, một nữ ác quỷ, người phải trả y phục cho ta Nàng muốn phóng mình lên bờ, quyết làm dữ. Bạch Phu Nhân vỗ tay cười lớn:

- Các người lại đây xem nào ở đây có một thiếu nữ trần truồng trông hấp dẫn lắm. Thiết Tâm Nam còn ý định lên bờ nữa chẳng? Thân hình nàng vừa nhóng lên khỏi mặt nước, lập tức nàng hụp mình xuống, rồi rung giọng gào to:

- Ít nhất, người cũng chừa cho ta một mảnh nhỏ chứ Bạch Phu Nhân không buồn đáp, không buồn nhìn, bà cười hắc hắc quay mình bước đi. Thiết Tâm Nam giận quá, mắng lớn:

- Người không phải là con người mà Người là súc sanh, là con chó điên...

Bạch Phu Nhân cười khanh khách:

- Mắng đi, mắng bao nhiêu tiếng bao nhiêu câu cũng được, càng mắng lớn, gào to càng báo động cho những lũ người nhà gần đây đến gấp để xem người trần truồng. Thiết Tâm Nam nín luôn. Nàng khóc. Nàng hận không chết được tức khắc.

Hồi 93

Gian Giảo Nhất Đồi

Bên bờ tả giòng suối có một khu rừng, Bạch phu nhân xuyên qua khu rừng đó, vội vã bước đi. Vừa đi bà tự hỏi chẳng rõ tiểu quỷ Tiểu Linh Ngự đã làm gì trượng phu và tình nhân của bà. Bỗng bà phát hiện ra mấy món y phục, treo đong đưa nơi cành cây trước mặt bà. Những món đó theo gió phát phơ, phô màu xanh, xanh hồng hồng, trông rất đẹp, càng đẹp hơn nữa là những đóa hải đường thêu chỉ vàng óng ánh. Màu sắc đó nhấp nhô dưới ánh dương quang, ai nhìn mà không sanh lòng ham thích ? Trong hiện tình, dù cho ngọc châu chất đống trước mắt, vì tất Bạch phu nhân chịu nhìn thoáng qua !

Bởi ngọc châu không là y phục, ngọc châu không che được thân thể hầu như lỗ ló của bà. Y phục đoạt được của Thiết Tâm Nam chỉ là những mảnh lưới tả tơi, không che dấu được những bộ phận trọng yếu nhất cần che dấu, cho nên bà phải dùng đến hai bàn tay áng hờ hờ...

Thì ngọc châu dù quý, dù có thể đem đổi y phục, song muốn đổi y phục, bà phải mang nói đến chốn thị thành. Bà có thể mặc những tấm lưới đó vào chỗ đông đúc chẳng ? Dĩ nhiên những món y phục trước mắt đó, có cái giá trị trên hẳn ngọc châu. Và, những cái đó đáng được bà ghé mắt !

Huống hồ là y phục vừa đẹp vừa sang, quý ? Không, dù sao thì bà cũng không nên mang chài, mang lưới về trình diện trước đấng phu quân của bà ! Làm như vậy là mất tự trọng, là tạo đầu đề cho Bạch Sơn Quân trêu chọc mỗi khi vợ chồng đùa giỡn với nhau. Nói cho cùng, giả như chồng bà không quan tâm đến việc lỗ ló đi nữa, thì còn tình nhân đó chi ? Trên đời này, có nữ nhân nào chịu xuất hiện với cái dáng lôi thôi lếch thếch trước mặt tình nhân chẳng ? Rất có thể cái lôi thôi lếch thếch đó sẽ giết chết niềm mơ hoài nơi tâm tư người tình. Nữ nhân chỉ muốn mình phụ bỏ tình, chứ không bao giờ chịu đựng nỗi người tình phụ bỏ. Họ luôn luôn muốn được yêu, được cả những người mà họ không yêu, họ hành diện mà nhìn nam nhân mọp mình dưới chân họ. Huống hồ đối với người mà họ yêu ? Quan hệ lắm ! Đành rằng bà lỗ ló như lúc tắm rửa dưới thác nước, Hồ

Dược Sư sẽ chẳng lấy làm điều, bởi đó là thực hành một kế hoạch. Chứ bây giờ, trường hợp khác rồi !

Bạch phu nhân động tâm, càng lúc càng mạnh. Bà chú mắt nhìn mấy món đồ, chân thì từ từ bước, tiến đến dần, đến dần. Những món đồ vừa tầm tay bà rồi, song bà còn do dự, chưa dám lấy. Đương nhiên bà cũng hiểu, những y phục đó chẳng phải từ trong thân cây mà vọt ra, y phục đó phải do một người mang đến đây, máng nơi cành. Ai mang đến máng nơi đó ? Máng như vậy để làm gì ? Bà tự nhủ:

- Nhất định là có sự bí ẩn chi đó ! Ta đã bị phiền phức quá nhiều rồi, tốt hơn đừng tạo thêm phiền phát nữa. Nghĩ như vậy, bà ngoảnh mặt không nhìn nữa. Bà không nhìn, song những đóa hải đường thêu nơi áo cứ hiện ra trước mắt bà. Tuy do ảo tưởng mà có, song những đóa hoa đó hiện quá rõ, màu vàng chóp chóp giữa màu xanh, màu hồng. Hấp dẫn hết sức ! Nhất là những màu đó rất hợp với vẻ thích của bà. Trên đời có nữ nhân nào không thích y phục đẹp ? Càng thích hơn nếu y phục đó tự nhiên mà đến với họ, chẳng cần mua sắm, chẳng tốn một đồng tiền. Rồi bà nhìn trở lại, rồi bà quyết định như thế này:

- Bất quá là những món y phục bằng lụa, bằng gấm, áo có răng có miệng đâu mà sợ nó cắn ? Ta đây sợ một bộ y phục sao ? Chưa quyết định rõ rệt, nhưng bà lập luận như vậy thì khác nào bà đã quyết tâm rồi ? Bà có lý chứ, hàng lụa làm gì có răng ? Mà hàng lụa là vật vô tri, làm gì có mưu kế ? Từ xưa đến nay, có ai mang họa vì hàng lụa đâu ? Dù cho ai đem những món đó lại đây cũng chẳng quan hệ gì !

Chỉ có mỗi một thắc mắc duy nhất là bên trên cành có y phục thì bên dưới đó chắc có một cạm bẫy gì đang chờ người đến lấy y phục. Ngoài ra, nếu cạm bẫy không ở bên đường thì hẳn cũng mai phục tại một nơi nào đó, trên tàng cây. Một cơ quan chẳng hạn, nếu bà giật bộ y phục, cơ quan động, hoặc ám khí bắn ra, hoặc một cái gì khác gây hại cho bà. Thì, lấy bộ y phục xuống chẳng khác nào giao đấu với một kẻ địch, bà phải động viên cả tâm trí, để làm cái việc rất thông thường đó. Nhưng bà quá sợ hãi, chẳng có việc gì xảy đến cho bà cả. Mờng tượng trời xót thương bà, sai một thiên sứ nào đó, mang xuống cho bà một bộ y phục. Và cây đó cũng được mọc lên, để tiếp nhận bộ y phục ngay giữa đường đi của bà, chờ bà đến lấy mặc, dùng cái lúc bà cần có một bộ đồ. Tạo hóa ưu đãi ba quá chừng, đã

cho mà còn cho cái thứ rất đẹp, rất sang quý. Bà cởi bỏ y phục rách rưới của Thiết Tâm Nam, mặc bộ mới vào liền. Bộ y phục mát, mịn quá, trơn man làn da vừa tắm rửa sạch sẽ gây cái cảm giác của bàn tay tình nhân ve vuốt trên mình bà. Chợt bà nghe ngựa ở một chỗ, mừng tượng có con rệp cắn ở cổ, rồi từ cổ bò xuống lưng, theo đường xương sống. Rồi, một con biến thành mười con, mười con biến thành trăm, trăm thành ngàn, ngàn con bò lan ra, chúng chui vào nách, vào chỗ, vào những chỗ lác léo mà cấu mà cắn, vừa nhột vừa ngứa. Cơn ngựa phát triển nhanh chóng, ngứa quá, bà muốn điên lên, không còn làm sao bước đi nổi nữa, nếu có cả bốn tay, tám tay, bà cũng dùng tất số mà chà, xát. Bà chà, xát suýt rách da, ngứa vẫn hoàn ngứa, lại còn ngứa nhiều hơn, ngứa đến tim, gan, đến xương, tủy. Khi cơn ngứa lan khắp mình bà, ngứa ngoài, ngứa trong đầy đủ rồi, thì nó lại dừng hành hạ, dừng một phút, hành hạ một phút, cứ như thế mà luân lưu hành hạ. Lúc nó dừng, bà nghe khoan khoái, lúc nó hành, bà muốn điên lên. Bà muốn khóc đó, rồi muốn cười đó. Cuối cùng bà nhào xuống đất, rồi bà bật cười, cười như điên. Càng cười bà càng nghe nhột, nghe ngứa. Một người đầu đây, thốt vọng lên:

- Bộ y phục đó mặc vào thấy khoan khoái chứ ? Bạch phu nhân sợ hãi, thét lên:

- Ai ? Người đó cười trong trẻo:

- Nghe âm thanh của ta, người không nhận ra à ? Một người từ xa xa, thung dung bước tới, mặc chiếc áo không ngắn không dài, màu nguyệt bạch, dưới ánh dương quang, trông đẹp vô cùng. Phải, đẹp là cái chắc, bởi đó là một nữ nhân, là Tô Anh. Nhận ra nàng, Bạch phu nhân rú lên:

- Trời ! Người ?... Y phục đó của người ? Tô Anh mỉm cười :

- Người xem, ta cắt và may có khéo không ? Cơn ngựa hành lên, Bạch phu nhân không nói năng gì được, lăn đống cội cây, rồi đứng lên chà mình vào vỏ cây, chà xột xột, vừa chà vừa rít:

- Có cái gì trong y phục đó ? Tô Anh lại cười :

- Có gì đâu, bất quá ta chỉ rắc một ít bột thuốc ngứa vậy thôi. Chừng vài hôm, thuốc sẽ dứt hiệu lực, cơn ngứa dứt luôn. Vài hôm !

Mới bị ngựa đây, Bạch phu nhân suýt chết được, nếu phải chịu đến vài hôm thì làm sao sống nổi ? Bà gào lên, vừa tát uất vừa khổ vì ngựa, gào như lợn bị chọc tiết. Bây giờ thì cơn ngựa không dừng nữa, cứ hành luôn, chừng như nó được Tô Anh ra lệnh cứ hành...

Bạch phu nhân phát điên, tuột quần, tuột áo gào âm ỉ:

- Ta với người có cừu có oán chi đâu, sao người hại ta như vậy hả ? Tô Anh lạnh lùng:

- Người thử nghĩ lại kỹ xem có làm gì nên tội với ta chăng ? Y phục đã được tuột sạch sành sanh rồi, Bạch phu nhân vẫn còn ngựa như thường, lại ngựa hơn trước, suýt chết được. Chà xát mình vào cây chỉ đã ngựa ở một chỗ, còn các nơi khác thì ngựa rần rần, bà không chịu nổi, lại nhào xuống đất, lăn tròn, vừa lăn vừa xoay mình, cố cọ xát vào đất, đỡ ngựa bên này, phát ngựa bên kia, bà xoay như chong chóng, xoay ngang, xoay dọc, xoay tròn, xoay đủ kiểu để cọ xát đủ chỗ. Cuối cùng, bà bật khóc, vừa khóc vừa van cầu:

- Cô nương ơi ! Tiểu muội ơi ! Tội nghiệp tôi mà, tiểu muội ! Tôi biết lỗi rồi, tôi nhận lỗi, tiểu muội ơi ! Xin tiểu muội tha cho !

Tô Anh hỏi:

- Có ngựa cũng khổ tâm lắm sao ? Bạch phu nhân kêu lên:

- Trời ! Hiền muội còn hỏi nữa sao ? Trên thế gian này chẳng có gì khó chịu bằng cái ngựa đó, hiền muội !

Tô Anh điềm nhiên:

- Vậy ta hỏi người, có phải người đánh cắp Hoa Vô Khuyết mang đi chăng ? Trong tình cảnh đó, làm sao Bạch phu nhân dám chối ? Lập tức bà gật đầu đáp nhanh:

- Phải ! Tôi đánh cắp hấn ! Tôi đáng tội chết đó hiền muội !

Tô Anh trầm gương mặt:

- Thế người giầu hần ở nơi nào ? Bạch phu nhân tiếp:

- Ở phía sau núi, trong một sơn cốc nhỏ, nơi đó có một ngôi nhà nhỏ...

Tô Anh hừ một tiếng:

- Có phải ngôi nhà thạch thất chăng ? Bạch phu nhân sửng sốt :

- Hiền muội cũng biết nơi đó ? Tô Anh trầm ngâm một lúc, rồi gằn từng tiếng:

- Có chắc là người giầu hần ở đó không ? Bạch phu nhân cười khở:

- Trước mặt cô nương, có khi nào tôi dám nói ngoa tiếng nào chăng ?
Chừng như Tô Anh thoáng biến sắc mặt. Nàng lắc đầu thờ dài:

- Trong vùng núi hoang vu lại có một ngôi nhà kiên cố, các người không thấy là một sự kiện lạ lùng sao ? Bạch phu nhân suy nghĩ một chút, chợt thấy nàng nói đúng, quả thật sự kiện đó rất kỳ quái. Bà kêu lên:

- Chẳng lẽ ngôi nhà đá ấy có chứa ẩn điều quái dị ? Tô Anh chỉ lắc đầu, không đáp:

- Bạch phu nhân đâu còn tâm tình để mà truy cứu cái điều bí ẩn quái dị của ngôi nhà, cơn ngứa của bà bốc lên cao độ, bà bắt cổ, nhất thiết than kêu khổ van cầu:

- Cô nương hỏi gì, tôi nói nấy, tôi nói hết rồi, bây giờ thì tha cho tôi đi cô nương. Tô Anh cười nhạt:

- Vừa rồi, người từ đâu đến đây ? Bạch phu nhân giật mình:

- Từ dòng suối nhỏ gần đây. Tô Anh gật đầu :

- Vậy người hãy trở lại đó ngay bây giờ. Ngâm mình dưới nước lâu, lúc còn giận, còn lo thì Thiết Tâm Nam chưa cảm thấy cơn lạnh, cơn giận cơn lo dịu đi phần nào, nàng bắt đầu nghe lạnh, và cuối cùng thì không chịu nổi với cái lạnh nữa, tay chân như cọng lại rồi. Cũng may,

chung quanh im vắng quá, đã lâu lắm rồi mà nàng không nghe một tiếng động, thấy một bóng người. Nàng định sẽ bò lên bờ, rồi lặng lẽ chuồn đi, len lỏi theo chỗ rậm mà đi...

Nhưng đi đâu ? Chẳng lẽ đi vo vẩn trong rừng ? Mang chiếc thân lỏa lồ mà đi được sao ? Phải chi có nhà, thì chạy bay một mạch về nhà, dù có lỏa lồ cũng ráng chịu một lúc. Giả như nàng đang đi, bất ngờ có nam nhân đi ngược chiều, bắt gặp nàng trong tình trạng đó thì sao ? Thì sao, nàng không dám nghĩ đến cái sao đó nữa. Bỗng, trước mặt nàng một người lỏa lồ chạy bay đến. Vừa đến nơi, người đó nhảy ùm xuống nước. Mình trầm xuống, đầu ngóc lên, người đó thờ đốc. Lúc người đó nhảy xuống, hoa nước bắn lên, che khuất hình dáng, Thiết Tâm Nam không nhận ra được là ai. Nàng hết sức kỳ quái, giương mắt nhìn lom lom, khi hoa nước rơi hết rồi, người đó hiện ra...

Bất giác nàng giật mình. Chính là phu nhân đã lừa nàng xuống tắm, đoạt y phục của nàng, mặc vào chạy đi. Nhưng, sao bây giờ bà ta trần truồng ? Sao bà ta trở lại ? Mà còn nhảy xuống suối tắm lướt nữa ? Nàng trở mắt nhìn, sửng sốt cực độ, không nói được tiếng nào. Nhảy xuống nước rồi, Bạch phu nhân cảm thấy hết ngứa. Bà nhìn trả Thiết Tâm Nam cười hì hì, hỏi:

- Ta trở lại đây, chắc người lấy làm lạ lắm ? Thiết Tâm Nam đáp lửng lơ:

- Ủ !

Bạch phu nhân cười khanh khách:

- Bình sanh ta không thích cái gì cả, chỉ thích tắm thôi. Ta tắm suốt ngày, tắm nhiều hơn ngủ, hơn ăn ! Thiếu ngủ, thiếu ăn, ta còn chịu được, chứ thiếu tắm nhất định là không ? Bỗng Thiết Tâm Nam vọt mình tới, chụp tóc của Bạch phu nhân hét:

- Y phục của ta đâu ? Trả lại đây cho ta !

Một người trên bờ cười nhẹ, thốt vọng xuống:

- Y phục của người đây phải không ? Thiết Tâm Nam ngẩng đầu lên

trông thấy Tô Anh đứng nơi bờ, nhìn xuống. Nàng đứng đó, mừng tượng một đóa liên hoa vừa nở, rực rỡ dưới ánh dương quang. Thiết Tâm Nam thầm nghĩ người đâu lại có người kiều diễm như thế ? Bình sanh nàng từng đi đây đi đó, gặp rất nhiều thiếu nữ, song những thiếu nữ nàng gặp chưa sánh được với vị cô nương mỹ lệ này !

Là nữ nhân như nhau, Thiết Tâm Nam vẫn nhìn say mê. Tô Anh mỉm cười, hỏi lại:

- Phải y phục của người chăng ? Thiết Tâm Nam cúi đầu, đỏ mặt, đáp nhẹ:

- Của tôi đó, cô nương !

Tô Anh tiếp:

- Nếu người thấy không cần tắm lâu hơn nữa, thì lấy y phục này mặc vào đi. Tuy thẹn, song không thể làm gì khác hơn, Thiết Tâm Nam lội vào gần bờ tiếp lấy y phục, rồi nhảy vọt lên chui nhanh vào bụi rậm. Bạch phu nhân cười vuốt:

- Tôi cũng muốn lên nữa, tiểu muội !

Tô Anh điềm nhiên:

- Người muốn lên cứ lên, có ai ngăn trở người đâu ? Bạch phu nhân vịn tảng đá, nhón mình lên. Ngờ đâu, cái phần vừa ló khỏi mặt nước, gặp gió, gió quét qua, thoát đầu nghe rợn rợn da, kể đó cơn ngựa lại lên đến rần rần, bò sát phần ở ngoài nước. Ngựa dữ quá, hơn trước gấp năm gấp mười lần. Tô Anh mỉm cười :

- Người còn muốn lên nữa chăng ? Bạch phu nhân khổ sở không tưởng nổi:

- Nhưng làm sao tôi trèo mình mãi trong nước như thế chứ ? Tô Anh lại cười :

- Thì cứ đợi đến khi nào hết ngựa sẽ lên. Bạch phu nhân kêu to:

- Đợi ?... Đợi đến thời gian nào ? Tô Anh cười luôn:

- Hoặc nửa hôm, hoặc vài hôm, vả lại người vừa nói là thích tắm kia mà, thì cứ tắm cho bằng thích. Bạch phu nhân sững sờ. Bà muốn ngắt xỉ luôn. Thiết Tâm Nam mặc y phục xong, bước ra khỏi bụi rậm, tiến đến trước mặt Tô Anh, nghiêng mình làm lễ thốt:

- Đa tạ cô nương !

Giai nhân, đẹp là cái chắc, lúc nào cũng đẹp, song lúc vừa tắm rửa xong, cái đẹp hiện lộ quá rõ, làn da như tươi mịn hơn một phần, tay chân trắng nõn nà, mặt tươi hồng lên sáng rực rỡ. Nhất là mái tóc đen huyền mượt rượt, óng ánh, dịu như tơ nhỏ. Tô Anh bị vẻ đẹp của Thiết Tâm Nam quyến rũ, không giấu lòng được, vội nắm tay nàng, cười duyên đáp:

- Có chi đâu, tiểu cô nương ! Một con người đẹp như thế này, tôi thấy còn phải mê, hướng hồ nam nhân. Nam nhân hẳn phải sắp hàng hàng lớp lớp quỳ trước mặt tiểu cô nương, mà khẩn cầu mà van xin một chút bố thí, một chút thôi cũng đủ gây phúc hạnh cho họ rồi. Thì, tội gì mà cô nương lại bôn ba vất vả đi tìm. Thiết Tâm Nam thoáng đỏ mặt:

- Tôi... tôi.. Tô Anh tiếp:

- Chẳng lẽ cái người mà tiểu cô nương đi tìm đó lại không là một nam nhân ? Thiết Tâm Nam cúi đầu:

- Một nam nhân cô nương ạ !

Tô Anh cười hì hì :

- Nam nhân nào mà tốt phúc quá chừng như thế !

Thiết Tâm Nam áp úng:

- Chàng... hấn...

Chàng là Tiểu Linh Ngự, hấn là Hoa Vô Khuyết, nàng chú trọng đến người nào ? Tô Anh mỉm cười :

- Tiểu cô nương khỏi cần phải nói tên, bởi tôi không nhận ra người đó đâu !

Nàng đã hỏi nam nhân nào mà tốt phúc thế, rồi lại bảo người ta khỏi nói tên, như vậy có mấu thuẫn chẳng ? Chẳng qua thói thường người ta khen ngợi một kẻ tốt phúc mà hay nói hay hỏi bâng quơ như vậy, chứ thực sự họ có cần hiểu ai ? Hiểu làm gì, chia sớt được gì mà tìm hiểu ? Người ta có phúc thì người ta hưởng, có thể thôi. Chung quy chỉ là một sự ta thân, để chứng tỏ tạo vật ưu đãi người này, bạc đãi người kia, bao nhiêu hạnh phúc ở thế gian không được phân phối đồng đều cho mỗi phần tử của nhân loại. Trong khi cả hai đàm đạo, thì Tô Anh bước đi, Thiết Tâm Nam theo sát bên. Cả hai dừng câu chuyện ở chỗ đó một lúc lâu, Thiết Tâm Nam thấy Tô Anh im lặng, nhẹ thở một hơi dài, thốt:

- Tốt hơn hết, cô nương không nên nhận ra chàng. Tô Anh cười lớn:

- Tại sao ? Không lẽ nhận ra hấn rồi, tôi lại ngất xỉu như trúng gió độc ? Thiết Tâm Nam gật đầu:

- Đúng như vậy đó, cô nương ? Tô Anh vụt quay đầu lại, mở to đôi mắt, nhìn Thiết Tâm Nam, một phút sau hỏi:

- Hấn tên họ chi ? Bây giờ thì nàng chịu nghe đến cái tên họ của kẻ mà Thiết Tâm Nam ví như ngọn gió độc. Thiết Tâm Nam không lưu ý đến thần sắc của Tô Anh, lại thở dài nhẹ nhàng, rồi đáp:

- Chàng họ Giang, người ta gọi chàng là Tiểu Linh Ngự. Ba tiếng Tiểu Linh Ngự bắn vào tai Tô Anh, như ba quả chùy, tai nàng còn ù sau khi Thiết Tâm Nam dứt tiếng. Rồi tim nàng cũng bị chấn động luôn. Càng chấn động hơn nữa là nàng phát hiện ra, thiếu nữ đi bên cạnh nàng là một tình địch. Nàng lại nhìn chăm chú Thiết Tâm Nam, nhìn gương mặt đẹp tuyệt vời của Thiết Tâm Nam. Nàng nghe lòng chua xót lạ. Nàng than thầm:

- Tiểu Linh Ngự ! Tiểu Linh Ngự ! Ta công nhận người có đôi mắt rất tinh. Trong khi cơn bão lòng dấy lên ở Tô Anh thì Thiết Tâm Nam thản nhiên cười, chừng như nhắc đến Tiểu Linh Ngự là những cái gì đã chết nơi lòng nàng một tí được hồi sinh lại ngay. Nàng tiếp:

- Tiểu Linh Ngu ! Cái tên đó cô nương có cho rằng khôi hài chẳng ?
Cơn bão dấy trong lòng, Tô Anh cố ngăn chặn nó lan tràn ngoài gương mặt, cho nên Thiết Tâm Nam không nhận ra sự biến đổi nào ở thần thái của nàng. Nàng bật cười khanh khách:

- Khôi hài chứ ! Khôi hài ghê vậy đó !

Nhưng Thiết Tâm Nam bỗng sa sầm gương mặt, buột miệng thở dài rồi thốt:

- Tuy nhiên, con người thì không khôi hài chút nào cả. Con người đó có thể làm cho đối tượng tức uất mà chết bất ngờ. Tô Anh chớp mắt:

- Tiểu cô nương giận hấn lắm chứ ? Thiết Tâm Nam cúi đầu:

- Có lúc tôi hận hấn cực độ, có lúc tôi...

Tô Anh cười nói tiếp:

- Có lúc, tiểu cô nương thấy thương hấn ghê, thương đến dám chết vì hấn cho hấn ? Thiết Tâm Nam cắn môi, rồi bật cười khúc khích., tiếng cười khúc khích của kẻ khác có hàm cái ý ranh mãnh, thích thú, nhưng âm thanh của nàng biểu hiện rõ ràng một sự miễn cưỡng, cố che đậy một ý niềm ray rứt ẩn ước của sự căm hờn. Không ai muốn để lộ niềm thất vọng cho bất cứ ngoại nhân nào biết, nhất là niềm thất vọng nảy nở trên vuông đất mình. Biết rằng người họ yêu lơ lửng với họ, riêng họ thì họ thảm đau khổ, song đối với ngoại nhân họ vẫn giả vờ là niềm yêu đương giữa nhau vẫn còn nồng đượm, khẩn khít. Họ thất vọng, song họ cố bám víu vào một cái gì còn dính líu với tình yêu, chờ một sự nhiệm mầu, mang đến trả lại cho họ những gì đã mất mát, giúp họ giữ lại mãi mãi những nồng nàn, tha thiết. Nhưng, sự miễn cưỡng của Thiết Tâm Nam không thoát khỏi ánh mắt sâu sắc của Tô Anh. Tô Anh nhìn nàng một phút, bỗng cao giọng hỏi:

- Tuy nhiên, vị tất hấn yêu cô nương. Đúng vậy chứ ? Thiết Tâm Nam giật mình, thảm phục đến tượng cổ sự nhận xét rất anh tưng. Rồi nàng mơ màng suy tư một lúc. Trăm ngàn ý niềm mâu thuẫn nổi lên, tương phản nhau làm cho nàng xuất thần, sau cùng thì nàng điếm một nụ cười và trong ánh mắt, vẻ nhìn hòa hiền dịu ngời lên, chứng

tỏ một sự rộng lượng vô biên. Nàng cúi đầu, thấp giọng đáp:

- Có lúc, chàng đối với tôi chẳng được tốt đẹp gì cho lắm, bù lại cũng có khi chàng hết sức thiết tha với tôi. Tô Anh biết ngay lòng nàng đang hướng về Tiểu Linh Ngự trọn vẹn, mừng tượng Tiểu Linh Ngự chợt hiện trước mắt nàng, cho nên nàng dồn tình tứ lên ánh mắt, dồn hòa dịu ra nụ cười để tiếp đón Tiểu Linh Ngự. Lòng Tô Anh nhói lên, như bị trăm mũi nhọn xuyên vào, nàng muốn moi ngay quả tim của Thiết Tâm Nam, xem hình bóng của Tiểu Linh Ngự được nàng trang trọng ở tại góc xó nào, để mà xóa bỏ, sau đó để bóp tan luôn con tim, tình địch vĩnh viễn không tưởng mơ đến Tiểu Linh Ngự nữa. Thiết Tâm Nam còn tâm tư đâu mà quan sát những biểu hiện nơi thần sắc của Tô Anh. Nàng nhìn xa xa ở một phương trời, một áng mây trôi lơ lửng, và áng mây đó biến thể dần dần, cuối cùng thì trở thành hình người, hình đó thoát đầu mừng tượng Tiểu Linh Ngự, sau rút lại giống Tiểu Linh Ngự như đúc !

Tiểu Linh Ngự đang phiêu phưởng nơi ven trời ! Tiểu Linh Ngự nhìn xuống trần giang tìm một hình bóng. Hình bóng đó là ai ? Nếu không là nàng ? Hình như chàng trông thấy nàng, chàng nở một nụ cười với nàng đó. Nàng tiếp nối câu chuyện:

- Tôi quen chàng từ lâu lắm rồi, tuy lắm phen chàng gieo đau khổ cho tôi, song cũng nhiều lúc chàng gây niềm yêu đời cho tôi một cách vô tưởng !... Tôi... thú thật, tôi rất mãn nguyện ! Tôi không đòi hỏi chi hơn ở chàng. Tô Anh đang nhìn nàng, vội quay đầu về hướng khác, không muốn nhìn nàng nữa, rồi cố ý cất cao giọng:

- Đành là lắm lúc hấn đối xử với tiểu cô nương rất đẹp, song điều đó đâu đủ chứng minh là hấn yêu cô nương ? Biết đâu hấn chẳng đối xử với tất cả những thiếu nữ khác trên đời này như đối với cô nương ? Và biết đâu, hấn chẳng đối xử với những thiếu nữ khác đẹp hơn đối với cô nương ? Thiết Tâm Nam nhẹ giọng:

- Tôi không cần hiểu chàng đối đẹp với ai, bằng với tôi, hơn với tôi, tôi chỉ biết là chàng tốt với tôi, như vậy là đủ cho lắm rồi. Tùy nàng muốn đối xử với ai khác như thế nào, tôi không mảy may quan tâm, cô nương ạ !

Tô Anh hừ một tiếng:

- Tiểu cô nương không ghen ? Thiết Tâm Nam mỉm cười :

- Có những nam nhân sanh ra trên đời chẳng phải chỉ dành riêng cho độc một nữ nhân chiếm. Tiểu Linh Ngự thuộc hạng người đó, cô nương ơi ! Tôi biết rõ con người chàng, thì còn ghen cái nỗi gì !

Tô Anh giật mình, lạnh lùng buông gọn:

- Không ngờ tiểu cô nương cởi mở quá độ như thế !

Nàng tìm mấy câu cốt châm chích Thiết Tâm Nam, khích động cho Thiết Tâm Nam tức uất, bứt rứt, khó chịu, đối tượng không hề dao động thì chính nàng lại cảm thấy khó chịu, rồi bứt rứt, rồi tức uất. Tức uất mà làm gì ? Lắng dịu tâm tình, nàng tiếp:

- Có lẽ vì cô nương chỉ quen biết mỗi một nam nhân là hấn đó, cho nên cô nương quyết chết sùng vì hấn, thử như cô nương có quen nhiều nam nhân, chắc chắn là cô nương phải nhận ra, nhiều nam nhân khác tốt hơn hấn, tốt gấp mười gấp trăm lần. Nàng chớ chịu bỏ cái ý định trêu khở Thiết Tâm Nam. Thiết Tâm Nam chợt biến sắc, cúi thấp đầu hơn. Tô Anh tấn công luôn:

- Cô nương có thấy tôi nói đúng không ? Thiết Tâm Nam áp úng :

- Tôi... tôi...

Âm thanh của nàng cũng biến đổi không còn bình tĩnh như trước. Tô Anh đã nhận ra sự biến đổi nơi đối tượng, lòng nàng rộn lên một niềm vui, mắt nàng ngời sáng, lập tức buông tiếp:

- Hấn cô nương có quen biết nam nhân khác, ngoài hấn chứ ? Thiết Tâm Nam gặt đầu:

- Có. Tô Anh thăm dò :

- Trừ hấn ra, cô nương còn có cảm tình với một nam nhân khác ? Thiết Tâm Nam đỏ mặt, không đáp. Tô Anh mỉm cười :

- Tôi đoán đúng lắm mà ! Bởi cô nương có người dự bị, cho nên

không ghen ! Nếu mất một, vẫn còn một, thì ghen làm cái quái gì cho nhọc xác, phải không tiểu cô nương ? Nàng chớp chớp mắt, nắm tay Thiết Tâm Nam, cười trong trẻo:

- Người dự bị đó là ai, hả tiểu cô nương ? Có tốt hơn hẳn chẳng ? Thiết Tâm Nam lại đỏ mặt, không chịu nói. Tô Anh lại cười, tiếng cười trong trẻo hơn, không hỏi nữa, chỉ thốt:

- Một nữ nhân mà có đến hai người lý tưởng, nghĩ cái tâm đầu còn chỗ chứa cùng một lúc đến hai bóng hình ? Dù khéo sắp xếp tình cảm cách nào, cũng khó tránh có lúc đau cái đầu lắm chứ, phải không cô nương ? Tuy nhiên, có hai người tình cùng một lúc, kể ra cũng thú ! Thú ghê đi !...

Thiết Tâm Nam cúi đầu đến độ áp mặt vào ngực áo. Lâu lắm, nàng vụt hỏi:

- Có lẽ cô nương đang nghĩ rằng tôi là một nữ nhân bại hoại ? Một nữ nhân không chính chuyên ? Phải vậy chẳng ? Tô Anh cười hì hì:

- Làm gì tôi có nghĩ như vậy ? Không đâu, tiểu cô nương ơi ! Tuy nhiên, nếu thực sự cô nương có cái tâm bại hoại, thì gặp một người cứ yêu một người, gặp bao nhiêu cứ yêu bấy nhiêu, càng yêu nhiều người càng tốt, chứ có sao đâu ? Ngặt một điều, quanh đi quẩn lại, cô nương chỉ có hai người thôi, thành ra phải khó khăn, chẳng biết phải buông bên nào, níu bên nào. Phàm hai thì dù muốn dù không cũng có sự chọn lựa, sự so sánh, chứ nhiều quá thì cần gì phải đắn đo ! Gặp cá cắn câu, gặp đâu câu đó, nhỏ cũng câu, lớn cũng câu mà !

Nàng không cho rằng Thiết Tâm Nam bại hoại, song nàng lại khuyến khích sự yêu bừa, yêu bướng, gặp là yêu, gặp bao nhiêu cứ yêu hết bấy nhiêu, như vậy có khác nào nàng có ấn tượng về Thiết Tâm Nam, gián tiếp công nhận Thiết Tâm Nam là kẻ bại hoại ? Song, Thiết Tâm Nam không giận. Nàng giải thích:

- Đòi tôi, tôi chỉ quyết trao cho mỗi một người, và người đó là Tiểu Linh Ngự. Con tim tôi đã khắc ghi đậm đà hình bóng của chàng rồi, dù chàng đối tốt hay đối xấu với tôi, tôi không hề biến đổi tâm tình, tôi không hề xóa bỏ hình bóng của chàng. Ngờ đâu...

Tô Anh chớp nhanh đôi mắt:

- Ngờ đâu có một nam nhân khác đối xử rất đẹp với tiểu cô nương, và cô nương thấy lòng yếu dần, yếu dần, cô nương khó cự với sức hút của nam nhân đó ! Phải vậy không ? Lần này thì Thiết Tâm Nam rơi lệ. Nàng run giọng thốt:

- Hắn đối tốt với tôi, không phải với mục đích chiếm...

Tô Anh tiếp:

- Bởi hắn có thái độ như vậy, nên càng ngày cô nương càng nhận ra mình có lỗi với hắn, cái lỗi hững hờ ấy mà ! Thật là khổ cho cô nương lắm đấy chứ, người ta không định chiếm mình, mình còn nói năng làm sao được ? Người ta không mở miệng tỏ tình, mình có thể nào lên tiếng trước là đừng nên yêu mình. Đúng vậy chẳng, cô nương ? Thiết Tâm Nam đáp nhẹ:

- Ừ !

Tô Anh cười mỉm, tiếp:

- Thủ đoạn của nam nhân đó, cô nương ơi ! Tôi thừa hiểu những thủ đoạn của họ ! Câm lặng, họ có lợi hơn là nói năng ! Lờ lững họ dễ thành công hơn bày tỏ gấp chân tình. Thiết Tâm Nam cau mày:

- Cô nương cho rằng đó là thủ đoạn của hắn ? Tô Anh gạt đầu, cười khanh khách:

- Chẳng những tôi còn cho rằng thủ đoạn đó rất cao minh, cực kỳ cao minh. Đối với nữ nhân, chẳng có gì hiệu nghiệm hơn là cái lối nửa bỏ nửa giữ, nửa xa nửa gần, không nở buông, chẳng muốn nắm, đó là cái thuật dẫn dắt nữ nhân bám theo mãi. Giả như nam nhân săn đuổi rất ráo, có thể là nữ nhân khinh thường, rồi bực dọc, rồi tránh xa, tránh luôn. Nàng lại cười thêm mấy tiếng, đoạn tiếp:

- Tôi là nữ nhân, thì cái tâm lý của nữ nhân lẽ nào tôi không hiểu ? Thiết Tâm Nam thở ra:

- Chỉ vì.. chỉ vì cô nương không hiểu hắn như thế nào, nên lại có sự ước đoán như vậy...

Tô Anh trầm giọng:

- Sao tôi lại không biết chứ ? Nhất định là hắn chẳng khác gì Tiểu Linh Ngư cho lắm. Hắn thông minh, hắn phong nhã, hắn đáng yêu, thỉnh thoảng hắn cũng có làm cho người tiếp cận phải khó chịu...

Thiết Tâm Nam lắc đầu:

- Cô nương đoán sai !

Tô Anh trở mắt:

- A ? Thiết Tâm Nam thốt:

- Hắn và Tiểu Linh Ngư là hai cực đoan, hai nam nhân tương phản kỳ cùng. Họ chẳng có một điểm nhỏ tương đồng. Đối với nữ nhân, hắn luôn luôn giữ tròn lễ độ, đến một nụ cười cũng không, đến một câu nói đùa nhẹ nhàng cũng không !

Thiết Tâm Nam cãi:

- Nhưng... nhưng...

Tô Anh cười hì hì:

- Nhưng, vẫn có người thích thứ chó giữ nhà, phải không ? Thiết Tâm Nam thẹn đỏ mặt:

- Tôi... không phải tôi... thích gì hắn, chẳng qua hắn có ơn cứu mạng với tôi, hắn lại còn đối xử đẹp với tôi... cho nên...

Nàng thốt nhẹ quá, âm thanh ngang tiếng vo ve của muỗi, đã thế nàng lại buông cách nhất gừng, như có cái chi ngăn chặn nơi yết hầu, lời nói không thoát đi trót lọt suông sẻ. Tô Anh cười nhẹ, nối tiếp thay cho nàng :

- Cho nên dù cô nương không thích hắn, vẫn không cảm kích hắn,

đúng vậy chẳng ? Bởi hấn có ơn cứu mạng mà ! Bởi hấn đối xử quá tốt mà !

Thiết Tâm Nam đáp nhanh:

- Đúng. Tô Anh tiếp luôn:

- Nhưng cô nương nên hiểu điều này, là lắm khi cảm kích với ưa thích không thể tách rời ra làm hai riêng rẽ !

Thiết Tâm Nam cắn môi, sững sờ một lúc lâu, bỗng thốt:

- Mà dù cho tôi thích hấn đi nữa, vị tất hấn lại thích tôi ? Tô Anh mỉm cười :

- Nếu không thích cô nương, tại sao hấn xử đẹp với cô nương như thế chứ ? Không lẽ hấn có cái tật lớn gì đó ? Thiết Tâm Nam cúi đầu:

- Hấn chiếu cố đến tôi, có lẽ hấn vì Tiểu Linh Ngự hơn là vì chính cá nhân tôi !

Đến lượt Tô Anh sững sờ. Qua phút giây xuất thần, nàng kêu lên:

- Hấn vì Tiểu Linh Ngự mà chiếu cố đến cô nương ? Thật là tôi chẳng hiểu chi cả !

Thiết Tâm Nam lộ vẻ u buồn:

- Hấn nói, hấn không hy vọng gì hơn là tôi và Tiểu Linh Ngự được... được... chung sống với nhau. Tô Anh cau mày:

- Chẳng lẽ hấn là bằng hữu của Tiểu Linh Ngự ? Thiết Tâm Nam suy nghĩ một chút:

- Có lúc cả hai thân nhau còn hơn bằng hữu, nếu người này biết được người kia lâm nguy, thì bằng mọi giá giải cứu cho nhau, họ dám hy sinh tánh mạng để cứu nạn cho nhau. Nhưng cũng có lúc họ xem như tử thù, nhất định không cùng thở chung một bầu không khí. Tô Anh thức ngộ, biết ngay cái người đó là Thiết Tâm Nam đang đề cập là ai liền. Nàng thù người một lúc, rồi lẩm nhẩm:

- Cái việc này xem ra thế mà hay, hay vô cùng. Thiết Tâm Nam áp úng:

- Tôi... tôi nói nhiều về hấn... cô nương có cười tôi chẳng ? Tô Anh dụ giọng:

- Tại sao tôi cười cô chứ ? Con người nếu có tâm sự thì nên tìm kẻ tri kỷ mà tỏ bày tâm sự, chứ nếu giữ mãi trong mình thì biết đâu chẳng chết phiền muộn !

Thiết Tâm Nam thở ra :

- Tuy nhiên, chúng ta là bình thủy tương phùng...

Tô Anh cười nhẹ:

- Tự nhiên chúng ta chỉ mới quen nhau thôi, song ai cảm chúng ta sau này trở thành thân mật với nhau ? Thiết Tâm Nam thở phào, điểm một nụ cười :

- Sau này ?... Cái việc ngày sau, nào ai biết trước sẽ ra sao ? Tô Anh chớp mắt, vội chụp bàn tay Thiết Tâm Nam, với giọng ngọt hơn mật, nàng tiếp:

- Mới trông thấy cô nương, tôi hạ ý liền. Giả như cô nương không cho là bất tiện, thì tôi xin gọi cô nương là muội muội. Cô nương sẽ là tiểu muội của tôi ! Được hay không nào ? Đề nghị đó êm ái làm sao, thân thiết, thành thật làm sao ! Một đề nghị như một thỉnh cầu, còn ai từ khước được chứ ? Bắt đầu từ giây phút đó, Tô Anh là tỷ tỷ, Thiết Tâm Nam là muội muội. Lòng cởi mở, thì mắt nhìn đâu lại chẳng thấy tươi ? Huống chi cảnh đầu ngày giữa núi rừng, có gió sớm thổi mát, có chim sớm hót êm, xa xa tiếng suối vang róc rách gợi tình, rồi hoa rừng tuy không thơm nhưng màu sắc cũng gieo say nơi lòng xuân nữ...

Trong tươi, ngoài tươi, con người cảm thấy yêu đời vô cùng. Thiết Tâm Nam chưa từng thấy tâm hồn cởi mở nhẹ nhàng như lúc này !

Nhất là trong mấy hôm cuối cùng, nàng có cảm tưởng là đi giữa trần

gian mà chẳng khác nào giam mình trong địa ngục. Tô Anh nắm tay nàng, sóng đôi bước đều, vừa đi vừa cười, thốt:

- Hiện tại, thơ thơ không thể để hiền muội đi tìm Tiểu Linh Ngự. Thiết Tâm Nam trở mắt:

- Tại sao ? Tô Anh giải thích:

- Nam nhân vốn tính đáng ghét lắm, nếu tiểu muội đi tìm họ, thì họ tự đắc lên, họ cho rằng họ có giá trị tuyệt đối, rồi họ khinh khỉnh đối với nữ nhân. Trái lại, nếu hiền muội lờ đi, thì mười phần chắc mười, họ sẽ bò lết theo gót chân hiền muội mà van cầu xin bố thí. Thiết Tâm Nam cười hì hì:

- Thế thì... thơ thơ muốn tiểu muội phải làm sao đây ? Tô Anh tiếp:

- Hiền muội sẽ chẳng làm bất cứ việc gì cả. Cứ bình tĩnh mà chờ. Tự nhiên ngu thơ có cách giúp hiền muội gặp hấn. Chính hấn đến tìm hiền muội, chứ hiền muội chẳng cần nhích nửa bước chân. Thiết Tâm Nam cúi đầu:

- Nhưng... thơ thơ đâu có biết chàng là ai ?...

Tô Anh mỉm cười :

- Không quen hấn, song ngu thơ có gặp hấn một lần. Thiết Tâm Nam trở mắt:

- Thế à ? Tô Anh tỉnh bơ :

- Nghe hiền muội nói, ngu thơ mới nhớ ra. Có phải hấn có đôi mắt to, đen láy, mặt mang nhiều vết sẹo, nhưng những vết sẹo đó rất khả ái, suốt ngày hấn cứ cười mãi, hấn lại luôn luôn dương dương đắc ý, mừng rỡ như hấn ví mình như thánh, như thần, không ai hơn hấn, bất cứ về phương diện nào. Thiết Tâm Nam nói theo:

- Thơ thơ chưa biết, chàng tự cho mình là đệ nhất nhân thông minh trong thiên hạ đó !

Nói đến Tiểu Linh Ngự, nàng nghe lòng khoan khoái lạ, một niềm rạo

rực không sôi động lắm len lỏi theo các huyết quản, chạy khắp người. Tô Anh cười thật tươi, tiếp luôn:

- Còn như về dày mặt dạn mày, thì hẳn cũng chiếm ngôi vị đệ nhất luôn. Có thể bảo, nếu cần thì hẳn dám trơ trẽn như thường, cho nên có kẻ cho rằng da mặt của hẳn dày hơn lớp da trâu. Thiết Tâm Nam hỏi:

- Thơ thơ gặp chàng từ lúc nào ? Tô Anh đáp:

- Không lâu lắm, mới cách đây hai hôm thôi !

Thiết Tâm Nam thở dài:

- Chàng có tánh hiếu động lạ lùng, chẳng lúc nào chịu ở yên một chỗ. Gặp chàng hai hôm trước, chắc gì hôm nay thơ thơ biết được chàng ở đâu ? Tô Anh mỉm cười :

- Hiền muội yên trí, chỉ cần hẳn chưa rời khỏi vùng núi non này thôi, hẳn còn ở đây là ngu thơ có cách tìm gặp hẳn. Thiết Tâm Nam chú ý :

- Thơ thơ làm cách nào ? Tô Anh tiếp:

- Hiền muội nên biết, ngu thơ sanh ra tại đây, lớn lên tại đây, dân cư quanh vùng từ già đến trẻ, từ nữ đến nam, ai ai ngu thơ cũng đều quen biết cả, thì tìm một người lạc lõng trong khu vực này có khó khăn chi cho lắm ? Ngu thơ chỉ cần hỏi qua họ một tiếng, là lập tức có manh mối ngay. Thiết Tâm Nam trầm ngâm một lúc:

- Nhưng tiểu muội... chẳng lẽ tiểu muội ở tại đây mà chờ ? Tô Anh bật cười sần sặc:

- Tiểu muội ở ngay tại đây, thì làm sao ngu thơ yên tâm được ? Nếu có người đến đoạt y phục như vừa rồi thì sao ? Nàng không đợi Thiết Tâm Nam nói gì, cứ tiếp luôn:

- Vì sự an toàn của hiền muội, ngu thơ xin đưa hiền muội đến một địa phương. Thiết Tâm Nam mở to mắt:

- Địa phương nào ? Tô Anh đáp:

- Chủ nhân toàn khu vực này, là nghĩa phụ của ngu thơ, người tuy xấu xí, song tâm địa rất tốt, hơn nữa, người rất cưng ngu thơ. Thiết Tâm Nam cười nhẹ:

- Chính tiểu muội đây, là một nghĩa muội, mà còn say mê người nghĩa thơ, hưởng hồ một bậc lão thành, từng nuôi dưỡng thơ thơ qua nhiều năm tháng, cái sự quyến luyến nói sao cho cùng ! Tự nhiên lão nhân gia phải chiều chuộng thơ thơ ! Thú thật với thơ thơ rồi, tiểu muội muốn rút ngay quả tim mà trao cho thơ thơ đó !

Tô Anh cười khanh khách:

- Hiền muội rút con tim trao cho ngu thơ, thì lấy gì mà trao cho Tiểu Linh Ngư ? Thiết Tâm Nam đỏ mặt. Nàng bật cười luôn:

- Thì... thì... không còn cái gì thì thôi vậy, chứ biết sao ? Tô Anh thốt:

- Nghĩa phụ của ngu thơ, họ Ngụy, nếu mà người biết được hiền muội là nghĩa muội của ngu thơ, người sẽ chiếu cố tận tình đến hiền muội, nhất định như vậy. Bất quá, hiền muội nên nhớ điều này, là hình dạng của người cực kỳ xấu xí, và cái tánh cũng cực kỳ hung dữ. Tuy nhiên, hung dữ với ai thì có, chứ chẳng bao giờ hung dữ với chúng ta đâu. Biết như vậy để khi gặp người, hiền muội không phải sợ hãi. Thiết Tâm Nam gật đầu:

- Nếu thấy sợ thì tiểu muội không nhìn, không trông là xong. Tô Anh vỗ tay reo lên:

- Đúng đó, phương pháp đó hay nhất !

Tỷ nắm tay muội, tỷ và muội len lỏi theo con đường mòn trong khu rừng, giữa vùng núi non tịch mịch, không gian trầm tịch cực độ, chừng như tạo vật an bày cái nơi này trong một khung cảnh an ninh, kiết tường, hòa dịu đặc biệt hơn bất cứ nơi nào. Ai lạc lõng vào đây cũng phải cho rằng mình có phúc hạnh lớn. Dĩ nhiên Thiết Tâm Nam cảm thấy niềm hy vọng dâng cao, bởi tất cả những gì chung quanh nàng đều nói lên một niềm khuyến khích, ẩn ước có sự bảo đảm vẹn toàn. Họ đi như thế một lúc lâu. Tô Anh vụt dừng chân, thốt:

- Ái da ! Ngu thơ quên mất ! Ngu thơ có một cuộc ước hội...

Thiết Tâm Nam cau mày:

- Ước hội ? Tô Anh gật đầu:

- Ngu thơ có ước hẹn gặp một người ở phía sau núi, hiện tại thì sắp đến giờ gặp nhau rồi. Làm sao đây ? Làm sao ? Thiết Tâm Nam mỉm cười :

- Xem cái vẽ khăn cấp của thơ thơ, tiểu muội đoán chừng cái người ước hẹn đó phải là ý trung nhân của thơ thơ !

Tô Anh hơi đỏ mặt, lắc đầu:

- Không phải đâu !

Thiết Tâm Nam cười hì hì:

- Nếu thơ thơ không chịu khai thật, tiểu muội sẽ đi theo biết sự tình đó nhé !

Tô Anh dậm chân, hờn dỗi:

- Giả như ngu thơ có tình nhân thì sao chứ ? Chẳng lẽ chỉ một mình hiền muội có quyền yêu, còn ngu thơ thì tuyệt đối không thể bắt bớ bắt cặp với một nam nhân ? Thiết Tâm Nam cười tít:

- Làm gì mà thơ thơ rối lên như thế ? Tiểu muội nói vậy chứ đi theo thơ thơ mà làm chi ? Tô Anh đảo mắt nhìn quanh một vòng, tiếp:

- Từ đây đi thẳng lên núi không mất bao nhiêu thì giờ cho lắm, hiền muội sẽ thấy một vùng trồng toàn cây hòe, nghĩa phụ của ngu thơ ở trong khu cây hòe đó. Thiết Tâm Nam lo ngại:

- Thơ thơ... bảo tiểu muội đến đó một mình ? Tô Anh mỉm cười, trấn an nàng :

- Một mình thì có sao đâu ? Hiền muội cứ đến đó, tự nhiên sẽ có

người ra tiếp đón hiền muội. Thiết Tâm Nam cau mày:

- Nhưng họ đâu có nhận ra tiểu muội là ai ? Tô Anh suy nghĩ một chút, đoạn rút mũi trâm trên đầu, trao cho Thiết Tâm Nam thốt:

- Hiền muội cứ chiếu trình mũi trâm này với họ, nói rằng ngu thơ bảo hiền muội đến đó. Nhất định họ sẽ cung cung kính kính đón tiếp hiền muội và an bày chỗ tạm trú cho hiền muội. Thiết Tâm Nam không thích đi như vậy, song nếu không đi thì chẳng lẽ nàng đứng đó mãi ? Thôi thì cứ đi liệu xem sao. Hiện tại nàng chẳng khác nào một cánh bèo, tùy theo gió đùa, nước cuốn, lênh đênh phiêu dạt, tới đâu hay tới đó, trôi luôn chẳng sao, dừng lại cũng chẳng quan hệ gì. Bởi, con đường tương lai cầm như vô định rồi, thì chọn lựa làm sao được nữa ? Nàng hoàn toàn mất cả chủ ý. Nàng tạm biệt Tô Anh, bước đi. Tô Anh còn đứng tại đó, nhìn theo bóng nàng, khi Thiết Tâm Nam khuất dạng xa xa, Tô Anh buột miệng thở phì, như trút một ứ đọng nặng nề trong tâm tư. Bỗng có tiếng của ai đó vang lên, tiếng thở dài thườn thượt, rồi người đó tiếp luôn:

- Đáng thương hại cho tiểu liễu đầu ngây thơ quá ! Bị người ta bán mắc bán rẻ mà nào có hay biết gì !

Rồi một người nữa tiếp nói:

- Hà hà ! Cái vị cô nương họ Tô đó không đem bán cho người, nên người mới giở cái giọng giả từ bi, giả đạo đức phải không ? Người thứ ba bật cười khanh khách:

- Ta cứ tưởng liễu đầu họ Thiết là một trang giai nhân tuyệt sắc, ngờ đâu đứng bên cạnh Tô cô nương, nàng ấy lại biến thành người gỗ. Người thứ tư cười hì hì:

- Tiểu Linh Ngư của chúng ta không thể lấy một tượng gỗ làm kẻ ấy đầu gối tay được. Câu nói của người cuối cùng vừa dứt, bốn bóng người từ những tàng cây gần đó hiện ra. Cả bốn đều có vẻ kỳ quái, chẳng rõ tại sao bốn quái nhân lại tụ họp nhau thành một toán được. Người thứ nhất đầu bù, tóc rối, mặc bộ y phục vừa rách rưới, vừa vấy mỡ vấy dầu nhờn nhờn, mừng tượng một gã ăn xin từ nhiều năm tháng lăn lóc trên đường dài, không hề tắm rửa. Y cầm nơi tay một ống điếu bằng ngọc. Người thứ hai có gương mặt tròn như vành

mâm, bụng phệ, tuổi khá cao, song lại có cái vẻ rất trẻ con, cứ cười hì hì mãi, trông chẳng khác đức Di Lạc giáng trần. Người thứ ba thì cái trâm phủ đầu, mặt lại trát phấn, dày ít nhất cũng nửa tấc, trông giống một chiếc nạ. Dĩ nhiên người này là một nữ nhân, nhưng qua gương mặt bự phần đó, còn ai biết nữ nhân đó già hay trẻ, xấu hay đẹp ? Dáng người thì đúng là một nữ nhân, song y phục thì là của nam nhân, trái lại chân mang đôi giày hoa màu hồng. Người thứ tư là một trượng phu khôi vĩ, mắt luôn luôn chớp sáng, vẻ kiêu hùng hiện rõ, bất quá chiếc miệng rất rộng, rộng trên chỗ tưởng của mọi người, có thể cho vào đó trọn một nắm tay mà vẫn còn thừa cho.

Hồi 94

Cao Trí Tuyệt Luân

Tuy không biết rõ người cũng như tên của Bạch Khai Tâm, Cáp Cáp Nhi, Đồ Kiền Kiền và Lý Đại Chủ, Tô Anh vẫn có gặp họ một lần. Chính là lần cả bốn đối phó với Ngụy Ma Y. Bây giờ đột nhiên cả bốn người cùng xuất hiện, bao quanh nàng, dù cho nàng trầm tĩnh thành tánh, chẳng hề tỏ lộ niềm vui buồn, mừng giận ra mặt, nàng cũng chẳng tránh khỏi kinh hãi, thần sắc biến đổi liền. Lý Đại Chủ cười lớn, cất tiếng trước:

- Tô cô nương ơi ! Chẳng có gì đáng sợ lắm, cô nương bình tĩnh. Hai hôm nay, cái dạ dày của tại hạ mất bình thường, hoạt động kém lắm, nếu muốn ăn thịt cô nương, tại hạ phải chờ ít nhất cũng vài hôm nữa. Đồ Kiền Kiền bật cười khanh khách:

- Một mỹ nhân thông minh như vậy mà người cũng không thể chừa ra sao ? Nói thật, dù người có thềm rỏ dãi, nhất định ta cũng ngăn trở người, có đói thì tìm con mồi khác mà xơi, chứ mồi này là của cấm !

Bạch Khai Tâm xì một tiếng:

- Theo ý ta thì cứ để cho lão ấy xơi !

Cáp Cáp Nhi cười hì hì :

- Người mang cái danh hiệu hạp với người quá chùng ! Đúng là tổn nhân bất lợi kỷ ! Giả như Lý Đại Chủ xơi thịt của nàng, thì người có lợi gì mà xúi giục chứ ? Bạch Khai Tâm điềm nhiên:

- Lợi, đương nhiên là không có, song ít nhất ta cũng được an tâm ! An tâm về cái việc không bị nàng bắt đem bán mắc bán rẻ cho thiên hạ. Cáp Cáp Nhi cười vang:

- Xương thịt của người tanh thúi như vậy, đáng bao nhiêu tiền mà nàng đem bán chứ ? Mà tại sao nàng bán người ? Bạch Khai Tâm trừng mắt:

- Đến tiểu muội của nàng, mà nàng còn bán được, thì ai mà nàng chưa để ? Tô Anh chớp mắt, vui cười lên mấy tiếng, hỏi:

- Bốn vị đến đây, chẳng lẽ vì bất bình về việc của Thiết Tâm Nam mà can thiệp ? Đồ Kiêu Kiêu thở dài:

- Thực ra thì tiểu liễu đầu đó cũng đáng thương hại lắm !

Tô Anh mỉm cười:

- Nếu các vị cho rằng tôi định đưa nàng vào cạm bẫy gì đó, thì tại sao vừa rồi các vị không ngăn trở nàng ? Bạch Khai Tâm vênh vênh mặt:

- Nàng ấy chẳng phải là con gái ta, mà cũng chẳng phải là vợ ta, nàng có bị lừa hay không, điều đó có liên quan gì đến ta mà bảo ta đa sự ? Cáp Cáp Nhi tiếp nói:

- Hà hướng để cho nàng đến với Ngụy Vô Nha kể ra cũng được lắm chứ ! Ha ha ! Giả như Ngụy Vô Nha vừa ý nàng, thì đúng là một điều hay ! Hay không tưởng nổi !

Đồ Kiêu Kiêu buông luôn:

- Khi một nữ nhân muốn giành giật một nam nhân, thì có việc chi mà nữ nhân đó chẳng dám làm chứ ? Hướng hồ cái gã nam nhân cần giành giật đó lại là Tiểu Linh Ngự ? Thì cái việc giành giật Tiểu Linh Ngự, người ta cũng dám gây nên án mạng lắm ! Án mạng thì nghĩa gì, miễn người ta chụp được gã nam nhân đáng yêu đáng quý đó là đủ ! Cho nên bọn ta chẳng trách chi người đâu !

Tô Anh bình tĩnh hỏi:

- Nếu vậy thì các vị đến đây với mục đích gì ? Lý Đại Chủy đáp:

- Bọn ta đến đây cốt tìm người, để làm một cuộc giao dịch. Tô Anh cau mày:

- Giao dịch ? Các vị muốn giao dịch như thế nào ? Cáp Cáp Nhi cất tiếng:

- Tự nhiên là một cuộc giao dịch công bằng, song phương đều có lợi như nhau, có điều chẳng rõ người sẵn sàng giao dịch với bọn ta hay không ? Tô Anh mỉm cười :

- Nếu song phương cùng có lợi như nhau, thì tại sao tôi từ khước ?
Đồ Kiêu Kiêu gật gù:

- Tốt ! Tốt lắm ! Ta hỏi thật người, người có muốn làm làm vợ Tiểu Linh Ngư hay không ? Tô Anh không lộ vẻ thẹn:

- Nếu muốn không thôi thì còn nói gì ? Chẳng những tôi muốn, mà còn quyết tâm lấy hấn cho kỳ được ! Tôi không thể không lấy hấn !

Cáp Cáp Nhi bật cười lớn:

- Ha ha ! Người quyết tâm ! Nhưng người nên hiểu, muốn cho Tiểu Linh Ngư bằng lòng lấy người, thì chẳng phải là một việc dễ dàng đâu nhé. Tô Anh cười nhẹ:

- Nếu là việc dễ dàng thì khi nào tôi cần lấy hấn ? Tôi nghĩ đến sự lấy hấn làm chi ? Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Người có cách gì làm cho hấn chịu lấy người ? Tô Anh điềm nhiên:

- Tôi chưa có cách gì cả. Càng không có cách, càng phấn đấu, sự phấn đấu đó rất thích thú chứ, phải không các vị ? Đồ Kiêu Kiêu bĩu môi:

- Nhưng, khi đụng đầu với thất bại, thì sự thích thú sẽ biến thành chán chường. Có đúng vậy chẳng ? Tô Anh thở dài:

- Tự nhiên ! Thất bại rồi thì còn thích thú cái quái gì nữa được !

Đồ Kiêu Kiêu gật gù:

- Được rồi ! Hiện tại, bọn ta giúp người thực hiện tâm nguyện đó, bọn ta sẽ bảo Tiểu Linh Ngư lấy người làm vợ. Song người phải đáp ứng ta một điều kiện. Tô Anh chớp chớp mắt, điềm một nụ cười :

- Các vị thật sự có cách làm cho hấn phải lấy tôi làm vợ chẳng ? Đồ

Kiều Kiều gật đầu:

- Tự nhiên bọn ta có cách ! Người đừng quên, chính bọn ta nuôi dưỡng hấn đến trưởng thành đó, bọn ta hiểu tâm tính hấn như bàn tay !

Tô Anh gật gù:

- VẬY, các vị muốn tôi làm việc gì cho các vị ? ĐỒ KIỀU KIỀU TIẾP:

- Đưa hấn vào trong động của Ngụy Vô Nha, rồi đưa hấn trở ra, nhớ là vào hay ra gì, hấn cũng vẫn còn sống nhăn đấy nhé. Tô Anh cau mày:

- Các vị có ý tứ gì lại muốn làm cái việc đó ? ĐỒ KIỀU KIỀU GIẢI THÍCH:

- Chỉ vì bọn ta muốn hấn vào đó lấy một vài vật. Tô Anh suy nghĩ một chút:

- Nếu hấn không chịu đi ? ĐỒ KIỀU KIỀU CƯỜI NHẸ:

- Rất có thể là hấn không đi, nhưng hiện tại thì hấn không thể không đi. Chỉ vì người đã làm một việc giúp bọn ta rất nhiều, việc đó là người đã đưa Thiết Tâm Nam vào động của lão Ngụy. Lý Đại Chủy cười hắc hắc:

- Nếu người không đáp ứng thì cái dạ dày của ta có thể đổi chứng rồi nó đòi hỏi ray rút lăm !

Tô Anh cười hì hì:

- Năm lên sáu tuổi, tôi bị rớt từ trên cây cao xuống đất, trong mình có mấy bộ phận hư hỏng, một phần thịt chai cứng, các hạ có ăn cũng chẳng thấy ngon lành gì. Nàng cười lớn hơn một chút, rồi tiếp:

- Nói vậy chứ cũng còn có chỗ ăn được, bắt quá không nhiều thôi. Có điều, tôi khuyên các hạ đừng bao giờ nướng nhé, thứ thịt non mà đem nướng thì uổng lắm ! Thứ thịt của tôi, nếu đem hầm, hoặc nấu thì chắc là các hạ sẽ có món ăn rất thích khẩu. Nàng luận về cách thức nấu thịt của nàng thân nhiên như đàm thoại với bằng hữu,

không mấy may rung sợ. Lý Đại Chủy lấy làm lạ. Chính Ngụy Ma Y là tay cứng cỏi, vẫn sợ như thường khi nghe nói bị giết, bị ăn thịt, nàng là một nữ nhân bạt nhược, vẫn không chút nao núng. Một sự kiện mà họ chưa từng thấy trong đời bại hoại của họ. Lý Đại Chủy bật cười vang:

- Người đề tĩnh ta, người có lý lắm. Đúng vậy, thịt non đem nướng thì mất cái vị của nó ngay, chỉ có nấu, có hầm, ăn mới khoái khẩu. Tô Anh tiếp luôn:

- Ngoài ra, các hạ cũng cần phải biết bí quyết nấu thứ thịt non đó nữa mới được !

Lý Đại Chủy trở mắt:

- Bí quyết như thế nào ? Tô Anh giải thích:

- Phải lóc từng mảnh thịt khi tôi còn sống đây, thịt mới giữ trọn vẹn cái hương vị của nó. Và nhớ là đừng bao giờ dùng dấm mà làm gia vị, bởi thịt người vốn dĩ có chất chua rồi. Lý Đại Chủy phì cười :

- Đa tạ ! Đa tạ chỉ giáo !

Tô Anh từ từ ngồi xuống, từ từ hỏi:

- Miếng mồi ngon ở trước mắt, các hạ còn làm ngơ à ? Không thấy thèm sao, các hạ ? Lý Đại Chủy đáp gọn:

- Thèm là cái chắc ! Thèm từ lâu !

Tô Anh giục:

- Thế thì còn chờ gì nữa ? Vồ đi các hạ ! Lý Đại Chủy buông luôn:

- Vồ là cái chắc ! Tại hạ định vồ đây !

Lão nhích tới hai bước. Tô Anh điềm nhiên, không hề nao núng, mừng tượng là người ta mang vật thực đến cho nàng chứ chẳng phải chính nàng sắp làm món ăn cho người ta. Đồ Kiêu Kiêu vụt cất tiếng:

- Lại đây, Lý Đại Chủy ! Ta muốn nói với người mấy câu trước khi người hạ thủ. Bà ta kéo tay Lý Đại Chủy đi ra xa cục trường một chút, đoạn thấp giọng hỏi:

- Thật sự người muốn ăn thịt nàng ? Lý Đại Chủy trừng mắt:

- Sự tình đã đến nỗi này, chẳng lẽ chúng ta còn buông tha nàng được nữa sao. Thà là ta nuốt nàng vào bụng, sau này Tiểu Linh Ngư sẽ chẳng biết gì cả ! Có phải là tốt hơn để nàng cho các người giết rồi bỏ thân lộ lộ chẳng ? Đồ Kiêu Kiêu cau mày:

- Người ăn cả thứ người như nàng nữa hay sao ? Lý Đại Chủy cười hì hì, nhìn sang Tô Anh đang ngồi, vẻ tĩnh bơ. Lão mắng khế:

- Cái con liễu đầu đó chừng như thích bị ta ăn thịt lắm. Chẳng rõ trong tâm nàng có chủ ý quỷ quái chi, mà nàng thân nhiên lạ lùng !

Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Người thử tưởng tượng xem, nếu nàng không có một chủ trương chắc chắn, thì làm gì nàng an tường như núi được. Đã thế, nàng còn khuyên người nên lóc thịt khi nàng còn sống ! Ghê chưa ? Trên đời này, có mấy tay lỳ gan như nàng. Lý Đại Chủy trầm ngâm một chút:

- Phải rồi ! Hẳn là liễu có quỷ kế chi đó ! Nàng đang mong đợi ta hạ thủ. Đồ Kiêu Kiêu gật gù:

- Biết vậy là khá đấy, tiểu tử !

Lý Đại Chủy lại trầm ngâm một chút nữa:

- Nhưng nàng có biện pháp gì để lừa ta ? Chẳng lẽ nàng có bồi thuốc độc khắp người ? Giả như ta ăn thịt nàng, ta có trúng độc đi nữa, thì nàng cũng chui vào bụng của ta rồi, chứ còn sống làm sao được ? Lừa người ta mà mình chết trước, thì lừa làm chi ? Đồ Kiêu Kiêu bĩu môi:

- Khi nào nàng dùng biện pháp ngu ngốc như thế ? Lý Đại Chủy cau mày:

- Trừ biện pháp đó, nàng còn làm gì được ? Nàng yếu đuối như cây lau non, một ngọn gió thổi qua cũng đủ làm gãy rồi, chẳng lẽ nàng có một biện pháp mạnh ? Đồ Kiêu Kiêu hừ một tiếng:

- Nếu cái biện pháp của nàng đơn giản, ai ai cũng đoán ra được, thì có ai sợ nàng nữa ? Đã chắc gì nàng yếu đuối như cọng lau non như người tưởng đó ? Ngụy Vô Nha cương dưỡng nàng như thế, hẳn lão ấy cũng có truyền dạy nàng một vài chiêu sát thủ để phòng thân chứ !

Lần này, Lý Đại Chủy suy tư lâu hơn, đoạn mơ màng hỏi:

- Theo người thì...

Đồ Kiêu Kiêu chặn lại:

- Theo ý ta thì, thôi vậy, chúng ta nên bỏ đi ! Sống được đến tuần tuổi này, kể ra cũng chẳng phải là không khó khăn đó. Đại Chủy ! Đi sông, đi biển được bằng an, trở về vũng ao hồ mà chết, thì đúng là một điều khóc hận ! Chết nơi tay con liễu đầu đó thật là oan hết sức oan !

Lý Đại Chủy lại suy tư lướt thứ tư. Sau cùng, lão gật đầu:

- Người có lý !

Đàng kia, Tô Anh bật cười khanh khách:

- Sao các hạ không bước tới ? Phải biết, một phút giây trôi qua, là thịt sẽ già hơn một chút ! Thịt già lại chai, ăn dai lắm đấy nhé !

Lý Đại Chủy cười vang:

- Thịt của người chua lắm, ta ăn không vô !

Tô Anh cười hì hì:

- Các hạ chưa ăn, sao biết được là thịt chua ? Lý Đại Chủy vẫn cười vang:

- Bằng vào kinh nghiệm, ta thừa hiểu, cần gì phải có nên mới biết ? Chỉ cần nhìn thoáng qua thôi, là ta nhận xét mọi thứ thịt dưng hương vị của nó. Tô Anh thở dài:

- Không ngờ thịt có tôi lại chua ! Hay là tại ngày thường, tôi uống dấm quá nhiều ? Rồi nàng ung dung đứng lên, khẽ nghiêng mình, tiếp:

- Các hạ chê, thì thôi vậy, tôi xin cáo từ. Bỗng, Bạch Khai Tâm gọi:

- Hãy khoan !

Tô Anh cười nhẹ:

- Không lẽ cái dạ dày của các hạ cứng hơn dạ dày của vị tiên sanh kia ? Các hạ không ngán thứ thịt chua à ? Bạch Khai Tâm cười hắc hắc:

- Ta đâu có giống cái lão ấy ! Lão thích ăn, ta thích yêu, lão thích thịt, ta thích sắc, kẻ thích ăn dù sao cũng bé gan hơn kẻ thích yêu...

Y chậm chậm bước. Vừa bước đi, y vừa cất tiếng cười vang:

- Người ta thường nói, kẻ háo sắc có cái lá gan bao trùm vũ trụ. Có lẽ người cũng có nghe câu đó chứ !

Tô Anh vô hình trung lùi lại mấy bước, tuy nhiên nàng vẫn giữ nụ cười :

- Nàng đáp:

- Nếu các hạ quen hành động theo cái lối côn đồ, du đảng, thì tôi xin làm mai mối cho một chỗ !

Bạch Khai Tâm trở mắt:

- Người làm mai mối cho ta ? Tô Anh gật đầu:

- Nơi bờ suối kia, có một mỹ nhân đang tắm, khởi nói về cái đẹp của người ấy, chỉ nói đến phong tư tình tứ thôi, tôi dám chắc là gặp mỹ nhân đó, các hạ sẽ mê ngay. Bạch Khai Tâm cười sẵn sặc:

- Không đâu, ta không mê nổi ai cả, ta chỉ thích người thôi ! Có người rồi, ta không màng đến tất cả nữ nhân còn lại trên đời này, ta không màng luôn cả tiên nữ trên trời cao !

Y dang hai tay ra, như chực ôm Tô Anh vào lòng. Dù trong bụng chứa trăm mưu ngàn kế, hiện tại Tô Anh cũng phải bối rối. Nữ nhân nào gặp quý háo sắc mà chẳng ngán ? Chẳng bối rối ? Lúc bối rối thì còn tưởng nghĩ mưu kế gì được ? Lý Đại Chủy trừng mắt nhìn Đồ Kiêu Kiêu, dậm chân găt:

- Đáng lẽ ta không nên nghe lời người ! Cái miếng thịt thơm tho như thế lại để con chó ngoạm mất, thế có đáng tiếc chẳng ? Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười :

- Thì, cứ để cho hắn làm gì tùy ý, hắn làm xong rồi, người sẽ ăn, có mất đi phân lượng nào đâu mà người tiếc rẻ ? Lý Đại Chủy cảm hận:

- Cái gì qua tay hắn rồi, quăng cho chó, chó cũng chê, chó không buồn ngửi, người bảo ta chực nhặt đồ thừa làm sao ta nhặt được ? Một tiếng soạt vang lên, Bạch Khai Tâm đã giật toạt y phục của Tô Anh. Vừa lúc đó bỗng có giọng nói từ từ của một người nào vang đâu đây:

- Nam tử hán, đại trượng phu, sao lại khi phụ một nữ nhân ? Âm thanh rất bình hòa, rõ ràng, song người thì lướt nhanh hơn gió. Mờng tượng từ trên cao đáp xuống. Bạch Khai Tâm kinh hãi, vung tay đánh ra một chưởng. Chưởng thế của y rõ ràng là nhắm vào ngực người đó, lại là một chiêu sát thủ, gồm đủ cái nhanh, cái độc và cái chuẩn. Y cảm chắc đối phương không làm sao tránh khỏi. Ngờ đâu, chưởng thế phát xuất nửa vời lại bị một hấp lực dồn tới, bàn tay của y quật ngược trở về y, rồi bàn tay đó tát luôn vào mặt y. Tiếp theo cái tát đó, y nghe nhói ở đầu, một bàn tay chụp mớ tóc của y nhấc hồng lên, quăng y ra ngoài xa. Bọn Lý Đại Chủy, Cáp Cáp Nhi và Đồ Kiêu Kiêu chỉ cảm thấy mắt hoa lên, rồi nghe tiếng tát tay, kể đó Bạch Khai Tâm bay đi, đáp xuống cành cây gần đó, dính luôn trên cành. Cả ba định thần trông lại kỹ, nhận ra bên cạnh Tô Anh, một mỹ thiếu niên đang đứng nhìn họ. Thiếu niên mặc bộ y phục tươi tắn, song cái vẻ cao quý vẫn hiện lộ rạch ròi. Thiếu niên xuất hiện cứu Tô Anh, song nàng vừa thấy hắn là biến sắc mặt, kêu lên thất thanh:

- Hoa Vô Khuyết !

Hoa Vô Khuyết nhếch một nụ cười. Đương nhiên nụ cười đó phải nhạt, phải chua, ẩn ước có cái vẻ mỉa mai. Hắn không quan tâm đến nàng, chỉ hướng mắt thẳng vào bọn Lý Đại Chủ, ung dung hỏi:

- Có vị nào muốn động thủ chẳng ? Bọn Lý Đại Chủ kinh khiếp đến sững sờ, còn ai cất tiếng đáp lời hắn. Hoa Vô Khuyết không nhận ra họ là ai, song họ thì thừa hiểu hắn. Họ từng mục kích hắn dùng võ công siêu phàm làm khiếp vía chị em họ Mộ Dung độ nọ, và hiện tại, họ mục kích luôn thủ pháp tuyệt diệu của hắn, hắn hóa giải thể công của Bạch Khai Tâm dễ dàng như một trò đùa !

Họ chẳng đến đời quá ngu mà tự chuốc cái thảm vào mình ? Lý Đại Chủ cố cười hòa dịu, thốt:

- Bọn tại hạ rất bất bình trước thái độ bỉ ổi của con quỷ háo sắc đó, định giáo huấn gã một phen, thì Hoa công tử lại xuất thủ trước rồi ! Còn gì hay hơn, hả công tử ? Nói như thế là để chứng tỏ ba người của họ không đồng bọn với Bạch Khai Tâm. Không cùng một bọn thì đâu có cái việc trả thù, mà cần phải động thủ ? Chẳng những thế, họ còn ngầm bảo Hoa Vô Khuyết đừng làm lạc, tưởng họ cùng một bọn với Bạch Khai Tâm. Đồ Kiêu Kiêu cười nhẹ, tiếp luôn:

- Rất tiếc là công tử xuất thủ nhẹ quá !

Cáp Cáp Nhi bồi thêm một câu:

- Công tử quăng gã ra như vậy thật là trừ khử cái gai trong mắt của bọn này ! Ha ha !

Bạch Khai Tâm vùng vẫy trên cành cây, định nhảy xuống đất, đồng thời hét lên oang oang:

- Bất quá ta chỉ muốn sờ soạng nàng một chút thôi, chứ có định làm thiệt hại chi đến nàng đâu ? Cái người muốn làm thiệt hại nàng chính là Đại Chủ ấy, lão ta định ăn thịt nàng đấy !

Lý Đại Chủ biến sắc:

- Hấn không được toại nguyện nên phát điên rồi, công tử không nên nghe hấn nói vu vơ !

Bạch Khai Tâm cao giọng:

- Chính người điên thì có ! Người điên nên mới ăn thịt người, còn nói là thịt đem nướng thì mất ngon, thịt non cần được lóc lúc con người còn sống mới còn đủ hương vị của nó ! Người dự định hầm thịt nàng ấy rõ ràng kia mà !

Lý Đại Chủy đỏ mặt:

- Tại hạ không hề nói như vậy đâu, công tử ! Chính vị cô nương đó nói đùa cho vui vậy thôi !

Bạch Khai Tâm cười vang:

- Đó, công tử nghe hấn nói chứ, chính hấn ăn nói vu vơ, chứ cái vị cô nương kia đâu đến nỗi quá điên mà bình luận về cách nấu nướng thịt của chính nàng ? Trên đời này có ai thích để cho người ta ăn thịt, đã thế lại còn bày vẽ cách nấu nướng thịt của chính mình ? Ai có gan để cho kẻ khác lóc thịt họ còn sống nhăn chứ ? Lý Đại Chủy không đành được cơn giận, hét:

- Đúng là người tổn nhân bất lợi kỷ. Tiểu tử đáng hận thật !

Bạch Khai Tâm cười lạnh:

- Còn người ? Người là kẻ ăn thịt người, song không ăn được cái đầu !

Có người ngoài họ không chuyên chú, đồng tâm hiệp sức đối phó với người ngoài, họ lại quay vào nhau, quật nhau, Hoa Vô Khuyết bình sanh chưa hề thấy cái thứ bằng hữu nào quái dị như vậy. Hấn thở dài, thốt:

- Cái nghĩa khí của các vị đối với nhau, thật là đáng ngợi !...

Hấn không dùng tiếng trách, chỉ nói là đáng ngợi, nghe ra còn mỉa

mai hơn nhiều. Hắn chưa dứt tròn câu, Lý Đại Chủy quát lên một tiếng lớn, nhún chân nhảy vọt đến Bạch Khai Tâm. Lúc đó Bạch Khai Tâm đã xuống đất rồi. Y không tránh kịp, một chưởng của Lý Đại Chủy bay ra bắn y văng ra xa ngoài ba trượng. Y rú lên:

- Đại Chủy ! Người dám đánh người ? Lý Đại Chủy hét:

- Suốt hai mươi năm qua, không ngày nào là ta chẳng muốn đánh người cho chết. Ta sợ gì người mà chẳng dám đánh. Bạch Khai Tâm chạy, Lý Đại Chủy đuổi theo, ngờ đâu Bạch Khai Tâm chạy được mấy bước liền ngã xuống. Lý Đại Chủy nhào tới cả hai quần vào nhau, người này cố trườn lên mình người kia, người kia cố lật người này, họ Ôm nhau lăn lộn trên mặt đất như hai tay đô vật, song khác hơn tay đô vật ở cái chỗ họ cùng mắng nhau oang oang. Họ lại còn vung quyền đánh nhau bịch bịch, không chút nương tình. Thật là một cảnh chói tai, chướng mắt không tưởng nổi. Hoa Vô Khuyết vốn tính chính trực, thì khi nào hắn chịu được những diễn tiến đó ? Chính hắn mới là kẻ chán ngán hơn ai hết. Hắn định ninh họ là những cao thủ trong võ lâm, không ngờ họ tầm thường quá chừng. Họ là bằng hữu với nhau, thế mà vì một lời nói chình chạm nhau, vì tranh giành sự sống với nhau, vì một quyền lợi cỏn con, họ choảng nhau trí mạng, ngay trước mắt ngoại nhân !

Hèn quá ! Hèn hơn cả bọn vô lại ở những đầu đường xó chợ, chúng còn biết hoạn nạn tương cứu, lợi lộc đồng chia, chúng chẳng có nghĩa khí cao thượng gì, song cái tinh thần giản dị của chúng còn sáng giá hơn tình bạn của bọn này. Cáp Cáp Nhi vỗ tay cười lớn:

- Hay ! Đánh nhau hay quá ! Đấm vào bụng hắn đi ! Nắm đầu hắn mà quật bóp bóp xuống đất đi. Ấn cánh chỏ vào ngực hắn ! Ha ha ! Phải ! Đánh như vậy được lắm đấy !

Đồ Kiêu Kiêu tặt lưỡi:

- Tuy nhiên, chẳng lẽ chúng ta cứ để cho họ đánh nhau mãi sao ? Nếu một người chết đi, thì chẳng hóa ra phải mất một số tiền mua quan tài chôn cất sao ? Hãy bước đến mà can họ ra chứ !

Lúc đó Lý Đại Chủy và Bạch Khai Tâm ôm nhau mà lăn đến phía sau một thân cây lớn. Cả hai vẫn đánh nhau hăng như thường, mừng

tượng hai con chó càn cấn nhau càng điên, vừa cấn vừa gừ gừ vừa thở...

Xem chừng họ không chịu dừng cuộc đánh, có lẽ phải có một người chế mới xong cho. Cáp Cáp Nhi lướt tới, kêu to:

- Thôi đi chứ ? Đánh nhau mãi sao ? Đánh đến chết người hay sao chứ ? Hoa Vô Khuyết lắc đầu, nhếch nụ cười khế. Hấn còn làm gì hơn là lắc đầu ? Đối với bọn người hèn hơn hạng vô lại, hấn cần gì phải can thiệp để khuyên ngăn. Tô Anh vụt cười khan:

- Hoa công tử làm mưu họ rồi. Hoa Vô Khuyết cau mày:

- Mưu gì ? Tô Anh mỉm cười, tiếp:

- Công tử cho rằng họ thật sự đánh nhau ? Hoa Vô Khuyết giật mình:

- Chẳng lẽ họ...

Tô Anh cười hì hì:

- Họ tìm cách chạy thoát khỏi tay công tử, có thể thôi. Dù sao thì võ công của họ cũng khá lắm, họ có đánh nhau đến mấy trăm chiêu, cũng chẳng ai chạm vào người của ai được. Như vậy, cuộc đánh nhau của họ có nghĩa gì ? Hoa Vô Khuyết vội xoay mình, phi thân lướt đến nơi. Không còn một bóng người nào ở phía sau thân cây !

Nhưng nơi thân cây có mấy chữ khắc vào vỏ:

- Thủ hạ lưu tình, đa tạ ! Đa tạ ! Không từ mà đi, kẻ cũng có lỗi ! Không đủ can đảm, điều này thì đúng. Không đủ nghĩa khí, điều đó thì sai !

Hoa Vô Khuyết sững sờ, thù người một lúc, điểm một nụ cười khổ tự lẫn nhảm:

- Quả thật, ta mắc mưu ! Thẹn vô cùng. Hấn tự lẫn nhảm, song Tô Anh nghe lọt, nàng cũng cười thốt:

- Bốn người đó chẳng khác nào bốn con quỷ sống, giảo hoạt, gian trá

không tưởng nổi. Công tử là người trung hậu, là một người quân tử, tự nhiên phải làm mưu bợn tiểu nhân. Hoa Vô Khuyết phì cười :

- Người trung hậu ! Người quân tử ! Chưa chắc, cô nương ơi !... Bởi nơi đây, cũng có người bị tạt hạ lừa !

Tô Anh trở mắt:

- A ? Ai ? Vừa buông dứt câu hỏi, nàng chợt tỉnh ngộ liền. Rồi nàng cười tiếp:

- Phải kẻ mắc lừa là vợ chồng Bạch Sơn Quân ! Phải không công tử ? Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Chính là họ !

Tô Anh chớp chớp mắt:

- Tuy tôi dùng sức thuốc để cầm chân công tử, song thứ thuốc đó không làm hại đến sức khỏe của con người, bất quá có một ngọn gió thổi qua, là chất thuốc mất ngay hiệu lực. Chỉ vì lúc mang công tử đi, vợ chồng nhà ấy điếm huyết công tử. Vì thế mà công tử không trốn thoát họ liền lúc đó. Nàng dừng lại, cười nhẹ mấy tiếng, đoạn tiếp luôn:

- Chắc là công tử có giả vờ trúng độc nặng, cho vợ chồng họ không đề phòng, rồi từ từ vận dụng công phu Di Hoa Tiếp Ngọc ngâm giải tỏa huyết đạo cho mình. Huyết đạo được giải xong là công tử thoát đi ? Hoa Vô Khuyết mỉm cười :

- Cô nương đoán việc như trông thấy tận mắt. Thông minh đến thế là cùng. Tô Anh lại đảo ánh thu ba, tiếp nói:

- Theo sự nhận xét của công tử, thì tôi có đáng xưng là đệ nhất thông minh trong thiên hạ chẳng ? Nụ cười trên môi vụt tắt, gương mặt trầm lại, Hoa Vô Khuyết buông tiếng thở dài:

- Tuy cô nương có trí mưu vô song, nhưng tại hạ biết một người... Gặp người đó rồi, rất có thể cô nương phải nhượng bộ...

Tô Anh cúi đầu, thở dài, thốt với giọng u buồn:

- Công tử nói không sai ! Chẳng những tôi biết công tử muốn nói đến người nào, tôi còn bị người ấy lừa một lần nữa đấy !

Hoa Vô Khuyết lộ vẻ kinh dị. Hấn toan hỏi, Tô Anh bật cười khan, tiếp luôn:

- Công tử là người ôn nhu, hòa nhã như thế, giờ đây cũng biết dùng đến mưu mà lừa người, chỉ sợ khi thân cận với kẻ ấy quá nhiều mà thành ra nhiễm phải thói tật của y. Có đúng như vậy không, công tử ? Hoa Vô Khuyết cười hì hì:

- Gàn mực thì đen, gàn son phải đỏ, cô nương ạ !

Tô Anh cũng cười :

- Tuy nhiên người quân tử vẫn là người quân tử, cái thực chất của một người dù thế nào cũng chẳng tiêu tan được ! Sở dĩ thế, tôi đối xử với công tử thật là không đẹp, thế mà công tử không hề lấy làm điều, trái lại còn cứu tôi khỏi bị Ô nhục. Hoa Vô Khuyết lại trầm gương mặt:

- Cô nương có biết tại sao tại hạ cứu cô nương chẳng ? Tô Anh nhìn hấn, suy đoán qua sự cải biến thần sắc của hấn, chùng như nàng thoáng khiếp hãi, nhưng liền sau đó nàng lấy ngay bình tĩnh, điểm một nụ cười đáp:

- Tôi đã nói rồi, tại vì công tử là một người quân tử. Hoa Vô Khuyết lạnh lùng:

- Quân tử cũng có lúc giết người như thường. Tô Anh cười lớn hơn một chút:

- Nhưng nếu công tử muốn giết tôi thì chẳng cần gì phải cứu, đúng vậy chứ ? Hoa Vô Khuyết trầm giọng:

- Tại hạ cần phải cho cô nương biết ba điều. Điều thứ nhất là tuyệt đối không hề có sự tiết lộ bí mật Di Hoa Tiếp Ngọc cho bất cứ ngoại nhân nào. Kẻ nào biết được bí mật ấy, kẻ đó phải chết, đó là lệ nghiêm cấm của Di Hoa Cung, không một ai được hưởng ngoại lệ.

Hắn nhếch một nụ cười, hắn cũng cười thành tiếng, song tiếng cười của hắn không còn nghe êm tai cho lắm. Rồi hắn tiếp:

- Điều thứ hai, phàm là môn hạ của Di Hoa Cung, muốn làm việc gì, tất phải tự tay làm, nhất định không bao giờ chấp nhận có sự can thiệp tiếp trợ của bất cứ ai. Thì chẳng bao giờ có cái việc mượn tay ngoại nhân thỏa mãn tâm nguyện. Tô Anh chưa tỏ một phản ứng nào:

- Còn điều thứ ba ? Hoa Vô Khuyết tiếp luôn:

- Tại hạ là môn đệ của Di Hoa Cung, thì vô luận làm sao tại hạ không thể phá hoại quy củ của Di Hoa Cung. Tô Anh thở dài:

- Nói như thế là công tử cứu tôi để tự tay hành quyết tôi, đúng theo quy luật của quý cung ? Hoa Vô Khuyết không nhìn nàng, lạnh lùng gật đầu, rồi gằn từng tiếng:

- Dù rằng sự tình bất đắc dĩ, song cái thế chẳng đặng đừng, cô nương ạ. Tô Anh tiếp:

- Nếu vậy, tôi cũng xin cho công tử biết ba điều. Không đợi Hoa Vô Khuyết hỏi, nàng tiếp luôn:

- Thứ nhất, công tử đừng quên là tôi đã có rất nhiều cơ hội giết công tử, nhưng tôi không hề động thủ. Bây giờ, công tử giết tôi, như vậy có bất nghĩa không ? Hoa Vô Khuyết không đáp, chỉ thở dài:

- Tô Anh tiếp:

- Tuy tôi biết sự bí mật của Di Hoa Tiếp Ngọc, song tôi không luyện được cái công phu đó. Mà tôi cũng không hề tiết lộ với ai. Nếu công tử giết tôi như vậy có bất nhân chẳng ? Hoa Vô Khuyết thoáng lộ vẻ kích động. Tô Anh tiếp luôn:

- Thứ ba, công tử hãy nhớ cho, tôi là một nữ nhân, không có sức trời gà, một nam nhân ỷ mình có cường lực, toan khi phụ, uy hiếp, sự kiện đó chẳng những là vô lễ, mà còn vô sỉ nữa, công tử ạ. Hoa Vô Khuyết cúi đầu. Thấy đối tượng biến đổi thần sắc, Tô Anh sáng mắt lên. Tuy nhiên, nàng không để lộ niềm hy vọng nơi gương mặt, trái lại

tiếp nói với giọng lạnh lùng:

- Giả như công tử muốn làm một việc gồm đủ bất nghĩa, bất nhân, vô lễ, vô sĩ thì tôi chẳng còn biện pháp gì nữa, trong trường hợp đó tôi chỉ còn cách cúi đầu, nạp mạng cho công tử xuống tay. Nhưng, sẽ có một người thất vọng, vì hành động của công tử. Nàng gằn từng tiếng, buông luôn:

- Người đó là Thiết Tâm Nam !

Hoa Vô Khuyết vụt ngẩng đầu lên, kêu thất thanh:

- Thiết Tâm Nam ? Tô Anh điềm nhiên:

- Phải ! Thiết Tâm Nam !... Nàng có nói với tôi là công tử ôn nhu lễ độ, tôi hoàn toàn tin lời nàng. Tiếc thay, hiện tại thì...

Nàng cố ý thờ dài, bỏ lửng câu nói. Hoa Vô Khuyết khích động mãnh liệt, hấn giữ thân hình không run, song ngón tay run thấy rõ. Hấn hỏi:

- Cô nương biết Thiết Tâm Nam !

Tô Anh trầm lạnh giọng:

- Biết suông, thì nói mà làm gì ? Tôi với nàng là thơ muội kết nghĩa đó công tử ạ. Hoa Vô Khuyết có cái cảm giác như ai vừa quất một ngọn roi vào đầu hấn. Hấn sững sờ, lâu lắm mới trở về thực tế, rồi chẳng rõ hấn tự thốt hay thốt với Tô Anh, hấn lẩm nhẩm:

- Không có thể !... Tuyệt đối là không thể !

Tô Anh mỉm cười :

- Giả như công tử không tin thì cứ hỏi nơi Thiết Tâm Nam, nàng sẽ nói cho công tử biết. Hoa Vô Khuyết nắm chặt đôi tay, cất giọng run run:

- Hiện giờ Thiết cô nương ở đâu ? Tô Anh đáp:

- Dù tôi có chỉ chỗ nàng đang ở hiện tại, vị tất công tử dám đến đó

tìm nàng. Hoa Vô Khuyết biến sắc mặt:

- Ngụy Vô Nha ? Cô nương đưa nàng đến chỗ của lão ấy ? Tô Anh cười nhẹ:

- Thì ra công tử cũng là người thông minh !

Hoa Vô Khuyết giận:

- Tại sao cô nương muốn hại nàng ? Tô Anh bĩu môi:

- Hại nàng ? Nàng là tiểu muội của tôi, chẳng lẽ thơ thơ lại hãm hại muội muội ? Hoa Vô Khuyết trầm giọng:

- Nhưng, Ngụy Vô Nha...

Tô Anh cười lạnh:

- Đối với bất cứ ai khác, Ngụy Vô Nha là một hung thần, một ác quỷ, song đối với chị em tôi, lão hiền hơn Phật. Hoa Vô Khuyết dậm chân, vừa quay mình, vừa gằn giọng:

- Bí mật của Di Hoa Tiếp Ngọc, thật sự cô nương không tiết lộ với ai chứ ? Tô Anh nghiêm sắc mặt:

- Trước, không. Hiện tại, không. Sau này sẽ không luôn. Nếu có một người thứ hai biết, thì công tử giết tôi cũng chẳng muộn mà !

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Lúc đó thì rất muộn chứ, cô nương. Tuy nhiên, tại hạ tin lời cô nương. Hấn nhún chân, phi thân vào núi đi liền.

Hồi 95

Cùng Hiểm Cực Độc

Bồng Tô Anh gọi vợ:

- Khoan đi, công tử ! Tôi muốn hỏi điều này. Hoa Vô Khuyết dừng chân. Nàng tiếp nói liền:

- Cái gã cùng bị nhốt với công tử đó, tên Giang Ngọc Lang, công tử có quen với gã chẳng ? Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Nếu tại hạ không quen hẳn thì thật là đại phúc hạnh đó cô nương !

Tô Anh cau mày:

- Công tử không chịu nổi gã ? Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Nếu chỉ khó chịu thôi cũng là một cái phúc lớn đó cô nương !

Tô Anh hỏi gấp:

- Công tử đã giết gã ? Hoa Vô Khuyết lắc đầu:

- Không !

Tô Anh thở dài:

- Phải chi công tử giết gã ! Tại sao công tử buông tha cho gã chứ ? Cái thứ người đó, còn sống ngày nào là còn gieo hoạn họa cho người đời !

Hoa Vô Khuyết cũng thở dài:

- Hiện tại, gã mang trọng thương, mà lại bệnh hoạn, tại hạ xuống tay làm sao được ? Tô Anh cười khò:

- Cái tật của quân tử là thế ! Tuy nhiên, nếu công tử không có cái tật đó, tôi chỉ sợ...

Hoa Vô Khuyết không muốn nghe nữa, dậm chân định bước đi. Tô Anh hấp tấp gọi:

- Chờ nghe tôi nói câu này nữa, công tử ơi ! Hoa Vô Khuyết bắt buộc phải dừng lại. Hấn gấp giọng hỏi:

- Việc chi nữa đó, cô nương !

Tô Anh nhếch nụ cười duyên thốt:

- Thiết Tâm Nam quả có con mắt rất tinh, nhận xét người không lầm ! Công tử ôn nhu, khả ái thế đó, rất xứng đôi với nàng lắm lắm !

Nếu Tiểu Linh Ngư vốn nóng tính, bảo một người nóng tính ngồi chờ, kiên nhẫn chờ là cảm như muốn giết người đó !

Tiểu Linh Ngư khẩn cấp cực độ, nghe như có lửa đốt trong lòng, chàng không thể đứng hay ngồi yên một chỗ, cứ đi tới đi lui, chốc chốc lại hỏi Hồ Dực Sư.

- Người có chắc Tô Anh sẽ đến đây chăng ? Nhất định là nàng phải đến chăng ? Hồ Dực Sư quả quyết:

- Chắc chắn !

Nhưng rồi chính y chờ mãi cũng sốt ruột, đã sốt ruột là đâm lo, lo vì nếu Tô Anh đến chậm là Tiểu Linh Ngư phát cáu, mà y thì còn mang chất độc trong người. Chất độc đó phát tác nhanh, hay đến lúc nào mới phát tác ? Dù sao thì cũng phải được giải độc sớm, càng sớm càng hay. Thoạt đầu y khẩn cấp, song chưa dám hỏi gì. Dần dần, cái độ khẩn cấp lên cao, y không còn dằn lòng được nữa, mới ướm thử:

- Chất độc trong mình tại hạ chỉ sợ phát tác gấp, phải vậy không các hạ ? Tiểu Linh Ngư quắc mắt quét qua y, gằn giọng:

- Người muốn trao giải dược ra ngay bây giờ ? Hồ Dực Sư cười vuốt:

- Những gì công tử phân phó, tại hạ đều làm cả. Chỉ xin công tử...

Cái tiếng các hạ, y cho rằng chưa đủ nói lên sự cung kính tòng phục, y dùng luôn hai tiếng công tử, cốt xoa nhẹ tự ái của Tiểu Linh Ngư, mong gây cảm nghĩ tốt nơi chàng, để chàng cho thuốc gấp. Tiểu Linh Ngư co chân đá gió một tiếng rẹt, hét lên:

- Cho người biết, mụ Tô Anh không đến đây, thì người đừng hòng có thuốc giải. Hồ Dược Sư lộ vẻ khổ sở:

- Tô Anh có đến đây hay không đến, việc làm của nàng có liên quan gì đến tại hạ ? Chứ còn chất độc trong người của tại hạ, nếu mà nó phát tác lên rồi thì... thì...

Tiểu Linh Ngư lại hét:

- Thì người chết, chứ còn gì nữa mà nói. Người có chết cũng đáng đời lắm, ai bảo người nói Tô Anh nhất định phải đến đây ? Bây giờ chàng không cần biết thế nào là lẽ phải, bởi chàng hết sức bồn chồn, chàng nóng nảy suýt điên được. Thì đừng nói là một Hồ Dược Sư, cho dù có cả chục Hồ Dược Sư, chàng cũng phũ phàng như thường, đừng mong chàng chấp nhận một đạo lý trong tình cảnh này. Hồ Dược Sư rối loạn tâm tư. Y phục ướt lúc ngâm mình trong nước, qua một lúc lâu đã khô, bây giờ mồ hôi đổ ra, thấm ướt trở lại như cũ. Chỉ có Giang Ngọc Lang là bình tĩnh như núi. Hắn ngồi đó, thỉnh thoảng phát cười hì hì. Mừng tượng Tô Anh có đến hay không đến, đều chẳng có quan hệ gì, dù chính hắn cần được nàng chữa trị. Thực ra, hắn đâu phải là con người có gan lỳ đến độ xem cái chết như không. Mà hắn cũng chẳng có một dữ kiện nào để bằng vào đó, tỏ lộ cái vẻ thản nhiên gần như thách thức. Chính hắn còn sợ chết hơn Hồ Dược Sư, đáng lý ra hắn phải khẩn trương hơn Hồ Dược Sư. Chẳng qua, đột nhiên hắn cảm thấy hiệu lực của độc dược trong mình hắn tiêu tan mất, hắn nghe niềm sáng khoái trở lại với hắn dần dần, xà lực khí bắt đầu hồi sinh...

Trong khi đó, Tiểu Linh Ngư cứ ngóng trông về phía cửa chờ Tô Anh xuất hiện. Càng nóng, càng ngóng, ngóng mà chẳng thấy gì lại càng nóng hơn. Sau cùng, không chịu nữa, chàng buông gọn:

- Đi ! Nàng đến hay không đến, ta chẳng cần đợi nữa ! Cứ đi tìm nàng !

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Nếu bây giờ chúng ta đi tìm nàng, tiểu đệ sợ rằng không còn kịp nữa. Tiểu Linh Ngư trợn tròn đôi mắt, quát:

- Người nói sao ? Không kịp ? Tại sao lại không kịp ? Giang Ngọc Lang thở ra ?

- Dù có đi tìm Tô cô nương, trở về đây, chỉ sợ Hoa công tử...

Hắn có ý dừng lại cho Tiểu Linh Ngư phải lo ngại. Tiểu Linh Ngư nhảy dựng lên, quát:

- Hoa công tử làm sao ? Giang Ngọc Lang ngập ngừng:

- Chẳng dám giấu Ngư huynh... cái chỗ tiểu đệ giấu Hoa công tử không được khoảng khoát cho lắm. Hơn nữa, không khí lại chẳng thông, nếu kéo dài thời gian ra, Hoa công tử sẽ ngạt thở. Tiểu Linh Ngư lại nhảy lên chơi chơi, định nhào tới quật cho hắn chết liền. Nhưng, chàng vừa dậm chân vọt đi, lại dừng, vẻ giận dữ nơi gương mặt tan biến tức khắc, đoạn chàng điểm một nụ cười, thốt:

- Giang huynh là người thông minh, hẳn phải biết cái chết của Hoa công tử không mang lại ích lợi nào cho Giang huynh cả. Giang Ngọc Lang thở dài lượt nữa:

- Tự nhiên tiểu đệ biết rõ điều đó, bất quá...

Hắn nhìn sững Tiểu Linh Ngư, một phút sau tiếp nói:

- Giả như bây giờ, tiểu đệ đi cứu hắn thì tiểu đệ có sự lợi ích gì ? Tiểu Linh Ngư đáp nhanh:

- Tiểu đệ đảm bảo là Tô Anh sẽ trao thuốc giải độc cho Giang huynh ! Đó chẳng phải là một sự lợi ích sao ? Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Bây giờ thì tiểu đệ đã tức ngộ rồi ! Đời là mộng ảo sống lâu hay chết gấp cũng chỉ là một giấc mộng, sống lâu mộng dài, chết gấp là mộng ngắn, đã là mộng thì còn tha thiết làm gì ? Có thuốc giải cũng thế,

không có cũng thể thôi, Ngươi huynh ơi !

Bỗng nhiên mà hấn phát biểu sự nhận thức đó, một sự nhận thức mà nằm mộng Tiểu Linh Ngươi cũng không bao giờ tưởng có được nơi hấn, chàng giật mình trở mắt nhìn hấn một lúc lâu. Rồi chàng lẩm nhẩm:

- Ngươi có phải... là... Giang Ngọc Lang chăng ? Chân chánh Giang Ngọc Lang của ngày nào, như thuở nào chăng ? Giang Ngọc Lang điem nhiên:

- Chân giả, giả chân, cái đó có nghĩa gì, Ngươi huynh ? Chung quy đời là cõi mộng, dù là chân, dù là giả, ai ai cũng chơi vơi trong cảnh mộng, khi tỉnh dậy rồi là về với lòng đất lạnh, phải chăng Ngươi huynh ? Thì, chân mà làm gì, giả mà làm gì ? Chẳng phân biệt, chẳng quan hệ. Ngươi huynh ơi !

Tiểu Linh Ngươi cười lớn:

- Hay ! Hay ghê ! Giang huynh là một bậc đại đức chân tu kiếp trước, đầu thai lên đời kiếp này ! Một đại hòa thượng chuyển thế !

Chàng cười thêm mấy tiếng nữa, rồi ngưng cười, nghiêm sắc mặt tiếp:

- Giang huynh đã thấu ngộ huyền cơ, thì còn gì hay hơn ? Vậy ngay bây giờ chúng ta đi cứu Hoa Vô Khuyết đi !

Giang Ngọc Lang thở dài. Hấn thở dài đến lượt thứ ba, đoạn hấn thốt:

- Tiểu đệ không còn màng đến cái xác thân này nữa, sau khi tỉnh giấc mộng đời dài dài, là cái xác thân này cũng phải thúi, phải rửa nát... Bất quá...

Hấn day đầu qua Thiết Bình Cô, nhìn nàng một thoáng lộ vẻ âm đạm, tiếp luôn:

- Bất quá... còn nàng ! Nàng dành cho tiểu đệ biết bao ân tình ! Tiểu đệ bỏ nàng lại trên cõi đời, lòng nào nở hờ Ngươi huynh. Thiết Bình Cô

nhìn hần, ánh mắt si si dại dại, chẳng rõ nàng kinh ngạc hay hân hoan, tin tưởng hay nghi ngờ, bởi nàng không tưởng là Giang Ngọc Lang có thể thốt lên những lời như vậy. Tiểu Linh Ngư vượt một câu:

- Giang huynh nói đúng, người ta có thể dứt khoát mọi việc trên đời, song riêng về tình yêu chân chánh thì vĩnh viễn khó mà quên được ! Còn vướng nó thì con người mất cái tự chủ ít nhất cũng nửa phần. Cho nên, đã không tha thiết với cuộc sống nữa. Giang huynh cũng khó mà dứt áo ra đi trên con đường vĩnh du ! Nhưng cái ý tứ của Giang huynh...

Giang Ngọc Lang lại thở dài:

- Trải qua cái tao ngộ nà, thật lòng tiểu đệ nguội lạnh đi nhiều, chẳng còn muốn cùng các vị nhân huynh đua chen trên giang hồ, giành những tiện nghi tối thiểu ! Có thể bảo, bao nhiêu tình cứu ân oán, tiểu đệ với một nhát đao, dứt bỏ tất cả, phó mặc cho nước cuốn, gió đưa. Tiểu đệ sẽ cùng nàng tìm một chốn thâm sơn, cùng cốc, vắng bóng thế nhân đếm chuỗi ngày thừa, cùng nàng vĩnh viễn hưởng thanh nhàn dưỡng cái tâm trong cái đạo ! Tuy nhiên...

Hần nhếch nụ cười khổ, tiếp:

- Tiểu đệ dù có ý đó, song nghĩ lại trước kia từng làm nên bao nhiêu lỗi lầm, lòng tiểu đệ xốn xang, bứt rứt vô cùng. Đành rằng tiểu đệ biết rõ Ngư huynh khoan hồng, đại độ, nhân hậu, song sự tha thứ của Ngư huynh vẫn không làm cho tiểu đệ nhẹ điễm tử thẹn...

Tiểu Linh Ngư chính sắc mặt:

- Người ta nói, buông con dao giết người xuống đất là cảm như rửa chân mà nhảy lên tòa sen, tiểu đệ khâm phục Giang huynh không hết, lẽ nào còn cố chấp mà dòn nhau vào đoạn đường cùng ? Tiểu đệ không thể đeo đẳng tạo phiền phức cho Giang huynh khi Giang huynh quyết tâm hồi đầu hướng thiện. Giang Ngọc Lang thở ra:

- Chẳng phải tiểu đệ có lòng nghi hoặc chi Ngư huynh, bất quá...

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Bất quá, dưới gầm trời này, ai ai cũng biết Tiểu Linh Ngự chẳng phải là một người quân tử, và đương nhiên chẳng phải là một lời nói suông của Tiểu Linh Ngự !

Phải vậy chẳng Giang huynh ? Tiểu đệ không trách chi Giang huynh nếu Giang huynh có nghi ngờ. Nhưng, muốn cho Giang huynh tin tưởng, tiểu đệ phải làm sao đây ? Giang Ngọc Lang trầm ngâm một lúc:

- Ngự huynh là bậc thầy xa, hiểu rộng, nghe nhiều, hẳn cũng biết trong các loại thần dược có thứ mang tên là Nữ Nhi Hồng chứ ? Tiểu Linh Ngự biến sắc, song lập tức cười tươi:

- Những tiếng khen đó, Giang huynh cất lại đi, dành lại mà dùng với người khác, tiểu đệ không dám tiếp nhận đâu. Bất quá nhận một lần, hiển nhiên tiểu đệ có nghe người ta nói đến loại dược thảo Nữ Nhi Hồng thôi. Thiết Bình Cô động tính hiếu kỳ hỏi:

- Nữ Nhi Hồng là thứ cỏ chi ? Tiểu Linh Ngự giải thích:

- Nữ Nhi Hồng là loại dược thảo cực độc, sanh sản tại những chỗ ẩm thấp, ai ăn lầm thứ cỏ đó thì trong vòng năm ngày trở lại sẽ có chứng bệnh quái dị phát sanh. Nó mường tượng một thứ rau mà người ta thường dùng, cho nên ít ai phân biệt được. Cũng may nó không sanh sản nhiều, do đó mà từ xưa đến nay rất ít người trúng độc vì nó. Thiết Bình Cô trở mắt:

- Chứng bệnh gì mà gọi là quái dị ? Tiểu Linh Ngự tiếp:

- Bệnh đó lúc phát, chẳng có chi lạ, bất quá người mắc bệnh cảm thấy buồn ngủ, tinh thần hoảng hốt, giống như cái chứng tương tự ấy mà ! Nếu cách vài tháng mà không ăn cái thức cỏ Ác Bà Thảo thì cái chứng bệnh đó phát triển trầm trọng hơn. Rồi ngoài một năm, chứng đó trở thành kinh niên không còn cách gì chữa trị cho dứt. Chàng cười khổ, tiếp luôn:

- Ác Bà Thảo khắc chế được Nữ Nhi Hồng, các vị có thấy là danh xưng ngộ ngộ không ? Cái tên nghe hay quá, Thiết Bình Cô thích thú vô cùng, nhưng nghĩ đến chất độc của dược thảo, nằng lại giữ mình. Niềm thích thú tan biến ngay. Tiểu Linh Ngự tiếp luôn:

- Trong trường hợp này mà Giang huynh bỗng nhiên đề cập đến Nữ Nhi Hồng, hẳn là muốn cho tiểu đệ vướng phải bịnh tương tự ? Hết sức giản dị, thân nhiên, Giang Ngọc Lang gật đầu:

- Phải đó, Ngươi huynh. Hồ Dục Sư có cảm tưởng là Giang Ngọc Lang nổi điên bất ngờ. Cái sự yêu cầu của hắn hoang đường không thể tưởng nổi, nếu mà Tiểu Linh Ngươi đáp ứng, ăn cái thứ Nữ Nhi Hồng đó, thì đúng là chàng còn điên hơn Giang Ngọc Lang gấp mấy phần. Tiểu Linh Ngươi mỉm cười :

- Của quý như vậy, làm sao trong nhất thời Giang huynh tìm ra mà bảo tiểu đệ ăn ? Giang Ngọc Lang đáp:

- Nếu tiểu đệ đi tìm ở khắp bốn phương trời, vị tất trong năm ba năm mà tìm được ? May mắn thay, nhân một lúc bách bộ quanh vùng này, tiểu đệ phát hiện ra ! Nếu Ngươi huynh đáp ứng thì tiểu đệ sẽ đến chỗ đó, đào lên cho Ngươi huynh dùng. Thiết Bình Cô kêu lên thất thanh:

- Người điên rồi sao ? Làm gì mà người nói được những tiếng đó chứ ? Trong thế gian có ai đáp ứng sự yêu cầu của người ? Giang Ngọc Lang không quan tâm đến nàng, cứ từ từ tiếp:

- Hẳn Ngươi huynh biết, Ác Bà Thảo cũng là loại dược thảo hiếm có như Nữ Nhi Hồng, song nếu chúng ta chịu phí công phu trồng nó, thì cũng có mà dùng. May mắn luôn cho tiểu đệ là biết cách trồng Ác Bà Thảo. Tiểu Linh Ngươi chớp mắt chưa vội đáp. Giang Ngọc Lang tiếp luôn:

- Sau khi sự việc nơi đây dứt khoát rồi, tiểu đệ lập tức ra đi tìm nơi ẩn cư như đã trình bày cùng Ngươi huynh, chuyên tâm trồng loại Ác Bà Thảo đó, nếu Ngươi huynh còn lo nghĩ đến sự an toàn của mình, còn muốn sống mạnh khỏe, thì hẳn là phải bảo vệ cho tiểu đệ được an toàn. Hồ Dục Sư lúc đó mới biết kế hoạch của Giang Ngọc Lang, với cách ấy hẳn uy hiếp Tiểu Linh Ngươi rõ ràng, trừ khi Tiểu Linh Ngươi không muốn sống khỏe, mới dám tin hắn mà gây phiền phức. Nhưng, kế hoạch của Giang Ngọc Lang đem ra còn khờ, còn non quá chừng, Hồ Dục Sư thậm tức cười cho hắn, nghĩ:

- Người tưởng Tiểu Linh Ngươi là một ngọc tử à ? Đồi lại là ta, giết ta

chết, ta cũng không đáp ứng sự yêu cầu quái dị của người ! Hà huống Tiểu Linh Ngư mà ai ai cũng ngán sợ cái tánh giảo quyệt ? Tiểu Linh Ngư cứ chớp mắt. Một lúc sau, chàng bật cười hì hì thốt:

- Giang huynh không đủ tin nơi tiểu đệ, thì làm sao tiểu đệ tin Giang huynh được ? Làm sao tiểu đệ dám chắc là Giang huynh vì tiểu đệ mà chuyên tâm trông cái thứ Ác Bà Thảo đó cho tiểu đệ dùng ? Và chắc gì có Ác Bà Thảo cho tiểu đệ đưa vào miệng. Giang Ngọc Lang thở dài:

- Tiểu đệ trúng độc như thế này, Ngư huynh muốn giết thì có khó khăn chi đó !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Giả như tiểu đệ không tin được Giang huynh ? Giang Ngọc Lang mỉm cười :

- Ngư huynh nói thế chứ, nếu muốn tìm tiểu đệ, dù cho tiểu đệ ẩn trốn tận phương trời góc biển nào, Ngư huynh vẫn tìm ra được như thường. Là con người thông minh, Tiểu Linh Ngư hỏi mấy câu hết sức ngây ngô, Giang Ngọc Lang lại đáp hết sức khéo, đáp như thế có khác nào chẳng đáp ? Dù vậy, Tiểu Linh Ngư cũng tin. Nhưng, chàng còn hỏi thêm:

- Tiểu đệ ăn Nữ Nhi Hồng rồi, Giang huynh đi cứu Hoa Vô Khuyết. Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Nếu tiểu đệ thất tín, Ngư huynh có thể tùy thời tùy khác, sát hại tiểu đệ. Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Được rồi ! Tiểu đệ đáp ứng !

Tiểu Linh Ngư cuối cùng vẫn đáp ứng sự thỉnh cầu của Giang Ngọc Lang. Cái điều mà chẳng một ai đáp ứng, chàng lại đáp ứng ! Cái điều mà ai ai cũng đoán là chàng không thể không làm, thì chàng lại không làm. Ngược lại, việc mà ai ai cũng nghĩ là chàng phải từ chối thì chàng lại chấp nhận !

Hoang đường thật !

Đúng là hoang đường, mà lại hoang đường một cách đáng buồn cười !

Trừ Tiểu Linh Ngư ra, có lẽ trên đời này chẳng còn ai làm chuyện như thế được !

Hồ Dược Sư sững sờ. Y nhìn đăm đăm Tiểu Linh Ngư, thầm nghĩ:

- Điên ! Hấn điên rồi ! Thì ra, hấn chỉ là một gã điên ! Ai cho rằng hấn thông minh, thì thật là lầm ! Lầm to ! Hoặc giả những kẻ thông minh lắm lúc biến thành điên, nếu có trường hợp đó thì đúng là trường hợp của hấn hiện tại !

Thiết Bình Cô cũng sững sờ như Hồ Dược Sư. Cũng như Hồ Dược Sư, nàng không nói được tiếng nào, chỉ nhìn lom lom Tiểu Linh Ngư, tự hỏi chàng có điên hay không. Đúng như hấn nói, Giang Ngọc Lang đào lên 1 con Nữ Nhi Hồng. Và đúng như chàng đã hứa, Tiểu Linh Ngư tiếp lấy, ăn liền. Chàng đưa tay áo quạt ngang miệng rồi bật cười lớn, thốt:

- Tuyệt diệu ! Tuyệt diệu ! Không ngờ cái thứ Nữ Nhi Hồng này lại có hương vị tuyệt vời ! Bình sanh ta chưa ăn thứ cỏ rau nào mà thơm mà dịu như nó !

Giang Ngọc Lang mừng không tưởng nổi. Tuy nhiên, hấn giấu niềm vui, buông tiếng thở dài lý luận:

- Phần đông tuyệt đại giai nhân đều là nguồn họa khuynh thành, khuynh quốc, nhưng vật tuyệt độc thì lại là thứ có mỹ vị rất hiếm có trên đời. Chỉ có thứ lương dược mới có mùi hôi vị đắng ! Hôi và đắng cứu mạng người, còn thơm và dịu thì hại mạng người !

Tiểu Linh Ngư nắm tay hấn, tiếp:

- Giang huynh nói chí lý ! Cũng như, những lời dễ nghe phần nhiều là những lời lừa dối người. Mà thôi, bỏ đi những lý luận đó, mắt thì giờ lắm. Giang huynh ơi ! Chúng ta đi cứu người gấp đi !

Ngôi thạch thất được dựng lên tại một địa điểm hoang vu cô tịch lắm

rồi, càng cô tịch hơn là ngôi nhà lại chẳng có người ở. Rồi nơi cô tịch đó, Giang Ngọc Lang đưa Tiểu Linh Ngư đến một nơi cô tịch khác. Nơi khác, ngoài cái sự cô tịch ra, còn là một chỗ hiểm trở phi thường. Vừa đi, hắn vừa giở cái chứng gian trá của hắn, chốc chốc lại thở hổn hển, chốc chốc lại ngã xuống. Chẳng những thế, đôi chân hắn run cực độ. Tiểu Linh Ngư nóng nảy hết sức, cuối cùng đành bế hắn lên mà đi tới. Chàng bảo:

- Nơi đó là đâu ? Giang huynh cứ nói, tiểu đệ mang Giang huynh đi, như vậy mới tranh thủ thời gian được. Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Làm phiền Ngư huynh quá, tiểu đệ đâu dám ? Tiểu Linh Ngư gượng cười :

- Chẳng sao đâu, Giang huynh có nặng bao nhiêu đâu mà ngại ! Tiểu đệ ầm ể dàng !

Giang Ngọc Lang cười hì hì:

- Nói vậy chắc Ngư huynh nặng lắm ? Và như vậy thì từ nay tiểu đệ làm sao bế Ngư huynh nổi ? Thiết Bình Cô dậm chân:

- Ta van cầu hai người đừng đấu khẩu nữa !

Giang Ngọc Lang thần nhiên:

- Ta làm sao dám cãi lại Ngư huynh ? Bất quá...

Bỗng, hắn ngưng câu nói, rồi đưa tay chỉ ra phía trước, tiếp:

- Ngư huynh có thấy cái động đó chẳng ? Tiểu Linh Ngư nhìn theo tay hắn. Chàng nhận ra có một cái động đen đen ở khoảng giữa vách núi, rêu phủ xanh rì. Nơi cửa động có một tảng đá nhú ra, mường tượng một tòa tiểu đình bên ngoài cửa sổ. Chàng chớp mắt mấy lượt, đoạn hỏi:

- Giang huynh giấu Hoa Vô Khuyết trong đó ? Giang Ngọc Lang gật đầu:

- Nơi đó cũng được lắm chứ !

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Tại sao Giang huynh không lấy đá lấp miệng hang ? Giang Ngọc Lang mỉm cười :

- Hoa công tử không còn khí lực nhích nửa bước chân, tiểu đệ có sợ y trốn đi đâu được mà phải bít miệng hang ? Bỗng Tiểu Linh Ngư trừng mắt, quát lớn:

- Miệng hang không lấp kín thì làm gì hấn chết ngộp được ? Giang Ngọc Lang không biến đổi thần sắc, đáp:

- Có thể y không ngạt thở mà chết, song những hang vắng vẻ tại vùng núi non thường là nơi rắn rết độc, hoặc ác thú trú ẩn, thì...

Hấn chưa dứt câu, Tiểu Linh Ngư vẫn còn ôm hấn bèn nhún chân nhảy vọt lên. Giang Ngọc Lang vội kêu:

- Ngư huynh có thể buông tiểu đệ xuống, cho tiểu đệ xem lại có đúng là cái động đó hay tiểu đệ làm...

Tiểu Linh Ngư buông hấn rơi xuống, hấn không dám gượng đứng, cứ để cho thân hình lăn đi, hấn lại đưa tay chịu lại cho cái trón không nhanh, đến cửa hang rồi, nhìn vào trong, chợt hấn thét lên:

- Hoa công tử ! Tiểu đệ đến cứu công tử đây ! Công tử có nghe tiểu đệ gọi chẳng ? Chỉ có tiếng dội vọng ra, không tiếng đáp lại. Giang Ngọc Lang cau mày, gọi tiếp:

- Hoa công tử ! Công tử làm sao thế ?... Tại sao...

Tiểu Linh Ngư dậm chân, lôi Giang Ngọc Lang ra phía sau chàng, rồi tự mình mọp xuống, giương mắt nhìn vào trong. Lòng hang tối quá, chẳng trông thấy chi cả. Giang Ngọc Lang hỏi:

- Ngư huynh có thấy Hoa công tử chẳng ? Tiểu Linh Ngư gằn giọng:

- Người định giở cái trò gì đó, hả tiểu tử ? Tại sao...

Chàng chưa dứt câu, một đao kinh lực từ phía hậu cuốn tới, bóc chàng quăng luôn vào hang, như chiếc lá rơi...

Mới đó đi không vững, thờ không nổi, giờ đây Giang Ngọc Lang trở thành con hổ, hấn tung một ngọn cước đá bắn Tiểu Linh Ngư bay xuống hang, nhưng đồng thời hấn kêu lên kinh hoàng:

- Ngư huynh... Tiểu Linh Ngư.... Tiểu Linh Ngư không đáp. Một phút sau, có tiếng binh vọng ra ngoài. Rơi từ miệng hang xuống, mất một phút vật rơi mới chạm đáy, đủ biết đáy hang sâu đến đâu !

Tiếng bình vang lên, vừa âm u vừa rùng rợn. Giang Ngọc Lang ngẩng mặt lên không, bật cười lớn:

- Tiểu Linh Ngư !... Tiểu Linh Ngư !... Chẳng thể nào người hiểu nổi Giang Ngọc Lang ! Không, người không thể hiểu nổi ta, cuối cùng người cũng bị ta lừa. Thiết Bình Cô ở bên dưới tảng đá, việc gì xảy ra bên trên nàng chẳng biết chi cả. Bây giờ nghe Giang Ngọc Lang bật cười đắc ý, nàng kinh hãi, cao giọng hỏi:

- Người đã làm gì Tiểu Linh Ngư ? Giang Ngọc Lang còn cười vang:

- Thực sự người quan tâm đến Tiểu Linh Ngư hay người vì ta ? Thiết Bình Cô thét:

- Nhưng... người không thể...

Giang Ngọc Lang hỏi:

- Không thể làm sao ? Thiết Bình Cô run run giọng:

- Người giết hấn rồi phải không ? Giang Ngọc Lang cười gằn:

- Ta không giết hấn, để thường ta để cho hấn sống đặng hấn giết ta à ? Thiết Bình Cô vừa sợ vừa giận, rít lên:

- Người chẳng đã ăn năn cải quá rồi sao ? Người chẳng muốn cùng ta an hưởng những ngày thừa nơi thanh tịnh sao ? Tại sao người...

Nàng vừa rít, vừa tìm cách lên trên tảng đá, toan nhảy lên, song nhớ

lại chỉ mặc có một chiếc áo của Hồ Dục Sư, áo che phần trên chứ không che phần dưới, nhảy lên như vậy thì người trên chẳng thấy gì, còn người dưới thì thấy trọn vẹn phần hạ bộ của nàng. Mà Hồ Dục Sư cũng có mặt ở bên dưới, con mắt của y chẳng phải vừa như thế, làm sao nàng dám nhảy ? Nàng lo sợ Hồ Dục Sư nhìn trộm, nhưng chỉ là lo hão sợ huyền, bởi Hồ Dục Sư đâu còn tâm trí nào nghĩ đến cái việc đó ? Y đang chết điếng trước cái nạn của Tiểu Linh Ngự, mãi một lúc lâu mới bừng tỉnh lại. Y không giữ được sự tự mình, cất giọng hỏi:

- Tiểu Linh Ngự đã trúng độc của Nữ Nhi Hồng rồi, thì từ nay về sau người có thể bằng vào đó mà uy hiếp hắn, người muốn chi hắn phải vâng theo này, tại sao người giết hắn ? Giết làm gì cho uổng ? Người còn có chỗ dùng hắn kia mà !

Giang Ngọc Lang hỏi lại:

- Tiên sanh chưa nghĩ ra nguyên nhân sao ? Hồ Dục Sư thở dài:

- Nếu ta đã nghĩ ra, thì còn hỏi người làm chi ? Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Tiên sanh không nghĩ ra, mà Tiểu Linh Ngự cũng không nốt. Cho nên hắn phải mắc mưu. Cho tiên sanh biết, con Nữ Nhi Hồng tại hạ cho Tiểu Linh Ngự ăn đó, bất quá chỉ là một trò giả tạo thôi ! Tiên sanh hiểu rõ chưa ? Hồ Dục Sư giật mình, thậm nhận hắn có tâm cơ qua sâu độc, thủ đoạn cao cường. Hắn tiếp:

- Hắn tự cho mình là thông minh, hắn nghĩ trên đời này chẳng ai lừa nổi hắn. Chính cái tính tự đắc đó hại hắn, cho nên những kẻ đại thông minh có lúc mắc mưu một cách ngu xuẩn, không tưởng nổi !

Hắn bật cười ha hả, lại tiếp:

- Tiểu Linh Ngự ! Tiểu Linh Ngự ! Ngày thường, người tự hào là đệ nhất thông minh trong thiên hạ, bây giờ thì hắn người đã hiểu rõ rồi, ai là kẻ thông minh nhất hạng trên đời. Hồ Dục Sư cau mày:

- Còn Hoa Vô Khuyết ? Chẳng lẽ hắn cũng bị người giết rồi. Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Hấn trốn từ lâu !

Hồ Dược Sư lại giật mình lướt nữa:

- Trốn ? Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Tiên sanh cũng cho rằng Hoa Vô Khuyết ngốc luôn nữa sao ? Hấn cũng biết lừa người ta như thường, hấn cố giả vờ si si dại dại, cho các vị không đề phòng, rồi thừa cơ chuồn đi. Hồ Dược Sư thù người một lúc, đoạn cười khố, hỏi:

- Thế còn Bạch Sơn Quân ? Giang Ngọc Lang đáp:

- Lúc đó bệnh chướng của tại hạ phát tác cực kỳ lợi hại, làm cho tại hạ dở mê dở tỉnh, chẳng thấy cái gì rõ rệt, mừng tượng là Bạch tiên bói đuổi theo Hoa Vô Khuyết thì phải. Hồ Dược Sư ngẩng đầu lên, hỏi luôn:

- Và bây giờ ? Bệnh của người...

Giang Ngọc Lang cười hì hì:

- Có những thứ độc dược lợi hại, song chất độc càng lợi hại thì lại càng chóng tiêu tan !

Hồ Dược Sư vụt nhảy lên chơi chơi, rồi kêu âm ỉ:

- Nguy ! Không xong cho ta rồi ! Chất độc trong người của ta chưa tiêu tan, ta phải theo Tiểu Linh Ngư xuống hang yêu cầu hấn trao cho thuốc giải !

Giang Ngọc Lang cười lạnh:

- Vậy càng hay ! Tiên sanh cứ xuống đó mà tìm hấn !

Vừa cười, vừa thốt, hấn cũng vừa xuất thủ. Hồ Dược Sư vừa phi thân lên tảng đá, chưa kịp đáp xuống, đúng lúc Giang Ngọc Lang vung tay ra, hất y văng luôn vào hang. Nhìn cái cảnh đó, Thiết Bình Cô như mất thần. Giang Ngọc Lang muốn biểu diễn một ngón nghề,

tung mình lên không, lộn người đi mấy vòng, rồi đáp xuống cạnh nàng, nhẹ nhàng như cánh bướm. Hắn cười hì hì, hỏi:

- Người thấy chưa ? Ta cũng khá đấy chứ !

Thiết Bình Cô buông lơ lửng:

- Thấy ! Người khá lắm !

Giang Ngọc Lang lại cười :

- Có một người chồng khá như vậy, chẳng lẽ người cao hứng ? Thiết Bình Cô không đáp, vụt xoay mình, phóng chân chạy đi liền. Giang Ngọc Lang phi thân lướt tới vụt qua mặt nàng, quay mình chặn lại, cười hì hì, hỏi:

- Người định làm gì ? Lâu lắm rồi chúng ta không có dịp thân cận nhau, luôn luôn bị cái bọn đó ám mãi, phần thì ta mang bệnh. Bây giờ chỉ có hai chúng ta thôi, mà ta thì cũng khỏi bệnh rồi, đúng là cái lúc hưởng khoái lạc, bù trừ những lúc nhịn thềm nhịn khát, sao người nỡ bỏ ta mà chạy đi ? Thiết Bình Cô cười lạnh:

- Muốn đã thềm đã khát thì cứ đi tìm kẻ khác mà hưởng khoái lạc. Người là bậc thông minh, võ công siêu việt, đáng mặt đại anh hùng, ta thấp hèn quá, với không tới đâu !

Giang Ngọc Lang lại cười :

- Ta còn tìm ai nữa chứ ? Tìm ai ? Ta chỉ thích có mỗi một mình người thôi !

Hắn vòng qua hông nàng, ôm nàng vào lòng, hôn vào má nàng. Thiết Bình Cô vùng vẫy, song hắn ôm cứng quá, không làm sao thoát khỏi vòng tay của hắn. Nàng dậm chân, gắt:

- Người có buông ta ra hay không ? Giang Ngọc Lang cười híp mắt:

- Ta không buông ! Nhất định không buông ! Người đánh chết ta cũng không buông, thật đấy !

Hắn làn tay dưới áo của Thiết Bình Cô. Nàng vẫn còn vùng vẫy, nhưng kháng lực yếu dần, yếu dần, rồi lệ thấm từ từ trào mi, lăn dài xuống má. Nàng run giọng thốt:

- Buông tay đi, nghe ta hỏi đây này !

Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Thì cứ hỏi, ta làm gì mặc ta, ta có bịt miệng người đâu mà bảo ta buông tay chứ ? Thiết Bình Cô hỏi liền:

- Người hại chết Tiểu Linh Ngư, như vậy chưa vừa lòng sao mà còn hại luôn Hồ Dược Sư ? Giang Ngọc Lang hỏi lại:

- Thật sự người không biết tại sao ? Thiết Bình Cô hừ một tiếng:

- Không biết nên ta mới hỏi chứ ! Biết thì còn hỏi làm gì cho mỗi miệng ? Giang Ngọc Lang đáp:

- Ta thấy tiểu tử đó say mê người, ta muốn điên lên, hận là không đập chết được hắn ngay lúc đó !

Thiết Bình Cô trở mắt:

- Người giết hắn... chỉ vì ta ? Giang Ngọc Lang mỉm cười :

- Chẳng biết tại sao, hễ trông thấy ai nhìn người là lòng ta sôi sục lên liền. Ta tức uất đến có thể chết đi được đó. Hà huống hắn có ý muốn chiếm cho được người ! Kẻ nào chạm đến làn da người, kẻ đó phải chết với ta !

Bàn tay của hắn còn lợi hại hơn cái miệng của hắn. Lời nói đó có thiếu nữ nào nghe mà chẳng mê ? Mê lời nói rồi, lại còn mê luôn với những xoa nắn phụ họa bên trong lớp áo. Thiết Bình Cô thở dài:

- Ta cứ tưởng chỉ có nữ nhân mới ghen thôi ! Không ngờ người cũng ghen, mà lại ghen độc, ghen ác !

Giang Ngọc Lang nghiêm giọng:

- Có yêu mới có ghen, càng yêu nhiều càng ghen nhiều !

Rồi hấn cười, tiếp luôn:

- Tại ta đây, ai bảo ta yêu say yêu mê người làm chi !

Thiết Bình Cô mát bụng quá chừng. Về giận dữ nơi gương mặt tan biến mất. Mặt nàng lại ửng hồng, giọng nàng run run, cơ thể cũng run run luôn. Lần này, hiển nhiên là chẳng phải vì giận mà nàng run nữa rồi !

Giang Ngọc Lang kê miệng bên tai nàng thì thào mấy tiếng. Mặt nàng đỏ hơn, đầu nàng lắc lắc, nàng thốt nhanh:

- Không được ! Không được ! Không thể ở ngay tại chỗ này được !

Giang Ngọc Lang cười gợt:

- Sao lại không được ? Nơi đây cũng như mọi nơi khác, tại sao lại không được chứ ? Thiết Bình Cô lí nhí:

- Nếu bất ngờ có kẻ đi qua, trông thấy...

Giang Ngọc Lang trấn an nàng :

- Ở đây, quỷ cũng chẳng hiện ra, làm gì có người mà mình sợ ai trông thấy ? Không sao đâu, nghe lời ta, cứng nhé !...

Chẳng rõ tại sao, đang ở trong vòng tay của hấn, Thiết Bình Cô vụt bay thẳng đứng lên không, đồng thời nàng rú lên kinh hãi. Giang Ngọc Lang hoảng hồn, theo đà vọt của nàng mà nhìn lên, thấy đôi chân của Thiết Bình Cô chơi vơi trên không, đá loạn tứ tung, còn nàng không ngừng vút lên cao, lên mãi như chiếc pháo thăng thiên. Lên đến độ cao trùng bảy tám trượng, nàng dừng lại, rồi rơi đứng xuống một tàng cây. Tàng cây đó, chênh chênh ra ngoài khỏi sườn núi, cây chênh, sườn dốc, mừng tượng một chiếc cần câu, từ trên trông thấy rõ chẳng ba ở giữa thân cây và tàng. Thiết Bình Cô rơi xuống, tà áo dất ngang chẳng ba, móc nàng tại đó, lũng lũng cái thân thể trần truồng. Giang Ngọc Lang không hiểu nổi tại sao Thiết Bình Cô lại vọt lên không rồi bị treo tại đó. Hấn cao giọng gọi:

- Người cứ nhảy xuống, ta ở dưới này hứng cho, chẳng rơi xuống đất đâu mà sợ. Thiết Bình Cô mừng tượng quá khiếp đến mắt hồn mắt vía, không nói năng, không động đậy, mặt xám xịt, mắt đờ đờ. Như vậy, nàng còn nghe Giang Ngọc Lang nói gì được ? Nàng còn trông thấy Giang Ngọc Lang gì được ? Giang Ngọc Lang nhận ra nàng hướng mắt về một phía, chừng như ở phía đó có một hấp lực thu hút nàng rất mạnh, nếu tà áo không quấn vào chẳng ba cây giữ nàng lại, hẳn nàng đã bị hút đi mất về phía đó rồi. Lấy làm lạ, hẳn nhìn theo. Bất giác, hẳn giật mình, ở phía đó chẳng rõ xuất hiện từ lúc nào, một người vận áo trắng, bỏ tóc xõa dài, đang đứng bất động. Tà áo trắng phất phơ theo gió, nhưng con người thì bất động, trông như một chiếc áo treo nơi một trụ gỗ. Nơi mặt, có một chiếc nạ bằng gỗ. Hiên nhiên, Thiết Bình Cô bị người đó dùng một môn công kỳ diệu hát lên cao, rồi buông rơi xuống tàng cây. Và cách buông rơi nàng cũng phải được tính toán rất kỹ, nàng mới bị móc nơi chẳng ba cây, lủng lẳng tại đó, chứ nếu không thì nàng đã rớt xuống sườn núi, nát thịt tan xương rồi. Giang Ngọc Lang không đến đời quá ngu mà chẳng nhận ra được người đó có võ công cao tuyệt, và giáo hoạt như hẳn tự nhiên phải cân phần lợi hại liền. Có đánh chết hẳn, đời với những cao thủ cỡ đó, hẳn cũng chẳng dám phản kháng. Nhưng, dù sao thì một nam nhân đang hứng lên cao cực độ, lại mất hứng bất ngờ, nhất là cái hứng đó bị phá hủy như vậy, thì không nhiều cũng ít, nam nhân phải bất bình tức uất. Có bất bình, tức uất thì niềm sợ hãi cũng giảm đi phần nào, hướng chi hẳn cũng là một tay khá ? Giả như hẳn không thủ thắng nổi, vị tất kẻ kia sẽ làm gì được hẳn ? Trong phút giây phần uất, hẳn cự nự liền:

- Người có cái tật lớn quá, cái tật can thiệp vào việc người khác một cách mù quáng, chẳng cần suy lường hậu quả. Đương nhiên dám tìm đến ta mà sanh sự, thật là quỷ sứ gọi hồn người rồi đó nhé !

Người áo trắng không đáp, không động đậy. Giang Ngọc Lang càng tức uất hơn, vung tay đánh ra một chưởng. Người áo trắng khẽ nhích cánh tay, ống tay áo phất nhẹ, bàn tay của Giang Ngọc Lang vừa bay ra, vụt trở lại ngay. Rồi một tiếng bốp vang lên, chưởng của hẳn lại đánh vào đầu hẳn. Đau quá, song hẳn không mất thần trí, biết ngay mình gặp thứ dữ rồi. Tuy không thấy rõ mặt mày người đó, nhìn mới tóc đen dài của đối phương, hẳn cũng đoán ra người. Hẳn cảm thấy đôi chân mềm nhũn, tợ hồ không còn kèm nổi thân thể của hẳn. Hẳn run run giọng hỏi:

- Bà... bà là Di Hoa cung chủ ? Người áo trắng lạnh lùng:

- Người xứng đáng nói lên bốn tiếng Di Hoa cung chủ sao ? Giang Ngọc Lang nhào xuống đất, vập đầu van cầu:

- Tiểu nhân quả thật không xứng đáng nói lên mấy tiếng đó. Tiểu nhân đáng tội chết. Không đợi người áo trắng xuất thủ, hấn vung tay tự đánh vào mình, hấn lại tự đánh cực mạnh. Người áo trắng lạnh lùng nhìn hấn, chẳng nói gì.

Hồi 96

Gian Trá Giảo Hoạt

Bà không nói tiếng nào. Giang Ngọc Lang không dám ngưng tay, hấn đánh một lúc, mặt mày tím và sưng lên, cái gương mặt đẹp trai của hấn giờ đây giống như lá gan con lợn. Rồi máu từ miệng rỉ qua mép, rơi xuống, lòng thòng từng giọt từng giọt. Thiết Bình Cô nhìn cảnh đó, tan nát cả gan lòng, không còn nín thinh được nữa, kêu lên:

- Xin cung chủ tha cho hấn. Người áo trắng ngẩng đầu lên hỏi:

- Người cầu tình cho hấn, ai sẽ cầu tình cho người đây ? Thiết Bình Cô run run giọng:

- Tiểu tỳ tự biết cho mình, có tội lớn lắm, cho nên chẳng dám van cầu cung chủ dung tha. Người áo trắng gật đầu:

- Thế thì tốt lắm ! Vậy, nghe ta hỏi đây, người đưa Tiểu Linh Ngự đến nơi nào. Thiết Bình Cô đáp:

- Tiểu Linh Ngự, hấn...

Chợt, nàng nghĩ nếu nàng nói đúng sự thật, cung chủ biết được là Tiểu Linh Ngự đã bị Giang Ngọc Lang sát hại, thì chắc chắn là Giang Ngọc Lang phải chết tức khắc với bà. Người áo trắng hỏi tiếp:

- Tiểu Linh Ngự làm sao ? Tại sao người không nói luôn ? Thiết Bình Cô thốt:

- Hấn... có lẽ hấn đang ở phía Đông, trong vùng này...

Người áo trắng lạnh lùng:

- Ta sẽ đi về phía đó tìm hấn, hy vọng người không nói ngoa !

Giang Ngọc Lang hiện tại nằm lăn dưới đất, nhưng hấn cũng chưa dám dừng tay tự đánh. Người áo trắng nạt:

- Đủ rồi ! Dừng tay đi !

Giang Ngọc Lang gượng trở dậy, vấp đầu như chày gỗ, thốt:

- Đa tạ... đa tạ cung chủ. Người áo trắng tiếp:

- Bây giờ ta muốn người ở đây xem chừng nàng, nếu có ai làm thương hại đến nàng, thì người phải đền mạng đấy. Nếu có ai đến cứu nàng, người cũng đền mạng luôn. Người biết chưa ? Giang Ngọc Lang đáp nhanh:

- Tiểu nhân biết rồi !

Người áo trắng lạnh lùng:

- Ít nhất, người cũng nên biết điều này, là khi ta muốn lấy tánh mạng của kẻ nào thì dù cho kẻ đó có ở tận ven trời góc biển, ta cũng tìm được. Biết vậy để mà liệu giữ cái hồn !

Đến lúc Giang Ngọc Lang ngẩng đầu lên thì người áo trắng đã khuất dạng. Hấn thở dài, rồi nhếch nụ cười khổ, thốt:

- Đó là Di Hoa cung chủ ! Di Hoa cung chủ là thế. Không ngờ hôm nay ta lại gặp người ! Đúng là một cơn may mắn. Thiết Bình Cô kêu lên:

- Người cho là may mắn ? Giang Ngọc Lang lại thở dài:

- Trên giang hồ, phỏng có mấy kẻ được gặp Di Hoa cung chủ ? Thiết Bình Cô cũng thở dài luôn:

- Cái may cho người, là hôm nay người gặp tiểu cung chủ đấy ! Chú nếu mà đại cung chủ đến đây thì thì sợ người đã ra ma rồi. Giang Ngọc Lang nhìn ra xa xa, xuất thần. Chẳng rõ hấn đang nghĩ gì. Thiết Bình Cô tiếp:

- Nhưng, chờ bà ấy trở lại đây, thì ta và người không hy vọng sống sót đâu. Người đã hãm hại Tiểu Linh Ngư, đừng mong bà ấy dung thứ người !

Giang Ngọc Lang cau mày:

- Tại sao chứ ? Bà ấy đã chẳng bảo Hoa Vô Khuyết giết Tiểu Linh Ngư sao ? Thiết Bình Cô gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng Hoa Vô Khuyết phải tự tay sát hại Tiểu Linh Ngư, còn bất cứ ai khác không được chạm vào một sợi lông chân của Tiểu Linh Ngư. Đến bà cũng không được chạm vào Tiểu Linh Ngư, thì còn nói chi ai khác. Giang Ngọc Lang kinh ngạc:

- Tại sao bà ấy muốn thế ? Thật là quái dị !

Thiết Bình Cô tiếp:

- Ta cũng chẳng biết cái đạo lý của sự tình ra sao nữa, bởi hai chị em bà ấy vốn là những quái nhân, vô luận làm sao người cũng phải đưa ta xuống đất gập, ta tê dại nửa thân mình đây, bà ấy điểm huyết ác quá !

Giang Ngọc Lang cười khở:

- Ta... ta làm sao cứu người được ? Thiết Bình Cô kêu lên:

- Người không cứu ta thì còn ai cứu ? Giang Ngọc Lang thở dài:

- Dù ta có cứu người đi nữa, thì hai chúng ta cũng chẳng chạy đi đâu cho thoát khỏi tay bà. Thiết Bình Cô giục:

- Cứ cứu ! Ít nhất chúng ta cũng phải thử thời vận chứ ! Nếu bà ấy trở lại thì chỉ còn có nước chết với bà thôi. Còn chút nào hy vọng, mình phải níu nuôi một chút. Nàng điểm một nụ cười thảm, tiếp:

- Biết đâu, chúng ta chẳng sống thêm được một đôi ngày ? Trong thời gian ngắn ngủi đó, chúng ta sẽ yêu nhau, yêu hối hả, yêu yêu dồn dập, để rồi có chết cùng nhau, cam tâm mà chết !

Giang Ngọc Lang cúi đầu không đáp. Lâu lắm, hần mới ngẩng đầu, hỏi:

- Nếu người không tiết lộ là chính ta sát hại Tiểu Linh Ngư, thì bà

không bao giờ giết ta. Phải vậy chăng ? Thiết Bình Cô giật mình:

- Cái đó thì...

Giang Ngọc Lang tiếp hỏi:

- Vừa rồi, người đã lừa bà, tại sao người không lừa luôn ? Thiết Bình Cô đáp ứng:

- Ta... ta...

Giang Ngọc Lang dụ giọng:

- Người đã có ý muốn chết, thì tại sao người còn muốn ta chết theo người cho có bạn ? Nếu thật sự người tốt với ta thì hãy tự hy sinh để cứu ta. Ta sẽ ghi ơn người suốt đời. Hình bóng của người sẽ chẳng bao giờ phai mờ trong tâm não của ta. Thiết Bình Cô sững sờ. Nàng không tưởng là Giang Ngọc Lang có thể nói được những lời như vậy. Một con người có nhân cách, có lương tri khi nào nói được những tiếng đó ? Bỗng có ai bật cười khanh khách, rồi thốt lên:

- Hay quá ! Hay quá ! Lâu lắm đó ta mới nghe được những lời tuyệt diệu !

Một người nữa, cũng cười, rồi phụ họa:

- Cái vị nhân huynh đó nếu là một nữ nhân thì dù cho Tiêu Mê Mê, trong thấy cũng phải thẹn là chẳng sánh bằng y !

Người thứ ba tiếp luôn:

- Ha ha ! Cho dù là đến hai Tiêu Mê Mê, vị tất sánh được bằng y ? Người thứ ba cười lớn:

- Từ sau khi hai anh em họ Âu Dương chết rồi, ta không tìm được người điền vào chỗ trống. Bây giờ thì các người gặp được một người. Từ phía sau núi xuất hiện bốn người. Bốn người đó, một thì rộng miệng, một chẳng là nam cũng không là nữ, một cứ cười hì hì mãi, còn một thì giống tên ăn mày, đeo nơi lưng một chiếc bao bố. Chẳng rõ bao bố chứa đựng cái gì, song cái gì đó trong bao cứ động

đậy mãi, chẳng những thế lại có tiếng rên ư ử phát ra, tiếng rên có vẻ kỳ quái hết sức. Người giồng ăn mày cầm đoạn cành tươi, chốc chốc quất cành đó vào chiếc bao ở phía sau lưng. Qua mỗi lần y quất như vậy thì người trong bao lại rên lớn hơn một chút, chừng như người trong bao có nói gì nhưng ở xa xa, Giang Ngọc Lang chẳng nghe được rõ ràng. Bất quá, hấn ước đoán mơ hồ là người trong bao cất tiếng van cầu vậy thôi. Nhưng, hấn hết sức kinh ngạc khi người ăn mày đến gần, và sau khi y quất cành vào bao thì người trong bao lại rú lên, đồng thời hấn nghe rõ là người trong bao thay vì van cầu đừng đánh, lại xin đánh mạnh, càng mạnh càng tốt. Lạ lùng thật !

Trên đời lại có kẻ van xin được đánh thật mạnh, thật đau ! Có kẻ thích bị đánh !

Sự kiện đó khiến Giang Ngọc Lang sửng sờ, quên mất hiện cảnh. Lũng lẳng nơi chẳng cây ba, Thiết Bình Cô khấn trương cực độ, cuối cùng quá sợ Di Hoa cung chủ trở lại gấp, nàng hôn mê luôn. Bốn người đó dĩ nhiên là Lý Đại Chủ, Đồ Kiều Kiều, Bạch Khai Tâm và Cáp Cáp Nhi. Nhưng còn người trong cái bao bố là ai ? Lý Đại Chủ đã đến trước mặt Giang Ngọc Lang. Miệng lão đã rộng, khi lão cười, cái miệng đó trông càng rộng hơn. Lão hỏi:

- Bằng hữu ơi ! Có thể cho biết tên họ chẳng ? Giang Ngọc Lang không nhận thức họ, đoán qua tình hình, thì hấn cũng hiểu họ chẳng phải tay vừa. Thì khi nào hấn dám đắc tội với họ ? Hấn cười vuốt đáp:

- Tại hạ là Tướng Bình. Xin các hạ cho biết tôn tánh đại danh. Lý Đại Chủ vẫn cười, thay vì đáp, lại hỏi:

- Huynh đài tuy còn nhỏ tuổi, song chắc cũng có nghe nói đến Thập Đại Ác Nhân chứ ? Giang Ngọc Lang thoáng biến sắc:

- Thập Ác Đại Nhân ? Các hạ có lẽ là...

Cáp Cáp Nhi thốt:

- Thấy miệng của y, hấn người thừa hiểu y là ai rồi. Bất giác, Giang Ngọc Lang đổ mồ hôi lạnh ướt đầu. Đồ Kiều Kiều cười khanh khách:

- Tuy nhiên, tiểu huynh cứ yên trí, bọn này đến chẳng có ác ý chi đâu. Giang Ngọc Lang lấy lại bình tĩnh, điểm một nụ cười:

- Các vị là những bậc tiền bối trong võ lâm, tự nhiên không thể tìm một kẻ vô danh như tại hạ mà gây nhiều phiền phức, chẳng những tại hạ yên tâm mười phần, mà còn hết sức cao hứng nữa là khác, vì hôm nay được may mắn bắt gặp các vị. Đồ Kiền Kiền cười hắc hắc:

- Các người thấy đó chưa ? Tiểu tử nói nghe hay quá, mà ngôn ngữ của hắn lại ngọt hơn mật nữa đấy !

Cáp Cáp Nhi tiếp nói:

- Như ta đây là một hòa thượng, trông thấy hắn còn phải ưa thích thay, huống hồ cái vị cô nương ở tại chẳng ba cây kia, còn tiếc gì mà chẳng hy sinh cho hắn !

Giang Ngọc Lang chính sắc mặt:

- Cái vị cô nương đó, tuy có quen biết với tại hạ thật, song bất quá vì đạo nghĩa mà quen biết nhau thôi, chứ làm gì có cái tình giữa nam và nữ ? Xin các vị tiền bối hiểu cho !

Đồ Kiền Kiền thốt:

- Nếu vì đạo nghĩa mà giao tình, thì người ta bị treo lủng lẳng đó, sao người không giải cứu người ta ? Giang Ngọc Lang buột miệng thở dài:

- Tại hạ tuy có lòng muốn cứu thật, nhưng hiềm vì nam nữ thọ thọ bất thân, hiện tại nàng bị người hãm hại, mà nàng lỏa lồ như vậy, nếu tại hạ cứu nàng, tất phải đụng chạm tay vào cơ thể nàng, làm thế bất tiện quá !

Đồ Kiền Kiền mỉm cười:

- Như vậy, người đúng là một chánh nhân quân tử rồi. Giang Ngọc Lang cau mày:

- Tại hạ không dám ví mình là một quân tử chánh nhân, song từ ngày dấn thân vào kiếp sống giang hồ, tại hạ không dám sao lãng đạo nghĩa lễ giáo. Đồ Kiều Kiều bỗng bật cười khanh khách, đưa tay chỉ Giang Ngọc Lang, đồng thời hướng sang đồng bọn thốt:

- Các người thấy chứ, có phải hấn là một tay rất khá chăng ? Đừng nói chi Tiêu Mê Mê, dù cho anh em Âu Dương gặp hấn cũng phải bái phục hấn làm ma tôn, làm thầy !

Cáp Cáp Nhi nổi tiếp:

- Anh em họ Âu Dương, trong ba câu nói, ít nhất cũng có câu đúng sự thật, còn hấn thì hấn nói mấy câu, lại toàn là những câu giả dối. Giang Ngọc Lang điềm nhiên:

- Tiền bối nói đùa đấy thôi, chứ trước mặt các vị, tại hạ làm sao dám nói ngoa !

Cáp Cáp Nhi bật cười ha hả:

- Người không dám nói ngoa à ? Những câu trước đều ngoa, câu sau cùng cũng ngoa luôn đó nhé !

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Tại hạ nói toàn là sự thực đấy, chẳng có đến nửa lời dối trá, nhưng các vị không chịu tin, thì tại hạ...

Đồ Kiều Kiều cười nhẹ, chặn lại:

- Người nói toàn những lời thật à ? Vậy ta hỏi người, người là Tướng Bình còn cái gã Giang Ngọc Lang điêu ngoa man trá là ai ? Bất cứ ai trước một câu hỏi như vậy cũng phải biến sắc mặt, trong ngàn vạn người chưa chắc gì có một người giữ được thản nhiên. Nhưng, nếu có người giữ được thản nhiên, thì người đó phải là Giang Ngọc Lang rồi. Ngoài hấn ra, trên đời này vị tất có kẻ thứ hai ? Hấn không thẹn đỏ mặt, hấn lại còn cười hì hì. Đồ Kiều Kiều nhìn hấn, chùng như bà càng nhìn càng thích thú, cuối cùng bà lại cười, rồi hỏi:

- Người cười gì ? Giang Ngọc Lang đáp:

- Cười vì bỗng nhiên tại hạ nhận ra mình đáng buồn cười !

Đồ Kiêu Kiêu chớp mắt:

- A ? Giang Ngọc Lang tiếp:

- Trước mặt các vị tiền bối mà bày chuyện nói ngoa, thì có khác nào múa búa trước cửa Lỗ Ban ? Hay trước mặt Khổng phu tử mà khoa trương về cái học bá gia chư tử ? Làm những việc đó, là không tự lượng sức mình, thật đáng buồn cười lắm vậy. Cáp Cáp Nhi vỗ tay cười vang:

- Hay quá ! Nói nghe hay ghê ! Ha ha ! Cái tài vượt mông ngựa, luyện được cở hán kể cũng cao siêu lắm rồi ! Hán vượt nghe mát rười rượi !

Giang Ngọc Lang tiếp luôn:

- Trước khi nói chuyện với tại hạ, chắc các vị tiền bối đã hiểu rõ về tại hạ !

Đồ Kiêu Kiêu cười hì hì:

- Phải đấy ! Chẳng những bọn ta biết người là Giang Ngọc Lang, mà còn biết người là con trai của Giang nam đại hiệp, và cái người tình của người kia là môn hạ Di Hoa Cung !

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Không ngờ các vị quan tâm đến tại hạ như thế ! Thật là hổ thẹn cho tại hạ vô cùng. Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Người có biết tại sao bọn ta quan tâm đến người như vậy chẳng ? Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Chẳng lẽ các vị định làm mai làm mối cho tại hạ nơi nào đó ? Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười:

- Nếu ta là nữ nhân, thì thà ta lấy Lý Đại Chủy, chứ không hề ưng

ngươi ! Ít nhất, Lý Đại Chủ cũng chưa cái đầu của ta ra, không hề ăn đến, chứ còn ngươi, khi ăn thịt ai nhất định là nuốt luôn cái đầu, trời gầm cũng chẳng nhả !

Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Tiền bối quá khen, tại hạ làm sao dám sánh với Lý lão tiền bối !

Lý Đại Chủ cất tiếng:

- Ngươi không cần phải khiêm nhượng, ta ăn thịt người, bắt quá ăn từng người, còn ngươi, nếu ăn thì ăn từng toán, từng đội, bằng có là ngươi ăn một hơi trọn số người trong Song Sư tiêu cục, ngươi nuốt trọn nhân số đó, có đúng vậy hay không chứ ? Giang Ngọc Lang không đổi sắc, điểm một nụ cười, hỏi lại:

- Các vị tiền bối điều tra kỹ về tại hạ như vậy, hẳn cũng có dụng ý gì chứ ? Đồ Kiêu Kiêu thốt:

- Có thể ngươi không biết, là sau cái ngày anh em họ Âu Dương chết đi thì trong nhóm Thập Đại Ác Nhân, khuyết một người, hiện tại chỉ còn chín nhân vật thôi. Giang Ngọc Lang cau mày:

- Mười người, mất hai còn tám chứ, sao lại còn chín được ? Cáp Cáp Nhi quen tánh cười vang trước khi nói bất cứ câu gì:

- Ha ha ! Kể ra ngươi cũng biết khá nhiều sự việc giang hồ đó ! Giả như một ngày nào đó, ta mở một ngôi quán thì nhất định sẽ mời ngươi giữ chân thủ quỹ ! Ngươi mà giữ bàn toán rồi thi cuộc sinh ý nhất định có thịnh chứ không suy !

Đồ Kiêu Kiêu nói lời:

- Tuy nhiên, có điều này ngươi chưa biết, anh em họ Âu Dương rất thích chiếm cái tiện nghi của thiên hạ, dù là một tiện nghi nhỏ, họ cũng chẳng bỏ qua. Họ lại còn thích những người biết cách chiếm tiện nghi của đồng loại, những người này sánh làm những việc bại hoại nhỏ, chứ không là đại ác nhân, cho nên họ tuy là hai, song miễn cưỡng gộp lại thành một. Kể hai như một là điều bất đắc dĩ lắm rồi, anh em họ chỉ được xem như một trong số Thập Đại Ác Nhân, cộng

với chín người khác thành một chục. Do đó, dù là hai chết đi, chung quy chỉ có một khuyết. Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Thì ra là thế ! Cứ theo cái đạo lý của tiên bối vừa đưa ra, thì muốn làm đại ác nhân, tất không chỉ chiếm cái tiện nghi nhỏ của đồng loại. Điều này tại hạ xin khắc ghi trong tâm khảm để đời, làm một phương châm xử thế. Đồ Kiêu Kiêu tiếp luôn:

- Trừ anh em họ Âu Dương sang bên kia thế giới từ lâu, còn Ác Đồ Quỷ thì trong mấy năm sau này, dần dần cải tà quy chánh, dần dần xa rời tôn chỉ của Thập Đại Ác Nhân, hiện tại thì lão ấy hầu như hoàn toàn ly khai bọn ta rồi. Ngoài ra, Cuồng Sư Thiết Chiến lại càng ngày càng sanh tật lớn, nếu không có ai cùng lão ta đánh nhau thì lão tự đánh với lão, nghĩa là mỗi ngày phải có một cuộc đánh nhau cho lão, không có thì lão phải điên lên rồi bắt buộc phải mượn mình làm kẻ thù cho chính mình, để có thể sanh ra việc đánh nhau. Tiêu Mê Mê thì suốt thời gian qua, vắng bóng luôn, chẳng rõ mụ ta trốn biến biệt ở hang động nào. Lần này tái xuất trên giang hồ, bọn ta phát hiện ra, thanh danh của Thập Đại Ác Nhân suy giảm quan trọng, với số người suy giảm gần một nửa. Nếu không khéo chỉnh đốn bằng cách điền khuyết, thì chỉ sợ trong tương lai gần đây, Thập Đại Ác Nhân sẽ là một bóng mờ trên giang hồ, người ta nhắc đến như nhắc một cái gì thuộc về dĩ vãng rất xa xôi...

Dĩ nhiên, Giang Ngọc Lang thừa hiểu Mê Tử Nhân Bất Bồi Mạng Tiêu Mê Mê hiện ở đâu, mụ ta bị hấn và Tiểu Linh Ngư nhốt kín dưới lòng núi sâu, e rằng suốt đời không còn trồi đầu lên mặt đất được nữa. Nhưng khi nào hấn nói rõ ra cái điều đó làm gì ? Hấn cười nhạt, hỏi:

- Tại hạ nghĩ, có lẽ các vị đang trên đường tìm một người thay chân anh em họ Âu Dương cho đủ số Thập Đại Ác Nhân ? Đồ Kiêu Kiêu gật đầu:

- Đúng vậy. Bọn ta muốn trùng hưng oai thế của Thập Đại Ác Nhân, do đó phải tăng cường sanh lực quân, giang hồ rộng lớn quá, không thể Thập Đại Ác Nhân đành mai một mà nương cái vũ trụ bao la này cho những phe nhóm khác chiếm trọn. Giang Ngọc Lang chớp chớp mắt, điểm một nụ cười:

- Tìm một người xứng với ý muốn của các vị tiền bối, thiết tưởng chẳng phải là việc dễ làm. Trên giang hồ đành là cao thủ nhiều hơn cái sông Hằng, song chọn được một người có đủ tư cách đứng chung hàng ngũ với các vị thì phải mất công phu và thời gian khá quan trọng đó. Bởi, trước hết các vị nhắm vào cái tài, một cái tài khả dĩ tự bảo đảm an toàn, khả dĩ giúp giật đồng bạn trong những lúc tối cần, rồi còn phải theo dõi người đó, xem có cái khả năng lừa thầy dối bạn, gạt đồng loại, đo đường mức độ trí trá, gian hoạt, ít nhất cũng tương đương với các vị, để khoát lên mình danh hiệu Ác Nhân tối đại ! Khó lắm ! Khó mà tìm được lắm !

Đồ Kiêu Kiêu nhìn hấn cười nhẹ:

- Xa, thì xa tít tận ven trời góc biển, gần thì gần sát bên cạnh mình, trước mắt mình. Chẳng nói dong dài làm gì, chính người đó. Người hội đủ điều kiện để trở thành một đồng đạo của bọn ta !

Giang Ngọc Lang lắc đầu, hấp tấp thốt:

- Tại hạ làm sao đảm nhận nổi một vai tuồng trên hấn sức mình ? Các vị rồi sẽ thất vọng vì tại hạ !

Cáp Cáp Nhi chen vào:

- Người không nên khách khí, tuy người còn ít tuổi, song cái tinh hoa đã lộ rõ bên ngoài, người đúng là người bọn ta mong gặp, tài của người phát triển không đợi tuổi, phát triển nhanh chóng, bất quá trong vài năm nữa thôi, thì người sẽ vượt xa bọn ta. Đồ Kiêu Kiêu vừa cười vừa tiếp nói:

- Làm gì phải đến vài năm ? Hiện tại thì hấn cũng hơn hấn bọn ta rồi. Giang Ngọc Lang được đưa lên cao quá, cảm thấy ngộp, vội chối từ :

- Không dám nhận đâu, các vị Ơi ! Các vị thương mà đề bạt cho như vậy, tại hạ làm cách nào mới báo đáp cho vừa ơn trọng của các vị ? Được đứng trong hàng ngũ Thập Ác Nhân là một vinh hạnh lớn, bởi nó lớn quá nên tại hạ không dám nhận, sợ tổn đức, tổn thọ !

Lý Đại Chủy vỗ tay cười vang:

- Người khá lắm, càng lúc ta càng nghe người nói nhiều câu được quá ! Thật là tìm được người rồi, cái công phụ lặn lội khắp bốn phương trời của bọn ta quả không đến đời vô ích. Bạch Khai Tâm bỗng thốt:

- Nhưng tiểu tử ơi ! Đừng để mắc mưu bọn họ nhé ! Họ dụ dẫn người vào hàng ngũ là để nhờ người làm cho họ một việc gì đó, chứ không do chân tâm thành ý đâu !

Đáng là một con người tổn nhân bất lợi kỷ, không nói thì thôi, hễ mở miệng ra là chỉ nói điều thương tổn đến người khác mà không cần thu hoạch một điểm lợi ích nhỏ nhất nào. Đồ Kiêu Kiêu vừa cười vừa mắng:

- Cái con chó đó quên ăn phân nên tiếng sủa khó nghe quá ! Tiểu tử ơi ! Đừng nghe làm chi những tiếng chó sủa !

Bạch Khai Tâm trừng mắt:

- Ta nói đúng sự thật đấy ! Nếu người không nghe ta thì chẳng khác bụng chén thuốc độc mà uống, tự nguyện uống vậy đó !

Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Đành là tiền bối có hảo ý, song nếu có cơ hội ra sức cho các vị, thì tại hạ xem đó là một vinh hạnh lớn lao, có vinh hạnh rồi mà chết, thì dù chết cũng vui. Xin các vị cứ phân phó. Tại hạ lượng sức mình xem có làm nổi việc ủy thác hay không !

Đồ Kiêu Kiêu thốt:

- Trong võ lâm có một nhân vật rất lợi hại, tên là Ngụy Vô Nha, lão ở tại hòn núi này, có lẽ người biết như vậy rồi. Nhưng người biết được là hiện tại lão đang tiếp vị khách nào trong động chăng ? Bỗng nhiên bà chuyển hướng sang đề khác liên quan đến Ngụy Vô Nha, một nhân vật mà mỗi lần ai nhắc đến tên cũng cảm thấy nhức đầu, Giang Ngọc Lang tắt ngay nụ cười, rồi tăng hẳn mấy tiếng, đoạn bật cười khan trở lại, sau cùng thốt:

- Trên thế gian này, nếu có một người mà tại hạ không muốn tiếp

xúc, thì người đó là Ngụy Vô Nha ! Dù nhân loại chết hết, chỉ còn lại một mình lão và tại hạ, tại hạ cũng không muốn tiếp xúc với lão. Thì, vị khách đang có mặt trong hang động của lão tự nhiên tại hạ không biết là ai, tại hạ cũng không muốn tìm hiểu là ai !

Đồ Kiêu Kiêu tặc lưỡi:

- Điều đáng nói là vị khách đó không xa lạ gì với người !

Giang Ngọc Lang thoáng giật mình !

- Người đó quen với tại hạ ? Quen cách nào ? Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Bình sanh, Ngụy Vô Nha không có một bằng hữu nào. Cho đến những người trong nhóm Thập Nhị Quái Kiệt cũng không thường giao du với lão. Họ tránh lão như tránh tà. Giang Ngọc Lang mỉm cười :

- Đúng vậy ! Chuột ra đường, ai thấy mà chẳng đập chết ! Người ta có thể tiếp cận với rắn độc, hổ dữ, chứ tại hạ chưa thấy ai thích chơi với chuột bao giờ ? Đồ Kiêu Kiêu lắc đầu:

- Người làm ! Vẫn có người muốn giao du với chuột đấy ! Ít nhất cũng có một người !

Giang Ngọc Lang kêu khẽ :

- A ? Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Người đó muốn kết giao với Ngụy Vô Nha, kể ra cũng chẳng có gì lạ. Cái điều kỳ quá là chính Ngụy Vô Nha lại muốn kết giao với y. Lý Đại Chủy tiếp nói:

- Sự thực thì người đó thuyết phục được Ngụy Vô Nha, thành ra y nói gì Ngụy Vô Nha cũng nghe. Một sự kiện nghịch thường chưa từng có trong đời Ngụy Vô Nha !

Giang Ngọc Lang cười nhạt:

- Nếu vậy, cái người đó quả có một biệt tài thật !

Đồ Kiều Kiều hỏi:

- Người biết người đó là ai chẳng ? Giang Ngọc Lang chớp mắt:

- Chẳng lẽ người đó có liên quan với tại hạ ? Đồ Kiều Kiều đáp:

- Liên quan suông thì còn nói làm gì ? Mật thiết nữa là khác. Giang Ngọc Lang lộ vẻ kinh dị:

- Tại hạ không đoán nổi con người có thần thông quảng đại đó là ai ! Trong sổ bằng hữu của tại hạ, không có người cỡ đó đâu !

Đồ Kiều Kiều hừ một tiếng:

- Ta có nói là bằng hữu của người đâu ! Tuy nhiên, trong sổ bằng hữu, không có người như vậy, nhưng trong hàng trưởng thượng của người vẫn có như thường ! Chẳng lẽ người quên ? Giang Ngọc Lang gật mình thật sự, kêu lên:

- Gia gia tại hạ ? Đồ Kiều Kiều gật đầu:

- Phải ! Quý khách của Ngụy Vô Nha là Giang Nam đại hiệp Giang Biệt Hạc !

Giang Ngọc Lang sững sờ một lúc lâu, đoạn thở dài thốt:

- Không ngờ gia phụ lại kết giao với Ngụy Vô Nha. Hấn thở dài, song niềm vui thoáng lộ nơi gương mặt. Đồ Kiều Kiều mỉm cười :

- Kết bằng hữu với Ngụy Vô Nha thì có gì là không nên đâu ! Trái lại, tốt lắm chứ ! Có chỗ dựa vững như núi, thì còn gì hay hơn ? Dù cho Di Hoa cung chủ cũng chẳng dám chạm đến lệnh tôn nữa đấy ! Bởi, khi nào Ngụy Vô Nha bỏ rơi lệnh tôn mà phải sợ !

Giang Ngọc Lang muốn cười thành tiếng lắm, nhưng hấn dần lòng, chỉ hỏi nhóng:

- Tiền bối muốn giao phó cho tại hạ công chi đấy ? Đồ Kiều Kiều đáp:

- Lịnh tôn đã là quý khách của Ngụy Vô Nha rồi, thì nếu người đến đó, chắc chắn người sẽ được tiếp đón niềm nở, bọn ta muốn chờ người vào động của lão ấy, thi hành một công tác, không khó khăn lắm !

Giang Ngọc Lang thốt nhanh:

- Nếu việc trong sức của tại hạ, tại hạ sẵn sàng làm ngay ! Tiền bối cứ phân phó !

Đồ Kiền Kiền và Lý Đại Chủy cùng nhìn nhau, rồi Lý Đại Chủy thốt:

- Nếu người trở thành quý khách của Ngụy Vô Nha rồi, thì đương nhiên người tùy tiện đi ngang đi dọc trong động phủ của lão ta. Giang Ngọc Lang hỏi:

- Nhưng vào đó để làm gì ? Đồ Kiền Kiền đáp:

- Chẳng có việc gì khó khăn cả, bắt quá người vào đó xem, có mấy chiếc rương thôi. Nguyên, bọn ta có đánh mất mấy chiếc rương, cứ theo lời truyền thuyết thì những rương đó về tay Ngụy Vô Nha, song bọn ta không quả quyết là đúng như vậy hay chẳng. Nếu có thì ở tại đâu, biết được chỗ rồi, bọn ta sẽ tìm cách lấy lại. Giang Ngọc Lang chớp mắt liền liền, sự tình kích động tách hiếu kỳ của hắn cực độ. Tuy nhiên, hắn không để lộ niềm hứng thú, chỉ cười nhạt hỏi:

- Những chiếc rương đó, hình dáng và trạng thái ra sao ? Bên trong có vật gì ? Cáp Cáp Nhi cười vang:

- Bất quá là những chiếc rương cũ kỹ, bằng sắt màu đen, rất nặng, loại rương đó ít ai dùng, người nhìn thoáng qua là nhận được ngay !

Đồ Kiền Kiền tiếp:

- Rương đựng châu ngọc, song có thể là Ngụy Vô Nha đã lấy hết số châu ngọc đó rồi. Giang Ngọc Lang cau mày:

- Nếu vậy thì là những chiếc rương không, tiền bối tội gì mà tha thiết đến nữa. Đồ Kiền Kiền thở dài:

- Trước con mắt của người khác, thì những chiếc rương đó là vật phế thải, không có giá trị gì. Song, đối với bọn ta, thì lại là những vật rất quý. Giang Ngọc Lang trở mắt:

- Vật rất quý ? Cáp Cáp Nhi thốt:

- Phải ! Quý không tưởng nổi ! Với vài lượng bạc, người ta có thể mua một chiếc, nhưng nó quý ở chỗ nước sơn đặc biệt. Giang Ngọc Lang kêu lên:

- Nước sơn đặc biệt ? Đồ Kiêu Kiêu gật đầu:

- Phải ! Nước sơn đó pha với máu, máu của kẻ thù. Bọn ta già rồi, hùng tâm không còn bùng bột như lúc thanh thiếu, thỉnh thoảng nhìn lớp sơn của mấy chiếc rương, nhớ đến thời vang bóng, kẻ cũng được an ủi ít nhiều. Rương là kỷ vật của bọn ta, không thể để rơi vào tay kẻ khác. Lý Đại Chủy cao giọng:

- Giả như bọn ta muốn tái xuất giang hồ, khôi phục thanh danh ngày trước, thì nhất định là phải thu hồi mấy chiếc rương đó bằng mọi giá. Giang Ngọc Lang thừ người một lúc. Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Nếu là những vật gì khác dù quý giá đến đâu, bọn ta cũng có thể mua sắm, chứ cần gì phải va chạm đến con chuột già đó ! Người cũng biết lão ta lợi hại như thế nào, bởi sự thể chẳng dặng dưng, bọn ta mới định mạo hiểm như vậy. Lý Đại Chủy nắm chặt đôi tay gằn từng tiếng:

- Bằng mọi cách, bọn ta phải lấy lại những chiếc rương đó cho kỳ được. Người cố gắng giúp đi, bọn ta sẽ không quên ơn người đâu !

Giang Ngọc Lang cúi mặt nhìn đôi tay hằn, xuất thần. Lý Đại Chủy hỏi:

- Người không tin bọn ta ? Giang Ngọc Lang điểm một nụ cười :

- Sao lại không tin ! Tại hạ nghe rõ sự tình, hết sức cảm động ! Bất quá...

Lý Đại Chủy gập giọng:

- Bất quá làm sao ? Giang Ngọc Lang đáp:

- Đối với người khác, những chiếc rương đó chẳng có giá trị gì, thì vị tất Ngụy Vô Nha lại xem trọng ? Có thể sau khi lấy châu ngọc bên trong rồi, lão ta vất bỏ rương không !

Đồ Kiền Kiền thốt:

- Bọn ta cũng có nghĩ đến trường hợp đó. Giả như Ngụy Vô Nha vất bỏ rương không, thì người cũng tìm cách dò xem lão ta vất bỏ nơi nào. Bà cười nhẹ, tiếp luôn:

- Tuy hiện tại người cũng như là người nhà của bọn ta, song chẳng phải vì vậy mà bọn ta lợi dụng người. Việc thành rồi, bọn ta sẽ tặng người vài vạn lượng vàng, với mấy mỹ nữ, cho người hưởng thọ. Ngoài ra, chúng ta cam kết sẽ giữ bí mật hoàn toàn cho người !

Giang Ngọc Lang lộ vẻ hân hoan:

- Tiền bối muốn tại hạ đi ngay bây giờ ? Đồ Kiền Kiền gật đầu:

- Càng đi sớm càng tốt. Giang Ngọc Lang nhìn lên tàng cây, lẩm nhẩm:

- Còn nàng ?...

Đồ Kiền Kiền mỉm cười :

- Người đa tình quá !

Giang Ngọc Lang mỉm cười :

- Tiền bối thừa hiểu là tại hạ không thuộc giống đa tình, bất quá...

Đồ Kiền Kiền chận lời:

- Bất quá nàng là đệ tử Di Hoa Cung mà người lại được giao hảo với đệ tử Di Hoa Cung, điều đó phải làm cho người đặc ý ! Bằng hữu biết người có liên quan với Di Hoa Cung hẳn là phải ngăn người, kể ra

cũng vinh hạnh cho người thật. Trong tương lai, biết đâu người sẽ chẳng nhờ nàng mà được chấp nhận vào Di Hoa Cung. Bà lại cười, rồi kết luận:

- Cho nên, người không thể bỏ rơi nàng !

Giang Ngọc Lang cười trừ:

- Tiền bối nói thế, tại hạ phải nhận thế nào được ? Đúng vậy đó tiền bối !

Đồ Kiêu Kiêu lắc đầu:

- Đành vậy, song hiện tại, nếu người đeo sát bên cạnh nàng, thì có hại chứ không lợi. Giang Ngọc Lang thở dài:

- Có ai bỏ cái lợi chọn cái hại bao giờ ? Đồ Kiêu Kiêu cười nhẹ:

- Người yên trí, ta sẽ đền cho người một cô nương đẹp hơn nàng. Mười cô nương cũng có cho người như thường !

Bà bước tới, rí vào tai hắn:

- Ngoài ra, ta còn dạy cho chúng những ngón nghề hầu hạ nam nhân, nhất định là người phải mê ly, mê ly !

Giang Ngọc Lang như ngạt thở, thốt gáp:

- Nếu vậy, tại hạ xin đi ngay ! Nhưng, nếu việc thành rồi, tại hạ làm sao liên lạc với các vị ? Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Dù thành, hay bất thành, ba ngày sau người cứ vẽ lên một vòng tròn bên ngoài động khẩu, bọn ta sẽ có cách tiếp xúc với người !

Giang Ngọc Lang gật đầu :

- Y như các vị quyết định !

Nhìn Thiết Bình Cô lần cuối, hắn phi thân vút đi liền.

Hồi 97

Vốn Sẵn Chủ Trương

Nhìn theo Giang Ngọc Lang, đến lúc hấn khuất dạng rồi, Lý Đại Chủy cau mày thốt:

- Tiểu tử đi nhanh như vậy, ta nghi quá !

Cáp Cáp Nhi bật cười ha hả:

- Hấn sợ Di Hoa cung chủ trở lại làm khó dễ, nên chạy gấp vào hang chuột mà ẩn mình, có gì lạ mà phải nghi ngờ hấn ? Bạch Khai Tâm lạnh lùng:

- Ta xem thái độ của hấn không được thành thật lắm, vị tất hấn tin chúng ta ! Nếu các người đặt hy vọng nơi hấn, thì cầm như nuôi mộng vậy !

Đồ Kiền Kiền mỉm cười:

- Lời nói của ta rất hợp tình hợp lý, làm gì hấn nghi ngờ được chứ ? Huống chi tiểu tử đó có tánh tham, tham tài tham luôn cả sắc, hai vạn lượng vạn và mùi mỹ nữ nào phải là những món tầm thường ? Còn người sắt đá cũng phải lay động nữa là hấn !

Bạch Khai Tâm hừ một tiếng:

- Dù hấn tin các người mà vào động tìm, tìm được mấy chiếc rương rồi, vị tất hấn giao hoàn cho các người !

Đồ Kiền Kiền bĩu môi:

- Hấn không giao, thế hấn giữ mấy chiếc rương không để làm gì chứ ? Cáp Cáp Nhi cười lớn:

- Phải đó ! Hấn là một kẻ thông minh, đem mấy chiếc rương không mà đổi lấy vàng, gái đẹp, một việc đại lợi như vậy, tự nhiên hấn chẳng bao giờ bỏ qua. Bạch Khai Tâm bật cười ha hả:

- Nhưng sau khi hắn trao mấy chiếc rương rồi, ta sẽ cho hắn biết, những chiếc rương cũ kỹ đó có cái hay hay như thế nào ! Để xem phản ứng của hắn ra sao !

Cáp Cáp Nhi tiếp:

- Chắc là cái gương mặt của hắn khó trông lắm. Bạch Khai Tâm ngẩng mặt lên nhìn thoáng qua Thiết Bình Cô rồi híp mắt mà cười, hỏi:

- Cô nương ơi ! Trên đó có gió lộng, chắc là lạnh lắm !

Thiết Bình Cô còn mê mang như cũ. Lý Đại Chủy cau mày hỏi:

- Người đã đèo nơi lưng một mạng rồi, lại còn muốn đèo thêm nữa sao chứ ? Bạch Khai Tâm lại cười:

- Cô nương đó có khổ, linh đình, lại gặp kẻ bạc tình, thật đáng thương quá ! Ta không chiếu cố đến nàng thì còn ai chiếu cố ? Đồ Kiêu Kiêu chen vào:

- Tốt lắm ! Vậy người cứ lên đó mà chiếu cố lấy nàng. Nhưng, đến lúc Di Hoa cung chủ trở lại thì người đừng trách bọn ta sao chẳng tiếp trợ người !

Bạch Khai Tâm tăng hắng một tiếng, bật cười khanh khách:

- Nói thực đấy, nàng đau khổ như thế đó, tài gì ta an ủi nổi ! Huống chi, trong chiếc bao của ta còn có một mạng đây ! Tuy người trong bao lớn tuổi một chút, song gừng càng già càng cay, người càng già càng té nhị !

Đồ Kiêu Kiêu cười mỉa:

- Mãi đến bây giờ người mới hiểu nhịp độ tiếp xúc giữa nam và nữ trong mọi lứa tuổi ! Rất tiếc nam nhân thì dù sao trẻ cũng làm được việc hơn già ! Chứ nếu không thì ta...

Bạch Khai Tâm cười lớn:

- Cũng may ta già rồi, chứ nếu không thì rủi mà người xem hạp nhãn thì thật là phiền phức cho ta đó !

Đồ Kiều Kiều trừng mắt:

- Phiền phức như thế nào ? Bạch Khai Tâm giải thích:

- Những gì khác, chẳng nói làm chi, chỉ nội cái việc này cũng đủ làm cho ta điên đầu là chẳng biết ngày nào người là nam, ngày nào là nữ, biết ngày nam để mà tránh, ngày nữ để mà tìm đến với người ! Nếu ta cao hứng đúng vào ngày nam của người, thì quả thật là toi công !

Lý Đại Chủy vỗ tay cười lớn:

- Phải ! Phải ! Nam đến với nam, thì còn thích thú cái quái gì nữa ! Ta không ngờ ngày nay người lại hiểu được cái đạo lý đó !

Bạch Khai Tâm nheo mắt:

- Cũng nhờ ta sống gần mấy lúc sau này, nên có tiến bộ chút ít ! Người ta nói gần sơn thì đỏ, gần đèn thì sáng. Câu đó đúng quá !

Dù cùng thuộc một nhóm với nhau, hễ gặp nhau là họ đấu khẩu kịch liệt, châm chích nhau chẳng tiếc lời. Họ không ưa gì nhau, cho nên tuy có rất nhiều kẻ thù trên giang hồ, Bạch Khai Tâm cố tránh đông tránh tây, tránh được ngày nào hay ngày ấy, chứ không chịu theo Lý Đại Chủy vào ẩn mình trong Ác Nhân Cốc !

Bạch Khai Tâm tiếp luôn:

- Tuy nhiên, còn có cái việc ăn thịt người thì ta chưa dám thọ giáo với người, có điều ta nghĩ, dù sao thì thịt người cũng có mùi vị khác hơn thịt lợn, thịt trâu, và ngon hay dở hơn, khi nào ta ném qua mới dám đưa ra nhận xét. Lý Đại Chủy thở dài:

- Cần phải nghiên cứu kỹ đó, song đã muộn cho người rồi, muốn nghiên cứu tất phải bắt đầu từ lúc sơ sanh, lúc mà người uống giọt sữa mẹ lần đầu tiên đó !

Bạch Khai Tâm nhìn lên Thiết Bình Cô, tặc lưỡi:

- Trông làn da của nàng, ta nghĩ thịt của nàng hẳn phải thơm lắm ! Nhất là thịt ở khoảng đùi non ! Giả như người theo một vài cân ở đùi nàng, thì làm gì Di Hoa cung chủ biết được ! Bởi chỗ đó thì luôn luôn bị quần che khuất. Bỗng, Lý Đại Chủy vung tay tát mạnh vào mặt y. Y kêu lên:

- Sao người đánh ta ? Lý Đại Chủy hét:

- Người bảo ta ăn thịt đồ đệ của Di Hoa cung chủ à ? Ăn rồi để sau đó lại phải trốn chui trốn nhủi đến chết sao chứ ? Ăn thịt ai thì ăn, nhất định phải chừa cái thứ dữ đó, để còn nhiều ngày tháng, nhiều cơ hội mà ăn nữa chứ ! Ta đâu có mắc mưu người ! Đừng mong áp dụng thủ đoạn tổn nhân bất lợi kỷ đối với ta !

Bạch Khai Tâm cãi:

- Thì người cứ xơi trợn người nàng, Di Hoa cung chủ sẽ cho là nàng mất tích, quá sợ mà trốn, làm gì biết được nàng nằm trong bụng người mà sát hại người báo thù !

Lý Đại Chủy hừ một tiếng:

- Có người đó chi ! Ai cấm người mách với bà ta ? Bạch Khai Tâm trầm ngâm một chút rồi thở ra:

- Xem ra, thật khó mà lừa được người !

Đoạn, bất thành lình, y đánh trả Lý Đại Chủy một tát tay !

Lý Đại Chủy nổi giận, song Bạch Khai Tâm đã đề phòng rồi, lão ta chỉ trừng mắt nhìn, không phản công. Họ đánh nhau như vậy rất thường, nhưng chỉ xuất thủy trong lúc đối phương không phòng bị. Cả hai trừng nhau, như hai con gà chọi. Đồ Kiêu Kiêu bật cười khanh khách:

- Đủ chưa ? Nếu đủ rồi là trở về ngay !

Cáp Cáp Nhi tiếp:

- Phải đó ! Trở về là vừa ! Lão Đỗ chờ đã lâu rồi, không khéo lão ta nổi giận lên mà rồi cả lũ phải khốn. Bạch Khai Tâm hấp tấp thốt:

- Về nhanh ! Đừng để lão Đỗ phát cáu !

Day qua Lý Đại Chủ, y tiếp:

- Nể mặt lão Đỗ, ta tạm tha cho người hôm nay đó nhé !

Lý Đại Chủ hầm hừ:

- Nếu không sợ lão Đỗ chờ lâu thì ta đập người vỡ sọ ra tại đây, cho người theo tổ tông nơi âm cảnh !

Cả hai cùng lùi lại. Đồ Kiêu Kiêu vụt cười khan:

- Thực ra thì các người có ở lại đây mà đánh nhau cũng chẳng sao, bởi lão Đỗ có chờ cũng chẳng phải chờ các người. Vờ chẳng nghe bà ta nói gì, Bạch Khai Tâm buột miệng thở dài:

- Không ngờ con người lạnh như giá băng đó lại cũng biết bòn chôn lo lắng ! Lão ta sợ không gặp Tiểu Linh Ngư ! Nếu lão hiểu rằng Tiểu Linh Ngư chẳng bao giờ đến, thì chắc là lão thương tâm lắm ! Chúng ta trở lại an ủi lão ấy mới được. Lý Đại Chủ cười vang:

- Người cho rằng Tiểu Linh Ngư thực sự bị Giang Ngọc Lang sát hại rồi ? Bạch Khai Tâm trừng mắt:

- Thế người chẳng nghe gì vừa rồi đó à ? Lý Đại Chủ vẫn cười :

- Người yên trí đi ! Nếu Giang Ngọc Lang sát hại nổi Tiểu Linh Ngư, thì hẳn phải tài hơn quỷ nữa, hẳn phải là thần tiên mới đúng !

Cáp Cáp Nhi chen vào:

- Chỉ sợ thần tiên cũng không hại nổi Tiểu Linh Ngư ! Ta là người thứ nhất yên trí lớn !

Đồ Kiêu Kiêu hừ một tiếng:

- Nếu Tiểu Linh Ngư chết, ít nhất ta cũng phải đổ vào giọt lệ, chứ tâm tình vui tươi thế nào được ? Bạch Khai Tâm bĩu môi:

- Người cũng có nước mắt nữa sao ? Đồ Kiêu Kiêu tiếp luôn:

- Hẳn đáng yêu thế đó, ai không thương tâm cho hẳn. Hà huống, hẳn lớn lên giữa vòng tay của bọn ta ? Bạch Khai Tâm mỉa:

- Nếu vậy tại sao các người muốn hãm hại hẳn ? Tại sao các người cố ý lưu lại những dấu hiệu để lừa hẳn vào hang chuột già ? Thế chẳng phải là người muốn mượn tay con chuột già trừ khử hẳn, thế là gì ? Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười :

- Bọn ta sợ dĩ làm thế là vì biết chắc con chuột già không cắn chết được hẳn. Bạch Khai Tâm cười lạnh:

- Ta chỉ sợ người không có cái tâm tốt thôi ! Bất quá, các người sợ hẳn cấu kết với Yến Nam Thiên, rồi tìm các người mà sát hại, do đó các người mượn tay kẻ khác từ diệt hẳn. Tiên hạ thủ vi cường mà !

Lý Đại Chủy nổi giận :

- Cái miệng người đúng là một mõm chó ! Vĩnh viễn người không nói được một câu nào bằng tiếng người. Bạch Khai Tâm cũng nổi giận:

- Người có dám phủ nhận những lời nói của ta chẳng ? Đồ Kiêu Kiêu bật cười khanh khách:

- Dù chúng ta có thức nhận, cũng chẳng quan hệ gì. Cho người biết, nếu bọn ta có hại chết hẳn đi nữa, thì lúc hẳn chết, bọn ta vẫn khóc như thường. Bà chưa khóc, nhưng từ trên tàng cây có lệ rơi xuống. Cũng may họ đã ly khai nơi đó rồi, nên chẳng ai phát hiện. Thiết Bình Cô nào có hôn mê đâu ? Chẳng qua, trong thảm cảnh đó, nàng không còn làm gì khác hơn được. Bởi tình để làm chi ! Tình là phải tham gia ít nhiều vào cuộc đối thoại bên dưới, mà cuộc đối thoại bên dưới đó chỉ làm nàng thêm đau đớn thôi. Tai cứ nghe, không nghe không được, ít nhất mắt cũng khởi nhìn, ít nhất người ta cũng không quá chú ý đến một kẻ hôn mê. Nàng không tưởng nổi Giang Ngọc Lang man trá đến mức độ đó. Giả dối ! Tất cả những gì hẳn biểu hiện với nàng đều giả dối ! Hẳn dành cho nàng một sự giả dối trắng trợn,

liên tục !

Hắn bỏ rơi nàng dễ dàng quá ! Trước mắt hắn, nàng không có cái giá trị của một vật phế thải ! Nàng còn kém xa một vật phế thải !

Dĩ nhiên, nàng phải đau ! Con tim nàng đã nát, bây giờ lại càng nát thêm !

Đợi bọn Đồ Kiêu Kiêu đi xa rồi, nàng mới bật khóc. Nàng hận không được chết gấp trong lúc này !

Làm sao nàng chết được trong phút giây này ? Nàng bất lực, muốn tự diệt cũng không làm nổi, thì còn mong làm gì khác hơn ? Nàng cảm thấy tủi nhục hơn bất cứ nữ nhân bất hạnh nào trên đời. Lúc còn ở tại Di Hoa Cung, nàng mong mỗi được ly khai, hy vọng gặp một người tri kỷ, cái hy vọng đó nghĩ ra cũng chẳng quá đáng. Bởi, là nữ nhân có ai không mơ ước một nam nhân biết yêu mình. Nhưng từ phút giây ly khai đến nay, bất hạnh đến với nàng triền miên, những tao ngộ đáng cay trên cõi đời chừng như chỉ dành lại cho riêng nàng, dồn dập đến với nàng. Nàng gặp một nam nhân, song nam nhân đó là một súc sanh, chứ chẳng phải là con người. Nàng tự hỏi, tại sao nàng có thể đã tình với một tiểu súc sanh được !

Có thể là do ý muốn một chân trời mới lạ, khác biệt với cảnh tịch mịch ép chế tại Di Hoa Cung, khi gặp cái mới lạ đó, nàng không cần đắn đo, mở rộng vòng tay tiếp đón. Bây giờ, cái mới lạ đó chỉ là ảo ảnh, ảo ảnh tan rồi, lưu lại cho nàng một nỗi nề còn khó chịu hơn cái tịch mịch, cái áp chế của Di Hoa Cung. Nàng khóc, chẳng biết khóc được bao lâu, bỗng phát hiện ra một đôi mắt đang hướng về nàng. Đôi mắt đó sáng quá, hiền dịu quá. Rồi chủ nhân đôi mắt lại nở một nụ cười. Vẻ mặt tươi mát như ngọn xuân phong, giọng người đó ấm dịu vô cùng !

- Cô nương ơi ! Tên họ chi đó ? Thiết Bình Cô bị ánh mắt và nụ cười hấp dẫn đến mất tự chủ, buột miệng khai họ, chưa xưng tên !

- Tôi họ Thiết !

Đối tượng là một thiếu nữ, lại cười tiếp:

- Họ Thiết ! Tấu xảo ghê chưa ! Tôi có một người chị, họ Thiết như cô nương ! Xem ra tôi rất có duyên với họ Thiết thật mà ! Có điều, chẳng rõ cô nương sẵn sàng kết giao với tôi hay không ? Thiết Bình Cô nhìn nàng. Nàng vận bộ y phục sang quý quá chừng. Còn Thiết Bình Cô ngoài chiếc áo của Hồ Dục Sư đang khoát trên mình, chẳng có gì khác cả. Như vậy là bê bối quá, đáng thẹn quá !

Bất giác, nàng nhắm mắt lại, rồi lệ rơi từng hạt, từng hạt. Thiếu nữ dụi giọng thốt:

- Chắc cô nương thẹn vì tình trạng thốc thếch ! Nào có phải cô nương muốn vậy đâu ! Người ta uy hiếp, mình là kẻ thụ động mà ! Nếu cô nương biết rằng trên đời này còn nhiều kẻ tao ngộ thâm hơn nữa, hẳn là cô nương không đến nỗi quá bi thảm như vậy !

Thiết Bình Cô đáp ứng:

- Còn... còn có người bất hạnh hơn tôi nữa sao ? Thiếu nữ gật đầu:

- Tại sao lại không ? Bất cứ nơi nào cũng có kẻ đáng thương hại cả, địa phương càng trù mật thì càng có nhiều người ! Nhất là trong giới nữ nhân của chúng ta. Bất quá, họ cam với số phận, họ không khóc như cô nương ! Họ biết rằng giọt lệ không đổi thay được số kiếp. Hơn thế, họ còn cười được trong nghịch cảnh nữa kìa. Nàng khéo an ủi quá, bởi nàng sành tâm lý con người quá !

Bất cứ ai, dù gặp bất hạnh lớn lao đến đâu, nếu biết có kẻ còn khốn khổ hơn mình thì niềm đau vơi đi một phần lớn. Thiết Bình Cô không khóc nữa. Một lúc lâu, nàng hỏi:

- Cô nương có thể cứu tôi chăng ? Cô nương đưa tôi xuống dưới đó rồi, nhất định là tôi phải đáp tạ xứng đáng !

Thiếu nữ thờ dãi:

- Cô nương không cần đáp tạ tôi ! Thật ra, tôi rất muốn cứu cô nương, song tôi leo thang còn không được nữa kìa, thì làm sao leo cây nổi ? Ở trên cao nhìn xuống, tôi chóng mặt ghê vậy đó. Thiết Bình Cô cau mày:

- Chẳng lẽ cô nương không biết mảy may võ công ? Thiếu nữ mỉm cười:

- Chắc cô nương lấy làm lạ lắm ? Theo tôi thì người không biết võ công lắm lúc lại hơn kẻ biết võ công ! Và đa số người bình thường không biết võ công !

Thiết Bình Cô thở dài:

- Cô nương còn ở đây lâu không ? Thiếu nữ thốt:

- Ít nhất tôi cũng có thể làm một cái việc chi đó cho cô nương ! Chẳng hạn, nếu cô nương cảm thấy lạnh, tôi sẽ đốt lên một đống lửa ở dưới này. Buồn đau, tủi thẹn, khiếp sợ làm cho Thiết Bình Cô quên hết cái lạnh. Bây giờ nghe thiếu nữ nói, nàng rung lên ngay. Lúc này, nàng mới nhận ra gió núi khó chịu vô cùng, quét qua từng cơn như đòn roi quất từng trận. Thiếu nữ nhặt cành khô, chắt đống lại, rồi lấy vật bật lửa trong mình ra, nhen nhúm một ngọn lửa hồng. Thiết Bình Cô nhếch nụ cười thắm:

- Cô nương tốt quá !

Thiếu nữ cũng cười :

- Cô nương cho là tôi tốt, nhưng kẻ khác lại nói tôi ác độc như rắn, như rết...

Thiết Bình Cô hỏi:

- Cô nương tên họ chi ? Thiếu nữ đáp:

- Tôi tên là Tô Anh !

- Tô Anh ? Cô nương là Tô Anh ? Thiết Bình Cô kinh hãi, buột miệng kêu lên mấy tiếng. Tô Anh mỉm cười :

- Cô nương biết tên tôi ? Thiết Bình Cô lặng thinh một lúc lâu, rồi run giọng tiếp:

- Cô nương đến đây có phải là để tìm một người chẳng ? Đến lượt

Tô Anh kinh ngạc:

- Làm sao cô nương biết được ? Không lẽ... cô nương biết cái người tôi muốn tìm ? Thiết Bình Cô trầm buồn:

- Đúng vậy ! Tôi biết người đó !

Tô Anh cười khở, thờ dài:

- Trên thế gian, có bao nhiêu gái đẹp, là đều có quen với hấn ! Cô nương có thấy kỳ quái không chứ ! Xem ra, trong cuộc tranh chấp này, tôi phải đương đầu với cả một đội đối thủ !

Thiết Bình Cô lắc đầu:

- Không đâu cô nương ! Ít nhất tôi cũng không thuộc hàng ngũ những kẻ cạnh tranh với cô nương ! Và tôi sợ rằng từ nay về sau sẽ không còn ai cạnh tranh với cô nương nữa ? Nàng rơi lệ khi tiếng cuối cùng vừa thoát miệng. Tô Anh biến sắc, kêu lên:

- Cô nương nói thế là có ý tứ gì ? Thiết Bình Cô khóc nhiều hơn:

- Hấn... hấn đã bị người hãm hại bỏ mình rồi. Tô Anh nghe máu ngưng đọng, rồi chảy ngược chiều, trời đất như quay cuồng trước mắt. Đầu óc nàng cũng quay theo luôn. Lâu lắm nàng mới áp úng:

- Cô nương nói thế... chỉ sợ không phải là Tiểu Linh Ngư, nhất định không phải hấn đâu !

Thiết Bình Cô gằn từng tiếng:

- Con người mà tôi nói đó là Tiểu Linh Ngư ! Chính hấn, cô nương ạ !

Tô Anh vụt bật cười, tiếng cười từ nhỏ chuyển lớn:

- Nhất định là cô nương làm ! Làm gì Tiểu Linh Ngư lại bị người hại chết ? Trên đời này, có kẻ nào hại chết hấn nổi chứ ? Hấn không hại ai thì thôi, đừng mong ai hại được hấn !

Thiết Bình Cô cũng đáp:

- Cũng như cô nương, tôi thường tin là chẳng một ai hại nổi hần ! Nhưng bây giờ thì niềm tin đó không còn nữa ! Cô nương ơi ! Rồi thì:

- chính tôi trông thấy tận mắt !

Tô Anh run người lên, giọng run luôn:

- Chính cô nương trông thấy ? Thế kẻ nào hại hần !

Thiệt Bình Cô đáp:

- Người đó là Giang Ngọc Lang ! Hần lừa Tiểu Linh Ngư đến miệng hố thăm thăm, hần xô Tiểu Linh Ngư xuống hố ! Huống chi... Tiểu Linh Ngư lại trúng độc !...

Tô Anh không đợi nàng dứt câu, chạy nhanh về phía hố. Hố rất sâu, ít nhất cũng hơn mười mấy trượng. Tuy vách hố có chỗ lồi lõm, song người kém thuật khinh công đừng hòng vượt lên trên được. Huống hồ Tô Anh chẳng biết võ công !

Nàng cũng đừng hòng mà lần theo vách mà xuống đáy hố. Xuống hố là một việc, lên đến miệng hố là một việc khác cũng khó khăn không kém, muốn lên miệng hố phải trèo mô đá cao hơn mười trượng, mô đá đứng sừng sững như chiếc cột. Tô Anh phải làm sao ?...

Ngày thường, Tô Anh là con người trầm tĩnh bậc nhất, hiện tại nàng nóng nảy như bất cứ ai có sự nhấn cấp. Lệ thảm tuôn tràn, nàng vừa dậm chân vừa gào:

- Tại sao ta không luyện võ công ? Tại sao ta cho rằng võ công vô dụng !

Thiệt Bình Cô cao giọng:

- Tô cô nương ! Tức tối cũng vô ích thôi ! Dù cô nương lên được bên trên tảng đá đó, cũng chẳng làm gì kịp, Tiểu Linh Ngư không sống đến bây giờ đâu !

Nàng quên niềm khổ của mình, tìm lối an ủi Tô Anh. Tô Anh thốt qua

nước nở:

- Dù cho hấn chết rồi đi nữa, tôi cũng phải nhìn mặt hấn lần cuối ! Hà huông, chắc gì chàng đã chết ? Thiết Bình Cô cau mày:

- Nhưng làm sao cô nương trèo lên đó được ! Vả lại, lên đó rồi còn phải xuống hố ? Tô Anh cương quyết:

- Vô luận làm sao, tôi cũng phải xuống hố ! Tôi phải tìm cách thực hiện ý muốn ! Nhất định là tôi tìm được. Giọng nàng trở nên kiên định lạ. Nàng lau ráo lệ liền, ngưng khóc ngay. Nàng dành lệ lại để sau đó sẽ khóc, chứ khóc bây giờ chẳng ích lợi gì cả. Trông thấy nàng biến đổi thần thái, Thiết Bình Cô thở dài than thầm:

- Nàng yếu đuối như vậy, mà có quyết tâm đáng phục ! Còn ta !

Bỗng nàng tĩnh ngộ, con người có sự tự tin mãnh liệt, xem ra hơn kẻ biết võ công rất nhiều ! Tự tin là cái gì quý báu nhất, hơn cả một kho tàng to lớn. Người ta nói, khó hiểu nữ nhân muốn gì, làm gì. Sự thực, nào chỉ nữ nhân mới khó hiểu ? Nam nhân cũng thế thôi. Bởi, nam hay nữ đều có một tấm lòng, mà lòng người thì khúc chiết, chẳng thể lấy thước mà đo !

Người ta cũng nói, nữ nhân sanh ra để được yêu, hay bị yêu cũng thế. Nào phải chỉ nữ nhân mới bị yêu. Nam nhân cũng bị yêu như thường, và trong số có Tiểu Linh Ngự là một !

Số người yêu chàng không ít mà số người hận chàng cũng nhiều. Nhưng hiểu chàng thì hầu như trong biển người chẳng có một ai !

Bất quá, có một người hiểu lờ mờ là chàng cao siêu hơn đồng loại, họ ước độ cái mức cao siêu đó một cách mơ hồ, chứ không làm sao thấu đáo nỗi cái vốn thông minh thiên phú của chàng như thế nào. Những người đó là bọn Đồ Kiêu Kiêu, Lý Đại Chủ, Cáp Cáp Nhi. Ít nhất họ cũng hiểu là chẳng có một ai hại nỗi chàng một cách dễ dàng. Thường thường thì trong những cảnh mà ai ai cũng cảm chắc cái chết, chàng lại thoát khỏi an toàn, vô sự. Đương nhiên, chẳng phải do cơ trí của chàng hoàn toàn, và trong đó hấn có cái số. Kẻ nào không tin ở số thì cảm chắc phải điều đứng đến mất mạng vì sự liễu lĩnh !

Giả như có hai kẻ từ trên cao, đồng thời rơi xuống hố sâu, một người rơi trên cạn, tan xương nát thịt, còn người kia lại may mắn rơi xuống vũng nước, chỉ hãi hùng thôi !

Như vậy, nhờ số hay nhờ cơ trí ? Và Hồ Dực Sư cũng là một người có số tốt. Bị Giang Ngọc Lang đá văng vào động, rơi xuống, y cảm thấy lòng động sâu hơn tưởng tượng rất nhiều. Đứng bên ngoài nhìn vào trong, y ước độ chiều sâu không hơn mười trượng. Nhưng theo đà rơi xuống, y cho rằng ít nhất chiều sâu đó phải từ năm sáu mươi trượng trở lên. Rơi từ độ cao như vậy, dù có thuật khinh công tuyệt diệu cũng không ai bảo toàn nổi sanh mạng. Hồ Dực Sư cảm chắc cái chết rồi. Đã rơi nhanh, biết là nguy lớn, chưa kịp có một phản ứng nào, Hồ Dực Sư rớt ngay trên mặt nước. Thì ra, bên dưới là một cái hồ ngầm trong lòng núi, có lẽ đó là một cái túi nước của một giòng suối không nơi thoát ra, nên tích tụ tại đó. Hồ Dực Sư không đến nổi hôn mê, bất quá y chỉ giật mình qua một phút, nhưng cái khổ của y là không nhìn thấy gì cả, đáy hồ tối tăm như đêm trường dày đặc. Qua phút giây giật mình, y nghe có tiếng cười hì hì. Y biết ngay tiếng cười đó do Tiểu Linh Ngư phát ra, y không chết, dĩ nhiên Tiểu Linh Ngư cũng không chết. Nước khá sâu, rơi xuống bất ngờ, y uống hết mấy ngụm nước, vừa mặn vừa thú vị, khó chịu cho y vô cùng. Tiểu Linh Ngư vừa cười vừa thốt:

- Ta đang sầu cô đơn, buồn tịch mịch đây, bỗng nhiên bằng hữu từ cung trời rơi xuống, quý hóa quá. Rất tiếc ở đây không có rượu để đãi khách, thành thử người phải tạm dùng vài hớp nước thú vị vậy. Mất mấy phút nữa, mắt Hồ Dực Sư mới quen được với bóng tối, y đã trông thấy Tiểu Linh Ngư rồi. Tiểu Linh Ngư đang ngồi trên một phiến đá, bụng chứa cở độc Nữ Nhi Hồng, không phương cứu chữa, lại bị người xô xuống đây, một nơi dù chàng có cánh cũng không bay khỏi, một nơi mà chàng chỉ ngồi chờ chết, chết vì chất độc, chết vì đói, thế mà chàng vẫn còn cười được !

Mường tượng chàng còn thích thú nữa là khác !

Hồ Dực Sư bò lên phiến đá, hỏi:

- Người tìm được lối ra chưa ? Tiểu Linh Ngư đáp:

- Người nhìn quanh vách hồ xem, chúng ta như đang ở trong cái vò rượu, bụng vò rộng hoặc cổ vò tóm lại, dù cho người là một con thạch sùng cũng đừng hòng trở lên được ! Thì còn lối ra ở đâu nữa mà hỏi ? Hồ Dược Sư giật mình:

- Đã không có lối ra, sao người còn cười cợt được ? Tiểu Linh Ngư bủ môi:

- Người muốn ta phát sầu, phát khóc ? Hồ Dược Sư cau mày:

- Thế người không lo lắng ? Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Nếu lo lắng mà ra được, thì ta đâu còn ở đây ? Hồ Dược Sư lặng người một lúc, lại hỏi:

- Thuốc giải độc ngấm nước lâu, còn dùng được chăng ? Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Người yên trí, ta cất kỹ thuốc giải, nước không thấm nổi đâu !

Hồ Dược Sư tăng háng, cười khanL

- Bây giờ chúng ta là những kẻ đồng nguy chung nạn rồi, mà phạm đồng bệnh thì tương liên, vậy người hãy trao giải dược cho ta đi !

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Không thể được !

Hồ Dược Sư trầm giọng:

- Tại sao ? Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ta chưa trao giải dược là người còn tuân phục ta, trong tương lai dù ta có nuôi một đứa con, nó sẽ không ngoan ngoãn bằng người đâu ! Có một kẻ ngoan ngoãn ở bên mình, sẵn sàng làm bất cứ cái gì mình muốn, thì còn chi sướng hơn ? Tại sao ta phải trao giải dược gấp cho người chứ ? Hồ Dược Sư khổ sở ra mặt:

- Nhưng... nhưng ta...

Tiểu Linh Ngư chận lại:

- Người yên trí ! Tạm thời chất độc trong mình người chưa phát tác đâu !

Họ nói với nhau, âm thanh nhỏ, song lòng hổ bịt bùng, đáy hổ là mặt nước, âm thanh đó rền vang lên, thành lớn, bên ngoài nghe lọt như thường. Họ không ngờ âm thanh của người bên ngoài cũng lọt vào hổ, vang rõ bên tai họ. Người bên ngoài tưởng rằng không ai nghe lọt câu chuyện ở cái nơi hoang vắng này, nên nói năng không cần cố kỵ, dè dặt. Người bên ngoài là Giang Ngọc Lang và Thiết Bình Cô. Giang Ngọc Lang dùng lời xảo quyết thuyết phục Thiết Bình Cô. Tiểu Linh Ngư nghe mà lắc đầu thờ dài mãi, lăm phen Hồ Dực Sư toan cất tiếng, Tiểu Linh Ngư khoát tay ngăn chận. Một lúc lâu, Hồ Dực Sư mới thốt:

- Ta có điều thắc mắc này, muốn nhờ người giải thích...

Nhưng, Tiểu Linh Ngư lại chận:

- Chúng ta còn nhiều ngày, nhiều giờ nói chuyện với nhau, người muốn hỏi gì, sau này hãy hỏi, thông thả mà hỏi, hiện tại thì nên nghe nốt câu chuyện ! Tiểu tử Giang Ngọc Lang gian hoạt thế kia, chắc là Thiết Bình Cô phải khổ với hắn đó !

Bỗng, Thiết Bình Cô rú khiếp một tiếng. Tiểu Linh Ngư lo ngại, chẳng rõ Giang Ngọc Lang đã làm gì nàng. Song, liền theo đó, Giang Ngọc Lang rú lên một tiếng, kinh hãi không kém !

Tiếp theo là cuộc đối thoại tay ba, và người thứ ba là Di Hoa Cung Chủ. Di Hoa Cung Chủ xuất hiện !

Tiểu Linh Ngư giật mình đến sững sờ. Bây giờ chàng quả quyết Thiết Bình Cô là đệ tử Di Hoa Cung. Trước kia chàng cứ tưởng nàng là thuộc hạ của Đồng Tiên Sanh !

Hồ Dực Sư thấy thần sắc nghiêm trọng của chàng, không dám hỏi gì nữa. Một lúc sau, Tiểu Linh Ngư lăm nhăm:

- Thì ra, nàng là môn hạ Di Hoa Cung. Thảo nào nàng chẳng tránh mặt mỗi lần gặp Hoa Vô Khuyết ! Suy theo đó, ta có thể đoán Đồng Tiên Sanh và Mộc Phu Nhân là Di Hoa Cung Chủ cải trang ! Cho nên Di Hoa Cung Chủ muốn cho Hoa Vô Khuyết phải tuân phục Đồng Tiên Sanh và Mộc Phu Nhân ! Tại sao hai bà ấy lại cải dạng thành người khác. Dĩ nhiên, phải có lý do, nhưng lý do đó làm sao chàng thấu đáo nổi ? Ít nhất cũng trong lúc này !

Rồi chàng sắp xếp mọi chi tiết, từ lúc đầu, nghiên cứu kỹ lưỡng. Vô ích, chàng không đúc kết được một lập luận nào cả, càng nghĩ, càng thêm đau đầu. Chàng lại nhớ đến những lúc hành hạ Đồng Tiên Sanh khổ sở, làm cho tiên sanh phải điên đảo vì chàng, chàng bật cười khan !

Con người mà ai ai cũng ngán sợ hơn quỷ đó lại bị chàng hí lộng cùng cực !

Chàng cười, Hồ Dược Sư cũng cười theo, rồi thốt:

- Hay quá ! Hay quá ! Di Hoa Cung Chủ vừa đi thì Thập Đại Ác Nhân cũng vừa đến ! Ta xem Giang Ngọc Lang phải tàn đời với họ rồi đó nhé !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Những người vừa đến là Bát Nam Bát Nữ Đồ Kiêu Kiêu, Bát Ngạt Nhân Đầu Lý Đại Chủy, Tiểu Lý Tàng Dao Cáp Cáp Nhi, và Tồn Nhân Bất Lợi Kỳ Bạch Khai Tâm. Hồ Dược Sư nhìn sững chàng :

- Người có quen với họ ? Tiểu Linh Ngư thản nhiên:

- Trong thiên hạ, chỉ sợ ngoài ta ra, chẳng còn ai quen thân với họ !

Hồ Dược Sư giật mình:

- Thế thì nên gọi gấp họ, họ tìm cách cứu người !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Không vội gì. Để nghe họ toan tính trò quỷ gì đây, rồi hãy gọi !

Chàng biết được người khách của Ngự Vô Nha, chính là Giang Biệt Hạc, Tiểu Linh Ngự giật mình. Thì ra, lúc chàng thọ thương nặng suýt chết, Giang Biệt Hạc đến ! Nhờ lão ta đến mà Tô Anh mới có dịp cứu chàng !

Hồ Dục Sư cau mày:

- Lạ thật ! Tại sao họ quý trọng mấy chiếc rương đó quá vậy ? Tiểu Linh Ngự mỉm cười :

- Nhỏ thì thích ăn, lớn thì thích của, càng già càng tham, hầu như ai ai cũng quên mất là khi chết chẳng đem theo mình được gì !

Hồ Dục Sư hừ một tiếng:

- Nhưng họ chỉ tha thiết mấy chiếc rương thôi mà !

Tiểu Linh Ngự không đáp, song ánh mắt sáng lên. Chàng lại lắng tai nghe tiếp câu chuyện, biết được những dấu hiệu do họ lưu lại cốt để lừa chàng vào hang cọp. Bất giác, chàng biến sắc mặt. Rồi chàng nhếch nụ cười khổ, thốt:

- Tô Anh đoán đúng ! Đến họ mà cũng muốn ám hại ta ! Nhưng họ có biết đâu, ta đã khám phá bí mật của Yến đại thúc, chẳng lẽ ta không có lòng hại họ sao ? Chàng thở dài, song vui lên ngay rồi cười luôn, tiếp:

- Tuy nhiên, chết mà được Đồ Kiêu Kiêu khóc cho mấy giọt nước mắt, kể ra cũng đáng giá lắm. Bất cứ trong hoàn cảnh đen tối nào, chàng cũng vui như thường. Bây giờ Hồ Dục Sư mới hiểu tại sao Tiểu Linh Ngự không muốn kêu cứu với bọn Thập Đại Ác Nhân. Bởi, rất có thể họ không cứu, trái lại còn quăng đá vào cho chàng chết gấp !

Hồ Dục Sư thất vọng, ngời thừ ra đó. Tiểu Linh Ngự vỗ tay lên vai y, thốt:

- Yên trí đi ! Họ không cứu, vẫn có người cứu !

Hồ Được Sư hỏi gấp:

- Ai ?

Hồi 98

Sống Chết Đều Khó

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Thiên cơ bất khả lộ ! Đến lúc đó rồi, người hẳn biết !

Hồ Dục Sư muốn hỏi tiếp, nhưng đột nhiên có tiếng Tô Anh vang lên. Y lắng tai nghe một chút, rồi thở dài, thốt:

- Phúc khí của người vượn mạnh thật ! Tô cô nương quả có nhiều chân tình thâm hậu đối với người !

Tiểu Linh Ngư cũng thở dài:

- Nếu vì cái việc nàng đeo đuôi như vậy mà người cho là phúc khí thì ta xin nhường cho người đó !

Hồ Dục Sư mỉm cười trầm ngâm một lúc, mới hỏi:

- Người nghĩ Tô cô nương có thể lên đến miệng hổ chăng ? Tiểu Linh Ngư đáp:

- Nàng nói có cách lên, thì nhất định là nàng lên được. Hồ Dục Sư hỏi tiếp:

- Cách nào ? Thật ta không tưởng nổi rồi !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Nếu người tưởng nổi, thì làm gì lại khốn đốn ở đây ? Bồng Thiết Bình Cô kêu lên:

- Tô cô nương ! Vách đá đó trơn lấm, trèo không được đâu !

Tiếp theo đó có tiếng kêu oai oái, hẳn là Tô Anh trèo lên rồi tuột xuống, trượt đầu !

Mấy phút trôi qua, Thiết Bình Cô thốt:

- Tô cô nương ! Hà tất phải khổ tâm liều lĩnh như thế ? Bên trên đó có đá nhọn, nếu cởi giày thì không còn sợ trượt xuống nữa đâu !

Qua câu nói của nàng, Tiểu Linh Ngư đoán là Tô Anh khẩn cấp lắm, bởi khẩn cấp nên bất cố, nhất thiết trèo lên, càng trèo càng tuột. Chàng thở dài, lẩm nhẩm :

- Tay chân mềm mại, da non mịn, nếu bị xây xát thì thật đáng tiếc. Hồ Dục Sư cũng thở dài:

- Yếu đuối như vậy, ngờ đâu nàng có cái tâm kiên quyết quá chừng. Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Điều làm cho ta thất vọng là thông minh như nàng lại dùng một phương pháp của kẻ ngốc !

Hồ Dục Sư mỉm cười:

- Phương pháp càng ngu ngốc, càng chứng minh cái tình si của nàng đối với người chứ ! Người nên lên tiếng đi, cho tinh thần nàng lên theo !

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Tại sao ta phải nung tinh thần nàng chứ ? Chính nàng tự tìm cái khổ cho nàng mà ! Đó là cái ngoan cố của trẻ con, không hơn không kém ! Dù nàng có lên được trên tảng đá cũng không cứu được chúng ta được !

Hồ Dục Sư trầm ngâm một lúc, rồi từ từ hỏi:

- Người không muốn làm liên lụy đến nàng ? Tiểu Linh Ngư bật cười hắc hắc:

- Người cứ tưởng ta có lương tâm ! Hắc hắc !

Chàng lại kết thúc câu nói bằng mấy tiếng cười mai mỉa. Hồ Dục Sư cười theo:

- Người có cái miệng xấu thật đấy, xong cái tâm của người rất tốt, ta thừa hiểu mà !

Không nghe âm thanh của Tô Anh nữa, song chốc chốc Thiết Bình Cô lại kêu lên khiếp hãi, điều đó chứng tỏ Tô Anh đang treo và đến những chỗ nguy hiểm nhất, rất có thể nàng rơi xuống bất ngờ mà chết !

Tiểu Linh Ngư cau mày, lẩm nhẩm:

- Ta với nàng có lúc nào giao tình thâm hậu đâu ? Ta có thể non hẹn biển với nàng đâu ? Tại sao nàng chịu khó quá chừng như vậy để tìm ta ? Hồ Dục Sư cười nhẹ:

- Một nữ nhân có tình ý với nam nhân rồi, thì cần gì phải có lý do mới chịu khó chịu nhọc ? Huống chi, lý do của nữ nhân nếu có thì nam nhân đừng hòng biết được !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Phải đó ! Cứ mỗi lần gặp nữ nhân là mỗi lần ta đau óc !

Bỗng Thiết Bình Cô thét lên:

- A !

Rồi Tô Anh cao giọng:

- Tiểu Linh Ngư ! Ta đến tìm người đây ! Người nghe ta gọi chẳng ? Âm thanh to, tiếng dội vang, Tiểu Linh Ngư chói tai khó chịu hết sức. Hồ Dục Sư toan nói gì đó, Tiểu Linh Ngư đưa tay bịt miệng y, thì thào:

- Tuyệt đối không nên hỏi đáp nàng. Nàng có thể nhảy xuống đây lắm !

Chàng đã biết tánh khí của Tô Anh, nếu quyết ý rồi, dù cho là chảo dầu sôi, nàng cũng nhảy vào !

Nàng ló mặt nơi miệng hố. Ở trên sáng, ở dưới tối, gia dĩ hố lại sâu, dưới thấy trên chứ trên không thấy dưới. Tiểu Linh Ngư thấy mấy vết trầy nơi mặt nàng, gương mặt đầm ướt, chẳng rõ ướt lệ hay ướt mồ hôi. Tô Anh lại gọi:

- Tiểu Linh Ngư ! Tại sao ngươi không đáp lời ta ? Không lẽ một tên súc sanh lại hại ngươi được, thì quả thật là đáng thẹn cho ngươi đó !

Tiểu Linh Ngư đưa miệng sát lỗ tai Hồ Dục Sư, vừa cười vừa thốt:

- Nàng dùng đến thủ đoạn khích tướng đó ! Đừng để mắc mưu nàng !

Tô Anh gọi tiếp:

- Tiểu Linh Ngư, ta chấp nhận mọi gian lao, nguy hiểm, tìm đến đây cứu ngươi, nếu mà ngươi chết như vậy thì đâu xứng đáng cái công khó của ta ? Ngươi làm ta thất vọng quá !

Tiểu Linh Ngư vẫn nín lặng. Lần này, Tô Anh không gọi nữa, mà lại bật khóc. Hồ Dục Sư hết sức lấy làm lạ, thường ngày, nàng trầm định tâm thần, không kém hạng lão thành, luôn luôn trầm tĩnh trước mọi buồn vui, thế mà giờ đây nàng gào, nàng khóc như một đứa bé con !

Thiết Bình Cô cất tiếng an ủi:

- Người đã chết rồi, không còn cách gì làm sống lại được. Tô cô nương có khóc cho lắm cũng thế thôi ! Thì hà tất phải thương tâm !

Nàng quên mãi là trước đó, nàng cũng có khóc, khóc nhiều hơn, lâu hơn, nhưng cái khóc của nàng chẳng cứu vãn được gì. Nàng đã làm một việc vô ích, lại còn đem đạo lý giảng giải với kẻ khác. Một lúc lâu, nàng tiếp:

- Cô nương đã nói, trên đời còn có người gặp hoàn cảnh thê thảm hơn chúng ta, tôi không khóc nữa thì cô nương khóc làm chi ? Tô Anh đáp:

- Cô nương yên chí ! Tôi chỉ khóc một lần thôi, lần này thôi, rồi vĩnh viễn tôi không khóc nữa. Cho nên tôi phải khóc cho sướng ! Khóc để

bỏ trừ cho suốt đời mà ! Cô nương không cần phải khuyên giải tôi làm chi !

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Người nghe chứ ? Nàng chỉ khóc một lần thôi ! Lần này thôi !

Hồ Dược Sư thở ra:

- Nếu có người khóc một lần cho ta như vậy thôi, ta cũng miễn nguyện lắm rồi !

Thời gian trôi qua, chẳng biết là được bao lâu rồi, Tô Anh vẫn còn khóc ! Tiếng khóc càng lúc càng lớn, nghe càng thương tâm hơn. Chừng như lòng có bao nhiêu lệ, nàng cho ra hết, ra một lần này thôi !

Thiết Bình Cô kích động thốt gấp:

- Tôi van cầu cô nương ! Đừng khóc nữa ! Nếu cô nương còn khóc, tôi sẽ... tôi sẽ...

Rồi nàng lại khóc, khóc to hơn !

Nàng khóc, Tô Anh lại ngưng khóc thốt:

- Tôi muốn nhờ cô nương một việc !

Thiết Bình Cô hỏi:

- Việc gì ? Tô Anh đáp:

- Tôi với cô nương là bình thủy tương phù, nhưng lại tình đồng, ý hiệp, nên chẳng ngại hy vọng cô nương sau này tìm cách khâu đá lấp kín cửa hang, cho thiên hạ không quấy nhiễu chúng tôi !...

Thiết Bình Cô kêu lên thất thanh:

- Quấy nhiễu các người ? Không lẽ cô nương lại muốn chết ? Tô Anh buông gọn:

- Phải !

Thiết Bình Cô bối rối:

- Tại sao cô nương có thể chết ? Cô nương và Tiểu Linh Ngư không hề chỉ non mà hẹn, chỉ bề mà thề, tại sao cô nương muốn chết vì hấn ? Tô Anh điềm nhiên:

- Nào phải tôi vì hấn mà chết ! Chẳng qua tôi nhận thấy cái sống trở thành vô nghĩa với tôi mà thôi !

Hồ Dược Sư cau mày:

- Đến nông nỗi này, người cũng chưa lên tiếng à ? Tiểu Linh Ngư thờ dãi:

- Người cho là nàng chết được à ? Nàng đang dọa người đó nhé ! Chẳng lẽ người không biết, nữ nhân có ba cái tai ! Khóc, nhịn đói, và treo cổ sao ? Hồ Dược Sư tặc lưỡi :

- Nhưng nàng...

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Nàng làm sao ? Nếu nàng chết thật, thì ta...

Vừa lúc đó, Thiết Bình Cô rú lên kinh hoàng. Tô Anh từ bên trên rơi xuống. Tiểu Linh Ngư không tránh khỏi khiếp hãi. Chàng vận dụng toàn lực, tung bổng người lên không định đón tiếp nàng tại lưng chừng, nhưng đà rơi của Tô Anh rất mạnh, dù hiện tại chàng có tiến bộ nhiều về võ công, chàng cũng không hứng nổi nàng, một tiếng ùm vang lớn, cả hai rơi luôn xuống nước. Nước mừng tượng càng lúc càng sâu. Hoa nước bắn lên tung tóe, hoa nước tan rồi, Tiểu Linh Ngư nhô lên, mang theo Tô Anh. Thân hình ướt sũng, chàng nhảy lên mô đá. Hồ Dược Sư cười nhẹ, hỏi:

- Nàng không cố ý dọa người chứ ? Phải không ? Tiểu Linh Ngư thờ dãi, cười khô:

- Tiểu liễu đầu này không giống các nữ nhân khác. Ta bắt đầu hoài nghi nàng không là một nữ nhân chân chánh. Chàng đinh ninh là rơi xuống nước như vậy, nàng phải hôn mê vì sợ hãi cực độ. Nhưng, nàng còn cứng rắn hơn trúc giữa trời đông ba, tung vào mùa tuyết, chẳng những nàng không hôn mê, mà nàng còn khoan khoái vô cùng. Nàng xem một cuộc rơi như vậy là trò đùa gây nhiều thích thú. Nàng mở to đôi mắt nhìn trừng Tiểu Linh Ngư. Tiểu Linh Ngư sững sờ mấy phút, đoạn buông tay, đẩy nàng ra một góc tảng đá, cao giọng hỏi:

- Người có ý tứ gì chứ ? Ta với người có quan hệ gì với nhau đâu, tại sao người muốn chết vì ta ? Chẳng lẽ người định làm cho ta cảm kích ? Để rồi ta vĩnh viễn là một tên nô lệ của người ? Tô Anh điềm nhiên:

- Ta không tưởng là muốn biến người thành nô lệ của ta. Ta chỉ muốn người làm chồng ta thôi !

Tiểu Linh Ngư lại sững sờ. Chàng đưa tay chỉ Tô Anh, hướng mặt về Hồ Dực Sư gọi:

- Người có nghe không ? Có nghe nàng nói đó không ? Hồ Dực Sư mỉm cười:

- Nghe rõ ràng, từng tiếng một !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Một nữ nhân có làn da mặt dày như nàng chắc người chưa từng thấy ? Tô Anh cười nhẹ:

- Vô luận làm sao, bây giờ thì y cũng đã thấy rồi ! Thấy được điều đó, cũng là một phúc hạnh cho y đó !

Tiểu Linh Ngư trừng mắt nhìn nàng một lúc nữa, chột buông tiếng thở dài, rồi lắc đầu, kêu lên:

- Kỳ quái ! Thật là kỳ quái !

Tô Anh đưa hai bàn tay đẹp tuyệt vời lên mái tóc, vuốt thẳng mấy sợi

tóc rối bóc bằng, cười hì hì, tiếp:

- Có cái gì kỳ quái đâu ? Tiểu Linh Ngư thốt:

- Người vì một nam nhân mà chết, không chết được, lại sống, nam nhân đó cứ mỗi lần gặp người là đầu nhưc như bị búa bổ ào ào, thế mà người lại chịu đựng nổi nam nhân đó. Thế mà người vẫn còn theo đuổi để có dịp chịu đựng, cam chịu đựng suốt đời. Tô Anh không nao núng:

- Tại sao ta không chịu đựng nổi ! Ta càng thích nam nhân đó hơn lúc nào hết ! Hơn tất cả mọi nam nhân trên đời này ! Ta biết, miệng thì người nói là đầu nhưc, nhưng lòng thì người khoan khoái không tưởng tượng được ! Nhất định là người khoan khoái ? Ta hỏi, nếu không quan tâm đến ta thì khi nào người tung mình lên mà húng ta, ôm ta như vừa rồi ? Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Cho nó rơi xuống, ta cũng húng, hành động của ta đâu chỉ dành riêng cho người !

Tô Anh mỉm cười:

- Ta biết, người cố ý nhả những lời ác độc, cố ý tỏ vẻ lạnh lùng, tàn khốc, cho nên ta không lấy đó làm điều, sanh tâm giận dữ đâu ! Ta còn hiểu, người sợ nữa kìa ? Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Ta sợ ? Sợ gì ? Tô Anh ung dung tiếp:

- Người sợ sau này, ta lần hiếp người, người sợ sau này, người điên lên vì yêu ta, cho nên phải có thái độ đó để tự tạo cho mình một can đảm, để tự bảo vệ đấy thôi. Người muốn cho thiên hạ nhận ra người là một kẻ vô tình vô nghĩa, nếu không có tình có nghĩa thật sự thì chẳng bao giờ người làm như vậy !

Nàng lại cười, tiếp luôn:

- Như Giang Ngọc Lang, con người đó chẳng bao giờ làm như người ! Đúng vậy không chứ ? Tiểu Linh Ngư lắc lắc chiếc đầu, cười, thốt:

- Tại sao ta muốn cho thiên hạ phải nhận ta là con người như người

vừa phát họa ? Làm một kẻ vô tình vô nghĩa đâu phải là một vinh quang ? Tô Anh giải thích:

- Bởi vì người là kẻ giàu tình cảm, người lại biết một người có tình cảm phong phú thường bị thua thiệt, do đó người tìm đủ mọi cách để tránh bị thua thiệt. Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Đạo lý của người hoang đường quá, bình sanh ta chưa hề nghe ai giảng giải mơ hồ như người vậy !

Tô Anh cười:

- Một người bị kẻ khác khám phá tâm tư, người đó không khi nào thừa nhận !

Tiểu Linh Ngư nhảy dựng lên:

- Thú vị quá ! Thú vị quá ! Đừng đánh rắm nữa !

Tô Anh cứ cười:

- Một người bị kẻ khác khám phá tâm tư, tự nhiên phải nổi cáu, không nhiều cũng ít, cho nên người mắng ta, ta không trách người !

Tiểu Linh Ngư nhìn nàng một lúc lâu, rồi lẩm nhẩm:

- Trời ơi ? Sao ông trời đưa đẩy cho tôi gặp thứ nữ nhân đó !

Bỗng, chàng phóng mình xuống nước, nắm tay tự đắm vào đầu cốc cốc, đồng thời kêu lên:

- Gặp cái thứ gái tự làm ra vẻ đa tình như thế này, thì nam nhân chỉ còn có cách cạo đầu mà làm hòa thượng quách !

Tô Anh vẫn cười:

- Nếu vậy thì trên đời lại có thêm một hòa thượng rượu thịt ! Và hòa thượng đó sẽ đồng tu với một ni cô rượu thịt !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Ni cô rượu thịt ? Tô Anh gật đầu:

- Người làm hòa thượng thì ta phải làm ni cô. Ta làm ni cô tự nhiên là một ni cô rượu thịt. Chẳng lẽ hòa thượng lại giành riêng rượu thịt, mà không cho ni cô hưởng dụng với ? Tiểu Linh Ngự trầm ngâm một phút, rồi vùi đầu trong nước. Hồ Dược Sư cười suýt vỡ bụng, thâm nghĩ:

- Tiểu Linh Ngự bình thời nói năng làm tức người đến chết được ! Hôm nay hấn gặp khắc tinh rồi ! Xem ra cái vị cô nương này thông minh tuyệt đỉnh, nàng hiểu rõ là muốn khuất phục Tiểu Linh Ngự, chỉ có cách là lấy được độc trị độc. Tiểu Linh Ngự đầu hàng là cái chắc. Vùi đầu trong nước rất lâu, Tiểu Linh Ngự chưa chịu nhô lên. Chừng như chàng muốn chết ngộp hơn là bị Tô Anh chọc tức mà chết. Tô Anh không màng đến chàng, day qua Hồ Dược Sư thốt:

- Bây giờ thì người đã thấy, hấn không ghét bỏ chi ta !

Hồ Dược Sư hàm hồ ừ một tiếng. Tô Anh cười tiếp:

- Người nghĩ, nếu hấn không ưa thích ta, thì làm gì hấn vùi đầu trong nước rửa chân của ta mà ngửi cái mùi chân thú vị của ta ! Khi con người ta yêu, cái thú vị của người yêu cũng trở thành thơm như thường !

Nàng vừa dứt câu, Tiểu Linh Ngự vọt mình lên như mũi tên bị đường giây cung bật mạnh. Mực nước càng phút càng dâng cao, những mô đá đều bị nước ngập trừ có mô đá đó. Hiện tại Tô Anh ngồi nơi khoảng đá giữa, nếu Tiểu Linh Ngự không ngồi cạnh nàng thì tất phải nhảy trở lại xuống nước. Tô Anh cười sáng sặc, bảo:

- Cứ ngồi xuống đó đi, ta còn nói nữa, nói rất nhiều cho người nghe. Mà ta cũng có rất nhiều việc hỏi người !

Tiểu Linh Ngự bắt buộc phải ngồi xuống cạnh nàng. Rồi chàng gằn giọng hỏi:

- Người muốn hỏi ta cái gì !

Tô Anh cười hì hì:

- Có phải người là thiên hạ đệ nhất thông minh chẳng ? Tại sao người để cho Giang Ngọc Lang lừa được người !

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Tại ta cao hứng, muốn bị lừa một phen. Việc đó can gì đến người mà người nhắc đến ? Tô Anh dụ giọng:

- Ta biết Giang Ngọc Lang không tài gì lừa được người. Bất quá, người cố ý đùa dai với hấn vậy thôi. Nàng thừa thông minh để hiểu, chọc tức Tiểu Linh Ngư như vậy là đủ lắm rồi, nếu cứ tiếp tục kích thích, chàng ủ thẹn nặng đâm ra phẫn nộ, thì cái việc nàng muốn khéo lại hóa vụng mắt ! Do đó, nàng đổi giọng xoa dịu chàng. Nam nhân không thích một nữ nhân quá nhu thuận, thỉnh thoảng nữ nhân ương ngạnh lên, cũng hay hay. Có điều nữ nhân phải hiểu lúc nào thì nên quật cường, lúc nào thì phải nhu mì, và ước độ quật cường đến đâu là vừa. Nếu không thì hạnh phúc gia đình phải vỡ tan, tình hữu nghị phải vỡ tan. Nếu tất cả nữ nhân đều sành hiểu tâm lý nhỏ đó, thì họ đã nắm chót mũi tất cả nam nhân trên đời này rồi !

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng đáp:

- Người đừng vuốt ve ta ! Đích xác là ta bị Giang Ngọc Lang lừa đó ! Một người ngẫu nhiên mà mắc mưu một người, thì có sao đâu !

Tô Anh nhận ra độ nóng của chàng đã xuống rồi, nhưng nàng cũng không nên kích cho chàng sôi sục trở lại. Nàng cười dịu, hỏi:

- Đương nhiên là chẳng có sao ! Bất quá ta chỉ kỳ quái Giang Ngọc Lang là một tên tầm thường, làm thế nào hấn lừa nổi Tiểu Linh Ngư của chúng ta ? Hấn làm cách nào hả ? Không đợi Tiểu Linh Ngư đáp, nàng hướng qua Hồ Dục Sư, tiếp:

- Sự tình như thế nào, chắc người hiểu rõ. Vậy người hãy nói cho ta nghe !

Hồ Dục Sư tăng hấn một tiếng:

- Muốn nói, phải bắt đầu từ Hoa Vô Khuyết, hấn...

Y kể đến việc Giang Ngọc Lang đề nghị Tiểu Linh Ngư ăn thứ độc Nữ Nhi Hồng, Tô Anh kêu lên thất thanh:

- Không lẽ hấn ăn Nữ Nhi Hồng ? Hồ Dược Sư thờ dài:

- Hấn ăn thật ! Ăn thứ độc thảo đó rồi hấn tưởng rằng Giang Ngọc Lang không cần tìm cách hãm hại hấn nữa, do đó hấn mới bị xô xuống đây !

Tô Anh ạ lên một tiếng:

- Thì ra chỉ vì hấn muốn cứu Hoa Vô Khuyết ! Một người dám hy sinh để cứu bằng hữu, kể ra đáng phục hấn ! Đáng phục lắm. Rồi nàng lo sợ đến run người, lo sợ về hậu quả của độc thảo. Nàng run run giọng thốt:

- Sao người không nghĩ là Hoa Vô Khuyết tự hấn đã có cách thoát đi rồi, và bắt quả Giang Ngọc Lang bịa chuyện hoang đường để uy hiếp người ? Tiểu Linh Ngư đáp:

- Tự nhiên ta có nghĩ đến việc đó !

Tô Anh cau mày:

- Đã có nghĩ đến, sao người còn ăn làm chi cái thứ cở tai hại đó ? Người không thể chờ lâu hơn một chút nữa sao ? Nàng lo lắng ra mặt. Bao nhiêu thủ đoạn sắp xếp hầu như quên hết ráo. Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Nữ Nhi Hồng xem vậy mà là một món ăn thật ngon đó. Ta ăn thử rồi, lại bắt thêm, muốn có rau ăn mãi ! Trên đời này phỏng được mấy tay có dịp thưởng thức hương vị của nó. Tô Anh còn run giọng:

- Nhưng người phải biết là khi độc tánh của nó phát tác rồi, thì người ăn nó chỉ muốn được chết ngay, chết còn dễ chịu hơn !

Tiểu Linh Ngư thản nhiên:

- Ta ngày ngày hưởng khoái lạc, ta sung sướng quá thành chán, nếu có cái gì làm cho ta khó chịu, thì ta không hề từ khước cái đó ! Thịnh thoảng nên biết qua cái khó chịu cho đỡ chán sung sướng. Tô Anh trừng mắt:

- Người không quýnh quáng vì các việc ăn phải cỏ độc à. Tiểu Linh Ngự lắc đầu:

- Có người quýnh quáng thay cho ta rồi, cần gì ta phải quýnh quáng nữa. Tô Anh sững sờ. Một lúc lâu, nàng thở dài, hỏi:

- Khi người ta đĩnh ninh là người mắc mưu, người lại không mắc mưu. Khi người ta không nghĩ là người bị gạt, thì người lại bị gạt. Thật tình ta không hiểu nổi chủ ý của người. Tiểu Linh Ngự nhấc một chân lên, bật cười lớn:

- Chủ ý của ta là làm sao cho không một người nào hiểu nổi ta. Phàm làm một việc gì mà để cho người ta đoán được tâm ý của mình, thì còn thú vị gì mà tiếp tục làm cái việc đó ! Sống mà làm việc gì cũng bị người ta hiểu trước khi làm thì thà chết còn sướng hơn. Tô Anh cười khở:

- Phải ! Người chết đi, sẽ gây ngạc nhiên cho nhiều người đó ! Có điều đáng tiếc cho người, là người không còn chứng kiến sự ngạc nhiên của thiên hạ !

Tiểu Linh Ngự cười hắc hắc:

- Chưa hẳn là ta không còn chứng kiến được ! Biết đâu từ trong quan tài, ta chẳng nhìn ra ngoài ? Lúc Tô Anh nhảy xuống hố, Thiết Bình Cô ngất xỉu liền. Trong mấy hôm nay, nàng trải qua nhiều cảnh khở, cơ thể bị ảnh hưởng, tâm thần cũng suy nhược theo luôn, cho nên bất cứ sự kích thích nào cũng lung lạc nàng được !

Trong lúc hôn mê, nàng phảng phất nghe tiếng người từ trong động vọng ra, nhưng nàng không xác định được sự thể như thế nào. Hiện tại, nàng hoàn toàn mất lòng tin !

Gió núi thổi về, mang theo cái lạnh buốt xương, nàng tỉnh lại giữa cơn gió quét, tưởng chừng ngàn nhát dao cắt rứt đứt da, thấu thịt.

Gió vụt mát, gió vô hình song lại có mãnh lực xé da, chích thịt nàng. Chợt nàng nhớ lại một đoạn cổ sự, từng nghe kể lúc còn thơ ấu. Trong đoạn cổ sự, có một nàng trinh nữ, sa vào tay đám quỷ. Muốn bảo toàn sự trinh trắng, nàng ấy cắn lưỡi tự tử. Thiết Bình Cô vẫn muốn chết nhiều lần rồi, song không có cách gì chết được. Bây giờ, bỗng nhiên lại nhớ chuyện xưa, thấy cái chết không quá khó khăn như nàng tưởng. Thiết Bình Cô phần khởi tinh thần. Nhưng, thực ra, chết không phải là việc khó, có điều sanh mạng thì không phải bất cứ ai cũng có can đảm hủy diệt. Cho nên cái chết vẫn khó như thường, bởi ý chí không cương quyết. Lúc không chết được thì nàng muốn chết gấp, ý chí cương quyết không tưởng nổi !

Rồi lúc chết được, nắm sẵn trong tay phương tiện chết, thì ý chí lại tiêu tan. Nàng đâm ra sợ chết, tiếc sống. Nàng tiếc cả những cái mà nàng đã chán chê, ghê sợ ! Nói chi đến những cái đã gây cho nàng ít nhiều thích thú !

Nàng mơ ước được sống lại một lần nữa những cảnh trải qua, cả vui lẫn buồn. Thì, làm gì nàng đành cắn lưỡi mà chết ? Tự ví mình với Tô Anh, nàng cảm thấy thẹn phần nào. Nàng nghĩ, chẳng lẽ nàng lại kém Tô Anh ? Tô Anh dám nhảy xuống hố, tìm cái chết, sao nàng không dám cắn lưỡi tìm cái chết ? Bất giác, ý chí cương quyết trở lại với nàng. Không đắn đo, nàng thè dài lưỡi ra, rồi dụng lực cắn mạnh hai hàm răng. Nhưng sanh tử cách nhau bằng đường tơ kẻ tóc, dù vậy không giản đơn như nàng tưởng. Có nhiều người không muốn chết, lại chết dễ dàng, có những kẻ muốn chết cứ chết lên chết xuống mãi mà cuối cùng rồi vẫn sống nhăn. Cho nên, lằn ranh tơ tóc giữa tử và sanh không phải dễ vượt đâu !

Thiết Bình Cô bây giờ mới hiểu. Chẳng rõ vào phú sanh, ý chí của nàng không còn vững, hàm răng dưới cắn lên hơi yếu, lưỡi không đứt, hay vì một lý do nào khác, nàng không chết chỉ ngất xỉu thôi. Lúc tỉnh lại, nàng thấy một gương mặt đáng sợ đứng trước mặt nàng. Một gương mặt nạ bằng đồng xanh. Và người là Yêu Nguyệt Cung chủ !

Bà lạnh lùng nhìn nàng, thực ra mặt nạ bao giờ cũng không có một biểu tính nào, chỉ có đôi mắt nói lên vẻ lạnh thôi. Bà hỏi :

- Gã nam nhân đã đi rồi ? Thiết Bình Cô cúi đầu:

- Đi rồi !

Cung chủ tiếp:

- Tuy nhiên, gã không dám cứu người !

Thiết Bình Cô rướm lệ:

- Gã không dám !

Yêu Nguyệt Cung chủ cười lạnh:

- Đã dám trốn đi, sao không dám cứu người ? Thiết Bình Cô khóc nhiều hơn một chút. Yêu Nguyệt Cung chủ tiếp:

- Khóc mà làm gì ! Tự gây ra, phải gánh chịu, đáng lẽ người phải biết sớm hơn, không một nam nhân nào trên đời này, có giá trị cả, chúng thuộc giai tầng nào trong xã hội cũng vẫn như nhau, đều là một lũ lưu manh man trá. Bà hỏi:

- Tại sao người mắc mưu chúng ? Thiết Bình Cô vụt nói cao giọng:

- Đâu phải tất cả nam nhân đều xấu ? Có nhiều người tuy hành động quỷ quái, song cái tâm rất thiện lương. Yêu Nguyệt Cung chủ hừ một tiếng:

- Người muốn ám chỉ vào ai ? Thiết Bình Cô buông nhanh:

- Giang Linh Ngư !

Thân hình cung chủ đang là một khối lạnh, khối lạnh đó bốc lửa lên. Bà hét:

- Chẳng lẽ người yêu hắn ? Người yêu chân chánh của người là hắn chứ không phải Giang Ngọc Lang ? Thiết Bình Cô đáp:

- Đệ tử không yêu hắn, song không vì đó mà không cứu hắn. Cung chủ vung tay tát mạnh vào má nàng, hét lên:

- Người phải biết là họ Giang không một người nào tốt cả ! Giang

Linh Ngự cũng chẳng hơn gì cha mẹ hần ! Cha mẹ nào thì sanh con nấy. Thiết Bình Cô thốt:

- Đệ tử không cần biết điều chi khác, đệ tử chỉ biết hần thiện lương, hần đáng yêu vậy thôi Cung chủ nổi giận:

- Người nói thêm một tiếng, ta giết người liền !

Thiết Bình Cô ượng ngạnh:

- Cung chủ có thể khóa miệng đệ tử cho đệ tử không nói năng được, chứ nếu còn miệng là đệ tử còn nói mãi ! Dù cái miệng của đệ tử có bị khóa, Cung chủ cũng không ngăn cấm được tâm tư đệ tử tưởng nghĩ đến hần ! Hiện tại, hần đã chết rồi, nếu Cung chủ giết đệ tử, là Cung chủ giúp cho đệ tử mau gặp lại hần. Và lúc đó, Cung chủ không còn làm sao phá vỡ cuộc tương hội giữa hai chúng tôi được ! Cuộc tương hội đó vĩnh cửu, Cung chủ ơi !

Yêu Nguyệt Cung chủ run người bần bật. Bà nhớ đến Giang Phong, và Hoa Nguyệt Nô. Trước khi chết, Hoa Nguyệt Nô cũng nói cái câu Thiết Bình Cô vừa nói !

Bà đâu có biết rằng một câu nói, mà hai người nói ra với dụng ý khác nhau !

Hoa Nguyệt Nô nói để chứng tỏ tình yêu bất lực với Giang Phong, còn Thiết Bình Cô nói là để khích nộ bà. Thà rằng, bà giết ngay nàng, hơn là bắt nàng về Di Hoa Cung hành hạ nàng. Nàng hiểu, từ sau ngày Hoa Nguyệt Nô trốn đi theo Giang Phong, Yêu Nguyệt Cung chủ trở nên tàn khốc cực độ !

Cho nên nàng muốn chết gấp ! Tránh cái khổ lâu dài, một thứ khổ mà con người không chịu đựng nổi !

Nhưng, lý do khiến Yêu Nguyệt Cung chủ phần nộ, phần lớn là cái chết của Tiểu Linh Ngự. Bà phí bao nhiêu tâm huyết, bày mọi việc. Rồi bây giờ mọi việc đều hỏng. Tiểu Linh Ngự chết vì tay kẻ khác. Bà run người một lúc. Rồi bà lại thừ người một lúc nữa. Sau cùng bà từ từ hỏi:

- Thật sự, Tiểu Linh Ngự đã chết !

Thiết Bình Cô gật đầu. Nàng hỏi lại:

- Hắn chết, đệ tử không tưởng là cung chủ đau lòng ? Cung chủ đáp:

- Phải ! Ta rất đau lòng ! Người trong thiên hạ dù chết hết, ta không hề nao núng. Nhưng hắn chết, ta thật sự thương tâm, vô luận làm sao, ta cũng phải báo thù cho hắn. Mắt bà đang hướng về phương trời xa thẳm, bỗng bà chuyển ánh mắt qua Thiết Bình Cô, bà nhìn sững nàng. Nàng run sợ, thốt:

- Nhưng... người hãm hại hắn đâu phải là đệ tử !

Yêu Nguyệt Cung chủ tiếp:

- Ta hiểu ! Người không giết hắn, nhưng nếu người không đưa hắn đi thì làm gì hắn bị người ta hãm hại !

Thiết Bình Cô càng run người :

- Tôi biết tôi làm quấy ! Cung chủ hãy giết tôi đi !

Yêu Nguyệt Cung chủ hừ một tiếng:

- Giết người ! Giết một cách giản đơn như vậy à ? Thiết Bình Cô kêu lên:

- Thế cung chủ muốn sao ? Cung chủ gần từng tiếng:

- Ta muốn hành hạ người đúng hai mươi năm dài. Từ nay trở đi, mỗi ngày ta thêu một miếng thịt nhỏ trên thân thể người, và bây giờ ta bắt đầu móc hai con mắt của người, cho người không còn trông thấy gì nữa, ta cũng cắt một chéo lưỡi của người, cho người không còn nói năng gì nữa. Thiết Bình Cô biết là bà không nói dọa. Nếu bà quyết hành hạ nàng đúng hai mươi năm, thì nhất định là không thiếu một ngày. Bỗng lúc đó, từ trong sơn cốc, một tràng cười to lớn vang lên.

Hồi 99

Nước Cạn Đá Bày

Tràng cười vang lên đang lúc hai sư đồ rung động mạnh. Sư phó rung lên vì quá giận, đồ đệ rung lên vì quá sợ. Giận và sợ. Đối với nhau. Tiếp nối tràng cười là một câu nói đầy khiêu khích:

- Không ngờ Tiểu Linh Ngư cao bản lĩnh đến mức độ đó ! Hấn chết rồi, mà đến cả Di Hoa Cung Chủ cũng phải tự biến làm cái việc báo thù. Tràng cười phát xuất từ sơn cốc, vang dội khắp tám hướng, bốn phương. Cả Di Hoa Cung Chủ cũng không nhận định chính xác nó từ vị trí nào vọng đến. Bà trấn định tâm thần, trầm giọng hỏi:

- Kẻ nào buông lời nhảm nhí đó ? Dĩ nhiên âm thanh của ba loan đi vừa rõ vừa xa, lẫn át cả tràng cười, câu nói của người đó. Người đó cười lớn hơn nữa:

- Cung chủ không nhận ra âm thanh của tại hạ sao ? Chẳng lẽ cung chủ quên mất cái mùi thú vị lúc đứng tại cửa phòng vệ sinh, chờ tại hạ đại tiện xong ? Yêu Nguyệt Cung chủ giật mình:

- Người là Tiểu Linh Ngư ? Người chưa chết à ? Tiểu Linh Ngư đáp:

- Con người như tại hạ khi nào lại chết ? Thiết Bình Cô vừa mừng vừa sợ. Tuy nhiên nàng không trầm tĩnh bằng Yêu Nguyệt Cung chủ, nên bị kích động mạnh, trong nhất thời không nói được tiếng gì. Phải mất mấy giây, cơn kích động lắng dịu phần nào, nàng mới hỏi được mấy câu ngắn.:

- Người ở đâu ? Tiểu Linh Ngư cười hì hì, đáp:

- Trước mặt người, người không thấy à ? Yêu Nguyệt Cung chủ đảo ánh mắt một vòng, hỏi:

- Có phải người ở trong lòng núi chăng ? Tiểu Linh Ngư đáp:

- Phải !

Cung chủ hỏi tiếp:

- Tại sao người không thoát ra !

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Tại ta không ra được chứ sao ? Cho nên, ta chờ người đến cứu. Ta đoán định người thế nào cũng đến cứu ta ! Phải không ? Yêu Nguyệt Cung chủ thở mấy hơi dài:

- Phải rồi ! Nhất định là ta phải cứu người !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nhưng trước hết, người phải buông tha Thiết Bình Cô. Nếu không, ta nhất định chịu chết trong này. Yêu Nguyệt Cung chủ quát:

- Người dám !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Tại sao ta không dám ? Hiện tại, chết hay sống là tùy nơi ta, ta muốn sao là được vậy. Dù cho người có tài xoay trời chuyển đất cũng chẳng có phương pháp gì chế ngự được ta ! Phải vậy không nào !

Rồi chàng cười tiếp luôn:

- Bây giờ ta mới biết, cái vị Đồng Tiên Sanh có giọng nói âm dương đó, không ai khác hơn là Di Hoa Cung Chủ, vang danh trong thiên hạ ! Lúc ta đại tiện, có Di Hoa Cung Chủ đứng tại cửa phòng vệ sinh bảo vệ, cái phúc khí đó dưới gầm trời này, không một ai có, trừ ta ! Chỉ mỗi một mình ta có mà thôi !

Yêu Nguyệt Cung chủ tức uất đến rung chuyển toàn thân. Tiểu Linh Ngư lại tiếp:

- Hiện tại, thời gian ước hội giữa ta và Hoa Vô Khuyết đã đến rồi, chẳng lẽ người để ta chết rí trong chốn này sao ? Chẳng lẽ người không muốn ta và Hoa Vô Khuyết gặp nhau ? Yêu Nguyệt Cung chủ

dậm chân:

- Được rồi, ta buông tha cho nàng, không hề làm thương tổn đến một sợi lông của nàng !

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Người tha bây giờ, song tùy thời người vẫn có thể hại nàng lại, hành hạ nàng !

Yêu Nguyệt Cung chủ hỏi:

- Chứ người muốn sao ? Tiểu Linh Ngư đáp:

- Ta chết rồi, người có giết nàng cũng chẳng quan hệ gì. Nhưng, phút giây nào ta còn sống, ta vẫn muốn luôn thấy nàng còn sống, sống một cách ung dung, thong thả có vậy ta mới yên tâm !

Yêu Nguyệt Cung chủ bực tức:

- Mà người muốn thế nào ? Sao người không nói ngay !

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Sơn động này rất sâu, song bên dưới có nước, vô luận là ai rơi xuống đây, cũng không thể chết được !

Chàng vừa dứt lời, Yêu Nguyệt Cung chủ quăng Thiết Bình Cô xuống hố liền. Nếu là ai khác thì ít nhất cũng phải mang Thiết Bình Cô đến miệng hố, rồi quăng xuống. Di Hoa Cung Chủ không làm vậy, nơi bà đứng cách miệng hố hơn mười trượng, tuy tay bà quăng nàng, quăng rất chuẩn, nàng lọt ngay vào miệng hố. Nếu bà quăng lệch một chút, thay vì rơi xuống miệng hố, Thiết Bình Cô phải rơi bên ngoài, xuống đá, thân xác phải nát như. Quả thật võ công bà ta cao thâm không tưởng nổi. Mấy phút sau, có tiếng bùm vang lên. Rồi Tiểu Linh Ngư bật cười ha hả, thốt:

- Hay quá ! Hay vô cùng ! Không ngờ Di Hoa Cung Chủ lại ngốc cực độ, ngốc đến khăng khai giao nàng cho ta ! Bây giờ ta không cần gì phải nghe theo lời người nữa ! Đúng vậy không chứ ? Yêu Nguyệt

Cung chủ vừa sợ vừa giận, giận đến run người, Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Tuy nhiên, người cứ yên trí, ta con yêu đời mà, chưa muốn chết đâu ! Ta sẽ cho người một cơ hội, để cứu ta thoát khỏi chốn này. Muốn cho người ta cứu mình lại làm như ban bố một may mắn cho người ta, tạo một cơ hội tốt cho người ta thực hiện, một sở vọng, thiết tưởng trong thiên hạ không có kẻ thứ hai như chàng !

Yêu Nguyệt Cung chủ quát:

- Chẳng lẽ người định ở dưới đó suốt đời ? Tiểu Linh Ngư đáp:

- Đâu có ! Sợng gì mà ta phải ở dưới này mãi mãi ! Có điều, hiện tại Hoa Vô Khuyết vắng mặt tại đây, ta lên đó ngay để làm gì chứ ? Thấy ta, người sẽ nổi giận, mà thấy người thì ta cũng khó chịu lắm. Tốt hơn, chúng ta nên tạm thời tránh mặt nhau mấy hôm ! Muốn gặp nhau mấy hôm cũng chẳng sao !

Yêu Nguyệt Cung chủ hừ một tiếng:

- Nhưng người phải biết là hạn kỳ ba tháng đã đến rồi. Tiểu Linh Ngư đáp:

- Phải ! Hạn kỳ đã đến rồi, cho nên người phải gấp đi tìm Hoa Vô Khuyết. Ta ở đây chờ người !

Di Hoa Cung Chủ gằn giọng:

- Người ở đây chờ ? Tiểu Linh Ngư thờ dãi:

- Lòng hang như cái bầu đựng rượu, dù cho người ở dưới này, cũng không làm sao thoát ly được, nói chi ta ! Người không yên tâm sao ? Đoạn, chàng cười tiếp:

- Hà huống, dù cho người không yên tâm, cũng chẳng biết làm sao hơn ! Bởi, hiện tại ta làm chủ tình hình, nếu ta không muốn ra, người cũng không uy hiếp ta ra được !

Rơi xuống hố sâu, chỉ còn chờ chết, nếu có người cứu là phúc đức bảy mươi đời để lại. Đáng lẽ Tiểu Linh Ngư phải mừng, thà ra được

bên ngoài rồi, sự gì xảy đến cứ đến, sẽ tìm cách đối phó sau. Thế mà chàng lại tỏ vẻ dửng dưng, còn lợi dụng tình trạng đó eo sách lại người. Thì ra, cái cảnh nguy đối với mọi người, lại là một cảnh may mắn đối với chàng. May mắn vì chàng có cơ hội lung lạc Yêu Nguyệt Cung chủ, một nhân vật mà toàn thể khách giang hồ đều ngán sợ như hung thần. Yêu Nguyệt Cung chủ trong trường hợp này cũng đành bó tay, nhận bại. Lâu lắm, bà hỏi:

- Hoa Vô Khuyết có đến địa phương này chứ ? Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Phải ! Song ở đây có hàng trăm, có hàng ngàn hang chuột, trong nhất thời, vị tất người biết hắc ở hang nào mà tìm. Như vậy, người phải mất rất nhiều thời gian tìm hắc. Mà hắc thì cần phải sống, trong hố này chẳng có cái chi ăn được cả ! Người nên tìm vài thực vật cho ta ! Chắc người còn nhớ ta thích ăn những gì chứ ? Yêu Nguyệt Cung chủ lạnh lùng:

- Ta nhớ rõ !

Bà giận quá, giọng nói biến đổi, rồi để phát tiết khí uất, bà vung chưởng đánh gãy một thân cây to bằng một vòng tay. Cây ngã, vang lên một tiếng ầm. Nước trong hố càng lúc càng dâng cao, mô đá bị nước ngập, gom lại còn một khoảng nhỏ. Trên khoảng đó, hiện tại có bốn người, Hồ Dực Sư, Tô Anh, Tiểu Linh Ngư và Thiết Bình Cô. Thiết Bình Cô ướt sũng, thấm lạnh, run người. Tuy nàng có khoát chiếc áo bên ngoài, song áo mỏng, lại ướt, dán chặt vào mình nàng, trông nàng như trần truồng. Nàng không muốn ngồi cạnh Hồ Dực Sư, song chẳng rõ vô tình hay hữu ý, Tô Anh choáng mắt chỗ gần Tiểu Linh Ngư, nàng đành ngồi xuống cái chỗ không muốn ngồi. Cũng may Hồ Dực Sư giữ mình nghiêm chỉnh, không táy máy gì. Nhưng y đâu phải là con người chính trực, tuy không táy máy, y vẫn bị kích động như thường, niềm kích động mãnh liệt đến độ tim y đập mạnh nghe rõ. Ngồi cạnh gái đẹp, lại có thể nhìn từng bộ phận, kể cả những bộ phận kín đáo nhất, nếu tim không đập nhịp dồn thì chẳng phải là nam nhân rồi ? Trong lòng hổ, ngoài Tiểu Linh Ngư khoan khoái cười mát, còn thì ai ai cũng có tâm sự trầm trọng. Tâm sự của Hồ Dực Sư hướng trọn về cơ thể hấp dẫn kề cận bên mình. Còn Thiết Bình Cô thì lo sợ mình hớ hênh, chiếc áo mỏng không đủ che thân, che bên này lại hở bên kia, nàng rầu hết sức. Còn Tô Anh

thì cũng chẳng yên tâm chi đó, nàng vừa nghĩ cách thuyết phục Tiểu Linh Ngự, vừa tìm phương thoát ly cảnh nguy. Tuy nhiên, nàng trông thấy Thiết Bình Cô cứ xoay trở mãi, bất giác nàng bật cười sảng sặc, rồi thốt:

- Nam nhân đứng lên giùm đi, có được không nào !

Hồ Dục Sư đứng liền. Tô Anh nắm tay Thiết Bình Cô bảo:

- Nam nhân nào cũng có máu xấu cả, cô nương cứ xem họ như người chết, là chẳng sao cả !

Thiết Bình Cô áp úng:

- Đa tạ cô nương !

Nàng vụt ngẩng đầu lên, tiếp:

- Vừa rồi, tôi nói gì đều là không thật, cô nương đừng để tâm. Tô Anh hỏi:

- Cô nương đã nói gì ? Thiết Bình Cô liếc mắt sang Tiểu Linh Ngự một thoáng, đoạn tiếp:

- Tôi nói... đối với hần... rất tốt... bất quá là tôi muốn khích nộ Di Hoa Cung Chủ, cho người giết tôi thôi, chứ thực sự thì...

Tô Anh cười lớn:

- Cô nương khỏi cần phải giải thích, tôi không hề ghen đâu ! Hà hống, đối xử tốt với Tiểu Linh Ngự, đâu phải có mỗi một cô nương ! Dù cô nương có tốt với hần, cũng chẳng quan hệ gì. Nàng nói thế, ra vẻ thản nhiên lắm, song âm thanh chua chát, bất cứ ai cũng nhận ra được điều đó. Tiểu Linh Ngự chớp mắt, cười lớn hơn:

- Người đối tốt với ta, ta lại đối kém với người sao ? Nếu không vì người, ít nhất hiện tại ta cũng nghe được phần nào bí mật của Di Hoa Cung Chủ !

Thiết Bình Cô đỏ mặt, cúi thấp đầu, không nói gì. Tô Anh bắt nhãn,

chuyển hướng câu chuyện:

- Bí mật gì của Di Hoa Cung Chủ ? Tiểu Linh Ngư đáp:

- Ta muốn biết tại sao bà ấy oán hận cha mẹ ta, bà đã thù ghét người của họ Giang, thì tại sao bà không tự mình hạ thủ, đã thế lại còn đội lốt một Đồng Tiên Sanh bức Hoa Vô Khuyết phải giết ta ? Chẳng những bà lừa ta, mà còn lừa cả đồ đệ của bà ! Ta dám chắc, cho đến bây giờ, Hoa Vô Khuyết chưa biết Đồng Tiên Sanh chính là sư phó của hần cải trang. Tô Anh suy nghĩ một chút, cười khổ, thốt:

- Sự tình thật là kỳ quái, ta không tìm ra một đạo lý nào cả !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Phải có một đạo lý mới được, không như thế này thì cũng là thế khác, nhất định là có ! Và đạo lý đó, chỉ hai chị em bà ta biết mà thôi ! Xem ra, ngày nào ta còn sống là hai chị em họ còn giữ kín cái đạo lý ấy ngày đó. Tô Anh tiếp:

- Cho nên nếu vừa rồi người không cho bà ta biết là người còn sống, thì có thể bà ấy đã nói ra cái điều bí mật rồi. Phải vậy không ? Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Phải ! Ta làm sao đành để cho bà móc đôi mắt của Thiết tiểu muội !

Tô Anh cười nhẹ:

- Thiết tiểu muội ! Cô nương đừng nghe hần nói quỷ nói ma ! Hần cố ý chọc tức tôi đó nhé ! Cũng như cô nương chọc tức Di Hoa Cung Chủ vậy đó ! Thực ra, tôi biết cô nương đã dành trọn con tim cho Giang Ngọc Lang rồi. Còn hần thì...

Nàng cố ý nhìn thoáng qua Tiểu Linh Ngư, rồi bỏ lửng câu nói !

Tiểu Linh Ngư cười vang :

- Chẳng lẽ trong tâm ta không có hình bóng của người ! Ha ha ! Không khéo ta lại bị người cho tức mà chết đấy. Tô Anh chớp mắt điếm một nụ cười:

- Nếu người biết thế thì tại sao cười khoái trá như vậy. Không để Tiểu Linh Ngư nói, nàng tiếp luôn:

- Ta cứ tưởng là người thực sự bị Giang Ngọc Lang lừa, không ngờ người cố ý để mình bị lừa. Bây giờ ta mới biết !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Ta cố ý để bị lừa ? Tại sao ta cố ý ? Tô Anh giải thích:

- Có lẽ người muốn cho Di Hoa Cung Chủ tưởng rằng người đã chết, cho nên người để cho Giang Ngọc Lang xô người xuống hồ. Có lẽ người biết đây có nước, dù có rơi xuống cũng không mất mạng. Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Làm sao ta biết được đáy hồ có nước ? Tô Anh tiếp:

- Lúc, thái dương chưa lặn, dương quang còn chiếu xuống hồ, gặp nước, nước phản chiếu lên, người trông thấy điều đó. Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Cho rằng người có lý đi, nhưng ít nhất ta cũng phải hiểu, xuống đó rồi là cùng đường, không làm sao trở lên được. Thì chẳng lẽ ta tự dẫn mình vào tử cảnh ? Tô Anh cũng cười:

- Tự nhiên, người có phương pháp thoát ra ! Mà phương pháp thì có nhiều, ít nhất cũng hai, chứ không một !

Tiểu Linh Ngư phá lên cười:

- Người tăng bốc ta rồi. Ta thông minh đến thế sao ? Tô Anh điềm nhiên:

- Ít nhất, người không phải là một kẻ ngu !

Hồ Dược Sư quên ngay mỹ nhân bên cạnh, hỏi liền:

- Chẳng lẽ ngư huynh thực sự cố ý để bị Giang Ngọc Lang lừa ? Và như vậy là Ngư huynh có phương pháp ? Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Có thể như vậy, có thể không như vậy ! Cái vị cô nương này luận việc như nằm trong bụng ta, hiểu hết mọi sự tính toán của ta, tại sao người không hỏi thẳng nơi nàng ? Chỉ sợ nàng còn biết rõ ta hơn chính ta nữa đó !

Tô Anh cười mỉa:

- Bên ngoài nói gì, trong này đều nghe rõ, bên ngoài có ai đi qua, nhất định là hắn biết, mà hắn thì không cảm, tự nhiên hắn cũng biết kêu cứu chứ !

Hồ Duyệt Sư giật mình:

- Nhưng... lúc đó, Ngươi huynh còn ở bên ngoài, làm sao biết được lòng hổ có thể truyền âm ? Tô Anh tiếp:

- Nhưng không biết, song hắn biết. Người đừng quên là hắn đã lớn lên trong lòng núi, hắn thừa hiểu điều đó. Hồ Duyệt Sư thở dài:

- Bây giờ tại hạ mới biết là mình cô lậu quả văn quá chừng ! Tại hạ là một ngốc tử !

Tô Anh tiếp:

- Nhưng, hắn còn sơ sót !

Hồ Duyệt Sư chớp mắt:

- Sơ sót điều gì ? Tô Anh giải thích:

- Nơi đây là chốn hoang vắng, rất ít người qua lại, nếu vào lúc vắng bóng người, thì có thể hắn phải chết rí trong hổ. Vạn nhất có người đi qua, mà người đó không phải là bằng hữu của hắn, trái lại là cừu nhân thì làm sao hắn dám kêu cứu. Nàng cười rồi tiếp:

- Người phải biết, cừu nhân của hắn đông hơn bằng hữu !

Hồ Duyệt Sư gãi đầu:

- Đúng rồi ! Vạn nhất không có người đi qua, vạn nhất người đi qua là cừu nhân. Thì... thì... bỏ mạng là cái chắc. Tô Anh tiếp luôn:

- Cho nên hẳn chọn phương pháp thứ hai !

Hồ Duyệt Sư thở ra:

- Một phương pháp, tại hạ còn không nghĩ ra, làm gì nghĩ nổi nhiều phương pháp ? Nếu còn phương pháp khác thì thật là tại hạ khó tin !

Tô Anh hỏi:

- Trước hết, ta hỏi ngươi, tại sao trong lòng núi có nước ? Hồ Duyệt Sư cau mày, suy nghĩ một lúc, rồi lẩm nhẩm:

- Có thể là nước mưa tích tụ qua nhiều năm tháng. Tô Anh lắc đầu:

- Đáy hồ rộng lớn, miệng hồ nhỏ hẹp, dù nước mưa có chảy xuống đây, cũng k không nhiều, thì nước đâu có đủ ngập sâu đáy hồ như thế này được ! Phải vậy không ? Hồ Duyệt Sư thở dài:

- Đúng vậy !

Tô Anh tiếp:

- Hà hướng, nước nơi đây cứ dâng cao mãi, nếu nước cứ dâng lên như vậy qua nhiều năm tháng thì lòng hồ ngập tràn rồi. Hồ Duyệt Sư kêu lên:

- Phải rồi ! Nếu nước cứ dâng như vậy, không hơn một tháng, lòng hồ phải ngập mất ! Nhưng hiện tại.. hiện tại...

Tô Anh chặn lời:

- Hiện tại nước chưa ngập lòng hồ, ngươi biết tại sao không ? Hồ Duyệt Sư đáp:

- Có lẽ... Có lẽ nơi đây vốn không có nước, và nước mới phát sanh, chừng vài hôm nay thôi !

Tô Anh mỉm cười :

- Nếu nơi đây không nước thì đầu mô đá đâu có sạch trơn như thế này ? Và làm sao rong rêu không mọc nhiều ? Hồ Dược Sư cười gượng:

- Phải rồi ! Bên trên có miệng trống, làm gì cũng có cát đá vụn bị gió đưa rơi xuống đáy, lâu ngày dài tháng tích tụ phải nhiều, thì các mô đá phải dơ dáy...

Tô Anh tiếp:

- Cho nên, ta nghĩ nước có thường xuyên, có từ lâu, nước lên cao, cuốn trôi bụi cát, nước rút, nước lên đều đều...

Hồ Dược Sư hỏi:

- Nhưng nước trong lòng núi, tại sao có dâng có rút, và từ đâu dâng đến, rút về đâu ? Tô Anh giải thích:

- Tòa núi này, ở tại cửa sông, nước của sông, nước sông lên, chảy vào, nước ròng, rút đi. Hồ Dược Sư im lặng một lúc lâu rồi nói:

- Có lý !

Tô Anh bật cười :

- Đã biết điều đó rồi, chắc người phải nghĩ ra phương pháp thứ hai. Hồ Dược Sư áp ứng:

- Tại hạ... tại hạ...

Tô Anh tiếp:

- Nước vào đây được, tức nhiên có lối thông ra ngoài. Và lối thông đó đưa thẳng đến Trường Giang. Chỉ cần chờ nước rút là chúng ta tìm được lối ra. Nàng cười nhẹ, tiếp luôn:

- Cái đạo lý đó rất giản đơn, đáng lẽ người phải nghĩ ra. Có phải vậy không ? Hồ Dược Sư sững sờ một lúc, rồi cười dài:

- Tại hạ không đến đời quá ngu ngốc, song so với hai vị thì thật là cách ngàn dặm xa. Tô Anh day đầu qua Tiểu Linh Ngư, cười mấy tiếng hỏi:

- Ta oái có đúng phương pháp của người chăng ? Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Người tự là thông minh lắm, phải không ? Phàm nữ nhân thông minh nào cũng đều hiểu là lúc nói năng với nam nhân, vẫn còn thua kém ít nhiều, dù không thua kém thật sự, cũng phải nhượng bộ phần nào, trái lại người thì luôn luôn tỏ ra khôn hơn nam nhân. Ta không nói đến sự thông minh hiểu việc nhiều hay ít. Chỉ có điều người làm tài khôn quá, ta chỉ sợ người chịu cảnh tịch mịch suốt đời. Tô Anh cãi:

- Ta có cần nam nhân, làm gì có một nam nhân bằng Tiểu Linh Ngư của ta ? Huống chi, cái điều ta biết người đã biết trước ta rồi ! Bất quá, ta chỉ nói ra vậy thôi ! Với cái ý nhượng bộ người rõ ràng, ta tán thưởng người rõ ràng, chứ đâu phải làm khôn với người !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Người đưa ta đến tận mây xanh ! Ta không hiểu người sẽ còn đưa ta cao đến mức độ nào nữa ? Vừa lúc đó, một vật gì từ trên miệng hố rơi xuống. Hồ Dục Sư và Thiết Bình Cô kinh hãi. Tiểu Linh Ngư cười nhẹ, thốt:

- Di Hoa Cung Chủ ngoan ngoãn quá, nói đâu nghe đó. Quả nhiên mang thức ăn đến cho chúng ta. Vật đó là một chiếc bao to, chứa đựng rất nhiều thức ăn. Tiểu Linh Ngư vừa ăn vừa lưu ý đến mực nước, nhận ra nước đã bắt đầu rút. Hồ Dục Sư cũng nhận thấy như chàng. Y nhảy ngay xuống nước, bì bõm đi tới đi lui, tìm chỗ nước rút. Trong khi đó, Tiểu Linh Ngư ăn xong, nằm dài ra ngủ khò, tiếng ngáy vang ồ ồ. Tô Anh ngồi canh chàng, chốc chốc đưa tay vuốt đầu chàng, như trân quý mái tóc đen của chàng ngang một kho tàng châu ngọc. Nàng trù mến lắm lắm:

- Mấy hôm nay, người vất vả quá, tội nghiệp hết sức vậy đó. Day đầu qua Thiết Bình Cô, điểm một nụ cười, nàng tiếp:

- Nếu là người khác trải qua những vất vả như hấn, hấn là phải ngã gục rồi. Dù cho có gượng chịu đựng thì cũng oán trời hận đất, nguyên rủa nhân loại. Nhưng hấn thì không. Hấn chẳng xem những thử thách ra gì, luôn luôn cười, luôn luôn nói, cô nương thấy đó, nên tôi có mê hấn, cũng chẳng phải là đáng trách. Thiết Bình Cô cười, người lệ đổ ròng ròng. Tô Anh kêu hấn vì người yêu, còn nàng hổ thẹn vì người yêu. Còn cái khổ nào bằng cho một nữ nhân, khi yêu làm một con người thiếu vắng nhân phẩm, tư cách ? Nàng là một con người bất hạnh !

Thiết Bình Cô không nói gì, trong tâm thầm nghĩ:

- Người kể lể với ta những điều đó làm chi ? Thế người sợ ta cướp đoạt hấn nữa sao ? Bây giờ, nếu ta có yêu hấn thì cũng muộn rồi. Bồng Hồ Được Sư kêu lên:

- Ở đây ! Đây rồi ! Tại hạ tìm được rồi !

Quả thật có lối ăn thông ra cửa sông. Lối đó rất hẹp, song một người không mập lắm có thể chui lọt. Tô Anh lắng tỉnh Tiểu Linh Ngư, cười, thốt:

- Muốn ngủ hãy đợi lúc ra bên ngoài rồi mặc sức mà ngủ. Hiện tại chúng ta có thể đi được rồi. Tiểu Linh Ngư đưa tay dụi mắt, đáp:

- Các người muốn đi, cứ đi, ta còn muốn ngủ một lúc nữa. Tô Anh giật mình hỏi:

- Người không đi ? Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Tại sao ta phải đi ? Chẳng lẽ người không nghe là ta nói ở đây chờ Hoa Vô Khuyết hay sao chứ ? Tô Anh kêu lên thất thanh:

- Người... Thật sự người muốn chờ hấn ? Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Không thật thì giả à ? Đã có ước hẹn, thì phải y ước hẹn !

Tô Anh lo lắng:

- Nhưng, Di Hoa Cung Chủ theo hấn đến đây, bức hấn giao thủ với người !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười :

- Hai tiếng giao thủ người dùng không ổn rồi ! Ta và hấn đều là cao thủ, thì chẳng bao giờ có cái việc giao thủ, bắt quá bọn ta chỉ làm một cuộc tỷ võ, trong tinh thần võ thuật mà thôi !

Tô Anh lắc đầu, cãi gáp:

- Không phải là cuộc tỷ võ suông ! Các người sẽ đánh nhau, đánh trí mạng, một còn một mất !

Tiểu Linh Ngư lẩn mình, lấy tay che mắt, lẩm nhẩm:

- Người nhất định cho là một cuộc đánh nhau trí mạng, thì ta còn nói gì được nữa bây giờ ! Bình sanh, ta không thích tranh luận với nữ nhân !

Tô Anh kéo giạt chàng quay mình lại, dậm chân thốt:

- Nhưng người... hiện tại người chưa là đối thủ của hấn, bởi ta biết môn công Di Hoa Tiếp Ngọc của hấn cao thâm lắm, môn công đó có thể là thiên hạ đệ nhất...

Tiểu Linh Ngư cười khan rồi điềm nhiên đáp:

- Nhưng người nên biết, khắp trong thiên hạ chỉ có một mình ta biết cách hóa giải môn công Di Hoa Tiếp Ngọc mà thôi !

Tô Anh giật mình, kêu lên thất thanh:

- Thật à ? Người biết cách phá ? Làm sao người biết ? Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Tự nhiên là phải có người truyền dạy ta ! Trên đời này, võ Di Hoa Tiếp Ngọc, không ai hiểu rõ ràng hơn người đó !

Tô Anh hỏi:

- Mà người đó là ai ? Tiểu Linh Ngư đáp:

- Đồng Tiên Sanh !

Tô Anh lại kêu lên thất thanh:

- Đồng Tiên Sanh ? Đồng Tiên Sanh không phải là Di Hoa Cung Chủ sao ? Tiểu Linh Ngư thản nhiên:

- Chứ còn ai nữa ? Tô Anh trố mắt:

- Tại sao bà ta dạy người cách phá ? Bà điên rồi à ? Tiểu Linh Ngư ngáp dài:

- Có thể là bà điên có thể có một nguyên nhân nào khác. Tâm sự của nữ nhân, vĩnh viễn ta không hiểu nổi ! Cho nên ta không cần phí thời gian tìm hiểu !

Tô Anh sửng sờ một lúc :

- Dù cho phá được võ công của Di Hoa Cung, người cũng không sát hại Hoa Vô Khuyết, phải không ? Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Giết hay không giết là do ta, quan hệ gì đến người ? Tô Anh đáp:

- Có quan hệ chứ ! Người không giết hấn, hấn giết người, mà người thì ở đây, chắc là... chắc là...

Tiểu Linh Ngư vụt nhảy dựng lên hét:

- Ai cao hứng muốn đi thì cứ đi, ta không đi đâu cả !

Hồ Dược Sư cao hứng hơn ai hết, ra được bên ngoài là có thuốc giải độc ngay, nhưng nghe Tiểu Linh Ngư nói là không đi đâu hết. Y cảm thấy đôi gối chùn lại, cái hứng tan biến liền, phải đưa tay vịn vách đá, cho khỏi ngã xuống. Y sửng sờ, giương mắt nhìn Tiểu Linh Ngư thờ dòn một lúc, rồi run run giọng thốt:

- Tại hạ... tôi... nghe trong mình làm sao ấy !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Làm sao ? Hồ Dược Sư tiếp:
- Độc tánh chừng như... chừng như phát tác...

Tô Anh hỏi:

- Người trúng độc ? Độc gì ? Hồ Dược Sư nhìn qua Tiểu Linh Ngư đáp:
- Tại hạ không biết rõ !

Tô Anh lại hỏi:

- Chính hấn hạ độc ? Hồ Dược Sư làm gan gật đầu. Tô Anh chớp mắt:
- Mùi vị của loại độc dược đó như thế nào ? Hồ Dược Sư nhăn mặt:
- Mằn mằn, ướt ướt, hơi thúi...

Tô Anh vụt cười to:

- Người muốn đi, cứ yên trí mà đi !

Hồ Dược Sư cau mày:

- Nhưng thuốc giải...

Tô Anh thốt:

- Hấn dọa người đó, chẳng phải độc dược đâu ! Vừa rồi người cảm thấy độc tánh phát tác chẳng qua do ảo tưởng mà có !

Hồ Dược Sư sửng sờ. Lâu lắm, y mới lẩm nhẩm:

- Không phải độc dược ? Thế thì là gì ? Tô Anh mỉm cười :

- Làm sao ta biết được là cái gì ? Biết đâu chẳng phải là đất bám trong móng chân, kẻ ngón chân của hấn ? Hồ Dược Sư đỏ mặt, trừng mắt nhìn Tiểu Linh Ngư lấp bắp hỏi:

- Nàng ấy nói... như thế... có đúng không ? Tiểu Linh Ngư thờ dài:

- Ta đã nói, nàng là con sâu nằm trong bụng ta, chẳng lẽ người không nghe ? Hồ Dược Sư biến sắc mặt từ đỏ sang trắng, đột nhiên quay mình, rồi lủi chạy như con chó bị đập vào mông. Y không muốn trông mặt Tiểu Linh Ngư nữa, thà gặp quỷ, y còn đỡ khổ hơn. Tô Anh nhìn qua Thiết Bình Cô hỏi:

- Cô nương không muốn đi nữa sao ? Thiết Bình Cô cúi đầu, không biết đáp làm sao !

Nàng thừa hiểu, nếu nàng ở lại đây, thì không khỏi bị Tô Anh nghi ngờ, cho rằng nàng quyến luyến Tiểu Linh Ngư. Nhưng nếu đi, thì nàng sẽ đi đâu ? Trời đất tuy rộng song mừng tượng không có một nơi nào cho nàng dung thân cả !

Tô Anh lại hỏi:

- Cô nương không định đi tìm Giang Ngọc Lang à ? Thiết Bình Cô áp úng:

- Tôi... tôi...

Nàng muốn nói tôi tuyệt nhiên không muốn gặp lại hấn ! Chẳng biết tại sao, nàng không nói được câu ngăn ngừa đó thành lời. Giang Ngọc Lang đáng cho nàng hận thật, song hấn cũng có chỗ đáng yêu lắm chứ !

Nếu còn có chỗ đáng yêu thì nàng làm gì không muốn gặp lại hấn ? Tô Anh như thấy rõ ruột gan nàng, cười nhẹ, tiếp luôn:

- Tôi biết cô nương còn muốn gặp lại hấn nữa mà ! Giả như cô nương không yêu hấn nữa, thì ít ra cũng phải báo hận chứ !

Thiết Bình Cô thờ dài:

- Tôi có biết cách nào báo hận đâu !

Tô Anh đáp:

- Tôi có cách !

Thiết Bình Cô hỏi:

- Cách nào ? Tô Anh giải thích:

- Cô nương biết tại sao cô nương hiện tại khó chịu lắm không ? Chỉ vì hấn không xứng với cô nương, hấn bỏ rơi cô nương, hấn không hề quan tâm đến cô nương. Rồi cô nương đau đớn, nghe như tan nát cõi lòng. Phải vậy không ? Thiết Bình Cô nín lặng. Tô Anh nói đúng tâm lý nàng quá, nàng còn nói gì nữa !

Tô Anh tiếp:

- Nếu cô nương muốn báo hận thì nên làm cho hấn phải khó chịu, phải gây cho hấn cái cảm tưởng bị cô nương bỏ rơi, cho hấn thấy cô nương không hề quan tâm đến hấn. Đến lúc đó thì hấn sẽ chạy theo cô nương van cầu, như chó chực xương. Thiết Bình Cô cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu, đôi mắt của nàng sáng lên lần lần. Tô Anh hỏi:

- Bây giờ, cô nương đã biết ý tứ của tôi rồi chứ ?

Hồi 100

Họp Chị Họp Em

Thiết Bình Cô đáp:

- Tôi hiểu rồi. Tô Anh mỉm cười:

- Thế là tốt ! Cô nương cứ y theo cách tôi vừa nói đó mà làm, hấn không thể không tìm cô nương mà van lơn, cầu khẩn ! Nếu hấn đến, thì cô nương mặc tình mà trách mắng cho hả tức !

Thiết Bình Cô thở dài:

- Nhưng hiện tại, tôi... tôi...

Tô Anh chặn lời:

- Hiện tại, cô nương "đơn độc", "nghèo nàn" không nơi nương tựa ? Cho nên cô nương sợ ? Phải vậy chăng ? Thiết Bình Cô gật đầu Tô Anh điểm một nụ cười nói:

- Cô nương đừng quên là mình rất đẹp, ai trông thấy cũng phải mê mẩn tâm thần. Cô nương lại còn thanh xuân, tất cả những cái đó là một kho tàng vô giá của nữ nhân. Trên đời có bao nhiêu nam nhân, tất cả đều sẵn sàng dâng hiến quả tim cho cô nương. Vô luận đi đến đâu, cô nương vẫn có thể ngẩng cao mặt. Thiết Bình Cô ngẩng mặt cười nhẹ thốt:

- Đa tạ cô nương !...

Nàng quay qua Tiểu Linh Ngự một thoáng, tợ hồ muốn nói chi đó, nhưng lại không nói. Rồi nàng bước đi không quay đầu lại. Tiểu Linh Ngự bỗng vỗ tay, cất cao giọng:

- Ta không ngờ người giỏi quá, biết rõ ruột gan của nam nhân như trong lòng bàn tay ! Ta tưởng, người nên mở trường dạy cái khoa xét đoán nam nhân, chắc là có khối đệ tử thụ giáo ! Cam đoan trong ba năm, người sẽ phát tài to !

Tô Anh cười nhẹ:

- Người yên trí ! Làm gì thì làm ta cũng không dùng phương pháp đó đối phó với người đâu !

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Dù cho người có đối phó với ta bằng phương pháp đó, cũng vô ích thôi ! Người có thể dan díu với hàng trăm nam nhân một lượt, ta vẫn thản nhiên như thường ! Ta không hề nổi giận đâu !

Tô Anh hỏi:

- Hiện nay, ta không dan díu với ai, sao người lại giận ? Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Giận người ? Công đâu ta làm cái việc đó ? Người lừa cho hai người đó đi rồi, còn người, sao chưa đi ra ? Tô Anh hừ trả:

- Đi ? Tại sao ta phải đi ? Ở đây sướng chán, ta dại gì bỏ đi nơi khác ? Tiểu Linh Ngư rên rỉ:

- Ta van người ! Hãy đi đi cho ta nhờ ! Ta bực lắm ! Ta không muốn thấy ai trong lúc này ! Người ở lại, chắc ta điên mất !

Tô Anh điềm nhiên:

- Nếu trông thấy ta, người phát điên thì còn chờ gì nữa mà không đi ra đi ? Tiểu Linh Ngư sững sờ. Qua một lúc chàng phá lên cười, thốt:

- Hay ! Ta phục người ! Bình sanh, ta chưa hề gặp một kẻ nào chọc tức ta nổi. Bây giờ, ta có đối thủ rồi !

Tô Anh không màng đến chàng, cứ thong thả thu nhặt những thức ăn còn thừa lại, vừa cho vào bao, vừa tự thốt:

- Nơi đây ẩm thấp quá, đồ vật này nếu không được cất giấu kĩ lưỡng, trong mấy hôm chỉ sợ hỏng mất. Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Dù cho thức ăn có sanh độc, không có quan hệ gì đến người. Chẳng nhẽ người định mang mang tất cả theo người ra ngoài kia ? Tô Anh làm như không nghe chàng nói gì. Nàng cứ thu dọn, vừa làm vừa thốt với mình:

- Mấy món này còn ăn được trong mấy hôm nữa. Mình giữ cho nó đừng sanh độc để mà ăn !

Tiểu Linh Ngư kêu lên

- Ăn trong mấy hôm nữa ? Chẳng lẽ người định ở lại đây mấy hôm nữa ? Đến lúc đó Tô Anh mới quay đầu lại, rồi cười, lại cười lớn, hỏi:

- Người cho rằng Di Hoa Cung Chủ có thể tìm gặp ngay Hoa Vô Khuyết mà đưa đến đây liền cho người à ? Tiểu Linh Ngư trừng mắt nhìn nàng. Một lúc lâu, chàng nhảy vọt đến trước mặt nàng, hỏi:

- Hay là người giấu Hoa Vô Khuyết ở một nơi nào đó, phải không ? Tô Anh bĩu môi:

- Hắn có phải là con cái gì của ta, mà ta có thể tùy tiện dấu hắn ? Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Nhưng nhất định là người biết hắn hiện tại ở đâu, Phải vậy không ? Tô Anh hừ trả:

- Làm sao biết được hắn ở nơi nào ? Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Người biết Giang Ngọc Lang lừa ta, thì nhất định là người có gặp Hoa Vô Khuyết. Tô Anh ngồi xuống, xếp bằng tròn, nhìn lên Tiểu Linh Ngư, ung dung đáp:

- Phải ! Đích xác là ta có gặp hắn. Ta biết hắn đi tới nơi nào nữa. Nhưng hiện tại, ta không thể nói cho người biết được. Tiểu Linh Ngư hét:

- Tại sao ? Tại sao người không thể cho ta biết ? Tô Anh tiếp:

- Tại vì ta sợ người phát cáu !

Tiểu Linh Ngư gắt:

- Tại sao ta phát cáu ? Tô Anh hỏi:

- Nếu ta nói, người không nổi cáu lên, phải không ? Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đương nhiên !

Tô Anh lại hỏi:

- Nếu người nổi cáu thì sao ? Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Nếu ta nổi cáu, thì ta không phải là con người !

Tô Anh lắc đầu:

- Thề như vậy không được !

Tiểu Linh Ngư dậm chân:

- Tại sao không được ? Tô Anh đáp:

- Làm sao người không là con người được ? Chẳng lẽ người biến thành thú vật ? Tiểu Linh Ngư bực tức:

- Được rồi ! Ta xin thề lại. Nếu ta nổi cáu, thì người bảo ta làm gì, ta sẽ làm theo như ý người muốn. Tô Anh bĩu môi:

- Lời nói của người đáng tin hay không ? Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Ta chẳng hề thất ngôn với cái thứ tiểu liễu đầu như người đâu !

Tô Anh mỉm cười:

- Tốt ! Bây giờ ta cho người biết đây ! Hoa Vô Khuyết đi tìm Thiết Tâm Nam. Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Hắn đi tìm Thiết Tâm Nam ? Hắn có biết Thiết Tâm Nam ở đâu đâu mà đi tìm ? Tô Anh tiếp:

- Ta chỉ cho hắn biết. Tiểu Linh Ngư kinh hãi thật sự !

- Người cho hắn biết à ? Làm sao người biết được Thiết Tâm Nam ở đâu cơ chứ ? Làm sao người quen nàng chứ ? Tô Anh cười nhẹ.

- Ta với nàng kết làm thơ muội, thế người không biết điều đó sao ? Tiểu Linh Ngư há hốc miệng, chẳng nói được tiếng nào. Tô Anh tiếp:

- Có phải là lâu lắm rồi, người không gặp Thiết Tâm Nam ? Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Ừ !

Tô Anh lại hỏi:

- Chắc người cũng không biết luôn là trong hai tháng nay, Hoa Vô Khuyết và Thiết Tâm Nam không rời xa nhau nửa bước ? Tiểu Linh Ngư hét lên:

- Chúng hiệp chung với nhau ? Ta không tin !

Tô Anh thản nhiên tiếp:

- Người không tin thì thôi ! Cứ coi như là ta nói dối với người vậy !

Nàng quay mình, đưa lưng về phía Tiểu Linh Ngư không nói gì nữa. Tiểu Linh Ngư đi vòng quanh mô đá, đến trước mặt nàng cười thốt:

- Bây giờ, ta tin rồi. Việc như vậy, đương nhiên là người không bịa đặt đâu. Bất quá, ta thấy kỳ quái vậy thôi. Tô Anh đáp:

- Trong thiên hạ thiếu chi điều kỳ quái !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Nếu họ hiệp chung với nhau, thì cũng là một sự tốt. Ta vốn có ý lo sợ cho nàng ta từ lâu, hiện tại thì ta yên tâm rồi. Ta biết, Hoa Vô

Khuyết luôn luôn cư xử đẹp với nàng !

Tô Anh chớp mắt:

- Người không giận ? Tiểu Linh Ngự cười vang:

- Giận ? Tại sao ta phải giận ? Tô Anh cúi đầu ánh mắt nàng loé sang hơn trước, nàng hỏi:

- Tại sao người không hỏi ta, Thiết Tâm Nam ở đâu ? Tiểu Linh Ngự cười lớn:

- Không có lý người đem nộ nàng cho con chuột già ? Tô Anh buông từng tiếng:

- Nàng hiện đang ở trong hang con chuột già đó !

Tiểu Linh Ngự ngưng cười ngay. Rồi chàng tung mình cao ba trượng, đáp xuống trước mặt nàng hét lên:

- Tại sao người đưa nàng đến đó ? Tô Anh không nao núng:

- Nàng với ta là thơ muội, ở đó nàng sẽ được an toàn nhất, không một ai dám khinh khi nàng !

Tiểu Linh Ngự nổi giận:

- Nhưng Hoa Vô Khuyết đến đó tìm nàng, con chuột già sẽ không để yên cho hắn. Người... chẳng phải là người hại hắn đó sao ? Người.. ta... ta...

Chàng quá giận, không nói được hết ý. Chàng chụp tay nàng, quát:

- Hôm nay, nếu ta không trừng trị người thì ta không còn xứng đáng với họ nữa. Tô Anh mỉm cười:

- Người đã hứa là không giận mà ! Người tự hào là nam tử hán, là đại trượng phu, không hề thất hứa với thứ tiểu liễu đầu như ta mà !

Tiểu Linh Ngự sững sờ, lại nhảy cao ba trượng. Tô Anh dụ giọng:

- Thực ra người không cần phải quỳnh quáng lên như vậy. Hoa Vô Khuyết không chết đâu. Hà hống, hấn quyết tâm giết người, thì hấn đâu phải là bằng hữu của người. Nếu hấn không đến đây, người có lợi hơn chứ !

Tiểu Linh Ngư kêu khổ:

- Người tưởng rằng làm như thế đó là người giúp giúp ta phải không ? Người cho rằng hấn chết là ta vui thịch lắm phải không ? Cho người biết, nếu thực sự hấn bị Ngụy Vô Nha sát hại thì ta...

Bỗng từ bên trên, có người hỏi vọng xuống:

- Tiểu Linh Ngư ! Người ở đâu ? Người có nghe ta gọi chẳng ? Âm thanh của Hoa Vô Khuyết. Tiểu Linh Ngư và Tô Anh cùng giật mình. Hoa Vô Khuyết còn sống ! Và hấn đã đến đây ! Hấn đến quá nhanh !

Tô Anh nắm chặt tay Tiểu Linh Ngư, rung rung giọng:

- Ta van cầu người ! Đừng lên tiếng !...

Nàng chưa dứt câu, Tiểu Linh Ngư cất tiếng oang oang:

- Hoa Vô Khuyết ! Ta ở dưới này đây !

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Người có sao chẳng ? Tiểu Linh Ngư đáp:

- Bình yên ! Bình yên lắm ! Người cứ quăng giầy xuống, ta sẽ theo giầy đi lên !

Một lúc lâu sau, Hoa Vô Khuyết thò đầu ra miệng hố, vẻ vui thích hiện nơi gương mặt, hoà lẫn với vẻ thiết tha. Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Hai tháng không gặp nhau ! Chúng ta vẫn y như cũ, không ai thay đổi gì cả !

Hoa Vô Khuyết thòng xuống một đường giầy dài cười thốt:

- Lên nhanh đi, ta không nhìn thấy người, bên dưới tối quá ! Ta nóng nảy gặp người đây !

Tô Anh hết sức lầy làm lạ về thái độ của hai người. Họ cười nói với nhau như vậy, thì còn ai tin là trong chốc lát nữa, họ sẽ đánh nhau thí mạng ! Họ là hai kẻ tử đối đầu sao ? Thực tình nàng không làm sao hiểu nổi !

Tiểu Linh Ngư chụp giầy vừa đu mình, lại nhảy xuống sừng sộ:

- Tô tiểu liễu đầu ! Người không lên à ? Tô Anh cúi đầu:

- Người cứ lên một mình ! Ta không muốn trông cái cảnh người bị kẻ khác giết chết !

Tiểu Linh Ngư hét:

- Người không muốn trông, ta lại muốn người chứng kiến. Người không muốn lên, ta buộc người phải lên ! Thử xem người phản kháng ta được chăng !

Tô Anh lùi lại:

- Người !... Người dám...

Bên ngoài, vờ giận, bên trong nàng cao hứng lắm. Bởi nàng nhìn thấy, bàn tay nàng gần quả tim của Tiểu Linh Ngư rồi. Không lâu lắm, nàng sẽ nắm quả tim đó, cứng trong lòng bàn tay !

Một tay ôm Tô Anh, đèo bên hông, tay kia nắm đường giầy, Tiểu Linh Ngư dùng hai chân kẹp đường giầy, từ từ nhích mình lên. Hoa Vô Khuyết hiện rõ thân mình nơi miệng hố. Hắn xuôi tay đứng đó, bên cạnh có Yêu Nguyệt Cung Chủ. Bà vẫn lạnh lùng như thuở nào. Đối với Hoa Vô Khuyết, chẳng những bà là sư phó, mà còn là cha, là mẹ nữa, bà nuôi hắn, dạy dỗ hắn từ lúc hắn sơ sanh. Song qua mười mấy năm dài, hắn không hề bắt gặp bà cười dù chỉ một lần thôi. Trước mặt bà hắn không còn một điểm nhỏ tự do, hắn hoàn toàn thụ động, như một người máy. Bởi hắn rất mực tôn kính bà, mà hắn cũng quá sợ bà. Bây giờ Tiểu Linh Ngư mới thấy mặt bà, gương mặt thật

của bà. Bà đã vớt bỏ chiếc mặt nạ ghê gớm bằng đồng sanh, nhưng gương mặt thật của bà quá đối lạnh lùng, trông còn đáng sợ hơn mặt giả. Đừng ai mong phát hiện một biểu lộ nào của bản tính nơi gương mặt đó ! Dù cho núi đổ, trời long trước mắt, bà cũng chẳng nao núng ! Tuy nhiên, bà rất đẹp, đẹp không còn nữ nhân nào đẹp hơn ! Đẹp đến gây khủng khiếp với kẻ đối diện bà. Một vẻ đẹp thần thánh chỉ để chiêm ngưỡng chứ không thể gần. Tiểu Linh Ngư không tưởng nổi con người có cái oai danh chấn động khắp sông hồ suốt ba mươi năm dài, lại còn trẻ tuổi như vậy. Mà chàng không tưởng luôn một con người xinh đẹp tuyệt vời đó lại đáng sợ đến độ không ai dám nhìn thẳng vào mặt ! Chợt trông thấy bà, Tiểu Linh Ngư lạnh xương sống ngay, mừng tượng trong đêm vắng bỗng thấy một bóng u linh xinh đẹp ! Chàng sững sờ đến độ không trông thấy Thiết Tâm Nam bên cạnh bà !

Thiết Tâm Nam xúc động run người. Chàng vừa lên khỏi miệng hố, nàng chạy bay đến chàng liền. Nhưng chạy được mấy bước, nàng khựng lại, đôi chân như tê cứng, không còn nhích động được ! Chẳng phải Tiểu Linh Ngư có mang Tô Anh bên mình mà là vì nàng nhớ đến Hoa Vô Khuyết đang có mặt. Không hề thấy Tiểu Linh Ngư rồi, nàng bỏ rơi Hoa Vô Khuyết ngay ? Nàng khựng lại, ở khoảng giữa Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư, tự hỏi nên tiến tới hay lùi lại. Nàng hận mình sinh ra làm chi ở cái thế gian này, cái thế gian có cả Hoa Vô Khuyết, có cả Tiểu Linh Ngư. Đến lúc đó, Tiểu Linh Ngư mới phát hiện ra nàng, chàng cười gọi:

- A ! Người ! Lâu quá rồi, không gặp người ! Người mạnh giỏi chứ ? Thiết Tâm Nam hoàn toàn không nghe chàng nói gì ! Bỗng nàng quay mình, cắm đầu chạy đến một gốc cây, gốc cây đó cũng ở khoảng giữa Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết. Tô Anh thì nàng cứ nhìn Tiểu Linh Ngư, nàng nhận thấy Tiểu Linh Ngư cười, song nụ cười của chàng cứng đờ !

Rồi nàng nhìn sang Hoa Vô Khuyết. Hắn cúi đầu không hề ngẩng lên từ lúc Tiểu Linh Ngư ra khỏi hố. Tô Anh bắt giác than thầm. Sự tình giữa ba người đó phức tạp quá, trừ cái việc thờ dài, nàng còn làm gì được cho người này hay người kia !

Bây giờ dù muốn hay dù không, nàng cũng đã bị du vào cuộc rồi, mà cuộc diện càng lúc càng diễn tiến hãi hùng, ít nhất viễn cảnh là thế !

Mường tượng có một bàn tay thần bí nắm đầu dây mà giật ! Không khéo rồi cả bốn người đó lại tiếp nhận một kết cuộc bi thảm. Đôi mắt của Yêu Nguyệt Cung Chủ, sánh với đao còn bén hơn, sánh với băng giá còn lạnh hơn. Trước sau bà trừng mắt nhìn Tiểu Linh Ngư, bà nhìn chàng cực kỳ chăm chú. Cuối cùng, Tiểu Linh Ngư cũng trừng mắt nhìn trả lại bà. Rồi chàng cười nhẹ thốt:

- Những món người đưa xuống hồ cho ta ăn được lắm, rất tiếc thiếu tiêu mà ta thì thích ăn cay ! Lần sau có mời ta ăn, người đừng quên chuẩn bị tiêu nhiều nhiều nhé !

Yêu Nguyệt Cung Chủ vẫn lạnh lùng. Hoa Vô Khuyết kinh hãi, vụt ngẩng đầu lên, hấn không tưởng là trên trần thế có người dám nói như vậy với sư phó hấn. Yêu Nguyệt Cung Chủ từ từ thốt:

- Tốt lắm ! Lần này thì người thủ tín ! Hai người thủ tín !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Chứ ta thất tín lần nào ? Nói thật đấy, đối với bất cứ ai, dù cho ta thất tín cũng chẳng sao ! Riêng đối với Hoa Vô Khuyết, nhất định là ta phải giữ lời !

Yêu Nguyệt Cung Chủ tiếp:

- Hiện tại, ta khoan hạn cho người ba giờ. Trong ba giờ đó, người có thể vận công, dưỡng thần, tụ khí. Nhưng người không được ly khai chốn này !

Tiểu Linh Ngư vỗ tay cười lớn:

- Quả nhiên Di Hoa Cung Chủ có tư cách đáng phục ! Một điểm nhỏ cũng không giành tiện nghi với đối phương ! Biết ta lao nhọc mấy hôm nay, nên chấp thuận cho ta dưỡng sức !

Yêu Nguyệt Cung Chủ quay mình:

- Vô Khuyết ! Đi theo ta !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Ta có thể nói mấy câu với Hoa Vô Khuyết chẳng ? Yêu Nguyệt Cung CHỦ không hề nhìn lại, lạnh lùng đáp:

- Không !

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Tại sao không ? Chẳng nhẽ ngươi sợ ta tiết lộ với hắn, ngươi là Đồng Tiên Sanh ? Lúc đó Hoa Vô Khuyết cũng quay mình theo Di Hoa Cung CHỦ và cũng không nhìn lại. Tuy nhiên, Tiểu Linh Ngư nhận thấy toàn thân hắn rung chuyển mạnh. Tiểu Linh Ngư mỉm cười ! Chàng đã đạt được một mục tiêu trong nhiều mục tiêu dự định !

Di Hoa Cung CHỦ đi đến gốc cây cuối, cách khá xa mới quay mình lại. Mừng tượng bà nói gì đó với Hoa Vô Khuyết, nhưng Hoa Vô Khuyết vẫn đưa lưng về phía Tiểu Linh Ngư. Cho nên Tiểu Linh Ngư không rõ thần sắc của hắn lúc đó như thế nào, mà chàng cũng chẳng nghe được hai thầy trò họ nói với nhau nhưng gì. Chàng thờ dãi, lẩm nhẩm:

- Một nữ nhân tuổi gần năm mươi rồi mà không có ma nào rước về làm vợ, dù không có tật cũng sanh tật. Nêu bà ấy giống người bình thường thì thật là một sự kỳ quái !

Tô Anh dụ giọng:

- Ba giờ không lâu lắm đâu, ngươi hãy nghỉ ngơi một lúc đi !

Lúc đó ngày vừa lên, thái dương bắt đầu le lói. Tô Anh gom lá rụng lại, chất thành một chiếc nệm bên cội cây, kéo Tiểu Linh Ngư đến đó, bắt chàng ngồi xuống. Nàng có cái vẻ một người vợ sẵn sóc chồng. Thiết Tâm Nam đứng riêng bên một cội cây, lệ châu lã chã. Bỗng nàng thấy nàng là con người thừa trên cõi đời này ! Trước đó, nàng không chạy đến Tiểu Linh Ngư, thì bây giờ nàng không thể chạy đến. Trước đó, nàng không lui về Hoa Vô Khuyết, thì bây giờ lại càng không thể lui. Không đến, không lui, là phải đứng đó, đứng đó lại càng cho sự thừa hiện lộ rõ rệt !

Nàng không đến, không lui, đương nhiên Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh

Ngư cũng không tìm nàng. Di Hoa Cung Chủ đã phân rẽ Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư, nàng là kẻ thứ ba lại chịu ảnh hưởng nặng hơn hai thiếu niên trong cuộc ! Nàng nhận ra, hiện tại, không có gì tốt hơn cho nàng bằng lặng lẽ ly khai nơi này, đi càng xa càng tốt. Có đi như vậy, khi nàng ở xa rồi, vô luận việc gì xảy ra tại đây nàng không hay biết. Không hay biết thì không thương tâm ! Bởi đời nàng chỉ có hai người thân cận, hai người đó sắp đánh nhau trí mạng, bất cứ người nào chết nàng cũng thương tâm. Mà biết đâu kẻ sống sót lại không chết sau đó ! Thà đi xa, lánh thấy sự thật vô cùng thâm hiểm cho nàng ! Nhưng, nghĩ như vậy, nàng đành lòng nào bỏ đi ? Bỏ đi là vô tình, là thiếu can đảm tiếp nhận một kết cục thâm hiểm ! Bản tính của nàng vốn quật cường kia mà ! Nàng rất ghét rơi lệ, song trong tình cảnh này, nàng không muốn khóc, lệ vẫn trào ra. Gió rít vi vút, lá rơi xào xạt. Nàng cúi mình nhặt một chiếc lá rơi, rồi ngồi luôn xuống không muốn đứng lên nữa. Nàng nhìn những hạt lệ rơi đọng trên lá, trên đá, lá theo gió cuốn bay, mang theo hạt lệ bi thương của nàng...

Nằm trên nệm lá, Tiểu Linh Ngư nhắm mắt. Người ta khẩn trương, đau khổ, chàng thì nằm khểnh, mắt lim dim, chân vắt chữ ngũ, nhịp đều đều miệng lại rả rã ca bài sơn dã. Mường tượng nơi đây chỉ có mỗi một mình chàng, dù có việc gì sắp xảy ra, việc đó không liên quan gì đến chàng. Tô Anh đứng một bên, cúi đầu nhìn chàng, lâu lắm, nàng thở dài hỏi:

- Người thấy Thiết Tâm Nam chứ ? Tiểu Linh Ngư điềm nhiên đáp:
- Chứ người không thấy ta gọi nàng vừa rồi đó sao ? Tô Anh hừ nhẹ:
- Gọi như vậy mà xong à ? Tiểu Linh Ngư xì một tiếng:
- Không xong thì làm sao nữa ? Thế người muốn ta phải cúi đầu, vòng tay xá dài à ? Tô Anh cắn môi, tiếp:
- Nàng đáng thương quá ! Người nên bước lại đó, an ủi nàng mấy câu. Tiểu Linh Ngư vụt mở bừng mắt, nhìn Tô Anh trừng trừng gắt:
- Tại sao ta phải an ủi nàng ? Tại sao ta phải đến đó ? Chứ nàng bước lại đây không được sao ? Tô Anh thở dài:
- Nàng gặp cảnh khó.... Tiểu Linh Ngư chặn lại:

- Khó cái gì ? Chứ ta không gặp khó à ? Hà hưởng cái khó của nàng là tự nàng chuốc lấy, ai bảo nàng không bước tới ? Có ai đóng đinh nàng đâu ? Tô Anh nín lặng một phút:

- Có phải người ghen không ? Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Bằng vào đâu người dám nói là ta ghen ? Nếu ta ghen như các người, chỉ sợ cái ghen tương lai của ta hiện tại lớn hơn Tây Hồ nữa đây !

Tô Anh thở dài:

- Người không chịu đến với nàng, thì ta đến !

Tiểu Linh Ngư chận:

- Hãy khoan !

Tô Anh hỏi:

- Việc gì ? Tiểu Linh Ngư đáp:

- Có kẻ thấy người ta nhóp nhép miệng, biết ngay người đó nói gì. Tô Anh gật đầu:

- Đúng vậy ! Cái đó gọi là đọc chữ môi, như thư sinh đọc chữ giấy, Người không thấu đáo chỗ ảo diệu đó, cứ cho là một công phu, và gọi công phu đó là truyền âm nhập mật. Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người có biết đọc chữ môi chẳng ? Tô Anh lắc đầu:

- Không !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Nếu bây giờ mà ta biết được Di Hoa Cung Chủ đang nói gì, thì hay biết mấy !

Tô Anh thốt:

- Không nghe được thì người cứ tưởng tượng, hiện tại chắc bà ta đang cho Hoa Vô Khuyết biết, phải làm cách nào để giết người chứ gì !

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một lúc:

- Lúc ta còn ở dưới hồ, thì Hoa Vô Khuyết còn cười nói với ta. Nhưng, ta lên bên trên rồi, thì hắn lại làm lơ với ta ! Cả đến nhìn ta, hắn cũng không ngó !

Tô Anh trầm giọng:

- Tự nhiên là Di Hoa Cung Chủ cảm đoán hắn, bà ấy sợ các người nói chuyện với nhau, không khéo oan gia lại biến thành bằng hữu mất !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Chẳng lẽ Hoa Vô Khuyết không có một điểm chủ ý nào cả ? ! ? Tô Anh tiếp:

- Nếu người sống trong Di Hoa Cung thì dù người có bao nhiêu chủ ý, những chủ ý đó cũng phải tiêu tan hết. Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Xem ra, sánh với Di Hoa Cung, Ác Nhân Cốc còn dễ thở hơn nhiều ! Trong Ác Nhân Cốc, ít nhất cũng có con người, còn lại Di Hoa Cung, chỉ có quỷ thôi ! Một bầy quỷ sống với một lũ chết chưa chôn !

Tô Anh mỉm cười, tiếp:

- Thôi, người nghỉ đi ! Ta đến với Thiết Tâm Nam một chút !

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Tại sao người nhất định phải đến với nàng ? Ta đang khổ đây, người lại bỏ ta mà đi à ? Tô Anh chớp mắt:

- Chẳng lẽ người không muốn biết nàng và Hoa Vô Khuyết làm cách nào thoát ly hang chuột già ? Hạt lệ trên chiếc lá đã khô rồi, xong

dòng lệ trong mắt của Thiết Tâm Nam chưa cạn. Thấy Tô Anh bước tới từ từ, nàng cắn răng, cố lấp mạch sâu, không muốn cho Tô Anh biết là nàng khóc. Tô Anh tới gần, Thiết Tâm Nam không ngẩng đầu lên. Một ngọn gió quét qua, ngắt chiếc lá khô lìa cành, lá rơi, đáp xuống mái tóc Thiết Tâm Nam. Tô Anh nhặt lá, thấp giọng hỏi:

- Hiền muội giận ngu thơ ? Câu hỏi đó không thông minh gì, nhưng nàng hỏi, vì nàng không muốn nói gì khác. Thiết Tâm Nam không đáp, bởi nàng không biết phải đáp như thế nào. Lâu lắm Thiết Tâm Nam mới đứng thẳng lên, rồi từ từ thốt:

- Tiểu muội biết, thế nào thơ thơ cũng cho rằng tiểu muội giận thơ thơ. Giận thơ thơ là vì thơ thơ là bằng hữu của Tiểu Linh Ngư, lại không cho tiểu muội biết sự liên hệ đó. Giận thơ thơ là vì thơ thơ biết Tiểu Linh Ngư ở nơi này mà lại chỉ cho tiểu muội đi tìm nơi khác !

- Thực tình, hiền muội có giận ngu thơ chẳng ? Thiết Tâm Nam ngẩng mặt lên không, nhếch nụ cười thảm.

- Nếu là ba năm trước, thì tôi có thể giận thơ thơ. Nhưng hiện tại... hiện tại thì tôi đã biết rồi. Phàm con người làm một việc gì, chẳng phải nhất thiết do tâm muốn làm, ai ai cũng không tự kiềm chế nổi trào dâng bùng bột bên trong, và ác liệt hơn hết là trên địa hạt tình yêu. Chính trên địa hạt này, hầu hết con người đều mất tự chủ !

Tô Anh ướm mắt:

- Nhưng ngu thơ.... Thiết Tâm Nam tiếp luôn:

- Thơ thơ không cần phải xốn xang khó chịu. Nếu tôi sớm biết thơ thơ là tình địch, thì không đời nào tôi nói sự thật của lòng !

Tô Anh thở dài, nắm tay Thiết Tâm Nam, điểm một nụ cười, thốt:

- Ngu thơ không ngờ hiền muội ôn nhu như vậy. Hiện tại, ngu thơ muốn hiền muội hung dữ, giảo hoạt, có như thế ngu thơ mới đỡ khổ hơn !

Thiết Tâm Nam nhìn Tô Anh một lúc:

- Tuy nhiên, vô luận thế nào ngu thơ cũng không vì tôi mà buông rơi Tiểu Linh Ngư, phải không ? Câu hỏi đó, cũng không thông minh nốt. Nàng không hiểu tại sao lại hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy. Tô Anh nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Phải ! Ngu thơ không thể vì hiền muội, buông rơi hấn được ! Chỉ vì, nếu buông rơi hấn, là ngu thơ tạo cái khó cho hiền muội, phải vậy không ? Thiết Tâm Nam cúi đầu. Mỗi lời nói của Tô Anh là một mũi kim, châm chích con tim nàng. Nàng không lời đáp lại. Chiếc là trong tay nàng, nàng vò nát từ lâu. Nàng cất giọng trầm buồn, thốt:

- Thực ra, tôi không nên nói với thơ thơ những lời đó, bởi có thể là Tiểu Linh Ngư vốn không màng gì đến tôi, và có lẽ trên đời này, chỉ có thơ thơ là xứng với hấn !

Tô Anh lắc đầu:

- Hiền muội làm !

Thiết Tâm Nam cau mày:

- Tôi làm ? Tô Anh tiếp:

- Tiểu Linh Ngư không hề quên hiền muội. Nếu thật sự hấn không tha thiết với hiền muội, thì hấn đã đến đây rồi !

Thiết Tâm Nam sửng sờ, ấp úng:

- Tại sao,... tại sao thơ thơ... cho tôi biết điều đó ? Tại sao thơ thơ không để cho lòng tôi chết luôn ? Tô Anh cười thảm:

- Có thể vì ngu thơ hiểu rõ hấn, cho nên thà để cho hấn hận ngu thơ sau này. Ngu thơ muốn để cho hấn tùy ý chọn lựa. Nếu hấn yêu hiền muội, ngu thơ có giết hiền muội cũng chẳng ích gì. Thiết Tâm Nam cúi thấp đầu hơn. Nàng nghiền ngẫm câu nói của Tô Anh, xong nghe long chua xót quá. Chỉ vì, tâm tình của nàng càng lúc càng mâu thuẫn, càng lúc càng phức tạp. Rồi nàng tự hỏi thầm:

- Tiểu Linh Ngư chọn ta, ta có hạnh phúc chẳng ? Dĩ nhiên, câu hỏi đó không có giải đáp rồi ! Nàng làm sao biết được là sẽ vui sướng bên cạnh Tiểu Linh Ngư, hay buồn khổ ? Tô Anh mỉm cười, tiếp:

- Hiền muội có gặp nghĩa phụ ngư thơ chẳng ? Nghĩa phụ ngư thơ có đáng sợ chẳng ? Thiết Tâm Nam lắc đầu:

- Không gặp.

Hồi 101

Biến Cố Lạ Lùng

Tô Anh kinh ngạc:

- Làm sao Thiết Tâm Nam không gặp Ngụy Vô Nha:

- Nàng hỏi:

- Tại sao ? Hiền muội không đến đó à ? Thiết Tâm Nam đáp:

- Tôi có đến chứ, song chẳng thấy một người nào cả. Tô Anh càng kinh ngạc hơn:

- Đến khu rừng, hiền muội không được ai đón tiếp sao ? Hiền muội có lạc hướng chẳng ? Thiết Tâm Nam thở dài:

- Làm gì có chuyện lạc hướng ! Tôi đến đó chỉ thấy chuột, chuột già chạy lảng xảng qua lại sợ quá. Tôi nấp sau thân cây. Ngờ đâu trên thân cây đó có một cái xác chết treo lủng lẳng. Rồi xa xa hơn, cũng có những xác chết bị treo như vậy ở các tầng cây khác. Tôi không biết phải làm sao, vừa lúc đó... Hoa công tử đến nơi. Tô Anh chết sững. Mồ hôi lạnh ướt đẫm lòng bàn tay. Thiết Tâm Nam thở dài:

- Theo tôi nghĩ thì chắc có một biến cố sao đó phát sanh, một biến cố cực kỳ trọng đại. Thơ thơ cũng nên trở về đó xem cho biết chuyện gì đã xảy ra !

Tô Anh quay mình bước đi liền, nhưng đi được vài bước nàng dừng chân. Vô luận làm sao, Ngụy Vô Nha vẫn là người ơn của nàng. Nếu Ngụy Vô Nha gặp điều bất hạnh, nàng không thể làm ngơ bỏ mặc lão. Nhưng hiện tại Tiểu Linh Ngư đang hướng mắt về nàng, nàng bỏ đi thế nào được ? Nàng đứng tại đó thần thờ, không biết nên đi hay nên ở lại !

Mâu thuẫn !

Mâu thuẫn ở bên ngoài, mâu thuẫn ngay trong lòng người. Nhưng

mâu thuẫn là phí bỏ thời gian, bởi sự mâu thuẫn sanh ra do dự, nếu không phá hồng sự việc, cho con người phải bắt đầu làm lại. Mà thời gian thì không bao giờ ngừng lại. Chính đó là điều tai hại nhất cho con người có tâm hồn phức tạp, chứa chất những tư tưởng mâu thuẫn. Sau khoảnh khắc đắn đo, Tô Anh lại trở về với Tiểu Linh Ngự. Nàng đã chọn ở lại với Tiểu Linh Ngự bởi Tiểu Linh Ngự cô đơn quá !

Một con người sắp đấu tranh sống chết, lâm cảnh cô đơn là điều đáng thương tâm lắm !

Nàng không muốn Tiểu Linh Ngự thương tâm. Tiểu Linh Ngự cười, hỏi:

- Trông tình trạng của người, ta đoán chắc là Di Hoa Cung Chủ đã sát hại Ngụy Vô Nha rồi. Đúng vậy không ? Tô Anh chưa kịp đáp, bỗng từ trên không, nương theo gió một người đáp xuống hiện trường. Người đó là nữ nhân, cũng như Yêu Nguyệt Cung Chủ, vẫn lạnh lùng, vẫn đẹp, bất quá bà ta có đôi mắt hòa dịu hơn Yêu Nguyệt Cung Chủ. Bà đáp xuống bên cạnh Hoa Vô Khuyết, nhẹ nhàng hơn chiếc lá rơi. Lập tức Hoa Vô Khuyết quì lạy. Tiểu Linh Ngự trố mắt, kêu khẽ:

- Lân Tinh Cung Chủ đó sao ? Đúng là đúc một khuôn với chị bà ta ! Bất quá họ hơn xác chết ở cái chỗ còn nói năng được. Tô Anh cười khỏ:

- Dầu vậy chị em họ thừa sức áp đảo hào kiệt khắp sông hồ, chẳng sợ ai dám nói đến tên họ hai bà. Nếu họ chỉ biết có nói năng thôi, chứ không làm gì khác nữa được, thì trên đời còn ai đáng nói đâu ? Tiểu Linh Ngự cười lớn:

- Sống như hai bà sao gọi là sống ? Sống mà không biết khóc, biết cười, không ca hứng, không bi thương, không biết sợ hãi thì có khác nào đã chết rồi ? Chàng cố ý cười lớn, nói lớn cho Di Hoa Cung Chủ nghe lọt. Nhưng nhị vị cung chủ không hề nhìn về phía chàng. Tiểu Linh Ngự cười lớn, nói lớn:

- Có thể thiên hạ ca tụng họ, nhưng ta thì thương họ, bởi một người cả đến sự cười mà không cười thành nụ, thành tiếng được thì có khác gì đã chết rồi đâu ? Di Hoa Cung Chủ cũng chưa quay đầu.

Chẳng rõ bà nói gì với Hoa Vô Khuyết. Tiểu Linh Ngư lại cười ha hả:

- Ta xem hai bà ấy như hai kẻ chết rồi ! Biết đâu hai bà ấy lại chẳng cho rằng ta cũng chết luôn, cho nên dù ta nói gì hai bà ấy cũng không phát cáu !

Chàng cười hì hì. Giọng cười của chàng vang bên tai Tô Anh trái lại không êm dịu chút nào. Âm thanh đó đối với nàng quá chua cay, màng tai của nàng ray rức lạ. Chết ! Chàng ví mình như kẻ đã chết ! thì trong chốc lát đây sẽ có cuộc đánh nhau, chàng đâu có hy vọng gì sống sót. Giả như chàng thắng Hoa Vô Khuyết thì còn hai vị cung chủ kia, họ có để cho chàng yên thân đâu ? Bất giác nàng đổ lệ chan hòa. Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Có phải người cho ta chết rồi không ? Người nhất định là ta không hy vọng sống sót, phải không ? Ít nhất, ta cũng còn sống được một giờ nữa mà. Hãy đợi chừng nào ta thực sự ngã gục rồi khóc, cũng chưa muộn. Tô Anh muốn cười lắm, song làm sao nàng cười được trong tình huống này !

Nàng nhận thấy, Tiểu Linh Ngư không có một điểm nhỏ hy vọng sống sót !

Thì còn cười làm sao nổi !

Trên đời này, không có ai cứu được chàng !

Tiểu Linh Ngư ngắt:

- Người cười cho ta một tiếng đi, có được không nào ? Chỉ cần người cười một tiếng thôi, là ta chết cũng vui !

Một cơn gió nhẹ thoáng qua. Lân Tinh Cung Chủ đã đến trước mặt Tiểu Linh Ngư. Bà lạnh lùng thốt:

- Đến giờ rồi ! Người biết chứ ? Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ta hy vọng thời khắc đến gấp, chứ nếu không thì chỉ sợ ta chết đấm vì nước mắt quá. Phảng phất trong ánh mắt của Lân Tinh Cung Chủ có ý cười, song mặt bà vẫn lạnh băng băng. Bà hỏi:

- Người có lời gì lưu lại chăng ? Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Nếu sống, thì có thiếu chi lời để nói ! Còn chết đi thì hà tất phải nói gì ! Cho người ta phiền phức !

Lân Tinh Cung Chủ lại hỏi:

- Chẳng lẽ người không có gì để nói ? Tiểu Linh Ngư chớp mắt cười nhẹ:

- Ta có một việc, muốn hỏi người !

Lân Tinh Cung Chủ lạnh lùng:

- Việc gì ? Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Người đẹp dễ như thế đó tại sao đến tuổi này mà vẫn chưa chồng ? Chẳng lẽ trong bao nhiêu năm qua, chẳng có một nam nhân nào yêu nổi người ? Lân Tinh Cung Chủ chợt quay mình. Tiểu Linh Ngư nhận thấy, nơi phía sau cổ của bà hai đường gân xanh nháy nhip đôn. Cơn gió quét qua hất tung mớ tóc xanh của bà bay lất phất. Lâu lắm bà gằn giọng bảo:

- Đứng lên !

Tiểu Linh Ngư đứng liền, đồng thời hỏi:

- Động thủ ngay bây giờ à ? Lân Tinh Cung Chủ hừ một tiếng:

- Thế người muốn chờ nửa giờ nữa ? Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Cần gì ! Ta không sợ đánh nhau với bất cứ ai ! Ta chỉ sợ chờ đánh nhau thôi. Ta khó chịu trong lúc chờ đợi lắm ! Nếu cần đánh, cứ đánh ngay ! Đánh lập tức, chết hay sống bất thành vấn đề ! Chứ chờ đợi là một vấn đề cho ta vậy !

Xa xa, nơi gốc cây, Hoa Vô Khuyết đã quay mình, từ từ. Tô Anh chụp tay Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Chẳng lẽ người không có lời gì để nói với ta sao ? Tiểu Linh Ngự lắc đầu. Tô Anh buông tay liền, lùi lại hai bước, lệ trào như xối:

- Không ngờ !

Lân Tinh Cung Chủ cao giọng:

- Hoa Vô Khuyết, Giang Tiểu Ngự ! Hai người nghe đây ! Bắt đầu từ giây phút này, mỗi người bước tới mười lăm bước. Bước đến bước thứ mười lăm, hai người phải xuất thủ. Trong cuộc chiến này, hai người ai thắng ai bại, mặc các người. Nhất định không một kẻ thứ ba nào tiếp trợ bên nào được ! Kẻ nào dám sanh sự, ta lập tức giết chết, quyết không dung thứ Tô Anh vọt miêng hỏi:

- Bà không xuất thủ tiếp trợ Hoa Vô Khuyết ? Lân Tinh Cung Chủ chưa kịp đáp, Yêu Nguyệt Cung Chủ lạnh lùng thốt:

- Y thị dám xuất thủ, ta giết y thị ngay !

Tô Anh lại hỏi:

- Còn bà ? Nếu bà xuất thủ ? Yêu Nguyệt Cung Chủ đáp:

- Thì ta giết ta ! Ta nhất định không dung tha ta !

Tô Anh khô lệ gọi to:

- Tiểu Linh Ngự ! Người nghe chứ ! Lời nói của Di Hoa Cung Chủ xuất phát như gió, ngàn ngựa khó theo ! Họ chẳng bao giờ tráo trở đâu ! Vô luận thế nào người cũng phải thủ thắng !

Nàng có biết đâu, nếu thắng thì chàng còn bi thảm hơn !

Bởi Tiểu Linh Ngự thắng, chỉ có nàng là được lợi thôi. Mà Hoa Vô Khuyết chết, là một niềm khổ đau nhất đời của Tiểu Linh Ngự vậy !

Trời đang trong sáng đó, mây chợt kéo đến, mây đen u ám đến. U ám bên ngoài cảnh vật. U ám trong lòng người !

Gió lay cành, lá rung, lá vùn vẫy với gió, trước khi rơi. Con người

cũng như là, đang vùng vẫy với bàn tay tử thần. Người thắng hay tử thần thắng ? Người thắng, tử thần cũng thắng. Bởi vì sao cũng có một người sống, và nếu có một người chết là tử thần cũng thắng. Trong hai người, phải có một chết. Tiểu Linh Ngư bắt đầu đi tới. U ám càng dày, càng nặng. U ám như gieo nặng nơi chân chàng. Trời đất như nín thở luôn, ngọn gió cuối cùng cũng tắt lịm, chim xếp cánh ẩn mình. Bên ngoài có bốn quả tim, tim của Yêu Nguyệt, Lân Tinh, Tô Anh, Thiết Tâm Nam, bốn quả tim cùng ngưng đập. Bên trong, hai quả tim, của Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư, cũng ngưng đập luôn. Tám ánh mắt đổ dồn về hai đấu thủ. Hai đấu thủ ghìm nhau, nghênh nghênh như đôi gà chọi. Mắt nghênh nhau, mà lòng cả hai có nghênh nhau không ? Người bên ngoài thăm đếm bước của người trong cuộc:

- Một... hai... ba...

Bước xong bước thứ ba, Tiểu Linh Ngư đứng lại, rồi quay đầu nhìn Tô Anh cười

- Phải rồi, ta vừa nhớ ra một việc, còn phải nói với ngươi !

Tô Anh kích động mãnh liệt, lệ nóng lại tuôn trào. Vô luận thế nào, cách đối xử của Tiểu Linh Ngư với nàng cũng có vẻ đặc biệt hơn bất cứ với ai khác. Nàng đáp:

- Ngươi nói đi, ta nóng nghe đây !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Ta khuyên ngươi, thừa lúc tuổi xuân, nên lấy chồng đi. Nếu không thì về già ngươi phải cô đơn đấy. Không ma nào chịu rước một bà lão năm, sáu mươi tuổi về mà làm gì. Ngươi hãy nhìn hai mục yêu quái kia mà liệu cho thân mình thoát:

- Đó là câu nói cuối cùng của Tiểu Linh Ngư, trước khi giã biệt cõi đời. Trong trường hợp này, chàng vẫn còn tâm tình nói được một câu như vậy !

Tô Anh nghe tim thất lại, lâu lắm, nàng rung giọng rít qua hai hàm răng:

- Người yên trí, ta không chờ lâu đâu !

Nhưng, Tiểu Linh Ngư mừng tượng như không nghe nàng nói gì, nhích chân bước tới. Bước thứ tư !

Câu nói của chàng là một mũi tên, bắn ba cái đích. Tô Anh thất tim, hai vị cung chủ sôi sục máu. Song phương từ từ bước tới. Bên ngoài, người ta âm thầm đếm:

- Mười một !... mười hai !... mười ba !... Còn hai bước nữa !

Hai anh em sẽ tương tàn, tương sát Hiện tại, không còn một ai trên thế gian này ngăn chặn kịp tầm thảm kịch sắp xảy ra. Yêu Nguyệt Cung Chủ điếm một nụ cười. Một nụ cười tàn khốc !

Cả hai đã bước đến bước thứ mười bốn. Tiểu Linh Ngư nhìn đăm đăm Hoa Vô Khuyết. Hoa Vô Khuyết tránh ánh mắt của chàng. Vô luận họ chậm thế nào, cái bước cuối cùng, bước thứ mười lăm cũng phải đến ! Lân tinh và yêu Nguyệt cùng nắm chặt đôi tay Nhưng Tô Amh và Thiết Tâm Nam thì buông xuôi tay, run rẩy thân hình đáng sợ ! Ngờ đâu Tiểu Linh Ngư bỗng ngã xuống !

Trong khi mọi người đều khẩn trương, bỗng Tiểu Linh Ngư ngã xuống, chẳng ai rõ tại sao có chuyện lạ lùng như vậy. Hoa Vô Khuyết sửng sờ. Thiết Tâm Nam cũng sửng sờ. Tô Anh cũng mất bình tĩnh ngay. Cả Yêu Nguyệt Cung Chủ và Lân Tinh Cung Chủ cũng biến sắc luôn. Ngã xuống rồi, Tiểu Linh Ngư phát rung liên. Chàng rung một cách đáng sợ, vừa rung vừa co quắp tay chân, thân hình cuộn tròn. Lân Tinh Cung Chủ dậm chân:

- Người làm cái chi thế ? Yêu Nguyệt Cung Chủ nổi giận:

- Hấn giả chết đó !

Hoa Vô Khuyết ấp úng:

- Nhưng... hấn... hấn không có vẻ giả vờ...

Yêu Nguyệt Cung Chủ quát:

- Giết hắn ! Giết ngay !

Hoa Vô Khuyết cúi đầu:

- Hắn không còn công lực hoàn thủ, đệ tử làm sao xuất thủ ? Yêu Nguyệt cung chủ lại quát:

- Hắn không dám động thủ với ngươi, là hắn nhân bại rồi, tại sao ngươi không thể giết hắn ? Hoa Vô Khuyết cúi đầu thấp hơn, không xuất thủ mà cũng chẳng nói gì. Yêu Nguyệt Cung Chủ phẫn nộ:

- Vừa rồi, ta nói gì với ngươi, ngươi quên rồi phải không ? Tô Anh run giọng chen vào:

- Các vị không thể nào động thủ sát hại một người không đủ sức kháng cự. Làm sao động thủ được chứ ? Rồi như điên, nàng chạy tới, định nhào lên mình Tiểu Linh Ngư, nhưng chưa đến nơi, nàng cảm thấy một đạo kinh lực cực mạnh cuốn tới, tung nàng lên không, rơi ngửa trên mặt đất. Yêu Nguyệt Cung Chủ quát:

- Tại sao ngươi không xuất thủ ? Không lẽ cứ mỗi lần hắn giả chết là ngươi bỏ qua cho hắn ? Không lẽ ngươi quên quy củ của môn phái ? Không lẽ ngươi dám không nghe lời ta ? Hoa Vô Khuyết xuất mồ hôi lạnh khắp đầu, từng hạt to rơi xuống độp độp. Hắn cúi đầu, liếc nhìn Tiểu Linh Ngư, rung giọng hỏi:

- Tại sao ngươi không chịu đứng lên, liều sống chết với ta một trận ? Không lẽ trong tình huống này ngươi bức ta phải hạ sát ngươi ? Tiểu Linh Ngư cố gắng cười nửa nụ:

- Ngươi cứ hạ thủ gấp đi ! ta tuyệt nhiên không oán trách ngươi đâu. Chỉ vì ta chết, không do ngươi mà chết, dù chính ngươi hạ sát ta ! Kẻ giết ta thực sự chính là Giang Ngọc Lang đó !

Yêu Nguyệt Cung Chủ biến sắc:

- Ngươi nói thế là có ý tứ gì ? Tiểu Linh Ngư thờ dãi:

- Chỉ vì, nếu ta không trúng độc, thì hiện tại làm gì ta mất hết công lực

để xuất thủ ? Và xuất thủ rồi, vị tất ta bị giết ? Như vậy kẻ chân chính giết ta, chẳng phải là người ! Ta không thực sự chết nơi tay người ! Người đừng thắc mắc, cứ hạ thủ đi !

Chàng nhìn qua Yêu Nguyệt Cung Chủ, gần từng tiếng, tiếp:

- Giang Ngọc Lang mới là kẻ chân chánh giết ta !

Yêu Nguyệt Cung Chủ và Lân Tinh Cung Chủ cùng đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều sửng sờ. Một lúc sau, Lân Tinh Cung Chủ cao giọng hỏi:

- Làm sao Giang Ngọc Lang hạ độc được với người ? Tiểu Linh Ngư cười khở:

- Vô luận thông minh đến đâu, một người cũng có thể bị lừa như thường !

Lân Tinh hỏi tiếp:

- Người trúng độc gì ? Tiểu Linh Ngư đáp:

- Nữ Nhi Hồng !

Lân Tinh Cung Chủ thở một hơi dài, nhìn sang Yêu Nguyệt trầm giọng thốt:

- Xem tình trạng hần, đích xác là hần bị chất độc Nữ Nhi Hồng hành hạ !

Yêu Nguyệt Cung Chủ biến xanh sắc mặt. Lâu lắm, bà cười lạnh thốt:

- Hần có nguy kể đã đoán, người đừng quá tin lời hần !

Tiểu Linh Ngư cất tiếng:

- Tin hay không do người ! Bất quá, lúc ta trúng độc, có nhiều người trông thấy !

Yêu Nguyệt Cung Chủ hỏi liền:

- Những ai ? Thiết Bình Cô, Hồ Dục Sư, và chính kẻ hạ độc là Giang Ngọc Lang !

Lân Tinh và Yêu Nguyệt lại nhìn nhau, cả hai cùng phóng mình đi, thoáng mắt đã xa ngoài mười trượng. Trúng độc, là một bất hạnh. Song hiện tại, Tô Anh và Thiết Tâm Nam, Hoa Vô Khuyết lại cho là một đại hạnh. Trên đời này, cái bất hạnh của mọi người là cái đại hạnh của Tiểu Linh Ngư. Chỉ có mỗi một mình chàng. Lân Tinh Cung Chủ và Yêu Nguyệt Cung Chủ cùng đến một cội cây. Lân Tinh hỏi:

- Thơ thơ nghĩ sao ? Yêu Nguyệt còn giận đến trắng mặt, nín lặng không nói gì. Lân Tinh tiếp:

- Nếu Tiểu Linh Ngư thật sự trúng độc của Giang Ngọc Lang, thì đích xác là dù đánh chết hấn, cái chết đó không thể là do Hoa Vô Khuyết gây nên. Như vậy thì, kế hoạch của ta phải trở thành vô nghĩa !

Yêu Nguyệt quắc mắt sáng hơn dao, nhìn bào muội trừng trừng. Bà rung giọng thốt:

- Diệu kế của người đó ! Cái diệu kế bắt buộc ta phải chờ đợi suốt hai mươi năm dài ! Hà hưởng, chúng đã trưởng thành rồi ! Chắc gì ta bức bách Hoa Vô Khuyết xuất thủ hạ sát Tiểu Linh Ngư, mà hấn chịu nghe lời ta ! Ta cứ tưởng, Tiểu Linh Ngư lớn lên rồi sẽ thù oán Di Hoa Cung, sẽ tìm môn đệ Di Hoa Cung mà hãm hại ! Ngờ đâu, chúng có ý né tránh nhau như thế đó !

Lân Tinh Cung Chủ thở ra:

- Tôi làm sao biết được hai mươi năm sau, Tiểu Linh Ngư biến thành con người như hiện tại ? Nếu hấn là con người như chúng ta phát họa, thì Hoa Vô Khuyết đã giết hấn từ lâu !

Đoạn bà thở dài, tiếp:

- Trên thế gian có lắm biến hóa, bất cứ ai cũng không dự liệu nổi ! Thơ thơ trách tôi làm gì !

Yêu Nguyệt Cung Chủ nổi giận:

- Ta không trách người thì trách ai ? Người không nắm vững vấn đề, thì đừng... đừng bày kế hoạch đó !

Lân Tinh Cung Chủ vụt cười lạnh:

- Tuy chủ ý do tôi đề ra, song thơ thơ không phản đối ! Hà huống, nếu thơ thơ nhận thấy chủ ý đó không ổn, thì hiện tại cũng còn kịp thời hạ sát cả hai kia mà !

Yêu Nguyệt Cung Chủ đảo bàn tay, toan tát vào mặt Lân Tinh Cung Chủ. Nhưng Lân Tinh Cung Chủ quắc mắt nhìn bà trừng trừng, mừng tượng muốn nói:

- Tôi không còn là một đứa bé con nữa, tôi không để thơ thơ tùy tiện tác oai tác phúc đâu !

Yêu Nguyệt Cung Chủ cuối cùng cũng buông tay xuống. Bà cất giọng rung rung, thốt:

- Ta... ta kiên nhẫn chịu đựng suốt hai mươi năm để chờ phút giây này ! Bây giờ người bảo ta làm cái việc đáng lẽ phải làm hai mươi năm trước !

Nhìn bàn tay người chị, Lân tinh tiếp:

- Thơ thơ chịu đựng thống khổ suốt hai mươi năm, dễ thường trong hai mươi năm đó, tôi lại khoái hoạt hơn thơ thơ à ? Nín lặng một lúc lâu, bà tiếp luôn:

- Tuy nhiên trong hai mươi năm qua, chẳng phải chúng ta không thu hoạch một kết quả nào ! Bởi dưới gầm trời này, ngoài hai chúng ta ra, chẳng còn ai hiểu sự bí mật đó cả ! Chỉ có chúng ta mới biết họ là hai anh em. Nếu chúng ta không tiết lộ ra, đến chết cả hai anh em cũng không biết nổi !

Yêu Nguyệt dịu sắc mặt lại:

- Đúng vậy ! Vĩnh viễn chúng không biết được !

Lân Tinh lại nói tiếp:

- Sở dĩ thế, sớm muộn gì cũng có một ngày chúng sẽ tàn sát lẫn nhau, mạng vận của chúng đã được trù định như vậy rồi, không làm sao biến cải được ! Ngoài chị em ta, chẳng ai biến cải nổi !

Bà gằn từng tiếng:

- Mà chúng ta thì không hề có ý cải biến ! Phải vậy không ? Yêu Nguyệt gật đầu:

- Đương nhiên !

Lân Tinh thốt:

- Cho nên, hiện tại, chúng ta không cần phải nóng nảy, tuy rằng chờ đợi là một nỗi khổ, song nỗi khổ của chúng còn lớn hơn nỗi khổ của bọn ta ! Chúng ta cứ thản nhiên nhìn chúng dẫy dựa trong bàn tay mạng vận, như con chuột né tránh con mèo một cách gian lao vất vả. Hà huống, chúng ta đã chờ được hai mươi năm thì chờ thêm mấy tháng nữa có sao đâu !

Yêu Nguyệt trầm ngâm một chút:

- Ý tứ của người có phải là...

Bà dừng lại, không nói tiếp. Chỉ vì bà phát hiện ra, người em gái đang mím miệng cười. Bình sanh, bà mới hỏi ý kiến của em, duy nhất có mỗi một lần này, từ hơn bốn mươi năm qua ! Bà cảm thấy oai nghiêm của bà kém giảm. Rồi bà đổi giọng, lạnh lùng tiếp

- Ta biết ý tứ của người ! Người muốn trước hết giải độc cho hắn, rồi sau đó mới bảo Hoa Vô Khuyết hạ thủ. Người muốn cho hắn hoàn toàn chết về tay Hoa Vô Khuyết. Phải vậy không ? Trong ánh mắt của Lân Tinh, ẩn ước có ý cười thỏa mãn. Bà dịu giọng, đáp:

- Phải ! Bởi chỉ có cách đó mới làm cho Hoa Vô Khuyết thống khổ vì hối hận, hắn dù còn sống, song tự xem như đã chết rồi. Nếu bây giờ, thơ thơ bảo Hoa Vô Khuyết ra tay, thì hắn nghĩ rằng trách nhiệm về cái chết của Giang Tiểu Ngư không hoàn toàn do hắn gây nên. Hơn

nữa, có thể hẳn tìm cách giết Giang Ngọc Lang để báo thù cho Giang Tiểu Ngư. Mà nếu sự tình diễn tiến như vậy thì cái kế hoạch của chị em ta đâu còn ý nghĩa gì nữa ? Yêu Nguyệt nghĩ ngợi giây lâu rồi hỏi:

- Nhưng người có chắc là Giang Tiểu Ngư thật sự trúng độc không ?
Lân tinh thốt:

- Chúng ta tra cứu việc đó ngay bây giờ !

Tiểu Linh Ngư còn nằm tại chỗ rung rung. Hoa Vô Khuyết, Tô Anh, Thiết Tâm Nam, không ai nhìn chàng. Ánh mắt của họ cùng hướng về Di Hoa Cung Chủ. Điều đó không có nghĩa là họ không quan tâm đến chàng. Trái lại, họ rất quan tâm, bởi sanh mạng của chàng không do sự rung rung định đoạt, mà chính là thái độ của hai bà. Cả hai đang chờ đợi một biểu hiện qua thần sắc của hai bà. Rất tiếc, họ không thấy được gì, không nghe được gì ngoài ánh mắt ngời niêm oán độc của Yêu Nguyệt Cung Chủ, và gương mặt lạnh muôn đời của cả chị lẫn em. Cuộc hội thảo của hai cung chủ không kéo dài lâu, song cả ba xem như một thế kỷ. Chỉ có Tiểu Linh Ngư, mặc dầu còn rung dữ dội, song thần sắc không mấy may mắn khẩn trương, mừng tượng chàng đã đoán định là Di Hoa Cung Chủ không hề giết chàng trong hiện tại. Lâu lắm, chị em Di Hoa Cung Chủ trở lại cục trường. Hoa Vô Khuyết bước tới nghinh đón, nhưng vừa bước được một bước lại dừng. Yêu Nguyệt Cung Chủ đến cạnh Tiểu Linh Ngư trầm giọng hỏi:

- Lúc người trúng độc, Thiết Bình Cô có trông thấy phải không ? Tiểu Linh Ngư đáp:

- Ừ !

Yêu Nguyệt lại hỏi:

- Bây giờ nàng ở đâu ? Người gọi nàng ra đây cho ta hỏi. Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Nàng ở đâu ta làm sao biết ? Người bảo ta đi đâu gọi nàng ? Yêu Nguyệt Cung Chủ nổi giận:

- Nàng còn ở dưới hố, chớ ở đâu ? Rõ ràng là nàng không dám

chường mặt. Tiểu Linh Ngư cười mỉa:

- Người cho rằng trong đó chỉ có một lối thoát thôi à ? Yêu Nguyệt Cung Chủ cười lạnh:

- Nếu có lối khác, tại sao người không đi !

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Ta không đi vì ta không muốn thất ước với Hoa Vô Khuyết, còn Thiết Bình Cô thì thật sự đã đi rồi. Người không tin tại sao không xuống dưới đó mà xem ? Yêu Nguyệt Cung Chủ phi thân đến miệng hố ngay. Đường dây của Hoa Vô Khuyết còn thông xuống bên dưới. Lập tức, bà theo đường dây tuột xuống đáy hố. Không lâu lắm, bà trở lên, ần ước về kinh dị thoáng nơi gương mặt bà. Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Sao ? Người tin chưa ? Yêu Nguyệt Cung Chủ chỉ hừ, không đáp. Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Người thấy đó, Nếu ta tránh cuộc giao thủ với Hoa Vô Khuyết, thì ta và Tô Anh đã đi rồi. Làm gì phải đợi gặp nhau để giả vờ chết ? Yêu Nguyệt Cung Chủ trầm ngâm một lúc, rồi hỏi:

- Người biết Giang Ngọc Lang hiện giờ ở đâu chẳng ? Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Biết chứ ! Chỉ sợ ta nói ra, người không dám đến đó thôi !

Yêu Nguyệt không giận, điềm nhiên thốt:

- Dưới gầm trời này, không có nơi nào ta không dám đến cả. Tiểu Linh Ngư khích:

- Nhưng phải trừ nơi đó, chỉ vì ta chưa thấy một nữ nhân nào không ngán sợ con chuột già !

Yêu Nguyệt chớp mắt:

- Người muốn nói đến Ngụy vô Nha ? Giang Ngọc Lang ở trong động

của lão ta ? Động lão ta ở tại núi này ? Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Đương nhiên rồi ! Thế người không biết à ? Hay đã biết mà sợ, không dám đến đó tìm hấn, nên vờ không biết ? Thực ra chàng hiểu Ngụy Vô Nha ẩn trú trong đó để luyện môn công, hầu đối phó với Di Hoa Cung Chủ. Dĩ nhiên, lão không thể để cho Di Hoa Cung Chủ biết nơi ẩn trú, trước khi luyện xong môn công đó. Chàng lấy làm lạ, tại sao Hoa Vô Khuyết không cáo tố với sư phó. Nguyên nhân đó chỉ có một mình Tô Anh biết được mà thôi. Bởi vì Hoa Vô Khuyết chưa hề gặp Ngụy Vô Nha. Đáng lẽ nàng phải cho Tiểu Linh Ngư biết sớm, trong động của Ngụy Vô Nha vừa phát sanh một biến cố kinh hồn, chẳng những Giang Ngọc Lang không có mặt, mà cả Ngụy Vô Nha cũng vắng bóng luôn. Nàng còn giấu, là vì nàng còn định trở lại đó xem qua tình hình, cho biết việc gì đã xảy ra. Nàng sợ Tiểu Linh Ngư không chịu đi theo. Yêu Nguyệt Cung Chủ không biến đổi thần sắc, mặc dù Tiểu Linh Ngư cố ý khiêu khích bà mấy lượt. Đủ biết, bà vẫn không xem Ngụy Vô Nha ra gì. Và Tiểu Linh Ngư suy theo đó, thêm ngán sợ bà. Tuy nhiên chàng cũng nhận thấy luôn, trong con mắt của bà, chàng còn quan trọng hơn Ngụy Vô Nha. Tô Anh theo dõi diễn tiến của sự tình, càng lúc càng lấy làm lạ hơn. Nàng thầm nghĩ:

- Vô luận thế nào, trên giang hồ Ngụy Vô Nha cũng là một tay lợi hại cao hạng. Hơn hai mươi năm qua lão ẩn tích để luyện một môn công, đối phó với Di Hoa Cung Chủ, như vậy là giữa song phương có một mối thâm cừu. Nhưng Di Hoa Cung Chủ lại xem thường lão ! Còn Tiểu Linh Ngư, cho tới bây giờ, chàng mới biết mặt thật của bà, thế mà bà cừu hận chàng cực độ, đến đổi một việc nhỏ nhặt của chàng, bà cũng chẳng bỏ qua ! Thậm chí bà còn cố gắng chịu đựng bức tức. Bà chỉ muốn tay Hoa Vô Khuyết hạ sát Tiểu Linh Ngư thôi ! Thế là nghĩa làm sao ? Nàng nhận ra, sự tình cực kỳ phức tạp !

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Được rồi ! Ta đưa người đến đó. Song hiện tại ta đi không nổi, ai dìu ta đây ? Hoa Vô Khuyết và Thiết Tâm Nam tựa hồ muốn vươn tay ra nhưng Hoa Vô Khuyết phát hiện ánh mắt sắc lạnh của Di Hoa Cung Chủ, lập tức hấn quay đầu nhìn Thiết Tâm Nam, như muốn cho Thiết Tâm Nam bước tới dìu Tiểu Linh Ngư. Nhưng bắt gặp ánh mắt của Hoa Vô Khuyết, Thiết Tâm Nam vội cúi đầu xuống. Tô Anh mỉm cười, cất giọng dịu dàng:

- Nhà người không hiểm ta đi chậm thì để ta dìu cho !

Tô Anh dìu Tiểu Linh Ngư đi xa rồi, Hoa Vô Khuyết còn đứng nguyên tại chỗ, Thiết Tâm Nam còn cúi đầu. Lệ thảm vượt mắt nàng, rơi xuống từng hạt, từng hạt Lân Tinh Cung Chủ nhìn Hoa Vô Khuyết, nhìn Thiết Tâm Nam, bỗng nắm tay Thiết Tâm Nam, dịu giọng thốt:

- Người đi theo ta !

Nằm mộng, Thiết Tâm Nam cũng không tưởng là Di Hoa Cung Chủ chiếu cố đến nàng. Chẳng rõ nàng vui hay nàng sợ ? Có điều nàng nghe niềm phấn khởi bừng lên, theo Lân Tinh Cung Chủ mà đi. Hoa Vô Khuyết thấy thế, vừa mừng, vừa sợ. Ngưng rồi chẳng hiểu tại sao, vẻ ưu tư hiện ra nơi ánh mắt của nàng, một niềm ưu tư nặng nề bi thảm. Yêu Nguyệt Cung Chủ từ từ thốt:

- Bây giờ, người có thể đi được rồi !

Hoa Vô Khuyết nhận thấy, sự phó đã khám phá ra tâm sự của hắn. Tâm sự quanh Thiết Tâm Nam !

Và tâm sự đó rất thông thường, người như Yêu Nguyệt Cung Chủ làm gì lại chẳng thấy ?

Hồi 102

Nguy Đến Hiểm

Tô Anh và Tiểu Linh Ngư đi một lúc lâu, phía sau chưa có ai đi theo. Nàng quay đầu nhìn lại, bỗng bật cười, hỏi:

- Trong nửa ngày qua, có lắm sự phát sinh, mà sự nào cũng ngoài ý tưởng cả ! Khiến con người phải run sợ từng cơn ! Thực ra, mỗi sự đều do người an bày trước. Có đúng vậy không ? Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Người nói gì, ta không hiểu !

Tô Anh vẫn cười, tiếp:

- Đừng giả vờ. Hiện tại ta đã biết, chẳng những người cố ý để cho Giang Ngọc Lang xô xuống hố, mà cái sự trúng độc người cũng cố ý hơn, chẳng bao giờ có việc người bị lừa !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Tại sao ta cố ý trúng độc ? Không lẽ ta thích bị người hạ độc ? Tô Anh thốt:

- Chỉ vì người biết, chỉ có cách đó mới làm cho Hoa Vô Khuyết xuôi tay, mà người cũng không muốn xuất thủ với Hoa Vô Khuyết. Người biết chắc thế nào Di Hoa Cung Chủ cũng tìm cách giải độc cho người. Cho nên, người ngoài lo sợ cho người cực độ, còn chính người thì lại ung dung như thường. Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Ta không khẩn trương, là vì trời sanh ta với sự bình tĩnh tuyệt đối, con người ta không hề biết khẩn trương, bất cứ trong trường hợp nào. Dù cho trời long đất lở, ta vẫn thản nhiên như thường !

Tô Anh mỉm cười:

- Người càng phủ nhận, càng chứng tỏ người cố ý giả vờ !

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Cái đạo lý đó đúng quá ! Chắc là khi nào người càng chối là không ăn cứt chó, thì sự chối đó chứng minh người quả có ăn cứt chó. Tô Anh không màng đến câu châm biếm, cứ tiếp luôn:

- Người cũng biết là Di Hoa Cung Chủ sẽ tra cứu xem người có thật sự trúng độc hay không, cho nên trước hết người để cho Thiết Bình Cô và Hồ Dược Sư tùy tiện ra đi. Và như vậy thì Di Hoa Cung Chủ chỉ còn có cách là tìm Giang Ngọc Lang. Nhưng người lại biết Giang Ngọc Lang có mặt trong hang con chuột già, Di Hoa Cung Chủ muốn gặp hẳn tất phải chạm mặt Ngụy Vô Nha. Song phương tương hội, tất phải có cuộc chiến xảy ra ! Bên nào chết, cũng có lợi cho người cả !

Thốt đến đó, nàng thở dài, rồi tiếp:

- Đúng là một viên đá, chọi một lúc hai con chim !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người càng nói, ta nghe càng hồ đồ !

Tô Anh cười nhẹ:

- Người không thừa nhận cũng chẳng quan hệ gì , chỉ biết là ta đã hiểu rõ ! Cái gì ta cũng không sợ, ta chỉ sợ người dùng tim và óc quá độ, chưa đến tuổi ba mươi, chắc người rụng hết tóc mà thành trọc đầu !

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Trọc đầu thì trọc, có sao đâu ? Có rất nhiều nữ nhân cho rằng nam nhân trọc đầu sáng giá nhất !

Không để Tô Anh nói gì, chàng tiếp luôn:

- Người hỏi ta nhiều quá, đến lượt ta hỏi người. Tô Anh nhìn chàng:

- Người muốn hỏi chuyện chi ? Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Vô luận thế nào, nghĩ ra Ngụy Vô Nha cũng đối xử rất tốt đối với người, người đã thừa nhận lão ta là nghĩa phụ, hiện tại Di Hoa Cung Chủ đến tìm lão, người chẳng những không lo lắng, mà lại còn dẫn đường. Thế là nghĩa làm sao ? Tô Anh không đáp. Một lúc lâu nàng thở dài. Tiểu Linh Ngự lại tiếp:

- Ta biết, người có giấu một sự gì ! Hay là vừa rồi , Thiết Tâm Nam ... Đột nhiên chàng bỏ ngang câu nói. Bởi lúc đó, Lân Tinh Cung Chủ và Thiết Tâm Nam đã theo kịp họ. Chàng chớp mắt, vụt nhìn qua Thiết Tâm Nam, cười hỏi:

- Lâu lắm rồi, chúng ta không gặp nhau ! Chắc cũng hơn hai tháng, phải không ? Thiết Tâm Nam tự hồ không tưởng là Tiểu Linh Ngự lại bắt chuyện với nàng. Trong lúc tình cờ, nàng đâm ra lúng túng, mặt đỏ lên, không nói được tiếng gì. Tiểu Linh Ngự trở lại Tô Anh, thốt:

- Người thấy đó, mới cách nhau hai tháng, mà nàng lạnh nhạt với ta như thế ! Ta hỏi nàng, nàng chỉ đỏ mặt rồi thôi, chẳng chịu đáp lời !

Tô Anh thở dài, thấp giọng đáp:

- Nàng đã khổ lắm rồi, sao người còn gây phiền thêm nàng nữa làm chi ? Tiểu Linh Ngự hướng qua Thiết Tâm Nam, tiếp:

- Người có nghe đó chẳng ? Nàng ấy nói là ta làm khổ thêm cho người trong khi người quá khổ. Bất quá ta chỉ hỏi người một câu thông thường vậy thôi mà, ta có nói gì hơn làm cho người khổ hơn đâu ? Người có khổ không ? Thiết Tâm Nam lắc đầu, đôi mắt bắt đầu rục rỏ. Tiểu Linh Ngự lại hỏi:

- Có phải là hai tháng nay, chúng ta không gặp nhau chẳng ? Thiết Tâm Nam cúi đầu:

- Phải ! ... Tiểu Linh Ngự thở dài:

- Ta nghĩ, hơn hai tháng nay, chắc có nhiều việc phát sinh. Chỉ vì ta nhận thấy, cách mặt nhau trong khoảng thời gian đó, mà người biến đổi rất nhiều !

Thiết Tâm Nam nghe nhói ở tim. Không dần được, nàng để lệ tuôn trào. Bởi, nàng cũng nhận thấy là nàng có biến đổi. Trước kia, cứ mỗi lần trông thấy Tiểu Linh Ngư, vô luận trong tình huống nào, vô luận có ai ở bên cạnh, nàng cũng chạy tới đón chàng. Còn bây giờ !

Bây giờ thì chẳng biết tại sao, nàng không còn vồn vập như trước. Không lẽ cái phân lượng của Hoa Vô Khuyết càng ngày càng gieo nặng thêm nơi lòng nàng ? Mà đúng vậy, phân lượng đó càng ngày càng gia trọng nơi lòng nàng, chỉ vì hơn hai tháng nay, nhiều sự lạ phát sinh quá !

Cũng có thể nàng quên đi Hoa Vô Khuyết có cứu mạng nàng ba lần. Nhưng nàng làm sao quên được sự săn sóc của Hoa Vô Khuyết lúc nàng thọ thương ? Trong mấy hôm nàng nằm bệnh, cơ hồ Hoa Vô Khuyết không thay đổi y phục, không ngủ một phút giây, bắt quá hẳn ăn uống qua loa để cảm hơi vậy thôi !

Rồi khi nhắm mắt lại, là nàng thấy cái đêm nào, cả hai đi trên đường vắng, tìm quán rượu giải khát. Nàng cũng thấy lại luôn tình huống của Hoa Vô Khuyết cười điên, cười đến kích nộ nàng, nàng bỏ hẳn mà đi, không muốn nhìn hẳn trong sự thống khổ. Một con người biết mình sắp chết, vẫn còn lo nghĩ đến sự hoan lạc lẫn bi thương cho kẻ khác, xem nhẹ cái khổ sở của mình !

Con người đó, còn ai quên được ? Lân Tinh Cung Chủ bên cạnh nàng, nhìn nàng chăm chú. Bỗng bà cười lạnh:

- Người có tự thấy mình biến đổi không ? Thiết Tâm Nam đáp ứng:

- Tôi ... tôi ... Nàng chưa nói tiếp được gì, vụt rơi lệ. Lân Tinh Cung Chủ quay sang Tiểu Linh Ngư, lạnh lùng tiếp:

- Người không cần phải hỏi thêm gì nơi nàng nữa. Bởi người thừa hiểu nàng sẽ đáp như thế nào. Không chờ Tiểu Linh Ngư cất tiếng, bà cười tiếp luôn:

- Tuy nhiên, người muốn thà không hiểu là hơn, phải vậy không ? Tiểu Linh Ngư cười nữa:

- Nếu người cho rằng ta khó chịu, thì đúng là thấy quỷ giữa ban ngày.

Lân Tinh Cung Chủ điềm nhiên:

- Ta hy vọng người không khó chịu ! Vậy là tốt hơn hết !

Thật sự Tiểu Linh Ngự có không khó chịu chẳng ? Chỉ có chàng mới biết được điều đó !

Tô Anh không bước vội, cứ từ từ mà đi, một lúc sau họ thấy một khu rừng rậm rạp, phía trước mặt, cách xa xa. Tiểu Linh Ngự thốt:

- Động của họ Ngụy ở phía hậu khu rừng đó !

Một con chuột vừa to vừa mập bồng từ trên tàng cây nhảy xuống, rồi lúi mình vào đám cỏ. Một lúc sau, có tiếng động trong đám cỏ, như nhiều lượn sóng uốn lượn lên xuống bất định, dường tượng có vô số chuột chạ tới chạy lui. Tiểu Linh Ngự cau mày, thốt:

- Từ lâu, Ngụy Vô Nha xem lũ chuột này như bữa bổi, sao hôm nay lại để cho chúng chạy loạn như vậy ? Tô Anh miệng không nói gì, song lòng rất lo lắng. Trong bóng tối mờ mờ của tàng cây, nàng thấy một người bị treo nơi cành cây, gió thổi qua, quạt xác đó đong đưa. Tiểu Linh Ngự cau mày, hỏi:

- Kỳ quái, nơi ngưỡng cửa của Ngụy Vô Nha , sao lại có người bị treo ? Người đó, đã chết rồi !

Xác người chết không có thương tích. Một bên má có dấu bầm, sưng vù lên. Xem ra, trước lúc chết, y bị ai đó tát tay vào mặt. Lân Tinh Cung Chủ cau mày, hỏi:

- Người này là đệ tử của Ngụy Vô Nha ? Tiểu Linh Ngự thờ dài , cười khở:

- Trừ đệ tử của Ngụy Vô Nha, còn có ai khác bị tát tay rồi tức uất đến treo mình mà chết ? Lân Tinh Cung Chủ hỏi tiếp:

- Người mới nói người này tự treo mình à ? Tiểu Linh Ngự không đáp, chỉ cởi chiếc áo của người đó. Nơi ngực, có hai hàng chữ:

- Tiểu Linh Ngự thốt:

- Hiện tại thì người hiểu rồi. Có thể là đã có người toan xâm nhập sơn động của Ngụy Vô Nha , người này ngăn trở nên bị tát tay, vì sợ quy củ hẳn tự treo mình mà chết ! Xem ra, treo mình mà chết chẳng phải chỉ có mỗi một người này thôi đâu !

Đúng như Tiểu Linh Ngư nói, quanh đó có hơn mười người tự treo mình. Nơi má người nào cũng có dấu bầm và sưng bên má tả. Đến cả xương gò má phía đó cũng vỡ vụn. Tiểu Linh Ngư thở dài, lẩm nhẩm:

- Người nào đó có công lực rất cao, tùy tay mà tát đến vỡ cả xương mặt ! Chẳng biết người đó là ai ! Dám đến tận cửa của Ngụy Vô Nha mà gây sự, thật là can đảm không tưởng nổi !

Chàng cúi đầu, phát hiện ra những chiếc răng rơi, nằm rải rác lẫn với những vết máu. Răng của nạn nhân !

Hơn mười xác treo cùng có một vết thương đồng nhau, cùng bị đánh văng răng như nhau ! Đánh mà đối phương hơn mười người không kịp hoàn thủ, người nào đó quả thật là tay phi thường, công lực và thủ pháp đáng sợ. Tiểu Linh Ngư trầm kinh hãi, bởi chàng thừa hiểu, võ công của bọn đệ tử Ngụy Vô Nha đâu có hèn kém gì ? Chàng lẩm nhẩm:

- Võ công của người này, ít nhất cũng hơn ta đến mấy bậc !

Tô Anh hỏi:

- Bằng vào đâu mà người nhận ra sự hơn kém đó ? Nàng càng phút càng lo lắng, luận về võ công, Ngụy Vô Nha không hơn Tiểu Linh Ngư bao nhiêu, mà hung thủ thì cao hơn Tiểu Linh Ngư đến mấy bậc, như vậy thì Ngụy Vô Nha khó tránh được nguy hại với người đó rồi !

Tiểu Linh Ngư giải thích:

- Ta có thể hạ sát hết bao nhiêu người này, song nếu bảo ta phải tát vào mặt mỗi tên một tát tay, thì chắc chắn là ta không làm nổi !

Tô Anh hỏi:

- Tại sao ? Chẳng lẽ giết người lại là cái việc dễ làm hơn tát tay ?
Tiểu Linh Ngư đáp:

- Chỉ vì nếu muốn giết chúng, ta có thể dùng mọi thủ pháp, do đó chúng không tránh né, chống cự kịp. Còn tát tay, là phương pháp duy nhất, áp dụng với nhiều người, khó thành công lắm. Hạ xong người trước, ta chắc quay sang người sau thì chúng đã đề phòng rồi ! Cho nên, cái khó là ở chỗ dùng một sát thủ pháp duy nhất hạ nhiều người cùng một lúc. Tô Anh gật đầu:

- Có lý !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Người này lại không dùng công phu chân chính, chỉ tùy tiện mà tát tay, đối phương không chống đỡ nổi, mà cũng không tránh né kịp, đủ thấy cái lối xuất thủ của y cực nhanh, ta không làm sao tránh kịp ! Đừng nói là tát một tay vào mặt, và bị tát vỡ mặt, văng răng ! Nội lực phát huy tùy tiện mà mạnh đến cỡ đó, thật là trên chỗ tưởng của ta vậy !

Yêu Nguyệt Cung Chủ vụt hỏi:

- Theo người, bọn này chết được bao lâu rồi ? Di Hoa Cung Chủ là một con người cao ngạo nhất trần đời , nếu mở miệng hỏi ý kiến nơi một người nào khác, thì cái người đó phải được bà xem trọng lắm !

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Theo ta nhận xét, thì một người chết rồi, trong một giờ sau, thân thể phải cứng lạnh !

Yêu Nguyệt hỏi:

- Vậy là người cho rằng, chúng chết trước đây độ một giờ thôi ? Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Ta đâu có nói như vậy ? Ta chỉ nói thân thể biến cứng lạnh sau khi người chết được một giờ thôi !

Lân Tinh hỏi:

- Vậy người nhận thấy chúng chết lúc nào ? Tiểu Linh Ngự đáp:

- Hôm qua, trước khi hoàng hôn xuống. Lân Tinh hứ một tiếng:

- Lấy gì làm chắc ? Tiểu Linh Ngự giải thích:

- Bởi vì trước đây mấy giờ, thì Thiết cô nương đã bị bắt vào động rồi. Hoa Vô Khuyết đến tìm nàng, thì hẳn là có đánh nhau với chúng, đánh luôn với Ngụy Vô Nha. Các người đến tìm Hoa Vô Khuyết , cũng phải đánh nhau với Ngụy Vô Nha ! Nhưng chẳng có gì xảy ra, như thế là lúc đó, bọn ấy đã chết rồi !

Lân Tinh gật đầu:

- Phải !

Tiểu Linh Ngự tiếp:

- Mà trước lúc đó, lại là đêm !

Bống, chàng day qua Lân Tinh hỏi:

- Nếu người muốn gây sự với Ngụy Vô Nha , người có thể đến tìm lão trong lúc đêm hôm tăm tối chẳng ? Lân Tinh trầm ngâm một chút, đoạn lắc đầu:

- Không !

Tiểu Linh Ngự tiếp:

- Dĩ nhiên là không ! Bởi , nếu người đến vào lúc tối trời , thì còn gì là thân phận của người ? Hà huống, bóng tối tạo sự lợi ích cho Ngụy Vô Nha, lão ám, mà người thì minh, hẳn người cũng biết lợi hại như thế nào ! Từ xa đến tìm người tận nhà mà gây thù, là người mất địa lợi rồi. Lại đến lúc ban đêm, người mất luôn thiên thời ! Mất hai cái đó, chắc gì người thủ thắng ? Chàng cười, hỏi:

- Là kẻ thông minh, khi nào người hành động ngu ngốc như vậy phải không ? Lân Tinh nhìn sang Yêu Nguyệt một thoáng, tuy bà không nói gì, ánh mắt của bà ẩn ước có vẻ tán thưởng. Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Căn cứ vào hành động của người đó, ta có thể đoán y là con người có khí phái lắm, một con người quang minh chính đại, hà huống luyện được võ công tuyệt đỉnh, đến đây trước hoàng hôn ngày hôm qua. Rồi chàng vỗ tay bôm bốp, cười hì hì:

- Các người có nhận ra là ý kiến của ta rất xác thực chẳng ? Yêu Nguyệt Cung Chủ lạnh lùng:

- Cái đạo lý đó rất giản đơn, ai không biết như vậy mà người hùng lên mặt ? Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Người đã biết, sao lại còn hỏi ta ? Yêu Nguyệt trầm gương mặt, không màng đáp lời chàng, tung mình vọt đi về phía khu rừng, ý chừng muốn xuyên rừng vào sơn động !

Tiểu Linh Ngư nheo mắt, nhăn mặt khi, cười thốt với theo:

- Người đừng giận dữ nhé ! Ta biết, tuy người không nói ra, chứ trong lòng người bội phục ta lắm !

Qua khỏi khu rừng, là đến một vách núi, sừng sững như tấm bình phong, ngăn đôi trời đời thành hai cảnh giới. Trên đầu vách núi, cỏ giây giăng mắc chằng chịt, cỏ giây thòng xuống rất dày, che mất màu đá. Yêu Nguyệt Cung Chủ nhìn mãi, không thấy động ở đâu. Bà quay đầu lại hỏi:

- Ngụy Vô Nha ở tại chỗ nào ? Bà nhìn Lân Tinh Cung Chủ mà hỏi, song Lân Tinh làm gì biết hơn bà ? Dĩ nhiên, câu hỏi vẫn hướng về Tiểu Linh Ngư. Tiểu Linh Ngư vờ không nghe, không hiểu, ngẩng mặt nhìn lên không lăm nhăm:

- Ta cứ tưởng là mưa sắp đổ xuống ! Không ngờ trời lại quang đãng !

Yêu Nguyệt trừng mắt nhìn chàng, cao giọng hỏi:

- Hang vách của Ngụy Vô Nha ở đâu ? Tiểu Linh Ngư vờ giật mình:

- Người hỏi ta ? Yêu Nguyệt phần nộ:

- Hỏi người đó !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Cái việc đó đơn giản quá mà, sao người còn hỏi ta ? Yêu Nguyệt giận xanh mặt, không nói được tiếng nào. Tiểu Linh Ngư cùng Tô Anh dìu nhau bước tới vệt giây cỏ ra. Giây cỏ có chỗ khô, chỗ tươi bất đồng, chàng vạch một lúc, một cửa hang lộ ra. Bên trong không có ánh sáng. Tiểu Linh Ngư thốt:

- Cửa động đó, ai muốn vào cứ vào !

Động rất tối, lối vào lại hẹp, dù cho người lùn muốn vào cũng phải cúi đầu, cong mình mới chui lọt. Ngụy Vô Nha là tay lợi hại, có hàng trăm đệ tử, tên nào cũng luyện được võ công cực cao, thế mà ở một nơi chỉ có chó mới chui lọt vào !

Ai ai cũng lấy làm lạ ! Người kinh dị hơn hết lại là Hoa Vô Khuyết. Bởi hắn đã thấy chỗ ở của Tô Anh rất trang nhã, thì ít nhất chỗ ở của Ngụy Vô Nha cũng phải trang nhã ngang nhau, nếu không hoa lệ hơn. Ngờ đâu lão ở một nơi quá tồi tàn như thế này !

Bất giác, hắn kêu lên:

- Ngụy Vô Nha ở đây sao ? Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Phải ! Người lấy làm lạ à ? Hoa Vô Khuyết còn muốn nói thêm, song bắt gặp ánh mắt của Yêu Nguyệt, hắn nín lặng. Mặt thì còn nụ cười nơi miệng, lòng thì thảm than, Tiểu Linh Ngư thốt:

- Ngụy Vô Nha là con chuột già, mà nơi này là tiêu chuẩn của một hang chuột, lão ta ở đây là thích nghi lắm rồi, tại sao các người kỳ quái ? Chàng chui mình vào trước, thân lắc lư, chân chơi chơi. Điều đó chứng tỏ chàng không còn khí lực. Nhưng Yêu Nguyệt quát:

- Khoan !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Tại sao ? Trong hang chuột, biết đâu chẳng có trăm ngàn điều cổ quái, rất có thể ai chui vào là chết ngay. Ta vì các người, hy sinh vào trước, lại không được sao ? Lân Tinh đáp:

- Chỉ vì vào trước gặp nguy hiểm trước, có thể chết nên người khoan vào. Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Không ngờ các người quan tâm đến ta như thế ! Đa tạ ! Đa tạ ! Ta đã trúng thứ độc xấu xa, thì có sống cũng không thú vị gì nữa ! Chết được là khoái nhất !

Yêu Nguyệt lạnh lùng:

- Người không được chết !

Một cơn gió nhẹ quét ngang chàng. Yêu Nguyệt Cung Chủ đã bay vào cửa hẹp, y phục của bà tuyệt nhiên không chạm cửa động !

Mục kích thuật khinh công của bà, Tiểu Linh Ngư thở dài lẩm nhẩm:

- Nếu hiện tại, Ngụy Vô Nha không còn sống, thì đúng là phúc bầy đời của lão ! Chứ nếu không gặp hai bà này, lão sẽ phải khổ ghê gớm, khổ hơn ta nhiều ! Rồi sau đó có muốn chết cũng không được !

Mọi người theo Yêu Nguyệt Cung Chủ chui vào. Qua vài mươi bước, họ rẽ sang tả, nơi đó họ gặp ánh sáng, và con đường lại rộng lớn ra. Không ai tưởng tượng được trong hang chuột lại có một vùng thiên địa khác lạ. Dĩ nhiên trừ Tiểu Linh Ngư và Tô Anh. Bọn Di Hoa Cung Chủ đồng lộ về kinh dị !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì, thốt:

- Các người kỳ quái à ? Chưa đáng kỳ quái đâu ! Vào sâu bên trong, các người sẽ thấy nhiều sự kỳ quái hơn nữa đó ! Tuy ta chưa vào hoàng cung, song ta nghĩ hoàng cung cũng chẳng hơn gì chỗ của Ngụy Vô Nha !

Không ai nói gì, Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Thực ra thì cũng chẳng có gì đáng kỳ quái cả ! Bởi dù là một con chó, con chó cũng biết tìm cách làm cho nó sướng. Huống hồ gì là con người ! Ngụy Vô Nha tìm chỗ ẩn nấp luyện công, thì cái chỗ xuất nhập đâu có thể trang bị huy hoàng như nàng Chiêu Quân đãi khách hàng !

Chàng cười, trong lòng núi, tiếng cười vang dội, lồng lộng lên, lâu lắm vẫn chưa dứt lặng. Lân Tinh lạnh lùng bảo:

- Người không mở miệng, cũng chẳng ai cho là người câm đâu. Nói làm chi nhiều thế !

Tiểu Linh Ngự hỏi:

- Người sợ Ngụy Vô Nha phát hiện ? Chàng tiếp luôn, không cho Lân Tinh nói gì:

- Nếu ta muốn tìm kẻ nào đó sanh sự, thì nhất định là ta đến thẳng với kẻ đó, cách quang minh chính đại. Còn như len lén như kẻ trộm, sợ người nghe thấy thì chẳng khi nào ta làm ! Bởi làm như vậy là phi anh hùng, phi hảo hán !

Lân Tinh Cung Chủ không đáp câu đó, chỉ thốt:

- Ngụy Vô Nha ! Người nghe đây ! Di Hoa Cung Chủ đến tìm người đây ! Người ra mặt đi !

Bà thốt từ từ, giọng không lớn lắm, song âm thanh át hẳn tiếng cười của Tiểu Linh Ngự. Âm thanh đó truyền đi rất xa, vang rền khắp chốn. Tô Anh lại sanh lo. Trong trường hợp này, Ngụy Vô Nha phải hung đã kiết thiếu rồi !

Nếu lão ta còn sống, chẳng đợi gì Tiểu Linh Ngự cười nói, đợi gì Lân Tinh Cung Chủ gọi, lão cũng hay rồi, và các cơ quan từ ngoài cửa động vào đây cũng phát động rồi !

Nhưng, chẳng có gì cả !

Nghĩa là lão vắng mặt ! Một sự vắng mặt đáng sợ ! Sợ cho lão, không

sợ cho đôi phương !

Bồng, Yêu Nguyệt Cung Chủ dùng chân, bảo:

- Người xem cái gì đó ? Trên con đường do họ tiến đi, có dấu chân người, cứ cách ba thước lại có một dấu, lấy thước mà đo, không sai một ly. Dù có một quy luật của bạo chúa ấn định mục thước chưa chắc quy luật đó được tuân hành nghiêm chỉnh như thế !

Con đường bằng đá, cứng như đá vách, dù dùng lực mà khắc, chạm, cũng không dễ dàng. Nhưng bàn chân người đó, sắc hơn dao, nhám hơn bàn tay thợ, chân ấn xuống là có dấu ngay ! Lại còn rõ ràng hơn dao khắc. Lân Tinh Cung Chủ trầm ngâm một chút, rồi đột nhiên thốt:

- Công lực rất khá, rất tiếc con người lại quá ngu !

Tiểu Linh Ngư hừ nhẹ:

- Ngu ??? Lân Tinh tiếp:

- Đã đến đây tìm Ngụy Vô Nha, tất phải có đánh nhau, sao lại lãng phí công lực, in dấu chân xuống đường làm gì ? Đáng lẽ phải bảo trì khí lực chứ ? Tiểu Linh Ngư lắc đầu, cười thốt:

- Theo ta nghĩ, chính người mới là ngu !

Lân Tinh nổi giận:

- Người nói gì ? Tiểu Linh Ngư giải thích:

- Vũ công của Ngụy Vô Nha cao hay thấp như thế nào, chúng ta không cần nói đến. Nhưng luận về cơ quan và phương pháp mai phục giết người, thì phải nhìn nhận con chuột già là tay đệ nhất trong thiên hạ !

Yêu Nguyệt Cung Chủ lạnh lùng:

- Đúng, về tạp học, Ngụy Vô Nha biết khá nhiều. Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Cứ theo ta biết, thì riêng về một con đường này, ít nhất cũng có hơn

mười cơ quan mai phục, khác biệt nhau song lợi hại như nhau !

Lân Tinh hỏi:

- Sao người biết ? Tiểu Linh Ngự mỉm cười:

- Chỉ vì ta vượt qua ít nhất cũng mười ba cơ quan ! Mười ba loại, chứ không đồng nhất loại !

Rồi chàng tiếp:

- Người đó, đã định đến đây gây sự với Ngụy Vô Nha, tất nhiên phải hiểu rõ Ngụy Vô Nha như thế nào. Vào đến con đường này, y phải vận kinh lực toàn thân, chực chờ bất cứ phút giây nào cũng có thể phát huy, tự vệ, chống địch. Người thấy đó, dấu chân chĩnh tề, đủ biết tình huống như thế nào. Lân Tinh Cung Chủ thốt:

- Phải ! Phàm một người luyện tập võ công đến mức tinh vi, thì nhất cử nhất động đều có quy củ. Tiểu Linh Ngự tiếp luôn:

- Vì chuyên phòng ngự cơ quan, y không chú ý đến những bước chân lưu dấu rõ ràng. Nhìn qua Lân Tinh, chàng cười nửa nụ, đoạn kết luận:

- Như vậy là người đó đâu có ngu ! Chẳng qua, công lực của y quá mạnh mà thôi !

Lân Tinh Cung Chủ trầm gương mặt, không đáp. Yêu Nguyệt Cung Chủ hỏi:

- Nhưng, những cơ quan trên con đường này chưa phát động, phải không ? Tiểu Linh Ngự gật đầu:

- Đúng là chưa ! Bởi khi phát động, dù cho có gây thương tổn cho người hay không đều lưu vết tích lại cả, phải có ai đó thu nhặt xong xuôi, cơ quan mới hoàn toàn trở lại như cũ. Người đó vào đây rồi, mừng tượng trong động chẳng còn ai sống sót cả, chứ nếu họ chưa chết, thì ít nhất chúng ta cũng gặp độ mười cơ quan rồi !

Yêu Nguyệt hỏi:

- Tuy nhiên, trước khi người đó vào, thì trong động vẫn có bọn đệ tử của Ngụy Vô Nha chứ ? Thế tại sao cơ quan không phát động ? Tiểu Linh Ngự đảo ánh mắt quanh một vòng, rồi đáp:

- Tuy ta không mục kích tình huống lúc người đó vào đây, song ta tưởng là y cũng làm như các người, là vừa đi vừa gọi tên Ngụy Vô Nha, cho lão biết y là ai, đến đây tìm lão. Có lẽ Ngụy Vô Nha sợ hãi khi nghe báo danh, biết rằng cho phát động cơ quan cũng không hại được y, nên nổi tánh làm quân tử, không dùng những phương tiện ám muội. Cho nên các cơ quan còn nguyên vẹn. Yêu Nguyệt Cung Chủ gật đầu, công nhận sự giải thích đó rất hợp lý. Lân Tinh Cung Chủ hỏi:

- Khắp trong thiên hạ, có người nào có cái tên làm cho Ngụy Vô Nha phải khiếp đảm ? Hai cung chủ nhìn nhau, họ cũng nghĩ đến một người. Chỉ có Tiểu Linh Ngự biết là họ nghĩ sai. Tô Anh thốt:

- Dấu chân người này so với người bình thường thì lớn bằng hai, như vậy đủ biết thân hình y rất khôi vĩ. Lại tùy tiện mà bước những bước dài hàng ba thước, y phải có đôi chân thật dài !

Ai ai cũng nhìn nàng, tựa hồ chờ nghe nàng nói tiếp. Nàng tiếp luôn:

- Cứ theo tôi biết, thì khắp trong thiên hạ, chỉ có một người có công lực đó, mà cũng theo lời truyền thuyết thì hai người có thân vóc đồng nhau. Hai cung chủ nhìn nhau. Lân Tinh trầm gương mặt, hỏi:

- Ai ? Tô Anh buông gọn:

- Đại hiệp Yến Nam Thiên !

Tuy đã nghĩ đến Yến Nam Thiên, song Tô Anh nói lên ba tiếng đó, hai cung chủ không khỏi giật mình. Hai bà nhìn thoáng qua Tiểu Linh Ngự, nhìn rồi thu ánh mắt lại ngay. Tiểu Linh Ngự đang theo dõi mọi biến đổi nơi thần sắc của hai bà. Trong tâm, chàng biết rõ, người đó chẳng phải là Yến Nam Thiên, dù Yến Nam Thiên hiện nay còn sống, thì cũng chẳng khôi phục công lực nhanh chóng như vậy. Chàng vỗ tay, cười lớn, reo lên:

- Phải rồi ! Chắc chắc là Yến Nam Thiên đại hiệp, chứ còn ai khác nữa ! Trừ Yến đại hiệp ra, có ai có võ công cao như vậy ? Mà khí lực cũng thâm hậu cực độ !

Yêu Nguyệt Cung Chủ vọt thốt:

- Không phải Yến Nam Thiên !

Lân Tinh Cung Chủ tiếp:

- Đúng như vậy ! Bởi, Yến Nam Thiên đã chết !

Cả hai bà cùng nhìn Tiểu Linh Ngự. Họ chờ nghe chàng nói lộ ra những tin tức về Yến Nam Thiên. Tiểu Linh Ngự cười hì hì:

- Các người miệng thì nói vậy, trong tâm lại thừa hiểu là Yến Nam Thiên chưa chết ! Phải vậy không ? Yêu Nguyệt Cung Chủ trầm giọng:

- Dù y chưa chết ! Song có khác nào đã chết rồi ? Lân Tinh tiếp:

- Đúng vậy ! Con người đó rất háo danh ! Trước kia, cứ cách hai tháng, là y phải làm một việc gì, cho người ta biết đến y, nhắc nhở đến y ! Nếu y còn sống, thì tại sao trong hai mươi năm dài, không ai nghe tin tức của y ? Tiểu Linh Ngự cười mỉa:

- Ta biết ! Các người nói thế không ngoài dò la tin tức của Yến đại hiệp mà thôi ! Khi nào ta lại tiết lộ cho các người biết ? Tô Anh đảo ánh thu ba, từ từ thốt:

- Tại sao các vị không vào bên trong xem sao ? Biết đâu người đó chẳng còn ở lại đây ? Hai cung chủ vọt mình đi liền. Cả Hoa Vô Khuyết lẫn Thiết Tâm Nam đều bị hai bà bỏ lại đó.

Hồi 103

Cao Thâm Mạt Trắc

Bất ngờ làm sao, Thiết Tâm Nam lại đứng giữa Tiểu Linh Ngự và Hoa Vô Khuyết.

Nàng không ngẩng đầu, đừng nói là day bên này, quay bên kia.

Nàng có vẻ bi thảm đáng thương hại quá !

Nàng hận không có cánh mà bay vù đi liền, hoặc có phép địa hành, chui ngay xuống đất !

Nhưng, nàng chẳng có cánh, chẳng có phép lạ, thành ra phải đứng ỳ ra đó, tiến không được, lùi không xong.

Trong ánh mắt của Hoa Vô Khuyết, niềm thống khổ hiện rõ, hòa lẫn với sự mâu thuẫn.

Hắn ngẩng đầu lên, định nói gì, nhưng nín lặng rồi cúi đầu xuống.

Tiểu Linh Ngự chột bước lên, đến trước mặt hắn, thốt:

- Đa tạ người !

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm một phút, gắng gượng nở một nụ cười, đáp:

- Chẳng có gì khiến người phải cảm tạ ta !

Tiểu Linh Ngự thở dài:

- Hiện tại ba tháng đã trôi qua rồi. Ta biết người không bao giờ xem ta là bằng hữu trở lại như trước. Nhưng người vẫn bảo trì bí mật cho ta, ta cảm tạ người về việc đó !

Hoa Vô Khuyết lại trầm ngâm một lúc nữa, hiện tại mỗi lời nói đối với hắn khó khăn vô cùng.

Sau cùng, hắn từ từ thốt:

- Người không cần cảm tạ ta. Bất quá ta sanh ra vốn không có tánh bép xép ! Thế thôi !

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Nhưng việc đó đáng lẽ người nên cáo tố với sự phó người. Người lại không tiết lộ một lời nào, là bởi người vì ta, chỉ có bằng hữu mới bảo trì bí mật cho nhau, chứ còn cừu nhân thì ...

Hoa Vô Khuyết chặn lại:

- Đúng vậy, chỉ có bằng hữu mới giữ gìn bí mật cho nhau. Tuy nhiên, khi hảo bằng hữu trở nên cừu nhân rồi, thì bên này cũng có thể tiết lộ bí mật của bên kia !

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng vậy !

Hoa Vô Khuyết run run gân mặt, cao giọng tiếp:

- Song ta không phải là giống tiểu nhân như hạng người đó !

Thốt xong câu nói, hắn lướt nằng qua mặt Tiểu Linh Ngư, vọt đi liền.

Tiểu Linh Ngư thở dài, lẩm nhẩm:

- Chỉ vì người quá quân tử, nên không có một điểm nhỏ dũng khí phản kháng. Tại sao người không thể học theo ta, để làm một kẻ phản đồ ?

Thiệt Tâm Nam đột nhiên đưa tay ôm mặt, chạy như điên ra ngoài.

Tô Anh vọt gọi giật nàng lại. Nàng không nghe, không quay đầu, nàng chỉ có một ý niệm, là chạy đi thật xa, thật xa nơi đó, càng xa càng hay !

Xa những con người đó.

Nàng vẫn hiểu, người xa người thì dễ, song lòng xa người thì rất khó. Vô luận nàng chạy đến đâu, cái tâm của nàng cũng vẫn còn để lại bên cạnh Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư. Dù rằng con tim của nàng có xẻ làm hai, máu đỏ ròn ròn nàng cũng không làm sao giữ cho nó còn nguyên vẹn.

Tô Anh dậm chân, gất:

- Sao người không giữ nàng lại ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Một người đã quyết tâm chạy đi, thì không ai có thể giữ lại được !

Chàng cười, song nụ cười bi đát, giọng cười thê thảm quá !

Tô Anh hừ một tiếng:

- Nhưng nhất định là người giữ lại được !

Tiểu Linh Ngư vụt nhảy dựng lên, hét:

- Người muốn ta phải làm sao ? Dùng xích sắt mà xiềng nàng ? Quỳ xuống đất mà ôm chân nàng, van cầu, khóc lóc ?

Tô Anh sững sờ nhìn chàng.

Ánh mắt của nàng dần dần mờ lung, hai bên khóe có hai hạt lệ long lanh, hai hạt lệ từ từ lăn dài xuống má, rơi nơi ngực áo.

Tiểu Linh Ngư quay đầu, bất cố đến nàng, lạnh lùng hỏi:

- Nàng chạy đi, người vui lắm chứ, sao lại khóc ? Khóc cái nỗi gì ?

Tô Anh buông giọng thảm:

- Đừng nói những lời khắc độc với ta ! Tuy nhiên, hiện tại ...

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Hiện tại ngươi làm sao ?

Tô Anh vẫn rơi lệ:

- Hiện tại ta hy vọng làm được như nàng, chạy đi thật xa, cho đừng trông thấy ngươi, vì nàng cũng phần uất, mà thương tâm, khó chịu !

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Thương tâm ? Khó chịu ? Tại sao ? Tại sao chứ ?

Tô Anh đáp:

- Chỉ vì lần này thì chính nàng xa ngươi, chứ không phải ngươi tránh nàng.

Câu nói giản đơn, thông thường, song chạm tự ái Tiểu Linh Ngư, như mũi nhọn đâm tim chàng.

Nam nhân thích nữ nhân chạy theo mình, tùy liệu mình muốn bỏ rơi nàng nào thì bỏ. Nam nhân rất kỵ bị bỏ rơi !

Và bây giờ thì Thiết Tâm Nam xa chàng !

Tô Anh không nói, chàng đã bực rồi. Nàng nói, chàng càng bực thêm !

Chàng hét:

- Còn ngươi ! Sao ngươi không chạy đi luôn ?

Tô Anh khóc, thay vì đáp.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Tại vì ngươi không thể xa ta, phải không ? Phải không ?

Tô Anh cắn mạnh môi, thẫn thức đáp:

- Người ... tại sao người bức ta quá vậy ? Tại sao người ...

Bỗng, Tiểu Linh Ngư ôm chầm lấy nàng, áp môi vào môi nàng, siết chặt nàng trong vòng tay, tựa hồ muốn nghiền nát thân thể nàng.

Tô Anh cảm thấy rã rời.

Nhưng nàng cố gom khí lực, đẩy Tiểu Linh Ngư ra, đồng thời run giọng bảo:

- Buông ra ! Buông ta ra !

Tiểu Linh Ngư rít lên:

- Người, chẳng lẽ người không vui thích ...

Chàng vụt buông tay, rồi lấy tay che miệng.

Chùng như môi chàng rịn máu. Sắc mặt chàng biến đổi, chẳng rõ chàng kinh ngạc hay phẫn nộ.

Tô Anh chập choạng chân, bước đến vách động, đứng thở hổn hển.

Cuối cùng, Tiểu Linh Ngư thở dài, cười khổ, thốt:

- Đến bây giờ ta mới biết là ta làm !

Tô Anh lại khóc, đáp với giọng run run:

- Người không làm ! Chẳng phải ta không muốn cho người ... người ôm ấp ta, ta đối với người tình cảm rất thâm hậu. Người ôm ấp ta, chỉ cần một lần thôi, cũng đủ cho ta lắm rồi. Nhưng hiện tại ta không muốn người ôm ta, bởi người ôm ta mà cái tâm của người lại hướng vọng về kẻ khác !

Tiểu Linh Ngư ngây người một lúc, đoạn ngẩng đầu lên, chưa kịp nói gì, phát hiện ra Lân Tinh Cung Chủ đang đứng ở đầu kia đường, chẳng rõ bà ta đến đó từ lúc nào.

Bà lạnh lùng nhìn cả hai.

Vô luận dùng lời gì để tả vẻ hoa lệ của động phủ Ngụy Vô Nha cũng là thừa.

Bởi, chủ nhân nơi đây là một kẻ điên thừa tiền dư vàng, tưởng tượng ra một lối kiến trúc, trang sức cầu kỳ, cổ quái, không qui tắc, không kích thước, tùy tiện muốn sao thì làm vậy, do đó khung cảnh trở thành độc nhất vô nhị, ở cái chỗ cổ quái.

Thì dù ai có một ngôn ngữ phong phú đến đâu, cũng không tả nổi việc làm của một kẻ điên !

Ngụy Vô Nha điên, không vì loạn trí, mà là điên ở cái chỗ lập dị, cầu kỳ, muốn vượt nhân loại, trở thành siêu !

Tự nhiên, vàng và ngọc ở đây không còn là vật quý báu nữa, các loại đó trở thành vật liệu kiến trúc thì khỏi phải nói đến cái việc từng nơi từng nơi nạm ngọc trát vàng.

Tại trung ương, có một chiếc ghế đá rất to, chiếc ghế do một tảng đá lớn tạc thành nguyên khối.

Tuy ghế bằng đá, song là một loại đá rất quý, trong như pha lê, không một vân nhỏ nào từ ngoài đến trong.

Trong động, không gian rất lạnh, nơi nào cũng lạnh, nhưng ngồi lên chiếc ghế đó là nghe ấm áp vô cùng.

Đá quý ở chỗ đó, chứ không do màu sắc.

Khắp trong trời đất, chẳng tìm đâu có chiếc ghế thứ hai như vậy !

Nhưng, hiện tại, chiếc ghế bị một thanh kiếm chẻ làm hai.

Yêu Nguyệt Cung Chủ và Hoa Vô Khuyết đứng trước chiếc ghế, nhìn làn kiếm, thần sắc mờì phần ngưng trọng.

Nhát kiếm đi ngon từ trên xuống dưới, nhát kiếm chặt đá mà chẳng khác nào một thanh đao bén cắt miếng đậu hũ.

Hoa Vô Khuyết chột kêu lên:

- Một thanh báu kiếm, chém đá, chém ngọc như chém bùn !

Yêu Nguyệt Cung Chủ vẫn trầm gương mặt, không nói gì.

Lâu lắm, bà lấy trong tay áo ra một thanh đoản kiếm màu xanh đen.

Thân kiếm dài một thước bảy tấc, thoáng nhìn qua không thấy ánh chớp, nhưng nhìn kỹ lại mới nhận ra kiếm khí trùng trùng, bức mắt kẻ nhìn, kẻ nhìn bắt buộc phải nhắm mắt.

Tợ hồ Yêu Nguyệt trân trọng thanh đoản kiếm đó lắm, bà lấy móng tay gõ nhẹ nơi sống kiếm, tiếng ngân vang lên, lâu mà không dứt.

Rồi bà lại trầm ngâm, một lúc sau, bà trao thanh kiếm cho Hoa Vô Khuyết, bảo:

- Người dùng chín thành lực, chém xuống chiếc ghế xem sao !

Hoa Vô Khuyết vâng một tiếng, đưa hai tay tiếp lấy thanh kiếm, lúc đó hắn mới nhận ra thanh kiếm rất nặng.

Hắn không tưởng đoản kiếm lại nặng ngang trường kiếm, và điều quái dị là cứ mỗi lần búng tay lên thân kiếm, khí lạnh bốc bùng.

Hoa Vô Khuyết suýt buột miệng kêu, nhưng hắn dần lòng kị, chỉ vì hắn không thể nói loạn một lời nào trước mặt sư phụ.

Hắn chỉ tuân phục mọi mạng lệnh, chứ không được nói gì, dù là một lời khen ngợi.

Chột, Yêu Nguyệt hỏi:

- Người nhập môn với ta từ nhiều năm rồi, có khi nào người thấy thanh kiếm đó không ?

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Đệ tử chưa từng trông thấy !

Yêu Nguyệt đáp:

- Hẳn người biết tại sao ta không để cho người trông thấy nó !

Hoa Vô Khuyết lắc đầu:

- Đệ tử không biết !

Yêu Nguyệt giải thích:

- Chỉ vì thanh kiếm đó là vật bất tưỡng, trong mấy trăm năm nay, y như lệ, kẻ nào trông thấy kiếm là phải táng mạng với thanh kiếm. Trừ một ta thôi !

Ai nghe bà nói, cũng lạnh mình.

Hoa Vô Khuyết không hỏi gì, vận chân lực toàn thân vào cánh tay.

Đùng nói là một thanh kiếm báu, cho dù một thanh kiếm gỗ, vào tay hẳn rồi là chém đá vỡ tan.

Một tiếng coong vang lên, lửa bắn tung tóe.

Thanh kiếm chỉ rọc một đường, sâu độ thước, rồi nằm cứng trong đá.

Cầm chuôi kiếm, Hoa Vô Khuyết sửng sờ, mồ hôi lạnh đầm ướt trán.

Nếu người chém ghế đá dùng một loại kiếm như kiếm của hẳn, thì công lực của người đó phải cao hơn công lực của hẳn, ít nhất cũng mấy bậc.

Trên đời này, có hạng cao thủ như thế sao ? Thật là một điều không ai tưởng tượng nổi !

Yêu Nguyệt Cung Chủ tựa hồ có thở dài, từ từ thốt:

- Từ lâu ta từng nghe nói chất đá của Thanh Thạch Ngọc rất cứng, trong thiên hạ không có vật nào cứng bằng. Bây giờ mới thấy quả

đúng như vậy. Người nào đó, chẻ hai được chiếc ghế này, kể ra kiếm pháp của y cũng cao cường lắm !

Hoa Vô Khuyết buột miệng thốt:

- Kiếm pháp của y tuy cao, song công lực sợ còn ...

Yêu Nguyệt Cung Chủ lạnh lùng chận lời:

- Lưng ghế cao năm thước, y dùng một nhát kiếm chẻ làm hai, còn người chỉ rọc một đường sâu hơn thước. Người nhận ra, người đó có công lực cao hơn người ít lắm cũng ba bậc, phải không ?

Hoa Vô Khuyết cúi đầu:

- Đệ tử rất thẹn.

Rồi hần tiếp:

- Lúc chém tới ghế đá, đệ tử cảm thấy dư lực còn mạnh, ít nhất cũng có thể rạch sâu ba thước. Ngờ đâu, kiếm xuống hơn thước rồi, dư lực tan biến, do đó đủ biết, càng chém xuống sâu, càng thêm khó khăn.

Yêu Nguyệt đáp:

- Phải đó !

Hoa Vô Khuyết tiếp luôn:

- Lúc chém ghế, rọc sâu một thước, đệ tử chỉ dùng ba thành lực, lúc kiếm xuống độ ba tấc, đệ tử tăng gia công lực đến bảy thành, còn người chỉ chém một nhát kiếm mà rọc được năm thước, thì cái công lực đó nào chỉ cao hơn đệ tử ba bậc !

Yêu Nguyệt Cung Chủ cười nhạt:

- Người làm !

Hoa Vô Khuyết thốt:

- Thực tại, đệ tử ...

Yêu Nguyệt cau mày:

- Người đừng quá hạ mình, tăng cao kẻ khác. Khắp trong thiên hạ, không có một ai về công lực cao hơn người ba bậc. Bất quá người không hiểu cái đạo lý bên trong sự tình đó thôi.

Hoa Vô Khuyết lại cúi đầu:

- Phải ! Đệ tử còn ngu muội !

Yêu Nguyệt tiếp:

- Người có thấy đồ tể mổ trâu, mổ heo chẳng ? Chỉ với một nhát dao, là trâu heo bị họ mổ phanh ra ngay, song nếu bảo người làm, nhất định là người không có cái ... của họ, như vậy người kém khí lực hơn họ sao ?

Hoa Vô Khuyết chẳng dám nói gì.

Yêu Nguyệt tiếp:

- Cái mấu chốt của sự tình, là sự quen tay. Chính sự quen tay sanh ra cái xảo. Đồ tể mổ trâu heo như thế đó, thì kiếm thủ vung kiếm cũng như thế đó. Người ta chém sâu, người chém cạn, không hẳn là do công lực của người ta cao, công lực của người thấp. Bất quá người ta xảo, nhờ quen tay, còn người không quen tay, nên sợng !

Bà giảng giải cái chỗ ảo diệu của võ công rất chính xác.

Hoa Vô Khuyết nghe rồi vừa sợ vừa mừng.

Yêu Nguyệt tiếp luôn:

- Thủ pháp của người đó xảo, thành ra nhanh, nhanh thì phải sanh lực khí, cho nên y làm được mà người không làm được, nếu y và người động thủ, thì trong năm chiêu, y phong trụ thanh kiếm của người, và trong vòng trăm chiêu, y lấy đầu người !

Hoa Vô Khuyết xuất mồ hôi lạnh.

Yêu Nguyệt tiếp luôn:

- Ngoài ra, lúc chặt thanh kiếm xuống, y cảm hận tràn lòng, chỉ tưởng có mỗi một việc là lấy mạng người thôi, chứ không cần suy tính là nhất kiếm có thể chẻ hai chiếc ghế hay chằng. Cũng như tên đồ tể cứ nghĩ đến việc mổ trâu, mổ heo, không hề có tạp niệm vẫn vợ. Do đó lúc xuất thủ, y có cái khí thế đặc dị, bất đồng với lối xuất thủ của người ở cái chỗ người thực nghiệm xem có chẻ hai được chiếc ghế hay không. Cũng vì vậy mà khí thế của người phải kém xa. Nếu lúc động thủ, người chỉ tưởng thực nghiệm vũ công mà không chuyên tâm hạ địch, là người nắm trước cái lẽ tất bại rồi.

Hoa Vô Khuyết lại càng sợ hãi.

Bỗng, một người vỗ tay cười, thốt:

- Di Hoa Cung chủ giảng luận vũ công nghe hay quá ! Quả nhiên thấu triệt cái cơ màu nhiệm của môn học vấn đó ! Đến ta đây cũng phải thán phục !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì, bước tới.

Nếu kẻ nào bị téт môi như chàng, tất phải dấu mặt đi một nơi rồi.

Chàng thần nhiên bước tới, nhìn chuôi kiếm màu xanh đen, mắt long lanh, kêu lên:

- Có phải là thanh thần kiếm thời thượng cổ, mang cái tên là Bích Huyết Chiếu Đan Thanh đây chằng ?

Yêu Nguyệt lạnh lùng:

- Người có nhãn lực khá đó !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Cứ theo lời truyền thuyết, thì từ ngàn xưa, khi luyện một thanh kiếm

thần, người chế kiếm phải lấy máu người sống mà tế lò, sau đó mới đúc được. Có kẻ dám tự hiến mình để hoàn thành thanh kiếm, chẳng hạn như trường hợp những thanh Can Tương, Mạc Gia. Cho nên, các thanh kiếm đều có lịch sử bi thảm của mỗi thanh !

Yêu Nguyệt bĩu môi:

- Hiện tại, không phải lúc nói đến cố sự.

Tiểu Linh Ngư bắt cổ đến bà, tiếp:

- Riêng có thanh kiếm Bích Huyết Chiếu Đan Thanh này, thì dùng máu một người không đủ tế lò, người đúc kiếm phải hy sinh cả vợ lẫn con, thế mà cũng không xong, sau cùng phần uất quá, tự mình nhảy vào lò, ngờ đâu ngọn lửa trở nên xanh, lửa cháy suốt hai ngày đêm, thanh kiếm mới thành. Nghe nói lúc kiếm ra lò, thì trời đất đều cải sắc, một tiếng sấm nổ vang rền, vị đạo nhân chờ lấy kiếm bị sét đánh ngã, tẩu xảo thay lão ta lại ngã ngay trên mũi kiếm. Thành ra, lão là người thứ nhất làm cái vật tế kiếm khi kiếm vừa ra đời.

Chàng lại cười, rồi tiếp:

- Sự tích đó, bất quá người đời sau thêm thắt cho có vẻ huyền thoại, chứ vị tất đáng cho người ta tin ! Bởi nếu những người đó từ vợ con, người đúc kiếm, đến đạo nhân, đều chết hết, thì còn ai biết lai lịch của nó nữa ?

Yêu Nguyệt thốt:

- Phải ! Những việc đó, không đáng tin. Tuy nhiên, có điều này, người không muốn tin cũng không được !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Điều gì ?

Yêu Nguyệt tiếp:

- Trước khi người luyện kiếm nhảy vào lò, y có buông câu nguyện rủa:

nếu kiếm ra lò, từ nay ai trông thấy nó, là phải chết vì nó.

Bà nhìn chàng với ánh mắt sắc lạnh, đoạn gằn từng tiếng tiếp luôn:

- Điều đó, người không thể không tin !

Tô Anh nhìn kiếm, nhìn bà, lạnh người, bất giác quay đầu, không dám đối diện với kiếm nữa !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Con người từ vạn cổ đến nay, có ai thoát khỏi cái chết ! Nếu chết được với một thanh kiếm, thì đúng là tam sinh hữu hạnh cho ta ! Hà hống, trông thấy kiếm, nào chỉ mỗi một mình ta ?

Hoa Vô Khuyết chột rút thanh kiếm từ đường nứt nơi chiếc ghế, hai tay đưa lên Yêu Nguyệt Cung Chủ.

Yêu Nguyệt chớp mắt, nhạt giọng bảo:

- Người giữ nó đi !

Hoa Vô Khuyết biến sắc mặt, cúi đầu:

- Đệ tử ...

Tiểu Linh Ngư cười ha hả, chặn lời hấn:

- Người bảo hấn giữ kiếm, có phải muốn cho hấn dùng thanh kiếm đó giết ta sau này chẳng ? Tuy nhiên người đừng quên lời nguyên rủa của người đúc kiếm, nếu lời nguyên rủa đó linh thiêng, thì người cũng không tránh khỏi táng mạng dưới lưỡi kiếm !

Yêu Nguyệt biến sắc mặt xanh dờn.

Bà quắc ánh mắt sắc như dao nhìn Hoa Vô Khuyết.

Nhưng, Lân Tinh Cung chủ đã cất tiếng:

- Vô Khuyết ! Đi tìm Thiết Tâm Nam đưa vào đây !

Hoa Vô Khuyết kinh hãi, kêu lên thất thanh:

- Nàng ...

Nhìn qua Tiểu Linh Ngự, hấn nín lặng.

Yêu Nguyệt Cung Chủ thốt:

- Nàng đi rồi. Nhưng với cước lực của nàng, nàng chưa đi xa đâu. Có thể người theo kịp.

Hoa Vô Khuyết ấp úng:

- Đệ tử ... đệ tử ...

Yêu Nguyệt cao giọng:

- Người làm sao ? Đến cả lời nói của ta, người cũng không màng nữa, phải không ?

Hoa Vô Khuyết lại nhìn sang Tiểu Linh Ngự, niềm thống khổ bao trùm gương mặt, tuy nhiên làm sao hấn dám nói gì ?

Chỉ còn có cách là chạy bay ra ngoài.

Tiểu Linh Ngự mừng tượng hoàn toàn không lưu ý đến hấn !

Day qua hai vị Cung chủ, chàng hỏi:

- Lúc vào đây, các người không gặp ai cả sao ?

Câu hỏi của chàng nhắc Yêu Nguyệt nhớ lại tâm sự trùng trùng.

Lân Tinh trầm giọng đáp:

- Không gặp một người nào cả.

Tiểu Linh Ngự hỏi:

- Kể cả người chết ?

Lân Tinh lắc đầu:

- Không luôn !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Còn Ngụy Vô Nha ? Chẳng lẽ lão ta trốn đi rồi ?

Tô Anh thoáng lộ niềm vui.

Tiểu Linh Ngư đảo mắt một vòng, hỏi tiếp:

- Người có thể dìu ta đi quan sát quanh đây chăng ?

Trừ cung điện của chính Ngụy Vô Nha, quanh đó còn có vô số phòng, có hang, có lối, như một tổ ong.

Phòng có khung cửa, song cửa không cài then, có lẽ để cho các đệ tử tự giám thị lẫn nhau.

Tô Anh dìu Tiểu Linh Ngư đi xem từng gian, từng gian.

Gian nào cũng tề chỉnh, tinh khiết, gần như hoa lệ.

Nhất là chiếc giường ngủ, ai trông thấy cũng muốn nằm ngay.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Từ hai ba năm nay ta không có dịp nào nằm sượng trên một chiếc giường như thế này ! Không ngờ lũ chuột có lối sống đế vương quá !

Tô Anh thốt:

- Tuy khắc bạc cực độ với môn đệ, Ngụy Vô Nha vẫn có lòng ưu ái với chúng. Chỉ kẻ nào có tội, lão ta mới hành hạ. Còn ai giữ đúng quy luật, lão hết sức trọng đãi.

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Không cho chúng ăn ngon, ngủ sướng, thì làm sao chúng có đủ khí lực để sẵn sàng chết cho lão ta !

Tô Anh cúi đầu, không đáp.

Lâu lắm, Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Sự tình thật là quý quái. Bọn này đã đi hết cả, không còn một tên nào ở lại ! Chẳng lẽ chúng biết trước là có người sắp đến đây, nên chuồn êm ?

Tô Anh buột miệng hỏi:

- Người nghĩ là người đó có đúng Yến Nam Thiên hay không ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Đại khái là vậy !

Tô Anh bật cười khan:

- Ta không cho là đúng !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- A ? Tại sao ?

Tô Anh đáp:

- Tại vì người đã nói vậy !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Ta nói từ lúc nào ?

Tô Anh cười nhẹ:

- Miệng người không nói, song thần sắc lại tố cáo rõ rệt ! Người biết

Yến đại hiệp không thể nào đến đây, rất tiếc Di Hoa cung chủ, vũ công thì cao, mà nhân tình thế thái thì mơ hồ quá ! Do đó không đọc được những nét hiển lộ nơi mặt người.

Tiểu Linh Ngư trừng mắt, không nói gì.

Tô Anh tiếp:

- Chẳng những người biết Yến đại hiệp không thể đến, mà Hoa Vô Khuyết cũng biết như người. Song hẳn giữ sự bí mật cho người ! Ta đoán có đúng không nào ?

Rồi nàng cười, tiếp luôn:

- Nhưng ta muốn biết, người đó là ai, nếu không phải là Yến Nam Thiên ? Cứ theo sự hiểu biết của ta, thì trên giang hồ, trừ Yến đại hiệp ra, không một ai có công lực thâm hậu như vậy !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Ta cũng muốn biết như người chứ. Tuy nhiên ta lại thắc mắc về một điểm khác nữa !

Tô Anh hỏi:

- Điểm gì ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Vô luận người đó là ai, nếu muốn đến tìm Ngụy Vô Nha, thì tuyệt nhiên không hề thông báo cho lão ta bằng lối làm kinh động lão. Phải vậy không ?

Tô Anh gật đầu:

- Đúng ! Tất nhiên là người đó đến khu rừng một cách đột ngột, cho nên bao nhiêu người tại rừng đều chết về tay y.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Song, cứ theo tình huống này, thì chừng như Ngụy Vô Nha đã chuẩn bị cuộc di tản từ trước. Mừng tượng bọn chúng ra đi rất ung dung, đến độ mang tất cả vật dụng theo chúng, trừ những vật không thể mang được hay không cần mang.

Tô Anh cười hì hì:

- Chuột dòi nhà, khi nào để vật nào lại chỗ cũ !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Mà tại sao chuột lại dòi nhà ? Chẳng lẽ chúng đánh hơi có mèo sắp đến viếng hang ? Dù Ngụy Vô Nha có tài cao, lão cũng không am tường khoa vị bốc tiên tri !

Tô Anh trầm ngâm một lúc, thốt:

- Phải ! Người đó đến cách đột nhiên, Ngụy Vô Nha chắc chắn không hay biết, nếu lão hoảng hốt mà chạy, thì khi nào thu xếp cuộc di tản quá chu đáo như thế này ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Hà huống, lão ở đây, khổ luyện võ công suốt hai mươi năm, kiến tạo rất nhiều cơ quan, vừa thông tin tức vừa sát hại, những cơ quan đó được thiết lập để đối phó với Yến đại hiệp và Di Hoa Cung Chủ !

Tô Anh gật đầu:

- Đúng vậy ! Quả thật lão có ý đó !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Cho nên, dù biết được Yến đại hiệp hay Di Hoa Cung Chủ đến, lão cũng không trốn đi. Bởi, đặt những cơ quan đó là lão chờ đợi đối phương, mà lại chờ đợi qua hai mươi năm dài.

Nếu chờ đợi mà người ta đến, thì lão phải mừng chớ, tại sao lại bỏ đi ?

Tô Anh thở dài:

- Lão từng nói với ta là quyết tâm tranh thủ hùng với mấy người đó, và hằng lo sợ họ không đến thôi ! Nếu họ đến là họ phải bỏ mạng tại chốn này !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Nhưng hiện tại thì lão đã bỏ đi rồi ! Tại sao vậy ? Ngưoi có thể đoán cái lý do đó chẳng ?

Tô Anh cười khô:

- Bằng vào đâu mà đoán ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Còn một điều này ! Ta thắc mắc không kém !

Tô Anh hỏi:

- liều chi đó ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Cái hôm ta thọ trọng thương, Ngụy Vô Nha hấp tấp bước đi, chừng như là nghinh tiếp một quý khách nào đó. Bây giờ, ta mới hiểu, vị khách của lão là Giang Biệt Hạc.

Tô Anh gật đầu:

- Phải !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Giang Biệt Hạc được khách giang hồ gọi là Giang Nam đại hiệp, song cái hiệu đó, đối với Ngụy Vô Nha, chẳng đáng giá một đồng tiền.

Tô Anh mỉm cười:

- Trông con người của y, ta biết ngay y chỉ có hư danh, chứ không thực tài.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Vậy mà khi nghe y đến, Ngụy Vô Nha lại hồi hải bước ra nghinh tiếp. Tại sao có việc vồ vập niềm nở đó ? Chẳng lẽ cả hai quen biết nhau từ lâu ?

Tô Anh đáp:

- Hình như thế. Chứ nếu không thì làm gì Giang Biệt Hạc biết lão ở đây mà đến tìm ?

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Cho nên, ta lấy làm lạ. Giang Biệt Hạc chỉ mới nổi danh trên giang hồ mấy năm gần đây thôi, mà Ngụy Vô Nha thì đã ẩn cư trên mười mấy năm rồi. Họ làm sao quen biết nhau được ?

Chàng thở dài, rồi tiếp:

- Cả hai câu kết với nhau, thì Ngụy Vô Nha càng như con hổ thêm cánh, đáng lẽ lão ta không bỏ đi như vậy. Nhưng lão lại ly khai nơi này, do đó ta nghĩ tất có một âm mưu chi đây. Biết đâu họ không cố ý bỏ trống căn cứ địa, chờ ta vào rồi, là thực hiện độc kế ? Lúc mới vào đây, ta thấy có chỗ đáng nghi rồi !

Bỗng có người hỏi:

- Người thấy cái chi đáng nghi ?

Âm thanh phát xuất từ phía hậu của chàng, nhưng Tô Anh và Tiểu Linh Ngư không giật mình, mà cũng không quay đầu lại.

Bởi cả hai biết Di Hoa Cung Chủ theo sau họ, họ thừa hiểu thuật khinh công của cung chủ rất cao, họ không làm sao phát hiện nổi tiếng bước chân của hai bà.

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Tuy nơi đây không có một bóng người, song ta cảm thấy sát khí trùng trùng, mừng tượng lọt vào một khu phần mộ, vào rồi không làm sao ra khỏi !

Lân Tinh lạnh lùng:

- Tại ngươi đa nghi nên tưởng quỷ !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Có thể là ta có tâm đa nghi, song vô luận làm sao, ta vẫn không muốn lưu lại nơi này nữa. Nếu các người chưa chịu đi ra, thì ta đành cáo từ, lui bước vậy !

Chàng vừa dứt lời, một tràng cười khanh khách vang lên.

Rồi có người thốt:

- Bây giờ người muốn trở ra, thì chỉ sợ quá muộn rồi !

Tuy còn ít tuổi, Tiểu Linh Ngư nhờ bốn ba phiêu bạt khắp đó đây, nên nghe được rất nhiều giọng cười, đủ các âm điệu trong trẻo, chát chúa, ồ ề, khó nghe cũng như dễ nghe.

Song, các âm điệu khó nghe, so với giọng cười này còn kém xa, xa lơ xa lắc !

Chàng không tưởng nổi trên đời có một giọng cười như thế !

Di Hoa Cung Chủ và Tô Anh đều thất sắc.

Tiểu Linh Ngư buột miệng kêu lên:

- Ngụy Vô Nha ở đâu mà cười thế ? Người chưa ly khai nơi này à ? Bao nhiêu người đã đi hết, sao lão còn ở đây ?

Tràng cười khó nghe đó lại nổi lên, rồi một câu nói tiếp theo:

- Phải ! Ta còn chờ ở đây ! Ta ở đây chờ các vị, nghinh tiếp các vị !
Ta chờ đã lâu rồi !

Âm thanh phát xuất bên kia vách, trong một gian phòng.

Di Hoa Cung chủ như làn điện chớp, bay vèo về hướng đó.

Trong phòng, có một chiếc giường êm, với vài dụng cụ linh tinh.

Không khác gì các gian phòng kia !

Bất quá có một gã tiểu đồ đệ của Ngụy Vô Nha nằm ngủ trên giường.

Tràng cười vang lên hai lượt, như có ma phép làm cho vách phòng
nứt ra làm hai phần.

Mỗi phần nứt lùi lại một chút, bày ra một khoảng trống, từ nơi khoảng
trống, một cỗ xe hiện ra, bánh bằng kim loại, xe cực kỳ linh động, tiện
lợi, vừa nhẹ, vừa khéo.

Ngồi trên xe là một người lùn, dáng vóc bằng một đứa bé con, xếp
bằng tròn, đôi chân dẫu mát, vận y phục sạch sẽ.

Đôi mắt rất gian xảo ác độc, thời thường thì mờ đục, lúc cao hứng
hoặc phần nộ thì sáng rực lên, mặt giống mặt lang sói, mặt đỏ mà
được điểm tuyết nụ cười, trông đáng sợ hơn lúc không cười.

Thấy người đó, bất giác Di Hoa Cung Chủ giật mình, dừng chân
ngay, không muốn nhìn nữa, không muốn đến gần hơn.

Người đó cười nhẹ, thốt:

- Mười mấy năm không gặp lại nhau, gặp rồi lão phu nhận ra hai vị
vẫn còn phong thế của ngày nào ! Giữ được dung nhan trọn vẹn qua
nhiều tháng rộng năm dài, hai vị có bí quyết hi hữu, dù đem cả kho
tàng báu vật thế gian, cũng không đánh đổi nổi !

Yêu Nguyệt lạnh lùng:

- Không ngờ người còn dám gặp ta !

Ngụy Vô Nha vẫn cười:

- Sao lại không dám ! Bởi hai vị không thể giết lão phu !

Tiểu Linh Ngư tiến lên, cất cao giọng:

- Người bằng vào đâu mà dám quả quyết là họ không giết người ?

Ngụy Vô Nha điềm nhiên:

- Chỉ vì lão phu biết rõ quy củ của Di Hoa Cung. Lão phu đã được dung tha tính mạng một lần, từ đó nếu lão phu không làm điều chi đắc tội với hai bà nữa, thì không khi nào hai bà xuất thủ đối với lão phu !

Tiểu Linh Ngư hướng qua Yêu Nguyệt:

- Di Hoa Cung có cái quy củ quý quái đó sao ?

Yêu Nguyệt gật đầu:

- Có !

Tiểu Linh Ngư thở dài. Bỗng chàng hỏi:

- Nhưng, họ không bao giờ tưởng là tìm họ báo cừu sao ? Họ không xuất thủ, thì người cứ xuất thủ, người vẫn có thể xuất thủ chứ ? Phải không ?

Ngụy Vô Nha lắc đầu:

- Không phải !

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Không lẽ người quên mối thù ?

Ngụy Vô Nha mỉm cười:

- Thù, đương nhiên là không quên, không quên là phải báo. Tuy nhiên, dù cho làm cái việc báo thù, lão phu cũng không để đắc tội với hai bà.

Tiểu Linh Ngư cười vang:

- Lạ chưa ! Lời nói của người khó giải quá ! Thú hơn mùi đánh rắm !

Ngụy Vô Nha không giận, thản nhiên tiếp:

- Những gì người đã nói vừa rồi, rất đúng ! Nơi đây, là một phần mộ. Các vị đừng mong thoát ra được !

Yêu Nguyệt Cung Chủ biến sắc:

- Người muốn gì ?

Ngụy Vô Nha tiếp luôn:

- Nơi đây mới đúng là trung tâm phát động các cơ quan mai phục khắp toàn khu động phủ của lão phu. Hiện tại, lão phu đã phong bế các lối ra rồi. Đừng nói là người, dù cho ruồi muỗi cũng không bay ra lọt !

Tiểu Linh Ngư sợ hãi thật sự.

Chàng muốn trở ra xem sao, song lại bỏ ý định đó.

Chỉ vì chàng biết, Ngụy Vô Nha không phải nói ra để dọa người.

Chàng đảo mắt nhìn quanh, cười hỏi:

- Người phong bế các lối đi ?

Ngụy Vô Nha gật đầu:

- Lão phu không nói ngoa !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Rồi người làm sao đi ra ?

Ngụy Vô Nha đáp:

- Lão phu không còn muốn đi ra nữa !

Hồi 104

Thấy Lợi Quên Nghĩa

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Người nói thế, không có ai tin ! Dù cho người có chôn sống hai bà, thì cũng có người khác mở cơ quan đưa người ra. Có lý nào người ửng chết chung với cừu nhân ?

Ngụy Vô Nha thân nhiên như thường:

- Lão phu muốn chính mắt chứng kiến cái chết của hai bà. Muốn biết trước khi chết, hai bà thống khổ như thế nào. Muốn thấy hai bà phần nộ, kinh hãi, bị cái đói, cái khát dày vò như thế nào. Hai bà còn giữ vẹn phong thái của bậc thánh nữ hay không ?

Tiểu Linh Ngư thù người một lúc.

Sau cùng, chàng thở ra, buông gọn:

- Một kẻ điên ! Người là một kẻ điên, không hơn không kém.

Ngụy Vô Nha bật cười khanh khách:

- Rất tiếc các vị lại phải chết nơi tay kẻ điên !

Tiểu Linh Ngư nhìn qua Di Hoa Cung Chủ, thấy hai bà biến thành hai tượng đá, không làm một cử động nhỏ nào.

Rồi chàng phá lên cười, thốt:

- Tuy nhiên, người không thấy được cái cảnh chúng ta chết ! Bởi người chết trước chúng ta !

Ngụy Vô Nha lắc đầu:

- Lão phu không thể chết sớm hơn các vị ! Bởi vì lão phu có thân vóc nhỏ, nhu cầu ẩm thực phải ít hơn so với các vị. Lúc các vị chết đói,

lão phu vẫn còn sống như thường !

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Người làm thế, là vì người biết mình không là đối thủ của thù nhân, phải không ? Chứ có ai dại gì cam tâm tình nguyện chôn sống với kẻ thù ? Mà không đường đường giao chiến, quang minh, chánh đại ?

Ngụy Vô Nha thở dài:

- Đúng vậy ! Trong hai mươi năm nay, vũ công của ta có tinh tiến thật, ta cứ tưởng là mình thừa sức đánh ngã hai bà. Song, sau khi gặp Giang Biệt Hạc rồi, ta mới biết là, mình nghĩ lầm.

Tiểu Linh Ngư giật mình:

- Tại sao ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Hai mươi năm trước, Giang Biệt Hạc là vô danh. Nhưng hiện nay, y là một nhân vật trong hàng nhất lưu cao thủ trên giang hồ. Đến y mà còn tiến bộ, hà huống nhị vị Cung Chủ ! Nếu hai bà đồng dạng tiến bộ, thì với công phu khổ luyện của ta hai mươi năm dài, ta vẫn không thắng nổi hai bà. Hà huống, đối phương hai, mà ta chỉ có một !

Lão bắt đầu bỏ hai tiếng lão phu, riêng với Tiểu Linh Ngư thôi.

Lão cười, rồi tiếp:

- Cho nên, suy nghĩ kỹ, ta thấy cần phải dùng phương pháp này !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Hiện tại, nếu họ muốn giết người, thì đâu khó khăn gì ? Người...

Ngụy Vô Nha chặn lời:

- Ta đã nói, hai bà không thể giết ta ! Bởi ta không đắc tội với hai bà !

Tiểu Linh Ngư cười ha hả:

- Đã chôn sống người ta, mà lại cho rằng không đắc tội với người ta !
Lạ thật !

Ngụy Vô Nha hỏi:

- Đây là nhà của ta chứ, phải không ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Đương nhiên !

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Ta không thỉnh mời hai bà đến nhà, ta không bức bách hai bà đến nhà, hiện tại ta chỉ có làm cái việc đóng cửa, bít lối đi trong khu cư trú của ta. Ta có làm gì đến ai mà đắc tội ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Nếu hai bà bảo người khai thông lối đi, người không khai là đắc tội rồi !

Ngụy Vô Nha lạnh lùng:

- Mỗi vọng cửa là một tảng đá nặng vạn cân, ta khai thông làm sao nổi ?

Tiểu Linh Ngư sững sờ, không nói gì được nữa.

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Hà huống, các vị biết rõ mình bị giam chết rồi, là chỉ còn có mỗi một hy vọng. Hy vọng đó ở nơi ta, thì khi nào các vị dám giết ta !

Lão cười vang, tiếp luôn:

- Anh nhi ! Sao người không dám vào, nấp ở bên ngoài làm chi đó ?

Tô Anh cúi đầu, đi vào, mặt trắng nhợt đáng sợ.

Ngụy Vô Nha nhìn nàng một lúc lâu, rồi nhìn qua Di Hoa Cung Chủ, hỏi:

- Ta luôn luôn đối tốt với ngươi, ngươi có biết tại sao không ?

Tô Anh đáp ứng:

- Tôi ... tôi không được rõ !

Ngụy Vô Nha mỉm cười:

- Ngươi nhìn hai vị Cung chủ, rồi soi mình trong gương là hiểu liền.

Tiểu Linh Ngư giật mình.

Chàng phát hiện ra, Tô Anh giống hai vị Cung chủ đến bảy phần. Cả ba là những giai nhân tuyệt thế, mặt trắng xanh, thần sắc lạnh lùng.

Mường tượng nàng là con gái, hai Cung chủ là mẹ và dì. Mà cũng mừng tượng tử muội song sanh, tam sanh, vì hai Cung chủ không già chút nào !

Không rõ Tô Anh mừng hay sợ, nàng xúc động thật sự, run run giọng hỏi:

- Có phải vì tôi rất giống hai bà ấy chăng ?

Ngụy Vô Nha gật đầu:

- Phải đó ! Chứ nếu không thì, trên đời thiếu chi gái cô cút, mà ta chỉ chọn một người ? Ta luôn luôn chịu đựng ngươi, ngươi muốn sao được vậy. Sở dĩ ta thỏa mãn mọi ước vọng của ngươi, là vì ta muốn nuôi dưỡng tánh khí cao ngạo của ngươi, tạo thành cho ngươi một thần thái lạnh lùng. Ta để ngươi sống riêng một nơi, là luyện cho ngươi một tánh cách cô tịch ...

Tô Anh hỏi:

- Lão nhân gia vận dụng mọi tâm cơ, thực hiện mọi phương pháp, có phải là để tạo cho tôi giống hai bà, như hai giọt nước chãng ?

Ngụy Vô Nha gật đầu:

- Phải !

Tô Anh sững sờ một lúc, nhìn Ngụy Vô Nha, rồi nhìn Di Hoa Cung chủ, kêu lên:

- Lão nhân gia ... đối với hai bà ...

Lân Tinh Cung chủ quát:

- Câm miệng lại !

Tô Anh tuy nín, song lòng đã minh bạch rồi.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay cười lớn:

- Bây giờ ta hiểu rồi ! Thì ra, người nuôi dưỡng hình bà giấu trong tâm ! Thì ra người yêu hai bà ! Vì tình yêu không được đáp lại, người sanh hận, người hận hai bà thấu xương !

Lão là con người lùn, lại xấu, cực xấu trong đời, mà lão yêu con người cực đẹp trong đời !

Thật là lão nuôi mộng hái sao trên trời ! Lão muốn kéo thái dương mọc tây, lặn đông !

Tiểu Linh Ngư cười đến hụt hơi, nghỉ cười để lấy hơi, đủ hơi rồi lại tiếp tục cười !

Ngụy Vô Nha vẫn giữ nghiêm sắc mặt, từ từ thốt:

- Hơn hai mươi năm trước, ta từ vạn dặm xa, tìm đến Di Hoa Cung, cầu hôn hai bà.

Tiểu Linh Ngư vừa cười vừa hỏi chận:

- Người ... người có hỏi xin cưới hai bà ?

Ngụy Vô Nha nghiêm giọng:

- Ta là kẻ trí, hai bà là người đẹp, trí và sắc kết hợp nhau, đó là một sự kiện rất nghiêm chỉnh, có sao người cười ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Phải ! Phải ! Phải ! Một sự phối hợp rất nghiêm chỉnh, rất xứng đáng ! Rất tiếc, hai bà không đáp ứng, mà lại còn muốn giết người nữa chứ ! Cái mối thù giữa hai bên do đó mà có, phải không ?

Ngụy Vô Nha thở dài, không nói gì, chùng như mặc nhận.

Chị em Di Hoa Cung chủ run người.

Tiểu Linh Ngư đảo mắt sang hai bà, rồi cười hì hì thốt:

- Có một bậc đại anh hùng, đại hào kiệt như vậy, hướng về các người mà cầu hôn, thì là một điều quang vinh cho các người lắm chứ, tại sao các người không đáp ứng ? Ta hết sức tiếc cho các người !

Ngụy Vô Nha cười lớn:

- Người khởi cần phải khích nộ hai vị làm chi, muốn cho hai vị xuất thủ hạ sát ta phải không ? Có ích gì cho người đó ? Nếu người thông minh một chút, thì nên khuyên hai vị đừng giết ta mới phải. Cứ chờ lúc ta không còn chịu nổi cái đói nữa, ta sẽ tìm cách giải tỏa lối ra, có phải là hay cho toàn thể chăng ?

Tiểu Linh Ngư nhìn sững lão ta một lúc, đoạn tiếp:

- Đúng vậy ! Hiện tại, người không thể chết được ! Ta còn nhiều điều phải hỏi nơi người !

Ngụy Vô Nha hỏi:

- Điều thứ nhất người muốn hỏi ta, là người nào vừa rồi đã vào đây !

Một nhát kiếm chẻ hai chiếc ghế bằng thanh ngọc thạch của ta, người nào mà có công lực như thế ! Phải vậy không ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Phải ! Nhưng việc đó ta không cần hỏi người nữa, bởi hiện tại ta đã biết người đó là ai rồi !

Ngụy Vô Nha trầm giọng:

- Người biết ? Thế người đó là ai ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Không có ai cả.

Ngụy Vô Nha cười lớn:

- Không có ai đến đây ? Còn những dấu chân kia, chẳng lẽ do chính ta lưu lại ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng vậy ! Chính người khắc lên mặt đường. Cho nên những dấu chân đó rất chính tề !

Ngụy Vô Nha chớp mắt:

- Thế còn những xác chết treo trong khu rừng ? Ai giết bọn đó ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Cũng là người ! Người tát tay chúng, tự nhiên chúng không dám hoàn thủ, không dám né tránh. Người bảo chúng treo mình, tự nhiên chúng không dám cãi !

Ngụy Vô Nha hừ một tiếng:

- Người đừng quên, chúng là đồ đệ của ta !

Tiểu Linh Ngư bừ môi:

- Đồ đệ của ngươi rồi sao ? Từ lâu ngươi không xem đồ đệ của ngươi là con người kia mà !

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Còn cái ghế ? Chẳng lẽ cũng chính ta chẻ hai ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Thì đúng là ngươi chứ còn ai nữa !

Ngụy Vô Nha xì một tiếng:

- Ta đâu có bản lĩnh cao đến mức độ đó ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Thanh Ngọc Thạch cứng hơn kim khí, muốn đẽo gọt nó thành chiếc ghế, thì cần có một thanh kiếm chém sắt như chém bùn.

Ngụy Vô Nha đáp:

- Cái đó đã hẳn !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Ngươi đã đẽo gọt một phiến thanh ngọc thạch thành chiếc ghế được, thì trong tay ngươi phải có một thanh bửu kiếm !

Ngụy Vô Nha đáp:

- Tự nhiên !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Như vậy, là ngươi có thể dùng kiếm đó, chẻ ghế, cũng như ngươi dùng nó mà đẽo gọt đá. Cái đạo lý đó quá rõ ràng, còn ai không thấy chứ ?

Ngụy Vô Nha thở dài:

- Phải ! Đạo lý đó rất rõ ràng !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Người giết đồ đệ, khắc dấu chân, là để dẫn dụ bọn ta vào đây !

Ngụy Vô Nha đáp:

- Cũng có lý !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Rồi người lại sợ, vào đây bọn ta không thấy ai, lại quày quả trở ra, do đó người nảy sinh cái ý chẻ ghế, để cho bọn ta nghi ngờ. Vả lại ...

Chàng thở dài, tiếp luôn:

- Nơi đây, các cửa phòng, các lối đi, đều là đá tảng xây nên, nếu muốn phá nơi này để tiện bề bít nơi khác, tuyệt nẻo thông thương, thì không phải là công việc có thể làm xong trong một sớm một chiều.

Ngụy Vô Nha nói thay chàng:

- Cho nên, ta dẫn dụ các vị vào đây, quan sát chiếc ghế, cho ta có thì giờ bít lối, ngăn chặn các người trở ra. Có phải là người muốn nói như vậy không ?

Tiểu Linh Ngư vỗ tay:

- Không sai một điểm nhỏ !

Ngụy Vô Nha bỗng cười ha hả, cười đến suýt rơi xuống xe.

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Người cười được à ? Cười cái gì chứ ? Ta đoán không đúng sao ?

Ngụy Vô Nha càng cười lớn:

- Đúng ! Đúng lắm ! Người quả thật là một tay thông minh đệ nhất trong thiên hạ !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Về điểm đó, thì ta không dám quá tự nhiên !

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Bất quá, ta có mấy câu muốn hỏi người !

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng, chờ nghe.

Ngụy Vô Nha hỏi:

- Người từng vào địa phương của ta, hẳn người cũng biết là nơi nào cũng có kỳ trân, dị bửu, nhưng hiện tại chẳng một món nào còn lại ở đây cả ? Tại sao thế ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Tự nhiên là người ra lệnh cho đồ đệ di tản đi nơi khác hết rồi !

Ngụy Vô Nha lắc đầu:

- Tại sao ta phải thu dọn đi nơi khác ? Ta đã quyết tâm chết tại đây mà, tại sao ta không dùng những thứ đó để làm những vật bồi táng ? Nếu ta không xem đệ tử là con người, thì tại sao ta nhượng tài sản lại cho chúng hưởng được ?

Tiểu Linh Ngư chột sáng mắt lên, đáp:

- Người đợi bọn ta chết hết rồi, sẽ ly khai nơi này, và số bảo vật kia được giấu ở một nơi nào đó, chờ người đến tiếp nhận.

Ngụy Vô Nha lắc đầu:

- Khi ta tin chắc là các người phải chết tại đây, thì cần gì ta phải di tản

những báu vật của ta ? Các người là những kẻ sắp chết, lo thân còn chưa xong, ta sợ gì các người cướp đoạt mà phải đem dẫu nơi khác ?

Tiểu Linh Ngư đuối lý.

Ngụy Vô Nha mỉm cười:

- Người là đệ nhất nhân thông minh trong thiên hạ, vậy mà cũng không hiểu cái đạo lý trong sự tình của ta nữa sao ?

Tiểu Linh Ngư đáp gượng:

- Người là một kẻ điên, có hành động nghịch thường, ai biết sao mà suy đoán !

Ngụy Vô Nha thở dài:

- Nếu ta điên thực sự, thì toàn thể bọn đệ tử của ta đâu còn sống sót được tên nào ?

Tiểu Linh Ngư giật mình:

- Nói vậy là có người vào đây thực sự !

Ngụy Vô Nha thốt:

- Người đã không tin, thì ta còn nói làm gì nữa !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Nếu ta tin ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Thì ta sẽ nói cho mà nghe. Quả thật có người vào đây, và vào trước khi hoàng hôn xuống, trong ngày hôm qua !

Tiểu Linh Ngư hỏi gấp:

- Ai ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Người nhận ra người đó !

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Ta nhận ra ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Vì người đó có hỏi đến người.

Tiểu Linh Ngư biến sắc, nhưng lại bật cười lớn:

- Chẳng lẽ người muốn nói là Yến Nam Thiên ?

Ngụy Vô Nha gằn từng tiếng:

- Người đó chính là Yến Nam Thiên !

Tiểu Linh Ngư sững sờ một lúc lâu, bỗng bật cười vang dội. Cười một lúc, chàng thốt:

- Nếu người nói là ai khác, ta còn có thể tin, chứ nói là Yến Nam Thiên thì ...

Ngụy Vô Nha chặn lời:

- Thì người không tin, phải không ?

Tiểu Linh Ngư vẫn còn cười:

- Nếu có Yến Nam Thiên đến đây, thì làm gì người còn sống sót ?

Ngụy Vô Nha cười lạnh:

- Người cho rằng võ công của lão ấy cao hơn ta ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Nếu lão ta kém người, thì lão đã bị người giết chết rồi !

Ngụy Vô Nha hừ một tiếng:

- Làm sao người biết trước là ta chưa giết lão ?

Tiểu Linh Ngư biến sắc, nhưng chỉ thoáng qua thôi, liền đó chàng cười lớn, thốt:

- Nếu quả thật lão có đến đây, thì những dấu chân trên đường hầm đó, đương nhiên là do lão để lại, và chiếc ghế kia, cũng là do lão dùng thần kiếm chẻ hai, một nhát kiếm như vậy cũng đủ tỏ cái oai kinh thiên động địa, người có tài năng gì làm rơi rụng một sợi lông chân của lão chứ ? Tài năng của người, ta biết rõ lắm rồi !

Ngụy Vô Nha trầm ngâm một lúc lâu, đoạn buông tiếng thở dài, rồi thốt:

- Phải ! Với một nhát kiếm đó, lão có thể cao mặt nhìn đời, ta dù có tiến bộ đến đâu, cũng chưa là đối thủ của lão !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Nếu quả thật lão có đến đây, thì tại sao lão không giết người ?

Ngụy Vô Nha từ từ thốt:

- Lão không giết ta, là vì ta và lão có trao đổi điều kiện.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Điều kiện gì ?

Ngụy Vô Nha đáp:

- Ta đáp ứng giao nạp cho lão một người. Lão đáp ứng không chạm đến ta !

Tiểu Linh Ngư hỏi dồn:

- Người hứa giao ai cho lão ?

Ngụy Vô Nha đáp:

- Giang Biệt Hạc !

Tiểu Linh Ngư giật mình, kêu lên thất thanh:

- Giang Biệt Hạc ? Yén đại hiệp có thể vì Giang Biệt Hạc mà tha thứ tánh mạng của người à ?

Ngụy Vô Nha gật đầu:

- Đúng vậy !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Tại sao lão ta muốn cứu Giang Biệt Hạc ?

Ngụy Vô Nha mỉm cười:

- Lão đâu muốn cứu Giang Biệt Hạc ! Lão muốn giết đó chứ !

Tiểu Linh Ngư giật mình:

- Lão có cừu hận gì đối với Giang Biệt Hạc ?

Ngụy Vô Nha trầm ngâm một lúc, rồi hỏi:

- Người có biết Giang Biệt Hạc thực sự là ai chẳng ?

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Y là ai ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Y là Giang Cầm, thơ đồng của phụ thân người đó ! Y lớn lên trong

gia đình của người ! Đối với phụ thân người, theo danh nghĩa, y là một tên nô bộc, song thực ra, y là nghĩa đệ của phụ thân người.

Tiểu Linh Ngư há hốc mồm, lâu lắm, đôi hàm chưa khép chặt lại.

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Lúc đó, Giang Phong nổi tiếng là đệ nhất mỹ nam tử trong thiên hạ, còn Yến Nam Thiên thì là đệ nhất kiếm khách trong thiên hạ, hai người kết bạn với nhau, tuy bất đồng sanh, nhưng cùng thề nguyện đồng tử.

Tiểu Linh Ngư hỏi gấp:

- Giang Cầm với tiên phụ, tình như thủ túc, tại sao Yến đại hiệp lại muốn giết y ?

Ngụy Vô Nha đáp:

- Chỉ vì Giang Cầm đem oán báo ân, sau đó bán đứng phụ thân người.

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Ỗ.. tại sao y lại bán tiên phụ ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Chẳng những Giang Phong là đệ nhất mỹ nam tử, y còn là một đại phú gia, vào hạng nhất nhì trong thiên hạ trên giang hồ, có lắm người ganh ghét, muốn trừ diệt y, ngặt vì có Yến Nam Thiên bên cạnh, nên chẳng ai dám hạ thủ. Ngờ đâu, chẳng rõ ma xui quỷ giục thế nào, Giang Phong lại cùng một nữ đồ đệ củ Di Hoa Cung, dan díu với nhau, đưa nhau đi trốn. Người đàn bà đó là mẫu thân của người.

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Hai người yêu nhau tha thiết, họ cũng biết chẳng khi nào Di Hoa Cung chủ để cho họ yên mà toại hưởng hạnh phúc bên nhau. Giang Phong sau lúc suy nghĩ kỹ, bèn phân tán gia tài, cái gì bán được cứ

bán, cái gì cho được, cứ cho bọn gia nhân, tự mình mang theo được cái gì cứ mang, rồi đưa vợ đi đến một nơi không dấu chân người. lánh tai ty họa.

Tiểu Linh Ngư lại kêu lên:

- Không tưởng là phụ thân ta hy sinh cho mẫu thân ta đến mức đó ! Thật đáng phục !

Ngụy Vô Nha lạnh lùng tiếp:

- Phải chi y hy sinh mà thôi, thì đâu có gì đáng nói. Thường ngày, y sống sung sướng đã quen, cho nên sợ trong tương lai phải đói khổ, nên mang theo mình cả xe bạc vàng châu báu...

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Vì thế, bọn gian ác động tâm, âm mưu cướp đoạt.

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Y giữ sự tình rất bí mật, chẳng ai biết được, ngoài Giang Cầm mà y cho theo y.

Tiểu Linh Ngư run run giọng:

- Chẳng lẽ Giang Cầm lại tối mắt vì số của cải đó, rồi trở mặt sát hại phụ thân ta ?

Ngụy Vô Nha gật đầu:

- Chính y hãm hại phụ thân ngươi. Phụ thân ngươi sai y đi tìm Yến Nam Thiên, nhờ che chở trong cuộc hành trình, song y không đi tìm Yến Nam Thiên, mà lại đi thông báo bọn Thập Nhị Quái Kiệt !

Tiểu Linh Ngư căm hận:

- Thế là ngươi đồng lõa với Giang Cầm, thảo nào mà ngươi chẳng quen biết y ?

Ngụy Vô Nha mỉm cười:

- Tuy biết rõ sự tình, nhưng ta không hề nhúng tay vào vụ. Bởi ta biết, mười một người kia vẫn chia phần cho ta, dù ta bất động. Hơn nữa, lúc đó ta có việc riêng phải lo, không thể tạm đình hoãn mà tham gia vụ cướp.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Những ai xuất thủ ?

Ngụy Vô Nha lắc đầu:

- Hỏi vô ích, người có biết tên họ chúng cũng chẳng làm gì, bởi hiện tại chẳng còn một ai sống sót !

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Chúng chết hết ! Ai giết chúng ! Yến Nam Thiên phải không ?

Ngụy Vô Nha đáp:

- Chỉ sợ là vậy !

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Chúng đã biết thủ đoạn của Yến Nam Thiên, tại sao lại dám gây thành vụ án ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Họ có kế hoạch đổ trách nhiệm lên đầu Di Hoa Cung chủ, cho Yến Nam Thiên thù hận hai bà mà không truy cứu đến họ. Huống chi, Giang Cầm đã kê khai số châu báu quá to tát của phụ thân người, họ động tánh tham, quên đi phần nào nguy hiểm ! Tự nhiên, họ không bỏ qua cơ hội.

Tiểu Linh Ngư nghiêng răng:

- Thập Nhị Quái Kiệt cướp đoạt xong, chắc gì chia chác cho Giang

Cầm ! Tại sao Giang Cầm làm thế ?

Ngụy Vô Nha cười nhẹ:

Thập Nhị Quái Kiệt tuy có hành động gian manh, hung ác, song vẫn thủ tín. Giang Cầm đòi chia hai phần mười, bọn Quái Kiệt y theo sự thỏa thuận, chia cho y hai phần mười !

Tiểu Linh Ngư phẫn nộ:

- Vì hai phần mười số của cái đó, y đang tâm bán rẻ phụ thân ta à ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Tham tâm của y tuy nhỏ, song dã tâm thì rất lớn. Bởi, y muốn cho phụ thân người không còn sống trên cõi đời nữa ! Tuy phụ thân người xem y như nghĩa đệ, trên danh nghĩa, y vẫn là một tên nô bộc. Phụ thân người còn sống ngày nào, là y không thể xuất đầu lộ diện ngày đó !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Nhưng phụ thân ta đâu có chết nơi tay Thập Nhị Quái Kiệt, phải vậy không?

Ngụy Vô Nha đáp:

- Sự tình sau đó xảy ra như thế nào, ta không hiểu rõ lắm. Ta chỉ biết là khi Yến Nam Thiên tới nơi, thì song thân người đã chết rồi, chỉ còn mỗi một người sống sót thôi. Và những vết sẹo đao nơi mặt người đó, là do kẻ hạ sát song thân người lưu lại, dù lúc ấy, người mới lọt lòng mẹ độ một giờ thôi !

Tiểu Linh Ngư căm hờn:

- Vô luận song thân ta bị ai hạ sát, kẻ gây ra tai họa phải là Giang Cầm. Nếu y không tiết lộ bí mật, thì còn ai biết mà theo dấu song thân ta.

Ngụy Vô Nha gật đầu:

- Hẳn như vậy rồi.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Đã thế, sao lúc đó Yến Nam Thiên không giết y ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Lúc đó, Yến Nam Thiên chưa biết sự tình chân thật. Khi biết được rồi, thì Giang Cầm đã xa chạy cao bay ! Yến Nam Thiên đi tìm khắp chốn, không gặp, mới vào tận Ác Nhân Cốc.

Lão kết luận:

- Bây giờ đây, Yến Nam Thiên còn sống, mà Giang Cầm đã trở thành Đại Hiệp Giang Nam !

Tiểu Linh Ngư vờ hỏi bằng quơ mấy câu về sự việc của Yến Nam Thiên lúc vào Ác Nhân Cốc.

Sau cùng, chàng thốt:

- Cứ theo ta biết, thì trong hai mươi năm nay, Yến Nam Thiên ở ẩn một nơi, để luyện một môn công kỳ diệu, vô địch trên giang hồ.

Ngụy Vô Nha giật mình:

- Và bây giờ, lão tái xuất hiện trên giang hồ, như vậy là môn công đó đã được luyện thành ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đương nhiên, với môn công đó, đừng nói là một Ngụy Vô Nha, cho dù là cả chục Ngụy Vô Nha cùng xuất thủ một lượt, Yến đại hiệp cũng đánh bay tất cả ! Đem Di Hoa Tiếp Ngọc mà sánh với môn công đó, thì Di Hoa Tiếp Ngọc chỉ là một trò đùa của trẻ con thôi !

Đương nhiên, chàng bịa, và bịa để dọa tinh thần Di Hoa Cung Chủ !

Trong thâm tâm, chàng tự hỏi, làm cách nào yển Nam Thiên xuất hiện trở lại trên giang hồ ? Bệnh tình đã dứt rồi chăng ? Vũ công đã khôi phục rồi chăng ?

Hay có một vị nào đó, như Nam Thiên đại hiệp Lộ Trọng Đạt, mượn danh nghĩa của Yển Nam Thiên mà hành hiệp trên giang hồ ?

Nếu có, thì người đó là ai ?

Hồi 105

Mồng Mỏ Gõ Nhau

Ngụy Vô Nha nhìn đăm đăm Tiểu Linh Ngư, hiển nhiên là lão tin trọn vẹn những gì chàng nói.

Lâu lắm lão vụt cười khan.

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Người cười gì ?

Ngụy Vô Nha vẫn còn cười:

- Ta cười Yến Nam Thiên ! Ta cười lão đã phí mất hai mươi năm dài, chịu nhọc chịu khổ, luyện một công phu, luyện mà không dùng được !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Tại sao không dùng được ?

Ngụy Vô Nha cao giọng:

- Chỉ vì hiện tại, lão không có đối thủ ! Di Hoa Cung chủ thì sắp chết tại đây, vũ công của lão có cao cường đến đâu, cũng cầm bằng anh hùng không đất dụng võ !

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Con người ! Người cũng mất hai mươi năm dài, khổ nhọc luyện một môn công phu, luyện thành rồi làm gì đây ? Không dám động thủ với người, thì cầu tiến làm gì ? Người không thấy mất mặt lắm sao ?

Ngụy Vô Nha cười hì hì:

- Đúng vậy. Mất mặt lắm đấy ! Nhưng ta là người định chết, sắp chết, mà Yến Nam Thiên vẫn còn muốn sống. Sống mà không tri âm thì sống làm gì ? Người cũng hiểu, tri âm của hạng cao thủ là đối thủ đó

nehé ! Trên đời này, lão không tìm ra đâu một đối thủ !

Tô Anh vụt hỏi:

- Cái vị Yến đại hiệp đó, quả có giết Giang Biệt Hạc rồi chứ ?

Ngụy Vô Nha đáp:

- Chưa !

Tô Anh lại hỏi:

- Tại sao Yến đại hiệp chưa giết Giang Biệt Hạc ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Tại vì lão giữ Giang Biệt Hạc lại, để giao cho Tiểu Linh Ngư, lão muốn chính tay Tiểu Linh Ngư hạ sát để phục thù.

Tô Anh hỏi luôn:

- Nếu lão không tìm được Tiểu Linh Ngư ?

Ngụy Vô Nha thốt:

- Ngày nào chưa tìm được Tiểu Linh Ngư thì ngày đó Giang Biệt Hạc còn sống. Nếu mười năm lão chưa tìm được Tiểu Linh Ngư, thì Giang Biệt Hạc còn sống đủ mười năm !

Tô Anh la thất thanh:

- Nói như vậy thì ... Giang Biệt Hạc là ... là ...

Nàng không dứt câu, song cái ý niệm rõ.

Ngụy Vô Nha cười lớn:

- Phải ! Vĩnh viễn Giang Biệt Hạc không chết ! Chỉ vì vĩnh viễn Yến Nam Thiên không tìm được Tiểu Linh Ngư. Tuy về võ công, lão ta hơn Giang Biệt Hạc mười phần, nhưng về ngụy kế, thì lão ta kém

Giang Biệt Hạc mười phần. Nếu lão cứ đèo mãi Giang Biệt Hạc bên mình như vậy, thì có khác nào lão dẫn một con hổ đi theo. Sớm muộn gì cũng có một ngày con hổ sẽ vồ người dẫn ! Lão khó lòng thoát chết nơi tay Giang Biệt Hạc !

Tiểu Linh Ngư nổi giận:

- Lão tha tánh mạng người, người lại đối xử với lão bằng cách đó ! Người còn là người nữa chăng ?

Ngụy Vô Nha ngưng cười, buông giọng căm hờn:

- Tuy lão không giết ta, nhưng lại đuổi đồ đệ của ta đi hết, còn bảo chúng lấy hết tài sản của ta mang đi, như vậy có khác gì lão giết ta ?

Bây giờ Tiểu Linh Ngư mới vỡ lẽ.

Chàng bật cười, hỏi:

- Chỉ sợ chằng những lão đuổi hết đồ đệ của người, mà còn đuổi đàn chuột. Phải vậy không ?

Ngụy Vô Nha nghiêng răng:

- Hừ !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Cho nên, người nhận thấy sống không còn thú vị gì, mới nghĩ ra kế độc này. Tuy nhiên, nếu lúc thường người đối xử tốt với bọn đệ tử, thì chúng đâu nỡ lòng bỏ người trong cảnh khốn đốn mà ly khai đành đoạn như thế.

Bổng Ngụy Vô Nha bật cười hắc hắc:

- Nhưng hiện tại, đã có các người cùng chết với ta, được vậy là ta mãn nguyện rồi.

Di Hoa Cung chủ chột thờ dài, gọi:

- Tiểu Linh Ngư, người lại đây !

Tiểu Linh Ngư tựa hồ không muốn đến, song suy nghĩ chút, lại bước tới. Đi được hai bước, chàng quay đầu nhìn Tô Anh.

Tô Anh tựa hồ muốn xem Ngụy Vô Nha phải ứng làm sao, song lại đổi ý, mỉm cười rồi bước theo chàng. Ngụy Vô Nha nhìn theo lưng hai người, ánh mắt ngời niềm oán đốic.

Lão vụt vươn tay đẩy chiếc bánh xe, cỗ xe lăn vào khe vách.

Chị em Di Hoa cung chủ dừng tại trung tâm đại sảnh, thần tình vẫn còn cao ngạo, lạnh lùng, song mừng tượng hai bà biến nhỏ lại, như con công xếp đuôi, xuôi cánh. Cả hai có cái vẻ con người quá cô độc, mà cũng đáng thương. Những ai từng rung sợ khi nghe tên hai bà nếu thấy hai bà trong hoàn cảnh này, tất cũng thương hại hai bà hơn đáng sợ.

Bởi hai bà mất đi cái oai nghi lợi hại rồi !

Hai bà vẫn đứng, dù vào đây đã lâu. Mừng tượng bình sanh cả hai không hề Tiểu Linh Ngư bước tới, nhìn hai bà, bỗng cười khan, thốt:

- Có lúc, ta muốn nhìn đuôi của các người, xem đẹp, xấu, mập, ốm thế nào !

Chỉ khi nào người ta ngồi, mới để lộ hai cái chân.

Di Hoa cung chủ kinh ngạc, rồi phẫn nộ, mặt trắng xanh chợt biến hồng.

Tiểu Linh Ngư vờ không thấy, lại cười hì hì , tiếp:

- Có lẽ chân các người cong vòng. Mà có lẽ chân các người cũng không có đầu gối luôn !

Không có đầu gối, nên không ngồi được, và chân cong thì phải giấu, cho nên hai bà cứ đứng mãi.

Bỗng Yêu Nguyệt cung chủ quay mình, như sợ nhìn chàng lâu, tất

phải xuất thủ đánh chết chàng.

Lân Tinh cung chủ nhắm mắt lại. Lâu lắm, bà mới mở mắt ra từ từ thốt:

- Chúng ta vừa rồi có quan sát khắp bốn phía trong động này.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- A ?

Lân Tinh tiếp:

- Tất cả các cửa, các lối đi, đều bị bít lại.

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Ta không cần quan sát, cũng biết là Ngụy Vô Nha không nói dối.

ngồi.

Lân Tinh tiếp:

- Cho nên, nếu trong vòng nửa ngày mà chúng ta không có cách thoát ly nơi này, thì cho dù không chết đói cũng phải chết ngạt.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Do đó, người nghĩ luôn là Ngụy Vô Nha có chừa lại một lối thoát cuối cùng, phải vậy không ?

Lân Tinh cung chủ gật đầu:

- Phải !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Rồi người tưởng là ta tìm được lối thoát đó ?

Lân Tinh nín lặng một lúc lâu, rồi từ từ thốt:

- Ta tưởng, người có phương pháp thám dò nơi Ngụy Vô Nha, tự miệng lão ta nói thì ra ...

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Người cho rằng ta có cái tài năng đó à ?

Lân Tinh thốt:

- Nếu lão không nói, người giết lão.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng nữa nặng hơn:

- Thế sao các người không tự mình động thủ ?

Lân Tinh đáp:

- Tại sao thì Ngụy Vô Nha đã nói rồi, người có nghe chứ !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng nữa càng nặng hơn:

- Trong cảnh huống này mà người còn nói chuyện quy củ nữa à ?

Lân Tinh lạnh lùng:

- Dù chết, thì đành chết, quy củ không thể cải biến !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Con người cố chấp như người quả thật hiếm có ! Thật ra, các người có muốn giết lão ấy, cũng chẳng phải dễ dàng gì, bởi hiện tại lão ta đã trốn kỹ ở một nơi nào đó !

Lân Tinh thốt:

- Tuy nhiên, nếu ta nói là ta không xuất thủ, người gọi lão khiêu chiến, là lão ra mặt ngay.

Bà liếc sang Tô Anh một thoáng, tiếp:

- Ta xem ra, lão hận người thấu xương, nếu có cơ hội giết người, là lão không bỏ qua đâu !

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Người nói nghe cũng phải, rất tiếc là nếu động thủ, người mất mạng là ta chứ không phải lão !

Lân Tinh cung chủ lại tiếp:

- Ta biết, hiện tại, người chưa bằng lão ta về mặt võ công, nhưng nếu ta chỉ điểm cho người trong vài giờ, thì người sẽ thừa sức đánh bại lão.

Tiểu Linh Ngư ạ một tiếng:

- Người dám quả quyết như vậy ! Ta không tin đâu.

Lân Tinh điêm nhiên:

- Võ công của bốn môn, thần kỳ ảo diệu vô cùng, bọn các người không làm sao tưởng tượng nổi !

Tiểu Linh Ngư bỗng trầm lặng không muốn nói năng gì nữa.

Qua một lúc lâu, chàng lại bật cười lớn.

Lân Tinh cung chủ nổi giận:

- Người cho rằng ta nói để mà cười cho vui đấy à ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Tự nhiên ta không hề tưởng là người nói để mà cười chơi, nhưng ta nhận thấy, người nói tới nói lui mãi, chung quy vẫn còn quên một điểm trọng yếu !

Lân Tinh hỏi:

- Điều gì ?

Tiểu Linh Ngư hỏi lại:

- Tại sao ta phải làm cái việc hao phí khí lực động thủ với Ngụy Vô Nha ?

Lân Tinh giật mình:

- Thế người không nghĩ là phải giết lão ấy ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Ta không hề nghĩ điều đó.

Lân Tinh sửng sờ.

Rồi bà thốt:

- Người đánh ngã lão ta, dọa giết lão ta, thì thế nào lão cũng chỉ lóí thoát.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Tại sao ta phải buộc lão chỉ lóí thoát ?

Lân Tinh sửng sờ lướt nữa.

Bà hỏi lại:

- Thế người không nghĩ là phải ly khai nơi này ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Tại sao ta phải ly khai nơi này ? Ở đây có cực khổ chi đâu ?

Lân Tinh giận, tức đến xám mặt, không còn nói năng gì được nữa.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Huồng chi, ta đã trúng độc, sớm muộn gì cũng phải chết, dù các người có giải độc cho ta, ta cũng sẽ chết nơi tay Hoa Vô Khuyết. Ta suy nghĩ kỹ lắm rồi, làm gì cũng không khỏi chết, nên đành liều ở lại đây mà chết. Chết ở đây, sẵn có một mộ phần huy hoàng như thế này, thì ta còn đi chết nơi nào khác làm chi ?

Chàng lại cười hì hì, rồi tiếp luôn:

- Giá như ta không chết tại đây, thì ngày mai, ngày kia. Ta cũng chết ở nơi khác. Dù cho các người có phải tâm từ bi, xây cất một ngôi mộ, ta nghĩ ngôi mộ đó không thể nào tráng lệ như cảnh này được.

Lân Tinh cung chủ vẫn trừng mắt nhìn chàng, lâu lắm, bà vụt hỏi:

- Nếu ta bảo chứng là người tuyệt nhiên không chết nơi tay Hoa Vô Khuyết ?

Vẻ mừng thoáng hiện trong đôi mắt, Tiểu Linh Ngư từ từ đáp:

- Nếu vậy thì ... ta .. Yêu Nguyệt cung chủ chọt cao giọng chen vào:

- Cái thế tất nhiên là người và Hoa Vô Khuyết phải động thủ với nhau, không thể cải biến !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Nếu thế thì thôi. Đâu còn cách gì nữa ! Tất cả chúng ta cứ ở đây chờ chết !

Lân Tinh thốt:

- Người đừng quên, ta có thể làm cho người thắng Nguyệt Vô Nha, là thắng luôn Hoa Vô Khuyết. Động thủ với Hoa Vô Khuyết, mà người cầm chắc cái thắng thì người còn sợ gì nữa ?

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Ý kiến đó cũng hay đấy, song ta không tin ?

Lân Tinh:

- Tại sao người không tin ?

Tiểu Linh Ngư giải thích:

- Hoa Vô Khuyết được các người nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, chẳng những hẳn là đồ đệ các người, mà hẳn không khác nào một đứa con của các người. Còn ta, ta là con của thù nhân, nếu ta không hiểu rõ là mình còn thua kém các người xa, thì biết đâu ta đã chẳng tìm cách sát hại các người. Bây giờ, các người bảo rằng sẽ dạy võ công cho ta đủ sức đánh chết đồ đệ của các người ! Lời của các người, trong thiên hạ, thử hỏi có ai tin được chứ ?

Lân Tinh nhìn qua Yêu Nguyệt một thoáng. Yêu Nguyệt thốt:

- Bên trong sự tình hẳn phải có ...

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, chờ nghe bà nói tiếp, ngờ đâu bà bỏ lửng câu nói.

Bất buộc, chàng phải hỏi:

- Phải có cái gì ? Nguyên nhân phải không ? Nguyên nhân như thế nào ?

Yêu Nguyệt chỉ hừ một tiếng.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nếu các người muốn cho ta tin, thì rất dễ chỉ cần các người nói rõ nguyên nhân cho ta biết. Nói đi rồi các người muốn ta làm gì, ta cũng đáp ứng !

Yêu Nguyệt bỗng biến sắc mừng tưng khối tuyết giả, lạnh lùng nơi mặt bà ta tan biến mất.

Tiểu Linh Ngư nhìn bà, tặt lưỡi tiếp:

- Chẳng lẽ các người cho Ngụy Vô Nha trông thấy gương mặt chết, trước khi chết thực sự ? Nếu không muốn xấu xí thì đừng giấu điều

bí mật. Ta nghĩ không ai thích có gương mặt xấu cả !

Yêu Nguyệt cung chủ nghiêng rặng, rồi quay nhanh mình về hướng khác.

Lân Tinh cung chủ cũng từ từ quay mình theo chị, cả hai không muốn nhìn Tiểu Linh Ngư, mà cũng không muốn nghe chàng nói gì nữa.

Tiểu Linh Ngư cao giọng thốt:

- Hiện tại chúng ta chỉ còn có mỗi một con đường, là đường đi đến cõi chết. Tại sao các người chưa chịu nói cái sự bí mật đó ra ? Các người định chờ đến lúc nào ? Chẳng lẽ chờ đến lúc gặp Diêm Vương rồi mới chị nói ra ?

Không có tiếng đáp, chỉ có tiếng vang từ bốn bề dội lại.

Nhị vị cung chủ đã đi khỏi nơi đó, chẳng rõ đi từ lúc nào.

Tiểu Linh Ngư sững sờ.

Rồi chàng day lại Tô Anh, hỏi:

- Hiện tại, ta biết là Giang bá mẫu xuất thân từ Di Hoa cung, sau đó ... sau đó ...

Tiểu Linh Ngư nghiêng rặng:

- Không còn nghi ngờ gì nữa, cha mẹ ta chết nơi tay hai bà ấy. Nhưng họ không trăm thảo trừ căn, và bây giờ họ muốn giết luôn ta, để dứt hậu hoạn.

Tô Anh buồn thảm đáp:

- Đúng vậy !

Tiểu Linh Ngư nghiêng rặng:

- Nhưng tại sao họ nhất định muốn cho Hoa Vô Khuyết phải tự tay giết ta ? Nếu họ chịu động thủ, thì ta có bao nhiêu mạng sống cũng

mất tươi cả từ lâu lắm rồi !

Tô Anh tiếp:

- Họ nghĩ rằng, người phải hận người trong Di Hoa cung chủ người không tìm được họ để báo thù, thì người chuyển ý sang Hoa Vô Khuyết. Ngờ đâu người có tâm tư minh chánh, kẻ lớn là kẻ thù nhân, đi tìm kẻ lớn báo thù, kẻ nhỏ vô can, phải để yên cho kẻ nhỏ. Người không hại Hoa Vô Khuyết, không tìm hấn, thì hai bà bực Hoa Vô Khuyết tìm người.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng vậy ! Có điều lạ là họ nhất định muốn cho Hoa Vô Khuyết và ta phải thù nhau, và càng lạ hơn nữa là, không phải họ nhất định muốn cho Hoa Vô Khuyết giết được ta. Nếu ta giết Hoa Vô Khuyết họ cũng vui như Hoa Vô Khuyết giết ta, người có thấu cái nguyên nhân đó chăng ?

Tô Anh trầm ngâm một lúc:

- Cứ theo ta suy đoán, thì giữa người và Hoa Vô Khuyết hẳn có một mối quan hệ gì đó cực kỳ phức tạp.

Tiểu Linh Ngư sáng mắt, rồi cau mày, thốt:

- Nhưng ta và Hoa Vô Khuyết nào có mối quan hệ gì với nhau đâu ? Từ lúc sanh ra, ta bị đưa vào Ác Nhân cốc, rồi ở đó đến khi trưởng thành. Ta vốn không có một người thân nào cả.

Chàng nắm tay Tô Anh, rung giọng tiếp:

- Ta biết người thông minh cực độ, mà lại là kẻ bàng quan, người có thể nhận định sự tình rõ rệt, sáng suốt hơn người trong cuộc, vậy người hãy suy tưởng xem ta và Hoa Vô Khuyết liên hệ nhau như thế nào ?

Tô Anh thở dài:

- Vô luận là việc gì, cũng có ngày cạn nước bày đá, hà tất người phải

nóng nảy từ bây giờ ?

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Dù hiện tại ta có nóng nảy bao nhiêu, cũng là muộn rồi ! Người còn bảo ta kiên nhẫn, đợi đến bao giờ ?

Chàng buông tay nàng, nằm xuống giữa mặt lên không, im lìm nhưng chết.

Trong động, tịch mịch lạ lùng, khung cảnh không khác một khu phần mộ.

Bóng đèn le lói chiếu qua khe vách, như bóng trăng mờ, chiếu khuôn mặt Tiểu Linh Ngư.

Một gương mặt kiêu ngạo, quật cường, có một mỹ lực thu hút người nhìn, gương mặt đó giờ đây ảm đạm, mệt nhọc đáng thương hại.

Tô Anh si dại nhìn chàng.

Mường tượng lệ buông màn trong đôi mắt.

Thời khắc trôi qua, từng phút, từng phút, lâu lắm, Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm:

- Tô Anh ơi ! Người nên hiểu ta không sợ chết, nhưng bảo ta chết hờ hờ như thế này, thì thật là ta không cam tâm chút nào. Ta không can tâm, Tô Anh ạ !

Tô Anh lau lệ, dịu dàng trả lời:

- Người không chết đâu ! Chỉ cần người ...

Tiểu Linh Ngư chợt nhảy dựng lên, hỏi gấp:

- Có phải là người biết còn một lối thoát ra khỏi nơi này chăng ?

Tô Anh đáp:

- Ta chỉ biết Ngụy Vô Nha đã chuẩn bị từ lâu nơi này để một phần mộ của lão. Cho nên tại mỗi vọng cửa, lão có bố thiết một tảng đá nặng vạn cân, nếu lão phát động cơ quan, thì cát đổ, tảng đá rơi xuống, không một ai trên đời này chuyển nổi những tảng đá to, nặng như thế. Có điều ...

Tiểu Linh Ngư thoáng mừng - Có điều làm sao ?

Tô Anh tiếp :

- Nếu tất cả các cửa đều bị phong bế kín, thì nơi này đúng là một phần mộ thực sự, dù chưa có ai chết ! Mà trong phần mộ thì làm gì có không khí để thở ? Vậy mà chúng ta vào đây lâu rồi, vẫn chưa ngạt hơi ! Cho nên ta nghĩ ...

Tiểu Linh Ngư hỏi gấp :

- Cho nên người nghĩ là Ngụy Vô Nha còn chứa một lối thông thương, phải vậy không ?

Tô Anh gập đầu:

- Phải. Nếu lối thông thương đó cũng bịt luôn thì ngọn đèn kia làm sao còn cháy được mãi ? Bởi ta biết, không bao giờ lửa cháy ở những nơi bít hơi !

Tiểu Linh Ngư đưa tay đấm lên đầu mình mấy đấm rồi thôi :

- Tốt lắm chỉ cần lão có chứa lại một lối chưa bít kín, ta có cách thoát đi !

Tô Anh vụt cười :

- Có phải là có ý không thoát ly nơi này chẳng ?

Tiểu Linh Ngư nhăn mặt quỷ vớ nàng:

- Ta cố ý dọa hai bà ấy đó chứ ! Sự bí mật đó ngày nào còn được hai bà giữ kín, thì chẳng những ta không thể chế ngày đó, mà cả hai bà cũng phải sống luôn ngày đó như ta.

Trong cơn tuyệt vọng một tia sáng ló lên, cả hai cảm thấy tinh thần phấn khởi, Tiểu Linh Ngư nắm tay nàng thốt:

- Hiện tại, điều phải làm trước nhất đó là chúng ta tìm Ngụy Vô Nha !

Tô Anh đáp:

- Cái đó rất dễ, các cơ quan trong những bức vách này ta đều biết.

Một người lên tiếng:

- Các người không cần tìm. Ta ở đây này !

Cái bọc lót chiếc ghế bằng thanh ngọc thạch, bỗng dời đi nơi khác, Ngụy Vô Nha từ bên dưới, đẩy bánh xe lăn từ từ lên trên.

Lão lâm bẩm:

- Ta nuôi dưỡng người từ mười mấy năm rồi, cuối cùng ta vẫn còn kém xa một kẻ lạ ! Thảo nào thiên hạ chẳng nói, nữ nhân luôn luôn hướng ngoại cho nên có kẻ thích nuôi chó hơn là nuôi con gái !

Tô Anh cúi đầu, thấp giọng:

- Tôi ...

Ngụy Vô Nha bật cười hịch hịch, chặn lời:

- Người khởi phải giải thích. Dù cho người giúp hấn giết ta, ta cũng chẳng trách người ! Con người như thế đó. Nếu ta là nữ nhân, ta cũng theo luôn mà đi khắp bốn phương trời !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Con người của người khả ố thật, song nhãn quang rất khá, còn biết phân biệt được cái nên cái hư.

Ngụy Vô Nha cười, lại cười hịch hịch:

- Đừng vượt mông ngựa ! Vô luận người nói gì, ta cũng không có cách đưa người ra khỏi đây ! Có ba vọng cửa thì cả ba đều bị đá bít hết rồi. Cơ quan thì chỉ dùng được một lần thôi, cả đến ta đây cũng phải chịu chết các tảng đá được buông xuống !

Lão nhìn Tô Anh, tiếp:

- Người đã biết chuẩn bị một phần mộ khi bắt đầu kiến thiết khu này, thì tại sao còn cho rằng ta có chứa một lối đi khác nữa !

Tô Anh thừ người, thần sắc ảm đạm.

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Tuy nhiên, ở đây vẫn có một lối thông hơi chứ, phải không ?

Ngụy Vô Nha gật đầu:

- Phải ! Nhưng người cho rằng hơi ở đây được thông qua cái cửa phải không ?

Lão khoát tay tiếp:

- Địa phương của ta, vừa rộng, vừa chứa nhiều người, nếu không khí chỉ vào do ba vọng cửa, thì tất cả mọi người trong động phải chết ngạt từ lâu rồi ! Ít nhất cũng phải có một lối thông khác nữa chứ ! Người tuy thông minh, song chẳng biết được bao nhiêu sự đời ! Hắc hắc !

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Ta đâu phải là chuột, tự nhiên không hiểu được những hang ngách của loài chuột !

Thực ra, chàng cũng hiểu là phải có một lối thông hơi khác, bất quá, chàng hỏi để mà dọa lần đó thôi, bởi, bất cứ một tia nhỏ hy vọng nào đến với chàng trong lúc này, tuyệt nhiên chàng phải với lấy, không thể bỏ qua.

Ngụy Vô Nha lại cười, tiếp:

- Ta rất quý chuột, ta không hề để mất một con nào, cho nên lúc tạo ra chỗ thông hơi, ta có nghĩ đến việc ngăn ngừa chúng do ngã đó mà thoát đi ! Chuột còn không lọt, thì người mong gì chui qua. Nếu người hy vọng nơi chỗ thông hơi đó để thoát đi, thì thật người nuôi mộng !

Tiểu Linh Ngư thờ người một lúc, lại hỏi:

- Tại sao người không bít luôn chỗ thông hơi đó ?

Ngụy Vô Nha bủ môi:

- Tại sao ta phải làm vậy ?

Tiểu Linh Ngư hỏi luôn:

- Người sợ bọn ta chết gấp phải không ?

Ngụy Vô Nha bật cười khanh khách:

- Đúng đó ! Ta hao phí tâm cơ, mới dẫn dụ được các người vào đây, thì tại sao ta để cho các người ngạt hơi mà chết gấp ? Ta hy vọng các người từ từ mà chết, chết mòn, chết mỏi, để ta nhìn trạng thái của các người biến đổi từ giây, từ phút, trong khi chờ đợi cái chết đến với các người từng bước, từng bước. Theo ta nghĩ, không có cái gì thú vị bằng được xem con người xấu xí dần dần để rồi tắt thở ! Người cũng hiểu con người sắp chết xấu xí lạ !

Lão cười đến híp mắt.

Tiểu Linh Ngư cũng cười :

- Ta muốn hỏi người, cái vẻ xấu xí của chúng ta lúc sắp chết, người phải họa lại như thế nào.

Ngụy Vô Nha đáp:

- Chẳng hạn, Di Hoa cung chủ bình sanh không hề ngồi xuống ở bất cứ nơi nào khác lạ, họ hiềm nơi đó dơ, thô sơ, nhưng ta cam đoan với người, không quá ba hôm, họ sẽ ngồi. Bình sanh, họ cũng không

hề ăn bậy bạ. Nhưng ta cam đoan với người, không quá ba hôm, họ sẽ ăn, cái gì ăn được, họ phải ăn, bất chấp dơ sạch, sống chín. Họ cũng dám giết các người mà ăn luôn !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Thế thì càng hay ! Được nằm trong bụng họ là một vinh hạnh đấy !

Chàng cười, mà toàn thân ớn lạnh, bởi chàng hiểu, việc Ngụy Vô Nha vừa nói có thể xảy ra lắm !

Vô luân là người cao quý, lương thiện đến đâu, lúc đói thì lý trí không còn vững nữa. Khi tác phong lung lay rồi, họ có thể làm những việc chỉ có kẻ điên mới làm. Họ dễ biến thành tàn nhẫn, thô bạo, ti bỉ đê tiện. Họ không còn là người nữa, và họ biến thành dã thú mất rồi.

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Ngoài ra, ta còn biết là cả bốn người đều là đồng nam, đồng nữ, chưa bao giờ hưởng thụ cái khoái lạc giao tình. Biết đâu trong lúc đói lòng, các người đói tình luôn ? Và chưa chắc các người kèm chế nỗi dục vọng !

Trong ánh mắt của lão, cái ý dâm bố ngời.

Lão cười vang, kết luận:

- Rồi người sẽ thấy, người là một bữa bổi, cả ba nữ nhân già lẫn trẻ giành giật người, chỉ sợ người không đủ sức chịu đựng thôi.

Tô Anh toát mồ hôi lạnh.

Nhưng Tiểu Linh Ngư thản nhiên đến lạnh lùng, hỏi:

- Người cho là thích thú, thế tại sao người không hưởng thụ ? Chẳng lẽ người bất lực ?

Ngụy Vô Nha ngưng cười, toàn thân rung lên !

Tiểu Linh Ngư nhìn đôi chân khoanh tròn của lão, cười nữa, tiếp:

- Đúng rồi ! Người bất lực thật mà ! Thảo nào mà người không biết thành kẻ điên ! Ta trước kia thì hận người, song bây giờ không hận người nữa, trái lại thương hại người hơn !

Ngụy Vô Nha hét lên một tiếng lớn, bay mình đến Tiểu Linh Ngự.

Lão vốn còn có nửa phần trên, chân cuộn tròn, người tung lên trông như quả cầu, nếu nhìn không gian, bởi quả cầu thịt còn có hai cánh tay, hiện tại tay vươn ra, bàn tay nhắm yết hầu Tiểu Linh Ngự chụp vào.

Tiểu Linh Ngự xoay mình, hoành tay chặt xuống.

Mười ngón tay của Ngụy Vô Nha có móng dài độ ba bốn tấc, lúc thường thì những móng đó cuộn tròn lại, khi giao đấu lão vận chân khí, móng tay vươn thẳng ra, biến thành đoản kiếm.

Hiện tại, mười đoản kiếm đó đâm vào đôi tay của Tiểu Linh Ngự.

Móng tay màu đen, hiển nhiên là có tẩm độc. Nếu Tiểu Linh Ngự để da bị chạm nhẹ, là chất độc thấm vào, bỏ mạng là cái chắc.

Thân pháp của Ngụy Vô Nha rất kỳ quái, chỉ một cái tung mình đó, lão biến hóa ba cánh, hơn nữa, chiêu thức lại nguy dị.

Phải kể lão là tay lợi hại nhất nhì trên giang hồ.

Tô Anh rú lên kinh hãi.

Tiểu Linh Ngự nhào xuống đất, lăn tròn rời vị trí cách hơn hai trượng.

Tùy cơ mà tránh né, cũng chờ cơ mà phản công luôn.

Cái cơ hội đó lúc Ngụy Vô Nha dụng tận chân khí rồi phải đáp xuống đất. Một người mất cả hai chân, khi rơi xuống đất rồi, kể như là nguy.

Ngụy Vô Nha tuy có hai chân, song là chân tật, vô dụng, thì có khác không chân ?

Nhưng, chàng tính sai.

Chụp hụt Tiểu Linh Ngư bằng một thân pháp ảo diệu, Ngụy Vô Nha lên mình bay trở về cỗ xe.

Bánh xe chuyển liền, xe chạy quay Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư kinh hãi, giờ ngay bộ pháp Bát Quái Du Thân ra nghênh chiến.

Với bộ pháp này, chàng di động rất nhanh, trông như hóa thân vô số.

Nhưng người đã nhanh, vẫn kém xe. Xe chạy người chạy, xe không chóng mặt, người lại chóng mặt, xe chạy quanh người, người quay theo xe, mãi rồi Tiểu Linh Ngư đuối sức, giả như Ngụy Vô Nha không xuất thủ, chàng cũng phải ngã, bất quá không sớm thì muộn.

Ngụy Vô Nha lại bật cười cuồng dại, tiếng cười vang lồng lộng, từ bốn phía vọng lại, người nghe vừa ớn lạnh, vừa rối loạn tâm thần, không còn phân biệt được lão ở hướng nào xuất thủ.

Tiểu Linh Ngư bỗng hú vọng một tiếng lớn, tung mình lên không.

Chàng sử dụng một chiêu trong tuyệt học của Côn Luân, có cái tên Phi Long Đại Bát Thức.

Về tài năng, thì chàng chưa có thể sánh với những cao thủ tuyệt đỉnh, song về tạp học thì trên giang hồ chẳng có ai hơn chàng.

Khắp trong thiên hạ, chỉ có môn công Phi Long Đại Bát Thức là hóa giải nổi công phu này của Ngụy Vô Nha. Dù cho các vị đại sư chưởng môn các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, cũng không thủ thắng trước Ngụy Vô Nha khi lão dùng công phu đó đối phó.

Tiểu Linh Ngư may mắn luyện được Phi Long Đại Bát Thức, bây giờ đem ra sử dụng.

Ngờ đâu, Ngụy Vô Nha lại tung mình theo chàng, mười ngón tay chĩa thẳng vô yết hầu chàng.

Lão như cái bóng bám theo hình chàng.

Tiểu Linh Ngư hoảng quá, vội dùng phép Thiên Cân Trụ của phái Thiếu Lâm, trầm mình đáp xuống.

Vọt lên nhanh, trầm xuống gấp, là một sự khó. Nhưng Tiểu Linh Ngư vẫn làm được, tránh cái chụp của Ngụy Vô Nha trong đường tơ kẽ tóc.

Ngờ đâu, chàng vừa đáp xuống, ba vệt sáng đen từ ba hướng bay tới.

Ngụy Vô Nha còn ở trên không, ám khí đó do ai phát ra ?

Thì ra Ngụy Vô Nha bay lên, song cỗ xe vẫn chạy, ba đạo ám khí đó phát xuất từ nơi chiếc ghế xoay của lão đặt trong xe.

Thành thử, một Ngụy Vô Nha mà là cả hai, một vọt theo đối phương, một bắn ám khí, một bằng người thật, một bằng ghế.

Sự kiện đó dĩ nhiên là ngoài sức tưởng tượng của Tiểu Linh Ngư.

Nếu là một cao thủ nào khác trong vũ lâm Trung Nguyên bất cứ thuộc môn phái nào, lâm vào trường hợp này, phần lớn là bỏ mạng.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư có học môn Vô Cốt Nhu Công của xứ Thiên Trúc, do các Lạt Ma Tây Tạng truyền vào Trung Nguyên, tên nguyên gốc là Du Già.

Chỉ thấy chàng vọt gãy mình, rồi vặn tráo, xương cốt như rời ra từng đoạn.

Làm như thế, y phục phồng lên, cơ thể rút nhỏ, ba đạo ám khí xuyên qua y phục, bay luôn.

Những môn công phu do Tiểu Linh Ngư vừa sử dụng, được ghi tải trong quyển bí kíp chàng nhặt được tại động phủ dưới lòng núi sâu thuộc vùng Nga Mi ngày trước.

Quyền bí kíp đó do các cao thủ thượng đỉnh của muôn phương soạn ra, qua bao nhiêu năm nghiên cứu.

Rất tiếc Tiểu Linh Ngư chưa tập luyện tinh tường, nên ngày nay đối phó với Ngụy Vô Nha, chàng phải chật vật như thế.

Ngụy Vô Nha thoát rời xe, thoát trở về xe, về xe là hai nhập một, rời xe là một thành hai, gia dĩ chiêu thức nguy dị ám khí ảo diệu, luôn luôn gây khốn khổ cho đối phương, qua hơn ba mươi chiêu trao đổi, Tiểu Linh Ngư bắt đầu lúng túng rồi.

Chắc chàng không còn kháng cự được lâu.

Tô Anh đau xót quá, kêu lên:

- Dù sao thì hắn cũng sắp chết, nghĩa phụ bức hắn chi thế ?

Ngụy Vô Nha cười lạnh:

- Ta đâu có muốn giết hắn ! Ta chỉ muốn cắt lưỡi hắn không còn nói năng nữa, ta bẻ gãy đôi chân hắn, cho hắn hết nhảy nhót !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

Đù đôi chân ta gãy, ta vẫn còn làm được việc hơn người là một phé nhân !

Ngụy Vô Nha nổi giận, rít lên:

- Ta giết người ! Ta giết người !

Bỗng Tiểu Linh Ngư đảo đôi chân, rồi hai tiếng bốp bốp vang lên. Ngụy Vô Nha đã bị chàng đánh trúng hai chưởng.

Hai chưởng phát ra cực nhanh, chính Ngụy Vô Nha mà không tránh kịp, đủ biết cái đảo nhanh như thế nào.

Chẳng rõ Tiểu Linh Ngư học chưởng pháp đó ở đâu ?

Rồi thì những chiêu thức kế tiếp của Tiểu Linh Ngư biến hóa phi

thường, nhẹ nhàng, phiêu phưởng, mường tượng không có một điểm nhỏ lực khí.

Mỗi chiêu lại nhắm vào chỗ mà Ngụy Vô Nha cho rằng kín đáo, được phòng thủ chặt chẽ, thế mà vẫn trúng như thường ?

Hồi 106

Biết Đâu Mà Sờ

Vẻ sợ hãi vừa hiện nơi gương mặt trước đó, bây giờ tan biến mất, Tô Anh điềm nhẹ một nụ cười.

Thì ra, trong cơn nguy cấp, Tiểu Linh Ngư chợt thấy chị em Di Hoa Cung Chủ xuất hiện xa xa, hai bà múa tay bày vẽ những chiêu thức cho chàng.

Hai bà đánh ra một chánh một phản, một công một thủ, mỗi chiêu đánh ra rất chậm, như sợ chàng không nhận định kịp.

Tiểu Linh Ngư thừa hiểu là hai bà truyền thụ võ công cho chàng, trong tình thế đó, dù chàng có muốn cự tuyệt cũng không cự tuyệt nổi !

Rồi chàng đành y theo hai bà.

Quả nhiên, Ngụy Vô Nha lo sợ !

Chàng dùng chiêu của Yêu Nguyệt mà công, khi Ngụy Vô Nha phản công, chàng lại đánh chiêu của Lân Tinh, cứ thế mà giao chiến với Ngụy Vô Nha.

Chiêu thức thì tầm thường, song qua mười chiêu, chàng chuyển bại thành thắng ngay.

Đến lúc đó, chàng mới công nhận là võ công của Di Hoa Cung cực kỳ ảo diệu, tuy đứng ngoài xa, hai bà biết rõ đấu pháp của Ngụy Vô Nha, hai bà chỉ điềm sơ sài, mà chàng còn thắng thế, huống hồ khi hai bà xuất thủ, thì Ngụy Vô Nha làm sao duy trì nổi ?

Mãi đến lúc Ngụy Vô Nha phát hiện ra hai bà, thì lão đã bị Tiểu Linh Ngư bức đến huyệt hơi.

Khí thế Ngụy Vô Nha yếu dần, chiêu thức chậm dần, mất cả linh hoạt biến hóa.

Tiểu Linh Ngư cười lớn, thốt:

- Ta không nghĩ là phải cắt lưỡi ngươi. Ta cũng không muốn chặt đôi chân vô dụng của ngươi ! Ta chỉ muốn móc đôi mắt của ngươi thôi ! Cho ngươi không còn nhìn được nữa !

Vừa lúc đó, một tiếng "bùng" vang lên.

Mường tượng âm thanh từ bên ngoài sấm động vọng vào, tiếng dội rất lớn, lồng vang khắp lòng động.

Tiểu Linh Ngư vừa giật mình, vừa mừng rỡ.

Còn Ngụy Vô Nha thì lùi nhanh xa vị trí ba trượng.

Chùng như lão toan dò con đường hầm đó rút đi, song Di Hoa Cung Chủ đã đứng chặn ngoài xa xa, cả hai vẫn lạnh mặt như muôn thuở.

Lân Tinh Cung Chủ hét:

- Giang Tiểu Ngư ! Ngươi còn chờ gì mà không đánh tiếp ?

Ngụy Vô Nha kêu lớn:

- Hãy khoan ! Ta có lời muốn nói !

Lân Tinh Cung Chủ hỏi:

- Ngươi còn muốn nói gì nữa ?

Ngụy Vô Nha hỏi lại:

- Có tiếng động bên ngoài, không lý có kẻ biết các ngươi bị khốn tại đây ?

Tiếng bùng bùng bên ngoài vang lên liên tục, trong ánh mắt của Lân Tinh Cung Chủ thoáng lộ niềm vui, song bà điềm nhiên đáp:

- Phải rồi !

Ngụy Vô Nha hỏi luôn:

- Cho nên các người tin tưởng là được cứu nạn rồi phải không ?

Lân Tinh lạnh lùng:

- Chẳng lẽ người cho rằng nhất định là bọn ta phải chết nơi tay người ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Người tưởng là nếu từ bên trong phá cửa đi ra thì khó, còn từ bên ngoài phá núi vào lại dễ hơn, vì có khí cụ phải không ? Rồi do đó, các người không ngần ngại giết ta, chẳng cần để cho ta sống mà chỉ đường dẫn lối cho các người thoát ra, phải vậy không ?

Lân Tinh bĩu môi:

- Người phá núi làm hang làm động được thì người khác cũng làm được chứ sao !

Ngụy Vô Nha bật cười lớn:

- Phải ! Ta làm được thì người khác cũng làm được ! Tuy nhiên, người có biết ta vận dụng bao nhiêu người, và làm trong bao nhiêu thời gian chẳng ?

Lão lại cười to hơn, rồi tiếp luôn:

- Các người tưởng là ta không biết có người vào đây rồi trở ra liền hay sao chứ ?

Lân Tinh cau mày:

- Người biết rồi sao ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Người đó đã rõ là các người bị khốn trong này, thấy các lối thông

đều bị bít kín, tự nhiên phải xuất toàn lực giải cứu các người. Ta biết việc đó, đáng lẽ ta bít luôn lỗ thông hơi cho các người chết gấp vì ngạt thở, nhưng ta không nóng nảy, ta không làm như vậy. Tại sao ? Hả ? Cái đạo lý đó các người không nghĩ ra à ?

Lân Tinh Cung Chủ cười lạnh:

- Chẳng lẽ người cho rằng người trong Di Hoa Cung không phá nổi một vọng cửa đá à ?

Ngụy Vô Nha cười mỉa:

- Phá nổi chứ ! Song ít nhứt cũng phải mất hai ba hôm mới xong !

Lân Tinh Cung Chủ hừ một tiếng:

- Hai ba hôm rồi sao ? Bọn ta cứ chờ đợi trong vài ba hôm, có gì đâu !

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Nếu chỉ chờ đợi vài ba hôm thôi, còn ai nói làm chi ! Bất quá, từ ngoài động vào đến đây, có tất cả mười ba vọng cửa đá, và muốn phá một vọng cần phải động viên ít nhất cũng hơn trăm người. Phá hết mười ba vọng cửa phải mất ít nhất cũng một tháng !

Lân Tinh kêu lên:

- Một tháng ?

Ngụy Vô Nha điềm nhiên:

- Ít nhất ! Có thể phải lâu hơn !

Lân Tinh nhìn sang Yêu Nguyệt.

Cả hai cùng biến sắc !

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Nơi đây, thiếu vật thực, thiếu nước uống, dù cho các người có bản lĩnh như thế nào, bất quá chỉ duy trì độ mười hôm là cùng. Người bên ngoài vào được nơi đây, không phải để cứu các người mà chính là để hốt xương các người.

Tiểu Linh Ngư vụt cất cao giọng:

- Nếu vậy thì bọn ta không thể không giết người !

Ngụy Vô Nha mỉm cười:

- Giết ta là phải hơn ! Bởi ít nhất các người cũng tránh được bị ta nhìn cái vẻ xấu xí của con người sắp chết. Tuy nhiên...

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Tuy nhiên làm sao ?

Ngụy Vô Nha cười nhạt:

- Hiện tại, nếu các người giết ta, thì đáng tiếc lắm !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Đáng tiếc ? Ta đem cái xác người cho chó ăn cũng còn được, làm gì phải tiếc ?

Ngụy Vô Nha không giận, mà lại cười:

- Các người cứ theo ta, xem qua mấy vật đi !

Tiểu Linh Ngư xì một tiếng:

- Xem cái gì ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Thì cứ đi theo ta ! Rồi sẽ biết !

Tiểu Linh Ngư thoáng nhìn qua Di Hoa Cung Chủ, đoạn gật đầu:

- Được ! Ta đi theo ngươi. Ta không sợ ngươi tráo trở chi đâu !

Ngụy Vô Nha cười nhẹ:

- Trước mặt Di Hoa Cung Chủ và thiên hạ đệ nhất nhân thông minh, ta đâu dám giở trò gì !

Lão đẩy bánh xe, cỗ xe lăn theo đường hầm.

Chị em Di Hoa Cung Chủ theo liền, sát bên sau lão.

Tiểu Linh Ngư day qua Tô Anh, hỏi:

- Dưới sơn động này, còn có địa thất phải không ?

Tô Anh gật đầu:

- Ừ !

Tiểu Linh Ngư hỏi gấp:

- Trong địa thất có gì ?

Tô Anh thờ dãi:

- Ta không hiểu. Ta chưa từng xuống đó lần nào.

Tiểu Linh Ngư lấy làm lạ.

- Ngươi không hề xuống đó ?

Tô Anh đáp:

- Chừng như lão xem nơi đó trọng yếu lắm, ngoài lão ra, không ai vào được. Trước kia, có hai đệ tử của lão toan xuống đó nhìn trộm xem lão làm gì. Không may cho chúng, lão phát giác ra, lập tức xử lăng trì chúng.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Lão làm cái quái gì ở dưới đó ? Tại sao lão giữ bí mật ?

Tô Anh tiếp:

- Không ai thấy lão làm gì dưới đó. Nhưng ai cũng nghe những âm thanh kỳ dị từ nơi đó phát ra.

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Âm thanh như thế nào ?

Tô Anh giải thích:

- Cứ mỗi lần lão xuống đó, thì có tiếng cum cum coong coong vang lên, có lúc vang lên liên tiếp như vậy suốt mấy ngày đêm không ngừng !

Tiểu Linh Ngư sáng mắt lên:

- Cum cum coong coong ? Có phải tiếng kim loại đập vào đá chẳng ?

Tô Anh đáp:

- Mừng tượng là vậy !

Tiểu Linh Ngư cả mừng:

- Hay là lão khai địa đạo ở dưới đó ?

Ngụy Vô Nha lúc đó đã chuyển xe qua một vụng đá rất hẹp.

Phải chăng lối thông đó là lối bí mật lão chừa lại ?

Tiểu Linh Ngư vội chạy theo, nhưng đến nơi rồi, chàng thất vọng ngay.

Bên trong vụng cửa hẹp đó, là một gian nhà, hình lục giác.

Nhà, dĩ nhiên bằng đá, không có một vụng cửa nào.

Nhà, thiếu ánh sáng, Tiểu Linh Ngư thấy lơ mờ một cỗ quan tài bằng đá. Rải rác có nhiều tượng hình, cũng bằng đá.

Ngụy Vô Nha thốt:

- Bây giờ thì các người tin được chứ ! Ta đã chuẩn bị một cỗ quan tài bằng đá, đặt tại đây từ lâu, dành cho ta khi tắt thở.

Tiểu Linh Ngư vụt hỏi:

- Còn các thạch tượng kia ?

Ngụy Vô Nha cười hệt hệt:

- Những tác phẩm của ta ! Để ta đốt đèn lên cho các người trông rõ.

Giọng cười của lão quái dị vô cùng.

Nghe giọng cười đó, Tiểu Linh Ngư biết ngay là thạch tượng có liên quan trọng đại đến cuộc đời của lão.

Ngụy Vô Nha đến một góc tường, lấy mỗi đánh lửa đốt ngọn đèn nơi vách.

Lão đốt luôn bốn ngọn.

Đèn tỏa ánh sáng, Tiểu Linh Ngư sửng sờ.

Tượng đá là tượng chị em Di Hoa Cung Chủ, tượng Ngụy Vô Nha, chẳng những giống hình vóc mà kích cỡ cũng tương đồng. Tượng rất nhiều, cứ mỗi ba tượng hợp thành một nhóm, mỗi nhóm có một tư thái riêng biệt.

Nhóm thứ nhất là chị em Di Hoa Cung Chủ quỳ trên mặt đất, nắm chéo áo Ngụy Vô Nha, hướng về lão mà khỏ khỏ ai cầu.

Nhóm thứ hai là Ngụy Vô Nha dùng roi đánh hai bà, hai bà có vẻ thống khổ vô tưởng.

Nhóm thứ ba là chị em Di Hoa Cung Chủ bò lăn dưới đất, Ngụy Vô Nha đập chân lên ngực hai bà, tay cầm một chén rượu, nâng kề miệng.

Rồi còn nhiều nhóm nữa, mô tả những cảnh khó trông.

Toàn thể các tượng đều giống người, chẳng khác hiện thân của người sống.

Dưới ánh đèn, có vô số Di Hoa Cung Chủ, có vô số Ngụy Vô Nha Hai bà chịu mọi khổ nhục. Hai bà bị đánh, bị ngược đãi, bị hành hạ, hai bà van xin, cầu khẩn, kêu gào, than khóc, vầy vùng !

Thì ra lão xuống địa thất để mà tạc tượng cho nên, có lúc liên tiếp mấy hôm, lão hì hục đục, khắc, chạm không ngừng.

Nhìn qua các pho tượng, Tiểu Linh Ngư buộc miệng khen:

- Không ngờ một lão điên dại lại là bậc thiên tài về điêu khắc !

Di Hoa Cung Chủ giận quá, người run lên như đang cơn phát lạnh, nhún chân nhảy tới, chụp một pho tượng, đập nát, đập hết pho này đến pho khác.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Uổng ! Uổng quá ! Tượng này mà lưu lại là mỗi pho tị giá liên thành. Những vật báu như thế này cần phải được để đời, cho hậu thế chiêm ngưỡng.

Ngụy Vô Nha ở bên cạnh, gương mặt nhìn bất động.

Lân Tinh Cung Chủ vọt mình tới trước mặt lão, hét:

- Súc sanh ! Người còn hy vọng ta tha thứ nữa chăng ?

Bà với tay chụp chéo áo của lão, lôi xuống xe, đoạn quăng lão vào vách.

Một tiếng bình vang lên, Ngụy Vô Nha vỡ ra từng mảnh vụn.

Con người bằng xương, bằng thịt làm sao vỡ ra từng mảnh vụn.

Lân Tinh giật mình, phát hiện ra là con người đó chỉ là một tượng đá, khoáng y phục bên ngoài.

Ngụy Vô Nha thực sự biến đi đâu mất dạng.

Tiểu Linh Ngư đảo mắt nhìn quanh, vụt nhảy dựng lên, kêu to:

- Ngụy ! Lần này thì nguy thật cho chúng ta rồi đó !

Tòa thạch thất chỉ có một vọng cửa duy nhất, vọng cửa đó hiện tại đã bị phong bế rồi. Bốn phía là vách đá, muốn phá vách mà ra, tất phải chọn một mảnh núi mới tạo thành một con đường.

Bằng có là Di Hoa Cung Chủ quăng tượng chạm vách ầm ầm, vách không tở hào rung chuyển.

Tuy nhiên, họ không nản chí, dùng hết các phương pháp, tạo một lối thoát, dù họ biết rằng chẳng một phương pháp nào có kết quả.

Tiểu Linh Ngư bỏ cuộc trước hết.

Dù trong cảnh tuyệt vọng, chàng vẫn không muốn làm hao phí khí lực một cách vô ích.

Rồi chàng và Tô Anh cùng ngồi xuống một chỗ.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Bây giờ thì ta bội phục Ngụy Vô Nha thực sự ! Con người đó quả thật có tài ! Lại có nhiều tài !

Tô Anh trầm lặng giây lâu, rồi hỏi:

- Lão đã thành công trong việc nhốt chúng ta, tại sao lại còn lừa chúng ta đến chỗ này ? Cần gì lão phải làm như vậy ?

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Có nhiều lý do lắm ! Thứ nhất, lừa chúng ta đến đây, để nhốt chúng ta trong một phạm vi nhỏ hẹp, cho lão dễ bề hoạt động. Lão tự do ăn, tự do uống, rồi đến lúc bọn ta chết vì đói, lão sẽ chuồn đi.

Tô Anh cau mày:

- Người cho rằng lão không quyết tâm cùng chết với chúng ta tại đây ?

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Người tin là thực sự lão có ý đó sao ! Bất quá, lão áp dụng cái phương pháp đưa mình vào cảnh chết để tìm cái sống sau đó, có thể thôi. Trong cái kế, còn có cái kế khác nữa, chúng ta vào đây rồi, thì bọn bên ngoài kia có hì hục phá núi, cũng cảm như vô ích !

Tô Anh thở dài, cúi đầu.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Hiện tại, chúng ta chẳng khác nào một bầy khỉ bị nhốt chung chuồng. Nhốt khỉ chỉ để xem trò khỉ. Lão sẽ theo dõi từng biến đổi một của chúng ta, để cho lòng khoan khoái từng cơn, từng cơn !

Tô Anh hỏi:

- Người cho rằng lão có thể nhìn trộm chúng ta ?

Tiểu Linh Ngư gạt đầu:

- Lão lừa chúng ta đến đây là vì mục đích đó ! Lão sẽ xem trạng thái của chúng ta trước lúc chết !

Tô Anh lại trầm tư.

Lâu lắm, Tiểu Linh Ngư bật cười, rồi lẩm nhẩm:

- Chẳng rõ lúc sắp chết, trạng thái của ta ra sao ! Đẹp hay xấu ? Dù sao thì chắc là cũng thú vị lắm !

Tô Anh nhích mình tới, tựa vào mình chàng, cười nhẹ thốt:

- Vô luận người có trạng thái nào, người cũng đáng yêu cả !

Tiểu Linh Ngư cắn nhẹ vào một bên má nàng hỏi:

- Nếu cao hứng, ta ăn tươi nuốt sống người, người có sợ không ?

Tô Anh dịu giọng:

- Như vậy là hai chúng ta cùng nhập một làm ta sợ cái gì ?

Tiểu Linh Ngư nhìn vào mặt nàng lâu lắm, rồi thở dài, tiếp:

- Rất tiếc, người quá thông minh ! Chứ nếu không thì chắc là ta mê người rồi !

Tô Anh thoáng đỏ mặt, lại cắn môi, thốt:

- Ta nghe nói, nữ nhân sanh rồi, dù thông minh cũng biến thành ngu.

Nếu là lúc khác, nghe nàng nói thế, hẳn Tiểu Linh Ngư phá lên cười vang !

Nhưng hiện tại, câu nói đó vào tai chàng như một luồng khí ấm thổi vào tim, một giọt mật rót vào dạ dày, mà cũng có chút chua cay hòa lẫn.

Chàng không đặt thành tên cái tư vị đó nổi, có điều cảm thấy từ lúc nào đến bây giờ chưa biết ném nó lần nào.

Lúc đó chị em Di Hoa Cung Chủ đã dừng. Hai bà đứng thừ ra tại chỗ, gương mặt vẫn lạnh lùng, nhưng ánh mắt lộ vẻ mệt nhọc.

Lâu lắm, Tiểu Linh Ngư đứng lên, bước đến trước cỗ quan tài bằng đá xanh, nâng nắp, chặn ngang phía trước, rồi lại khuan từng tảng đá nhỏ chất chung quanh quan tài chừa một lối vào.

Di Hoa Cung Chủ chẳng hiểu chàng làm gì, nhìn chàng làm, hết sức

lấy làm lạ.

Họ cố dần lòng không hỏi, song lại hy vọng Tô Anh hỏi.

Nhưng Tô Anh chỉ cười, nhìn chàng làm, mừng tượng nàng hiểu dụng ý của chàng.

Thời khắc trôi qua, từng phút, từng phút, cuối cùng Lâm Tình không nén lòng được nữa, lúc ấy thì Tiểu Linh Ngư chất đá cao bằng đầu người rồi.

Bà hỏi:

- Người làm gì thế ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ăn uống, ngủ, ỉa, đái, con người muốn sống phải làm những cái đó. Hiện tại, chúng ta không có gì ăn, uống, nhưng ỉa đái thì cứ thường xuyên mà làm, và chẳng lẽ chúng ta để phẹt ra ngay trong quần ? Hay nhốt kín thứ hôi thối đó trong bụng mãi ? Ta chuẩn bị chỗ để làm những cái đó.

Yêu Nguyệt Cung Chủ nổi giận:

- Người dám vô lễ như vậy à ?

Tiểu Linh Ngư vẫn cười:

- Vô lễ ? Đó là cái điều hữu lễ nhất đời, sao người cho là vô lễ ? Chẳng lẽ người quen phẹt ngay trong quần ? Nếu vậy thì đúng là vô lễ đó !

Di Hoa Cung Chủ giận đỏ mặt, tắt lý, không nói gì được.

Xây tường quanh cỗ quan tài xong, Tiểu Linh Ngư mới khuân nắp quan tài chụp lên trên, chàng đã dựng một phòng vệ sinh khá thơm mát.

Nhìn công trình kiến tạo, chàng cười rồi lẩm nhẩm:

- Khá đấy ! Dù cho là hoàng đế vào đó mà làm cái việc đại tiểu tiện cũng không mất mặt ! Chỗ đáng chú ý là bên trong rất rộng rãi ! Mấy mươi người phóng uế cùng một lúc cũng không đầy ứ !

Chàng vỗ tay bép bép, rồi cười tiếp:

- Kính lão đắc tràng, tại hạ xin nhường quyền ưu tiên cho nhị vị tiên bối !

Di Hoa Cung Chủ đỏ mặt dậm chân, quay mình về hướng khác.

Tiểu Linh Ngư nhìn Tô Anh, hỏi:

- Còn người ?

Tô Anh cũng đỏ mặt:

- Ta... ta chưa... chưa mắc !

Tiểu Linh Ngư vẫn cười:

- Nếu vậy, ta xin mạn phép !

Chàng vừa thốt vừa bước vào trong quan tài.

Một lúc lâu, chàng trở ra, buống tiếng thở dài, rồi lẩm nhẩm:

- Khoái ! Khoái quá chừng ! Những cái khoái như thế này, ngấm trên đời không nhiều đâu !

Chàng ngồi xuống, nhắm nghiền đôi mắt, tợ hồ muốn ngủ.

Rồi Tô Anh nói tiếp, bước vào.

Ngờ đâu, nàng vừa bước đi, Tiểu Linh Ngư vụt mở mắt, cười hì hì, hỏi:

- Người mắc rồi phải không ?

Tô Anh đỏ mặt:

- Người là một tiểu quý mà !

Nói chung đừng ai nhắc tới, thì không ai nhớ. Có kẻ nhắc đến rồi, thì ai ai cũng nghe thốn sau cơn nín lên.

Nó như một chứng bệnh dễ lây.

Một lúc sau, Lân Tinh Cung Chủ đỏ mặt lên, bà cố nín một giây nữa, hai chân bắt đầu run.

Tiểu Linh Ngư ngáy ồ ồ, như vậy là chàng ngủ say rồi.

Bỗng Lân Tinh run người lên, mừng tượng đang đối đầu với một địch thủ lợi hại. Mà có lẽ đối với một kẻ kinh địch, bà cũng không hề run người như vậy !

Thế thì tại sao !

Tiểu Linh Ngư chợt cười sảng sặc, thốt:

- Bây giờ chắc người không còn trách cứ ta vô lễ nữa ! Trái lại, người nên cảm kích ta mới phải !

Còn ai kháng cự lại được cái sự mắc đại tiểu tiện ?

Việc đó, bất cứ ai cũng phải làm, dù thuộc thành phần tột đỉnh.

Cuối cùng rồi hai chị em Cung Chủ cũng phải làm cái việc đó, bất quá chậm hơn các người khác, chậm vì hai bà cố gượng nín.

Hai bà cũng không còn đứng như trước nữa. Bây giờ thì hai bà đã ngồi xuống luôn.

Vừa lúc đó nơi đỉnh nhà, một lỗ hồng bày ra, qua lối hồng, một quả bưởi rơi xuống.

Trong trường hợp này, một quả bưởi có giá trị trên một đỉnh vàng.

Ăn một múi thôi, có thể người ta chi trì thêm một thời gian nữa, chờ Hoa Vô Khuyết đến.

Nhưng vấn đề là chia quả bưởi cho bốn người, chia một cách công bình !

Chia cách nào ?

Tô Anh sững sốt nhìn quả bưởi.

Nàng không tưởng là một quả bưởi có thể thu hút tâm tư nàng đến mức độ đó !

Nào phải riêng một mình nàng đâu ? Chị em Di Hoa Cung Chủ cũng biến sắc mặt từ lúc quả bưởi rơi xuống.

Một thực vật, vừa có cái, vừa có nước, rất thích hợp trong lúc này, ăn nó vừa được no, vừa hết khát.

Dù là tạm, có vẫn hơn không !

Lân Tinh Cung Chủ từ từ đứng lên.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Không ngờ một bậc cao quý như Di Hoa Cung Chủ cũng nhật cái thứ rơi rớt của thiên hạ mà ăn ! Thú vị ghê !

Lân Tinh Cung Chủ vừa bước chân được một, bỗng dừng chân.

Hai bàn tay bà run lên, song mắt còn dán vào quả bưởi.

Tiểu Linh Ngư cười tiếp:

- Người đừng quên, Ngụy Vô Nha đang chong mắt nhìn người qua lỗ hồng ? Nếu mà người chụp quả bưởi, bóc vỏ ăn, thì lão ta sẽ cười vang ầm lên cho mà nghe.

Các thớ thịt nơi mặt của Lân Tinh giật giật, bà cố nén lòng, song cái khổ là quả bưởi hấp dẫn cực độ !

Thà chết, bà không bao giờ để cho người ta có dịp cười bà, nhất là người ta lại là Ngụy Vô Nha !

Bà ngồi xuống.

Tiểu Linh Ngự lại cười:

- Còn như ta, nếu ta nhặt vật đó mà ăn, thì chẳng ai cười cả. Bởi da mặt ta dày hơn bức tường.

Chàng vụt đứng lên, bước tới, nhặt quả bưởi cầm tay.

Chàng bóc vỏ, lột ra làm hai phần.

Lúc thường, thì bưởi không quá thơm ngon như thế này. Bây giờ cả bốn người cùng nghe mùi thơm phức tạp của nó.

Tiểu Linh Ngự đưa lưỡi liếm qua một múi bưởi tẩm tất khen:

- Ngọt ! Thơm ! Không tưởng nổi ! Xem ra, có da mặt dày lắm lúc cũng có lợi lắm lắm !

Chàng day qua Tô Anh, hỏi:

- Ngươi, cũng thuộc hạng mặt dày, ngươi có thể chia một phần với ta ! Chịu không ?

Tô Anh cười đáp:

- Ngươi là một kẻ cướp, kẻ cướp lại có lòng nhân từ chia của cho người khác, kẻ cũng là một sự lạ !

Tiểu Linh Ngự chia nửa quả bưởi cho Tô Anh, còn lại nửa quả, chàng đưa lên mũi ngửi, bỗng chàng đứng lên, bước tới trước mặt Di Hoa Cung Chủ, cười hì hì, hỏi:

- Các người không nhìn ta, song cũng nghe mùi thơm của bưởi chứ, phải không ?

Di Hoa Cung Chủ quay đầu nơi khác, không nhìn chàng.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư đảo bước, chặn trước mặt hai bà, trao cho nửa quả bưởi,

tiếp:

- Đây, nửa quả, phần của hai bà !

Yêu Nguyệt Cung Chủ mặt trắng bệch, giọng run run:

- Cầm đi nơi khác ! Ta không muốn người... người...

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Ta biết, các người không hề ăn thứ rơi rớt của kẻ khác, song ta cũng kính tặng hai người, thì cứ yên trí mà ăn.

Hai vị Cung Chủ cùng nhìn nhau, có vẻ sửng sờ.

Lâu lắm, Lân Tinh hỏi:

- Người làm vậy là có ý gì ?

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một lúc:

- Một người sắp chết, có bảo trì được thể diện, thân phận, không chịu mang tiếng hèn kém, con người đó ta phải bội phục !

Chàng cười một tiếng, đoạn tiếp:

- Đó là ta kính lễ với các người, chẳng lẽ các người không tiếp thọ ?

Tô Anh giật mình, có thể là nàng hiểu chàng sẽ chia cho nàng nửa quả, song không tưởng chàng lại nhường phần mình cho kẻ khác.

Tiểu Linh Ngư trở lại bên cạnh nàng, mặt không lộ vẻ đắc ý mà cũng chẳng khó khăn, mừng tượng chàng đã ăn quá nhiều bưởi, còn thừa nửa quả, ăn hết rồi, nên cho người khác.

Tô Anh hỏi:

- Người... ta không hiểu tại sao người làm vậy !

Tiểu Linh Ngư hỏi lại:

- Ta đã nói rồi đó ! Huống chi, nếu họ không sợ mất mặt, thì liệu ta và người có ăn được quả bưởi đó không ?

Tô Anh hỏi tiếp:

- Người cho hai bà nửa quả, sao còn cho ta nửa quả ? Người còn gì đâu ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Bưởi do ta lừa Ngụy Vô Nha mà có, tự nhiên ta phải chia chác với người, còn phần của ta, ta muốn cho ai, cứ cho, không cần chi đến người !

Tô Anh nhìn chàng không chớp mắt, một lúc lâu, lắc đầu, thở dài, thốt:

- Người kỳ quái thật ! Ta không hiểu nổi người !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Là nam nhân mà để cho nữ nhân thấy ruột gan, thì còn thích thú gì nữa mà sống ? Bởi, con đường sống của nam nhân đó cảm như ghế lồi rồi !

Tô Anh chia hai phần bưởi, trao cho chàng một nửa, dịu giọng bảo:

- Cảm lấy ! Kính lễ của ta đây. Vật vốn là của người, người cho ta, nó thuộc quyền sở hữu của ta. Tự nhiên, ta chia cho người.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Ta không lấy

Tô Anh cau mày:

- Tại sao ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Miếng bười người trao cho ta, lớn hơn miếng của người. Đổi lại đi, thì ta lấy !

Tô Anh cười sằng sặc:

- Nếu sanh con mà nó giống người, ta sẽ bị chọc tức, dám chết được lắm !

Tiểu Linh Ngư thản nhiên:

- Nếu vậy, người nên chết ngay bây giờ là hơn !

Tô Anh lấy làm lạ, hỏi:

- Tại sao ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Con do người sanh ra, nó phải giống ta, chứ giống kẻ khác, thì ta sẽ tức mà dám chết được lắm !

Tô Anh đỏ mặt, cắn môi máng yêu:

- Quỷ ! Tiểu quỷ.

Tiểu Linh Ngư sửa lại:

- Quỷ là phải, chứ tiểu quỷ, người chưa sanh ra mà ?

Hồi 107

Nhược Điểm Con Người

Tô Anh nhào vào lòng Tiểu Linh Ngư, quên đi là ngoài họ ra, còn có kẻ khác, hai kẻ khác đang chú ý đến họ.

Trong trường hợp đó, nàng còn nhớ gì được nữa !

Lân Tinh Cung Chủ từ từ nhắm mắt, mừng tượng nơi khoe mắt bà, có hạt sáng long lanh.

Bà đang liên tưởng đến việc gì ?

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm:

- Từ nay, nếu có ai nói với ta rằng, nhân tánh bản ác, ta mà không tát tay vào mặt kẻ đó, thì không phải con người.

Một quả bưởi chia tư, bất quá mỗi người chỉ được vài ba múi mà thôi, thì có khác nào một gáo nước tưới củi cháy muôn xe ?

Mấy múi bưởi rơi xuống dạ dày như mấy hạt cát chìm trong lòng biển.

Tuy nhiên, mấy múi bưởi cũng làm cho họ lên tinh thần được.

Bởi, họ phát hiện ra nhân tánh bản thiện lương, nếu con người ác độc, là do tập quán mà ra. Nhân tánh vốn thiện lương, chỉ có bị quên, chứ vẫn còn mãi mãi với con người, gặp một dịp nào đó, nó bùng sống ngay.

Nó không bị tiêu diệt dễ dàng, như Ngụy Vô Nha tưởng.

Hiện tại, họ bắt đầu tin là cái chết từ từ đến với họ, không làm sao tránh được.

Biết rằng sắp chết, phải chết, Di Hoa Cung Chủ chịu nói ra sự bí mật đó chưa ?

Nếu chưa, hai bà còn chờ đến lúc nào nữa ?

Tiểu Linh Ngư nhìn hai bà, mắt dần dần sáng, bỗng chàng thốt:

- Ta có cách, làm cho tất cả đều sống !

Lân Tinh vụt hỏi:

- Cách gì ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Cách đó, hèn hạ một chút, song nhất định là hữu dụng !

Ai ai cũng chăm chú nhìn chàng.

Chàng từ từ tiếp:

- Ngụy Vô Nha tuy thô lỗ, vô sỉ, song lại thuộc giống si tình. Đến nông nỗi này mà lão ta vẫn còn tha thiết với hai người, cái ngôi thần tượng trong tâm của lão, luôn

luôn dành cho hai bà. Hiện tại, nếu hai bà đáp ứng sẽ lấy lão làm chồng, nhất định là lão mở lối cho chúng ta ly khai nơi này ngay !

Chàng dám nói lên một câu như vậy !

Tô Anh rung sợ cho chàng !

Ngờ đâu, Di Hoa Cung Chủ ngồi bất động tại chỗ. Hai bà cũng không lộ vẻ phần

nộ.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, tiếp luôn:

- Vô luận thế nào, đối với hai người, Ngụy Vô Nha vẫn hoài bảo một mối tình thâm, các người nên hiểu, trên đời này, si tình như cỡ lão, thiết tưởng chẳng có mấy tay !

Chàng vừa theo dõi biến chuyển nơi gương mặt hai bà, vừa tiếp:

- Hai người lấy lão, dù sao cũng vẫn hơn là lấy một kẻ vô tình, vô nghĩa, một kẻ có thể bỏ rơi các người bất cứ lúc nào ! Phải vậy không ?

Yêu Nguyệt nghiêng răng, không nói gì.

Lân Tinh quay đầu về hướng khác, ánh mắt long lanh, mừng rỡ tượng màn lệ mỏng vừa buông.

Lâu lắm, Tiểu Linh Ngư hỏi dò:

- Cái người hiểu chưa ?

Bỗng, Lân Tinh day mặt lại, quắc mắt nhìn chàng, gần từng tiếng:

- Người có biết là nếu câu đó, người nói ra trước đây vài giờ thôi, thì cái hậu quả đến với người như thế nào chẳng ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Biết chứ ! Bởi biết, cho nên ta mới để đến bây giờ nói ra. Ta hiểu, một người sắp chết, có thể thay đổi tâm tưởng !

Lân Tinh hỏi:

- Giả như bây giờ ta muốn rằng Tô Anh lấy lão, người có đáp ứng chẳng ?

Tiểu Linh Ngư nín lặng rất lâu.

Tô Anh liếc mắt sang chàng.

Sau cùng, Tiểu Linh Ngư thở dài, đáp:

- Bất quá, ta tùy tiện mà nói, chứ ta đâu có nhất định là các người phải lấy lão ! Các người có thể cảm như ta nói nhằm vậy thôi !

Tô Anh cũng thở dài, dịu giọng nối tiếp:

- Người cứ cho ta biết tâm ý người như thế nào, biết được rồi ta có chết, cũng vui !

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Chết không phải là điều khôn khó, có lúc dễ dàng như cắn một miếng đậu hủ. Thí dụ, một người đang đi giữa lộ, bỗng từ trên không, một tảng đá rơi xuống đỉnh đầu, vỡ sọ chết ngay. Cái chết đó quá bất ngờ, người chết không hề nghe đau đớn.

Chàng thở dài, tiếp luôn:

- Nhưng, chờ chết mới thật là sự khó ! Biết rằng phải chết, không chết ngay được, phải chờ, trong khi chờ, mình hồi hộp, lo âu, nóng nảy, ngoài ra còn phải chống chọi với mọi cám dỗ làm cho con người mất tư cách, mất danh dự để đổi lấy cái sống thừa ! Cho nên chờ chết khó hơn chết ngay !

Tô Anh lộ vẻ âm đạm !

Chỉ có những người sắp chết mới biết được những thống khổ do sự chờ chết mang

đến.

Chỉ nội cái việc luyện tiếu cỡi đời cũng đủ cho người chờ chết phải khổ sở !

Tô Anh lau lệ, kêu khẽ:

- Chẳng lẽ chúng ta không còn một điểm nhỏ hy vọng nào ?

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một lúc, đoạn thấp giọng thốt:

- Nếu chúng ta giữ được bình tĩnh, cứ ung dung mà chờ chết, thì có thể có một điểm hy vọng !

Tô Anh hỏi:

- Bình tĩnh mà chờ chết, thì còn hy vọng cái nời gì nữa ?

Tiểu Linh Ngư giải thích:

- Ngụy Vô Nha muốn cho chúng ta từ từ mà chết, là muốn cho chúng ta chịu thống khổ, chúng ta phải nổi điên lên, thậm chí có thể tương tàn, tương sát, có như vậy cái hận của lão ta mới phát tiết được. Lão là con người tàn phế, khiếm khuyết thành sanh tánh bất bình thường, người ta gọi là mất thăng bằng tâm não đó, tự nhiên lão có những tư tưởng bất chánh, bất thường.

Tô Anh thở dài:

- Đúng vậy !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nhưng nếu bây giờ, chúng ta bình tĩnh, ung dung chúng ta chết cách êm ái, nhẹ nhàng, thì nhất định là lão không cam tâm, nhất định là lão sẽ thay đổi phương pháp. Và đó chính là một cơ hội cho chúng ta tìm đường sống !

Tô Anh gật đầu:

- Phải ! Nếu lão không quan tâm đến chúng ta, thì chúng ta kể như vô phương thi thố rồi ! Chỉ cần lão nhúc nhích, là chúng ta có cơ hội ngay ! Bất quá...

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Bất quá lão ta cũng giữ bình tĩnh được như bọn mình, thì tánh mạng của chúng ta tiêu tùng là cái chắc !

Tô Anh chớp mắt:

- Bởi thế, ngay từ bây giờ, chúng ta cần phải nghĩ ra một phương pháp bức bách lão ta, khích lão ta !

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Tự nhiên là vậy !

Tô Anh nhìn chàng:

- Phương pháp gì đây ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Phương pháp đó, chẳng lẽ người không nghĩ ra ?

Tô Anh cắn môi không đáp.

Di Hoa Cung Chủ không nghe lọt câu chuyện của Tô Anh và Tiểu Linh Ngư.

Bỗng, Tiểu Linh Ngư đứng lên, bước đến trước mặt hai bà, cung kính kính

thốt:

- Ta, Giang Tiểu Ngư, được cùng chết với Di Hoa Cung Chủ, được chôn chung một chỗ với Di Hoa Cung Chủ kể ra cũng có cái duyên phần cao quý lắm ! Hiện tại, chúng ta là những kẻ sắp chết, chết gấp, thì bao nhiêu ân oán ngày xưa, cầm như một nét bút gạt ngang, giải trừ trọn vẹn. Vì lý do gì các người muốn cho Hoa Vô Khuyết giết ta, nhất định là hấn chứ không là ai khác ? Lý do đó bao gồm một bí mật hay nhiều bí mật ? Bí mật gì ? Ta muốn hỏi các người.

Di Hoa Cung Chủ không hiểu tại sao bỗng nhiên chàng hỏi như vậy.

Hai bà gương tròn mắt nhìn chàng chờ nghe chàng nói tiếp.

Rồi chàng tiếp:

- Hiện tại, Hoa Vô Khuyết không có mặt tại đây, mà chúng ta thì không thể thoát ly nơi này. Ta yêu cầu các người cho ta một cái chết sung sướng !

Lân Tinh Cung Chủ giạt mình kêu lên:

- Người định tự sát ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Phải ! Ta đã nói, chết, ta không sợ, nhưng chờ chết là điên trên sức chịu đựng của ta !

Di Hoa Cung Chủ trầm gương mặt, nín lặng một lúc lâu.

Yêu Nguyệt lắc đầu:

- Không được !

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Đến nông nỗi này rồi, chẳng lẽ người còn muốn Hoa Vô Khuyết giết ta nữa sao ? Người bắt buộc ta phải sống chờ hán đến hạ sát ta à ?

Yêu Nguyệt thoáng giật mình.

Lân Tinh khẽ giật chéo áo chị, đoạn bảo:

- Được ! Người cứ chết !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Đa tạ ! Đa tạ ! Ta chết đi, đến trước mặt Diêm Vương nhất định là ta sẽ nói một vài câu về các người.

Tô Anh vụt thốt:

- Ta có hai hoàn độc được đây, của Ngụy Vô Nha dành cho đồ đệ !

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Ta hiểu, loại độc được đó mạnh lắm, một hoàn cũng đủ lắm rồi !

Tô Anh cười thắm:

- Người chết, ta không làm sao sống thêm một phút, một giây !
Chẳng lẽ người không biết điều đó ?

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một lúc:

- Phải ! Nếu chết thì nên cùng chết. Chết như vậy, trên đường về âm phủ, chúng ta không đến nỗi quá tịch mịch.

Bỗng có người cao giọng thốt:

- Không chết được đâu ! Không ! Các người đang lứa tuổi thanh thiếu, lứa tuổi ái ân, sống thêm một ngày là hưởng thêm một phần lạc thú, nếu chết trước lúc phải chết, thì chẳng hóa ra uổng phí mấy ngày sao ?

Dĩ nhiên, câu đó do Ngụy Vô Nha phát xuất.

Tiểu Linh Ngư và Tô Anh cùng nhìn nhau thâm nghĩ:

- Quả thật lão ta bình tĩnh, đúng như mình lo ngại, như vậy là khó đối phó rồi !

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Giả như các người cảm thấy phiền muộn, thì nên uống một vài chén rượu giải muộn, ta cho rằng được lắm ! Ha ha... Rượu thì ta có thừa ! Ta sẽ cung cấp cho các người cái thứ khá thơm, ngon !

Từ bên trên, xuyên qua lỗ hồng, lão buông xuống một bình rượu.

Tiểu Linh Ngư đưa tay đón bắt.

Bình thứ hai rơi xuống, Tiểu Linh Ngư đón lấy luôn. Liên tiếp, lão đưa xuống mười hai bình.

Bình không nhỏ.

Tô Anh cau mày, thấp giọng thốt:

- Lão có ý tứ gì ? Rượu có thể bổ sung thể lực, nếu từ từ mà uống

mười hai bình rượu, chúng ta có thể sống thêm mấy hôm.

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Tuy rượu có hiệu năng bổ sung thể lực, song nó cũng làm cho loạn tánh, một người sắp chết uống rượu vào, dám làm liều mọi việc. Ngụy Vô Nha lợi hại thật, mới đưa rượu xuống cho chúng ta !

Tô Anh tiếp:

- Nếu vậy, người còn tiếp đón mấy bình rượu đó làm gì ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Chẳng lẽ người không hiểu đạo lý như thế nào ?

Tô Anh cắn môi, không đáp.

Tiểu Linh Ngư mang sáu bình rượu đến trước mặt Di Hoa Cung Chủ, thốt:

- Cái quy củ là thế, mỗi người một nửa.

Yêu Nguyệt bảo:

- Người giữ hết đi ! Chị em ta từ lâu không uống một giọt nhỏ.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Nếu từ lâu không uống một giọt nhỏ, thì bây giờ nên uống vài chén. Một người sắp chết, mà chưa biết mùi rượu như thế nào, thì quả thật là sống uống quá !

Trong khoảnh khắc, chàng đã uống hết nửa bình.

Nếu rượu đó quả thật đắng, cay, thì Di Hoa Cung Chủ còn dằn lòng mà không uống.

Nhưng, nó thuộc loại Trúc Diệp Thanh, mà lại là thứ thượng hảo hạng, hương bốc phưng phức, chỉ ngửi thôi, cũng thấy khoang khoái

rồi, màu nó lại xanh xanh, trong mà sệt sệt tuy không phải là mật, song nó quyến rũ hơn mật.

Màu sắc đáng mê, hương vị đáng mê, ai trông thấy, chưa nếm đã thích thú rồi !

Người ta nói, khi khát, có thể uống độc thủy để giải khát.

Huống chi, không phải là độc thủy ? Mà lại thơm, mà lại ngọt !

Lân Tinh Cung Chủ liếc mắt sang Yêu Nguyệt Cung Chủ, cuối cùng không đành lòng được, mở nắp một bình, uống một ngụm.

Không uống thì thôi chả sao, uống một ngụm rồi, bà nghe khí ấm chạy xuống đan

điền.

Bà rung người lên, dù trong cơ thể đang có khí ấm lưu chuyển. Qua cơn rung, bà thư thái vô cùng.

Làm sao bà không uống ngụm thứ hai ?

Bên kia, Tiểu Linh Ngự vừa nhip vào bình, vừa cất tiếng ca Chàng ca bài Tương Tiến Tửu của Lý Bạch.

Di Hoa Cung Chủ vốn có đọc qua bài ca đó, song hai bà cho rằng một tửu quý nói năng điên cuồng, chứ lạnh lùng như hai bà làm gì thấu đáo nổi cái hào sảng của một thánh thư ?

Nhưng bây giờ thì khác.

Uống mấy ngụm rượu rồi, Lân Tinh Cung Chủ mới nhận thức cái ý vị siêu thoát của bài ca.

Khi Tiểu Linh Ngự ca đến câu cuối, Lân Tinh Cung Chủ bắt đầu hốt hận, tại sao bà không sớm uống rượu ?

Thành ra, bà đã phí bỏ bao nhiêu năm dài, không biết hưởng cái thú uống rượu.

Vô hình trung, bà lảm nhảm:

- Lại đây ! Giang Tiểu Ngư ! Ta kính người một chén ! Ta sẽ cùng người quên đi mối sầu vạn cổ !

Tô Anh sửng sốt !

Nàng không tưởng là Lân Tinh uống cạn một bình được !

Nàng không tưởng luôn bà biến đổi như vậy !

Bây giờ, bà không còn là bà nữa. Bà đã biến thành một người khác rồi.

Nàng có biết đâu, khi bụng trống, người ta dễ uống rượu, uống ít, say nhiều !

Huống chi, Lân Tinh đã uống cạn một bình, cỡ lớn !

Và khi người ta bắt đầu say, thì đừng ai mong ngăn chặn uống tiếp, uống miết !

Tiểu Linh Ngư nhìn sang Tô Anh, điểm một nụ cười thốt:

- Hiện tại người tất phải hiểu, cái gì cũng có thể chừa lại mà uống từ từ, duy nhất có rượu thì không !

Tô Anh hỏi:

- Chẳng lẽ người muốn cho bà ta uống đến say ?

Tiểu Linh Ngư không đáp, lại ca tiếp một bài tiểu điệu, hàm súc phong lưu tình tứ, nửa tục nửa thanh.

Bình sanh, Lân Tinh chưa hề nghe cái thứ ngôn từ mơn man niềm dục như thế, nên Tiểu Linh Ngư cất tiếng ca, bà đỏ mặt liền, tuy nhiên bà lại nghe một cách say sưa.

Bà nghe trong tâm như có lửa, ngọn lửa càng phút càng cháy mạnh,

toàn thân bà nóng ran lên, một thứ nóng vừa ray rứt, vừa đê mê, bà cảm thấy háo hức lạ.

Yêu Nguyệt cũng có uống vài ngụm rượu, song bà còn bình tĩnh, thấy Lân Tinh cạn nửa bình thứ hai, bà cau mày, đoạt lấy chiếc bình, bảo:

- Người say rồi ! Không nên uống nữa.

Lân Tinh giật mình, đáp:

- Ai nói tôi say ? Chưa bao giờ tôi tỉnh hơn lúc này.

Yêu Nguyệt cao giọng:

- Ta nói người say !

Lân Tinh Cung Chủ cười lớn:

- Thơ thơ nói tôi say, thế là tôi say sao ? Chính thơ thơ say thì có !

Yêu Nguyệt buông thẳng:

- Vô luận say hay không say, người cũng không được uống nữa.

Lân Tinh vụt kêu lên:

- Tôi không cần thơ thơ quan tâm ! Tôi muốn uống nữa !

Bà trừng mắt nhìn Yêu Nguyệt tiếp luôn:

- Thơ thơ quan tâm đến tôi nhiều rồi, lâu lắm rồi, kỹ lắm rồi ! Hiện tại tôi sắp chết, thơ thơ còn quan tâm đến tôi nữa sao ? Đến khi nào thơ thơ mới buông thả cho tôi chứ ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ vừa sợ hãi, vừa phẫn nộ, tuy vậy bà thở dài, rồi uống một ngụm rượu thốt:

- Phải ! Ta cũng không thoát chết ! Ta còn bức chế người làm gì nữa !

Lân Tinh quay đầu hướng về Tiểu Linh Ngư, cười thốt:

- Lại đây ! Ta kính thêm cho ngươi một chén nữa ! Ngươi là một tiểu tử đáng yêu quá mà !

Tiểu Linh Ngư mừng rỡ không chú ý đến những gì bà nói, tùy miệng hỏi lại:

- Ngươi nhận ra là ta đáng yêu sao lại còn muốn giết ta !

Yêu Nguyệt biến sắc.

Lân Tinh bật cười khanh khách:

- Bí mật đó, chờ sau khi ngươi chết rồi, nhất định ta sẽ nói với ngươi !

Tiểu Linh Ngư thầm than khổ, nhưng lại cười vang dội:

- Được ! Giá như ta chết, ta cũng chờ nghe ngươi nói xong, mới đi chầu diêm vương !

Lân Tinh gật đầu:

- Phải như vậy đó !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Tự nhiên ! Nhưng... nếu ngươi chết trước ta ?

Lân Tinh đáp:

- Thì ngươi cứ chết theo ta, dọc theo con đường xuống huỳnh tiền, ta sẽ nói cho ngươi biết.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Được chết chung với ngươi là một vinh hạnh lớn cho ta, ta sanh ra trên đời quả thật không ồng !

Lân Tinh chớp ánh thu ba, hỏi:

- Thật vậy à ? Người cam tâm chết theo ta à ?

Tiểu Linh Ngư cười khở:

- Người tưởng chỉ có một một Nguyệt Vô Nha si mê người đến điên cuồng thôi à ? Con người đáng yêu thế đó, chính ta... thực sự...

Chàng không tiếp nói bằng lời, dùng ánh mắt mà dứt câu.

Ánh mắt chàng dán vào gương mặt bà.

Lân Tinh cười hắc hắc:

- Ta đáng yêu lắm sao ? Tại sao những kẻ khác lại cho rằng ta đáng sợ ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Đáng sợ là nói về vũ công của người, chứ đâu phải là cá nhân người ? Người như người mà là đáng sợ, thì nữ nhân trong thiên hạ đều là mẫu dạ xoa hết rồi còn gì !

Lân Tinh đảo sóng mắt sang Tô Anh, hỏi:

- Chẳng lẽ ta đáng yêu hơn nàng ấy ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Nàng sánh làm sao được với người ? Nếu người chịu lấy ta, ta cưới nhau liền !

Lân Tinh Cung Chủ cười hịch hịch:

- Tiểu quý ! Người nhỏ người, song cái tâm không nhỏ !

Họ đối đáp với nhau, tựa hồ xem Tô Anh và Yêu Nguyệt như hai kẻ chết, họ không thấy gương mặt Tô Anh xanh dờn, và Yêu Nguyệt rung người lên.

Nhưng, Lân Tinh cứ cười, cười tí, rồi bước đến Tiểu Linh Ngư, ngã vào lòng chàng, cười duyên, thốt:

- Bình sanh, chưa lúc nào ta thấy lòng cởi mở hơn lúc này. Ta...

Yêu Nguyệt hét:

- Người điên rồi !

Lân Tinh cao giọng:

- Thơ thơ ghen phải không ? Tại sao cứ mỗi lần tôi gặp dịp khoái lạc, là thơ thơ tìm phương pháp gây thống khổ cho tôi ? Bây giờ thì tôi không còn tuân lời thơ thơ nữa đâu ! Tôi sắp chết, tôi muốn chết với khoái lạc !

Yêu Nguyệt giật mình, hỏi:

- Người... chẳng lẽ người...

Tiểu Linh Ngư thấp giọng bảo:

- Nếu người muốn, thì trước hết tắt mấy ngọn đèn tại đây đi !

Ngụy Vô Nha vẫn túc trực ở bên ngoài nghe trộm, nhìn trộm.

Đến lúc thấy Lân Tinh Cung Chủ nhào vào lòng Tiểu Linh Ngư, lão trở mắt tợ hồ lọt tròng.

Toàn thân lão rung lên, lòng bàn tay dẫm mồ hôi lạnh.

Ngờ đâu, đèn vụt tắt ráo.

Tòa thạch thất trở nên tối tăm, xòe tay không thấy ngón !

Lão còn thấy được gì nữa ?

Ngụy Vô Nha mừng tượng phát chứng điên suýt nhảy chơi chơi.

Nhiều âm thanh vọng đến tai lão trong đó, lão nghe tiếng cười của Lân Tinh, tiếng hét của Yêu Nguyệt, rồi tiếng gió chướng dấy lên.

Mường tượng hai chị em Di Hoa Cung Chủ động thủ với nhau rồi.

Kế tiếp Yêu Nguyệt kêu lên một tiếng kinh hãi, tợ hồ bà bị đánh ngã.

Ngụy Vô Nha xuất hạn ướt đầu, lẩm nhẩm:

- Không thể có việc đó ! Nhất định Lân Tinh chưa phải là đối thủ của Yêu Nguyệt, bà ấy không đánh ngã nổi Yêu Nguyệt ! Nhất định là họ đang dàn cảnh, một mưu mô chi đây !

Suy nghĩ mọi chút lão lại lẩm nhẩm:

- Cũng có thể lắm chứ ! Lân Tinh uống nhiều rượu, khí lực gia tăng, Yêu Nguyệt thì kiệt sức, cả hai lại suất soát vũ công. Chắc là Yêu Nguyệt bị hạ !

Nhưng, sau khi Yêu Nguyệt bị đánh ngã rồi, thì việc gì xảy ra nối tiếp ?

Bây giờ thì không một tiếng động nào từ trong gian thạch thất tới tăm vọng đến tai Ngụy Vô Nha nữa.

Hoàn toàn im lặng ! Một thứ im lặng khả nghi vô cùng !

Ngụy Vô Nha nóng nảy, bần chòn đến có thể điên lên được !

Lão khổ tâm an bày nhất thiết, từ lâu lắm, để chờ xem cuộc biểu diễn hôm nay. Lão hy sinh quá nhiều cho công cuộc an bày này.

Nhưng khi cuộc biểu diễn kéo màn, thì lão chẳng trông thấy chi cả.

Lão hấp tấp đẩy xe, đi tìm một ngọn đèn, định đưa ngọn đèn chiếu qua lỗ hồng.

Ngờ đâu, đèn vừa đưa vào lỗ hồng, liền tắt phụt.

Tiểu Linh Ngư vừa thở vừa cười, thốt:

- Không cho người nhìn trộm !

Ngụy Vô Nha nghe lửa đốt trong lòng, mà cũng giống như ngàn muôn con sâu bọ bò, rọ rạ bên trong.

Lão nghiên răng, sau đó bật cười rợn, đáp:

- Người không cho ta xem, ta lại càng muốn xem ! Dù chết cũng không thể không

xem.

Lão định ninh là Yêu Nguyệt lúc đó bị đánh ngã nằm im, còn Lân Tinh và Tiểu Linh Ngư thì còn công phu đâu mà lo đối phó với ai khác ?

Chỉ còn lại mỗi một mình Tô Anh ! Mà Tô Anh thì có đáng kể gì đâu đối với lão ?

Chờ đợi suốt hai mươi năm dài, hao phí bao nhiêu tâm huyết, mới có cái cảnh ngày nay.

Để gì lão bỏ qua !

Lão cầm chiếc đèn, ấn nút cơ quan mở cửa.

Cánh cửa nặng vạn cân, từ từ di động.

Ngụy Vô Nha nén thở, tay rung, đèn rung theo, tay kia dùng sức đẩy bánh xe, xe tiến vào. Tưởng tượng cái cảnh sẽ hiện ra trước mắt, lão nghe con tim ngưng đập.

Bình sanh, lão chưa từng bị kích động mãnh liệt như vậy !

Ngờ đâu, trong bóng tối, một tràng cười vang lên lồng lộng, dứt tràng cười, là một câu nói của Tiểu Linh Ngư nối tiếp:

- Ngụy Vô Nha ! Cuối cùng rồi người cũng bị ta lừa một lần !

Ngụy Vô Nha giật mình, sợ đến xanh mặt.

Nhưng, dưới ánh đèn, Tiểu Linh Ngư hiện ra, đứng lặng tại chỗ, chẳng làm gì cả.

Chàng hiện ra, trước mặt Ngụy Vô Nha, lão muốn lui, song Yêu Nguyệt Cung Chủ đã đứng chặn nơi cửa.

Tiểu Linh Ngư bật cười lớn:

- Ta đã biết, không khi nào ngươi dẫn được cơn háo hức nhìn trộm ! Quả nhiên, không ngoài sở liệu của ta, ngươi dẫn xác đến.

Ngụy Vô Nha thở dài:

- Công dã tràng xe cát suốt hai mươi năm, cát không đọng nên thành, cát không lấp biển, cát lại chôn vùi sanh mạng của ta ! Tung hoành từ thuở tóc xanh đến lúc bạc đầu, không ngờ ta phải rơi vào tay một tiểu tử còn hôi sữa mẹ !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ngươi rơi vào tay đệ nhất thông minh trong thiên hạ là vinh diệu cho ngươi lắm rồi, còn than van oan uổng là nghĩa làm sao ? Nếu có ai lập bia nêu danh ta để đời, thì ngươi cũng được đứng tên kèm bên ta, cái tên của ngươi sẽ được lưu truyền vạn thế !

Ngụy Vô Nha phun một bãi nước bọt, gằn giọng:

- Bây giờ, ngươi muốn gì ?

Tiểu Linh Ngư xì một tiếng:

- Ngươi phải hỏi nữa sao ? Ta còn muốn gì hơn là ngươi đưa bọn ta ra khỏi cái động quỷ này ?

Ngụy Vô Nha đáp:

- Ta nói rồi, là...

Tiểu Linh Ngư cười lạnh, chặn lời:

- Chẳng lẽ người vẫn muốn là bọn ta phải tin rằng tất cả các lối thoát đều bị phong bế ?

Chàng vừa thốt, vừa bước đến gần Ngụy Vô Nha.

Nhìn qua Yêu Nguyệt Cung Chủ, Ngụy Vô Nha lại bắt gặp ánh mắt sắc lạnh hơn

đao.

Sát khí bao trước mặt và sau lưng, sát khí bao trùm !

Ngụy Vô Nha chớp mắt, đột nhiên bật cười lớn thốt:

- Người muốn ta đưa tất cả đi khỏi nơi này à ? Rất dễ !

Tiểu Linh Ngư sáng mắt, hỏi liền:

- Lối ra ở tại đâu ?

Ngụy Vô Nha đáp:

- Ngay tại đây !

Tiểu Linh Ngư kêu lên thất thanh:

- Ngay tại đây ? Ở chỗ nào ?

Ngụy Vô Nha bật cười khanh khách:

- Hiện tại, ta đã ra bên ngoài rồi, chẳng lẽ người không thấy sao ?

Tiểu Linh Ngư kinh ngạc:

- Người hiện tại...

Chàng bỗng ngưng bật câu nói, mừng tưng thấy quỷ hiện, mặt lộ vẻ kinh hoàng, yết hầu kêu rột rột.

Thấy thần tình của chàng cải biến, Yêu Nguyệt kinh hãi, hấp tấp hỏi:

- Cái gì thế ?

Tiểu Linh Ngư đưa tay chỉ Ngụy Vô Nha, ngón tay chàng rung rung. Yêu Nguyệt đứng sau lưng Ngụy Vô Nha chẳng thấy được gương mặt của lão.

Tiểu Linh Ngư rung giọng:

- Người bước lại đây mà xem !

Yêu Nguyệt không đợi giục, bước liền.

Bất giác, bà sửng sờ.

Lâu lắm, bà mới thốt:

- Chẳng lẽ lão tự sát !

Tiểu Linh Ngư thở ra:

- Lão tự sát ! Lão không muốn chúng ta sống sót mà rời khỏi nơi này, kể ra lão cũng có hạng lắm ! Dám chết như vậy ta phục thật sự !

Tô Anh bước tới, lạy lão mấy lạy, lệ thảm tuông tràn.

Bỗng Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Không xong !

Chàng phi thân, vọt mình qua cửa ra ngoài.

Yêu Nguyệt liếc mắt sang Tô Anh.

Hiện tại, Tiểu Linh Ngư là đầu não của tất cả. Chàng kêu lên kinh hãi như vậy, ai ai cũng biến sắc.

Lúc đó, Lân Tinh thở đều đều, hơi thở nặng nề. Bà đã bị Yêu Nguyệt điểm huyết ngủ từ trước.

Yêu Nguyệt toan chạy theo Tiểu Linh Ngư, song nhìn qua Ngụy Vô Nha, bà cúi xuống bế xốc Lân Tinh lên mang đi.

Dù Ngụy Vô Nha đã chết, bà cũng không muốn để Lân Tinh lại đó, thờ cái hơi thúì của lão.

Trong lòng động, không có sự gì lạ xảy ra, Tiểu Linh Ngư đứng sờ sờ đó, mặt xanh

dờn.

Yêu Nguyệt thấy rõ thần sắc của chàng, nhờ các ngọn đèn còn cháy nguyên vẹn, không ngọn nào tắt cả.

Bà hỏi:

- Việc vì xảy ra ?

Tiểu Linh Ngư trầm gương mặt:

- Người không nghe chi hết sao ?

Tô Anh thốt:

- Có âm thanh gì đâu ?

Tiểu Linh Ngư thờ dài:

- Chỉ vì người không nghe chi hết, nên mới đáng sợ.

Tô Anh vụt biến sắc.

Nếu Hoa Vô Khuyết có mặt ở bên ngoài, phá núi mà vào thì ít nhất cũng có tiếng đập đá rầm rầm.

Nhưng hiện tại, chẳng có một tiếng động.

Thế là cái điểm hy vọng cuối cùng của họ, cũng tan biến mất ! Tô Anh hỏi:

- Tại sao Hoa Vô Khuyết không phá sơn động nữa ? Chẳng lẽ hấn cho rằng không làm sao cứu chúng ta được nên bỏ cuộc luôn ?

Tiểu Linh Ngư nhìn sang Yêu Nguyệt một thoáng, đáp:

- Dù biết là không cứu kịp chúng ta, hấn cũng phải vào, để thu thập hài cốt.

Yêu Nguyệt Cung Chủ sững sờ một lúc, lẩm nhẩm:

- Ta biết tánh khí của Hoa Vô Khuyết, vô luận làm việc gì, không khi nào hấn bỏ dở dang. Nếu hấn dừng tay, hấn là phải có một việc gì đó, ngoài ý muốn.

Tô Anh cau mày:

- Ngoài ý muốn ? Việc gì chứ ?

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Nếu đoán được, thì đâu phải là việc ngoài ý muốn !

Yêu Nguyệt bỗng trở nên lạnh lùng:

- Tuy nhiên, người không cần phải lo lắng cho Hoa Vô Khuyết, vô luận gặp việc gì ngoài ý muốn, hấn cũng có thể đối phó với người như thường !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Tại sao ta lo lắng cho hấn ? Hiện tại, ta lo cho ta còn chưa xong, thì giờ, công phu đâu để lo cho kẻ khác ?

Tô Anh ngồi xuống bên cạnh, hai tay ôm đầu, tựa hồ khổ suy tư.

Tiểu Linh Ngư đứng trước mặt nàng, nhìn nàng một cách bình tĩnh.

Âm u bao phủ khắp lòng động, đêm mờ càng làm cho cái âm u thêm phần lạnh

lẻo.

lùng.

Chẳng rõ tại sao, chàng cảm thấy nàng trở nên đẹp là lùng, ôn nhu hiền dịu lạ.

Nhìn một lúc lâu, chàng đập tay nhẹ lên đầu vai nàng, hỏi:

- Người nghĩ về cái chi đó ?

Tô Anh ngẩng đầu lên điểm một nụ cười, ánh mắt ngời lệ, chớp chớp như sao, nhưng sao có phủ một lượt sương mờ.

Xem ra, ánh mắt xa xôi, mộng lung, ảo huyền.

Có gì hơn một vẻ đẹp ảo huyền, bởi nó xa tầm tay, bởi nó không sờ mó được.

Nàng vòng tay ôm đôi chân Tiểu Linh Ngư, hỏi lại:

- Tại sao chúng ta không tìm ra cái lối thoát ? Ta tưởng hẳn Ngự Vô Nha còn chừa lại một lối cho lão ta !

Nàng cắn môi, rồi từ từ tiếp:

- Ta đã lưu ý tra cứu khắp bốn phía rồi, các lối thoát đều bị phong bế, nếu vách núi có cửa ngầm, thì ta cũng có thể khám phá...

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Nếu có cửa ngầm, ta cũng khám phá được vậy !

Tô Anh trầm giọng:

- Thế thì cái lối thoát tối hậu đó, ở đâu ? Hả ? Ở đâu ?

Tiểu Linh Ngư vụt cười khan:

- Cái lối thoát tối hậu đó ở đâu, ta đã biết rồi !

Tô Anh cùng Yêu Nguyệt nhảy dựng lên.

Như làn gió phát, Yêu Nguyệt bay mình đến trước mặt Tiểu Linh Ngư, hỏi gấp:

- Ở đâu ?

Tiểu Linh Ngư từ từ đáp:

- Thực ra, người cũng thấy nơi đó rồi. Bất quá, người không lưu ý đến thôi !

Yêu Nguyệt giật mình:

- Chúng ta vừa rồi có thấy qua chỗ đó ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Đúng vậy.

Chàng hoành tay ngược về phía hậu, chỉ:

- Nơi góc đó, có một mô đá nhô lên. Hẳn người có thấy chứ !

Yêu Nguyệt kêu lên thất thanh:

- Cơ quan nằm ngay trên đầu mô đá đó ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Trên đầu mô đá chẳng có cơ quan nào cả, nhưng dưới chân mô đá, có một lỗ thông hơi khá lớn. Có lẽ người có nhìn qua.

Yêu Nguyệt trầm ngâm một chút:

- Lỗ thông hơi đó tuy lớn hơn các lỗ khác, song chỉ rộng độ bảy tám tấc, làm sao một người chui lọt ?

Tiểu Linh Ngự thở dài:

- Chúng ta quên mất một điều quan trọng ! Nếu Ngự Vô Nha chừa lại một lối thoát, là lão chừa cho riêng lão, chứ có chừa cho kẻ khác đâu ? Lão có thân vóc nhỏ thó, chúng ta không chui lọt vào lỗ hổng đó, chứ lão thì lão chui lọt dễ dàng.

Yêu Nguyệt giật mình. Bà rúng động toàn thân, cơ hồ không đứng vững nữa.

Hy vọng cuối cùng tiêu tan mất rồi.

Chết là cái chắc !

Tiểu Linh Ngự nhìn Tô Anh, nhếch nụ cười khổ, tiếp:

- Trước kia, người nói Ngự Vô Nha lợi hại đủ trăm bề, ta không tin lắm. Ta cho rằng dù sao ta cũng có thể chế ngự được lão, hiện tại ta mới biết kế hoạch của lão cực kỳ chu đáo cẩn mật, không có một sơ hở nhỏ nào. Lão muốn cho chúng ta chết tại đây, thì chúng ta đừng mong sống sót !

Yêu Nguyệt đột nhiên cất cao giọng:

- Nhưng nhất định là Hoa Vô Khuyết có biện pháp vào đây dù có gặp trở ngại gì, bất quá chỉ sớm hay muộn mà thôi !

Tiểu Linh Ngự cười mỉa:

- Đúng, chỉ có sớm hay muộn mà thôi, song rất tiếc chúng ta không chờ kịp !

Yêu Nguyệt hừ một tiếng:

- Tại sao ? Ngự Vô Nha đã có rượu và bửa rượu cung cấp cho chúng ta, thì nhất định là lão có tích trữ lương thực cho riêng lão. Chỉ cần chúng ta tìm được số lương thực đó, thì tự nhiên là chúng ta có thể chờ Hoa Vô Khuyết !

Tiểu Linh Ngự gật gù:

- Tìm, tự nhiên là phải được, song rất tiếc là sau khi tìm được, chúng ta chỉ lấy mắt mà nhìn, chứ không thể cho vào miệng.

Yêu Nguyệt lại hừ hừ một tiếng:

- Tại sao ?

Tiểu Linh Ngư giải thích:

- Bởi vật của lão ăn, khác với thức ăn của chúng ta dùng. Ta chỉ sợ người không dám nhìn, chứ đừng nói là mó tay vào ! Thức ăn của lão là chuột ! Mà lại là chuột sống !

Hồi 108

Tìm Phương Thoát Nạn

Cuối cùng, Tiểu Linh Ngư cũng tìm được nơi Ngụy Vô Nha tàng trữ vật thực.

Nơi đó, ngoài mấy vò rượu, chỉ có một lồng chuột, chuột sống !

Nhìn qua chuột, Yêu Nguyệt Cung Chủ nghe lỏm giọng rồi, nói chi đến việc ăn chuột !

Bây giờ thì bà phải nhận là kế hoạch của Ngụy Vô Nha quả thật chu đáo, cẩn mật, quả thật không có một sơ hở nhỏ nào. Chỗ tuyệt diệu của kế hoạch, là lão có chừa lối thoát, song chỉ có mỗi một mình lão chui lọt mà thôi, lão có tàng trữ thức ăn, song chỉ có mỗi một mình lão ăn được mà thôi.

Yêu Nguyệt ngồi xuống, mở nắp vò rượu, uống từng ngụm, từng ngụm.

Tiểu Linh Ngư cũng bợ một vò, kéo Tô Anh bước ra, tuy trong lúc cùng bi cực phần, niềm tuyệt vọng tràn lòng, nàng vẫn tỏ ra nhu thuận.

Theo Tiểu Linh Ngư bước đi, nàng rí bên tai chàng:

- Người quên những gì Ngụy Vô Nha đã nói chẳng ?

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Lão đã nói gì ?

Tô Anh đỏ mặt, ấp úng:

- Lão nói... nói... rượu hợp cần của chúng ta !

Tiểu Linh Ngư nhìn sững nàng, một lúc lâu, chàng ôm nàng vào lòng, cười hỏi:

- Tân nương ! Tân nương ! Nàng muốn...

Tô Anh cắn môi, cúi đầu, cười e ấp.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Rất tiếc, động phòng của chúng ta lại ở ngay trong hang chuột, thành ra mất cái vẻ nên thơ ! Và điều đó thật làm tổn thương đến giá trị của người !

Tô Anh dịu giọng:

- Chỉ cần người... người đối tốt với ta, dù ở trong hang chuột ta cũng mãn nguyện !

Tiểu Linh Ngư bế nàng lên, Tô Anh như phiêu phưởng trong mộng đẹp !

Ngờ đâu, đi được vài bước, Tiểu Linh Ngư chợt kêu lên:

- Hồng ! Hồng !

Tô Anh kinh ngạc, hỏi:

- Cái gì thế ?

Tiểu Linh Ngư cười khở:

- Phòng hoa chúc của chúng ta, chỉ sợ có ác nhân đến đó !

Tô Anh cau mày:

- Người muốn nói Yêu Nguyệt Cung Chủ ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Trừ bà ta ra, còn ai nữa ?

Tô Anh lắc đầu:

- Không có đâu ! Ta nhận thấy hiện tại bà ấy biến đổi nhiều. Bà bắt đầu cảm thông nhân tình, thậm chí ta dám nói là bà biết nghe lời người đó. Như vậy, khi nào bà đeo đuổi gây phiền phức cho chúng ta ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Mới rồi, chúng ta còn hy vọng tất cả mọi người cùng một lòng một dạ với nhau, là vì ai ai cũng mong trốn thoát nạn cả. Cũng như người đi chung thuyền gặp cơn sóng to, ai ai cũng đồng tâm hiệp lực, quên hiềm khích. Bây giờ thì hy vọng đó tan biến rồi, bà ta không còn thấy cần nhau nữa, thì bà sẽ không buông tha ta !

Tô Anh rung giọng:

- Nhưng... nhưng cái chết sắp đến với chúng ta, không chừa một người nào cả, thì tại sao bà ấy làm thế ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Chỉ vì bà ấy không muốn chết trước mắt ta, bà ấy không muốn cho ta chết về tay kẻ khác. Hiện tại, bà không còn hy vọng Hoa Vô Khuyết vào kịp trong này mà giết ta, cho nên bà phải tự ra tay !

Một bóng người chớp trước mặt chàng, Yêu Nguyệt xuất hiện bên cạnh.

Tiểu Linh Ngư cười khở, nhìn Tô Anh, lẩm nhẩm:

- Ta nói không sai mà ! Có lúc, ta hy vọng mình đoán sai, càng đoán sai càng có lợi cho ta !

Yêu Nguyệt lạnh lùng:

- Các người đã nói hết chuyện chưa ?

Tô Anh chớp mắt, mỉm cười:

- Chuyện dài mà bà ! Chưa dứt đâu !

Yêu Nguyệt Cung Chủ tiếp:

- Được ! Ta cho các người một khắc nữa ! Hãy nói gấp với nhau đi !

Tô Anh thăm dò:

- Dù sao thì bọn tôi cũng sống không hơn mấy hôm nữa, bà vội chi thế ?

Yêu Nguyệt đáp:

- Dù cho là một ngày, cũng không được, nói gì mấy hôm ! Các người chết ngay bây giờ là vừa !

Tô Anh lại hỏi:

- Tại sao phải chết ngay ?

Yêu Nguyệt buông gọn:

- Tại ta muốn giết các người, chứ còn tại sao nữa ? Các người phải chết trước ta, các người phải chết vì tay ta !

Tô Anh liếc mắt sang Tiểu Linh Ngư, cười thảm, thốt:

- Tốt ! Sớm muộn gì, chúng tôi cũng không khỏi chết, bà đã hứa cho chúng tôi tiếp tục nói chuyện với nhau thêm mấy câu nữa, thì bà cũng đừng học theo sách của Ngụy Vô Nha ở một bên, nghe trộm !

Tiểu Linh Ngư đưa Tô Anh đi đến một góc xa xa, thì thào với nhau, chàng rù rì nói, nàng gật gật đầu.

Cuối cùng, Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người hiểu rồi chứ ?

Tô Anh buồn thảm:

- Hiểu. Còn người... phải cẩn thận cho lắm nhé !

Yêu Nguyệt Cung Chủ cười lạnh:

- Dù có cẩn thận bao nhiêu cũng vô ích. Bước lại đây !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Muốn giết ta, cứ lại đây mà giết, sao ngươi không lại ?

Yêu Nguyệt tức uất đến biến sắc mặt.

Lập tức, chàng tung mình lên, đánh ra ba chưởng.

Chưởng rất nhanh, rất mạnh, rất độc, có cái tên là Sát Thủ Tam Chiêu, trên giang hồ không mấy ai tránh khỏi.

Nhưng, đối với Yêu Nguyệt Cung Chủ, sự tấn công của Tiểu Linh Ngư chẳng khác nào một trò trẻ. Bà không hề nhúc nhích, thế mà ba chưởng của chàng tựa hồ không chạm đến chéo áo của bà.

Tô Anh biết ngay, Tiểu Linh Ngư còn lâu lắm mới là đối thủ của Yêu Nguyệt.

Nàng không muốn nhìn nữa, cúi đầu lầm lũi bước đi.

Tiểu Linh Ngư bật cười lớn:

- Ngươi thấy chưa, công phu đó, ngươi truyền cho ta, bây giờ ta đem ra đối phó với ngươi.

Yêu Nguyệt Cung Chủ cười lạnh:

- Đem công phu do chính ta truyền, đối phó với ta, rõ thật ngươi nuôi mộng !

Tiểu Linh Ngư vẫn cười:

- Ngươi tưởng rằng ta đánh không thắng ngươi ? Hắc hắc ! Chỉ sợ vị tất !

Chàng cứ đánh, càng đánh càng nhanh, càng mạnh, càng độc. Chàng không hề có vẻ khiếp hãi. Tay đánh ra, rít gió vù vù. Chàng đã dùng đủ mưu thành công lỵc.

Song vô luận chàng đánh như thế nào, Di Hoa Cung Chủ chỉ phát tay lên, là chiêu thức của chàng hóa giải, vô ảnh, vô tung.

Bà bây giờ mới chịu nhích động thân hình như mây trôi, nước chảy, tay vung như thiếu nữ rải hoa, chiêu thức cực kỳ đẹp.

Trước sau, bà không hề sử dụng tuyệt kỹ Di Hoa Tiếp Ngọc. Mà bà cũng không sử dụng những chiêu sát thủ.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt bật cười vang:

- Thực sự ngươi có muốn giết ta không ? Hay là ngươi định đùa cợt với ta ?

Yêu Nguyệt lạnh lùng:

- Cá đã vào lưới rồi, ta còn gấp làm gì ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Đau lâu không bằng khổ ngắn, ngươi không gấp, bọn ta lại gấp.

Yêu Nguyệt đáp:

- Ta muốn ngươi chết giờ nào, thì đến giờ đó ngươi mới được chết. Ngươi muốn chết sớm cũng không được mà muộn cũng không luôn.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Thế ngươi muốn cho ta chết lúc nào ?

Không đợi Yêu Nguyệt đáp, chàng cười, tiếp luôn:

- Có lẽ ngươi chờ ta thi triển hết sở học, rồi mới ra tay ?

Yêu Nguyệt hừ một tiếng:

- Tại sao ta phải làm thế ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Người cần phải hiểu cái phương pháp dụng lực của ta như thế nào, mới thi triển công phu Di Hoa Tiếp Ngọc được, phải vậy không ?

Miệng không ngừng thốt, tay không ngừng vung, chân không ngừng nhảy, luôn luôn nhìn Yêu Nguyệt, theo dõi từng cử động của bà.

Thần sắc của Yêu Nguyệt biến đổi liên, chừng như Tiểu Linh Ngư nói trúng tâm ý của bà.

Bà lạnh lùng thốt:

- Ta muốn sử dụng môn Di Hoa Tiếp Ngọc lúc nào là sử dụng, người khỏi phải nóng nảy !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Còn người, người khỏi cần phải lừa gạt Ta đã khám phá bí mật trong công phu Di Hoa Tiếp Ngọc của người rồi, người có muốn cho ta nói ra không ?

Yêu Nguyệt cười lạnh:

- Người chưa xứng đáng đề cập đến mấy tiếng Di Hoa Tiếp Ngọc đâu ! Đừng tưởng là thông minh mà làm !

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Tại sao ta không xứng đáng ? Di Hoa Tiếp Ngọc của người có đáng kể gì đó mà người cao mặt ? Bất quá, là một công phu chuyên mượn công lực của đối phương mà dùng để quật lại đối phương, có khác gì Tứ Lượng Bát Thiên Cân của phát Vũ Đương, hay Thiên Y Thập Bát Trận của Thiếu Lâm đâu ? Chỉ vì người xuất thủ cực nhanh, khi đối phương chưa phát xuất trọn vẹn công lực thì người đoạt lấy tiên cơ rồi chuyển hướng công lực của đối phương trở lại, người ta không thấy kịp, nên cho là thần diệu. Thêm vào đó, người lại vẽ vờ để tăng

phần kỳ bí, biến giản đơn thành phức tạp, có thể thôi.

Chàng dừng lại ở chỗ đó.

Yêu Nguyệt lộ vẻ kinh ngạc.

Bà cao giọng hỏi:

- Người còn biết gì nữa ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Trên thế gian, có biết bao nhiêu việc, mới xem thì tuyệt diệu phi thường, song xét kỹ lại thì không đáng giá một đồng tiền.

Chàng dừng một chút, lại tiếp:

- Giả như, nếu người biết được một người nào đó, công kích người, lực lượng của y phát xuất từ hai nơi Phù Xa và Xung Điền tại Đan Điền, rồi đi qua các huyện Phúc Kiết, Đại Hoàng, Thiên Khê, rồi vào huyện Châu Vinh, sang qua huyện Dũng Truyền thuộc bộ Thiểu Âm Kinh....

Chàng lại dừng, rồi tiếp:

- Lực đạo đó, từ Thái Âm Kinh chuyển sang, Thiểu Âm Kinh, nhất định là có đi qua các huyện Thiểu Phủ, Thiểu Xung mà phát xuất ra ngoài, lực đạo đó đương nhiên tập trung lại xống tay Phải vậy không ?

Yêu Nguyệt nghe đến xuất thần, thân pháp dần dần chậm lại, bà từ từ gật đầu:

- Phải !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Cho nên, người không đợi lực đạo đó vào đến hai huyện Thiểu Phủ và Thiểu Xung, khi nó đến đoạn giữa hai huyện Thanh Linh và Thiểu Hải, người xuất thủ đẩy nó trở lại liền.

Yêu Nguyệt không dần lòng được, buột miệng kêu lên:

- Đúng vậy !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Lực đạo đó, ở khoảng giữa hai huyệt Thanh Linh và Thiếu Hải, bị đẩy trở lại, chân khí phản nghịch tự nhiên gân thịt bị co giật theo, rồi lực đạo đó trở về đến hai huyệt Thiếu Phủ và Thiếu Xung, thì cánh tay của đối phương quật ngược hoàn toàn, đập vào chính thân thể của người công kích.

Yêu Nguyệt trầm gương mặt:

- Lực đạo đó bị chuyển hồi, làm sao đi qua Thiếu Xung được ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Thì phải là do người dung hợp lực đạo của đối phương và lực đạo của chính người, đúng lúc, đúng chỗ, nên điều khiển lực đạo hỗn hợp đó đi đúng hướng, theo ý muốn. Ta thấy không khó khăn gì, nếu ta chuyên luyện tập trong vòng bảy tám năm là ta không kém người chút nào !

Yêu Nguyệt bĩu môi:

- Hừ !

Bà muốn nói gì đó, nhưng chỉ hừ một tiếng thôi. Bởi bà phát hiệp ra là mình nói đã nhiều rồi.

Bà không thích nhiều lời.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Tuy ta không biết người dùng thủ pháp gì, làm cho lực đạo của đối phương chuyển hồi vào mình như vậy, song cái đó không cần thiết lắm, bởi ta hiểu điều quan trọng tối đại cho môn công của người là tìm xem chân khí của đối phương phát xuất từ địa phương nào trong

ngươi, chân khí đó sẽ hướng về đâu !

Yêu Nguyệt lại hừ một tiếng.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Đa số người trong vũ lâm, đều có một lối phát xuất lực đạo như nhau, là do từ các huyết phụ cận đan điền, đối phó với hạng người đó, người khởi cần tra cứu, chờ đợi, cứ tùy tiện mà xuất thủ. Chứ còn ta thì...

Chàng lại cười một lúc nữa, mới tiếp:

- Ta học võ công, không giống với bất cứ ai. Sự phó của ta, có ít nhất cũng bảy tám mươi vị, cả người cũng là một trong số đó. Võ học của ta rất hỗn tạp, cho nên nội lực không mạnh lắm. Ta nhìn nhận đó là một khuyết điểm của con nhà võ, nhưng động thủ với người, ta lại có lợi !

Yêu Nguyệt hỏi:

- Người cho rằng....

Buông ba tiếng đó, bà nín lặng, không tiếp nối nữa.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Võ học tạp, nội lực yếu, cho nên ta xuất thủ không theo một quy củ nào, làm cho người chẳng biết nơi mô mà rờ. Thành thử, người không thi thố công phu Di Hoa Tiếp Ngọc được.

Yêu Nguyệt cười lạnh:

- Người tưởng ta không sử dụng được ?

Vừa hỏi, bà vừa vươn mười ngón tay, điểm vào hai huyết Khúc Trạch và Thiên Tuyền của chàng. Tay bà nhẹ nhàng như mớ hoa, sờ liểu.

Hai huyết đó, chiêu Thủ Quyết Âm Kinh, Tiểu Linh Ngư đang đánh ra hai chiêu, lực đạo do hai nơi đó phát xuất.

Như vậy là bà tìm được phương vị phát xuất chân khí.

Bà phát nhẹ hai tay, hai lực đạo vô hình xâm nhập ngay nơi hai huyết đố trên hai cánh tay của chàng.

Tiểu Linh Ngư dù né được mười ngón tay, song không tránh khỏi hai đạo lực khí

đó.

Chàng đang dốc toàn lực đánh ra hai chiêu thì cái thế tất nhiên phải đánh ngược lại chính mình.

Chiêu đánh ra mạnh thì đánh ngược lại cũng phải mạnh.

Ngờ đâu, Tiểu Linh Ngư xoay mình, đà xoay nhanh, chân vừa đảo, thân hình đã cách vị trí xa ngoài ba thước.

Chàng tránh chiêu công của Yêu Nguyệt dễ dàng.

Di Hoa Tiếp Ngọc là một tuyệt kỹ vô song, từ xưa đến nay hầu như không có ai tránh nổi.

Nhưng, đem đối phó với Tiểu Linh Ngư, nó trở nên vô dụng.

Yêu Nguyệt thảm kinh hãi, trước khi xuất thủ, bà đã tính toán kỹ lưỡng rồi kia mà !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Người chưa nghĩ đến nơi đến chốn đâu ! Ta cho người biết, bởi ta không phát xuất lực khí theo chiêu công, thì người còn mượn cái gì mà quật lại ta ?

Yêu Nguyệt xám mặt.

Tiểu Linh Ngư cười, tiếp:

- Ta có phát xuất khí lực, người mới thành công, biết thế nên ta chỉ

đánh theo lối vũ phu, tự nhiên người thất bại. Phương pháp đó, người có cho là được lắm chăng ?

Yêu Nguyệt hừ lạnh:

- Phương pháp ngu ngốc chứ được cái gì ? Phàm đánh nhau mà không dụng lực, thì làm chi được ai ? Đánh mà không cầu thắng là ngu !

Tiểu Linh Ngư gật đầu cười hì hì:

- Phải ! Ta nhìn nhận là ngu ! Tuy nhiên, đối phó với hạng người như người, ta càng ngu càng có lợi. Hà huống, người muốn giết ta, chứ ta đâu có muốn giết người ! Ta chỉ cần là người không làm gì được ta, như vậy là đủ lắm rồi ! Ta rất mãn nguyện.

Yêu Nguyệt cao giọng:

- Nếu ta không dùng Di Hoa Tiếp Ngọc, chẳng lẽ ta không giết được người sao ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Chính ta đang muốn xem người dùng phương pháp gì để giết ta đây !

Chàng vừa dứt lời, một đạo lực khí quạt vào mặt chàng, hai tay của Yêu Nguyệt biến thành bảy tám tay, bao nhiêu tay cùng chớp chớp.

Tiểu Linh Ngư chỉ thấy toàn là chưởng ảnh, không làm sao phân biệt tay nào thực, tay nào giả.

Như vậy thì làm sao né tránh !

Chàng không tưởng nổi, một người có thủ pháp nhanh đến độ đó.

Chàng miễn cưỡng né tránh, song không tin tưởng là mình né tránh được.

Nếu muốn giết Tiểu Linh Ngư, Yêu Nguyệt chỉ cần xoay bàn tay,

đánh ra chiêu lấy mạng.

Song bà chờ đợi suốt hai mươi năm dài, để thực hiện một ý đồ. Chẳng lẽ bây giờ bà lại tự tay giết chàng ? Nếu tự tay giết chàng, thì bà đã làm rồi, hai mươi năm trước.

Bà chưa muốn giết, mà chỉ quần chàng cho chàng biết tay vậy thôi.

Nhảy nhót tránh né một lúc, bỗng Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Khoan ! Ta có câu tối hậu muốn nói !

Yêu Nguyệt không muốn nghe gì, tuy nhiên bàn tay còn cách Tiểu Linh Ngư độ ba tấc, bà dừng lại, hỏi:

- Trong phút giây này, ngươi còn định giở trò gì nữa đó ?

Tiểu Linh Ngư thở dài, cười khổ:

- Trong vòng ba chiêu, ngươi có thể lấy tánh mạng ta được, như vậy ta còn giở trò gì cho phí công ?

Yêu Nguyệt bĩu môi:

- Thế ngươi muốn nói gì ?

Tiểu Linh Ngư lại thở dài:

- Hiện tại thì ngươi đã biết, vô luận thế nào, ta cũng không thoát khỏi tay ngươi. Mà tuyệt nhiên cũng chẳng có ai đến giải cứu ta. Ta không có cách gì không chết nơi tay ngươi !

Yêu Nguyệt lạnh lùng:

- Đó là cái chắc rồi, còn gì nữa mà phải nói !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Như vậy, tại sao ngươi không cho ta biết điều bí mật của ngươi ? Niềm hy vọng bốc lên, ngời trong ánh mắt, chàng có vẻ đáng thương

vô cùng. Yêu Nguyệt Cung Chủ nhìn chàng, không đáp.

Trước kia, mỗi lần Tiểu Linh Ngư đề cập đến việc đó, là bà cự tuyệt ngay. Bây giờ, thái độ của bà có phần nào hòa dịu, mừng tượng là bà muốn đáp ứng

vậy.

Tiểu Linh Ngư phấn khởi tâm tình, một niềm vui chớm hiện, chàng làm ra vẻ đáng thương hơn, cúi thấp đầu, tiếp:

- Mỗi con người, lúc sắp chết, đều có một điều thỉnh cầu tối hậu, dù cho kẻ cường đạo, sát nhân, cũng có thể nói rõ sự gì mà người sắp chết muốn nghe. Hà huống, người cũng sắp chết luôn, bất quá chậm hơn ta ! Thì, mang cái điều bí mật đó mãi, chẳng thấy nặng lòng sao ?

Yêu Nguyệt vụt thốt:

- Người chết rồi, ta sẽ nói cho Tô Anh biết.

Tiểu Linh Ngư rung giọng:

- Chẳng lẽ... người không thể nói với ta ?

Yêu Nguyệt lắc đầu:

- Không !

Bà trở lại kiên quyết như cũ.

Thế là bà không chấp nhận một thương lượng nào nữa cả !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Người còn hung bạo hơn cường đạo ! Ta sắp chết đến nơi rồi, mà người vẫn khẳng khái chắc dạ, không đáp ứng sự thỉnh cầu của ta !

Chàng chớp mắt, rồi tiếp nhanh:

- Nếu ta thỉnh cầu người một việc khác, người có đáp ứng không ?

Yêu Nguyệt do dự một lúc:

- Tùy theo điều thỉnh cầu của người.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Ta muốn tiểu tiện, người có chấp thuận không ?

Trong tình cảnh đó, chàng yêu cầu như thế đó, thật khiến cho kẻ bàng quan dở khóc dở cười.

Mặt vốn trắng xanh, Yêu Nguyệt vừa giận vừa thẹn, mặt biến đỏ liền.

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Tiểu tiện, bất quá là một tiện ích nho nhỏ, ta yêu cầu điều đó, đâu có quá đáng gì ? Một điều rất giản đơn trong thiên hạ mà !

Yêu Nguyệt rung giọng:

- Người... chắc người muốn...

Bà giận quá, nói không nên lời.

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Vừa rồi, ta uống quá nhiều rượu, thành mắc tiểu tiện nặng, không còn dần được nữa. Nếu người không đáp ứng, ta giải quyết vấn đề ngay tại đây đó nhé !

Yêu Nguyệt quát:

- Hiện tại, ta giết người !

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Một người mang bọc đá phòng cứng lên, còn đánh đấm gì được nữa ! Nếu người thừa dịp này mà giết ta, thì đâu có vinh quang gì !

Ta không ngờ đường đường là Di Hoa Cung Chủ, người lại không dám để cho ta đi làm cái việc nhỏ nhỏ đó ! Ta không ngờ thật vậy đó !

Yêu Nguyệt cắn răng, trừng mắt một lúc lâu, cười lạnh thốt:

- Được ! Người cứ đi ! Ta không tin người còn trò gì để giở ra với ta nữa !

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Nơi đây là tử lộ, mà ta thì không có bảy mươi hai phép biến hóa, làm sao biến ra con ruồi mà bay đi ?

Chàng vừa thốt, vừa bước đi, rồi còn lẩm nhẩm:

- Nơi đây phải có một phòng vệ sinh, ta quên hỏi Ngụy Vô Nha ! Chẳng rõ phòng vệ sinh ở chỗ nào, biết ta có tìm được không ?

Yêu Nguyệt bám theo sát, như bóng với hình. Bà hứ một tiếng, hỏi:

- Tại sao người không đến cái chỗ của người trước đây ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Phải đó ! Người không nhắc đến, ta cũng quên luôn. Chính ta kiến tạo ra chỗ đó, vừa rộng rãi, vừa thoáng trải, vào đó hẳn thoải mái lắm !

Yêu Nguyệt đi nhanh, Tiểu Linh Ngư đi theo, bà vượt lên khỏi chàng, rồi thụt lại sau, đoạn giục: - Mau !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt: - Mau thì mau !

Chàng vào tòa thạch thất.

Xác Ngụy Vô Nha còn đó, chừng như co rút lại, trông nhỏ đi phần nào. Yêu Nguyệt theo chàng vào nhà, song nghĩ sao không biết, lại bước ra, rồi bảo:

- Ta không thể chờ lâu đâu nhé !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Sao người không vào luôn ? Người không sợ ta trốn đi à ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ không nói gì.

Gian nhà chỉ có một lối ra, mà bà thì đứng tại cửa, Tiểu Linh Ngư còn trốn đi đằng nào được ?

Tiểu Linh Ngư thở dài, lẩm nhẩm:

- Thực ra, người có vào cũng chẳng sao ! Nơi đây tuy có chút hơi thú vị, song làm cái việc tiểu tiện thì còn sợ ai trông thấy ! Nếu người mắc, cứ tiểu tiện đi, đừng ngại ai dòm ngó !

Yêu Nguyệt vờ không nghe.

Trong thâm tâm, bà tức suýt chết được.

Một lúc sau, có tiếng xè xè vang lên nho nhỏ ! Thình âm đó, đáng sợ cho Yêu Nguyệt lắm ! Sợ vì liên tưởng, sợ vì bà là một thánh nữ mà !

Mặt bà đỏ lên, bà đưa hai tay áp sát lỗ tai, cũng may là cái việc tiểu tiện không đòi hỏi thời gian dài lên, bà cố nhẫn nại một lúc là mọi việc sẽ qua !

Ngờ đâu, bà chờ hơn nửa ngày, cái thình âm đó vẫn còn vang, đều đều.

Rồi bà cố kiên nhẫn đợi.

Thình âm đó vẫn còn vang, mừng tượng sẽ vang mãi mãi, không ngừng bao giờ.

Yêu Nguyệt vừa bực bội, vừa lầy làm kỳ.

Tuy bình sanh, chưa tiếp cận một nam nhân, bà chưa hiểu gì về nam nhân, song ít nhất bà cũng biết dù cho nam hay nữ, không có ai nhiều nước tiểu đến nỗi phải tiểu tiện lâu nửa ngày như vậy.

Bà gọi gấp:

- Tiểu Linh Ngư ! Tại sao người không đi ra ?

Tiếng xè xè vẫn vang, không có người đáp lại.

Dù biết là Tiểu Linh Ngư không đường tẩu thoát, Yêu Nguyệt cũng kinh hãi như thường.

Bà gọi liên tiếp mấy lượt nữa.

Vẫn không có tiếng đáp.

Bà trầm nghĩ:

- Chẳng lẽ tiểu quỷ đó tìm được một lối thoát ? Hẳn biết có lối thoát tại đó, nên dàn cảnh trước như vậy sao ?

Bà rung người lên, bất chấp mọi điều, chạy bay vào.

Vẫn còn tiếng xè xè.

Vì có bức tường chắn ngang, Yêu Nguyệt không làm sao trông thấy được Tiểu Linh Ngư còn đó hay đã biến mất rồi.

Muốn thấy, tất phải vào tận chỗ, chỗ phóng uế, phóng tiểu tiện !

Vào đến nơi, bà vung tay, tung ra một đạo chân khí.

Một tiếng ầm vang lên, bức tường bằng đá vụn do Tiểu Linh Ngư chông chát trước đó, ngã xuống.

Bên trong, không có Tiểu Linh Ngư !

Chỉ có mấy bình rượu, do ai đó dùng giầy vải cột chùm, từ bên trên lỗ thông hơi thòng xuống. Giầy vải bung nửa vời, đáy bình bị đục thủng.

Rượu trong bình chảy vào cổ quan tài, chính rượu đó gây thành tiếng xè xè.

Hiện tại, tiếng xè xè vẫn còn.

Thì ra, Tiểu Linh Ngư còn đứng sau cánh cửa. Thừa lúc Yêu Nguyệt nhìn chòm bình rượu sững sờ, chàng lách mình ra ngoài.

Đến lúc Yêu Nguyệt phát hiện ra chàng, thì chàng đã ra bên ngoài rồi.

Khi Yêu Nguyệt dậm chân định nhảy vọt theo chàng, thì cánh cửa đóng lại êm ái.

Cửa đóng, ngăn tiếng cười của Tiểu Linh Ngư từ bên ngoài vọng vào.

Yêu Nguyệt chết sững.

Bình sanh, bất cứ trong trường hợp nguy cấp nào, bà cũng không hề kêu hoảng lên, hoặc van cầu ai một điều gì.

Bây giờ, bà quên mất điều đó, gọi to:

- Tiểu Linh Ngư ! Nhờ người mở cửa ra ! Mở cho ta đi ra với !

Một lúc lâu, Tiểu Linh Ngư từ bên trên lỗ hồng cười vọng xuống.

Dứt tràng cười, chàng hỏi:

- Cho người đi ra ? Chẳng lẽ ta mở cửa cho người đi ra để người giết ta ?

Yêu Nguyệt cắn môi.

Một phút sau, bà đáp ứng:

- Ta... ta đáp ứng là... không giết người !

Không bao giờ bà chịu hạ mình nhân nhượng ai như vậy.

Bà thấy rõ là mình bị nhốt trong cái chum, bởi gian nhà này không khác một cái chum, miệng chum bị bít kín rồi.

Bà không còn một điểm nhỏ hy vọng sống sót. Bởi, muốn sống sót, cần phải ly khai nơi này. Ra khỏi gian nhà rồi, bà còn phải tìm cách ra khỏi sơn động nữa !

Bà bị giam hai vòng, như vậy thì chết là cái chắc.

Trừ ra Tiểu Linh Ngư chịu làm cho bà một cái gì, chẳng hạn mở cửa ! Ra khỏi nơi này, là thoát chết được nửa phần.

Cho nên, bà không ngần ngại van cầu Tiểu Linh Ngư.

Hướng chi, bà không muốn chết bên cạnh Ngụy Vô Nha, không muốn chết trước mặt Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Dù ngươi đáp ứng là không giết ta, ta cũng không mở cửa cho ngươi ra. Chỉ vì ngươi không muốn giết ta, ta lại muốn giết ngươi. Ngươi đừng quên là ta có mối cừu hận rất lớn đối với ngươi !

Yêu Nguyệt giật mình, không còn nói gì được.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Ngươi nên hiểu, đáng lý ra ngươi không nên để cho ta và Tô Anh nói với nhau những câu cuối cùng.

Yêu Nguyệt định lờ đi, song vẫn hỏi:

- Tại sao ?

Hồi 109

Minh Ngọc Thần Công

Tiểu Linh Ngư hỏi lại:

- Người biết ta đã nói gì với Tô Anh không ?

Rồi chàng bật cười ha hả, tiếp luôn:

- Lúc đó, ta cáo tố với nàng, là sự tình đã đến giai đoạn quyết liệt rồi. Ta bảo nàng lên nóc nhà, cột các bình rượu, cho qua lỗ thông hơi, thông xuống, đoạn đứng giữ bên cạnh cơ quan, ta lách mình ra ngoài rồi, nàng lập tức ấn nút, cửa thạch thất đóng lại liền. Chứ nếu không cần thực hiện kế hoạch đó, thì khi nào nàng đành bỏ ta lại một mình, cho người đánh chết ?

Yêu Nguyệt phát rung người:

- Nhưng nàng... nàng...

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Người đừng quên, nàng lớn lên tại chỗ này mà ! Những cơ quan trong động nàng hiểu rõ, cũng như chính kẻ làm ra là Ngụy Vô Nha !

Yêu Nguyệt thù người một lúc.

Bà lẩm nhẩm:

- Ta sơ ý quá ! Thật là ta sơ ý !

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Bây giờ người hối hận phải không ? Có ích gì chứ ? Làm gì có người vào đây mà cứu người đâu ?

Chàng cười lớn, tiếp:

- Nên ngoan ngoãn ở trong đó mà chờ chết ! Tuy có hơi thúi một chút, song ít nhất cũng không có ruồi nhặng, không có trùu, dế, muỗi mòng, ngoài ra, Ngụy Vô Nha ở bên cạnh, bầu bạn với người !

Yêu Nguyệt rít lên:

- Người... người nín đi !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ngụy Vô Nha ơi ! Ngụy Vô Nha ! Lúc người sống, thì không được nằm chung giường, đắp chung chăn, kê chung gối với bà ấy, thì khi chết đi, người cũng được chôn chung mồ, thành một đôi uyên ương ! Vậy là có phúc lắm đó nhé. Người đừng quên ơn ta ! Chính ta giúp người đó nhé ! Dù thành quý, người cũng phải tìm cách báo đáp ơn ta mới phải đạo !

Yêu Nguyệt vụt lướt tới cạnh xác Ngụy Vô Nha, cung tay lên tợ hồ sắp đánh xuống.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người định làm gì thế ? Đường đường là Cung Chủ Di Hoa Cung, người lại tác oai tác phúc với một xác chết nữa sao ?

Yêu Nguyệt dừng tay lơ lửng trên không, miệng tượng bị tê cứng, không còn cử động được.

Tiểu Linh Ngư chột thờ dài, thốt:

- Thực ra, ta rất hiểu rõ tâm tình của người hiện tại, ta hiểu, không một ai chịu chết trong tình huống của người cả ! Chết bên cạnh một kẻ mà mình ghét nhất trên cõi đời, chết chung mồ với kẻ đó, thì còn gì khó chịu hơn ! Hà huống người ? Người là người có tâm tư nhỏ hẹp, lại lạnh lùng, tàn khốc, bất cận nhân tình ! Tuy nhiên, nói cho nghiêm chỉnh hơn, Ngụy Vô Nha cũng đáng thương hại đó. Mà người thì dù sao cũng chưa phải là con người quá tệ, đê tiện.

Cánh tay của Yêu Nguyệt từ từ hạ xuống.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Có lúc, ta thấy người đáng sợ thật, cũng có lúc, ta trông người thật là đáng thương hại. Người sống tận tụy suốt đời, đến một bằng hữu, người cũng không có. Nếu một nữ nhân nào khác ở vào trường hợp của người, chắc là người đó phải tàn khốc hơn người, bởi ta biết, trên đời không có cái gì đáng sợ bằng tận tụy !

Yêu Nguyệt cơ hồ cúi thấp đầu.

Tiểu Linh Ngư lại tiếp:

- Cho nên, ta nghĩ là không nên để cho người phải chết một cách tức tối như vậy ! Nếu người đáp ứng ta một điều, thì ta sẽ mở cửa cho người ra !

Yêu Nguyệt buột miệng hỏi:

- Điều gì ?

Hỏi xong, bà biết ngay Tiểu Linh Ngư muốn gì.

Quả nhiên, Tiểu Linh Ngư đáp:

- Người hãy nói sự bí mật đó ra đi, ta mở cửa cho người ra ngay !

Yêu Nguyệt thở dài:

- Người... người đừng mong...

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Chẳng lẽ người thích được chết chung chỗ với Ngụy Vô Nha ? Sau này, nếu có ai vào đây, phát hiện ra người và Ngụy Vô Nha được chôn chung mồ, thì người đó sẽ nghĩ như thế nào ?

Chàng lại cười, rồi tiếp:

- Người ta sẽ nghĩ, Yêu Nguyệt Cung Chủ xem thì lạnh lùng như giá băng, cao không ai với tới, vậy mà lại có một người tình bí mật, cả

hai cùng đưa nhau đến đây để vĩnh viễn làm một đôi uyên ương dưới
tuyền đài ? Vả lại...

Chàng cười vang, cố ý bỏ bững câu nói.

Yêu Nguyệt rung người như lên cơn sốt.

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Người cứ suy nghĩ kỹ đi ! Lúc nào người nói là lúc đó ta phóng thích
người. Ta cũng hiểu, nghe được bí mật đó rồi, ta không còn sống
thêm được bao lâu nữa !

Yêu Nguyệt Cung Chủ không nói gì.

Tô Anh ở bên cạnh Tiểu Linh Ngư, lúc đó mới thở dài, hỏi:

- Đến nông nỗi này, người còn bức bách bà ta nói sự bí mật làm chi
nữa ? Điều đó chẳng những không giúp ích người, trái lại còn làm
cho người thêm phiền não !

Tiểu Linh Ngư không đáp câu hỏi, chỉ lập luận:

- Người nên biết, giữa ta và Hoa Vô Khuyết phải có một người này
chết nơi tay người kia. Hắn không giết ta, thì ta cũng giết hắn.

Tô Anh lại thở dài:

- Ta biết hơn nữa, ta biết thật sự hắn không tưởng giết người, mà
chính người cũng không tưởng giết hắn.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nhưng mạng vận của ta và hắn được trù định như vậy rồi, không
thể cải biến. Ta đã dùng trăm phương ngàn kế rồi, chung quy, sẽ có
một ngày sự kiện đó phải phát sanh.

Tô Anh buồn thảm gật đầu.

Tiểu Linh Ngư lại tiếp:

- Tuy nhiên, ta không tin là trên đời có những sự việc được trù định trước như vậy. Ta nhất định tìm phương pháp cải biến, cho nên ta mới bức bách bà ấy nói ra sự bí mật. Biết được sự bí mật đó rồi, tại sao ta và Hoa Vô Khuyết phải trí mạng với nhau, đương nhiên ta có cách giải quyết.

Tô Anh thốt:

- Nhưng... hiện tại thì mạng vận của các người chưa phải là cải biến đó sao ?

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Ai nói cải biến ?

Tô Anh cất giọng trầm buồn:

- Hiện tại, người vô phương giết hấn, hấn cũng vô phương giết người... Bởi vì... người... người sắp chết tại đây !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Ai nói là ta sắp chết tại đây ?

Tô Anh vừa kinh ngạc vừa mường rở, hỏi lại:

- Không lẽ người có phương pháp thoát ly nơi này ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Trời sanh ra ta là con người có phúc tướng, vô luận gặp sự hiểm nguy nào, đến phút cuối thì hung hóa thành kiết. Ta dám đánh cược với người, là nhất định có người vào đây cứu ta !

Tô Anh trở mắt:

- Người tưởng... ai vào đây cứu người ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Người đoán thử xem !

Tô Anh trầm ngâm giây lâu, đoạn đáp:

- Hoa Vô Khuyết trở ra, có lẽ cũng nghĩ được phương pháp vào đây cứu người. Song hiện tại, không biết hấn có gặp sự trở ngại bất ngờ nào đó. Bằng chẳng vậy thì hấn đâu có dừng tay !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Hấn gặp điều chi bất ngờ ?

Tô Anh lại suy tư một lúc:

- Có thể là hấn gặp đám Thập Đại Ác Nhân lắm !

Tiểu Linh Ngư vỗ tay:

- Phải rồi ! Phần lớn là hấn gặp một người, hay nhiều người, trong số có Lý Đại Chủy ! Lão này có sự ước hội tại đây, trong hai hôm nay, nhất định là lão có mặt ở bên ngoài động.

Tô Anh hỏi lại:

- Thập Đại Ác Nhân ngăn trở Hoa Vô Khuyết, có phải là vì họ biết hấn phá động cứu bọn ta chẳng ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Ừ !

Tô Anh hỏi tiếp:

- Người có tưởng là Thập Đại Ác Nhân vào đây cứu người không ?

Tiểu Linh Ngư cười khở:

- Không ! Bây giờ thì ta biết là họ đang nghi ngờ ta cấu kết với kẻ khác, đối phó với họ. Do đó, họ hy vọng ta chết đi, càng chết sớm

càng tốt !

Tô Anh cau mày:

- Chẳng lẽ họ vào đây cứu Di Hoa Cung Chủ ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Làm gì có việc đó ! Di Hoa Cung Chủ mà chết tại đây là cái điều mà họ mong mỏi suốt đời họ !

Tô Anh tiếp:

- Bây giờ, họ có cách ngăn trở Hoa Vô Khuyết, sự ngăn trở này, có đưa song phương đến cuộc chiến với nhau chăng ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Chắc là phải có !

Tô Anh giật mình:

- Tại sao ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Vì họ cũng muốn vào đây ! Hoa Vô Khuyết chắc không để cho họ vào.

Tô Anh hỏi:

- Bằng vào đâu, người tin là họ phải vào đây ?

Tiểu Linh Ngư giải thích:

- Họ định ninh là một số châu ngọc của họ đã về tay Ngự Vô Nha, họ cần vào đây để xem sự thực ra sao, nếu quả thật là Ngự Vô Nha tàng trữ số báu vật đó, thì họ tìm cách đoạt lại. Nếu không vào, thì khi nào họ yên tâm ?

Tô Anh mỉm cười:

- Dù họ có muốn vào, họ cũng chờ sau khi chúng ta chết mới vào !

Tiểu Linh Ngư thở ra:

- Cái đó đã hẳn rồi ! Tuy nhiên, làm sao họ biết được các sự biến hóa trong này ? Làm sao họ biết được Ngụy Vô Nha không có ý làm cho chúng ta chết gấp ?

Tô Anh sáng mắt, kêu lên:

- Phải rồi ! Cho nên, có thể là họ cho chúng ta đã chết rồi, dù không chết thì cũng kiệt sức ! Do đó, họ phải vào gấp !

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Bởi thế, ta đoán là không đầy một ngày, họ sẽ vào tận nơi đây !

Tô Anh sáng mắt hơn:

- Họ có cách ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Thừa nữa là khác ! Những con người đó, núi sắt họ cũng phá được như thường, nói chi là đá !

Tô Anh tươi mặt ngay:

- Ta hy vọng lần này, ngươi cũng đoán trúng như mọi lần !

Vừa lúc đó, có tiếng cùm cùm từ bên ngoài vọng vào. Tiểu Linh Ngư vỗ tay cười lớn: - Ngươi thấy tài của ta chưa ?

Tô Anh mỉm cười: - Dù cho quỷ Cốc, Gia Cát tái sanh, bất quá họ cũng chỉ bằng ngươi, chứ không

hơn !

Lần này, tiếng vang rất nhẹ, so với lần trước.

Tô Anh lo lắng, thốt:

- Đám người đó không ăn uống chi sao ? Chừng như họ mất hết khí lực rồi vậy !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Không phải họ mất khí lực đâu ! Chỉ vì họ dùng khí cụ phá núi bén, nhọn, vậy gì bén nhọn, chạm vào đá, ít gây tiếng vang. Người tưởng lấy đao mà cắt đậu hủ, làm gì có tiếng vang ?

Tô Anh cũng cười:

- Bên cạnh người, ta chỉ là một kẻ ngốc !

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Ta lại nhận thấy càng ngày người càng thông minh hơn !

Tô Anh chớp mắt:

- Ạ ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ta đã nói, nữ nhân thông minh, trước mặt nam nhân thường giả vờ chất phác, bây giờ người đã học cách giả vờ khéo hẳn, xem ra sớm muộn gì ta cũng bị người lừa !

Tô Anh cười khúc khích:

- Người yên trí, ta không lừa người đâu !

Tiểu Linh Ngư nheo mắt:

- Ạ ?

Tô Anh nhìn chàng:

- Người không thấy ta tuân phục người như thế nào sao ? Ta có thể câu các loại cá, trừ một con thôi ! Con cá đó có cái tên là Tiểu Linh Ngư !

Yêu Nguyệt dần dần lắng dịu cơ kích động tâm tỵ Bà đang nhắm mắt điều tức. Sau đó, bà nhập định luôn, chơi vui giữa thực và ảo.

Tô Anh thở dài, thốt:

- Xem ra, bà ấy đã quyết tâm rồi ! Tuyệt nhiên bà không chịu tiết lộ sự bí mật đó với người đâu !

Tiểu Linh Ngư cười khở:

- Ta cứ tưởng, sự quyết tâm của nữ nhân có thể tùy thời mà cải biến. Ngờ đâu, bà này lại ngoại lệ !

Tô Anh tiếp:

- Ta hy vọng, bọn người bên ngoài đừng vào đây gấp. Để cho chúng ta có thể phong bế địa phương này, cho bà chết ngạt luôn. Hiện tại thì Lân Tinh cung chủ cũng như kẻ chết rồi...

Tiểu Linh Ngư chặn lời:

- Khi nào họ chưa tiết lộ bí mật, thì ta vẫn phải để cho họ sống.

Tô Anh cau mày:

- Đành vậy, song bây giờ người không giết họ. Hoa Vô Khuyết vào đây rồi họ sẽ bảo Hoa Vô Khuyết trí mạng với người !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Người đừng quên, họ còn phải lo giải độc cho ta trước hết, làm cái việc đó, ít nhất họ cũng phải mất một vài năm. Trong thời gian một vài năm, ta sẽ tìm ra phương pháp đối phó !

Tô Anh thở ra mấy tiếng, tiếp nối với giọng u buồn:

- Người đâu có trúng độc, tại sao họ lo liệu giải độc cho người ?

Tiểu Linh Ngư giật mình, trừng mắt:

- Ai nói ta không trúng độc ? Ít nhất cũng có ba người chính mắt trông thấy ta ăn loại độc thảo đó mà !

Tô Anh đáp:

- Người có lắm thủ đoạn, ai biết người là cách gì khiến cho bao nhiêu người ấy thấy như thực. Đừng nói là ba, dù cho mấy mươi người, người cũng lừa được như thường !

Tiểu Linh Ngư lại giật mình.

Rồi chàng cười, hỏi:

- Người cho là ta đóng kịch ?

Tô Anh dịu giọng:

- Người cố ý làm cho người ta tin là người có ăn cỏ độc, người cố ý ngã xuống hố sâu, để cho hai bà ấy không bức bách người cùng Hoa Vô Khuyết trí mạng với nhau. Cái kế đó, có hay, có điều đáng tiếc là người không thi hành liên tục cho đến đoạn cuối. Người quên mất !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Ta quên cái gì ?

Tô Anh hừ một tiếng:

- Đã không thể giao thủ với Hoa Vô Khuyết, sao người có thể giao thủ với Yêu Nguyệt Cung Chủ ?

Tiểu Linh Ngư cãi:

- Độc tánh của Nữ Nhi Hồng, tùy thời tùy lúc mà phát tác, ai biết được đúng lúc nào nó phát tác ? Lúc nó im lặng, thì ta như người

trúng độc ! Trong bình thường, ta vẫn có thể hành động bình thường chứ ?

Tô Anh thở dài:

- Nhưng người còn quên ! Trúng độc Nữ Nhi Hồng, không ai dám uống rượu. Có rượu vào, là chất độc phát tác ngay !

Tiểu Linh Ngư sững sờ.

Lâu lắm, chàng nhếch nụ cười khổ:

- Người vờ ngu, song vờ không giống !

Tô Anh cười gượng:

- Ta như vậy đó, người thích, cũng tốt, không thích, cũng chẳng sao.

Tiểu Linh Ngư vội kéo nàng đến gần, ôm nàng vào lòng, hỏi:

- Người tưởng ta không mê những kẻ ngọc sao ?

Tô Anh vòng tay ôm ngang hông chàng, dụi đầu vào lòng chàng, qua mấy phút, nàng thở dài, thốt:

- Ta biết, người không tưởng giết hai bà ấy. Nhưng hiện tại, người chỉ có mỗi một con đường.

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm giây lâu, đoạn thốt:

- Người khám phá là ta không trúng độc, chứ hai bà ấy thì làm gì họ biết được ! Phải vậy không ?

Tô Anh lắc đầu:

- Người đừng đánh giá họ quá thấp. Tuy về nhân tình thế thái, hai bà không biết chi nhiều, cái đó thì tại vì hai bà ở cao quá không thường tiếp xúc với người đời. Song, về bất cứ phương diện nào khác, hai bà không kém người đâu ! Bằng cớ là vũ công của hai bà cao trên chỗ tưởng của người hay bất cứ ai cả !

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm nghĩ ngợi.

Một lúc sau, chàng lẩm nhẩm:

- Xem ra hiện tại ta nên cho họ hay là Hoa Vô Khuyết sắp vào đến đây vậy !

Tô Anh cau mày:

- Nếu họ biết sẽ có người vào đây cứu họ, thì khi nào họ chịu tiết lộ bí mật với người ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Vị tất là vậy rồi ! Bởi hiện tại, họ hoàn toàn tuyệt vọng, cho nên thà chịu chết tại đây hơn là nên nói ra. Nhưng khi họ biết là còn có phương sống sót, rất có thể họ đổi ý !

Tô Anh sáng mắt lên:

- Có lý ! Chúng ta hãy cho biết là Hoa Vô Khuyết sắp vào, rồi cảnh cáo họ luôn, nếu họ không chịu nói điều bí mật đó, thì chúng ta phong bế các lối thông vào tòa thạch thất. Ta nghĩ dù họ có xem trọng điều bí mật đó đến đâu, sanh mạng của họ vẫn quý hơn !

Nàng vừa dứt lời, có tiếng người vang lên phía sau lưng.

Người đó là Lâm Tinh Cung Chủ.

Bà gằn từng tiếng:

- Người làm ! Bà ấy xem sự bí mật đó còn trọng hơn mạng !

Bà thốt từ từ, giọng bình hòa, song Tiểu Linh Ngư và Tô Anh nghe như tiếng sét ngang trời.

Dưới ánh đèn, gương mặt bà trắng nhợt như màn giấy, một màu trắng chết.

Tiểu Linh Ngư buông tiếng thở dài, cười khổ thốt:

- Thì ra Ngụy Vô Nha chỉ là một tiểu quý chứ chưa hẳn là đại quý. Muốn cho kẻ khác say lại không dùng thứ rượu tốt !

Lân Tinh chăm chú nhìn chàng. Đôi mắt của bà mấy hần vẻ tinh anh, hiện tại thì xám đục như mắt chết.

Bà như xuất thần, tuy nhìn mà dường tượng không thấy chàng, lại không nghe chàng nói gì.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Rượu càng tốt, cái hậu càng mạnh, nếu lão dùng thứ rượu chân chánh hảo hạng cho kẻ khác uống, thì kẻ đó ít nhất cũng say hơn nửa ngày. Lão vốn tiếc rẻ rượu tốt, chỉ cung cấp rượu xấu, cho nên ta gọi lão là tiểu quý. Tiểu quý thì hà tiện, còn đại quý mới có lối đối xử đại phương ! Cũng nhờ thế mà người tỉnh đó.

Lân Tinh Cung Chủ thốt:

- Có lẽ ta nên say mãi mãi, đừng bao giờ tỉnh lại là tốt hơn !

Bà còn hoang mang, bàng hoàng, tựa hồ không hiểu chính mình đã nói gì.

Tiểu Linh Ngư đảo đảo đôi tròng mắt vụt cười khan:

- Chừng như người có cái gì là cho mình khó chịu lắm vậy. Thực ra, say rượu đâu có phải là một sự kiện làm mất mặt cho người ! Trên đời, mỗi ngày, có hàng muôn hàng vạn người say ! Bà khó chịu làm chi !

Lân Tinh lắc đầu:

- Như ta... ta thì...

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Tuy không uống rượu, song cái sức chịu đựng rượu của người

cũng có hạng lắm. Người ta uống vào, lúc bắt đầu ngà ngà là mất thường thái, sau đó lại gây huyền não lên. Còn người thì càng uống nhiều rượu, người càng trầm tĩnh !

Lân Tinh chớp mắt:

- Ta... chẳng lẽ ta không có làm gì... làm điều gì cả ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Người lo ngại đã có làm gì à ? Cứ yên trí, người uống xong, là ngủ liền. Bất quá, trong cơn mơ, người nói nhảm mấy câu thôi. Đừng như người nằm mộng vậy !

Lân Tinh thở phào, mắt dần dần sáng. Gương mặt chết nhạt dần dần tươi lại.

Bà lẩm nhẩm:

- Phải ! Đích xác ta nằm mộng ! Mà lại là giấc mộng kỳ quái.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Một người ngẫu nhiên nằm mộng kỳ quái, thì sự sanh hoạt hẳn là thú vị lắm.

Tô Anh nhìn chàng, ánh mắt ngời niềm tán thưởng. Có thiếu nữ nào không hạnh diện khi thấy tình nhân khảng khái nhân từ, thành thật sẵn sàng cảm thông đồng loại một cách chân chính ?

Tiểu Linh Ngư vì cầu sống, dám dùng mọi thủ đoạn, tuy nhiên đối với nhân loại, chàng bao giờ cũng có từ tâm.

Một lúc lâu, Lân Tinh Cung Chủ mới từ từ thốt:

- Hiện tại, bà ấy không thể giết người nữa. Hãy phóng thích bà ta đi !

Âm thanh của bà không có gì là kỳ quái, và bà cũng không có vẻ gì gượng gạo cả, mừng tượng một người ngoại cuộc khuyên giải chàng.

Tiểu Linh Ngư liếc thoáng qua bà hai lượt, không nói gì, nắm tay Tô Anh dắt nhau đến chỗ có nút cơ quan.

Lân Tinh Cung Chủ không hề bước theo.

Nơi đó, có nhiều nút cơ quan, song tất cả đều bị phá hủy, trừ một nút trơn bóng do bàn tay sờ mó thường, qua nhiều năm tháng.

Bỗng nhiên, chàng cười, hỏi:

- Chừng như Lân Tinh Cung Chủ hoàn toàn tin tưởng nơi ta ! Thế bà ấy không sợ ta phá hủy cơ quan này sao kìa ?

Tô Anh cười nhẹ, hỏi:

- Chỉ vì bà ta dần dần phát hiện ra, ngươi là một người tốt !

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Tại sao ?

Tô Anh giải thích:

- Tâm lý của nữ nhân kỳ quái lắm. Dù ngươi làm một vạn điều xấu với họ, song miễn ngươi làm được một điều tốt thôi, lập tức họ bỏ hết những cái gì đã qua và cho là ngươi tốt ngay ! Họ lại còn cảm kích ngươi nữa là khác !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Tại sao lại cảm kích ?

Tô Anh mỉm cười:

- Ngươi tưởng rằng bà không nhớ là mình đã làm gì sau khi uống rượu đến say sao ? Bất quá, ngươi bảo toàn danh diện cho bà ta và bà tránh né được thực tại, chính bà tự lừa dối lòng mình đó !

Người tự dối lòng mình, là việc thường trong thiên hạ. Không dối

được lòng mình, thì đã có biết bao nhiêu không sống nổi ?

Dối lòng là một phương thuốc mà thiên hạ đặt cho cái tên là "Chi Thống Tể".

Cho nên, một người bị phụ tình, bực tức, tự dối lòng:

- "Thực ra, ta đâu có yêu nó ! Hà huống, trong nhân loại, đâu phải duy nhất có mỗi một mình nó ! Nó đừng ham !"

Nếu không dối lòng như vậy, kẻ bị tình phụ phải tự sát là cái chắc.

Tiểu Linh Ngư nhìn Tô Anh, lắc đầu lẩm nhẩm:

- Xem ra, tâm sự của nữ nhân, chỉ có nữ nhân hiểu nổi mà thôi.

Chàng vừa thốt, vừa ấn nút cơ quan.

Tô Anh kêu lên:

- Chẳng lẽ thật sự người muốn phóng thích Yêu Nguyệt Cung Chủ ?

Tiểu Linh Ngư gạt đầu:

- Thật sự !

Tô Anh cao giọng:

- Nhưng nếu người phá hủy cơ quan đó, thì sự tình có phải là biến đơn giản hơn không ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Biết vậy rồi ! Nếu ta giam Yêu Nguyệt, thì còn một Lân Tinh, ta đối phó dễ dàng. Nhưng ta không thể làm vậy.

Tô Anh trở mắt:

- Tại sao ?

Tiểu Linh Ngư giải thích:

- Người khác, nếu không tín nhiệm ta, dù ta có lừa người ấy vạn lần, ta cũng không hối hận. Nhưng ai tín nhiệm ta rồi, không khi nào ta lừa kẻ đó.

Chàng điểm một nụ cười, tiếp:

- Có lẽ đó là điểm dị đồng giữa nam nhân và nữ nhân. Nữ nhân chuyên môn lừa kẻ tín nhiệm mình, nếu người ta không tín nhiệm, thì nữ nhân đó không còn giờ trò gì được !

Tô Anh chu mồm, cười thốt:

- Nghe người nói, ta có cảm nghĩ là người đã bị nữ nhân lừa ngàn vạn lần rồi !

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Người chẳng hiểu chi cả. Càng không làm nữ nhân, là càng hiểu nữ nhân hơn ! Vì không làm nên biết rõ mọi dàn cảnh của nữ nhân. Nếu ta bị lừa ngàn vạn lần, thì khi nào lập luận xác đáng như vậy được ?

Tô Anh thở dài:

- Xem ra tâm sự của nam nhân, chỉ có nam nhân mới hiểu nổi !

Cơ quan mở rồi, đáng lẽ Yêu Nguyệt Cung Chủ phải ra ngay.

Song, qua một lúc lâu, chẳng có tiếng động nào vang lên ở bên trong.

Tô Anh kinh dị, hỏi:

- Sao lạ vậy ? Tại sao bà ta không tìm người ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Hiện tại, bà ta đã biết là có người vào cứu, tự nhiên bà chẳng cần tìm ta !

Tô Anh tiếp:

- Với tánh khí đó, dù bà ta không tưởng là nên giết người thì cũng tìm người mà làm khó dễ !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Biết đâu bà không thấy thích gian nhà đó ! Cho nên bà không chịu đi ra chứ gì !

Cả hai động tính hiếu kỳ, muốn đi xem cho biết sự thể ra sao !

Họ có ngờ đâu, chẳng những Yêu Nguyệt Cung Chủ không đi ra, mà bà còn ngồi lì tại chỗ, tựa lưng vào vách đá.

Lân Tinh Cung Chủ đứng xa xa, nhìn Yêu Nguyệt, xuất thần. Vẻ kinh dị hiện nơi mặt bà, lẫn lộn với vẻ hân hoan.

Mường tượng bà có đồ kỳ.

Tiểu Linh Ngư càng lấy làm lạ. Lân Tinh có vẻ kỳ quái mà Yêu Nguyệt cũng kỳ quái nốt.

Mặt của bà, không đỏ mà không trắng, lại biến trong, gần như pha lê.

Dưới ánh đèn, gân mặt, xương mặt hiện ra, do đó vẻ yêu kiều tan biến mất, hiện tại trông bà đáng sợ thật !

Tô Anh kêu khẽ:

- Tại sao thế ? Chẳng lẽ bà... đã đến hồi tẩu hỏa nhập ma ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu, không nói gì.

Lân Tinh se sẽ bước ra ngoài, đứng lại một chỗ, si si đại đại không rõ bà ta đang nghĩ gì.

Tiểu Linh Ngư và Tô Anh đứng trước mặt bà, bà cũng không trông thấy.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Các người luyện một môn công gì đó chẳng ? Một người biến sắc đến trong vắt như vậy, bình sinh ta chưa từng trông thấy !

Nhìn thần sắc của Lân Tinh, chàng biết là bà không hề đáp câu hỏi của chàng.

Ngờ đâu, bà không nhìn chàng, nhưng vẫn đáp:

- Người nói đúng ! Luyện Minh Ngọc Thần Công đến giai đoạn cuối, tất phải có hiện tượng đó.

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Minh Ngọc Thần Công ? Công phu gì thế ? Bọn ta chưa từng nghe nói đến !

Lân Tinh đáp:

- Môn công đó thất truyền trong vũ lâm độ trăm năm qua. Làm sao có người nói đến !

Tiểu Linh Ngư thăm dò:

- Chắc công phu đó lợi hại lắm ?

Lân Tinh giải thích:

- Công phu đó có chín bậc, luyện đến bậc thứ sáu là thừa sức đánh ngã bất cứ cao thủ nào thuộc hàng thượng đỉnh. Luyện đến bậc thứ tám, là trở thành vô địch trong thiên hạ.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, mỉm cười:

- Thế hai chị em người đã luyện đến bậc thứ mấy rồi ?

Lân Tinh Cung Chủ thở dài:

- Bậc thứ tám.

Bà tiếp luôn:

- Hai mươi năm trước, chị em ta đã luyện đến bậc thứ tám rồi. Phàm ai muốn luyện đến bậc thứ tám thì ít nhất cũng phải mất ba mươi hai năm công phu, song chị em ta chỉ mất hai mươi bốn năm thôi. Kể ra, sự tiến bộ đó phải là phi thường từ ngàn xưa chưa có ai đạt nổi. Chị em ta cho rằng, bất quá trong vòng bốn năm năm sau, là đạt đến bậc tối cao, bậc thứ chín.

Tiểu Linh Ngư biết là bà ta đang mê man với điều bày giải, nên không mở miệng nói gì.

Chàng trầm lặng, chờ nghe tiếp.

Một lúc lâu, Lân Tinh thở dài, tiếp nói:

- Ngờ đâu, suốt hai mươi năm qua, chúng ta không tiến được một bước nào. Tợ hồ đến bậc này là không làm sao nhúc nhích được nữa !

Tô Anh buột miệng hỏi:

- Trước kia, có ai luyện được đến bậc thứ chín chẳng ?

Lân Tinh đáp:

- Môn công đó thất truyền từ lâu, người trong vũ lâm hằng nuôi mộng về nó, cho nên, bất cứ ai, may mắn tìm được bí quyết, đều chuyên tâm chuyên ý mà luyện...

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Ngốc tử có luyện được không ?

Lân Tinh điềm nhiên:

- Cứ theo lý, thì luyện được như thường. Bất quá, thời gian phải dài lâu hơn kẻ thông minh thôi !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Độ bao lâu ?

Lân Tinh đáp:

- Còn tùy ở kẻ ngốc ! Ta phải xem qua, biết kẻ đó ngốc đến trình độ nào, mới ước đoán thời gian được.

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Chẳng hạn, như cỡ Ngụy Vô Nha ?

Lân Tinh lạnh lùng:

- Ngụy Vô Nha đâu phải là ngốc tử ! Tuy nhiên, nếu lão muốn luyện, thì phải mất ít nhất cũng tám chín mươi năm !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Tám chín mươi năm ? Nếu lão khởi luyện từ năm lên mười, thì khi thành tựu, chắc là lão ta hưu hỉ !

Lân Tinh gật đầu:

- Đúng vậy ! Cho nên, muốn môn công đó, phải bắt đầu từ thuở nhỏ, và phải làm sao cho có tiến bộ cực nhanh. Có như thế, khi luyện thành, mới hữu dụng, bằng không....

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Bằng không thì ít nhất cũng phải sống lâu như loài rùa ! Phải vậy không ?

Lân Tinh trầm ngâm một lúc, đoạn buông tiếng thở dài, từ từ thốt:

- Phải ! Bởi vì luyện được môn công đó, là trở thành bậc kỳ tài trong thiên hạ, mà thành kỳ tài rồi là ai cũng muốn sống lâu, chứ luyện vừa xong lại chết ngay, thì còn luyện làm gì ! Từ xưa đến nay, chỉ có sáu người luyện được mà thôi !

Tô Anh chớp mắt:

- Chỉ có sáu người thôi à ? Họ là những ai ?

Lân Tinh đáp:

- Trừ hai chị em ta, còn bốn người nữa. Đó là, Nhật Hậu tại Quang Minh Đảo ngoài Nam Hải, Đế Vương Cốc Chủ Tiêu Vương Tôn, Thuyền Chủ Thất Sắc Phàm và Trầm Lãng, đệ nhất kỳ tài trong vũ lâm.

Nghe nói đến bốn vị đó, bọn Tiểu Linh Ngự giật mình. Tuy cả bốn người đều quy tiên, song tên tuổi của họ vẫn còn vang dội trên khắp sông hồ.

Lân Tinh lại tiếp:

- Trừ hai chị em ta ra, cả bốn người đó đều luyện đến mức cao tột !

Tô Anh lại hỏi:

- Còn hai bà ? Tại sao lại luyện chưa thành ?

Lân Tinh đáp:

- Trên giang hồ, ai ai cũng biết Trầm Lãng là bậc kỳ tài, theo ta biết thì vị tiên bối đó phải mất hai mươi bốn năm mới luyện đến bậc thứ tám, thêm sáu năm nữa mới vượt qua bậc thứ chín. Chị em ta cũng chỉ mất hai mươi bốn năm mà đạt đến bậc thứ tám, kể ra cũng chẳng phải chậm lắm. Bất quá, đến ngày nay, chung quy chị em ta vẫn còn ở bậc thứ tám ! Trước kia, chị em ta lấy làm lạ, không hiểu tại sao !

Tô Anh hỏi:

- Sau lại, bà mới rõ ?

Lân Tinh gật đầu:

- Phải !

Tiểu Linh Ngư vụt hỏi:

- Tại sao ?

Lân Tinh không đáp ngay.

Bà trầm ngâm một lúc rất lâu, sau đó mới từ từ thốt:

- Tại vì, hai mươi năm trước, bọn ta vô tư vô lự, lòng không bận rộn vì một sự lo nghĩ nào. Nhưng, hai mươi năm sau, bọn ta còn hơn đám phàm phu, có phiền, có náo, có đau, có khổ, cố gắng cách nào cũng không chuyên tâm chú ý được.

Tiểu Linh Ngư mơ màng, lẩm nhẩm:

- Hai mươi năm trước ! Hai mươi năm sau...

Chàng không nói gì thêm nữa.

Lân Tinh dần dần biến sắc mặt trắng nhợt nhạt, bà phát hiện ra Tiểu Linh Ngư đã đoán được tại sao hai chị em bà phải thống khổ hai mươi năm sau này !

Hai mươi năm !

Cái lúc hai bà bắt đầu gặp Giang Phong !

Tô Anh lại hỏi:

- Hiện tại... có phải là Yêu Nguyệt Cung Chủ đã đạt đến bậc thứ chín chăng ?

Lân Tinh gật đầu:

- Phải !

Niềm ngưỡng mộ lẫn vẻ đố kỵ hiện lên trong mắt của bà.

Bà u buồn tiếp:

- Ta không ngờ, chị ấy luyện suốt hai mươi năm lại chẳng tiến bộ mấy mai, rồi đến bây giờ, bỗng nhiên có kết quả ! Ta... ta cao hứng lắm !

Tiểu Linh Ngư cắn môi, nhưng liền cười mấy tiếng:

- Chỉ sợ chính ta đã tiếp trợ bà ấy thành công !

Lân Tinh thở dài:

- Ta cũng nghĩ là như vậy ! Chị ấy bị người giam chết trong ngôi nhà đá, sanh lộ cảm như đoạn tuyệt, đến lúc đó thì thường có sự biến hóa trong tâm tánh con người. Trong một phút giây, chị ấy tỉnh ngộ ! Và sự thành công này thật là một điều bất ngờ cho chị ấy vậy !

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Thực ra, luyện đến bậc thứ tám cũng là vô địch rồi. Dù có luyện thêm một bậc nữa, cũng chẳng quan hệ gì !

Chàng an ủi Lân Tinh, ngờ đâu Lân Tinh biến sắc, sững sờ một lúc rồi đáp:

- Ai luyện đến bậc thứ tám rồi, võ công của người đó cảm như không người sánh kịp. Nhưng, nếu gặp hạng cao thủ tuyệt đỉnh cỡ Yến Nam Thiên, thì cũng chưa chắc lắm là thủ thắng nổi !

Lân Tinh giải thích:

- Chỉ vì võ công của bọn ta, cao thì có cao hơn tài nghệ của Yến Nam Thiên, song bắt quá sự hơn kém suýt soát vậy thôi. Mà cao thủ giao đấu với nhau, trừ võ công cao

thấp mà còn các yếu tố khác, quyết định thắng bại, chẳng hạn: thể lực tâm linh tốt xấu, tịnh hay động, bình hay loạn, rồi còn địa phương, thời tiết...

Tiểu Linh Ngư trầm tư một phút, lại hỏi:

- Luyện Minh Ngọc Công đến bậc thứ chín rồi, chẳng lẽ bà ấy đánh thắng Yến Nam Thiên ?

Lân Tinh quả quyết:

- Chắc chắn là thắng ! Thắng dễ dàng !

Tiểu Linh Ngư nín lặng.

Chàng biết, Lân Tinh không nói ngoa, như vậy chàng còn nói gì nữa ?

Lân Tinh tiếp luôn:

- Theo lời người xưa để lại, thì ai luyện Minh Ngọc Công đến bậc thứ chín rồi, thì dung nhan không biến cải, tuổi thọ được tăng gia. Cứ như lời truyền thuyết thì Nhật Hậu ngày trước sống đến một trăm năm mươi tuổi, và lúc chết thì còn tươi trẻ như xử nữ !

Bên ngoài, tiếng cùm cùm vẫn vang đến.

Nghe những tiếng đó, Tiểu Linh Ngư hết hứng thú !

Yêu Nguyệt đã trở thành vô địch, thì dù chàng có thoát khỏi nơi này, cũng chẳng sống sót được bao ngày nữa.

Ngờ đâu, tiếng cùm cùm lại im bật.

Tô Anh và Lân Tinh biến sắc. Cả hai kiên nhẫn chờ một lúc lâu.

Thanh âm đó không tiếp nối.

Hồi 110

Ác Nhân Ác Kế

Trọn ngày đó, tiếng cum cum im bất luận, không một động tĩnh nào ở bên ngoài vọng vào nữa.

Ngày đó, đối với người bên trong dài bằng một thế kỷ.

Tô Anh hỏi Tiểu Linh Ngư:

- Họ dừng tay lần này vì lý do gì thế ? Không lẽ có người đến ngăn trở họ ? Ai có đủ uy lực buộc họ phải đình công tác ?

Lần này, Tiểu Linh Ngư không đoán nổi.

Người có thể bức bách Thập Đại Ác Nhân, kể ra chẳng có bao nhiêu.

Tô Anh lại hỏi:

- Hay là Giang Biệt Hạc ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Giang Biệt Hạc hiện ở trong tay Yến Nam Thiên, dù y tài bằng trời cũng không thoát ly nổi, làm gì có mặt tại đây mà ngăn trở ai !

Tô Anh hỏi tiếp:

- Hay là Yến đại hiệp ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu luôn:

- Cũng không thể. Nếu lão biết có người bị nhốt chết trong này, dù người đó là cừu nhân, lão cũng tìm cách cứu ra, cứu rồi hãy tính sau.

Tô Anh cau mày:

- Hay là ... hay là ...

Nàng còn biết hỏi gì ? Bởi những tay trên tài đấm Ác Nhân trong đời đâu có nhiều ?

Vả lại dù cho có người đi nữa, thì nguyên nhân nào thúc đẩy họ đến đây ngăn trở bọn Ác Nhân ?

Thực tình chàng không hiểu nổi !

Tuy nhiên, nàng cảm thấy tình huống bất lợi rồi. Bất lợi vì có người ngăn chặn công tác phá núi, bất lợi vì thời gian trôi qua vô ích, dù cho sau đó có người vào được, rất có thể chậm mất rồi.

Sanh mạng của bọn nàng như ngọn đèn cạn dầu, dầu hết, tim khô, bất cứ lúc nào đèn cũng có thể tắt.

Chỉ có Yến Nguyệt Cung Chủ không hề bị ngoại cảnh chi phối, gương mặt bà không còn trong như pha lê nữa, song nó tỏa ra một thứ ánh sáng kỳ dị.

Hiển nhiên, đại công đã cáo thành.

Tô Anh nhìn bà vụt cười khan.

Tiểu Linh Ngư lẩm bẩm:

- Nếu người nghĩ ra được chuyện gì vui thì cứ nói ra đi, cho ta nghe với, ít nhất ta cũng còn cười được !

Tô Anh buồn buồn thốt:

- Bây giờ, ta mới phát hiện ra, trên đời có lắm việc thú vị!

Cát giọng buồn buồn, nói điều thú vị, nghĩ ra cái thú vị đó chua chát làm sao!

Dù câu chuyện không chua chát, tâm tư con người cũng xót xa phần nào !

Tiểu Linh Ngư kêu lên lơ đãng:

- A ?

Tô Anh tiếp:

- Ví dụ, cái điều ta sợ nhất là chết ! Và nếu có phải chết, thì nguyện vọng lớn nhất của ta là cùng chết với người! Nếu không có Nguyệt Vô Nha thực hành trăm phương ngàn kế thì làm sao ta được ở bên cạnh người, trong phút giây này ? Cho nên, ta tự hỏi, cảm kích lão ta hay hận lão ta đây ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Dù cảm kích, dù căm hận, hiện tại tất cả đều không quan hệ đối với lão ta !

Tô Anh tiếp:

- Chết, đành là một sự thống khổ lớn lao nhất trên đời, ta tuy sắp chết, song ta lại cảm thấy bình sinh không lúc nào khoái lạc bằng lúc này!

Nhìn qua Yêu Nguyệt một thoáng, nàng tiếp:

- Luyện thành một tay vô địch trong thiên hạ, kể ra cũng là một điều sướng ! Nhưng, dù bà ấy có giữ được dung nhan trường cửu, thọ khảo vẫn không dài lâu, trong sớm muộn đây, bà ta cũng buông hơi thở cuối cùng ! Thì, có ích gì đâu ?

Tiểu Linh Ngư gật gù:

- Thú vị thay ! Thật là thú vị ! Ta muốn cười mấy tiếng, song hết cười nổi rồi !

Tô Anh lộ vẻ buồn thảm:

- Ta không thấy thú vị như người, ta chỉ nhận ra, trên đời có lắm mâu thuẫn, lắm khôi hài, trào phúng, giữa niềm hoan lạc và nỗi thống khổ, không có một lần ranh nào rõ rệt, cho nên cả hai nỗi niềm thường lẫn lộn với nhau.

Tiểu Linh Ngư bình tĩnh nghe, không vội nói gì.

Chàng dần dần nghe mệt mỏi xâm chiếm cả hồn lẫn xác, dù có gì cần nói, cũng không muốn nói, dù muốn nói, cũng biến nói.

Đến cả tâm tư cũng không buồn suy nghĩ về bất cứ việc gì.

Luôn sợ sợ hãi, chàng cũng lười nổi !

Chàng hoàn toàn là con người gỗ. Hoặc giả chàng phó mặc tất cả cho định mệnh, muốn xoay chuyển cách nào, cứ xoay chuyển.

Chàng là con người kiên cường, dù trong cơn tuyệt vọng cũng chẳng hề buông lời như lá lìa cành.

Nhưng trên đời này, có ai giữ được kiên cường khi tuyệt vọng chất chồng lên tuyệt vọng ?

Chẳng những một mình chàng là vậy. Chàng đã vậy, thì những người khác con chi trì làm sao nổi!

Ai ai cũng buông lời kiên định như chàng, vì quanh mình, tuyệt vọng bao phủ.

Dù thông minh tuyệt đỉnh, Tiểu Linh ngư vẫn không có con mắt nhìn xa ngàn dặm, không có tai nghe ngoài ngàn dặm, chàng không có tai nghe ngoài ngàn dặm, chàng không có luân tài vị bốc tiên tri, thì sự ước đoán của chàng cũng phải có lúc sai, trật.

Hoa Vô Khuyết không hề tìm Thiết Tâm Nam.

Thiết Tâm Nam đột nhiên biến mất một cách thần bí.

Với thuật khinh công của Hoa Vô Khuyết, dù cho Thiết Tâm Nam có chạy nhanh đến mức độ nào, chạy trước mấy khắc thời gian, hắn cũng đuổi theo kịp.

Nhưng hắn đã tìm khắp chốn, trong rừng sâu, núi thẳm, trên đường dài, quanh vùng vẫn không thấy bóng hình nàng.

Trong khi hấn thất vọng thì Ngụy Vô Nha lại bít cửa động.

Hoa Vô Khuyết kinh hãi phi thường, hét la vang âm lên, như điên như dại.

Hét la mặc hấn, nào có ai hỏi đáp hấn đâu ?

Hấn biết Di Hoa Cung chủ và Tiểu Linh Ngư còn ở trong động chứ chưa ra ngoài, bởi nếu họ ly khai nơi này thì tự nhiên cáo tố với hấn.

Như vậy, là họ bị nhốt chết bên trong rồi !

Hấn run sợ, quính quáng lên, chẳng biết phải làm sao.

Mãi đến lúc hấn chạy loanh quanh tòa núi, mượn được một chiếc cuốc và một chiếc búa của tiểu phu, thì thái dương đã chéch sâu xuống hướng Tây rồi.

Ánh chiều chiếu rạng rỡ, không gian cảnh vật nhuộm hồng.

Rồi hoàng hôn xuống, sương đêm xuống theo, tại vùng rừng núi, sương xuống rất

sớm.

Hấn bắt đầu động thủ, khởi công phá núi.

Thoạt đầu, hấn cảm thấy đá bở như bùn đất, búa đập vào, cuốc nện vào, là đá rơi từng bọng lớn.

Dần dần, đá cứng lại, cứng hơn sắt.

Hấn biết đá không phải ngoài mềm trong cứng, mà chỉ vì khí lực của hấn tiêu hao, những búa, nhát cuốc sau kém lực lượng hơn những nhát búa, cuốc trước.

Tuy nhiên, hấn không thể dừng tay.

Vừa đập đá, hấn vừa tự hỏi, bên trong động có biến cố gì xảy ra.

Hỏi, nhưng không giải đáp ? Hấn lo sợ cuống cuống, hấn nóng nảy không tưởng

nổi.

Đêm xuống dần dần ...

Trong cảnh mờ mờ của ngày cuối đêm đầu, bỗng hấn phát hiện ra một bóng người, bóng đó đứng cách hấn xa xa, không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn hấn.

Hấn không nghe bóng đó có động tĩnh gì, song mừng tượng linh tánh báo hiệu, có người phía sau đang theo dõi mọi cử động của hấn.

Hấn từ từ dừng tay, bất thành linh quay mình lại.

Bóng đó là Thiết Tâm Nam !

Tim nàng khấp chồn, nàng biến mất tăm dạng, đang lúc quên nàng, nàng lại xuất hiện, Hoa Vô Khuyết sửng sò !

Gặp nàng rồi, Hoa Vô Khuyết muốn nói, hấn có nhiều lời nói với nàng lắm.

Nhưng, miệng cứng, lưỡi cứng, lâu lắm hấn chưa thốt được tiếng nào.

Thiết Tâm Nam cũng không nói gì. Thậm chí trước đó, nàng nhìn lưng hấn, bây giờ diện đối diện, nàng lại tránh ánh mắt của hấn.

Nàng cúi đầu, đứng lặng như pho tượng đá. Tóc nàng buông xõa, rối loạn.

Sau cùng, Hoa Vô Khuyết cất tiếng trước.

Hấn thở dài, đoạn hỏi:

- Người ... vừa rồi người đi đâu ! ...

Thiét Tâm Nam vẫn cúi mặt, đáp:

- Ta không có đi đâu cả ! Ta vẫn đứng tại đây đến bây giờ.

Hoa Vô Khuyết muốn cười, môi lay động song nụ cười không hiện ra nổi.

Rồi hần cúi đầu, thốt:

- Thì ra, người vẫn ở đây ! Thảo nào, ta tìm khắp nơi mà không gặp.

Thiét Tâm Nam buông nhẹ:

- Người tìm ta ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Quanh đây, nơi nào ta cũng có đi qua mấy lượt. Ta không ngờ người ở tại chỗ

này !

Thiét Tâm Nam thốt:

- Ta có thấy người đi qua, song không tưởng là người tìm ta !

Hoa Vô Khuyết đáp :

- Ta ... không phải ta ...

Thiét Tâm Nam chặn lời:

- Không phải người trở lại tìm ta ? Thế thì người trở lại làm gì ? Họ đã đi hết rồi ! Sao người không đi theo họ ?

Hoa Vô Khuyết vụt ngẩng đầu, kêu lên thất thanh:

- Người nói những ai đã đi hết rồi !

Thiết Tâm Nam đáp:

- Tự nhiên là sự phó của người, và ... và bọn Tô cô nương.

Hoa Vô Khuyết suýt nhảy dựng lên, muốn vọt tới nắm tay nàng.

Nhưng, hấn nhảy vọt tới thật, hấn chụp tay nàng thật, rồi hấn hỏi gấp:

- Người thấy họ đã đi thật sự ?

Thiết Tâm Nam cố cúi thấp đầu, mừng tượng cho đầu chui luôn vào ngực.

Nàng thấp giọng đáp:

- Tự nhiên là thật ! Không lẽ người chẳng gặp họ ?

Hoa Vô Khuyết vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, bật cười lên:

- Tạ trời, tạ đất ! Ta cứ tưởng là họ bị nhốt chết trong đó !

Thiết Tâm Nam cau mày:

- Người cho rằng trên này có ai nhốt họ nổi ?

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Ngụy Vô Nha chứ còn ai !

Thiết Tâm Nam chớp mắt:

- Vừa rồi, người có gặp Ngụy Vô Nha chứ ?

Hoa Vô Khuyết lắc đầu:

- Ta không hề gặp lão. Bên trong đó, chẳng có một người nào cả. Nhưng ta nghĩ, lão ẩn nấp ở một chỗ nào trong đó, thừa cơ không ai phòng bị, lão cho sập cơ quan nhốt họ.

Thiết Tâm Nam mỉm cười, đầu vẫn cúi:

- Xem ra bây giờ người mang một chứng bệnh rồi, bệnh đa nghi !

Hoa Vô Khuyết cùng cười, e thẹn như thiếu nữ. Hấn chợt phát hiện ra, mình còn nắm cứng bàn tay của nàng. Hấn giật mình, vội buông ra.

Ngờ đâu, hoặc vô tình, hoặc hữu ý, nàng lại nắm tay hấn thốt:

- Chính sự phó người bít cửa động đó. Bà không muốn để trống cho người khác vào . Ta ... ta tự hận sao vừa rồi lại không vào xem cho biết qua bên trong đó có gì.

Bị nàng nắm tay, Hoa Vô Khuyết nghe tim đập rộn lên, cố gượng cười, đáp:

- Bên trong đó, chẳng có gì đáng xem cả.

Thiết Tâm Nam tiếp:

- Nghe nói Ngụy Vô Nha thích sưu tập kỳ trân dị bửu, lão ấy có tàng trữ nhiều món lạ, hiếm có trên đời, chẳng lẽ người không thấy vật gì sao ?

Hoa Vô Khuyết lắc đầu:

- Chẳng có vật chi cả. Có lẽ lão đã di tán tài sản đi nơi khác hết rồi.

Thiết Tâm Nam lắc đầu:

- Cũng có lẽ người không chú ý, nên chẳng thấy được món gì.

Hoa Vô Khuyết mỉm cười hỏi:

- Người thấy họ đi về hướng nào ?

Thiết Tâm Nam đưa tay chỉ về hướng trăng vừa lên:

- Phía đó !

Hoa Vô Khuyết cau mày:

- Kỳ quái ! Họ đi về đó ! Ta từ đó đến đây, sao không gặp ai cả ? Mà tại sao họ không chờ ta ?

Thiệt Tâm Nam đáp:

- Họ có vẻ vội vã lắm, chừng như chúng phát hiện ra điều chi đó.

Hoa Vô Khuyết giật mình:

- Họ đi đã lâu chưa ?

Thiệt Tâm Nam trầm ngâm một chút:

- Họ vừa đi là người vừa trở lại đây !

Hoa Vô Khuyết thốt nhanh:

- Vậy thì chúng ta đi gấp, rất có thể theo kịp họ.

Thiệt Tâm Nam lắc đầu:

- Ta không đi.

Hoa Vô Khuyết dịu giọng:

- Người nên đi với ta ! Chỉ vì ...

Thiệt Tâm Nam chặn lại:

- Ta không đi ! Người cũng đừng đi !

Hoa Vô Khuyết sửng sốt:

- Tại sao ?

Thiệt Tâm Nam ngẩng đầu nhìn hấn, từ từ đáp:

- Chỉ vì ta không muốn gặp lại họ, và ta cũng không muốn người gặp

lại họ.

Hoa Vô Khuyết toan đáp, chợt thấy ánh mắt của nàng biến đổi kỳ quái.

Ánh mắt đó, thường ngày trong sáng, bây giờ mờ mờ với vẻ u buồn tru uất, xa xăm càng lúc càng xa xăm, như lui dần dần về dĩ vãng, để cuối cùng tắt lịm ...

Nhưng trong phút chốc, ánh mắt đó vụt sáng lên trở lại, không phải sáng tươi, mà là sắc bén, sáng như ánh chớp của mũi kiếm, ẩn ước có vẻ tà mị.

Trong một phút, ánh mắt biến đổi bao lần từ đáng thương hại đến đáng sợ hãi, từ nhu hòa đến hung hăng, có lúc ngưng đọng, có lúc láo liên.

Hoa Vô Khuyết rợn người, lùi lại mấy bước.

Nhưng muộn rồi.

Lòng bàn tay của hắn tê dại, rồi tứ chi tê dại, gom lực lượng còn lại hấn vung tay, chặt xuống tay ngang ra, nhưng Thiết Tâm Nam nhẹ nhàng như gió lùa nhanh ba trượng.

Hắn muốn vọt mình theo, đôi chân bị chôn chặt tại chỗ.

Thiết Tâm Nam bật cười khanh khách:

- Hoa Vô Khuyết ! Hoa Vô Khuyết ! Xem ra, ngươi còn kém xa Tiểu Linh Ngự ! Nếu là Tiểu Linh Ngự, ta chỉ nói mấy câu thôi, là hắn nhận ngay ra ta là ai !

Hoa Vô Khuyết nghiêng răng:

- Ngươi là ai ?

Thiết Tâm Nam hỏi lại:

- Thế sự phó ngươi không có nói gì cho ngươi biết à ? Trên đời này,

có ai làm nổi những việc của ta làm ?

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Bọn tiểu nhân ti bỉ, vô sỉ các ngươi, bình sanh sự phó ta không hề đề cập đến, ngại dơ miệng !

Thiết Tâm Nam cười lớn:

- Bây giờ, ta có thể cho người biết được rồi ! Khắp trong thiên hạ, không một ai có cái thuật cải sửa dung mạo tinh vi bằng Đồ bà bà cả !

Thì ra, người trước mắt Hoa Vô Khuyết, trong cái lốt Thiết Tâm Nam, chính là Bất Nam Bất Nữ Đồ Kiều Kiều, một nhân vật trong nhóm Thập Đại Ác Nhân !

Hoa Vô Khuyết không còn gượng đứng nổi, ngã xuống liền.

Một người cười lạnh, thốt:

- Người không nên quá đắc ý ! Đừng tưởng cái thuật của người tinh vi mà lắm ! Cuối cùng rồi người ta cũng khám phá được như thường !

Đồ Kiều Kiều mỉm cười:

- Phải ! Cuối cùng rồi hẳn cũng phát hiện sự giả mạo. Bất quá, ta không nghiên cứu kỹ phong thái của Thiết Tâm Nam, ta không có thời giờ làm cái việc đó !

Người nào đó mỉa luôn:

- Mấy năm sau này, công phu của người không tiến bộ chút nào, nhưng cái nghề khoe khoang, khoác lác thì càng lúc càng cao ! Ta khuyên người nên bớt nói năng cho vừa với thực tế !

Người có cái giọng đó, hiển nhiên là Tồn Nhân Bất Lợi Kỷ Bạch Khai Tâm.

Tự nhiên, Đổ Sát, Cáp Cáp Nhi, Lý Đại Chủ cũng có mặt.

Riêng một Bán Nhân Bán Quỷ Âm Cửu U thì không thường xuất hiện, có lẽ lão ta sợ chường mặt với người đời.

Nhưng, lão vẫn đi theo bọn này, và chỉ xuất hiện khi cần.

Hoa Vô Khuyết dần dần đoán ra được bọn này là ai rồi!

Cáp Cáp Nhi lê thân hình lùn béo đến trước mặt Hoa Vô Khuyết, xá dài một cái, cười ha hả, thốt:

- Hoa công tử ơi ! Lỗi quá ! Lỗi quá ! Thực ra, tại hạ không dám vô lễ với công tử như thế này. Chỉ vì vũ công của công tử quá cao, bắt buộc bọn tại hạ phải dùng đến kế mọn !

Bạch Khai Tâm cười hắc hắc:

- Lão lùn tịt đó thoa mặt nơi môi, nói năng ngọt lịm ! Chứ cái tâm của lão ta thì bại hoại không lường nổi ! Vô luận lão nói gì, người cũng đừng để vào tai, nếu người quá tin là cảm chắc cuộc đời tàn lụn đấy !

Lý Đại Chủ cười lớn:

- Người chỉ được cái tài nói xỏ thì không ai bằng !

Bạch Khai Tâm điềm nhiên:

- Cứ xem như lão ta ỉa phệt đi, là người sẽ được an toàn.

Lý Đại Chủ tiếp liền:

- Lão ấy ỉa phệt thì có người là con chó đó chứ ! Lợi cho người chứ sao !

Lão bước tới, ngắm nghía Hoa Vô Khuyết từ đầu đến chân, soát từng bộ phận, chốc chốc lại tạt lưỡi, sau cùng lão lẩm nhẩm:

- Được ! Được lắm ! Thịt rất tốt, trong hàng mười vạn người mới có một như thế này ! Bất quá, hấn hơi ồm một chút . Nếu nướng thịt sẽ

phải thét mở !

Nước dãi rõ hai bên mép lão chảy lòng thòng.

Lão lại vươn tay rờ rẫm, nắn nót từng nơi từng nơi trên mình Hoa Vô Khuyết.

Hoa Vô Khuyết vừa khấn cấp vừa phẫn nộ, song không làm sao phản ứng được.

Đỗ Sát bỗng trầm giọng bảo:

- Dừng tay !

Lý Đại Chủy rút tay về, nhưng để lửng nửa vờ cười hỏi:

- Ta chưa làm thịt hấn mà ! Rờ rẫm món bở một chút không được sao ?

Đỗ Sát lạnh lùng:

- Người đó dù sao cũng là một bậc anh hùng trong đời này, tuy ta không dùng vũ công mà đánh thắng nổi hấn, song ít nhất cũng phải lấy lễ mà đối xử với hấn. Người giết hấn thì được, chứ không thể làm nhục hấn !

Hoa Vô Khuyết thở dài, nhẹ giọng thốt:

- Đa tạ !

Đỗ Sát tiếp:

- Người nên biết, ta kính người không vì tư cách làm người của người, cũng không vì thân phận người, mà chỉ vì vũ công của người thôi ! Vô luận là ai có vũ công của người, là có quyền được mọi người tôn kính.

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm một lúc lâu rồi thốt:

- Tại hạ đã rơi vào tay các vị rồi, thì việc sống chết không còn là vấn

đề nữa. Hai tiếng tôn kính, tại hạ không dám nhận đâu. Bất quá Thiết Tâm Nam ...

Hắn nhìn Đỗ Sát gần từng tiếng:

- Thiết Tâm Nam có bị các vị quản thúc chẳng ?

Hắn không hỏi ai khác, chỉ vị hỏi Đỗ Sát thôi. Chỉ vì hắn nhận thấy, trong năm người hiện diện, duy một Đỗ Sát là có những lời lẽ thành thật.

Quả nhiên Đỗ Sát đáp:

- Phải !

Hoa Vô Khuyết nghiêng răng:

- Các hạ đường đường một nam tử, sao có thể gây khó cho một thiếu nữ ?

Đồ Kiêu Kiêu bật cười hắc hắc:

- Thiếu nữ ? Đành vậy rồi, song nàng đâu phải là thiếu nữ thông thường, yếu đuối ! Theo ta nhận xét, thì nàng còn mạnh mẽ hơn phân nửa số nam nhân trên thế gian này ! Người cứ yên trí, chẳng khi nào bọn ta gây khó cho nàng đâu !

Hoa Vô Khuyết không màng đến ai khác ngoài Đỗ Sát, tiếp:

- Nếu các hạ phóng thích nàng, tại hạ dù chết cũng không oán.

Đỗ Sát vẫn lạnh lùng:

- Phóng thích nàng thì không được, tuy nhiên ta sẽ không làm chi tổn thương đến nàng.

Hoa Vô Khuyết trầm giọng:

- Thật vậy ?

Đỗ Sát điềm nhiên:

- Ta cho người biết cũng chẳng sao ! Ta và phụ thân nàng vốn là bằng hữu, có cái lễ tám lạng mà giao tình. Ta không gây khó cho nàng đâu !

Hoa Vô Khuyết kêu lên thất thanh:

- Phụ thân nàng là ...

Bạch Khai Tâm cười lớn:

- Chẳng lẽ người cho rằng nàng xuất thân từ thế gia vọng tộc, văn nhã, thơ hương ? Cho người biết phụ thân của nàng chẳng khác chúng ta ! Toàn là một lũ chẳng ra quái gì !

Hoa Vô Khuyết run giọng:

- Thế ra ... phụ thân nàng là ai ?

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Là Cuồng Sư Thiết Chiến ! Một tiểu nhân ti bỉ trong số tiểu nhân ti bỉ mà sư phó người không hề đề cập đến ! Cho nên người chẳng bao giờ nghe tên lão ấy !

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Các hạ nói thế là tại hạ yên trí. Bây giờ, tại hạ xin lãnh giáo một điều.

Đỗ Sát buông giọng:

- Nói đi !

Hoa Vô Khuyết cất tiếng:

- Gia Sư ...

Đồ Kiêu Kiêu cười nhẹ, chặn lời:

- Về việc đó, người cũng có thể yên trí nốt ! Họ đã bị Ngụy Vô Nha nhốt hết trong sơn động rồi. Trừ ra có ai động viên tất cả dân cư quanh vùng, dùng búa lớn mà phá núi thì đừng mong mỗi họ thoát nạn.

Hoa Vô Khuyết lạnh người:

- Lời nói đó, tin được không ?

Đỗ Sát trầm giọng:

- Ta không hề thấy họ đi ra.

Hoa Vô Khuyết nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Lý Đại Chủy nhìn hắn, mỉm cười thốt:

- Hắn xem vậy mà cũng có chỗ tốt !

Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Tốt chỗ nào ?

Lý Đại Chủy đáp:

- Ít nhất hắn cũng biết nên ngậm miệng lúc nào cần ngậm miệng !

Cáp Cáp Nhi vỗ tay:

- Ha ha ! Đúng vậy ! Tuy hắn lớn lên trong vòng tay của nữ nhân, hắn cũng ít mồm ít miệng, điều đó đáng ngại lắm !

Đồ Kiêu Kiêu cười nhẹ:

- Điều đó thì các người làm gì hiểu được ! Càng sống quanh quần bên nữ nhân, hắn càng ít nói!

Lý Đại Chủy cau mày:

- Tại sao ?

Đồ Kiều Kiều nghiêm sắc mặt:

- Các người nghĩ, giữa một đám nữ nhân, hấn làm gì có cơ hội mở miệng chứ ? Tự nhiên, ngậm miệng mãi rồi hấn phải có thói quen.

Lý Đại Chủy cười vang:

- Đúng ! Đúng ! Bình sanh, người chưa hề nói câu nào nghe hay hơn câu đó !

Đồ Kiều Kiều bước đến gần Hoa Vô Khuyết, tiếp:

- Hiện tại, người truyền thọ bí kíp duy nhất của Di Hoa Cung ở tại đây, mà Di Hoa nhị vị cung chủ thì không thể ra được rồi, từ nay Di Hoa Cung phải là hoang tàn, vắng lạnh, sự kiện đó do ai mà có ? Các người có hiểu chăng ?

Cáp Cáp Nhi đáp:

- Tự nhiên là công lao của người !

Đồ Kiều Kiều hỏi:

- Đã biết là sự kiện do ta, vậy các người phải tạ Ơn ta như thế nào đây ?

Bạch Khai Tâm hốt, thốt:

- Thì bắt lão Lý Đại Chủy lấy người làm vợ ! Các người cứ luân phiên nhau, mỗi người làm chồng làm vợ một ngày.

Y bật cười lớn, chấm dứt câu nói:

Lý Đại Chủy nổi giận, vừa nhẩy dựng lên, vừa hét:

- Câm cái mồm chó của người lại !

Đồ Kiều Kiều cười khanh khách:

- Người yên trí, nếu cần lấy chồng, ta không chọn các người đâu !

Cáp Cáp Nhi vờ nghiêm mặt:

- A Di Đà Phật ! Nhờ Đức Phật từ bi, cứu đệ tử thoát nạn!

Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Ta chỉ mong các người chia lại cho ta một phần châu báu trong các chiếc rương đó, nếu các người tìm được !

Cáp Cáp Nhi đáp nhanh:

- Không thành vấn đề ! Bởi đương nhiên người có một phần!

Bạch Khai Tâm cười lạnh:

- Lão ấy biết rõ những chiếc rương đó chẳng bao giờ trở về với cố chủ, nên làm ra vẻ khăng khái, để mua chuộc nhân tình !

Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười:

- Tại sao người biết được những chiếc rương đó không trở về tay bọn ta ?

Bạch Khai Tâm đáp:

- Cho đến bây giờ, các người chưa biết vật đó ở đâu kia mà! Từ chưa biết đến biết, từ biết đến tìm, từ tìm đến gặp, ta nghĩ các người phí nhiều thời gian, và chưa chắc gì thành công !

Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Biết đâu ta đã biết vật đó ở đâu, và có cách lấy lại ?

Bạch Khai Tâm nhảy dựng lên:

- Người biết ?

Đồ Kiền Kiền bắt chập đến y, day qua Đỗ Sát tiếp:

- Này Đỗ lão đại, ngươi bằng lòng chia cho ta một phần chứ ?

Đỗ Sát trừng mắt nhìn bà một lúc:

- Được !

Đồ Kiền Kiền cười, gật gù:

- Chỉ cần Đỗ lão đại đáp ứng, là ta yên trí lắm rồi.

Lý Đại Chủy hỏi:

- Ngươi nói mấy chiếc rương đó ở đâu ?

Đồ Kiền Kiền đáp:

- Ta tưởng, rương ở trong sơn động. Ngụy Vô Nha hấp tấp như thế đó, chắc không kịp mang đi theo.

Lý Đại Chủy cau mày:

- Nhưng Hoa Vô Khuyết không thấy ...

Đồ Kiền Kiền chận lời:

- Tự nhiên họ đâu có lưu ý mà thấy ! Ta cho rằng trong phút giây cuối cùng thống khổ, anh em họ Âu Dương không lừa người đâu ! Can đảm đâu mà chúng dám làm vậy chứ ? Cho nên, phần lớn ta đoán chắc các chiếc rương còn ở trong sơn động.

Bạch Khai Tâm hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi định vào đó xem thử ?

Đồ Kiền Kiền gật đầu:

- Vào là cái chắc !

Bạch Khai Tâm cười vang:

- Tốt ! Tốt ! Tốt ! Vào nhanh đi ! Rương, nhất định là ở trong đó. Còn ta, cho ta đi trước !

Y nói đi là đi ngay, không ở lại thêm một phút.

Lý Đại Chủ hừ một tiếng:

- Tiểu tử đó bỏ đi rồi thật ! Người biết tại sao y bỏ đi không ?

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Y cho rằng hiện tại chúng ta không phương pháp vào sơn động. Mà nếu có vào được đi nữa, thì chẳng khác nào chúng ta nạp mình cho cộp, không hy vọng trở ra.

Lý Đại Chủ gật đầu:

- Đúng vậy ! Chỉ cần chúng ta vào đó, thì người trở ra không phải là chúng ta, mà là Di Hoa Cung Chủ. Bởi vì, tuy Ngụy Vô Nha có thể nhốt họ Ở trong đó, song lại không thể làm hại họ được. Và dù ra được, họ cũng chẳng cảm kích chúng ta chút nào !

Cáp Cáp Nhi thốt:

- Nói như thế, là chúng ta chỉ còn có cách đi theo Bạch Khai Tâm mà thôi !

Đồ Kiêu Kiêu cười nhẹ:

- Vào đó trong lúc này là chúng ta đem lợn béo cúng thần ! Tự dẫn xác vào cho họ làm thịt ! Tuy nhiên điều đó chưa có nghĩa nhất định là chúng ta phải bỏ đi, bởi có cái gì bắt buộc chúng ta phải vào liền bây giờ đâu mà sợ ?

Hồi 111

Canh Bạc Gay Cấn

Cáp Cáp Nhi chớp mắt:

- Ha ha ! Phải lắm ! Ai bắt buộc ta phải vào ngay bây giờ ?

Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Ngụy Vô Nha đã nhốt chết họ được ở trong đó tất là lão có một kế hoạch chu đáo. Chắc lão không hề lưu lại một phần nhỏ vật thực nào cả !

Lý Đại Chủy gật đầu:

- Có lý ! Nhất định là Ngụy Vô Nha có nghĩ đến chuyện làm cho họ chết đói, lão ta khỏi cần phải hạ thủ !

Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Người từ lâu vẫn luôn mạnh khỏe chứ ?

Lý Đại Chủy cười vang:

- Ta từng nói với các người, thịt người bổ lắm, ai ăn vào là bách bệnh bất sanh. Ăn nó, là được trường thọ, thân thể tráng kiện, y như thời thanh thiếu.

Đồ Kiêu Kiêu lại hỏi:

- Sức người chịu đói nổi độ bao lâu ?

Lý Đại Chủy sáng mắt lên:

- Nếu chẳng ăn một tí gì, thì ta có thể chịu đựng ít nhất cũng mười hôm, nửa tháng. Nhưng nếu ta nhịn uống luôn, thì chỉ trong hai ngày thôi, ta ngã liền.

Đồ Kiêu Kiêu gật đầu:

- Như vậy đó ! Vô luận ai cường tráng như thế nào, nếu không có nước uống trong hai ngày, là phải nằm ngay ! Di Hoa Cung Chủ dù cường kiện hơn người, bất quá cũng chỉ chịu được ba hôm là cùng !

Cáp Cáp Nhi vỗ tay:

- Ha ha ! Phải rồi ! Ai cấm chúng ta chờ đợi ba hôm, năm hôm sẽ vào ?

Vừa lúc đó, Bạch Khai Tâm từ trên cây nhảy xuống, cười lớn, thốt:

- Phải rồi ! Tại sao chúng ta không đợi ba hôm, năm hôm sao sẽ vào ? Ha ha ! Mụ đồ ối. Người thông minh hơn ta tưởng nhiều ! Hơn nhiều !

Hoa Vô Khuyết tuy nhắm mắt lại, mắt không thấy gì song tai hẳn vẫn nghe.

Hắn nghe họ bàn luận, mà lòng tê tái hết sức.

Cáp Cáp Nhi tiếp:

- Còn chúng ta, ở bên ngoài, có ăn, có uống, dù phải đợi ba tháng, chúng ta cũng vẫn đợi được như thường!

Bạch Khai Tâm chọt cau mày:

- Vậy là chúng ta phải trấn đóng tại đây để chờ ?

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Tự nhiên là vậy ! Bởi chúng ta tuyệt đối không cho ai vào đó trước ! Vô luận ai đến đây, chúng ta cũng phải tìm cách đuổi đi xa !

Đỗ Sát bây giờ mới cất giọng lạnh chen vào:

- Nếu Ngụy Vô Nha trở lại ?

Bạch Khai Tâm biến sắc, kêu lên thất thanh:

- Phải ! Cái lão đó đáng lo thật ! Lão đã nhốt người như vậy, thì làm gì không trở lại, xem qua sự tình như thế nào ?

Y võ mông bép bép, cười tiếp:

- Các vị cứ tự tiện ở đây chờ đợi, tiểu đệ xin đi trước !

Đồ Kiêu Kiêu thản nhiên:

- Muốn đi, người cứ đi. Nhưng đi lần này, người không được trở lại đấy nhé !

Đồ Sát tiếp nói:

- Nếu lần này hãn dám trở lại, ta sẽ chặt đứt đôi chân của hãn !

Bạch Khai Tâm lộ vẻ khổ sở:

- Đồ lão đại ơi ! Người mới nói đó, là Ngụy Vô Nha có thể trở lại, vũ công của lão ấy như thế nào, hãn người hiểu rõ chứ, hà tất chúng ta chờ lão trở lại ? Định trí mạng với lão sao ?

Đồ Sát trầm gương mặt, không nói gì, lạnh lùng nhìn móc câu sắt thay bàn tay cụt.

Sát khí bốc dần nơi ánh mắt của lão.

Bạch Khai Tâm nghe lạnh ở xương sống, nín lặng luôn.

Đồ Kiêu Kiêu thốt:

- Người thử so sánh Ngụy Vô Nha với Yến Nam Thiên xem!

Bạch Khai Tâm cười nhẹ:

- Tự nhiên Ngụy Vô Nha phải kém Yến Nam Thiên !

Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Yên Nam Thiên mạnh như vậy, Đồ Sát còn dám đấu, hà huống gì một con chuột già không răng ?

Bạch Khai Tâm rợn người, cười lạnh:

- Chẳng lẽ các người định liều mạng thực sự với Ngụy Vô Nha ?

Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười:

- Tại sao phải trí mạng với Ngụy Vô Nha ? Nếu lão đến, ta sẽ kết giao bằng hữu với lão !

Bạch Khai Tâm trừng mắt nhìn bà một lúc lâu, bỗng bật cười vang lên, rồi vỗ rốn

thốt:

- Kết giao bằng hữu ? Người tưởng Ngụy Vô Nha thích kết bằng hữu với người à ? Nếu vậy thì một đôi bạn gà chuột với nhau rồi !

Đồ Kiêu Kiêu điềm nhiên tiếp:

- Trước đây nữa ngày, lão ta sẽ từ khước, song hiện tại thì khác.

Bạch Khai Tâm xì một tiếng:

- Khác ở chỗ nào ?

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Chỉ vì hiện tại, ta có tư cách hơn ! Hay nói một cách khác, ta đã có số vốn rồi.

Bạch Khai Tâm mỉa:

- Kết bằng hữu cũng cần có vốn nữa sao ?

Đồ Kiêu Kiêu chính sắc mặt:

- Buôn bán, có thể không vốn cũng không sao, người ta vẫn làm được như thường. Nhưng, kết bằng hữu, nhất định là phải có vốn, không có không xong ! Người đã có mấy mươi tuổi đầu rồi, thế mà cũng không hiểu nổi cái đạo lý đó sao chứ ?

Bạch Khai Tâm lắc đầu:

- Thật tình ta không hiểu !

Đồ Kiền Kiền giải thích:

- Giả như người muốn kết giao với một phú ông có bách vạn lượng bạc, tự nhiên người phải có ít nhất cũng bảy tám mươi vạn. Nếu người muốn kết giao với tể tướng, thì ít nhất người cũng phải là trạng nguyên. Chứ nếu không, người ta sẽ chẳng trọng vọng người, dù người có moi tim để chứng tỏ sự thành thật, người ta cũng từ khước người như thường.

Bạch Khai Tâm mỉm cười:

- Cho nên, ta là kẻ bại hoại, nên chỉ kết giao được với các người mà thôi ! Phải không ?

Đồ Kiền Kiền gật đầu:

- Đúng lắm ! Người bắt đầu hiểu rồi đó !

Bạch Khai Tâm tiếp:

- Hiểu mà không hiểu ! Người có vốn gì để kết giao với Ngụy Vô Nha ?

Đồ Kiền Kiền đáp:

- Vốn của ta là Hoa Vô Khuyết !

Bạch Khai Tâm vỗ tay:

- Ta hiểu rồi ! Ta còn hiểu là người bại hoại hơn chỗ tưởng của ta !

Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Bây giờ, người còn muốn bỏ đi nữa không ?

Bạch Khai Tâm trừng mắt:

- Ta nói là muốn đi từ lúc nào chứ ? Chúng ta giao tình với nhau hơn mấy mươi năm rồi, làm sao ta bỏ rơi các người được chứ ? Dù cho Ngụy Vô Nha không chấp nhận kết giao với người, ta cũng ở lại, nếu cần thì ta cũng không ngại trí mạng với lão.

Hoa Vô Khuyết nghe không sót một lời.

Hắn không ngờ con người lại có thể lì lợm, mặt dày mày dạn như Bạch Khai Tâm.

Rơi vào tay bọn này, hắn cảm chắc đời tàn đã đành, hắn không tiếc mạng sống, mà chỉ hận mình chết nơi tay những kẻ lột thì người mà tâm thì thú vật.

Đồ Kiêu Kiêu thốt:

- Bây giờ tất cả đã đồng ý ở lại đây, thì trước hết có mấy việc cần phải làm, chúng ta hãy bắt tay vào việc ngay.

Bạch Khai Tâm tiếp nói:

- Còn hai nàng ấy nữa, chúng ta đã quyết ở lại đây thì cũng nên đưa hai nàng đến đây luôn, dù lão quái vật đó đã đáp ứng canh chừng họ Ở góc rừng, song ta không yên tâm chút nào.

Đồ Kiêu Kiêu gật đầu:

- Phải ! Biết đâu chúng ta sẽ chẳng có lúc dùng đến hai vị cô nương ấy ? Vậy phiền lão Cáp đến đó đưa họ lại đây !

Bạch Khai Tâm kêu lên:

- Tại sao nhờ một hòa thượng giả làm cái việc đó ? Lão là con quý háo sắc, người không biết sao ? Tại sao người không nhờ ta ?

Đồ Kiền Kiền mỉm cười:

Chỉ vì ta không giao con gái của lão Thiết Điền cuồng cho người, bởi chính người mới là con quỷ háo sắc thật sự chứ không phải Cáp Cáp Nhi đâu ! Mà ta cũng không thể trao nàng cho lão đồ tể Lý Đại Chủy !

Cáp Cáp Nhi cười vang:

- Bạch tiểu tử ơi ! Người không phải lo lắng, ta bây giờ sanh tánh lười nặng rồi, ta sợ cả cái việc đồ mồ hôi, dù người có trao cho ta một tiền nữ ta cũng không buồn nhìn nửa mặt, đừng nói là sờ mó đến !

Bạch Khai Tâm hừ một tiếng:

- Còn ta ? Người sai ta làm chuyện gì đây ?

Đồ Kiền Kiền đáp: - Người đi tìm cái ăn, cái uống, ít nhất phải đủ dùng độ ba hôm cho tất cả chúng

ta !

Lý Đại Chủy nhảy dựng lên:

- Tại sao người giao việc đó cho hấn ? Hấn đâu có biết ăn mà bảo tìm vật thực ? Một cái bánh thiu cũng đủ cho hấn sống trọn ngày rồi, những thứ mà hấn sẽ mang về đây, chỉ sợ đến chó cũng chê luôn, đừng nói là người !

Đồ Kiền Kiền gật đầu:

- Người có lý. Vậy người lãnh công tác đó đi ! Nhưng người nhớ rằng bọn ta không ăn được thịt người như người đâu nhé. Mang cái thứ đó về đây, là chúng ta chết gấp trước khi đói !

Lý Đại Chủy hừ một tiếng:

- Người không yên tâm thì thôi ! Tội gì ta phải đi cho nhọc xác !

Đồ Kiền Kiền thốt:

- Không làm việc đó, thì người làm việc khác !

Lý Đại Chủy hỏi:

- Việc gì ?

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Nơi chân núi, có một thị trấn nhỏ, chừng như có một khu phố bán búa rìu cuốc xuống. Người xuống đó, tìm cách khuân một mớ lên đây. Phá cửa sơn động này, không phải là một việc dễ làm đâu nhé, người liệu mà chọn khí cụ !

Cáp Cáp Nhi cười lớn:

- Nếu dễ làm, thì Di Hoa Cung chủ đã thoát đi từ lâu.

Ba người lãnh nhiệm vụ ra đi, Cáp Cáp Nhi quay về trước hết. Lão dẫn theo một con lừa, kéo theo một con lừa, kéo theo một phiến đá, đá đặt trên bốn bánh xe.

Phiến đá nặng từ ngàn cân trở lên, lừa thì nhỏ thó, ốm yếu, vậy mà nó kéo đi không khó nhọc chi cả.

Hoa Vô Khuyết nóng nảy mong gặp lại Thiết Tâm Nam, song thấy Cáp Cáp Nhi trở lại với con lừa và phiến đá, chẳng có ai theo cả, hấn kinh hãi, tự hỏi tại sao Thiết Tâm Nam vắng mặt ?

Phiến đá rỗng lòng, từ trong lòng trống, có tiếng rên vọng ra, đồng thời với tiếng cười khúc khích.

Đồ Kiêu Kiêu bước tới, mở nắp đậy bên trên.

Trong đó, có hai người: Bạch Phu Nhân và Thiết Tâm Nam.

Đêm xuống, đêm phủ âm u khắp cùng, đêm núi sâu càng âm u đáng sợ.

Trong cảnh đó, lại gặp điều sợ hãi, thì sự sợ hãi dám làm chết người

!

Người trong phiến đá xuất hiện, lại là người quen, đúng ra, người không xuất hiện, chỉ phô bày.

Nấp phiến đá mở ra, còn có lượt bố bao phủ, lượt bố được quăng qua một bên, để lộ chiếc lồng sắt, trong chiếc lồng sắt đó, là Bạch Phu Nhân và Thiết Tâm Nam.

Thiết Tâm Nam cuộn mình trong một góc, hai tay che mặt, mừng tượng không muốn ai nhận ra nàng, mà nàng cũng không muốn nhìn ai.

Bạch Phu Nhân trần truồng hoàn toàn, nhưng bà ta nhúc nhích mãi, cười khúc khích mãi, lạ thay, bà ta vừa cười, vừa rên.

Hoa Vô Khuyết qua giây phút kinh hãi, nhắm mắt lại liền, không muốn nhìn lâu.

Nhìn Thiết Tâm Nam, hấn thương tâm, nhìn Bạch Phu Nhân, hấn lợm giọng.

Đồ Kiêu Kiêu bật cười khanh khách:

- Ban ngày, cho lừa kéo một phiến đá đó, bên trên chất đầy cỏ, còn sợ ai tò mò tìm hiểu cỗ xe giả chứa gì ?

Cáp Cáp Nhi tiếp:

- Về đêm, nếu cần nghỉ, bọn ta cho xe vào bụi cây rậm nào đó, vô luận là người đứng xa nhìn, đứng tả hữu, tiền hậu nhìn, chẳng khi nào người biết trong phiến đá đó có người !

Đồ Kiêu Kiêu nói theo:

- Có cỗ xe như vậy, chúng ta ở trong đó, cố nhiên là được an toàn rồi, mà có bắt được kẻ nào, nhốt trong đó, dù cho quỷ thần cũng không khám phá nổi !

Cáp Cáp Nhi lại tiếp:

- Cho nên, người chạy quanh khu núi này đến mấy lượt vẫn không gặp được Thiết cô nương !

Hoa Vô Khuyết thở dài.

Bây giờ hẳn mới biết bọn này quả là những tay có mưu trí hơn người !

Chỉ có họ mới chế tạo nổi một thứ tù xa như cỗ xe này !

Đồ Kiêu Kiêu cười, gọi:

- Thiết Tâm Nam ! Thiết cô nương ! Cô nương có biết là bọn ta đang nói chuyện với ai chẳng?

Thiết Tâm Nam vẫn che mặt, vẫn cúi đầu.

Cáp Cáp Nhi thốt:

- Tại sao người không mở rộng mắt ra nhìn ! Ta bảo đảm là mở mắt ra rồi, người sẽ nhảy dựng lên cho mà xem !

Hoa Vô Khuyết mong Thiết Tâm Nam đừng mở mắt, hẳn không muốn nàng đau lòng vì hẳn.

Nhưng Thiết Tâm Nam hạ nhanh hai tay xuống, đầu ngẩng lên, mắt mở ra.

Toàn thân nàng run bắn lên. Nàng nhào tới, chụp song sắt, mắt ngòai vẻ bi thống lẫn tuyệt vọng. Nàng không gào thét, song ánh mắt đó đủ làm cho người ta tan nát lòng.

Hoa Vô Khuyết nhắm mắt lại, thầm mong đất sụp, cho hẳn lọt luôn xuống sâu, đừng thấy ai, đừng ai trông thấy !

Đồ Kiêu Kiêu cười nhẹ:

- Hoa công tử ơi ! Mừng cho công tử đó ! Bây giờ già mới phát hiện ra, nàng thật tâm yêu công tử đó ! Đoạt được nàng nơi tay của Tiểu

Linh Ngự, công tử đã làm được một việc khó nhất trên đời này ! Đáng phục ! Đáng phục !

Cáp Cáp Nhi bật cười ha hả:

- Thảo nào mà Tiểu Linh Ngự chẳng ghen ? Hấn...

Hoa Vô Khuyết bỗng vận dụng tàn lực, cố hét một câu gọn:

- Câm miệng lại !

Hấn trừng mắt nhìn sang Đồ Sát, hỏi:

- Người đáp ứng là không làm chi hại đến nàng ?

Đồ Sát gật đầu:

- Phải !

Hoa Vô Khuyết trầm giọng:

- Thế tại sao người để nàng trong tình trạng đó ?

Đồ Sát lạnh lùng:

- Nàng có sao đâu ? Chúng ta không ai đụng chạm đến nàng cả !

Hoa Vô Khuyết hừ một tiếng:

- Nhưng các người gây thương tâm cho nàng.

Đồ Sát bĩu môi:

- Thương tâm ? Bình sanh, ta không hề biết hai tiếng đó !

Hoa Vô Khuyết sững sờ một chút:

- Chẳng lẽ... người... không có lúc nào không thương tâm trọn một đời người ?

Đỗ Sát gần từng tiếng:

- Muốn thương tâm, ít nhất cũng phải có cái tâm ! Mà ta thì không có cái tâm !

Hoa Vô Khuyết nín lặng. Lão đã nói thế, hấn còn nói gì hơn ?

Hấn tự hỏi, bọn người này đáng hận hay đáng thương ?

Họ là những kẻ không tâm, thì có cái gì mà họ không làm được ? Và họ sanh ra là vô tâm, hay họ cũng có cái tâm như mọi người, rồi chính họ hủy diệt nó để trở thành kẻ vô tâm ?

Đúng lúc đó, Bạch Khai Tâm trở lại.

Hấn mang về hai chiếc bao lớn, y vừa đi vừa thở vừa thốt:

- Ta vì các người vất vả tìm cái ăn, thật ta không ngờ mình lại có thể chịu nhọc chịu khổ như thế này nổi !

Cáp Cáp Nhi cười hì hì:

- Đại khái đây là lần thứ nhất trong đời, người làm một việc không phải là tổn nhân bất lợi kỷ!

Bạch Khai Tâm xì một tiếng:

- Việc cuối cùng đó nhé ! Ta sẽ không bao giờ làm thêm một lần nữa !

Đỗ Sát hỏi:

- Còn Lý Đại Chủ ? Tại sao chưa trở lại ?

Bạch Khai Tâm đáp:

- Có lẽ lão gặp quỷ !

Đỗ Sát cau mày:

- Người không đi chung với y vào thị trấn à ?

Bạch Khai Tâm kêu lên:

- Tại sao ta phải đi theo lão chung một đường ? Chẳng lẽ lão sang Tây Thiên, ta cũng theo luôn ?

Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Thế những vật này, người tìm ở đâu ?

Bạch Khai Tâm nói:

- Trong một ngôi miếu, dựa chân núi.

Đến lượt Đồ Kiêu Kiêu kêu lên:

- Trong miếu ? Vậy là đồ chay sao ? Chúng ta phải ăn chay trong ba hôm sao ?

Bạch Khai Tâm cười hì hì:

- Người cho rằng hòa thượng trong các ngôi miếu đều ăn chay hết à ? Cho người biết, người có phần phước lắm đó nhé ! Ngôi miếu ta vào chứa toàn thứ hòa thượng rượu thịt. Chúng béo trùng trục, ăn nhiều nên tích trữ nhiều, ta làm được một mẻ no nê !

Đồ Kiêu Kiêu cau mày:

- Dù sao thì hoà thượng ăn thịt uống rượu, cũng là một số hiếm !

Bạch Khai Tâm cười lớn:

- Nghĩa là cũng có một số lớn hơn, không ăn thịt, không uống rượu ? Không ăn thịt, uống rượu rồi là người tốt sao ? Họ suốt ngày chẳng làm gì cả, cứ ngồi không như vậy mà vẫn có người mang bạc tiền lễ vật đến dâng hiến cho họ !

Y lạnh lùng tiếp:

- Trên thế gian, có ba nghề không cần có vốn: nghề làm điếm, nghề làm cường đạo, và nghề làm hoà thượng !

Cáp Cáp Nhi thốt:

- A Di Đà Phật ! Tội chưa ! Tội chưa ! Người chết đi, chắc bị cắt lưỡi mất !

Bạch Khai Tâm tiếp luôn:

- Chẳng lẽ làm hoà thượng mới có thể thăng thiên ? Nếu vậy, ai muốn thăng thiên, thì cứ làm hoà thượng là được à ?

Đồ Kiêu Kiêu chận lời:

- Người có nói suốt ngày suốt đêm, hoà thượng vẫn không nghe, trái lại người nghe tất cả ! Vậy thì cứ mắng, mắng để tự mình nghe !

Cáp Cáp Nhi phụ hoạ:

- Dù có nghe, hoà thượng cũng chẳng làm sao cả, bắt quá họ cho là một gã điên nói xàm không hơn không kém !

Lão cầm một cục thịt vừa nhai vừa lẩm bẫm:

- Trời sanh cho ta cái miệng, để mà ăn, có ăn mới no mới sống, chứ mắng người được ít lợi gì ? Miệng mà dùng không phải chỗ, thì khổ là cái chắc !

Bạch Phu Nhân trong chiếc lồng, bỗng nhảy dựng lên, mắt dán chăm chăm vào hai cái bao.

Khấp mình bà, vết thương chằng chịt, những vết đó do roi đập vào cũng có, do chính bà tự cào cấu cũng có, bà bị hành hạ đến không còn nhân dạng nữa.

Người ta xem bà như con vật, vẻ tôn kính dành cho một con người hoàn toàn biến mất !

Bây giờ, đôi mắt bà cũng mất luôn ánh sáng của mắt người.

Đúng là đôi mắt của dã thú !

Đồ Kiêu Kiêu cầm một chiếc bánh bao đưa lên, hỏi:

- Người muốn ăn không ?

Bạch Phu Nhân cất giọng khàn khàn đáp:

- Trên đời, chỉ có những tù phạm bị chém đầu, chứ không có tù phạm bị bỏ đói !

Đồ Kiêu Kiêu buông gọn:

- Thế thì ta đành chịu lỗi vậy ! Bởi ta không thể không bỏ đói các người !

Bạch Phu Nhân không đáp, vì lúc đó bà nghe ngựa ngáy, xót xa khắp mình, khó chịu hết sức.

Đồ Sát cau mày:

- Tại sao người bỏ đói chúng ?

Đồ Kiêu Kiêu cười nhẹ:

- Tại vì ta muốn làm một cuộc thực nghiệm ngay trên người chúng, xem bọn chúng chịu đói đến chừng nào mới hết khí lực, đến lúc đó thì chúng ta bắt đầu phá cửa động.

Bạch Khai Tâm lắc đầu, thở ra:

- Thiên hạ chỉ biết, lòng dạ nữ nhân rất độc, song không ai hiểu, tối độc là lòng dạ của một kẻ nam chẳng nam, nữ chẳng nữ, chính lòng dạ của kẻ này mới đáng sợ bậc nhất !

Đồ Kiêu Kiêu bật cười khanh khách:

- Không ngờ Bạch đại thiếu gia của chúng ta lại biết thương hương tiếc ngọc nữa chứ ! Tuy nhiên, điều đáng tiếc là người không hiểu

thấu đáo tâm tình của chúng ! Nếu người cứ tưởng rằng, hiện tại họ thống khổ, thì đúng là người làm to !

Bạch Khai Tâm hừ một tiếng:

- Họ không thống khổ ? Chẳng lẽ họ thống khoái ?

Đồ Kiền Kiền gật đầu:

Phải !

Rồi bà tiếp:

- Riêng về cái mục Bạch đó, thì mục ta thống khoái đến cùng cực rồi. Bởi trên thế gian, có một hạng người thích bị hành hạ, càng bị hành hạ dữ càng cho là mình hạnh phúc lớn ! Người không nghe mục rên đó sao ? Người không phân biệt nổi tiếng rên sướng với tiếng rên khổ sao ?

Người trở về sau cùng là lão Lý Đại Chủ.

Lúc lão trở về, thì trời rặng sáng rồi. Lão vất vả bôn ba suốt đêm dài, thế mà lão không có vẻ gì tỏ ra mệt nhọc, trái lại tinh thần phấn khởi thấy rõ.

Bạch Khai Tâm cười lạnh, thốt:

- Các người hãy trông cái dáng của y, y đặc ý còn hơn Ngưu Ma Vương ăn được thịt Đường Tăng vậy !

Đồ Kiền Kiền chặn lại:

- Người đừng để ý đến gã họ Bạch, gã đánh rắm đó, thú lắm ! Người nói gấp cho chúng ta biết, đã gặp sự kỳ quái gì ?

Lý Đại Chủ trở mắt:

- Sao người biết là ta đã gặp sự kỳ quái ?

Đồ Kiền Kiền mỉm cười:

- Nếu người chịu khó lấy gương soi mặt, thì hiểu ngay tại sao ta biết !

Lý Đại Chủy sờ cằm, phá lên cười:

- Ta có cái tật lớn, mừng hay giận cũng đều lộ ra gương mặt, không biết chừng nào mới tập được tánh như Đổ lão đại, dù mừng hay giận cũng giữ kín được trong lòng.

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Đâu phải Đổ lão đại trầm tĩnh như người tượng ? Chẳng qua, suốt đời lão ta không có niềm vui, chứ nếu có thì lão cũng để lộ như thường !

Lý Đại Chủy nhìn trộm Đổ Sát một thoáng, nghe khi lạnh chạy khắp người.

Lập tức, y cười vuốt, rồi thốt:

- Các người đoán không sai, quả thật ta có gặp một sự vừa kỳ quái, vừa thích thú.

Đổ Sát lạnh lùng:

- Việc gì ?

Lý Đại Chủy tiếp:

- Lúc ta xuống đến chân núi thì gần đến giờ Tý. Ta cho rằng người trong tiểu trấn phải ngủ hết rồi. Ngờ đâu, trong tiểu trấn, đèn đuốc sáng trưng, đường phố đông nghẹt người qua lại, xem ra còn nhiệt náo hơn ngày hội tại kinh thành.

Đồ Kiêu Kiêu thốt:

- Dù cho là ngày hội tại kinh thành, đêm xuống sâu rồi cũng không có cảnh quá nhiệt náo.

Lý Đại Chủy tiếp:

- Cho nên, ta phải lấy làm kỳ. Ta nắm một người, hỏi thăm, mới biết là tại thị trấn có hai người khai sòng bạc, chẳng những người tại thị trấn thức suốt đêm chơi bạc, mà cả đến dân chúng vùng phụ cận trong vòng một trăm dặm cũng kéo đến. Do đó một tiểu trấn hoang vắng ngày thường, bỗng nhiên trở thành nhiệt náo !

Đồ Kiêu Kiêu cười nhẹ:

- Một sòng bạc nhỏ nhen, làm gì có ma lực thu hút quá đông người ? Chẳng lẽ cái bọn đó bình sanh chưa hề biết cuộc đồ đen ?

Cáp Cáp Nhi chen lời:

- Cờ bạc là cuộc sanh ý, một vốn vạn lời mà, chúng ta cũng nên đến đó xem sao, ta muốn thử thời vận với hai tiểu tử đó !

Lý Đại Chủy mỉm cười:

- Với cách đánh bạc của họ, chúng ta không chơi được đâu !

Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Tại sao ?

Lý Đại Chủy giải thích:

- Chỉ vì, họ đánh bạc, không cốt ở ăn tiền, mà chỉ thoa? cơn nghiện mà thôi. Ai đến đó chơi, nếu ăn thì họ chung tiền sòng phẳng, nếu thua, thì chỉ cúi đầu trước mắt họ rồi đi, chẳng mất một đồng nào. Nghe nói ba hôm nay, họ chung ra hơn mười vạn lượng bạc rồi đó nhé !

Bạch Khai Tâm mở to đôi mắt:

- Nghề giết người thì cũng có kẻ làm, chứ nghề chung tiền thì từ cổ chí kim, chẳng có một ai ! Hai kẻ đó điên hay sao chứ ?

Lý Đại Chủy điềm nhiên tiếp:

- Họ không điên, mà cũng chẳng có tật gì cả ! Bất quá cái bệnh nghiện đánh bạc của họ nặng vô cùng, nặng đến nỗi ai cũng ngán họ ! Nếu có ai bằng lòng gây cuộc với họ, là họ cảm thấy sướng hơn lên tiên ! Ăn hay thua, họ không mãi mai chú ý !

Đồ Kiêu Kiêu cười lớn:

- Ta không tin trên đời có người nghiện đồ bạc đến cỡ đó ! Trừ ra...

Bà đột nhiên dừng lại, trừng mắt nhìn Lý Đại Chủ, đoạn tiếp luôn:

- Lão ấy phải không ?

Lý Đại Chủ mỉm cười:

- Trừ lão ra, còn ai nữa ?

Cáp Cáp Nhi vụt vỗ tay kêu bốp một tiếng:

- Ha ha ! Ta biết rồi ! Cái thứ nghiện đồ bạc cỡ đó, trên đời này không thể có đến hai người được !

Đồ Sát cau mày:

- Có phải là Hiên Viên Tam Quang thật không ?

Lý Đại Chủ cười nhẹ:

- Tự nhiên là thật !

Đồ Sát tiếp:

- Người thấy rõ lão ta ?

Lý Đại Chủ gật đầu:

- Ta thấy lão, song lão không thấy ta, chỉ vì lúc đó mắt lão ta chong chong vào mấy quân bài, không hề nhìn nơi nào khác. Dù cho phụ thân lão đứng bên cạnh, lão xung không nhận ra, hướng hồ ta !

Đồ Kiền Kiền thốt:

- Đúng vậy ! Lúc lão mê sòng, đừng mong lão nhận ra người thân nào cả ! Nhưng người có thấy lão chung tiền chứ ?

Lý Đại Chủy gật đầu:

- Thấy chứ ! Sòng phẳng lắm ! Thua, thì lão chung, ăn, thì chỉ nhận cú đầu ! Mỗi lượng bạc là một cái cú đầu, mỗi năm tiền là một cái võ vào mông, cho nên canh bạc nào mà lúc ăn, thì người ta thấy đầu người cúi cúi như chày mổ, tiếng võ mông bép bép, tiếng cười hắc hắc đặc ý của lão, vang lên nghe buồn cười lạ !

Đồ Kiền Kiền tiếp:

- Lão là tay bạc kỳ nhất trên đời, khi chơi, phải chơi cho đủ ba cái hết, cho nên mới có biệt hiệu "Tam Quái" là hết đêm, hết người chơi, hết tiền. Thiếu một cái hết, là lão còn ngồi mãi tại sòng, không tiền thì đánh bằng sanh mạng ! Chơi như lão, dù có tài thánh, lâu dần rồi cũng phải thua sạch sành sanh !

Cáp Cáp Nhi nói lời:

- Cho nên, nếu cần chơi, lão dám tìm bạc vạn mà chơi, còn mua một đôi giày mà mang, lão lại không can đảm chữa lại một đồng nào. Mùa đông tháng giá, thấy lão mang đôi giày mà thảm thương cho lão quá, mũi lủng ló ngón, gót rách bầy chân !

Đồ Kiền Kiền gật đầu:

- Đúng vậy, lão là người nghèo nhất nước ! Chẳng rõ lão đào đâu ra lắm bạc mà chơi ngông như thế ?

Lý Đại Chủy đáp:

- Ta không hỏi lão được, thì làm sao biết ?

Đồ Kiền Kiền cau mày:

- Là bằng hữu cũ, gặp nhau rồi, chẳng lẽ người không gọi lão một

tiếng nào sao ?

Lý Đại Chủy cười nhẹ:

- Hai mươi năm trước, lão có bức ta gầy sòng với lão một lần. Sau lần đó, gặp lão là ta nhúc đầu ngay, các người biết chứ, trừ cái việc ăn thịt người ra, bình sanh ta không làm việc gì bất lương khác !

Bạch Khai Tâm cười lạnh:

- Nội cái việc ăn thịt người cũng đủ là bất lương lớn rồi, người còn muốn gì nữa ? Chỉ nội cái việc đó cũng đủ đưa người xuống mười tám tầng địa ngục rồi. Nếu người còn làm việc gì bất lương khác, ta chẳng biết diêm vương sẽ an trí người nơi nào !

Lý Đại Chủy cười vang:

- An trí trên chiếc giường của mẹ người chứ ở đâu ?

Bạch Khai Tâm nhảy dựng lên, toan làm dữ, chợt Đồ Sát hỏi:

- Còn cái người hùn vốn làm ăn với lão, người có nhận ra là ai chẳng ?

Lý Đại Chủy đáp:

- Bình sanh, ta chưa gặp y lần nào.

Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Hình dáng y ra sao ?

Lý Đại Chủy cười, đáp:

- Nhỏ, gầy đét, tướng mạo tầm thường, chắc chắn là không hợp nhãn người !

Đồ Kiêu Kiêu thản nhiên:

- Biết đâu ta chẳng tìm được thú vị Ở mẫu người đó !

Bạch Khai Tâm chen vào:

- Riêng ta, ta lại thích những con người như vậy ! Ta muốn biết trong trường hợp nào y được Hiên Viên Tam Quang chấp nhận giao tình. Đồng tiền Hiên Viên Tam Quang chung ra cho các con bạc, chỉ sợ do y cung ứng !

- Đồ Kiêu Kiêu chớp mắt:

- Hai chúng ta đã nhận ra con người đó có thú vị, thì đêm nay, chúng ta cùng đi xuống thị trấn xem mặt y đi !

Lý Đại Chủy ngăn:

- Hiện tại, dụng cụ phá núi đã có rồi ! Di Hoa Cung chủ thì bị nhốt cũng được hai ngày rồi, đêm nay chúng ta nên bắt tay vào việc !

Đồ Kiêu Kiêu cười mỉa:

- Hoa Vô Khuyết không nóng nảy, sao người nóng nảy ?

Bạch Khai Tâm lạnh lùng:

- Cái đó gọi là hoàng đế tỉnh bơ, còn thái giám thì lính quỳnh.

Lý Đại Chủy trả miếng:

- Nếu ta là thái giám, thì ai sanh người ra ?

Đúng như Lý Đại Chủy đã tường thuật, đêm đã khuya rồi, mà đèn còn sáng, thiên hạ tấp nập trên đường phố.

Đến thị trấn vào đầu đêm, mãi đến khuya, Đồ Kiêu Kiêu cố công dò la tin tức về người đồng bạn với Hiên Viên Tam Quang, song chẳng thu thập được chi tiết nào mới lạ.

Bất quá, những người mà bà tiếp xúc, đều nói rằng kẻ đó nghiện đánh bạc cao độ hơn cả Hiên Viên Tam Quang, nếu không gầy sòng là dám điên lên mà chết lắm !

Bạch Khai Tâm cười, thốt:

- Lần này thì Ác Đồ Quỷ đã tìm được tri âm rồi !

Đồ Kiêu Kiêu trầm ngâm một chút:

- Ta độ chừng người đó có điều chi làm cho y thương tâm cùng cực cho nên mượn thú đánh bạc kích thích hầu lãng quên niềm đau, bởi bất cứ ai lao đầu vào cuộc đen đỏ rồi là quên hết sự đời !

Bạch Khai Tâm hỏi:

- Bằng vào đâu người có ý tưởng đó ?

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Không bằng vào đâu cả, bất quá, ta tự hỏi tại sao trên đời này lại có kẻ mê đánh bạc hơn Ác Đồ Quỷ ! Hơn, là phải có lý do gì, chứ chắc chắn không do thị hiếu !

Họ vừa nói chuyện vừa đi theo đoàn người đánh bạc, đến khách sạn duy nhất trong thị trấn.

Khách sạn dĩ nhiên không lớn lắm, lại chứa hàng trăm, hàng ngàn người, cơ hồ đổ vỡ trong bất cứ phút giây nào.

Hiên Viên Tam Quang mở sòng ngay trong cái khách sạn đó.

Khách sạn vốn chia ra bốn gian, hiện tại những bức vách ngăn đều bị hạ, thành một gian duy nhất.

Thêm một mảng tường bị đục thủng, để có chỗ chứa người.

Đồ Kiêu Kiêu bước vào, chỉ thấy trước mắt là một biển người, không thấy Hiên Viên Tam Quang đâu cả.

Tuy nhiên, bà nghe được thanh âm của lão ta.

Một người vừa cười vừa thốt vang vang:

- Thong thả chứ, từng người một bước tới chứ ? Chen lấn để xô đẩy nhau như vậy, rủi chết thì ai đền nhân mạng cho ?

Bạch Khai Tâm mỉm cười:

- Chúng ta chường mặt ra, chắc là Ác Đồ Quỷ phải giật mình như chạm điện !

Đồ Kiêu Kiêu bảo:

- Chờ một chút:

Bạch Khai Tâm hừ một tiếng:

- Đã đến đây rồi, còn chờ cái gì nữa ?

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Chờ xem kẻ hùn vốn với Ác Đồ Quỷ là con người như thế nào ?

Bạch Khai Tâm cười mỉa:

- Trước mắt người là lưng người, là mông người, người còn trông thấy gì được mà chờ xem ?

Đồ Kiêu Kiêu đảo ánh mắt một vòng, rồi lôi Bạch Khai Tâm đến một góc tường, sau đó nhanh như chớp vươn tay điểm huyệt hai người đứng trước mặt, hai người ấy ngã xuống liền.

Không ai để ý đến sự việc vừa xảy ra.

Đồ Kiêu Kiêu thản nhiên đứng lên thân thể kẻ ngã, cho được cao hơn một chút.

Nhờ vậy, bà mới trông thấy Hiên Viên Tam Quang.

Hiện tại, là canh bạc chẵn, lẻ.

Trên mặt bàn, có trái tám bố trắng, giữa tám bố, có vẽ một đường

đen, bên tả là lẽ, bên hữu là chẵn.

Nhà cái giữ bên lẽ. Nếu xúc xắn chỉ mặt lẽ, là con bạc bên phải phải cúi đầu.

Hiên Viên Tam Quang đang lắc xúc xắn.

Khua áo không cài, một bên xệ xuống, tóc tai rối loạn, đầu vấn chiếc khăn màu tím, biến thành đen vừa thô vừa thú, mắt nhờn, mồ hôi mướt, mắt nổi gân đỏ chằng chịt, hiện tại lão không còn một điểm nhân dạng.

Trước mặt có mấy chiếc bành bao, vật đó nuôi sống lão qua mấy đêm ngày liên tiếp không ngủ, không cơm, có lẽ lão không còn thì giờ để mà ăn cơm nữa.

Tuy nhiên, niềm hứng thú tỏa rực khắp thân hình lão, không chỉ ở thân sắc mà

thôi.

Giọng đã khàn rồi, mà lão không ngừng la hét.

Bạch Khai Tâm không nhịn được cười, thốt:

- Mê chi mà mê cực độ ! Tội quá, rõ là lão sống để đền trả một tiền khiêu !

Đồ Kiêu Kiêu cười nhẹ:

- Người cho là cái tội, song lão thì cho là cái thú ! Dù cho ngồi ngay trên bãi cứt mà mở sòng, lão cũng chẳng nghe thú.

Bà nhìn người bên cạnh Hiên Viên Tam Quang.

Bạch Khai Tâm cũng nhìn theo bà.

Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Người có gặp hấn lần nào chưa ?

Bạch Khai Tâm trầm ngâm một chút:

- Mừng tượng có...

Đồ Kiêu Kiêu chớp mắt:

- Hấn là ai ?

Bạch Khai Tâm lại suy nghĩ một chút:

- Hiện tại, ta không nhớ nổi...

Đồ Kiêu Kiêu hừ một tiếng.

Phía trong, Hiên Viên Tam Quang hét:

- Đặt đi chứ ! Ta khai chén đây nhé !

Trên mặt bàn, con bạc đặt tiền rần rần xuống cả hai bên chẵn lẻ.

Bên cạnh, còn có mấy kẻ đang cúi đầu. Hiện nhiên, kẻ thua quá nhiều, canh bạc trước đã qua, canh sau nối tiếp mà chúng chưa trả nợ kịp.

Hiên Viên Tam Quang lắc chiếc chén bễ, các hạt xúc xắc vang cạch cạch không ngừng.

Người bên cạnh lão trừng mắt nhìn, mồ hôi đầm ướt trán. Hiên Viên Tam Quang hét:

- Mở !

Chiếc chén theo tay lão, lật rạ

Hồi 112

Tay Bạc Ngông Nhất

Tiếng hoan hô vang lên như tràng pháo lịnh.

Có kẻ cười lớn, thốt:

- Bả điếm ! Lẻ đúng rồi ! Ta ăn rồi !

Hiên Viên Tam Quang cũng cười lớn không kém:

- Có kẻ ăn tất có kẻ thua ! Kẻ ăn cứ lãnh bạc, kẻ thua cứ cúi đầu, gật cho đủ số !

Lão chụp một cục tiền, đếm rồi thốt:

- Năm mươi lượng ! Người định xơi ngon năm mươi lượng của ta ! Xui cho người ! Lấy bạc lại đi, rồi bước ra đây mà gật đầu đủ năm mươi cái !

Không ai nhận số tiền, như vậy là người đó không chịu gật đầu.

Hiên Viên Tam Quang hỏi luôn ba lượt, vẫn không có người nhận.

Người nhỏ thó, đen đúa ngồi bên cạnh lão, vụt chộp thân hình lên, bay ra rồi bay vào, tay có xách đầu một con bạc.

Con bạc kêu lên như heo bị chọc tiết:

- Không phải tôi ! Tôi không có đặt số tiền đó.

Đồ Kiêu Kiêu biến sắc, kêu khẽ:

- Thuật khinh công cao tuyệt !

Bạch Khai Tâm buột miệng tán theo:

- Đáng phụ thật !

Đồ Kiêu Kiêu trầm giọng:

- Khinh công cao, thân pháp lại cổ quái, con người này quả hiếm thấy trên đời. Bình sinh ta chưa hề gặp một tay nào như vậy.

Bạch Khai Tâm cau mày:

- Lạ quá ! Mừng tượng ta có gặp hãn ở đâu đây ! Bất quá ...

Đồ Kiêu Kiêu cười lạnh:

- Bất quá, bây giờ người quên mất rồi, phải không ?

Bạch Khai Tâm cười hì hì:

- Ủ !

Lúc đó, người đen đúa nhỏ ôm đặt hán tử trên mặt bàn. Hán tử kêu rói rít:

- Không phải tôi ! Không phải ! Các vị trông lầm rồi !

Hiên Viên Tam Quang chụp gã, nhấc bổng lên, quát:

- Người tưởng con mắt của bọn ta vô dụng rồi à ? Người cứ hỏi những người chung quanh đây xem, bọn ta có trông lầm hay chẳng ?

Lão giận quá, vừa tát tay vào mặt gã hán tử, vừa mắng:

- Chơi gian, chơi lận, còn có thể được, chứ chơi quyết, thua mà không chung là ăn đòn gấp ! Đã không biết điều sao còn vác mặt đến đây thử thời vận ? Cút đi cho ta khỏi chướng mắt !

Lão quăng hán tử đó bay qua đầu đám đông.

Sau màn trưng trị tên chơi quyết, không một ai dám giở thói gì nữa.

Trong phút giây, sòng bạc huyền não trở lại như cũ.

Đồ Kiêu Kiêu lắc đầu, mỉm cười thốt:

- Ta nghĩ, Ác Đồ Quỷ nên đổi hiệu là Phong Đồ Quỷ mới đúng hơn.

Bạch Khai Tâm cười sặc sặc:

- Phải lắm ! Phải lắm ! Không còn danh hiệu nào xứng đáng hơn cho lão !

Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Còn cái gã đen đúa nhỏ ốm kia, kỳ quái thật, sao lại sẵn sàng hiệp bọn với một lão điên ? Chẳng lẽ tiền bạc đó trời cứ đổ xuống vô tận cho họ ? Họ làm gì có lắm bạc mà chơi ngông thế ?

Rồi bà tiếp luôn:

- Có lẽ tiểu tử xuất thân là cự phú, bởi ít tuổi đời nên chưa rõ giá trị đồng tiền, khi hấn ở cái tuổi của ta, hấn mới biết đồng tiền đáng yêu như thế nào !

Bạch Khai Tâm phụ họa:

- Cho nên, người ta thường nói, nhất của nhì con ! Chưa đến tuổi năm mươi, nhất định chẳng ai hiểu nổi câu đó !

Đồ Kiêu Kiêu trừng mắt:

- Ai nói ta năm mươi tuổi rồi ? Cho người biết, năm nay ta chỉ có ba mươi tám cái xuân xanh thôi ! Ba mươi tám tuổi, ta vẫn hiểu câu đó rồi !

Bạch Khai Tâm cười hì hì:

- Năm trước người ba mươi chín tuổi, năm nay là ba mươi tám !

Đồ Kiêu Kiêu lạnh lùng:

- Nam nhân làm gì biết được một nữ nhân đến ba mươi tuổi rồi thì cái tuổi dừng lại độ đó không tăng thêm nữa, ít nhất cũng từ năm năm !

Khi họ đến tuổi bốn mươi rồi, thì tuổi bắt đầu đi ngược trở lại ba mươi chín, ba mươi tám, ba mươi bảy ...

Hiên Viên Tam Quang hét:

- Các người đặt tiền xong chưa ? Ta sắp khui chén đấy nhé !

Một tiếng cạch vang lên, Hiên Viên Tam Quang vừa chụp chén, bỗng có một người kêu lên:

- Khoan ! Chờ tôi một chút !

Thanh âm do nữ nhân phát ra. Người thốt còn ở bên ngoài cửa, nhưng tiếng thốt vọng vào, át cả tiếng huyền não bên trong.

Hiên Viên Tam Quang cười đáp:

- Cái lệ cờ bạc, ai đến trễ thì chơi canh sau, không kịp canh này còn canh kế, đâu có thể vì một người mà bắt nhiều người phải chờ ? Tuy nhiên, giọng nói nghe êm tai quá, ta cũng phá lệ chờ người !

Âm thanh trong trẻo đó tiếp nối:

- Đa tạ !

Ai ai cũng muốn thấy con người đó như thế nào, bởi âm thanh hấp dẫn lạ lùng.

Họ đều quay đầu, nhóng cổ.

Họ chẳng thấy gì cả, chỉ thấy đám người chen chút tại cửa ngõ rạp qua hai bên, đồng thời kêu la oải oải.

Rồi có người hét:

- Tránh ra ! Tránh ra cho người ta đi qua !

Kế đó, năm sáu đại hán xuất hiện, mặc áo gấm, hùng mãnh như những chiếc tháp sát, tay cầm roi da, họ xông vào như hùm, như hổ quần giữa đàn dê.

Trong đám con bạc, cũng có lắm tay khá, khi nào lại chịu để cho kẻ đến sau dành chỗ trước ? Họ phun râu, tròng mắt, định sanh sự, nhưng rồi thấy khí thế của bọn đại hán áo gấm, họ ngán ngay, nhin luôn mà núp mình qua hai bên, nhượng lối !

Bọn đại hán lại đẩy đám người sát vào hai bên tường.

Cả Đồ Kiêu Kiêu và Bạch Khai Tâm cũng bị dồn luôn.

Bạch Khai Tâm cau mày, thốt:

- Bọn tiểu tử này hống hách quá, để ta cho chúng một bài học mới được !

Đồ Kiêu Kiêu chớp mắt, mỉm cười:

- Đừng nóng ! Nếu người muốn xem một tấn kịch thích thú, thì nên tuyệt đối bất động !

Vừa lúc đó, có thêm bốn đại hán áo gấm nữa, tiến vào, cứ hai tên khiêng một chiếc rương, trông dáng điệu của chúng thì rương hẳn là phải nặng lắm.

Chúng mang hai chiếc rương đến trước bàn, đặt xuống đó, đoạn phân ra đứng hai

bên.

Hiên Viên Tam Quang đảo đôi tròng mắt mấy lượt, cười vang, rồi thốt: - Không ngờ một tòa miếu nhỏ lại được bề tát viếng thăm !

Lão võ nhẹ tay lên đầu vai người đen đúa nhỏ thó bên cạnh, lại cười, rồi tiếp:

- Huynh đệ Ơi ! Có phải huynh đệ đã nói là không có tay chơi xứng đáng để chơi một phen cho sướng phải không ? Lão phu tưởng là đã đến lúc cơn ngựa ngáy của huynh đệ được gãi bằng thích rồi đó nhé !

Người đen đúa không lộ vẻ cảm nghĩ nào. Y cũng chẳng nói một tiếng gì, nếu đôi mắt không mở thao láo thì người ta phải cho là y đang ngủ say.

Cũng vừa lúc đó, ba mỹ nhân bước vào, ba thiếu phụ có vẻ đẹp mà hai tiếng "mỹ nhân" chỉ hình dung được một phần nhỏ thôi.

Sòng bạc nào lại chẳng có tiếng ồn ào, song ba nàng vào rồi, là cả đồ trường im thin thít.

Sòng bạc biến thành một bãi tha ma, một phần mộ với trăm ngàn tượng đá, những tượng đá há mồm, trợn mắt.

Ba thiếu phụ có dụng mạo tương tự nhau sáu bảy phần, xem chừng họ là tỷ muội của nhau.

Họ không mặc y phục sắc sỡ, sang quý, song nàng nào cũng có cử chỉ đại phương.

Một vài món trang sức nơi người họ, cộng với tánh cách đại phương, thừa nói lên cái thân phận cực cao của họ.

Đừng nói là ở tại một tiểu trấn xa xôi này, cho dù ở tại kinh thành, các nàng xuất hiện là nổi bật ngay, vượt hẳn hạng tiểu thơ quyền môn thế phủ.

Bạch Khai Tâm vốn là tay hiếu sắc, trông thấy ba nàng rõ dãi ngay.

Đồ Kiều Kiều cười khế, rỉ bên tai y:

- Người động tâm rồi phải không ? Đừng ! Ta thành thật khuyên người !

Bạch Khai Tâm hừ một tiếng:

- Tại sao chứ ?

Đồ Kiều Kiều đáp:

- Tại vì thứ đó khó trêu vào lắm lắm !

Bạch Khai Tâm lại hừ một tiếng:

- Họ là ai ? Tại sao lại khó trêu ?

Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Tuy ta không biết họ là ai, nhưng ta đoán được toàn là những tay độc ! Họ là những trái cấm, rồi người xem, đến cả Hiên Viên Tam Quang cũng nuốt không trôi nữa đấy !

Y phục bất đồng, dung nhan tương tự, ba nàng có dáng đi rất giống nhau. Họ đã đến trước mặt Hiên Viên Tam Quang, họ cùng cười.

Nàng vận áo tím thốt:

- Để các hạ chờ lâu, thật lỗi quá.

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Không quan hệ ! Từ lâu tại hạ chưa có dịp gây sóng với mỹ nhân, dù có phải đợi lâu hơn chút nữa, cũng được như thường.

Lão có lẽ độ đối với ngoại nhân, thật là một sự hiếm có, một ngoại lệ vậy.

Bạch Khai Tâm mỉm cười:

- Thì ra, Ác Đồ Quỷ cũng biết thích mỹ nhân !

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Sở dĩ lão nhã nhận như vậy là vì canh bạc chưa bắt đầu, Khi có sự ăn thua rồi, lão chỉ nhìn thấy những con bài, những hạt xúc xắc, ta đã nói, đến cả cha lão, lão còn không liếc mắt, hà huống nữ nhân !

Bạch Khai Tâm gật đầu:

- Đúng ! Cũng như con lang, con sói đang đói, gặp mỹ nhân, thì chỉ thấy thịt, chứ đâu thấy sắc !

Bọn đại hán áo gấm mang vào ba chiếc ghế, dùng tà áo gấm lau sạch bụi, rồi cung cung kính kính mời ba nàng ngồi.

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay.

- Hiện tại, xin mời tam vị cô nương đặt đi cho !

Thiếu phụ áo tím quay sang đại hán áo gấm đứng bên cạnh, khẽ gật đầu.

Đại hán mở nắp một chiếc rương, bạc trong rương chiếu sáng, làm mọi người hoa

mắt.

Người ta hoa mắt, Hiên Viên Tam Quang lại sáng mắt, cười thốt:

- Thì ra cô nương có chuẩn bị đánh lớn đây mà ! Tìm đến tại hạ, là cô nương tìm đúng người rồi !

Thiếu phụ áo tím hỏi:

- Tiền đặ có giới hạn không ?

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Cô nương yên trí cứ tùy tiện đặ, càng nhiều càng tốt, nhà cái thừa sức chung nếu thua !

Thiếu phụ gật gù:

- Vậy là tốt !

Nàng vỗ tay:

- Năm vạn ! Chấn !

Năm vạn !

Nàng buông giọng thân nhiên, xem như nói đến một mảng lông ?

Năm vạn là cả một sự nghiệp tổng hợp của toàn thể tay chơi hiện diện !

Bạch Khai Tâm giật mình hỏi:

- Có thật là họ đến đây đánh bạc chẳng ?

Đồ Kiêu Kiêu lắc đầu:

- Chắc là không ! Hạng người đó, nếu muốn chơi bạc thì đâu cần phải đến những chốn như thế này ?

Bạch Khai Tâm cau mày:

- Chẳng lẽ họ đến tìm Ác Đồ Quỷ mà sanh sự ?

Đồ Kiêu Kiêu trầm ngâm một chút:

- Hiện tại, ta không thể ước đoán được dụng ý của họ, tuy nhiên, mình cứ đợi xem, đêm nay, Hiên Viên Tam Quang phải vất vả với họ lắm đó !

Lúc đó, người nhỏ thó bên cạnh Hiên Viên Tam Quang như bừng tỉnh mộng, mặt y sáng rực lên.

Hiên Viên Tam Quang xoa xoa hai tay liên hồi, lưỡi nhả không ngừng:

- Tốt ! Tốt quá ! Cô nương càng đặt lớn, tại hạ càng thích thú !

Hai bàn tay to bằng mặt quạt bông chụp chiếc chén, miệng há rộng, lão quát to:

- Mở !

Hai hạt xúc xắc ngửa mặt đó, một hạt một điểm, hạt kia bốn điểm.

Có người trong đám đông thở dài, lẩm nhẩm:

- Năm điểm ! Lẻ ! Nhà cái ăn !

Thiếu phụ áo tím không chớp mắt, mừng tượng năm vạn thua, bằng giá trị năm đồng tiền.

Nàng vẫy tay:

- Năm vạn nữa ! Vẫn mặt chẵn luôn !

Hiên Viên Tam Quang cười tít:

- Hay quá ! Cứ đặt ! Cứ đặt !

Xúc xác lại reo lác cách trong chiếc chén. Rồi chén mở ra, bày hai mặt, một tam, một lục.

Lại lẻ !

Thiếu phụ áo tím đặt mặt chẵn luôn sáu lần. Mặt lẻ hiện lên sáu lần.

Hai chiếc rương đã cạn một.

Người trong sòng bạc xuất hạn ước đầu.

Nàng áo tím vẫn thản nhiên, mặt không đổi sắc ?

Hai nàng hai bên cứ cười cười nửa nụ, không nói gì, không cau mày, không biến đổi tư thế ngồi.

Hiên Viên Tam Quang tươi hẳn ra, cười vang:

- Đặt đi ! Đặt đi !

Nàng áo tím hỏi:

- Còn bao nhiêu ?

Đại hán áo gấm đáp:

- Hai mươi vạn !

Nàng áo tím điềm nhiên:

- Đặt hết !

Đại hán rợn mình, hỏi:

- Chấn hay lẻ !

Nàng áo tím buông nhẹ:

- Vẫn mặt chấn !

Nàng không bỏ mặt chấn.

Đám đông bắt đầu xao động. Nhưng hạt xúc xích vừa reo lập tức mọi người cùng im lặng, và bao nhiêu ánh mắt đều hướng dồn về chiếc chén.

Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Cô nương vẫn giữ mặt chấn ?

Thiếu phụ điềm nhiên:

- Chấn !

Hiên Viên Tam Quang, gật gù:

- Ta phục ! Phục thật sự !

Lão dùng đến tiếng ta ! Thế là Ác Đồ Quỷ đã hiện hình trọn vẹn.

Bây giờ, sự đòi hỏi với lão gom vào chiếc chén trước mặt, để tập trung trên hai hạt xúc xích.

Người ngồi bên cạnh lão bắt đầu rịn mồ hôi trán.

Bỗng, một tiếng quát vang lên:

- Mở !

Vẫn lẻ ! Lẻ lần thứ bảy !

Năm mươi vạn bạc ! Bảy lần lẻ !

Người ngoài cuộc xì xào bàn tán, tiếc rẻ, tiếc mắc, có kẻ toát mồ hôi lạnh.

Người trong cuộc thản nhiên, mặt không đổi sắc.

Hiên Viên Tam Quang cũng không giữ được bình tĩnh. Lão giật mình, tự hỏi, hôm nay sao mà may mắn thế !

Ba nàng từ từ đứng lên, từ từ quay mình, dợm bước ra.

Hiên Viên Tam Quang vụt gọi:

- Ba vị khoan đi !

Nàng áo tím day đầu lại:

- Các hạ có điều chi chỉ giáo !

Hiên Viên Tam Quang thốt:

- Hơn năm mươi năm đánh bạc, trừ hoàng đế ra, bởi tại hạ chưa có dịp chơi với hoàng đế nên không rõ như thế nào, tại hạ không hề thấy tay chơi hào sảng như các vị.

Nàng áo tím cười duyên:

- Đa tạ !

Hiên Viên Tam Quang tiếp:

- Gặp đối thủ cỡ đó, tại hạ đâu có thể xem như khách qua đường, buông lời dễ dàng !

Nàng áo tím hỏi:

- Các hạ muốn bọn này tiếp tục ?

Hiên Viên Tam Quang hỏi lại:

- Cô nương không muốn gỡ gạt sao ?

Nàng áo tím mỉm cười:

- Rất tiếc hôm nay bọn tôi thua sạch . Xin hẹn hai hôm nữa.

Hiên Viên Tam Quang thốt:

- Lệ cờ bạc, không chấp nhận chơi chọi, song đối với cô nương, tại hạ bằng phá cái lệ đó. Cô nương cứ tiếp tục, cứ đặt, bao nhiêu cũng chẳng sao !

Nàng áo tím hỏi:

- Các hạ tin được bọn tôi ?

Hiên Viên cười ha hả:

- Chỉ cần cô nương bằng lòng tiếp tục, tại hạ sợ gì cô nương thiếu một vài lượng chứ ?

Nàng áo tím trầm ngâm một lúc, rồi cả ba dùng ánh mắt hỏi ý kiến nhau.

Sau cùng thì họ quay mình trở lại, bước tới chỗ cũ, trước chiếc bàn.

Đồ Kiêu Kiêu thấp giọng thốt:

- Ta biết mà, khi nào Ác Đồ Quỷ để cho họ ra đi dễ dàng.

Bạch Khai Tâm tiếp:

- Xem ra, ba nàng đó là những tay non, người ta toan dìm xuống nước mà cũng chẳng hay biết chi cả ! Ha ha ! Họ muốn gỡ gạt, chỉ sợ mất luôn cả quần !

Đồ Kiền Kiền hỏi:

- Người tưởng họ muốn gỡ gạc !

Bạch Khai Tâm hừ một tiếng:

- Không gỡ gạc thì làm gì chứ ? Người đã nói họ đến đây để gây phiền phức cho Ác Đồ Quỷ, song họ đã thua hết và lại đi ngay, họ có ý ác gì đâu ?

Đồ Kiền Kiền chỉ cười, không đáp.

Hồi 113

Tình Hữu Độc Chung

Mặt tươi hẳn lên, Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Cô nương đặt bao nhiêu ?

Nàng áo tím cười đáp:

- Tuy các hạ tin tưởng nơi tôi, song tôi không muốn phá cái lệ của các hạ. Hà hưởng, đánh bạc mà không tiền, chỉ nói cái miệng suông thì đâu có gì là hứng thú ?

Hiên Viên Tam Quang cười vang:

- Phải ! Phải đó ! Các vị sành điệu quá !

Bồng lão ngưng cười, rồi trừng mắt, hỏi:

- Nhưng hôm nay cô nương đã thua sạch tiền rồi mà ?

Nàng áo tím điềm nhiên:

- Tiền thì thua hết, song người vẫn còn nguyên số !

Hiên Viên Tam Quang giật mình:

- Người ?

Thiếu phụ cười nhẹ:

- Người, cũng có lúc đem ra đánh bạc được vậy chứ ? Là con quỷ cờ bạc, ai lại không hận rằng thiên hạ không ngủ hết, để xuất hồn mà chơi bạc ? Các hạ đã quen cái thú đỏ đen suốt năm mươi năm rồi, chẳng lẽ lại không biết điều đó ?

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Biết chứ ! Biết chứ ! Không ngờ cô nương thấu triệt đạo lý đồ đen ghê. Chẳng kém tại hạ tí nào !

Thiếu phụ áo tím tiếp:

- Nam nhân lúc thua đậm, không có vốn gỡ gạt kịp, dám đem vợ đặt cược như thường ! Nữ nhân không có vợ, thì tự mình đặt mình thay bạc !

Nàn cười nhẹ, tiếp luôn:

- Cho nên, lối chơi của nữ nhân có phần độc đáo hơn lối của nam nhân !

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay reo lên:

- Hay quá ! Hay quá ! tại hạ đi khắp bốn phương trời, mãi đến lúc gần về lòng đất lạnh mới gặp đối thủ !

Lão lại tiếp:

- Cô nương có điều kiện gì, cứ nói ! Nhất định là tại hạ sẵn sàng đáp ứng !

Thiếu phụ áo tím thốt:

- Rất giản đơn ! Đặt một người, đánh một canh ! Hết người này đến người khác.

Hiên Viên Tam Quang nhìn ba nàng một lúc, đoạn cười lớn:

- Người như các cô nương, tại hạ xét mình không xứng đáng về mặt giá trị, thì làm sao chung cho các cô nương được ?

Thiếu phụ áo tím đáp:

- Chẳng sao cả ! Chỉ cần biết là người đối với người thôi ! Giả như tôi ăn, thì một trong hai vị phải đi theo bọn tôi, chẳng cần biết giá trị của người đi theo đó, như thế nào !

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt:

- Nếu cô nương thua ?

Nàng áo tím cười nhẹ:

- Thì một trong ba chúng tôi phải đi theo các vị !

Đỗ trường lại lao xao.

Ai ai cũng hồi hộp chờ xem sự tình tiếp diễn như thế nào. Họ bàn tán, có người cho là Hiên Viên Tam Quang lợi lớn, có kẻ cho là lão mắc mưu.

Bạch Khai Tâm trừng mắt, càu nhàu:

- Chẳng lẽ ba nàng lại mê tít Hiên Viên Tam Quang ? Chứ nếu không thì làm gì lại đưa ra điều kiện đó ?

Đồ Kiêu Kiêu cau mày:

- Sự tình càng diễn tiến, ta càng mù mờ, chẳng hiểu gì cả. họ có ý tứ gì mà dẫ xác đến đây chứ ?

Hiên Viên Tam Quang thốt oang oang:

- Được lắm ! Được lắm ! Được không tưởng nổi !

Đợi lão dứt tràng cười, thiếu phụ áo tím thốt:

- Cái lối chơi đó, các hạ có đồng ý chẳng ?

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Đồng ý là cái chắc ! Nếu không, khi nào tại hạ tán thưởng, hoan nghinh ?

Nàng áo tím thốt:

- Còn cái vị bằng hữu của các hạ ? Có đồng ý hay không ?

Nàng hướng câu nói về Hiên Viên Tam Quang, song mắt lại nhìn con người đen đúa, nhỏ thó trầm lặng, vô ngôn.

Con người ấy có cái vẻ bí mật quá !

Thần sắc luôn bất biến, tư thế luôn bất động, miệng luôn bất ngôn, y như câm, điếc, tê dại. Y ngồi đó mà mường tượng ở tận đâu đâu.

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Lão đệ của tại hạ cũng đồng bệnh với tại hạ, không thích cái gì, chỉ thích đồ bác. Khi muốn chơi, bất cứ lối chơi nào cũng chấp nhận được cả !

Thiếu phụ áo tím chớp mắt:

- Tuy nhiên, tôi muốn nghe sự đáp ứng xuất phát từ miệng y !

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay lên đầu vai y, bảo:

- Nói đi, lão đệ !

Người đó như trong cõi mộng trở về đời, nhìn láo liên, hỏi:

- Nói cái gì ?

Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Nếu chúng ta thua, lão đệ có chịu đi theo các vị cô nương đó không ?

Người đó suy nghĩ một chút:

- Chịu !

Thiếu phụ áo tím hỏi dồn:

- Bất cứ đến nơi nào, các hạ cũng chịu đi ?

Người đó thở dài:

- Chiu ! Đối với tại hạ, địa phương nào cũng giống địa phương nào !

Thiếu phụ áo tím nhấn mạnh:

- Thế là thỏa thuận ?

Người đó buông gọn:

- Ừ !

Hiên Viên Tam Quang thốt:

- Các vị đừng tưởng vị lão đệ của tại hạ là khúc cây, tảng đá ! Thực ra y là một trang nam tử hán, một bậc đại trượng phu, nói làm sao giữ như vậy, không bao giờ chối bỏ.

Thiếu phụ áo tím gật đầu:

- Ta tin tưởng tuyệt đối !

Hiên Viên Tam Quang giục:

- Các vị bước tới mà đặt đi !

Rồi lão hỏi:

- Lần này, cô nương cũng đặt chẵn luôn ?

Dĩ nhiên câu hỏi hướng về thiếu phụ áo tím.

Thiếu phụ gật đầu:

- Chẵn luôn !

Chẵn, là mặt xui của nàng, nàng không sợ.

Đám con bạc than thở cho nàng, lo ngại thay cho nàng, khó mà kiếm được cái may trong cái rủi, nhất là ngoan cố giữ mặt xui.

Ai ai cũng cho là nàng phải thua.

Hiên Viên Tam Quang dưng lắc cái chén, bỗng dừng tay lại, hỏi:

- Cô nương là người Hồ Nam ?

Thiếu phụ áo tím lắc đầu:

- Không phải.

Hiên Viên Tam Quang mỉm cười:

- Không phải người Hồ Nam, sao lại có tánh khí như lừa ?

Lão lắc chén trở lại.

Thiếu phụ không giận, không nói gì, bình tĩnh nhìn chiếc chén nơi tay lão.

Một tiếng cạch vang lên, Hiên Viên Tam Quang đặt chiếc chén xuống bàn, bày tay còn che bên trên.

Lúc lắc chén, lão không khẩn trương, bởi xúc xắc còn reo, mọi người chỉ nghe reo quên cả lo ngại.

Nhưng khi xúc xắc ngưng reo rồi, là ai ai cũng khẩn trương.

Cũng như các tay đua đến nước rút.

Tuy nhiên, ba nàng tuyệt sắc thản nhiên như thường, hơn nữa, nàng nào cũng điềm nụ cười duyên. Mờng tượng họ không quan tâm đến điều ăn thua vậy.

Chính Hiên Viên Tam Quang cũng phải bội phục các nàng.

Một tiếng hét vang lên:

- Mở !

Thiết Tâm Nam và Bạch Phu Nhân không còn chịu đựng nổi nữa, ngã gục xuống.

Lý Đại Chủy cau mày, càu nhàu:

- Hai tiểu tử đó đi đâu thế ? Hay là đã gây sòng với Ác Đồ Quỷ rồi ?

Cáp Cáp Nhi với giọng cười muôn thưở, đáp:

- Người yên trí. Đem đao mà đặt lên cổ Bạch Khai Tâm, hấn cũng chẳng dám gây sòng với Ác Đồ Quỷ !

Lý Đại Chủy tiếp:

- Nếu họ muốn xem một lúc cũng đủ rồi, mặt Ác Đồ Quỷ có nở hoa đẹp đâu, mà xem mãi suốt đêm như thế ?

Bống, Đồ Sát thốt:

- Không cần đợi, chúng ta cứ khởi sự !

Lý Đại Chủy chụp một chiếc búa, cười lớn, thốt:

- Đáng lẽ chúng ta nên động thủ sớm hơn mới phải ! Ta tìn rằng nhện đói đến lúc này, Di Hoa Cung chủ không còn lực khí !

Cáp Cáp Nhi mỉa:

- Không ngờ Lý Đại Chủy cũng biết mê của búa ! Lão biến đổi rõ rệt !

Lý Đại Chủy hừ lạnh:

- Người tưởng ta nóng nảy về việc tìm mấy chiếc rương đó à ?

Cáp Cáp Nhi bửu môi:

- Chẳng lẽ không phải ?

Lý Đại Chủy thờ dài:

- Người kết giao bằng hữu với ta qua mấy mươi năm dài rồi, vậy mà người không thấu đáo một điểm nhỏ tâm sự của ta ! Điều đó làm ta đau lòng hết sức !

Cáp Cáp Nhi mỉm cười:

- Người tưởng ta không hiểu chủ ý của người hiện tại ?

Lý Đại Chủy trầm giọng:

- Người hiểu ?

Cáp Cáp Nhi đáp:

- Người nóng nảy là vì muốn vào đó gấp để xơi thịt Di Hoa Cung chủ, nhưng thịt người chết khó ăn, cho nên người muốn vào đúng lúc họ chưa tắt hơi cuối cùng ! Họ còn sống, là người mãn nguyện !

Lý Đại Chủy vỗ tay cười lớn:

- Tốt ! Tốt ! Cáp Cáp Nhi quả đúng là tri kỷ của Lý Đại Chủy !

Lão cất cao búa, giáng mạnh xuống một nhát.

Hoa Vô Khuyết vừa mừng, vừa khấn trượng.

Người ta phá lối vào sơn động, hẳn còn mong gì hơn ? Nhưng, Di Hoa Cung chủ như thế nào, đã chết rồi hay còn sống, mà sống thì còn khí lực để kháng cự không ?

Trong khi hẳn suy nghĩ, từng nhát búa vang lên âm âm, lửa bắn sáng trong đêm tối, từng tảng đá to rơi xuống âm âm.

oo Chiếc chén bật ra, hai hạt xúc xắc bàng những điểm đỏ tươi.

Hai mặt tứ ! Chấn !

Thiếu phụ áo tím thắng !

Nhiều con bạc hoan hô vang dội.

Hiên Viên Tam Quang tuy thua, song không khấn trương chút nào, trái lại, lão còn cười như chính lão ăn.

Lão thốt oang oang:

- Thần cờ bạc công minh đây ! Chẳng lẽ cứ để cho tị hạ ăn mãi, các cô nương thua mãi ! Có công bình như vậy mới giữ được đồ đệ lâu dài chứ ?

Thiếu phụ áo tím điểm một nụ cười:

- Các hạ chịu nhận là tôi ăn ?

Hiên Viên Tam Quang đáp nhanh:

- Đương nhiên là các cô ăn !

Thiếu phụ áo tím tiếp:

- Vậy thì nhà cái chung đi !

Hiên Viên Tam Quang đưa tay áo lau mặt:

- Thực sự các cô nương muốn bắt tị hạ đi theo ?

Nàng áo tím lắc đầu:

- Bọn này không muốn bắt các hạ.

Hiên Viên Tam Quang biểu lộ vẻ kinh dị, nhưng vẫn giữ nét cười, hỏi:

- Không bắt tị hạ thì bắt ai ?

Thiếu phụ áo tím đưa tay chỉ người đen đúa, nhỏ ốm:

- Vị đó !

Rồi nàng cười:

- Xin mời các hạ đi theo bọn tôi !

Người đen ồm, trầm ngâm một lúc, đoạn đứng phắt lên đứng đĩnh đi ra.

Hiên Viên Tam Quang nắm lại, hỏi:

- Người ... thật sự người muốn đi ?

Người đó đáp gọn:

- Ừ !

Hiên Viên Tam Quang cau mày:

- Tiền vốn sòng bạc một nửa về phần người.

Người đó thốt:

- Để lại cho người hết !

Tánh mạng còn chưa chắc sẽ ra sao, nghĩ chi đến ngoại vật ?

Hiên Viên Tam Quang thở dài.

Người đó đi vòng qua chiếc bàn, đến trước mặt ba nàng.

Thiếu phụ áo tím mỉm cười, thốt:

- Các hạ yên tâm, đi theo bọn tôi, nhất định là không thiệt thòi đâu.

Người đen ồm như xuất thần, không nghe gì cả, không nói gì cả.

Bọn thiếu phụ nhìn Hiên Viên Tam Quang, cùng cười, rồi cùng quay mình bước đi.

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt nhìn theo, bỗng quát lên:

- Hãy khoan !

Lão phi thân, lao vút qua bàn, thân hình to lớn rít gió vù vù, vọt luôn đến cửa, đứng chắn lối.

Thuật khinh công tuyệt diệu của lão khiêu động tiếng hoan hô của nhiều người.

Nhưng, thiếu phụ áo tím không hề chớp mắt, cười nhẹ, thốt:

- Bọn tôi không muốn tiếp tục đánh bạc nữa, các hạ tránh ra cho.

Hiên Viên Tam Quang cười lạnh:

- Bây giờ tại hạ mới rõ các vị đến đây là vì Hắc lão đệ cả tại hạ ! Các vị định bắt hắn đi để làm gì, đưa hắn đi đâu ?

Thiếu phụ áo tím cũng cười lạnh đáp:

- Điều đó thì các hạ không cần biết đến, chính các hạ đã nói, có thể chơi gian chơi lận, chứ không thể chơi quyết. Hiện tại, các hạ thua rồi, chẳng lẽ các hạ muốn quyết ?

Ác Đồ Quỷ thoáng đỏ mặt, chột hỏi:

- Giã như các vị thua, chẳng lẽ các vị thực sự đi theo tại hạ ?

Thiếu phụ áo tím điềm nhiên:

- Nếu chị em tôi thua, thì phải đi theo các hạ chứ sao, có điều bọn tôi nhiều người quá ... Hiên Viên Tam Quang vọt nheo mắt lại, nhìn thiếu phụ một lúc, đoạn hỏi:

- Chị em cô nương đông lắm à ?

Thiếu phụ gật đầu:

- Rất đông !

Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Có đến chín người không ?

Thiếu phụ trầm ngâm một chút:

- Không thừa, không thiếu !

Hiên Viên Tam Quang bỗng giương tròn hai mắt, còn người đen óm cũng giật mình, mặt biến đổi, mừng tưng bao nhiêu máu trong người đều bốc tụ trên đầu.

Y hỏi:

- Cô nương là ... là Mộ Dung ... Thiếu phụ áo tím cười nhẹ:

- Tôi là Thất nương, đây là Lục thơ, kia là Bát muội.

Hai nàng hai bên mỉm cười.

Nàng cao niên hơn hết nói:

- Tuy các hạ chưa gặp bọn tôi lần nào, song bọn tôi thì biết các hạ từ lâu.

Người áo đen vụt biến sắc mặt trắng nhợt, lùi lại từng bước, từng bước ... Mộ Dung Thất Nương cười nhẹ:

- Bọn tôi biết, các hạ nói lời nào là như mực đen bôi lên giấy trắng, vĩnh viễn không hề chối bỏ. Các hạ đã thua, là nhất định đi theo bọn tôi.

Hiên Viên Tam Quang bỗng ngẩng mặt lên trời bật cười dài, cười một lúc rồi thốt:

- Trên giang hồ, người ta đều nói, chín chị em họ Mộ Dung chẳng những người nào cũng chọn được vị trượng phu xứng đáng, mà còn là những tay bản lĩnh tuyệt vời !

Mộ Dung Thất Nương điềm nhiên:

- Nếu không có chút tài thì làm sao có chồng xứng đáng ?

Hiên Viên Tam Quang lại cười lớn:

- Nói nghe hay ! Hay quá !

Lão tiếp luôn:

- Trên giang hồ, người ta lại còn nói, trong chị em họ Mộ Dung, người có võ công cao hơn hết là Mộ Dung Song nhị thơ, và người giỏi việc hơn hết là Mộ Dung Thất nương. nhưng người thông minh và đẹp hơn hết lại là người em út, Mộ Dung Cửu.

Nghe nói đến tên Mộ Dung Cửu, người ốm đen liền đỏ mặt.

Hiên Viên Tam Quang lại tiếp:

- Kỳ thực, theo tại hạ nhận xét, về dung nhan, ba vị đâu có kém chi Mộ Dung Cửu ? Bất quá trong con mắt của nam nhân, người chưa thành hôn bao giờ cũng hơn người đã lập gia đình.

Mộ Dung Thất nương mỉm cười:

- Các hạ nói nghe được lắm ! Còn gì nữa, xin cứ nói đi !

Hiên Viên Tam Quang tiếp:

- Tại hạ còn biết, vận khí của vị Cửu cô nương không bằng vận khí của các người chị. Cửu cô nương đã thất tung một năm trời rồi, trong trường hợp bí mật. Tám người chị đều là những tay tài ba, lại giao du khắp trong thiên hạ, thế mà không tìm được người em xấu số đưa về tổ ấm gia đình !

Mộ Dung Thất nương lạnh lùng:

- Các hạ biết khá nhiều chuyện !

Mộ Dung Lục nương cười nhẹ, thốt:

- Trong vòng trời đất bao la, tìm một người đâu phải là chuyện dễ ?

Hiên Viên Tam Quang tiếp:

- Các vị không tìm được, nhưng Hắc lão đệ của tại hạ lại tìm được !
Đã thế, y lại còn hộ tống nàng về. Ngờ đâu, người ta không biết ơn y,
người ta chỉ còn thiếu có việc dùng roi, dùng gậy quất vào mông y
thôi ! Và cái việc đó, người ta định làm, sắp làm trong nay mai !

Mộ Dung Thất Nương thốt:

- Nhị thơ và Tam thơ tôi không tra vấn đâu, hai chị ấy không hề có ác
ý đối với y, bất quá hỏi y trong vòng một năm nay, Cửu muội có
những tao ngộ gì !

Mộ Dung Lục nương tiếp nói:

- Nhị thơ và Tam thơ quá quan tâm đến Cửu muội, cho nên lúc hỏi y,
hai chị ấy hơi nóng tính một chút. Trong tâm, họ hết sức cảm kích y.

Mộ Dung Bát nương tiếp theo:

- Cho nên, lúc y đi, họ kiên trì muốn y nhân sự thù lao trọng hậu.

Hiên Viên Tam Quang nói:

- Đúng, lúc y đi, họ nhất định muốn đưa cho y năm ngàn lượng vàng,
số đó thật ra không phải ít, tuy nhiên, nếu cần tổng khứ một gã ăn
mày, người ta cũng có thể quăng bỏ một hai vạn lượng nữa là !
Huống là Hắc Lão đệ của tại hạ với số đó !

Lão càng nói, gương mặt càng biến xanh, bỗng lão nhảy lên dựng
lên, đồng thời hét lớn:

- Hắc lão đệ của tại hạ lại kém hơn một gã ăn mày sao ? Y vì em út
của các vị suýt mất mạng mấy phen, hẳn chịu gian lao vất vả suốt
thời gian đóng vai trò vệ sĩ cho em út các vị, chẳng lẽ con người hy
sinh như thế đó chỉ để hy vọng mấy đỉnh leng keng vàng vàng trắng
trắng đó sao ? Các vị là những tay thông minh, chẳng lẽ không thấu
đạo sự tình ?

Mộ Dung Thất nương thở dài:

- Nào phải bọn tôi không thấu đáo ! Bất quá ... Hiên Viên Tam Quang cười lạnh:

- Bất quá, con rể nhà Mộ Dung toàn những chúa vàng, chúa ngọc, còn Hắc lão đệ của tại hạ là một mặt vận cùng đỉnh, không thể không quyền, không danh vọng, không địa vị. Cho nên các vị không gả Mộ Dung Cửu cho y !

Rồi lão nhảy dựng lên, phẫn nộ hơn trước, hét lớn hơn trước:

- Hắc lão đệ của tại hạ có điểm nào không xứng đáng với nàng chứ ? Dù tướng mạo không uy nghi song cũng là một nam tử hán, chân đạp đất, đầu đội trời, em út các vị có được người chồng cỡ đó, là do phúc đức tổ tông nhà Mộ Dung để lại !

Lão vung chân, múa tay, cơ hồ mấy móng tay của lão cào vào mặt mũi của Mộ Dung Thất nương.

Mộ Dung Thất nương vẫn không giận.

Trái lại, nàng thở dài, thốt:

- Bọn tôi biết y là con người rất tốt, rất xứng đáng với Cửu muội ... Hiên Viên Tam Quang cười lạnh:

- Bây giờ, cô nương mới biết ra à ?

Mộ Dung Thất nương nói tiếp:

- Đại thư tôi nói cho tôi biết, lúc chị trao năm ngàn lượng vàng trước mặt y, y không hề nhìn qua nửa mắt, mà cũng chẳng nói tiếng nào, lặng lẽ quay mình bước đi.

Hiên Viên Tam Quang cao giọng:

- Y bỏ đi như vậy, là chẳng đúng với tâm ý các vị sao ? Khởi mắt năm ngàn lượng vàng là một điều vui thích cho các vị, các vị còn theo tìm y làm gì ? Lại còn muốn mang y đi đâu ?

Mộ Dung Thất Nương thở dài, cất giọng buồn thẫm:

- Y đã tố cáo mọi việc với các hạ rồi, thì các hạ cũng biết luôn là mấy tháng gần đây, Cửu muội hằng sanh bệnh, mà bệnh lại chẳng nhẹ !

Hiên Viên Tam Quang cười lạnh:

- Cứ theo chỗ biết của tại hạ, thì lúc đưa nàng về, bịnh thể của nàng có phần khởi sắc, nếu các vị không nhận định là bịnh của nàng thuyên giảm, chỉ chỉ vì các vị không nỡ rút bỏ nàng ra, trao cho Hắc lão đệ thôi !

Mộ Dung Thất nương lại thở dài:

- Lúc đó, đích xác là chị em tôi có nhận ra Cửu muội khá hơn trước nhiều, bởi lúc ấy, mừng tượng Cửu muội nhận ra Đại thơ, ngờ đâu sau khi Hắc ... Hắc lão đệ đi rồi, bịnh tình của Cửu muội đột nhiên biến hoá ác liệt, ngoài ra suốt ngày không nói một tiếng, một câu !

Mộ Dung Lục nương cũng thở dài, tiếp nói:

- Cứ mỗi lần mở miệng là Cửu muội chỉ hỏi:

y đi rồi sao ? Sau cùng, Cửu muội không nói năng gì nữa, ngày ngày cứ đổ lệ mà thôi !

Người đen óm đó hiển nhiên là Hắc Tri Thù.

Y đứng đó, như tượng gỗ, nhưng nghe Mộ Dung Lục nương nói thế, y nhăn mặt, mừng tượng bị kẻ nào đó đâm một mũi dùi trúng tim.

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Thì ra cái vị Cửu cô nương đó cũng thuộc giống đa tình ! Thế là không uổng công Hắc lão đệ thiết tha qua bao ngày tháng !

Đến lượt Mộ Dung Thất Nương thở dài:

- Mãi đến lúc đó, chị em của tôi mới biết tâm ý của Cửu muội ! Bọn tôi hiểu rằng, trên đời này, mọi sự đều có thể miễn cưỡng được, chứ tình thì không !

Hiên Viên Tam Quang thốt nhanh:

- Chuyng quy, các vị cũng không đến đỗi quá hồ đồ !

Mộ Dung Lục nương nói tiếp:

- Bệnh tình của Cửu muội lợi hại như vậy, mà còn lãnh hội tình ý của y, đủ biết Cửu muội quả có tình thâm ý trọng với y ! Con người, ai có quả tim bằng sắt đá, để không xúc động trước sự tình ? Vô luận y là con người như thế nào, chị em tôi cũng không phản đỗi !

Mộ Dung Bát nương kết luận:

- Sở dĩ thế, chị em tôi phải xuất ngoại tìm người !

Mộ Dung Thất Nương tiếp theo:

- Chị em tôi thừa hiểu y có hành tung vô địch, phiêu lãng bốn phương trời, tự hỏi làm thế nào để tìm y, và biết có tìm được chẳng, thì may thay, Ngũ Phu thơ đi ngang qua vùng Võ Hán, gặp các hạ và y đang khai sông giỡn bạc !

Hiên Viên Tam Quang cau mày:

- Ngũ Phu thơ của các vị là ai ? Làm sao biết bọn tại hạ ?

Mộ Dung Thất Nương mỉm cười:

- Là Thần Nhãn Thơ Sanh Lạc Minh Đạo, trước đây mấy năm có gặp các vị một lần. Người nào qua mắt y một lần rồi là vĩnh viễn y không quên hình dáng.

Hiên Viên Tam Quang lắc đầu:

- Nhận ra tại hạ thì được, chứ còn Hắc lão đệ của tại hạ thì y làm sao nhận nổi ?

Hắc lão đệ hành sự thích âm thầm, dù cho thần cũng không hay, quỷ cũng không biết.

Người trong thiên hạ biết được mặt mày chân chánh của Hắc Lão đệ nghĩ cũng chẳng bao nhiêu Mộ Dung Thất Nương gật đầu:

- Đúng vậy ! Ngũ thơ phu vốn không biết mặt y, song vì muốn tìm y, Tam thơ có vẽ ra nhiều bức hình của y, Ngũ thơ phu chỉ nhìn qua hình là nhận được người, nếu là có gặp được người đó thì nhớ ngay là đã gặp ở đâu.

Mộ Dung Lục nương mỉm cười, tiếp:

- Tam thơ tôi có tài vẽ đến độ truyền thần. Một hôm, muốn đùa giỡn nhị thơ phu, Tam thơ tôi vẽ ngay hình Nhị thơ trên vách, Nhị thơ phu cứ tưởng là người thật, nên đàm đạo với hình suốt nửa ngày !

Mộ Dung Bát nương cười, nói luôn:

- Chẳng qua nhị thơ phu chúng tôi đêm nào cũng thức đọc sách rất khuya, đôi mắt thành ra kém.

Hiên Viên Tam Quang thở ra:

- Trong gia đình các vị có rất nhiều nhân tài, chẳng trách người giang hồ không ai dám trêu vào các vị !

Mộ Dung Thất nương tiếp:

- Nghe ngũ thơ phu cho biết như vậy, bọn tôi liền đến Võ Hán. Cũng may các vị khai sòng hào sảng quá, suốt vùng này ai cũng nghe danh, nhờ thế bọn tôi tìm được hai vị không khó khăn lắm.

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt:

- Các vị đừng hiểu lầm ! Cái nghề cờ bạc là nghề của tại hạ, Hắc Lão đệ tuyệt nhiên không phải là người của giới đỏ đen, chỉ vì tâm tình không được khoan khoái, mà thành ra mượn sòng giải muộn vậy thôi !

Ai thất bại trong tình trường mà chẳng lao đầu vào một trong hai thứ rượu hoặc bạc bài ?

Cái đạo lý đăc thất tương phản trong hai thứ này, từ cổ chí kim thường đưọc chứng minh không sai suyển ! Thắng tình thì thua bạc, thắng bạc thì bại tình.

Nhưng oái oăm thay, cái đạo lý đó do bọn cờ bạc bịa ra lại thời thường ứng nghiệm.

Chả trách, bao nhiêu người thất ý trong tình trường lại tìm gỡ gạc trong đồ trường.

Mộ Dung Thất nương mỉm cười:

- Tâm tình của y, bọn tôi biết rõ, bọn tôi còn hiểu y có tâm cao ý ngạo, nếu bọn tôi thành thật mà tìm y, thì chẳng khi nào y chịu đi theo về nhà với chúng tôi.

Mộ Dung Lục nương tiếp:

- Do đó, bọn tôi bắt buộc phải đóng vai những con bạc bất đăc dĩ.

Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Nếu các vị thua thì sao ?

Mộ Dung Thất nương đăp:

- Thì một trong các chị em tôi phải đi theo các vị.

Nàng hỏi:

- Đúg vậy không ?

Hiên Viên Tam Quang gật đầu:

- Đúg !

Mộ Dung Thất Nương mỉm cười:

- Nếu bọn tôi thua, thì Cửu muội sẽ đi theo các vị. Bọn tôi biết các vị

chẳng khi nào bạc đãi Cửu muội. Chỉ cần Cửu muội vui được, sung sướng được, là bọn tôi thỏa mãn rồi. Thì ai theo ai cũng thế thôi !

Hiên Viên Tam Quang bật cười ha hả:

- Hay lắm ! Được lắm !

Mộ Dung Thất Nương thốt:

- Tuy nhiên, bọn tôi gây thiệt hại cho các hạ, là làm cho các hạ mất một người hùn vốn. Bởi nếu thành thân với Cửu muội rồi, là y sẽ không còn theo các hạ mở sòng đó đây nữa.

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Chỉ cần thấy tận mắt hôn lễ cử hành giữa Hắc Lão đệ và vị Cửu cô nương, uống chén rượu mừng cho hai họ, thì nghỉ mở sòng suốt ba tháng liền, tại hạ cũng vui được như thường.

Bồng lão ngưng cười, đoan lắc đầu, rồi tiếp:

- Không được, không được ! Cái chén rượu mừng đó, sợ không uống được !

Mộ Dung Thất nương hỏi:

- Tại sao ?

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Trong bữa tiệc thành thân tại nhà họ Mộ Dung, nhất định là phải có những tay thanh danh trọng vọng, nếu tại hạ đến dự chẳng hóa ra làm hoen ố cái phong thái của một thế gia sao ?

Mộ Dung Thất nương mỉm cười:

- Các hạ yên trí. Cuộc vui đó các hạ phải dự, nhất định là không thể thiếu vắng các hạ được ! Dù cái số tân khách phải được chọn lọc kỹ càng, song các hạ vẫn được thỉnh như thường.

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay cười lớn:

- Nếu thế, tại hạ phải đến, không đến là hết kể là con người rồi !

Lão khoát tay, tiếp:

- Khiêng đi ! Khiêng tất cả đi ! Tất cả số bạc đó, đừng lưu lại một lượng nào !

Mộ Dung Thất nương cau mày:

- Tại sao ?

Hiên Viên Tam Quang tiếp luôn:

- Muốn uống rượu vui, phải đưa lễ vật mừng hai họ, nếu các vị không nhận, là có ý khinh thường tại hạ, các vị không chuẩn bị mới tại hạ đó !

Mộ Dung Thất nương mỉm cười:

- Nếu vậy, bọn tôi xin nhận, tuy nhiên, các hạ cũng nên lưu lại một phần, để làm vốn mở sòng chứ ?

Hiên Viên Tam Quang lắc đầu:

- Ngàn vạn lần khôn lưu được ! Trời sanh tại hạ để mà đánh bạc, đánh đến thua sạch sành sanh mới chịu dừng tay. Từ sau cái ngày bỗng nhiên tại hạ đại phát hoạch thu tài đến nay, tại hạ thức trắng nhiều đêm liên tiếp để mở sòng, khổ thay, chơi mãi, chẳng những không thua mà lại còn ăn thêm, ăn mãi như thế này thì biết đến lúc nào mới sạch vốn để ngủ một giấc say sưa bù lại ? Đây là một cơ hội cho tại hạ trút vốn, khi nào tại hạ lại bỏ qua ! Nếu các vị không chịu tiếp nhận tất số, thì đúng là các vị làm khổ cho tại hạ đó !

Mộ Dung Thất Nương trầm ngâm một chút:

- Các hạ khẳng khái như vậy, nếu bọn tôi từ khước, thì thành ra cố chấp tiểu tiết ... Hiên Viên Tam Quang reo lên:

- Không ngờ người trong họ Mộ Dung lại cũng có lối đối xử cao đẹp với đời như khách giang hồ hào sảng ! Xem ra, Hắc lão đệ của tại hạ có phúc phận lớn thật !

Lão đập nhẹ tay lên đầu vai Hắc Tri Thù, tiếp luôn:

- Lão đệ ! Chưa đi sao ? Ta biết, trong tâm của ngươi, lửa đang bốc cháy, ngươi đừng miễn cưỡng nữa, cái vị Cửu cô nương đó đang nóng nảy chờ gặp ngươi !

Không rõ Hắc Tri Thù vui mừng hay khó chịu, y thừ người ra ấp úng:

- Ta ... làm sao ta ... trở lại đó ... Hiên Viên Tam Quang trừng mắt:

- Có cái gì ngăn trở ngươi chứ ? Đại trượng phu hành sự phải mạnh dạn, thẳng thắn mà hành sự, hà huống cờ gian bạc lận thì được, chứ chơi quýt thì không, mình đã thua thì thua cái đầu cũng còn được, nói gì thua việc ?

Nghĩ xong, Hắc Tri Thù điểm một nụ cười, bỗng y thấp giọng nói:

- Tiểu Linh Ngự còn ở trên núi, nếu ngươi có gặp hắn xin đừng quên cho hắn biết ... Hiên Viên Tam Quang chặn lại:

- Ngươi yên trí, nếu gặp hắn là ta phải lôi hắn đến uống rượu mừng của ngươi.

Thì ra cả hai giao tình với nhau, không hoàn toàn vì cờ bạc, mà Tiểu Linh Ngự là một nguyên nhân phát sinh niềm thân thiện giữa họ.

Cả hai lúc nào cũng nhận Tiểu Linh Ngự là một bằng hữu tốt.

Mà chẳng phải chỉ có hai người này thôi, có rất nhiều người khác, vắng Tiểu Linh Ngự là họ cảm thấy thiếu một cái gì.

Hiên Viên Tam Quang đưa họ ra đến cửa ngoài khách sạn, bỗng bật cười, thốt:

- Đây, Mộ Dung Thất Nương, nếu về sau, cô nương nghe ngứa tay, thì đừng quên tìm tại hạ, một tay chơi như cô nương, trên đời chẳng

có mấy kẻ đâu !

Rồi Hắc Tri Thù cũng đi, sống mãi kiếp đời cô độc, cuối cùng y cũng tìm được hạnh phúc, tạo hóa dành cho y một ưu đãi, điều này thì ai ai cũng công nhận là xứng đáng với y lắm, bởi y là một con người có đầy đủ nhân phẩm, lương tâm.

Mà Mộ Dung Cửu cũng tìm được nơi nương tựa.

Tuy nàng mất ký ức, mất trí tuệ, nhưng bù lại, nàng được hạnh phúc bên người chồng dồn mọi nỗ lực cho nàng. Kể ra, sự bù đắp đó cũng đáng giá.

Hồi 114

Tà Bất Thắng Chánh

Người thành công, chưa hẳn là người có hạnh phúc.

Trên đời có biết bao nhiêu nữ nhân công thành danh toại, sống trên nhung lụa, bạc vàng, nhưng tâm tình của họ là một bãi tha ma tịch mịch, hay một chiến trường náo loạn ồn ào.

Ngoại cảnh thì tươi, mà nội tâm thì âm đạm.

Bạc được di tản đi hết rồi, thì đồ trường cũng giải tán luôn.

Hiên Viên Tam Quang nhìn quanh khung cảnh một lúc, rồi vươn vai, uốn lưng, lẩm nhẩm:

- Con mẹ nó ! Đúng là Tam Quang ! Đêm hết, người hết, bạc hết, ba cái hết ! Ta có thể ngủ ngon rồi !

Bống lão phát hiện ra, người chưa đi hết. Người còn lại bốn, mà hai thì nằm dài trên mặt đất, mừng tượng ngủ say.

Còn hai người, đang nhìn lão, cười hì hì.

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt, gắt:

- Sao hai người chưa đi ? Chẳng lẽ lại muốn gây sóng với ta ?

Một trong hai người đó, có vóc dáng cao hơn đồng bạn, cười nhẹ hớt đáp:

- Nếu người muốn !

Hiên Viên Tam Quang hết nhìn người cao, lại nhìn người thấp.

Cả hai, chính là Đồ Kiêu Kiêu và Bạch Khai Tâm.

Đồ Kiêu Kiêu cười thốt:

- Ta thì không !

Chùng như Hiên Viên Tam Quang nhận ra họ là ai, bất thành linh phóng chân chạy bay ra cửa.

Bạch Khai Tâm cau mày:

- Mỗi lần ta gặp Ác Đồ Quỷ, là ta chạy trốn ngay, sao bây giờ người chạy trốn lại chính là lão ?

Đồ Kiền Kiền đáp:

- Có lẽ lão đã làm một việc gì phi nhân đạo sao đó, nên không dám để ai trông thấy mặt mày !

Bà vừa thốt, vừa đuổi theo.

Bạch Khai Tâm cũng chạy theo bà, đồng thời thốt:

- Lão làm điều gì phi nhân phi nghĩa đến nỗi không dám nhìn mặt người ? Nếu đúng như vậy, thì việc đó chỉ đối với chúng ta, chứ lão sợ gì ai khác mà phải tránh mặt ?

Nhưng hơn mười năm mất liên lạc với nhau, lão làm điều gì không phải với chúng ta trong dịp nào được ?

Đồ Kiền Kiền thốt:

- Bởi ta kỳ quái nên nhất định đuổi theo lão, để hỏi cho biết.

Lúc đó, đêm vừa tàn, ngày chưa đến hẳn, song trên đường đã có không ít khách bộ hành.

Chẳng phải nơi đây sinh hoạt hàng ngày bắt đầu sớm, mà chỉ vì mấy hôm nay, tại địa phương có sông bạc lạ kỳ, hàng quán mở cửa luôn đêm, và hiện tại đồ trường giải tán, con bạc tấp nập ra về, ai ai cũng tìm cái ăn, cái uống, nên về nhộn nhịp bất cứ giờ phút nào cũng có, chẳng phải bắt đầu từ khi giao tiếp của đêm qua ngày.

Đồ Kiền Kiền ra đến bên ngoài rồi, trông ra trước mắt, chẳng thấy Hiên Viên Tam Quang đâu cả.

Có một số người bộ hành đang nhìn về phía tả.

Đồ Kiền Kiền nhìn theo, quả nhiên thấy Hiên Viên Tam Quang đang chạy về phía đó.

Đồ Kiền Kiền mỉm cười, thốt:

- Người yên trí, thuật khinh công của lão ta dù cao cũng không cao hơn bọn mình.

Chúng ta thừa sức đuổi kịp lão.

Vừa lúc đó, Hiên Viên Tam Quang bỗng thoái hồi. Lão chạy trở lại còn nhanh hơn lúc chạy đi.

Vẻ kinh hoàng hiển lộ rõ rệt trên gương mặt lão.

Rồi lão chui vào đồ trường.

Bọn Đồ Kiền Kiền chui theo liền.

Bạch Khai Tâm mỉm cười, hỏi:

- Người làm cái gì vậy ? Gặp quỷ phải không ?

Hiên Viên Tam Quang ghé mắt nhìn qua khe cửa nhìn ra ngoài, đáp:

- Phải ! Ta gặp quỷ ! Đại đầu quỷ !

Bạch Khai Tâm cười lớn:

- Ác Đồ Quỷ cũng biết sợ đại đầu quỷ nữa sao ?

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Ừ !

Thần sắc của lão càng phút càng khẩn trương, mặt biến sắc trắng nhợt.

Đồ Kiều Kiều và Bạch Khai Tâm cùng đưa mắt nhìn nhau rồi cùng nhìn qua khe cửa.

Nơi đầu đường phía tả, xuất hiện hai người.

Người đi đầu có thân vóc cao, đôi vai rất rộng, song ồm đến lòi xương, mặc chiếc áo ngắn bằng bố màu lam, áo rộng thùng thình, lại không dày lắm, mỗi cơn gió bốc qua, thổi phồng lên, như có thể hốt luôn con người đó quăng lên nóc nhà.

Mặt nhẵn nhụi, không râu, không mày, lại mang nhiều nếp nhăn. Đôi mắt sâu hoắm, tạo cho gương mặt một vẻ cực kỳ cổ quái.

Nhưng, con người đó có một oai khíếp đối phương, ai nhìn qua cũng phải rợn mình.

Bạch Khai Tâm thốt:

- Tiểu tử đó có cái tướng mạo kỳ quái quá ! Trên giang hồ có một người như vậy, mà ta chưa thấy một lần nào, cũng không nghe ai nói đến !

Đồ Kiều Kiều cau mày, hỏi:

- Ác Đồ Quỷ, người có nhận ra người đó chẳng ?

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Không nhận ra !

Lão đang chong đôi mắt nhìn người đi sau.

Người đi sau, là Giang Biệt Hạc.

Đồ Kiều Kiều kinh ngạc, cau mày, lẩm nhẩm:

- Tại sao Giang Biệt Hạc không đi theo Ngụy Vô Nha ? Tại sao y lại đi

theo quái nhân này ?

Bạch Khai Tâm đập nhẹ tay lên đầu vai Hiên Viên Tam Quang, cười hỏi:

- Thì ra người không dám chạm mặt Giang Biệt Hạc ! Người đã làm gì đắc tội với y ?

Hiên Viên Tam Quang hừ một tiếng:

- Đâu phải ta sợ y ? Bất quá ta chán gặp y thôi !

Bạch Khai Tâm cười hừ hừ:

- Ta thấy chừng như người có ý gì đây. Nếu người không chịu nói cho ta biết, thì ta bước ra hỏi Giang Biệt Hạc ngay !

Y đảo mắt, vọt gọi to:

- Các người lại đây mà xem ! Ở đây có Ác Đồ ... Cái tánh lạ " tồn nhân bất lợi kỷ" của y bưng dấy, cũng may, Hiên Viên Tam Quang biết trước như thế rồi, nên vọt tới chặn y, gắt:

- Người nói thêm một tiếng, là ta đập người vỡ sọ liền !

Bạch Khai Tâm cười khúc khích, cho rằng không cần phải nói thêm tiếng gì nữa, bởi tiếng gọi trước thừa vang đến tai Giang Biệt Hạc rồi.

Ngờ đâu, bên ngoài chẳng ai nghe y gọi cả !

Bởi đúng lúc đó, đột nhiên một con ngựa xuất hiện nơi phía hữu.

Ngựa màu đỏ, trông như một vàng lửa, ngựa chạy nhanh suýt đạp đổ một gánh mì bên lề đường.

Những người ngồi quanh gánh mì, đang ăn, kêu hoảng lên, chạy tránh.

Chính tiếng kêu của mấy người đó và tiếng vó ngựa nện đường át tiếng gọi của Bạch Khai Tâm.

Người ngồi trên ngựa là một kỵ sĩ điều luyện, nhanh tay kèm cương cho ngựa dừng lại kịp thời, gánh mì không ngã, tô tộ không vỡ.

Bây giờ người ta mới để ý đến người ngồi trên ngựa, vận y phục đồng màu với sắc ngựa, chiếc roi nơi tay cũng đỏ luôn.

Ngựa bị kèm hãm gấp, hứ nhẹ lên, kỵ sĩ xuống đất, kỵ sĩ là một thiếu nữ có đôi mắt đẹp tuyệt vời.

Người ta nhìn nàng, nàng không ngượng, nàng không lưu ý đến ai cả, chỉ dậm chân, gắt:

- Nhanh lên chứ, chẳng lẽ ngựa của người chỉ có ba chân thôi ?

Một con ngựa khác xuất hiện, người trên ngựa đáp:

- Đâu phải tiểu đệ chậm ! Chỉ tại tỷ tỷ quá nhanh !

Người đó là một thiếu niên, dung mạo tuấn tú, cử chỉ nhanh nhẹn, dáng dấp tư văn, vận y phục bằng một thứ hàng cao quý.

Thiếu nữ áo đỏ trừng mắt:

- Ai nói ta cỡi ngựa nhanh ? Ai dám nói thế ? Ngựa ta có đạp người nào chưa ?

Thiếu niên then trước mặt đông người, má đỏ ửng lên lấm nhấm:

- Tỷ tỷ ... không nhanh !

Thiếu nữ hừ một tiếng:

- Nếu ta không nhanh, thì đúng là người chậm đấy !

Thiếu niên gật đầu:

- Phải ! Phải ! Tiểu đệ chậm !

Bấy giờ, thiếu nữ áo đỏ mới nở nụ cười, thốt:

- Có ngoan như vậy mới được chứ ! Thợ thợ sẽ cho ăn bằng thích, thức suốt đêm mà ăn, muốn ăn gì có vậy !

Thiếu niên đỏ mặt, cúi thấp đầu.

Người chung quanh muốn cười lắm, song chẳng ai dám cười.

Họ thấy đôi nam nữ này kỳ kỳ, nam thì bẽn lẽn như xử nữ, còn nữ thì láu táu hiếu thắng, độc đoán đến khí thương.

Nữ là Tiểu Tiên Nữ Trương Thanh, và nam là Cố Nhân Ngọc.

Tiểu Tiên Nữ cười ròn, thốt:

- Ta đã nói, hẳn nơi đây phải có cái gì cho chúng ta ăn được, người không tin, bây giờ người phải nhìn nhận là ta nói không sai !

Vô luận nàng nói gì, ai nhìn nàng, có ý nghĩ làm sao về câu nói, thái độ của nàng, nàng cũng chẳng cần quan tâm đến.

Cố Nhân Ngọc thẹn đến đỏ bừng hai vành tai, đáp không thành tiếng:

- Thợ thợ xem, có rất nhiều người ... Tiểu Tiên Nữ trừng mắt:

- Nhiều người rồi sao ? Người sợ cái gì, hả ?

Cố Nhân Ngọc không dám nói nữa, mừng tượng rất sợ nàng.

Tiểu Tiên Nữ lại cười, tiếp:

- Có thể nói hôm nay là ngày tốt của Cửu liểu đầu đó ! Mà ta cũng thấy vui lây nữa ! Ta muốn ăn và uống một chầu để mừng !

Cố Nhân Ngọc không nén nổi tiếng thở dài.

Tiểu Tiên Nữ lại trừng mắt:

- Tại sao người thở dài, hả ? Cửu liểu đầu có người yêu, người khó chịu lắm phải không ?

Cố Nhân Ngọc cười vuốt:

- Tiểu đệ đâu ... đâu có khó chịu ! Tiểu đệ ... tiểu đệ ... Tiểu Tiên Nữ bật cười sáng sặc:

- Người không khó chịu là tốt lắm đó ! Ở đây có bàn một vài thứ ăn được, từ lâu rồi, ta không ăn các thứ đó, thành ra thèm ! Người biết chứ, trừ vùng Hồ Bắc ra, không nơi nào làm được mấy món ăn khá !

Nàng thốt, nàng cười, tạt lưởi xuyết xoa, nắm tay lôi Cố Nhân Ngọc vào một ngôi quán, cùng ngồi xuống, bỗng đứng lên, trừng mắt nhìn Giang Biệt Hạc đang ở bên kia đường, bảo Cố Nhân Ngọc:

- Người xem kìa, ai đó vậy ?

Cố Nhân Ngọc nhìn theo hướng mắt của nàng, chợt biến sắc mặt, trầm giọng thốt:

- Sao y lại có mặt ở đây ?

Tiểu Tiên Nữ cười lạnh:

- Phải đấy ! Tại sao đường đường là một vị đại hiệp đất Giang Nam, lại ẩn trốn tại một địa phương nhỏ bé này ? Không lẽ y không còn dám nhìn mặt ai nữa ? Thảo nào có lời truyền thuyết trên giang hồ là y thất tung !

Nàng nói, dù cho kẻ điếc cũng nghe lọt. Dĩ nhiên, những người chung quanh nàng cũng nghe, trong số đó, những ai từng nghe danh Giang Biệt Hạc, đều quay đầu nhìn y.

Nhưng Giang Biệt Hạc thì mừng tợng như không nghe gì cả, cứ cúi đầu bước đi, bước gấp, như muốn qua đoạn đường đó.

Tiểu Tiên Nữ vọt đến trước mặt y, cười nhẹ hỏi:

- Giang Biệt Hạc ! Giang đại hiệp ! Tại sao các hạ không mở miệng ? Trước kia thì các hạ vẫn nói năng được chứ, phải không ? Tôi còn nhớ là cái oai phong của các hạ không nhỏ đó mà !

Giang Biệt Hạc chẳng những không đáp, mà cũng không ngẩng đầu.

Tiểu Tiên Nữ cao giọng:

- Giang Biệt Hạc ! Người đừng vờ điếc ! Vô ích ! Có rất nhiều người đang tìm người để thanh toán những món nợ cũ ! Hãy đi theo ta !

Bị chặn, Giang Biệt Hạc đứng lại, bất động, mặt không biểu lộ một nét cảm tình nào.

Đường đường là một đại hiệp, hiện tại y như người chết rồi.

Quái nhân đi bên cạnh chợt thốt:

- Hắn không đi theo cô nương được đâu !

Thấy dáng người, nghe giọng nói, Tiểu Tiên Nữ giật mình, hỏi:

- Tại sao ?

Quái nhân đáp:

- Tại vì y phải đi theo tại hạ.

Tiểu Tiên Nữ nổi giận:

- Đi theo người ? Người là cái quái gì hả ?

Theo câu nói, ngọn roi bay ra, dĩ nhiên cái đích là quái nhân.

Ngọn roi biến thành một con độc xà, xoắn tít quanh đầu quái nhân, tìm mặt mà mổ vào.

Quái nhân phản ứng chậm chạp, mừng tượng khinh thường, dù cho roi có quất trúng mặt, cũng không đau, y lại nhìn ngọn roi một cách xuất thần.

Chắc chắn là ngọn roi sẽ lưu lại nơi mặt y ít nhất cũng vài lần đả.

Ngờ đâu, bất thành linh, ngọn roi lại sang qua tay y, rồi ngọn roi đó lại gãy thành mười mấy đoạn, rơi lộp độp xuống mặt đường.

Còn Tiểu Tiên Nữ thì lão đảo thân hình, chân chập choạng, lù lù, lù lù đến sát Cổ Nhân Ngọc.

Cuối cùng nàng ngã, Cổ Nhân Ngọc kịp thời hứng nàng vào lòng.

Người ngoài chỉ thấy roi gãy từng đoạn, chỉ thấy nàng ngã chứ không ai thấy quái nhân xuất thủ.

Đến cả Tiểu Tiên Nữ là người trong cuộc cũng không hiểu sự tình diễn tiến như thế nào. Nàng chỉ cảm thấy một đạo kinh lực kỳ dị truyền theo roi, xâm nhập vào người nàng, như một làn sét.

Gặp một tay võ công cỡ đó, nếu là một người nào khác, dù không chết khiếp cũng chẳng dám xuất thủ báo hận.

Song Tiểu Tiên Nữ vốn tánh quật cường, chẳng biết sợ, chỉ biết giận, hống chi từ lúc dần bước giang hồ, chưa hề bị nhục bại như lần này.

Cổ Nhân Ngọc thì không như nàng, biết cân phân lợi hại, thấy đối phương cao cường quá, toan thấp giọng khuyên nàng nhịn đi, ngờ đâu, hấn chưa mở miệng, Tiểu Tiên Nữ đã lòng lên rồi.

Hai tay rã ra, hai thanh kiếm nằm gọn trong tay nàng.

Trong quán ăn, thực khách ngưng uống, buông đũa, đứng lên nhìn.

Có người cẩn thận hơn, xê dịch bàn ghế qua một bên, cho rộng đường đất để dễ bề quay xoay theo dõi diễn tiến.

Bởi, họ ước đoán cuộc xung đột này hẳn là phải ngoạn mục.

Song kiếm chộp lên, giao chuyển như làn điện nháng, chỉ trong nháy mắt, Tiểu Tiên Nữ đã xuất phát bảy chiêu, chiêu nào cũng tuyệt độc, nhằm vào những chỗ yếu nhược của đối phương.

Có kẻ cho rằng bị cô nương này hung hăng cực độ, nhưng có kẻ lại

thích nhiệt náo, mong nàng đánh bạo hơn, và quái nhân phản ứng ác liệt hơn.

Ai chết mặc ai, kẻ thứ ba chỉ cần no mắt.

Người duy nhất lo sợ, là Cố Nhân Ngọc, nhưng có lo sợ cũng bằng thừa, vì chỉ có trời mới khuyên dứt Tiểu Tiên Nữ !

Hà huống, dù hấn có can ngăn được, hiện tại cũng muộn màng rồi.

Quái nhân khẽ nạt một tiếng, không ai thấy y làm động tác nào, hai thanh đoản kiếm của Tiểu Tiên Nữ bỗng vụt khỏi tay nàng, bay đi, biến mất trong bóng đêm.

Chẳng ai biết kiếm bay hướng nào.

Nhìn qua Tiểu Tiên Nữ, khách bàng quan thấy nàng ngã vào lòng Cố Nhân Ngọc như trước.

Quái nhân trầm giọng thốt:

- Người là con cháu nhà ai ? Tại sao không xét suy phải trái ? Động một chút là hạ độc thủ được à ? Cái bọn hậu bối trên giang hồ sao mà ngông cuồng đến thế, chẳng còn giữ củ chút nào cả !

Tiểu Tiên Nữ mắng:

- Chính người mới là hậu bối, là tiểu tử, người không biết giữ quy củ ! Người có biết không ... Nàng không nói tiếp được tiếng nào nữa, bởi Cố Nhân Ngọc đã đưa tay bịt miệng nàng.

Tiểu Tiên Nữ nổi giận, vận toàn lực thúc cánh chõ vào bụng hấn, hấn đau quá, buông tay liền, nên nàng cũng vượt khỏi vòng tay hấn, ngã ngồi xuống đất.

Nàng ngồi y đó, đưa tay chỉ vào mũi Cố Nhân Ngọc, quát:

- Ta bị thiên hạ lăng nhục, chẳng những người không bênh ta, lại còn không cho ta nói năng gì, như vậy người có còn là một nam nhân nữa hay không ? Thảo nào mà thiên hạ chẳng gọi người là Cố tiểu

muội !

Cố Nhân Ngọc then đỏ mặt, âm ứ buông từng tiếng:

- Tiểu đệ ... tiểu đệ ... thực ... hiện tại ... Tiểu Tiên Nữ chận lời:

- Hiện tại cái gì ? Hiện tại ta mới biết người làm người. Từ lâu ta cứ tưởng người là một nam tử hán, một đại trượng phu, không ngờ người ... người mềm như bún ! Người làm ta thất vọng quá chừng, ta thương tâm qua chừng !

Nàng vừa thốt, vừa đổ lệ, cuối cùng thì gào lên thảm thiết.

Cố Nhân Ngọc cắn răng, bước về phía quái nhân cao giọng thốt:

- Võ công của các hạ cao minh thật, tuy nhiên tại hạ vẫn muốn thỉnh giáo.

Quái nhân trầm gương mặt, không đáp.

Cố Nhân Ngọc vụt thét:

- Chú ý ! Tại hạ xuất thủ đây !

Bình thường, hăn bẽn lễn như xử nữ, trái lại, khi giao đấu, hăn chững chạc, trầm tĩnh vô cùng.

Một tiếng bình vang lên.

Quái nhân không né tránh, tay quyền của Cố Nhân Ngọc chạm trúng mình của y !

Tiểu Tiên Nữ ngưng khóc, mắt sáng lên, đĩnh ninh là quái nhân phải thọ thương.

Nhà họ Cố nổi danh về thần quyền, một đấm của Cố Nhân Ngọc hăn phải nặng trên ngàn cân. Xem hăn thì mảnh mai như tiểu thơ khuê các, song quả đấm của hăn thừa quật ngã một con trâu, nói gì là người !

Tiểu Tiên Nữ chỉ còn thiếu có việc vỗ tay reo hò thôi.

Nhưng, nàng nhận ra, quái nhân vẫn thần sắc không biến đổi.

Mường tượng không phải y húng quả đấm của Cố Nhân Ngọc.

Hơn thế, đấm trúng đối phương rồi, Cố Nhân Ngọc lại loạng choạng đôi chân, cơ hồ không đứng vững.

Tiểu Tiên Nữ đổi vui thành sợ.

Quái nhân nhìn Cố Nhân Ngọc, hỏi:

- Người là chi của Cố lão tứ ?

Cố Nhân Ngọc xuất mồ hôi lạnh, run giọng hỏi lại:

- Tiền bối có quen với gia phụ ?

Quái nhân hừ một tiếng:

- Ta từng nghe Cố lão tứ trị gia rất nghiêm, sao để cho người hống hách trên giang hồ ? Phải biết, càng học võ công thì con người phải càng khiêm tốn chứ ? Có đâu vì vài tiếng hàm hồ mà giở võ công hiếp đáp đồng loại ? Hành vi đó là của cường đạo, vô sĩ, bất lương, chẳng lẽ gia gia người quên dạy người đạo lý xử thế ?

Bị mắng, Cố Nhân Ngọc không dám ngẩng đầu, không dám nói một tiếng nào.

Tiểu Tiên Nữ hét:

- Thực sự người là ai ? Bằng vào đâu, người giáo huấn bọn ta ?

Giang Biệt Hạc đứng một bên, bất động từ lúc đầu, không hề sợ hãi cho con người quái dị đó, lúc Tiểu Tiên Nữ và Cố Nhân Ngọc tấn công.

Mường tượng là y biết rõ, nếu cả hai xuất thủ, chỉ chuốc khổ mà thôi.

Bây giờ, y điếm một nụ cười, hỏi:

- Đến lão nhân gia mà hai vị cũng chẳng biết nữa sao ?

Tiểu Tiên Nữ trừng mắt:

- Y là ai ?

Giang Biệt Hạc thở dài, gằn từng tiếng:

- Lão nhân gia là Đại hiệp Yến Nam Thiên !

Tiểu Tiên Nữ có bao nhiêu vi vuốt đều thun lại, ý khí không bốc lên, môi không máy, lưỡi thụt luôn.

Chỉ có đôi mắt thì mở to ra, muốn nhắm lại nhưng mi mắt cứng đờ.

Cổ Nhân Ngọc thì sụp mình xuống lại chào.

Trong bọn thực khách rời sòng bạc đến đó ăn uống, có kẻ biết danh của Yến Nam Thiên cũng nín thở luôn.

Yến Nam Thiên trừng giọng thốt:

- Từ nay, vĩnh viễn Giang Biệt Hạc không còn làm những việc khinh đời miệt thế, phi lý vô nhân nữa, các người không cần phải tìm hấn, thanh toán ân oán giang hồ. Đã có người làm công việc đó rồi. Hấn phải trả món nợ do hấn vay hai mươi năm về trước.

Cổ Nhân Ngọc đỏ mồm hôi ướt mình, liền miệng đáp:

- Vâng ... vâng ... Yến Nam Thiên tiếp:

- Ta mong các người từ nay đừng cậy võ công hiếp đáp thiên hạ, đừng mỗi chút mỗi dùng sát thủ !

Cổ Nhân Ngọc cúi đầu:

- Vâng !

Yến Nam Thiên vẫy tay:

- Các người đi đi !

Bạch Khai Tâm, Đồ Kiêu Kiêu nấp sau cánh cửa, nghe đầu gối nhũn ra, mồ hôi lạnh đầm ướt cả y phục.

Hiên Viên Tam Quang vốn thuộc thành phần tà, gặp chánh tất phải sợ, song không đến nỗi quá sợ như Đồ Kiêu Kiêu và Bạch Khai Tâm, thấy cả hai trong tình trạng đó, không nhịn được cười, hỏi:

- Sao người không la lên nữa ? Nghe nói các người nhốt Yến Nam Thiên trong Ác Nhân Cốc suốt hai mươi năm, ta không tin, bây giờ thì ta tin là có việc đó ! Bởi có làm nên các người quá sợ như vậy !

Đồ Kiêu Kiêu thốt:

- Đâu ... đâu có ... Bà muốn chối, song lưỡi lú lại, không nói được thành lời.

Bạch Khai Tâm vọt miệng đáp:

- Việc đó do mụ ta và Lý Đại Chủy gây ra, không liên quan gì đến ta !

Hiên Viên Tam Quang cười hì hì:

- Không liên quan đến người ? Thế sao người lại sợ ?

Bạch Khai Tâm trừng mắt:

- Chứ người thấy lão ta lại không sợ à ?

Hiên Viên Tam Quang điềm nhiên:

- Ta sợ vì bình sanh có làm mấy việc bậy, dù sợ lão, ta cũng không sợ quá độ như bọn người. Việc bậy của ta không quá đáng như việc của các người !

Bạch Khai Tâm bủi môi:

- Hiếp dâm là một tội, bức người đánh bạc cũng là một tội, hai tội ngang nhau, ta hiếp dâm, người ép người đánh bạc, người đừng tưởng là Yến Nam Thiên rộng lượng hơn cho người ! Cái danh Ác Đồ Quỷ của người, còn ai chẳng nghe nói đến chứ ?

Hiên Viên Tam Quang lau mồ hôi, nín lặng.

Cả ba hy vọng Yến Nam Thiên dẫn Giang Biệt Hạc đi gấp khỏi nơi đó.

Ngờ đâu, Yến Nam Thiên muốn uống rượu, ngồi xuống bên cạnh một chiếc bàn, gọi rượu, tự châm, rồi uống.

Giang Biệt Hạc xuôi tay đứng một bên, không dám đi, không dám ngồi, thực khách cũng chẳng dám ngồi, cả bọn người trong quán cũng run lên từng chập, từng chập.

Yến Nam Thiên thản nhiên như quanh mình chẳng có ai, cứ uống, cạn chén, rót đầy, rót xong, uống cạn, chốc chốc thở dài, phản phát nặng niềm tâm sự.

Hiên Viên Tam Quang cau mày, lẩm nhẩm:

- Tại sao Giang Biệt Hạc đi theo Yến Nam Thiên ? Kỳ quái thật !

Có ai đáp được câu đó đâu ? Ít nhất, lão ta nghĩ như vậy.

Ngờ đâu, Đồ Kiêu Kiêu hỏi lại:

- Thế người không biết lai lịch của Giang Biệt Hạc à ?

Bà thở dài, tiếp:

- Chính ta, mãi bây giờ ta mới biết !

Hiên Viên Tam Quang trở mắt:

- Lai lịch của y ? Lai lịch gì ?

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Nhất định y là Giang Cầm !

Hiên Viên Tam Quang cau mày:

- Gaing Cầm là ai ?

Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Yển Nam Thiên đến Ác Nhân Cốc là cốt ý tìm Giang Cầm báo thù, vì Giang Cầm hãm hại người anh em kết nghĩa của lão là Giang Phong.

Hiên Viên Tam Quang suy nghĩ một lát:

- Giang Phong ? Cái tên nghe không lạ lắm ... Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Giang Phong là phụ thân của Tiểu Linh Ngư.

Hiên Viên Tam Quang giật mình:

- Lão muốn tìm Giang Cầm báo thù, tại sao hiện tại không giết y đi, còn dẫn y theo đường làm gì ?

Đồ Kiêu Kiêu thốt:

- Tại vì lão còn tìm Tiểu Linh Ngư để hấn tợn tay sát hại kẻ thù.

Hiên Viên Tam Quang gật đầu:

- Lão có lý ! Tuy nhiên nếu lão không tìm được Tiểu Linh Ngư thì sao ?

Bạch Khai Tâm chen vào:

- Người như lão chỉ sợ không còn tìm gặp tiểu quỷ đó được nữa !

Hiên Viên Tam Quang hừ một tiếng:

- Tại sao chứ ?

Bạch Khai Tâm chỉ cười, không đáp.

Chỉ vì Đồ Kiều Kiều đã len lén giặt chéo áo y.

Vừa lúc đó, một thiếu niên cầm một chiếc bình đến cạnh bàn của Yến Nam Thiên ngồi xuống.

Hắn có vẻ thanh tú, khả ái, nhưng sắc mặt hắn xanh xao quá !

Hiên Viên Tam Quang kinh hãi, kêu khẽ:

- Tiểu tử đó là Giang Ngọc Lang, con của Giang Biệt Hạc ?

Bạch Khai Tâm gật đầu:

- Một điểm không sai !

Giang Ngọc Lang mừng rỡ không trông thấy phụ thân, mà Giang Biệt Hạc cũng chẳng nhận ra con, cả hai như người xa lạ với nhau.

Hiên Viên Tam Quang cau mày:

- Hai cha con họ giờ trò gì đây ?

Đồ Kiều Kiều đáp:

- Có lẽ con định giải cứu cho cha thoát nạn !

Hiên Viên Tam Quang cười lạnh:

- Tiểu quỷ đó có tài năng gì mà muốn làm chuyện phi thường ?

Đồ Kiều Kiều cười nhẹ:

- Tài năng thì hắn thiếu, song quỷ kế thì hắn thừa. Đến Tiểu Linh Ngư còn phải mắc lừa hắn, nói chi kẻ khác !

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt:

- Ta biết hắn có lắm mưu mô, song so với Tiểu Linh Ngư, hắn còn kém xa, quá xa !

Đồ Kiêu Kiêu không nói gì nữa.

Bà biết, giao tình giữa Ác Đồ Quỷ và Tiểu Linh Ngư rất thâm hậu, bằng cứ là lão luôn luôn bênh vực cho Tiểu Linh Ngư.

Lúc đó, bên ngoài, Giang Ngọc Lang đang kính rượu Yến Nam Thiên.

Hiển nhiên là Yến Nam Thiên không biết hắn là con của Giang Biệt Hạc, nên lão không làm khó dễ gì hắn.

Lão và hắn trao đổi nhau mấy câu, rồi lão đứng lên, cao giọng hỏi:

- Thật sự ngươi có quen Tiểu Linh Ngư ?

Giang Ngọc Lang cũng đứng lên, cười vuốt, đáp:

- Quen suông thì nói làm chi ? Tiểu bối với hắn có cái tình hoạn nạn chi giao !

Yến Nam Thiên chụp vai hắn:

- Gần đây, ngươi có gặp hắn không ?

Giang Ngọc Lang đáp:

- Hai hôm trước, bọn tiểu bối cùng uống rượu với nhau trọn một đêm !

Yến Nam Thiên hỏi gấp:

- Bây giờ hắn ở đâu, ngươi biết chứ ?

Giang Ngọc Lang trầm ngâm một chút:

- Hành tung của hắn vô định, song tiểu bối có thể tìm được hắn.

Yến Nam Thiên nhìn sửng hấn:

- Thật ?

Giang Ngọc Lang nghiêng mình:

- Dù có cái mật bằng núi, tiểu bối cũng chẳng dám nói ngoa !

Yến Nam Thiên gật đầu:

- Tốt ! Tốt ! Tốt !

Lão vui ra mặt. Lão nắm chặt vai Giang Ngọc Lang, quên buông tay.

Tuy đau thấu trời, Giang Ngọc Lang vẫn phải cười.

Giang Biệt Hạc chớp mắt, bỗng cất giọng:

- Tiểu tử đó lai lịch như thế nào, chẳng ai biết rõ ! Yến đại hiệp không nên tin lời hấn dễ dàng như vậy.

Yến Nam Thiên quát:

- Câm miệng ! Trước mặt ta, người muốn nói gì thì nói sao ?

Lão trả tiền rượu, rồi nắm tay Giang Ngọc Lang bước đi.

Giang Biệt Hạc cúi đầu, làm lữi bước theo, tuy nhiên, nếu ai tinh ý, hấn thấy nơi khoé miệng y, ẩn ước có nụ cười.

Hồi 115

Ác Nhân Tái Hợp

Nấp sau cánh cửa, Đồ Kiền Kiền thấy rõ Yến Nam Thiên bị Giang Ngọc Lang lừa, không dẫn lòng được, bật cười khan, rồi lẩm nhẩm:

- Ta biết trước, thế nào rồi Yến Nam Thiên cũng bị tiểu tử đó đưa vào tròng ! Ta đoán không sai mà !

Bạch Khai Tâm cười hệt hệt:

- Tiểu tử đó quả nhiên có thủ đoạn thật ! Con mẹ nó, hấn giả vờ khéo quá ! Yến Nam Thiên đi theo hấn, thì thật là bị quỷ ám, mất cả lý trí !

Đồ Kiền Kiền tiếp:

- Lần này thì Yến Nam Thiên đừng hòng gặp Tiểu Linh Ngư ! Vĩnh viễn lão ta không gặp Tiểu Linh Ngư, mà còn sợ tánh mạng của lão lại phải táng tận nơi tay cha con Giang Biệt Hạc !

Hiên Viên Tam Quang sững sờ đến xuất thần, bất thành linh, lão tung cửa, định xông ra.

Nhưng, Đồ Kiền Kiền đã hờm sẵn ở sau lưng lão rồi. Lão vừa xô cửa, bà liền điểm vào năm sáu huyệt đạo của lão, đoạn vác lão lên vai, quay mình vọt qua cửa sổ phía hậu, thoát ra ngoài.

Bạch Khai Tâm theo sát bên sau, vỗ tay cười, thốt:

- Không ngờ Đồ Kiền Kiền lại mê Ác Đồ Quỷ, cướp lão ta mang về làm chồng !

Ngươi phải cẩn thận nhé, làm vợ một con bạc không sướng gì đâu nhé, lúc thua sạch tiền, lão dám bán vợ luôn cho mà xem !

Hiên Viên Tam Quang vừa sợ hãi vừa phẫn nộ, song không làm sao phản ứng, dù chỉ bằng lời nói.

Đồ Kiều Kiều do ngã sau thoát đi, chạy trên nóc nhà, ra khỏi tiểu trấn, đúng lúc trời hừng sáng, nhưng trên đường vào núi, chưa có bóng người.

Bà ta phóng chân chạy như bay lên núi, chẳng rõ đi được bao lâu, khi nghe tiếng kim khí chạm đá âm âm vọng đến tai, bà mới thở phào.

Lý Đại Chủ, Cáp Cáp Nhi và Đổ Sát đang phá núi, bỗng thấy Đồ Kiều Kiều và Bạch Khai Tâm trở về, cả hai chạy chết, như có người đuổi gáp phía sau.

Kỳ quái hơn nữa là Đồ Kiều Kiều có đèo thêm một người.

Bọn Lý Đại Chủ lập tức dừng tay, rồi cùng chạy đón đầu bọn Đồ Kiều Kiều.

Cáp Cáp Nhi chột cười vang, thốt:

- Ta cứ tưởng là ai ! Thì ra là Ác Đồ Quỷ ! Ha ha ! Ha ha ! Lâu quá, mới gặp lại lão này !

Lý Đại Chủ cũng cười giòn:

- Ác Đồ Quỷ ! Lâu quá mới gặp lại nhau, tại sao vừa gặp lại nhau là người đeo dính mũ Đồ ? Không lẽ Đồ Quỷ biến thành Sắc Quỷ ?

Đổ Sát cau mày:

- Việc gì đã xảy ra đó !

Đồ Kiều Kiều không đáp vội, trước hết đặt Hiên Viên Tam Quang xuống đất, đồng thời giải khai huyết đạo cho lão ta, sau đó bà thở mệt.

Hiên Viên Tam Quang đứng lên, nhìn quanh một lượt, bật cười ha hả:

- Thì ra, bọn các người cùng quy tụ nhau cả lại đây ! Quy Sơn mà có bọn rùa quạ như các người, đúng là danh phù kỳ thực !

Bạch Khai Tâm cười khanh khách:

- Đồ Kiều Kiều vô duyên vô cớ, điếm huyết người, vác người chạy đi rồi quăng như quăng con chó, người không báo hận, lại còn cười vui, xem ra con người của người, ai muốn khinh miệt cách nào cũng được.

Hiên Viên Tam Quang vốn tánh hào sảng, bỗng nhiên gặp lại rất nhiều bằng hữu cũ cùng một lúc như vậy, lòng rộn lên niềm vui, quên hết mọi việc.

Bây giờ, nghe Bạch Khai Tâm nhắc nhở, bất giác lửa giận bùng lên, nhẩy vọt tới, chỉ tay vào mũi Đồ Kiều Kiều, quát:

- Ta hỏi người, tại sao người điếm huyết ta ? Không lẽ ta là con người dễ khinh nhất trần đời ?

Đồ Kiều Kiều hỏi lại:

- Còn người, vừa rồi người định chạy ra ngoài, để làm gì chứ ?

Hiên Viên Tam Quang hét lên:

- Ta làm gì mặc ta, can chi đến người !

Đồ Kiều Kiều cười mỉa:

- Có phải là người định mách Yến Nam Thiên, cho lão ấy đừng mắc mưu Giang Ngọc Lang phải chăng !

Ba tiếng Yến Nam Thiên vừa thoát khỏi miệng Đồ Kiều Kiều, bọn Lý Đại Chủ, Cáp Cáp Nhi và Đổ Sát cùng biến sắc mặt, mừng tượng không đứng vững.

Đổ Sát kêu lên thất thanh:

- Yến Nam Thiên ?

Cáp Cáp Nhi tiếp hỏi:

- Người ... người thấy lão ta ?

Lý Đại Chủ tiếp luôn:

- Không lẽ ... không lẽ ... bệnh tình của lão lành rồi ?

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Chẳng những lão lành bệnh mà công phu của lão phỏng phát còn cao hơn trước, vừa trông thấy lão, ta chưa nhận ra ngay, nhưng khi thấy lão biểu lộ công phu thì ta không còn nghi ngờ gì nữa. Trừ Yên Nam Thiên ra, trên đời này không có một ai có võ công cỡ đó !

Cáp Cáp Nhi run rẩy, hai hàm răng đập vào nhau cạch cạch, tiếng cười hằng ngày mất hẳn, cả tiếng nói cũng im luôn.

Lý Đại Chủ hỏi:

- Hiện tại ... lão ta ... Ở đâu ?

Bạch Khai Tâm đáp:

- Lão bị cha con Giang Biệt Hạc lừa, dẫn đi đâu đó. Nhưng Ác Đồ Quỷ lại muốn tìm lão trở về.

Lý Đại Chủ, Cáp Cáp Nhi, Đồ Sát lập tức bao vây quanh Hiên Viên Tam Quang, cả ba cùng nghiêng răng, sáu mắt bắn hung quang chớp ngời.

Đồ Sát gần từng tiếng:

- Tại sao người có ý tứ đó ?

Hiên Viên Tam Quang không sợ ai khác, nhưng đối với Đồ Sát, lão khiếp mấy phần, gượng cười đáp:

- Ta có ý tứ gì đâu ? Bất quá ta muốn lão giết cha con Giang Biệt Hạc vậy thôi !

Bạch Khai Tâm thốt:

- Đố lão đại ! Đừng tin lão !

Hiên Viên Tam Quang tiếp:

- Chẳng lẽ ta xúi lão đi tìm các người mà gây phiền phức cho các người.

Bạch Khai Tâm cười mỉa:

- Ai biết đâu được, người không có ý đó ? Hơn mười năm cách biệt, con người có ít nhiều thay đổi, trong thời gian đó, người đã làm gì, bọn ta không hiểu rõ, chẳng hạn, người kết cấu với Yến Nam Thiên, người với cao mà quên đi những bằng hữu cũ ở dưới thấp.

Hiên Viên Tam Quang nổi giận:

- Lời nói của người thú hơn phân chó ! Đố lão đại đừng có tin lão !

Bạch Khai Tâm cười hì hì:

- Người có tật hay nhúc nhích nếu người không làm điều chi bất lợi cho bọn ta, thì tại sao vừa gặp nhau là người bỏ chạy ?

Hiên Viên Tam Quang thoáng biến sắc:

- Cái đó ... cái đó ...

Bạch Khai Tâm vỗ tay bốp bốp:

- Người nói chứ ? Tại sao người lúng túng ? Có phải là người đã làm gì bất lợi cho bọn ta chẳng ?

Hiên Viên Tam Quang lồng lên, hét:

- Ta không đào mồ cuộc mã tổ tông người, tại sao người cứ buộc quấy, vu vơ cho ta mãi ?

Bạch Khai Tâm thấy mục đích đã đạt được rồi, để mặc cho Hiên Viên Tam Quang mắng, không buồn đáp lại.

Quả nhiên, Lý Đại Chủ và Cáp Cáp Nhi cùng nổi giận, còn Đổ Sát thì trầm gương mặt lạnh, gằn giọng từng tiếng:

- Có phải là vừa rồi, người trông thấy họ lại vụt chạy chẳng ?

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Ta ... phải ! Ta có chạy đi.

Đổ Sát hỏi:

- Tại sao ?

Hiên Viên Tam Quang ưỡn ngực, cao giọng:

- Chỉ vì ta thua sạch tiền của các người !

Ai ai cũng giật mình, sửng sốt.

Cáp Cáp Nhi hỏi gấp:

- Tiền của bọn ta ? Tiền gì ?

Hiên Viên Tam Quang tiếp:

- Các người cũng biết, ta là Ác Đổ Quỷ nhưng ta lại thích thua hơn là ăn, ta chỉ cần trông kẻ khác vui mừng khi đánh bạc ăn, là ta khoái như chính mình ăn vậy. Các người chẳng bao giờ hưởng được niềm vui đó đâu ?

Lão dừng lại một chút, đoạn tiếp:

- Trước đây mấy tháng, ta thay thế cho một vị bằng hữu, mang số bạc bảo tiêu đến Giang Nam cho Đoàn Hiệp Phi, làm cái việc đó, ta đắc tội với cha con Giang Biệt Hạc thật, song bù lại ta khai sòng bạc với Đoàn Hiệp Phi suốt nửa tháng ròng rã, ta ăn mấy mươi vạn lượng. Có số tiền lớn trong tay, ta càng sanh ngứa ngáy, muốn phải sạch trong chốc lát thôi ...

Lý Đại Chủy cười lạnh:

- Không ngờ người cũng có nhân đạo ! Một tên hiệp đạo đáng khen, cướp của bọn giàu, tiếp trợ hạng nghèo !

Hiên Viên Tam Quang tiếp:

- Ta lại mở sòng, ác thay càng đánh lại càng ăn, càng ăn ta càng bực ! Không biết phải làm cách nào cho thua hết !

Lý Đại Chủy bĩu môi:

- Muốn ăn thì khó, chứ muốn thua thì còn gì dễ bằng !

Hiên Viên Tam Quang lắc đầu:

- Các người không biết chi hết. Chơi bạc một cách chân chánh, ăn hay thua đâu phải do mình ! Có kẻ muốn ăn lại thua, thì người muốn thua cũng thế, kết quả trái ngược với ý muốn.

Dừng lại một chút lão tiếp:

- Rồi có một hôm, ta đến một thị trấn, khai sòng luôn hai ngày, lần này thì ta thua, trong thị trấn, ai ai cũng ăn cả, không nhiều thì ít. Ai ai cũng chơi cả, duy có một người, ngày nào cũng đến sòng, nhưng không hề tham gia cuộc đò đen. Hắn không chơi, ta càng ép hắn chơi, ta ép cách gì, hắn cũng không chơi. Người trong thị trấn đánh cuộc với ta, nếu ta ép được hắn là họ sẽ cúi đầu trước mặt ta. Hắn họ Lý.

Lão lại dừng, lấy hơi thở, rồi tiếp:

- Trong thị trấn lại có một quả phụ họ Đồ, suốt mười năm thủ tiết, không ai thấy bà ấy cười, trong nhà chỉ nuôi một con chó, ngoài con chó ra, bà chẳng hề tiếp xúc với một ai. Ta còn thừa lại ba vạn lượng bạc, mang hết đến trước mặt họ Lý đánh cuộc với hắn, nếu ta nói một tiếng, mà họ Đồ cười, nói thêm một tiếng, họ ta tát tay vào mặt ta, thì ta ăn, hắn phải gieo xúc xắc với ta đủ mười canh. Ngược lại, ta không chọc nổi họ Đồ cười, đánh ta, thì ta thua, hắn sẽ ăn trọn số bạc ba vạn lượng.

Lão mỉm cười, tiếp:

- Chọc mù Đồ cười, là một cái khó, chọc cho mù tát tay, là một cái khó hơn. Bởi mù ta từng giữ câu:

nam nữ thọ thọ bất thân, thì khi nào mù chạm tay vào mặt nam nhân !

Bạch Khai Tâm hỏi:

- Gã họ Lý chịu chơi không ? Người nói gì ?

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Gã chịu liền. Ta chờ lúc mù Đồ xuất ngoại, đón dọc đường. Đi đâu, mù cũng dẫn con chó theo cả. Ta bước đến trước con chó, cung cung kính kính thốt:

Ba ! Mù Đồ giật mình, rồi bật cười. Ta lại hướng qua mù, cung cung kính kính thốt:

Má ! Mù đỏ mặt, vung tay tát vào mặt ta ngay.

Lý Đại Chủy gập lưng lại mà cười.

Hiên Viên Tam Quang tiếp:

- Sau đó, ta cùng họ Lý gieo xúc xắc, ta thắng luôn mười cuộc. Thoạt đầu, y đặt nhỏ, dần dần y đặt lớn, y thua sạch tiền, chưa chịu thôi, dẫn luôn ta về nhà, vợ vét tiền trong nhà lớn, đánh tiếp, lại thua, đưa ta vào nhà nhỏ, nơi đó có mấy chiếc rương to.

Đồ Kiêu Kiêu kêu lên thất thanh:

- Rương to ? Rương gì ?

Hiên Viên Tam Quang tiếp:

- Rương màu đen, bám đầy bụi bên ngoài, họ Lý bảo rằng có người nhờ y giữ, từ lâu y không hề mở đến, bây giờ thì bắt buộc y phải

dùng đến rồi. Người ta thua bạc, dám bán vợ mà gỡ, huống hồ đồ vật của kẻ khác gởi chứ ?

Đồ Kiêu Kiêu hỏi gấp:

- Y thua luôn mấy chiếc rương đó ?

Hiên Viên Tam Quang gật đầu:

- Đúng vậy ! Song ta không ngờ trong rương toàn là vàng ròng, bạc trắng, ta cũng không biết những chiếc rương đó là của các người, nếu bên trong các người không lưu lại ký hiệu ! Nhưng, ta cần gì biết vàng bạc đó là của ai, có vốn rồi là ta mở sòng, chơi mãi, mấy trăm lượng lũ lượt ra đi suốt mấy ngày liền, còn lại bao nhiêu ta cho luôn kẻ khác làm của hồi môn. Hiện tại, ta trắng tay, không còn một đồng một chữ ! Chỉ còn lại cái mạng già này thôi !

Bọn Lý Đại Chủy năm người nghe Hiên Viên Tam Quang thuật rồi, cùng sững sờ, mặt biến sắc thành màu tro, tổ tông chết đi, họ cũng không ử rữ bằng.

Cáp Cáp Nhi thốt:

- Thì ra, anh em Âu Dương Cốc, Âu Dương Cách không có giấu những chiếc rương tại Quy Sơn ! Chúng gởi nơi họ Lý ! Bọn ta bị lừa đau quá !

Lý Đại Chủy căm hận:

- Vô luận là ai lâm vào cảnh của chúng, cũng không thể nói ngoa ! Ngờ đâu chúng cũng dám nói như thường ! Quả thật chúng không phải là con người !

Cáp Cáp Nhi bỗng chụp cuốc xuống quăng từng chiếc một đi xa xa, bật cười lớn:

- Thực ra chúng ta nên cảm kích Ác Đồ Quỷ mới phải !

Bạch Khai Tâm hừ một tiếng:

- Cảm kích lão ?

Cáp Cáp Nhi tiếp:

- Nếu lão không nói ra, chúng ta cứ ở đây, làm cái việc khổ nhọc này, phá núi mà vào sâu, để rồi chẳng lấy được cái gì. Bây giờ chúng ta có thể nghỉ ngơi một chút !

Bạch Khai Tâm mĩa:

- Thảo nào người chẳng mập ! Chỉ vì người ngại nhọc hơn ai hết !

Đỗ Sát từ từ thốt:

- Thật đấy, lão Cáp nói đúng ! Nếu không có Hiên Viên Tam Quang, thì vĩnh viễn chúng ta không biết những chiếc rương đó hạ lạc nơi nào. Rồi chúng ta phải phí công truy tìm, chúng ta bồn chồn lo lắng, khẩn trương đến hơi thở cuối cùng, chết trong âm ức.

Bạch Khai Tâm hỏi:

- Thế các người có định bắt lão bồi thường chẳng ?

Lý Đại Chủy mỉm cười:

- Lão đã nói, tiền thì không, chỉ có mạng ! ...

Bạch Khai Tâm tiếp:

- Nhưng thịt của lão cũng khá lắm, chẳng lẽ người không tưởng ném chứ ?

Lý Đại Chủy cười giòn:

- Cho lão vào bụng ta thế nào được ? Rủi lão cao hứng, lại rủ tim, gan, phổi của ta gây sòng với hấn, thì ta mới làm sao ?

Y trừng mắt nhìn Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Tiền thì người thua hết, chẳng lẽ người cũng thua luôn những chiếc

rương ?

Hiên Viên Tam Quang lắc đầu:

- Không !

Lý Đại Chủy sáng mắt lên:

- Thế những vật đó hiện giờ ở đâu ?

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Ta ngại nặng, vả lại cũng chẳng dùng vào việc gì, nên đã quẳng hết xuống Dương Tử Giang rồi !

Lý Đại Chủy cùng Đồ Kiền Kiền nhìn nhau không ai nói tiếng gì !

Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Mất một vài lượng bạc, các người không chịu nổi sao ? Người mê tiền đến thế à ?

Lý Đại Chủy thở dài:

- Người không hiểu gì cả ! Con người càng già càng tham tiền, biết rằng chết không mang theo được, song ai ai cũng muốn tích trữ ! Càng nhiều càng tốt !

Cáp Cáp Nhi phụ họa:

- Đúng đó ! Suốt ngày chúng ta chẳng làm gì cả, cứ đóng cửa nhà lại, nhìn tiền, đếm tiền, cũng thấy thích sống rồi !

Hiên Viên Tam Quang lắc đầu:

- Ta thấy các người gần đến lúc chui vào quan tài rồi đó, một con người không thích gì hết, chỉ thích tiền là cầm như đã chết nửa phần rồi.

Rồi lão tiếp:

- Nhưng, đã thích tiền như vậy, sao các người không tái hành nghề trộm cướp ?

Bởi số bạc đó, cũng là do các người cướp đoạt mà có kia mà !

Lý Đại Chủy chỉnh sắc mặt:

- Người lại càng không hiểu chi cả ! Ác nhân có cái thân phận của ác nhân, như bọn ta đây, bây giờ trở lại làm cái việc giết người, cướp của, thì sẽ bị người nhả răng cười cho thúí đầu.

Hiên Viên Tam Quang thừ người một lúc rồi bật cười to:

- Ta không ngờ bọn các người không dám làm cái việc của bọn cường đạo ! Như vậy là hết xài được các người rồi ! Ta nghĩ các người nên chết đi là phải hơn !

Đồ Kiêu Kiêu gắt:

- Câm người đi ! Ai dám bảo Thập Đại Ác Nhân là những kẻ hết xài ?

Hiên Viên Tam Quang cười lạnh:

- Hai mươi năm trước, các người có thể là Thập Ác Nhân, nhưng trốn chui trốn nhủi trong cái hang hẻo lánh đó qua hai mươi năm dài rồi, các người chỉ đáng được gọi là ngũ đại rút đầu quy, năm con rùa lớn thụt đầu thụt cổ mà thôi !

Đồ Kiêu Kiêu nổi giận:

- Còn người, người là cái quái gì chứ ? Hai mươi năm trước, bắt quá người được kể trong nhóm Thập Ác Nhân là vì người ta miễn cưỡng nhận người cho đủ số vậy thôi !

Còn lâu lắm người mới có tư cách làm một ác nhân.

Hiên Viên Tam Quang hừ một tiếng:

- Nếu chúng ta đều chẳng đáng làm Ác Nhân, thì tại sao chúng ta

không nổi hứng làm một việc tốt ?

Lý Đại Chủy hỏi:

- Việc tốt là việc gì ?

Hiên Viên Tam Quang đưa tay chỉ Hoa Vô Khuyết nằm dưới đất và Thiết Tâm Nam ở trong lòng, đáp:

- Tại sao chúng ta không phóng thích họ, cho họ cảm kích chúng ta ?

Lý Đại Chủy trầm ngâm một chút:

- Phải đó ! Chúng ta đã bị thiên hạ hận oán nhiều lắm rồi, ngẫu nhiên có được mấy người cảm kích, điều đó cũng hay hay !

Hiên Viên Tam Quang gọi:

- Đồ lão đại ! Ý tứ ngươi như thế nào ?

Đỗ Sát lạnh lùng:

- Trái lại, họ là những kẻ sắp chết, chúng ta giết họ cũng chẳng thú vị gì.

Bạch Khai Tâm đảo ánh mắt một vòng, hỏi:

- Các ngươi muốn làm người tốt, sao không nổi hứng làm triệt để ?

Cáp Cáp Nhi bật cười ha hả:

- Chẳng lẽ một "Tồn nhân bất lợi kỷ" như ngươi cũng làm được một việc tốt nữa sao ?

Bạch Khai Tâm điềm nhiên:

- Ta làm điều bại hoại đã quen rồi, bây giờ muốn biết cái mùi vị của sự làm một việc tốt xem sao. Nếu không, khi chết đi, ta chẳng biết thế nào hỏi đáp Diêm Vương !

Bạch Khai Tâm chỉ Hoa Vô Khuyết và Thiết Tâm Nam, bật cười hắc hắc, tiếp:

- Như hai người đó, chàng yêu nàng, nàng yêu chàng, chỉ vì có Tiểu Linh Ngư ở giữa, thành ra họ chưa kết hợp với nhau. Hiện tại, Tiểu Linh Ngư cầm như bất động rồi, tại sao chúng ta không tác thành cho họ nên chồng nên vợ với nhau ? Ha ha ! Còn gì tốt hơn là giúp những kẻ tình chung được mãn nguyện ?

Cáp Cáp Nhi vỗ tay cười lớn:

- Ý kiến đó hay ! Rất hay ! Chúng ta ngồi nhàn lâu quá, đâm chán ! Phải tạo một cái gì náo nhiệt, cho tâm tình cởi mở đôi chút !

Lý Đại Chủ cũng cười phụ họa:

- Hai mươi năm rồi, ta không uống rượu mừng, bây giờ ta nghe thèm quá !

Đồ Kiêu Kiêu chỉ Bạch Khai Tâm, cười thốt:

- Ta biết tiểu tử này không có tâm địa tốt, quả nhiên hắn còn giữ cái thủ đoạn tổn nhân bất lợi kỷ luôn !

Bạch Khai Tâm hỏi:

- Làm mai đặt tác hợp cho nam nữ thành hôn, là một điều tốt nhất đời, nếu Diêm Vương biết, hắn cũng tặng số thọ cho ta, tại sao người lại mai mỉa ta ?

Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười:

- Người thừa hiểu, hiện tại họ đang thương tâm, người tác hợp cho họ làm việc đó, người còn tổn đức hơn giết chết họ !

Bạch Khai Tâm nheo mắt, cười hì hì:

- Bây giờ thì họ thương tâm, song sau khi họ hưởng tư vị thành thân rồi họ sẽ hết thương tâm !

Lý Đại Chủy mắng:

- Cái miệng chó đó chẳng bao giờ nói được một tiếng người !

Đồ Kiêu Kiêu cười đáp:

- Miệng chó dùng để ăn phân chứ đâu phải để nói tiếng người ? Kẻ xấu vĩnh viễn không thể làm được một việc tốt !

Cáp Cáp Nhi khích:

- Các người nói sao thì nói, ta quyết định phải cho họ thành thân với nhau mới được ! Ha ha ! Ta còn muốn tự tay thay áo hồng cho họ, tự tay rót rượu hợp cần cho họ giao bôi !

Lý Đại Chủy nhìn qua Bạch phu nhân, bỗng cười thốt:

- Ở đây còn một mẫu đại trùn, chúng ta cũng nên tìm cho mụ một đức phu quân !

Cáp Cáp Nhi nhìn Bạch phu nhân, rồi nhìn sang Bạch Khai Tâm, bật cười lớn tiếp lời:

- Xem ra, vị đại tẩu này có phúc khí lớn đấy, có duyên nợ với họ Bạch, lấy chồng nào cũng họ Bạch cả !

Y gật gù, tiếp luôn:

- Như vậy, mụ ta luôn luôn vẫn là Bạch phu nhân, khỏi phải thay đổi cách xưng hô chi cả.

Đồ Kiêu Kiêu cười, gật đầu:

- Phải đó ! Trời sanh ra họ để mà kết thành đôi vợ chồng, xứng lắm !

Bạch Khai Tâm kêu lên:

- Các người ... các người ...

Y dậm chân, định chạy đi.

Đồ Kiêu Kiêu, Lý Đại Chủy, mỗi người một bên, giữ y lại.

Đồ Kiêu Kiêu thốt:

- Đó là việc tốt nhất trần đời, tại sao người định bỏ chạy ?

Lý Đại Chủy trầm giọng:

- Chạy đi đâu mà được với ta !

Từ lúc nghe nói đến Tiểu Linh Ngư, Hiên Viên Tam Quang nín lặng.

Bây giờ, đột nhiên lão cất tiếng:

- Ta biết, có hai người sắp thành thân, nếu các người muốn, chúng ta cứ hiệp với họ mà làm cái việc vui này, được vậy, vừa khỏi mất tiền, vừa tăng phần nhiệt náo !

Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Có phải là người muốn nói đến tiểu liễu đầu Mộ Dung Cửu và Hắc bằng hữu của người chăng ?

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Chính vậy !

Lý Đại Chủy cười lớn:

- Nhà Mộ Dung khi nào chấp nhận cho chúng ta nhập cuộc chung vui ! Ác Đồ Quỷ điên rồi chăng ?

Hiên Viên Tam Quang thốt:

- Chúng ta hà tất phải thương lượng với họ ? Cứ chờ đến giờ đến lúc là tất cả cùng ủa vào nhà to, nhập đồng lại cả ba tân lang, tân nương, rồi cùng nốc rượu mừng do họ chuẩn bị sẵn, chẳng lẽ ngày lành tháng tốt, đang việc vui, mà họ sanh sự với chúng ta ? Họ phải kiêng cử chứ !

Cáp Cáp Nhi vỗ tay hoan nghinh:

- Chủ ý đó tuyệt diệu ! Tuyệt diệu thật !

Lý Đại Chủy chép miệng:

- Ta hy vọng trên bàn tiệc của họ, có món thịt người. Lúc đó thì các người ăn sơn hào hải vị, còn ta thì cứ gắp thịt người mà nhai, mà ngốn ! Nếu được vậy thì đúng là rượu vui !

Bạch Khai Tâm lạnh lùng:

- Ta hy vọng Yến Nam Thiên sẽ có mặt trong bữa tiệc đó.

Mọi người đều im bật.

Hiên Viên Tam Quang lắc đầu:

- Chắc chắn Yến Nam Thiên không đến đó uống rượu vui !

Bạch Khai Tâm bĩu môi:

- Làm sao người biết được chứ ? Lão ấy có là con sâu nằm trong bụng người đâu ?

Hiên Viên Tam Quang không lưu ý đến lời nói đó, cứ tiếp:

- Hiện tại, Yến Nam Thiên một lòng tưởng đến việc tìm Tiểu Linh Ngư, đâu có công phu thừa thãi đi uống rượu cưới !

Bạch Khai Tâm hừ lạnh:

- Người đừng quên, muốn tìm một người, thiên hạ thường đến chốn đông người mà tìm, mà nơi nào đông cho bằng nơi có lễ cưới ? Nếu ta là Yến Nam Thiên, ta đến đó ngay !

Hiên Viên Tam Quang xì một tiếng:

- Còn người, người cùng đừng quên kẻ dẫn đường cho Yến Nam

Thiên hiện tại là ai !

Bạch Khai Tâm gật mình, nín ngay.

Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười:

- Hiện tại kẻ dẫn đường cho Yến Nam Thiên là Giang Ngọc Lang, mà Giang Ngọc Lang thì chẳng những không bao giờ đưa Yến Nam Thiên đến nhà Mộ Dung Cửu, lại còn cố kỵ đưa Yến Nam Thiên đến bất cứ nơi nào khác có đông người. Hẳn sợ những bộ mặt quen lại bại hoại mưu mô hắn.

Bạch Khai Tâm hỏi:

- Nói như vậy là chỗ nào càng đông người, chỗ đó càng được an toàn ?

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Chỗ an toàn nhất là nhà của các cô nương họ Mộ Dung.

Đồ Kiêu Kiêu tán đồng ý kiến:

- Một điểm nhỏ không sai ! Không ngờ ngày nay Ác Đồ Quỷ lại thông minh hơn trước !

Cáp Cáp Nhi nhảy dựng lên:

- Nếu thế, chúng ta còn chờ gì nữa ? Đi ! Đi ngay ! Ha ha ! Trời sanh ta vốn thích náo nhiệt ! Người càng đông, ta càng thích !

Đến lúc đó, Hoa Vô Khuyết hận mình sao còn sống trên đời này !

Hắn nghĩ đến việc họ sắp làm cho hắn và Thiết Tâm Nam, mà lòng tan nát.

Và còn điều đau khổ cho hắn, lại là điều hiện tại không còn ai phá cửa động nữa.

Tiểu Linh Ngư và Di Hoa Cung Chủ chắc chắn phải bị chôn sống !

Hắn hiểu rõ, trong phút giây này, Thiết Tâm Nam còn đau lòng hơn hẳn.

Hắn không dám nhìn nàng.

Thực sự thì Thiết Tâm Nam lúc đó không khóc nữa. Nguồn lệ của nàng đã cạn từ lâu.

Và hiện tại, họa Tiểu Linh Ngư bị khốn trong sơn động được sáu ngày rồi.

Họ không hy vọng sống sót sau thời gian đó ! Có lẽ họ đã chết rồi. Nếu chưa thì cũng sắp chết.

Chắc chắn phải chết.

Hồi 116

Quỷ Đồng Tái Hiện

Nơi chân núi, đích xác có một ngôi miếu, có hòa thượng trụ trì.

Hòa thượng đang bực tức, hần học về sự mất mặt vừa qua.

Kiểm được bao nhiêu rượu thịt đó, nào phải là không vất vả, ngờ đâu quỷ hiện, cưỡng đi hết !

Lão hòa thượng trầm nghĩ:

- Có lẽ Bồ Tát cấm ta ăn mặn nên sai ôn thần đến tước hết vật thực của ta !

Lão bèn triệu tập các tiểu hòa thượng, bảo họ tụng kinh ròng rã ba ngày liền, thành tâm sám hối.

Nhưng, họ tụng kinh chưa đủ một ngày thì ôn thần lại đến nữa.

Lần này thì ôn thần đến rất đông, có những năm sáu vị mà vị nào trông cũng đáng sợ, song vị nào cũng cười, hoặc cười hì hì, hoặc hắc hắc, hoặc ha ha.

Đám ôn thần đến có mang theo ba bệnh quỷ. Bệnh quỷ lại có vẻ dễ thân thiện hơn ôn thần.

Trong số bệnh quỷ, có một nữ.

Nữ bệnh quỷ này làm rung động con tim của các hòa thượng, cả lão lẫn tiểu.

Bởi, nữ bệnh quỷ đẹp vô cùng !

Ôn thần có mang theo hai bao y phục màu hồng, màu lục, đến miếu rồi, họ bức bách các bệnh quỷ phải mặc thứ đó vào mình.

Thực ra, bọn Lý Đại Chủ và Đồ Kiêu Kiêu không giống hẳn ôn thần,

bất quá, họ là những tên tiểu quỷ thừa cơ trốn ra khỏi nhà, chạy ra ngoài phá phách. Họ chỉ trêu chứ không có hại.

Họ lấy những chiếc quần, chiếc áo màu lục, màu hồng liệng ném cho nhau, họ ném để cho nhau tuyển lựa, cuối cùng lựa được mấy bộ.

Trong những bộ đó, họ lấy một chiếc áo hồng, khoác lên mình Bạch Phu Nhân, bà ta không khó chịu vì trò đùa, chỉ nghe nhột nhột, bật cười khúc khích, vừa cười vừa uốn mình.

Cáp Cáp Nhi vỗ mạnh xuống đầu vai Bạch Khai Tâm, cười ha hả:

- Xem ra cái vị đại nương đó thích lấy người làm chồng. Mụ ta cười như vậy là cam tâm tình nguyện rồi đấy nhé.

Lý Đại Chủy thốt:

- Có lẽ mụ chán chê ông chồng cũ, nên muốn tìm của lạ, thử ném qua xem sao !

Đồ Kiêu Kiêu cười khanh khách:

- Cũng có lẽ mụ ta cho rằng ngọn roi của Bạch Khai Tâm quất mụ đã ngứa hơn, ta biết mụ rất khoái bị hành hạ lắm !

Cáp Cáp Nhi lấy một chiếc áo, mặc cho Bạch Khai Tâm.

Bạch Khai Tâm nhăn nhó mặt:

- Chiếc áo đó dài quá, ta không chịu đâu !

Lý Đại Chủy cười hì hì:

- Nếu người hiềm dài, thì cắt bỏ đi một đoạn, lấy đoạn đó làm cái mũ đội đầu !

Cáp Cáp Nhi tán:

- Hay ! Hay ! Lấy con mẹ đó làm vợ sớm muộn gì người cũng bị cấm sừng lên đầu, nên có chiếc mũ đội, cho mụ ta không còn chỗ cấm

sùng !

Bây giờ, Hoa Vô Khuyết trở nên bình tĩnh lạ. Bởi hắn đã quyết định cho dù cho bọn diên này làm gì, hắn cũng không lộ vẻ thống khổ.

Hắn biết, có thống khổ cũng chẳng ích gì, đối phương lại còn thích thú nữa là khác.

Điều mà hắn được an ủi nhất, là Thiết Tâm Nam vẫn hôn mê, trong cơn mê, nàng không bị ảnh hưởng của các hành động ngông cuồng phát xuất từ bọn diên này.

Trước đó, hắn muốn chết để cho Thiết Tâm Nam sống. Bây giờ, hắn hy vọng nàng hôn mê vĩnh viễn, có như vậy nàng mới không thống khổ.

Cáp Cáp Nhi đã khoát lên người hắn một chiếc áo, rồi lão cười lớn, thốt:

- Ngày tốt của người đến rồi đó nhé, đừng có lộ cái bộ mặt đưa đám ra, khó coi lắm !

Đồ Kiêu Kiêu tiếp nói:

- Người đừng nghĩ là ăn ở không phải với Tiểu Linh Ngự. Hắn đã có liễu đầu họ Tô bên cạnh, biết đâu trong sơn động cả hai đã chẳng thành thân với nhau rồi ?

Cáp Cáp Nhi vỗ tay:

- Ha ha ! Phải đó ! Nếu ta biết là mình sắp chết, thì ta sẵn sàng thành thân với bất cứ ai, miễn người đó là nữ nhân thôi ! Bởi ta không thể thành thân với một nam nhân !

Hoa Vô Khuyết nhắm mắt, nhất định không nói tiếng gì.

Bống Lý Đại Chủ kêu lớn:

- Chúng ta quên mất một việc !

Đồ Kiều Kiều chớp mắt:

- A ?

Lý Đại Chủy tiếp:

- Nhà Mộ Dung rất thích khoa trương, tại sao lại chọn cái địa phương cô tịch này mà tổ chức cuộc rượu vui ?

Đồ Kiều Kiều đáp:

- Mặc họ muốn tổ chức đâu tùy họ, nơi nào càng cô tịch thì ta càng thích.

Lý Đại Chủy thốt:

- Chúng ta dò thám xem họ còn ở đây, hay đã đi nơi khác chuẩn bị cuộc tiệc ?

Đồ Kiều Kiều đáp:

- Hiên Viên Tam Quang lãnh phần dò thám là hay hơn hết. Lão có quen với các nàng ấy !

Bỗng, từ bên ngoài, có giọng cười âm trầm nổi lên, rồi một người thốt:

- Quỷ sống đã đi rồi, Ác Đồ Quỷ khởi phải đi !

Hiên Viên Tam Quang cười vang:

- Bán Nhân Bán Quỷ Âm Cửu U đó phải không ? Ta cứ tưởng người bị nhốt dưới mười tám tầng địa ngục từ lâu !

Âm Cửu U lộ bộ mặt xanh lạnh vào, bật cười khanh khách:

- Trên đời có quá nhiều quỷ, quỷ cờ bạc, quỷ sắc, quỷ rượu, quỷ chủ nợ, quỷ nghèo mạt, quỷ thù vợ Oán cha, bám víu vào người đời mà gây phiền nhiễu, cho nên ta phải tìm nơi khác mà ở cho rộng rãi hơn ! Dù là dưới mười tám tầng địa ngục cũng chẳng sao !

Đỗ Sát hỏi:

- Người dọn được tin tức của đám Mộ Dung rồi ?

Âm Cửu U đáp:

- Thoạt đầu, họ định về tổ chức cuộc rượu vui tại nhà, sau đó họ đổi ý.

Đỗ Sát hỏi:

- Tại sao họ đổi ý ?

Ai hỏi câu đó lão sẽ cà khía lên, bảo rằng làm sao lão biết được nguyên do ?

Song, Đỗ Sát hỏi, lão đành lắc đầu đáp:

- Họ chẳng nói tại sao, mà cũng không ai dám hỏi tại sao !

Lý Đại Chủy cười nhẹ:

- Nữ nhân không bao giờ chuyên ý ! Họ thay đổi chủ trương như thiên hạ thay áo.

Đó cũng là việc thường !

Cáp Cáp Nhi thốt:

- Tuy nhiên, Đồ Kiêu Kiêu thừa hiểu tại sao. Bởi ít nhất mục ta cũng còn nửa phần nữ tánh !

Đồ Kiêu Kiêu gật đầu:

- Phải ! Ta biết nguyên nhân sự thay đổi chủ ý của họ.

Cáp Cáp Nhi giật mình:

- Thật à ? Làm sao người biết được ?

Đồ Kiều Kiều đáp:

- Nếu người chịu khó một chút, tất đoán được ngay, song người lười thành tánh mất rồi, nên cái gì cũng không chịu suy nghĩ, cứ bắt người khác suy nghĩ hộ !

Hiên Viên Tam Quang cau mày:

- Các người không tìm cách mắng nhau suốt ngày lại không được à ?

Lý Đại Chủy cười hì hì:

- Quen tánh mất rồi. Người nghĩ ở trong cái hang tà quái đó suốt hai mươi năm, không mắng nhau thì còn làm việc gì khác ?

Đồ Sát quay sang Đồ Kiều Kiều, hỏi:

- Tại sao họ thay đổi chủ ý ?

Đồ Kiều Kiều đáp:

- Người nghĩ, nếu họ tổ chức rình rang, đúng theo phong thái của một vọng tộc, thì hầu hết bọn tai mắt trên giang hồ phải đến chúc mừng ! Ai cũng muốn xem người bạn trăm năm của nàng con gái út nhà Mộ Dung từng nổi tiếng đẹp nhất, thông minh nhất nhà, có mặt mũi ra sao... Bà cười mấy tiếng, rồi tiếp:

- Nhưng, cái vị Cửu cô nương đó, giờ thì đã biến thành một nàng điên điên dại dại, với tình trạng đó của nàng, các vị thơ thơ đâu có thể để cho nàng chường mặt trước tân khách ? Hơn thế, chú rể lại xấu xí, không có tướng mạo, khách ai nhìn vào mà chẳng xàm xì, bàn tán ? Như vậy, thì nhà họ Mộ Dung còn gì thể diện ?

Lý Đại Chủy gật đầu:

- Đúng ! Cái đám rể họ Mộ Dung, người nào cũng là nhân vật nghi biểu phi phạm, mà những nơi quen biết của họ cũng thuộc giai tầng sang quý cả. Họ phải nghĩ đến danh dự gia đình chứ !

Đồ Kiều Kiều tiếp:

- Cho nên, họ chọn một nơi cô tịch, để âm thầm cử hành hôn lễ qua loa, rồi họ an trí đôi tân nhân ở một nơi nào xa xôi, hẻo lánh. Sau này, bằng hữu của họ có trách cứ, họ sẽ viện lẽ không dám mời ai, sợ làm nhọc làm phiền người quen. Rồi họ sẽ tổ chức một cuộc rượu khác, tạ tội, dĩ nhiên vắng mặt cô dâu, chú rể !

Lý Đại Chủy gật gù:

- Có lý ! Có lý !

Đỗ Sát hỏi:

- Mà họ định tổ chức tại đâu đây ?

Âm Cửu U đáp:

- Họ dự định dựng lên một tòa lư bằng, dựa bờ sông, dài hơn một dặm, mừng tượng một tòa thủy tạ, đãi rượu ngay trên mặt nước. Vô luận là ai, cũng được đến đó, uống ăn với họ dù cho bọn ăn mày, cũng được họ ban cho mỗi tên vài cân thịt, một bình rượu.

Đỗ Sát lại hỏi:

- Chừng nào khai tiệc ?

Âm Cửu U đáp:

- Ngay hôm nay !

Đồ Kiều Kiều gật đầu:

- Càng sớm, họ càng có lợi, chứ nếu dây dưa lâu, mấy người phương xa hay tìm kiếm đến nơi, mưu mô của họ hỏng bét.

Cáp Cáp Nhi nhẩy dựng lên:

- Chúng ta đi ngay !

Lý Đại Chủy cau mày:

- Mời nhiều người quá, tất vật thực không được nấu nướng kỹ lưỡng, ăn kém ngon ! Mà rượu thì cũng là thứ tầm thường !

Bạch Khai Tâm đã nín lặng từ lâu lắm rồi. Chiếc áo rộng thùng thình trên mình y biến y thành con khỉ của các đoàn mãi võ, bán thuốc.

Bây giờ, y không còn cảm lạnh nữa, nghe Lý Đại Chủy nói thế, y bật cười, thốt:

- Có rượu, có thịt cho mà uống, mà ăn, là quá phận cho người rồi đó, lại còn phàn nàn cái gì nữa ? Người có tốn đồng tiền nào không mà chê, mà khen chứ ? Thứ người như người, chỉ đáng được ăn phân thôi !

Đồ Kiêu Kiêu cười hệt hệt:

- Sao người nói cái tiếng phân, nghe thú vị quá ! Dùng hai tiếng đại tiện, có phải là trang nhã hơn không ?

Đêm chưa xuống, song trong dãy nhà tiệc dựa bờ sông, đèn hồng đốt sáng.

Đèn nào cũng có hai chữ song hỷ, bằng giấy trát vàng.

Người trong nhà tiệc, đông hơn đàn ruồi, nhện, dĩ nhiên là phải ồn ào.

Thấy đám cưới suông, người ta còn ghé mắt nhìn xem đám cưới giàu hay nghèo, cô dâu chú rể có đẹp trai đẹp gái hay không, hưởng hờ, lại được ăn được uống bằng thích ?

Có những kẻ đến ăn không, có những kẻ cũng mang lễ mừng, hoặc liễn, hoặc trướng, trọng có, khinh có, bất đồng.

Có những kẻ bết nhất trần đời lại được dịp phơi mặt phơi mày, giúp cho người ta ăn trôi, uống trôi, người ta lừa dối lẫn nhau qua những lời chúc tụng rỗng tuếch.

Mọi người ăn uống, cười nói ồn ào, bỗng cùng im lặng, đầu nhóng lên, cùng quay về một phía.

Nơi phía đó, vừa xuất hiện một cỗ xe ngựa, xe dừng lại bên ngoài nhà tiệc.

Cỗ xe có hình thức rất kỳ quái, người đánh xe là một đại hán khôi vĩ, vận y phục mới, song khuy áo không cài, để lộ bộ ngực đầy lông lá.

Y không cười, còn trông đượ, y cười lên, mặt quái dị vô cùng, khoe miệng xé đến mang tai, cái miệng đó mỗi lần ngoạm là phải đi đứt nửa cân thịt.

Từ trên xe bước xuống mấy người, có lùn, có mập, có tà, có xảo, có người cầm móc câu, có người mặt xanh rờn.

Người cổ quái, trong thiên hạ không thiếu, cái lạ là cùng một lúc, nhiều người họp lại cùng một nơi.

Họ lôi từ xe xuống ba người nữa.

Ba người này, khí thì còn, lực thì hết, hình dung tiêu tụy, hơi thở thoi thóp, vận áo hồng quần lục, trông như tân lang tân nương.

Bao nhiêu thực khách cùng nhìn họ, họ thản nhiên như thường, ung dung bước như giữa xa mạc hoang vu.

Họ vào nhà tiệc.

Trong số đó, một đại hán mặt đầy ria, cao giọng hỏi:

- Các người có biết chủ nhân ở tại đâu chăng ? Bọn ta muốn gặp các vị đại nương đó !

Ai ai cũng biết người ấy là chủ sòng bạc tại thị trấn mấy hôm trước.

Họ đã thấy tài nghệ của đại hán, lúc trừng trị một con bạc chơi quýt, họ đều ngán.

Song bây giờ, họ đã uống ít nhiều rượu vào bụng rồi, rượu gây cam

đảm, họ không còn ngán như trước nữa.

Có hai người vỗ bàn bôm bốp, hét lên:

- Ăn nói cũng phải có lễ độ chứ, sao gọi tất cả mọi người bằng các người ? Con người gì vô lễ quá !

Đại hán đó bay mình tới, chụp tai người ấy quăng đi.

Một quái nhân khác trong bọn, vận áo lục, bật cười khanh khách, thốt:

- To gan lắm mới dám trêu vào Hiên Viên huynh ! Nhưng trêu vào thì chuốc khổ, chứ làm gì hơn ? Phải giáo huấn cái ngữ đó mới được cho !

Cả bọn quái nhân cùng cười !

Vừa lúc đó, một người có dáng dấp nho sinh xuất hiện ở đầu thuyền, cao giọng hỏi:

- Vị bằng hữu nào đang bất mãn điều chi đó ? Chắc muốn trách cứ bọn tại hạ sơ suất tiếp đón chăng ?

Thực khách rẽ qua hai bên, nhường lối cho người nho sinh bước tới.

Người lùn mập cười lớn, thốt:

- Tiểu bằng hữu ơi ! Nếu bọn này thất lễ, xin tiểu bằng hữu lượng thứ cho nhé !

Nho sinh có vẻ không hài lòng với mấy tiếng tiểu bằng hữu.

Tuy nhiên, y cũng đáp lễ, rồi đảo mắt nhìn khắp bọn quái nhân chợt nhận ra Hoa Vô Khuyết trong lớp y phục kỳ dị.

Y giật mình hỏi:

- Cái vị có phải là... là... Người lùn mập đáp:

- Tiểu bằng hữu ! Đừng hỏi tên tuổi bọn này ! Nói ra không ích gì, chỉ sợ dơ dáy cái lỗ tai tiểu bằng hữu thôi !

Nho sinh trầm ngâm một lúc, đoạn vòng tay, thốt:

- Tại hạ là Tần Kiếm... Vừa lúc đó, có mấy người nữa từ trong khoang thuyền bước ra, nam có, nữ có, nữ đẹp như thiên nga, nam phong nhã như kim đồng của Ngọc Đường.

Họ đã biết khách mới đến là những ai rồi, song họ chỉ cười, thản nhiên như không.

Cáp Cáp Nhi bật cười ha hả, thốt:

- Các người xem đó ! Những vị cô gia nhà Mộ Dung đều phong nhã lễ độ, tỏ rõ sự giáo dục vững chắc, đối với bọn mình mà họ vẫn khiêm cung từ tốn như thường !

Đồ Kiêu Kiêu cười khanh khách:

- Người ta là những trang thành danh chí sĩ, nếu không vậy thì khi nào các đại cô nương bá mị thiên kiều chịu gởi phận trao thân !

Lý Đại Chủy xá một xá thật sâu:

- Bọn tại hạ nghe nói tại đây các công tử có cuộc tiệc vui, nên đến chúc mừng.

Chẳng rõ các vị có chấp nhận cho bọn sơn dã này vào nhà chăng ?

Hiên Viên Tam Quang cau mày:

- Cái lão ăn thịt người không bỏ xương, hôm nay sao mà ăn nói văn vẻ thế !

Bạch Khai Tâm cười vang:

- Con cáo khách sáo với con gà, cái thứ văn vẻ đó chỉ làm chết gà chứ cáo có sao đâu ? Tại hạ nghĩ, các vị không là những con gà thì nên vác gậy đuổi càn đi ngay là vừa !

Đứng tại mũi thuyền, ngoài Tần Kiếm ra, còn có Mộ Dung đại thơ và chồng là Mỹ Ngọc Kiếm Khách Trần Phụng Siêu, vợ chồng nhị cô gia Nam Cung Liễu, vợ chồng tam cô gia Mai Hoa Công Tử Mai Trọng Lương, vợ chồng ngũ cô gia Thần Nhân Thư Sinh Lạc Minh Đạo. Họ là những tinh hoa của võ lâm Giang Nam.

Ai ai cũng kinh dị khi trông thấy Hoa Vô Khuyết trong tình trạng đó.

Nhưng họ vẫn cười cười, nói nói, không biểu hiện một cảm nghĩ nào.

Khi bọn Cáp Cáp Nhi thốt xong mỗi người một câu, Mỹ Ngọc Kiếm Khách Trần Phụng Siêu cất tiếng:

- Các vị đã đem danh dự đến cho cuộc rượu vui này, thì đương nhiên là quý khách của bọn tại hạ... Mộ Dung Song tiếp nói:

- Hà huống, Hiên Viên Tiên Sinh là chỗ sanh tử chi giao của vị tân cô gia chúng tôi ! Xin thỉnh các vị lên thuyền !

Lý Đại Chủy vòng tay đáp lễ:

- Nếu thế, bọn tại hạ cung kính bất như phụng mạng !

Trong số, chỉ có Tần Kiếm và Mai Hoa Công Tử Mai Trọng Lương thoáng lộ vẻ cảnh giác.

Đồ Kiêu Kiêu bước ngang qua mặt họ, chợt quay đầu lại, cười một tiếng, thốt:

- Các vị yên trí, bọn tôi ngày nay đến đây cốt uống rượu mừng thôi, chứ không gây phiền phức chi đâu, mà cũng không đánh cắp vật gì cả. Các vị không nên lấy thái độ đề phòng kẻ cướp đối với bọn tôi !

Hiên Viên Tam Quang cao giọng:

- Phải đó ! Hôm nay là ngày đại hỉ của Hắc lão đệ của tại hạ, nếu có kẻ nào gây sự, thì tại hạ sẽ là người thứ nhất ra tay giáo huấn liền.

Bạch Khai Tâm cười lạnh:

- Người làm nổi cái việc đó sao ? Giả như Lý Đại Chủy nổi hứng thềm thịt người, chẳng lẽ người đút cái đầu người vào miệng lão cho lão nhai ?

Đám người đó, vừa cười, vừa nói, vừa mắng nhau, vừa lên thuyền, người trong các dãy nhà đều lác mắt nhìn, chẳng rõ họ đang và sẽ làm những trò gì ?

Điều lạ lùng nhất, là họ Mộ Dung gồm toàn những người danh vọng, lại có vẻ trọng đãi họ vô cùng.

Trong khoang thuyền có đặt mấy chiếc bàn.

Trong đó, còn có vợ chồng lục cô gia Tiểu Bạch Long, vợ chồng thất cô gia Động Đình Tài Tử Liễu Hạc Nhân, vợ chồng bát cô gia Vạn Hoa Kiếm Tạ Xuân Sanh, có cả thần quyền Cổ Nhân Ngọc và Tiểu Tiên Nữ Trương Thanh.

Vừa thấy khách, Tiểu Tiên Nữ trừng mắt nhìn, nhưng nàng chăm chú nhất là Hoa Vô Khuyết.

Họ không hiểu tại sao một truyền nhân của Di Hoa Cung lại ra thân thế đó.

Tuy nhiên, họ xuất thân từ những gia đình có giáo dục, chẳng ai tìm hiểu việc riêng tư của người khác, người ta không nói ra, thì chẳng bao giờ họ hỏi đến.

Bọn Ác Nhân chiếm một bàn.

Đỗ Sát ngồi đầu tiệc, Mỹ Ngọc Kiếm Khách Trần Phụng Siêu ngồi chủ vị, có Nam Cung Liễu tiếp tay đãi khách.

Cả hai người này là trang văn nhã, đầy đủ lễ độ, ngồi giữa bọn ác ôn, thành ra phẩm cách càng nổi bật lên.

Nếu là ngày thường, hẳn họ chiếu cố đến Hoa Vô Khuyết rồi. Song hiện tại, họ không nhìn hẳn đến nửa mắt.

Hoa Vô Khuyết thì mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực, người bất động, ngồi đó như pho tượng đặt làm vị, ngồi đó như ngồi giữa sa mạc.

Rượu đã qua ba tuần, mà đôi tân nhân chưa xuất hiện.

Lý Đại Chủy vụt hỏi:

- Đã là cuộc vui, sao không lễ nhạc ?

Trần Phụng Siêu trầm ngâm một chút, cười nhẹ đáp:

- Hấp tấp, vội vàng, không chuẩn bị kịp, xin các vị hiểu cho !

Lý Đại Chủy chính sắc:

- Dù cho là vậy đi nữa, cái lễ cũng không thể bỏ được, hướng chi...
Đồ Kiêu Kiêu hốt tiếp:

- Hướng chi bọn tôi đây cũng có hai đôi tân nhân, muốn hưởng lây cái không khí vui của các vị, chờ Cữu cô gia và Cữu cô nương thành thân, họ sẽ cùng làm lễ một lượt.

Trần Phụng Siêu điềm nhiên:

- A ?

Nam Cung Liễu tiếp:

- Chẳng rõ tân nhân... Họ cùng nhìn thoáng qua Hoa Vô Khuyết.

Gương mặt của hắn trắng xanh, không lộ niềm vui mà cũng chẳng có vẻ buồn.

Bên cạnh hắn, là một thiếu nữ mỹ lệ, song thần sắc của nàng phức tạp quá, không ai rõ nàng có cảm nghĩ gì.

Và cũng chẳng ai hiểu sự tình gì bao quanh những người này.

Cáp Cáp Nhi thốt:

- Nhất bất quá tam, nên tam là cái hay nhất. Ba đôi tân nhân cùng làm lễ, ngày sau sẽ là tam đa, đa phúc, đa thọ, đa lộc ! Có một đa phụ thuộc, nằm trong tam đa là đa tử tôn.

Trần Phụng Siêu cười nhẹ:

- Các hạ nói hay quá ! Hảo ý đó, bọn tại hạ không dám khước từ, chỉ rất tiếc... Lý Đại Chủy cau mày:

- Rất tiếc cái chi ?

Trần Phụng Siêu đáp:

- Cữu muội đã thành lễ rồi và hiện tại thì cũng đã ngồi thuyền vu quy rồi !

Nam Cung Liễu tiếp luôn:

- Các vị cũng biết là vợ chồng Cữu muội trau chuyên lắm độ, nên cả hai muốn sớm đến một nơi thanh vắng, hưởng phúc bên nhau, bọn tại hạ không thể cự tuyệt.

Đồ Kiêu Kiêu và Lý Đại Chủy cùng nhìn nhau, không lộ vẻ gì.

Cáp Cáp Nhi thốt:

- Nếu ai khác nói thế, là bọn tại hạ cho rằng các vị khinh người, bịa chuyện.

Nhưng chính hai vị nói ra, thì hẳn là chẳng sai !

Trần Phụng Siêu mỉm cười:

- Đa tạ !

Đồ Kiêu Kiêu bật cười khanh khách:

- Nếu là ngày thường, gặp bọn tôi rồi, chắc chắn là các vị phải làm cái việc thể thiên hành đạo, bởi các vị là những con người tốt, người tốt gặp kẻ ác như lửa gặp nước, không thể dung hòa nhau. Phải vậy

không ?

Trần Phụng Siêu mỉm cười không đáp.

Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Cho nên, nếu là ngày thường, bọn tôi không dám tìm đến bái kiến các vị. Vì gia thế của họ Mộ Dung quá hiển hách, bọn tôi không đủ can đảm trêu vào.

Trần Phụng Siêu nghiêng mình:

- Không dám !

Đồ Kiêu Kiêu lại tiếp:

- Ngày nay, thì tình thế bất đồng, chúng tôi đã tính chắc là các vị hôm nay không làm khó dễ cho chúng tôi, do đó mới mạo muội đưa nhau đến đây... Cáp Cáp Nhi tiếp lời:

- Đến được rồi, là phải ở, bọn tại hạ chịu dày mặt dày mày, nấn ná lại tại đây dù cho bọn tại hạ có làm điều chi thất lễ, các vị là những bậc quân tử, sẽ không đánh đuổi bọn tại hạ đi nơi khác.

Đồ Kiêu Kiêu nói theo:

- Chỉ có bọn hạ đẳng cùng lưu mới đuổi khách, phải vậy chăng ?

Nơi bàn bên, Tần Kiếm vụt đứng lên, trầm giọng thốt:

- Các vị muốn chi, xin đừng ngại... Lý Đại Chủy cười vang chặn lời:

- Bọn tại hạ chẳng có ý gì lạ cả, bất quá muốn mượn nơi này của các vị cho tân nhân thành thân mà thôi.

Tần Kiếm muốn nói gì đó, nhưng Trần Phụng Siêu đã cất tiếng trước:

- Các vị thấy thích nơi này, thật là vinh hạnh cho bọn tại hạ lắm. Bất quá... Vô nhạc bất thành lễ !

Lý Đại Chủy thản nhiên:

- Đức Khổng Tử nói "chị dâu té giếng, em chồng có thể vói tay kéo lên." Việc gắp phải từng quyền, hà hưởng nhạc tấu lên, để cho tròn lễ, chứ đâu phải cho bụi tai ? Phải vậy không ?

Trần Phụng Siêu mỉm cười:

- Các hạ thông đạt quá, tại hạ không sánh kịp !

Lý Đại Chủy vỗ tay:

- Nếu vậy, lo gì không nhạc ?

Y lấy đũa, gõ vào chén đĩa. Cáp Cáp Nhi dùng bàn tay bao quanh miệng làm loa thổi. Tiếng leng keng, lóc cóc, hòa lẫn với tiếng tò te tò tý vang lên.

Đồ Kiêu Kiêu gập lưng lại mà cười, thốt:

- Đúng là nhạc trời ! Nhân gian không làm gì có được... Bà lồi Bạch Phu Nhân và Thiết Tâm Nam tới trước.

Bạch Khai Tâm trừng mắt, rồi bật cười, lồi Hoa Vô Khuyết ra.

Lý Đại Chủy hô to:

- Tân nhân hành lễ ! Bái thiên địa !

Bọn Mộ Dung là những tay mưu trí, trong trường hợp hy hữu này, cũng không có cách đối phó kịp thời.

Bỗng, âm thanh của Âm Cửu U vang lên:

- Người nào đó ?

Có tiếng đáp:

- Ta không phải là người !

Tiếp theo là một tràng cười khanh khách.

Ai ai cũng giật mình.

Bọn Lý Đại Chủy biết, Âm Cửu U như hồn ma, dật dờ ở quanh cục diện, nhưng lão ấy đã gặp ai ? Ai lại nhại câu nói thường ngày của Âm Cửu U ?

Âm Cửu U cũng giật mình, bật cười quái dị, hỏi:

- Không là người, thế là quỷ sao ?

Người đó đáp:

- Một điểm cũng không sai !

Âm Cửu U cười mà răng đập cạch cạch:

- Người là quỷ ? Người có biết ta là gì chẳng ?

Người đó đáp:

- Người bắt quá là Bán Nhân Bán Quỷ, ta là quỷ hoàn toàn, người còn một nửa là người, ta thì không còn là người trọn vẹn.

Bạch Khai Tâm vỗ tay:

- Hay quá ! Hay quá ! Âm Cửu U lần này giữa bạch nhật gặp quỷ !

Ai ai cũng kinh dị, ai ai cũng buồn cười !

Người đó lại cười lớn:

- Đúng là bạch nhật gặp quỷ ! Ta là Bạch Nhật Quỷ đây !

Tràng cười chưa dứt, một bóng người bay vào.

Một người lùn, không lớn hơn một đứa bé con.

Đồ Kiêu Kiêu, Bạch Khai Tâm, Vạn Hoa Kiếm Tả Xuân Sanh, Thần

Nhãn Thư Sinh Lạc Minh Đạo, là những tay có thuật khinh công cao diệu, thế mà cũng phải ngán thuật khinh công của người đó.

Lý Đại Chủy từng cho là Âm Cửu U có thân pháp nhanh hơn gió, bám sát ai là đeo theo như bóng với hình, thế mà Âm Cửu U vẫn bị người đó bay ngang qua mặt, bỏ rơi bên ngoài.

Trên đời này, ngoài Yến Nam Thiên và Di Hoa Cung Chủ ra, chẳng có một nhân vật nào luyện khinh công đạt đến sự thành tựu đó.

Nhưng, chẳng phải là Yến Nam Thiên ! Cũng không thể là Di Hoa Cung Chủ !

Người đó, có gương mặt thanh tú, râu năm chòm dài, có vẻ tiên phong đạo cốt, vận y phục nửa tu nửa tục, sau lưng có giắt kiếm, kiếm lại ngắn hơn chủy thủ độ hai tấc, mường tượng món đồ chơi của trẻ nít.

Lão vòng tay xá ra bốn phía, cười hì hì, thốt:

- Không mời mà đến, kẻ cũng lỗi, mong các vị thứ cho !

Bọn Nam Cung Liễu kinh ngạc, song vẫn đáp lễ.

Tam cô nương Mộ Dung San San vụt thốt:

- Vãn bối lúc còn nhỏ, từng nghe nói trên giang hồ có một bậc kỳ hiệp hành tung như thần long, không ai hiểu được. Từ lâu, vãn bối hằng ngưỡng vọng có dịp bái kiến... Mộ Dung Song sáng mắt lên, hỏi:

- Tam muội nói đó, có phải là vị kỳ hiệp mà người đời gọi là... gọi là... Người đó bật cười ha hả:

- Cô nương không phải tị hiềm, cứ nói ngay ra là Quỷ Đồng Tử đi, chẳng sao cả !

Lão phu đã quá quen rồi ! Chẳng những không giận mà còn cho rằng ba tiếng đó rất thích hợp !

Bọn Trần Phụng Siêu, Nam Cung Liễu biến sắc.

Không biết mặt nhưng họ vẫn từng nghe nói đến lão. Về thuật khinh công, lão là tay đệ nhất trên đời và cứ theo lời truyền thuyết thì lão là truyền nhân duy nhất của bí công "Nhẫn Thuật" tại Y Hạ Cốc, ngoài Phù Tang Đảo.

Hồi 117

Cuồng Sư Thiết Chiến

Cứ theo lời truyền thuyết, thì Quỷ Đồng Tử có tài ẩn dung tàng hình, nếu lão muốn nghe lén sự bí mật của người thì dù cho lão ẩn nấp ngay dưới ghế ngồi của người đó, thì người đó cũng không phát giác nổi.

Năm mươi năm trước đây, lão đã thành danh rồi, nhưng trong vòng ba bốn mươi năm sau này, không ai biết tin tức gì về lão. Người ta đồn lão đã ra tận đảo Phù Tang xem phong cảnh miền xa đất lạ.

Theo lời người thuật lại cho lớp sau biết thì tại đảo Phù Tang, có một sắc dân, gồm toàn người lùn, do đó lão rất thích người và cảnh tại đảo, bởi lão cũng chẳng cao gì, gặp người đồng dạng thì đương nhiên tâm tình cởi mở.

Bây giờ, bỗng dưng lão tái hiện trên giang hồ, không ai hiểu nổi nguyên do sự thể đó.

Trần Phụng Siêu nghiêng mình thốt:

- Bọn văn bối từ lâu ngưỡng mộ đại danh của tiền bối, không ngờ hôm nay lại được thấy tôn nhan, thật là vạn hạnh !

Quỷ Đồng Tử cười đáp:

- Miệng thì nói vậy chứ trong thâm tâm các hạ định hỏi lão phu:

chứ lão phu là một quái vật chết rí từ lâu ở phương trời nào, hôm nay sao lại đến đây ?

Trần Phụng Siêu cung kính thốt:

- Văn bối đâu dám có ý đó !

Quỷ Đồng Tử tiếp:

- Thực ra, các hạ không hỏi, lão phu cũng nói !

Trần Phụng Siêu buông suông:

- Vâng !

Quý Đồng Tử tiếp:

- Lão phu trở lại giang hồ, vì hai việc. Việc thứ nhất, là lão phu nghe nói vị cô nương họ Thiết sắp thành thân, cho nên chuẩn bị sẵn một ban lễ nhạc, đưa luôn đến đây. Lão phu bảo chứng các nhạc công đều là những tay hữu hạng. Tuy họ không cùng đến một lượt với lão phu, song nếu Thiết cô nương thành thân trước khi họ đến, thì chẳng hóa ra lão phu ê mặt làm sao ? Bởi thế, lão phu xin Thiết cô nương chờ một lúc.

Bọn Trần Phụng Siêu thăm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ:

- "Thì ra cái lão quái vật này không vì mình mà đến !" Nhưng bọn Lý Đại Chủ thì thăm sợ hãi, nghĩ:

- "Cái lão quái vật có liên quan gì đến Thiết Tâm Nam chứ ? Tại sao lão ta quan tâm đến nàng ?" Quý Đồng Tử cười hì hì, tiếp:

- Thực ra, lão phu không quen biết gì vị Thiết cô nương đó, bất quá trời sanh ra lão phu với cái tánh thích can thiệp vào việc người thôi !

Lý Đại Chủ hoài nghi, song cả bọn không ai hỏi gì.

Họ là Thập Ác Nhân, muốn thành cái danh đó, họ phải phí lắm công phu, họ gặt hái nhiều kinh nghiệm, thì trong bất cứ trường hợp nào, họ cũng giữ được sự trầm tĩnh.

Quý Đồng Tử tiếp:

- Còn một việc nữa, việc này mới thật là thích thú.

Trần Phụng Siêu cười nhẹ:

- Vãn bối xin cung kính nghe.

Quý Đồng Tử thốt:

- Lần này, vô hình trung, lão phu có cứu một người, nghe nói người đó là một tay bại hoại có hạng, mà trời sanh lão phu với cái tính thích kết giao với hạng người bại hoại, sở dĩ có mấy kẻ chịu chơi với họ. Nếu lão phu cũng không chơi luôn, thì chẳng hóa ra họ là những con người đáng thương lắm sao ? Một người đáng thương chưa hẳn là bại hoại !

Bạch Khai Tâm cất tiếng:

- Tiền bối muốn kết giao với hạng người bại hoại, thì nơi đây không thiếu !

Quý Đồng Tử cười hì hì:

- Cái khẩu khí đó phải là của Tồn Nhân Bất Lợi Kỳ rồi. Các hạ là Bạch Khai Tâm, phải không ? Đúng là danh bất hư truyền vậy ! Lão phu lên thuyền cốt ý gặp các hạ đó !

Bạch Khai Tâm kinh hãi:

- Gặp... gặp văn bối ? Để... để làm gì ? Tại hạ không ăn thịt người, không cờ bạc, tại hạ là con người thành thật nhất trong số này... Quý Đồng Tử đáp:

- Thật ra, chẳng phải lão phu muốn gặp các hạ, chính cái vị bằng hữu bại hoại của lão phu muốn gặp các hạ đấy ! Y có một vài thủ tục, cần áp dụng với các hạ.

Rồi lão cao giọng gọi:

- Vào đây chứ ! Vào gấp xem nào ! Cọp già không răng, thẹn cái gì mà không dám chường mặt giữa đám đông ?

Bạch Khai Tâm muốn chuồn ngay.

Y đã đoán được người sắp đến là ai rồi.

Còn Bạch Phu Nhân thì trước đó, có vẻ thẹn thùng, thẹn thật cũng có mà cố ý giả vờ cũng có, bây giờ lại biến sắc mặt.

Nhưng, Bạch Khai Tâm dù nhanh chân đến đâu, cũng không nhanh hơn Quỷ Đồng Tử. Y vừa dợm mình, Quỷ Đồng Tử đã chặn trước mặt rồi.

Vừa lúc đó, một tiếng bình vang lên, một người đáp xuống mũi thuyền với ngàn cân nặng, kể đó tiếng chân vang thành thịch, chứng tỏ những bước đi nặng nề.

Rồi người đó xuất hiện.

Bạch Sơn Quân !

Bạch Khai Tâm thở dài, lẩm nhẩm:

- Cái món nợ này, làm sao mà trả cho dứt ?

Lý Đại Chủy cười nhẹ, thốt:

- Trả không dứt một lần, thì lần hồi mà trả, rồi cũng sẽ dứt. Tuy nhiên, đã là những kẻ mang chung một chiếc giày với nhau, thì đâu có cái gì khó khăn không giải quyết nổi với nhau.

Bạch Khai Tâm trừng mắt nhìn Lý Đại Chủy, muốn trí mạng với họ Lý ngay !

Bạch Sơn Quân đã đến trước mặt y, nhếch nụ cười khoan khoái, thốt:

- Chúng ta cùng là họ Bạch, một ngọn bút không viết thành hai chữ Bạch cùng một lượt, ngàn vạn lần đừng để cho ngoại nhân âm mưu ly gián chúng ta ! Bằng mọi giá, phải bảo trì hòa khí trong cảnh họ Bạch.

Bạch Khai Tâm chưa nói gì, Lý Đại Chủy đáp liền:

- Một ngọn bút không viết thành hai chữ Bạch, song một chiếc giày thì hai người có thể cùng xỏ chân. Cái đó mới là lạ !

Bạch Khai Tâm nhảy dựng lên, muốn nhào tới chụp Lý Đại Chủy.

Bạch Sơn Quân lại cười nhẹ nhàng, thốt:

- Vị huynh đài đó nói những lời chân thật đấy ! Tại hạ... Bạch Khai Tâm kêu lên:

- Lời chân thật ? Y đang đánh rắm đấy chứ nói năng gì ? Tại hạ với phu nhân của các hạ chẳng có... chẳng có liên quan gì cả, tại hạ không hề có ý muốn lấy bà ta ! Các hạ đến đây đúng lúc quá, hay quá, chẳng còn gì hay hơn !

Bạch Sơn Quân lắc đầu:

- Đâu có cái lý đó ! Tiện nội đã thành thân với huynh đài rồi, thì từ nay về sau, bà ấy là vợ của huynh đài, tiểu đệ dù bại hoại đến đâu, cũng không dám khinh khi phu nhân của bằng hữu mà dòm ngó vợ bằng hữu. Trong thiên hạ, có thiếu chi nữ nhân, ai lại đi cợt tình với chị dâu bao giờ ?

Bạch Khai Tâm quỳnh quánh lên, lấp vấp thốt:

- Các hạ... các hạ nói thế... là có ý tứ gì ? Không lẽ các hạ không định bắt vợ lại ?

Bạch Sơn Quân mỉm cười:

- Ngàn vạn lần tại hạ không có ý định đó. Tại hạ đến đây lần này, bắt quá chỉ để cùng huynh đài hoàn thành thủ tục bàn giao mà thôi ! Sau cuộc bàn giao, không còn ai dị nghị nữa.

Bạch Khai Tâm hét lên:

- Tại hạ cướp vợ của các hạ, các hạ không trí mạng với tại hạ à ?

Bạch Sơn Quân lắc đầu:

- Chẳng những không trí mạng, tại hạ còn cảm kích huynh đài nữa đấy !

Bạch Khai Tâm kêu lên thất thanh:

- Các hạ cảm kích... ?

Bạch Sơn Quân cười ha hả:

- Tại hạ hưởng hạnh phúc hơn hai mươi năm dài, cái lẽ phải nhường mùi vị lại cho huynh đài thưởng thức một thời gian. Tánh khí của bà ta tuy không tốt chi cho lắm, bà ta lại cả ghen, tuy nhiên bà cũng biết nấu nướng, biết lo việc nhà việc cửa tươm tất, đáng khen ngợi. Nếu các hạ không khó tánh lắm thì cũng có thể tìm được hạnh phúc nơi bà !

Bạch Khai Tâm chết sững, y nghe đặng đặng nơi miệng.

Bạch Phu Nhân cố gom tàn lực, lồng lên:

- Người... tử quý... người dám nói xấu lão nương à ?

Bạch Sơn Quân cười hì hì:

- Đại tẩu đừng làm lẫn nữa, hiện tại tại hạ không còn là trượng phu của đại tẩu nữa, điều đó tại hạ xin đại tẩu nhớ cho, ngàn vạn lần đừng quên !

Bạch Phu Nhân giật mình, nghẹn lời.

Bạch Sơn Quân vái dài, cười tiếp:

- Nguyên cho đôi vợ chồng bách niên hào hiệp, hưởng hạnh phúc đến ngày tóc bạc răng long, tại hạ cảm tạ tình hai vị mở cho tại hạ một sanh lộ nhỏ, nhờ đó tại hạ sẽ được nhẹ nhàng buổi tàn niên. Một ngày nào đó, tại hạ sẽ lập sanh từ, thờ sống hai vị, để tỏ sự ghi nhớ đại đức !

Y ngẩng mặt lên trời, bật cười ha hả hai tiếng, rồi quay mình bước ra.

Mọi người cùng sững sốt nhìn nhau, dở khóc dở cười.

Trên thế gian, có người như vậy sao ? Có việc như vậy sao ?

Lâu lắm, Bạch Phu Nhân lẩm nhẩm:

- Lão không thích ta nữa ! Lão không thích ta ! Thật sự lão chán chê ta rồi sao ?

Bạch Khai Tâm thốt như rên:

- Nếu là không thật thì hay bao nhiêu ? Rất tiếc, trông cái tình hình này, ta chỉ sợ không phải là giả rồi !

Bạch Phu Nhân thét lên:

- Nhất định là không thật ! Nhất định không phải chân tâm của lão như vậy đâu !

Ta biết, hiện tại lão khó chịu đến có thể điên lên được ! Ta không thể để cho lão ra đi như vậy !

Bà vừa thét vừa chạy ra ngoài, nhưng nhin đoi qua ba bốn ngày rồi, trong thời gian đó, người ta chỉ cho bà cầm hơi với nửa cái bánh bao cùng một chén nước nhỏ, thì sức lực đâu còn mà chạy ?

Bà cố chạy, mà mừng tượng có người ở phía sau, nắm chân bà trì lại.

Nào có ai nắm chân bà trì lại đâu ?

Chẳng có ai có ý đó cả ! Nếu có, thì chỉ có Bạch Khai Tâm mà thôi !

Trên đời, có hạng người thích lấy vợ người ta, nếu là một Tôn Nhân Bất Lợi Kỳ, thì lại càng thích hơn ai hết.

Tuy nhiên, niềm thích thú chỉ phát sanh là khi nào có sự giành giật, ai giành giật được là người đó có bản lĩnh hơn tình địch.

Cho nên, Bạch Khai Tâm dù sợ cuộc xung đột song vẫn muốn cho Bạch Sơn Quân lòng lên, quyết trí mạng với y. Có vậy, y mới làm được một việc tổn nhân, dù bất lợi kỳ.

Ngờ đâu, Bạch Sơn Quân điềm nhiên nhường vợ cho y, điềm nhiên bỏ đi, như trút bỏ một sự phiền phức, xem Bạch Phu Nhân là một vật phế thải, vất thì tội, đeo thì nhọc, nếu có người nhận lãnh thì Bạch Sơn Quân cảm kích vô cùng.

Thì, chiếm được vợ người, đâu còn là một thích thú nữa ? Đâu có tồn nhân ?

Thế là y rước một cửa nợ, cỡi gánh nặng của người, để tự mang trên mình.

Y hận không làm sao tống khứ Bạch Phu Nhân gấp, hòng gì y giữ lại ?

Ngờ đâu, Bạch Phu Nhân vừa đi ngay qua mặt Quỷ Đồng Tử, lão bỗng vươn tay, nắm cổ bà, giở hồng lên.

Lão lùn hơn bà ta nhiều, thế mà lão nhấc hồng bà trông nhẹ nhàng và không khó khăn chút nào cả.

Lão mang Bạch Phu Nhân trở lại, đặt bên cạnh Bạch Khai Tâm.

Bạch Phu Nhân ngỡ ngác, tựa hồ quá sợ mà mất thần. Chính bà cũng không biết Quỷ Đồng Tử dùng thủ pháp như thế nào, chụp cổ bà.

Bà cất giọng khàn khàn, hỏi:

- Tôi đi tìm chồng tôi, cũng không được nữa hay sao ?

Quỷ Đồng Tử hỏi:

- Chồng của người ở đây, còn chạy đi đâu mà tìm ?

Bạch Phu Nhân thốt:

- Nhưng... tôi đâu có lấy y ? Tôi bị người ta cưỡng bách mà !

Quỷ Đồng Tử hỏi:

- Người không muốn lấy y, tại sao vừa rồi người lại tỏ vẻ thẹn thùng như tân nương ?

Bạch Phu Nhân đưa tay dụi mắt, cốt làm cho nước mắt chảy ra, song nước mắt của bà ít quá, lại không chịu nghe lời bà, nên dụi mãi mà chẳng có một giọt rịn !

Quý Đồng Tử tiếp:

- Ta khuyên người nên thành thực là hơn, nếu người còn làm màu mè nữa, ta sẽ nổi giận đấy, không biết chừng ta đem người gả cho một con chó đực đấy !

Quả nhiên, Bạch Phu Nhân không dám tỏ vẻ gì nữa. Bà hiểu lão ấy nói là làm.

Bà không muốn lấy con chó đực làm chồng, thì dù cho Bạch Khai Tâm có như thế nào, cũng còn hơn một con chó.

Quý Đồng Tử cười hì hì, bỗng vỗ tay lên đầu vai Hoa Vô Khuyết.

Làm cái việc đó, lão phải nhón gót chân cho cao lên một chút.

Rồi lão thốt:

- Tiểu tử ! Lấy được Thiết diệt nữ của bọn ta làm vợ kể ra người tốt phúc lắm đấy !

Hoa Vô Khuyết vẫn đứng đó, nhưng bao nhiêu lực khí trong người chỉ giúp hắn đứng nổi thôi, ngoài cái đứng ra, hắn chẳng làm nổi cái gì khác.

Thì, hắn còn nói năng gì được nữa ?

Mà dù có nói được, chẳng lẽ hắn lại nói:

- "Tại hạ không muốn lấy nàng ! Tại người ta cưỡng bách đó !" Quý Đồng Tử nhìn thần sắc của hắn, cau mày hỏi:

- Vô luận làm sao, cuối cùng người cũng được nàng làm vợ, người không vui sao ?

Thiết Tâm Nam vụt thốt:

- Tiền bối ! Tôi... tôi... Bọn Đồ Kiều Kiều không hề điểm huyết cam của nàng, bởi họ không sợ nàng nói gì. Dù nàng muốn nói những gì không nên nói, họ cũng có cách ngăn trở nàng.

Nhưng hiện tại, có Quỷ Đồng Tử trước mặt nàng, họ đành phải để cho nàng muốn nói gì thì nói.

Bởi, chẳng ai muốn bị nắm cổ như Bạch Phu Nhân.

Không cần gì có những công phu khác, chỉ với công phu nắm cổ đó thôi, Quỷ Đồng Tử cũng lợi hại lắm rồi.

Với cái công phu đó, lão thừa sức giết họ tùy ý.

May cho Đồ Kiều Kiều, Thiết Tâm Nam chỉ nói mấy tiếng rồi nín lặng.

Quỷ Đồng Tử cười, thốt:

- Ta biết, người có nhiều việc muốn hỏi ta lắm, song hiện tại, người đừng nóng nảy, không lâu lắm đâu, người sẽ hiểu những gì muốn hiểu.

Đám người nhà họ Mộ Dung bắt đầu trao đổi những ánh mắt với nhau, tựa hồ thương lượng với nhau phải chiêu đãi quái nhân đó như thế nào.

Từ lúc nào cũng thế, họ không hề thất lễ với khách, cho dù khách là kẻ thù.

Nhưng họ chưa nói gì cả.

Quỷ Đồng Tử cười, thốt:

- Các vị không cần phải đãi rượu lão phu. Bình sanh lão phu không uống rượu. Vì lão phu nhỏ người, có uống rượu cũng khó uống bằng

ai, nên lập ý không uống rượu.

Trần Phụng Siêu cười vuốt:

- Nếu vậy, chẳng hay tiền bồi... Quý Đồng Tử cắt ngang:

- Các hạ khỏi phải hỏi lão phu thích gì. Lão phu xin nói cho các hạ nghe. Lão phu thích nữ nhân trần truồng mà nhào lộn, mà nhảy nhót. Nếu các vị muốn làm vui lão phu, thì hãy làm như vậy đó.

Chị em họ Mộ Dung biến sắc mặt.

Tần Kiếm, Mai Trọng Lương, Tả Xuân Sanh phát tay áo đứng lên.

Bọn Đồ Kiều Kiều sáng mắt, mong mỗi họ đánh nhau ngay.

Ngờ đâu, lúc đó, từ mặt sông vọng đến những tiếng nhạc dặt dìu theo gió đưa đi.

Tiếng nhạc du dương, nghe rất em tai.

Ai nghe tiếng nhạc đó rồi, có muốn đánh nhau cũng không còn hăng say nữa.

Tiếng nhạc vừa trỗi lên, mọi tiếng động khác đều lắng xuống, tựa hồ ai có tai nghe cũng bị tiếng nhạc ru say mà thành bất động.

Đến cả Đồ Sát cũng dịu ánh mắt sắc lạnh của ngày thường.

Tiếng nhạc gieo niềm vui nơi lòng người, ai ai cũng trở nên ôn hòa, thân thiện nghĩ đến khoái lạc trong đời mình, quên đi sự thù hận giữa nhau.

Tiếng nhạc cũng kích thích tình yêu của các đôi vợ chồng niên thiếu, ai yêu ai, cùng đưa mắt ướt át nhìn nhau.

Hoa Vô Khuyết không kềm hãm được trong lòng, nhìn sang Thiết Tâm Nam.

Thiết Tâm Nam cũng nhìn trả, âu yếm, dịu dàng.

Tâm tư họ kết tinh lại, hướng về nhau.

Quý Đồng Tử nhìn mọi người cười nhẹ, thốt:

- Bây giờ, các vị phải tin là lão phu nói đúng. Ban nhạc của lão phu phải là đệ nhất trong thiên hạ, ngàn năm trước cũng như ngàn năm sau, độc nhất vô nhị, cả Đường Minh Hoàng ngày xưa cũng không có điểm phúc nghe thứ nhạc này !

Tiếng nhạc từ xa đến gần.

Một con thuyền nhẹ trôi trên mặt sông, đèn sáng choang, ánh đèn rọi xuống nước, nước phản chiếu ánh đèn, trông như một tòa bửu tháp phiêu phưởng chẳng khác một vàng mây rực rỡ huy hoàng.

Trên thuyền, có bảy tám người ngồi, người thổi tiêu, người đàn cầm, người đàn tỳ bà, người nhịp sách và có một người đánh trống.

Đặc biệt, tiếng trống dội vào tim người, khiến người như say, như mê.

Họ gồm có nam, có nữ, song tất cả đều bạc tóc, có người gù lưng, có người trụi răng.

Sau cùng, họ rời thuyền của họ, lên thuyền của đám Mộ Dung.

Bây giờ, họ Ở gần, ai ai cũng nhận thấy họ già hơn lúc họ Ở xa. Họ già đến nỗi không ai tưởng tượng đến tuổi họ mà họ còn sống được.

Họ già, nhưng cái tính trẻ trung phát huy mạnh hơn chính bọn trẻ trung, họ là mùa xuân hiện thân, mùa xuân vĩnh cửu !

Họ lên thuyền, không ai thấy họ lên cách nào. Khi thuyền họ cập lại, bọn Mộ Dung định bước ra nghinh tiếp, thì họ đã lên mũi thuyền rồi.

Người chơi trống tóc bạc như tuyết, da đen sì, mình gầy không thịt, chỉ có lớp da bọc bộ xương, đã thế lại còn phạch áo, bày xương, bày gân lồ lộ.

Chiếc trống đặt giữa hai đùi, trống hơi lớn, mặt trống như nhiều tuổi hơn lão, xem rất nặng, thế mà đùi kẹp trống, người nhảy lên thuyền rất nhẹ nhàng, phẳng phát như giấy bị gió bốc lên.

Trần Phụng Siêu bước tới, nghiêng mình chào:

- Các vị tiền bối là những bậc cao nhân thế ngoại, không ngờ hôm nay... Người chơi trống không đợi y dứt câu, trừng mắt hỏi chặn:

- Người có phải là họ Tào không ?

Trần Phụng Siêu giật mình:

- Vãn bối là Trần Phụng Siêu.

Lão nhân hét:

- Họ Trần là một họ không ra quái gì cả !

Thân hình ốm khô của lão vụt nhóng người lên cao.

Quỷ Đồng Tử cau mày, nắm lão lại, hỏi:

- Dù người hận họ Tào, cái đó có liên quan gì đến họ Trần ?

Lão nhân chơi trống nổi giận:

- Ai nói là không có liên quan ? Nếu Trần Cung không thả Tào Tháo, thì tổ tông ta đâu bị hại nơi tay Tào Tháo ?

Vì lão làm náo loạn lên, cuộc tấu nhạc phải đình lại.

Không ai biết lão muốn nói gì, chỉ có Mộ Dung San San cười, thốt:

- Nói như vậy, thì tiền bối là con cháu của liệt sĩ Nễ Hành ?

Lão nhân chơi trống đáp:

- Phải đó ! Từ thời Tam Quốc phân tranh đến nay, họ Nễ nhà ta truyền đến ta là đời thứ mười tám cho nên ta lấy cái tên là Nễ Thập

Bát.

Trần Phụng Siêu vỡ lẽ.

Thì ra, lão nhân là con cháu của Nễ Hành, Nễ Hành vì chơi trống Như Dương Tam Chủy, mắng Tào Tháo, mà bị Tào Tháo mượn đao người giết đi. Bây giờ, lão nhân đổ vạ lên đầu Trần Phụng Siêu.

Trần Phụng Siêu dờ khóc dờ cười.

Mộ Dung San San chính sắc thốt:

- Nếu vậy, tiên bói không nên quên điều này, Trần Cung sau lại vẫn chết về tay Tào tặc. Đáng lý ra tiên bói và họ Trần phải liên minh với nhau, bởi đồng có một cừu nhân, chứ sao lại tìm họ Trần mà sanh sự ? Chẳng sợ họ Tào cho là mình kém trí sao ?

Nễ Thập Bát sững sờ một lúc, rồi gật đầu đáp:

- Phải ! Nếu không có người đề tỉnh, ta đã quên mất rồi. Người là nữ nhân, mà nói nghe được lắm !

Bống, có người hỏi:

- Ở đây có họ Chung chẳng ?

Người đó ồm, cao, ôm chiếc dao cằm.

Bạch Khai Tâm nghĩ rằng lão có hận chi đó với họ Chung lập tức chỉ Lý Đại Chủy, thốt:

- Người này mang họ Chung !

Y nhất định là Lý Đại Chủy phải khổ, và người trong họ Mộ Dung sẽ không biện bạch hộ Lý Đại Chủy.

Ngờ đâu, lão nhân hướng về Lý Đại Chủy, vái thật sâu, rồi thốt:

- Lão phu là Du Tử Nha. Ngày xưa lệnh tổ là Chung Tử Kỳ Tiên Sanh, cùng với tổ tông của lão phu là đôi tri âm. Cái tình cao sơn lưu

thủy của hai vị còn truyền mãi đến ngày nay như một giai thoại. Ngày nay, may mắn chúng ta gặp nhau. Hẳn các hạ không hiềm bận tai, lão phu xin thỉnh dạo một khúc cho nghe !

Thời niên thiếu, Lý Đại Chủ cũng là trang tài tử. Nếu không vậy thì khi nào Thiết Vô Song chịu gã con gái cho. Điển tích Du Bá Nha và Chung Tử Kỳ, tự nhiên y thừa hiểu, cho nên y không phản đối khi Bạch Khai Tâm gán cho họ Chung.

Bây giờ, y vái trả, sâu như Du Tử Nha, rồi đáp:

- Nếu tiền bối nhã hứng, tại hạ xin rửa tai mà nghe.

Du Tử Nha ngồi xuống chỉnh tề, tay búng dây đàn, tiếng đàn vang lên, nghe mát như gió vờn qua.

Lý Đại Chủ vờ nhắm mắt, nghe xuất thần, lâu lắm, y buộc miệng tán:

- Tuyệt diệu ! Cao vút như Thái Sơn !

Du Tử Nha cải biến điệu cầm, âm thanh trở lại du dương, êm dịu.

Lý Đại Chủ vỗ tay:

- Thao thao như nước suối lượn quanh triền ! Tuyệt diệu !

Du Tử Nha tự nhiên dừng tay, rồi than:

- Không ngờ tri âm tình cũ còn truyền đến ngày nay ! Cái khúc đàn này, lão phu sẽ không bao giờ dạo đến nữa !

Đồ Kiêu Kiêu vốn hiểu đám lão nhân này là những cao thủ thượng thừa, song không tưởng là họ dễ bị lừa như vậy.

Bà cười thâm, nghĩ:

- "Con người càng già càng hồ đồ, lời nói đó rất đúng ! Ta xem bọn này hồ đồ không tưởng nổi !" Du Tử Nha nắm tay Lý Đại Chủ dẫn đến trước mặt từng người, giới thiệu.

Người thổi tiêu, họ Tiêu, tự nhiên là hậu nhân của Tiêu Lộng Ngọc, người nhíp sách họ Cao, dĩ nhiên có liên quan đến Cao Tiệm Ly.

Còn người thổi địch, hậu nhân của ai ?

Thì ra, là hậu nhân của Hàn Tương Tử, có liên quan với Hàn Du.

Bọn Mộ Dung nín cười mãi, suýt vỡ bụng. Họ có cảm tưởng bọn già này là một nhóm điên, nhưng điên cách thú vị.

Đặc biệt hơn hết là người thổi ống vu có ba mươi sáu lỗ, tự xưng là hậu nhân của Nam Quách Tiên Sanh, và tự gọi là Nam Quách Sanh.

Mộ Dung San San không dẫn lòng được, buột miệng hỏi:

- Tề Tuyên Vương thích nghe tiếng vu, cứ mỗi lần nghe là truyền cho ba trăm người cùng thổi, trong số đó chỉ sợ có đến hai trăm chín mươi chín người thổi hay hơn Nam Quách Tiên Sanh. Tiên bối thổi vu hay nhất trong thiên hạ, tại sao lại là hậu nhân của Nam Quách Tiên Sanh ?

Nam Quách Sanh có thân hình lùn, mập, xem ra rất có hòa khí, cho nên Mộ Dung San San mới dám nói đùa với lão.

Quả nhiên, lão không giận, cười hì hì, đáp:

- Cô nương chỉ biết tổ tông lão phụ tạm dụng nghề thổi vu mà sung vào nhân số, cái việc đó lưu truyền đến ngày nay làm một đầu đề khôi hài. Nhưng, cô nương biết một, chẳng biết hai !

Mộ Dung San San thốt:

- Vãn bối xin nghe !

Nam Quách Sanh tiếp:

- Tuyên Vương chết đi, Hồn Vương kế vị, muốn bảo ba trăm người đó, từng người một, lần lượt thổi vu. Tổ tông lão phụ nghe được tin đó, liền thừa đêm tối trốn đi. Đoạn cổ sự này, ai ai cũng biết, nhưng

không ai rõ là sau khi bỏ trốn đi rồi, tổ tông lão phu phần chí tự cường, trước khi chết trở thành tay thối vu đệ nhất trong thiên hạ. Trước khi chết, tổ tông lão phu trối lại, con cháu các đời sau không thể không học thối vu, để xóa tan cái vết nhơ ngày trước.

Lão lại cười, rồi tiếp luôn:

- Cô nương thử phóng tầm mắt nhìn khắp trong thiên hạ, xem có ai thối vu hay hơn họ Nam Quách chẳng ?

Mộ Dung San San lập tức chỉnh nghiêm sắc mặt tạ lỗi:

- Vãn bối cô lậu quả vãn, nên thất lễ, vạn mong tiền bối thứ tội.

Thực ra, ai ai cũng có thể đoán biết Nam Quách Sanh chẳng phải họ Nam Quách, Nễ Thập Bát chẳng phải là họ Nễ, lão họ Hàn cũng chẳng phải là hậu nhân của Hàn Tương Tử.

Bởi, suy cái việc của họ Hàn cũng đủ hiểu luôn việc của các họ kia.

Hàn Tương Tử suốt đời không lấy vợ, thì làm gì có con cháu nối dòng ? Chẳng lẽ cái đám hậu nhân đó từ dưới đất chui lên ?

Nhưng, họ đã nói như vậy rồi, thì không có cách gì không tin họ được.

Có một điều nghi ngờ được, là những lão nhân đó đều thành danh từ năm, sáu, bảy mươi năm về trước, bất quá, chẳng ai biết rõ tên họ, lai lịch chân chánh của họ thôi.

Thiết Tâm Nam tự hỏi, tại sao họ lại đến đây, vì nàng mà chơi nhạc. Họ ngang hàng với tổ phụ của nàng, thì làm gì họ liên quan với nàng ?

Mộ Dung đại cô nương là con người ôn nhu, đoan chánh, lời khoát không nói, lời ngoa không nghe, nàng là bậc hiền thê lương mẫu, trước sau chỉ điểm một nụ cười, bình tĩnh ngồi tại chỗ, không nói năng gì.

Bây giờ, nàng nắm tay áo chồng, giật nhẹ, dịu giọng thốt:

- Đêm đã khuya rồi, ai ai cũng mỗi mệt cả... Trần Phụng Siêu cười nhẹ, vỗ tay nàng, đáp:

- Ý tứ của hiền muội, ngu ca biết rồi.

Thực ra, y nhận thấy cục diện đêm nay, càng diễn tiến càng phức tạp, y không muốn dính dáng dây dưa lâu với bọn người cổ quái tà môn ngoại đạo này, nên vòng tay thốt:

- Hiện tại, lễ nhạc đều có đủ, vậy hãy cho hai đôi tân nhân làm lễ thành thân là vừa. Rồi tất cả mọi người cùng uống mấy chén rượu vui.

Đồ Kiêu Kiêu vỗ tay cười lớn:

- Lời nói đó phải quá, phải không còn gì phải hơn !

Cáp Cáp Nhi tiếp nối:

- Ha ha ! Đêm xuân một khắc ngàn vàng. Chúng ta nói quanh quẩn mãi, quên mất đám tân nhân. Họ đang nóng lòng động phòng hoa chúc đó.

Họ đã thấy bọn già này đáng sợ, nên muốn chuồn khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

Ngờ đâu, Quỷ Đồng Tử cao giọng thốt:

- Không được ! Ngay bây giờ thì không được. Phải đợi một lúc nữa !

Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Tại sao ?

Quỷ Đồng Tử đáp:

- Tại còn thiếu một người. Phải đợi người đó đến.

Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười:

- Chẳng lẽ tiền bồi có mời khách đến đây xem lễ ?

Quý Đồng Tử lắc đầu:

- Không phải khách, mà là chủ.

Đồ Kiêu Kiêu lấy làm lạ, hỏi:

- Chủ nhân ? Chủ nhân chẳng ở đây cả đó sao ?

Quý Đồng Tử không lưu ý đến bà nữa, quay sang Nễ Thập Bát, hỏi:

- Cái lão ấy không có theo người đến sao ?

Nễ Thập Bát đảo mắt một vòng, đáp:

- Không theo ta thì còn theo ai ?

Quý Đồng Tử hỏi:

- Thế lão ở đâu ?

Nễ Thập Bát hỏi lại:

- Lão ấy ở đâu, sao người không hỏi ngay lão, lại hỏi ta ?

Quý Đồng Tử hừ một tiếng:

- Nếu biết lão ở đâu, ta còn hỏi người làm gì ?

Nễ Thập Bát trừng mắt:

- Người không biết, thì ta làm sao biết ? Ta đâu có phải là ông già của lão ?

Quý Đồng Tử cười, mắng:

- Tánh khí của người đúng là tánh khí của tổ tông người.

Nam Quách Sanh mỉm cười, thốt:

- Người thừa hiểu tánh khí thú vị của y, tại sao còn hỏi y ? Sao người không hỏi ta ?

Lý Đại Chủy cười thầm:

- "Cái đám già này cũng ham đấu khẩu vu vơ, chẳng khác bọn của y !" Trần Phụng Siêu lo ngại bọn Quỷ Đồng Tử lại sanh rắc rối, may thay Nam Quách Sanh tiếp liền:

- Lão ấy đáng lẽ phải cùng đến đây một lượt với bọn ta, song hiềm thuyền đi chậm, nên lên bờ, mà chạy đi, để đến sớm hơn.

Du Tử Nha thốt:

- Cái đó gọi là dục tốc bất đạt !

Quỷ Đồng Tử cười hì hì:

- Cái tánh nóng như lửa của lão, chỉ sợ đến chết cũng không bỏ được !

Bà thối tiêu chen vào:

- Cứ theo tốc lực của lão hiện tại, thì dù cho lộ trình xa hơn nữa, lão cũng đã đến đây rồi. Ta chỉ sợ tánh khí của lão phát động bất tử, dọc đường đã sanh sự đánh nhau rồi vậy !

Quỷ Đồng Tử lắc đầu:

- Nếu quả thật có sự đánh nhau, thì ba hôm ba đêm nữa lão cũng chưa đến đây kịp !

Đồ Kiêu Kiêu chớp mắt, vụt hỏi:

- Cái vị bằng hữu của các vị tiền bối đó, có phải là mỗi lúc có việc đánh nhau, thì đánh quên thôi ?

Quỷ Đồng Tử thở dài:

- Nếu đối phương không bươu đầu, sút trán, quỳ lạy xin tha, thì chẳng bao giờ y dừng tay !

Đồ Kiều Kiều nhìn qua Lý Đại Chủ một thoáng, thấp giọng hỏi:

- Hay là lão ta ?

Lý Đại Chủ cũng đã nghĩ đến một người.

Bống, y kêu lên thất thanh:

- Vị bằng hữu của các tiền bối, có phải là... là... Bống, trên bờ, có tiếng hét oang oang, vọng xuống:

- Lý Đại Chủ ! Ác Đồ Quỷ ! Các người đang ở đó phải không ? Ra hết đây, cho ta bảo !

Đồ Kiều Kiều thở dài:

- Một điểm không sai ! Lão già điên !

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay reo lên:

- Cái lão điên đó đến đây, cuộc tiệc lại càng nhiệt náo hơn !

Nghe tiếng hét như sấm rền từ bờ vọng xuống, Thiết Tâm Nam run người.

Không rõ nàng kinh hãi, hay nàng hân hoan ?

Chị em Mộ Dung lấy làm lạ, tự hỏi vị huynh đệ của lão quái vật đó, sao lại là người trong nhóm Thập Đại Ác Nhân ?

Một sự tình họ không làm sao đoán hiểu nổi !

Lý Đại Chủ và Hiên Viên Tam Quang cùng nhảy ra đầu thuyền, cười lớn, hỏi:

- Lão điên kia, chưa chết hay sao ?

Trên bờ, một người cười vang, đáp lại:

- Các người chưa chết, ta làm sao bỏ các người cho đành mà chết trước ?

Người đó nhảy xuống thuyền.

Con thuyền to lớn, vững vàng, thế mà không chịu nổi áp lực của cái nhảy đó, phải lắc lư, rượu trong chén tràn ra, đổ ướt bàn.

Nhảy nặng như vậy chẳng phải là y kém thuật khinh công, bởi từ bờ xuống thuyền khoảng cách độ bốn năm trượng, phải là tay khá về thuật khinh công mới vượt được một khoảng cách như vậy.

Chẳng qua, lão cố ý nhấn mạnh chân lúc đáp xuống, để làm cho thuyền chao, rượu đổ, trả thù bọn Lý Đại Chủy mắng lão là điên.

Không cần nhìn, người ta cũng biết người đến là một quái nhân, nhưng thấy rồi, dù biết trước, cũng phải lạnh mình.

Y không cao lắm, bất quá chừng sáu bảy thước thôi, nhưng bề ngang thì quá rộng, ít nhất cũng hơn năm thước.

Y là một con người gần như vuông, mừng tượng một tảng đá đẽo thành hình chữ nhật.

Đầu to quá ! Chặt xuống mà cân, ít nhất cũng nặng bốn năm mươi cân ? Tóc rối bồng lên như cỏ loạn. Tóc và râu lẫn lộn nhau, trông bồm xồm, không thể phân biệt sợi nào là tóc, sợi nào là râu.

Trong đám râu tóc loạn đó, cái miệng biến mất.

Y vừa nhảy xuống thuyền, Hiên Viên Tam Quang và Lý Đại Chủy áp lại, cả ba ôm nhau quẩn quít như trẻ nít mừng nhau, dù tuổi cả ba cộng lại có trên hai trăm xa !

Trần Phụng Siêu thăm kêu khổ, tự hỏi có nên bước ra nghinh đón hay không ?

Quái nhân đó chọt xô Lý Đại Chủy qua một bên, rồi hét lớn:

- Ta quên mất cái việc các người thay ta chọn rể ! Ta muốn biết cái gã nào có diễm phúc làm chồng con gái ta, có mặt mũi như thế nào ! Nếu ta không vừa ý, thì các người đừng trách ta nặng tay đánh cho một trận đấy !

Y nhảy tới.

Đồ Kiêu Kiêu đón liền, cười thốt:

- Bọn ta chọn rể cho người, dĩ nhiên là một trang anh tuấn rồi ! Làm gì mà người không vừa ý chứ !

Thiết Tâm Nam đỏ lệt thảm rùng rùng. Nàng lướt lên, rung giọng gọi:

- Gia gia !

Giọng nàng vừa bi thương, vừa u oán !

Thốt được hai tiếng, nàng nghẹn ngào.

Bây giờ, Hoa Vô Khuyết biết là Cuồng Sư Thiết Chiến đã đến.

Nhìn Thiết Tâm Nam, hắn không tưởng nổi một người cha thế đó lại sanh con gái thế đó !

Thiết Chiến vỗ tay lên đầu con gái, cười lớn:

- Con yêu của ta ! Đừng khóc ! Gia gia của người chưa có chết mà ! Người cao hứng mới đúng chứ, phải không ?

Y vọt mình tới trước mặt Hoa Vô Khuyết, ngấm nghĩa hắn từ đầu xuống chân rồi từ chân trở lên đầu.

Hoa Vô Khuyết không còn khí lực, vì quá đói, nên bất động.

Thiết Chiến gật đầu thốt:

- Được lắm ! Tiểu tử này cũng đáng là một con người đấy ! Nhưng tại

sao hấn đứng không vững ? Các người có chọn làm một con quỷ mang bệnh lao chẳng ?

Quỷ Đồng Tử cười đáp:

- Không phải bệnh lao đâu ! Cái bịnh đó sẽ hết ngay nếu có một chiếc bánh bao nóng hồi nhét vào miệng !

Thiết Chiến giật mình:

- Hấn đói ?

Quỷ Đồng Tử gật đầu:

- Hấn rồi !

Thiết Chiến lồng lộn lên, hét to:

- Ai làm cho con rể ta đói đến đói ra thân hình đó ?

Quỷ Đồng Tử đáp:

- Trừ cái bợn bằng hữu của người ra, còn ai nữa ?

Thiết Chiến quay phắt mình lại, vươn hai tay, chụp Đồ Kiêu Kiêu và Cáp Cáp Nhi, nhắc bổng lên.

Luận về võ công, trong Thập Đại Ác Nhân, Thiết Chiến chỉ là một tay tầm thường, chưa chắc gì y thắng nổi Đồ Kiêu Kiêu, bất quá, y có tánh lì, lúc đánh nhau là trí mạng, phải một mất một còn mới thôi cho !

Nhưng hiện tại, tùy tiện mà chụp được cả Đồ Kiêu Kiêu lẫn Cáp Cáp Nhi một lúc, lại còn nhắc bổng cả hai lên dễ dàng, cả hai không kịp né tránh, hiển nhiên y có tiến bộ quan trọng.

Bọn Lý Đại Chủy kinh hãi suýt nhảy dựng lên, không ngờ y tiến bộ đến mức đó.

Nhìn qua một bên, họ thấy Nễ Thập Bát và Du Tử Nha cùng mấy

người kia lộ vẻ đắc ý rõ rệt, thì biết ngay Thiết Chiến có thọ giáo nơi đám quái nhân này.

Cáp Cáp Nhi tưởng cần cổ nát vụn, muốn bật cười ha hả như lúc bình thường, mà không làm sao cười nổi !

Y thốt khẹt khẹt:

- Lão... lão bằng hữu muốn nói gì, cứ nói, hà tất, phải động thủ !

Thiết Chiến nổi giận, đáp:

- Có lời gì mà nói với các người chứ ? Người tự mình ăn cho no, cho mập, còn con rể ta thì người bỏ đói ! Ta nói gì với người làm chi cho vô ích !

Đồ Kiêu Kiêu cười vuốt:

- Thiết huynh có chỗ không biết đây thôi, nếu bọn tôi không bỏ đói hần, thì hần đã bỏ mà đi rồi !

Thiết Chiến quát:

- Tại sao hần bỏ đi ?

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Cũng có lý do chứ ! Nhưng Thiết huynh cứ hỏi ngay nơi hần là phải hơn !

Quả nhiên, Thiết Chiến buông tay, rồi chụp áo Hoa Vô Khuyết, hét:

- Ta hỏi người ! Tại sao người muốn chạy đi ! Chẳng lẽ con gái ta không xứng đáng làm vợ một bệnh quỷ như người !

Thiết Tâm Nam ôm tay Thiết Chiến, thốt:

- Gia gia ! Buông hần ra ! Không liên quan gì đến hần cả !

Thiết Chiến nổi giận:

- Hấn là chồng người, việc không liên quan đến hấn, thì liên quan đến ai chứ ?

Thiết Tâm Nam chảy nước mắt:

- Sự tình... sự tình này nói ra dài dòng lắm, gia gia hãy... Làm sao nàng giải bày hết mọi uẩn khúc lẫn mâu thuẫn trong lòng nàng, trước mặt nhiều người được ?

Thiết Chiến dậm chân:

- Mà việc gì đã xảy ra mới được chứ ? Việc gì, ta bắt cần, ta chỉ hỏi người, người có bằng lòng lấy tiểu tử này hay không ?

Thiết Tâm Nam cúi đầu:

- Con.. con... Thiết Chiến phẫn nộ:

- Tại sao người úp úp mở mở, rụt rè như thế ? Có cái gì khó nói đâu ? Bằng lòng thì nói bằng lòng, không thì nói không, chỉ cần người gạt đầu, là tiểu tử thành chồng người. Nếu người lắc đầu, lập tức ta đuổi hấn đi khỏi nơi này !

Thiết Tâm Nam không nhúc nhích chiếc đầu.

Nàng không thể gạt, mà cũng không thể lắc, bởi nàng nhớ đến những gì Hoa Vô Khuyết đã làm cho nàng, vì nàng.

Nàng hiểu, chỉ cần nàng lắc đầu, là vĩnh viễn không còn thấy mặt Hoa Vô Khuyết nữa.

Nàng cũng nghĩ đến Tiểu Linh Ngự, một thiếu niên đáng yêu mà cũng đáng hận.

Nhớ đến Tiểu Linh Ngự, nàng làm sao gạt đầu được ?

Lòng nàng lúc đó, ai sành tâm lý cũng khó mà phân tách nổi, hướng hồ một Thiết Chiến với ngoại hiệu Cuồng Sư ?

Con gái trù trù, lão càng nóng nảy, dậm chân thành thịch, hỏi:

- Ta không buộc người mở miệng, người cứ dùng cái đầu thôi, hoặc gật, hoặc lắc !

Người không nhúc nhích cái đầu được sao ?

Thiết Tâm Nam vẫn kèm cứng cái đầu.

Mọi người lấy mặt nhìn nhau, ai ai cũng sững sờ.

Chị em Mộ Dung vốn là những tay thông minh, trí tuệ, cũng đành chịu, không đoán nổi chủ ý của Thiết Tâm Nam.

Người hiểu được Thiết Tâm Nam, chỉ có Hoa Vô Khuyết.

Nhưng, lòng hấn đang chua xót cực độ, chua xót không kém Thiết Tâm Nam. Tự nhiên hấn biết, dù Thiết Tâm Nam gật đầu hay lắc đầu, việc nào cũng làm cho hấn thương tâm cả, cho nên Thiết Tâm Nam không lắc mà cũng không gật.

Chợt, hấn kêu lên:

- Tại hạ... tại hạ... Ngờ đâu, Thiết Chiến lồng lên, hét:

- Câm miệng ! Ai bảo người nói ? Nếu con gái ta bằng lòng, là người phải lấy nó.

Nếu con ta không chịu, là người phải cút ngay !

Chính chị em Mộ Dung cũng dở khóc dở cười, hà huống Hoa Vô Khuyết !

Cái thứ cha vợ hi hữu đó, có con rể nào chịu nổi ? Thật là con người bất chấp đạo lý !

Họ trách cũng quá đáng, nếu Thiết Chiến gìn giữ đạo lý, thì y đâu có đứng trong hàng ngũ Thập Đại Ác Nhân ?

Tiêu Nữ Sử cười nhẹ, thốt:

- Phàm nữ nhân không lác đầu, không gật đầu thì cái đó gọi là bằng lòng rồi vậy !

Bà già quá, tóc bạc, răng rụng, da dùn, nhưng đôi mắt còn ướt át, có lẽ lúc thiếu thời, bà đã lắm phen lặn lội trong tình trường.

Thiết Chiến vỗ đùi đánh đét, kêu lên:

- Đúng rồi ! Chỉ có một Tiêu đại thơ hiểu nổi tâm ý của nữ nhân.

Hồi 118

Đại Chung Tình Nhân

Ngờ đâu, Thiết Tâm Nam hấp tấp thốt:

- Tôi... Tôi không có ý tứ đó !

Thiết Chiến trầm giọng:

- Thế người không muốn lấy hấn ?

Thiết Tâm Nam đổ lệ chan hòa:

- Cái đó... không phải... Thiết Chiến bức tóc, kêu lên:

- Còn ai biết được ý tứ của con liễu đầu không chứ ?

Thiết Tâm Nam cúi đầu biến thành câm.

Thiết Chiến muốn điên lên được. Chính người ngoài cuộc cũng nóng như y.

Rồi y lại lồng lên, hét:

- Những người ở đây có ai biết được ý tứ của liễu đầu chẳng ?

Hiên Viên Tam Quang cười đáp:

- Ta biết có một người hiểu được ý tứ của nàng !

Thiết Chiến hỏi gấp:

- Ai ?

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Đồ Kiêu Kiêu !

Thiết Chiến chộp nhanh Đồ Kiền Kiền, quát to:

- Người đã biết, tại sao không nói ? Người làm cho ta lo ngại suốt đời !

Đồ Kiền Kiền cười vuốt:

- Tâm ý của con gái người, chính người còn không biết, ta làm sao biết được ? Ác Đồ Quỷ hận ta, nên đổ cái khó cho ta để báo cừu đó !

Thiết Chiến cao giọng:

- Câm đi ! Ác Đồ Quỷ từ lâu rồi không hề nói ngoa, ta đếm đến ba mà người chưa nói, là ta giết người liền.

Y chưa kịp đếm một, Đồ Kiền Kiền cười khở thốt:

- Được rồi ! Ta nói ! Bất quá ta nói ra rồi, người cũng chẳng làm gì được !

Thiết Chiến gần mạnh:

- Người cứ nói, ta có cách giải quyết.

Quỷ Đồng Tử thốt:

- Nếu y không có cách, bọn ta sẽ nghĩ ra cách hộ y.

Đồ Kiền Kiền tiếp:

- Con gái người vốn có ý muốn lấy tiểu tử đó làm chồng, ngặt vì... trong tâm của nàng lại có bóng hình một thiếu niên khác. Nàng không muốn mất thiếu niên đó.

Tiểu Nữ Sử hỏi:

- Trong hai người, người nào được hơn ?

Đồ Kiền Kiền mỉm cười:

- Nửa cân, tám lượng, mỗi người đều có chỗ tốt riêng biệt, nếu tôi là nàng, tôi cũng chẳng biết phải chọn ai, bỏ ai ?

Thiết Tâm Nam vừa thẹn, vừa thống khổ, hận mình không thể chết đi tức khắc.

Nhưng, đồng thời niềm hy vọng lại đến với nàng, nếu họ nhắc đến Tiểu Linh Ngư, thì Tiểu Linh Ngư hẳn có cơ hội được cứu nạn.

Nàng cắn răng, nuốt lệ, chịu đựng mọi dằn vò.

Tiểu Nữ Sử thở dài:

- Vô luận nữ nhân nào, cứng cỏi đến đâu, gặp trường hợp đó, cũng đành chịu khổ ! Thảo nào mà Thiết cô nương không bối rối !

Ngờ đâu, Bạch Khai Tâm cười hì hì, chen vào:

- Các vị không có cách, bọn tại hạ lại có cách.

Tiểu Nữ Sử chớp mắt:

- A ?

Bạch Khai Tâm tiếp:

- Nàng ấy thích cả hai, thì cứ lấy cả hai, có gì đâu mà phải tính toán cho mệt !

Ai ai cũng nghĩ là Cuồng Sư Thiết Chiến sẽ đập vỡ mặt Bạch Khai Tâm.

Nhưng, Thiết Chiến nhảy dựng lên, vỗ tay bôm bốp:

- Chủ ý đó được lắm ! Hay lắm !

Tiểu Nữ Sử sửng sốt:

- Người tán thành ?

Thiết Chiến đáp:

- Chủ ý đó dùng được lắm chứ ! Một nam nhân có thể lấy hai vợ, thì tại sao một nữ nhân không thể lấy hai chồng ?

Tiểu Nữ Sử lắc đầu:

- Nam khác, nữ khác, có chỗ bất đồng !

Thiết Chiến trừng mắt:

- Bất đồng ở chỗ nào ? Chẳng lẽ nữ nhân không là con người ? Đại thơ đừng quên mình cũng là một nữ nhân đó nhé !

Tiểu Nữ Sử thở dài, lẩm nhẩm:

- Ta là nữ nhân, còn người là một kẻ điên !

Thiết Chiến cười lớn:

- Điên thì cứ điên, vì con mà điên thì có sao đâu ?

Y nắm tay Thiết Tâm Nam, tiếp:

- Cái gã thiếu niên kia là ai ? Người cứ nói ra cho ta biết đi, chẳng quan hệ gì. Ta sẽ lo liệu cho người !

Thiết Tâm Nam đỏ mặt.

Nàng lại hận mình sao không chết từ ba năm trước.

Bây giờ, nàng làm sao mở miệng nói tiếng gì ?

Chị em Mộ Dung cũng vì nàng mà than thảm, nhận thấy nàng đáng thương hại quá chừng.

Có một người cha như vậy, nữ nhân nào lại chẳng đáng được thương hại ?

Hiên Viên Tam Quang đảo mắt mấy vòng, vụt cười lên, hỏi:

- Cái chuyện đó, bọn nữ nhân làm sao nói được mà người bảo nàng nói ?

Thiết Chiến hừ một tiếng:

- Tại sao chứ ? Người biết hấn ta không ?

Hiên Viên Tam Quang gật đầu:

- Hấn họ Giang, tên Linh Ngư, người ta hay gọi là Tiểu Linh Ngư !

Chị em Mộ Dung giật mình.

Tiểu Tiên Nữ đỏ mặt.

Riêng Hoa Vô Khuyết thì sáng mắt lên, bởi hấn đã đoán được dụng ý của Hiên Viên Tam Quang.

Thiết Chiến không ngừng lẩm nhẩm:

- Tiểu Linh Ngư ! Tiểu Linh Ngư ! Tiểu Linh Ngư !

Rồi lão cau mày, tiếp:

- Sao tiểu tử có cái tên kỳ quái thế ?

Bạch Khai Tâm cười hì hì:

- Con người kỳ quái thì phải có cái tên kỳ quái chứ sao ? Ai chạm vào hấn là phải khổ liên miên suốt ba năm liền.

Thiết Chiến cười toét miệng:

- Người đừng giở trò ly gián, vô ích. Chỉ cần con gái ta thích, thì dù cho hấn có là tên vô lại, lưu manh, ta vẫn chấp nhận như thường.

Hiên Viên Tam Quang thở dài:

- Rất tiếc, ta không biết hiện tại Tiểu Linh Ngư ở đâu !

Thiết Chiến thốt:

- Không quan hệ ! Miễn hắn là người, chẳng phải là quỷ, là ma, là ta tìm được !

Y vỗ tay lên vai Quỷ Đồng Tử, cười vang, thốt:

- Dù cho tiểu đệ không tìm được, thì đại ca cũng tìm được, phải vậy không ?

Hiên Viên Tam Quang lắc đầu:

- Không !

Thiết Chiến mỉm cười:

- Người làm sao biết được cái tài của Quỷ đại ca ta ?

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Tìm bất cứ ai khác, thì là một việc rất dễ. Nhưng tìm Tiểu Linh Ngư là ngàn khó, vạn khó, không còn gì khó hơn !

Thiết Chiến trừng mắt:

- Tại sao ?

Hiên Viên Tam Quang liếc mắt sang Đồ Kiêu Kiêu một thoáng, đáp:

- Tại vì Tiểu Linh Ngư đã bị người ta giấu mất rồi.

Thiết Chiến lại trừng mắt, nhìn Đồ Kiêu Kiêu, hỏi:

- Tại sao bọn người giấu hắn ? Không lẽ người cũng muốn lấy hắn ?

Y muốn chồm tới, chụp Đồ Kiêu Kiêu.

Đồ Kiêu Kiêu cười vuốt, đáp:

- Ác Đồ Quỷ đã nhiễm cái thói của Bạch Khai Tâm rồi đó. Người đừng có nghe y !

Hiên Viên Tam Quang cười hì hì:

- Dù người không dấu hấn, song ít nhất người cũng biết hấn ở đâu ! Phải vậy hay không ?

Đồ Kiêu Kiêu thở dài:

- Nếu các vị muốn tìm hấn, thì tôi sẽ dẫn đường cho. Bất quá, hiện tại chỉ sợ muộn rồi. Muộn lắm rồi !

Thiết Chiến không kịp nghe đoạn cuối của câu nói, nhảy lên chơi chơi, hét:

- Đi ! Đi ngay ! Càng đi sớm càng tốt !

Trần Phụng Siêu vụt đứng lên, thốt:

- Phải đó ! Chén rượu mừng này đình lại rồi sau sẽ uống cũng không sao !

Thiết Chiến hỏi:

- Các người muốn đi theo bọn ta ?

Trần Phụng Siêu mỉm cười:

- Bọn tại hạ từ lâu từng nghe đại danh của Tiểu Linh Ngự, đã sớm có ý muốn hội kiến y một lần !

Thiết Chiến vỗ tay cười vang:

- Nói như thế là cái gã "chuẩn tề" của ta cũng sáng giá lắm ! Nhân duyên của hấn may mắn lắm !

Tiểu Tiên Nữ cắn răng, thốt qua niêm hận:

- Phải ! Nhân duyên của hấn may mắn ghê ! Cứ theo tôi biết thì có ít nhất cũng độ tám trăm người muốn nuốt hấn vào bụng !

Cũng may lúc đó mọi người đều ra khỏi khoang thuyền, nên chẳng ai nghe câu nói của nàng.

Chỉ còn có mỗi một mình Cố Nhân Ngọc ở bên cạnh nàng, nghe nàng nói, hấn nhìn nàng si dại.

Chờ cho tất cả đều ra hết, Cố Nhân Ngọc mới nhẹ buông tiếng thở dài, bảo:

- Thơ thơ chưa đi à ?

Tiểu Tiên Nữ hỏi lại:

- Người không đi ?

Cố Nhân Ngọc cúi đầu:

- Tiểu đệ tưởng... Nên trở về nhà là phải hơn !

Tiểu Tiên Nữ trừng mắt nhìn hấn một lúc lâu, rồi cười lạnh, hỏi:

- Hấn phá hoại việc tốt giữa người và Cửu liểu đầu, người không hận hấn à ?

Cố Nhân Ngọc nhếch nụ cười thảm:

- Dù không có hấn phá đám, Cửu muội cũng không lấy tiểu đệ, vả lại, tiểu đệ cũng không hề có ý tứ đó !

Tiểu Tiên Nữ lại hỏi:

- Không có ý tứ đó thì có ý tứ gì ?

Cố Nhân Ngọc cúi thấp đầu hơn, ấp úng:

- Tiểu đệ... bất quá... cảm thấy... thơ thơ... thơ thơ... Hấn đỏ mặt lên, lười lười lại, không nói gì thêm nữa được.

Tiểu Tiên Nữ trừng mắt nhìn hấn lướt nữa, bỗng cười khan, hỏi:

- Người là một ngốc tử, người tưởng ta mê được người sao chứ ?

Cố Nhân Ngọc ghen ghen:

- Hai hôm trước đây, tiểu đệ có nghe tam thơ nói, nếu nữ nhân hận một nam nhân nào, là có yêu nam nhân đó. Thơ thơ hận hấn lắm, hay là thơ thơ... Tiểu Tiên Nữ vụt đưa bàn tay dịu mịn của nàng, bịt miệng hấn, dịu giọng hỏi:

- Ngốc tử ! Chẳng lẽ người không biết cái tâm của ta ?

Cố Nhân Ngọc vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, nhưng chẳng nói gì !

Tiểu Tiên Nữ tiếp:

- Nếu người nghi ngờ ta có tình ý gì với hấn, thì bây giờ ta bằng lòng lấy người, như vậy là người yên trí !

Bỗng nàng vỗ tay cười lớn:

- Phải ! Hiện tại chúng ta thành thân đi ! Chẳng cần dùng lễ nhạc, cũng chẳng cần có mai mối, khi mọi người trở lại đây, biết ra sự tình, chắc họ sẽ kinh dị phi thường !

Nàng càng nói càng lộ vẻ thích thú.

Bỗng một tiếng lạch cạch vang lên, thì ra Cố Nhân Ngọc ngã nhào xuống sàn thuyền, chiếc ghế cũng ngã theo luôn.

Tiểu Tiên Nữ giật mình hỏi gấp:

- Người làm sao thế ?

Nàng khom mình xuống định đỡ hấn lên, bỗng Cố Nhân Ngọc nhảy dựng lên, kêu to:

- Tôi vui quá ! Tôi vui vô cùng ! Trong thiên hạ còn ai vui hơn tôi ?

Tiểu Tiên Nữ vừa kinh dị vừa buồn cười, thốt:

- Không ngờ, Cố biểu đệ của ta lại biến thành người điên !

Cố Nhân Ngọc cười lớn:

- Bây giờ, tiểu đệ mới hiểu ra, Tiểu Linh Ngư là đệ nhất hảo nhân trong thiên hạ !

Tiểu Tiên Nữ cau mày:

- Bỗng nhiên mà người cho rằng hắn là một người tốt, ta chỉ sợ người điên thật sự !

Cố Nhân Ngọc thốt:

- Thơ thơ nghĩ, nếu không có Tiểu Linh Ngư, thì làm gì Cửu muội và chúng ta có được nhân duyên tốt đẹp chứ ? Chúng ta là một đôi phu thê hạnh phúc lắm đó !

Tiểu Tiên Nữ đỏ mặt, bật cười khúc khích, song cố vênh mặt đáp:

- Ai nói chúng ta là đôi vợ chồng hạnh phúc ? Biết đâu sau này ta chẳng biến thành cạp cái, ngày ngày ta đánh đập người, mắng chửi người, ta dám bỏ dối người luôn !

Cố Nhân Ngọc làm gan, nắm tay nàng, dịu giọng thốt:

- Miễn chúng ta được sống chung với nhau, thì không ăn uống chẳng sao. Người ta nói yêu nhau dù uống nước lã cũng no, mà tiểu đệ thì hơn thế, tiểu đệ cũng không cần uống, nói chi đến việc ăn !

Tiểu Tiên Nữ trách yêu:

- Ta cứ tưởng người đứng đắn lắm, không ngờ người cũng biết nói dối !

Họ khoan khoái vô cùng.

Ngọn gió nhẹ thổi vào, mang theo chút niềm xuân.

Tiểu Tiên Nữ không dẫn lòng được, sà vào lòng Cố Nhân Ngọc.

Hai nàng liễu đầu nấp phía sau thuyền nhìn trộm, cười khúc khích.

Vĩnh viễn, Tiểu Linh Ngư vẫn còn sống trên đời này, bất quá, hiện tại chàng lâm nạn một cách kỳ quái thôi.

Hiên Viên Tam Quang nhìn đoàn người đi phía trước, niềm đắc ý dâng tràn lòng.

Vô luận làm sao, y cũng làm được cho Tiểu Linh Ngư một việc.

Lý Đại Chủy quay đầu lại, nhìn y, chậm chân lại chờ, rồi thốt:

- Thì ra, ngươi và Tiểu Linh Ngư là bằng hữu tốt của nhau !

Hiên Viên Tam Quang xì một tiếng:

- Chẳng lẽ ngươi tưởng ta chỉ có thể kết giao với cái bọn người như các ngươi, bọn không dám ngẩng mặt nhìn đời ?

Lý Đại Chủy mỉm cười:

- Ngươi nghe bọn ta nói là hấn bị khốn trong lòng núi, rồi ngươi toan tính cứu hấn, nhưng nhất thời không nghĩ ra cách gì, do đó, ngươi cố động cho bọn ta đến với họ Mộ Dung.

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Cho rằng ngươi đoán đúng đi, tuy nhiên ta vốn có ý tìm chị em Mộ Dung nhờ họ cứu hấn. Ta đang khổ không có cơ hội, không ngờ sau cùng ta cũng thực hiện được ý muốn !

Lý Đại Chủy lại cười:

- Ta không tưởng tượng nổi là ngày nay ngươi cũng biết vận dụng tâm cơ ! Bọn ta bao nhiêu người, vẫn bị một người lừa như thường.

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt:

- Các người thì có đáng là cái quái gì đó mà khoe khoang ? Tiểu Linh Ngư lớn lên dưới con mắt các người, vậy mà các người hy vọng hẳn bị khốn cho chết luôn !

Lý Đại Chủy trầm ngâm một lúc lâu, rồi thở dài, thốt:

- Thực ra, ta vốn có ý muốn cứu hẳn... Nhưng nghe nói Yến Nam Thiên có mặt trong vùng này, ta sợ đến mất cả chủ ý !

Hiên Viên Tam Quang bĩu môi:

- Người cho rằng Tiểu Linh Ngư có thể giúp Yến Nam Thiên, đối phó với các người ?

Lý Đại Chủy lại thở dài:

- Dù cho hẳn muốn như vậy, cũng không thể trách hẳn được. Tuy vợ chồng Giang Phong không chết nơi tay bọn ta, nhưng Yến Nam Thiên, y thì....

Hiên Viên Tam Quang cười lạnh, chặn ngang:

- Cho người biết, các người đánh giá Tiểu Linh Ngư quá thấp ! Hẳn tuyệt đối không phải là kẻ phản bội, vô tình, hẳn mà còn sống, nhất định hẳn sẽ cầu tình với Yến Nam Thiên cho bọn các người đó. Hẳn chết rồi là vô phúc thật cho các người vậy !

Lý Đại Chủy trầm ngâm lâu lắm, lại buông tiếng thở dài, thốt:

- Cầu nguyện cho hẳn còn sống đến phút giây này !

Hiên Viên Tam Quang nắm áo Lý Đại Chủy, hỏi gấp:

- Chẳng lẽ trong phút giây này, hẳn đã chết rồi sao ?

Lý Đại Chủy cười khổ:

- Ta không rõ hiện tại hẳn đã chết hay còn sống. Ta chỉ biết hẳn bị

khôn trong lòng núi độ bảy tám hôm rồi, mà trong đó thì chẳng có thức ăn, chẳng có nước uống... Hiên Viên Tam Quang thất sắc:

- Bảy tám hôm không nước uống ? Dù cho con người bằng sắt cũng phải ngã gục !

Lý Đại Chủy tiếp:

- Người khác thì có thể chết sớm, chứ Tiểu Linh Ngư thì... Không biết chừng hẳn có phương pháp. Vĩnh viễn người vẫn không hiểu đúng mức độ cái tài của hẳn đâu !

Y sợ Hiên Viên Tam Quang sanh sự với y nên tiếp gấp:

- Cái vị Quỷ Đồng Tử đó có tài không nhỏ, ta không hiểu tại sao họ lại biết được hành động của bọn ta, rồi đưa lão điên họ Thiết đến đúng lúc !

Bỗng, một người ở phía sau lưng y thốt:

- Nếu để cho người hiểu được thì ta đâu còn là Quỷ Đồng Tử nữa !

Một tràng cười tiếp theo câu nói, một bóng người chợp lên, Quỷ Đồng Tử đã hiện ra trước mắt họ !

Lý Đại Chủy kinh hãi, cười vuốt:

- Tiền bối quả nhiên đến không bóng, đi không hình. Tại hạ khâm phục vô cùng.

Quỷ Đồng Tử cười đáp:

- Vuốt mông ngựa khéo đó ! Ta cũng biết khoái vậy ! Bây giờ ta đem câu chuyện thuật lại từ đầu đến cuối cho các người nghe.

Lão tiếp luôn:

- Trên giang hồ, người ta cho rằng Thiết Chiến tìm được một bức Tàng Bửu Đồ, thực ra, báu vật không gây cho y một hứng thú nào, và điều mà y thích nhất là Vô Danh Đảo !

Lý Đại Chủy trở mắt:

- Vô Danh Đảo ? Địa phương nào thế ? Tại sao từ lâu tại hạ không nghe nói đến ?

Quỷ Đồng Tử mỉm cười:

- Nếu người nghe nói đến, thì là Hữu Danh Đảo chứ đâu có phải Vô Danh Đảo ?

Lý Đại Chủy lại hỏi:

- Nếu là một hòn đảo vô danh, thì làm sao Thiết Chiến biết được ?

Quỷ Đồng Tử đáp:

- Chỉ có người đa sự, nhớ rõ phương vị đảo Vô Danh, tuyên bố là vô luận ai cũng tìm được đảo Vô Danh, rồi học võ công với người trên đảo, khi trở về Trung Thổ, sẽ trở thành vô địch trong thiên hạ.

Lão cười, tiếp luôn:

- Sau khi Thiết Chiến biết được việc bí mật đó rồi, động tâm ngay, nên bảo con gái mang bức Tàng Bửu Đồ đi rêu rao khắp nơi, cho thiên hạ không chú ý đến y nữa, rồi y âm thầm tìm đến Vô Danh Đảo.

Lý Đại Chủy hỏi dò:

- Người trên đảo đó, là những ai ?

Quỷ Đồng Tử đáp:

- Toàn là những người chán ngán hồng trần, họ đến đảo rồi là quên hết tên họ mình, do đó mà hòn đảo mang tên Vô Danh !

Lý Đại Chủy vượt một câu:

- Chắc tiền bối là một anh hùng vô danh trên đảo !

Quý Đồng Tử lắc đầu:

- Anh hùng cái gì ? Bất quá là một lão già chưa chết vậy thôi ! Hà huống dù ta quên tên họ, người khác thấy ta là nhận ra ngay, không như các người kia, tùy tiện đặt cho mình một cái tên lạ, chẳng ai biết được.

Thực ra, Lý Đại Chủ đã đoán là bọn Nễ Thập Bát, Du Tử Nha chỉ mang tên giả mà thôi. Bây giờ, có chứng thực, y cũng không dám nói lộ ra.

Y chỉ thờ dài, thốt:

- Thiết Chiến may mắn quá !

Quý Đồng Tử tiếp:

- Y ở trên đảo độ ba bốn năm, đích xác y có học rất nhiều môn công phu, song nếu là người như ngươi, thì ta đã quăng xuống biển từ lâu rồi !

Lý Đại Chủ cười gượng:

- Tại hạ tuy không là người tốt, song so với tại hạ, Thiết Chiến không tốt hơn nhiều. Sao tiền bối thiên vị ?

Quý Đồng Tử trầm gương mặt:

- Ta hỏi ngươi, lúc đánh nhau, ngươi có được như y, bất kể mạng sống mình chẳng ?

Lý Đại Chủ đáp:

- Cái đó thì... chắc là không bằng y rồi !

Quý Đồng Tử gật gù:

- Cho nên, bọn ta thích y, cái tánh khí đó rất hợp với bọn ta, bọn ta cho rằng y dễ dạy lắm. Mà thật vậy !

Lý Đại Chủy nghĩ thầm:

- "Bọn điên tìm kẻ điên mà tụ họp với nhau, lạ lùng chi đó mà nói ?" Hiên Viên Tam Quang mãi lo lắng về số phận của Tiểu Linh Ngự, nghe đến đây, buột miệng hỏi:

- Tiên bối đã xa hồng trần, sao còn trở lại hồng trần ?

Quý Đồng Tử đáp:

- Chỉ vì Thiết Chiến theo bọn ta học võ công, suốt ba năm dài, bồng một hôm bỏ học. Bọn ta hỏi thì y nói rằng, cả bọn ta nhập lại cũng không sánh được Yến Nam Thiên và Di Hoa Cung Chủ, y cố học thêm nữa cũng chẳng ích gì, bất quá chỉ hao tổn khí lực thôi.

Lý Đại Chủy sáng mắt:

- Nói vậy là lần này, các vị tái nhập giang hồ để tìm Yến Nam Thiên và Di Hoa Cung Chủ, so tài ?

Quý Đồng Tử thở dài:

- Cái đó gọi là, nhân lão tâm bất lão ! Tịnh cực sanh động !

Lý Đại Chủy mừng hơn tổ tiên sống lại, song cố ý thở dài, thốt:

- Theo tại hạ nghĩ, các vị tiên bối nên trở về đảo là hơn !

Quý Đồng Tử trừng mắt:

- Tại sao ?

Lý Đại Chủy đáp:

- Ai khác thì tại hạ không được rõ, chứ Yến Nam Thiên thì tại hạ hiểu như người trong nhà, hiểu rất rành. Võ công của lão ta là độc nhất vô nhị, từ cổ chí kim, kể cả về sau nữa đấy ! Chỉ sợ các vị tiên bối... Quý Đồng Tử nhảy dựng lên, hét:

- Ta không tin ! Ta phải gặp Yến Nam Thiên một lần !

Lý Đại Chủy biết mình thành công rồi, bèn đổi giọng:

- Nhưng làm sao tiên bối biết được việc của Thiết Tâm Nam ?

Quỷ Đồng Tử còn tức lắm, sau cùng mới thốt:

- Sau khi bọn ta đến Trung Thổ, dọc theo sông mà đi, các lão quỷ đó đột nhiên đâm mê một tiểu cô nương tại thành Võ Xương, nói rằng ngón tay bà của nàng là độc nhất trong thiên hạ, họ dừng lại đó, không chịu đi nữa. Ta có giận họ cũng vô ích. Rồi ta đi một mình, đi đến đây, lại được dịp cứu con cọp bạch già.

Lý Đại Chủy mỉm cười:

- Cái số của y tốt đó !

Quỷ Đồng Tử tiếp:

- Lúc ấy, y chỉ còn thoi thóp thở, ta đưa y đến ngôi miếu hòa thượng cạnh chân núi, dưỡng thương tích, y chưa hoàn toàn lành bệnh thì các người đến.

Lý Đại Chủy cười khở:

- Thì ra các vị tiên bối ở trong miếu ! Thế tại sao tại hạ không thấy ?

Quỷ Đồng Tử lạnh lùng:

- Vừa rồi, ta bám sát sau lưng người, người có trông thấy không ?

Lý Đại Chủy thở dài:

- Rồi tiên bối nghe bọn ta tại hạ sắp đặt kế hoạch, lập tức tìm cách thông tri cho Thiết Chiến và các vị kia, gọi họ đến nơi... Quỷ Đồng Tử cười nhẹ:

- Bây giờ, người hiểu rồi chứ ?

Vừa lúc đó, có tiếng Thiết Chiến hét vang lên:

- Người nói ! Tiểu Linh Ngự ở đâu ? Không lẽ hấn như Tôn Ngộ Không, bị Như Lai Phật Tổ đè dưới núi ?

Hiên Viên Tam Quang lập tức sấn lên, trong khi Thiết Chiến chụp Đồ Kiền Kiền, gầm lên như sư tử:

- Chính người lừa hấn, nhốt hấn trong đó ? Chính người ?

Đồ Kiền Kiền cười khở:

- Ta đâu có bản lĩnh cao diệu, làm nổi cái việc đó ?

Thiết Chiến hét:

- Không người thì ai ?

Hiên Viên Tam Quang gọi:

- Lão Thiết, bây giờ mà hỏi những việc như vậy là vô ích. Tiểu Linh Ngự bị nhốt trong đó bảy tám hôm rồi, không có cái ăn, cái uống !

Thiết Chiến kêu lên thất thanh:

- Bảy tám hôm ? Đói lẫn khát ? Gã họ Hoa kia, chỉ có ba hôm mà còn ra thân hình đó ! Thì dù mạnh đến đâu, đói bảy tám hôm, có ai chịu nổi chứ ?

Hồi 119

Thoát Ly Tử Kiếp

Ác Đồ Quỷ Hiên Viên Tam Quang lo ngại cho tánh mạng của Tiểu Linh Ngự, sợ Thiết Chiến hò hét mãi, mất thì giờ, mà hiện tại mỗi phút thời gian còn quý hơn vàng ngọc.

Y vội thốt:

- Cũng may chúng ta đông người, người đông thì việc chóng thành, có lẽ cũng còn kịp.

Câu đó, y hướng về Thiết Chiến mà nói.

Lý Đại Chủy cao giọng gọi:

- Ở đây, có sẵn khí cụ phá núi ! Ai muốn cứu Tiểu Linh Ngự, hãy động thủ gấp !

Khí cụ do y tìm, do y dấu, tự nhiên y lấy ra nhanh chóng.

Đồ Kiêu Kiêu căm hận nhìn y, thềm mắng:

- "Bây giờ người muốn làm tốt phải không ? Ta chỉ sợ đã muộn rồi !" Người người hăm hở bắt tay vào việc, không ai chịu kém ai.

Đến cả các cô nương đài các trâm anh cũng không ngại cầm búa, cầm cuốc, xuống, đập ầm ầm.

Kẻ nào không có khí cụ, thì lấy kiếm, lấy đao bên mình ra, mà chặt, mà chém.

Tiếng động vang lên, rung chuyển cả một góc trời.

Đồ Kiêu Kiêu thở ra, cười khở, thốt:

- Ta cứ tưởng, ai ai cũng cho là Tiểu Linh Ngự đã chết trong đó rồi ! Ngờ đâu, ai ai cũng tưởng hắn còn sống ! Tiểu Linh Ngự ơi ! Dù

người có chết, cái chết đó cũng đáng giá lắm !

Bạch Khai Tâm cũng thờ dài, tiếp nói:

- Phải đó ! Nếu đổi lại là ta bị khốn trong đó, thì đến chó cũng không nghĩ vào mà xơi cái xác thúi của ta !

Lý Đại Chủy cười lớn:

- Ta không ngờ cũng có lúc người tự biết mình như vậy !

Bạch Khai Tâm cười lạnh:

- Người đắc ý cái quái gì hả ? Dù cho bao nhiêu người đây không ngừng tay, ít nhất cũng phải phí công phu nửa ngày trời mới phá được cái lối vào núi. Lúc đó ta chỉ sợ xác của Tiểu Linh Ngư đã khô khốc mất rồi !

Hoa Vô Khuyết và Thiết Tâm Nam không cảm được xúc động, để lệ đổ chan hòa.

Phấn khởi, dĩ nhiên là họ phấn khởi, song họ nhận ra, hy vọng rất mong manh.

Bỗng, Bạch Phu Nhân rón rén bước tới, tay cầm một chiếc bao in dầu mỡ, cúi đầu thốt:

- Trong bao có thịt gà và cơm vắt, ta vừa đánh cắp được, các người ăn gấp đi, ăn cho no mới có khí lực để tham gia công cuộc cứu Tiểu Linh Ngư.

Thiết Tâm Nam nghẹn ngào:

- Người cũng tưởng... cứu hần ?

Bạch Phu Nhân quệt tay qua mắt, gượng cười đáp:

- Ta tuy không biết rõ con người của hần như thế nào, song ta nghĩ, nếu hần còn sống sót trên đời này, thì tất cả đều hưởng khoái lạc nhiều... Nếu không chính mắt trông thấy, thì trong võ lâm chẳng một

ai tin tưởng có một sự kiện như vậy.

Mấy vị thế gia công tử, mấy vị lão nhân tiền bối, cả bọn Thập Đại Ác Nhân, ai ai cũng xắn tay áo, cầm búa, cầm cuốc, xuống, cầm kiếm, đao, đập, chặt, chém, vít hất đá núi, hì hục làm cái việc đó, hăng say hơn hạng tiều phu !

Rồi cả những trang đài các, như bọn chị em Mộ Dung, lúc thường cũng không thèm ghé mắt đến những chiếc bánh thiu, hôi mỡ, hôi dầu, chứ đừng nói là mó tay vào.

Bây giờ thì họ ăn ngon lành và những bàn tay ngọc đó không ngại vọc vào bụi đất, đá cát như bọn dung công hạ đẳng.

Ngàn ấy người, hữu danh, hữu vị, làm một việc cho một gã thiếu niên vừa tròn hai mươi tuổi !

Mà gã thiếu niên đó lại xuất thân từ Ác Nhân Cốc !

Thử hỏi có ai tin được điều đó chẳng ?

Bỗng một tiếng rống vang lên, như gió và sấm dậy ngang trời, như ngàn ngựa chạy nện đất rung chuyển.

Tinh thần phấn khởi, mọi người quên cả mệt nhọc, đập, chém, chặt liên hồi, đá văng rào rào.

Họ nỗ lực thật sự.

Không hơn nửa ngày, họ đã phá vỡ mười vọng cửa đá, vào đến lòng núi sâu.

Hoa Vô Khuyết và Hiên Viên Tam Quang bay mình tới trước. Cả hai cùng cao hứng, mà cũng cùng nơm nớp lo âu, họ sợ... Họ sợ phát hiện ra xác chết của Tiểu Linh Ngự.

Hoa Vô Khuyết vốn muốn gọi to lên mấy tiếng, nhưng trống ngực đánh thành thịch, lấn át mọi thỉnh âm, hẳn không gọi nổi.

Nơi hai mảnh ghé bằng ngọc thạch bị chẻ làm đôi, có một bình rượu

ở mỗi mảnh.

Dưới đất, vài vụn vát bừa bãi, có những đầu dây lẫn lộn.

Hoa Vô Khuyết nhận ra tàn tích y phục của Di Hoa Cung Chủ và Tiểu Linh Ngự.

Hắn biến sắc mặt, run người, tay run đến độ không cầm nổi một mảnh vải.

Hiên Viên Tam Quang hấp tấp hỏi:

- Y phục của bọn họ ?

Hoa Vô Khuyết gạt đầu:

- Phải !

Hiên Viên Tam Quang nghe con tim trầm xuống quá nặng.

Bọn Tiểu Linh Ngự như thế đó, hẳn là phải có một biến cố gì lớn lao lắm, nên y phục mới bị xé tét, rách nát như vậy.

Cả hai không dám tiến tới nữa.

Dũng khí của họ tiêu tan mất ! Hiện trạng bên trong chắc là phải tàn khốc hơn nhiều.

Bọn Tiểu Linh Ngự đã gặp sự gì ?

Ai đã làm cho họ tả tơi y phục ?

Mộ Dung San San bỗng nói:

- Có phải bình rượu không ?

Hiên Viên Tam Quang nâng bình lên người, đáp:

- Phải !

Mộ Dung San San sáng mắt lên:

- Nếu bình đựng rượu là có hy vọng !

Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Tại... tại sao ?

Mộ Dung San San giải thích:

- Rượu có thể làm cho cơn đói dịu lại. Họ khả dĩ có thể chi trì thêm mấy hôm.

Hiên Viên Tam Quang nhảy vọt lên, ít nhất cũng cao hơn hai trượng, bật cười cuồng dại, gọi to:

- Tiểu Linh Ngư ! Tiểu Linh Ngư ! Người ở đâu ? Tất cả các bằng hữu tốt của người đều vào đây để cứu người đó !

Với niềm vui cực độ, y chạy bay vào sâu.

Lòng sơn động trống rỗng, âm thanh của Hiên Viên Tam Quang phát đi, lồng lộng vang rền, từ mọi phía tiếng dội vang lại, rồi tiếng dội sanh ra tiếng dội, liên miên không dứt.

Bên trên là sơn động, bên dưới có địa đạo, miệng địa đạo không đóng kín, họ nhìn thấy rõ xác chết của Ngụy Vô Nha. Họ thấy có vô số bình rượu, toàn là bình không.

Mùi thúi bốc lên nồng nặc, bốc từ cái nhà xí do Tiểu Linh Ngư dựng lên.

Chung quy, họ không gặp một người sống.

Bọn Tiểu Linh Ngư đi đâu ?

Không lẽ họ biến hóa quay về nơi thế giới xa lạ, vĩnh viễn ly khai cõi đời này ?

Họ cùng nhìn nhau, sửng sờ tại chỗ.

Lâu lắm, Hiên Viên Tam Quang bật cười thốt:

- Ta biết mà, trên thế gian này không có nơi nào nhốt Tiểu Linh Ngự ! Chúng ta vì hấn mà lo sợ cuống cuồng, trong khi đó thì hấn ung dung chuồn đi sớm !

Lý Đại Chủy lắc đầu:

- Hấn không có đi đâu cả !

Hiên Viên Tam Quang nổi giận:

- Thế ngươi hy vọng hấn đã chết vì bị khốn tại đây phải không ?

Lý Đại Chủy thở dài:

- Ta hy vọng hấn thoát ly nơi này, nhưng vừa rồi, ta quan sát khắp nơi, chẳng có phía nào có lối ra !

Hiên Viên Tam Quang hừ một tiếng:

- Ai chẳng hiểu như ngươi là quanh đây không có lối thoát ? Nhưng đối với hấn, nhất định cái đó không thành vấn đề. Hấn vẫn có cách như thường.

Lý Đại Chủy lắc đầu:

- Hấn có cách gì chứ ? Giả như hấn có thể phá vách núi mà ra, thì cũng còn dấu vết chứ ! Trừ ra hấn có bảy mươi hai phép biến như Tôn Ngộ Không, biến thành con ruồi, bay qua lỗ thông hơi !

Thực ra Hiên Viên Tam Quang cũng biết là Lý Đại Chủy nói phải. Bốn phía vách núi đều lành lặn, chẳng có một dấu vết nào thì bọn Tiểu Linh Ngự còn do ngã nào mà thoát đi ?

Nhưng, nếu hấn chưa đi thoát, thì đương nhiên là phải còn tại đây !

Sao không ai thấy hấn ?

Hiên Viên Tam Quang thốt:

- Người nói, hấn không đi ra, thế hấn ở đâu ? Tại sao không ai tìm được dấu vết gì của hấn ?

Lý Đại Chủy trầm ngâm một lúc, không nói gì.

Bạch Khai Tâm vọt miệng chen vào:

- Hóa Cốt Đơn !

Hiên Viên Tam Quang và Hoa Vô Khuyết rợn người. Thiết Tâm Nam suýt kêu lên thất thanh !

Lý Đại Chủy trừng mắt nhìn Bạch Khai Tâm hét:

- Ý tứ của người có phải là sau khi giết họ rồi, Ngụy Vô Nha dùng Hóa Cốt Đơn phi tang xác chết của họ chăng ?

Bạch Khai Tâm cười lớn:

- Ta không có ý tứ đó đâu nhé ! Chính người nói câu đó đấy nhé !

Thiết Tâm Nam rú khế một tiếng, rồi ngã sụm xuống liền.

Bọn Tiểu Linh Ngư không phương thoát đi, mà cũng không còn ở đây, thì tự nhiên là họ đã chết và xác của họ được phi tang bởi Hóa Cốt Đơn ?

Duy nhất chỉ có sự giải thích đó là hợp lý thôi !

Đến Thiết Chiến cũng lắc đầu, thở ra, lẩm nhẩm:

- Ta vốn có ý xem mặt mũi hấn như thế nào, mà con gái ta mê hấn quá chừng như vậy ! Ngờ đâu hấn tan biến mất không còn sót lại một đốt xương nhỏ !

Y vỗ tay lên đầu Thiết Tâm Nam, tiếp:

- Tiểu tử đó không có phúc lấy được người thì thôi vậy, người

thương tâm làm gì nữa ? Ta sẽ tìm thêm cho người một gã thứ hai !

Y không nói câu đó còn khá.

Y nói ra rồi, Thiết Tâm Nam tan nát cả lòng. Nàng đau đớn quá đến nỗi quên khóc luôn.

Rồi nàng hôn mê ngay.

Quý Đồng Tử vụt hỏi:

- Họ bị Ngụy Vô Nha nhốt tại đây phải không ?

Lý Đại Chủy thở dài:

- Chỉ sợ là vậy !

Quý Đồng Tử hỏi tiếp:

- Nếu vậy, tại sao Ngụy Vô Nha cũng chết tại đây ?

Đồ Kiêu Kiêu thốt:

- Có lẽ lão ấy lưu lại chờ xem tận mắt họ chết như thế nào cho thỏa cái tính hiếu kỳ của lão ta !

Quý Đồng Tử gật đầu:

- Có lý ! Tuy nhiên, đã hãm hại cho người ta phải chết rồi tiêu hóa luôn thi thể của người ta, thì lão ấy làm gì phải chết ? Không lẽ bọn người kia thành quỷ hiện về giết lão mà báo cừu ?

Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Ngụy Vô Nha nuốt thuốc độc rõ ràng, tiên bối không thấy như thế sao ?

Quý Đồng Tử hừ một tiếng:

- Người ta đã chết rồi, lão còn uống độc làm chi ?

Đồ Kiêu Kiêu giật mình:

- Cái đó... cái đó... Quỷ Đồng Tử mỉm cười, tiếp:

- Ngụy Vô Nha tin chắc không ai dám giết lão, cho nên lão mới dám lưu lại đây để xem những diễn tiến xảy đến cho họ.

Lý Đại Chủy thốt:

- Phải đó ! Nếu bọn Tiểu Linh Ngư muốn thoát nạn thì không làm sao dám giết lão. Họ biết duy nhất chỉ có lão là biết lối ra. Nhưng, chẳng lẽ lão không sợ người ta uy hiếp, buộc lão phải tiết lộ lối ra đó ?

Quỷ Đồng Tử đáp:

- Lão ta cho rằng chỗ ẩn thân của lão rất bí mật, không một ai tìm ra được lão.

Ngờ đâu bọn Tiểu Linh Ngư thông minh hơn lão tưởng, cuối cùng vẫn tìm gặp lão, trong lúc bị bức bách, lão chịu đựng không nổi, nên uống độc mà chết. Lão nghĩ, nếu lão chết rồi, thì bọn Tiểu Linh Ngư cũng phải chết theo, chứ không phương gì thoát đi được.

Cái đó cũng là một cách báo thù của lão !

Lão suy đoán rất sát sự thật, nhờ lão còn sáng suốt hơn các người kia.

Bởi không ít thì nhiều, các người kia đều lo lắng cho Tiểu Linh Ngư, tâm tư của họ rối loạn. Còn lão, lão là người ngoài cuộc giữ được bình tĩnh, nhận định sự việc sáng suốt hơn họ.

Hiên Viên Tam Quang mừng ra mặt thốt:

- Nói như vậy là Ngụy Vô Nha chết trước bọn Tiểu Linh Ngư !

Quỷ Đồng Tử mỉm cười:

- Ngụy Vô Nha dù có tài bằng trời cũng không có phương pháp giết

cả hai chị em Di Hoa Cung Chủ và Tiểu Linh Ngự cùng một lúc. Phải vậy không ?

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay:

- Đừng nói là một Ngự Vô Nha, dù cho có cả trăm Ngự Vô Nha cũng không làm nổi cái việc đó !

Bạch Khai Tâm cười lạnh:

- Động thủ không được thì ai cấm lão hạ độc được ?

Hiên Viên Tam Quang nín cười ngay.

Bạch Khai Tâm tiếp:

- Người ta nói, lúc khát quá, cũng dám uống thuốc độc giải khát như thường. Biết đâu Ngự Vô Nha không bỏ độc vào rượu ? Dù biết rượu có độc đi nữa, bọn Tiểu Linh Ngự cũng phải uống liều, cho qua cơn khát ! Phải vậy không ?

Đồ Kiêu Kiêu lắc đầu:

- Không phải !

Bạch Khai Tâm trừng mắt:

- Người thì biết cái quái gì ?

Đồ Kiêu Kiêu không lưu ý đến y, từ từ thốt:

- Trong rượu, tuyệt nhiên không có độc ! Ta có người qua rồi.

Hiên Viên Tam Quang cười tươi:

- Ta quen với người hơn mấy mươi năm rồi, mãi đến hôm nay mới nghe người nói cái tiếng nói của loài người ! Người làm được một việc tốt !

Bạch Khai Tâm chớp mắt:

- Như vậy là Tiểu Linh Ngự không chết tại đây ?

Hiên Viên Tam Quang, Quỷ Đồng Tử, Lý Đại Chủ đồng thốt:

- Tuyệt bất khả năng !

Bạch Khai Tâm thản nhiên:

- Họ không khả năng đào tẩu, họ không khả năng chết tại đây, thế họ đi đâu ?

Tại hạ xin hỏi các vị chứ họ đi đâu ?

Ai đáp được câu đó ?

Tất cả đều sững sờ.

Không ai biết Tiểu Linh Ngự hiện tại chết rồi hay còn sống, chết tại đâu, sống ở nơi nào ?

Mỗi một người, hiện tại có cả ngàn nghi vấn trong tâm tư.

Du Tử Nha, Nễ Thập Bát, Tiêu Nữ Sử, Nam Quách Sanh là những người trí thân vật ngoại từ nhiều năm rồi, cũng không tránh khỏi suy tư !

Bởi, sự tình kỳ bí quá, vượt khỏi sự suy đoán của con người, kể cả người trí tuệ siêu việt !

Ai ai cũng muốn tìm hiểu sự thật !

Bỗng, Hoa Vô Khuyết kêu lên:

- Các vị có cảm thấy giày của các vị ướt chằng ?

Đúng vậy !

Họ lo nghĩ nên quên mất ngoại cảnh, nghe Hoa Vô Khuyết hỏi, họ kiểm soát lại giày, nhận ra giày ướt ướt.

Vô luận phát giác nào trong lúc này cũng gây kích thích mạnh nơi tâm tư họ, dù sự phát giác đó không ích lợi gì cho họ !

Trừ những người đứng trên mô đá cao, còn thì ai đứng dưới thấp cũng bị ướt giày cả.

Hiên Viên Tam Quang hỏi gấp:

- Giày ướt thì sao ?

Bạch Khai Tâm cười hì hì, đáp:

- Lúc này mà sợ giày ướt thì buồn cười thật ! Người ta quan tâm đến đôi giày, quên đi sự an nguy của bằng hữu !

Hoa Vô Khuyết không màng đến ý, mặt lộ vẻ phẫn khởi thốt:

- Nơi đây không có nước, tại sao giày ướt được ? Nếu Ngụy Vô Nha bỏ khát họ, thì làm sao tại đây có nước ?

Thần bí thật ! Tại sao có nước ?

Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Nhưng việc đó có liên quan gì đến sự thoát đi của Tiểu Linh Ngự ?

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Có quan hệ chứ ! Nếu tại hạ không đoán lầm, thì có thể biết được Tiểu Linh Ngự ở đâu !

Hiên Viên Tam Quang mừng lớn:

- Nói mau ! Hắn ở đâu ?

Hoa Vô Khuyết không kịp đáp, chỉ theo địa đạo chạy đi.

Trong chỗ bí bùng, mùi nhà xí bốc lên nồng nặc không ai ngửi nổi, lại thêm xác chết sinh của Ngụy Vô Nha còn nằm lờ lợ đó, ai trông thấy

mà chẳng buồn nôn ?

Nếu là lúc thường, chị em họ Mộ Dung phải ngất xỉu vì mưa rồi.

Nhưng ai ai cũng tưởng nghĩ đến Tiểu Linh Ngư, thành ra họ quên hết !

Họ chịu đựng nổi như thường.

Chỉ cần biết Tiểu Linh Ngư ở đâu, là đến đó liền, dù lướt ngang hàm phân, họ cũng không do dự.

Họ muốn hiểu sự bí mật.

Bạch Khai Tâm chột cười lạnh thốt:

- Đừng tưởng giày ướt là một báo hiệu tốt đẹp mà mừng. Biết đâu giày chẳng ướt vì rượu ! Rượu đổ ra quá nhiều, đọng thành vũng !

Đồ Kiêu Kiêu lắc đầu:

- Không phải rượu ! Ta có người rồi !

Bạch Khai Tâm cau mày, lẩm nhẩm:

- Kỳ quái ! Sao có người có chiếc mũi chó, bạ cái gì cũng người.

Đồ Kiêu Kiêu không giận, cười đáp:

- Mũi chó của ta còn khá ! Chẳng bằng cái miệng chó của người, ăn nói bậy bạ như chó sủa vu vơ !

Dưới địa đạo, quả nhiên có nước.

Nước càng thu hẹp diện tích lan tràn, càng sâu. Bây giờ thì nước ngập bàn chân của họ rồi.

Hiển nhiên nước từ một chỗ nào đó, không ngừng chảy ra ngoài.

Nước không chảy mạnh lắm, song cũng không yếu lắm.

Hiên Viên Tam Quang lẩm nhẩm:

- Kỳ quái ! Sao trong lòng núi lại có nước ? Chẳng lẽ tại đây cũng có một con sông ?

Không ai biết nước chảy về đâu, chỉ thấy Hoa Vô Khuyết mọp mình sát đất, tử tế quan sát chiều nước.

Nước chảy vào tòa nhà bí mật của Ngụy Vô Nha, nơi đó mùi thúi bốc nặng quá, họ trở lại đó rồi bước ra liền.

Nhưng trở ra rồi lại vào.

Bởi nước chảy vào đó, không vào thì làm sao truy ra manh mối.

Hoa Vô Khuyết bỗng gọi thất thanh:

- Đúng rồi ! Tại đây ! Tại đây mà !

Hắn đứng cạnh cỗ quan tài bằng đá, nơi Tiểu Linh Ngư dọn, làm thành một nhà xí, mặt hắn lộ vẻ hân hoan.

Nhưng, chung quanh chẳng có bóng người !

Bạch Khai Tâm cười lớn:

- Người nói Tiểu Linh Ngư ở đây ? Chẳng lẽ hắn bễ bọng đá, nước tiểu tràn ra làm cho hắn chết ngộp ?

Đỗ Sát nổi giận, hét:

- Nói nhảm nhí quá ! Cút đi ngay !

Lão vung tay liền.

Bạch Khai Tâm bị tung bổng lên, bay ngay qua đầu mọi người, rơi xuống bên ngoài địa đạo, kêu một tiếng bịch !

Y không ngừng rên hừ hừ.

Bạch Phu Nhân vốn muốn làm ra vẻ thản nhiên vô sự, nhưng qua một lúc lâu, dần lòng không nổi, len lén lui ra.

Bà dậm chân trách:

- Đã bảo cầm cái miệng lại, mà người không chịu nghe lời, để rồi phải mang khổ !

Bạch Khai Tâm vừa rên vừa gất:

- Can chi đến người ?

Bạch Phu Nhân hừ một tiếng:

- Không can chi đến ta thì can chi đến ai ? Đến tuổi này kiếm được một tấm chồng đâu phải là việc dễ ? Chẳng lẽ người muốn cho ta thành quả phụ sao ?

Bạch Khai Tâm nhăn mặt:

- Úi da ! Hung ơ là hung ! Chả trách con cọp bạch già chạy trốn thực mạng ! Ta xem ra... Bống, y hét lên.

Thì ra, Bạch Phu Nhân chụp lỗ tai y, làm cho y đau điếng.

Đồ Kiêu Kiêu cười thầm, lẩm nhẩm:

- Một con người, tốt hơn hết là đừng làm thương tổn đến ai mà mình chẳng có lợi lộc gì cả. Không chừa được cái tánh đó thì trời phạt lấy cọp làm vợ ! Cho họ biết là họ bị hành tội sống suốt đời !

Rồi bà tiếp luôn:

- Không gì khổ bằng lấy làm một người vợ độc ác ! Trên đời không có cái khổ nào hơn !

Nhưng, không ai lưu ý đến việc đó. Bởi, họ vừa phát hiện ra một địa động bên cạnh quan tài.

Nước do ngã đó chảy đi ra ngoài.

Nơi đó, đá vụn chất chồng, không ai thấy kịp lúc mới vào đây.

Bây giờ, đá được di tản nơi khác, nên ai ai cũng trông thấy rõ ràng.

Hiên Viên Tam Quang trở mắt:

- Chẳng lẽ người cho rằng bọn Tiểu Linh Ngư do chỗ này mà thoát đi ?

Hoa Vô Khuyết tươi gương mặt đáp:

- Phải ! Chúng ta cứ quan sát bên trên vách núi, không ngờ họ thoát đi bên dưới !

Hiên Viên Tam Quang hô lớn:

- Có lý ! Vách núi vừa cứng, vừa dày, họ xô không ngã, đục không lủng, còn đất thì mềm, hướng chi đất ướt.

Nhưng y lại cau mày, tiếp:

- Nhưng, muốn đào một con đường hầm ăn thông ra ngoài, thì... đâu phải là việc dễ dàng ?

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Khó, hẳn nhiên là vậy rồi ! Song, địa đạo này đâu phải do họ đào mà có !

Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Không phải họ đào, thì ai đào ?

Hoa Vô Khuyết giải thích:

- Cứ theo tại hạ biết, thì chẳng phải chỉ ở trên mặt đất mới có sông mà thôi. Ở trong lòng đất vẫn có lòng sông ngầm như thường, do thương hải tang điền biến chuyển, đất lớp trên lộn xuống lớp dưới,

giòng sông bị tụt theo, chôn vùi trong đất sâu. Nếu biết được dưới đất có giòng sông ngầm, thì với võ công của họ, họ thừa sức tạo một lối chui đi.

Ai ai cũng lộ vẻ vui.

Hiên Viên Tam Quang nhảy lảng ba, cười ha hả:

- Người biết quá nhiều việc ! Con mẹ nó ! Hay quá chừng !

Hoa Vô Khuyết mỉm cười, thốt:

- Bây giờ thì tại hạ hiểu tại sao y phục của họ rách nát như vậy !

Hiên Viên Tam Quang vỗ đầu hấn, giục:

- Nói mau ! Tại sao ? Hả ?

Hoa Vô Khuyết giải thích:

- Tiểu Linh Ngư không biết được dưới đất có lòng sông ngầm, tự nhiên càng không biết luôn vị trí của dòng sông. Tuy y là người thông minh, song kém khuyết bản năng linh diệu thần bí của loài động vật, ví dụ, con chó nhờ ngửi mùi mà ngoài vạn dặm không lạc đường về. Có lẽ con người cũng có bản năng đó, song vì quá thông minh hơn loài vật, nên không cần dùng đến, thành ra bản năng đó không phát triển.

Hiên Viên Tam Quang cao giọng:

- Có lý ! Có lý !

Bây giờ tợ hồ y phục Hoa Vô Khuyết lấm, Hoa Vô Khuyết nói cái gì, y tán đồng cái đó ngay.

Hoa Vô Khuyết tiếp:

- Bản năng của loài vật bất đồng, như chó nhờ mũi ngửi nhận ra đường, đợi nghe thình âm mà tiến thoái, một vài loài chim biết trước gió mưa, bởi loài vật không có phương tiện để tự vệ, nên tạo hóa ban

cho chúng một linh giác tìm an, lánh nguy.

Mọi người bắt đầu chú ý đến câu chuyện của hắn.

Hoa Vô Khuyết vụt hỏi:

- Các vị có biết loài động vật nào thích đào hang nhất chẳng ?

Mộ Dung San San mỉm cười đáp:

- Loài chuột !

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Đúng vậy ! Vô luận chúng ta bỏ con chuột ở nơi nào, nó cũng có cách đào hang mà đi.

Hiên Viên Tam Quang cười vang:

- Ngụy Vô Nha là tổ tông loài chuột, sơn động của y thiếu gì chuột !

Hoa Vô Khuyết tiếp:

- Tiểu Linh Ngư tất có tìm một vài con chuột, nhờ chúng làm hướng đạo, nhưng lại sợ chúng đi luôn, mới xé nát y phục kết thành dây, cột vào đuôi chuột, cho đừng mất hút chúng, cuối cùng mới thả chúng.

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay:

- Có lý ! Có lý !

Hoa Vô Khuyết tiếp:

- Cho nên, dòng sông ngầm dưới đất chính do chuột tìm ra, có lẽ lúc đầu Tiểu Linh Ngư chưa hiểu tại sao chuột chui xuống sâu. Bởi họ lâm vào cảnh thủy tận, sơn cùng, thành ra phải làm thử bất cứ cái gì có thể làm... Hiên Viên Tam Quang gật gù:

- Ta biết ! Tiểu Linh Ngư là đệ nhất thông minh trong thiên hạ ! Ngờ đâu, người cũng không kém hắn chút nào ! Xem ra, các người phải là

đôi huynh đệ mới đúng cho !

Hoa Vô Khuyết lộ vẻ buồn đau.

Bởi, Hiên Viên Tam Quang vừa chạm đến nỗi niềm thống khổ thâm kín của hắn.

Hiện tại tuy Tiểu Linh Ngự đã thoát ly tử cảnh rồi, song chung quy chàng vẫn còn ở trong lòng bàn tay của Di Hoa Cung Chủ.

Thì trong tương lai, hoặc xa, hoặc gần, hắn sẽ phải động thủ với chàng !

Mạng vận của họ, dường như không phương cải biến !

Hiên Viên Tam Quang muốn chui xuống cái hang đất đó.

Lý Đại Chủy hỏi:

- Người làm gì thế ?

Hiên Viên Tam Quang trừng mắt:

- Làm cái gì ? Làm cái việc tìm Tiểu Linh Ngự chứ cái gì nữa ?

Lý Đại Chủy mỉm cười:

- Họ vì không đường mà đi nên phải chui xuống đất, bây giờ thì người còn chui theo làm chi nữa ?

Hiên Viên Tam Quang hừ một tiếng:

- Không chui xuống đó thì làm sao biết họ đi ngã nào ?

Lý Đại Chủy chưa kịp nói gì, bên trên có người thốt, âm thanh vọng xuống, nghe rõ ràng:

- Tam thơ ! Tam thơ ở đâu ?

Mộ Dung San San cau mày, song điểm một nụ cười, thốt:

- Trương Thanh đấy ! Tiểu quý đó tại sao bây giờ mới đến đây ?

Nàng lên tiếng. Tiểu Tiên Nữ chạy xuống liền, mặt đỏ ửng, niềm phấn khởi bốc bùng, vừa thở vừa thốt:

- Tôi vừa thấy một người... có thấy một người... Mộ Dung San San cười lớn:

- Thấy một người, cũng chẳng phải là một chuyện lạ ! Mỗi ngày, ta cũng thấy hàng chục, hàng trăm người !

Tiểu Tiên Nữ lắc đầu:

- Nhưng người này... người này... Bỗng Tiểu Tiên Nữ cười bí mật, đảo tròn mắt mấy lượt tiếp:

- Người đó là ai, vĩnh viễn thơ thơ không đoán được.

Mộ Dung San San nhìn nàng:

- Ai ?

Tiểu Tiên Nữ cười hì hì:

- Phải ! Vì Tiểu Linh Ngư, tất cả mọi người kéo nhau đến đây. Trong khi đó, hấn đến thuyền của chúng ta !

Hiên Viên Tam Quang nhảy dựng lên:

- Thật vậy ?

Tiểu Tiên Nữ nhìn qua y một thoáng, tiếp luôn:

- Tiệc rượu còn nguyên tại đó, chờ tất cả trở về, tiếp tục ăn uống. Bỗng, vào giữa ngộ, từ dưới nước vọt lên mấy người. Lên thuyền rồi, họ chẳng nói chẳng năng gì sà vào bàn ăn uống, ăn to, uống đậm. Trong số đó có một người không kịp cầm đũa, cứ dùng hai tay mà quơ. Người đó là Tiểu Linh Ngư.

Hiên Viên Tam Quang cười ha hả:

- Hấn điên vì đói !

Hoa Vô Khuyết hấp tấp hỏi:

- Trừ y ra, còn ai nữa ?

Tiểu Tiên Nữ mỉm cười:

- Tự nhiên là có Di Hoa Cung Chủ, ta không ngờ là hai bà còn trẻ như vậy ! Y phục của hai bà bằng một chất liệu kỳ quái, ở dưới nước lên, mà không thấm ướt chút nào. Còn Tiểu Linh Ngư thì bèo nhèo không tưởng nổi !

Nàng gật gù tiếp:

- Hai bà có cái vẻ cao quý lạ lùng ! Trông như hai vị tiên nữ !

Mộ Dung San San cười, thốt:

- Nếu thế thì Trương muội nên nhường ngoại hiệu lại cho hai bà đi !

Tiểu Tiên Nữ chớp mắt, tiếp luôn:

- Đi theo họ, còn có một con bé nữa ! Tôi trông nàng ấy xấu xí quá, đầu thì to, mình thì ốm, thế chẳng biết tại sao, Tiểu Linh Ngư lại có vẻ thân mật với nàng ta hết sức !

Ai ai cũng lấy làm lạ.

Họ không biết thiếu nữ đó là ai, song họ cùng quay đầu nhìn Thiết Tâm Nam.

Thiết Tâm Nam cúi đầu thật thấp, chẳng dám nhìn ai. Tự nhiên nàng phải buồn !

Thiết Chiến nổi giận, hét oang oang:

- Tiểu tử đó dám thân mật với nữ nhân khác à ? Con gái ta lại kém

quỷ dạ xoa to đầu, ôm vóc đó sao chứ ?

Tiểu Tiên Nữ cười, tiếp:

- Tôi buồn cười quá ! Tiểu Linh Ngự kén chọn quá, kén mãi rồi cuối cùng vợ phải một cô nương tầm thường quá. Nhưng, càng nhìn, tôi càng nhận ra nàng linh mẫn, thông minh, ung dung, thanh thoát. Tôi không tìm được một điểm xấu nào nơi nàng ta cả ! Rồi tôi bị cái phong thái của nàng hấp dẫn luôn, quên mất dung nhan tầm thường của nàng !

Thiết Chiến tức uất, lồng lên, rống như sấm.

Mộ Dung San San thừa hiểu mối tình cảm của Tiểu Tiên Nữ dành cho Tiểu Linh Ngự như thế nào, đáng lẽ phải tức chứ, sao lại khen lạy khen để thiếu nữ đang ở cạnh Tiểu Linh Ngự ?

Nàng đâu có ngờ Tiểu Tiên Nữ trong khoảng thời gian ngắn, đã tìm được nơi ký thác con tim rồi ! Cho nên, nàng ta yên trí lớn, rồi bình luận thiên hạ một cách vô tư.

Mộ Dung đại thơ nhìn chồng, hỏi:

- Trên thuyền có quý khách, chúng ta nên trở về gấp chứ ?

Trần Phụng Siêu chưa đáp, Thiết Chiến kêu lên:

- Phải ! Trở về gấp ! Ta muốn xem lá gan của tiểu tử đó bao lớn !

Tiểu Nữ Sử điềm nhiên thốt:

- Nghe nói Di Hoa Cung Chủ có cái thuật bảo vệ dung nhan, ta muốn gặp hai bà ấy một lần cho biết !

Nễ Thập Bát chen vào:

- Còn ta, ta không tin võ công của họ vô địch trong thiên hạ !

Hiên Viên Tam Quang mỉm cười, thốt:

- Lâu quá rồi, không gặp lại Tiểu Linh Ngư ! Chẳng biết bây giờ, hấn có thay đổi ra sao chẳng ?

Ai muốn gặp ai, mặc ai, riêng y thì tha thiết mong gặp lại Tiểu Linh Ngư thôi !

Mục đích bất đồng, nhưng ý muốn tương đồng, ý muốn trở lại gặp !

Chỉ có Hoa Vô Khuyết thì khác.

Hơn ai hết, hấn muốn gặp sư phó, gặp Tiểu Linh Ngư.

Song gặp gặp mặt nhau là gặp động thủ với nhau !

Cho nên, dù tha thiết mong gặp nhau, hấn lại hy vọng vĩnh viễn đừng gặp nhau !

Cũng không được ! Tiểu Linh Ngư hiện ở bên cạnh Di Hoa Cung Chủ. Chẳng lẽ hấn tránh mặt sư phó suốt đời ?

Tiểu Tiên Nữ thốt:

- Tôi chưa nói hết những gì cần nói mà các vị vội chi thế ?

Mộ Dung San San giục:

- Thì Trương muội nói gấp đi !

Tiểu Tiên Nữ tiếp:

- Ngoài mấy người đó ra, trên thuyền còn có một vị quý khách nữa !

Mộ Dung San San chớp mắt:

- Ai ?

Tiểu Tiên Nữ điểm một nụ cười thần bí:

- Vị quý khách đó, có danh không kém Di Hoa Cung Chủ. Các vị có biết là ai chẳng ?

Mọi người đoán được ngay.

Bởi, trong thiên hạ chỉ có một người, là kẻ đối đầu của Di Hoa Cung Chủ.

Bất giác, mọi người cùng kêu lên:

- Đại hiệp Yến Nam Thiên ?

Hồi 120

Thần Công Tuyệt Học

Đồ Kiêu Kiêu, Lý Đại Chủy hận hóa công lúc nấn lên họ thành người, lại quên mất chấp cho họ đôi cánh, để lúc này bay vù đi cho le.

Chị em Mộ Dung không cảm được kích động.

Nễ Thập Bát và Du Tử Nha cùng đưa mắt nhìn nhau. Nễ Thập Bát thốt:

- Không ngờ Yến Nam Thiên và Di Hoa Cung Chủ lại có mặt tại đó !

Du Tử Nha đáp:

- Đi khắp nơi, mòn giày mòn cẳng, chân chồn rồi lại gặp nhau !

Quý Đồng Tử tặc lưỡi:

- Chẳng rõ quang cảnh lúc Yến Nam Thiên và Di Hoa Cung Chủ gặp nhau ra làm sao ! Ta nghĩ chắc là thích thú lắm !

Ai ai cũng động tính hiếu kỳ, muốn biết thái độ của hai bên gặp nhau như thế nào.

Tiêu Nữ Sử buột miệng hỏi:

- Di Hoa Cung Chủ có nhận ra Yến Nam Thiên hay không ?

Tiểu Tiên Nữ đáp:

- Mừng mừng là không. Nhưng khi Yến Nam Thiên lên thuyền, họ linh cảm nhân vật đó là ai, bởi cái khí phách của đại hiệp phi phàm, không phải mỗi cao thủ đều có được ! Đừng ai mong học tập cái khí phách đó !

Quý Đồng Tử lạnh lùng:

- Vị tất có ai muốn học tập !

Tiểu Tiên Nữ điểm một nụ cười:

- Kỳ quái nhất, là mừng tượng Tiểu Linh Ngự không hề biết mặt Yến Nam Thiên, nhưng khi Yến Nam Thiên lên thuyền rồi, nhìn hấn không chớp.

Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Còn Tiểu Linh Ngự ? Hấn cử động ra sao ?

Tiểu Tiên Tử đáp:

Tiểu Linh Ngự nhìn Yến đả hiệp, rồi như cái máy từ từ đứng lên, từ từ bước đến gần lão, lão cũng từ từ đến hấn, miệng thốt mãi:

- Được lắm ! Được lắm ! Được lắm ! ... Mô Dung San San cười nhẹ:

Mấy tiếng đó tiểu muội thốt qua một lần thôi, cũng đủ rồi, hà tất phải lập y lại như người trong cuộc ?

Tiểu Tiên Nữ tiếp:

- Yến Nam Thiên nấc một lúc hơn mười lượt, đôi mắt trợn ước, tợ hồ lệ sắp rơi.

Tiểu Linh Ngự không nói gì, chỉ quỳ xuống sàn gỗ, Yến Nam Thiên nắm tay hấn, thốt:

- Những gì ngươi đã làm, ta biết hết ! Ngươi không để mắt mặt phụ thân ngươi !

Nàng thuật lại, mà chính nàng cũng muốn khóc luôn, đủ thấy nàng xúc động mãnh liệt.

Nàng đi ra, mọi người cùng đi theo nàng, như bị nàng thu hút, và nghe nàng thuật, ai ai cũng xuất thần.

Họ ra đến bên ngoài sơn động mà chẳng một ai hay biết.

Tiêu Tiên Nữ lại tiếp:

- Di Hoa Cung Chủ từ đầu đến cuối, ở bên cạnh, lạnh lùng nhìn họ. Lâu lắm, vị Đại cung chủ mới cất tiếng:

"Chúng ta rồi cũng có lúc gặp nhau".

Mộ Dung San San hỏi:

- Yến đại hiệp có lưu ý tới bà chăng ?

Tiểu Tiên Tử tiếp:

- Mãi một lúc sau, Yến đại hiệp mới quay mình lại, nhìn bà, rồi đáp:

"Đáng lẽ chúng ta đã gặp nhau hai mươi năm trước". Vị Đại cung chủ cười lạnh, thốt:

"Người cho rằng muộn, phải không ?" Yến đại hiệp ngẩng mặt lên không, buông tiếng thở dài.

Nàng cũng buông tiếng thở dài, như chính nàng là người trong cuộc.

Mộ Dung San San hỏi:

- Yến đại hiệp nói gì ?

Tiêu Tiên Nữ tiếp:

- Tiếng thở dài của Yến đại hiệp bao hàm bao nhiêu tâm sự chất dồn suốt hai mươi năm dài. Lão thốt:

"Yến tôi còn sống đến hôm nay, thì cái việc đó vẫn chưa muộn".

Mọi người cùng hấp tấp hỏi:

- Rồi sau ra sao ?

Tiểu Tiên Nữ tiếp:

- Lúc đó, song phương như kiếm tuốt vỏ, cung căng giây, tợ hồ tùy thời khắc mà xuất thủ. Bất quá, thân phận của họ cực cao, nên không thể gặp nhau là xáp đánh nhau liền. Chính tôi cũng nôn nao muốn biết muốn hai cao thủ tuyệt đỉnh đánh nhau thì quang cảnh như thế nào. Nhưng Cổ Nhân Ngọc kéo tôi vào một góc, bảo tôi chạy đi, gọi các vị trở về gấp.

Nàng nhắc đến Cổ Nhân Ngọc, đôi mắt nàng sáng lên, mặt nàng tươi lên.

Rồi nàng tiếp:

- Hấn nói, nếu các vị mất cái cơ hội này, thì thật là ân hận suốt đời. Cơ hội không tiền khoáng hậu.

Quý Đồng Tử kêu lên:

- Nào ân hận mà thôi. Có thể làø nay đến phút thở hơi cuối cùng, ta không ngủ yên được đó.

Hiên Viên Tam Quang chớp mắt:

- Mà họ đã khởi sự đánh nhau chưa ?

Tiểu Tiên Nữ lắc đầu:

- Tôi không biết.

Hiên Viên Tam Quang lại chớp mắt:

- Nếu họ thật sự chưa đánh nhau thì hay lắm.

Tiểu Tiên Nữ nhìn y:

- Tại sao ?

Hiên Viên Tam Quang thở dài:

- Lưỡng hổ tương tranh, tất hữu nhất vong. Mà biết đâu cả hai cùng

bị thương như nhau. Cuộc chiến này nếu có xảy ra, thì hậu quả tai hại không biết sao mà nói được.

Chúng ta không nên hy vọng nó xảy ra là hơn !

Hoa Vô Khuyết nhìn y với ánh mắt đầy cảm kích. Hắn biết khi song phương động thủ là không đình thủ, từ đến lúc có một chết, hoặc cả hai cùng chết.

Vô luận ai thắng ai bại, hắn và Tiểu Linh Ngư phải mang một mối thâm thù đối với nhau.

Mối thù đó khó mà giải tỏa.

Tất cả đều im lặng qua một lúc lâu, Du Tử Nha buột miệng thở dài, thốt:

- Nếu cả hai cùng bị thương trong cuộc chiến đó, thì quả thật là một sự đáng tiếc.

Tiêu Nữ Sử mỉm cười:

- Người hy vọng cả hai cùng vô sự, để giao thủ với người, phải không ?

Du Tử Nha điềm nhiên:

- Chứ người không tưởng là nên thực nghiệm cái môn công mới của người, tên Hoàng Thập Bát Biến đó sao ?

Tiểu Nữ Sử khẽ thở dài:

- Điều đáng tiếc là nghe khẩu khí của họ qua cuộc đối đáp đó vị cô nương này thuật lại, thì mối hận thù giữa họ rất thâm sâu. Yển Nam Thiên chờ đợi phút giây này suốt hai mươi năm dài, bây giờ thời cơ đã đến rồi, khi nào lão ta chịu bỏ qua.

Du Tử Nha cũng thở dài, nối tiếp:

- Nếu mà cả hai động thủ, thì trên thế gian này vị tất có ai cản ngăn

họ rồi ?

Lúc họ về đến bờ sông, thì bàn ghế trong các dãy nhà tiệc đều được dọn dẹp hết rồi, chỉ còn lại giấy hoa và trường liễn, giấy hoa và trường liễn bay theo gió, phất rẹt rẹt giữa không gian.

Họ nghĩ, cuộc chiến xảy ra trong đêm, và lúc đó thì khung cảnh chắc là thê lương cực độ.

Nhân sanh không có cuộc hợp nào không tan, cuộc hợp dù dài lâu đến đâu cũng có lúc tan, không từ biệt thì sanh ly.

Đã biết như vậy, thì hà tất vội vàng hấp tấp, lo thịnh tính suy, mưu thành, phong bại ?

Nơi khoảng trống dựa các dãy nhà tiệc, hiện tại có một nhóm người đang tụ tập tại một chỗ. Chừng như họ bao vây một cái gì ở trung tâm.

Chẳng biết cái gì đó, nhiệt náo như thế nào mà nhóm người quá chăm chú nhìn như vậy ?

Yến Nam Thiên và Di Hoa Cung Chủ đang đánh nhau ở trong đó ?

Hiên Viên Tam Quang vọt mình lên, định xô vệt đám người đó mà vào trong.

Nhưng, đám người vừa trong thấy họ trở về, liền tự động mở một lối trống cho họ đi vào.

Không có Di Hoa Cung Chủ. Không có Yến Nam Thiên và Tiểu Linh Ngư.

Họ đi đâu ?

Không lẽ Tiểu Tiên Nữ bịa chuyện đùa cho vui ?

Tiểu Tiên Nữ lúc đó kêu lên.

- Họ đi đâu ? Tiểu tử, người thấy họ đi đâu chẳng ? Còn Cố công tử ?

Gọi tiểu tử là nàng hướng về chị em họ Mộ Dung, nàng liễu đầu này được cất đặt hầu hạ Tiểu Tiên Nữ, trong thời gian Tiểu Tiên Nữ đến chơi với họ.

Liễu đầu đó tên là Tiểu Man.

Tiểu Man thở phào, chớp mắt, đáp:

- Cô nương đi rồi, cái vị Yến đại hiệp đó ngồi xuống, cùng vị Tiểu Linh Ngư uống rượu, cả hai người này một chén, người kia một chén, họ ăn uống liên miên, họ nói chuyện huyền thuyên, một lúc họ bật cười, rồi họ nói, một lúc họ thở dài. Còn các vị cô nương họ Tô thì chỉ có cười và rót rượu cho họ mà thôi, chứ không nói năng chi cả. Tuy nhiên, cô nương ấy chốc chốc lại quay mặt về phía sau, đưa tay áo lau lệ.

Tiểu Tiên Nữ hiểu là họ tỏ bày tâm sự với nhau, quanh những nỗi niềm bi hoan ly hiệp.

Dù vậy, nàng vẫn hỏi:

- Họ nói gì với nhau ?

Tiểu Man đáp:

- Họ nói rất nhỏ, tôi không nghe lọt. Tôi chỉ nghe được mấy tiếng, nhưng nghe vậy thôi chứ chẳng hiểu gì hết.

Tiểu Tiên Nữ cười, mắng:

- Người thì hiểu gì mà nói. Ta chỉ muốn biết họ nói với nhau làm sao, người nghe thế nào, thuật lại thế ấy, ai mượn người giải thích ?

Tiểu Man cuối đầu, tiếp:

- Nói thực với cô nương, tôi thấy họ, bỗng nhiên lòng chua xót quá, muốn khóc được vậy đó.

Hiên Viên Tam Quang nhớ lại những tao ngộ của Tiểu Linh Ngư và

Yến Nam Thiên, bắt giác đau lòng, cao giọng thốt:

- Đúng vậy ! Chính tại hạ đây nghe thuật lại mà cũng xót xa trong lòng ghê ! Hà hưởng vị cô nương đó có nhìn thấy họ !

Tiểu Tiên Nữ trừng mắt, rồi quay sang Tiểu Man, hỏi tiếp:

- Lúc họ nói chuyện với nhau, Di Hoa Cung Chủ làm gì ?

Tiểu Man đáp:

- Di Hoa Cung Chủ ngồi ở bàn khác, không nhìn họ, thái độ ung dung. Chừng như hai bà biết là sau khi Yến Nam Thiên dứt câu chuyện với Tiểu Linh Ngư rồi, sẽ quay sang hai bà.

Ai ai cũng thờ dài. Họ biết, Yến Nam Thiên quyết tử chiến với Di Hoa Cung Chủ, nên trước khi giao thủ, đem hậu sự ký thác cho Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Man tiếp luôn:

- Cả hai mừng tưng là nói chẳng bao giờ biết chuyện. Vị Tiểu Linh Ngư Thiếu gia đó nói nhiều hơn hết, bình sanh tôi chưa thấy một nam nhân nào nói nhiều như vậy, chỉ có những mục già, có thói quen mồm hoa mép đó thôi !

Hiên Viên Tam Quang thờ dài:

- Tiểu cô nương không hiểu đó thôi ! Chẳng qua Tiểu Linh Ngư hiểu được tâm ý của Yến Nam Thiên, nên cố ý nói mãi, để kéo dài thời gian... Tiểu Man thốt:

- Nói như vậy thì Yến đại hiệp cũng đoán được tâm ý của Tiểu Linh Ngư.

Hiên Viên Tam Quang trầm giọng:

- A ?

Tiểu Man tiếp:

- Bởi, Yến Đại Hiệp bỗng nhiên đứng lên, vỗ tay lên đầu vai của Tiểu Linh Ngư, cười lớn thốt:

"Yến đại thúc của ngươi từ lúc nào cũng như lúc nào, đánh là thắng, trăm đánh trăm thắng, ngươi đừng lo chi cho mệt".

Du Tử Nha cười lạnh:

- Trăm đánh trăm thắng ! Khoác lác quá chừng !

Hiên Viên Tam Quang cũng cười lạnh:

- Ai nói câu đó, tại hạ cho là khoác lác. Nhưng Yến Nam Thiên nói, là phải cóu !

Không ai không chắc !

Du Tử Nha không cãi, chỉ hứ một tiếng !

Tiểu Man đáp:

- Tiểu Linh Ngư nhìn Yến Đại Hiệp, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng Di Hoa Cung Chủ đã đứng lên, bước ra ngoài. Yến đại hiệp bước theo liền. Họ chẳng nói với nhau một tiếng, song không hiểu tại sao, tôi bắt đầu khẩn trương lên, con tim nhảy thành thịch, cơ hồ vượt khỏi lồng ngực.

Nàng vốn linh lợi, âm thanh dễ nghe, thấy mọi người chăm chú, lại càng nói năng khéo léo duyên dáng hơn ngày thường.

Như đây với nàng, mọi người cũng bắt khẩn trương lên, mừng tượng chính họ chứng kiến sự tình.

Gió sông thổi lạnh, như mang sát khí về gieo rắc quanh vòng đất trống.

Ai ai cũng rợn mình.

Tiểu Man rút cổ, thuật tiếp:

- Nhưng ra đến bên ngoài rồi, họ không động thủ ngay, họ đứng cách nhau xa xa, đối diện nhau, cùng giương mắt nhìn nhau.

Du Tử Nha hỏi:

- Yến Nam Thiên không dùng vũ khí ?

Tiểu Man lắc đầu:

- Không, Di Hoa Cung chủ cũng thế.

Du Tử Nha cau mày lẩm nhẩm:

- Nghe nói kiếm pháp của Yến Nam Thiên là vô song, tại sao lão ta dùng cái sở trường, dùng cái sở đoản. Không dùng kiếm mà giao đấu à ? Không lẽ mấy năm sau này, lão luyện được quyền pháp mà lão tin tưởng là thừa đối phó với chưởng pháp của Di Hoa Cung chủ ?

Nên biết chưởng pháp của Di Hoa Cung có nội lực dồi dào, cầm như hi hữu trong võ lâm.

Cho nên, Du Tử Nha không nói là Yến Nam Thiên luyện chưởng pháp, mà chỉ nói là quyền pháp. Lão cho rằng, trên đời không thể có một loại chưởng pháp làm sở trường.

Tiểu Man tiếp:

- Tuy họ không dùng vũ khí, song bàn tay không của họ còn nguy hiểm hơn vũ khí, tựa hồ một chiêu đưa ra là đủ phân thắng bại, sanh tử rồi !

Tiểu Nữ Sử nhìn qua Du Tử Nha, mỉm cười, thốt:

- Tiểu cô nương này xem vậy mà sành sỏi quá !

Tiểu Man cắn môi, cười nửa nụ, rồi tiếp:

- Lúc đó, tôi hết sức khẩn trương, định yêu cầu Cố công tử tới khuyên can họ, đừng đánh nhau. Nhưng Cố công tử đoán được ý

của tôi, cho tôi biết rằng, tuy hiện tại họ chưa xuất thủ, song tinh thần của họ đã được vận dụng triệt để, người ngoài đừng nói là khuyên can họ được hay không, chỉ sợ bước đến gần là bị chân khí của họ đẩy vội trở lại, có thể ngã nhào là khác.

Tiêu Nữ Sử hoặc vô tình, hoặc hữu ý nhìn qua Tiểu Tiên Nữ, cười thốt:

- Vị Cố công tử đó có cái lối nhận xét cao minh quá !

Tiểu Man đáp:

- Trong lúc Cố công tử cùng tôi thì thầm nói chuyện với nhau, vị Tiểu Linh Ngự thiếu gia chẳng hiểu rõ tại sao lại nghe lọt bỗng nhiên bước tới, nói với Cố công tử như vậy:

"Người cho rằng thật sự không có ai khuyên can họ nổi, phải không ?" Tiểu Tiên Nữ cao mày:

- Tiểu quý đó định giờ trò gì đó chứ ?

Tiểu Man tiếp:

- Cố công tử sừng sốt một chút, rồi gật đầu mãi. Tiểu Linh Ngự lại thốt:

"Nếu vậy, người lại đánh cuộc với ta đi".

Tiểu Tiên Nữ khẩn cấp, hỏi:

- Hắn là con quý linh tinh, Cố công tử là con người thành thật, làm sao đánh cuộc với hắn được ?

Tiểu Man, tiếp:

- Cố công tử vốn không muốn bắt cuộc, nhưng Tiểu Linh Ngự lại thốt....rằng... Tiểu Tiên Nữ lo lắng:

- Hắn thốt làm sao ?

Tiểu Man cúi đầu tiếp:

- Tiểu Linh Ngư thốt:

"Ta biết mà, chẳng bao giờ cố tiểu muội dám đánh cuộc với ta ! Thế thì thôi vậy !" Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Hay ghê ! Hay ghê ! Không ngờ Tiểu Linh Ngư lại học được cách dụ người đánh bạc của Ác Đồ Quỷ ! Với lối thích tướng đó, dù cố Tiểu muội không dám đánh cuộc cũng phải đánh.

Tiểu Tiên Nữ trừng mắt nhìn y.

Tiểu Man tiếp:

- Đúng như vậy, quả nhiên. Cố công tử nhận bắt cuộc liền.

Tiểu Tiên Nữ đỏ mặt, dậm chân, hỏi:

- Tại sao Cố công tử không dẫn tánh được ? Họ đánh cuộc làm sao ?

Tiểu Man tiếp:

- Tiểu Linh Ngư thốt:

"Ta có thể nói một câu, là có thể làm cho Di Hoa Cung Chủ dừng tay. Yên Đại thúc còn lại một mình, tự nhiên không thể xuất thủ". Cố công tử không tin là cái chắc.

Tiểu Nữ Sử thốt:

- Đừng nói là Cố công tử không tin, cả đến ta đây cũng không tin được ! Cái cuộc đó, nếu là ta, ta cũng bắt !

Tiểu Man thở dài thốt:

- Thế là lão nhân gia thua rồi ! Tiểu Linh Ngư thốt:

"Nếu ta thua, thì tùy tiện nơi người bảo ta làm gì, ta cũng làm, muốn xử trí ta cách nào cũng được. Ngược lại ta ăn, thì người phải làm cho

ta một chuyện".

Tiểu Tiên Nữ gấp giọng:

- Chuyện gì ?

Tiểu Man tiếp:

- Lúc đó, Tiểu Linh Ngự thiếu gia không nói. Sau lại khi thiếu gia nói, thì tôi không được nghe.

Tiểu Tiên Nữ dậm chân:

- Ta nói, người thật vô dụng mà ! Cái gì người cũng không biết. Không biết hết trơn hết trọi ?

Tiểu Nữ Sử mỉm cười:

- Thực ra thì tiểu cô nương nhà ta biết nhiều việc lắm chứ !

Hiển Viên Tam Quang chen vào:

- Đúng vậy ! Tiểu cô nương này biết lắm việc đấy ! Tiểu Linh Ngự nói như thế nào mà Di Hoa Cung Chủ chịu dừng tay ?

Tiểu Man tiếp:

- Tiểu Linh Ngự hướng về vị cung chủ đứng bên ngoài, thốt:

"Đáng tiếc quá !

Đáng tiếc thật ! Lúc ta và Hoa Vô Khuyết đánh nhau, chỉ sợ thơ thơ người không chứng kiến được !" Tiểu Nữ Sử cau mày:

- Hắn nói vậy rồi Di Hoa Cung Chủ dừng tay à ?

Tiểu Man gật đầu:

- Dừng tức khắc mới lạ cho chứ ! Thật tôi chẳng hiểu nổi tại sao !

Tiêu Nữ Sử kinh ngạc:

- Tại sao bà ấy nhất định phải xem cuộc chiến giữa Tiểu Linh Ngự và Hoa Vô Khuyết ? Không lẽ cuộc chiến đó còn hay ho, đáng xem hơn cuộc chiến giữa bà ta và Yến Nam Thiên ?

Du Tử Nha cau mày:

- Yến Nam Thiên đã luyện được công phu gì, khiến cho Di Hoa Cung Chủ dừng tay ?

Tiểu Man tiếp:

- Không phải Yến đại hiệp làm cho Di Hoa Cung Chủ phải dừng tay ! Mà chính là Tiểu Linh Ngự thiếu gia đó !

Mộ Dung San San quở:

- Nói nhiều lắm đó nhé, Tiểu Man !

Tiêu Nữ Sử mỉm cười:

- Nếu Di Hoa Cung Chủ nắm được cái lẽ tất thắng trong tay, thì cứ đánh, sau khi đánh xong, vẫn còn xem được Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngự đánh nhau như thường, chứ làm gì phải dừng tay ? Phải vậy không ?

Tiểu Man suy nghĩ một chút, cúi đầu, cười nhẹ đáp:

- Đúng vậy ! Tôi ngu qua !

Quả đúng như Tiêu Nữ Sử đoán, lúc đó Di Hoa Cung Chủ dừng tay, là vì bà ta phát hiện ra võ công của Yến Nam Thiên cao thâm không ước lượng ở mức độ nào nổi !

Vì không nắm được cái lẽ tất thắng, bà dừng tay.

Hiên Viên Tam Quang chỉ nghĩ đến Tiểu Linh Ngự thôi, không màng chi đến những người khác, việc khác.

Y hỏi:

- Rồi Tiểu Linh Ngự thiếu gia đi đâu ?

Tiểu Man thuật tiếp:

- Yến đại hiệp cùng Di Hoa Cung Chủ ước định nhau, mỗi ngày vào sáng sớm, lúc thái dương vừa lên, song phương gặp nhau nơi đầu núi. Cho đến khi nào Di Hoa Cung Chủ tìm được vị... Hoa thiếu gia, khi đó thì... song phương khai chiến. Rồi Yến đại hiệp dẫn Tiểu thiếu gia đi luôn.

Hiên Viên Tam Quang lại hỏi:

- Còn Di Hoa Cung Chủ ?

Tiểu Man tiếp:

- Tự nhiên họ đi tìm Hoa thiếu gia. Rất có thể hai bà sắp trở về đây ! Bởi, Cố thiếu gia có cho hai bà biết Hoa thiếu gia và các vị đưa nhau đi cứu người.

Tiểu Tiên Nữ bần khoản về Cố Nhân Ngọc, giành hỏi liền:

- Còn Cố thiếu gia đi đâu ?

Tiểu Man tiếp:

- Cố thiếu gia thua cuộc rồi, là đi làm cái việc do Tiểu Linh Ngự thiếu gia giao phó.

Tiểu Tiên Nữ dậm chân:

- Tiểu quý đó bảo người ta đi làm cái gì, ở đâu chứ ? Tại sao Cố công tử lại chịu đi ?

Mô Dung San San cười khúc khích, thốt:

- Cung hỷ cho Trương muội đó !

Tiểu Tiên Nữ hừ một tiếng:

- Người ta đang bấn loạn tâm tư đây, ở đó mà mừng ! Mừng cái gì chứ ?

Mộ Dung San San vẫn cười:

- Cố tiểu muội là người chi của Trương muội, mà Trương muội lo quỳnh quáng như vậy ?

Tiểu Tiên Nữ gắt lên:

- Nữa ! Hắn có tên, có tuổi đang hoàng, sao thơ thơ lại bắt chước thiên hạ, gọi là Cố tiểu muội ?

Mộ Dung San San cười sặc sặc:

- Cái tên Cố tiểu muội là do Trương muội đặt ra, ngu thơ gọi theo, chứ có bắt chước ai đâu ? Bây giờ lại cấm người ta gọi như vậy, thế là nghĩa gì ? Tại sao ? Mới vắng hai người có một ngày, không ngờ cả hai lại quan hệ với nhau dữ !

Tiểu Tiên Nữ đỏ mặt, cúi đầu ấp úng:

- Chúng tôi... chúng tôi... Mộ Dung San San đưa tay vuốt nhẹ má nàng, máng yêu:

- Quỷ liễu đầu định che mắt bọn ta mà được à ? Muốn trốn đái một bữa tiệc vui phải không ?

Mộ Dung Song vụt thốt:

- Người ta đã không đánh nhau, các người còn vây quanh ở đây làm gì ? Không lẽ chờ hoa nở trên cuộc đất này mà xem ?

Tiểu Man cười, đáp:

- Nếu là hoa nở thì đâu có kỳ ? Cái lạ là mặt đất bỗng nhiên sanh ra bánh bao !

Bọn tôi xem là xem cái đó !

Mộ Dung Song giật mình:

- Đất sanh bánh bao ?

Nàng nhìn ra. Mọi người nhìn ra.

Quả nhiên, đất nơi đó lồi lên, mừng tượng bánh bao, mừng tượng những nấm mồ nho nhỏ !

Mộ Dung San San cười nhẹ:

- Cái đó có chi đẹp mà nhìn ?

Tiểu Man đáp:

- Xem vậy mà kỳ quái lắm đó mợ Ơi ! Chính nơi đó là chỗ Di Hoa Cung Chủ đứng, mặt đất vốn bằng phẳng, nhưng bà vừa đến nơi, là đất cũng từ từ lồi lên, đất mừng tượng biến mềm như bột nhồi, bà ta ấn chân xuống, là lồi lên như vậy đó !

Bọn Du Tử Nha, Nễ Thập Bát kinh ngạc, vội chạy tới nơi, quan sát.

Một phút sau, họ đồng kêu lên:

- Quả thật mà !... Nhưng, có thể như vậy được sao ? Một cơ duyên thành tựu hy hữu !

Những người còn lại cũng chạy đến xem.

Nơi đó có hai dấu chân, song không lõm xuống mà lại lồi lên cao độ tấc.

Phàm cao thủ vận công trước lúc giao đấu, thì ấn chân xuống đất, thành dấu, sâu hay cạn tùy theo mức đột tu vi cao hay thấp, chứ không khi nào dấu chân lại lồi lên như vậy !

Đúng là một sự kỳ quái.

Mộ Dung San San chớp mắt hỏi:

- Không lẽ Di Hoa Cung Chủ đã luyện thành một môn công lực kỳ quái dị ?

Du Tử Nha thở dài:

- Hiển nhiên là vậy rồi chứ còn gì nữa ? Dù chẳng là không tiền khoáng hậu, chí thiếu cũng giúp bà ta hãnh diện khinh đời trong thời buổi hiện tại !

Mộ Dung San San kêu lên:

- A ?

Du Tử Nha hỏi:

- Các vị thấy hai dấu chân trên mặt đất đó chứ ?

Hỏi để mà hỏi, hỏi để nhấn mạnh cái ý, chứ lão thừa hiểu ai ai cũng thấy.

Cho nên, hỏi xong, lão tiếp liền, không chờ ai đáp:

- Chỉ vì lúc vận hành công lực, thì công lực đó không phát huy ra ngoài, mà lại thu hút vào trong, vô luận vật gì phạm và lúc đó, cũng bị thu hút vào bà, như kim khí bị nam châm thu hút.

Mộ Dung San San động tâm, hỏi:

- Như vậy là công lực bà ta vĩnh viễn không tiêu, trái lại còn tăng gia, càng sử dụng càng phát sanh ?

Du Tử Nha gật đầu:

- Đúng như vậy ! Cho nên lúc giao đấu, càng dùng công lực, công lực càng sang nhiều, mà đối phương càng lúc càng suy yếu. Nếu một người đồng tài đồng sức mà giao đấu với bà, thì người đó cuối cùng rồi cũng phải bại.

Mộ Dung San San kinh hãi:

- Môn công đó là môn công gì ?

Tiêu Nữ Sử đáp chân Du Tử Nha:

- Chỉ có Minh Ngọc Công, luyện đến tầng thứ chín, mới sanh ra hiện tượng đó.

Khi đạt đến bậc chín rồi, chân khí trong người của bà cứ lưu chuyển vòng vòng, vô luận vật gì chạm vào mình bà, chạm bất cứ nơi bộ phận nào, lập tức chân khí đó vận chuyển ngay đến chỗ bị chạm.

Mộ Dung San San hỏi:

- Vậy là người nào chạm đến người bà, chân khí của người đó bị nội lực của bà hút hết ?

Tiêu Nữ Sử đáp:

- Cái đó còn tùy ở kháng lực của đối phương. Nếu kháng lực mạnh thì chẳng sao.

Nhược bằng kháng lực yếu thì phải bị hút !

Mộ Dung San San chớp mắt:

- Nếu thế, ai luyện thành công phu đó, thì trở thành vô địch trong thiên hạ rồi !

Du Tử Nha thở dài:

- Đúng vậy ! Bà ấy quả thật vô địch trong thiên hạ rồi ! Chuyển đi của bọn ta lần này, cảm như vô ích !

Mộ Dung San San tiếp:

- Nếu bà ta là vô địch trong thiên hạ, thì Yến Nam Thiên đâu còn là đối thủ của bà ta nữa ? Nhưng tại sao bà còn đổ kỵ Yến Nam Thiên ? Không lẽ Yến Nam Thiên cũng luyện thành loại công phu đó ?

Tiêu Nữ Sử đáp:

- Không có việc đó đâu ! Đồng công phu, đồng mức thành tựu, đấu chứ không có lý do đối kị đối phương !

Mộ Dung San San cau mày:

- Thế tại sao Di Hoa Cung Chủ lại dừng tay ?

Du Tử Nha trầm ngâm một lúc. Tiêu Nữ Sử đáp thay:

- Chỉ có một giải thích, là Yến Nam Thiên đã luyện được một môn công thần diệu kỳ bí, có thể tranh hơn thua được với Minh Ngọc Công.

Mộ Dung San San trở mắt:

- Có thể một môn công thần kỳ như vậy sao ?

Tiêu Nữ Sử đáp:

- Có một loại !

Mộ Dung San San hỏi:

- Môn công gì ?

Tiêu Nữ sử đáp:

- Giá Y Thần Công !

Mộ Dung San San kêu lên:

- Giá Y ?

Tiêu Nữ Sử đáp:

- Phóng theo cái ý vì người khác mà mặc chiếc áo cho họ.

Mộ Dung San San lắc đầu:

- Như thế thì có lợi cho đối phương, chứ ích chi cho mình đâu ?

Tiêu Nữ Sử gật đầu:

- Cái nghĩa thì là vậy ! Phàm luyện xong môn Giá Y Thần Công, thì trong người như bốc lửa, thiêu đốt ngày đêm không chịu nổi. Do đó, cần phải chuyển đi nội lực, và chân khí sang kẻ khác.

Bà thờ dài tiếp:

- Nhưng, thời gian tối thiểu cần thiết cho việc luyện thành môn Giá Y Thần Công đó, phải là hai mươi năm liên tục. Thành tựu rồi, có ai chịu sang nhượng cho kẻ khác bao giờ ? Người ta phải tiếc cái kết quả của bao nhiêu năm đã khổ nhọc chứ.

Du Tử Nha phụ họa:

- Cho nên ngày trước có lời truyền thuyết muốn hại một người nào, thì cứ truyền thọ cho người đó cái tâm pháp luyện Giá Y Thần Công, thọ nhận tâm pháp đó, là thọ nhận một nỗi khổ vô biên, chịu đựng suốt đời !

Mộ Dung San San thốt:

- Nếu vậy, Yến Nam Thiên mà không đánh với Di Hoa Cung Chủ, là phải bị hành hạ rồi chết luôn !

Du Tử Nha lắc đầu:

- Chỗ hay của Giá Y Thần Công là người được sang nhượng thì hưởng thọ cái diệu dụng vô cùng của nó, còn người nhượng thì như ngọn đèn cạn dầu. Nói một cách khác người thứ hai hưởng dụng, còn người thứ nhất thì hy sinh.

Mộ Sung San San hỏi:

- Ý tiên bối muốn nói là có người luyện môn công đó rồi chuyển sang cho Yến đại hiệp ?

Du Tử Nha lại lắc đầu:

- Cũng không phải ! Bởi, khi môn công đó được chuyển sang người thứ hai, thì oai lực của nó kém giảm rất nhiều, nó không còn tương đương với Minh Ngọc Thần Công nữa !

Mộ Dung San San càng nghe càng không hiểu gì cả.

Nàng nhìn mọi người, thấy mọi người chờ đợi, nàng hỏi tiếp, bởi chỉ có nàng mới đủ lý lẽ để hỏi cận kề.

Nhưng nàng chưa hỏi, Du Tử Nha lại tiếp:

- Tuy nhiên, nếu môn công đó chỉ có hại mà không có lợi cho người luyện, thì chẳng hóa ra kẻ sáng chế là ngu ngốc lắm sao ? Mà người muốn luyện nó, nếu biết là có hại mà còn khổ luyện, cũng chẳng hóa ra ngu ngốc lắm sao ? Phàm kẻ ngu ngốc, thì còn sáng chế được gì, hay luyện tập được gì ! Cho nên, người sáng chế phải là tay kỳ tài.

Rồi lão tiếp luôn:

- Chẳng qua, môn Giá Y Thần Công còn có một bí quyết khác nữa. Bởi ít người hiểu biết bí quyết đó, nên chẳng ai dám luyện nó mà thôi !

Mộ Dung San San hỏi:

- Bí quyết chi nữa ?

Hồi 121

Tàn Sát Lẫn Nhau

Du Tử Nha giải thích:

- Vì công phu đó quá mãnh liệt, nên khi luyện được sáu bảy phần rồi người ta hủy bỏ, để bắt đầu luyện lại từ sơ khởi.

Tiểu Nữ Sử mỉm cười rồi tiếp:

- Cũng như người ta ăn hạt đào lại nuốt cả vỏ, kết quả, bị nghẹn mà chết. Người ngoài cứ đinh ninh ai ăn hạt đào là phải chết. Họ có biết đâu hạt đào ăn rất ngon, có điều ăn nó phải bóc cái vỏ bên ngoài.

Nễ Thập Bát phụ họa:

- Cái đó gọi là muốn dùng cái bén, trước hết phải hủy bỏ cái nhọn !

Du Tử Nha tiếp:

- Bỏ đi một lần, sau luyện lại, Giá Y Thần Công mất đi cái nhọn, cái gai góc khía cạnh của nó, nhưng oai lực vẫn tăng tiến. Người luyện sang lần thứ hai, tất hiểu rõ tánh năng của chân lực, nhờ thế mà phát xuất được oai lực toàn diện, lại còn thu hay phát tùy tâm, tùy ý vận dụng dễ dàng.

Tiểu Nữ Sử mỉm cười:

- Cũng như một con người nuôi con chó dữ, con chó đó tuân lời dạy bảo, còn trở lại cắn người nuôi. Người nuôi trước hết phải đánh nó đến dở sống dở chết, sau đó chó mới phục người. Người bảo nó đi Đông, nó đi Đông, bảo nó đi Tây, nó đi Tây. Không bao giờ dám loạn hướng.

Nễ Thập Bát phụ họa:

- Cái đó gọi là sắt không rèn không thành thép, ngọc không mài không thành vật !

Mọi người hiểu rồi cùng cười tươi.

Du Tử Nha tiếp:

- Có điều này hơi khó, luyện qua sáu bảy thành phải trải qua nhiều năm công phu.

Như vậy, có ai chịu bỏ công phu để bắt đầu làm lại ?

Tiểu Nữ Sử tiếp:

- Cho nên, muốn luyện tập công phu đó, tất phải thừa dũng khí, thừa nghị lực.

Thiếu hai yếu tố đó thì đừng hòng làm chuyện vô ích.

Bây giờ, Quỷ Đồng Tử mới thở dài, thốt:

- Xem đó, đủ biết Yên Nam Thiên là bậc xuất thế kỳ tài. Cũng may bọn ta chưa tìm lão so tài, giả như liêu lĩnh mà hành động theo hiểu thẳng, chắc chắn phải chuốc khổ.

Thực ra, họ chỉ biết một mà không biết hai.

Lúc luyện Giá Y Thần Công, Yên Nam Thiên không có hủy bỏ để bắt đầu luyện lại.

Tánh khí quật cường, lão quyết làm cho được cái gì mà người đời không ai làm nổi.

Lão muốn chinh phục Giá Y Thần Công chứ không hủy bỏ.

Ngờ đâu lão chưa luyện xong, có việc phải vào Ác Nhân Cốc, bị bọn Đồ Kiêu Kiêu thiết kế bán lão. Bất lão xong, họ hiệp lực nhau, hành hạ lão đủ vánh, thành ra cái công phu đó bị bỏ luôn.

Bọn Đồ Kiêu Kiêu tưởng là đã phế hủy vũ công của lão, không ngờ giúp lão thành công hơn.

Công phu đó tuy bị bọn Thập Đại Ác Nhân phá hủy, song vẫn còn cái căn trong người lão. Khi tái luyện lại, sẵn có căn cơ, lão không phải mất nhiều năm tháng như lần đầu có thể bảo việc làm giảm nửa phần khó nhọc, mà kết quả lại gia tăng hơn nhiều.

Cũng như một cái cây, tiều phu chặt tận gốc, lần hồi từ nơi rễ, mọc lên cây khác, mạnh hơn, nhanh hơn.

Nếu không như vậy dù Yến Nam Thiên không chết lão cũng chỉ là một phế nhân, khi nào khôi phục công lực hoàn toàn nổi, nói chi đến việc tiến bộ vượt bậc hơn trước ?

Mộ Dung San San tặc lưỡi, tỏ niềm cảm khái.

Một lúc lâu, nàng hỏi:

- Nhưng tại sao các tiền bối biết Yến đại hiệp có luyện Giá Y Thần Công ?

Du Tử Nha hỏi lại:

- Cô nương cùng người giao thủ, tất phải ngưng tụ nội lực toàn thân, trong lúc đó, chân ấn xuống đất, tất có lưu lại dấu vết. Phải vậy không ?

Mộ Dung San San gật đầu:

- Phải !

Du Tử Nha tiếp:

- Nhưng chỗ đứng của Yến Nam Thiên chẳng có một dấu vết nào cả. Như vậy chẳng lẽ Yến Nam Thiên lại kém cô nương ?

Mộ Dung San San mỉm cười:

- Nếu Yến đại hiệp kém tôi, thì đã bị Di Hoa Cung chủ diệt trừ gấp rồi !

Du Tử Nha gật đầu:

- Đúng như vậy ! Cho nên, sự kiện đó chứng tỏ công lực của Yên Nam Thiên thu hay phát tùy tâm, lúc không vận dụng đến nó, thì nó chẳng mảy mai phát tiết ra ngoài.

Thành ra mặt đất không ghi dấu vết.

Tiểu Nữ Sử tiếp:

- Chỉ vì công lực của lão và người kết thành nhất thể, bất cứ ngoại lực nào cũng không dao động nổi, cho nên dù Di Hoa Cung chủ có Minh Ngọc Thần Công cũng vô phương sử dụng đối với lão.

Mộ Dung San San thở dài:

- Nghe các tiền bối giảng giải, tôi như kẻ mù được trời ban cho ánh sáng !

Nễ Thập Bát điềm nhiên:

- Cái đó gọi là cùng ông đàm đạo một đêm bằng đọc sách mười năm dài.

oo Bồng Tiểu Man gọi to:

- Cố công tử ! Lại đây gấp ! Có người đang chờ công tử suýt điên được đấy !

Mọi người ngẩng mặt lên, quả thấy Cố Nhân Ngọc đang bước vội về phía họ.

Tiểu Tiên Nữ trừng mắt nhìn sang Tiểu Man, nhưng lại điềm một nụ cười, không giận mà cũng không thẹn. Bất chấp lộ biểu tâm tình, nàng bước tới nghênh đón liền.

Nàng dậm chân trách:

- Người đi đến nơi nào thế, sao không báo qua một tiếng cho người ta biết ?

Cố Nhân Ngọc thoáng đỏ mặt lấm nhấm:

- Tiểu đệ ... tiểu đệ đi làm một việc hộ Tiểu Linh Ngự !

Tiểu Tiên Nữ hừ một tiếng:

- Hắn có việc gì tốt lành đó mà nhờ người ta làm hộ ! Chỉ sợ người bị hắn lừa thôi !

Cố Nhân Ngọc tiếp:

- Cha con Giang Biệt Hạc định quán thông nhau, lừa Yến Nam Thiên mắc mưu, nên cố ý không nhìn nhau, làm như hai kẻ xa lạ, cho Giang Ngọc Lang thừa cơ hội giải nạn Giang Biệt Hạc, sau đó sẽ tìm cách hãm hại Yến đại hiệp.

Tiểu Tiên Nữ căm hận:

- Ta biết mà ! Cha con Giang Biệt Hạc chẳng phải là cái quái gì, chẳng đáng giá một đồng tiền cả !

Cố Nhân Ngọc tiếp:

- Nhưng từ sau lần lâm nạn tại Ác Nhân Cốc, Yến đại hiệp luôn luôn đề cao cảnh giác đối với mọi người cũng như sự việc. Do đó đại hiệp dùng thủ pháp lợi hại phá hủy vũ công của cha con họ, rồi an trí họ một nơi kín đáo, chờ tìm được Tiểu Linh Ngự, để hắn tự tay báo thù cho song thân !

Tiểu Tiên Nữ vỗ tay reo lên:

- Không ngờ hai cha con họ cũng có ngày như thế ! Thật là một sự thích thú nhất trần đời !

Cố Nhân Ngọc thở dài:

- Nhưng nếu không có Tiểu Linh Ngự, vĩnh viễn chẳng ai biết cha con họ là những kẻ tiểu nhân, gian ác !

Tiểu Tiên Nữ gật đầu:

- Đúng lắm ! Trong đời hấn, hấn làm việc đó là hay nhất ! Nhưng hấn bảo người giúp hấn làm sao ?

Cố Nhân Ngọc đáp:

- Hấn bảo tiểu đệ đi phóng thích cha con Giang Biệt Hạc.

Tiểu Tiên Nữ kinh hãi:

- Phải ! Chẳng những phóng thích họ, tiểu đệ còn phải an bày cho họ có một chỗ dung thân, bởi hiện tại họ đã thành phế nhân rồi, họ không đủ sức mưu sinh nữa.

Hấn thở dài, rồi tiếp:

- Huống chi, là người của giới giang hồ, họ không tránh khỏi tình cừu ân oán, nếu kẻ thù biết là vũ công của họ đã mất, thì không còn e ngại gì mà không tìm gặp họ để thanh toán nợ nần. Do đó, họ không dám về quê cũ. Tiểu Linh Ngư nhờ tiểu đệ đưa họ về Cơ Gia Trang, cho họ làm những tên giữ vườn, họ không lo đói rách nữa, mà cũng không lo sợ ai tìm họ báo thù.

Tiểu Tiên Nữ kinh ngạc:

- Giang Biệt Hạc đã hãm hại phụ mẫu hấn, chẳng những hấn không báo thù, lại còn sợ người ta báo oán cha con họ thế là sao chứ. Hấn có âm mưu gì ?

Cố Nhân Ngọc đáp:

- Tiểu Linh Ngư cho rằng hình phạt đó đủ lắm rồi. Hấn không muốn có việc oan oan tương báo, lấy máu trả nợ máu. Trên giang hồ, bởi người ta bị tư tưởng đó chi phối, nên từ xưa đến nay đã có bao nhiêu thảm cảnh xảy ra, vì cái ngu xuẩn của thế nhân.

Hấn quyết tâm vượt qua thói thông thường.

Tiểu Tiên Nữ hừ một tiếng:

- Người ta cho rằng phụ thù bất cộng đái thiên, hấn không báo phục, chẳng lẽ đó là một cách xử sự cao minh ?

Cổ Nhân Ngọc thốt:

- Hấn không chấp nhận giải quyết giết người mới hấn là báo thù, hơn nữa, hấn không thể xuống tay đối với hai người vô dụng. Có thể người ta chỉ trích tư tưởng của hấn, song hấn cho rằng khi lương tâm của hấn không thẹn với hành vi, là hấn vui rồi, dư luận đối với hấn thế nào, hấn không quan tâm.

Tiểu Tiên Nữ bĩu môi:

- Người cũng cho ...

Cổ Nhân Ngọc chính sắc:

- Tiểu đệ cho rằng hấn làm vậy là rất phải. Hai tiếng cừu hận từ ngàn xưa đến nay đã hại không biết bao nhiêu người rồi ! Mỗi ngày trên giang hồ số người ngã gục vì hai tiếng đó, không phải ít ! Nếu ai ai cũng đồng tư tưởng với Tiểu Linh Ngự, thì đệ tin chắc nhân gian là một cõi thiên đàng.

Hấn nhìn Tiểu Tiên Nữ dịu giọng tiếp:

- Trời sanh ra con người, đâu phải để con người thù hận nhau rồi tàn sát lẫn nhau ?

Tiểu Tiên Nữ hỏi:

- Thế tại sao hấn không tự tay phóng thích cha con họ Giang mà lại nhờ người ?

Cổ Nhân Ngọc giải thích:

- Hấn sợ Yên đại hiệp không tán đồng lối giải quyết đó, nên tạm thời giấu Yên đại hiệp.

Tiểu Tiên Nữ xì một tiếng:

- Thì ra vẫn dùng thủ đoạn ! Hắn chuyên lừa dối người !

Cố Nhân Ngọc thốt:

- Cho vậy cũng được. Đúng là thường thường hắn dùng thủ đoạn để lừa người, nhưng cái tâm của hắn vẫn thiện lương. Tiểu đệ nghĩ phàm minh trí thì không ai cho rằng thủ đoạn đáng trách !

Tiểu Tiên Nữ sững sờ một phút, nhếch nụ cười khổ, thốt:

- Hắn thật là một người kỳ quái, ta không làm sao có một nhận định rõ rệt về hắn, nên không hiểu được hắn tốt hay bại hoại !

Du Tử Nha cười, cất tiếng:

- Tuy ta chưa gặp hắn lần nào, không biết hắn tốt hay xấu, nhưng nếu người trên giang hồ giống hắn, thì bọn ta bắt tất phải ly khai trung thổ, mai danh ẩn tích trên hoang đảo ở vùng hải ngoại mù xa !

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay:

- Một điểm không sai ! Nếu hắn là người bại hoại, trên giang hồ có thêm vài kẻ bại hoại như hắn nữa, thì tại hạ tình nguyện không sờ đến xúc xắc !

Mộ Dung San San mỉm cười:

- Đâu có được ! Chị em tôi định sau này sẽ chơi một canh bạc với các hạ kia mà !

Hiên Viên Tam Quang đáp:

- Tại hạ chỉ nói, chừa xúc xắc, chứ không nói chừa bài cừu !

Mọi người cùng cười.

Chỉ có Hoa Vô Khuyết không cười. Tâm tình của hắn càng lúc càng trầm trọng.

Hắn cảm thấy thương hại Tiểu Linh Ngư hơn bao giờ hết. Nếu chết

được để cho chàng sống, hấn không ngần ngại chút nào. Hấn có biết đâu, hấn chết rồi, Tiểu Linh Ngư sẽ còn bi thảm hơn !

Bởi, không có ai tự tay giết chết anh em mình mà an tâm sống được !

Mạng vận của họ đã trù định như vậy, họ phải có một kết cuộc bi thảm ! Không thể cải biến !

oo Trong cơn hỗn loạn, không ai để ý đến ai, thành ra bọn Đồ Kiều Kiều, Cáp Cáp Nhi, Lý Đại Chủy, Âm Cửu U, Đồ Sát, Bạch Khai Tâm chuồn lúc nào không ai biết.

Cả Bạch phu nhân cũng bám sát Bạch Khai Tâm.

Họ Ở lại đó làm sao được, khi biết Yến Nam Thiên còn ở lại trong vùng nhiều ngày ?

Nửa bên mặt của Bạch Khai Tâm còn sưng vù, miệng méo xệch qua một bên, máu thỉnh thoảng rỉ ra dọc hai bên mép.

Cái tát của Đồ Sát khá mạnh.

Lý Đại Chủy lẩm nhẩm:

- Thực ra bọn ta nên mục kích trận chiến giữa Yến Nam Thiên và Di Hoa Cung Chủ ! Bỏ qua cuộc giao đấu này là mất đi cơ hội ngàn năm một thuở ! Cũng như bảy con nhện thành tinh mất cái dịp, đáng tiếc ăn thịt Đường Tăng !

Bạch Khai Tâm bợ miệng cho bớt đau, bật cười khanh khách:

- Thế thì trở lại, chờ mà xem ! Ta tưởng chưa muộn đâu !

Cố cười, cố nói cho tỏ tánh châm chích thiên hạ dù tay bợ miệng, y vẫn nghe đau, đau đến độ mồ hôi đổ ra ướt trán, cũng cố chịu đau mà cười mà nói !

Lý Đại Chủy không lưu ý để y, lẩm nhẩm tiếp:

- Theo ta thấy, Yến Nam Thiên nhất định không là đối thủ của Di Hoa

Cung Chủ.

Một lẽ, lão ta đã bỏ luyện tập trong một thời gian dài, không chắc gì lão còn lợi hại như ngày trước. Hà hống, lão một người ta hai, đôi tay không thể nào chống cự nổi một cặp. Chưa đánh nhau lão đã mất tiện nghi rồi !

Bạch Khai Tâm cười lạnh:

- Hai đánh một ? Hắc hắc ! Người tưởng ai cũng mặt dày mày dạn như người à ?

Phàm là hảo hán giang hồ, không ai lấy số đông lấn hiếp số nhỏ cả !

Lý Đại Chủy nhảy dựng lên hét:

- Người còn nói thêm một tiếng nữa, ta đánh luôn nửa bên mặt kia đấy. Người có tin ta dám làm không nào ?

Đỗ Sát lạnh lùng:

- Đáng lẽ vừa rồi ta cho hắn một tát nữa, cho đồng đều !

Bạch Khai Tâm nín lặng, chẳng dám hó hé.

Bạch phu nhân thấp giọng hỏi:

- Người biết tại sao người ta khinh khi người không ?

Bạch Khai Tâm căm hận:

- Bởi vì ta gặp người là cái thứ sao chổi tai hại !

Bạch phu nhân không giận, trái lại còn cười tiếp:

- Tại vì người ta ai ai cũng có bạn bè tiếp trợ cả, còn người thì cô độc, lẻ loi, hai tay không chống nổi bốn tay là vậy đó. Người đã biết cái đạo lý như thế, sao không tìm bạn bè giúp đỡ ?

Bạch Khai Tâm sáng mắt lên.

Lập tức, y nắm tay Bạch phu nhân, lôi bà ta về một góc xa xa.

Lúc đó cả bọn đã vào vùng đá loạn rồi.

- Nhờ người đề tỉnh ta mới nhớ đến một người, người này có thể giúp đỡ ta đắc lực lắm !

Bạch phu nhân mỉm cười:

- Bây giờ người không còn cho ta là một sao chổi nữa chứ ?

Bạch Khai Tâm lắc đầu:

- Hết rồi ! Hết rồi ! Ta xem cái tướng người, giúp chồng ăn nên làm ra !

Bạch phu nhân cười mắng:

- Khéo nịnh không ! Hãy cho ta biết người đó là ai.

Bạch Khai Tâm từ từ thốt:

- Bây giờ Lý Đại Chủ và Đồ Sát đứng về một cánh rồi. Mà Đồ Sát là tay đáng sợ hơn hết !

Bạch phu nhân đáp:

- Cái đó, ta hiểu !

Bạch Khai Tâm tiếp:

- Ta vốn có thể kéo Cáp Cáp Nhi về với ta, nhưng lão đó sớm đầu tôi đánh, tin không nổi. Biết đâu, lão cũng dám bán đứng ta !

Bạch phu nhân hỏi:

- Còn Đồ Kiêu Kiêu ?

Bạch Khai Tâm lắc đầu:

- Con người âm chẳng ra âm, dương chẳng ra dương đó, không dùng được đâu !

Ngoài mặt thì mục ta rất tốt đối với ta, song bình sanh mục sợ nhất Đồ Sát, nếu bảo mục đối đầu với Đồ Sát, đánh chết mục cũng từ chối.

Bạch phu nhân cười nhẹ:

- Biết đâu bên trong mục không quán thông cõi Đồ Sát ?

Bạch Khai Tâm cười hì hì:

- Con mẹ nó, không sai chút nào ! Cho nên ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn có Âm Cửu U mà thôi. Thêm người vào nữa, là mình có ba tay rồi. Như vậy tạm đủ !

Bạch phu nhân chớp mắt:

- Người thuyết phục nỗi Âm Cửu U ?

Bạch Khai Tâm đáp:

- Nếu là trước kia, thì không có cách. Bây giờ lại khác, ta tin là được !

Bạch phu nhân hỏi:

- Thế sao người chưa đi tìm lão ngay ?

Bạch Khai Tâm đáp:

- Không cần đi tìm lão ! Tự nhiên rồi lão cũng tìm ta.

Bạch Khai Tâm tiếp luôn:

- Bình sanh, lão thích âm thầm theo dõi việc riêng tư của người khác, nhất là việc vợ chồng người ta ân ái với nhau. Bởi tự lão không làm được, nên sanh tánh nhìn trộm cho đỡ thèm khát.

Bạch phu nhân cười khúc khích:

- Người muốn ta cùng người bày trò khỉ tại đây, ngay bây giờ ?

Bạch Khai Tâm ôm bà ta, cười đáp:

- Người nói con mẹ nó trúng quá ! Chỉ cần chúng ta khởi sự, không lâu lắm, lão sẽ có mặt quanh đây !

Bạch phu nhân cười tít:

- Có người ở bên cạnh nhìn trộm ta không chịu đâu !

Bạch Khai Tâm cười mắng:

- Bộ tịch mãi ! Người tưởng ta không hiểu người sao ? Có người nhìn trộm người càng cao hứng nữa đấy !

Y ôm mạnh bà ta giục:

- Vào cuộc nhé !

Bạch phu nhân cắn vào vành tai Bạch Khai Tâm vừa thở hỗn hển vừa thốt:

- Quỷ ! Quỷ !

Một lúc sau, Bạch Khai Tâm vụt cười gọi:

- Âm Cửu U ! người muốn xem, cứ chường mặt mà xem, xem cho khoái mắt ! Tội gì phải lén lút !

Quả nhiên, Âm Cửu U nấp đâu đó, bật cười khanh khách, đáp:

- Người có phước quá ! Vớ được một bà sành điệu ghê vậy đó ! Mà người cũng già dặn quá chừng !

Bạch phu nhân vừa thở vừa cười hỏi:

- Người có muốn thí nghiệm chẳng ?

Âm Cửu U cười vang:

- Bất tất ! Bất tất ! Xem cũng đủ rồi, cần gì phải làm.

Bạch Khai Tâm thốt:

- Thế thì thừa dịp này xem bằng thích, nếu rui Yến Nam Thiên đến bất ngờ, người sẽ chết với thềm khát vĩnh viễn !

Âm Cửu U nghe nhắc đến Yến Nam Thiên, vụt biến sắc lạnh lùng hỏi:

- Cho nên bây giờ người muốn hưởng lạc thú cho mãi ngàn năm, phải không ?

Bạch Khai Tâm lắc đầu:

- Ta có làm gì đâu mà phải sợ Yến Nam Thiên ? Chỉ có người mới đáng lo ...

Y cười, mượn cái cười ngưng ở chỗ đó !

Âm Cửu U biến sắc mặt xanh dờn.

Một lúc lâu, bỗng lão bật cười, hỏi:

- Người cho rằng ta sợ ? Biết đâu giờ phút này, Yến Nam Thiên đã chẳng chết dưới tay Di Hoa Cung Chủ ? Ta sợ cái gì chứ ?

Bạch Khai Tâm cười lớn hơn:

- Phải lắm ! Phải lắm ! Thực ra, người chẳng cần phải sợ ! Vũ công của Yến Nam Thiên vốn con mẹ nó chẳng xứng đáng một đồng tiền, nếu mà lão ta động thủ với Di Hoa Cung Chủ thì cầm như lão vĩnh biệt cõi đời là cái chắc.

Âm Cửu U thốt:

- Tuy vũ công của Yến Nam Thiên cũng có hạng thật, song Di Hoa Cung Chủ ...

Bạch Khai Tâm chận lời:

- Các người chỉ biết Yến Nam Thiên bỏ dở luyện tập võ công nhiều năm, nhưng lại quên nghĩ đến cái việc rất có thể là trong thời gian đó, lão ta có luyện một loại công phu cực kỳ lợi hại ! Người thử tưởng xem, nếu không vậy thì khi nào lão dám trở lại giang hồ, đi tìm Di Hoa Cung Chủ ? Chẳng lẽ lão chán sống ? Hay thích chết nơi tay hai bà ấy ?

Âm Cửu U sững sốt.

Bạch Khai Tâm tiếp luôn:

- Hà hướng, Di Hoa Cung Chủ đã chịu nổi đói khát mấy hôm liền trong sơn động ?

Dù cho họ là sắt, đá thành hình không chịu nổi ! Bây giờ, có cái ăn, cái sống, song đâu phải một sớm một chiều họ trở lại bình thường ? Trong tình trạng đó, nếu họ động thủ với Yến Nam Thiên, thì cái hậu quả như thế nào, ta không nói chắc người hiểu.

Y lắc đầu, thờ dài, tiếp:

- Hung đa kiết tiểu là cái chắc !

Âm Cửu U vẫn còn ngây người như trước. Lâu lắm, lão hỏi:

- Cho dù lão không chết, thì có sao cho ta đâu ? Đồi đầu với lão, ta không dám thật, song ta cũng biết trốn, biết tránh như ai. Phải vậy không ?

Bạch Khai Tâm mỉm cười:

- Từ lâu rồi, ta chưa nghe nói có người thoát khỏi tay lão, nếu lão quyết tìm người đó ! Hà hướng, một con người sống đến tuổi năm mươi rồi, mà phải nơm nớp lo sợ ngày đêm, ăn không tròn bữa, ngủ chẳng thành giấc, nay trốn chỗ này, mai ẩn chỗ kia, con người đó đáng thương hại quá ? Sống như vậy còn thú vị sao ?

Âm Cửu U cắn răng căm hận:

- Người nói những điều đó với ta là có ý tứ gì ?

Bạch Khai Tâm điềm nhiên:

- Ta chẳng có ý tứ chi đâu. Bất quá, ta muốn giúp đỡ người phần nào, cho Yến Nam Thiên đừng tìm người vậy thôi !

Âm Cửu U động tâm liền. Lão hỏi:

- Người có cách ?

Bạch Khai Tâm mỉm cười:

- Nếu ta có cách, ta nói với người làm chi !

Âm Cửu U chụp tay Bạch Khai Tâm gấp, hỏi:

- Nói nhanh đi ! Cách gì ?

Bạch Khai Tâm nhắm mắt dưỡng thần một lúc, đoạn từ từ thốt:

- Cứ theo ta biết, thì người hạ thủ đối với Yến Nam Thiên, không phải là người !

Âm Cửu U háp tấp đáp:

- Đúng đó ! Chủ ý, do Lý Đại Chủ, còn Đồ Kiền Kiền thì giả chết ...

Bạch Khai Tâm vỗ tay:

- Ta biết vậy ! Chỉ có hai người đó là tội phạm chân chánh ! Nếu Yến Nam Thiên thấy rằng hai người đó chết rồi, thì lão phải nguôi cơn giận, lão không tìm ai khác mà báo thù nữa.

Âm Cửu U chớp mắt:

- Ý của người có phải bảo ta giết chết hai người đó chẳng ?

Bạch Khai Tâm lắc đầu:

- Một mình người mong gì làm nổi việc đó ? Nhưng nếu có vợ chồng ta phụ lực, rồi sắp đặt một diệu kế nữa, thì mới có hy vọng hạ được bọn ấy.

Âm Cửu U trầm ngâm một lúc, lạnh lùng thốt:

- Ta tưởng các người muốn làm như vậy là tạo thế lực, chứ không thực sự vì ta !

Bạch Khai Tâm gật đầu:

- Người nói đúng ! Ít nhất, ta cũng có vì ta mới mạo hiểm giúp người chứ ! Chẳng lẽ ta thừa công sức đi làm cái việc nguy thì có, lợi thì không ? Ta đâu có phải là ông già của người !

Âm Cửu U bật cười, lẩm nhẩm:

- Ta xem hai kẻ đó sống đến tuần tuổi này là đủ lắm rồi. Họ chết vừa ! Chúng ta đưa họ về âm phủ, chẳng phải là một việc làm không tốt !

Bạch Khai Tâm cả mừng:

- Con mẹ nó ! Người cuối cùng cũng hiểu ! Ta nghĩ, ta tìm người không lầm !

Âm Cửu U cũng cười vang:

- Con mẹ nó ! Mắt của ta chưa mù mà !

Bỗng Bạch Khai Tâm trầm gương mặt than:

- Có điều, hiện tại nếu chúng ta hạ thủ, đành là Cáp Cáp Nhi đứng ngoài vòng, không theo ai bỏ ai, song với lão Đồ Sát kia, chắc chắn là lão ta không để yên cho mình hành động đâu. Nếu mà lão thích gánh vác việc vào người thì bọn ta sẽ bị phiền phức không ít.

Âm Cửu U:

- Người muốn giết luôn Đồ lão đại ?

Bạch Khai Tâm điểm một nụ cười:

- Cái đó gọi là, một không làm, hai không thôi !

Âm Cửu U cười lạnh:

- Đem lực lượng ba chúng ta, chơi lại ba người đó, dù cho con lợn mập đó đứng ngoài vòng đi nữa, thì cũng vẫn là có nhiều hy vọng đưa xác cho họ làm thịt !

Bạch Khai Tâm thở dài:

- Người thật là chẳng có học vấn chút nào cả ! Một điểm binh pháp cũng không thông !

- Âm Cửu U suy tư một lúc, đôi mắt chớp sáng, hỏi:

- Có phải là ... có phải là ...

Bạch Khai Tâm tiếp luôn:

- Thừa kỳ bất bị, công kỳ nhược điểm ! Rồi tĩa dần, tĩa dần ...

Âm Cửu U hỏi:

- Nhưng nhược điểm của Đồ lão đại là cái gì ?

Bạch Khai Tâm đáp:

- Nhược điểm của lão, là tự cho mình phi thường, tự cho sinh tài, hay tỏ ra cái khí thái hùng anh, cho nên tốt hơn hết là chúng ta dùng nữ nhân đối phó với lão. Bởi, lão có thành kiến xem nữ nhân là yếu đuối, vô tích sự ...

Bạch phu nhân bật cười:

- Nam nhân nào cho rằng nữ nhân yếu đuối, nam nhân đó chắc chờ dịp chuốc khổ !

oo Cáp Cáp Nhi, Đồ Kiền Kiền, Đồ Sát và Lý Đại Chủy dừng chân lại ở phía trước, nghỉ mệt.

Họ thấy địa phương đó u nhã, thanh tịnh, rất thích hợp với họ trong lúc này.

Họ hiểu, bắt đầu từ hôm nay, họ phải chạy trốn, trốn ngày trốn đêm, trốn mãi mãi. Trước khi đi trốn trường kỳ, họ cần lấy chủ ý.

Nhưng hiện tại, chẳng ai có chủ ý gì cả.

Một lúc lâu, Đồ Kiền Kiền cất tiếng trước:

- Các người xem, Yến Nam Thiên có thể chết nơi tay Di Hoa Cung Chủ chẳng ?

Lý Đại Chủy đáp:

- Ta thấy, lão phải hung đả kết liễu.

Đồ Sát lạnh lùng:

- Theo ta thì vị tất như vậy ! Vũ công có Yến Nam Thiên ta biết rõ hơn ai hết.

Lão nhìn xuống bàn tay, mắt lộ vẻ thê lương.

Đồ Kiền Kiền thốt:

- Nếu Yến Nam Thiên không chết, thì hấn sẽ không buông tha chúng ta. Chúng ta phải chạy trốn đến phương trời nào ? Chẳng lẽ lại trở về Ác Nhân Cốc ?

Họ thừa hiểu, vào Ác Nhân Cốc, có thể trốn tránh kẻ nào khác, chứ không trốn tránh được Yến Nam Thiên.

Nhưng, trừ Ác Nhân Cốc ra, họ có còn nơi nào nữa đâu.

Trong nhất thời, bà là người lảm lờ lờ nhất, cũng phải nín lặng.

Một lúc sau, Lý Đại Chủy lẩm nhẩm:

- Tiểu tử Tồn Nhân Bất Lợi đi đâu chứ ? Chẳng lẽ hắn đang thực hiện chủ ý hại người ?

Đỗ Sát vẫn lạnh lùng:

- Chỉ sợ hắn không cái lớn như vậy đâu !

Đồ Kiều Kiều muốn nói gì đó, bỗng Bạch phu nhân loạng choạng cố chạy tới, mặt đầy ngấn lệ, hoảng hốt nhìn đông tây, rồi đến trước mặt Đỗ Sát, gào lên:

- Đồ đại ca ! ... Cứu tôi ! Đại ca ơi !

Đỗ Sát cau mày:

- Cứu người. Việc gì thế ?

Bạch phu nhân vừa khóc vừa kể lể:

- Tôi với hắn vừa thành thân chưa tròn một ngày, hắn định bỏ tôi, hắn còn muốn giết tôi nữa ! Đồ đại ca ơi ! Tôi cơ khổ linh đình, không nơi nương tựa, trăm sự chỉ nhờ đại ca ác chủ ! Tôi biết đại ca rất công minh, chánh trực !

Quả nhiên, Đỗ Sát nổi giận hét:

- Hắn đã thành thân với người, sao còn giở cái thói đó ?

Lý Đại Chủy chen vào:

- Dù cho hắn có chán chê người bất quá hắn thôi người, đuổi người đi sao lại đòi giết người ? Ta đã biết hắn không có lương tâm mà.

Bạch phu nhân như mát lòng hết sức, cười liên hồi, rồi thốt:

- Tôi biết, chỉ có Đồ đại ca là đáng mặt anh hùng, tuyệt nhiên không thể làm ngơ khi thấy nữ nhân tay yếu chân mềm bị nam nhân hiếp đáp !

Bà đã ngã ngất xuống đất, bây giờ bà cố gắng đứng lên, xem ra khó nhọc lắm.

Đỗ Sát cau mày:

- Người thợ thương ?

Bạch phu nhân thở dài, lộ vẻ ảm đạm:

- Hấn đánh tôi, khắp mình ê ẩm. Đồ đại ca xem đây !

Bà vạt cởi áo ra, bày những vết đỏ bầm.

Đỗ Sát lập tức nhắm mắt lại, thốt:

- Ta không cần xem ! Người mặc áo lại, rồi đưa ta đi.

Bỗng, lão nghe lạnh ở ngực.

Một thanh đao bén cắm phập vào đó.

Lão hét lên một tiếng điên cuồng, cánh tay cụt văng ra, chiếc móc câu bay đi.

Đắc thủ rồi Bạch phu nhân lăn đi mấy vòng, xa ngoài bốn trượng, đúng lúc chiếc móc câu bay qua, gió lạnh tạt vào ngực làm bà rợn mình, giải áo ngực đứt ngang.

Biến hóa đột ngột quá, Lý Đại Chủy, Đồ Kiêu Kiêu, Cáp Cáp Nhi không tưởng tượng ta to gan thế, dám hạ độc thủ với Đỗ Sát.

Đỗ Sát hoành tay rút thanh đao nơi ngực ra, máu tươi bắn theo thành vôi. Lão muốn nhảy tới, song lực khí theo máu vọt ra, tiêu tan hết.

Hai bàn tay đã từng dẫm máu người, bây giờ dẫm máu chính lão.

Lý Đại Chủy, Đồ Kiêu Kiêu, lướt tới, dìu lão, lão xô vạt cả hai người ra, rồi ngẩng mặt lên không, thở dài, thốt:

- Ta, anh hùng một đời, không ngờ ngày nay lại chết nơi tay dâm phụ vô sỉ !

Đồ Kiêu Kiêu nghiêng răng, rít lên:

- Đồ lão đại ! Người yên trí, mục ấy không sống được với bọn này đâu.

Đồ Sát gật gù:

- Được ! Được lắm !

Rồi lão cười thảm thiết:

- Nếu biết thế này, ta thà chết nơi tay Yến Nam Thiên ! Bởi Yến Nam Thiên là đại anh hùng ! ...

Thốt đến đó, lão ngã xuống.

Bạch phu nhân định chạy, đang lăn tròn, bà vụt đứng lên.

Lý Đại Chủy hét:

- Người còn muốn trốn nữa sao ?

Một người cười hăng hắc, thốt:

- Đừng lo ! Mục ta không chạy thoát đâu !

Âm Cửu U từ phía sau một mô đá hiện ra, lướt lên, chặn đầu Bạch phu nhân.

Bạch phu nhân không nói năng gì cả, vung tay đánh luôn ra ba chưởng vào mặt Âm Cửu U.

Nhưng, Âm Cửu U chỉ vươn nhẹ cánh tay ra, bàn tay của lão chụp cứng cổ tay của Bạch phu nhân, đồng thời bật cười khanh khách thốt:

- Nếu mà hôm nay ta để cho người chạy thoát, thì cái danh Thập Đại Ác Nhân chẳng hóa ra tầm thường lắm sao ?

Bạch phu nhân nghiêng răng, rít lên:

- Ta hết chịu nổi sự khinh miệt của bọn Ác Nhân các người cứ giết ta đi ! Dù sao thì ta cũng đã làm được một việc hả dạ !

Âm Cửu U cười lạnh:

- Giết người à ? Còn gì dễ hơn việc đó.

Lão quay đầu hướng Lý Đại Chủ, điểm nụ cười tiếp:

- Nghe nói thịt người sống ăn rất ngon, ta hôm nay tặng người một thứ ăn hợp khẩu đó ! Chuẩn bị mà thèo từng miếng đi !

Lý Đại Chủ cười ghê rợn:

- Ta không thèo mụ đúng một ngàn tám trăm miếng thịt, ta không phải họ Lý nữa.

Bạch phu nhân cười vang:

- Ta cứ tưởng người quyết báo thù cho Đồ Sát, thì ra người muốn thưởng thức thịt tươi của ta ! Lại đây, con trai ! Lại mà cắn vú mẹ ! Nếu mẹ nhăn mặt, là không phải mẹ sanh ra con ra đâu !

Đồ Kiêu Kiêu lạnh lùng:

- Nữ nhân đó chẳng khi nào có to gan thế ! Nhất định do Bạch Khai Tâm chủ sự.

- Ta cần gì ai chủ sự ! Cho các người biết, Bạch Khai Tâm đã xuống âm phủ từ lâu, chờ đón lão Đồ Sát đó ! Các người có xót thương đồng bạn, thì cứ đi tìm xác hắn, mà mai hắn đi !

Đồ Kiêu Kiêu chớp mắt:

- Khoan động thủ lão Lý ! Chờ ta xem sự thế ra sao !

Lý Đại Chủ đáp:

- Người yên trí ! Ta bảo đảm mạng ấy không chết trước khi người trở lại.

Y nhặt thanh đao do Đồ Sát rút ra, bỏ bên cạnh, cầm lên rồi từ bước một đến Bạch phu nhân.

Cáp Cáp Nhi nhìn Lý Đại Chủ rồi nhìn Đồ Kiêu Kiêu lúc đó đã ra ngoài mùi trượng, cười ha hả thốt:

- Chắc lúc chết, cái mặt của Bạch Khai Tâm trông buồn cười lắm. Ta muốn xem mặt của hắn như thế nào !

oo Lý Đại Chủ chưa đến gần, Bạch phu nhân hét lên:

- Buông ta. Âm Cửu U ! Người muốn giết ta cứ giết đi, đừng để cho con dã thú ăn thịt người đó chạm vào mình ta. Người mà giao ta cho hắn, là người không phải con người.

Âm Cửu U cười hi:

- Ta đâu phải là con người ! Ai nói rằng ta là người chứ ? Ta là quỷ mà, thì sợ gì không phải là người ?

Lý Đại Chủ thốt:

- Thì ra, người cũng biết sợ nữa sao ? Để thưởng công người đã giết Bạch Khai Tâm, ta bớt cho một trăm đao đó. Ta chỉ thỏ một ngàn bảy trăm miếng thịt thôi ! Cái số đó, nhất định không thiếu một !

Bạch phu nhân:

- Tên súc sanh. Người ...

Lý Đại Chủ đã đến gần.

Hét lên một tiếng, Âm Cửu U buông Bạch phu nhân, rồi cả hai vung song chưởng tấn công hai bên hông Lý Đại Chủ.

Lý Đại Chủ dù có giỏi cách mấy cũng không tránh kịp bốn chưởng

đó.

Y ngã xuống liền.

Bạch phu nhân bước đến gần Lý Đại Chủ.

Lý Đại Chủ chưa chết, vừa rên vừa hỏi:

- Các người còn mang ta đi đâu nữa ? Sao không giết luôn đi ?

Bạch phu nhân dịu giọng:

- Người muốn thề thốt ta đúng một ngàn bảy trăm miếng thì ta nõ nào giết ngay người, không cho người mãn nguyện.

Bà cúi xuống, kề miệng sát tai Lý Đại Chủ, thì thầm mấy câu.

Lý Đại Chủ chợt sáng mắt lên.

Lúc đó, Âm Cửu U đang chấp tay sau lưng, đứng quay lưng về phía Lý Đại Chủ, dáng ung dung, như người thỏa mãn.

Bên này, Đồ Kiền Kiền xốc Lý Đại Chủ đứng dậy, bất thành linh y tung bỗng mình lên không, vọt tới, chụp xuống đầu Âm Cửu U.

Bị tấn công bất ngờ, Âm Cửu U ngã xuống, Lý Đại Chủ ngã theo đè lên trên, hai tay bám nơi cổ Âm Cửu U, siết mạnh.

Âm Cửu U chỉ ặc ặc mấy tiếng, Lý Đại Chủ vặn téo tay, đầu Âm Cửu U đứt ra, máu vọt từ cổ thành vòi.

Nửa phần người của Âm Cửu U biến thành quỷ, nhập với nửa quỷ kia.

Vĩnh viễn, lão biến thành con quỷ trọn vẹn !

Nhìn hai bàn tay đẫm máu, Lý Đại Chủ bật cười cuồng dại.

Bạch phu nhân hỏi:

- Lý đại gia ! Tôi giúp đại gia báo cừu, đại gia có cảm kích tôi không ?

Lý Đại Chủy ngưng cười hỏi lại:

- Người muốn sao ?

Bạch phu nhân thốt:

- Nói thế chứ, vô luận Lý đại gia có cảm kích hay không cảm kích, tôi cũng giúp đại gia một việc !

Lý Đại Chủy khoát tay:

- Ta van người ! Đừng giúp chi ta nữa ! Một lần cũng đủ khổ cho ta rồi. Ta không chịu đựng nổi nữa đâu.

Bạch phu nhân mỉm cười:

- Cái sự này, ta không thể không giúp người ! Thập Đại Ác Nhân các người đối với ta tốt quá mà, ta phải làm một cái gì, báo đáp ân nghĩa của các người mới được chứ !

Bà vừa cười, vừa thốt dứt câu liền tung chân phóng ngọn cước vào mình Lý Đại Chủy.

Lý Đại Chủy hôn mê liền.

oo Bạch Khai Tâm quả nhiên đã chết.

Lúc sống, y là con người khó thương, lúc chết thân sắc của y đáng ghét lạ !

Y như con chuột lông vàng, bị người ta cột giây treo trên tàng cây !

Đồ Kiều Kiều thở dài, lẩm nhẩm:

- Ta biết sớm, hấn không làm sao có một cái chết tốt được ! Tuy nhiên, ta không ngờ hấn chết cách thảm thiết như thế này ! Chúng ta đoạt vợ người cho hấn, không ngờ lại làm hại hấn !

Ở phía sao, Cáp Cáp Nhi bỗng kêu lên:

- Cẩn thận đấy ! Biết đâu tiểu tử đó chẳng giả chết.

Lão không kêu lên còn khá, lão kêu rồi, Đồ Kiền Kiền quay đầu nhìn lão.

Chỉ một giây phân tâm đó thôi cũng đủ hại bà.

Bạch Khai Tâm đã dùng hai tay chụp quanh cổ bà.

Cáp Cáp Nhi sửng sốt, chết đứng tại chỗ.

Bạch Khai Tâm cười lạnh, thốt:

- Đồ Kiền Kiền ! Thật sự thì giữa ta và ngươi không có mối hiềm khích nào cả. Ta vốn không có ý giết ngươi, cái này là do chủ ý của Âm Cửu U, ngươi có thành quỷ rồi, thì cứ tìm hấn mà báo thù. Ngàn vạn lần đừng có tìm ta nhé.

Đồ Kiền Kiền trợn trừng mắt, chẳng những không nói được, mà cũng không còn nghe gì được nữa.

Bạch Khai Tâm từ trên cây nhảy xuống, nhìn Cáp Cáp Nhi cười thốt:

- Ngươi thấy rằng ta giả chết không khéo bằng Đồ Kiền Kiền, phải không ! Suốt đời mù, mù cứ bày trò giả chết để hại người. Mù có ngờ đâu chính mù lại chết thật nơi tay một kẻ chết giả !

Cáp Cáp Nhi thở dài:

- Thiên đạo tuần hoàn, quả nhiên có sự báo ứng, và báo ứng không sai một điểm nhỏ ! Sau này, có đầu thai lên làm người, ta nhất định không dám hại người !

Bạch Khai Tâm cười vang:

- Cáp Cáp Nhi ! Chẳng lẽ ngươi muốn cải tà qui chánh ? Nhóm Thập Đại Ác Nhân ngày nay chỉ sợ còn thừa lại có ba người, trong đó chỉ có ngươi đáng mặt đại biểu !

Cáp Cáp Nhi tợ hồ mừng hết lớn, rung rung giọng hỏi:

- Người ... người bằng lòng buông tha cho ta ?

Bạch Khai Tâm ngẩng mặt, chấp tay sau lưng đáp:

- Có thể, song ta cần suy nghĩ lại !

Cáp Cáp Nhi nhăn nhó mặt:

- Van cầu người ! Đừng suy nghĩ gì cả ! Người buông tha cho ta, là cảm như cha mẹ ta sanh ta một lần nữa, từ nay về sau, người bảo gì, ta làm nấy, quyết không dám cãi ! Người bảo bò, ta cũng bò !

Bạch Khai Tâm cười hì một tiếng:

- Vậy thì người bò cho ta xem !

Cáp Cáp Nhi nhào xuống đắp bò liền.

Bạch Khai Tâm vỗ tay, cười lớn:

- Các người lại đây xem ! Ở đây có con rùa to con !

Cáp Cáp Nhi vừa bò, vừa cười thót:

- Rùa bò dưới đất, cho Bạch đại gia xem vỗ tay, cho Bạch phu nhân cười ...

Bạch phu nhân quả nhiên cười.

Bạch Khai Tâm nheo mắt hỏi:

- Đại công cáo thành chứ ?

Bạch phu nhân cười duyên:

- Cái đó hẳn rồi !

Bạch Khai Tâm lại hỏi:

- Còn Âm Cửu U ?

Hồi 122

Chim Quảng Ná

Bạch phu nhân đáp:

- Chúng ta đương nhiên không thể để hấn sống sót trên cõi đời này nữa được. Bởi vì ... cứ mỗi lần chúng ta ân ái là mỗi lần hấn rình xem, ta làm sao chịu nổi ?

Bạch Khai Tâm cười lớn:

- Con mẹ nó, người nói phải quá ! Rừng đã hết chim bọn ta còn giữ ná làm gì nữa chứ ?

Bạch phu nhân chỉ Lý Đại Chủy, thốt:

- Chỉ còn cái con lang rộng mồm đó nữa thôi ! Ta biết người muốn làm một cái gì thích thú lắm, chứ không nên giết y vội !

Bạch Khai Tâm ôm bà cười hì hì đáp:

- Người hiểu tâm ý của ta quá !

Rồi y vòng tay quanh cổ bà, nâng mặt bà lên hôn nồng nàn vào hai má.

Bạch phu nhân cười khúc khích:

- Thế còn con rùa mập đó ?

Bạch Khai Tâm đáp:

- Hấn ở trong tay chúng ta, muốn giết hấn lúc nào lại chẳng được ? Ta muốn lưu hấn lại làm trò tiêu khiển, lúc nào chán sẽ đưa hấn về với tổ tông của hấn.

Bạch phu nhân gật đầu:

- Vậy cũng được ! Bây giờ người hãy xử trí con lang rộng mõm đó đi !

Bạch Khai Tâm chớp mắt:

- Người có chủ ý chi chăng ?

Bạch phu nhân mỉm cười:

- Y ăn thịt đủ hạng người, ăn cả thịt vợ y nữa. Tuy nhiên, chỉ còn một thứ người, y chưa có dịp ăn. Nếu để cho y thiếu sót điều đó thì y sẽ mang một niềm hận lớn theo về suốt vàng. Ta cũng muốn giúp y bổ khuyết sự thiếu sót đó, cho y được thỏa mãn.

Bạch Khai Tâm trở mắt:

- Lại có thứ thịt người đặc biệt nữa sao ?

Bạch phu nhân gật đầu:

- Có chứ ! Thịt của thứ người ăn thịt người !

Bạch Khai Tâm vỗ tay:

- Cho y ăn chính thịt của y ? Hay ghê ! Hay ghê !

Bỗng một tiếng rắc vang khẽ.

Bạch phu nhân không kịp kêu lên tiếng nào, cần cổ bị Bạch Khai Tâm bẻ gãy, đầu ngoẹo về phía sau, mình nhũn ra, rơi xuống đất.

Đến chết, bà vẫn không tưởng nổi là Bạch Khai Tâm có thể giết bà.

Nhìn xác Bạch phu nhân, Bạch Khai Tâm cười hì hì thốt:

- Cứ đi êm thấm đi ! Đừng oán hận ta nhé ! Ta đã nói với người, hết chim thì quăng ná ! Khi nào ta lại đèo một con chó cái bên mình khi đàn thỏ đã chết hết rồi !

Đôi mắt của Bạch phu nhân lòi ra, trắng dã, ai nhìn đôi mắt đó, cũng

phải mất ngủ suốt mấy đêm liền.

Bạch Khai Tâm tiếp:

- Hà huống hôm nay, ta không giết ngươi, thì ngày mai, ngày kia, ngươi cũng sẽ giết ta ! Ta biết, ngươi oán hận toàn bộ Thập Đại Ác Nhân, trong đó có cả ta, ngươi nương vào ta để giết bọn kia, sau cùng sẽ quật trở lại ta ! Nếu ta không xuống tay trước thì chẳng hóa ra kém trí ngươi à ? Bây giờ thì ngươi không còn cho là chết oan uổng nữa rồi chứ !

Vừa lúc đó, Lý Đại Chủy cố gom hơi tàn, gọi:

- Bạch Khai Tâm ! Từ lâu, ta cứ tưởng ngươi là một kẻ ngu ngốc ! Ta làm ! Ngươi thông minh hơn bọn ta nhiều !

Bạch Khai Tâm cười rợn:

- Ngươi chưa chết à ? Chắc ngươi chờ đợi ăn một miếng thịt của mình, cho đủ mùi, đủ vị !

Lý Đại Chủy gượng điếm một nụ cười:

- Đúng vậy ! Ta cũng muốn nếm thịt của chính mình xem sao ! Song rất tiếc không có cơ hội ! Bây giờ, cơ hội đã đến, ta làm sao bỏ qua được ?

Bạch Khai Tâm giật mình:

- Thật vậy ?

Lý Đại Chủy thờ dãi:

- Người sắp chết, lời nói vốn lạnh. Trong phút giây này, ta còn đối ngươi làm chi ?

Bạch Khai Tâm chớp mắt liền mấy lượt, bỗng cười khan:

- Ngươi tưởng ta tin được lời nói của ngươi ? Ta sẽ không dám cho ngươi ăn à ?

Lý Đại Chủy thở dài:

- Không tin thì càng tốt, chứ có sao ! Vậy người chứ xuống đao đi ! Nhưng đừng cắt thịt ở cánh tay nhé, thịt ở chỗ đó dai lắm, ăn không ngon !

Bạch Khai Tâm chột hướng qua Cáp Cáp Nhi hỏi:

- Người tin được hấn không ?

Cáp Cáp Nhi vẫn còn bò vòng vòng, vội cười vuốt đáp:

- Nếu chó không ăn phân thì khi không còn thịt người khác để ăn, Lý Đại Chủy mới không ăn thịt mình, chó còn ăn phân, là y vẫn ăn thịt mình được như thường. Bạch lão đại nữ nào để cho y chết thêm !

Bạch Khai Tâm vỗ tay:

- Phải lắm ! Phải lắm ! Ta phải cho hấn thỏa mãn trước khi chết ! Ta phải làm cách nào cho hấn thấy rõ cách lóc thịt, có vậy hấn mới thích thú hơn !

Lý Đại Chủy thở ra:

- Ta biết, sở dĩ Âm Cửu U định giết bọn ta chết hết thì Yên Nam Thiên sẽ bỏ qua mối hận, không còn theo đuổi nữa. Chứ còn người, người giết ta là có ý tứ gì ?

Bạch Khai Tâm bật cười vang:

- Người quên ta mang cái danh hiệu chi chẳng ?

Lý Đại Chủy giật mình, cười khổ:

- Tồn Nhân Bất Lợi Kỳ ! ... Tồn Nhân Bất Lợi Kỳ ! ...

Mường tượng y hết thở nổi, y nhắm mắt lại, không nói gì nữa..

Cáp Cáp Nhi lại cười vuốt, thốt:

- Bạch lão đại ơi ! Còn muốn tiểu đệ bỏ nữa chăng ?

Bạch Khai Tâm khoát tay:

- Đứng lên đi ! Hôm nay như vậy là đủ rồi !

Cáp Cáp Nhi hỏi:

- Thật sự ... Bạch lão đại tha cho tiểu đệ chứ ?

Bạch Khai Tâm đáp:

- Người yên trí ! Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời ta, ta quyết không hại người đâu ! Tất cả anh em chỉ còn lại có hai chúng ta, ta làm sao giết người luôn ? Người mà chết đi, trong thiên hạ còn ai chịu chơi với ta nữa đâu ?

Cáp Cáp Nhi gật đầu:

- Đa tạ Bạch lão đại ! Đa tạ !

Bạch Khai Tâm bật cười ha hả. Y có cảm tưởng mình đã trở thành hoàng đế.

Cáp Cáp Nhi vẫn còn gật đầu. Đầu y gật đến lượt thứ ba, bỗng từ sau lưng y, bay ra ba mũi tên đen, ba mũi tên rít gió kêu rẹt rẹt, cắm phập vào ngực Bạch Khai Tâm.

Bạch Khai Tâm hét lên một tiếng, ngã xuống, trừng mắt nhìn Cáp Cáp Nhi, đôi mắt đó giống hệt đôi mắt của Bạch Phu Nhân lúc ngã xuống.

Cáp Cáp Nhi ngẩng mặt lên không, cười lớn:

- Bạch Khai Tâm ! Kẻ thông minh nhất thế, chỉ hồ đồ nhất thời là mất mạng ! Ta mà tỏ cái vẻ sợ người như vậy mà người không thấy là giả sao !

Bạch Khai Tâm ôm ngực, cất giọng khàn khàn:

- Nếu ta thấy được thì làm gì lại bị người ám hại ?

Cáp Cáp Nhi vẫn cười ha hả:

- Bằng vào đâu, người cho rằng ta sợ người như thế ?

Bạch Khai Tâm thốt:

- Ta cứ cho rằng người sợ chết, người không bao giờ dám động thủ với ta ! Ta lại đĩnh ninh người là con rùa mập vô dụng, dù cho người có hạ thủ, ta cũng không sợ. Ta quên mất ... quên mất ...

Mặt y trắng nhợt, môi thâm lại, mắt hoa lên.

Cáp Cáp Nhi tiếp:

- Người quên mất cái sở trường của ta là Tiểu Lý Tàng Dao Tam Âm Khí ? Người biết chăng, trên giang hồ, đã có bao nhiêu người chết vì tuyệt chiêu của ta ?

Bạch Khai Tâm vừa thở gấp vừa thốt:

- Nhưng tại sao người giết ta ? Hai chúng ta hiệp lại, có phải là được vui hơn chỉ còn một người chăng ?

Cáp Cáp Nhi bỏ y quay lại Đồ Kiền Kiền, dụi giọng thốt:

- Kiền Kiền ! Người còn trông thấy được chăng ? Ta đã báo thù cho người rồi đó !

Bạch Khai Tâm kinh ngạc kêu lên:

- Người báo thù cho mục ấy ? Thế ra người với mục ta ...

Từng thớ thịt nơi mặt Cáp Cáp Nhi giật giật tợ hồ y đau khổ vô cùng.

Bạch Khai Tâm không cần y đáp câu hỏi nữa, cũng biết y là chi của Đồ Kiền Kiền.

Cáp Cáp Nhi cất giọng buồn thảm thốt:

- Trong bao nhiêu năm qua, người dành cho ta nhiều cảm tình, bây giờ người chết đi, ta làm sao không đau đớn ?

Câu nói đó, có thể hướng về Bạch Khai Tâm, chứ không riêng gì với Đồ Kiêu Kiêu.

Bạch Khai Tâm cười thảm:

- Ta biết, trong hai mươi năm trốn tại Ác Nhân Cốc, Đồ Kiêu Kiêu không thể nhìn thềm ! Song, ta cứ tưởng mục thích ăn vụng với Đồ Sát hơn ! Không ngờ chính là người !

Bỗng y cười lớn, tiếp:

- Nếu suy nghĩ kỹ hơn, thì người ta phải biết chính là người ! Bởi con người của mục ta, còn câu dẫn được ai, ngoài cái thứ người cõ người !

Cáp Cáp Nhi hét một tiếng lớn, tung chân đá bay Bạch Khai Tâm, văng xa xa.

Vĩnh viễn, Bạch Khai Tâm không còn nói được một câu gì tồn nhân bất lợi kỷ nữa !

Cáp Cáp Nhi thở một một hồi, bỗng thấy Đồ Kiêu Kiêu mở mắt ra.

Cáp Cáp Nhi vừa kinh hãi vừa hân hoan, lập tức cúi mình xuống, hỏi:

- Người còn nói năng được chứ ?

Đồ Kiêu Kiêu gật đầu, mấp máy môi, mừng tượng nói gì, song thỉnh âm thoát ra, nhẹ hơn gió. Cáp Cáp Nhi không nghe rõ.

Y ghé tai sát miệng bà ta, dịu giọng tiếp:

- Người có tâm sự gì, cứ nói, ta sẽ thay người giải quyết cho !

Đồ Kiêu Kiêu thốt qua tiếng rên:

- Chúng ta là đôi uyên ương đồng mạng số, phải không ?

Cáp Cáp Nhi gật đầu:

- Tự nhiên ! Tự nhiên ! Chúng ta là đồng mạng uyên ương ! Chúng ta là đôi phu thê ân nồng tình đượm !

Nơi khóe miệng của Đồ Kiêu Kiêu, một nụ cười thoáng hiện.

Bà tiếp:

- Cho nên, ta chết thì người không thể sống !

Cáp Cáp Nhi giật nảy mình, toan nhảy lên, song không còn kịp nữa !

Đồ Kiêu Kiêu đã ôm cứng y, há miệng cắn vào yết hầu y, y cố vùng vẫy, cuối cùng rồi cũng phải dãy chết.

Cổ họng đứt, y không còn nói năng gì được, nơi đó chỉ có tiếng rột rột vang lên của máu trào.

Còn lại bao nhiêu khí lực, y vận dụng để đề lên mình Đồ Kiêu Kiêu.

Một loạt tiếng rắc rắc vang lên, xương của Đồ Kiêu Kiêu gãy vụn dưới sức ép của Cáp Cáp Nhi.

Cáp Cáp Nhi như ngọn đèn chực tắt, bừng sáng lên, y đứng dậy, bật cười ha hả, cười được mấy tiếng, lại ngã xuống luôn.

Vĩnh viễn, y không còn đứng lên nữa.

Lý Đại Chủy chứng kiến những cảnh đó, từ đầu đến cuối, từ lúc Bạch Khai Tâm bị ba mũi tên bắn trúng ngực, đến lúc Cáp Cáp Nhi và Đồ Kiêu Kiêu hắt hơi thở cuối cùng.

Y thở dài, lẩm nhẩm:

- Thập Đại Ác Nhân chung quy rồi cũng chết hết ! Ba mươi năm

trước, ta đã đoán thế nào rồi bọn này cũng có ngày tự tàn sát lẫn nhau ! Trời sanh ra mười kẻ đại ác, để cho họ lấy độc trị độc, để cho họ tự thanh toán lẫn nhau, chứ nếu chẳng vậy thì chỉ cần sanh ra một vài tay cũng đủ lắm rồi, hà tất sanh đến bằng chục ?

Y cố gượng đứng lên, song vừa trở dậy, liền ngã xuống. Rồi y bò đi lên đỉnh núi, tự hồ muốn trốn tránh các xác chết !

Gió núi thổi qua, trong tiếng gió mừng tượng có tiếng dã thú gào lên ...

Lý Đại Chủy cười khổ, thầm nghĩ:

- Không lẽ thổ địa cũng không chịu tiếp nhận các xác chết đó, nên cho gió gọi dã thú về, đãi chúng một bữa no nê ? Cho chúng thu dọn cục trường sạch lảng ?

Y lắc lắc chiếc đầu, tiếp:

- Rất tiếc, bọn đó lòng đen mà xương cũng đen luôn, chỉ sợ đến chó cũng không thèm ngửi.

Phía trước, xa xa, chừng như có một sơn động rất sâu.

Lý Đại Chủy cố bò vào động đó, cười nhỏ, tự thốt:

- Cửa động giống mõm con dã thú khổng lồ ! Mõm của ta, một kẻ như dã thú, ăn thịt người ! Ta vào đó, chết tại đó, là chết trong mõm dã thú ! Chết đúng chỗ quá đi thôi ! Ta mong con dã thú khổng lồ đó giống ta luôn ở cái chỗ, ăn người song không ăn đầu !

Trong động, ẩm ướt và hôi hám, đá vụn lẫn lộn với bùn đất, nhưng Lý Đại Chủy có cảm tưởng mình đang lạc lõng vào chốn khuê phòng. Bờ vào đây rồi, khung cảnh lạnh, song lòng y ấm !

Bất cứ nơi nào tạo được sự ấm áp cho cõi lòng thì nơi đó là một nơi lý tưởng rồi !

Lý Đại Chủy vào đó một lúc lâu, bỗng bên ngoài có tiếng chân vang lên.

Y giật mình, toan đứng lên, lén đi nơi khác, nhưng y không còn sức lực để bò xa, thì làm sao đứng lên đi nổi !

Ai lâm vào trường hợp đó, cũng phải ỳ ra, phó thác sanh mạng cho kiếp số !

Y nằm dài ra đó, trầm nghĩ:

- Ta ăn người, dù cho chó có ăn ta thì đó cũng là một sự báo ứng, đúng theo đạo trời !

Cũng may, chính người vào, chứ không phải chó vào.

Một người thốt:

- Chính nơi này đây ! Nhất định là không làm ! Ta nhận ra hình thể của cửa động !

Lý Đại Chủy nghe tim đập bình bình.

Lâu lắm, một người nữa cất tiếng:

- Đại thúc ạ ! Tôi lừa Đại thúc một việc ! Đại thúc có tha thứ cho tôi không ?

Nghe âm thanh đó, Lý Đại Chủy giật bắn mình.

Thanh âm đó, chính là của Tiểu Linh Ngự ! Và người kia đương nhiên là Yến Nam Thiên !

Bây giờ Lý Đại Chủy hết dám thờ.

Thực ra, y không còn cách chết bao xa, thì có gì mà y phải sợ nữa ?

Chẳng qua một người có tật hay giật mình, dù biết có phải chết song cũng vẫn sợ như thường ! Sợ cái gì đó, chứ không phải là sợ cái chết !

Yến Nam Thiên hỏi:

- Người man trá ta về việc gì ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Tôi ... Tôi man trá lão nhân gia ... tôi đã thả cha con Giang Biệt Hạc rồi !

Yến Nam Thiên sững sờ, cao giọng hỏi:

- Tại sao người làm như vậy ? Không lẽ người quên mối huyết hải thâm cừu ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Tôi đâu có quên, Đại thúc ! Bởi tôi nghĩ, giết chết cha con y, chưa hẳn làm xong một cuộc báo thù. Tôi không thích giết người, Đại thúc ạ ! Người ta giết song thân tôi, là người ta ti bỉ, ác độc, nếu tôi giết lại họ chẳng hóa ra tôi cũng là một mẫu người như họ sao ? Cho nên, tôi muốn họ sống để sám hối tội ác, tôi cho rằng làm như vậy là có ý tứ hơn giết họ.

Yến Nam Thiên trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng thở dài não nuột, thốt:

- Khá lắm bé con ơi ! Khá lắm ! Giang Phong có một đứa con như người, hẳn phải nhắm mắt được dưới suối vàng. Đại thúc sống mấy mươi năm dài, vẫn không thông đạt bằng người !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Còn cuộc chiến giữa tôi và Hoa Vô Khuyết, có nên ...

Yến Nam Thiên nghiêm giọng:

- Ngàn vạn lần không thể bỏ qua !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Tại sao không ? Tôi và Hoa Vô Khuyết không cừu không oán thì tại

sao song phương phải đánh nhau ?

Yến Nam Thiên cao giọng:

- Cuộc chiến này, không vì báo cừu mà có, mà chính là vì Danh Dự ! Là nam nhi, hán tử, đầu có thể đứt, máu có thể chảy, nhưng mặt không thể mất ! Đến lúc này, mà người còn muốn thoái thoát thì sao đáng mang giòng máu của song thân người ? Làm sao xứng đáng với ta !

Tiểu Linh Ngư thờ dài, không nói gì được.

Yến Nam Thiên tiếp:

- Chẳng những người ở trong cái thế tất yếu, mà ta cũng ở trong cái thế tất yếu !

Cái thế đó là phải đánh, người với Hoa Vô Khuyết, ta với Di Hoa Cung Chủ ! Phạm con người làm một việc sai rồi, là phải chịu sự trừng phạt. Bậc đại trượng phu có chỗ nên làm, có chỗ không nên làm. Dù chúng ta biết rằng đánh là phải chết, cũng không thể không đánh. Người hiểu cái đạo lý đó chưa ?

Tiểu Linh Ngư lộ vẻ âm đạm:

- Tôi hiểu !

Yến Nam Thiên thờ dài, giọng dịu lại:

- Ta biết người và Hoa Vô Khuyết là đôi bằng hữu, cho nên người không muốn động thủ làm một cuộc trí mạng với nhau, song sanh ra trên cõi đời này, lắm lúc con người bị bắt buộc phải làm những việc mà chính mình không muốn làm. Đó là sự an bài ác nghiệt của tạo hóa, cốt hí lộng con người. Vô luận anh hùng hào kiệt, gặp trường hợp đó cũng đành bó tay, phải cúi đầu trước định mệnh !

Bỗng, Tiểu Linh Ngư thốt:

- Đại thúc ! Tôi yêu cầu đại thúc một việc.

Yến Nam Thiên bảo:

- Người cứ nói !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Tôi yêu cầu đại thúc, gặp bọn Đồ Sát, Lý Đại Chủy, đại thúc không nên giết họ.

Yến Nam Thiên nổi giận:

- Bọn đó đáng chết từ lâu, tại sao người cầu tình cho chúng ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Một con người làm một việc quấy, cố nhiên là phải chịu hình phạt rồi. Nhưng, những người đó chịu phạt đã quá đủ, họ đã thọ tội sống trong Ác Nhân Cốc suốt hai mươi năm. Họ biến thành những con vật đáng thương hại. Họ hiện tại chỉ là đám ký sinh trùng, không hơn không kém. Họ nơm nớp lo sợ, ngày cũng như đêm, nay trốn chui, mai trốn nhủi, họ như chó chạy hoang, thử hỏi họ đâu lòng nào mà hại người được nữa ?

Lý Đại Chủy thảm than:

- Mắng phải lắm ! Hiện tại người mắng bọn ta. Có điều, người mắng còn nhẹ quá !

Bọn ta còn kém xa đám chó hoang.

Yến Nam Thiên thốt:

- Non song dễ đổi dòi, bần tánh con người khó cải sửa. Làm sao người biết là chúng sẽ không còn hại người nữa chứ ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Trước khi họ vào ẩn tránh trong Ác Nhân Cốc, họ có thu thập và tàng trữ một số bạc vàng châu báu. Rồi vì số báu vật đó, họ suýt mất mạng. Đại thúc nghĩ, nếu họ còn dũng khí, thì họ đã phân nhau đi

khấp bốn phương trời, đánh cướp, tích tụ một số châu ngọc khác để dưỡng già ! Tại sao họ không dám làm lại cái việc mà năm xưa họ hăng hái làm ! Như vậy, đủ biết cái mặt của họ lạnh rồi ! Họ chỉ còn là những kẻ tham tài, nuôi tiếc số tài vật đã mất, chứ đâu còn hùng phong tráng chí của lúc đương thời ! Họ có sống cũng cảm như đã chết. Đại thúc hà tất không dung tha cho họ sống sót nốt mấy năm thừa, cho trọn tuổi đời ?

Lý Đại Chủy rớm lệ, thảm than:

- Tiểu Linh Ngư ! Bọn ta hiểu lầm con người của ngươi ! Nếu ai ai cũng biết được là ngươi sẵn sàng cầu tình cho họ như vậy, thì tất cả đâu có đi đến chỗ kết thúc quá bi thảm !

Họ vừa nói chuyện vừa đi vào.

Chợt Tiểu Linh Ngư kêu lên thất thanh:

- Lý Đại thúc ! Làm sao Đại thúc ra nông nỗi này ?

Lý Đại Chủy cười thảm:

- Cái đó gọi là Thiện ác đáo đầu chung hữu báo, hành hung tác ác thì gặp ác gặp hung !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Còn những người kia đâu ?

Lý Đại Chủy thở dài:

- Chết hết rồi ! Chết hết !

Tiểu Linh Ngư kinh ngạc:

- Ai giết họ ?

Lý Đại Chủy cười khổ:

- Họ tự giết họ, chứ còn ai giết được họ ?

Y lại thở dài, tiếp:

- YẾN ĐẠI HIỆP ! BẠN TẠI HẠ CÓ TỘI LỚN VỚI ĐẠI HIỆP ! HÃY GIẾT TẠI HẠ ĐI, ĐẠI HIỆP !

Vừa thấy y, YẾN NAM THIÊN nổi giận, song bây giờ thì cảm thương cho y quá. Lão thở dài, không nói gì.

LÝ ĐẠI CHỦY TIẾP:

- TẠI HẠ BIẾT, MẪU NGƯỜI NHƯ BẠN TẠI HẠ, KHÔNG ĐÁNG CHO ĐẠI HIỆP HẠ THỬ. NHƯNG MỘT NGƯỜI CÒN SỐNG SÓT MÀ CỪU NHÂN TRÔNG THẤY LẠI THƯƠNG HẠI, CHẴNG ĐÁNG GIẾT THÌ NGƯỜI ĐÓ CÓ Ý TƯ GÌ MÀ SỐNG SÓT NỮA CHỨ ?

BỔNG, Y BẬT CƯỜI HA HẢ, TIẾP LUÔN:

- CŨNG MAY, TẠI HẠ KHÔNG CÒN SỐNG ĐƯỢC BAO LÂU NỮA, ĐÓ LÀ MỘT CÁI MAY ! CHỨ NẾU KHÔNG, THÌ CHẮC TẠI HẠ ĐẠP VỠ BỌNG ĐÁI CHO NƯỚC TIỂU TRÀN RA MÀ CHẾT NGỘP !

YẾN NAM THIÊN THỞ RA, RỒI GIỤC:

- ĐI THÔI !

TIỂU LINH NGƯ ĐÁP:

- BÂY GIỜ THÌ TÔI KHÔNG ĐI ĐƯỢC !

YẾN NAM THIÊN CAU MÀY:

- NGƯỜI CÒN CHỜ CÁI GÌ NỮA ?

TIỂU LINH NGƯ CÚI ĐẦU:

- LÚC TÔI CÒN NHỎ LÝ ĐẠI CHỦY ĐỐI XỬ VỚI TÔI RẤT TỐT. BÂY GIỜ ÔNG ẤY LÂM VÀO TÌNH TRẠNG ĐÓ, TÔI NỖ NÀO ĐỂ ÔNG ẤY Ở LẠI ĐÂY MỘT MÌNH MÀ CHỜ CHẾT !

Lý Đại Chủy cao giọng:

- Ta không cần người thương hại ta ! Người không nên báo đáp ơn ta, bởi ta chẳng có làm gì đáng gọi là ơn đối với người. Ta nuôi dưỡng người lớn khôn, bắt quá chỉ muốn người ra đời, hãm hại thiên hạ vậy thôi !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Vô luận các vị làm gì, tôi chỉ biết là các vị đã nuôi dưỡng tôi đến trưởng thành.

Vô luận thế nào, các vị và tôi vẫn có ân tình với nhau ! Tôi không thể quên ân tình đó ?

Hồi 123

Cách Một Đường Tơ

Lý Đại Chủy thờ dài, lẩm nhẩm:

- Ân tình ! ... Ân tình ! Một đứa bé con do Thập Đại Ác Nhân nuôi dưỡng đến trưởng thành, miệng luôn luôn nói đến ân tình ! Đó là một sự lạ ! Xem ra, Thập Đại Ác Nhân phải đổi nghề nghiệp làm ăn ! Nếu tất cả đều còn sống, thì nên rủ nhau đi làm cái nghề nuôi trẻ !

Một người cười lên, giọng trong trẻo.

Chính người đó với giọng trong trẻo tiếp nối:

- Đúng vậy ! Nếu trong tương lai, ta sanh con, thì nhất định là phải mời các người nuôi trẻ !

Người đó là Tô Anh, nàng âm thầm đi theo sau Tiểu Linh Ngư.

Bây giờ nàng mới lên tiếng, Lý Đại Chủy trừng mắt:

- Người có con ? Người lấy ai mà sanh con chứ ?

Tô Anh nhìn thoáng qua Tiểu Linh Ngư đáp:

- Hiện tại thì chưa lấy ai, trong tương lai chắc chắn là có !

Lý Đại Chủy cười lớn:

- Cô bé khá lẩm ! Không ngờ con cá nhỏ đó lại cũng có ngày cắn phải câu ! Xem ra, người quả có tài câu cá !

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

- Cái tài dụ hoặc người của nàng kể ra cũng có hạng lẩm !

Tô Anh điềm nhiên:

- Ta không dụ hoặc ai cả ! Ta chỉ biết ngoan ngoãn vâng lời thôi, người nói sao ta nghe làm vậy, không hề cãi ! Sau này mà ta có sanh con, thì chính người là cha của đứa bé đó.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Gặp người là ta cảm như đầu độc cuộc đời ! Từ ngày gặp người đến nay, ta chỉ muốn đi châu Diêm Vương thôi !

Yến Nam Thiên chột thốt:

- Có thọ Ơn, tất phải báo, vậy người cứ ở lại đây !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Còn lão nhân gia ?

Yến Nam Thiên đáp:

- Ta lên đỉnh núi. Có lẽ họ đã tìm được Hoa Vô Khuyết rồi. Người nên thu xếp việc của người chóng một chút, ta chờ người trên đó.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Lão nhân gia yên trí ! Tôi đã đáp ứng lão nhân gia rồi, là phải có mặt tại đó.

Yến Nam Thiên gật đầu:

- Thôi, ta đi !

Lý Đại Chủy nhìn theo bóng Yến Nam Thiên, tặc lưỡi, thốt:

- Con người đó quả thật là một trang hảo hán !

Tô Anh mỉm cười:

- Chứ các hạ không là một trang nam tử hán sao ?

Lý Đại Chủy cau mày:

- Tại hạ là một nam tử hán thì trên đời này còn ai là bại hoại nữa đâu !

Tô Anh giải thích:

- Nếu các hạ không có cái thị hiếu lạ lùng thì rất có thể các hạ là bằng hữu của Yến đại hiệp !

Lý Đại Chủy nhếch nụ cười khở.

Thị hiếu lạ lùng ! Ăn thịt người !

Tiểu Linh Ngư không muốn cho Tô Anh gọi lại những gì thuộc về dĩ vãng của Lý Đại Chủy, vội bảo:

- Nếu người có lòng ngưỡng phục Lý Đại Chủy, thì hãy chữa trị cho người lành bệnh đi !

Lý Đại Chủy thở dài:

- Chữa trị cho ta ?

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Đại thúc không muốn ?

Lý Đại Chủy lắc đầu:

- Đừng làm chuyện vô ích ! Ta cũng biết sợ chết như ai ! Ta cũng ham sống như ai ! Nếu thấy rằng còn có cách cứu chữa, thì ta đã van cầu rồi, đâu đợi vị cô nương đó tình nguyện tiếp trợ !

Tô Anh dụ giọng:

- Dù sao các hạ cũng nên để cho tôi xem qua thương thế !

Lý Đại Chủy lắc đầu:

- Xem mà làm gì, tại hạ không tự biết mình hay sao chứ ?

Day qua Tiểu Linh Ngư, y tiếp:

- Nếu người muốn làm một cái gì cho ta trong phút cuối của đời ta, thì hãy tìm cái chi cho ta ăn, ăn no rồi, ta sẽ ra đi vĩnh viễn !

Tiểu Linh Ngư giật mình.

Một phút sau chàng thốt:

- Quanh vùng này, tìm được thịt người đâu phải dễ ? Xin đại thúc tạm dùng một miếng thịt đùi của tôi đây !

Lý Đại Chủy trừng mắt:

- Thịt người ? Ai bảo là ta ăn thịt người ?

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Thế ... đại thúc không ăn thịt người ?

Lý Đại Chủy cười vang:

- Giả như thịt người là món ngon nhất trên đời thì ăn mãi trong mấy mươi năm qua, ta cũng chán ngán !

Đoạn, y nôn oẹ lên mấy tiếng, rồi tiếp:

- Nói thực đấy, bây giờ thấy thịt người, tưởng đến thịt người, là ta phải mửa khan mà chết luôn !

Tiểu Linh Ngư sửng sờ.

Lý Đại Chủy tiếp:

- Người tưởng ta thích ăn thịt người à ? Cho người biết, sở dĩ ta ăn loại thịt đó, là để dọa cho đồng loại sợ ta mà thôi !

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Dọa thiên hạ ?

Lý Đại Chủy gật đầu:

- Người có biết là bọn Đồ Kiền Kiền, Cáp Cáp Nhi đối với ta có ba phần khiếp sợ chẳng ? Họ sợ là phải có lý do chứ, đúng vậy không ? Lý do, không có gì khác hơn là ta ăn thịt người ! Ai ăn được thịt người là đồng loại phải ngán sợ !

Tiểu Linh Ngư gãi đầu, dờ khóc dờ cười.

Lý Đại Chủy thở dài, tiếp:

- Một con người sanh ra trên đời, sao gọi rằng ác ? Sao gọi rằng thiện ? Ác và thiện cách nhau một đường tơ, chỉ một ý niệm chớp nhoáng thôi, là đường tơ đó mất, vượt qua đường tơ rồi là không bao giờ quay đầu trở lại được ! Dù muốn quay, cũng không còn kịp nữa !

Rồi y hỏi:

- Người có đoán được tại sao ta trở thành một quái nhân, và được liệt vào hàng ngũ Thập Đại Ác Nhân chẳng ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Chịu thôi ! Tôi không thể đoán nổi !

Lý Đại Chủy mơ màng nhìn ra xa xăm, thần sắc ảm đạm vô cùng.

Lâu lắm, y từ từ thốt:

- Ta từ nhỏ, rất thích ăn của lạ, cái gì thiên hạ ăn là ta có ăn, ta ăn cả những cái mà chẳng ai dám ăn. Do đó, cái món mà người đời chưa bao giờ ăn, món thịt người đó, ta lại sanh tâm muốn ăn, thử xem tư vị của nó như thế nào.

Y cười mấy tiếng, rồi tiếp:

- Ta không có ý tưởng đó còn khá, ta càng tưởng càng hiếu kỳ. Có một hôm, ta giết một người, giết xong, nhìn xác chết, tính hiếu kỳ

phát động mạnh, ta lóc một miếng thịt nơi xác chết, nướng mà ăn thử. Mùi vị của nó không có gì đặc biệt cả, có mềm hơn thịt ngựa, nhưng chua hơn thịt ngựa. Cần phải thêm gừng và hành vào thật nhiều mới ăn được !

Tiểu Linh Ngự hỏi:

- Thịt người không ngon, sao đại thúc muốn ăn ?

Lý Đại Chủy tiếp:

- Trong lúc ta ăn thử, có một người bắt gặp. Người đó lại là kẻ tử đối đầu của ta, võ công của y rất cao, nếu song phương giao thủ, ta cầm chắc thảm bại trong tay.

Nhưng thấy ta ăn thịt người, y sợ quá, biến sắc mặt, quay mình chạy đi. Từ đó về sau, gặp ta ở đâu là y bỏ ngay nơi đó, chạy chết. Nói chi là y tìm ta !

Dừng một chút y tiếp:

- Ta thức ngộ ra, muốn cho thiên hạ sợ, ta phải ăn thịt người. Do đó, ta thích ăn thịt người. Ăn để cho người đời sợ.

Tiểu Linh Ngự hỏi:

- Nói một cách khác, là đại thúc thích được người ta sợ ?

Lý Đại Chủy thở dài:

- Người có nhiều hạng, mỗi hạng có một sở thích riêng. Có kẻ thích làm vui thiên hạ, có kẻ thích trêu phá cho đồng loại ghét, còn ta, ta thích được thiên hạ sợ.

Y cười, tiếp:

- Được người ta sợ, kẻ ra cũng là một cái thú ! Do đó ta không còn cảm thấy thịt người chua nữa.

Tiểu Linh Ngự ngẩn ngơ !

Chàng chỉ biết cười khở, hết cười rồi thở ra, thở ra rồi lại cười.

Chàng muốn hỏi:

- Nhưng mà, tại sao đại thúc lại ăn cả thịt vợ ?

Nhưng chàng không hỏi, sợ chạm đến niềm thương tâm của Lý Đại Chủ.

Lý Đại Chủ tiếp:

- Trong bao nhiêu năm nay, ta cứ len lén ăn thịt thú và cá, không dám cho người ta thấy. Cũng như hòa thượng len ăn mặn. Ta chỉ muốn cho người đời đình ninh là ta sống bằng thịt người. Có vậy, người đời mãi mãi khiếp sợ ta ! Chứ thật sự ta có thích ăn thịt người đâu !

Y cười lớn, tiếp:

- Nhưng hiện tại thì ta không cần len lút mà ăn nữa. Ta sắp chết, đâu còn cần ai phải sợ ta nữa !

oo Tiểu Linh Ngư đưa Lý Đại Chủ vào thị trấn gần đó, thuê phòng cho y nghỉ, mua thịt cho y ăn.

Chàng kéo Tô Anh ra ngoài hỏi:

- Người có soát qua tình trạng của Lý đại thúc chứ ?

Tô Anh thở dài:

- Nặng lắm ! Xương và gân đứt gãy mười chỗ, ngoài ra còn thêm năm vết thương nữa. Nếu y không có sức khỏe dồi dào, thì đã chết rồi !

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Người có cách cứu chữa chăng ?

Tô Anh gật đầu:

- Nếu y chịu nghe lời ta mà tịnh dưỡng trong ít lâu, thì thương thể sẽ lành. Chỉ sợ ...

Nàng tiếp nói với giọng trầm buồn:

- Y không muốn sống nữa, dù ta có tài thánh cũng không làm sao được !

Vừa lúc đó, nơi góc tường, một bóng người thập thò. Bóng đó chốc chốc lại nhìn về Tiểu Linh Ngư và Tô Anh.

Tiểu Linh Ngư đã phát hiện ra bóng đó rồi.

Chàng từ từ thốt:

- Lý Đại Chủ đối với ta rất tốt, bây giờ thân thể đó, mà ta không làm gì được cho người ! Ta căm hận vô cùng. Ta phải tìm một đầu người mà trút niềm hận lên đó. May thay, bỗng dưng lại có người mang đầu đến cho ta !

Lập tức, chàng phi thân về góc tường.

Bóng đó kinh hãi, song không có ý đào tẩu, trái lại nghiêng mình, cười thốt:

- Ngư huynh là kiệt nhân, tất được trời phù hộ, nên gặp bất cứ tai nạn gì cũng vượt qua được cả. Bây giờ, trông thấy hiền canng lệ được an toàn, tại hạ vô cùng cao hứng !

Tiểu Linh Ngư gạt ngang:

- Đừng tán tụng, ta chán lắm ! Ta hỏi ngươi, ngươi đã có mặt tại đây, thế Thiết Cô Nương ở đâu ?

Người đó chính là Hồ Dục Sư.

Y giật mình, ấp úng:

- Tại hạ ... không hiểu !

Tiểu Linh Ngư hét:

- Người và nàng ấy cùng thoát đi một lượt, người không hiểu thì còn ai hiểu ?

Hồ Dược Sư cười vuốt:

- Có lẽ ... nàng ... ở quanh vùng này ! Có điều ... có điều ... Tiểu Linh Ngư chụp áo y quát:

- Người muốn giở trò gì với ta ? Cho người biết:

Đừng hòng đóng kịch trước mặt ta !

Tô Anh khuyên:

- Người cứ nói thật đi ! Hắn không làm chi người đâu mà phải dẫu !

Hồ Dược Sư trầm ngâm một chút:

- Nàng ấy bảo tại hạ tìm cách cầm chân hai vị trong một thời gian ngắn !

Tiểu Linh Ngư trở mắt:

- Cầm chân bọn ta ?

Hồ Dược Sư gật đầu:

- Phải !

Tiểu Linh Ngư nạt:

- Đừng bịa chuyện ! Nàng làm gì sai khiến người được chứ ?

Tô Anh mỉm cười:

- Hai người đã trở nên thân mật với nhau rồi phải không ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Người cho rằng Thiết Bình Cô đã rọi mắt xanh đến con thỏ này rồi phải không ?

Tô Anh gật đầu:

- Chín phần mười phải ! Còn một phần thì do vị nhân huynh này xác nhận !

Tiểu Linh Ngư day qua Hồ Dược Sư hỏi:

- Sao ?

Hồ Dược Sư cúi đầu, mặt bừng đỏ.

Tiểu Linh Ngư bật cười:

- Tiểu tử có bản lĩnh đó ! Nhưng làm sao Thiết Bình Cô bảo người cầm chân bọn ta ?

Tô Anh đáp thay Hồ Dược Sư:

- Vợ của Lý đại thúc họ Thiết, Thiết cô nương cũng mang họ đó !

Tiểu Linh Ngư nhảy dựng lên !

Chàng nhớ lại, trước kia nghe nhắc đến Lý Đại Chủ, Thiết Bình Cô có giết mình.

Rồi nàng còn hỏi cặn kẽ đường đi nước bước vào Ác Nhân Cốc !

Nàng muốn vào đó chẳng ? Vào để tìm Lý Đại Chủ chẳng ?

Tiểu Linh Ngư buông ngay Hồ Dược Sư chạy bay vào phòng.

oo Chưa vào trong, chàng đã nghe tiếng khóc của Thiết Bình Cô.

Lý Đại Chủ ngồi bất động trên ghế, mặt lộ vẻ thống khổ. Thiết Bình Cô ở bên cạnh y, tay cầm đao, song lỏng ngón, đao chực rơi xuống

nên.

Tiểu Linh Ngư giật mình, kêu lên thất thanh:

- Việc gì thế hở Thiết cô nương ? Chẳng lẽ Thiết cô nương quen biết Lý đại thúc ?

Thiết Bình Cô khóc nhòe, không đáp:

Lý Đại Chủy cười thảm, thốt:

- Lúc nó quen biết với ta, chỉ sợ người chưa ra đời !

Tiểu Linh Ngư lại kêu lên:

- A ? Chẳng lẽ Thiết cô nương là ... là ... Chàng nhìn Lý Đại Chủy, rồi nhìn Thiết Bình Cô, không nói thêm được tiếng nào.

Bởi cái điều chàng muốn nói ra, chính chàng cũng không tin được.

Lý Đại Chủy thở dài, cất giọng trầm buồn, tiếp:

- Nó là con gái của ta !

Tiểu Linh Ngư sững sờ.

Chàng muốn hỏi:

- Thế chẳng phải là đại thúc đã ăn thịt cả vợ lẫn con sao ?

Nhưng, trong tình cảnh này, làm sao chàng hỏi được một câu như vậy ?

Lý Đại Chủy đoán được tâm ý của chàng, lại thở dài, rồi tiếp:

- Người trong thiên hạ khắp nơi đều cho rằng Lý Đại Chủy đã ăn thịt cả vợ lẫn con. Hai mươi năm nay ta không phủ nhận, cho đến giờ đây, ta không thể không đem sự tình nói rõ ra một lần, nếu ta còn giữ kín nữa thì chết đi ta làm sao cam tâm ?

Trong khẩu khí của y có ý niềm bi phẫn cực độ, mừng tượng là y thọ nhận một điều oan uổng phi thường, y nhẫn chịu mãi đến ngày nay.

Tô Anh nhẹ khép cửa lại, rót một chén trà, mang đến cho Lý Đại Chủ.

Lý Đại Chủ tiếp:

- Thiết lão anh hùng là bậc ái tài như mạng, đem con gái gả cho ta, hy vọng ta vì cuộc nhân duyên đó mà cải sửa tâm tánh. Ta hết sức cảm kích hảo ý của lão nhân gia.

Nhưng ... Y nghiêng răng, rồi tiếp:

- Nhưng, người con gái của lão nhân gia lại oán hận ta thấu xương, cho rằng ta làm nhục nàng. Nàng âm thầm liên lạc bất chánh với người sư đệ ... Tiểu Linh Ngự nhớ đến tình hình cái chết thảm của Thiết Vô Song, cảm hận thốt:

- Đúng đấy ! Thiết Vô Song quả có cái đức cái tài như thế, xong lại không có cái trí độ người, cho nên lão nhân gia thu đồ đệ một cách bừa bãi, thành ra trong hàng môn nhân có rất nhiều tay bại hoại.

Lý Đại Chủ tiếp:

- Biết được việc đó rồi, ta vừa buồn vừa hận, nhưng nghĩ đến ân tình của Thiết lão anh hùng, ta cố ỉn nhẫn, mong mỗi nàng ăn năn, chừa cải lỗi lầm. Ta chỉ cần nàng chấm dứt sự liên hệ bất minh chánh đó với sư đệ nàng, là ta sẵn sàng tha thứ, bỏ qua cho, không hề tiết lộ ra với bất kỳ ai.

Giọng y bắt đầu rung rung, y nghiêng răng mấy lượt, rồi tiếp:

- Ngờ đâu, nàng chẳng những không nghe lời phải của ta, mà lại còn mắng nặng ta lắm lời, bảo rằng ta đừng có chen vào việc riêng tư của nàng. Trong cơn tức giận, ta giết ngay nàng, thịt nàng thì ta ăn để thỏa mãn niềm hận.

Tô Anh xúc động, hỏi:

- Sự tình phức tạp như vậy, sao lão nhân gia lại im hơi lặng tiếng ?

Lý Đại Chủy đáp:

- Vì thể diện của Thiết lão anh hùng, vì thể diện của ta luôn.

Y cười thảm tiếp:

- Các người nghĩ nếu có lời truyền thuyết bên ngoài, là vợ của Lý Đại Chủy thông gian với sư đệ, thì ta làm sao sống nổi ! Cho nên, thà rằng ta để cho người đời thống hận, chứ không chịu bị ai sỉ tiếu !

Tô Anh cúi đầu, thàn nhận y có lý.

Lý Đại Chủy tiếp:

- Giết vợ rồi, ta biết là trên giang hồ không còn đất cho ta dung thân. Thiết Vô Song chẳng bao giờ buông tha ta được. Do đó, ta vào Ác Nhân Cốc ! Có điều ... Dừng lại thở dài, y tiếp luôn:

- Ta không muốn con gái ta lớn lên trong khung cảnh cũ, nên gửi gắm nó nơi một người bạn.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Đại thúc giao Thiết cô nương cho ai dưỡng nuôi ?

Lý Đại Chủy cảm hận:

- Ta cứ tưởng, người đó là một bạn tốt, không ngờ ta làm !

Thiết Bình Cô kể lể:

- Vợ chồng y ngày đêm mắng nhiếc, hành hạ tôi, ngoài ra còn sỉ vả luôn đến cả lão nhân gia ! Tôi không chịu nổi phải trốn đi !

Lý Đại Chủy tiếp:

- Người nương thân trong Di Hoa Cung cũng được, kể ra cũng là một

đại hạnh trong bất hạnh !

Thiết Bình Cô khóc sụt sướt:

- Sau lại, tôi nghe người ta nói là Lý ... Lý ... Tô Anh dịu giọng thốt chặn:

- Cô nương nghe người ta nói đến việc cũ của Lý đại thúc rồi cho rằng Lý đại thúc ăn thịt mẹ lẫn chị hay em chi đó, còn cô nương thì cũng bị Lý đại thúc bỏ rơi, không nuôi dưỡng, nên sanh hận ... Thiết Bình Cô nức nở, không thốt được thành lời.

Lý Đại Chủy tiếp:

- Nhân đó, ngày nay nó tìm ta định giết ta. Ta không trách nó, chỉ vì nó ... nó ... Chính y cũng rơi lệ.

Tiểu Linh Ngư chọt cất cao giọng:

- Ngày nay cha con đoàn tụ, việc nhảm lẫn đã được giải bày rồi thì tất cả nên cao hứng mới phải, chứ sao lại đua nhau mà khóc rầm rứt như thế ?

Lý Đại Chủy vỗ tay xuống bàn, kêu la:

- Tiểu Linh Ngư nói phải đó ! Hôm nay chúng ta phải vui vẻ lên, không ai được khóc nữa !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nhất định là vậy rồi.

Hồ Dục Sư đứng tại một góc, từ đầu đến cuối, không nói tiếng nào.

Lúc đó y bước tới, rút khăn tay, định lau lệ cho Thiết Bình Cô.

Lý Đại Chủy nhìn y, rồi nhìn con, hỏi:

- Vị đó là ... Hồ Dục Sư then đổ mặt, ấp úng:

- Văn bồi ... là ... Hồ Dượng Sư !

Lý Đại Chủy lằm nhảm:

- Hồ Dượng Sư ? Có phải là Dào Dượng Sư trong Thập Nhị Quái Kiệt chẳng ?

Hồ Dượng Sư đáp:

- Chính văn bồi !

Lý Đại Chủy cười lớn:

- Không ngờ Thập Nhị Quái Kiệt là văn bồi của ta ! Xem ra, sanh con gái đẹp kể cũng có lợi !

Thiết Bình Cô cảm thấy thẹn, trừng mắt nhìn Hồ Dượng Sư. Hồ Dượng Sư lằm lét lui về chỗ cũ.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười, hỏi:

- Sao người không bước tới, làm lễ mừng nhạc phụ ?

Hồ Dượng Sư dợm bước, song bắt gặp ánh mắt của Thiết Bình Cô, lại đứng yên.

Lý Đại Chủy cười vang, thốt:

- Ngày nay là ngày vui nhất của ta, cũng nhắm mắt được rồi.

Y nói năng nhiều, khóc cười cũng nhiều, làm chấn động thương thế, nên không còn chịu nổi nữa, hơi thở yếu dần dần ... Thiết Bình Cô và Hồ Dượng Sư hộ tống di thể của Lý Đại Chủy về quê.

Trước khi đi nàng muốn hỏi gì nơi Tiểu Linh Ngư, song lại thôi.

Tiểu Linh Ngư biết, nàng muốn hỏi về Giang Ngọc Lang, song nàng không hỏi, điều đó có nghĩa là nàng dứt khoát ân tình với Giang Ngọc Lang rồi.

Hồ Dược Sư cũng muốn hỏi gì đó, lại nín luôn, Tiểu Linh Ngư biết, y muốn hỏi về Bạch phu nhân, song y nín lặng, có nghĩa là y không còn tha thiết đến Bạch phu nhân nữa !

Như vậy là xong !

Họ đi rồi, Tiểu Linh Ngư thở dài.

Tô Anh hỏi:

- Người đang nhớ đến cuộc giao đấu với Hoa Vô Khuyết ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu.

Tô Anh nói tiếp:

- Người muốn kéo dài thời gian ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu.

Tô Anh hỏi:

- Có cách gì chăng ?

Tiểu Linh Ngư quả quyết:

- Hiện tại chưa có, nhưng rồi sẽ có !

Tô Anh thở dài:

- Vô ích ! Dù là người có cách tuyệt diệu !

Tiểu Linh Ngư hử một tiếng:

- Tại sao ?

Tô Anh giải thích:

- Di Hoa Cung Chủ không bao giờ buông tha như các lần trước. Đành rằng trong sơn động, hai bà có đối thái độ đối với người, song

ra ngoài rồi họ trở lại cứng rắn như thường.

Tiểu Linh Ngư cảm hận:

- Người cho rằng qua cầu rồi, họ phá hủy cầu ?

Tô Anh tiếp:

- Đúng vậy ! Người khó tránh được một cuộc giao thủ với Hoa Vô Khuyết ! Trừ ra ... Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Trừ ra cái gì ?

- Trừ ra chúng ta tìm một nơi nào đó, thật xa xôi, hoang vắng, không có bóng người.

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một chút:

- Không được ! Ta không thể đào tẩu. Thà chết, hơn là đào tẩu. Huống chi, ta đã đáp ứng với Yến đại thúc rồi !

Tô Anh thở dài:

- Ta cũng hiểu, chẳng bao giờ người chịu đào tẩu. Nhưng với cuộc chiến này, người và Hoa Vô Khuyết, phải có một sống một chết ! Phải không ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Cái thế phải vậy rồi ! Bắt buộc phải có một người chết sự tình mới giải quyết !

Tô Anh hỏi:

- Như vậy, chẳng lẽ người phải giết hấn ? Không giết hấn, tức nhiên người chấp nhận cái chết ? Chẳng lẽ người chịu chết, cho hấn sống ?

Tiểu Linh Ngư nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Tô Anh tiếp luôn:

- Ta còn hiểu, trong cuộc chiến này, võ công không định phân thắng bại ! Mà chính là cái tâm định phân thắng bại. Ai nỡ nhẫn tâm sát hại đối phương, là người đó thắng !

Bỗng, nàng nắm tay Tiểu Linh Ngư, run giọng tiếp:

- Ta chỉ yêu cầu người một việc thôi !

Hồi 124

Chết Sống Đều Khó

Tiểu Linh Ngư mỉm cười hỏi:

- Người yêu cầu ta lấy người làm vợ ?

Tô Anh cắn môi:

- Ta yêu cầu người đừng để cho Hoa Vô Khuyết giết chết người. Vô luận làm sao, người cũng phải sống !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Nếu ta không thể không chết ?

Tô Anh run người:

- Nếu người phải chết, ta sẽ chết theo người !

Nàng để hai hàng lệ chảy dài theo má.

Rồi qua màn lệ, nàng nhìn Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nhưng, ta đâu có muốn chết ! Ta muốn hai chúng ta cùng sống, sống đủ trăm năm, đủ ngàn năm, chúng ta sống trong niềm vui vô tận !

Tiểu Linh Ngư nhìn nàng, ánh mắt trù mền.

Tô Anh tiếp:

- Chỉ cần người sống được thôi, vô luận phải làm gì, ta cũng sẵn sàng làm !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Nếu ta bảo người chết ?

Tô Anh đáp nhanh:

- Chết mà cứu được người, ta chết liền !

Tiểu Linh Ngư ôm nàng vào lòng, cất giọng ấm dịu:

- Người yên trí ! Chúng ta không chết đâu ! Chúng ta còn sống, sẽ sống lâu dài !

Nhìn ra ngoài trời, hấn vụt cười khan, tiếp:

- Ít nhất, chúng ta cũng còn được một ngày sống vui. Tại sao chúng ta nghĩ đến cái chết ?

Một ngày vui tuy ngắn, nhưng cũng quá đủ cho cả hai, khi họ thật lòng yêu nhau.

Họ có thể tạm quên những điều bi ai thống khổ.

Đêm xuống lâu rồi.

Khắp bốn bề là núi non, đêm núi vô cùng tịch mịch. Giữa chốn tịch mịch bao la, một ngôi cổ miếu sẽ là một địa điểm lý tưởng cho những kẻ lỡ độ đường.

Nhưng đối với Hoa Vô Khuyết, cái tịch mịch là điều khó chịu nhất, ít ra cũng trong hiện tại !

Mường tượng có nhiều người đều dừng chân lại nơi này, những người đó là Thiết Chiến và nhóm bằng hữu, là chị em Mộ Dung, lẫn cả mấy vị trượng phu, và Di Hoa Cung Chủ ...

Song tại sao hấn chẳng nghe thanh âm của các người đó !

Kỳ quái thật !

Bây giờ, hấn mơ vọng có được một người bầu bạn với hấn trong cảnh này !

Nhưng, hấn biết tìm ai ? Mà tìm ở đâu ? Không có ai, thì hấn làm sao thổ lộ bao nhiêu nỗi niềm chất chứa trong tâm.

Gió quét qua lớp giấy bồi cho cửa sổ, vi vu như tiếng khóc than.

Hấn ngồi tại đó, mơ tưởng đến cái gì ?

Thiết Tâm Nam ? Tiểu Linh Ngự ? Vô luận hấn tưởng đến ai, hấn cũng đau khổ cả.

Trong miếu không đèn. Trên bàn có một chiếc bình còn lựng rượu.

Hấn thở dài, định lấy bình rượu uống.

Vừa lúc đó cửa miếu mở ra, một bóng người nhỏ thó tiến vào.

Người đó là Thiết Tâm Nam !

Mặt nàng trắng nhợt, nhưng đôi mắt sáng đáng sợ, phảng phất có ngọn lửa thiêu đốt bên trong.

Tay nàng run run, phảng phất nàng đang lúc khẩn trương tột độ.

Tại sao ?

Chẳng lẽ nàng quyết tâm làm một việc đáng sợ !

Hoa Vô Khuyết kinh hãi, nhìn nàng, lâu lắm hấn không thốt ra được tiếng nào.

Thiết Tâm Nam khép cánh cửa, nhìn hấn, cũng chẳng nói tiếng nào.

Qua một lúc, Hoa Vô Khuyết cất tiếng trước:

- Người ... có việc gì chẳng ?

Thiết Tâm Nam lắc đầu.

Hoa Vô Khuyết tiếp luôn:

- Người ... người không nên đến đây !

Thiết Tâm Nam gật đầu.

Chùng như bị ánh mắt của nàng gây khiếp hãi, Hoa Vô Khuyết không nói được gì thêm. Hắn đang cầm bình rượu, đặt bình rượu xuống, nâng chén lên, quên là hắn chưa rót rượu vào chén.

Thiết Tâm Nam thốt:

- Ta vốn hy vọng xem người như một vị huynh trưởng, hiện tại thì ta biết là ta làm !

Ta nhận ra thứ tình cảm của ta dành cho người, chẳng phải là thứ tình cảm giữa muội và huynh ! Thế thì hà tất chúng ta lại lừa dối nhau, chúng ta lừa dối cả lòng mình ?

Câu đó, nàng tự thốt với nàng chẳng biết bao nhiêu lần, nhưng nàng chưa quyết tâm nói với Hoa Vô Khuyết.

Bây giờ thì nàng quyết nói, không còn do dự, đắn đo nữa.

Nghe nàng nói lên câu đó Hoa Vô Khuyết rụng rời tay chân. Chén rượu rơi xuống bàn, chén không rượu, thì kêu một tiếng cạch.

Nằm mộng hắn cũng không tưởng là Thiết Tâm Nam có thể nói được một câu như thế trước mặt hắn, dù rằng hắn biết nàng có ý tình với hắn từ lâu, một loại tình ý mà hắn ôm ấp qua bao nhiêu ngày tháng.

Nhưng, điều bí mật của nhau, dù người này biết người kia có cái bí mật tương đồng, vĩnh viễn họ không hề thổ lộ cho nhau biết. Mãi đến khi chết đi, họ mang luôn theo xuống suối vàng, họ không hề bày tỏ.

Bây giờ thì một bên nói cho bên kia nghe rồi.

Thiết Tâm Nam nhìn Hoa Vô Khuyết, một lúc lại cất giọng u buồn tiếp:

- Ta biết, tình cảm của người dành cho ta, cũng chẳng phải là thứ tình cảm huynh muội ! Phải vậy không ?

Đôi mắt vốn sáng lạ thường, bây giờ lại sáng hơn lên, ánh sáng đó soi rọi thấu tâm can con người.

Con người đối diện với nàng hiện tại !

Hoa Vô Khuyết muốn tránh ánh mắt đó, cũng không phương tránh được.

Hắn cúi đầu, ấp úng:

- Nhưng ta, ta ...

Thiết Tâm Nam hỏi:

- Không phải ? Hay là người không dám nói ?

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Có lẽ ta không thể nói !

Thiết Tâm Nam gằn giọng:

- Tại sao không thể ? Đã là sớm muộn gì cũng phải nói ra, tại sao không nói sớm ?

Cho đôi đàng khỏi bị thống khổ vầy vò ?

Nàng cắn môi, cắn mạnh đến rớm máu.

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Có những việc, vĩnh viễn không thể nói ra, không nói lại còn dễ chịu hơn nói !

Thiết Tâm Nam nhếch nụ cười thâm:

- Phải ! Ta vốn không tưởng nên nói ra nhưng hiện tại đã đến lúc ta không còn giữ kín được nữa. Chỉ vì, hiện tại ta không nói thì vĩnh viễn sẽ không còn dịp nói nữa !

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Đúng vậy, nên bây giờ không nói thì vĩnh viễn không còn cơ hội để nói !

Thiết Tâm Nam lại đồ lộ.

Nàng hỏi:

- Tại sao người không dám nói ? Chẳng lẽ người cho rằng cái điều đó đê tiện lắm ?

Hoa Vô Khuyết nghe lòng quặn lại từng cơn. Hắn tự trách mình kém dững khí hơn Thiết Tâm Nam, bởi đáng lẽ chính hắn phải nói, thì Thiết Tâm Nam lại nói.

Thiết Tâm Nam tiếp:

- Ta biết, người vì Tiểu Linh Ngư ! Ta biết, chúng ta như vậy là không xứng đáng với hắn, nhưng hiện tại ta minh bạch rồi. Cái điều đó không thể gắng gượng được. Hà huống, ta đâu có nợ hắn mảy may !

Hoa Vô Khuyết buồn thảm gật đầu:

- Người có lý !

Thiết Tâm Nam tiếp:

- Mà người cũng có lý luôn. Cao xanh không hề quy định cho ai nhất định phải yêu ai !

Hoa Vô Khuyết vụt ngẩng đầu lên, nàng phát hiện ra đáy mắt của hắn còn sâu hơn đáy biển. Rồi thân thể hắn từ từ run lên, hắn không còn tự kềm chế nổi nữa.

Thiết Tâm Nam tiếp:

- Ngày mai, người cùng hắn quyết chiến sinh tử với nhau, ta đã suy nghĩ lắm rồi, quyết đem tâm sự của ta thổ lộ cho người biết. Chỉ cần

người hiểu rõ tâm ý của ta, là đủ cho ta, ngoài ra, những gì khác vẫn không quan hệ.

Hoa Vô Khuyết không nén nổi tâm tình, nắm lấy tay nàng, run run giọng thốt:

- Ta ... ta ... hết sức cảm kích người ! Người ! Người ! Người vốn bất tất phải đối xử tốt với ta như thế !

Thiết Tâm Nam bỗng cười tươi, đáp:

- Ta vốn nên đối xử tốt với người, người đừng quên, ta đã thành thân với người rồi, ta đã là vợ người mà !

Hoa Vô Khuyết nhìn nàng, ngây ngất. Bàn tay nàng chạm vào mặt hắn, bàn tay đó mơn trớn đôi má của hắn, với ngay qua, ngay qua, đôi má đó ồm dần, ồm dần ...

Vài hạt lệ rơi xuống bàn tay nàng, đọng lại đó, lóng lánh như kim cương ...

Rồi lệ nát nghiền ra ...

Gió vẫn quét qua mảnh giấy bồi che cửa sổ, gió vẫn vi vu, song không còn giống tiếng khóc than nữa.

Hoa Vô Khuyết và Thiết Tâm Nam bình tĩnh tựa vào nhau, ôm quyện lấy nhau.

Cao xanh tạo nên bóng tối là làm một ân huệ cho đôi tình nhân rủ rỉ lời tâm sự ...

Mảnh giấy bồi che cửa sổ, trắng dần dần.

Đêm đã tàn, ngày bắt đầu trở lại trên trần gian.

Hoa Vô Khuyết thở dài, thốt:

- Trời sáng rồi ! Đêm tàn nhanh quá !

Thiết Tâm Nam cũng thở dài, tiếp nói:

- Nhanh thật !

Trời sáng là cuộc chiến bắt đầu, tuy không ngay bây giờ, song một vài khắc sau đó, nó cũng phải khai diễn.

Trời sáng là đoạn thời gian hạnh phúc của Hoa Vô Khuyết kết thúc ! Hạnh phúc mà suốt hai mươi năm dài hằn nắm trong tay, vừa nắm nói lại vừa thoát đi !

Người ta ao ước chỉ hưởng được một phút giây hạnh phúc thôi ! Nhưng, phút giây đó qua rồi, người ta luyến tiếc, muốn nó dài lâu hơn, muốn nó trở lại !

Được chăng ?

Ánh sáng mang lại nguồn hy vọng cho mọi người, song nói lại kết thúc hạnh phúc của Hoa Vô Khuyết !

Của cả Thiết Tâm Nam !

Thiết Tâm Nam hỏi:

- Người nghĩ, hôm nay hấn đến chăng ?

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Chỉ sợ không thể không đến !

Thiết Tâm Nam thở dài:

- Chắc vậy ! Sự tình sớm muộn gì cũng phải giải quyết, hấn không thể trốn thoát sự an bày của định mệnh, thì trì hoãn mà làm gì ? Ta không dám tưởng đến cục diện sau ngày quyết chiến ra sao ? Không dám tưởng, mà ta cứ muốn biết !

Hoa Vô Khuyết cười thắm:

- Cục diện ra sao ? Thì thái dương lên, có gió về, có mây cuốn, tất cả

đều diễn tiến như mọi ngày ! Có chi cải biến đâu trừ một người vắng mặt vĩnh viễn trên cõi trần, mà cũng có thể có hai người vắng mặt !

Thiết Tâm Nam hỏi:

- Chúng ta làm sao đây ?

Nàng ôm riết Hoa Vô Khuyết vào lòng dịu giọng tiếp:

- Vô luận làm sao, hiện tại chúng ta ở bên nhau, so với hấn, chúng ta còn hạnh phúc hơn. Được sống qua phút giây này, đến bây giờ, chúng ta không còn điều gì đáng hận nữa ! Phải vậy không ?

Hoa Vô Khuyết nghe lòng nhói đau mạnh.

Hấn thở dài, thốt:

- Phải ! Chúng ta hạnh phúc hơn hấn ! Hấn ...

Thiết Tâm Nam tiếp:

- Hiện tại, hấn là con người đáng thương hại, suốt đời hấn, hấn không hề hưởng thụ may mắn may mắn, hấn không cha, không mẹ, không có thân nhân, hấn bị người đời lãnh đạm, bị người đời cười, mắng, hấn chết rồi, chỉ sợ chẳng có mấy ai khóc thương cho hấn ! Bởi, ai ai cũng biết hấn là kẻ xấu xa.

Dần dần, nàng nức nở cơ hồ không còn thốt được đoạn cuối câu.

Hoa Vô Khuyết cười thảm:

- Đích xác hấn sống để mà chịu khổ, mỗi một ngày qua là một nỗi khổ chịu đựng, mỗi một ngày sắp đến là mỗi một khổ chực chờ. Từ tai họa và bất hạnh ra, không có gì khác đến với tầm tay của hấn ! Vinh dự cũng không đến.

Hấn nhìn Thiết Tâm Nam không nói tiếp.

Nếu hấn nói tiếp, thì cái ý của hấn là muốn nói, trong đời Tiểu Linh Ngư chỉ có Thiết Tâm Nam trọn lòng trọn ý yêu hấn, nhưng hiện tại

thì cả đến Thiết Tâm Nam cũng giả từ chàng, mà rẽ lối chia đường.

Hắn lại cúi đầu, để lệ đổ tuông rơi.

Thiết Tâm Nam cũng cúi đầu, hỏi:

- Ta muốn yêu cầu người một điều. Chẳng rõ người đáp ứng hay không ?

Hoa Vô Khuyết gượng cười:

- Có thể nào ta không đáp ứng ?

Thiết Tâm Nam nhìn ra phương trời xa, tiếp:

- Ta cảm thấy, nếu hiện tại hắn chết đi, thì chắc là hắn chết khó nhắm mắt ! Tợ hồ ...

Nàng chợt thu ánh mắt về, nhìn Hoa Vô Khuyết, gằn từng tiếng:

- Ta yêu cầu người đừng giết hắn ! Vô luận thế nào, người cũng đừng giết hắn.

Máu như ngưng chảy trong huyết quản toàn thân Hoa Vô Khuyết.

Hắn định cao giọng thốt:

- Người yêu cầu ta đừng giết hắn ? Chẳng lẽ người không biết là nếu ta không giết hắn, hắn sẽ giết ta ? Người muốn cho hắn sống, chẳng lẽ không thương tiếc gì ta, đành để cho ta chết ?

Nhưng, tưởng là tưởng như vậy, làm sao hắn nói nên lời ? Thà rằng hắn đau lòng, chứ không muốn làm đau lòng ai cả. Huống chi, câu nói đó buông ra, sẽ làm đau lòng người mà hắn yêu !

Hắn cười khổ, đáp:

- Dù người không yêu cầu, ta cũng không giết hắn !

Thiết Tâm Nam nhìn hắn, ánh mắt dịu dàng nhưng có đượm bi hoài

thống khổ, mà cũng ẩn ước một niềm tôn kính.

Nàng không nói gì, chỉ buông gọn:

- Đa tạ người !

Thái dương lên, một buổi bình minh tươi đẹp.

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Hôm nay hẳn là một tốt trời đấy ! Một ngày mà kẻ chán đời nhất cũng không nghĩ đến cái chết !

Tô Anh vẫn co rút bên cạnh chàng. Nàng muốn nói:

- Cho dù là một ngày xấu trời, dù là kẻ chán đời nhất cũng không nghĩ đến cái chết ! Chỉ có những kẻ ngu, kẻ điên mới nghĩ đến cái chết !

Nhưng nàng không muốn đấu mồm đấu mỏ với chàng như mọi hôm nữa.

Dù cho Tiểu Linh Ngư có cho rằng thái dương vuông chứ không tròn, nàng cũng không cãi.

Tiểu Linh Ngư cười tiếp luôn:

- Thực ra, một con người tưởng chết hay tưởng sống, điều đó không liên quan gì đến thời tiết. Giả như, một người vừa đậu trạng nguyên lại cưới được vợ đẹp, thì trời có mưa liên tục suốt ba năm sáu tháng cũng chẳng sao, kẻ ấy không bao giờ tưởng đến cái chết !

Tô Anh gật đầu:

- Người nói đúng !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Còn như một người bị vợ cho mọc sừng, con thì chuyên sống với nghề cường đạo, dù cho một ngày huy hoàng, sáng lạn cũng không

tha thiết đến cái sống nữa !

Tô Anh lại gật đầu:

- Đúng luôn !

Tuy quyết tâm không cãi vả với nhau, họ nói qua nói lại vài câu, Tiểu Linh Ngư chọc tức, Tô Anh không dằn lòng được, lại bắt đầu đấu khẩu như thường.

Song, Tô Anh càng cãi, Tiểu Linh Ngư càng cười, chàng không hề giận như mọi hôm.

Tô Anh nói lắm câu, đáng lẽ nghe rồi, chàng phải hét lên như sấm, song chàng thản nhiên, cứ cười, cứ chọc phá, Tô Anh càng tức, chàng càng vui.

Tô Anh hỏi:

- Sao hôm nay người hiền thế ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Ta giữ cho cái tâm không loạn, ta mượn cái tức của người để làm vui, cho lòng thêm phần khởi trước khi ta sắp sửa động thủ !

Một người từ đâu đó, thấp giọng vọng lại:

- Phải đấy ! Người cần tịnh tâm, tịnh ý, nuôi niềm phấn khởi. Cuộc chiến này, người phải thắng không được bại.

Người đó là Yến Nam Thiên.

Lão bước đến, tiếp hỏi:

- Ân oán của người đã tròn chưa ?

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một chút:

- Tôi còn thọ ân lớn của một người. Đến nay, chưa có dịp nào báo

đáp.

Yến Nam Thiên hỏi:

- Ai ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Lão bá Vạn Xuân Lưu !

Yến Nam Thiên mỉm cười:

- Ân tròn, nghĩa vẹn là điều tốt ! Người có tâm ý tưởng nhớ đến người, là người đó cũng được hả lòng rồi, cần chi có sự báo đáp. Như vậy là người không phụ cái tâm tốt của người ta dành cho người ! Nhưng, người nên nhớ, mưa móc thấm nhuần vạn vật, không phải là vạn vật tri ân, báo ân. Miễn sao là mưa móc rất hài lòng vì đã được làm được một việc hữu ích cho đời !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Chẳng rõ bây giờ lão nhân gia ở đâu ? Có được mạnh giỏi chăng ?

Yến Nam Thiên nhìn chàng:

- Người muốn gặp ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu.

Yến Nam Thiên gật đầu luôn:

- Tốt ! Lão ấy cũng đang mong gặp người !

Tiểu Linh Ngư tươi ngay nét mặt:

- Lão nhân gia ở gần đây ?

Yến Nam Thiên đáp:

- Lão vừa đến ngày hôm qua.

Tô Anh cũng muốn gặp vị thần y đó.

Kìa, trước mặt nàng, một đạo nhân vận trường bào, đội mũ vàng, chấp tay sau lưng, đứng cạnh cội tùng có tàng rậm che mắt.

Xa xa trông lão nhân có vẻ xuất trần, như một thần tiên nhàn cư động phủ cao sơn.

Tiểu Linh Ngư chạy vụt đến.

Chàng muốn nói nhiều, thật nhiều, song lệ nhiều hơn lời. Lệ tranh lời trào ra trước, lời bị chặn, phải nghẹn ngào.

Vạn Xuân Lưu cũng kích động vô cùng.

Không ai nói được tiếng nào.

Một lúc lâu, Yến Nam Thiên thốt:

- Thái dương lên rồi ! Ta phải đi !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Tôi ?

Yến Nam Thiên bảo:

- Tạm thời, ngươi hãy ở đây, không có gì đáng ngại.

Lão tiếp luôn:

- Ngươi vừa trải qua cơn xúc động, tâm tư chưa bình tĩnh thì chớ nên gặp đối thủ vội.

Vạn Xuân Lưu thốt:

- Tuy nhiên, không nên chờ lâu. Chờ lâu thì cái tâm lại loạn.

Yến Nam Thiên đáp:

- Nếu thế tại hạ xin hẹn với họ, cuộc chiến sẽ bắt đầu khi giờ Ngọ qua ba khắc.

Lão đi liền.

Vạn Xuân Lưu nhìn Tiểu Linh Ngư, nhìn Tô Anh cười nhẹ, thốt:

- Thực ra ta không nên làm mất thì giờ của các người. Các người cần nói với nhau rất nhiều lời trước khi giờ quyết định điểm lên ! Vả lại ta ...

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Lão nhân gia muốn nói sao ?

Vạn Xuân Lưu tiếp:

- Ngoài cái việc muốn gặp lại người, ta không còn tha thiết đến sự việc giữa hồng trần nữa !

Tiểu Linh Ngư day qua Tô Anh hỏi:

- Hai nam nhân nói chuyện với nhau, chẳng lẽ người không thể không ở một bên mà nghe ?

Tô Anh mỉm cười:

- Giữa người và lão nhân gia, chẳng lẽ có điều gì bí mật cần nói với nhau ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Vô luận là bí mật hay không bí mật, nam nhân nói chuyện với nhau, nữ nhân không nên dự thính.

Tô Anh chớp mắt:

- Nếu vậy, ta ra ngoài kia, đi một vòng !

Vạn Xuân Lưu mỉm cười:

- Ngựa rừng vừa bứt được giây cương lại rút mõm vào hàm thiết.

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Ngựa đó không ràng buộc nổi tôi đâu, lão bá ! Có tôi quản thúc nàng ấy là đáng hơn !

Vạn Xuân Lưu gật gù:

- Ạ !

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Nếu nàng không nghe lời tôi, tôi cứ cho một ngọn cước là vĩnh viễn nàng không dám xấp lại gần !

Vạn Xuân Lưu mỉm cười:

- Miệng thì cứng, song chỉ sợ lòng mềm thôi !

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Tôi mà mềm lòng ?

Vạn Xuân Lưu thốt:

- Có nắm được hòn sanh của người, nàng mới chiều chuộng người đó ! Tin tưởng được ngay sau người sẽ nghe lời nàng, nên bây giờ nàng chịu khó nghe lời người đó !

Lão tiếp:

- Về phương diện này, nữ nhân thông minh hơn nam nhân nhiều ! Tuyệt đối họ không thua lỗ đâu !

Tiểu Linh Ngư bật cười:

- Về y học, lão nhân gia hơn tôi, chứ còn về nữ nhân ...

Vạn Xuân Lưu cũng cười:

- Thanh niên nào cũng tự hào là hiểu rành nữ nhân cả ! Nhưng trở về già rồi, người sẽ nhận thức là chẳng hiểu tí gì về nữ nhân !

Tiểu Linh Ngư cười to hơn:

- Thế thì lão nhân gia chỉ giáo tôi về nữ nhân đi !

Vạn Xuân Lưu vào ngay vấn đề chánh:

- Ta biết, người có điều bí mật, muốn hỏi nơi ta, vậy hãy hỏi gấp đi.

Rồi chính lão hỏi:

- Cái hôm đó, trong Ác Nhân Cốc, người có xin ta một bao thuốc hôi, mùi hôi có thể làm xiu người người. Lúc ấy người muốn trêu cợt kẻ nào thế ?

Tiểu Linh Ngư cười, song liền sau đó chàng nghiêm sắc mặt đáp:

- Không phải để đùa đâu, lão bá. Mà là vấn đề sinh tử của tôi vậy !

Vạn Xuân Lưu nhìn chàng:

- Quan trọng thế à ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Tôi chỉ tưởng ...

Hai tháng qua, đối với Tiểu Linh Ngư, Tô Anh hiểu rất nhiều về Tiểu Linh Ngư.

Nàng biết trước những gì chàng muốn làm, những gì chàng suy nghĩ, dù không trọn vẹn cũng được tám chín phần.

Chỉ có lần này, nàng đoán không ra Tiểu Linh Ngư sẽ nói gì với Vạn Xuân Lưu.

Nàng không muốn đi xa nơi đó lắm, song một ý nghĩ phát sanh, mắt nàng sáng lên, rồi thay vì ở quanh quần đó, nàng đi thẳng lên núi.

Quanh đây, nàng quen thuộc mọi chỗ, nên chẳng cần nhận định phương hướng vẫn đi được dễ dàng, mà không sợ lạc lối.

Nàng vừa đi vừa nghĩ:

- Di Hoa Cung Chủ và Hoa Vô Khuyết hẳn đã ở trên đỉnh núi, chờ đợi hai hôm rồi.

Vậy họ ẩn trú nơi nào ? ...

Nàng hỏi lòng, nhưng con mắt đáp thay lòng.

Nơi một eo núi, trong khu rừng, một mảng tường đỏ hiện ra trước mắt nàng.

Nàng biết đó là tòa Huyền Võ Cung, một nơi rất linh hiển ngày xưa, giờ đây bị bỏ hoang tàn ...

Hiện tại có mấy người từ trong Huyền Võ Cung đi ra. Những người đó đều già nua, tuổi rất cao song thân còn cường kiện, mắt sáng quắc.

Hiển nhiên họ là những cao thủ võ lâm ! Trong số có một người mang chiếc trống to lớn.

Trong số cũng có một lão bà.

Tô Anh không nhận được họ là những ai, nhưng nàng thấy có cả Thiết Tâm Nam trong bọn.

Hiện tại, vẻ tiêu tụy không còn nơi gương mặt của Thiết Tâm Nam nữa. Trái lại, nàng còn tươi tỉnh hơn lúc nào hết.

Tại sao ? Nàng làm sao biết tại sao ?

Không muốn Thiết Tâm Nam phát hiện ra mình, Tô Anh định tìm chỗ

nấp.

Nhưng nàng khỏi cần ẩn nấp, bởi Thiết Tâm Nam cúi đầu làm lễ bước đi, không trông thấy nàng.

Họ vừa nói chuyện vừa đi lên đỉnh núi !

Hồi 125

Tiệc Nuối Cho Nhau

Bọn Thiết Tâm Nam nói chuyện với nhau, Tô Anh không nghe gì được. Chỉ có một lão nhân, vẻ oai mãnh, mặt đầy ria, là có giọng nói cao hơn tất cả.

Lão ấy thốt:

- Tiểu Nam, Người còn hai ý ba lòng làm gì nữa ? Ta khuyên người, hãy theo Hoa Vô Khuyết đi. Tuy hắn có tánh bển lển thẹn thùng, nhưng có thể sánh đôi với người cũng xứng lắm.

Thiết Tâm Nam cúi đầu, chẳng rõ nàng có nói gì hay không.

Lão nhân vỗ nhẹ lên vai nàng, tiếp:

- Tiểu quý. Trước mặt ta, người còn làm màu làm mè nữa phải không ? Hôm qua, người đi đâu ? Người tưởng ta già rồi, chẳng biết gì đến việc làm của người à ?

Lão vừa thốt vừa cười.

Thiết Tâm Nam đỏ mặt.

Lão bà kia cũng cười thốt:

- Già như thế mà còn đùa với trẻ nít, chẳng phải là hồ đồ thì là gì chứ ? Chẳng trách trẻ nít qua mặt cũng phải.

Lão nhân có bộ râu rỗng ngẩng mặt lên không, bật cười vang, mừng tượng đắc ý lắm.

Tô Anh vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, cơ hồ nàng nhảy dựng lên mà reo hò.

Cứ theo khẩu khí của lão ấy, thì niềm thân mật giữa Thiết Tâm Nam và Hoa Vô Khuyết đậm đà hơn trước.

Lão ông đó có mối liên hệ với Thiết Tâm Nam như thế nào đó, nên mới khuyến khích nàng lấy Hoa Vô Khuyết.

Lão là ai ? Tại sao lại xưng là gia gia ?

Lão là ai, Tô Anh không cần biết, nàng chỉ chú ý đến cái việc lão ta cố võ cuộc hôn nhân giữa Thiết Tâm Nam và Hoa Vô Khuyết thôi. Như vậy là đủ cho hoa lòng của nàng nở rồi.

Lão nhân cười tiếp:

- Người đã quyết tâm theo Hoa Vô Khuyết, thì tại sao còn ủ mặt châu mày, buồn rầu, sầu khổ nữa chứ ? Chờ cho cuộc chiến kết thúc, ta sẽ đứng ra tác hợp cho. Người không nên lo ngại là đêm dài lắm mộng. Ta bảo đảm người sẽ toại lòng.

Lão bà cũng cười phụ họa:

- Chồng tương lai của nàng sắp đánh nhau làm sao không lo ngại cho được ? Nếu đổi lại là ta, chắc là ta phải tưởng một phương pháp gì, giết chết Tiểu Linh Ngư trước, cho cuộc chiến khởi phải khai diễn.

Lão nhân bật cười ha hả:

- Nói vậy ai mà lấy được người là cầm chắc có một hiền nội trợ ?

Lão bà đáp:

- Chứ sao. Rất tiếc bọn các người chẳng có ai có cái diễm phúc đó.

Một lão nhân khác, có vóc cao và ốm, thốt:

- Theo ta thấy thì Hoa Vô Khuyết rất dồi dào tính khí, có điều không hiện lộ bên ngoài thôi. Hấn luyện nội ngoại công phu đúng mức thành tựu, tiên thiên đủ, hậu thiên thì nhờ danh sư truyền thọ, trong cuộc chiến này, nhất định kẻ bại không phải là hấn.

Các người khởi phải bận tâm lo nghĩ.

Lão ấy nói như vậy rồi, mọi người không còn lộ vẻ lo âu nữa.

Nhưng Tô Anh lại bắt đầu lo âu, mặc dù nàng hiểu trong cuộc chiến này, sự thắng bại không do võ công định đoạt.

Bây giờ, nàng nhận thấy, sự luận đoán của nàng không chính xác lắm. Luận đoán đó, chỉ đúng vững là khi nào song phương đồng sức, hoặc cùng lắm là suýt soát nhau.

Nếu Tiểu Linh Ngư kém quá, thì dù chàng có nhẫn tâm hạ độc thủ, vị tất chàng đắc thủ ?

Bởi, theo sự nhận xét của các lão nhân đó, thì Hoa Vô Khuyết trên bậc Tiểu Linh Ngư rồi.

Một người kém tài khó hạ độc thủ với người cao tài, dù người cao tài không phản công.

Còn lại một vấn đề là tìm hiểu Hoa Vô Khuyết có nhẫn tâm hạ độc thủ hay không mà thôi.

Như vậy là Hoa Vô Khuyết có ưu thế rồi, hắn sẽ tự tung tự tác trong cuộc chiến, muốn giết, muốn tha Tiểu Linh Ngư tùy ý, song nếu Tiểu Linh Ngư làm quá, liệu hắn có để yên cho chàng không ?

Dù sao hắn cũng ở trong lứa tuổi hiếu thắng, hắn không có lý do gì bắt buộc hắn nhân nhượng, để cho Tiểu Linh Ngư mặc tình lấn lướt.

Tô Anh thở dài.

Trước kia, nàng còn hy vọng ít nhiều, bây giờ, nàng bắt đầu thất vọng.

Vì, cuộc chiến chưa xảy ra, kết cuộc chưa hiển hiện.

Làm sao ? Nàng phải làm sao cho Tiểu Linh Ngư sống ? Muốn cho chàng sống, là phải muốn cho Hoa Vô Khuyết chết.

Chỉ khi nào Hoa Vô Khuyết chết, Tiểu Linh Ngư mới chắc sống. Bởi, kẻ chết không thể giết người.

Tô Anh núp sau một thân cây, không lâu lắm, chị em họ Mộ Dung và các vị trượng phu lục tục kéo đến. Họ cũng từ trong Huyền Võ Cung đi ra.

Mắt của họ đỏ lên, dáng dấp uể oải, rõ ràng là hai đêm ngày qua, họ ăn ngủ thất thường.

Khách giang hồ thường cho bốn bề là nhà, nơi nào dừng chân, nơi đó là nhà.

Song, họ là hạng người sang quý, tuy thuộc giới giang hồ, lại không quen lối sống sông hồ, tùy tiện ăn, tùy tiện ngủ, tự nhiên họ phải bị ảnh hưởng của sự thất thường.

Tuy nhiên, họ ăn vận chỉnh tề, để giữ cái vẻ trang nghiêm của đệ tử thế gia vọng tộc.

Họ đàm luận rất hăng say, Tô Anh không cần nghe, cũng hiểu là họ nói về cuộc chiến giữa Tiểu Linh Ngự và Hoa Vô Khuyết.

Họ cho rằng cuộc chiến đó phải là một biến cố trong lịch sử võ lâm, nên bằng mọi giá, họ phải mục kích cho kỳ được.

Họ đi hết rồi, Tô Anh vẫn còn nấp tại chỗ. Nàng chờ gặp Hoa Vô Khuyết.

Hắn có ở trong Huyền Võ Cung chẳng ?

Di Hoa Cung Chủ có cùng hắn hợp chung một chỗ chẳng ?

Tô Anh cắn răng, quyết làm một cuộc mạo hiểm.

Nàng nghĩ, cuộc đại chiến sắp khai diễn, mọi người cần để cho Hoa Vô Khuyết được an tĩnh, nên đã ra đi trước.

Bây giờ, Yên Nam Thiên đã có mặt trên đỉnh núi rồi, chắc Di Hoa Cung Chủ cũng không còn lưu lại Huyền Võ Cung. Họ cũng cần phải để cho Hoa Vô Khuyết an tĩnh.

An tịnh để nghĩ cách ứng chiến.

Tô Anh bước qua cổng ngoài, vào khu trong, theo đường dài, đến thẳng đại điện.

Cung tuy hoang tàn, song vẫn còn đạo sĩ trụ trì.

Hiện tại độ mười đạo sĩ đang ngồi xếp bằng tròn trước tượng thờ, đầu cúi, mắt nhắm, miệng niệm lâm râm.

Chẳng rõ, họ niệm kinh hay thầm mắng người ?

Hai hôm nay, nhiều người đến đây quấy nhiễu sự an tịnh của họ dù muốn dù không, họ cũng thấy bực.

Dù rằng, trong số khách, có đám Mộ Dung là những tay hào phóng, họ cúng dường rất hậu, song chưa chắc cái đó bù lại cái quấy nhiễu thường xuyên.

Bởi, khách giang hồ đâu phải là thiện nam tín nữ thập phương ? Chứa chấp hàng ngàn thiện tín là lẽ thường. Sự có mặt của khách giang hồ là lẽ bất thường, bởi khách giang hồ thuộc hạng bất khuất, không đi đôi với tôn giáo.

Nàng vào đây, định hỏi đám đạo sĩ, song thấy họ trầm mặc niệm, nghĩ không tiện nên vòng ra phía hậu viện tìm.

Phía sau, có hai dãy phòng không cửa.

Không một bóng người.

Chỉ còn một phòng của vị phương trượng, ở phía sau vườn. Cửa phòng đóng, song không rõ có cài then hay không ?

Nếu Hoa Vô Khuyết còn ở lại tại đây, thì hẳn phải ở trong phòng đó.

Nàng đến trước cửa gọi:

- Hoa công tử.

Không có tiếng đáp.

Nàng đợi một lúc, rồi xô cửa, cửa không cài then, theo tay nàng mở vào trong.

Gian phòng bày trí rất đơn giản. Nơi giữa phòng, có một chiếc bàn, có hai bình rượu và mấy đĩa thức ăn.

Thức ăn thì còn nguyên vẹn, chẳng rõ rượu có lụng hay cạn bình chẳng ?

Bên trong, có chiếc giường chần gối loạn, phẳng phất có nhiều người ngủ trên đó, và mới thức dậy đây thôi.

Hoa Vô Khuyết còn trong phòng.

Hắn đứng cạnh khung cửa sổ, xuất thần. Tô Anh vào đến mà hắn không hay biết.

Tô Anh bước đến cạnh hắn, gọi:

- Hoa công tử.

Lần này thì hắn nghe. Hắn từ từ quay đầu lại. Hắn nhìn Tô Anh, song ánh mắt xa xôi quá. Ánh mắt lơ đãng, mất thần.

Tô Anh gượng cười, hỏi:

- Hoa công tử không nhận ra tôi ?

Hoa Vô Khuyết nhìn nàng một lúc, vụt hỏi lại:

- Cô nương vào đây, có phải là để yêu cầu tại hạ đừng giết Tiểu Linh Ngư chăng ?

Tô Anh giật mình.

Hoa Vô Khuyết bật cười lớn.

Hắn có vẻ bất thường quá, Tô Anh đâm ra sợ, toan rút lui.

Hoa Vô Khuyết cao giọng:

- Mỗi cá nhân đều muốn tại hạ đừng giết Tiểu Linh Ngư. Tại sao không ai yêu cầu Tiểu Linh Ngư đừng giết tại hạ ? Chẳng lẽ tại hạ đáng chết ?

Tô Anh đáp:

- Chỉ vì ... mọi người đều biết, Tiểu Linh Ngư tuyệt đối không giết nổi công tử.

Hoa Vô Khuyết ngưng cười, hỏi:

- Còn hấn ? Hấn có biết như vậy không ?

Tô Anh đáp:

- Dù biết, hấn cũng không nói ra.

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Phải ! Hấn hiếu cường, hiếu thắng, cho rằng không một ai hơn hấn, nhưng lần này ...

Hấn trừng mắt nhìn Tô Anh cao giọng, hỏi:

- Nhưng lần này, tại sao hấn để cô nương đến đây van cầu tại hạ ?

Tô Anh đáp:

- Hấn không hề để tôi đến đây van cầu công tử. Hấn không hay biết việc tôi làm.

Hoa Vô Khuyết gằn giọng:

- Hấn không hay biết ?

Tô Anh thở dài:

- Nếu hắn biết, thì không khi nào cho tôi đến đây. Huống chi, tôi đến, không phải để van cầu công tử.

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Không phải ?

Tô Anh lắc đầu:

- Không !

Nàng nhìn sững Hoa Vô Khuyết, bỗng từng tiếng mạnh:

- Ta đến, để giết ngươi.

Hoa Vô Khuyết giật mình.

Song phương nhìn nhau một lúc.

Hoa Vô Khuyết vụt cười vang.

Tô Anh hỏi:

- Ngươi không tin ?

Hoa Vô Khuyết vẫn còn cười:

- Bằng vào đâu, ngươi cho rằng có thể giết được ta ?

Tô Anh hỏi lại:

- Bằng vào đâu, ngươi tưởng rằng ta không thể giết được ngươi ?

Hoa Vô Khuyết ngưng cười:

- Nếu thực sự ngươi đến đây để giết ta, thì không nên nói ra.

Tô Anh hỏi:

- Tại sao ?

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Nếu không nói ra người mới có cơ hội.

Tô Anh hỏi tiếp:

- Như vậy nói ra rồi là ta không có cơ hội.

Hoa Vô Khuyết lắc đầu:

- Không hy vọng. Dù có cũng rất hiếm. Hiếm, là khó lợi dụng.

Tô Anh mỉm cười:

- Dù hiếm, vẫn nhiều hơn Tiểu Linh Ngư, lớn hơn cơ hội của Tiểu Linh Ngư. Nếu chẳng vậy, không khi nào ta đến.

Nàng chợi quay mình, rót hai chén rượu tiếp:

- Nếu động thủ với người thì chắc chắn ta không có một phần cơ hội, song chúng ta là người, chẳng phải dã thú, dã thú dùng vũ lực giải quyết mọi việc, người thì không cần vậy, không làm vậy.

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Thế theo người, thì làm cách nào ?

Tô Anh tiếp:

- Ít nhất, cách đó cũng trang nhã hơn phương tiện của dã thú.

Nàng chỉ hai chén rượu, tiếp:

- Hai chén rượu đó, ta vừa rót ra.

Hoa Vô Khuyết lạnh lùng:

- Ta thấy.

Tô Anh tiếp:

- Người chọn một chén mà uống là vấn đề giải quyết.

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Thế nghĩa là sao ?

Tô Anh giải thích:

- Trong hai chén, có một ta bỏ thuốc độc vào. Người chọn nhầm chén có độc là người chết, người chọn chén không độc là ta chết.

Nàng cười nhạt, tiếp:

- Phương pháp đó, vẫn nhã chứ ? Công bình chứ ?

Hoa Vô Khuyết nhìn hai chén rượu trên bàn, mắt chớp mãi.

Tô Anh hỏi:

- Người không dám uống ?

Hoa Vô Khuyết trầm giọng:

- Tại sao ta nhất định phải chọn một trong hai ?

Tô Anh điềm nhiên:

- Chỉ vì ta quyết liều một sống một chết với người.

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Tại sao ta phải liều sống chết với người ?

Tô Anh hỏi lại:

- Tại sao người liều sống chết với Tiểu Linh Ngư ? Người đã có ý liều với hắn được, sao không thể liều với ta được ?

Hoa Vô Khuyết giật mình.

Tô Anh lạnh lùng tiếp:

- Người cho rằng với phương pháp này, người không nắm vững cái cơ tất thắng phải không ? Có phải là khi nào người biết chắc là thắng đối phương người mới dám quyết đấu chăng ? Nghĩa là, không chắc thắng, người sẽ không bao giờ quyết đấu ? Biết thắng mới đấu, đó là mưu sát vậy.

Hoa Vô Khuyết biến sắc mặt. Mồ hôi lạnh toát ra thành hạt.

Tô Anh cười lạnh tiếp luôn:

- Người không dám, thì thôi vậy, ta đâu có cách gì ép uống người. Có điều ...

Hoa Vô Khuyết nghiêng răng, cuối cùng chộp một chén rượu.

Tô Anh trừng mắt, gần từng tiếng:

- Trong chén rượu đó, vô luận có độc hay không độc, chính là do người chọn đấy nhé. Người nên tin rằng cách này công bình nhất.

Hoa Vô Khuyết vụt cười vang:

- Phải lắm. Công bình lắm. Ta ...

Bỗng, một người hét lớn:

- Không công bình. Chén rượu đó, ngàn vạn lần người không nên uống.

Cánh cửa bị đập tung, bật kêu một tiếng bình, Tiểu Linh Ngư nhảy vào phòng.

Tô Anh kêu lên thất thanh:

- Làm sao người lại đến đây ?

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Tại sao ta không đến đây ?

Chàng vừa thốt, vừa chụp chén rượu nơi tay Hoa Vô Khuyết, cao giọng tiếp:

- Chẳng những ta muốn đến, mà ta còn muốn uống chén rượu này nữa.

Tô Anh biến sắc:

- Chén rượu đó, không uống được.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Tại sao ?

Tô Anh đáp:

- Tại vì có độc.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Thì ra, người biết là có độc.

Tô Anh gật đầu:

- Biết chứ. Rượu do ta rót, độc do ta bỏ vào, tự nhiên ta phải biết.

Tiểu Linh Ngư phẫn nộ, quát:

- Tại sao người muốn cho hấn uống ?

Tô Anh đáp:

- Đây vốn là một quyết đấu sanh tử, chúng quy phải có một người uống chén rượu này. Khí vận của hấn không tốt, hấn chọn nhầm chén có độc. Tại sao người trách ta ?

Nàng trừng mắt sang Hoa Vô Khuyết, tiếp:

- Ta có muốn người chọn chén đó chẳng ?

Hoa Vô Khuyết lắc đầu:

- Chính ta chọn.

Hắn mừng tượng từ cõi chết trở về, niềm sợ hãi còn vấn vương, mồ hôi lạnh chưa ráo.

Tiểu Linh Ngư nhìn chén rượu cười lạnh:

- Ta biết, người không bảo hắn chọn chén rượu đó, song nếu hắn chọn chén kia, thì cũng như vậy thôi.

Tô Anh hỏi:

- Tại sao ?

Tiểu Linh Ngư hét to:

- Tại vì trong hai chén, chén nào cũng có độc. Cái trò lừa gạt đó, người đem áp dụng với ai thì được, nhưng đừng mong giở trò đó với ta. Vô luận hắn uống chén nào, cũng phải chết. Hắn chết rồi, người đâu cần uống chén kia ?

Tô Anh nhìn hắn, mắt đăm lẹ.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Hoa Vô Khuyết ơi, cái tật tin tưởng mù quáng nơi nữ nhân của người, càng ngày càng nặng.

Tô Anh thở dài, lẩm nhẩm:

- Tiểu Linh Ngư ơi. Cái tật đa nghi tác hại nữ nhân của người càng ngày càng nặng.

Bỗng, nàng chụp chén rượu kia, đưa lên miệng uống cạn.

Hoa Vô Khuyết biến sắc kêu lên:

- Người ... người trách sai nàng rồi. Chén rượu độc đó, ta nên uống mới phải.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Tại sao ?

Hoa Vô Khuyết cao giọng:

- Đã là một cuộc quyết đấu công bình, ta bại rồi, thì ta phải chết chứ sao ?

Tô Anh thở dài:

- Người đúng là một bậc quân tử. Ta ... ta chỉ hận tại sao ta muốn ...

Tiểu Linh Ngư vụt cười lớn:

- Phải ! Hắn là quân tử. Ta không là quân tử. Cho nên ta mới biết được những trò quỷ của người.

Hoa Vô Khuyết nổi giận:

- Tại sao người nặng lời với nàng ? Nàng đã uống chén rượu kia rồi, người không thấy sao ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn hơn một chút:

- Tự nhiên nàng uống được như thường. Độc do nàng bỏ vào, thì trước hết nàng có uống thuốc giải, có thuốc giải rồi, thì sợ gì độc ? Cái trò quỷ đó giản đơn quá, người không thấy à ?

Hoa Vô Khuyết nhìn chàng, tắt nghẽn lời.

Tô Anh cũng nhìn chàng, lâu lắm mới lắm bầm:

- Người là một kẻ thông minh. Người thông minh quá.

Nàng nhếch nụ cười thâm, tiếp:

- Tuy nhiên, vô luận thế nào, ta cũng chỉ vì người, người không nên đối xử với ta như vậy.

Tiểu Linh Ngư quát vang:

- Người còn tưởng ta phải đối xử với người như thế nào nữa ? Người cho rằng nếu người hại chết Hoa Vô Khuyết, thì ta phải cảm kích người à ?

Tô Anh đáp:

- Tự nhiên ta biết là người không cảm kích, bởi các người là anh hùng hảo hán, các người không chấp nhận sự ám toán, không chấp nhận sự mượn tay người. Anh hùng giết người, phải tự tay giết người, đừng hoàng giết người.

Thốt xong, nàng khóc.

Nhưng rồi nàng liền lau ráo lệ, tiếp luôn:

- Ta chỉ muốn hỏi người, dù cho ai có dùng kế hại người, điều đó có khác gì đối với việc của các người ?

Tiểu Linh Ngư hét:

- Làm sao không khác ? Ít nhất, hành động của chúng ta cũng là quang minh chính đại.

Tô Anh cười lạnh:

- Quang minh chính đại. Các người thừa hiểu, một bên không là đối thủ của bên kia, như vậy mà vẫn muốn quyết đấu, các người cho rằng công bình à ? Các người cho rằng quang minh chính đại à ? Chẳng lẽ dùng đao thương sát hại nhau mới là công bình, mới là quang minh chính đại ? Tại sao các người không làm như chó, dùng mõ cắn nhau ? Như thế có phải quang minh chính đại hơn chăng ?

Nàng chỉ Tiểu Linh Ngự, tiếp:

- Hà huống, ta giết người còn có mục đích, ta vì người mà giết, một nữ nhân vì người yêu mà hành sự, vô luận hành sự gì với phương tiện nào, cũng không mất mặt.

Còn các người ...

Rồi nàng cất giọng cao, tiếp:

- Các người sắp trí mạng với nhau, không người này chết thì người kia chết, các người làm như vậy với mục đích gì ? Các người vì ai ? Tại sao ? Bất quá, chó cắn chó, hai con chó điên cắn nhau.

Tiểu Linh Ngự sửng sờ.

Bị mắng mà nín lặng, đây là lần thứ nhất trong đời chàng.

Hoa Vô Khuyết tươm mồ hôi lạnh.

Tô Anh dồn luôn:

- Ta là một nữ nhân nham hiểm, tàn độc, các người là hảo hán, anh hùng, từ nay ta không dám với cao, chơi với anh hùng nữa. Các người ai sống ai chết, mặc các người, điều đó không còn liên quan gì đến ta, hoàn toàn không ...

Nàng nghẹn ngào, rồi nức nở, rồi khóc ồ ồ. Nàng đưa tay che mặt, bước ra.

Nàng không quay đầu lại.

Một người mà con tim đã nát, không khi nào quay đầu.

Lá ngô đồng rơi, theo gió, từng lá, từng lá đập vào khung giấy bồi nơi cửa sổ.

Một vài con nhện lủng lẳng nơi màn lướt tới trước cửa, bị gió lộng, theo tư đứt buông mình, rồi hấp tấp bò lên.

Tơ nhện đứt, còn nối lại được. Nhện vĩnh viễn không nản chí, lạnh lòng. Nhưng tơ tình đứt, có thể nối lại được chăng ?

Con người, có được cái chí khí bất khuất của loài nhện chăng ?

Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết cùng nhìn nhau, không ai nói tiếng nào.

Lâu lắm, Hoa Vô Khuyết thở dài, hỏi:

- Tại sao người đối xử với nàng như thế ?

Tiểu Linh Ngư trầm lặng một lúc nữa, rồi lẩm nhẩm:

- Xem ra, ta và người có nhiều chỗ bất đồng.

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Giữa người và người, cái lẽ đương nhiên là không hoàn toàn tương đồng.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nàng vì ta, ta mắng nàng. Nàng toan giết người, người bênh vực nàng. Chúng ta bất đồng lớn ở chỗ đó.

Rồi chàng thở dài, tiếp:

- Sở dĩ, người vĩnh viễn là quân tử, ta vĩnh viễn là ...

Hoa Vô Khuyết chặn lời:

- Tại sao người hạ thấp giá trị của người ? Kỳ thực, chính người mới là chân chính quân tử, chứ nếu không thì khi nào người vì ta mà khích chạm đến nàng ?

Hắn thở ra, tiếp luôn:

- Trừ người ra, ta tưởng trên đời này không có một ai, vì kẻ địch mà khăng khái gây thương tâm cho người tình.

Tiểu Linh Ngư cười lên một tiếng:

- Ta đâu có vì người. Ta vì ta đấy.

Hoa Vô Khuyết trố mắt:

- Người vì người ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng vậy, ta vì ta.

Chàng từ từ lập lại mấy tiếng đó, ánh mắt chớp lên kỳ dị. Mờng tượng chàng biến đổi thành một kẻ âm trầm.

Mỗi lần thấy ánh mắt của Tiểu Linh Ngư biến đổi như vậy, Hoa Vô Khuyết biết là sẽ có một người phải khổ với chàng.

Lần này, đối tượng của chàng là ai đây ?

Tiểu Linh Ngư từ từ tiếp:

- Chỉ vì, nếu bây giờ ta để cho người chết vì tay kẻ khác thì ta sẽ mang hận chung thân. Hơn nữa, ta cũng thống khổ suốt đời.

Hoa Vô Khuyết hỏi:

- Tại sao ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Tại vì ...

Chàng chưa kịp dứt câu, một người cất tiếng:

- Tại vì hắn muốn chính tay hắn giết người.

Thình âm của Yêu Nguyệt Cung Chủ lạnh lùng như muôn thưở.

Mặt bà biến sắc, song vẫn còn vẻ trắng nhợt, tàn khốc. Bất quá hơi sáng hơn trước vậy thôi.

Trước, cũng sáng, song là cái sáng của giá băng.

Bây giờ, cái sáng đó là của châu ngọc.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Không gặp người ba hôm, gặp lại rồi, ta nhận ra người trẻ lại rất nhiều. Xem ra, các nữ nhân trên đời nên luyện môn Minh Ngọc Công của người mới được, để giữ gìn dung nhan. Luyện được là nắm một điểm phúc lớn trong tay.

Yêu Nguyệt Cung Chủ trừng mắt lạnh nhìn chàng, không nói gì.

Tiểu Linh Ngư thở dài lượt nữa, tiếp:

- Từ ngày ta cứu các người đến nay, người không hề ngó ngang gì đến ta, có lúc ta tưởng là tất cả phải vĩnh viễn bị nhốt trong hang con chuột già, và lúc bị nhốt thì người khách khí quá, mỗi mỗi đều nghe lời ta.

Yêu Nguyệt lại biến sắc, hỏi:

- Người nói hết chưa ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Hết rồi. Bất quá, ta muốn đề tỉnh người một lần, nếu không phải là ta, thì dù cho người trẻ lại bao nhiêu tuổi, cũng không qua mấy hôm, người phải rủ xương trong hang chuột.

Từ trên núi nhìn xuống, gần là mây trắng lửng lơ trôi, xa là giòng sông uốn khúc.

Yến Nam Thiên một mình đứng trên đỉnh núi, tịch mịch vô cùng.

Song tịch mịch không còn làm cho lão bồi hồi, ray rức nữa, bởi lão đã quá quen với tịch mịch rồi.

Đúng ra, trên đỉnh núi, nào phải chỉ có mỗi một mình lão. Bất quá lão đứng riêng rẽ ra một mình, cách xa các người khác.

Những người khác, đương nhiên là bọn quái nhân Vô Danh Đảo.

Mộ Dung San San cất giọng trầm buồn thốt:

- Ngàn xưa không người sánh, ngàn sau chẳng có người bằng. Yên đại hiệp là bậc tuyệt đại anh hùng, song bình sanh có hưởng thụ được gì gọi là khoái lạc ?

Mộ Dung Song từ từ đáp:

- Càng lên cao, càng hứng chịu nhiều mưa gió, hà tất phải liên tục lên từng lầu, từng lầu ?

Mộ Dung San San thở dài:

- Xem ra, con người nên ở mức bình thường là tốt hơn.

Mộ Dung Song cũng thở dài:

- Tôi cũng muốn lên cao, song ngại.

Bỗng, một người kêu lên:

- Đến rồi. Đến rồi.

Mộ Dung Song hỏi:

- Ai đến ?

Nàng quay mình.

Từ trong vầng mây bên dưới. Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư xuất hiện.

Gió núi vút mạnh hơn.

Trời đất như thơm một chút.

Tô Anh bỏ đi, cứ trước mắt mà đi tới, chẳng biết đi đến đâu.

Nàng hận sao lúc đó trời không giáng xuống một tiếng sét đánh cho nàng tan xương, nát thịt, rồi gió cuốn về, mang những mảnh vụn thịt xương tản mát ra khắp bốn phương ?

Nàng cũng hận sao Tiểu Linh Ngư không đột nhiên xuất hiện, quỳ xuống cạnh chân nàng, và cầu nàng tha thứ và phát thệ vĩnh viễn không ly khai nàng ?

Nhưng sét không bùng nổ, Tiểu Linh Ngư không xuất hiện.

Không có sét, không có người, mà chén rượu khổ của nàng chưa vơi, nàng phải uống cạn.

Nàng uống đến bao giờ mới cạn chén rượu khổ đầy, lòng sầu hơn biển ?

Từ nơi chỗ đứng, Thiết Tâm Nam có thể trông thấy Tiểu Linh Ngư. Dĩ nhiên, nàng cũng trông thấy luôn Hoa Vô Khuyết.

Ánh mắt của Hoa Vô Khuyết ngời niềm thống khổ, nàng nghe lòng quặn thắt từng khối.

Nàng cắn môi, môi rướm máu, nàng không nghe đau. Cắn môi, môi không đau mà lòng đau.

Niềm đau của nàng, ai người hiểu rõ ?

Cuồng Sư Thiết Chiến đang sôi động tánh khí, thổi râu phì phì, trừng trừng đôi mắt, hần học:

- Tiểu tử Hoa Vô Khuyết tệ quá đi thôi. Phần ta, chẳng nói làm chi, song ít nhất hần cũng phải bước lại đây, nói với con gái ta một vài câu.

Tiểu Nữ Sử mỉm cười:

- Nóng nảy làm chi ? Đánh xong rồi, hấn sẽ đến, muộn gì ? Có một con rề như vậy, người còn đòi hỏi gì nữa ? Hấn sẽ thành danh lớn đó.

Thiết Chiến hừ một tiếng:

- Thành danh để làm gì ? Cả đến nhạc trượng, hấn không buồn lưu ý đến, cái thứ rề đó, ai cần có ?

Tiểu Nữ Sử trách:

- Trong tình huống đó, hấn không thể lưu tâm đến ngoại cảnh. Người trách hấn là quá đáng đấy nhé. Người xem kìa, tình địch của hấn đang lờm hấn đó.

Thiết Tâm Nam rung người lên.

Nàng muốn chạy thật xa khuất tầm mắt, không muốn chứng kiến cảnh này.

Nhưng chạy làm sao được ?

Bởi nàng còn muốn nói gì đó !

Hồi 126

Tranh Sống Tranh Chết

Một cơn gió thổi qua.

Gió mang về sát khí thê lương !

Tiểu Linh Ngư rụt cổ, kêu lên:

- Gió lớn quá ! Đáng lẽ tôi phải mặc hai chiếc áo !

Yến Nam Thiên cau mày:

- Chẳng lẽ ngươi chịu không nổi ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Đại thúc yên trí. Tôi không đến nỗi giống các công tử sang giàu, da non thịt nhão đâu !

Yến Nam Thiên trầm lặng giây lâu, rồi từ từ thốt:

- Một người luyện nội công đúng mức, dù không thể nói là nóng và lạnh không xâm nhiễm, song cũng không thể sợ nóng sợ lạnh như người thường.

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Phải !

Yến Nam Thiên tiếp:

- Võ công của ngươi, gồm các tinh hoa võ thuật do những bậc kỳ tài phối hợp sáng chế, hơn nữa lúc thiếu thời ngươi lại được Vạn đại thúc bồi bổ căn cơ, không để cho công phu của ngươi rẽ sang đường tà. Những yếu tố kết hợp trên mình ngươi cho nên ta yên tâm để cho ngươi quyết đấu với Hoa Vô Khuyết.

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Phải !

Yến Nam Thiên tiếp:

- Công lực của người làm sao, ta không được biết, người thông minh, có nhiều hạnh ngộ, điều mà ta sợ nhất là tánh tình của người bay bổng quá, tâm tư sôi động quá, do đó không luyện thuần thực công phu.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Làm việc gì khác thì tôi leo neho lốc chốc, hai ý ba lòng, chứ luyện võ thì rất chuyên chú.

Yến Nam Thiên gật đầu:

- Ta chỉ mong được như vậy !

Bồng lão hỏi:

- Người sắp giao thủ với Hoa Vô Khuyết, vậy người có biết võ công của hắn như thế nào chăng ?

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ một chút:

- Di Hoa Cung Chủ thanh danh lớn như vậy, hẳn là võ học của họ phải siêu huyền, riêng công phu Di Hoa Tiếp Ngọc của họ làm cho khách giang hồ nhúc nháy đầu từng chập.

Chàng cười khẩy mấy tiếng, rồi tiếp:

- Cũng may, tôi đã biết cái bí quyết của môn võ công lợi hại đó !

Yến Nam Thiên chính sắc mặt, thốt:

- Di Hoa Tiếp Ngọc là một trong số rất nhiều môn võ công của Di Hoa Cung, mà võ công của Di Hoa Cung biến hóa vô cùng, tuy trầm tĩnh nhưng rất thâm ảo. Huống chi, ta nhận thấy, Hoa Vô Khuyết tuy bên

ngoài không biểu lộ sự thông minh như người, song bên trong thì hẳn cũng không ngu xuẩn hơn người đâu. Võ công của người, rộng mà phức tạp, võ công của hẳn tinh và thâm ảo, lúc động thủ với hẳn, người không nên so chiêu, đo thức, trước hết phải làm sao cho hẳn tiêu hao công lực mấy phần.

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Tôi biết. Căn cơ của hẳn vững chắc hơn căn cơ của tôi. Đánh với hẳn, tôi không có nhiều hy vọng thắng, song tôi chiếm tiện nghi nhiều hơn hẳn.

Yến Nam Thiên nghiêm giọng:

- Về võ học, không hề có tiện nghi nào khả dĩ chiếm được. Nếu người tưởng có tiện nghi hơn đối phương là người bại trước rồi đó.

Tiểu Linh Ngư giật mình:

- Phải, bất quá võ công của hẳn cao thấp như thế nào, tôi đều biết rõ, còn võ công của tôi, hẳn không hiểu mấy may bởi từ trước đến nay, giao đấu với người, tôi không hề biểu lộ võ thuật chân thực của tôi.

Yến Nam Thiên thoáng lộ niềm vui, gật đầu thốt:

- Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng là vậy đó !

Tiểu Linh Ngư bỗng cười, hỏi:

- Còn một điều này tôi muốn đại thúc cho biết ...

Yến Nam Thiên bảo:

- Người cứ nói !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Nếu đánh với Yêu Nguyệt Cung Chủ, lão nhân gia có cái cơ tất thắng chăng ?

Yến Nam Thiên nhìn ra đám mây trắng xa xa đang trôi lơ lửng, lâu lắm mới điểm một nụ cười kiên quyết.

Lão không đáp, Tiểu Linh Ngư không cần đáp, hòa với lão chàng cũng điểm một nụ cười.

Vạn Xuân Lưu đứng cạnh đó, từ lâu không nói gì, bây giờ lão vụt hỏi:

- Thời giờ sắp đến, ngươi chuẩn bị kỹ chưa ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Tôi còn một việc muốn hỏi lão bá !

Vạn Xuân Lưu cười, thốt:

- Những điều ta biết, kể ra còn ít hơn những cái hiểu biết của ngươi ! Chỉ sợ ngươi hỏi mà ta không đáp được thôi.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Những việc này nhất định là lão bá biết.

Tiểu Linh Ngư cẩn thận lấy trong mình ra một cái chén, hỏi:

- Trong chén này, còn ươt chút rượu, tôi hoài nghi rượu có độc, mà lại là một thứ độc không màu sắc, không hơi hám, lão bá xem có độc chăng ?

Vạn Xuân Lưu cầm chén rượu, lấy ngón tay quét vào đó đưa lên mũi ngửi, rồi thè lưỡi thốt:

- Trong rượu ...

Bỗng Tiểu Linh Ngư khoát tay chặn lại:

- Vô luận có độc hay không độc, lão bá khoan nói cho tôi biết.

Vạn Xuân Lưu cau mày:

- Tại sao ?

Tiểu Linh Ngư thở:

- Chỉ vì, nếu rượu có độc là tôi phải giận. Rượu không có độc, là tôi mừng, mừng nhưng lại bứt rứt, xốn xang. Tôi sợ phân tâm với những ý niệm đó. Vậy lão bá chờ khi cuộc chiến kết thúc, sẽ nói cho tôi biết.

Vạn Xuân Lưu lấy làm lạ, nhưng chỉ gật đầu, thốt:

- Được ! Người có những hành động lạ đời, ta không đoán nổi.

Tiểu Linh Ngư quên một điều là nếu chàng bại, thì làm sao nghe Vạn Xuân Lưu nói được. Vĩnh viễn chàng mang niềm thắc mắc xuống tuyền đài.

oo Đám Mộ Dung và các đấng trượng phu quan sát tình huống của Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư.

Họ không khỏi lấy làm lạ.

Mộ Dung Song thốt:

- Các người thấy không ? Tiểu Linh Ngư và Yên Nam Thiên thì nói chuyện mãi không rời, còn Hoa Vô Khuyết và Di Hoa Cung Chủ lại nín lặng, chỉ lấy mắt nhìn nhau, một thì trừng trợn, một thì lăm lét.

Mộ Dung San San nói lời:

- Đúng vậy, xem ra Di Hoa Cung Chủ không quan tâm đến cuộc chiến của Hoa Vô Khuyết, hấn thắng hay bại, tợ hồ như không quan hệ gì đến bà ! Thầy trò sao mà một điểm tình nghĩa cũng không có.

Nam Cung Liễu thở dài:

- Có lẽ bà ta cho rằng Hoa Vô Khuyết phải thắng, nên chẳng cần lo.

Mộ Dung San San bĩu môi:

- Theo tôi thấy thì chưa chắc ! Tuy cơ trí và võ công của Hoa Vô

Khuyết khá lắm, song Tiểu Linh Ngư chẳng phải là con người dễ trêu, luận về ứng biến đánh nhau, bất cứ ai cũng khó hơn hẳn !

Mộ Dung Song gật đầu:

- Phải ! Võ công thì Hoa Vô Khuyết trội hơn Tiểu Linh Ngư. Nhưng cao thủ đấu với nhau, dù có công lực cao cũng chẳng ích lợi gì bao nhiêu, vấn đề quan trọng là tùy cơ ứng biến, dành cái tiên cơ, chế ngự địch.

Tần Kiếm thốt:

- Cứ theo tôi hiểu, võ học của Tiểu Linh Ngư cực rộng, tựa hồ kiêm cả sở đắc của nhiều danh gia, trong trận chiến này, ít nhất hẳn cũng có đến sáu phần thắng !

Mộ Dung San San đáp:

- Tôi xem không phải chỉ có sáu phần mà thôi đâu !

Họ không có mấy may chút hảo cảm đối với Hoa Vô Khuyết, họ chỉ muốn cho Tiểu Linh Ngư thắng.

Nhưng, bên kia, Cuồng Sư Thiết Chiến có ý nghĩ tương phản.

Tiên Nữ Sử hỏi:

- Người nghĩ, con rể của người có thể thủ thắng chăng ?

Thiết Chiến gật đầu:

- Mươi phần !

Tiên Nữ Sử cười lớn:

- Đừng có quá quả quyết ! Ta xem Tiểu Linh Ngư không phải là tay dễ đối phó đâu. Hà huống, có Yến Nam Thiên ở sau lưng hẳn, chủ trì cho hẳn.

Thiết Chiến hừ một tiếng:

- Vô ích ! Chẳng lẽ Yến Nam Thiên nhảy ra đánh thay cho hấn ? Dù hấn có thông minh đến đâu cho nữa, đã là đồ đệ của Đồ Kiều Kiều, Lý Đại Chủ, thì cái học của hấn cũng chỉ có hạn thôi !

Tiên Nữ Sử chớp mắt:

- A ? Vậy mà ta cứ tưởng hấn là đồ đệ của Yến Nam Thiên ! Nếu sớm biết võ công của hấn do bọn ác nhân bằng hữu của người truyền thọ thì ta chắc không buồn lê xác đi xem cuộc chiến này rồi !

Chợt, Yến Nam Thiên đứng lên, thốt:

- Thì giờ đã đến ! Người đi đi thôi !

Lão thốt với Tiểu Linh Ngư song âm thanh vang như tiếng hồng chung, chấn động vùng đồi núi.

oo Hoa Vô Khuyết đứng lên, nhìn hướng về Di Hoa Cung Chủ, nghiêng mình - Sư phó còn điều chi phân phó ?

Di Hoa Cung Chủ đáp:

- Không còn gì cả. Người đi đi. Ta biết, người không thể làm cho ta thất vọng.

Giọng bà hơi khích động.

Phút giây chờ đợi suốt thời gian dài, cuối cùng rồi cũng đến.

Và lần này, vô luận thế nào, Yêu Nguyệt Cung Chủ cũng không để cho cuộc chiến dở dang, phải đình hoãn như bao nhiêu lần trước.

Như vậy, nhất định phải có người ngã gục, không Hoa Vô Khuyết thì Tiểu Linh Ngư, hay ngược lại.

Dĩ nhiên, lòng bà vừa phấn khởi mà cũng vừa khẩn trương. Trên đời, không ai hiểu nỗi bà đang phấn khởi và khẩn trương, cả hai cùng lên cao độ.

Trừ một người, người đó là Lân Tinh Cung Chủ !

Gương mặt bà trắng nhợt hơn lúc bình thường. Hoa Vô Khuyết nhìn bà, bà tránh ánh mắt của hắn, bà sợ cảm lòng không được, lại nói ra sự bí mật hai mươi năm trước.

Bà vốn không cảm tình, không nhận cảm tình, nhưng hai hôm nay, bà nhận thấy mình biến đổi nhiều.

Chỉ vì trong sơn động, bà đã trải qua bao nhiêu sự việc mà bình sanh bà chưa hề biết đến.

Nằm mộng, bà cũng không tưởng nổi chỉ trong một ngày mà bao nhiêu sự việc xảy dồn trên con người bà !

Bình sanh, bà chưa biết cái tự vị của một con người đối diện với cái chết. Bình sanh bà chưa hề biết sợ.

Bình sanh bà chưa hề biết nương tựa vào ai, mà cũng không sanh lòng cảm kích ai.

Bà không hề biết cái đói, bà không hề biết uống rượu.

Bà không tưởng là có một ngày nào đó, phải ngã vào vòng tay của nam nhân, cho nam nhân ôm ấp.

Những cái đó, bà không hề biết, suốt mấy mươi năm qua.

Rồi bỗng một hôm, tất cả đều dồn đến với bà. Mỗi sự việc đều ghi đậm ấn tượng nơi tâm tư, bà càng cố quên, ấn tượng càng đậm.

Hai hôm nay, cứ nhớ đến Tiểu Linh Ngư là lòng bà xao xuyến lên liền.

Tiểu Linh Ngư đối với bà rất tốt.

Còn bà, bà đối xử với chàng như thế nào ? Cái kế hoạch ác độc, tàn khốc đó, do bà nghĩ ra ! Và mọi việc cũng an bày !

Mạng vận bi thảm của Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư, chỉ cần bà

nói ra một câu thôi, chỉ một câu thôi, là hoàn toàn cải biến !

Nhưng bà không nói được ! Bà không dám nói !

oo Tiểu Linh Ngư cung kính hành lễ trước Yến Nam Thiên và Vạn Xuân Lưu, rồi bước ra.

Hoa Vô Khuyết đang đợi chàng.

Chàng không vội vã, trước hết, bước về phía Hiên Viên Tam Quang, cười hỏi:

- Hai hôm nay, có phát tài không ?

Hiên Viên Tam Quang mãi mê nhìn chàng, chờ chàng đến. Khi chàng đến gần, đôi mắt của y đảo lên, lòng y chua xót, y không nói được tiếng nào.

Một lúc sau, y gượng cười, đáp:

- Hôm nay không vốn, làm sao khai sòng mà phát tài với không phát ? Tay đã ngứa ngứa quá chùng !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Bây giờ, người muốn gây một canh chãng ?

Hiên Viên Tam Quang trở mắt:

- Bây giờ ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ta cá, trên mình ta có một vật thú. Người tin hay không ?

Hiên Viên Tam Quang không dẫn lòng được, bật cười lớn:

- Trên mình người, làm sao có con vật thú ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Người không tin, thì cứ bắt !

Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Cá cái gì ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Cá một con vật thôi !

Hiên Viên Tam Quang chớp mắt:

- Nếu ta thua, chẳng lẽ ta đi tìm một con vật thúì trao cho người ? Để làm bạn với con vật trên mình người ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Không phải vậy đâu !

Hiên Viên Tam Quang hỏi:

- Chứ như thế nào ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nếu trên mình ta, không có con vật thúì, người đi tìm một con, cho ta nuôi trên mình. Nếu có, thì ta trao cho người, người nuôi nó trên mình của người !

Hiên Viên Tam Quang cười lớn:

- Nuôi mèo, nuôi chó, ta còn thấy có người nuôi, chứ nuôi một con vật thúì trên mình, thì lạ quá ! Nuôi nó để cho nó ngày ngày cắn mà sanh ngứa ngứa à ?

Con vật thúì đây, là con rệp !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người không dám bắt cá ?

Hiên Viên Tam Quang ngẩng cao mặt:

- Tuổi đời của ta là năm mươi tám, suốt năm mươi tám năm qua, ta chưa hề không dám bắt cá !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Vậy là người nhận chơi ?

Hiên Viên Tam Quang gật đầu gáp:

- Chịu chơi liền !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Khá đó, ta nhận thua !

Hiên Viên Tam Quang bật cười ha hả:

- Ta biết mà ! Người lừa ta, chứ làm gì có rệp trên người ? Ta không mắc lừa đâu !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Người ăn canh bạc này, vậy hãy đi tìm gáp một con rệp, giao cho ta. Phải là rệp sống mới được. Không gáp ta để trao nó, người cứ nuôi nó cho mập mạp mà chờ ta nhé !

Rồi chàng bỏ đi.

Hiên Viên Tam Quang nhìn theo chàng, chột hiệu, lộ vẻ buồn, lẩm nhẩm:

- Hẳn nghĩ là phải chết trong cuộc chiến này, nên chơi một canh bạc cuối cùng với ta ! Một canh bạc lưu niệm !

oo Tiểu Linh Ngư đi đến chỗ đám Mộ Dung đứng.

Chàng cười, chào:

- Các vị mạnh giỏi chứ ?

Trần Phụng Siêu vòng tay:

- Đa tạ ! Nhờ phước trời, bọn này được bình an !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Thực ra, câu hỏi đó, tại hạ không cần nêu ra. Các vị có hiền nội trợ như vậy, thì làm sao mà không mạnh giỏi !

Mộ Dung Song cất tiếng:

- Đa tạ quá khen !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Tại hạ cơ hồ khả dĩ trở thành thân thích của các vị. Rất tiếc tại hạ kém điểm phúc !

Mộ Dung Song tựa hồ thở dài, u buồn đáp:

- Phải nói chính là Cửu muội không... Nàng bỏ dở câu nói, bởi đoạn cuối khó nói vô cùng.

Tiểu Linh Ngư vỗ nhẹ tay lên đầu vai Cố Nhân Ngọc, cười hỏi:

- Mấy lúc sau này, bình an chứ ?

Cố Nhân Ngọc thoáng đỏ mặt:

- Như thường !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Các hạ có phúc khí không nhỏ ! Tại hạ thành thật khen ngợi đấy ! Nghiêm cách mà nói, đáng lẽ các hạ là cha ghẻ, là dượng của tại hạ mới phải.

Cố Nhân Ngọc giật mình:

- Cha ghê, dượng ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Phải !

Chàng quay qua Tiểu Tiên Nữ, tiếp:

- Cô nương còn nhớ chứ, lần đầu tiên gặp phải tại hạ, cô nương bắt tại hạ phải gọi là mẹ ghê, là cô, là dì.

Tiểu Tiên Nữ đỏ mặt, áp úng:

- Ta... ta quên mất !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nhưng tại hạ thì lại nhớ rất rõ ràng, bởi vì tại hạ gọi sai, nên bị bạt tay ba lượt !

Những cái bạt tay khá mạnh !

Tiểu Tiên Nữ áp úng luôn:

- A ? Có việc đó sao ?

Làm gì nàng không nhớ ? Nàng còn nhớ những chi tiết sau đó nữa kia ! Nhớ rất rõ ràng !

Nàng nhớ, Tiểu Linh Ngư có trả lại nàng ba cái bạt tay đó, chàng còn nói:

"Ta biết, vĩnh viễn người không quên ta nổi !" Chỉ vì một nữ nhân khó quên được nam nhân nào đánh họ đầu tiên trong đời, cũng như họ khó quên được mối tình đầu tiên trong đời ! Điều mà nàng nhớ rõ hơn hết, cái "bạt tay" thứ hai của chàng. Chàng nói:

"Người đánh ta bằng tay, ta dùng môi đánh người, nhất định là môi phải nhẹ hơn tay !" Rồi chàng nâng cằm nàng lên, áp môi vào má nàng.

Vĩnh viễn, nàng không quên cái "bạt tay" đáng hận đó, và nụ cười nổi tiếp.

Nàng cũng không quên hôm đó, Tiểu Linh Ngư có hát một đoản khúc, hát rằng:

"Tiểu Tiên Nữ, rên hi hi Mũi rỏ nước, lệ tràn mi Tiểu Linh Ngư cười hi hi !" Nhớ lại lời ca, nàng run người ! Run vì giận ? Hay xúc động vì yêu ?

Bây giờ thì nàng không còn là Tiểu Tiên Nữ nữa, nàng đã là Cố phu nhân rồi.

Mà Tiểu Linh Ngư thì vẫn là Tiểu Linh Ngư như ngày nào !

Và chàng vẫn giữ nụ cười khả hận, khả ái như thời nào.

Nàng chỉ sợ chàng tiết lộ tất cả mọi việc ngày trước.

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm:

- Nữ nhân thường nhớ dai hơn nam nhân nhiều, có lẽ tại hạ nhớ nhảm, có thể là hôm đó, người đánh tại hạ chẳng phải là cô nương, mà là một con heo nái, một con cọp cái !

Tiểu Tiên Nữ ngửa răng ngay, muốn cắn chàng mấy miếng !

Song, nhớ lại thân phận hiện tại, nàng cúi đầu.

oo Thiết Tâm Nam sợ Tiểu Linh Ngư đến với nàng. Nàng nghĩ, nếu chàng đến thì nàng phải làm sao ?

Nàng sợ Tiểu Linh Ngư thổ lộ sự tình ngày trước, đầy đủ bi thương lẫn êm dịu, những sự tình đáng hận mà cũng đáng yêu.

Nàng đâu cần Tiểu Linh Ngư nhắc lại, bởi nàng còn nhớ rõ ràng.

Nhất là cái hôm Tiểu Linh Ngự lục soát trong mình nàng.

Nhớ đến điều đó, mặt nàng đỏ, tim đập bình bình, cơ hồ thoát khỏi lồng ngực.

Hiện tại thì thân phận của nàng đã đổi khác, tất cả những việc đó đều thuộc vào quá khứ, nàng phát thệ không bao giờ đề cập đến nữa.

Cũng may, Tiểu Linh Ngự không đến với nàng, chàng cũng không nhìn sang nàng nửa mắt.

Nàng cúi đầu, chẳng rõ an tâm hay thất vọng ?

Thiết Chiến luôn luôn dậm chân, thốt:

- Tiểu quý đó còn định giữ trò gì nữa ? Tại sao Di Hoa Cung Chủ không hối thúc hấn xuất thủ ngay ?

Tiểu Nữ Sử lắc đầu:

- Người không hiểu cái đạo lý đó à ?

Thiết Chiến trầm giọng:

- Đạo lý gì ?

Tiểu Nữ Sử thờ ra:

- Di Hoa Cung Chủ biết là hấn không giữ trò gì cả. Hấn đang nhận diện từng người, để nói câu vĩnh biệt. Do đó, bà không hối thúc.

Cuối cùng, Tiểu Linh Ngự bước thẳng về phía Hoa Vô Khuyết.

Nhìn Tiểu Linh Ngự vĩnh biệt từng người, Hoa Vô Khuyết thấy trong lòng chua xót vô cùng.

Chỉ vì có một mình hấn biết chắc là Tiểu Linh Ngự không chết mà thôi.

Hấn đã đáp ứng với Thiết Tâm Nam rồi, thì bằng mọi cách, hấn phải

giữ lời đáp ứng.

Hắn quyết hy sinh !

Hắn quyết giành cái chết trong cuộc chiến này, nhưng hắn không vĩnh biệt ai cả.

Bởi, hắn đâu có đối tượng để mà nói lời vĩnh biệt ?

Trừ Thiết Tâm Nam !

Tuy nhiên, làm sao nói được vài lời với nàng trong lúc này ?

Lời không thốt được, ánh mắt thay lời.

Thiết Tâm Nam nghe con tim tan rã từng mảnh, từng mảnh.

oo Cuộc chiến bắt đầu !

Tô Anh nằm dựa cội cây, suy tư về việc đã qua lâu, việc vừa qua, việc xảy tới.

Nàng nhìn mây trắng nhẹ trôi, tự ví mình như mây vô định hướng.

Nàng không theo dõi cuộc đấu.

Theo dõi làm gì nữa, khi nàng định ninh là Tiểu Linh Ngư sẽ chết dưới tay Hoa Vô Khuyết ?

Nàng không thể mục kích cảnh tượng đó.

Nhưng nào phải chỉ có mỗi mình nàng không thể chứng kiến cảnh thảm thê.

Bởi có tiếng khóc của ai từ phía sau thân cây vọng đến.

Âm thình của Thiết Tâm Nam mà !

Tố Anh tự hỏi:

- Sao Thiết Tâm Nam phải đến đây ? Tại sao nàng phải bị thương ?

Tố Anh đứng lên, đi vòng ra phía sau.

Thấy Tố Anh, Thiết Tâm Nam giật mình, kêu lên:

- Cô nương ở đây ?

Tố Anh Chụp tay nàng, thốt:

- Hắn ... chết rồi ?

Thiết Tâm Nam gật đầu, rồi khóc thảm thiết.

Tố Anh thấy trời đất quay cuồng, toàn thân như rã rời từng bộ phận.

Nhưng nàng không ngã xuống, nàng khóc rống lên, họa với tiếng khóc Thiết Tâm Nam.

Khóc một lúc, cả hai cùng ngồi xuống, lại khóc tiếp. Lâu lắm, Thiết Tâm Nam chợt hỏi:

- Tại sao cô nương khóc ? Tiểu Linh Ngự có chết đâu !

Tố Anh sửng sờ, ngưng khóc, hỏi:

- Tiểu Linh Ngự không chết, chẳng lẽ Hoa Vô Khuyết... Thiết Tâm Nam gật đầu:

- Ừ !

Rồi nàng khóc trở lại.

Tố Anh mừng. Bỗng nàng cao giọng thốt:

- Ta không tin ! Tiểu Linh Ngự không làm sao hạ được Hoa Vô Khuyết đâu Thiết Tâm Nam đáp:

- Hắn không giết Hoa Vô Khuyết ! Chính Hoa Vô Khuyết tự sát !

Tố Anh kêu lên:

- Hấn tự sát ? Tại sao ?

Thiết Tâm Nam cắn môi rướm máu, rung rung giọng tiếp:

- Chỉ vì ... tôi yêu cầu hấn đừng giết Tiểu Linh Ngư, đáp ứng với tôi là hấn chỉ cần chắc cái chết thôi... Tố Anh mở to đôi mắt, nhìn nàng như một người xa lạ, một quái vật.

Lâu lắm, nàng buông từng tiếng:

- Đã biết Hoa Vô Khuyết chỉ còn có chết mà thôi, người hà tất phải yêu cầu hấn đừng giết Tiểu Linh Ngư ?

Thiết Tâm Nam như bị kinh phong, cứng quai hàm.

Tố Anh tiếp:

- Hoa Vô Khuyết đã biết phải là vậy, mà cũng cho người van cầu để rồi đáp ứng, thế là nghĩa làm sao ?

Thiết Tâm Nam bỗng sáng mắt lên:

- Hấn là người vĩ đại nhất thế gian !

Tố Anh hừ một tiếng:

- Người vì Tiểu Linh Ngư, mà không tiếc một con người vĩ đại ?

Thiết Tâm Nam áp úng:

- Tôi ... tôi Tố Anh thở dài:

- Không ngờ tình cảm người dành cho Tiểu Linh Ngư thâm hậu đến thế !

Thiết Tâm Nam vụt cãi:

- Nhưng người chân thành được tôi yêu chẳng phải là Tiểu Linh Ngư

!

Tố Anh hỏi:

- Vậy là Hoa Vô Khuyết ?

Thiệt Tâm Nam bật cười:

- Phải ! Tôi yêu hắn ! Vĩnh viễn cô nương không biết được tôi yêu hắn như thế nào ! Không một ai hiểu được !

Tô Anh cau mày:

- Song ngươi lại muốn cho hắn chết ?

Thiệt Tâm Nam càng khóc lớn:

- Phải ! Bởi vì tôi quyết tâm !

Hồi 127

Sanh Ly Tử Biệt

Tô Anh nhìn Thiết Tâm Nam, sững sờ một chút, sau cùng buông tiếng thở dài, thốt:

- Vì lẽ gì, người quyết tâm như thế đó ?

Thiết Tâm Nam khóc lớn:

- Vì tôi yêu Hoa Vô Khuyết, vì Hoa Vô Khuyết yêu tôi ! Cả hai chúng tôi nhận thấy không xứng đáng với Tiểu Linh Ngự, cho nên chúng tôi nghĩ đến cái chết ! Chỉ có chết mới đáp tạ được những cái tốt của hần !

Tô Anh lại thở dài:

- Ta còn điều chưa hiểu rõ, tuy ta là nữ nhân, nhưng ta vẫn không hiểu được một nữ nhân như người, chẳng trách tất cả nam nhân đều cho rằng lòng dạ của nữ nhân rất bí hiểm, tìm hiểu được nữ nhân là tìm được kim chìm đáy biển Bồng, Thiết Tâm Nam run mình, co rúm lại.

Tô Anh kêu lên thất thanh:

- Người làm sao thế ?

Thiết Tâm Nam nhắm mắt lại, mặt nhăn nhó, mừng tượng đau đớn vô cùng !

Nhưng, nơi khóe miệng của nàng, ẩn ước một nụ cười. Một nụ cười khoan khoái, đầy phúc hạnh.

Nàng gằn từng tiếng:

- Hiện tại, hần đã chết rồi ! Ta cũng sắp chết theo, chúng tôi sẽ gặp nhau trong chốc lát, những cái gì xấu xa, đau khổ, tàn khốc trên đời, không còn theo đuổi chúng tôi mà hành hạ, dày vò, ray rứt chúng tôi

nữa !

Tô Anh nắm tay nàng, thốt:

- Đừng nói nhảm ! Người không thể chết đâu !

Thiết Tâm Nam cười thắm:

- Ta đã uống thứ tuyệt độc, sống thế nào được nữa mà cô nương an úy ?

oo Hiện tại Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư đã đấu đến chiêu thứ bảy trăm rồi.

Vũ công của cả hai như con sông dài, thật dài, cuộn cuộn chảy, chảy về vô tận, nước càng chảy càng nhiều lên, sóng bão ào ào.

Chiêu thức cực kỳ linh ảo, huyền diệu, người xem, xem không kịp sự chuyển biến, không lường được sự ảo diệu tinh kỳ.

Nhưng, bất cứ cuộc chiến nào cũng phải kết thúc. Kết thúc bằng một bên thắng, một bên bại. Kết thúc bằng song phương kiệt quệ nội lực, kết thúc bằng ý nguyện song phương ngưng đấu.

Nhưng cuộc chiến này kết thúc không vì những lý do đó.

Họ không muốn kéo dài cuộc chiến nữa. Họ như hai con chim công, đã biểu diễn mọi thế vũ tân kỳ, hoa mỹ rồi họ có chết, cũng rụng rở mặt mà không thẹn với đời là mình khiếp nhược, bất tài.

Bây giờ, họ định kết thúc trận đấu.

Bằng cách nào ? Song phương cùng có chủ trương, nhưng bên nào thực hiện được chủ trương của mình trước.

Tiên Nữ Sử không ngớt lắc đầu, than:

- Đáng tiếc quá ! Đáng tiếc thật !

Thiết Chiến hỏi:

- Đáng tiếc cái gì ?

Tiên Nữ Sử đáp:

- Hai thiếu niên đó là những trang kỳ tài trăm năm khó kiếm ! Vô luận ai chết, cũng là điều đáng tiếc !

Nễ Thập Bát cũng thở dài, gật đầu, phụ họa:

- Tạo hóa sanh ra con người, lại bày trò lá lay, hí lộng con người !

Nào có ai không đồng một cảm nghĩ như họ ?

Chính Yến Nam Thiên cũng lộ ý luyện tiếc Hoa Vô Khuyết, bởi cố nhiên lão hy vọng là Tiểu Linh Ngư thắng, song lão cũng không vui mà thấy Hoa Vô Khuyết chết thảm.

Lão cũng không đoán định được bên nào bại, bên nào thắng.

Nhưng, người khích động hơn hết, chính là Lân Tinh Cung Chủ.

Bà luôn luôn tự hỏi:

- Ta có thể để cho cả hai chết được sao ? Hoa Vô Khuyết thì do ta nuôi dưỡng từ nhỏ, còn Tiểu Linh Ngư chẳng những cứu mạng sống của ta, hấn lại còn bảo toàn danh diện của ta nữa ! Ta đâu có thể để cho cả hai chết trước mặt ta !

Đột nhiên, bà phi thân lướt tới.

Với cái vọt đó, bà quên hết thù hận ôm ấp suốt mấy mươi năm dài.

Máu trong người chảy mạnh, bà không kiềm nổi áp lực của máu. Bà cao giọng bảo:

- Dừng tay ! Ta có lời muốn nói !

Rất tiếc, giọng bà vừa khàn vừa rung, với lại mọi người đều chú ý đến cuộc đấu, nên chẳng ai nghe bà nói gì.

Chỉ có Yêu Nguyệt Cung Chủ lưu ý đến bà.

Thấy Lân Tinh bước tới, Yêu Nguyệt phóng người theo, chụp cánh tay Lân Tinh, bóp ngay huyết đạo, gắt:

- Người muốn nói gì đó ?

Lân Tinh run giọng:

- Tôi ...tôi ...

Lệ thảm trào mi, bà tiếp:

- Đại thơ ! Hai mươi năm nay, thời gian qua lâu, lâu rồi, tuy bọn Giang Phong xử tệ với đại thơ, song ...hiện tại hài cốt của họ đã thành đất rồi ...đại thơ còn hận họ nữa sao ?

Yêu Nguyệt nhìn ra Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngự, từ từ đáp:

- Chẳng lẽ người muốn buông tha cho chúng ?

Lân Tinh đáp:

- Đại thơ để cho chúng cảm kích không tốt hơn sao ?

Yêu Nguyệt nghiêm sắc mặt:

- Chẳng lẽ ngay trong phút giây này, người tuyên bố sự bí mật giấu kín trong suốt hai mươi năm dài ?

Lân Tinh thốt:

- Tôi chỉ nghĩ là ...

Bỗng, bà nhận thấy ánh sáng nơi mặt Yêu Nguyệt, liền giùn mình, nín lặng.

Yêu Nguyệt tiếp:

- Từ lúc người được bảy tuổi, người đã bắt đầu quấy nghịch ta rồi, bất cứ ta hoan hỉ về việc gì, người cũng tìm cách tranh giành, bất cứ ta làm một việc gì, người cũng tìm cách phá hoại.

Bà càng nói mặt bà càng sáng, sáng trong như nước thấu đáy.

Lân Tinh biến sắc, giọng rung rung:

- Đại thơ đừng quên, tôi là tiểu muội !

Bà quay mình, tưởng nương theo thế quay, thoát khỏi bàn tay của Yêu Nguyệt.

Nhưng, một luồng khí lạnh từ Yêu Nguyệt chuyển sang, xâm nhập tận tim bà.

Lân Tinh kêu lên:

- Đại thơ điên sao, làm gì thế ?

Yêu Nguyệt gằn từng tiếng:

- Ta không hề điên ! Bất quá, ta đã chờ đợi suốt hai mươi năm qua mới có ngày hôm nay. Ta không thể để cho bất cứ ai phá hoại sự tình. Người cũng không thể ...

Mỗi lời bà nói ra, là mỗi đợt lạnh chuyển qua Lân Tinh. Đợt chông đợt, độ lạnh chuyển sang càng lúc càng gia tăng, khi bà dứt câu nói, thì Lân Tinh bị lạnh làm cứng người.

Lân Tinh có cảm giác như trầm mình lóa lóa giữa đồng băng giá.

Bà không còn một điểm khí lực để làm một cử động nhỏ.

Yêu Nguyệt không lưu ý đến Lân Tinh, chỉ nhìn ra Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngự, một nụ cười quái dị dần dần hiện ra nơi khóe miệng bà, bà từ từ thốt:

- Người xem kìa, trận đấu sắp kết thúc rồi đó, nếu Giang Phong và Nguyệt Nô biết rằng con của chúng đang tàn sát lẫn nhau, nhất định

là chúng phải hối hận về việc làm ngày trước.

Lân Tinh rung rung vành môi, bỗng bà gom khí lực tàn, hét lớn:

- Các người không nên đánh nhau ! Có nghe ta nói không ? Chỉ vì các người là đồng bào huynh đệ.

Yêu Nguyệt cười lạnh, không cản trở.

Bà biết, Lân Tinh dù có tận lực la hét, cũng chẳng ai nghe, bất quá người chỉ thấy môi nhấp nháy thôi.

Bất giác, Lân Tinh rơi lệ rờn rờn.

Lần thứ nhất trong đời, bà khóc. Nhưng lệ vừa trào mi, đã ngưng đọng lại thành băng.

Bà biết, mạng vận của Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư phải như vậy rồi, không một ai trên thế gian này cải biến nổi.

Ngoài bà ra, trên đời chỉ còn một Yêu Nguyệt biết sự bí mật đó ! Mà Yêu Nguyệt thì dù sấm nổ ngang đầu, cũng không tiết lộ ra !

Trừ phi, một trong hai anh em ngã gục, Yêu Nguyệt mới chịu hé môi !

Lân Tinh không muốn xem hồi kết cục !

Sự thật, dù bà muốn cũng không làm sao xem được.

oo Thiết Tâm Nam nằm trong lòng Tô Anh, vừa thở vừa dẫy dụa, vừa thốt:

- Dù sao, tôi với cô nương cũng là thơ muội, tôi muốn yêu cầu một việc, chẳng hay cô nương có đáp ứng không ?

Tô Anh vuốt mái tóc nàng, nhẹ nhàng đáp:

- Vô luận người muốn nhờ ta việc gì, ta cũng đáp ứng.

Thiết Tâm Nam tiếp:

- Sau khi tôi chết rồi, cô nương mang thi hài tôi, chôn cạnh xác Hoa Vô Khuyết, đắp chung một nấm mộ, và cho Tiểu Linh Ngự biết, tuy tôi không phải là vợ hắn, thủy chung tôi vẫn là em gái hắn, là bằng hữu của hắn.

Tô Anh dụi mắt:

- Ta ...ta đáp ứng !

Thiết Tâm Nam nhìn nàng, tiếp:

- Tôi hy vọng cô nương tận tình chiếu cố Tiểu Linh Ngự, tuy hắn là con ngựa rừng bất kham, song vẫn có thể thành ngựa thuần một ngày nào đó !

Tô Anh thở dài:

- Chắc được vậy không ?

Thiết Tâm Nam gật đầu:

- Chắc ! Chỉ vì tôi biết hắn quá rõ. Tôi biết hắn chỉ hoan hỉ mỗi có một người, là cô nương đó. Còn tôi ...suốt thời gian qua, hắn không hề hoan hỉ tôi ! Cũng bởi hắn có tánh hiếu cường, hiếu thắng !

Tô Anh sệt giọng:

- Ta biết, ta biết hết ! Ta yêu cầu người đừng nói nữa. Vô luận người muốn cái gì, ta sẽ làm cái đó, sẵn sàng làm.

Thiết Tâm Nam điểm một nụ cười, từ từ nhắm mắt lại.

Nụ cười của nàng bình tĩnh quá, thanh khiết quá, chỉ vì nàng không còn phiền phức nữa, nàng không còn tâm sự nữa.

Tô Anh nhìn nàng, lệ tuôn như nước xối.

oo Hoa Vô Khuyết từ từ chậm tay lại.

Hắn hiểu, thời giờ đã đến rồi, không nên kéo dài lâu hơn nữa.

Vô luận việc gì, sớm muộn cũng có kết thúc. Biết trước việc sẽ đến, biết đúng giờ khắc việc phải đến, thì tâm tư rất bình tĩnh, con người xóa mọi tình cảm như đố kỵ, ghét, lo, buồn, xóa bỏ mọi tánh tật, như hiếu thắng, hiếu cường.

Hắn hy vọng Tiểu Linh Ngư sống. Thiết Tâm Nam sống, bằng hữu và cừu địch của hắn sống thoải mái, an lành.

Chỉ có phút giây này, con người đạt đến đỉnh cao thượng nhất của tình đời.

Hắn chờ cơ hội, hắn chờ Tiểu Linh Ngư xuất thủ !

Hắn chờ cơ hội để chết !

Chết đã đành, song hắn phải tạo cho Tiểu Linh Ngư một cái thắng quang vinh.

Nhất định không để ai nghi ngờ là chính hắn bằng lòng chết.

Nhất là Tiểu Linh Ngư đừng biết !

Do đó, hắn không thể có ý để lộ sơ hở, mà cũng không thể nào tới hứng chưởng của Tiểu Linh Ngư.

Hắn chỉ chờ Tiểu Linh Ngư phát xuất một chiêu kỳ diệu rồi vờ không tránh kịp.

Tiểu Linh Ngư quay mình một vòng, tay tả chặt xéo xuống tay hữu rút về phía sau.

Hoa Vô Khuyết biết hắn đánh hư chiêu, còn hữu thủ mới là chân chính sát thủ.

Khi đối phương đón đỡ, hắn sẽ xoay mình, lòn tay hữu dưới nách công ra.

Nhưng Tiểu Linh Ngư hình như mắt cả sáng suốt, quên đi là đã đánh

chiêu đó ra một lần rồi.

Và như vậy Hoa Vô Khuyết đã hiểu rõ thế xuất phát.

Hắn rọc bàn tay từ dưới lên trên, tà tà vào vách Tiểu Linh Ngự. Hắn định ninh là hắn đánh ra rồi, thì Tiểu Linh Ngự phải quay mình công tiếp chiêu kia.

Lúc đó, hắn vờ là mình đánh quá trớn, không kịp xoay sở, khi tay hữu của Tiểu Linh Ngự bay qua, chắc chắn phải trúng hắn, và hắn chết êm ru, không ai nghi ngờ gì được.

Ngờ đâu, lần này khác hơn lần trước, chàng quay mình rất chậm, chậm gấp mười lần.

Khi tay Hoa Vô Khuyết rọc tới sườn, dưới vách chàng, chàng mới quay mình.

Sườn là xương non, một chỗ yếu hại trong cơ thể.

Hoa Vô Khuyết đã có ý, nên đánh ra chiêu đó rất mạnh, rất mạnh mới lỡ trớn, không lấy về kịp.

Nhưng, thấy Tiểu Linh Ngự chậm quay mình, hắn biết là nguy rồi, dù muốn biến chiêu cũng vô phương kịp.

Một tiếng bình vang lên, Tiểu Linh Ngự bị tung bổng lên không, bay đi.

Tiếng kêu kinh hoàng từ bốn phía vang lên.

Yến Nam Thiên như con đại bàng vỗ cánh từ ngoài bảy trượng xa, bay tới.

Bọn Hiên Viên Tam Quang cùng chạy đến trước mặt Tiểu Linh Ngự.

Tiểu Linh Ngự mặt vàng như nghệ, hơi thở nhẹ như đường tơ. Mạch của chàng như đứt nối từng chập, từng chập. Đôi mắt thất thần phần lớn.

Vô luận là ai, trông thấy chàng, cũng phải cho rằng chàng không sống nổi.

Yến Nam Thiên không cảm lòng được, phải lời rệ, dậm chân, kêu khê:

- Người ...rõ ràng người có thể tránh chiêu đó ...người ...

Tiểu Linh Ngư cố điểm nụ cười thảm, đáp:

- Chỉ vì tôi cố ý dụ hấn ...không ngờ ...không ngờ ...

Chàng húng háng ho, miệng rỉ một đường tơ máu, vừa thở vừa tiếp:

- Tôi quá thông minh, định dùng xảo mà thành ra chết.

Chàng lập đi lập lại bốn tiếng dụng xảo phản chiết mấy lượt, thanh âm càng lúc càng yếu, mắt từ từ khép, hơi thở từ từ yếu lại.

Tợ hồ chàng muốn mở mắt ra, nhưng mọi lưu luyến trên đời này không giúp chàng nỗ lực nổi.

oo Hoa Vô Khuyết còn đứng sững tại chỗ, tâm thần rối loạn. Trước mặt hấn là một khoảng không, hấn không còn thấy gì, hấn hết suy nghĩ được gì.

Tiểu Linh Ngư chết !

Tiểu Linh Ngư bị hấn hạ sát !

Hấn hy vọng điều đó không phải là sự thật, hấn hy vọng đó là một cơn mộng, một cơn ác mộng !

Hấn không khóc được, bởi lệ đã cạn rồi.

Bỗng, Yến Nam Thiên quát lên một tiếng lớn, hoành thân nhắm tới Hoa Vô Khuyết đánh tới một chưởng.

Hoa Vô Khuyết vẫn đứng yên một chỗ, bất động.

Yêu Nguyệt Cung Chủ đang kiểm soát mạch lạc của Tiểu Linh Ngự, thấy thế vội phi thân đến Hoa Vô Khuyết, kéo hắn qua một bên, tránh cái chưởng của Yến Nam Thiên.

Yến Nam Thiên cao giọng:

- Đòi nhỏ đã xong việc của chúng rồi, đến lượt đòi lớn bọn ta.

Yêu Nguyệt Cung Chủ mỉm cười:

- Ta với người sớm muộn gì cũng phải đi đến chỗ giao thủ. Nhưng, hãy đợi ta nói ra một điều bí mật rồi giao thủ vẫn còn kịp !

Yến Nam Thiên hừ một tiếng:

- Bí mật ? Bí mật gì ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ ung dung thốt:

- Vừa rồi, ta lôi Hoa Vô Khuyết, thực ra ta cứu người chứ không phải cứu hắn đâu. Chỉ vì, trên thế gian này, bất cứ ai cũng có thể giết hắn, trừ người ra ! Ngàn vạn lần người không được giết hắn !

Yến Nam Thiên hỏi:

- Tại sao ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ nở nụ cười tàn khốc:

- Người biết hắn là ai chẳng ?

Yến Nam Thiên gấp giọng:

- Hắn là ai ?

Yêu Nguyệt bật cười vang, cười cuồng dại, cười một lúc, chỉ Hoa Vô Khuyết, đáp:

- Hắn là con của Giang Phong, là song sinh huynh đệ của Tiểu Linh Ngự.

oo Có tiếng xào xạt quanh cục trường. Mọi người đều dao động.

Yến Nam Thiên chết lặng người một lúc lâu, bỗng nổi giận, quát:

- Nói bậy !

Yêu Nguyệt thản nhiên:

- Người cho rằng ta lừa ? Tại sao ta lừa người ?

Bà cười lớn, tiếp:

- Ta chờ suốt hai mươi năm, mới có một ngày nay, ta chờ anh em chúng tương tàn tương sát với nhau, đúng hai mươi năm mới tiết lộ điều bí mật này ! Ta cao hứng vô cùng, ta sung sướng vô cùng !

Yến Nam Thiên hét cuồng loạn:

- Vô luận người nói gì, ta vẫn không tin nữa lời nói của người !

Yêu Nguyệt bật cười khanh khách:

- Ta biết người phải tin, nhất định người phải tin ! Người cứ suy nghĩ kỹ một chút đi, là phát giác ngay chúng là song sinh huynh đệ. Người xem kìa, chúng giống nhau, đôi mắt chúng, chiếc mũi của chúng ...

Yến Nam Thiên nắm tròn đôi tay, mồ hôi lạnh đầm ướt đầu.

Yêu Nguyệt lại cười lớn:

- Người biết tại sao ta bức anh em chúng tàn sát lẫn nhau chẳng ? Người biết tại sao ta bức Hoa Vô Khuyết phải tự tay giết Tiểu Linh Ngư ? Nhất định là các người không hiểu rõ đạo lý đó, phải không ? Bây giờ thì các người hiểu rồi, song cũng muộn rồi ! Quá muộn !

Mọi người tiếp nhận sự bí mật đó rồi, đều sửng sờ.

Rồi ai ai cũng ôn lại trong tâm trí những sự tình liên quan đến Tiểu Linh Ngư và Hoa Vô Khuyết trong thời gian qua.

Ai ai cũng bắt đầu tin câu chuyện do Yêu Nguyệt Cung Chủ vừa tiết lộ.

Và dĩ nhiên, ai ai cũng khích động mạnh.

Niềm khích động đó, bao gồm kinh ngạc, bi ai, đồng tình, thương cảm ...

Thương cảm cho người hoạn nạn, cho những con cò bất tắc dĩ của cuộc an bày suốt hai mươi năm !

Nhìn đôi huynh đệ một sống một chết, Yển Nam Thiên đau buồn cực độ.

Chính lão cũng thúc giục Tiểu Linh Ngư phải chấp nhận cuộc chiến này, không được thoái thác.

Tại sao lão không ngăn trở ?

Hoa Vô Khuyết rung rung người, càng lúc càng rung mạnh, rồi hấn nhũn chân, ngã khụy xuống, rút mình tròn một đống.

Điểm một nụ cười tàn khốc, Yêu Nguyệt Cung Chủ hỏi:

- Người giết thân huynh của người rồi, người có lời chi để nói chẳng ?

Hoa Vô Khuyết lấy tay che mặt, thu người nhỏ hơn.

Yêu Nguyệt cười rợn, tiếp:

- Người đừng quên, nơi mình người, có còn thanh đoản kiếm Bích Huyết Chiếu Đan Tâm ! Bây giờ người phải tin là thanh kiếm ma đó bất tường, ai mang nó là phải chết.

Hoa Vô Khuyết vụt ngẩng đầu.

Thanh Bích Huyết Chiếu Đan Tâm nằm trong tay hấn. Dưới ánh thái dương, thép kiếm chiếu một màu xanh, phảng phất cái vẻ tà.

Ai ai cũng biết hẳn định làm gì. Vô luận là ai cũng không ngăn trở kịp, bởi không còn ai đủ bình tĩnh để kịp thời ngăn chặn ! Ai ai lâm vào cảnh đó, cũng làm như hẳn ! Thì lòng nào mà chẳng hoang mang ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ gằn từng tiếng:

- Thời giờ đã đến, ngươi còn chờ gì nữa ?

Hoa Vô Khuyết đưa cao tay, mũi kiếm chỉ thẳng vào ngực. Cánh tay hẳn nhích động, mũi kiếm chớp !

Hồi kết

Chân Tướng Hiện Lộ

Bỗng một cánh tay vươn tới, bàn tay chụp thanh kiếm, giật đi.

Đoạt kiếm nơi tay Hoa Vô Khuyết không phải là việc dễ làm, nhưng hiện tại Hoa Vô Khuyết cảm như tan rã hoàn toàn thân thể, mọi phản ứng thiếu vắng, trừ một cử động. Cử động đó là đâm mũi kiếm vào lòng ngực, thấu tim.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn người đoạt kiếm một lúc lâu, tập trung tâm thần, hỏi:

- Các hạ là ai ? Tại sao lại ngăn chặn tại hạ ?

Người đoạt kiếm là Vạn Xuân Lưu.

Lão thở dài, thốt:

- Một con người muốn chết thì không ai có thể ngăn chặn được !

Yêu Nguyệt Cung Chủ quát:

- Đã biết như vậy, sao ngươi còn chen vào việc của người ?

Vạn Xuân Lưu không hề lưu ý đến bà.

Lão chăm chú nhìn Hoa Vô Khuyết dịu giọng tiếp:

- Ta không hề ngăn trở ngươi ! Bất quá ta chỉ khuyên ngươi nên chờ ! Chờ một lúc, không qua một khắc thời gian. Qua khoảng thời gian đó rồi, nếu ngươi còn muốn chết thì chẳng ai ngăn trở ngươi đâu !

Lão nhìn thanh kiếm nơi tay, tiếp:

- Đến lúc đó rồi, vô luận là ai muốn chết, chẳng những ta không ngăn trở mà trái lại ta còn trao thanh kiếm này tận tay !

Yêu Nguyệt cười vang:

- Nửa giờ thôi ? Chẳng lẽ trong nửa giờ đó, có sự màu nhiệm hiện ra ? Bé con ơi !

Ta khuyên người không nên chờ đợi. Mỗi phút giây kéo dài là một niềm đau thâm chông chát !

Cuồng Sư Thiết Chiến bỗng hét lên:

B - Dù cho đau thêm một vài phút giây, phỏng có sao ? Chẳng lẽ người không có dũng khí ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ nổi giận:

- Người là ai mà dám khua môi múa mỗ trước mặt ta ?

Thiết Chiến cũng nổi giận:

- Ta khua môi múa mỗ rồi ai làm gì ta ?

Gương mặt vụt sáng lên, Yêu Nguyệt Cung Chủ từ từ bước về phía Cuồng Sư Thiết Chiến.

Bà gằn từng tiếng:

- Người phải chết !

Tiêu Nữ Sử cười lạnh, tiến lên sát cạnh Thiết Chiến, thốt:

- Bình sanh ta không thích gì cả, chỉ thích hay khua môi múa mỗ.

Nễ Thập Bát thở dài:

- Ta cũng có cái tánh y như mụ ấy !

Du Tử Nha chen vào:

- Chứ ta lại khác sao ?

Bọn ả tích mai danh đó, bồng chốc lại đứng thành một hàng, bình tĩnh nhìn Yêu Nguyệt Cung Chủ.

Yêu Nguyệt Cung Chủ dừng chân lại, nhìn những ánh mắt sáng hơn sao bên cánh đối lập.

Lâu lắm, bà cười nhạt, thốt:

- Hai mươi năm ta còn chờ được, sá gì nữa khắc thời gian !

Trừ Vạn Xuân Lưu, chẳng ai biết có biến hoá gì xảy ra trong nửa khắc thời gian đó.

Vạn Xuân Lưu bình tĩnh ngồi cạnh Hoa Vô Khuyết, nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian đi chậm quá !

Nhiệt độ trong lòng mỗi người thì lại tăng gia !

Tăng nhanh quá !

Yến Nam Thiên chờ một lúc, cúi mình xuống, bế xác Tiểu Linh Ngư lên.

Vạn Xuân Lưu chọt cất cao giọng:

- Buông hẳn xuống !

Yến Nam Thiên giật mình:

- Buông hẳn xuống ? Để làm gì ?

Vạn Xuân Lưu đáp gọn:

- Đừng hỏi. Rồi sẽ biết trong chốc lát !

Yến Nam Thiên trầm ngâm mấy phút, cuối cùng đặt xác Tiểu Linh Ngư trở lại trên mặt đất.

Bỗng lão giật mình, chụp tay Tiểu Linh Ngư.

Mặt lão thoáng trắng nhợt, rồi đỏ lại dần dần, rồi lão kêu lên kinh hãi:

- Tiểu Linh Ngư không chết, hắn không chết !

Người kinh hãi hơn hết là Yêu Nguyệt Cung Chủ.

Nhưng bà cười lạnh hỏi:

- Ta biết hắn đã chết ! Chính ta kiểm soát mạch lạc của hắn ! Người lừa ta làm gì cho vô ích ?

Yến Nam Thiên cười lớn:

- Lừa người làm gì ? Dù trước đây hắn chết, song bây giờ hắn đã sống lại rồi !

Mọi người lại dao động một phen nữa. Ai ai cũng hy vọng Tiểu Linh Ngư sống lại, nhưng ai ai cũng không tin lời Yến Nam Thiên.

Yêu Nguyệt Cung Chủ càng cười lớn hơn:

- Con người đó điên rồi ! Kẻ chết đi khi nào sống lại ?

Yến Nam Thiên ngẩng mặt lên không, có bao nhiêu khí lực, lão vận dụng ra hết để phát ra tiếng cười, âm thanh chấn động cả một vùng.

Người ta chỉ sợ lão điên thật.

Người chết, có bao giờ sống lại ?

Vừa lúc đó, bỗng một người cao giọng thốt:

- Ai nói người chết không thể sống lại ? Thế ta không sống lại đây sao ?

Không ai tưởng được câu nói đó do Tiểu Linh Ngư phát xuất.

Nhưng cái xác của Tiểu Linh Ngư từ từ động đậy, rồi ngồi lên.

Người chết sống lại thật sự rồi.

Trước, ai ai cũng không tin lời Yến Nam Thiên. Bây giờ họ lại không tin chính mắt họ.

Phải mất mấy phút, họ trấn định tâm thần, rồi họ cùng hoan hô vang dội. Họ bắt đầu thức ngộ. Thì ra Tiểu Linh Ngư giả chết.

Chỉ có Yêu Nguyệt chưa tin. Chính bà ta đã kiểm soát tình trạng của chàng thật kỹ, nhận thấy mạch lạc đã đứt hết rồi, hô hấp đình trệ hẳn. Con tim của chàng cũng ngưng đập luôn.

Như vậy làm sao Tiểu Linh Ngư sống lại ? Không lẽ chàng thành quý ?

Yêu Nguyệt nhìn Tiểu Linh Ngư, lùi lại từng bước từng bước, niềm sợ hãi hiện rõ nơi gương mặt.

Dù sao, bà cũng là nữ nhân, mà nữ nhân thì sợ quý, không nhiều cũng ít vẫn phải sợ !

Tiểu Linh Ngư nhìn bà cười hì hì, hỏi:

- Người sợ phải không ? Sợ cái gì ? Lúc ta sống, người không sợ ta, sau khi ta chết đi, người lại sợ à ?

Yêu Nguyệt rung rung giọng:

- Người ... người đang làm trò gì đó ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Nếu những trò của Tiểu Linh Ngư mà người đoán được thì Tiểu Linh Ngư đâu còn là đệ nhất thông minh trong thiên hạ ?

Chàng day qua Vạn Xuân Lưu, hỏi:

- Mụ ấy đã nói ra hết rồi chứ ?

Vạn Xuân Lưu nắm tay Hoa Vô Khuyết đứng lên, cười nhẹ đáp:

- Bà ấy đã nói hết rồi. Các người là huynh đệ song sinh.

Tiểu Linh Ngư hoan hô, nhào tới ôm chầm Hoa Vô Khuyết cười vang:

- Ta sớm biết chúng ta không phải là hai kẻ trời sanh ra để mà đối đầu ! Trời sanh chúng ta, để chúng ta thành bằng hữu, thành huynh đệ !

Chàng cười, song lệ đổ ròn ròn.

Nguồn lệ xúc động.

Hoa Vô Khuyết đã khóc từ lâu, mặt còn ướt lệ, chưa nói được tiếng nào.

Siết Hoa Vô Khuyết trong vòng tay, Tiểu Linh Ngư hét vang:

- Nhị đệ ! ... Nhị đệ ! ...

Yến Nam Thiên cũng hét vang:

- Nhị đệ ! ... Nhị đệ ! ...

Lão vòng hai tay rộng, ôm choàng hai thiếu niên, ép sát vào ngực !

Tiêu Nữ Sử vụt thốt:

- Vô luận các người như thế nào, ta không còn muốn trở về hoang đảo nữa ! Cái thế giới này đáng yêu quá !

Rồi bà dụi mắt, bà cười !

Yêu Nguyệt Cung Chủ đứng thừ ra đó, không ai quan tâm đến bà, chừng như là thế gian này đều bỏ rơi bà !

Vạn Xuân Lưu từ từ tiến tới trước mặt bà, từ từ thốt:

- Nước, có thể chở thuyền, nước cũng có thể đắm thuyền. Độc, có

thể hại người chết, độc cũng có thể cứu người sống. Cái đạo lý này, là do người lái thuyền, do con người chế luyện độc ! Ta có một phương pháp chế luyện một chất độc, có thể làm thân thể con người tê cứng trong một thời gian, máu ngưng chảy, tim ngưng đập, hô hấp đình hoãn. Sau thời gian đó, độc tách tiêu tan, con người trở lại bình thường. Tiểu Linh Ngự dùng chất độc đó giả chết, người hân hoan trước cái chết của hắn, tiết lộ điều bí mật. Hắn biết, chỉ khi nào hắn chết, người mới chịu tiết lộ ra, nên hắn mới dùng đến cách đó. Đó là cái lợi của chất độc mang đến cho người đời, nó cứu người là vậy. Còn như người dùng nó để cho đối phương cứng mình, rồi hạ sát đối phương, thì đó là độc hại người, người hại người !

Yêu Nguyệt run mình bần bật.

Bà giận, tức, hay sợ ?

Vạn Xuân Lưu hai tay trao thanh kiếm Bích Huyết Chiếu Đan Tâm sang Yêu Nguyệt Cung Chủ, đoạn ung dung tiếp:

- Hoa Vô Khuyết đã không còn cần đến nó nữa, ta xin giao hoàn nó lại cho người.

Biết đâu, trong phút giây này, nó có chỗ hữu ích đối với người.

Lão quay mình, thong thả bước đi không hề nhìn lại, chẳng sợ Di Hoa Cung Chủ nổi giận.

Bởi lão biết, hiện tại Yêu Nguyệt không còn có ý giết người. Nếu cần giết một người, thì người đó chính là bà.

Bà chỉ còn tự sát !

Bích Huyết Chiếu Đan Tâm là một ma kiếm, một vật bất tưỡng.

Trong lúc đó, Tô Anh đến cục trường.

Tiểu Linh Ngự vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ:

- Người trở lại ! Ta biết thế nào người cũng trở lại !

Tô Anh lạnh lùng như băng giá:

- Ta đến đây, theo lời yêu cầu của một người, ta cần làm một việc do người ta ủy thác.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người đáp ứng sự thỉnh cầu của ai ? Việc thỉnh cầu đó là việc chi ?

Tô Anh đáp:

- Ta đáp ứng Thiết Tâm Nam ! Ta đến đây để..... Thiết Chiến kêu lên thất thanh:

- Nó hiện giờ ở đâu ?

Tô Anh nhìn Hoa Vô Khuyết:

- Nàng chỉ muốn cho người biết rằng, dù nàng muốn người vì nàng chết, song nàng đã chuẩn bị trước để chết theo với người. Nàng còn muốn ta chôn thi hài của nàng và của người chung một huyệt.

Hoa Vô Khuyết rơi lệ:

- Ta ... ta biết chẳng bao giờ nàng phụ ta ! Ta sớm biết điều đó, biết từ lâu lắm rồi !

Tô Anh thở dài:

- Mà người cũng không phụ nàng. Trời sanh ra hai người để kết thành đôi, trời không nên dày vò như thế đó !

Hoa Vô Khuyết hỏi gấp:

- Hiện tại, nàng ở đâu ?

- Nàng đã uống độc dược, chuẩn bị một cái chết ...

Thiết Chiến hét lên một tiếng lớn, nhảy vút tới, chụp lấy yết hầu của Hoa Vô Khuyết, rít giọng:

- Tiểu tử hại con ta ! Người đền mạng !

Hoa Vô Khuyết thoáng giật mình, không vùng vẫy, không phản kháng, chỉ lẩm nhẩm:

- Phải ! tại hạ hại nàng ... Chính tại hạ hại nàng..... Tiểu Linh Ngư bật cười vang.

Thiết Chiến nổi giận:

- Người cười gì ? Hỡi súc sanh ?

Tiểu Linh Ngư vừa cười vừa nói:

- Ta cười người quá nóng nảy ! Người quên mất cái tài nghệ của vị Tô cô nương của ta !

Thiết Chiến hừ lạnh:

- Nàng có tài gì ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Đừng nói Thiết Tâm Nam chỉ uống một phần nhỏ độc dược, dù cho nàng uống hết số lượng độc dược trong đời này, Tô cô nương vẫn cứu được như thường.

Chàng gọi Tô Anh:

- Phải vậy không Tô cô nương ?

Tô Anh trừng mắt nhìn chàng rồi gật đầu, day qua Hoa Vô Khuyết, thốt:

- Ta vốn muốn để cho người bồn chồn lo lắng, song thấy người như vậy, ta không nỡ. Người đi gấp đi, nàng ở tại cội cây xa xa kia. Hiện tại có lẽ nàng đã tỉnh lại rồi.

Hoa Vô Khuyết cả mừng:

- Đa tạ ! ...

Tiếng "đa" thốt tại chỗ, tiếng "tạ" từ ngoài mười trượng xa vọng lại, hần vừa thốt vừa chạy đi. Trong đời hần có lẽ đây là lần thứ nhất hần tận dụng thuật khinh công.

Thiết Chiến cũng vụt toan theo, nhưng Tiêu Nữ Sử nắm lão lại, bảo:

- Người đi theo làm chi ? Bất tiện lắm đó ! Vả lại, người vội gì chứ ?

Thiết Chiến gật gù:

- Phải, phải !

Tiểu Linh Ngự cười hà hà, định nắm tay Tô Anh song Tô Anh trầm gương mặt, tránh tay chàng, quay đầu bước đi.

Bên kia, Yêu Nguyệt Cung Chủ bật cười cuồng dại, bẻ thi thể Lân Tinh Cung Chủ lên, phóng chân chạy đi, thoáng khuất dạng sau đám sương mù.

Tiểu Linh Ngự còn thì giờ đâu chiếu cố đến bà ta ?

Chàng bước gấp theo Tô Anh, cười hỏi:

- Người giận ?

Tô Anh không quay đầu, không đáp.

Tiểu Linh Ngự tiếp:

- Dù ta có sái quấy đi nữa, người cũng không nên giận.

Tô Anh cứ đi luôn, Tiểu Linh Ngự tiếp:

- Ta đã xuống nước rồi, người chưa hết giận sao ?

Tô Anh mừng tượng không nghe gì.

Tiểu Linh Ngư thở dài, lẩm nhẩm:

- Ta vốn có ý yêu cầu người thành hôn với ta, nhưng người có tánh giận dai như thế đó, xem ra ta không nên yêu cầu là hơn ! Để sau này ta không bị ràng buộc !

Bồng Tô Anh quay đầu lại, hỏi:

- Người... người nói cái gì ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, dang hai cánh tay ra đáp:

- Ta nói cái gì ? Ta đâu có nói cái gì ?

Tô Anh vụt nhào tới ôm cổ chàng, cắn vào vành tai chàng, đấm lên đầu vai chàng, rồi dậm chân cườì nững:

- Người có nói ! Ta có nghe người nói ! Người nói người muốn thành hôn với ta.

Người còn chối nữa à ?

Tiểu Linh Ngư không đáp, dìu nàng đi.

Tô Anh gắt yêu:

- Người muốn gì ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Ở đây nhiều người quá ! Chúng ta đến chỗ kia đi, vắng vẻ hơn !

Tô Anh hỏi:

- Mà cái câu vừa rồi đó, người còn chối nữa hay không ?

Tiểu Linh Ngư cườì hì hì:

- Nam tử hán, đại trượng phu, nói làm sao, giữ làm vậy !

Mộ Dung Song tựa mình vào Nam Cung Liễu, thốt:

- Chúng ta không còn gì phải ở lại đây.

Nam Cung Liễu mỉm cười:

- Song muội muốn trở về ?

Mộ Dung Song tiếp:

- Hiên Viên Tam Quang đã đưa Thiết đại hiệp đi mua rượu rồi. Chúng ta phải thết Yến đại hiệp một bữa rượu chứ !

Yến Nam Thiên cười lớn:

- Phải uống ! Uống thật nhiều. Mừng cho Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư !

Không ! Không phải Hoa Vô Khuyết ! Mà là Giang Vô Khuyết ! Và Giang Linh Ngư !

Tiêu Nữ Sử thở dài:

- Xem bọn trẻ, ta hối tiếc !

Nễ Thập Bát hỏi:

- Tiếc ?

Tiêu Nữ Sử tiếp:

- Ta hối tiếc. Trước kia, ta ba dạ hai lòng, tâm chín ý. Không ưa mỗi này, từ chối mỗi kia lại chê mỗi nọ. Nếu chẳng vậy, bây giờ ta đâu có cô đơn ?

Nễ Thập Bát mỉm cười:

- Nhưng bây giờ người muốn lấy chồng cũng chưa muộn mà ! Tuổi chưa quá trăm, có muộn màng chi mà sợ ?

Tiểu Nữ Sử thở dài:

- Một lão bà gần trăm tuổi, có ma nào chịu cưới ?

Nê Thập Bát chỉ vào mũi mình:

- Người đừng quên. Ta cũng cô đơn như người vậy !

Cả bọn cùng cười vang ! ! ! !